Cao
Thủ
Tối
Thượng
Quân
bachngocsach

Mục lục

Chương 1: Cuộc Sống Nhiều Chông Gai (1)

Chương 2: Cuộc Sống Nhiều Chông Gai (2)

Chương 3: Tìm Đường Sống Trong Đất Chết

Chương 4: Ánh Sáng Cuối Đường Hầm?

Chương 5: Giấc Mộng Triệu Phú (1)

Chương 6: Giấc Mộng Triệu Phú (2)

Chương 7: Giấc Mộng Triệu Phú (3)

Chương 8: Giấc Mộng Triệu Phú (4)

Chương 9: Kiếm Tìm Cơ Hội (1)

Chương 10: Kiếm Tìm Cơ Hội (2)

Chương 11: Đánh Cược Một Phen (1)

Chương 12: Đánh Cược Một Phen (2)

Chương 13: Phong Vân Bất Trắc

Chương 14: Có Nên Đục Nước Béo Cò?

Chương 15: Nhà Doanh Nghiệp Nông Dân (1)

Chương 16: Nhà Doanh Nghiệp Nông Dân (2)

Chương 17: Chạy Đôn Chạy Đáo

Chương 18: Diêm Vương Còn Dễ, Tiểu Quỷ Mới Khó Chơi

Chương 19: Phải Biết Liệu Cơm Gắp Mắm

Chương 20: Lần Đầu Của Chim Non (1)

Chương 21: Lần Đầu Của Chim Non (2)

Chương 22: Chuyện Còn Chưa Tới Đâu

Chương 23: Lòng Tham Không Đáy

Chương 24: Vô Độc Bất Trượng Phu.

Chương 25: Bài Học Cuộc Đời.

Chương 26: Cướp!

Chương 27: Người Bất Nhân, Ta Bất Nghĩa.

Chương 28: Nghe Trời Định Đoạt.

Chương 29: Lời Nói Như Băng Thấu Cốt. (1)

https://thuviensach.vn

Chương 30: Lời Nói Như Băng Thấu Cốt (2).

Chương 31: Tự Sát.

Chương 32: Người Có Lòng Trời Chẳng Phụ. (1)

Chương 33: Người Có Lòng Trời Chẳng Phụ. (2)

Chương 34: Người Có Lòng Trời Chẳng Phụ. (3)

Chương 35: Nhường Ra Ba Phần Lợi.

Chương 36: Mỗi Người Đều Có Thu Hoạch.

Chương 37: Câu Chuyện Trong Đêm.

Chương 38: Cuộc Hẹn Đầu Tiên.

Chương 39: Tiền Bạc Đạo Nghĩa Hai Con Đường.

Chương 40: Chim Non Đã Bắt Đầu Học Bay.

Chương 41: Vênh Vang Về Đất Cũ.

Chương 42: Đài Phát Thanh Nhà Máy.

Chương 43: Song Nhi Và Tiểu Bảo.

Chương 44: Mượn Gà Đẻ Trứng, Lấy Trứng Sinh Gà (1)

Chương 45: Mượn Gà Đẻ Trứng, Lấy Trứng Sinh Gà (2)

Chương 46: Nhà Doanh Nghiệp Nông Dân Trương Nhị Đản (1)

Chương 47: Nhà Doanh Nghiệp Nông Dân Trương Nhị Đản (2)

Chương 48: Nhà Doanh Nghiệp Nông Dân Trương Nhị Đản (3)

Chương 49: Nhà Doanh Nghiệp Nông Dân Trương Nhị Đản (4)

Chương 50: Kẻ Đi Câu Mới Là Người Mắc Câu

Chương 51: Đại Sự Đã Định

Chương 52: Hứa Văn Cường Đích Thị Là Lưu Manh

Chương 53: Lấy Vợ Phải Như Thế Này

Chương 54: Thương Tâm Nào Bằng Tình Nhân Tiễn?

Chương 55: Quách Y Tinh Bị Đánh

Chương 56: Chi Chó Nói Lợn

Chương 57: Thiên Sứ Hay Ma Nữ

Chương 58: Huynh Đệ Cùng Nằm Viện

Chương 59: Không Phải Oan Gia Chẳng Chạm Mặt (1)

Chương 60: Không Phải Oan Gia Chẳng Chạm Mặt (2)

Chương 61: Không Phải Oan Gia Chẳng Chạm Mặt (3)

https://thuviensach.vn

Chương 62: Không Phải Oan Gia Chẳng Chạm Mặt (4)

Chương 63: Hoàng Thương, Nương Nương Và Nô Tài

Chương 64: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân!

Chương 65: Đi Một Ngày Đàng, Học Một Sàng Khôn

Chương 66: Chiêu Binh Mãi Mã (1)

Chương 67: Chiêu Binh Mãi Mã (2)

Chương 68: Chiêu Binh Mãi Mã (3)

Chương 69: Giai Nhân Cộng Sự

Chương 70: Thương Tâm Nan Ức (1)

Chương 71: Thương Tâm Nan Ức (2)

Chương 72: Tiểu Lộ Đáo Đế!

Chương 73: Đừng Coi Thường Chung Tình

Chương 74: Đại Công Cáo Thành!

Chương 75: Như Hai Thế Giới

Chương 76: Mùa Xuân, Sự Khởi Đầu

Chương 77: Bảo Mẫu Xinh Đẹp

Chương 78: Bữa Cơm Không Đơn Thuần (1)

Chương 79: Bữa Cơm Không Đơn Thuần (2)

Chương 80: Mặc Cả Kiểu Giết Người

Chương 81: Ba Bước Đi Câu (1)

Chương 82: Ba Bước Đi Câu (2)

Chương 83: Mỹ Nhân Say

Chương 84: Giấc Mơ Của Chung Tình

Chương 85: Trở Mặt

Chương 86: Hoa Thơm Tự Dẫn Bướm

Chương 87: Sâu Mọt Ở Sẵn Bên Trong

Chương 88: Hoa Tỳ Muội (1)

Chương 89: Hoa Tỳ Muội (2)

Chương 90: Uy Hiếp Dụ Dỗ

Chương 91: Lời Cảnh Cáo Cuối Cùng

Chương 92: Có Được Có Mất

Chương 93: Trăng Trong Khuê Phòng

https://thuviensach.vn

Chương 94: Như Lan Như Cúc

Chương 95: Em Gái Di Động

Chương 96: Hại Người Không Lợi Mình (1)

Chương 97: Hại Người Không Lợi Mình (2)

Chương 98: Hại Người Không Lợi Mình (3)

Chương 99: Ba Ba Trong Rọ

Chương 100: Lão Gia Tử Dùng Gia Pháp

Chương 101: Chung Tình Rút Củi Dưới Đáy Nồi

Chương 102: Bác Sĩ Tâm Lý Nửa Mùa (1)

Chương 103: Bác Sĩ Tâm Lý Nửa Mùa (2)

Chương 104: Hiểu Lầm Khó Cãi (1)

Chương 105: Hiểu Lầm Khó Cãi (2)

Chương 106: Lần Ngả Bài Đầu Tiên (1)

Chương 107: Lần Ngả Bài Đầu Tiên (2)

Chương 108: Thanh Thủy Phù Dung (1)

Chương 109: Thanh Thủy Phù Dung (2)

Chương 110: Thanh Thủy Phù Dung (3)

Chương 111: Thương Tâm Tiễn (1)

Chương 112: Thương Tâm Tiễn (2)

Chương 113: Suy Tính Của Mỗi Bên

Chương 114: Một Đêm Nhiều Sự Kiện (1)

Chương 115: Một Đêm Nhiều Sự Kiện (2)

Chương 116: Một Đêm Nhiều Sự Kiện (3)

Chương 117: Tiên Hạ Thủ Vi Cường (1)

Chương 118: Tiên Hạ Thủ Vi Cường (2)

Chương 119: Gió To Mưa Nhỏ

Chương 120: Những Ngày Tháng Ngọt Ngào Hạnh Phúc

Chương 121: Cảm Giác Nguy Cơ

Chương 122: Tâm Bệnh Khó Chữa

Chương 123: Chiến Tranh Nam Nữ (1)

Chương 124: Chiến Tranh Nam Nữ (2)

Chương 125: Chiến Tranh Nam Nữ (3)

https://thuviensach.vn

Chương 126: Xung Đột Thăng Cấp

Chương 127: Kim Phong Ngọc Lộ Nhất Tương Phùng … (1)

Chương 128: Kim Phong Ngọc Lộ Nhất Tương Phùng … (2)

Chương 129: Chim Én Cô Độc (1)

Chương 130: Chim Én Cô Độc (2)

Chương 131: Đời Người Nếu Như Chi Gặp Lần Đầu (1)

Chương 132: Đời Người Nếu Như Chi Gặp Lần Đầu (2)

Chương 133: Đời Người Nếu Như Chi Gặp Lần Đầu (3)

Chương 134: Bài Ca Tương Phùng

Chương 135: Trước Tết (1)

Chương 136: Trước Tết (2)

Chương 137: Trước Tết (3)

Chương 138: Mầm Mống Phong Ba (1)

Chương 139: Mầm Mống Phong Ba (2)

Chương 140: Đây Mới Chỉ Là Bắt Đầu

Chương 141: Tiểu Tình Lữ Ác Chiến (1)

Chương 142: Tiểu Tình Lữ Ác Chiến (2)

Chương 143: Ái Tình, Sự Nghiệp Khó Vẹn Toàn

Chương 144: Cuộc Đời Như Giấc Mộng

Chương 145: Vào Chốn Lao Tù

Chương 146: Câu Chuyện Giữa Những Phạm Nhân (1)

Chương 147: Câu Chuyện Giữa Những Phạm Nhân (2)

Chương 148: Phép Tắc Sinh Tồn

Chương 149: Buổi Thẩm Vấn Đầu Tiên

Chương 150: Chuyện Trong Chuyện Ngoài

Chương 151: Khí Phách Của Chung Tình

Chương 152: Tin Nhắn Của Chung Tình

Chương 153: Thẩm Vấn Liên Tiếp (1)

Chương 154: Thẩm Vấn Liên Tiếp (2)

Chương 155: Chân Đấm Tay Đá Báo Ân

Chương 156: Một Vụ Vượt Ngục

Chương 157: Nối Tiếp Duyên Di Động (1)

https://thuviensach.vn

Chương 158: Nối Tiếp Duyên Di Động (2)

Chương 159: Đấu Sĩ Đối Mặt Với Nhân Sinh

Chương 160: Ám Sát

Chương 161: Chạm Tới Tận Tâm Linh

Chương 162: Duyên Nợ Chưa Đứt

Chương 163: Nguy Hiểm Rình Rập (1)

Chương 164: Nguy Hiểm Rình Rập (2)

Chương 165: Em Gái Của Trương Thắng

Chương 166: Con Gián Dễ Thương

Chương 167: Trong Thong Dong, Ngoài Bận Rộn

Chương 168: Chiến Tích Đau Thương Của Trương Thắng

Chương 169: Tiểu Lộ Mưu Trí

Chương 170: Sóng Gió Vẫn Chưa Ngừng

Chương 171: Bốn Đức Tính

Chương 172: Lại Thoát Được Một Kiếp (1)

Chương 173: Lại Thoát Được Một Kiếp (2)

Chương 174: Hai Cô Gái

Chương 175: Đóa Hoa Nở Rộ

Chương 176: Sơn Trọng Thủy Phùng (1)

Chương 177: Sơn Trọng Thủy Phùng (2)

Chương 178: Ủy Thác (1)

Chương 179: Ủy Thác (2)

Chương 180: Tự Do

Chương 181: Cố Nhân

Chương 182: Về Nhà

Chương 183: Đối Diện Với Chữ Lợi (1)

Chương 184: Đối Diện Với Chữ Lợi (2)

Chương 185: Người Bỏ Ta Đi, Không Thể Giữ

Chương 186: Lần Đầu Tới Ôn Châu

Chương 187: Trái Tim Kim Cương

Chương 188: Đăng Trí Thần Công

Chương 189: Sự Cố Không Ngờ

https://thuviensach.vn

Chương 190: Tất Cả Đều Là Phàm Phu Tục Tử

Chương 191: Tới Đi … (1)

Chương 192: Tới Đi … (2)

Chương 193: Cuộc Sống Mới

Chương 194: Duyên Phận

Chương 195: Thị Trường Bánh Nướng (1)

Chương 196: Thị Trường Bánh Nướng (2)

Chương 197: Ra Quân Thắng Lợi

Chương 198: Ăn Khao

Chương 199: Cờ Bạc Đãi Tay Mới (1)

Chương 200: Cờ Bạc Đãi Tay Mới (2)

Chương 201: Trương Thắng Là Người Yêu Nước

Chương 202: Đừng Làm Người Giữ Bánh Trong Tay

Chương 203: Sắc Tức Thị Không, Không Tức Thị Sắc

Chương 204: Ttck Hiểm Ác

Chương 205: Tái Ngộ Trên Máy Bay

Chương 206: Song Tử Diệp

Chương 207: Năm 2000

Chương 208: Chuyện Cả Đời

Chương 209: Dâng Tới Tận Cửa (1)

Chương 210: Dâng Tới Tận Cửa (1)

Chương 211: Dâng Tới Tận Cửa (2)

Chương 212: Bất Kỳ Lúc Nào Em Muốn

Chương 213: Bám Sát (1)

Chương 214: Bám Sát (1)

Chương 215: Không Ngờ Cô Thích Tôi

Chương 216: Mèo Vờn Chuột

Chương 217: Tôi Tên Tần Nhược Nam

Chương 218: Cô Gái Tốt Không Nên Bỏ Qua (1)

Chương 219: Cô Gái Tốt Không Nên Bỏ Qua (2)

Chương 220: Đông Phương Bất Bại Và Cá Sấu Nam Hải

Chương 221: Mối Tình Đầu Rực Rỡ Như Pháo Hoa (1)

https://thuviensach.vn

Chương 222: Mối Tình Đầu Rực Rỡ Như Pháo Hoa (2)

Chương 223: Nội Gián

Chương 224: Lời Đề Nghị Bất Ngờ

Chương 225: Cuộc Chiến Mới

Chương 226: Đánh Cược

Chương 227: Thứ Ba Kinh Tâm Động Phách

Chương 228: Báu Vật Vô Giá

Chương 229: Vua Đông Bắc Đá Bại Đông Phương Bất Bại

Chương 230: Con Gái Của Anh Văn

Chương 231: Chu Hành Văn

Chương 232: Nữ Cảnh Sát Hộ Giá

Chương 233: Chụp Ảnh Cưới

Chương 234: Kế Hoạch Tạo Thần

Chương 235: Truyền Kỳ Tái Hiện

Chương 236: Chuyến Đi Thụy Sĩ

Chương 237: Rửa Tiền (1)

Chương 238: Rửa Tiền (2)

Chương 239: Người Bạn Tới Từ Phương Xa (1)

Chương 240: Người Bạn Tới Từ Phương Xa (2)

Chương 241: Buổi Bán Đấu Giá (1)

Chương 242: Buổi Bán Đấu Giá (2)

Chương 243: Chuyện Cười

Chương 244: Hoa Đợi Nở

Chương 245: Mọi Người Đều Bận Rộn (1)

Chương 246: Mọi Người Đều Bận Rộn (2)

Chương 247: Giáng Sinh (1)

Chương 248: Giáng Sinh (2)

Chương 249: Không Được Giận

Chương 260: Lạc Phi Vẫn Là Lạc Phi

Chương 261: Chị Em

Chương 262: Bạn Trai Của Tần Nhược Nam (1)

Chương 263: Bạn Trai Của Tần Nhược Nam (2)

https://thuviensach.vn

Chương 264: Mỹ Nhân Múa

Chương 265: Hôn Lễ

Chương 266: Chuyện Bất Ngờ Tại Lễ Mừng Công

Chương 267: Tin Đâu Sét Đánh Ngang Mày

Chương 268: Kế Hoạch Điên Rồ Của Trương Thắng (1)

Chương 269: Kế Hoạch Điên Rồ Của Trương Thắng (2)

Chương 270: Kế Hoạch Điên Rồ Của Trương Thắng (3)

Chương 271: Hai Kẻ Điên (1)

Chương 272: Hai Kẻ Điên (2)

Chương 273: Nữ Cảnh Sát Đáng Sợ

Chương 274: Đưa Tôi Tới Bệnh Viện

Chương 275: Thương Trường Và Tình Trường (1)

Chương 276: Thương Trường Và Tình Trường (2)

Chương 277: Lại Một Trận Đòn Nữa

Chương 278: Chữ Tình Hại Người

Chương 279: Gia Quy Đầu Tiên

Chương 280: Ván Cờ Cuộc Đời

Chương 281: Thiên Mệnh

Chương 282: Song Hỉ Lâm Môn

Chương 283: Đại Kết Cục

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Cuộc Sống Nhiều Chông Gai (1)

- Rốt cuộc anh có mấy cô em gái, vì sao ai cũng tiều tụy như vậy... Rốt cuộc anh có bao nhiêu cô em gái, vì sao mỗi người đều khóc vì anh... Mối tình đầu trong lòng anh là ai..

Cái loa thùng cao bằng nửa người ở cái hiệu cắt tóc đối diện cứ ông ổng lặp đi lặp lại chất vấn mỗi người qua đường, còn người qua đường chẳng khác nào cà gặp sương, qua lại vội vã, chẳng ai buồn dừng lại trả lời nó một tiếng.

Thời tiết nóng quá mức, những cây dương cao lớn hai bên đường cũng uể oải rũ lá xuống, hãn hữu mới có cơn gió nhẹ hẩy qua mới lười nhác đong đưa vài cái gọi là. Đó là một ngày mùa hè bình thường của năm 1995 ở khu phố chẳng thể nói là sầm uất của thành phố Quỳnh Hải, chỉ là mùa hè năm nay có vẻ như nóng nực khác thường.

Trương Thắng ngồi dưới tán cây đánh cờ với một nam nhân trung niên, phải công nhận y sở hữu đường nét khuôn mặt cực kỳ điển trai, mũi cao thẳng, mày kiếm, mặt xương xương vừa mang chút phong trần lãng tử đầy nam tính, lại có nho nhã trí thức, dáng người dong dỏng cao, bờ vai rộng đáng tin cậy. Nếu chẳng phải y ăn mặc quá đơn giản, áo màu xanh nhàu nhĩ trông giống bộ đồng phục thợ điện cũ, tóc tai thì thiếu chải chuốt khiến sợi nào sợi nấy ương ngạnh dựng đứng cả lên, khiến chàng trai trẻ vừa mới 24 tuổi trở nên lôi thôi lếch thếch, thì y chính là hoàng tử trong mộng của các thiếu nữ.

Đấy là bỏ đi vài chữ “nếu”.

https://thuviensach.vn

Người trung niên phía đối diện thì đã trên 40, vóc dáng cao lớn, tóc lãnh đạo gọn gàng, sơ mi nghiêm chỉnh, rất có khí chất của nhân sĩ thành công.

Trang phục toàn thân không rẻ, túi áo ngực gài một cái bút máy, tay cầm cái quạt giấy vẽ hình tiền xu, ung dung phe phẩy.

Nhìn là biết thân phận đôi bên chênh lệch.

Hai người họ chơi cờ bên cạnh một cái quán ăn không tên, trời nóng bức, chẳng có khách, chỉ có tên béo ngốc nghếch ngồi ở cạnh cửa, chân dạng ra chả có chút hình tượng nào, thỉnh thỏng phẩy tay đuổi ruồi, mặt nửa tỉnh nửa ngủ. Trong quán có cô gái nhỏ mặc tạp dề, thấy ngay được là ở quê lên, da đen nhẻm, má mang hai vầng hồng khỏe khoắn, tay cầm cái kính, đang sờ mò ngó nghiêng trên mặt.

Trương Thắng là một trong số ông chủ của cái quán ăn này, người còn là Quách Y Tinh, chính là tên béo đang ngồi ngáp ngủ kia, cả hai bọn họ vốn là công nhân trong nhà máy in Tam Tinh, khi nhà máy bị doanh nghiệp ngoài sát nhập giảm biên chế, hai người đều bị cho thôi việc, thế là dùng tiền bồi thường của nhà máy cùng nhau mở cái quán ăn này.

Người trung niên là Từ Hải Sinh, vốn là phó giám đốc chủ quản công tác tài vụ của nhà máy in Tam Tinh, hôm nay có việc đi ngang qua đây, thấy bạn cờ cũ, thế là xuống xe đánh với Trương Thắng một ván.

- Làm điếu đi.

Từ Hải Sinh cười đưa cho Trương Thắng điều thuốc:

- Ái dà, cám ơn giám đốc.

Trương Thắng đưa cả hai tay ra nhận:

https://thuviensach.vn

- Thuốc lá của tôi rẻ tiền, không dám mời giám đốc, hì hì, giờ lại còn hút thuốc của anh nữa, ngại quá, cám ơn giám đốc.

Nói thế y chỉ ngửi qua rồi gài lên tai, tiếp tục đánh cờ, hai người bọn họ là bạn cờ từ cái thời còn ở cùng nhà máy, Từ Hải Sinh cứ rảnh là gọi y tới chơi một ván, thế nên xem như quen biết.

Khi nhà máy giảm biên chế, Trương Thắng cũng từng nghĩ tới chạy cửa Từ Hải Sinh, biết đâu được ở lại, song nghĩ, mình trừ thi thoảng làm vài ván cờ với ông ta thì chẳng có quan hệ nào khác, người ta chắc gì để tên công nhân nhỏ vào mắt. Lúc ấy Trương Thắng còn sĩ diện, ngại ngùng, không giống như bây giờ trải qua va chạm cuộc sống, thế nên hiển nhiên là thành công nhân mất việc.

Bọn họ chơi cờ với nhau lâu, đều nắm tẩy đối phương rồi, Từ Hải Sinh thích chơi lớn, thế như Thái Sơn áp đỉnh, cứ mở đầu là ắt dùng hai pháo đi trước, chuyên công.

Trái lại Trương Thắng khác hoàn toàn, nước đầu nhảy tướng, nước hai xuất mã, khi quân của đối phương tràn vào đại bản doanh rồi, y khả năng còn chưa có quân nào qua sông, y phải bố trí phòng thủ kín kẽ không chút sơ hở nào, sau đó mới từng bước tiến tới, giỏi phản công.

Trương Thắng là loại người còn chưa đánh đã lo tới đường bại, chẳng giống cái tên của y, còn Từ Hải Sinh thì hiển nhiên là tự tin hơn y nhiều. Lúc này đôi pháo của Từ Hải Sinh đã áp sát bản doanh của y, nhưng Trương Thắng cũng đã mai phục sát chiêu, một pháo trấn ở bên ngăn đường công của đối phương, chỉ có một tốt một mã qua sông, do Từ Hải Sinh ham công, nên phòng tuyến vô số sơ hở, chỉ cần nước tiếp theo Từ Hải Sinh không bố trí phòng thủ mà tiếp tục tiến công thì quân tốt qua sông của y sẽ phát huy tác dụng.

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh không chú ý tới nguy cơ này, hoặc có thể nói ông ta quá ham tiến công, nửa giang sơn của Trương Thắng đã trong thế cờ ông ta, ông ta chỉ nghĩ tới làm sao để thắng ván này cho đẹp.

Mà cũng có thể Từ Hải Sinh đã nhìn ra sát chiêu của Trương Thắng, Trương Thắng chú ý một lần ông ta liếc mắt nhìn qua quân mã trông có vẻ vô tích sự của y, nhưng cuối cùng lại chuyển ánh mắt đi, vì Trương Thắng như bỏ quên quân mã đó rồi, đôi mày y lúc nào cũng nhíu chặt nhìn thế trận bên mình, như đang khổ sở nghĩ cách giải vây.

Từ Hải Sinh cho dù có nhìn ra nước cờ kia thì ông ta cũng không cho rằng Trương Thắng có thể nhìn ra, con người Trương Thắng khó làm người ta đánh giá cao được, đến khi ông ta đưa pháo bức cung, thì mới nhận ra mình khinh địch, một con tốt qua sông, một con mã nằm vùng, một con pháo nhồi nòng, dù ông ta có thiên binh vạn mã cũng không cứu viện kịp nữa.

- Thằng nhóc khá lắm.

Từ Hải Sinh cười phá lên buông cờ:

- Mắc bẫy rồi, bị cậu lừa vào tròng rồi, thằng nhóc này hiểm thật, giả vờ giả vịt khéo lắm, lừa được cả tôi luôn!

- Không muốn giả vờ cũng không được, sức cờ giám đốc quá cao, không đánh lén làm sao tôi thắng nổi anh.

Từ Hải Sinh vui vẻ xua tay:

- Không cần phải nịnh tôi, tôi thua rồi, phục cậu đó.

Rồi nhấc cổ tay nhìn đồng hồ mạ vàng:

https://thuviensach.vn

- Thôi hỏng, không chơi được nữa, tôi phải tới phòng giao dịch chứng khoán xem tình hình, sau đó còn về đơn vị gấp.

Từ Hải Sinh đi tới chiếc Santana, mở cửa xe rồi còn quay đầu lại:

- Tiểu Trương, tôi đi đây, ha ha, để xem lần sau tôi xử cậu thế nào.

- Vâng, giám đốc rảnh lại ghé qua.

Trương Thắng khách khi đứng lên tạm biệt:

Quách Y Tinh bị tiếng ô tô khởi động làm giật mình suýt ngã xuống ghế, vừa làu bàu vừa chùi mép, vén rèm cửa đi ra, nhìn thấy Trương Thắng đang lúi húi nhặt cờ, co chất đá vào mông y một cái.

Trương Thắng giật bắn mình, quay đầu lại thấy bộ mặt nham nhở của tên béo, nhảy dựng lên truy sát:

- Mẹ nó chứ! Quách béo anh rửng mỡ à?

Đừng thấy Quách Y Tinh to béo mà nhầm, hắn là nam nhân đa sầu đa cảm, sức khỏe không tốt, tim hay ngừng đập bất thình lình, theo như hắn kể, có lúc nửa đêm tim ngừng đập, tỉnh giấc không ngủ được nữa ngồi nhìn ánh trắng mờ ngoài cửa sổ, nghĩ vẩn nghĩ vơ, chẳng may mình chết đi, vợ sẽ lấy người khác, con trai sẽ bị người ta ức hiếp, thế là ngồi lặng lẽ rơi nước mắt ngon lành.

Loại nam nhân như hắn chẳng tới mức " cảm thời, hoa để lệ rơi. Biệt ly hoa cũng vì người xót xa " giống như Lâm Đại Ngọc Lâm tiểu muội trong Hồng Lâu Mộng, nhưng là một nam nhân mà nói thì thế cũng là quá mẫn cảm rồi.

Quách Y Tinh thấy Trương Thắng đuổi theo mình vội xua tay:

https://thuviensach.vn

- Không nghịch, không nghịch nữa, tôi đứng không đã mồ hôi đầm đìa rồi, chả chơi.

Trương Thắng làm bộ mặt hầm hừ:

- Không được dám chơi dám chịu, đưa mông ra đây cho em đá một phát!

- Chịu cái đíu, làm gì thì làm đi, tới lúc đó tiền thuê nhà tháng này trả hết một mình nhé.

Quách Y Tinh mang bệnh tật ra hăm dọa:

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cuộc Sống Nhiều Chông Gai (2)

Trương Thắng vốn chỉ định đùa chút thôi, nghe thấy tiền thuê nhà muốn đùa chẳng đùa nổi nữa rồi, hai tên công nhân chẳng có chút kinh nghiệm, nhất thời nóng đầu đi mở quán ăn, trông vào trường ĐH Y khoa ở phía sau. Sinh viên đúng là chẳng ít, nhưng sinh viên ăn uống tiết kiệm, nhiều lắm một bát mỳ, đĩa khoai tây rán hay đĩa lạc rang. Gặp phải hôm có đá bóng mới đông một chút, nhưng bốn năm đứa gọi mỗi đĩa lạc rang thôi mà ngồi 90 phút, không tới hỏi thì chẳng thèm gọi thêm, thế nên lời lãi được là bao, trong khi tiền thuê nhà, tiền TV, tiền quạt, tiền phục vụ, cứ tính là thấy làm ăn tốt thế nào rồi.

Ài, cái quán này riêng tiền thuê nhà hàng tháng thôi đã tốn mất 2000, đầu bếp 1200, hai phục vụ mỗi người 500, rồi điện nước 800, vi chi 5000, kinh doanh đữa nửa năm, mỗi tháng kết toán miễn cưỡng chỉ đủ trả mấy chi phí này, làm hai người bọn họ biến thành làm công không lương cho chủ nhà.

Một câu nói vô tâm, làm cả hai người mặt mày tiu nghỉu, Trương Thắng tiếp tục đi cất cờ.

Quách Y Tinh đợi Trương Thắng đem cờ cất đi rồi, ngồi xuống cái bàn nhếch nhác mà phục vụ chẳng buồn lau, nói:

- Thắng này, anh tính mãi rồi, cái quán ăn này của chúng ta chả kiếm chác được gì đâu, hôm nọ nghe đám sinh viên nói cuối năm cái trường đó mở phân viện hai, sẽ chuyển đi một đám sinh viên, lúc đó khách càng ít, làm ăn càng kém, cậu thấy sao?

https://thuviensach.vn

Trương Thắng cất cờ đi rồi, đứng dựa vào tường nhìn quá ăn vì trời nóng nực mà chẳng có mống khách nào, mỗi cô gái phục vụ rảnh rỗi cả ngày ngồi soi gương đánh phấn, thở dài:

- Anh Quách, hai chúng ta còn phải rào trước chắn sau thế à, anh tính thế nào cứ nói!

- Hai anh em mình thật khờ dại, chẳng hiểu trước kia ma đưa lối quỷ dẫn đường thế nào mà bị người ta lừa chứ? Giờ muốn thoát thân cũng không được rồi, anh nghĩ thôi mà nóng ruột. Hai tháng trước đã dán thông báo sang tay quán ăn rồi mà chả ai nhận cho, dân làm ăn đều ranh như ma, phái người ngầm tới quán nhà ta, đếm khách, tính toán chi phí xong là lắc đầu cả.

Quách Y Tinh nhụt chí, hắn đã huy động cả bạn bè thân thích tới đóng giả khách, tốn tiền cho đám người đó ăn uống phủ phê, nhưng không qua nổi cặp mắt cú vọ của người ta, thực sự là hết cách rồi.

Trương Thắng gật đầu, cũng như chơi cờ, đối phương chưa thể hiện ý đồ thì y chưa phản ứng.

Quách Y Tinh vỗ đùi bốp một phát, sau đó tự xuýt xoa kêu đau:

- Không kiếm được người sang tay, mở quán thì chỉ lỗ, tiếp tục thế này là không xong, anh tính... hay là chúng ta nghỉ thôi, bán hết đi, chỉ cần hồi vốn là được.

Cô phục vụ bấy giờ mới bỏ cái gương xuống, lo lắng nhìn Trương Thắng, quán ăn đóng cửa có nghĩa là cô phải tìm việc khác, ở đâu có chủ hiền hòa, công việc nhẹ nhàng như ở đây?

Trương Thắng trải qua cú va vấp này đã không còn khờ khạo đơn thuần như nửa năm trước, khốn cảnh của quán ăn làm y canh cánh từ lâu, chỉ có điều y tương đối cố chấp, chưa tới bước đường cùng thì vẫn mang một tia

https://thuviensach.vn

hi vọng, mong có thể sang tay quán ăn, nhưng dán thông báo mấy tháng rồi không kết quả, lại còn ảnh hưởng tới chuyện kinh doanh, ai mà muốn tới cái quán mà chính chủ nó còn đang tính đường bỏ đi chứ?

Trong ánh mắt trông đợi của cô phục vụ, Trương Thắng rốt cuộc lên tiếng:

- Thực ra em cũng tính tới đường này rồi, càng nghĩ càng nản, không làm thì thôi, đã làm phải dứt khoát.. Thế này, chiều nay mời chủ nhà tới, làm vài món ăn, thương lượng với người ta, anh em mình không làm nữa.

- Được, cứ thế mà làm.

Quách Y Tinh vỗ đùi phát nữa, được Trương Thắng tán đồng song cũng chẳng vui vẻ thêm chút nào, cô phục vụ bĩu môi quay đầu đi, Trương Thắng vẫn kịp nhận ra ánh mắt trong khoảnh khắc đó, không còn chút tôn trọng nào với họ nữa.

Cuộc sống giống như đi trong mê cung vậy, anh sẽ mãi mãi chẳng biết được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, giống như anh chẳng thể biết cuối cùng mình có thoát khỏi mê cung không, đi mãi rồi bản thân sẽ đâm hoang mang liệu mê cung có lối thoát hay không? Kinh doanh cái quán này với hai bọn họ chẳng khác nào cái mê cung không lối thoát.

Quyết định xong, chẳng ai nói được một lời.

Xế chiều, nhờ đám mâu đen trên đầu làm nắng có phần dịu đi, song mây không đủ dầy, khó mà trông chờ một trận mưa, trời vì thế càng oi nóng khiến người ta buồn ngủ, rõ ràng không phải thời điểm thích hợp lắm để mời khách, Trương Thắng và Quách Y Tinh vẫn dặn đầu bếp làm mấy món nhắm tươm tất, bầy đầy bàn, lấy chai rượu gạo ngon nhất ra, mời chủ nhà tới nói chuyện.

https://thuviensach.vn

- Không được, chuyện nào ra chuyện đó, hai chú em, không phải anh mày làm khó các chú, nhưng cho dù là anh em ruột thịt thì tiền bạc cũng phải rạch ròi, đúng không? Chúng ta ký hợp đồng là hai năm, mới làm được nửa năm đã nói không làm nữa là thế nào, tôi phải làm sao đây? Nếu hai chú sang tay người ta, tiền nhà thanh toán đủ hai năm thì anh chẳng nói gì, nhưng hai chú bỏ không chơi nữa... Không được! Không thể được!

Chủ nhà tên Diệp Tri Thu, năm nay 35 tuổi, không cao, đen gầy nhỏ thó, tóc thì lưa thưa, cố gắng vớt tóc qua che đi cái trán bóng lưỡng không mọc nổi sợi tóc nào. Hắn uống sụp ngụm rượu lại chép miệng làm miếng thức ăn nhai ngon lành, kệ cho hai người bọn họ nói hết nước hết cái, kể nghèo kể khổ vẫn không chịu đổi ý.

Quách Y Tính mất kiên nhẫn, hơi thở nặng dần:

- Anh Diệp, anh nói thế là không được rồi, hai chúng tôi nửa năm qua chẳng khác nào làm công không lương cho anh đấy. Chúng tôi có vợ có con phải nuôi, có cha mẹ phải phụng dưỡng, chúng tôi lỗ vốn, còn anh mất gì chứ, nhà trả lại nguyên vẹn cho anh mà, làm người đừng có quá đáng.

Diệp Tri Thu ném xoạch đũa xuống bàn, cười nhạt:

- Này hai vị, tôi có ép uổng gì các vị không, hợp đồng giấy trắng mực đen ra đó, hai người nếu muốn ngừng kinh doanh tôi mặc, có điều tiền thuê nhà phải trả như cũ, nếu không là vi phạm hợp đồng, bồi thường 10.000, chúng ta giao ước rồi.

Quách Y Tinh hùng hổ:

- Làm gì có chuyện đó, thế thành anh em tôi làm việc không công cho anh hai năm à? Tôi đếch chơi, muốn trả nhà lại cho anh cũng không được à? Thiên hạ đâu có lý đó, anh muốn ép con nhà lành làm đi gái sao?

https://thuviensach.vn

Trương Thắng không nói không rằng, ngồi bên bàng quan, y muốn đợi nắm rõ được bài tẩy của chủ nhà rồi mới thuyết phục, nhưng lời của Diệp Tri Thu làm y trầm xuống, tên chủ nhà này là loại đểu cáng, vòng vo nửa ngày trời vẫn dứt khoát lôi hợp đồng ra, toàn bộ tình nghĩa vứt sang bên hết, thế thì còn bàn bạc gì được nữa.

Nói ra thì do trước kia bọn họ quá cả tin, thiếu kinh nghiệm xã hội, nếu trước kia khi mới nghỉ việc ở nhà máy mà khôn bằng nửa bây giờ thôi đã không bị tên chủ nhà bất lương này dụ dỗ, khi ấy chỉ sợ bị người khác chiếm mất chỗ "phong thủy bảo địa" này nên ký hợp đồng tới tận hai năm.

Diệp Tri Thu ung dung mỉm cười, chẳng bận tâm tới thái độ của Quách Y Tinh:

- Lý là lý nào? Cứ theo hợp đồng mà làm, đó mới là lý.

Nhận ra Trương Thắng mặt âm trầm nãy giờ, thể hình y rất đáng ngại, nên Diệp Tri Thu hơi chột dạ bổ xung thêm:

- Hai người chắc không biết nhỉ, em vợ tôi là quan chức chính phủ đấy, trước kia học luật, hợp đồng này là do cô ấy giúp tôi soạn thảo, đảm bảo không có chút sơ hở pháp luật nào, có giỏi thì đi kiện đi, xem ai thắng.

Quách Y Tinh vung chân múa tay chửi um xùm một hồi, sau đó ngồi bịch xuống, khổ cho cái ghế gỗ run ken két, hắn mệt mỏi ngồi nghiêng đi, đổi giọng vô lại:

- Anh Diệp, đừng có mà cứ lấy cái đó ép tôi, tôi không làm nữa đấy, anh thích sao thì tùy.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tìm Đường Sống Trong Đất Chết

Diệp Tri Thu nắm chắc lợi thế trong tay, khinh miệt nói:

- Anh em chúng ta thường ngày ngẩng đầu cúi đầu thấy nhau, nửa năm qua coi như có chút tình cảm, tôi không muốn nói lời tuyệt tình làm gì, nhưng thái độ các người đã vậy, giở trò vô lại với tôi trước, đó là các người bất nhân, đừng trách tôi bất nghĩa. Nói cho mà biết, tôi gọi một cú điện thoại là em vợ tôi bảo cục công thương tới đóng cửa quán ngay, nhìn bộ mặt gian xảo của hai người, nếu không trốn thuế lậu thuế thì ai tin chứ?

Quách Y Tinh nghe đụng chạm tới chính quyền là sợ, lảo đảo:

- Này, này, anh đừng có mà ăn không nói có...

Chẳng đợi hắn nói hết, Diệp Tri Thu tỉnh bơ cầm cái mobile đen xì to như viên gạch, bấm số, thân thiết nói:

- Diễm Diễm hả, anh rể đây, còn anh rể nào, cô có mấy ông anh rể vậy hả? … Anh là Tri Thu, ừ, ừ, cô ở đâu đấy?... Thế thì tốt quá, cô thuận đường tạt qua cái quán cũ của anh cái, có kẻ gây sự này.

Nếu Diệp Tri Thu đã nhất định muốn lôi hợp đồng ra thì Trương Thắng không muốn nhiều lời nữa, xem ra cô em vợ này là chỗ dựa lớn nhất của hắn rồi, gặp một lần cũng tốt, vì thế kéo tay bảo Quách Y Tinh ngồi xuống, bình tĩnh đợi.

- Đúng, anh đang ở đó, chuyện thế này, hai tên nhãi thuê nhà của anh muốn hủy hợp đồng không làm nữa, chuyện pháp luật thì cô rành hơn anh...

https://thuviensach.vn

Được, anh đợi cô, cứ thế nhé.

Diệp Tri Thu đặt cái mobile cụ mịch xuống, vênh mặt nhìn hai con sâu nhỏ bé đáng thương trước mắt, đưa tay hất tóc, nhàn nhã cầm đũa gắp miếng thịt ba chỉ cho vào miệng, nhấp ngụm rượu, không thèm quan tâm tới xung quanh.

Trương Thắng bề ngoài trấn tĩnh thế thôi, thanh niên ngoài hai mươi làm gì không có máu nóng, cái vẻ nhà giàu bất nhân của Diệp Tri Thu làm y kích động muốn xông tới băm vằm tên khốn đó ném vào nồi làm thịt kho.

Quán ăn im phăng phắc, không ai nói thêm gì, chỉ có tiếng quạt trần vù vù trên đầu, cùng tiếng ăn uống thô tục của Diệp Tri Thu, hai người Trương Quách đều buông đũa ngồi im. Chừng mười lăm phút sau, một chiếc Xiali màu đỏ đỗ ở trước cửa quán, cửa xem ở ra, cô gái trẻ tuổi chưa tới ba mươi xuống xe.

Váy công sở màu phấn hồng, kín đáo vẫn nổi bật vóc dáng nảy nở, kính gọng vàng, tóc búi cao, môi thoa son bóng, làm nam nhân không nhịn được tưởng tượng nếu hôn lên cánh môi đó cảm giác không tệ, trông rất quyến rũ.

Có điều lúc này cô gái trẻ đó mặt mang sát khí, đôi mắt hạnh dưới mắt kính rất uy thế, vén rèm đi vào, rèm cửa còn lay động đã bước tới trước mặt Trương Thắng và Quách Y Tinh, mày nhíu lại, ánh mắt như nhìn vào không khí trên đầu bọn họ, chưa gì đã tuôn một tràng phủ đầu:

- Ai muốn hủy hợp đồng? Có biết làm thế là phải gánh tránh nhiệm không? Hủy hợp đồng bồi thường 10.000, đâu ra mấy tên mù pháp luật thế này, chút kiến thức thông thường cũng không biết.

Diệp Tri Thu đắc ý vênh váo nói:

https://thuviensach.vn

- Biết vị trước mặt là ai không? Đây là Thôi chủ nhiệm của ủy ban kinh tế kế hoạch thành phố.

Thực ra Thôi Trí Diễm chỉ là một phó chủ nhiệm văn phòng của ủy ban kinh tế thôi, vừa mới đề bạt không lâu, song với hai tên nhà quê, đương nhiên nói càng chức cao càng tốt, hơn nữa, ai thích nghe chữ "phó" chứ.

Người ta đúng là quan chức chính phủ, hơn nữa không thể nhỏ được, vì đi cả xe hơi tới, trong mắt hai người Trương Thắng, quan chức đi xe đều to cả, lại thấy khí thế không coi ai vào mắt, làm Trương Thắng vốn có chuẩn bị cũng không nói được gì, ngược lại Thôi Trí Diễm miệng như súng máy, tuôn một tràng thuật ngữ chuyên môn pháp luật kinh tế, càng khiến hai người bọn họ hoa mắt chóng mặt.

Chưa mất tới mười phút đã làm hai kẻ "điêu dân" phải cứng họng, chủ nhiệm Thôi thỏa mãn đẩy gọng kính, cái văn phòng có 5 người, cô chỉ là phó chủ nhiệm nho nhỏ nên cơ hội thể hiện thân phận ưu việt thế này không phải nhiều, mang giọng bề trên nói:

- Thế nên, hoặc các anh tiếp tục kinh doanh, hoặc là sang tay cho người khác thuê, không vấn đề. Các anh nghỉ kinh doanh là hành vi tự chủ của các anh, không liên quan tới anh rể tôi, tiền thuê nhà hai năm các anh vẫn phải làm đúng hợp đồng. Nếu như vì vi phạm hợp đồng ảnh hưởng tới lợi ích kính tế của anh rể tôi, thì các anh phải chịu trách nhiệm. Quyền lợi hợp pháp của anh rể tôi được hợp đồng đảm bảo, tôi hi vọng các anh cân nhắc cho kỹ, nếu không, tôi sẽ khởi tố các anh.

Quách Y Tinh vốn thấy quan chức chính phủ thì như bóng xì hơi rồi, nếu Thôi Trí Diễm nói tình nói lý nhẹ nhàng có khi hắn tính đường khác, hoặc cắn răng tiếp tục mở quán cơm tìm cách làm sao quán cơm tốt lên cũng chưa biến chừng, nhưng thái độ hống hách của cô ta làm con giun xéo lắm cũng quằn, thân hình to béo bật lên, mồm méo mắt lệch tóm lấy cánh tay Thôi Trí Diễm, môi run run:

https://thuviensach.vn

- Các... các người đừng ức hiếp người ta nhé, các ngươi đang đẩy người ta vào chỗ chết đấy, biết không hả?

Thôi Trí Diễm xưa nay chủ yếu lo việc văn phòng, ít tiếp xúc với chuyện kiểu này, hơn nữa còn là nữ giới, hoảng hốt đẩy mạnh ra:

- Định giở trò lưu manh à, buông tay, nếu không tôi...

"Bịch!" Quách Y Tinh lảo đảo mấy cái, hai tay khua loạn trên không, tóm được túi xách của Thôi Trí Diễm, rồi ngã vật ra đất, cơ thể hắn vô cùng hùng tráng, làm mặt đất phải rung rinh như động đất.

- Anh ta, làm … làm sao thế?

Ba hồn bảy vìa Thôi Trí Diễm bay mất một nửa, hoa dung thất sắc:

Trương Thắng gặp chuyện này không phải lần đầu, trấn tĩnh hơn, vội nhào tới:

- Không xong, anh ấy bị bệnh tim rất nặng, rất dễ tái phát.

Vừa nói vừa lục lọi túi Quách Y Tinh tìm thuốc, hắn luôn mang theo thuốc bên người phòng trường hợp khẩn cấp.

Diệp Tri Thu đứng dậy, trông qua tình trạng Quách Y Tinh có vẻ nghiêm trọng, vừa rồi em vợ mình đẩy một cái, nếu chẳng may tên béo có bề gì...

- Nghiêm... Nghiêm trọng không?

Thôi Trí Diễm không để ý tới cái túi xách bị giật xuống làm tài liệu đồ vật tung tóe bên cạnh, cô ta không coi hai tên công nhân mất việc này ra cái gì, nhưng nếu để chết người, thì không phải là chuyện đùa. Bản thân chức vụ thế nào, thân phận ra sao? Bao nhiêu người nhòm ngó, mới nhậm chức được ba tháng, ngồi chưa nóng chỗ. Vội ngồi xuống hết sờ trán lại vỗ má Quách Y Tình:

https://thuviensach.vn

- Tỉnh, tỉnh lại đi.

- Đừng vỗ nữa, không ích gì đâu, mau lấy cho tôi cốc nước.

Trương Thắng tìm ra được thuốc trong túi, nhận lấy cốc nước cho Quách Y Tinh uống, sau đó không ngừng ép ngực, tới khi mồ hôi đầm đìa rồi Quách Y Tinh mới lờ đờ tỉnh lại.

Thôi Trí Diễm nhìn thấy vậy thì thở phào, Diệp Tri Thu cũng ngồi lại chỗ, nhìn đồng hồ mới chừng 15 phút thôi mà tưởng như cả thế kỷ trôi qua, lại chả à, nếu thành quan viên bức tử người dân, bồi thường kiện cáo dây dưa chưa nói, nơi này có người chết, còn ai thuê nữa, không lành mà.

- Không còn nguy hiểm nữa rồi, tạm thời để anh ấy nằm như vậy.

Trương Thắng lau mồ hôi trán, tuy rất lo cho Quách Y Tinh, nhưng không hề hoảng loạn, vẻ mặt hai người kia lọt hết vào mắt y, lòng máy động, biết cơ hội tới rồi, y không cần tống tiền người ta, chỉ hi vọng nhân cơ hội thoát được cái quán cơm này. Nghĩ vậy Trương Thắng liền giúp Thôi Trí Diễm nhặt cái túi và văn kiện tán loạn dưới đất, muốn hòa hoãn quan hệ đôi bên, sau đó mới lấy bệnh tình Quách Y Tinh ra làm lợi thế đàm phán, luận địa vị hay tri thức đều ở thế yếu, chỉ có cách tận dụng tình thế thoát thân.

Đang nhặt nhạnh, chợt Trương Thắng nhìn thấy dòng chữ bên ngoài tập hồ sơ bìa xanh (Báo cáo liên quan tới lập hạng mục khu khai phát sản nghiệp kỹ thuật cao Kiều Tây). Đây là chuyện của mấy ông đầu to bụng bự, không liên quan tới tép riu như Trương Thắng, nên không để trong lòng, cho vào túi, trả Thôi Trí Diễm.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Ánh Sáng Cuối Đường Hầm?

- Cám ơn...

Thôi Trí Diễm lơ đễnh nhận lấy, một con mắt vẫn chú ý bên kia như chỉ sợ có kẻ bất thình lình lăn quay ra tắt thở:

Trương Thắng càng mừng thầm, chuẩn bị câu từ nói:

- Chủ nhiệm Thôi, chị cũng thấy rồi đấy, chúng tôi là công nhân giảm biên chế, cuộc sống gian nan, lại không hiểu làm ăn, thành ra không cách nào làm quán trở mình được. Anh ấy lại có bệnh tim nghiêm trọng, nếu cứ ngày ngày lo nghĩ chuyện kinh doanh, chẳng may lúc nào đó...

Thôi Trí Diễm nhíu mày nhìn quán ăn, trông huơ trống hoắc, chẳng có lấy nổi một người khách, trừ một đầu bếp nhếch nhác trông khó tin tưởng, một phục vụ nãy giờ chẳng buồn ra hỏi han khách thì không có ai khác:

- Làm ăn buôn bán là phải có dũng khí chấp nhận nguy hiểm, hai anh như thế này làm tôi rất khó xử. Thôi, tôi đang bận việc bên chính phủ, không tốn thời gian ở đây nữa.

Nghe giọng Thôi Trí Diễm rõ ràng đã mềm hơn nhiều, Trương Thắng thừa cơ lấn tới:

- Chủ nhiệm Thôi, coi như cô làm việc thiện đi, cái nhà này thực chất trước kia để không chẳng ai thuê, lúc đó chúng tôi chưa hiểu tình hình nên mới nhận vào, ai ngờ cái khu này không kiếm tiền được, chúng tôi đâu muốn thế, nhưng cắn răng cầm cự nửa năm rồi, không cách nào xoay

https://thuviensach.vn

chuyển được. Không nói dối cô, từ khi mở cái quán ăn này tôi mới chú ý, cái con đường trước trường ĐH điện lực còn tấp nập hơn, nhưng thuê 1 tháng có 1200 đồng thôi, nơi này những 2000, anh tôi vì ngày đê, suy nghĩ lo lắng quá độ mà bệnh thêm nặng.

Quách Y Tinh nằm như lợn chết dưới sàn rên một tiếng phụ họa.

Thôi Trí Diễm thiếu chút nữa gây chết người, không còn mạnh miệng được nữa, cùng anh rể đưa mắt trao đổi, nói:

- Tôi hiểu cái khó của các anh... có điều tôi chỉ làm theo hợp đồng mà thôi, lại không phải ép các anh thuê nhà. Hiện giờ tôi có chút việc gấp... Vậy đi, tối nay để tôi thương lượng với anh rể tôi, mai sẽ trả lời, các anh đừng nóng, chúng tôi không phải là người không thông tình đạt lý.

Trương Thắng nhẹ người, Quách Y Tinh cũng mừng rỡ, định ngồi dậy nói vài câu tốt đẹp, không ngờ mới hơi nhổm người lên thì bị đá một phát vào eo, đau đớn "hự" một cái.

- Sao rồi?

Thôi Trí Diễm mặt tái nhợt, vội hỏi:

- Hay là gọi cấp cứu?

Cú đá kia tất nhiên của Trương Thắng, y đang mong Quách Y Tinh giả lợn chết để lợi dụng đàm phán với người ta, tên này ngồi dậy thì xôi hỏng bỏng không, may Quách Y Tinh không ngốc, đang định chửi vội nuốt lại, tận dụng luôn cơ hội co giật vài cái, làm như sắp chết tới nơi, khiến hai người kia lại cuống cả lên.

Trương Thắng ngồi xuống xoa ngực cho hắn, sầu thảm nói:

https://thuviensach.vn

- Uống thuốc xong cần một thời gian mới bình thường lại, bệnh này đi bệnh viện cũng không ích gì.. Ài chẳng biết sống thêm được bao lâu nữa.

- Được rồi, tôi bận công việc, đi trước, mai chúng ta bàn bạc tiếp.

Thôi Trí Diễm thấy dưới chân nằm tên béo chẳng biết khi nào thì nhắm mắt xuôi tay, chỉ muốn rời chỗ thị phi này cho nhanh, háy mắt với Diệp Tri Thu rồi vội vàng ra ngoài, tới cửa quán rèm hạ xuống mới hỏi nhỏ:

- Liệu có phải bọn họ đóng giả không?

- Không phải, thật đấy.

Diệp Tri Thu xoa xoa tay, căng thẳng nói:

- Cách đây mấy tháng có một đám sinh viên tới xem đá bóng rồi xảy ra va chạm đánh nhau, hai bọn chúng ra can, tên béo bị trúng một cú đấm nằm vật ra đất, lúc đó còn tưởng đi luôn rồi cơ.

Thôi Trí Diễm lúc này mới hết hẳn hoài nghi, không nói gì thêm, lên xe đi mất.

Trương Thắng đứng sau cửa ngó thấy bọn họ đi cả rồi mới hí hửng chạy về, đỡ Quách Y Tinh lên:

- Anh Quách, anh phát bệnh quá đúng lúc rồi, sao trước kia chúng ta không dùng chiêu này sớm chứ? Em nghe chừng bọn họ sợ rồi, hai chúng ta nói không chừng thoát khỏi cục nợ này.

Quách Y Tinh lúc này lại không vội ngồi dậy nữa, bệnh của hắn mỗi lần tái phát nếu không uống thuốc kịp thời sẽ cực kỳ nguy hiểm, rên một tiếng đưa tay lần mò thứ để ở ngực, bộ dạng cứ như phải nộp đảng phí lần cuối, nước mắt ngắn dài:

https://thuviensach.vn

- Chuyện đó khoan mừng vội, người anh em à, anh chú vừa rồi đúng là dạo quanh Quỷ Môn Quan một vòng đấy, khi đó chẳng hiểu sao, đầu óc tỉnh táo lắm, anh cứ nghĩ, nghĩ... Nếu chẳng may anh có mệnh hệ gì, thì thằng khốn nạn nào hưởng vợ anh đây? Con anh làm sao đây, nghĩ chỉ muốn khóc.

Tên béo này sức khỏe không tốt, công việc chẳng ra sao, vẻ ngoài thì chẳng khen nổi, thế nhưng cô vợ của hắn thì cực phẩm, như trái quả chín mọng nước, ai trông cũng muốn cắn một cái.

Vợ hắn tên rất nhà quê, Triệu Kim Đậu, tên thì quê kệch nhưng Đậu Đậu cô nương lại là một đại mỹ nhân ai nhìn cũng nuốt nước miếng, vì hộ khẩu ở nông thôn, tên béo đường đường là công chức nhà nước ở thành phố, thế nên mới cưới được cô vợ xinh đẹp, nếu con gái thành phố xinh bằng một phần như thế thôi cũng chả tới lượt hắn, cho nên Quách Y Tinh suốt ngày nhớ vợ.

Hiện chuyện có cơ giải quyết, tâm sự trong lòng nhẹ phần nào, Trương Thắng đùa với hắn:

- Anh Quách, anh cứ yên tâm đi, hai anh em ta không phải ruột thịt nhưng còn thân hơn ruột thịt, nếu anh đi rồi, con trai anh sẽ là con em, vợ anh cũng là vợ em, em nhất định nuôi chị dâu thật trắng trẻo...

- Cút đi!

Quách Y Tinh chẳng biết lấy đâu ra sinh khi bật dậy co chân đá, ý định cũng là muốn báo thù cú đá lúc nãy, nhưng Trương Thắng có chuẩn bị cười lớn tránh được.

Đùa một chút lòng nhẹ nhõm hơn, Quách Y Tinh ngồi dậy, cái tay để ở ngực lúc này lấy ra từ túi áo một tấm ảnh, hiền từ đưa bàn tay nần nẫn thịt vuốt ve:

https://thuviensach.vn

- Cậu xem đi, thằng bé trông giống anh chưa?

Đó là bức ảnh bản thân, Quách Y Tinh mặc véc tây bế con trai, hai cha con đúng là như đúc từ một khuôn ra, Trương Thắng ve cằm gật gù:

- Đúng là giống y xì đúc, nếu không chị dâu xinh đẹp như thế, anh lại không phán đoán nổi có phải con mình không, hô hô hô.

- Cậu đừng có đùa được không hả? Anh đang thương tâm đây này.

Bệnh tim đã dịu xuống, bệnh đa sầu đa cảm lại trồi lên, Quách Y Tinh lần này không nổi giận mà thương cảm nói:

- Thắng này, không biết trong lòng cậu có cảm giác giống anh không, nói thật với cậu, nếu một người biết mình có thể sẽ chết lúc nào, người đó sẽ vô cùng trân trọng những thứ trước mắt, đặc biệt yêu thương người thân cận, thật đấy. Báu vật lớn nhất của anh là đứa con này, anh không nỡ để nó lại cô khổ, thằng bé giống anh quá nhỉ...

Trương Thắng nghe hắn hỏi chuyện này không biết bao nhiêu lần, mới đầu còn xúc động, giờ thì nhàm rồi, không buồn tiếp, ngáp dài:

- Giống, với anh là an ủi lớn, cơ mà với thằng nhóc mà nói lại là sự bi ai.

Quách Y Tinh không chú ý lắm, cười toe toét:

- Cậu nói đúng lắm, nó là sự an ủi của anh... Hả, cậu nói cái gì, Thắng! Thằng chết tiệt kia! Đứng lại đó.

Bình thường Quách Y Tinh vốn chẳng đuổi kịp Trương Thắng nói gì tới bệnh còn chưa khôi phục hoàn toàn, căm tức nhìn theo bóng Trương Thắng đã chạy xa, quát phục vụ đang đứng xem náo nhiệt:

- Hôm nay không có khách nữa đâu, chúng ta quét dọn đóng cửa sớm thôi.

https://thuviensach.vn

Vì nghe thấy quán sắp ăn đóng cửa, phục vụ liền không còn chút cung kính nào với ông chủ nữa, đáp một câu cho có lệ, lười biếng đi cầm cái chổi, phất chỗ này một nhát, chỗ kia một nhát, ứng phó cho xong.

Nhìn tình cảnh đó, Trương Thắng cũng chẳng trách người ta được, chỉ thở dài, tự mình thu dọn, tay cầm khăn vải, lau mặt bàn dầu mỡ, lòng nghĩ:" Quán cơm đóng cửa rồi, cho dù chủ nhà buông tha cho thì sau này làm gì đây?". Càng nghĩ càng thấy bế tắc, tay cầm miếng vải cứ lau đi lau lại một chỗ mà không biết, bất giác nhìn thấy cái kẹp giấy, là từ tập hồ sơ của Thôi Trí Diễm rơi ra, mới nhớ tới lúc đó vô tình nhìn thấy tiêu đề "Báo cáo liên quan tới lập hạng mục khu khai phát sản nghiệp kỹ thuật cao Kiều Tây"!

Câu đó có ý gì? Kiều Tây là vùng ngoại ô, không xa lắm, đi xe đạp hơn nửa tiếng là tới, nơi đó có hai cái thôn nhỏ và bãi đất hoang, chính phủ muốn khai phát gì ở đó? Còn nhớ mấy năm trước chính phủ xây đường quốc lộ ở bên thôn Thái Bình, thế là giá đất hai bên đường tăng vòn vọt, vậy thì nếu khai phát khu Kiều Tây...

Hai mắt Trương Thắng sáng lên.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Giấc Mộng Triệu Phú (1)

Chuyện quán cơm vì bệnh hiểm nghèo của Quách Y Tinh tái phát đúng lúc mà giải quyết thuận lợi, phía chủ nhà đại khái cũng muốn sớm tống khứ cái quả bom nổ chậm này đi cho rảnh nợ. Diệp Tri Thu lại không phải không biết, cái khu này kinh doanh không tốt, quán ăn nhà hàng xung quanh đây toàn là nhà riêng, không có áp lực tiền thuê nhà, kiếm được đồng nào là lãi đồng đó, mà tiền thuê nhà cũng chừng trên dưới 1000.

Trước kia cũng chỉ có hai tên ngốc thiếu kinh nghiệm mới tin vào bức tranh tươi đẹp do Diệp Tri Thu vẽ ra, chưa tham khảo giá nhà, chưa khảo sát kinh doanh, đã vội vã ký hợp đồng, lại còn ký liền hai năm.

Kinh nghiệm làm ăn chả có, quan hệ xã hội lại ít, nếu để hai tên này kinh doanh tiếp chỉ có càng ngày càng lụi bại thôi, chẳng may tên béo kia chết lăn quay ra đó, dù không phải lỗi của mình cũng không tránh được phiền hà.

Huống hồ chó cùng rứt dậu, thi thoảng trên báo lại đăng ai đó bị chèn ép không còn đường sống, cầm dao liều mạng, hai tên đó biết chỗ ở của mình, Diệp Tri Thu chẳng muốn đêm hôm nào đó bị người ta dựng dậy xiên cho một dao, lúc ấy thì mạng không còn, dù chúng có vào tù hay dựa cột thì cũng chẳng giải quyết được gì nữa.

Cho nên nghe em vợ khuyên can một buổi tối, Diệp Tri Thu cuối cùng cũng đồng ý giải trừ hợp đồng.

Có điều Thôi Trí Diễm không cho Trương Thắng và Quách Y Tĩnh thoát thân nhẹ nhàng, ngày hôm đó đàm phán từ tận trưa tới tối, nhìn mặt sắt của

https://thuviensach.vn

cô ta, Quách Y Tinh muốn giả bệnh cũng chẳng dám, không có hắn thì một mình Trương Thắng càng khó ứng phó. Hai cựu công nhân bị mồm mép sắc bén của Thôi Trí Diễm dồn ép tới tinh thần suýt sụp đổ, tới khi bỏ lại toàn bộ bàn ghế, nồi niêu xoong chảo, đến cả ống khói trên nóc nhà cũng phải hai tay dâng lên mới thoát thân được.

Cho người làm thôi việc, trả thêm cho bọn họ một tuần lương, hai ông chủ nghèo đem sổ sách ra tính toán, làm việc nửa năm, chẳng lãi thì thôi, mỗi người còn lỗ 3800 đồng, hai bàn tay trắng cay đắng rời khỏi cái quán cơm nhỏ phấn đấu nửa năm trời, rời tay rồi mới thấy luyến tiếc, dù sao từng một thời gửi gắm hi vọng, từng một thời nhiệt huyết hi vọng, nhìn quán cơm lần cuối, kệ cho trời nóng như đổ lửa, cả hai thất hồn lạc phách đi không mục đích trên đường phố thưa thớt người qua lại, cảm giác như vừa trải qua một giấc mộng.

- Anh đang tính có nên về quê cùng cha mẹ vợ làm ruộng không... Chẳng phải anh ngại vất vả mà là vợ anh khó khăn lắm mới thoát được nông thôn, anh sợ cô ấy không chịu được, cô ấy ghét nông thôn lắm...

Quách Y Tinh vừa đi vừa nói, chẳng cần biết Trương Thắng ở bên cạnh có nghe hay không:

Trương Thắng có nghe, nhưng lại theo đuổi ý nghĩ khác, suốt từ hôm qua tới giờ không dứt được ra khỏi đầu, đó là chuyện khai phát khu Kiều Tây có thật hay không, làm sao để tận dụng cơ hội này.

Dưới cầu vượt phía trước có một mỹ nữ mặc quần short, mông nở eo thon, đùi trắng nuột nà đi qua, trời mùa hè nóng bức, cái áo vàng nhạt vừa ngắn lại mỏng như cánh ve làm thấp thoáng thấy cả áo lót màu trắng bên trong, hai bầu ngực ngạo nghễ nhô cao, theo từng bước chân rung rinh thích mắt.

- Thắng! Thắng.. Nhìn kìa.

https://thuviensach.vn

Quách Y Tinh huých vai Trương Thắng, chớp mắt phiền não đã bay đi hết, đôi mắt chăm chăm không rời hai bầu ngực nảy lên nảy xuống kia, si ngốc nhìn bóng hình xinh đẹp, lẩm bẩm tiếc nuối:

- Trời nóng thế này sao còn mặc áo lót chứ, không thấy nóng à?

Trương Thắng liếc mắt nhìn một cái, chưa tới một giây thu lại:

- Nếu cô ấy không mặc áo lót thì tới lượt anh nóng rồi! Sao, anh đã nghĩ ra sau này sẽ làm gì chưa?

- Thắng này, cậu 24 tuổi rồi mà còn chưa có bạn gái, tuổi này đáng lẽ ra thấy chó cái cũng muốn lôi ra phối giống, sao thấy mỹ nữ cậu lại hờ hững như thế? Không phải khuynh hướng tình dục có vấn đề chứ hả?

Mồm thì nói mắt Quách Y Tinh vẫn không rời cặp đùi trắng phau phau và bờ mông tròn lẳn của cô gái, thèm thuồng không thôi:

- Ai bảo anh là em có vấn đề, không thấy em lúc nhìn chị dâu à?

Trương Thắng tức mình đốp lại, đừng nói chưa có bạn gái mà tới giờ y còn chưa đụng chạm vào cô gái nào, làm sao thấy mỹ nữ không nghĩ vẩn nghĩ vơ cho được, có điều cũng phải tùy từng lúc, mấy năm làn sóng phim ảnh Hong Kong rồi manga Nhật Bản ảnh hưởng lớn tới đại lục, các cô gái đua đòi theo, cô gái nào có chút nhan sắc chỉ sợ người ta không biết, ăn mặc thì mỗi ngày một cởi mở, cho dù là mùa đông không thiếu cảnh nữ sinh váy ngắn ca rô trên phố, nếu lúc nào cũng động cỡn như tên béo thì chẳng mấy chốc bị bệnh tim, mà nói mới nhớ, dám hắn bị bệnh tim vì hám gái lắm.

Ý nghĩ đó chỉ lướt qua đầu Trương Thắng, bình thường thì y cũng bình phẩm một hồi, hiện y theo đuổi chuyện khác, khu khai phát. Không phải Trương Thắng định giấu bạn bè ăn mảnh, mà tuy thấy đây là cơ hội hiếm

https://thuviensach.vn

có, song còn chưa có kế hoạch gì, không biết phải thao tác ra sao, nguy hiểm rất lớn, nên không nói vội.

Trước kia thuê nhà mở quán ăn cũng là do y kiến nghị trước, lúc đó nhất thời kích động, chỉ sợ lỡ mất cơ hội tốt, nên chẳng khảo sát gì đã ném cả tiền bồi thường nghỉ việc vào đó, dù sớm giao ước có lỗ cùng chia sẻ, y vẫn thấy mắc lỗi với Quách Y Tinh, y độc thân nhẹ nhàng rồi, người ta có vợ có con, trách nhiệm lớn, mà nguy hiểm lần này còn lớn hơn, nên không dám tùy tiện lôi hắn vào.

Mỹ nữ đã khuất bóng, Quách Y Tinh cũng hoàn hồn, chẳng chấp câu nói đùa của Trương Thắng về vợ mình, lại bắt đầu than thở:

- Còn làm gì được nữa đây, anh mày thân phú quý số mệnh nghèo hèn, về bàn bạc với vợ anh một phen, không thể ngồi không được, miệng ăn núi lở, trước tiên giúp cô ấy bán hàng, không thì về quê giúp cha vợ trồng rau rợ gì đó, rồi thong thả nghĩ cách. Cậu thì sao?

Trương Thắng nhún vai cười khổ:

- Em à, chưa có mục tiêu gì, cứ từ từ tìm, chắc rồi có cách thôi.

Quách Y Tinh gật đầu, lầm lũi đi một lúc nhìn đường nói:

- Anh về trước đây, giúp vợ anh chút, thuận tiện tâm sự với cô ấy.

Vợ hắn bày hàng ở cái chợ bán đồ second hand gần đó.

Nếu là lúc khác Trương Thắng sẽ đi cùng, chưa nói cái khác, chị dâu đó rất dưỡng nhãn, hiện lòng có tâm sự, chỉ nói:

- Vâng, anh đi đi, em cũng về nhà đây, có cơ hội chúng ta tụ tập.

Hai người bắt tay nhau, lên xe đạp, đi theo hai ngả.

https://thuviensach.vn

Chiều rồi, mặt trời không gay gắt như trưa, nhưng đường nhựa nung cả ngày, bốc hơi nóng hầm hập, trên thiêu dưới nướng, Trương Thắng uể oải đạp xe, định về nhà trước, lại định tới khu Kiều Tây một chuyến, tìm hiểu tình hình xem có cơ hội nào ở đó không, nhưng có cơ hội thì làm được gì chứ? Muốn làm ăn phải có vốn liếng đã.

Trương Thắng cứ do dự mãi, đạp xe về nhà một hồi, chả hiểu nghĩ thế này lại rẽ ngoặt về phía Kiều Tây, đi một lúc lại quay đầu, mất nửa tiếng lòng vòng mới quyết định được.

Đạp xe đi qua mấy con phố, bỗng nhiên Trương Thắng nhìn thấy một bóng hình quen thuộc bên đường, cô gái mặc váy liền thân màu vàng nhạt, đang khoan thai bước đi, vòng eo nho nhỏ, đôi chân khẽ đưa, trời tuy nóng, nhưng vẻ đẹp đó khiến lòng người như có làn gió mát lịm phớt qua.

Đôi chân thanh tú, nơi mép váy chập chờn, trắng tới làm người ta cảm giác được cặp đùi thon thả bên trên mê đắm thế nào, đôi chân không gầy không béo, tỉ lệ vừa vặn. Còn cả bầu ngực mềm mại dưới lớp váy kia, đi ngang qua tạo cảm giác tựa lay động tựa không, chỉ biết tâm hồn Trương Thắng bị kéo cả vào đó.

- Tiểu Lộ!

Trương Thắng bất giác buột miệng gọi, gọi rồi lại hối hận.

Cô gái quay đầu lại, nhìn thấy y, nhoẻn miệng cười:

- Anh Trương, thật khéo, anh đi đâu thế?

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Giấc Mộng Triệu Phú (2)

Trương Thắng muốn vuốt lại mái tóc, chỉnh lại cổ áo cho thẳng, nhưng cô gái đang nhìn, không kịp làm mấy chuyện đó nữa, xuống xe, dắt đi tới hè, đáp qua loa:

- À, anh chẳng có việc gì, đi dạo chơi vậy thôi.

Trịnh Tiểu Lộ và Trương Thắng đều làm việc ở nhà máy in Tam Tinh, sau khi thành xí nghiệp hợp doanh, đổi tên lại Đại Tam Nguyên. Trương Thắng bị cắt giảm biên chế, Trịnh Tiểu Lộ được giữ lại, cô là cô gái rất khéo léo hiểu lòng người, thấy Trương Thắng có vẻ lúng túng là liền chuyển đề tài ngay:

- Lâu rồi không gặp anh, bác Lưu nhắc luôn đó, cứ nói mất đi bạn cờ tốt...

- Thế à, em có gặp bảo anh cũng nhớ bác ấy lắm đó, không có bác ấy, anh mất đi vài bữa ăn miễn phí.

Bác Lưu là ông bảo vệ già, không biết là thân thích của lãnh đạo nào của nhà máy, kiếm được cái chức nhàn, vẫn chưa giảm biên chế, ông ta không chỉ mê cờ lại còn thích cá cược, chơi thua Trương Thắng suốt.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện nhà máy, Trịnh Tiểu Lộ cúi đầu xem đồng hồ, cô bện cái đuôi ngựa vắt một bên, động tác này làm lộ ra cái cổ trắng mịn, làm Trương Thắng không kìm được tham lam liếc thêm một cái.

https://thuviensach.vn

Trịnh Tiểu Lộ ngẩng đầu lên mỉm cười, cái má xuất hiện lúm đồng tiền mê người:

- Anh Trương, em hẹn bạn đi dạo phố, hôm nào có cơ hội trò chuyện nhé!

Trời nóng thế này còn hẹn bạn dạo phố? Hắn là bạn trai đi, như bị gai chích một cái, song Trương Thắng vẫn tỏ tự nhiên, cái mặt y thuộc kiểu tương đối khó lộ sắc thái tình cảm:

- Ừ, hôm nào gặp lại.

Trịnh Tiểu Lộ đi xa rồi, Trương Thắng vẫn dõi theo bóng lưng đó mãi, ánh mắt cô đơn.

Y thầm yêu cô gái này từ lâu, Trịnh Tiểu Lộ không hề hay biết, Trương Thắng có cảm giác rất rất đặc biệt với cô gái này, Trịnh Tiểu Lộ không đẹp theo kiểu rung động lòng người, mà là vẻ đẹp thanh thuần khiến người ta nhìn vào lòng có cảm giác êm đềm lắng dịu, vẻ đẹp mà nhiều mỹ nữ các không có, đại khái có thể gọi là tình yêu sét đánh.

Nụ cười của Trịnh Tiểu Lộ rất ngọt, ngọt tới làm Trương Thắng muốn sâu răng, khi cô cười đôi mắt như vầng trăng non, lúm đồng tiền như muốn đổ hết mật ong thiên hạ vào đó, còn có tiếng cười của cô...

Tóm lại, trong mắt tình nhân có Tây Thi, với Trương Thăng, dù một cái ngón chân của cô lộ ra dưới đôi dép săng đan cũng đáng nhìn hơn mỹ nữ ăn mặc mát mẻ làm Quách Y Tinh mất hồn khi nãy.

Nhưng chỉ là thầm yêu thôi, Trương Thắng không có ý định theo đuổi hay chiếm hữu cô, vì thân phận hai bên quá chênh lệch, người ta trẻ trung xinh đẹp như vậy, là đóa kim hoa của nhà máy Tam Tinh, còn y? Chỉ là thợ điện không có tiền đồ, quyền lợi duy nhất của y là hưởng thụ mối tình thầm kín đó.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng là người sống khá nội tâm, y đọc sách nhiều, trình độ chữ nghĩa không hề kém với sinh viên tốt nghiệp đại học chính quy, viết bút lông cực đẹp, khi còn ở nhà máy, việc của văn phòng cũng giao cho y. Ví như bảng thông báo trong nhà máy, vốn là chức trách của Trịnh Tiểu Lộ, vì y khéo tay chữ đẹp, nên luôn được lãnh đạo giao làm, nhờ đó y có nhiều cơ hội được ở bên cô gái trong lòng, được làm việc với Trịnh Tiểu Lộ là hạnh phúc vô bờ.

Ngửi mùi hương thoang thoảng trên người Tiểu Lộ, nhìn nụ cười ngọt ngào của cô, nghe giọng nói êm tai đó, Trương Thắng đủ tinh lực làm việc cả ngày, cô không phải tiên nữ hạ phàm, nhưng trong lòng y, Tiểu Lộ là thiên sứ lạc tới nhân gian, không ai bì được. Vì thế ở bên Tiểu Lộ, dù mũi có hít phải toàn bụi phấn cũng cảm giác như đang ngửi hoa lan.

Trên thế giới này, thứ khó dứt ra nhất, trừ răng ra đại khái chỉ có tình yêu mà thôi, mà trong tình yêu, làm người ta khó quên nhất là mối tình đầu, đối với nam nhân mà nói, đó là đầu tiên khai phá tâm hồn.

Nam hay nữ đều có lần đầu tiên, với nữ nhân đó là tấm thân xử nữ, còn với nam nhân đó là linh hồn.

Lần đầu của Trương Thắng trao cho Trịnh Tiểu Lộ, nhưng người ta lại chẳng mảy may hay biết, vì Trương Thắng nhiều lắm chỉ đứng xa xa nhìn cô mà thôi.

Cô gái xinh đẹp như thế, tất nhiên nam nhân thiên hạ không phải mù hết mỗi Trương Thắng mắt sáng, thanh niên chưa vợ trong nhà máy đều chú ý tới Tiểu Lộ, làm đủ cách lấy lòng cô, về sau xuất hiện đối thủ quá mạnh làm tất cả ủ rũ rút lui, đó trưởng phòng tài vụ Mạch Hiểu Tề, năm nay vừa tròn 30, gia cảnh tốt, bằng cấp cao, thêm vào chức vụ không thấp cùng dáng vẻ đường hoàng, tuy nói từng ly dị, nhưng nam nhân thành thục kinh nghiệm càng tăng thêm sức hút cho hắn, trước mặt hắn, Trương Thắng chỉ là thằng nhóc con thôi.

https://thuviensach.vn

Khí chất nam nhân thành thục, sự tự tin của nam nhân thành đạt, tuyệt đối không phải dựa vào tướng mạo, hay bày vài tư thế làm dáng ra vẻ mà có được.

Vừa rồi người bạn Tiểu Lộ hẹn đi dạo phố hắn là Mạch Hiểu Tề đi, hai người bọn họ yêu nhau hơn một năm rồi, chẳng phải là trẻ con, đi chơi chỉ nắm tay nắm chân …

Nghĩ tới đó Trương Thắng cười chua chát, ghen tị chứ, nhưng phải phục thôi, người ta rất xứng, Trịnh Tiểu Lộ đã tìm được hạnh phúc cuộc đời. Còn y, chẳng có gì cả, sáu tháng vất vả còn mất tiền ngu cho người ta, nếu như trước kia mình không phải là tên thợ điện nhỏ bé, liệu có dũng khí theo đuổi, bày tỏ với Tiểu Lộ không?

Sau này nếu như gặp phải cô gái khác khiến mình động lòng, nhưng lại có đối thủ với ưu thế vượt trội, thì mình sẽ làm thế nào? Cái gì mà tình yêu đích thực là vô giá, nếu có một người bình thường và một doanh nhân thành đạt cùng thực lòng yêu một cô gái, cho dù cô gái đặt tình yêu lên hàng đầu, thì cô ấy sẽ chọn ai? Cũng giống như hai cô gái tốt bụng như nhau yêu anh, một cô gái xinh đẹp một cô gái bình thường, anh sẽ chọn ai?

Anh có thế cười nhạo người có tiền ra vẻ mình thanh cao, nhưng anh không có gì cả, chỉ mạnh miệng không biết thẹn nói một câu "anh yêu em", là có thể cho người ta hạnh phúc à? Nếu thực sự yêu, nên rút lui thì hơn.

Ha, lại lừa mình lừa người rồi, nói cho cao thượng thế làm gì, chấp nhận đi, mình bỏ lỡ cơ hội đơn giản là vì tự ti nhút nhát và kém cỏi mà thôi.

Cuộc sống cho Trương Thắng biết, sinh hoạt là cơm gạo, tình yêu là gia vị. Nói cho cùng, muốn người ta yêu mình thì mình phải yêu bản thân trước, phải có vốn liếng lọt vào mắt xanh người ta đã.

Nghĩ tới đó lòng Trương Thắng buồn bực, trút cả lên cái bàn đạp, đạp mạnh một cái, ngờ đâu cái xe cũ nát phản chủ, tuột xích, bàn đạp trượt đi,

https://thuviensach.vn

hạ thể dập xuống yên xe, đau thấu trời xanh mà không kêu nổi một tiếng, vừa đúng lúc có cô gái từ trong nhà đi ra định dội nước ra hè cho mát, nhìn thấy che miệng tùm tỉm cười.

Quả thực nhục tới không biết dấu mặt vào đâu nữa, Trương Thắng nhịn đau mắc lại xích, chẳng kịp bận tâm xem "thằng em" có làm sao không, lên xe đạp đi thẳng một mạch, giờ lòng không còn chút lấn cấn nào nữa, Trương Thắng hướng thẳng về hướng Kiều Tây, hiện người biết tin tức chính phủ muốn khai phát nơi này còn chưa có mấy, nếu tận dụng được phát hiện tình cơ này, y có thể bước lên con đường hoàn toàn khác.

Cứ đi thẳng một lèo về phía tây, đường trải nhựa dần trở nên nhỏ hẹp, ổ voi ổ gà mấp mô, đạp xe ê cả mông, thêm mười phút nữa liền thấy được từng vùng đất trống trải của khu ngoại ô Kiều Tây.

Dắt xe lên vùng đất cao nhìn xuống, trừ những ruộng rau bị phân chia lộn xộn thì chỉ có bãi đất hoang, ở chỗ gần đường là những đống rác thải công nghiệp bị người ta đổ trộm chất cao như núi, ở nông thôn mà chẳng có được mùi cây cỏ đất đai, mà toàn những mùi kỳ dị, không khí còn chẳng trong lành được như ở thành phố.

Trương Thắng bịt mũi đi tìm mô đất khác đầu gió tránh xa cái mùi gắt mũi khó ngửi kia, nhưng tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, đúng chỗ hộ trồng rau nào đó ủ phân chuồng... Bịt mũi nhìn xa hơn một chút thấy được con sông nhỏ, nước sông đen xì dính nhớp, trông như dầu vậy, thối kinh người. Con sông này vốn rất rộng, vì nhìn ra được dấu vết lòng sông hai bên, bây giờ đã khô cong rồi, lòng sông bị người ta đào lấy cát, hố to hố nhỏ lỗ chỗ như chốc đầu.

Bảo sao người ta sống chết bỏ nông thôn mà đi.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Giấc Mộng Triệu Phú (3)

Nơi này có hai cái thôn, tên là Đại Vương Trang và Tiểu Vương Trang, theo lý mà nói nhà cửa kề sát thành phố không tới mức lụp xụp như thế này, nhưng nhìn khắp lượt, cả thôn trang toàn là căn là thấp lè tè, chẳng có chút sinh khí. Chỉ có hai bên đường mở mấy quán cơm, giải khát cùng nơi sửa xe trông còn có chút hơi người.

Trương Thắng thấy lòng nguội lạnh: Cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này thực sự sẽ khai phát sao? Chính phủ xuống đây khảo sát có khi cũng đổi ý.

Những năm đầu thập niên 90, khắp nơi từng bừng khí thế làm kinh tế, dẫn nhập đầu tư, khai phát kiến thiết còn chưa có quy định hoàn thiện như bây giờ, bây giờ từ lập hạng mục, quy hoạch, thẩm phê, giải tỏa, khai phát, từng bước vừa khoa học vừa chặt chẽ, còn phải qua nghiên cứu luận chứng kỹ càng, cuối cùng mang ra hội nghị thường ủy, có được đa số phiếu tán thành mới thông qua.

Thời đó mọi thứ mới đang khởi đầu, một số lãnh đạo vì chính tích có khi thấy chủ ý hay là vội vàng lập hạng mục luôn, công trình tiến hành một nửa phát hiện tính khả thi quá thấp gác đó, đó không phải chuyện hiếm có gì.

Cho dù Trương Thắng không nghi ngờ tính chân thực của của văn kiện kia, nhưng y lo chính phủ sẽ thay đổi kế hoạch, lập hạng mục báo cáo không phải là quy hoạch chính thức, chỉ là cung cấp một kiến nghị với lãnh đạo, chưa chắc đã được phê duyệt, càng không thể xác định được khi nào sẽ phê duyệt. Nếu nhanh, lãnh đạo vỗ bàn một cái, tháng sau ở chỗ này xuất

https://thuviensach.vn

hiện nhà ba tầng cũng chẳng lạ, Nếu chậm, mười năm cũng là bình thường, tin tức này tới khi đó còn giá trị quái gì nữa.

Trương Thắng đứng đó suy nghĩ rất lâu, mỏi chân ngồi xuống rút điếu thuốc ra, cho điếu thuốc vào mồm lại không hút, nghĩ gì ném thuốc đi, men theo con đường nhỏ xiêu xiêu vẹo vẹo xuống dốc. Phía trước là mấy ruộng rau cải trắng phát triển rất tốt, có thể nhìn ra được, nếu nơi này không quá gần thành phố, bị rác thải ô nhiễm nghiêm trọng, sông bị chặn dòng, thì bốn là ruộng đồng phì nhiêu.

Tuy không trải qua giáo dục bậc cao, nhưng là người thích đọc sách, kiến thức Trương Thắng xem như cũng rộng rãi.

Bên cạnh ruộng rau có một người nông dân mang theo xe ba bánh, tưới nước vào ruộng, Trương Thắng liền tới bắt chuyện:

- Ông ơi, mảnh đất này làm sao lại hoang vu thế?

Lão nông mặt nhăn nheo ngẩng đầu lên nhìn y, vừa múc nước tưới cây, vừa trả lời:

- Biết làm sao được, thôn chúng tôi chịu đủ lắm rồi, ai có chút năng lực thì đều chuyển sang bên Thái Gia Truân ở, thanh niên trai tráng không có ruộng mà trồng, đa phần ra ngoài làm công, trong thôn chả còn ai ở nữa, tôi không đành lòng bỏ hoang mảnh đất này, chỗ này cao một chút, chưa bị ô nhiễm, nên trồng được ít rau, có điều lấy nước hơi xa. Ài, tôi rảnh rang không có gì làm mới loay hoay ở đây.

Trương Thắng gật đầu, ngó quanh một lượt, làm như thuận miệng hỏi:

- Nếu cháu mua đất ở đây thì giá cả thế nào hả ông?

Lão nông kinh ngạc tròn mắt:

https://thuviensach.vn

- Đất ở đây người ta muốn bán còn chẳng được, cậu mua làm cái gì? Cần nước chả có nước, muốn trồng cấy cũng chả nổi, suốt ngày hôi thối nồng nặc, chỉ có ruồi với muỗi, cậu mua làm gì?

Trương Thắng bịa bừa:

- Cháu định mở một khu trồng rau kỹ thuật cao, nơi này gần thành phố, vận chuyển thuận tiện.

Lão nông cười:

- Chỗ này nước còn chả có, cậu trồng rau ra làm sao?

- Thì đào vài cái giếng sâu, áp dùng phương pháp tưới tiêu nhỏ giọt, kỹ thuật cao mà ông, không tốn nước như phương pháp truyền thống.

Lão nông càng cười lớn:

- Giếng sâu cũng không dùng được đâu, nguồn nước ô nhiễm nặng lắm rồi, dùng trồng để ăn còn được, chứ loại rau kỹ thuật cao gì đó của cậu chi phí quá cao, chẳng kiếm được mấy đồng.

Nói tới đó chỉ tay về phía dãy nhà đằng xa:

- Chỗ gần sông kia là nhà tôi đấy, tiền viện hậu viện cộng lại được một mẫu, thêm vào ba gian nhà gạch, chỉ cần trả tôi 10.000 đồng là tôi bán cho cậu.

Trương Thắng nghe mà không tin, chỉ tay một vòng:

- Cả khu nhà đó mà chỉ có 10.000 sao?

Hôm qua sau khi nảy ra tâm tư mua đất đầu cơ, y trò trò chuyện với người sống gần quán ăn, hỏi han giá đất ở ngoại ô, bình thường mà nói,

https://thuviensach.vn

mỗi mẫu giá từ 15.000 tới 30.000, cụ thể phải xem đất màu hay đất bạc, vị trí, cùng mục đích sử dụng.

Khi đó Trương Thắng ước chừng giá đất ở Kiều Tây ít nhất cũng phải hơn 20.000 một mẫu, không ngờ nơi này rác thải công nghiệp rồi nước thải công nghiệp biến cả vùng đất màu mở thành bãi rác, khiến giá đất sụt giảm. Ông cụ này nói 10.000, mặc cả thêm có khi còn mua được rẻ hơn.

Lão nông thấy cái mặt ngơ ngác thì cười vui vẻ:

- Cậu nhìn trúng căn nhà đó thật à? Nhà cửa ở đây không đáng tiền, nhìn hoàn cảnh quanh đây đi, tôi muốn dấu diếm cũng không được.

Trương Thắng nhìn mảnh ruộng, nuốt nước bọt hỏi:

- Vậy chỗ hoang thì bao tiền một mẫu vậy ông?

Lão nông tiếp tục tưới nước, lắc đầu đáp:

- Cái này thì tôi không có quyền bán, trong thôn phân chia lại đất, không ai quản chỗ này, tôi quay lại trồng ít rau, nếu cậu muốn mua nhiều, phải cùng bí thư thôn và lãnh đạo xã bàn bạc.

Chỉ tưởng tượng ra viễn cảnh mình ngồi cùng lãnh đạo xã bàn bạc mua bán đất Trương Thắng đã thấy buồn cười rồi, y là ai chứ, một tên thợ điện quèn, vì thoát khỏi cái quán ăn nhỏ tẹo mà giở hết thủ đoạn nữa là:

- Vâng, cám ơn ông, để cháu khảo sát thêm đã.

Lão nông vừa kéo xe vừa tưới nước, nhìn thấy Trương Thắng đã đi xa, chép miệng lẩm bẩm:

- Trồng rau kỹ thuật cao gì chứ, thằng bé này chắc là công nhân vừa mất việc không tìm được đường sống đây mà. Nông dân chỉ cần tay chân khỏe mạnh là sống được, không có việc làm cũng sống được, còn bọn trẻ thành

https://thuviensach.vn

phố mà mất công việc là không biết sống làm sao, nghĩ bừa làm bậy, thật là đáng thương.

Trương Thắng lấy xe đạp rồi đi một vòng, tới sân sau một quán cơm, dựa vào bức tường đắp từ đá và gạch ngẫm nghĩ:" Cái thôn này xuống dốc như vậy, lại nằm sát thành phố, cho dù mình làm thị trưởng cũng không để bất cứ khu vực kề sát thành phố nào phát triển thành bãi rác, bản báo cáo của ủy ban kinh tế không phải là tên không đích, nói không chừng là vị lãnh đạo nào đó quyết tâm cải tạo Kiều Tây, chỉ thị cho bọn họ làm báo cáo, nơi này nhiều đất hoang, giá đất rẻ, đỡ tốn công di dời và tiền đền bù."

Theo nhận định của y, chuyện này ăn chắc tới tám phần mười, nếu như đất đai xây nhà một mẫu 10.000, vậy thì đất hoang phế đoán chừng chỉ có 6.000 - 7.000 thôi, trong tay y hiện giờ có đủ tiền mua một hai mẫu tùy khả năng mặc cả, tới lúc hạng mục được lập sang tay cũng lãi gấp vài lần. Nhưng... Thế cũng chả đáng là bao, cơ hội hiếm có như vậy nếu để vuột qua tay đơn giản như thế, thì mình đúng là hạng phế vật rồi, sau này khỏi mơ mộng gì nữa.

Phải kiếm người hợp tác mới được, ai bây giờ, Trương Thắng không khỏi nhớ tới Hai Béo, vốn là bạn cùng y lớn lên trong một cái sân, hồi nhỏ Hai Béo suốt ngày nước mũi ròng ròng, bị những đứa trẻ khác bắt nạt suốt, lớn lên rồi cũng lôi thôi lếch thếch, từ xa tít đã ngửi thấy mùi mồ hôi trên người hắn, không biết giờ sống ra sao?

Hồi cha y chạy cửa sau, an bài y vào nhà máy quốc doanh làm thợ điện, Hai Béo có tìm y hợp tác làm đại lý cho một hãng bia bản địa, khi đó nghĩ, vào nhà nước làm cho đảm bảo, nên không nhận lời. Kết quả vài năm sau, người ta đã chuyển vào trung tâm thành phố sống rồi, trong nhà ít nhất có vài triệu, còn mình?

Cúi đầu nhìn áo còn dính vết dầu, xe đạp cọc cạch, Trương Thắng nghĩ có khi hắn thấy mình còn cười cho.

https://thuviensach.vn

Sân sau cái quán cơm này nhốt một con lợn chờ xẻ thịt, con lợn ủn ỉn vui vẻ, chẳng hề có phiền não gì, dúi mõm ăn cơm thừa canh cặn của quán, thi thoảng còn khoan khoái vẫy cãi đuôi ngắn ngủi.

Trương Thắng nhìn con lợn béo chẳng biết buồn, nghĩ:" Nếu mình chỉ muốn sống qua ngày, thì giống con lợn này, thế nào cũng sống được, nhưng dù mình sống như lợn có được niềm vui như nó không?"

Y đột nhiên đấm tường một cái thật mạnh, quay người đi.

Liều thôi.

Từ xa xa, ở sân sau quán ăn có tiếng phụ nữ chử:

- Thằng náo khuyết đức đẩy đá vào máng lợn nhà bà thế hả? Bà chơi cả nhà nhà mày...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Giấc Mộng Triệu Phú (4)

Khu nhà Trương Thắng ở nằm phía tây nam thành phố Quỳnh Hải, tập trung khá nhiều quốc xĩ, cách khá xa trung tâm thành phố, phát triển kinh tế chưa hoàn toàn lan tới đây, điều đó cũng có cái lợi, hai bên đường là cây cổ thụ lâu năm rợp bóng, it xe ô tô, ít tiếng nhạc xập xình chát chúa, cũng ít nhà cao tầng hơn, thi thoảng còn có mảnh đất để trống mọc đầy cỏ hoang, gần đó là hồ Cẩm Đoạn, phải lớn thứ ba thứ tư thành phố, nên không khí thoáng đãng mát mẻ hơn nhiều.

Trương Thắng khóa xe đạp lên lầu, đây là tòa nhà cũ xây bằng gạch, cao năm tầng, chỗ rẽ mỗi tầng thiết lập cửa đổ rác, có thể trực tiếp đổ rác từ trên lầu theo đường ống xuống mặt đất. Mới đầu cách làm này cực kỳ được hoanh nghênh, thuận tiện mà, nhưng lâu ngày trong đường ống truyền ra mùi khó ngửi, rồi gián bọ hoành hành, kinh không tả nổi, bây giờ nhà nào cũng lấy gỗ đóng kín cửa đổ rác rồi.

Nhà Trương Thắng ở tầng bốn, hai phòng ở một gian phòng khách nối liền với bếp và nhà vệ sinh, rộng 80 mét vuông, đó là tài sản lớn nhất mà chả y nửa đời làm lính, nửa đời làm công nhân có được. Hiện sống trong nhà có cha mẹ và hai anh em Trương Thắng, Trương Thanh.

Hôm nay là chủ nhật, mọi người đều ở nhà, cha mẹ đang xem TV, đôi vợ chồng già sau khi nghỉ hưu liền nghiện TV, hiện giờ đang xem một bộ phim võ hiệp, tuy là phát lại, vẫn xem rất say sưa.

Trương Thắng lên tiếng chào, cha mẹ y chỉ ậm ừ qua loa, không muốn phá hỏng thú vui ít ỏi của cha mẹ, thực ra y hơi sợ giáp mặt với cha mẹ,

https://thuviensach.vn

mới nửa năm mà đã hai lần thất nghiệp rồi, xấu hổ lắm. Trương Thắng nhẹ nhàng đi qua phòng khách về phòng mình, chưa mở cửa đã nghe thấy tiếng thằng em trai ba hoa chích chòe với bạn gái Hồ Quyên.

- Mấy ngày trước anh kiếm được phim Tây Du Ký bản Hong Kong, kỹ xảo của người ta làm tuyệt đẹp, diễn viên nữ cũng xinh, lúc mà nhện tinh trêu ghẹo Đường Tam Tạng ấy, chậc chậc, đúng là mê người. Đâu có như phim ở bên này, yêu tinh gì mà chỉ biết tay cầm hoa lan với liếc mắt đưa tình, thế mà gọi là lẳng lơ à? Em xem xem yêu tinh Hong Kong thế nào, mặc váy hồng như trong suốt, mông đong qua đưa lại, còn bò lên giường làm động tác khêu gợi, anh nhìn mà sốt ruột hộ, người ta lại chẳng bắt ông chịu trách nhiệm, Đường Tam Tạng ông vờ vịt cái gì, theo luôn cho rồi.

Chuyện nhạt thếch mà Hồ Quyên lại cười suốt:

- Anh nên đi đóng Đường Tăng cho thỏa nguyện.

- Ài, có cho anh cũng không đóng, nhện tinh đang định cưỡng ép Đường Tăng thì tên Tôn Ngộ Không khó ưa kia xuất hiện, phá hỏng hết chuyện vui, cái con khỉ ưa phá thối.

Hồ Quyên cười khanh khách:

- Đó là chức trách của Tôn Ngộ Không, mà anh tưởng mình đang xem loại phim gì thế hả?

Trương Thắng cầm tay nắm cửa, cố ý vặn xọc xạch hai ba cái thông báo trước mới mở cửa phòng ra, cho dù là thế cũng có vẻ vẫn không đủ thời gian cho đôi nam nữ trong phòng, cả hai vội vàng ngồi dậy từ trên giường, Hồ Quyên mặt đỏ như gấc chín, tóc tai rối loạn, chiếc áo sơ mi còn tới ba cái cúc chưa kịp cài, thấp thoáng thấy được non nửa bầu ngực trắng mịn.

- Anh về rồi ạ?

https://thuviensach.vn

Trương Thanh nhanh nhảu nhảy bước qua một bước che chắn cho bạn gái:

Trương Thắng vờ không nhìn thấy, cái gì chứ xưa nay y làm mặt tỉnh rất tốt, "ừm" một tiếng:

- Quán cơm làm ăn không tốt, anh đóng cửa rồi, về nhà nghỉ, mấy hôm nữa cùng bạn bàn bạc xem làm cái gì.

Không có gì bất ngờ, cái quán cơm đó làm không ra tiền cả nhà đều biết, Trương Thanh từng xúi anh mình bỏ từ lâu, nháy mắt với bạn gái:

- Vậy anh nghỉ đi, vừa vặn bọn em muốn ra ngoài.

- Anh, bọn em đi đây.

Hồ Quyên xấu hổ không ngẩng đầu lên được, phụ nữ luôn mẫn cảm, dù ánh mắt Trương Thắng liếc qua trong tích tắc thì cô cũng nhận ra mình bị nhìn thấy hết rồi, người khác đủ xấu hổ, đây còn là anh của bạn trai mình, vừa lí nhí chào, vừa vội vàng đi ra ngoài, len lén cài cúc áo.

Hồ Quyên xinh xắn ưa nhìn, cô và Trương Thanh là bạn học từ thời cao trung, Trương Thanh tốt nghiệp xong là nhập ngũ, hai người vẫn không ngớt thư qua thư lại, mỗi lần Trương Thanh từ bộ đội về thăm nhà đều mang theo một túi đựng thư quân dụng đầy chặt, đều là thư do Hồ Quyên viết.

Trong thư cả hai đều dùng bút danh, Trương Thanh là Thanh Thủy, còn Hồ Quyên là U U. Trương Thắng từng một đọc thư em trai khoe, y mới chỉ đọc lướt qua " thanh thủy u u xuân thủy lưu, xuân thủy lưu mãn..." Chữ tiếp theo không kịp đọc nữa, Trương Thanh phát hiện ra loại thư này không cho người khác xem được, lập tức nhanh như chớp giật cướp lấy lá thư về, Trương Thắng cũng sởn gai ốc, ai dè cô gái bề ngoài hiền dịu nhu mì như Hồ Quyên lại lớn gan làm thể loại thơ này, về sau xin kiếu.

https://thuviensach.vn

Sau khi Trương Thanh xuất ngũ, cả hai càng thêm quấn quít, trong nhà cũng vui vẻ chấp thuận. Vì nhà chật hẹp, hai anh em Trương Thắng phải ở cùng phòng, biết đôi "gian phu dâm phụ" này không tách nhau được, cho nên Trương Thắng cũng tạo điệu kiện, từ khi có quán cơm kia, đa phần thời gian y ở đó, cuối tuần hoặc hãn hữu lắm mới về nhà ngủ.

Cửa vừa mới đóng lại Trương Thắng đã nghe thấy tiếng khúc khích bên ngoài, không khỏi lắc đầu bi ai thay cho bản thân, xem chừng hai đứa này ăn cơm trước kẻng rồi, chúng nó mà chịu nổi thì Trương Thắng đi đầu xuống đất, vậy mà mình vẫn còn là tên xử nam.

Căn phòng không rộng, đủ kê một cái giường đôi, cái tủ lớn để quần áo của cả hai anh em, một cái TV 14 inch không chiếm bao nhiêu diện tích, tủ sách toàn tiểu thuyết kiếm hiệp, y vốn gọn gàng, Trương Thanh được quân đội rèn rũa, cho nên căn phòng cũng chấp nhận được.

Đạp xe giữa trời nóng suốt nửa buổi chiều, tâm trạng lại không tốt Trương Thắng thấy mệt mỏi, cứ thế ngả người nằm xuống, đầu miên man suy nghĩ, bỗng mũi ngửi thấy mùi thơm thơm, không phải mùi nước hoa, nhẹ hơn và cũng dễ ngửi hơn nhiều quay đầu sang, đập ngay vào mắt là chiếc áo lót, không có gì đặc biệt, kiểu dáng bình thường màu trắng phổ biến, khỏi nói cũng biết của ai.

Tay Trương Thắng tự hoạt động theo bản năng, một ngón tay đưa ra khều áo lót lên, để nó đung đưa trước mặt, hương thơm tự nhiên trên người thiếu nữ hẳn là thứ dễ ngửi nhất trên đời, còn nhớ lúc nãy áo Hồ Quyên còn chưa cởi hết, vậy mà thằng em mình đã lôi được cái này ra rồi, đúng là giỏi thật.

Ai cũng có đôi có cặp, chỉ mình lẻ bóng, Trương Thắng chạnh lòng.

Lòng không khỏi nhớ tới Trịnh Tiểu Lộ, còn nhớ lễ kỷ niệm 25 năm ngày thành lập nhà máy in Tam Tinh, nhà máy chuẩn bị liên hoan long

https://thuviensach.vn

trọng vào buổi tối, tiết mục biểu diễn đều do công nhân trong nhà máy thể hiện, trong số công nhân nhiều người đa tài đa nghệ, đàn, sao, khiêu vũ, làm thơ, múa võ gì cũng có.

Trương Thắng là thợ điện, lần đó kiêm luôn phụ trách ánh sáng sân khấu, có một tiết mục là màn múa tập thể do nữ công nhân trẻ luyện tập rất lâu, gần như quy tụ toàn bộ nữ công nhân trẻ tuổi nhất, xinh đẹp nhất của nhà máy. Bọn họ đi giầy cao cổ, mặc áo đuôi tôm, đầu đội mũ nồi, đó là y phục nam nhân phương Tây, nhưng bọn họ mặc vào lại toát ra một vẻ yêu mị, còn chưa nhảy, các nam đồng bào dưới sân khấu đã hú hét như sói đói.

Các cô gái bắt đầu đung đưa thân hình mạn diệu, xoay tròn, những chiếc mũ chuyển cho nhau một cách nhịp nhàng, bọn họ đều nghiệp dư, nhưng nhảy rất đẹp. Ánh đèn lúc thì sáng rực, lúc thì tối đi phù hợp với âm nhạc và phân đoạn, chỉ có ngọn đèn do Trương Thắng điều khiển luôn chiếu vào người Trịnh Tiểu Lộ. Cùng một thứ y phục, cùng vóc dáng, không biết làm sao, y chỉ thích nhìn Tiểu Lộ mà thôi.

Thi thoảng Tiểu Lộ xoay người, ánh đèn chiều lên núm đồng tiền ngọt ngào trên má cô, Trương Thắng cũng theo đó mà ngất ngây. Rồi trong một thoáng đang hồn siêu phách lạ, lúc tất cả ánh đèn khác đang tắt đi, Trương Thắng không tắt, sân khấu tối đen, chỉ có duy nhất một luồng ánh sáng chiếu vào, điệu múa tập thể thành màn độc diễn của Tiểu Lộ.

Không nói người khác, ngay Tiểu Lộ cũng phát hiện "ưu đãi đặc thù" đó, gò má hồng lên, tựa hồ có chút thiếu thoải mái, nhưng vẻ mặt thẹn thùng đó phối hợp với vũ đạo cùng dung mạo xinh đẹp của cô, khiến mọi khán giả phía dưới cảm thấy ánh đèn tập trung lên người cô là đương nhiên, nghĩ đó là một phần của điệu múa. Cho nên ngoại trừ Trịnh Tiểu Lộ, không ai phát giác ra, Trương Thắng vì thế mà tránh mặt Tiểu Lộ một thời gian, sợ cô phát hiện ra tình cảm thầm kín của mình.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Kiếm Tìm Cơ Hội (1)

- A Thắng, ra ăn cơm nào.

Tiếng mẹ ở ngoài gọi vọng vào, làm Trương Thắng giật mình, cái áo lót rơi xuống mặt, mới nhận ra mình vẫn cầm nó trong tay nãy giờ, lúng túng ném nó qua một bên. Y dám thề với trời, bản thân không có bất kỳ suy nghĩ không nên có nào với em dâu tương lai.

Trương Thắng ra ngoài, quả nhiên không ngoài dự đoán, Trương Thanh tối không ăn cơm nhà, không biết hai đứa nó chạy đi đâu thân thiết rồi.

Giúp mẹ dọn cơm ra bàn xong xuôi, Trương Thắng nói qua chuyện đóng cửa quán cơm, sợ cha mẹ lo lắng, cho nên không dám nói lỗ vốn, chỉ nói doanh thu không tốt, tính làm việc khác.

- Thế này, ông nó nói xem...

Mẹ y đặt bát cơm xuống, mặc dù đứa con này từ nhỏ chẳng chạc ít làm cha mẹ phải lo, nhưng 24 tuổi rồi, bạn gái còn chưa có, công ăn việc làm thì lại như thế, không khỏi lo cho chuyện lập gia đình sau này của y, ông bà chẳng có gì nhiều để cho con cái:

- A Thắng lớn rồi, nó biết làm gì. A Thắng, kiên trì chăm chỉ, đừng bỏ cuộc, ông trời sẽ không phụ con.

Cha y vốn là quân nhân, chuyển nghiệp xong ở lại bản địa, nhiều năm trôi qua đã mài mòn hết nhuệ khí thời bộ đội, hiện giờ giống mẹ y, đều là

https://thuviensach.vn

công nhân nghỉ hưu thành thật, ngoài an ủi con trai vài câu thì không biết làm gì hơn:

Lòng Trương Thắng càng thêm nặng trĩu, lớn bằng này rồi chưa bao hiếu được cho cha mẹ còn làm cha mẹ lo thêm, ăn cơm xong quay về phòng ngồi trên ban công, mở cửa sổ ra nhìn bầu trời le lói vài ánh sao không rõ tên, hút hết điếu thuốc này tới điều thuốc khác.

Cơ hội cả đời chỉ có một này y dứt khoát không bỏ qua được, không những thế còn phải tính hết khả năng để thu lợi ích lớn nhất, dựa vào chưa tới 10.000 đồng trong tay, dù có vay thêm của cha mẹ cũng là làm ăn còn con không đáng, y muốn làm lớn, nhưng tiền từ đâu ra bây giờ?

Trương Thắng đem toàn bộ người quen biết suy xét một lượt, trong số những người này chỉ có hai người đủ khả năng bỏ khoản tiền lớn mua đất, một là Hai Béo, bạn thân từ nhỏ, người kia là Từ Hải Sinh. Hai Béo giờ phát đạt rồi, mấy năm không gặp đã xa lạ nhiều, đột nhiên tìm tới nhà người ta, e không ích gì.

Từ Hải Sinh là người có quyền thế nhất mà Trương Thắng quen biết, quan hệ cũng khá thân cận, nhưng làm sao vay được tiền người ta? Chẳng phải máu mủ ruột già, dựa vào cái miệng, ai dám cho vay? Hay là rủ ông ta hợp tác, ông ta liệu có tin không? Cứ cho là ông ta tin đi, nhỡ ông ta biết tin rồi gạt mình qua, tự làm ăn thì sao?

Trương Thắng dập tắt điếu thuốc, dù cơ hội ngay trước mắt, muốn nắm lấy cũng chẳng dễ dàng.

****

“ Reng! Reng! Reng! …”

Một tràng tiếng chuông báo thức làm phá tan giấc mộng đẹp của Trương Thắng, y hết sức khó chịu vươn tay ra, mò mẫm một hồi mới tắt được đồng

https://thuviensach.vn

hồ, không muốn mở mắt ra, cố níu kéo giấc mộng đó, vì chỉ báo thức muộn một chút thôi y đã được hôn lên môi giai nhân rồi, cái đồng hồ khốn kiếp!

Nói cũng lạ, chỉ vài giây mà đã hơn nửa giấc mơ không nhớ được nữa, chỉ còn đại khái là trong mơ y giàu có, bao vây quanh là vô số giai nhân lấy lòng mình, y ôm lấy một cô gái, chuẩn bị hôn thì cái đồng hồ phá đám.

Kỳ lạ, hình như trong số những cô gái đó không có Trịnh Tiểu Lộ, còn những người khác là ai không tiện tiết lộ rồi.

- A Thanh! Đồng hồ kêu rồi sao còn chưa dậy, nhanh rửa ráy ăn sáng, không muộn làm bây giờ.

Nghe mẹ gọi mới nhớ ra, mình không đặt chuông báo thức, Trương Thắng tức giận quay sang đạp cho thằng em trai hôm qua về muộn, đang ngủ như lợn chết:

- Dậy đi làm.

- Em biết rồi …

Trương Thắng xuống giường đi dép vào ra ngoài, giống thường ngày, cha y đang ngồi trên ghế, uống sữa đậu nành, xem tin thời sự buổi sáng, Trương Thắng đi qua chào một tiếng, ông Trương ậm ừ, mắt vẫn nhìn TV không quay đầu lại.

Trương Thắng đi vào nhà vệ sinh, đánh răng rửa mặt thật nhanh rồi chạy ra ngoài, ngồi xuống cạnh cha mình xem thời sự, một lúc Trương Thanh mới xuất hiện đã mồm mép tép nhảy:

- Cha, chào buổi sáng! Mẹ, hôm nay mẹ thật xinh đẹp, lần trước chú Lý tầng trên còn nói, mẹ con mình đứng chung như chị em.

https://thuviensach.vn

Tiếp đó là tiếng bà Trương mắng yêu con, tính cách Trương Thanh trái ngược hoàn toàn với Trương Thắng, hướng ngoại, sôi nổi, mồm mép, làng xóm láng giềng ai cũng thích, trước kia trong quân đội là công binh, giờ xuất ngũ làm lái xe cho người ta, rất tiện để hắn lấy việc công mưu lợi tư, chở Hồ Quyên đi chơi.

- Đến rồi! Đến rồi!

Trương Thanh vừa húp bát cháo khoai vừa chạy ra xem TV, hắn không quan tâm tới thời sự, chỉ quan tâm cô dẫn chương trình xinh đẹp, Trương Thắng không để ý, xem tin tức một hồi mới thấy mình đúng là thanh niên thời đại tiêu chuẩn, ngay tới tên bí thư thành ủy, thị trưởng là gì cũng chẳng biết nói gì tới chính sách chính phủ.

Vì thế tiếp đó ba ngày, Trương Thắng cấp tốc bổ xung thiếu hụt kiến thức của mình, cũng may là y tập trung tìm hiểu có trọng điểm, nếu không đừng nói ba ngày, ba năm cũng không đủ.

Trời không phụ lòng người, Trương Thắng có được thứ mình muốn, năm 1992, thủ trưởng nam tuần, tới sông Dương Tử đã hô to một câu “mở cửa”, từ đó khắp nơi hừng hực kiến thiết kinh tế. Làn sóng kiến thiết khu khai phát vừa mới từ phía nam truyền tới phía đông nam, các nơi đang đua nhau lập hạng mục, mà hiện giờ Quỳnh Đảo là thành phố cấp tỉnh mà chưa lập một hạng mục nào, Trương Thắng càng thêm tự tin vào phán đoán của mình.

Không trì hoãn thêm chút nào nữa, Trương Thắng đạp xe tới nhà máy in Tam Tinh.

Nhà máy Tam Tinh đã qua rồi thời kỳ vàng son của mình, nhưng dấu vết quá khứ huy hoàng vẫn còn đó, chính là cánh cổng sắt lớn bề thế, sân rộng thênh thang, nhà xưởng, văn phòng làm việc nối nhau san sát.

https://thuviensach.vn

Bảo vệ Lão Lưu thấy Trương Thắng tới còn nghĩ là y tới chơi cờ với mình, y nào còn tâm trạng chơi cờ, hứa hẹn mãi ông ta mới cho qua.

Trương Thắng đi một lèo tới đích, đứng ở cửa phòng Từ Hải Sinh đắn đo hồi lâu mới có dũng khí gõ cửa.

- Vào đi.

Từ Hải Sinh ngẩng đầu lên, có hơi bất ngờ, song rất nhiệt tình đứng dậy:

- Tiểu Trương tới hả, ha ha ha, vào đây vào đây, sao hôm nay rảnh rỗi về nhà máy thế này? Nào, ngồi đi, hút điếu thuốc..

Sau khi nhà máy hợp doanh, văn phòng lãnh đạo nhà máy được cải thiện rất nhiều, trước kia cả phòng chỉ kê được một cái bàn làm việc, thêm hai cái ghế cho khách là hết chỗ, giờ có thêm cả bộ sa lông, mấy chậu cảnh, trông khí phái hơn hẳn.

Từ Hải Sinh vốn là chủ quản tài vụ, giờ chuyển sang làm phần cung ứng tiêu thụ, có điều đơn đặt hàng đa phần do tổng công ty phát xuống, bọn họ cứ theo đó mà làm thôi, cho nên ông ta chẳng bận rộn mấy.

Trương Thắng ngồi xuống đối diện Từ Hải Sinh:

- Trước tiên không hút vội, cám ơn giám đốc, hôm nay tôi tới đây đúng là có chút việc muốn thảo luận với anh. Giám đốc Từ, cái quán ăn nhỏ của tôi kinh doanh không tốt, hôm qua tôi đóng cửa rồi.

Từ Hải Sinh ngạc nhiên:

- Hôm kia tôi đi qua chơi cờ với cậu vẫn mở cửa bình thường mà? Sao nói đóng là đóng luôn... À, Tiểu Trương, cậu muốn nhờ tôi kiếm cho một công việc à? Cái này khó lắm, cậu biết mà, bây giờ chuyện trong nhà máy đều do mấy vị lãnh đạo bên kia quyết định.

https://thuviensach.vn

Ông ta khó xử vuốt tóc:

- Xem nào, phòng thông tin kín rồi... Ài, Lão Phương vừa mới an bài em vợ ông ấy vào văn phòng, phiền đây...

Trương Thắng vội xua tay:

- Không không không, giám đốc Từ, anh hiểu lầm tôi rồi, tôi không phải muốn về nhà máy làm việc. Nói thật với anh, tôi nghe được một tin cực kỳ có giá trị, có thể kiếm lớn. Tôi không có thân thích bằng hữu nào đủ năng lực hỗ trợ, nên tôi nghĩ...

Nói tới đó đôi chút ngập ngừng:

- Trong số người tôi quen, chỉ giám đốc Từ là người có bản lĩnh nhất, lại rất chiếu cố tôi, cho nên...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Kiếm Tìm Cơ Hội (2)

Từ Hải Sinh bật cười:

- Tin tức cực có giá trị? Ha ha, Tiểu Trương, cậu là chàng trai chững chạc cẩn thận hiếm có, sao lại cũng học người ta nói khoác rồi? Ha ha ha, nói xem nào, tin gì thế?

Trương Thắng hơi đỏ mặt, ấp úng nói:

- Tôi nói thật mà, tôi vừa không có vốn liếng, lại không quen biết, nói ra muốn làm được việc này chỉ có cách dựa vào giám đốc Từ. Điều duy nhất tôi làm được là cung cấp tin tức có thể phát tài, chỉ là.. Nếu anh biết rồi gạt tôi qua một bên tự làm... Hì, giám đốc Từ, đừng để bụng, không phải tôi hoài nghi anh, tôi chẳng qua là bị rắn cắn sợ dây thừng... Thực đó, tôi bị cái hợp đồng thuê quán ăn kia làm sợ rồi.

Từ Hải Sinh cười phá lên:

- Được rồi, được rồi, có tin tức gì cậu cứ nói ra, không cần phải vòng vo, khi ở nhà máy, tôi là giám đốc, cậu là công nhân. Cậu rời nhà máy, chúng ta là bạn cờ. Ngoài xã hội, Từ Hải Sinh này cũng là hán tử đường hoàng, không làm chuyện qua cầu rút ván, yên tâm đi, nếu có giá trị thật sẽ không thiếu phần của cậu.

Trương Thắng cắn răng, y đã suy nghĩ kỹ rồi, không tìm Từ Hải Sinh, tối đa y chỉ mua được mảnh đất nhỏ, đợi giá lên kiếm vài ba chục nhìn là hết. Rủ Từ Hải Sinh tham gia, cho dù ông ta có trở mặt, y dựa vào vốn trong tay

https://thuviensach.vn

tự làm thì kết quả cũng như thế thôi, nếu rào trước đón sau chỉ tổ khiến giao tình cũng mất, nên sảng khoái nói:

- Tôi nói cho anh biết, hôm qua khi tôi cùng anh Quách bàn tính chuyện nghỉ kinh doanh quán ăn, mời chủ nhà tới trao đổi, em vợ chủ nhà là chủ nhiệm của ủy ban kinh tế kế hoạch...

Từ Hải Sinh chống tay dưới cằm chăm chú lắng nghe không sót một từ, đợi Trương Thắng nói hết, ông ta kẹp điếu thuốc suy nghĩ xuất thần, hồi lâu sau búng tàn thuốc dài ngoẵng vào gạt tàn, giọng trầm ngâm:

- Nói như vậy chỗ dựa của cậu là từ bản văn kiện của vị chủ nhiệm Thôi kia, mà cậu cũng chỉ nhìn thấy mỗi cái tiêu đề?

Trương Thắng gật đầu khẳng định:

- Vâng, nhưng tôi tin văn kiện đó là thật, tôi còn bỏ ra cả một buổi chiều tới khu Kiều Tây khảo sát, nơi đó có hai cái thôn, từ năm năm bắt đầu lục tục rời đi, bây giờ rất tiêu điều, giờ cả một vùng đất rộng lớn để hoang nằm sát ngay bên cạnh thành phố, chính phủ không tận dụng, chẳng lẽ để làm bãi rác sao? Cho nên tôi tin vào tính khả thi của nó.

Từ Hải Sinh khẽ lắc đầu:

- Cậu suy nghĩ còn đơn giản lắm, không chỉ là có khai phát xã Kiều Tây không, mà còn bao giờ mới khai phát, nếu bây giờ mua đất, mười năm sau mới khai phát thì ích gì..

- Giám đốc Từ, không phải là tôi không nghĩ tới điều đó, nhưng đây là cơ hội khó gặp, đợi khi hạng mục lập nên, ngày tháng được ấn định thì sẽ có bao nhiêu người dựa vào quan hệ biết được, bằng tài lực của bọn họ, chúng ta làm gì có cơ hội nữa. Tầng lớp phú hào đầu tiên của nước ta chẳng phải nhờ đi trước người ta một bước sao?

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh nghe câu này có chút động lòng, lần nữa trầm tư.

Ông ta hiểu chàng trai trẻ này, rất thành thật, Trương Thắng không phải là loại xớn xác, biết một thổi lên mười như đám thanh niên cùng lứa, y nói ra cái gì thì đảm bảo phải có thật trăm phần trăm. Vấn đề là tin tức mà Trương Thắng nắm được còn quá ít, chính phủ chỉ mới có ý hướng thôi, có thực hiện hay không chẳng thể xác định được.

Có quá nhiều nhân tố có thể khiến ý hướng của chính phủ thay đổi, như biến động lãnh đạo, thay đổi chính sách, không kêu gọi được đầu tư nếu ý hưởng này bị hủy bỏ thì sao? Nếu như vội vàng ném tiền vào Kiều Tây, đến lúc muốn bán cái mảnh đất hoang đó cũng chẳng ai thèm. Nhưng Trương Thắng nói cũng không sai, nếu mà đúng, thì đây là món lời kếch xù, chớp mắt lãi gấp mấy lần, thậm chí mười mấy lần, kiếm mấy đời chẳng bằng.

Nếu đợi lập báo cáo hạng mục đưa lên, chính phủ đồng ý bắt đầu quy hoạch thì giai tầng đặc quyền, nhân vật lớn tai mắt thông thiên biết tin, chưa đợi chính phủ tuyên bố chính thức, đất đai đã bị người ta chia sạch, lúc đó mình có muốn chen chân vào kiếm bát cháo loãng cũng khó.

Nghĩ rất lâu, Từ Hải Sinh chỉ ấm nước với bao thuốc lá, ý bảo Trương Thắng tự tiện, còn mình cầm điện thoại lên quay số, đợi điện thoại thông, chớp mắt thái độ Từ Hải Sinh thay đổi hẳn, cười toét miệng:

- Anh Hầu, là tôi, Hải Sinh, ha ha ha, làm gì có, anh là người bận rộn mà, tôi không có chuyện làm sao dám quấy quả chứ, ha ha ha..

Ông ta ưỡn thẳng lưng, người hơi ngả về phía trước, mặt nghiêm túc hơn một chút:

- Anh Hầu, nghe đâu chính phủ muốn lập khu khai phát sát thành phố hả, anh có bao giờ nghe thấy loại tin tức này không?

https://thuviensach.vn

- À, tôi nghe người ta kháo nhau thế thôi, loại tin này làm sao tôi biết rõ bằng lãnh đạo như anh được, nên mới gọi cho anh nghe ngóng chứ, anh là quan viên chính phủ, anh không biết thì còn ai biết. Ừm, chưa bao giờ nghe thấy à, không có gì, bên Hong Kong chưa cử giám đốc mới tới, cho nên tôi muốn tranh thủ xem có cơ hội nào bỏ chữ phó này đi không, nếu bên chính phủ có dự án mà biết trước để nhà máy phối hợp ủng hộ, biết đâu có cơ hội... Phải, giờ người ta đồn thổi khắp nơi mà, được được, anh làm việc đi, hôm khác chúng ta tụ tập uống vài chén. Được, gặp lại anh sau.

Từ Hải Sinh cúp điện thoại, mười ngón đan vào nhau nhìn Trương Thắng không nói gì.

Trương Thắng sốt ruột nói vội:

- Giám đốc Từ, vẫn một lời như thế, nếu phong thanh đã truyền đi trong chính phủ rồi thì bây giờ chúng ta đi mua cũng đã muộn. Tôi biết có nguy hiểm trong chuyện này, nhưng nó cũng là cơ hội ngàn năm có một, đáng để mạo hiểm.

Từ Hải Sinh hít sâu một hơi, châm điếu thuốc đi đi lại lại trong phòng, Trương Thắng căng thẳng ngồi đó nhìn ông ta đưa ra quyết định cuối cùng.

- Tiểu Trương, vấn đề tài chính thì tôi có thể hỗ trợ, có điều dù sao cũng không phải là con số nhỏ, cậu cho tôi cân nhắc kỹ lưỡng đã, đúng không? Thế này đi, cậu về trước cho tôi nghĩ thêm, nghĩ kỹ rồi tôi gọi điện cho cậu, cậu có di động không?

Trương Thắng biết không thể dựa vào một lời nói của mình mà người ta bỏ cả đống tiền ra ngay được, tuy vậy vẫn có chút thất vọng, có chút lo lắng, sợ bị gạt ra ngoài lề, tin đã nói ra rồi, người ta chẳng cần gì tới mình nữa:

- À, tôi không có di động... Ghi cho anh số máy nhắn tin vậy, quán tạp hóa dưới nhà tôi có điện thoại, anh nói tìm tôi, có khi tìm được, mấy ngày

https://thuviensach.vn

tới tôi sẽ ở nhà.

Từ Hải Sinh nhận lấy số máy Trương Thắng đưa cho, gấp gọn gàng:

- Tốt rồi, chuyện này nghĩ kỹ tôi sẽ liên hệ với cậu.

- Vâng, giám đốc Từ làm việc đi, tôi về trước.

- Tôi không tiễn nhé.

Cửa phòng vừa đóng lại, Từ Hải Sinh thuận tay vê tờ giấy búng vào thùng rác, ngồi xuống mở sổ sách ra tiếp tục làm việc, nhưng Từ Hải Sinh không sao tập trung được, trong đầu vấn vít chuyện kia, buông một tiếng thở dài nhấc điện thoại lên:

- Khu trưởng Phùng ạ, tôi là Tiểu Từ đây ạ, vâng Tiểu Từ của nhà máy in Tam Tinh, chào anh, dạ dạ...

Sau một phen nịnh nọt ông ta dò hỏi:

- Thế này, nhà máy định mở rộng sản xuất, nghe đâu chính phủ mở khu khai phát mới, có nhiều ưu đãi cho doanh nghiệp vào đó, tôi định theo bước chính phủ, ủng hộ... Dạ, khu trưởng chưa bao giờ nghe thấy tin tức này... À, vậy tiếc quá... Vâng, chỉ thế thôi ạ, lâu ngày không liên hệ, gọi điện hỏi thăm anh một chút, vâng vâng, hôm khác mời khu trưởng uống rượu.

Cúp điện thoại rồi, Từ Hải Sinh tiếp tục bấm số máy khác:

- A, thư ký Lữ, Lão Từ đây mà, dạo này nghe nói cậu phát đạt lắm...

- Cục trưởng Quý, tôi là Từ Hải Sinh, ha ha ha... anh nói gì thế, làm sao tôi so với anh được, toàn là việc vặt ấy mà...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đánh Cược Một Phen (1)

Gọi một loạt điện thoại, chẳng có chút thông tin nào cả, Từ Hải Sinh cầm ống nghe, cau mày lại, kệ bên trong truyền ra tiếng tút tút. Ông ta vốn không muốn gọi điện thoại thẳng cho người bạn ở ủy ban kinh tế kế hoạch, vì chuyện này không tầm thường, sợ đánh cỏ động rắn, nhưng bây giờ chỉ còn cách tìm tới tận nguồn thôi.

- A lô, ủy ban kinh tế? Mời khoa trưởng Trâu nhận điện thoại, tôi là giám đốc Từ Hải Sinh của nhà máy Tam Tinh... Tiểu Trâu, chào, anh Từ đây, không có chuyện gì thì không gọi cho cậu được à... Có chai rượu ngon thôi, hứng thú không, đừng nói cai rượu nhé, anh sẽ buồn lắm đấy, bạn rượu không mấy ai hợp ý như cậu...

Từ Hải Sinh là tay khôn khéo, đưa đẩy một hồi:

-... Ừ, có chút chuyện phiền lòng, chả là tôi có họ hàng bên ngoại sống ở khu Kiều Tây, chỗ đó rách nát lắm rồi, chẳng làm ăn gì được nữa, cầu tới bên tôi, muốn tôi bố trí cho chỗ làm việc, cậu biết tôi có cái khó... Gì, chính phủ có khả năng lập hạng mục ở ngoại ô, có thể chọn khu Kiều Tây?.. Cậu đùa rồi, chỗ đất vứt đi đó ai ngó tới.. A, có chuyện đó à, nói nghe thử xem... Ừm, ừm...

Đặt điện thoại xuống rồi lòng Từ Hải Sinh còn chưa hết kích động, lấy điều thuốc cho lên miệng, tình hình khoa trưởng Trâu nắm được cũng không nhiều, nhưng đúng là ủy ban kinh tế lập hạng mục quy hoạch báo lên rồi, thành phố có phê hay không, khi nào chấp hành thì hắn không nắm được, thế cũng đủ chứng minh tính chân thật của nó.

https://thuviensach.vn

Nhưng thế thì nguy hiểm dự báo cũng không cách nào tránh được, nếu đợi khi thành phố phê duyệt hạng mục này, thì những người tin tức linh thông hơn, tài chính mạnh hơn biết cả rồi. Một khi chính phủ lập hạng mục quy hoạch, toàn bộ quyền sở hữu đất đai sẽ thu lấy, cực quốc thổ đo đạt lập hồ sơ, lúc đó dù có tiền, sợ là chẳng ai dám bán cho ông ta.

Muốn phát tài phải tranh thủ trước khi chính phủ đưa ra quyết sách cuối cùng, phải tự phán đoán đại thế, dựa vào mục tiêu xa gần mà xác định có nên đầu tư không? Một khi phán đoán chuẩn xác, đây là khoản lợi đủ nghỉ hưu hưởng phúc dài dài.

Chính phủ đem quyền sử dụng đất chuyển giao cho nhà đầu tư, sau đó qua khai phát địa ốc, cuối cùng tới tay xí nghiệp hoặc cá nhân, trong quá trình đó, quyền sở hữu đất đai từ tập thể biến thành quốc gia, quyền sử dụng cũng hoàn thành một vòng tròn di chuyển hoàn chỉnh.

Mua đất giá rẻ trong tay nông dân, trải qua khai phát địa ốc bán đi, giá tiền gấp mười thậm chí gấp trăm, chênh lệnh lợi nhuận kinh người. Cho dù là chỉ hưởng lợi nhuận chuyển nhượng tiền kỳ cũng lãi gấp hai ba lần, ông ta còn có bạn bè khai phát địa ốc, có thể tham dự thao tác hậu kỳ, lợi nhuận lớn lớn tới không dám nghĩ...

Nhưng tương ứng là nguy hiểm... Thành phố có phê chuẩn không là một lần đánh cược, phê chuẩn rồi khi nào chấp hành là một lần đánh cược nữa, thời buổi này, trong tay chỉ cần có vốn, đường kiếm tiền không thiếu, nếu để mấy miếng đất chiếm mất tài chính lưu động, vậy được chẳng bằng mất. Vì một tin tức xa xăm hư vô, có đáng mạo hiểm lớn như thế?

Nguy hiểm, lợi nhuận, lợi nhuận, nguy hiểm...

Khả năng khác nhau, kết cục khác nhau không ngừng giao tranh trong đầu Từ Hải Sinh, mãi ông ta mới đứng lại nghiến răng:

https://thuviensach.vn

- Thà sai chứ không thể bỏ qua, cơ hội này không được bỏ lỡ. Nhưng nguy hiểm quá lớn, mình không giơ đầu chịu báng được, thằng nhóc Trương Thắng đó... Nó nhiệt tình như thế, có thể cho làm tốt đi đầu.

.....

Trương Thắng suốt một đêm trằn trọc lăn qua lật lại không ngủ được, đoán chừng kế hoạch to lớn của mình tan thành bong bóng rồi, nhưng trừ Từ Hải Sinh ra, y không nghĩ ra ai có thể kiếm được khoản tiền lớn nữa. Cả ngày hôm sau ngồi rầu rĩ bên cửa sổ, ông bà Trương cho rằng con trai lo chuyện làm ăn, thi thoảng đi qua chỉ biết thở dài, đúng 10 giờ sáng, máy nhắn tin kêu vang, chạy xuống tiệm tạp hóa gọi điện lại không ngờ là Từ Hải Sinh nói muốn y tới nhà máy một chuyến, thảo luận đầu tư, Trương Thắng mừng rỡ, nhảy lên xe đạp tới nhà máy.

- Giám đốc Từ...

Trương Thắng không kịp gõ cửa, mặt đỏ phừng phừng vì chạy gấp, đi vào nói:

Từ Hải Sinh không phật ý, trái lại còn tươi cười đi ra:

- Tiểu Trương, người khác mà nói với tôi chuyện này thì tôi vứt ra sau đầu ngay, nhưng con người cậu đáng tin, tuyệt đối tin cậy được. Cho nên tôi quyết định giúp cậu.

Trương Thắng mừng tới không kịp nói lên lời, Từ Hải Sinh lại tiếp tục:

- Kỳ ngộ xuất hiện, ai nắm được là nhân tài, ai bỏ lỡ là kẻ ngốc. Nắm được cá lớn lại bỏ qua bắt cá nhỏ thì là kẻ tầm thường. Nếu đã làm là phải làm lớn.

Trương Thắng gật đầu ngay, ý y cũng là thế:

https://thuviensach.vn

- Vâng, giám đốc Từ nói đúng.

- Tình hình kinh tế của tôi chắc chắn là hơn cậu rồi, nhưng tiền mặt cũng chẳng có được bao nhiêu. Bất quá, tôi có bạn bè ở ngân hàng, trong cơ cấu chính phủ cũng quen biết. Thế này nhé, tôi giúp cậu liên hệ, vay tiền từ ngân hàng, đồng thời phụ trách giấy tờ phía chính phủ, tóm lại là tôi chạy quan hệ, kiếm tài chính, tôi lo hết, nhưng tôi là lãnh đạo nhà máy, không thể ra mặt, chuyện cần do cậu đại diện.

Trương Thắng ngớ người, chớp mắt hiểu ý tứ của ông ta, tuy không có kinh nghiệm phong phú bằng, không có nghĩa y ngốc, nói đơn giản là toàn bộ nguy hiểm sẽ do y gánh chịu, thành công thì Từ Hải Sinh có thịt ăn, thất bại tự y ôm hết.

Y vốn chỉ định mượn quan hệ của Từ Hải Sinh, bản thân cung cấp tin tức, rồi theo đuôi làm chân chạy vặt, cho dù thế cũng kiếm được khoản khá, không ngờ Từ Hải Sinh đề xuất cách này. Khoản vay đứng tên y, nếu tin tức không chuẩn, với khoản nợ khổng lồ như vậy, mình còn sống thế nào?

Trách người ta được sao, y trừ biết tin tức mơ hồ này thì chẳng làm được gì hết, Từ Hải Sinh coi như thao tác toàn bộ quá trình, nếu thất bại, các mối quan hệ của ông ta cũng bị tổn hại chứ không phải là hoàn toàn vô can, tuy trong lòng không thoải mái, nhưng ngoài cách này ra thì biết làm sao? Bỏ, quay về cuộc sống cũ?

Từ bé tới lớn, Trương Thắng luôn theo nề nếp khuôn phép, kết quả được cái gì? Có nên mạo hiểm không? Có đáng mạo hiểm không? Ánh mắt từ ngần ngừ của y dần chuyển sang nóng cháy.

Từ Hải Sinh khẽ mỉm cười, ông ta quá quen loại ánh mắt này, ánh mắt đó ông ta thấy từ đám bạn trong thương trường, thời trẻ, ông ta cũng từng có ánh mắt đó, liều mình, phú quý!

Đó là ánh mắt chỉ xuất hiện khi đánh cuộc vào tài lộ.

https://thuviensach.vn

Thực ra Trương Thắng chẳng phải là người thích đầu cơ mạo hiểm, tham vọng, mà ngược lại, y hướng nội, rụt rè, tới cao trung năm nhất nói chuyện với nữ sinh vẫn đỏ mặt, đến khi đi làm vài năm mới bị đám Lão Bạch, Hồ Ca và Quách Y Tinh dạy xấu biết hút thuốc.

Nếu như được, y sẽ sống bình đạm cả đời, nhà nghèo khó được nhưng cha mẹ hiền từ yêu thương con, anh em hòa thuận, cuộc sống hạnh phúc êm ấm, y tuyệt đối không tham gia vào mấy chuyện mạo hiểm, nhưng vận mệnh không cho. Học tập không thành, đi làm mất việc, kinh doanh đổ bể, chẳng được việc gì, ngay cả tình yêu không dám thổ lộ, trơ mắt nhìn cô gái trong lòng theo người khác, tất cả đả kích từng chút từng chút một khơi lên đấu chí ngủ say của y.

Người yếu đuối thất bại thì càng sa sút, người mạnh mẽ càng không cam lòng, lúc này dũng khí bị áp ức lâu ngày bùng phát, can đảm và quyết tâm sẽ vượt quá người bình thường, Trương Thắng chính là người ngoài mềm trong cứng như thế, không cam tâm trầm luân nữa.

- Tôi đồng ý.

Trương Thắng nói rành rọt từng chữ, trong lòng có chút bi tráng "gió hiu hiu hề nước sông Dịch lạnh ghê, tráng sĩ ra đi không trở về".

Do mình đứng tên vay tiền chưa chắc đã là xấu, nghĩ chiều hướng khác, tiền nắm trong tay y, y nắm chủ động, vì đất cũng mang tên y, một khi chuyện này xác thực, Từ Hải Sinh không cách nào gạt y qua một bên độc chiếm trái ngọt. Nếu bây giờ ngay chút nguy hiểm đó mình cũng không chịu gánh vác, toàn bộ do Từ Hải Sinh thao tác, ông ta có thể vứt bỏ mình bất kỳ lúc nào.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Đánh Cược Một Phen (2)

Từ Hải Sinh thấy y đồng ý rồi thì mặt giãn ra:

- Thế là đúng, người trẻ tuổi phải xông xáo. Làm chuyện gì cũng có nguy hiểm, nguy hiểm càng cao, lợi ích càng lớn. Kẻ chỉ biết ngồi im chỉ có chết đói, chẳng ai dâng bánh tới tận miệng. Cậu đã đồng ý thì chúng ta cứ quyết định như vậy.

- Được, phân chia lợi ích chúng ta cũng phải nói rõ trước, nếu như thành công sẽ ăn chia thế nào?

- Tôi tất nhiên sẽ không để cậu thiệt, chia 6 - 4, cậu 4 tôi 6. Tiểu Trương, trừ cung cấp tin tức thì cậu không đầu tư cái gì khác mà.

Từ Hải Sinh ra hiệu y ngồi xuống khu tiếp khách:

Trương Thắng lắc đầu:

- Giám đốc Từ, thời buổi này tin tức mới là thứ quan trọng khác, hơn nữa, tuy tôi không đầu tư, nhưng gánh hết nguy hiểm, còn anh thì đây đơn giản là vụ làm ăn chỉ có lãi không sợ lỗ, chia thế là không ổn.

- Vậy cậu muốn thế nào?

Từ Hải Sinh nhíu mày:

Trương Thắng không nao núng:

https://thuviensach.vn

- Chia đều 5-5, thành công, anh được một nửa, thất bại tôi chịu hết khoản vay ngân hàng.

Từ Hải Sinh chợt cười phá lên:

- Ha ha, nghe có vẻ hợp lý lắm.

Ông ta ve cằm giảo hoạt nói:

- Tiểu Trương này, nhưng cậu có nghĩ tới không, thiếu tôi, cậu không thể làm được việc này. Nếu thành công, chớp mắt cậu thành triệu phú... Làm người không nên quá tham.

Trăng Thắng không thiếu trí tuệ, xưa nay y luôn thất bại vì thiếu quyết tâm, dễ hài lòng, dễ thỏa hiệp, gặp khó khăn không đối diện mà chỉ muốn thoát an toàn, cho nên chẳng làm nên chuyện gì, hiện giờ khác rồi, hít sâu một hơi, lần đầu tiên không nhân nhượng:

- Giám đốc Từ, tôi hiểu ý anh, cũng biết tác dụng trọng yếu của anh trong chuyện này. Nhưng nếu không có tôi, anh sẽ phải tự gánh hết nguy hiểm, còn bây giờ người gánh trách nhiệm lại là tôi, nếu thất bại tối đa anh chỉ tốn một phen công sức, còn tôi là đánh cược cả cuộc đời... Nguy hiểm tôi gánh, đáng với cái giá đó.

Mười ngón tay Từ Hải Sinh liên tục gõ vào nhau, gật gù:

- Giỏi, giỏi lắm Tiểu Trương, xem ra chuyến này cậu quyết chí rồi, tôi thích cộng sự với người có quyết tâm như vậy. Không rườm rà nữa, năm năm thì năm năm, không cần thiết làm ăn chưa bắt đầu chúng ta đã tổn thương hòa khí.

- Giám đốc Từ, tôi cũng không muốn mất bạn cờ như anh.

Từ Hải Sinh phả ra một vòng khói:

https://thuviensach.vn

- Được rồi, tối nay tôi sẽ bắt đầu liên hệ, bước đầu tiên là cậu làm một bộ hồ sơ, một hợp đồng kiến thiết cơ sở trồng rau trong nhà với khu Kiều Tây, có thứ này mới tiện vay ngân hàng.

Trương Thắng hơi giật mình, không nghĩ Từ Hải Sinh nói vay tiền ngân hàng là dùng danh nghĩa khác vay tiền, y tuy không hiểu thế nào là tội lừa đảo vay vốn, nhưng biết một khi đầu tư thất bại, không phải chỉ là gánh nợ, mà phải chịu trách nhiệm hình sự, mà rõ ràng kế hoạch nhà trồng rau này là giả, chẳng trách Từ Hải Sinh không dây dưa về mặt lợi ích.

- Đương nhiên, khi chúng ta đàm phán mua đất với lãnh đạo khu Kiều Tây cũng lấy cớ xây dựng cơ sở trồng rau sạch. Bởi vì hiện giờ chính phủ thành phố chưa ra quyết định khai phát, quyền sở hữu đất chưa quy về quốc gia, vẫn thuộc chính phủ khu Kiều Tây quản hạt, thuộc về đất dùng tập thể.

- Tuy nói cơ bản đất đai khu Kiều Tây đã để hoang, nhưng trong hồ sơ chính phủ vẫn là đất nông nghiệp, không có kế hoạch chuyển đổi chức năng sử dụng dất, bọn họ không có quyền phê chuẩn bán thành đất dùng xây dựng, phải báo lên thành phố.

- Tôi tính toán một chút, muốn mua tối đa chỉ nên ba tới năm trăm mẫu thôi, nhiều hơn nữa chúng ta nuốt không trôi. Nói là kiến thiết cơ sở trồng rau, vẫn coi là đất dùng nông nghiệp, chỉ chuyển nhượng quyền sử dụng đất, không cần chuyển đổi mục đích sử dụng, không cần báo lên trên, lực cản không ít.

Đối với những chính sách này Trương Thắng mù tịt, tập trung toàn bộ tinh thần lắng nghe không bỏ sót chút nào, nghe thế nghi hoặc:

- Nếu như chúng ta mua để trồng rau, sau này bán cho đầu tư địa ốc, không phải là vi phạm hợp đồng sao?

Nói tới chuyện vi phạm hợp đồng phải bồi thường, cô chủ nhiệm Thôi Trí Diễm kia làm y sợ không ít.

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh cười ha hả:

- Chúng ta đánh cược cái gì nào? Đánh cược chính phủ thành phố khai phát khu Kiều Tây, kiến thiết nó thành khu khai phát kỹ thuật cao, bọn họ muốn thấy ở giữa trung tâm xuất hiện một vườn rau không? Toàn bộ đất dùng sẽ chuyển đổi tính chất, là người sở hữu đất, chúng ta thay đổi mục đích sử dụng hoặc là đem bán thuận lý thôi, tóm lại chính phủ tự làm việc này giúp chúng ta, bớt đi một khâu.

Trương Thắng hiểu ra, cười xấu hổ:

- Tri thức phương diện ày tôi không biết mấy, làm anh chê cười rồi.

Trương Thắng càng khờ khạo thì càng hợp lợi ích Từ Hải Sinh, nên thoải mái nói:

- Như thế là chỉ cần khai thông được cán bộ thôn, chính phủ xã, chúng ta sẽ mua được đất, hợp đồng hai bên ký rồi, chỉ cần lên khu làm thủ tục chuyển nhượng đất thôi, không có vấn đề gì nữa.

Tuy biết nếu chuyện thất bại, bại lộ chuyện kế hoạch kiến thiết cơ sở trồng rau là giả, mình sẽ phạm tội lừa đảo kinh tế, vào tù là cái chắc, nhưng bất ngờ là Trương Thắng lại chẳng sợ, còn có loại hưng phấn khó nói, máu toàn thân như đang sôi lên, chỉ muốn lập tức bắt tay vào việc.

Vụ đánh cược này quá lớn, nhưng từ xưa vinh hoa phú quý bao vương hầu khanh tướng không phải lấy tính mạng ra đánh cược? Cuối triều Nguyên, có một tên chăn trâu lấy cái mạng nát của mình ra đánh cược được vạn dặm giang sơn, mà hắn chỉ muốn đánh cược một cuộc sống tốt hơn thôi.

Mình cũng cược một phen.

https://thuviensach.vn

Chuyển biến này diễn ra đột ngột, tới Trương Thắng không dám tin bản thân, chẳng lẽ mình có máu cờ bạc tiềm ẩn mà bản thân không nhận ra?

Trương Thắng vốn cho rằng Từ Hải Sinh sẽ cùng mình ký một giao kèo phân chia lợi ích, không ngờ ông ta từ đầu tới cuối chỉ bàn chi tiết kế hoạch vay vốn mua đất, căn bản không nhắc tới chuyện đó, liền chủ động đề xuất:

- Giám đốc Từ, chúng ta nên lập bản giao kèo nói rõ sau này phân chia lợi nhuận chứ?

Từ Hải Sinh nhìn thẳng mắt y, mỉm cười:

- Không cần, tôi tin cậu, chúng ta chỉ cần giao kèo miệng, ghi trong lòng là được.

- Thế này...

Trương Thắng hơi nghi ngờ, Từ Hải Sinh tinh tưởng nhân phẩm mình thế sao? Chớp mắt nhận ra, đó là vì ông ta không muốn để lại chút chứng cứ giấy tờ nào, đề phòng chuyện thất bại không lo bị Trương Thắng lôi xuống bùn:

- Tiểu Trương cậu có phải là kẻ thấy lợi quên nghĩa không?

- Tất nhiên không rồi,

- Vậy là xong.

Từ Hải Sinh xem đồng hồ:

- Sắp tới giờ cơm rồi, hôm nay Tiểu Mạch tổ chứng đính hôn ở phòng bao nhà ăn, tôi phải đi chúc mừng, không giữ cậu nữa, ngày tháng chúng ta cùng uống rượu ăn cơm còn nhiều, giữ liên lạc nhé, đợi tin tức của tôi.

Trương Thắng đứng dậy nửa chừng thì như bị sét đánh, khựng người lại:

https://thuviensach.vn

- Tiểu Mạch... Là trưởng phòng Mạch đính... Đính hôn ạ?

Từ Hải Sinh vừa cùng y đi ra ngoài vừa nói:

- Ừ, Tiểu Mạch và Tiểu Trịnh hôm nay đính hôn, cậu cũng biết đấy, Tiểu Trịnh là cô nhi không nơi nương tựa, nên nhà máy đại diện làm nhà gái, lãnh đạo nhà máy, công đoàn, còn cả viện trưởng cô nhi viện đều tới...

Trương Thắng không nghe thấy gì nữa rồi, hai tai y bùng nhùng, như có sấm đánh liên hồi, bước chân cũng có chút lảo đảo, như con diều đứt dây, không biết mình đang bay đi đâu. Tuy từ đầu tới cuối y chỉ yêu đơn phương, cũng không ôm hi vọng gì vào mối tình này, nhưng bất ngờ nghe tin người yêu sắp thành vợ người khác, lòng vẫn quặn đau từng hồi.

Rời khỏi văn phòng Từ Hải Sinh, lại rời khu văn phòng làm việc, đi chẳng được bao xa, ông trời trêu ngươi thế nào lại nhìn thấy Mạch Hiểu Tề và Trịnh Tiểu Lộ đang đứng trước cửa nhà ăn nói chuyện gì đó. Mạch Hiểu Tề dáng cao ráo, tướng mạo đường đường, Trịnh Tiểu Lộ vóc người yêu điệu xinh xắn, thấp hơn hắn một cái đầu, cô ngửa mặt lên, cười ngọt ngào, đôi mắt long lanh nhìn Mạch Hiểu Tề nói một câu, làm hắn nở nụ cười ôn hòa.

Hết sức xứng đôi vừa lứa.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Phong Vân Bất Trắc

Trương Thắng nhìn thấy cảnh này, như có ác ma gáo thét trong lòng xúi bẩy y xông lên phá vỡ bức tranh đẹp đẽ trước mắt, đó mối tình đầu của y, càng tới muộn màng nó càng sâu sắc, càng cứa sâu vào tim.

Mạch Hiểu Tề đứng đó một tay đút túi quần, một tư thế đơn giản thôi cũng lộ ra sự sái thoát khó diễn tả, còn Trương Thắng, hôm nay nhận được điện thoại Từ Hải Sinh, vội vội vàng vàng chạy tới nhà máy, ăn mặc tùy tiện, quần áo nhăn nhúm, mái tóc không được chải, dựng ngược lên, vừa lôi thôi, so với người ta quá thảm hại.

Lúc này Trịnh Tiểu Lộ vừa lườm Mạch Hiểu Tề một cái, Trương Thắng chưa bao giờ thấy vẻ mặt nửa ôn nhu nửa nũng nịu như thế của cô, đó là thần thái cô gái đang yêu đương cháy bỏng mới, y nhận ra được điều ấy.

Hai tay nắm chặt hết sức, một mặt khống chế bản thân không nghe theo lời xúi bẩy của ác ma trong lòng, một mặt Trương Thắng chỉ muốn bỏ chạy thật nhanh khỏi nơi này. Từ Hải Sinh chào y một tiếng rồi đi về phía nhà ăn, y lập tức xoay người đi theo hướng khác, y không có đủ cao thượng chúc phúc cho Trịnh Tiểu Lộ.

Không may cho Trương Thắng, đột nhiên có người lớn tiếng gọi:

- Này Thắng, tới nhà máy làm gì đấy?

Trương Thắng nhìn theo, cố gượng cười:

- A, anh Bạch, xách gì thế?

https://thuviensach.vn

Đó là đồng nghiệp cũ trong ban thợ điện nhà máy.

Lão Bạch giơ túi nilong dính mỡ trong tay lên:

- Không có gì, mua vài cái móng giò, dùng lò nhà máy ninh nhừ, con gái tôi thích ăn lắm.

Trương Thắng liếc mắt nhìn nhanh về phía nhà ăn, Trịnh Tiểu Lộ đang bắt chuyện với Từ Hải Sinh không nghe thấy có người gọi y, thở phào cũng thất vọng, kéo tay Lão Bạch bước đi thật nhanh ra cổng:

- Tới tìm giám đốc Từ chút việc nhỏ thôi.

Lão Bạch mặt mang cười hạnh phúc tràn trề, mồm liến thoắng:

-... Con bé ngoan lắm, đi học nỗ lực, thầy cô ai cũng khen, kỳ thi vừa qua điểm cao, tôi khao thưởng một phen, nó là toàn bộ hi vọng và hạnh phúc của tôi.

Trương Thắng lòng cảm khái:

- Người nghèo có niềm vui của người nghèo, vận mệnh chia cho chúng ta một bộ bài xấu, trách? Có tác dụng gì, nỗ lực lấy bài xấu chơi hết mức có thể, chưa chắc không thể chuyển bại thành thắng, nếu thấy bài xấu mà nhận thua thì thua triệt để rồi.

- Gì chứ, đừng nói mấy câu triết lý chua lè đó, cậu đó, đọc sách ít thôi.

Lão Bạch xua tay, đổi chủ đề:

- Vừa rồi có gặp Quách Béo, nghe nói hai đứa các cậu đóng cửa quán cơm không làm nữa, hiện hắn đang giúp vợ bán hàng ở đường số hai, bắc thang lắp đường giây điện treo đèn, muốn bày hàng cả tối, đang tìm dây điện trong phòng, hiếm khi gặp nhau, đi ăn cơm đi...

https://thuviensach.vn

Vừa nói tới đó kinh ngạc chỉ:

- Chuyện gì thế kia, cảnh sát tới nhà máy chúng ta à?

Trương Thắng nãy giờ hồn phách trôi đi đâu không biết, nghe vậy muốn đứng tim, vừa nãy vừa bàn bạc chuyện "phạm tội" bây giờ cảnh sát tới nơi, không khỏi thần hồn nát thần tính. Chỉ thấy từng hồi còi gấp gáp, xe cảnh sát phát đèn nhấp nháy đỗ lại ở cửa, một cảnh sát vừa xông tới vừa hô:

- Mở cửa ra, chúng tôi chấp hành công vụ.

Vừa mới tan tầm chưa bao lâu, lúc này ngoại trừ nơi ít việc nhàn nhã như phòng thợ điện, thì những công nhân khác còn chưa ra, Lão Lưu ở phòng bảo vệ đang định mở cửa thấy cảnh này còn muốn quay đầu chạy, viên cảnh sát quát thêm lần nữa mới run run cho khóa vào ổ mở cửa.

Xe cảnh sát đi vào, chiếc đầu đỗ lại bên cạnh hai người Trương Thắng, viên cảnh sát kia còn chưa lên xe, nhìn Trương Thắng một lượt hỏi:

- Trưởng phòng tài vụ Mạch Hiểu Tề của nhà máy các anh ở đâu, có biết không?

Trương Thắng hoang mang chỉ về phía nhà ăn, viên cảnh sát thấy gần như vậy cũng không cần dẫn đường, gật đầu rồi đi tới xe cúi đầu nói vào bên trong, đoàn xe đi thẳng về phía nhà ăn.

Lão Bạch ngạc nhiên hỏi:

- Thắng, chuyện gì thế, có vẻ cảnh sát tìm trưởng phòng Mạch không phải chuyện hay.

Trương Thắng chỉ biết lắc đầu, tim đập dữ dội, lòng nảy ra ý nghĩ có phần độc ác, đúng lúc này Quách Y Tinh từ phòng thợ điện như chạy ra, tay còn cầm cuộn dây điện, hơn hở hỏi:

https://thuviensach.vn

- Cảnh sát tới làm gì thế? Xảy ra chuyện gì? Á, A Thắng cũng tới à, có phải cậu ức hiếp gái nhà lành bị cảnh sát tìm tới cửa không?

Trương Thắng trừng mắt:

- Có ức hiếp thì em cũng chỉ ức hiếp Tiểu Kim Đậu nhà anh.

Quách Y Tinh căm phẫn nói với Lão Bạch:

- Đấy đấy, anh nghe thấy rồi nhé, anh cứ khen nó thật thà nữa thôi, tôi sớm biết nó nhòm ngó vợ tôi mà.

Lão Bạch sắp 50 rồi mà già không nên nết:

- Không phải lỗi của A Thắng, tại vợ cậu quá mê người, không dấu người anh em, tôi cũng nhớ thương vợ cậu từ lâu.

Tên béo này có vợ đẹp làm người ta ghen tị đỏ mắt, lại còn suốt ngày thích khoe, đám anh em thân thiết đều hay lấy ra trêu hắn, bọn họ tuy nói cười chửi bới nhau, nhưng mắt đều nhìn về phía nhà ăn, nhất là Trương Thắng càng chú tâm.

Xe cảnh sát dừng lại, mấy cảnh sát cao lớn mở cửa xông ra, một trái một phải áp giải Mạch Hiểu Tề đi ra.

Quách Y Tinh mắt tròn xoe:

- Bọn họ tới để bắt trường phòng Mạch.

Mạch Hiểu Tề trước khi bị đẩy lên xe vẫn cố nói với cảnh sát áp giải mình, không biết cầu xin cái gì, nhưng hai viên cảnh sát ấn hắn vào không chút thông cảm.

Cả đoàn người có lẽ chưa hết chấn kinh cho nên đuổi theo sau chậm một chút, trong đó có cả cha mẹ, chị, anh rể Mạch Hiểu Tề, tất nhiên cả Trịnh

https://thuviensach.vn

Tiểu Lộ mặt không còn chút sắc máu nào, những người khác ai nấy xì xào nhốn nháo, nhưng nhìn thái độ của cảnh sát, không dám có phản ứng thái quá.

Vốn là một ngày vui, bỗng chốc họa từ đâu đổ xuống.

Xe cảnh sát hú còi quay đầu, lúc này người thân Mạch Hiểu Tề bất chấp rồi, bọn họ chỉ kịp chặn lấy chiếc xe cuối cùng, mẹ hắn gào khóc thảm thiết:

- Đồng chí cảnh sát, các anh nhất định là nhầm rồi, đừng làm người tốt bị oan, Hiểu Tề nhà tôi là đứa trẻ thành thật, làm sao có khả năng phạm vào vấn đề kinh tế chứ?

Cảnh sát từ trong xe thò đầu ra, mặt âm u chỉ mặt bà ta quát:

- Nếu là vấn đề kinh tế cần gì tới chúng tôi, đây là phạm tội kinh tế, là phạm tội, hiểu không hả? Chúng tôi sẽ không để bất kỳ người tốt nào bị oan, cũng sẽ không bỏ qua một kẻ xấu nào, đồng chí đừng ngăn cản chúng tôi chấp hành công vụ.

Anh rể Mạch Hiểu Tề tới đỡ mẹ vợ, nhỏ giọng khuyên can:

- Mẹ, đừng cuống, chỉ là tạm giam điều tra thôi mà, để con tìm bạn bè ở cục tư pháp giúp đỡ làm rõ vấn đề trước rồi chúng ta nghĩ biện pháp, giờ ngăn cản người ta chỉ gây bất lợi cho Hiểu Tề thôi.

Trương Thắng hoàn toàn không chú ý tới xung quanh, trong mắt y chỉ có khuôn mặt xinh xắn luôn mang nụ cười tươi như nắng sớm, lúc này chan chứa nước mắt, bàng hoàng yếu ớt, khiến y thấy hổ thẹn nhỏ bé vì ý nghĩ xấu xa nảy ra trong đầu khi nãy, xót xa nhưng không biết nên nói gì, mà cũng không đến lượt y. Khuôn mặt bi thương của cô khiến Trương Thắng không khơi lên nổi chút vui mừng nào trên tai họa của tình địch, chỉ nhìn cô mà đau lòng.

https://thuviensach.vn

Trịnh Tiểu Lộ là cô nhi, nhưng xưa nay cô luôn lạc quan, có nam nhân bằng cấp cao, có sự nghiệp đàng hoàng theo đuổi, ai cũng ngưỡng mộ, nhưng trong ngày ăn cơm đính ước, mọi thứ tan vỡ, đả kích đó ai chịu được?

Trong các lãnh đạo theo sau, Từ Hải Sinh đứng trên cùng, tóc ông ta bóng lộn, nhưng mặt phủ mây đen, tâm tình khẳng định là tệ nhất, ông ta vốn chủ quản công tác tài vụ, thế nên Mạch Hiểu Tề là thân tín số một, giờ hắn xảy ra chuyện, nói không chừng liên lụy cả ông ta vào.

Mấy vị lãnh đạo khác kề tai thì thầm với nhau, vẻ mặt rất khiến người ta ngẫm nghĩ, tuy không thể hiện là mừng ra mặt, nhưng khó mà nói đó là khuôn mặt lo âu cho cấp dưới, đợi xe cảnh sát rời khỏi nhà máy hết rồi, bọn họ mới tới bên cạnh người thân Mạch Hiểu Tề an ủi vài câu, nói nhà máy sẽ chú ý tới chuyện này, nếu Mạch Hiểu Tề vô tội, nhất định không để đồng chí tốt chịu ủy khuất... v... v.. Sau đó anh rể Mạch Hiểu Tề lái chiếc xe Santana đen chở cả nhà đi.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Có Nên Đục Nước Béo Cò?

Lãnh đạo công đoàn và cô nhi viện vỗ về Trịnh Tiểu Lộ, chẳng làm gì hơn được, thở dài lần lượt rời đi. Lãnh đạo nhà máy trở về văn phòng họp khẩn cấp, nghiên cứu đối sách.

Chẳng mấy chốc sân rộng trước nhà ăn chỉ còn mỗi Trịnh Tiểu Lộ hồn xiêu phách lạc đứng trơ trọi ở đó, Trương Thắng không kìm lòng được đi tới:

- Tiểu Lộ, em đừng thương tâm, chỉ là tạm giam thẩm tra thôi mà, nói không chừng vài ngày sau thả ra, em phải vững vàng.

Trịnh Tiểu Lộ miễn cưỡng nhếch môi nở nụ cười còn khó coi hơn khóc:

- Cám ơn anh Trương.. Em, em muốn yên tĩnh một mình.

Nói xong quệt nước mắt bước đi vội vã.

Quách Y Tinh biết Trương Thắng thầm thương trộm nhớ cô nương nhà người ta, thấy y cứ ngây ra nhìn phía Trịnh Tiểu Lộ biến mất, vỗ vai y mấy cái, kéo tới dưới mái hiên đưa cho điếu thuốc lá:

- Người nhà trưởng phòng Mạch thật không ra cái gì, nói đi là đi mất, cứ như cô nương nhà người ta không có quan hệ gì với họ vậy, nói một câu cũng không nữa. Cô bé Tiểu Lộ này thật tội nghiệp, vừa mới đính hôn gặp ngay phải chuyện như thế, ai mà không đau lòng chứ.

Trương Thắng chỉ ậm ừ.

https://thuviensach.vn

- Tiểu Lộ cũng khá, không cha không mẹ, mấy đứa cô nhi như vậy anh cũng thấy không ít, đều học cái xấu, không tính tình nhỏ nhen thì khắc bạc toan tính, cô bé này, nhân phẩm không bới móc được chút nào. Một cô gái không nơi nương tựa như thế, đột nhiên có nam nhân thành đạt theo đuổi, không động lòng mới lạ.

- Ừm..

- Nhưng mà cô bé vẫn còn trẻ, gửi gắm nhầm người, ài đừng thấy cảnh sát nói chỉ điều tra, nếu không nắm chắt chín phần bọn họ không bắt người thô bạo như thế đâu. Tên trưởng phòng Mạch đó toàn thân hàng hiệu, một bước chân có xe riêng, nói xem xã hội bây giờ mấy ai có nổi xe riêng? Dựa vào tiền lương à? Không thể nào, họ Mạch xong đời rồi, sau này Tiểu Lộ... Ài...

Trương Thắng ném điều thuốc đi:

- Anh Quách, anh muốn nói gì nói luôn đi, không cần quanh co.

Quách Y Tinh ho khan một tiếng, mắt đảo quanh như trộm, hạ giọng nhỏ hết mức:

- Này người anh em, câu thầm yêu Tiểu Lộ, anh đây nhìn ra từ lâu rồi... Đừng chối, anh là người từng trải, nhìn là biết ngay. Phải thôi, cô bé tốt như thế, anh mà chưa kết hôn cũng có ý. Thích thì phải theo đuổi, nói ra hơi bất nhân mất chút, nhưng đây là cơ hội tốt.

Nói rồi khoác vai Trương Thắng, vẻ mặt thần bí:

- Anh trải qua rồi, cho cậu biết, nữ nhân dễ thất thân nhất trong ba trường hợp, một là hoàn cảnh cực kỳ lãng mạn, khiến cô gái cảm động mê muội. Hai là lúc tâm tình kích động, không kiềm chế được bản thân. Còn thứ ba, chính là lúc như Tiểu Lộ bây giờ, thương tâm, cô độc bất lực.

https://thuviensach.vn

- Thế nào gọi là nhằm chỗ yếu mà đánh? Binh pháp Tôn Tử đã dạy rồi, lúc này đây cậu phải đi quan tâm, săn sóc một chút, thế nào cũng làm ít hưởng nhiều. Nữ nhân lúc càng yếu đuối càng cần an ủi, khi đó dễ mở rộng tấm lòng với cậu nhất. Sau đó cậu thi thoảng lại đưa cô ấy đi xem phim giải sầu gì đó.

- Đợi hai bên thân thiết hơn một chút rồi, cậu nhân cơ hội dẫn về nhà, khóc lóc thổ lộ chân tình, nhớ, phải có nước mắt, giã gừng già ra mà bôi vào, cô bé như Tiểu Lộ rất mềm lòng, chỉ cần cậu khóc ra được là chuyện thành..

Mồm Trương Thắng cứ há ra từng chút một nhìn tên béo, Quách Y Tinh càng nói càng hưng phấn, văng cả nước bọt, cứ như chính hắn là người đang dụ dỗ Tiểu Lộ vậy, kích động chùi bọt mép tiếp tục kế hoạch dâm tà của mình:

- Vừa khóc vừa xông tới, lột váy cô bé ra, mồm không ngừng nói " anh yêu em, yêu chết đi sống lại, cho dù sau này em có giết anh, anh cũng phải có được em, anh yêu em! Vì em mà chét anh cũng sẵn lòng." Cứ thế mà làm tới, phải rắn, cô bé có chống cự cũng không được dừng lại, nếu không bao giờ còn cơ hội nữa. Đợi gạo nấu thành cơm rồi, Tiểu Lộ vốn giữ mình như ngọc, tính cách có phần bảo thủ, lại có thiện cảm nhất định với cậu rồi, trừ đường theo cậu không còn cách nào khác. Nhớ, nhất định không thể thiếu nước mắt, nước mắt nam nhân là dùng để khiến nữ nhân thất thân, kha kha kha...

Quách Y Tinh cười nửa ngày không thấy Trương Thắng có phản ứng, quay sang khép cằm y lại:

- Nhìn anh làm gì, có nghe rõ không? Cậu đọc rõ nhiều sách mà vẫn ngáo ngáo ngơ ngơ, cái trò này nam nhân chín trên mười đứa đều rành, cậu không làm thì đứa khác sẽ làm, chắc chắn không chỉ một mình cậu thầm yêu Tiểu Lộ đâu, không ra tay rồi hối cũng không kịp.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng cũng nghĩ như thế, cô gái như Trịnh Tiểu Lộ có nhiều chàng trai yêu thương là bình thường:

- Làm thế là đục nước béo cò, không hay lắm.

- Có gì mà không hay? Vì ái tình, phải không từ thủ đoạn, vả lại đâu phải cậu chiếm đoạt được thân thể cô nương nhà người ta rồi vứt bỏ, mà sau này sẽ cưới người ta, đối xử tốt với người ta, vậy là cô nương đó có bờ vai nhờ cậy rồi, vì mục đích cao cả, dùng chút thủ đoạn có hề gì? Không phải anh chê cậu, nhìn bản thân đi, cậu có cái gì? Công việc bình thường, gia cảnh bình thường, không dùng chút thủ đoạn cô gái như đóa hoa tươi ấy sao theo cậu? Nằm mơ đi, trừ khi não cậu có vấn đề.

- Nhưng nhà em làm gì có chỗ, cha mẹ em suốt ngày ở nhà.

Trương Thắng dao động mạnh:

Quách Y Tinh vỗ ngực bồm bộp:

- Không hề gì, có anh đây, cả ngày anh ở chợ bán hàng, đến tối cũng bày hàng ở chợ đêm, cho cậu mượn phòng, có điều chăn đệm tự lo. Cậu đó, quá bảo thủ, có phải trúng độc phim ảnh tiểu thuyết tình cảm quá sâu rồi không? Cuộc đời không phải phim ảnh mà trông chờ vào mối tình lãng mạn nên thơ, muốn theo đuổi hạnh phúc phải tận dụng tất cả mọi điều kiện có lợi xung quanh. Chỉ biết ngồi đó yêu thầm, thất tình cũng đáng đời.

- Chả lẽ trước kia anh cũng dùng thủ đoạn này với chị dâu?

- Anh mày thèm vào.

Quách Y Tinh trâng tráo bổ xung:

- Anh chỉ cần một tấm hộ khẩu thành phố là quá đủ rồi.

https://thuviensach.vn

Vào thời đó có tấm hộ khẩu thành phố, còn giá trị hơn thẻ xanh ở Mỹ bây giờ.

Mặt Trương Thắng biến đổi liên hồi, mãi mới thở hắt ra một hơi:

- Anh Quách, em biết anh tốt với em, nhưng cuộc sống là dầu mỡ củi lửa, yêu đương không phải là thứ duy nhất quan trọng trong cuộc sống, anh nói đúng, em không có cái gì hết, bây giờ nuôi bản thân còn chưa được, báo hiếu cha mẹ chưa xong, giờ lừa người ta về nhà, chẳng phải đẩy người ta vào hố lửa sao?

Không để Quách Y Tinh kịp múa mép, đẩy hắn một cái:

- Thôi anh đi đi, về muộn chị dâu lại mắng cho.

Quách Y Tinh lắc đầu đi lấy xe đạp, cái mông vừa đặt lên yên, chiếc xe kêu thảm liên hồi, toàn bộ bị nhấn chìm giữa bộ mông đồ sộ của hắn. Một chân đặt lên bàn đạp, Quách Y Tinh nói có chút giận:

- Được, cậu không nghe anh, đợi duyên phận của mình trên trời rơi xuống đi, vợ thì sớm muộn cũng có thôi, nhưng tới lúc đó mắt lé hay mũi lệch thì chẳng biết đâu.

Trương Thắng cười khổ:

- Không cần rủa em như vậy chứ?

Quách Y Tinh nghiêm túc nói:

- Ừ thì cậu thì cao thượng rồi, không chịu chủ động còn mong có hoa thơm mà hít à? Cứ thành thực mà đợi cô vợ đui mẻ què sứt của cậu đi.

- Anh Quách, không phải em làm ra vẻ cao thượng, hay nguyên tắc gì đâu, nhưng mà cô gái dùng thủ đoạn chiếm được, người có được rồi, nhưng

https://thuviensach.vn

sau này sống ra sao? Suốt ngày uống gió tây bắc à, yêu đến mấy cũng bị va chạm nhỏ nhặt thường ngày mài mòn hết.

Trương Thắng rầu rĩ nói:

- Cho dù cô nương người ta chịu khổ được, nhưng tương lai có con thì sao? Là em lo, chứ không phải vì mấy cuốn tiểu thuyết tình cảm lãng mạn mà làm mấy chuyện này.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Nhà Doanh Nghiệp Nông Dân (1)

Quách Y Tinh nghe thế mới nguôi giận, chưa nói người khác, nói bản thân hắn đi, từ lúc giảm biên chế tới giờ, vợ hắn cũng có chút lãnh đạm, khi đó ít nhất còn có cái quán ăn mà trông vào. Hôm kia quán ăn cũng đóng cửa rồi, cuộc sống tốt đẹp của hắn cũng kết thúc, trừ cùng vợ đi bán hàng, bao việc to việc nhỏ trong nhà hắn cũng giành hết mà chẳng đổi lấy được một nụ cười của vợ.

Vợ hắn không hai lòng ba ý, chỉ bị gánh nặng cuộc sống làm tiêu tan tình cảm thôi, mỗi ngày mở mắt ra là tính toán cơm áo gạo tiền, lo tiền điện tiền nước, lo tận dụng chút vốn liếng ít ỏi nhập hàng, tính bán sao cho lãi, tính kiếm bao nhiêu mới đủ miệng ăn, còn tinh lực rảnh rang đâu mà nghĩ tới tình cảm.

Đi khuyên người ta, rốt cuộc bị người ta khơi lên tâm sự, mấy hôm rồi mới có tí hứng ba hoa bị đả kích tan tành, đầu cúi xuống như cà gặp sương.

Trương Thắng biết hắn đa sầu đa cảm, bóp vai xin lỗi:

- Anh Quách, em thừa nhận em thích Tiểu Lộ, nhưng nếu em không đủ năng lực và tự tin đứng trước mặt cô ấy dõng dạc tuyên bố điều đó, em thà đứng thật xa chúc phúc cho cô ấy.

- Còn nói không vờ thanh cao.

Quách Y Tinh chỉ sắc mặt không khá hơn mình là bao của Trương Thắng:

https://thuviensach.vn

- Nhưng mà đáng mặt nam nhân lắm.

Trương Thắng cười héo hắt, Quách Y Tinh mang theo một bụng đầy tâm sự đạp chiếc xe cọc cạch đi xa dần, công nhân tan ca không về mà tụ tập từng nhóm bàn tán chuyện vừa rồi, nghĩ một chút, Trương Thắng trở lại khu văn phòng.

Khu làm việc của lãnh đạo là kiến trúc cũ nằm ở hướng đông tây, cao ba tầng, tầng một hai là các phòng ban, còn tầng ba là của giám đốc, bí thư. Một cái hành lang dài, dù một mặt là cửa sổ, cảm giác không sáng sủa cho lắm, ngoài cửa sổ là hàng cây, mé trong là từng gian phòng làm việc.

Trương Thắng nhón chân đi thật nhẹ, y muốn nghe các lãnh đạo bàn bạn thế nào, nói không chừng hiểu thêm được chút tình hình, bây giờ y ốc chẳng mang nổi mình ốc, giúp gì được cho ai, nhưng y không quản nổi cái chân mình, không nỡ thấy Trịnh Tiểu Lộ bất hạnh.

Rẽ qua hành lang là toilet nam, Trương Thắng nghe thấy bên trong có tiếng nam nhân tức tối nói:

- Con mẹ nó, phô trương lắm vào, mới có ba mươi tuổi đầu, chẳng qua chỉ là trưởng phòng mà cũng mua xe đi khoe khoang, xe của tôi là xe nhà máy, hắn ganh đua cái gì? Cả ngày mặc hàng hiệu, hắn không có vấn đề thì ai có vấn đề?

Đó là giọng Từ Hải Sinh, Trương Thắng chỉ thoáng nghe là nhận ra ngay, lập tức dừng bước, lùi ra chỗ rẽ, tiện tiến thối, sau đó nghiêng tai lắng nghe.

Một giọng khác đáp lại:

- Bỏ đi, giờ nói chuyện này ích gì? Mau nghĩ cách xử lý, cục công an tới tận nơi bắt người, chắc chắn có bằng chứng xác thực, tạm giam điều tra gì, chỉ là trình tự thôi...

https://thuviensach.vn

Người này họ Đinh, phó giám đốc chủ quản hậu cần, mới đầu vì nóng giận có hơi to tiếng, về sau nói nhỏ hơn nhiều, chốc lát bên trong có tiếng bước chân đi ra, Trương Thắng nhanh chóng lách người rời tầng 3. Xem ra Mạch Hiểu Tề có vấn đề kinh tế không cần nghi ngờ nữa, lời hai vị phó giám đốc đã xác thực, nói không chừng bọn họ có liên quan nhất định.

Lãnh đạo đơn vị nhà nước ăn uống tiền công, du lịch bằng tiền công, tiêu pha như phá mả, hiện tượng vô cùng nghiêm trọng diễn ra lâu năm, các công nhân sớm đã quá quen rồi.

Trương Thắng không biết phải làm sao, lúc này đi hỏi thăm ăn ủi Trịnh Tiểu Lộ thì y không làm được, nếu như y không thích Trịnh Tiểu Lộ, chỉ là một đồng nghiệp bình thường, một người anh hơn tuổi, y sẽ không ngần ngại tới hỏi thăm một chút, nhưng chính vì có tình cảm với cô, cho nên không muốn đi, cảm thấy như mình đang lợi dụng cơ hội vậy, bất kể dụng tâm thế nào, tới lúc đó y khó giữ mình hoàn toàn vô tư được.

Ngày hôm sau Trương Thắng không đi đâu cả, ở nhà đọc sách chờ đợi, song không có tin tức gì, chỉ có Quách Y Tinh gọi vào máy nhắn tin, liền xuống hiệu tạp hóa dưới nhà gọi điện lại, tưởng chuyện gì, Quách Y Tinh trong điện thoại kể khổ, nói trước kia ở nhà được vợ hầu như đại gia vậy, bây giờ chẳng coi hắn ra cái gì, hắn quyết định lên Liên Hoa Sơn xuất gia...

Trương Thắng ngán ngẩm:

- Muốn xuất gia cần bằng đại học đấy.

Tên béo tru lên như lợn chọc tiết:

- Tin ngưỡng mà cũng cần bằng cấp à, vậy tự sát có cần bằng không, anh không muốn sống nữa.

Còn chưa nói hết đã nghe thấy tiếng Triệu Kim Đậu gọi hắn đi bày hàng, đừng ở nhà tán phét, thế rồi điện thoại cắt trước khi Trương Thắng nói thêm

https://thuviensach.vn

được câu nào.

Cứ thế đợi tới tối, Trương Thắng càng lúc càng thấp thỏm, lo nhất là Từ Hải Sinh thực sự có dính líu tới vấn đề kinh tế của Mạch Hiểu Tề, không còn tâm trí nào nghĩ tới kế hoạch của bọn họ nữa.

Một ngày bặt vô âm tín, tới tối ngày hôm sau mới nhận được tin của Từ Hải Sinh, muốn Trương Thắng lập tức tới khách sạn Hải Thị Thận Lâu, có bạn bè ở ngân hàng mời ăn cơm.

Trương Thắng báo cha mẹ một tiếng rồi vộ vã đạp xe hết tốc lực tới điểm hẹn, còn đang lúi húi khóa xe thì một giọng nói êm tai vang lên bên cạnh:

- Chào anh, xin hỏi anh tới đây có việc gì?

Ngẩng đầu lên thấy cô phục vụ xinh đẹp nhìn mình, Trương Thắng thoáng thất thần, đáp:

- À, tôi có hẹn với bạn ăn cơm ở đây, ừm, phòng Vương tử sa mạc.

- Vâng, anh lên tầng ba sẽ thấy ngay, chúc anh ngon miệng.

Cô phục vụ mỉm cười đi về phía cổng, vừa rồi nhìn thấy Trương Thắng ăn mặc xuề xòa, lại còn đi xe đạp, không giống khách khứa ra vào nơi này, cho nên tới hỏi, bọn họ được đào tạo chuyên nghiệp, bất kể khách giàu hay nghèo đều đối xử như nhau.

Trương Thắng chưa gì có thiện cảm với nơi này, không giống mấy quán ăn y từng tới, toàn nhìn khách phục vụ.

Vừa bước qua cửa chính đã mát tới lịm người, đại sảnh mà cũng có điều hòa, Trương Thắng bản năng giang tay ra, đến khi nhận thấy ánh mắt kỳ thị của những người khác, đỏ mặt đi nhanh vào thang máy, vừa bước vào

https://thuviensach.vn

phòng bao " Vương tử sa mạc" ở tầng ba, chỉ thấy bên trong rộng rãi sang trọng, một cái bàn tròn lớn, ngồi toàn vị khách mũ áo chỉnh tề.

Từ Hải Sinh ngồi ở chính giữa, thấy Trương Thắng ăn mặc qua loa tùy tiện thì nhíu mày, nhưng nhanh chóng cười tươi:

- Ha ha ha, đây là Tiểu Trương mà tôi nói đấy, cậu ấy... cậu ấy là nhà doanh nghiệp nông dân, thường ngày chỉ lo chuyện đồng ruộng, không chú ý ăn mặc, như lão nông vậy, các anh xem đó, hôm nay có quý khách, bảo cậu ấy ăn mặc trang trọng một chút, vậy mà mặc thành thế này.

Nam tử cao gầy bên cạnh nói luôn:

- Nông dân thì làm sao? Bây giờ họ kiếm tiền còn nhiều hơn chúng ta ấy chứ.

Tiếng cười khắp phòng không làm Trương Thắng bớt căng thẳng, có chút câu nệ đi tới ngồi bên Từ Hải Sinh, nghe ông ta giới thiệu một loại:

- Đây là giám đốc Hồng, giám đốc Trần, kia là trưởng phòng Địch phòng tín dụng...

Trương Thắng đứng lên chào từng người một.

Giám đốc Hồng chính là người cao gầy, mồm miệng có gang thép, lại đùa một câu:

- Tiểu Trương mới trên hai mươi đã là nhà doanh nghiệp rồi, tuổi trẻ tài cao, hôm nay được cậu thịnh tình khoản đãi, cám ơn nhé.

- Không có gì, không có gì...

Trương Thắng nói thế chứ trong lòng giật mình thon thót, mình mời khách á? Thôi xong, giám đốc Từ không nói, mình không mang nhiều tiền, bàn tiệc thịnh soạn thế này...

https://thuviensach.vn

Trong bữa cơm, Trương Thắng "đóng vai" nhà doanh nghiệp nông dân rất tốt, ăn nói vụng về, toàn được Từ Hải Sinh mồm mép đỡ cho, nhanh chóng kéo gần bạn bè giới ngân hàng với y, đợi khi ông ta đi nhà vệ sinh, Trương Thắng cũng cáo lỗi đi theo, nóng ruột nói nhỏ:

- Giám đốc Từ, tôi không mang nhiều tiền.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Nhà Doanh Nghiệp Nông Dân (2)

Từ Hải Sinh cười thoải mái:

- Nói thế nào tôi cũng là đàn anh của cậu, sao để cậu bỏ tiền được?

Kéo khóa quần xong, thò tay vào túi lấy ra tấm thẻ màu vàng:

- Ăn cơm xong cậu dùng tấm thẻ VIP này thanh toán tiền, đưa hóa đơn cho tôi, bảo cậu ra mặt trả tiền để gây ấn tượng với họ thôi, những người này kết giao nhiều chút không hại gì.

Trương Thắng khẽ thở phào:

- Cám ơn giám đốc Từ.

Đi ra gian ngoài, vừa rửa tay Từ Hải Sinh vừa nói:

- Có điều lần sau cậu phải chú ý, không được ăn mặc tùy tiện thế này, nếu không có bộ nào ra hồn thì đi may một bộ đi, người dựa vào trang phục, Phật dựa vào hào quang mà. Cậu tới ngay cả một bộ quần áo ra hồn cũng không có, làm sao người ta tin tưởng thực lực của cậu được...

Rồi lấy ra tấm danh thiếp, ghi địa chỉ mà may lên đó, dặn y tới đó đặt may quần áo, đó là chỗ quen của ông ta, sẽ được giảm giá:

- À phải, cậu tới đây bằng cái gì?

Trương Thắng cảm thấy mình ngốc đi từng chút một, ấp úng đáp:

https://thuviensach.vn

- Tôi... đi xe đạp.

Từ Hải Sinh ngửa đầu vung tay làm động tác chào thua, sau đó vỗ vai y:

- Ăn xong gọi taxi về nhà, đợi một lúc hãy tới lấy xe đạp, tiếp theo đây cậu cứ làm như vừa rồi là được, vờ chất phác một chút, có vấn gì để tôi ứng phó với họ, nếu chuyện thành, toàn bộ tài liệu cần thiết tôi lo, cậu phụ trách tới ngân hàng ký tên là được.

Trương Thắng liên tục gật đầu, nửa mừng nửa lo, mừng là có Từ Hải Sinh lo liệu chu đáo, lo vì mình còn quá thiếu kinh nghiệm, người ta bảo gì nghe vậy, đi nửa đường về phòng bao chợt nhớ ra một chuyện:

- Giám đốc Từ, hôm đó ở nhà máy tôi thấy trưởng phòng Mạch bị cảnh sát bắt đi, anh ta phạm pháp sao?

Từ Hải Sinh thoáng chút âm trầm, rồi cười thản nhiên:

- À, cái chuyện đó chưa làm rõ, khó nói lắm. Nhà máy tới thăm cậu ta rồi, nhưng cục công an không cho gặp, nói giai đoạn điều tra không cho thăm hỏi, đề phòng thông cung. Con người mà, cuộc đời thế nào cũng có lúc trở ngại, vượt qua được thì thuận buồn xuôi gió. Chỉ thương cô bé Tiểu Lộ ấy, đẹp cả người lẫn nết... Ài.

Người ngân hàng nói một cách tương đối thì khá quy củ, nhất là cán bộ cơ sở, nhiều lắm là mời ăn uống thiết lập giao tình, không có mấy hoạt động nam nữ gì đó, rượu tới ngà ngà, Từ Hải Sinh gọi:

- Nào nào, hát thôi, Tiểu Trương, chọn cho giám đốc Hồng một bài.

- A, thôi, hôm nay không hát, cổ họng không tốt lắm.

Giám đốc Hồng xua tay từ chối, nhưng Từ Hải Sinh nào chịu bỏ qua:

https://thuviensach.vn

- Bài cỗ xe tam mã đi, đó là ca khúc tủ của giám đốc Hồng đấy, tôi nghe nhiều người hát bài này rồi, chỉ có anh ấy hát ra vị được.

Trương Thắng qua giai đoạn bỡ ngỡ đã linh hoạt hơn, nhanh chóng bảo phụ vụ chuyển bài, đưa micro cho giám đốc Hồng:

- Hôm nay các vị lãnh đạo đều phải thể hiện giọng ca, mời giám đốc Hồng làm gương cho mọi người.

- Rồi, mọi người nhiệt tình như thế tôi sao nói không được.

Giám đốc Hồng nhận lấy micro, đắm đuối nhìn màn hình hát:

- Băng tuyết bao phủ sông Volga, chiếc xe ba ngựa kéo chạy trên sông băng, có người đang hát khúc ca u buồn...

- Hay!

Những người khác lập tức nhiệt liệt vỗ tay làm sắc mặt giám đốc Hồng đã đỏ càng thêm đỏ, ưỡn ngực hát say sưa:

- Người hát là người đang đánh xe, chàng trai vì sao u sầu là vậy, vì sao cúi đầu xuống, là ai làm cậu thương tâm như thế, người ngồi trên xe hỏi, anh xem con ngựa già tội nghiệp kia, nó theo tôi đi khắp chân trời...

Thực lòng mà nói, giám đốc Hồng hát không tệ chút nào, giọng trầm vang, ngữ điệu u buồn, rất hợp bài dân ca Nga này, Từ Hải Sinh rất ân cần đưa miếng dưa hấu cắt tìa cầu kì cắm tăm đưa tới miệng giám đốc Hồng, hai người còn ôm nhau nồng nhiệt.

Giám đốc Hồng hát xong, trong phòng lại vỗ tay nhiệt liệt, sau đó mọi người không đợi mời nữa, chủ động lên hát, giám đốc Trần, rồi Từ Hải Sinh, ông ta vung tay phóng khoáng:

- Bật cho tôi bài "hoa dại bên đường đừng có hái".

https://thuviensach.vn

Mọi người cười rộ.

Từ Hải Sinh rất chịu chơi, hát cũng hay, còn bắt chước giọng nữ hát, được hoan hô rầm rầm, các vị lãnh đạo hát hết cuối cùng mới tới Trương Thắng.

Trương Thắng khiêm tốn nói:

- Các vị lãnh đạo, tôi chỉ biết làm ruộng, không biết ca hát, giám đốc Hồng vừa rồi hát hay như vậy, nên mời anh ấy hát cho mọi người nghe bài nữa.

Giám đốc Hồng xua tay:

- Thế là không được, hôm nay ai cũng phải chơi tận hứng, cậu là chủ trì, sao lại không hát chứ? Người trẻ tuổi, đừng có cậu nệ nhiều, nào em gái, mang danh sách bài hát cho Trương Thắng.

Từ Hải Sinh cũng nói vào:

- Chọn một bài đi, không biết hát thì làm bài dân ca thiếu nhi cũng được.

Mọi người vào hùa, nhất định muốn "nhà doanh nghiệp nông dân" phải hát, Trương Thắng hết cách đành phải lật sổ tìm bài, số bài y hát được không nhiều, nhất là loại ca khúc thịnh hành, nghe thì quen tai, nhưng không biết hát, y toàn hát bài trong phim.

Khách sạn vừa nhập vào một loạt băng đĩa, Trương Thắng xem trang đầu, là ca khúc mới nhất, thấy bài (Người đi), mừng rỡ:

- Hát bài này.

Đó là ca khúc chủ đề trong phim Hồ Tuyết Nham mới chiếu gần đây, phim nói về thương nhân Hồ Tuyết Nham tay trắng dựng nghiệp, đạt tới

https://thuviensach.vn

đỉnh cao rồi mất trắng, bài hát này bi tráng thê lương, cực kỳ có sức cảm nhiễm, lời bài hát ý cảnh sâu xa, nên y chỉ xem vài tập là nhớ rồi.

- Cuộc đời như giấc mộng phù du, chỉ khổ tâm còn mãi, bóng hồng nay còn đâu, sinh tử đã chú định đừng oán trách... Thứ đã mất rồi sẽ kiếm lại được, chỉ tiếc tuổi xuân trôi qua, chỉ tiếc giang sơn khó đổi, chỉ tiếc trở về cảnh còn người mất, thương tâm bồi hồi, gió lùa mái tóc bạc...

Trưởng phòng Địch lắc đầu liên hồi:

- Bi thương quá, người trẻ tuổi sao lại hát bài nhiều tâm sự như vậy, phạt ba cốc bia.

Trương Thắng tự biết làm mất hứng mọi người, vội tự uống ba chén. Giám đốc Hồng nói:

- Bài này không tính, phải hát bài nữa.

Giám đốc Hồng là người có địa vị nhất ở đây, ông ta lên tiếng, Trương Thắng làm sao dám làm trái, đành tìm bài hát khác, may có bài trong phim (Túy Quyền) nhiệt huyết sôi nổi, coi như hợp cảnh mới thoát. Hát xong bài này, giám đốc Hồng nhận lại micro, Trương Thắng vừa uống liền ba cốc bia, bụng hơi căng, đợi giám đốc Hồng hát xong, lảo đảo tới phòng vệ sinh.

Trương Thắng biết mình uống kha khá rồi, cho nên đi rất cẩn thận, bước thấp bước cao tới cửa phòng vệ sinh, chưa kịp mở cửa nghe giọng một nam nhân:

- Tiểu Đinh, lát nữa tôi gọi con bé họ Tần ra ngoài bàn công chuyện, cậu cho thuốc này vào cốc cô ấy.

Nam nhân khác nói:

https://thuviensach.vn

- Anh Tề, con bé đó đúng là đóa hoa tươi ngon mắt, nhưng mà... Mọi người đều là cùng nghề, trở mặt không hay lắm, nữ nhân mà, không người này thì người khác, cần gì nhất định phải là cô ấy..

"Bốp!" một tiếng, người kia hắn bị họ Tề tát rồi, tiếp đó nghe hắn cười lạnh:

- Người anh mày nhìn trúng, làm gì có chuyện buông tha hoàn chỉnh mà về, hừ, trở mặt à? Cô ta dám, chỉ cần tôi cắt nguồn hàng của chúng...

Trương Thắng nghe thấy hết, nhưng vì hơi men trong người, phản ứng của y có chút chậm chạp, khi những lời này truyền vào tai thì y cũng đẩy cửa bước vào, hai người kia ngừng nói chuyện.

Một người mặc âu phục màu đen, vóc dáng cao lớn, tuổi chừng bốn mươi, mặt vuông chữ điền, da mặt hơi rỗ, trông rất hung ác, mắt đỏ, mồm đầy hơi rượu, hắn là uống say rồi. Người bên cạnh trẻ hơn một chút, vóc người gầy gò, có vẻ tỉnh táo hơn.

Trương Thắng mơ mơ hồ hồ đi tới, hai người kia thấy y nửa tỉnh nửa say nên không để ý, đánh mắt với nhau rời đi. Đái xong một bãi, rùng mình sảng khoái, đầu óc chậm chạp của Trương Thắng mới hiểu hết mấy lời vừa rồi:

- Hình như họ Tệ kia định đánh thuốc đối tác của hắn, muốn trà đạp con gái nhà người ta... Tội nghiệp cô gái đó.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Chạy Đôn Chạy Đáo

Cũng không định xen vào chuyện người khác, mình chả phải đấng cứu thế, Trương Thắng vỗ nước lên mặt cho tỉnh, còn phải ứng phó với đám người ngân hàng nữa, không biết chuyện có thành được không, đều phải dựa hết vào Từ Hải Sinh, y không tự chủ được, cảm giác không được tốt.

Trên đường về phòng Trương Thắng nhìn thấy một cửa phòng bao khác mở ra, nam tử đồ đen lúc nãy đang tươi cười cùng với một cô gái đi ra.

Thật xinh đẹp! Nhìn một cái có cảm giác tươi mới nhẹ nhàng, tươi như quả trứng gà vừa mới bóc vỏ, làm người ta sợ chạm nhẹ vào cũng để lại vết bẩn, chỉ nhìn thôi đã thấy dễ chịu, đó là ấn tượng chỉnh thể của Trương Thắng về cô gái.

Nhìn kỹ hơn, vóc dáng thon thả, trên người mặc chiếc áo sơ mi lụa mềm màu trắng sữa, đường cong ở ngực vẽ ra vô cùng sinh động, qua vòng eo gọn gàng là chiếc váy ngắn màu gạo, được cặp mông tròn đội cái váy lên thành hai vòng cung mê hoặc, đôi chân nhu mỹ cùng chiếc giày cao gót thủy tinh.

Khi cô gái bước ra hành lang thì mặt đối diện với Trương Thắng, họ Tề đưa tay ra ôm lấy vai cô, cô gái bước nhanh về phía trước một bước, giống như nhường đường cho Trương Thắng, vừa vặn tránh được bàn tay kia, nhưng vì thế mà cô biến thành xoay lưng với Trương Thắng.

Hai người đi lướt qua nhau trong tích tắc, cho nên vẻ đẹp của cô chỉ hiện ra một thoáng, đôi mắt như sơn đen, rất sáng, rất thuần tịnh...

https://thuviensach.vn

Tưởng tượng cảnh một cô gái như thế bị đánh thuốc mê, sau đó bị tên nam nhân mặt rỗ hung ác kia mặc sức dày vò dâm ô... Trương Thắng đầy oán tiếc, giống như thấy một món đồ xứ tinh xảo bị người ta đập vỡ, như thấy đóa hoa bách hợp bị người ra hái ném xuống đất, dẫm nát.

Trong lòng Trương Thắng cực kỳ không thoải mái, khí chất trong trẻo thanh thoát của cô gái đó rất giống với Tiểu Lộ, đầu còn chút váng vất, hình ảnh cô gái đó như biến thành Tiểu Lộ, tay Trương Thắng siết mỗi lúc một chặt.

Dưới tác dụng của hơi mem, cảm tính của con người càng khuếch đại, đồng thời tước bớt sức kiềm chế của lý chí, đúng lúc đó nghe thấy giọng nói êm tai của cô gái:

- Ông chủ Tề, vụ mua bán này rất công bằng, có gì không thể đem ra thảo luận công khai được mà nhất định gọi tôi ra ngoài...

Cô gái vừa nói tới đó thì chân Trương Thắng trượt một cái, lảo đảo ngã về phía trước, tay như muốn nắm lấy cái gì để ổn định thân hình, cô gái không kịp né tránh, giày cao gót lại không thể làm trụ, thế là chỉ kịp kêu một tiếng, bị Trương Thắng ôm lấy ngã ra đất.

Đằng xa có hai nam nhân đang nói cười, chợt thấy cảnh này, người trẻ tuổi lập tức cho tay vào trong lòng, đồng thời chạy tới, nhưng bị người còn lại chững chạc hơn kéo lại, đánh mắt về phía bọn họ rồi khẽ lắc đầu, cử động của hai bọn họ hoàn toàn không có ai biết.

"Thật mềm mại, eo đầy đàn hồi!" Trương Thắng đang cảm thán trong lòng, dù xúc cảm rất tốt, khiến bản năng nam nhân khơi dậy, nhưng không quên chính sự, miệng lè nhè hô lên:

- Xin lỗi, xin lỗi, tôi... Tôi không đứng vững.

Rồi hạ thấp giọng nói nhanh bên tai cô gái:

https://thuviensach.vn

- Cận thận chén rượu, có thuốc.

Cô gái thình lình bị một nam nhân ngã nhào vào lòng, đang định vung tay đánh ra thì nghe thấy một câu như thế, tuy thu lại phần nào sức, nhưng Trương Thắng vẫn ăn một tát, may mà không phải vào má, trúng phải thái dương, khiến y choáng váng.

- Cô Tần, cô Tần...

Họ Tề kia vội vàng đỡ cô gái lên, hùng hổ túm lấy cổ áo Trương Thắng, quát:

- Con mẹ nó, ỷ uống say sàm sỡ người ta à? Đánh cho mày răng đầy đất giờ.

Trương Thắng rối rít xua tay, hoảng sợ xin lỗi:

- Tôi uống nhiều, đi không vững, không phải cố ý, xin lỗi.

Từ bên cạnh một cánh tay thon thon vươn ra chắn giữa hai người, cùng tiếng cười nhẹ:

- Ông chủ Tề, hôm nay bàn buôn bán thành công, mọi người đều vui, đứng để tên say làm mất hứng.

Đôi mắt đen sâu thẳm nhìn Trương Thắng một cái.

Mỹ nữ đã lên tiếng, họ Tề không tiện làm gì Trương Thắng nữa, hừ mạnh một cái, đẩy Trương Thắng ra:

- Xéo.

- Xin lỗi, thực sự xin lỗi.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng vẫn nói, tay vịn vào tường như không đứng vững lần mò đi về phía phòng bao của mình, y chỉ có thể làm tới đó, tận tâm rồi, còn lại phải xem tạo hóa của cô gái.

Tiệc tan, mọi người đều tận hứng tiễn chân mấy vị giám đốc, Trương Thắng và Từ Hải Sinh trao đổi chút ý kiến, thảo luận kế hoạch tiếp theo, sau đó ai về nhà nấy.

Tu một ấm trà lạnh, Trương Thắng châm điều thuốc, mang gạt tàn đến đầu giường, hít sâu một hơi, gối đầu lên cánh tay, nằm suy nghĩ.

Chuyện hôm nay bày kế cánh báo cho cô gái kia, y không quá để trong lòng, cô gái ấy thực sự khiến người ta rung động, biết mà không cánh báo, e rằng một thời gian dài sẽ thành tâm bệnh trong lòng y.

Cô gái đó hẳn nghe rõ lời mình nói rồi, từ ánh mắt của cô có thể nhìn ra, đúng là đôi mắt biết nói, chỉ cần để cao cảnh giác chắc thoát khỏi kiếp nạn.

Làm được việc tốt, trong lòng Trương Thắng rất thoải mái, thỏa mãn được chút hư vinh nam nhân, từ nhỏ đã mê kiếm hiệp rồi, không chỉ một lần ảo tưởng thành hiệp khách tiếu ngạo giang hồ, lớn lên hiểu chuyện, biết thế sự vô thường, mộng anh hùng cũng dần bị vùi lấp.

Chuyện này hôm nay cũng là do say rượu, cô gái đó lại có nét gợi nhớ tới Tiểu Lộ, nếu là bình thường e rằng y chẳng có dũng khí mà quản vào, con người tỉnh táo thì luôn cân nhắc được mất, dũng khí sẽ yếu đi.

Bây giờ thứ đang làm Trương Thắng suy nghĩ là kế hoạch đổi đời của y, có chút ảnh sáng le lói rồi, y vững tâm hơn không ít, lần này chỉ được phép thành công, không được thất bại, áp lực rất lớn.

Có Từ Hải Sinh xe chỉ luồn kim, thời gian này Trương Thắng ngày ngày qua lại cùng với người bên ngân hàng, y vốn cho rằng ăn một bữa cơm là giải quyết được vấn đề, ai mờ ngờ, hôm nay ăn, mai cũng ăn, rất nhiều món

https://thuviensach.vn

ăn cả đời chưa nghe bao giờ đều được nếm thử trong mấy ngày qua, thi thoảng còn phải kiếm ít thịt thú rằng đưa tới nhà mấy vị lãnh đạo.

Dưới thế công dồn dập đó, cuối cùng cũng có kết quả, Từ Hải Sinh không biết kiếm từ đâu ra một chồng văn kiện dầy, đều là tài liệu liên quan tới đầu tư, xây dựng cơ sở trồng rau, giao cho Trương Thắng để y tới ngân hàng.

Thế đâu phải là đã xong, một lần nữa Trương Thắng cùng những người bạn mới quen ở ngân hàng chạy hết nơi này nơi khác, mỗi cửa một con dấu là một bữa ăn, y cũng chẳng thể để huynh đệ ngân hàng giúp đỡ không công, tiền xe đi xe lại, tiền thuốc lá trà nước, rồi bia bọt hát hò, đều là Trương Thắng móc hầu bao, một tuần thôi tiêu mất 3.000 đồng, tiêu hao 1/3 số tài sản của y rồi. Bây giờ Trương Thắng mang tâm thái không thành công cũng phải thành nhân hoàn toàn liều mạng, may mà ông trời thương xót, nửa tháng sau thông báo vay vốn cũng tới tay.

Thời hạn tám tháng, khoản vay nông nghiệp ngắn hạn trị giá 2.8 triệu sẽ toàn bộ gửi vào tài khoản ngân hàng mà y mới thành lập. Trương Thắng đeo cái danh là nhà doanh nghiệp dân doanh, thực ra nghèo rớt mùng tơi, làm quái có cái gì để thế chấp? Cho nên khoản vay bảo đảm này mới khó được phê duyệt.

Người đảm bảo là một xí nghiệp có quan hệ, chính là nhà máy in Tam Tinh cũ, vào năm 1995 đó, ngân hàng ở phương diện này có rất nhiều sơ hở, quản lý không được nghiêm ngặt, hai doanh nghiệp làm người đảm bảo cho nhau, quan hệ đảm bảo chồng chéo hỗn loạn.

Đương nhiên trong văn kiện tuyệt đối không có lấy nửa chữ ký của Từ Hải Sinh, một khi chuyện bại lộ, cho dù Trương Thắng có muốn lôi ông ta chết chùm cũng vô ích, pháp luật chú trọng chứng cứ.

https://thuviensach.vn

Mượn gà là vì để trứng, cho vay phải lấy lãi, tài chính tới tay rồi thì ngựa không ngừng vó giải quyết thủ tục mua đất. Bước tiếp theo là liên hệ, giao tiếp với cán bộ hai thôn Đại Tiểu Vương trang, cùng với xã Kiều Tây.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Diêm Vương Còn Dễ, Tiểu Quỷ Mới Khó Chơi

Công việc đang đến giai đoạn khẩn yếu thì đột nhiên Từ Hải Sinh lại bận rộn, vì sau khi hợp doanh, phía Hong Kong vẫn chưa phái người đứng đầu tới, khả năng người này sẽ đến nhà máy trong thời gian gần, Từ Hải Sinh là một trong số lãnh đạo chủ chốt, phải chuẩn bị tài liệu báo cáo, bàn giao. Ngoài ra ông ta hình như còn tham gia vài vụ làm ăn khác, Trương Thắng từng nghe ông ta nói chuyện điện thoại đề cập tới, cho nên nhất thời không rảnh lo bên này.

Tin tức khai phát khu Kiều Tây còn chưa truyền ra, chẳng ai hứng thú với mảnh đất mà người dân đương địa muốn bỏ đi mà không được, cho nên khi bọn họ bảy tỏ nguyện vọng, lãnh đạo hai cấp thôn xã tỏ ra nhiệt tình thương đàm.

Thời gian qua Từ Hải Sinh cũng phát hiện, Trương Thắng mặc dù thường ngày ít nói, nhưng đầu óc cực kỳ linh hoạt, khả năng thích ứng rất cao. Nguyên nhân khiến y chậm chạp thua kém là vì ít tiếp xúc, không đủ kinh nghiệm và tầm nhìn, nhưng một khi tham gia vào chuyện gì là sẽ nhanh chóng hòa nhập, không khác gì tắc kè đổi màu.

Bây giờ được ông ta rèn luyện, bất kể là từ cung cách ăn mặc, tới giao tiếp đối nhân xử thế, đều không còn là một Trương Thắng non nớt ngô nghê trước kia nữa. Cho nên sau khi thông qua quen biết liên hệ được mấy vị quan chức cơ sở, ông ta liền để Trương Thắng đi dò đường trước.

Hiện giờ Trương Thắng đã tới hiệu may Từ Hải Sinh giới thiệu, may hai bộ âu phục thay đổi nhau, tốn mất 2.500 đồng, xót ruột vô cùng, nhưng tiền

https://thuviensach.vn

nào của ấy, mặc vào một cái khí khái tuấn dật, mái tóc lộn xộn trước kia luôn dựng đứng làm loạn giờ không những được cắt tỉa gọn gàng còn dùng lượng lớn kéo vuốt tóc giữ nếp, trông nghiễm nhiên thành bộ dạng một thanh niên xuất sắc. Mỗi khi đi xã giao đều bắt taxi, cái xe đạp nát kia không còn xuất hiện nữa.

Trương Thắng lần đầu chủ trì công việc, hào hứng bắt xe tới xã Kiều Tây, trước tiên là giao thiệp với các cán bộ thôn một phen, gặp mặt có thuốc lá đắt tiền mời, buổi tối có tiệc quy cách cao chiêu đãi, chẳng mấy chốc như đã thân thiết từ lâu, nhưng bàn tới vấn đề thực chất là đám cán bộ thôn trông có vẻ thật thà đôn hậu này liền đánh trống lảng, không chịu tiếp chiêu.

Nông dân có cơ trí của nông dân, Trương Thắng bề ngoài đã thay đổi nhiều, nói là lột xác cũng không ngoa, nhưng giao thiệp với bọn họ thì y vẫn còn non nớt lắm, mặt vẫn chưa đủ dày. Trương Thắng rất bực bội, tất cả chiêu số mà Từ Hải Sinh dạy cho đều đem ra dùng cả rồi, trên thành phố cũng tự đánh vài trận nhỏ, đều rất thuận lợi, sao đến đây không linh nữa, không biết mắt xích nào có vấn đề. Đám cán bộ thôn này còn khó đối phó hơn những thần tài của ngân hàng, đại khái là Diêm Vương còn dễ, tiểu quỷ mới khó chơi.

2.8 triệu trong tài khoản là tiền đi vay, mỗi ngày đều tính lãi, đám người kia không gấp, Trương Thắng không gấp không được. Hết cách, Trương Thắng đành gọi điện báo cáo tình hình với Từ Hải Sinh, hôm nay tâm tình Từ Hải Sinh tựa hồ rất tốt, nghe y kể cứ lớn tiếng cười suốt, mới được một nửa đã nói:

- Được rồi, cậu không cần nói thêm nữa, tới nhà tôi đi, chúng ta gặp mặt bàn bạc.

Trương Thắng như lửa đốt đít, không chậm một khắc gọi xe tới nhà Tử Hải Sinh.

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh sống trong tiểu khu có cái tên rất văn nhà "Thiển thảo u đình", đây là khu nhà ở cao cấp, xung quanh có hàng rào sắt, có bãi cỏ, hồ nước, bên ngoài trời nóng như đổ lửa mà bước qua cổng tức thì dịu mát hẳn.

Trong tiểu khu này cũng chia ba cấp bậc, Từ Hải Sinh tất nhiên mua gian tốt nhất, kiến trúc phương Tây, chú trọng thoáng đãng, khí khái, rộng gần 200 mét vuông, toàn bộ đồ trang trí trong nhà cũng mang phong cách Châu Âu.

Con trai Từ Hải Sinh học ở New Zealand, vợ ông ta mới đầu bay đi bay lại suốt, về sau bỏ tiền làm luôn cái thẻ xanh, trở thanh hoa kiều. Từ Hải Sinh ở một mình trong nước, trong nhà có giúp việc tới quét dọn.

Trương Thắng chẳng có hứng thưởng thức sự hào hoa của khu nhà giàu này, trời nóng, áo véc cởi ra cầm tay, đang rảo bước đi thì có tiếng nữ nhân gọi:

- Có phải Trương Thắng không?

Quay đầu lại thấy một nữ nhân, có thể gọi là vưu vật trời sinh cũng không quá lời, làn da trắng nõn khỏe khoắn, mặt hoa da phấn, một đôi mắt xếch tiêu chuẩn, luôn có cảm giác long lanh nước. Hàng mi nhàn nhạt, cái môi hồng chúm chím lúc nào cảm giác đang mím môi cười, dáng người không cao, vẫn thấy thon thả tú mỹ.

Nữ nhân đó mặc mặt váy ngắn màu trắng, áo thun thuần bông hồng ôm sát cơ thể, cái áo mỏng manh càng làm người ta chú ý tới hai bầu vú căng tràn phía dưới, cặp mông vênh vểnh tạo nên đường cong uốn lượn ưu mỹ, chân không đi tất vẫn mượt mà, một khí tức thanh xuân mơn mởn nhựa sống tràn ngập toàn thân, còn mang theo vận vị thiếu phụ thành thục, khiến người ta chao đảo.

Trương Thắng nhận ngay ra đồng nghiệp cũ ở nhà máy:

https://thuviensach.vn

- Chị Chung Tình.

Chung Tình đi tới nghiêng đầu nhìn Trương Thắng khắp một lượt:

- Đúng là Tiểu Trương rồi, chị gần như không nhận ra đấy, cậu thay đổi nhiều quá, rất đẹp trai …

Trương Thắng ngượng ngùng cười trừ.

Phòng điện nơi Trương Thắng làm việc ở nhà máy vốn có 4 người, Lão Bạch già lại ỷ thân phận lười biếng, Hồ Ca là tên chúa trốn việc, Quách Y Tinh bệnh tật, tất nhiên đa phần công to việc nhỏ tới tay Trương Thắng, y cũng trẻ tuổi nhiệt tình, không nề hà gì, vì thế gần như cả nhà máy đều biết y, y cũng tới sửa điện phòng phát thanh nơi Chung Tình làm việc vài lần, không ngờ cô vẫn nhớ mặt.

Chung Tình đột nhiên đưa tay ra sờ vai Trương Thắng:

- Làm sao không có cầu vai?

Bất kể tuổi đời hay tuổi nghề Chung Tình đều hơn Trương Thắng, hơn nữa đã lập gia đình, cho nên chỉ coi Trương Thắng như đứa em nhỏ, động tác này rất tự nhiên. Nhưng với chàng trai độ tuổi tràn trề tinh lực như Trương Thắng, thiếu phụ thành thục Chung Tình mang sức hút trí mạng, bàn tay mềm mại đặt lên làm y hơi chút thiếu tự nhiên:

- Em thấy như thế hơi gò bó, nên bảo họ không làm.

- Thế là không được rồi, áo này nhất định phải có cầu vai, nếu không chẳng khác gì áo sơ mi mặc nhà thường ngày hết, không phù hợp … phải rồi, nhà em ở đây sao? Đổi đời rồi?

- Chị trêu em.

Trương Thắng cười:

https://thuviensach.vn

- Em tới gặp giám đốc Từ có chút việc.

Chung Tình "ồ" khẽ một tiếng:

- Vậy chị không làm phiền em nữa, hẹn gặp lại.

Trước khi đi còn vỗ ngực Trương Thắng, cười tủm tỉm:

- Rắn chắc đấy.

Chung Tình đi rồi vẫn để lại mùi hương thoang thoảng dễ ngửi, Trương Thắng đi mấy bước còn lưu luyến quay đầu nhìn bóng lưng mạn diệu, xương hông Chung Tình rất đẹp, giống Tiểu Lộ của y, Trương Thắng thích nữ nhân có hông đẹp.

Tới nhà Từ Hải Sinh, Trương Thắng thay dép vào phòng khách, ngồi xuống một cái là đem tình hình mấy ngày qua kể kỹ lưỡng cho ông ta nghe.

Từ Hải Sinh mặc bộ đồ ngủ thoải mái, đi tới bên tủ rượu bằng gỗ lim, lấy ra một chai XO, rót một lý quay về, vừa nhấp nháp rượu ngon, vừa tĩnh lặng nghe Trương Thắng kể chuyện.

- Giám đốc Từ, anh nói có lạ không chứ, đám cán bộ thôn mà còn lên mặt hơn cả người ngân hàng, bọn họ cứ cười ha hả, nói tới vấn đề là lảng đi. Anh nói xem, rốt cuộc vấn đề là ở đâu?

Trương Thắng rất bực bội, vốn tưởng chuyện này dễ dàng, nông dân trong thôn ai cũng đang mong ngóng bán được đất chuyển đi nơi khác làm ăn, mình đem tiền tới tận nhà đám cán bộ thôn này lại đủng đỉnh:

Từ Hải Sinh lắc ly rượu, uống một hơi hết sạch, ngậm trong miệng chốc lát thưởng thức hết tư vị của nó rồi mới từ từ nuốt vào, nheo mắt nói:

- Mấy ngày qua tôi bận rộn, không nhắc nhở cậu được. Chuyện này trách nhiệm chủ yếu là ở cậu, cậu quá nhiệt tình, quên mất thân phận cậu là gì rồi

https://thuviensach.vn

à, là nhà doanh nghiệp từ thành phố xuống phát triển nông thôn, cậu tới đó là tạo phúc cho họ, là cha bọn họ, cậu phải có cái giá của mình, ấy vậy mà chưa gì đã dùng tới quy cách đãi khách cao nhất, đến kẻ ngốc cũng nhìn ra cậu nóng lòng mua đất.

- Cậu đừng có mà xem nhẹ đám cán bộ thôn, bọn họ có lẽ kiến thức hạn hẹp, ăn mặc quê mùa, nói năng thô tục, nhưng không đại biểu trí tuệ của bọn họ thua kém người khác. Ài, kẻ địch xem ra rất giảo hoạt đây, nếu không nhìn ra cậu nóng ruột cỡ nào, bọn họ đã không vững như núi Thái Sơn. Sợ là qua quá trình giao tiếp, người ta nắm thóp cậu rồi, không sợ cậu không chi nhiều hơn.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Phải Biết Liệu Cơm Gắp Mắm

Trương Thắng nhớ lại mấy ngày qua mình chiêu đãi đúng là quá nhiệt tình, không khỏi thầm hối hận, kinh nghiệm xử sự không phải sinh ra đã có, mình còn cần học tập nhiều.

- Vậy... Phải làm sao bây giờ?

Từ Hải Sinh cười nhạt:

- Bây giờ chúng ta xem xem lòng tham của bọn họ lớn cỡ nào, mấy ngày tới tôi rảnh, chúng ta tới thăm dò ngược trở lại. À phải, nhà hàng nổi tiếng nhất chúng ta là gì? Trung tâm giải trí đông nhất là cái nào? Ở đâu có tiểu thư xinh đẹp nhất, những cái đó cậu nắm được chưa?

Trương Thắng hơi lúng túng, mặc dù đã nhớ không ít chỗ ăn chơi trong thành phố, song cái nào hay nhất tốt nhất thì y chịu:

- Cái đó, tôi không rõ.

- Hiện giờ nhà hàng nổi tiếng nhất là "Hỏa Bát Nguyệt", ca hát khiêu vũ thì tới "Thiên lại chi thanh", mát xa tắm rửa phải là "Đại hỏa", muốn tìm tiểu thư xinh đẹp nhất thì tới "Quốc sắc thiên hương."

Từ Hải Sinh đứng dậy, vỗ mạnh bả vai Trương Thắng, hào sảng vung tay:

- Về nghỉ ngơi cho tốt, bỏ đói họ ba ngày, sau đó mời đám nhà quê đó cùng cậu đi mở rộng tầm mắt.

https://thuviensach.vn

Dựa theo xếp đặt của Từ Hải Sinh, Trương Thắng kiên nhẫn không liên hệ với người phía Kiều Tây nữa, tới buổi chiều ngày thứ tư mới cầm cuốn sổ tay nhỏ ghi chép một đống số điện thoại, ngồi ôm điện thoại gọi liên hồi mời người dự tiệc. Đám cán bộ thôn này xưa nay cứ mời ăn là đi, không giống như cán bộ thành phố vờ vịt đùn đẩy năm lần bảy lượt, chỉ có điều bọn họ ăn uống thống khoái thật, nhưng cung cách làm việc có thể khiến cả Quách Y Tinh cũng phải lo gầy tóp đi trong thời gian ngắn.

Hôm nay trong số cán bộ hai cấp thôn xã thì quan chức lớn nhất là xã trưởng Giả, tên là Giả Cổ Văn, cái tên hơi quái dị, lần trước mời cơm ông ta tự giới thiệu, khi ông ta mới sinh ra còn chưa đặt tên, người cha không biết chữ của ông ta nghe nói người có học vấn nhất mới biết được cổ văn giáp cốt, thế là đặt tên ông ta như thế.

Mặc dù xã trưởng Giả khi còn đi học không ít lần bị bạn bè châm trọc, nhưng lớn lên đúng là có mang theo chút văn khí, bất kể là tham gia hội nghị gì, lãnh đạo chỉ cần nghe tới tên ông ta là không bao giờ quên được, đó là điều ối người thèm mà không được, nên ông ta không đổi tên nữa.

Xã trưởng Giả mặt vuông vức, người thấp song rắn chắc, đôi mắt cá vàng cứ luôn híp lại, trông có vẻ lờ đờ chậm chạp, thực ra rất khôn khéo.

Trương Thắng mời ông ta ăn cơm hai lần, người này ưa chuyện, có điều chỉ giới hạn ở bàn rượu thôi. Khi nói chuyện với ông ta ở văn phòng, xã trưởng Giả gần như ngồi lún vào ghế, hai mắt nửa khép nửa mở, nói thì thì thào như sắp hết hơi, không giỏng tai lên mà nghe thì không biết ông ta nói gì.

Tới bàn tiệc một cái là lưng ông ta thẳng tắp, giọng cũng vang như chuông đồng, cái miệng không lúc nào khép lại, nếu không cho những thứ dinh dưỡng vào mồm thì cũng phun ra toàn thứ không dinh dưỡng.

https://thuviensach.vn

Là một xã trưởng, ông ta cũng thích làm cao phết đấy, Trương Thắng mời cán bộ thôn xã, chỉ độc ông ta là từ chối, hôm nay cũng thoái thác mãi, về sau thấy Trương Thắng thành khẩn, mới trả lời một câu:" Để hết giờ làm xem thế nào đã."

Nếu là trước kia Trương Thắng sẽ cho rằng người ta từ chối rồi, không còn hi vọng gì nữa, nhưng giờ y lão luyện hơn không ít, đúng 5 giờ tan ca gọi điện lại mời dự tiệc, quả nhiên xã trưởng Giả nhận lời ngay. Giao thiệp với đám người này hao phí tinh thần hơn cả lao động khổ sai một ngày.

Trừ lần đầu tiên mới người ngân hàng là do Từ Hải Sinh lo liệu, Trương Thắng là người tới cuối cùng, còn các lần khác đều do Trương Thắng tới trước an bài, hôm nay cũng không phải ngoại lệ, báo với cha mẹ một tiếng có công chuyện rồi xuống lầu, đợi khi y tới nhà hàng "Hỏa Bát Nguyệt", thì chiếc xe Santana của Từ Hải Sinh cũng tới nơi, thấy ông ta, Trương Thắng nhẹ người không ít.

Từ Hải Sinh đi tới mỉm cười hỏi:

- Khách còn chưa tới hả?

- Vâng.

Trương Thắng gật đầu nhìn máy nhắn tin:

- Mới 5h40, chừng 6h bọn họ mới tới được, đang là giờ tắc đường.

- Ừ, thế tôi lên trước đây.

Từ Hải Sinh đi tới cửa, khi cô gái phục vụ khom người chào mở cửa ra, ông ta quay đầu lại nói:

- Cậu còn trẻ, sức khỏe tốt, nhưng đám cán bộ này đều từng trải sa trường, không ai là đèn cạn dầu hết, hôm nay uống nhất định rất thảm liệt,

https://thuviensach.vn

đây là thuốc giã rượu, khi nào cần thì uống hai viên, đừng để khách uống chưa đủ mà chủ đã gục xuống rồi.

Mặc dù lần này chỉ là quan hệ cộng tác vì lợi ích, nhưng thời gian qua Từ Hải Sinh đã chỉ bảo cho y rất nhiều thứ, tận tình quan tâm. Nếu như không có ông ta điều đình ở giữa, cho dù Trương Thắng biết tin khai phát khu Kiều Tây cũng chỉ biết ngồi nhìn cơ hội trôi qua trước mắt. Vì thế Trương Thắng cảm kích tận trong lòng, nhận lấy lọ thuốc, gật đầu cười.

Để tỏ lòng thành, Trương Thắng đứng trước cổng nhà hàng đợi khách, tới tận 6h30 mới có một cái xe hơi, hai chiếc xe du lịch tới nơi, vì khách đều là người cùng thôn cùng xã, cho nên tất nhiên bọn họ hẹn nhau cùng đi. Trương Thắng đi tới nghênh đón, huyên náo nói cười đi vào nhà hàng.

Thực ra mấy nơi Từ Hải Sinh liệt kê không phải là chỗ ăn tiêu cao cấp nhất, nhưng trong mắt công chúng đều là chỗ nổi danh, còn nơi đẳng cấp thực sự đều là hội sở thực hiện chế độ hội viên, không hề có tiếng tăm gì trong dân gian. Từ Hải Sinh rất biết lựa cơm gắp mắm, dẫn bọn họ tới chỗ nổi danh này, phù hợp với thân phận và kiến thức của quan viên thôn xã.

Xã trưởng Giả chân ngắn bụng bự miệng rộng, như con ếch lớn, nhìn là biết nhân vật quen ngồi văn phòng, theo sau là cán bộ xã mặt mày có chút tang thương, có điều phụ vụ đón khách ở mấy nơi có tiếng tăm này không bao giờ nhìn bề ngoài đánh khách hàng, thời buổi này kẻ ăn mặc như hành khất có khi là chủ mỏ than gia sản bạc triệu, dám nghênh ngang bước vào đây là phải đối đãi thận trọng.

Vừa bước vào đại sảnh thấy ngay một hồn giả sơn phun ra nước suối, bắc cầu nhỏ, hành lang bằng gỗ, cổ điển cao nhã. Phục vụ viên cũng mặc cổ trang, rất là phong cách, hai bênh hành lang là cây chuối tiêu, trúc, treo ít ớt, ngô, dưa chuột, đều là thứ tươi ngon đưa tay hái thưởng thức ngay được, không phải là đồ nhựa treo cho đẹp, đậm phong vị dân gian.

https://thuviensach.vn

Xã trưởng Giả xem ra đã từng tới nơi này, không cần người dẫn đường, hỏi tên phòng bao là đi đầu luôn, thuần thục tới phòng bao tầng hai.

Từ Hải Sinh đã đợi trong phòng trước, đứng lên cười ha hả:

- Xã trưởng Giả, anh đúng là quý nhân khó mời đấy, làm chú em của tôi phải tam cố thảo lư mới chịu nể mặt.

Xã trưởng Giả có vẻ bất ngờ, ông ta nhận ra Từ Hải Sinh, nhanh chóng đi tới mấy bước, vươn tay ra, nhiệt ình nói:

- Lão Từ, ái chà chà, lâu rồi không gặp. Sao... Tiểu Trương là bạn của anh à? Ài Tiểu Trương, sao không nhắc tôi một tiếng chứ, anh xem xem, người nhà cả mà lại không nhận ra nhau.

Từ Hải Sinh cười càng vang:

- Chú em Tiểu Trương này khá lắm, tôi rất coi trọng, có chí tiến thủ, muốn làm nên chút sự nghiệp, cầu tới Lão Giả anh, kết quả đi lại mấy lần mà anh không chịu mở kim khẩu, nên cậu ấy tìm tôi. Tôi nghe cậu ấy kể mới biết là anh, ha ha ha, mời ngồi, các vị mau ngồi đi, phục vụ, mang trà lên trước.

Xã trưởng Giả xoa cái bụng:

- Nhận lời ăn uống nhiều cũng không hay lắm, tôi cũng thấy Tiểu Trương thực lòng muốn làm nên sự nghiệp, không định làm khó cậu ta quá, cho nên mới dẫn bạn bè tới tụ hội.

Ăn uống đúng là một phương thức giao lưu tốt, ở văn phòng gặp mặt bất kể là nghiêm túc ra sao, lúc này gặp nhau như bạn bè lâu năm, thân thiết từ tận đáy lòng.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Lần Đầu Của Chim Non (1)

Một nữ phục vụ mặc Đường phục màu đỏ rất xinh đẹp đi vào mời mọi người gọi món, thực đơn đương nhiên đưa cho xã trưởng Giả trước, ông ta không thèm nhìn, xua tay nói:

- Vẫn mấy món đó, tôi thích ăn gì ai cũng biết rồi, mọi người tự gọi đi.

Thực đơn luân phiên chuyển qua từng người, đi hết một vòng chọn tới hai mấy món, lúc này Trương Thắng mới hỏi:

- Xã trưởng Giả, hôm nay uống rượu gì đây?

Xã trưởng Giả nhìn quanh một vòng:

- Cấp bậc nơi này không tệ, tháng trước tôi có tới một lần, phải, Ngũ Lương Dịch ở đây rất thuần, phục vụ, mang ba chai Ngũ Lương Dịch lên trước. Có ai không uống được rượu trắng không? Tiểu Trương, cho dù người khác không uống thì cậu cũng không được từ chối đâu đấy.

Nghe thấy tên món ăn toàn là hải sâm, bào ngư, vây cá cùng Ngũ Lương Dịch là Trương Thắng đã hết cả hồn vía, may mà hôm nay có Từ Hải Sinh chống lưng, thầm nghĩ:" Mình cũng thử mùi vị Ngũ Lương Dịch một phen!", liền sảng khoái nói:

- Được, xã trưởng Giả đã có lời, hôm nay tôi liều mình bồi tiếp, nhất định làm các vị uống tận hứng.

https://thuviensach.vn

Một cán bộ lấy thuốc lá chia cho mọi người, phòng bao tức thì mù mịt khói thuốc, không khí chẳng mấy chốc trở nên ngột ngạt.

Trương Thắng chẳng có lòng dạ nào thưởng thức sơn hào hải vị, y cấp thiết muốn bàn tới công việc, đó là tật xấu chung của người trẻ tuổi, thiếu tính kiên nhẫn. Nhưng đám xã trưởng Giả trò chuyện tưng bừng, hết nói chuyện trong nhà ngoài ngõ thì bình phẩm tới nữ nhân, lời ăn tiếng nói còn thô tục, khiến Trương Thắng dù hay nói chuyện bậy bạ với Quách Y Tinh cũng phải nhăn mày, Từ Hải Sinh cười vui vẻ không có gì khác thường.

Chuyện trên trời dưới biển nói hết, chỉ có chuyện đất đai là không nói một lời, Trương Thắng càng lúc càng sốt ruột, nếu không phải Từ Hải Sinh ngồi vững như núi Thái Sơn ở đó thì y không kìm được mà lên tiếng hỏi rồi.

Từ Hải Sinh nhìn ra Trương Thắng có chút sốt ruột, nhân lúc ánh mắt hai người giao nhau, nhìn y một cái, hơi giơ chén rượu lên. Trương Thắng sực tình, kinh nghiệm của y chưa nhiều, nhưng ngộ tính không nhỏ, biết Từ Hải Sinh không nói tức là thời cơ còn chưa đến, thay đổi thái độ quay sang mời rượu người bên cạnh.

Đám người này đúng là khỏe uống, uống từ lúc bảy giờ cho tới gần mười giờ, chai nào chai nấy trống hết rồi, Trương Thắng thường ngày thấy tửu lượng mình cũng có hạng, so với đám người này, à, mà thực sự không dám so, đó là bụng người mà, có phải thùng phi đâu, làm sao chứa được nhiều rượu như thế, té ra mấy hôm trước mình mời cơm, bọn họ còn dấu nghề.

Trương Thắng đang tính khuyên bọn họ chuyển sang uống bia thì xã trưởng Giả lớn tiếng gọi:

- Phụ vụ, cho hai chai Ngũ Lương Dịch nữa.

Trương Thắng kêu khổ không thôi, người ta là khách mà, y chẳng những phải uống, mà còn phải khuyên người ta uống nhiều hơn, y đã thấy hoa mắt

https://thuviensach.vn

chóng mặt rồi, mà bọn họ có vẻ như lúc này mới bắt đầu hứng trí, đành liều mình mà uống.

Tới 10h30, Trương Thắng rốt cuộc không cầm cự được nữa, chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, uống thuốc giã rượu Từ Hải Sinh đưa cho, tu một ấm trà mới phiêu phiêu quay về phòng bao. Lúc này rượu vào miệng Trương Thắng đã như nước lã, hoàn toàn không còn cảm giác gì nữa.

Ơn trời đám người kia uống hết hai chai rượu cũng chịu dừng, cả đám xiêu xiêu vẹo vẹo rời nhà hàng, Từ Hải Sinh khoác vai xã trưởng Giả nói:

- Lão Giả, thời gian còn sớm... Chúng ta kiếm chỗ nào chơi chút đi.

- Nơi này anh là thổ công, anh định đi đâu?

Lúc này đầu óc không còn quá minh mẫn của Trương Thắng mới láng máng nhớ ra hình như còn chưa nói tới chuyện chính, tình trạng y hiện giờ là đầu óc vẫn còn phân biệt được mọi thứ, nhưng điều khiển chân tay mồm miệng khó nhọc vô cùng.

Tử Hải Sinh cười rất nhiều thâm ý:

- Tới Quốc sắc thiên hương ca hát một chút được không?

Xã trưởng Giả mắt mở ngay ra:

- Lão Từ anh đã mời, làm sao tiện từ chối chứ, đi nào, mọi người phải đi cả nhé.

Đám cán bộ thôn xã cả người chưa tới nơi này cũng nghe đến danh tiếng của nó, tức thì nháo nhào hưởng ứng, không ít khách khứa đi qua nhíu mày, những cô phục vụ vẫn giữ nụ cười chuyên nghiệp, tiễn bọn họ ra tận xe.

Cả đoàn người đi tới Quốc sắc thiên hương, nơi này chiếm tới 4 tầng từ 1 - 4 của tòa nhà giữa trung tâm thành phố, mọi người trước tiên ở tầng 1 tắm

https://thuviensach.vn

rửa sạch sẽ, cũng là để giảm bớt hơi men, sau đó tới phòng Karaoke ở tầng 2 ca hát. Mấy cán bộ thôn không quen rượu tây, nên Từ Hải Sinh hỏi ý kiến xã trưởng Giả rồi gọi bốn két bia, sau đó vẫy tay bảo quản lý tới thì thầm vài câu.

Một lát sau, phía bọn họ vừa điều chỉnh âm lượng xong, đang chuẩn bị hát khúc đầu tiên thì một hàng tiểu muội tiếp rượu ăn mặc hết sức cởi mở xếp hàng đi vào, Trương Thắng đang ngạc nhiên nhìn các cô gái thì Từ Hải Sinh cười lớn:

- Lão Giả, mời anh trước.

Xã trưởng Giả nheo mắt lại, cầm cốc bia lên nhìn người các cô gái khắp một lượt, đưa hai ngón tay, chỉ hai cô gái xinh đẹp non tơ nhất, hai cô gái đó liền cười ngọt lịm, khoan thai đi tới hai bên ông ta ngồi xuống, mỗi người khóa một cánh tay.

- Ông chủ, em tên là Tiểu Tất, ông chủ họ gì?

Xã trưởng Giả lắc cốc bia, nói độc một chữ:

- Giả.

Rồi nhìn sang cô gái còn lại.

Cô gái kia nũng nịu nói:

- Em là Tiểu Mã.

Xã trưởng Giả cười ngất:

- Tiểu Mã à? Anh thấy em sắp thành đại mã rồi, ha ha ha...

Lãnh đạo đã đi đầu rồi, mấy vị cán bộ khác không vờ vĩnh câu nệ gì nữa, theo cấp bậc trước sau chọn người, chọn được một nửa, thấy những cô gái

https://thuviensach.vn

còn lại đều tầm thường, Từ Hải Sinh gọi quản lý thay một nhóm khác, cho tới khi mọi người đều có người bồi tiếp ông ta mới chỉ định một cô gái cho Trương Thắng nãy giờ ngồi im thít rất thiếu tự nhiên, cô gái này dung mạo chỉ thuộc loại khá, nhưng vóc người nóng bỏng.

- Em tên là Tiểu Ôn, còn anh.

Tiểu Ôn ân cần rót bia cho Trương Thắng, thẽ thọt nói:

Cô gái gần như áp cả người lên cánh tay Trương Thắng, da thịt đụng chạm nhau, man mát, trơn trơn, cái váy ngắn tới mức chẳng thể ngắn hơn, ngồi xuống một cái là co lên, cặp đùi mơn mởn khoe trọn trước mắt, Trương Thắng bất an không dám cựa quậy tí ti nào, khàn giọng đáp:

- Tôi... Tôi họ Trương...

- Anh Trương, lần đầu gặp nhau, mong được anh chiếu cố nhiều hơn, chúng ta cùng uống một cốc.

Tiểu Ôn rất cởi mở, tự lấy một cái cốc rót đầy cho mình cụng với Trương Thắng, tủm tỉm cười nhìn y:

Trương Thắng cảm giác được nhiệt lượng đáng kể từ tai mình tỏa ra, cầm cốc bia lên tu một hơi, che dấu bản chất "chim non" của mình, bên tai nghe thấy tiếng hai cô gái tiếp đãi xã trưởng Giả đang cười rúc rích, chợt nhớ ra hai cô gái đó một Tiểu Tất, một Tiểu Mã, còn cô gái này là Tiểu Ôn, hợp lại chẳng phải là "Tất Mã Ôn - Bật Mã Ôn" hay sao, nghĩ tới đó không nhịn được phì cười, phun mất cả ít bia ra ngoài.

- Anh cười gì vậy, nói nhỏ cho em nghe với được không?

Trong toàn bộ số nam nhân ở đây, Trương Thắng trẻ trung nhất, cũng phong độ nhất, trong khi những kẻ khác thì sớm đã động chân động tay với cô gái bên cạnh, tay luồn tận váy người ta rồi, còn Trương Thắng vẫn quy

https://thuviensach.vn

củ, bằng kinh nghiệm trong nghề, Tiểu Ôn nhìn ra được y không quen tới mấy nơi thế này, nhưng đám nam nhân càng non kinh nghiệp ở cái mặt này thì càng hấp tấp thái quá, nên hứng thú với y, tất nhiên không thể không kể công gương mặt điển trai như tài tử Hong Kong của Trương Thắng:

- Ừm, cô ấy là Tiểu Tất, còn kia là Tiểu Mã, em là Tiểu Ôn, em ghép lại xem thành cái gì?

Bởi vì trong phòng cười đùa huyên náo, lại kèm cả tiếng nhạc, cho nên mặt hai người kề sát vào nhau mới nói chuyện được, Trương Thắng kiềm lòng lắm mới nói hết được:

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Lần Đầu Của Chim Non (2)

- Tất... Mã... Ôn... Chẳng phải là..

Tiểu Tất lẩm nhẩm rồi cười gục xuống, khiến người khác phải chú ý, cô liền đem lời Trương Thắng kể ra, cả phòng sững ra một giây sau đó cười nghiêng ngả.

- Bao nhiêu người cùng mời ba chị em bọn em tiếp đãi rồi mà chưa bao giờ nghĩ tới, anh hắn là khách quen chốn phong nguyệt rồi.

Tiểu Mã cười chảy nước mắt nói:

Trương Thắng đỏ mặt tía tai xua tay:

- Không, không, không... Tôi... tôi lần đầu tới đây.

Nói xong thấy hối hận liền, mình đâu phải là nữ nhân, khoe "lần đầu" làm quỷ gì?

Xã trưởng Giả vỗ mông hai cô gái:

- Hay là hai em cùng qua đó, để Bật Mã Ôn cùng chiếu cố Tiểu Trương Thắng?

Tiểu Ôn lập tức ôm lấy cánh tay Trương Thắng, môi giảu lên rõ cao, như ghen tuông nói:

- Chẳng cần, hai chị chiếu cố tốt cho ông chủ Giả là được, vợ chồng bọn em không muốn người khác xen vào.

https://thuviensach.vn

Xã trưởng Giả cười dài:

- Cứ tưởng chỉ có cờ bạc đãi mới đãi tay mới, không ngờ quy luật đó cũng đúng ở chốn này, xem ra đêm nay Tiểu Trương không muốn làm tân lang cũng không được rồi.

Trương Thắng nãy giờ tim đập với tần suất nhanh hơn bình thường mấy lần, người cứ đụng chạm liên hồi với tấm thân trẻ trung của Tiểu Tất, lại thấy cả phòng không khí như thế, vị thôn trưởng tuổi lên chức ông nội ở trước mặt y đang nhiệt tình cùng cô gái giao lưu miệng lưỡi, tay thì luồn vào váy người ta sờ soạng khiến quần lót của cô gái kia cũng lộ cả ra ngoài, thêm hơi men và tiếng nhạc cùng ánh sáng mờ ào kích thích, y không khỏi lòng hươu dạ vượn, một bàn tay chẳng biết từ lúc nào đã đặt lên bờ vai trơn mịn của Tiểu Ôn, đang khẽ khẽ vuốt ve.

Nghe xã trưởng Giả nói vậy Trương Thắng hơi giật mình, nếu tiếp tục thế này, chỉ e mình càng lúc càng buông thả, càng lúc càng sa đọa, kết cục như xã trưởng Giả nói chắc khó tránh được. Nhưng vợ chồng một đêm? Không phải điều mà y muốn.

Quách Y Tinh nói rất đúng, Trương Thắng trúng độc tiểu thuyết với phim ảnh tình cảm rất sâu, nhất là loại cổ trang, tính cách vì thế có phần cổ hủ, một chàng trai 24 tuổi chưa có bạn gái, tất nhiên đem mọi ảo tưởng tình yêu của mình đặt vào những câu chuyện tình cảm lãng mạn. Vì thế tình yêu, vợ chồng với Trương Thắng mà nói có chút thần thánh, với y mà nói, vợ là người cùng chia sẻ hoạn nạn, ngọt bùi đắng cay, là người bạn mà bất kể là khi bệnh tật già yếu sa sút đều nương tựa vào nhau.

Trương Thắng lại lặng lẽ rụt bàn tay đặt trên vai Tiểu Ôn lại, tuy y làm rất kín đáo, nhưng Tiểu Ôn nhận ra ngay, hơi ngẩn người, còn tưởng rằng vừa rồi mình từ chối không cho hai người chị em tới, khiến Trương Thắng phật ý, liền khơi lên lòng háo thắng, tự nhủ bất kể là vóc dáng hay là tư sắc đều nổi bật nhất trong đây, vậy mà không thể khiến con chim non này thần

https://thuviensach.vn

hồn điên đảo sao? Bọn họ làm cái nghề này, bất kể ban đầu vì lý do gì, nguyện ý hay không, lâu dần sẽ bị nó ảnh hưởng, chàng trai như Trương Thắng, Tiểu Ôn muốn vui vẻ một phen, đổi cảm giác.

- Anh Trương, chúng ta cùng hát một bài đi, hay là đổ xúc xắc uống rượu.

Tiểu Ôn thân thiết nói, người như con rắn nước trườn vào lòng Trương Thắng:

- Lúc nãy tiếp các vị lãnh đạo uống nhiều rồi, sợ uống nữa không chịu nổi.

Trương Thắng không thể từ chối quá lộ liễu, một tay đặt lên eo Tiểu Tất vuốt nhẹ, nhưng cảm giác khác hẳn lúc nãy rồi, vì trong tranh đấu nội tâm hết sức dữ dội.

@media(min-width:480px) {#mgiframe{width:100%!important;height:315px!important;max-width:980px;margin:auto;display: table;}} @media(max-width:480px) {#mgiframe{width:100%!important;height:570px!important;}}Có giọng nói đang ra sức xúi bẩy, cần gì tỏ ra quả đường hoàng đứng đắn ở đây, không phải tỏ vẻ thanh cao hơn đám dâm dân kia à? Người ta bị thấy coi thường, tất nhiên không chịu làm ăn với mình, chỉ đối phó một chút, không tới bước cuối cùng là được, cho dù có tới bước đó cũng đâu hề gì, đâu phải vợ chồng thật, chẳng qua vụ buôn bán xác thịt thôi, mấy cô gái này đêm đêm động phòng hoa chúc đổi tân lang, một cánh tay ngọc ngàn người gối, nửa đôi môi hồng vạn khách hôn mà.Ý nghĩ đó sinh ra càng làm Trương Thắng toát mồ hôi lạnh, lần này buông thả một chút sẽ có lần sau, rồi lần sau nữa.

Lúc này xã trưởng Giả cùng mấy cán bộ thôn đã kéo cô gái bên cạnh lên, ra giữa phòng bao khiêu vũ, ánh đèn rất phối hợp tối lại, tiết tấu nhạc trở

https://thuviensach.vn

nên nhiệt liệt kích thích, mấy lão già uốn éo người còn khoa trương hơn mấy cô gái.

- Chúng ta cùng ra khiêu vũ đi.

Tiểu Ôn ghé vào bên tai Trương Thắng làm nũng, hai cánh môi mơn chớn lỗ tai y:

- Tôi không biết nhảy.

Trương Thắng ứng phó với Tiểu Ôn ngày một khó khăn, thực ra là y biết, lúc ở nhà máy thường giúp công đoàn và văn phòng tổ chức hoạt động văn nghệ, vì có Trịnh Tiểu Lộ, nên y là phần tử rất tích cực, từng học khiêu vũ, còn rất giỏi nữa.

- Em biết, để em dạy anh nhé, dễ lắm, đầu tiên thế này..

Tiểu Ôn nói rồi kéo Trương Thắng đứng dậy, dán sát vào người y, hai bầu ngực nóng bỏng phát huy sức quyến rũ mức cao nhất, đặt một tay Trương Thắng lên vai mình, một tay đáng lẽ đặt bên eo chẳng biết thế nào lại đặt vào mông:

Cảm thấy mình lại sắp mất kiểm soát, Trương Thắng nói nhanh, sau đó hoảng loạn chạy luôn ra ngoài:

- Tôi, tôi muốn đi vệ sinh.

Không đợi Tiểu Ôn phản ứng đã chạy mất.

Vừa mới ra ngoài liền gặp một nhóm tiểu thư đi qua, không ít cô gái háy mắt với y, có cô chu môi ra khiêu khích, Trương Thắng cúi đầu xuống, té ra nãy giờ bị Tiểu Ôn khiêu kích, dũng quân y đã dựng lên cái lều tướng, vô cùng bất nhã, trong lúc quẫn bách, Trương Thắng xoay người vào tường, tay thò vào lòng lấy ra chuỗi chìa khóa, tập trung tinh thần đếm...

https://thuviensach.vn

Trương Thắng đứng đó đếm chìa khóa nửa ngày trời, trông có vẻ giống như đang tìm chìa khóa nhưng vì say rượu cho nên tìm mãi không ra, người qua người lại cũng không để ý, những trò điên rồ người ta làm ra khi say rượu nhiều lắm, người này tương đối bình thường rồi.

Tới khi phía dưới hoàn toàn lắng dịu, Trương Thắng mới chạy tới nhà vệ sinh, không chỉ vốc nước lên mặt mà còn móc họng nôn ra rất nhiều, tới lúc tưởng chừng nôn cả mật ra mới thôi, trò này không tốt cho thân thể tí nào, nhưng được cái đầu óc tỉnh hơn rõ rệt. Trên đường quay về, Trương Thắng tự nhủ lần này có thể kháng cự lại được Tiểu Ôn rồi, đợi khi y mở cửa phòng bao ra, khung cảnh bên trong làm y không tin nổi, chẳng còn ai ca hát hay khiêu vũ nữa, một đám nam nữ ôm nhau lăn lộn trên sàn làm đủ mọi tư thế dâm dục, chỉ có Từ Hải Sinh ngồi mé trong ghế sô pha vắt chân hút thuốc, không có động tĩnh gì.

Tiểu Ôn và cô gái khác bị một nam tử trung niên gầy gò đen đủi đè xuống dưới, đang cười hi hí ỡm ờ khiêu khích, nam nhân kia không khác gì chó hoang động tình, ra sức cắn mút hai cô gái trẻ, đám nam nhân quần áo là lượt lúc này hoàn toàn biến thành cầm thú.

Nam nhân vì tình dục, nữ nhân vì tiền tài, không khí tràn ngập một mùi vị dâm dật mê loạn.

Cảnh tượng đó khiến Trương Thắng ghê tởm, nghĩ lại lúc nãy thiếu kiềm chế chút thôi thì mình cũng gia nhập vào hàng ngũ này không khỏi thầm kêu may mắn, ý chí cũng càng thêm kiên định, có điều tình huống như thế y không muốn tham dự, song cũng không tiện lùi ra ngoài, rất khó xử. May mà Từ Hải Sinh nhìn thấy y về, gọi người bật đèn lên, thanh toán tiền, một đám thú vật lúc này vẫn lưu luyến khôi phục lại vẻ chính nhân quân tử.

Trả tiền xong, mọi người ai nấy chọn cô gái mình vừa ý, tiếp tục tiết mục còn chưa tận hứng của bọn họ, Tiểu Ôn u oán nhìn Trương Thắng, y làm

https://thuviensach.vn

như không thấy. Xã trưởng Giả ôm Tiểu Tất và Tiểu Mã đi tới, cười khà khà:

- Tiểu Ôn à, người ta không nhìn trúng em rồi, đi nào, đêm nay theo anh.

- Cám ơn ông chủ Giả.

Tiêu Ôn thoáng cái đã tươi cười ngay được, hớn hở nhảy tới ôn chụt lên má ông ta một cái:

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Chuyện Còn Chưa Tới Đâu

Từ Hải Sinh không quên phần Trương Thắng, ngoắc ngoắc tay gọi hai cô gái vóc người đầy đặn tới:

- Tiểu Trương, cậu cũng chơi vui vẻ một chút đi.

Cứ tưởng thoát kiếp nạn này rồi chứ, Trương Thắng lắp bắp nói:

- Không, không cần... Tôi ở ngoài đợi mọi người... Thuận tiện tỉnh rượu chút, uống nhiều.. Hơi khó chịu.

Xã trưởng Giả nghe vậy sắc mặt trở nên âm trầm. Từ Hải Sinh cười lớn đi tới, khoác vai Trương Thắng, nhỏ giọng khuyên:

- Nam nhân mà, ra ngoài chơi là phải hết mình, cậu làm chủ, họ là khách, cậu không chơi, bọn họ yên tâm mà chơi được sao? Đừng để chuyện sắp thành rồi lại đổ bể, đây chỉ là góp vui cho có, không coi là thật, nên làm thế nào, còn không cần tôi phải dạy chứ hả?

Trương Thắng nhìn qua đám cán bộ rõ ràng đang đợi phản ứng phía mình, mồ hôi túa ra từ tóc mai, thuận theo cổ, chảy cả vào áo:

- Giám đốc Từ, tôi...

Từ Hải Sinh trừng mắt lên, ép lời chưa kịp nói ra của Trương Thắng quay ngược lại miệng, giọng càng thêm nghiêm khắc:

- Nên nhớ, hỏng việc rồi tôi coi như tốn chút công sức, còn cậu đang cõng khoản vay lớn trên người đó, không phải không chơi nữa là trả lại tiền

https://thuviensach.vn

được đâu... Ha ha ha, Lão Giả, Tiểu Trương là lần đầu, cậu ấy trước nay chỉ biết nghiên cứu với đồng ruộng, chưa tới chỗ này bao giờ, mọi người khích lệ cậu ấy chút đi.

Xã trưởng Giả mới đổi giận làm vui, biểu hiện Trương Thắng giống con mọt sách:

- Tiểu Trương, ai cũng phải có lần đầu, còn từ chối nữa thể diện mọi người đều khó coi.

- Đúng, Tiểu Trương, cậu không tham gia là chúng tôi giận đó.

- Phận khách làm sao để chủ ngồi nhìn xuông được.

Cả đám dâm ô mỗi người góp một câu, Từ Hải Sinh đưa tay chỉ một cô gái nữa:

- Cả em nữa, hôm nay chăm sóc chú em của tôi thật tốt nhé.

Hai cô gái một rái một phải đi tới khoác cánh tay Trương Thắng đang đứng đờ ra như khúc gỗ.

Từ Hải Sinh cười ha hả:

- Tốt rồi, chúng ta đi thôi.

Nói rồi quay đầu ôm lấy một cô gái đã chọn từ trước đi lên lầu.

Lầu trên rất yên ắng, chỉ có một cái hành lang hẹp chạy dài, hai bên là những căn phòng nhỏ, chiếu sáng bằng những ngọn đèn đỏ mờ mờ.

Trương Thắng mơ mơ hồ hồ bị hai cô gái kéo vào phòng, tới khi thấy một cô gái dưa tay kéo dây váy muốn tuột xuống mới tỉnh lại, mặt đỏ như máu gà, giữ tay cô gái lại:

https://thuviensach.vn

- Đừng.

Phải nói Từ Hải Sinh chọn người rất khéo, hai cô gái này không chỉ trẻ trung, thân hình cũng rất tuyệt vời, thứ cần trò thì tròn, nơi cần cong có cong, vẫn còn vài phần non nớt, có thể phần nào loại bỏ sự phản cảm của Trương Thắng, y làm sao không có phản ứng, nếu không có thì y là thái giám rồi, nhưng y vẫn không tiếp nhận được.

Không phải y khinh bỉ hay xem thường gì họ, nói một cách công bằng, bọn họ làm việc này tuy không vẻ vang, nhưng là dựa vào vốn tự có của bản thân, không thể chỉ trích họ, không trộm không cắp của ai, đem so với đám quan chức kia, còn tốt hơn nhiều. Vấn đề bản thân y chưa đủ sa đọa, chưa đủ hủ bại, vẫn là chàng trai nhìn đời thấy màu hồng nhiều hơn màu tối.

Hai cô gái tiếp đủ loại khách, chưa bao giờ có ai kỳ quái như Trương Thắng, trông y có vẻ dằn vặt khổ sở chứ không phải làm bộ làm tịch.

Trương Thắng ho một tiếng, ngượng ngùng nói:

- Tôi, tôi không cần phục vụ gì hết, các cô về đi, tôi uống nhiều quá rồi, chỉ muốn ngủ một giấc.

Cô gái bên phải nhớ lời Từ Hải Sinh nói, khúc khích cười sấn tới:

- Anh ơi, tới chốn này chơi, cần gì phải câu nệ như thế.Cô bên trái uốn éo người, nói:

- Nếu anh sợ bọn em không sạch sẽ, chúng em cũng có bao cao su, hoặc là bọn ép giúp anh bằng cách khác.

Trương Thắng lùi lại, dứt khoát lắc đầu:

- Không cần, tôi thực sự không cần, các cô về đi.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt hai cô gái trở nên khó coi:

- Anh à, nếu bây giờ chúng tôi mà đi sẽ bị quản lý chửi mắng đấy, đám chị em cũng cười nhạo chúng tôi.

- Hơn nữa chúng tôi cũng không thể trả tiền lại cho anh.

Trương Thắng không còn cách nào khác:

- Nếu như vậy các cô cứ ngồi đây cho hết giờ là được, tôi sẽ không tiết lộ ra ngoài.

Hai cô gái nhìn nhau, cảm thấy Trương Thắng hơi quái đản, nhưng chỉ cần không ảnh hưởng tới họ là được, nhún vai mặc lại váy áo, hơi tiếc một chút, anh chàng này rất đẹp trai, hiếm khi gặp được khách như thế.

Đừng tưởng cái nghề bọn họ chỉ cần nằm ngửa ra rồi đếm tiền, gặp được khách bình thường không nhiều, mấy lão già hom hem, đám say rượu hay quịt tiền đã là khá đấy, xui xẻo hơn có thứ biến thái thích trò bạo dâm đánh đập người ta, không thì còn đánh thuốc bọn họ hoặc tự xài thuốc dày vò bọn họ chết đi sống lại, máu nước mắt trong nghề này kể không hết được, vì những kẻ đó biết chúng muốn làm gì thì làm mà không sợ các cô báo cảnh sát.

Trương Thắng lấy ra bao thuốc lá châm một điếu, trong lòng hoang mang, y chỉ muốn kiếm một chút tiền thôi, nhưng cuộc đời phức tạp hơn y tưởng tượng, có thể thấy tương lai nếu muốn làm giàu, sẽ không thể tránh khỏi việc như thế này, có chút thất vọng về cuộc sống …

Hai cô gái ngồi thì thầm với nhau một hồi, thấy Trương Thắng đúng là có tâm sự trong lòng, không làm phiền, chỉ chìa tay ra xin thuốc lá, thế là trong gian phòng u tối có ba đốm lửa lập lòe, bốn xung quanh là tiếng nam nữ rên siết bất tận...

https://thuviensach.vn

….

Sáng sớm ngày hôm sau Trương Thắng mang theo cái đầu còn ong ong từ bò dậy, mở mắt ra ngơ ngác nhìn khung cảnh hoàn toàn xa lạ, mất một lúc mới xác định được chuyện hôm qua không phải là giấc mơ, cũng chẳng kịp hồi tưởng đấu tranh giữ lý trí và dục vọng khi đó, vì y nhớ ra từ đầu tới cuối chưa bàn tới chuyện trọng yếu kia.

Hai cô gái không biết đã đi từ bao giờ, hôm qua y dứt khoát mang chăn đệm ra nằm dưới đất, sau đó nhắm mắt lại, không để ý tới chuyện khác nữa, cuối cùng cũng qua được một kiếp nạn. Trương Thắng không đánh răng rửa mặt, lập tức xuống lầu gọi điện thoại cho Từ Hải Sinh, vừa thông máy là hỏi gấp:

- Giám đốc Từ, chuyện hôm qua của chúng ta đã bàn chưa?

Từ Hải Sinh bật cười:

- Bàn? Chốn này chỉ hợp nói chuyện gió trăng, sao bàn việc khác được?

Trương Thắng cuống lên:

- Cái gì? Vậy phải làm sao?

Nói thế không phải hôm qua ăn uống rồi bỏ tiền bọn họ chơi bời uổng công vô ích à?

Từ Hải Sinh vẫn đủng đỉnh nói:

- Gấp cái gì, tôi tốn bao nhiêu tiền như thế, chẳng lẽ tôi lại không gấp? Cậu càng gấp, người ta càng bóp. Đừng lo, hôm nay cậu tìm Xã trưởng Giả chuyến nữa, chuyện mời khách hôm qua không được nhắc tới một chữ, đừng vòng vo nói thẳng vào chuyện công luôn, chúng ta đã thẳng thắn rồi, ông ta thế nào cũng phải thể hiện thành ý. Nghe xem ông ta nói điều kiện ra

https://thuviensach.vn

sao rồi hẵng tính, trước kia ông ta không bàn là vì chưa rõ thân phận của cậu, hôm qua gặp tôi rồi, tôi nghĩ ông ta sẽ nói tới điều kiện thôi.

Trương Thắng gật đầu hiểu ra:

- Vâng, cứ như thế, anh nghỉ ngơi cho khỏe, tôi qua đó, trở về sẽ mang tin cho anh.

Về phòng tắm rửa sạch sẽ, ăn mặc chỉnh tề, Trương Thắng bắt taxi tới thẳng khu Kiều Tây, lúc này mới có tâm trạng nghĩ tới tướng mạo vóc dáng hai cô gái đêm qua. Nghĩ, nghĩ mãi, đột nhiên vỗ đùi đét một cái làm tài xế taxi giật mình quay sang liếc nhìn. Trương Thắng nghiến răng hối hận:" Đêm qua làm sao mình lại không dám chứ? Nếu như chuyến này làm ăn có sơ xảy gì là vào tù, đến khi ra tù cũng là ông già hom hem rồi, thế không phải là lỗ lớn à?! Trời ơi mình hay chửi mắng Liễu Hạ Huệ ngu, hôm qua lại biến thành Liễu Hạ Huệ"

Cơ mà không phải vẫn còn cơ hội sao? Lần sau còn chuyện tương tự, dứt khoát không lịch sự nữa, một chuyến chơi luôn cả Bật Mã Ôn, nghĩ tới đó bất giác cười hăng hắc, làm tài xế taxi lần nữa đưa mắt liếc y với thái độ rất cảnh giác:" Tên này không phải bị bệnh thần kinh chứ? Đừng có đi xa như thế, tới nơi không trả tiền."

Trương Thắng tất nhiên không quịt tiền taxi, còn hào phóng không cần trả tiền thừa, lúc đầu tiền gửi vào tài khoản, y chắt bóp từng đồng từng xu, ăn không dám ăn, tiêu không dám tiêu, lúc nào cũng ngay ngáy lo trả nợ, nhưng về sau sáng ra, mình tiết kiệm cả chục năm cũng không đủ trả nợ, tất cả trông vào mảnh đất kia, dù sao cũng nợ cả đống tiền rồi, chẳng tiếc gì tiêu thêm một chút.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Lòng Tham Không Đáy

Văn phòng làm việc của Giả Cổ Văn cực kỳ rộng rãi, ở ngoại ô được cái đó là hay, ít thiếu nhất là đất, quan viên không lớn cũng có phòng thênh thang, đương nhiên, xã trưởng Giả đúng là quan lớn nắm thực quyền rồi, người khác không bì được.

Trương Thắng vào gian phòng khí phái kia, thấy xã trưởng Giả ngồi sau bàn lớn, trên bàn là ấm trà nóng, đang nhắm mắt dưỡng thần, không mở mắt nhìn đã đưa tay chỉ chỉ, nói một câu bình đạm:

- Ngồi đi!

Lúc này xã trưởng Giả thần thái uy nghiêm, hoàn toàn không còn vẻ thân thiết khi uống rượu hôm qua, còn so với lão quỷ háo sắc thì hoàn toàn là người khác không liên quan gì cả.

Trương Thắng không biết nên bội phục ông ta công tư phân minh, hay là khinh bỉ ông ta giả dối hai mặt, chỉ biết tâm trạng nhẹ nhõm của mình bay biến sạch, thấp thỏm ngồi xuống ghế sô pha, hai người cứ thế đối diện với nhau, xã trưởng Giả vẫn nhắm mắt dưỡng thần.

Không khí trầm mặc đáng sợ, qua rất lâu xã trưởng Giả mới như sống lại, khẽ thở dài, dùng cài giọng chậm lại nhỏ:

- Không ngờ Lão Từ... cũng xen vào, ông ta nhiều đường kiếm tiền lắm, một cái cơ sở trồng rau kỹ thuật cao có được mấy ích lợi? Lão Từ không phải loại người thích ăn chắc nhỏ nhặt, sao lần này lại nhiệt tình với nghề phụ rồi?

https://thuviensach.vn

Trương Thắng lúc này không dám xem nhẹ xã trưởng Giả chút nào nữa, hết sức cẩn thận, nghĩ kỹ câu từ:

- Xã trưởng Giả, chuyện này kỳ thực là do tôi muốn làm, giám đốc Từ là thân thích xa của tôi, biết ông ấy quan hệ rộng, cho nên tôi mới nhờ ông ấy ra mặt hoạt động một chút.

Xã trưởng Giả lại im lặng một lúc:

- Lần trước cậu nói muốn mua 300 tới 400 mẫu đất, phải không?

- Vâng, tôi ước tính nếu như là đất thuần nông nghiệp, có thể mua chừng 300 mẫu.

Xã trưởng Giả bật ra tiếng cười giảo hoạt rồi không nói nữa, Trương Thắng bất an, không biết mình sơ hở chỗ nào.

Chiếc đồng hồ chuông kiểu cũ dựng ở góc phòng đánh liền chín tiếng, trong không khí này, Trương Thắng nghe chỉ thêm phiền loạn.

Từ Hải Sinh là loại người không thấy lợi không dậy sớm, mà chuyện này nhìn có vẻ như ông ta lại chỉ ở giữa làm trung gian, Trương Thắng rõ ràng không phải người trong thương trường, ăn nói hành động còn rất non nớt, chừng đó đất phải hơn 2 triệu đồng, một mình y tự chủ được sao? Nếu y là thân thích của Từ Hải Sinh, bằng vào quan hệ của ông ta, thiếu gì cách kiếm tiền, sao phải đi trồng rau, đó là điều mà xã trưởng Giả đang nghi ngờ.

Nhưng nếu như nói người đứng sau màn giật dây là Tử Hải Sinh, vậy động cơ là gì? Trồng rau kiếm tiền hiệu quả chậm, lợi nhuận cũng giới hạn, Từ Hải Sinh mà chú trọng tới thực nghiệp thì trên đời này không có ai là kẻ đầu cơ mưu lợi nữa. Mua đống đất ô nhiễm ở nơi này có ích lợi gì chứ? Gần đây thành phố có tin đồn mở khu khai phát, nhưng chính ông ta còn chưa có tin chuẩn xác, không tin Từ Hải Sinh có tin tức linh thông hơn.

https://thuviensach.vn

Xã trưởng Giả nghẫm nghĩ hồi lâu, quyết định thăm dò thêm một chút, với sự am hiểu của ông ta về Từ Hải Sinh, nếu Từ Hải Sinh chú ý tới chuyện này thì ắt phải có lợi lớn, cần phải làm rõ mục đích của đối phương mới thu được lợi ích lớn nhất.

Vì thế xã trưởng Giả chậm rãi nói:

- Mua đất à... Đất đai xã Kiều Tây do tập thể sở hữu, đúng là tôi có thể quyết định. Nhưng 300 mẫu là con số lớn, phải cùng thảo luận với tập thể. Ủy ban quản lý hai cấp thôn xã thông qua, còn phải báo lên khu mới được. Cho nên bây giờ tôi chưa thể trả lời cậu...

Tốn không biết bao nhiêu tiền, lão già gian manh này vẫn giở trò đùn đẩy, tiền trong túi y không còn bao nữa, nếu lo lót cả khu, không biết bao nhiêu mới đủ, bao giờ mới xong, Trương Thắng cược cả cuộc đời vào đây, làm sao không gấp:

- Xã trưởng Giả, đất đai Kiều Tây để hoang bao nhiêu như thế, cứ nói là tận dụng đất hoang hóa đi, sang tay một cái, mang về cho xã thu nhập hơn 2 triệu, ông nói được thì ai dám phản đối. Chỉ cần xã trưởng Giả gật đầu là đủ rồi.

Bộ dạng cấp bách cố kím nén ấy xã trưởng Giả nhìn ra rồi, cười thầm trong lòng, bề ngoài vẫn như cũ:

- Khó lắm, khó lắm... Tôi không thể độc đoán như vậy, phía cậu định trả giá thế nào?

- Xã trưởng cũng biết đất đai nơi đó rồi đấy, đều bỏ hoang lâu năm, thành bãi rác công nghiệp, mua về tôi còn tốn công cải tạo, cho nên không thể trả quá cao, mỗi mẫu 5000.

Xã trưởng Giả đủng đỉnh gõ bàn:

https://thuviensach.vn

- 5000 một mẫu à?

Trương Thắng bổ xung:

- Xã trưởng Giả, tôi mua đất nơi đó trồng rau, cũng là kiến thiết kinh tế cho xã, nhất cử lưỡng tiện, tôi cống hiến cho kinh tế Kiều Tây, ông đứng đầu một xã, cũng được chính tích mà.

Xã trưởng Giả chẳng động lòng:

- Cái này nếu là dăm bảy mẫu tôi còn định đoạt được, chứ mấy trăm mẫu như vậy thì không thể.

Trương Thắng muốn lật bàn lắm rồi, nếu là dăm bảy mẫu thì y tìm nông dân trong xã mua vài nhà là đủ, còn cần tốn công sức thế làm gì? Mấy hôm vừa rồi mời cả đám cán bộ sâu mọt các ngươi ăn uống chơi bời cũng quá số tiền đó, ông không phải không biết.

Nếu ông ta biết còn cố tình nói thế, chẳng phải đang thăm dò mình, Trương Thắng giật mình tỉnh lại, trấn tĩnh hỏi:

- Xã trưởng Giả thấy giá đất quá thấp phải không? Phương diện này có thể thương lượng thêm, không biết giá nào mới làm ông hài lòng?

Xã trưởng Giả híp mắt nói:

- Giá tiền không vội, đất đai các vị muốn quá nhiều.

Trương Thắng nhíu mày:

- Nếu giá cả thỏa thuận được thì xã trưởng Giả có thể phê bao nhiêu đất.

Xã trưởng Giả nhướng mày, từ từ đưa ra hai ngón tay.

- 200 mẫu sao?

https://thuviensach.vn

Xã trưởng Giả luôn bám sát từng biến hóa dù nhỏ nhất của Trương Thắng, tới đây ông ta thấy đã nắm thóp của y, lắc đầu quầy quậy:

- Không phải, là 20 mẫu, tối đa là 20 mẫu.

Trương Thắng tức điên người, nhưng y cũng đã nhận được một bài học rồi, đó là dục tốc bất đạt, bàn chuyện làm ăn với người ta kỵ nhất là quá cấp thiết, một khi bị người ta nắm được thóp của mình, quyền chủ động sẽ hoàn toàn nằm trong tay người ta.

Vì thế y cố áp lửa giận xuống, uyển chuyển nói:

- Xã trưởng Giả, theo lý mà nói 20 mẫu đất làm việc khác thì không phải là ít, nhưng tôi trồng rau, lợi nhuận mỏng, phải lấy số lượng bù lại, bằng đó đất biết bao giờ mới thu lại được vốn đầu tư.

- Tiểu Trương, không cần kể khổ với tôi, tôi cũng có cái khó của mình. Cậu đừng nghĩ chúng tôi ở nông thôn là có thể tùy tiện, qui định quy tắc nhiều lắm.

Vòi tiền? Trương Thắng xót xa trong lòng, song ít nhất còn có cơ xoay chuyển:

- Xã trưởng Giả, nếu như một mình ông không định đoạt được, cần phải lo lót trên dưới, ở đây không có người ngoài, ông ra giá đi.

- Chuyện này..

Xã trưởng Giả cúi đầu trầm ngâm, nửa ngày trời mới phát ra một câu từ kẽ răng:

- Cậu và Lão Từ là họ hàng thân thích, vậy tôi nói thẳng, 30 vạn, tôi sẽ xử lý giúp cậu.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng nhẩm tính, 350 mẫu đất, bỏ thêm 30 vạn phí bôi trơn, thêm vào lợi tức vay vốn vẫn cứ lãi lớn, dây dưa bao ngày như thế, y không muốn vì tiếc ít tiền mà việc đổ bể, nên sảng khoái chấp thuận:

- 30 vạn thì 30 vạn, chỉ cần ông phê cho tôi 350 mẫu đất.

Nào ngờ xã trưởng Giả lại giở quẻ:

- Đâu ra 350 mẫu, quá nhiều, tối đa là 50 mẫu, không thể nhiều hơn được nữa.

Trương Thắng lặng người, 50 mẫu đất, chừng đó tiền bạc đổ ra để mau 50 mẫu đất... Con mẹ nó, thế này khác gì lại mở một cái quán cơm nữa rồi làm không công nuôi người ta.

Xã trưởng Giả thấy Trương Thắng không còn không chế được bản thân, ngây ra tại chỗ rồi, tủm tỉm cười:

- Đất đai thì có, nhưng từ công chuyển thành tư khó hơn lên trời, cậu cũng phải nghĩ cho cái khó của tôi chứ? Thế này đi, cậu về trước, thương lượng thêm với Lão Từ, vài ngày nữa chúng ta lại liên hệ. Buổi trưa tôi còn vài cuộc họp.

Người ta đã ra lệnh tiễn khách, Trương Thắng đành đứng lên:

- Vậy xã trưởng làm việc, tôi về đây.

Nhìn Trương Thắng rời đi, xã trưởng Giả cười cực kỳ thỏa mãn, cầm ấm trà lên tu từng ngụm, miệng ngâm nga một khúc dân ca.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Vô Độc Bất Trượng Phu.

- Lão già họ Giả này ngày càng tham lam rồi, 50 mẫu đất mà muốn đút túi 30 vạn! Được! Được lắm.

Nghe Trương Thắng kể lại tình hình, đến ngay Từ Hải Sinh cũng không kìm được lửa giận:

Trương Thắng có chút nghi hoặc:

- Hay là ông ta thực sự không có quyền phê duyệt nhiều đất như thế?

Từ Hải Sinh cười nhạt:

- Hiện giờ đất đai xã Kiều Tây thuộc quyền tập thể, không phải của cục quốc thổ, chuyển nhượng đất do xã quyết định, chỉ phải lên cục thành phố đăng ký thủ tục thôi. Ông ta mà không có quyền phê à? Hừm, bây giờ đám quan viên nông thôn bán đất trắng trợn lắm, Thành phố Thiết Phong có cái thôn kề sát khu kinh tế, nhà đầu tư nhìn trúng, thôn mở cuộc họp thế là ký luôn hợp đồng, bán một lèo 540 mẫu đất cho người ta.

- Một thôn còn có quyền lực như thế, Giả Cổ Văn là xã trưởng lại không có quyền à? Tiểu Trương, cậu còn non lắm, ài, mà chẳng thể trách cậu, cậu không có kinh nghiệm ở lĩnh vực này, tại tôi gần đây bù lu công việc, không có thời gian chỉ điểm cậu, cũng quên mất ở xã Kiều Tây còn lão già thành tinh này, khiến ông ta nhìn ra vấn đề. Không phải ông ta không chịu bán, mà là đang thăm dò giới hạn của cậu thôi, cậu đồng ý tức là có lãi lớn trong vụ mua bán này. Đồ hồ ly.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng chán nản, đối phương giảo hoạt ngoài dự liệu:

- Nói vậy tức là ông ta cho dù không biết ở đó sẽ mở khu khai phát thì cũng nhìn ra chúng ta không phải muốn xây nhà trồng rau rồi.

- Thông minh ra rồi đấy! Bây giờ chúng ta đã vào thế bị động, Kiều Tây khi nào khai phát còn chưa rõ, Lão Giả thì tham lam, nếu như đồng ý, e rằng không bỏ ra triệu đồng thì chỗ đất đó không tới tay chúng ta. Nhưng tiền đâu ra, lấy từ tiền đi vay, như thế chúng ta còn bao nhiêu tiền mua đất nữa đây.

Từ Hải Sinh chắp tay sau lưng, đi vòng quanh lẩm bẩm:

- Vốn cho rằng chúng ta tới mua đất, đám nhà quê đó mừng húm ký vội hợp đồng, không ngờ lão già đó gian hơn quỷ, phải bao tiền mới thỏa mãn được cái miệng rộng của ông ta đây? Làm cho người khác hưởng à, không cam tâm.

Trương Thắng im lặng, nhiều khó khăn mà y chưa từng nghĩ tới, y thì đã đặt cả vận mệnh vào đây, đường lui đã bị chặn đứng, phải làm gì bây giờ?

Ngón tay Từ Hải Sinh gõ lên mặt bàn một cách hết sức quy luật, hồi lâu sau ánh mắt biến đổi, tràn ngập sát khí:

- Mai cậu lại mời ông ta đi ăn cơm.

Trương Thắng không cam lòng:

- Mời nữa sao, ông ta tham lam như vậy, có tác dụng không?

- Không những mời cơm, còn phải là tiệc lớn, chỉ mời mình ông ta, ăn cơm, mát xa, chơi gái, không được thiếu khoản nào.

Trương Thắng không hiểu, những chiêu này đã dùng hết rồi mà:

https://thuviensach.vn

- Chỉ sợ không ích gì.

- Không mời thì tiền bạc tiêu tốn trước kia vỗ béo lão ta vô ích à?

Từ Hải Sinh cười lành lạnh, lấy ra một chiếc máy camera từ tủ:

- Tối mai mang theo cái này.

- Ý giám đốc Từ là...?

- Đúng, hẹp lượng phi quân tử, vô độc bất trượng phu.

Từ Hải Sinh gằn giọng:

- Lão già đó nếu như biết chuyện này tôi cũng có phần mà còn không nể mặt như thế, tôi cũng chẳng nể nang gì nữa. Mẹ nó chứ, cướp miếng ăn trong miệng tôi à, định nhổ răng hổ sao?

Nói rồi vỗ vai Trương Thắng:

- Chiếc camera này tôi nhờ người mua từ Nhật về đấy, chưa tới hai tháng, chuyện này giao cho cậu, khéo léo một chút.

Đây là chuyện phạm pháp, biết thế nhưng Trương Thắng vẫn cắn răng gật đầu, y vào bước đường cùng rồi, một liều ba bảy cũng liều, đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, câu danh ngôn này y được học từ nhỏ, cho tới bây giờ mới có cảm thụ sâu sắc.

******

Vì chuyện hệ trọng, không cho phép có sơ xảy, nên Trương Thắng bỏ một ngày làm quen với thao tác chiếc camera, cho tới khi ngay cả ở trong bóng tối cũng bấm được nút cần thiết mới thôi, sau đó đi khắp thành phố một vòng, tìm kiếm địa điểm thích hợp.

https://thuviensach.vn

Tối ngày hôm đó, Trương Thắng lần nữa gọi điện cho xã trưởng Giả, bày ra tư thái bó tay chịu trói, hết sức nhún nhường mời ông ta đi ăn cơm bàn bạc. Bị tên tham quan đó dày vò, y bắt đầu hiểu ra thế nào là bất chấp thủ đoạn, quân tử không lo cái thiệt trước mắt rồi, hôm nay y cúi đầu, là để vì ngày mai ngẩng đầu.

Xã trưởng Giả làm cao từ chối mấy lượt, nhưng không chống cự được Trương Thắng tha thiết hết lần này tới lần khác, cuối cùng cũng phải gật đầu chấp thuận. Tới ngày hẹn, xã trưởng Giả còn đợi Trương Thắng gọi điện thúc giục tới mấy lần mới vênh vang đánh xe tới chỗ hẹn.

Để tiêu trừ sự cảnh giác của xã trưởng Giả, Từ Hải Sinh lần này ra mặt thẳng thắn bàn bạc chuyện mua bán với ông ta. Xã trưởng Giả vòng vèo nghe ngóng mục đích mua đất của Từ Hải Sinh, Từ Hải Sinh năm lần bảy lượt thăm dò lòng tham ông ta lớn cỡ nào, cả hai kẻ lừa người gạt, không chịu lộ bài tẩy của mình.

Có điều xã trưởng Giả cho rằng mình đã bắt chết điểm yếu của Từ Hải Sinh rồi, cho nên không hề vội, ăn cơm xong được Trương Thắng cung kính mời đi tắm rửa, ông ta nhận lời không chút nghi ngờ.

Ba người tới "Đại Hỏa", xã trưởng Giả vì hôm nay uống ít rượu, cho nên muốn tận tình hưởng thụ một phen, khi đi tắm muốn tắm sữa.

Tắm sữa ở đây không phải là dùng sữa để tắm cho đẹp da như chị em, mà là nữ nhân dùng thân thể tắm cho nam nhân, gọi là tắm rửa, không bằng nói là một kiểu mát xa khác. Nữ phụ vụ làm nghề này, không cần xinh đẹp quá mức, nhưng nhất định vóc dáng phải cực phẩm, Trương Thắng tuổi trẻ khí thịnh, bị bàn tay nữ nhân vuốt ve khắp cơ thể, làm người y cứng đờ, còn hai người kia thì từng trải trận mạc rồi, không chỉ thản nhiên tiếp thụ còn dư tinh táo thi thoảng thăm dò lẫn nhau.

https://thuviensach.vn

Tắm rửa xong bọn họ lên tầng hai, đặt một phòng bao, gọi ba cô gái vào bồi tiếp, mở bình rượu tây đắt tiền vừa ca hát vừa khiêu vũ. Ba cô gái này đẳng cấp khác hẳn những cô gái ở Quốc sắc thiên hương, chưa nói tới làn da mịn màng, ngực nở eo thon, hay cặp đùi hút mắt, ăn điểm nhất là đều quần jeam áo phông, trông không khác gì nữ sinh bình thường, mang vị thanh thuần tươi mới, trang điểm nhẹ nhàng, khắc hẳn với những cô gái phong trần.

Xã trưởng Giả là người rất biết nhập gia tùy tục, chuyển đổi thân phận rất nhanh, hai mắt sáng lên:

- Mấy em gái hôm nay không tệ, nào nào, tới đây ngồi đi.

Ba cô gái tới ngồi ở khoảng trống bên cạnh bọn họ, phục vụ mở rượu xong rồi đi ra, trước khi đi còn điều chỉnh ánh sáng trong phòng thành màu đỏ sậm.

Từ Hải Sinh cười đắc ý:

- Lão Giả, ba em gái này đều là sinh viên đại học đấy, thấy thế nào, khác hẳn nữ nhân mà anh thường tiếp xúc hả?

Xã trưởng Giả ngạc nhiên nhìn cô gái tóc dài bên cạnh, nghi ngờ:

- Không phải chứ?

Trương Thắng cũng không tin, sinh viên đi làm nghề này sao? Bây giờ tuy vào đại học không còn danh giá như trước kia nữa, nhưng cũng rất khó khăn, bao nhiêu người vẫn coi đại học là mơ ước, sinh viên là cao quý, y cũng từng như thế, vào được đại học rồi sao còn đi làm cái nghề này, cả tương lai đang chờ phía trước.

Từ Hải Sinh phất tay:

https://thuviensach.vn

- Em gái, đem thẻ sinh viên cho ông ta xem.

Cô gái e lệ lấy từ túi quần phía sau ra một tấm thẻ đưa cho Xã trưởng Giả, xã trưởng Giả lật đi lật lại, đúng là sinh viên ĐH Thương mại Quỳnh Hải rồi, năm vừa rồi cả xã Kiều Tây chỉ có 7 học sinh vào được đại học, ông ta còn đích thân bắt tay trao thưởng cho từng người, mấy trăm người ở dưới vỗ tay ngưỡng mộ, trong lòng bất giác hưng phấn khác lạ.

Có thân phận tiền bạc giống như ông ta, nữ nhân xinh đẹp trẻ trung chơi qua nhiều lắm rồi, với ông ta mà nói thân phận nữ nhân có sức dụ hoặc lớn hơn thân thể nhiều, ông ta chưa bao giờ chơi sinh viên đại học, tuy nói cô bé này dung mạo cũng chỉ thuộc loại khá, thân thể cũng chẳng bốc lửa, ăn mặc bảo thủ, chẳng lộ da lộ thịt, nhưng cảm giác trong lòng khác hẳn.

Khi trả lại thẻ sinh viên cho cô gái, trong mắt xã trưởng Giả không chỉ có dục vọng, mà còn mang theo chút sùng bái.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Bài Học Cuộc Đời.

Trương Thắng thì nhìn cô gái ngồi bên cạnh mình, không biết nên vui mừng hay thất vọng, sinh viên đại học mà y vẫn ao ước, không ngờ lại thế này, nhưng với y bây giờ không quá quan trọng nữa, y vẫn để ý sắc mặt xã trưởng Giả, không ít quan viên ngã dưới váy nữ nhân, hôm nay xã trưởng Giả sẽ ngã dưới thẻ sinh viên..

Từ Hải Sinh và xã trưởng Giả, hai lão già lưu manh ca hát cũng máu, khiêu vũ cũng hăng, ôm hai cô gái nhiệt tình sờ trên nắn dưới, chỉ có Trương Thắng hát vài bài, đáng hoàng ngồi đó nhìn bọn họ chơi đùa.

Điều Trương Thắng bội phục nhất là hai người bọn họ nhìn thế nào cũng giống đôi huynh đệ tình đồng chí hợp, căn bản không thể nhìn ra được bọn họ ngầm kẻ gian ta trá thế nào, vừa nãy khi ăn cơm dùng môi gươm lưỡi kiếm với nhau ra sao, ngay cả lúc này đây đang ôm ấp mỹ nữ trong lòng còn chẳng phải là cái bẫy Từ Hải Sinh giăng ra, xã trưởng Từ liệu có phát hiện hay không thì chưa biết rồi.

Phục thật rồi, mở mắt thật rồi, nhìn thấy cảnh như thế chỉ có kẻ ngu ngốc lắm mới để cho mình dễ dàng chìm đắm vào dụ hoặc của mỹ sắc, sau này mình cũng phải cẩn thận người ta dụ vào bẫy tương tự.

Không cần quan tâm tới bọn họ nữa, Trương Thắng quay sang cô gái bên cạnh, ghé vào tai hỏi nhỏ:

- Em thực sự là sinh viên à?

- Vâng, em và nó là còn là bạn cùng trường.

https://thuviensach.vn

Cô gái chỉ vào người bạn đang nhảy với xã trưởng Giả:

- Đã là sinh viên, sao còn đi làm cái nghề này?

Trương Thắng và Trương Thanh cách nhau ba tuổi, vì thế khi y lên đại học cũng vừa vặn là lúc Trương Thanh lên cao trung, cha mẹ y đều là công nhân bình thường, không thể cùng lúc kham được khoản tiền nhập học lớn như thế, cho nên Trương Thắng từ bỏ việc học đại học, chuyển sang học trung cấp điện để có thể mau chóng đi làm đỡ đần cha mẹ. Dù y chưa bao giờ hối hận vì quyết định lúc đó, nhưng trường đại học, sinh viên đại học vẫn là nơi đối tượng ngưỡng mộ, không ngờ lại gặp sinh viên tình huống thế này, lần nữa Trương Thắng bị hiện thực xã hội cho cái tát vào mặt.

- Anh hỏi điều đó làm cái gì?

Nếu là mấy lão già kia hỏi điều này cô cũng không để bụng, còn bịa ra câu chuyện mùi mẫn thương cảm nào đó để moi thêm tiền từ khách, có điều giọng điệu của Trương Thắng làm cô thấy có chút khó chịu, biết nghề này hèn kém, nhưng cô không cần người khác thương hại mình, nói ra một cái nhận ra thái độ mình không đúng, thoáng cái cười tươi:

- Đừng nói chuyện đó nữa, chúng ta uống rượu đi.

- Không phải chúng ta đang uống …

Trương Thắng còn chưa kịp nói hết thì thân thể mềm mại của cô gái đã sà vào lòng, đôi cánh tay vươn ra quấn lấy cổ, rồi đôi môi dịu ngọt áp tới, sững sờ, đây là nụ hôn đầu của y. Có điều Trương Thắng chẳng có nhiều thời gian mà nghĩ ngợi, vì cái lưỡi kia đã khéo léo như con rắn nước luồn qua môi y, đưa dòng rượu ngòn ngọt chan chát vào miệng, hai cái lưỡi chạm nhau, y thấy lỗ tai bùng nhùng, cảm giác trơn trơn tê tê từ đầu lưỡi sướng khoái khó dùng từ ngữ hình dung nổi.

- Uống như thế đấy.

https://thuviensach.vn

Cô gái rời khỏi môi Trương Thắng, thích thú nhìn khuôn mặt đờ đẫn của y, nói với giọng trêu ghẹo:

Hai người bọn họ nãy giờ uống cũng kha khá rượu rồi, gò má cô gái hồng hào, ánh mắt mê ly, vừa trải qua nụ hôn cuồng nhiệt hô hấp cũng dồn dập hơn, vì Trương Thắng lần đầu uống rượu theo cách ướt át kia, nên không tiếp nhận được hết rượu, rượu vang đỏ từ khóe miệng hai người chảy ra, chảy lên bầu ngực vun cao của cô gái, thấm ướt cả mảng, làm đường gờ chiếc áo lót phía dưới hiện ra, cái áo lót rõ ràng không phải loại có đệm mút, khá mỏng, nên qua hai lớp vải thoáng thấy hai trái sơ ri gồ lên khêu gợi.

Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt! Trương Thắng chửi thầm trong lòng mấy câu, dục hỏa trong cơ thể chèn ép suốt bao lâu cuối cùng đã bùng phát, lần này chủ động đưa tay ra, kéo cô gái đổ sập vào lòng, cuồng nhiệt hôn lên môi, đưa lưỡi khao khát tìm kiếm lại cảm giác mãnh liệt lúc nãy. Chỉ được một Trương Thắng không có chút kinh nghiệm nào đã hoàn toàn nhường lại phần đầu để cô gái dẫn dắt, chỉ đôi tay theo bản năng chi phối, nhào nặn cặp mông đầy đàn hồi …

Tới hơn mười giờ, Từ Hải Sinh ghé vào tai xã trưởng Giả thì thầm cái gì đó, xã trưởng Giả híp mắt cười gật đầu, sau đó gọi người vào tính tiền.

Từ Hải Sinh khi xuống lầu trả tiền nháy mắt với Trương Thắng một cái, y liền nhanh chân vượt lên trên, đi trước bọn họ.

Ba người tới khách sạn Bát Phương, xe Trương Thắng đi trước tới trước, thấy Từ Hải Sinh và hai cô gái đi vào, liền đi tới đưa mỗi người một tấm thẻ.

Phòng đặt ở tầng 12, ba người lên lầu rồi ai nấy tự vào phòng của mình. Ba gian phòng kề sát nhau, để chọn được chỗ này, Trương Thắng và Từ Hải

https://thuviensach.vn

Sinh mất cả một ngày tìm kiếm, nơi này có cái hay là bên ngoài có ban công, hơn nữa ban công ba gian phòng còn liền nhau.

Hai người tính toán phương án hành động tỉ mỉ, nếu như thuê tiểu thư quay phim thì không an toàn, vì làm cái nghề đó không muốn xuất đầu lộ diện, muốn quay vào trong phim sẽ phải bỏ rất nhiều tiền, còn có khả năng hỏng việc, thêm người biết cũng là thêm hệ số nguy hiểm.

Nếu như dùng chìa khóa phụ lẻn vào quay phim cũng không được, cho dù xã trưởng Giả có bị điên đảo thần hồn thế nào cũng không thể không chú ý tới có người xuất hiện ở cửa, biện pháp ổn thỏa nhất là ghi hình ngoài cửa sổ.

Gian phòng xã trưởng Giả nằm ở mé ngoài cùng, vì Trương Thắng đặt phòng xong đã lên khảo sát thực địa, phát hiện ban công ở ngoài cái phòng này dựng một cái rạp nhỏ, bên trong chứa đồ, đứng ở vị trí đó có thể nhìn rõ giường ngủ, hơn nữa cái rạp vào ban đêm tối thui, không dễ bị nhận ra.

Trương Thắng vào phòng, đặt cặp hồ sơ lên trên cái tủ thấp ở đầu giường, y đã ngà ngà say, người mềm nhũn nên liền nằm ra giường, khoan khoái duỗi tay chân, thật êm, cái giường ở nhà của mình làm sao so nổi.

Đột nhiên thấy tất của mình bị cởi ra, Trương Thắng ngồi dậy, chỉ thấy cô gái thanh thuần như nước suối trên núi kia đang quỳ xuống đất, hai tay nâng bàn chân y lên, ngạc nhiên hỏi:

- Em làm cái gì vậy?

- Anh Trương, bọn em được đặt dịch vụ "Quân lâm thiên hạ", phương châm phục vụ của bọn em là làm cho khách thư thái như hoàng đế.

- Đừng, anh không thích như vậy.

https://thuviensach.vn

Tâm tình Trương Thắng tụt xuống rất thấp, lòng bi ai, xã hội biến sinh viên trở thành thế này rồi sao, nhìn gương mặt còn rất non nớt của cô gái, không khỏi động chút lòng trắc ẩn:

- Em bao nhiêu tuổi rồi?

Cô gái hiểu lầm ý y:

- Tháng trước là em tròn mười tám, anh đừng lo..

Trương Thắng có một lần kinh nghiệm, hơn nữa còn là kinh nghiệm khắc cốt ghi lòng cả đời không quên, ứng phó thuần thục hơn nhiều:

- Em xem đó, anh uống rượu nhiều, nói năng không lưu loát nữa rồi, lại làm chân chạy cho sếp cả ngày, cần nghỉ ngơi đã.

Cô gái bấy giờ mới "hì" một tiếng, đứng lên thân thiết hôn Trương Thắng một cái, lấy trong bóp nhỏ của mình ra một điếu thuốc, châm thuốc xong cho vào miệng Trương Thắng:

- Được, vậy anh nghỉ trước đi, em tắm một chút.

Hết sức tự nhiên cởi quần áo tại chỗ, để lại quần áo lót, khoe làn da trắng mịn như trứng gà bóc, háy mắt:

- Hay là vào với em đi.

Trương Thắng nhìn tấm thân mởn mởn thiếu nữ mà nuốt nước bọt:

- Em tắm trước đi, anh nằm lấy sức chút.

Thoáng chốc trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy rào rào, Trương Thắng nghe thôi đã cảm thấy toàn thân rạo rực, tiếc là bản thân y còn có việc phải làm, đợi tiếng máy nhắn tin kêu vang, cầm lấy đi tới cửa phòng tắm nói:

https://thuviensach.vn

- Anh ra ngoài nhận điện thoại, lát nữa quay lại.

- Vâng anh đi đi, em đợi.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Cướp!

Trương Thắng đi ra ngoài hành lang hút thuốc, biết đêm nay chẳng có cơ hội làm ăn gì rồi nên y mới buông thả một phen, cơ mà cứ nhịn thế này không khéo thành bệnh, nghĩ thế cười méo xẹo, từ lúc bắt đầu chuyện này tới giờ, chẳng có điều gì diễn ra đúng theo ý của y cả, giờ đứng đây giữa hành lang vắng lặng, thấy dục vọng kích thích thì ít, hoang mang trầm tư thì nhiều, kiếm được tiền mà cứ phải làm chuyện này không phải điều y muốn, chính mình đang đi vỗ béo cho đám tham quan, trở thành đúng loại người trước kia bản thân xem TV hay chửi bới.

Một lúc sau Trương Thắng quay về phòng, cô gái đã tắm xong, trên người chỉ quấn một cái khăn tắm, đang lau mái tóc dài ướt sũng.

- Con mẹ nó, thật xúi quẩy.

Trương Thắng vừa vào phòng đã vung tay chửi om xòm:

- Đúng là cái số làm chân chó cho người ta mà.

Cô gái bỏ cái lược xuống, đi tới bên cạnh hỏi:

- Làm sao vậy anh?

Trương Thắng đưa tay vuốt vai cô gái, mắt nhìn nửa bầu ngực non tơ lồ lộ dưới khăng tắm màu trắng, giọng tiếc nuối không hề đóng kịch:

- Vừa mới nhận điện thoại của công ty, nửa đêm canh ba rồi còn bắt ra sân bay đón người.

https://thuviensach.vn

Cô gái ôm tay y lắc, giọng ai oán:

- Không đi không được à?

- Ài, hết cách, anh chỉ làm công ăn lương thôi, không tự chủ được.

Trương Thắng thở dài, mở ví dúi một tờ tiền vào tay cô gái:

- Thế này đi, em sang phòng sếp của anh vậy, anh tranh thủ đi sớm về sớm, nếu còn kịp sẽ tìm em, nhé!

Cô gái "ừ" một tiếng có chút hờn dỗi, nghĩ mà xem, một bên là thanh niên đẹp trai, một bên lão già thô bỉ, đều là phục vụ người ta, ai chả muốn thứ tốt hơn, nhưng không còn cách nào, thủ thỉ dặn Trương Thắng nếu lần sau cần thì lại gọi cho mình.

Đuổi được cô gái đi rồi, Trương Thắng hành động ngay, mở cặp ra, hai tay cẩn thận lấy chiếc camera cỡ nhỏ, treo lên người, khẽ khàng đi ra ban công, lần đầu làm loại việc này, vậy mà y không cảm thấy quá hồi hộp, chỉ là chỗ nối giữa hai ban công hơi hẹp, đây là tầng 12, nhìn xuống có hơi chóng mặt, ngã thì khỏi phải nói kết cục ra sao, thế là y ngồi xuống, dùng cả tứ chi bò tới cái rạp nhỏ cuối ban công phòng xã trưởng Giả.

Khe khẽ mở nắp camera, điều chỉnh chế độ ghi hình ban đêm, nhìn đèn hiển thị nho nhỏ của camera, ở đó đã dán băng dính, không còn chút ánh đỏ nào lộ ra ngoài, tới lúc này Trương Thắng mới bình tĩnh điều chỉnh góc độ, hướng về phía gian phòng.

Trong phòng đang trình diễn tiết mục giống như khi y mới vào phòng, một người quỳ dưới đất, nâng chân người kia... chỉ là sao thân thể cô gái này thảm vậy, sao béo như thế, đổi người khi nào... Không đúng, sao người ngồi trên giường là nữ.

https://thuviensach.vn

Nhìn kỹ hơn một chút, Trương Thắng suýt phì cười, xã trưởng Giả còn có sở thích tao nhã này à?

Trương Thắng mở to mắt, cô gái kia cũng quấn khăn tắm ngồi trên giường, khoe bờ vai nhẵn nhụi, hai chân vắt chéo, một tay nâng khuỷu tay còn lại, một tay chống cằm, hứng thú nhìn nam nhân quỳ dưới giường, thi thoảng cười khúc khích lên tiếng tán dương khích lệ. Còn xã trưởng Giả Giả Cổ Văn thì như con chó con … à heo con thì đúng hơn, quỳ dưới chân cô ta, hai tay nâng niu bàn chân nhỏ trắng mịn, liếm láp ngon lành.

Trong phòng đúng là diễn cảnh "quân lâm thiên hạ", có điều hoàng đề là Võ Tắc Thiên.

Trương Thắng cố nén cười, nâng camera lên.

….

Về nhà Từ Hải Sinh, hai người cho băng ghi hình vào đầu máy xem, Tử Hải Sinh nhìn cảnh xã trưởng Giả làm chó hầu hạ gái gọi thì cười nghiêng ngả, vỗ đùi liên hồi:

- Không nhìn ra, thật sự không nhìn ra là Lão Giả còn có một mặt thế này. Ha ha ha, xong rồi, có thứ này, ông ta còn dám không nhận lời sao? Lão Giả chuyến này lật thuyền trong mương trong rãnh, chú em, chiêu tuyệt hậu này hay lắm.

Hôm qua Trương Thắng cũng không quay nhiều, chỉ quay gần nửa tiếng xã trưởng Giả luôn phiên liếm chân cho người ta thôi, sau đó hai người họ trình diễn gì nữa không cần biết, xem nữa sợ không chịu nổi, vì dựa vào đoạn băng này thôi cũng quá đủ rồi.

- Giám đốc Từ còn khen tôi nữa, trong lòng tôi bây giờ hết sức bất an, nếu chẳng phải ông ta tham lam vô độ, tôi cũng chẳng muốn làm thế. Dù sao... Ài.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng lúc hành sự rất quyết tâm, nhưng giờ nghĩ lại có chút day dứt:

- Sao thế, sợ rồi hả?

Từ Hải Sinh liếc nhìn y:

- Sợ thì không sợ, chỉ là trong lòng thấy dùng loại thủ đoạn này không quang minh chính đại.

- Tiểu Trương à Tiểu Trương, sao cậu vẫn còn ngây thơ như thế? Quan trường, thương trường là chốn người ăn thịt người, nói gì tới lương tâm chứ. Lúc lão Giả chèn ép cậu, có niệm chút giao tình nào không?

Từ Hải Sinh đặt cốc rượu xuống, nghiêm túc nói:

- Nếu cậu không thấu suốt được đạo lý trong đó thì vĩnh viễn là kẻ thất bại. Cho dù chuyến này thành công rồi, cậu phát tài lớn chăng nữa thì trong cuộc sống về sau, cậu vẫn chỉ là một kẻ thất bại mà thôi. Từ cách cậu đánh cờ, thực ra tôi đã nhìn ra tính cách của cậu, khi gặp được cơ hội, cậu không bị động chờ đợi, mà là kẻ giỏi chủ động tranh cướp.

Trương Thắng ngạc nhiên lắm:

- Cướp?

- Đúng thế, đó mới là bản chất thực của cậu.

Từ Hải Sinh ngả người dựa vào lưng ghế, nhìn y với ánh mắt thầy giáo chỉ bảo học sinh:

- Mọi thứ trên đời này đều phải dựa vào "cướp đoạt" để thành hiện thực, từ cổ chí kim đều là như thế. Giang sơn phải cướp, nữ nhân phải cướp, sự nghiệp phải cướp, chức vụ phải cướp, chỉ là thủ đoạn khác nhau mà thôi. Thân ở thương trường ai không cướp thời cơ kinh doanh? Thân ở quan

https://thuviensach.vn

trường ai không cướp vị trí? Thân ở tình trường, chẳng lẽ muốn ngồi đợi mình lọt vào mắt xanh nữ nhân hay sao... Cậu có biết trên đời này loại người nào có thể ngồi trên đầu người khác, sống cuộc đời sung sướng không?

Thời gian qua Trương Thắng sinh ra chút cảm giác "thần tượng" với vị lãnh đạo cũ này, ông ta như có lời giải cho mọi vấn đề, kinh nghiệm sống, đó là thứ y tha thiết muốn có nhất bây giờ, hơi ngả người về phía trước, chăm chú lắng nghe:

- Giám đốc, cứ nói.

- Chỉ có hai loại thôi, một là "chó", hai là "sói". Chó trung thành, chủ nhân sẽ thưởng thịt thừa cho nó, khi vui vẻ còn có thể giơ nó lên đầu. Sói thì khác, sói dám cướp, không cần người khác cho mình thịt mới có cái ăn, tìm được cơ hội là nhảy lên đầu người ta.

- Muốn vươn lên trong cuộc đời này, hoặc là làm chó, hoặc là làm sói, nếu như cả hai đằng đều không muốn, chỉ muốn bình an hết cuộc đời, thì đó là thỏ, nhưng vận mệnh của thỏ là cả đời sống nơm nớp lo sợ dưới đáy xã hội. Cậu đã muốn thay đổi vận mệnh, không làm thỏ nữa, vậy thì hoặc làm chó hoặc làm sói, cậu muốn tôi dạy cho cách nào?

Trương Thắng không chút suy nghĩ, đáp chắc nịch:

- Sói!

- Tốt.

Từ Hải Sinh vỗ tay tán thưởng:

- Muốn làm sói thì phải biết cướp đoạt, mà đã có cướp đoạt thì không thể tránh được chiến tranh. Thế nên người ta mới gọi thương trường là chiến

https://thuviensach.vn

trường, đánh trận thì phải có người chết, loại việc này ai làm được? Đám thỏ mà cái lá trên cây rơi xuống cũng giật mình sao?

- Mà chiến tranh thì phải dùng thủ đoạn, thắng làm vua, thua làm giặc. Lưu Bị có phải là cướp không? Chu Nguyên Chương có phải là cướp không? Nỗ Nhĩ Cáp Xích có phải là cướp không? Hồng Thiên Vương có phải là cướp không? Kẻ thua mới là giặc cướp, thủ đoạn không quan trọng, quan trọng là ở kết quả.

Trương Thắng nghe hết sức chú tâm, thi thoảng khẽ gật đầu.

Từ Hải Sinh tiếp tục chân thành nói:

- Dung nhập vào xã hội là điều quan trọng nhất, nhiều khi không phải chúng ta lựa chọn cuộc sống, mà cuộc sống lựa chọn chúng ta. Tự cho mình là thanh cao càng tệ hơn cam nguyện hèn mọn, hèn mọn là không dám đi tranh cướp, không có dũng khí thay đổi, cam lòng chấp nhận số mệnh. Còn tự cho mình thanh cao, là từ chối thế giới này, vừa không thay đổi được thế giới, cũng không thích ứng được với luật chơi cuộc đời, kẻ không phù hợp với luật chơi hoặc bị loại bỏ, hoặc là trốn đi, đó là kẻ thất bại lớn nhất.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Người Bất Nhân, Ta Bất Nghĩa.

Trương Thắng lại gật đầu, im lặng nghiền ngẫm những lời Từ Hải Sinh nói, thật lâu sau mới như ngộ ra được thở nhẹ một hơi, tiếp đó đưa mi mắt lên, lo lắng hỏi:

- Nhưng, nếu ông ta thẹn quá hóa giận, cá chết lưới rách với chúng ta thì sao?

Từ Hải Sinh ung dung mỉm cười:

- Yên tâm, ông ta tuyệt đối không dám trở mặt, chức quan của ông ta có lợi hơn nhiều 300 mẫu đất, ông ta tự biết nặng nhẹ. Vốn tôi cũng không muốn quá đáng với ông ta, mà là do ông ta ép chúng ta. Ông ta bất nhân nên chúng ta mới đành bất nghĩa, không phải chúng ta chủ động gây hấn, dù sao cơ sở làm ăn vẫn là hòa khí sinh tài.

- Đúng vậy.

Từ Hải Sinh ngả người tới căn dặn:

- Sáng mai cậu lại tới văn phòng đợi ông ta, trước tiên là thăm dò, nếu ông ta ngoan ngoãn nhận 30 vạn, làm hợp đồng cho chúng ta thì không cần nói nữa. Nếu ông ta vẫn không nể tình, cậu cũng không cần khách khí, đem chủ bài ra, khi đó không phải chúng ta cầu ông ta, mà là ông ta cầu chúng ta rồi.

Nghĩ tới khoản vay 2.8 triệu đồng kia, Trương Thắng gật mạnh đầu, dù sao Giả Cổ Văn cũng chỉ là tên tham quan ô lại, dùng thủ đoạn này với ông

https://thuviensach.vn

ta là báo ứng ông ta tự chuốc lấy mà thôi.

Hôm sau còn chưa tới giờ làm việc Trương Thắng đã xuất hiện trước văn phòng của xã trưởng Giả, phải dậy sớm tới mức mẹ y đâm lo lắng, dặn chưa tìm được việc làm cũng không cần quá gấp, giữ gìn sức khỏe, càng khiến y muốn dứt điểm chuyện này cho sớm.

Khung cảnh không khác mấy hôm trước, vẫn là một ấm trà, vẫn cái bộ dạng nửa sống nửa chết khép mắt ngồi trên ghế, có điều lần này Trương Thắng không quy củ ngồi ở phía đối diện đợi xã trưởng Giả tuyên án nữa.

Trương Thắng tự nhiên lấy bao Gấu Mèo trước mặt xã trưởng Giả, rút ra một điếu, châm lửa hút phì phèo, bình thản đặt nửa mông lên bàn làm việc nhìn xã trưởng Giả.

Xã trưởng Giả đương nhiên không phải đang ngủ gật, ngạc nhiên mở mắt nhìn Trương Thắng rồi lại cười một tiếng khinh miệt, khép mắt lại, không biết tên nhóc này kiếm được chỗ dựa nào, tới đây tác oai tác quái, hừ, cùng lắm thì không cần số tiền kia, cứ theo nguyên tắc mà làm, xem ai làm gì nổi.

Trương Thắng hút hết điếu thuốc, rót trà của xã trưởng Giả hớp một ngụm mới nói:

- Xã trưởng Giả, hôm nay tôi tới vẫn là vì chuyện kia. Ha ha ha, tôi biết ông có cái khó của mình, nhưng cái khó của ông chẳng bằng người huynh đệ này đâu. Xã trưởng Giả, chúng ta cũng xem như một phen giao tình, ông nỡ nào lại không giúp.

Xã trưởng Giả có cảm giác rất không lành từ giọng điệu của Trương Thắng, nhưng ông ta không phải hạng dễ bị hù, lấy một điếu thuốc, nhưng đợi mãi không thấy Trương Thắng châm cho mình, tự lấy bật lửa châm thuốc, ung dung nhả khói:

https://thuviensach.vn

- Tiểu Trương, tôi muốn giúp lắm chứ, nhưng 300 mẫu quy mô quá lớn. Cậu không hiểu chuyện trên quan trường, đất có để hoang ở đó cũng chẳng ai nói gì, nhưng đem dùng, cho dù có là chuyện ích nước lợi dân, cũng sẽ có một đám người bâu lấy nói này nói nọ. Bao nhiêu người chăm chăm nhìn vào như thế, tôi cũng áy náy lắm chứ.

Trương Thắng thu lại nụ cười, nhìn thẳng vào ông ta:

- Xã trưởng Giả, anh Giả, ngả bài luôn vậy, thằng em đây chuyến này đặt toàn bộ gia tài vào rồi, tiền mua đất là tôi vay ngân hàng đấy, cho nên chỉ được thành công chứ không được thất bại. Nếu bại, chỉ còn cách nhảy cầu tự tử thôi, tôi không định vào tù đâu.

Té ra là ỷ vào trò vô lại, mình đánh giá thằng nhãi này quá cao rồi, xã trưởng Giả nhíu mày:

- Làm ăn thì phải chừa lại đường lui, đó là điều ai cũng phải biết. Tiểu Trương, cậu có vay tiền hay không thì cũng thế, không phải tôi không giúp mà là không giúp được, tối đa chỉ phê 50 mẫu mà thôi, thế đã là hết khả năng rồi, chừng đó đất tôi cũng phải lo lót trên dưới, số tiền tôi nói, cậu đã nghĩ kỹ chưa?

30 vạn cho 50 mẫu, tức là 350 mẫu lão già này muốn tận 1.5 triệu, quá nửa số tiền vay của mình rồi, giám đốc Từ nói đúng, lão tư bất nhân thì mình phải bất nghĩa thôi, Trương Thắng từ từ đứng lên, từ trên nhìn xuống, nói từng chữ một:

- Xã trưởng Giả, mảnh đất hoang đó bán được với giá gần 3 triệu đồng, đối với thôn, với xã đều là chuyện tốt. Ông cũng được 30 vạn bỏ túi, không phải là ít nữa, xã trưởng Giả, mong ông chấp thuận.

Xã trưởng Giả cười lớn:

https://thuviensach.vn

- Cậu nói đúng lắm, một mảnh đất hoang không ai ngó tới còn bán đi được, đủ cho tôi có thể ăn nói với mọi phương diện rồi. Có điều, tôi cũng biết cậu tuyệt đối không định trồng rau, cậu định làm gì, tôi không biết, cũng không muốn biết làm cái gì. Cậu ngả bài thì tôi cũng ngả bài, muốn 300 mẫu đất đó thì bỏ ra 1 triệu, hơn nữa còn phải trả ngay bây giờ.

Trương Thắng cũng cười ngất:

- Không, ông mới là người phải nghe cho rõ này, tôi sẽ không trả ông 30 vạn kia nữa, mỗi mẫu đất 8000, đó là giá phải chăng, bất kỳ cơ cấu nào thẩm tra cũng không ra vấn đề, tôi muốn mua 350 mẫu, không thiếu một mẫu nào.

Xã trưởng Giả thất kinh:

- Cái gì? Cậu, cậu điên rồi à, định làm cướp sao?

Trương Thắng cười lạnh:

- Đúng, tôi điên đấy! Tôi bị ông ép vào đường cùng, không còn cách nào khác. Người đã đi vào đường cùng thì còn gì phải cố kỵ nữa, xã trưởng Giả, chuyện hay ho ông làm hôm qua tôi ghi hình lại hết rồi, chuyện của tôi, ông trông mà làm.

- Cái gì?

Thân hình to béo của xã trưởng Giả dựng dậy như lò xo bị nén, điếu thuốc làm bỏng ngón tay, ông ta vội vứt đi, nhìn xoáy vào Trương Thắng:

- Cậu nói cái gì?

Trương Thắng lấy từ trong lòng ra một cuốn băng bọc bởi giấy báo, đặt bộp lên bàn, cười nhạo:

https://thuviensach.vn

- Xã trưởng Giả, quá trình ông dâm dục đêm qua tôi ghi cả lại rồi, chậc chậc, thật không nhìn ra, xã trưởng Giả còn thú vui đó, quỳ dưới chân người ta như chó gặm xương vậy. Bản gốc cuốn băng nằm ở chỗ người anh em tôi, chỉ một cuộc điện thoại là nó truyền đi khắp thế giới, lúc đó thiên hạ bao la cũng chẳng có chỗ cho ông dung thân đâu.

Xã trưởng Giả tức giận quá độ, mãi môi mới run rẩy nói ra được:

- Cậu... Cậu sao có thể làm thế? Sao có thể? Không thể làm việc theo cách này, làm người không thể vô sỉ như vậy được!

Trương Thắng cười ha hả, chống hai tay lên bàn, cúi xuống nhìn ông ta âm trầm nói:

- Vì sao tôi không thể? Đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy mà.

Xã trưởng Giả mặt tím tái, mắt long lên xòng xọc, rống lên:

- Đồ khốn kiếp, mày đừng ép tao, tao sẽ tố cáo mày lừa đảo tống tiền.

- Xã trưởng Giả, ông thật nhanh quên, việc này không thành thì tôi cũng xong đời, sợ ông tố cáo à, hét to lên, gọi người vào bắt tôi đi. Ông nói tôi vô sỉ? Thử nhìn lại con người ông xem, tôi so nổi không? Ông chẳng qua kiếm ít đi một chút mà thôi, có cần tức giận thế thôi.

Trương Thắng đi tới nhặt mẩu thuốc lá xã trưởng Giả làm rơi, dụi tắt:

- Ông đừng dẫn hỏa thiêu thân, tôi đợi quyết định của ông, bái bai.

Chủ bài đã ra, giờ chỉ còn xem xã trưởng Giả ra bài thế nào.

Hai ngày như dài vô tận trôi qua, Trương Thắng và Từ Hải Sinh vẫn trấn tĩnh, không gọi điện cho xã trưởng Giả lấy một cuộc. Vào lúc này, bọn họ tuyệt đối không thể để lộ một chút nhượng bộ nào cho xã trưởng Giả mềm

https://thuviensach.vn

lòng, còn tiền đút lót cho ông ta, bọn họ đã không muốn chi một xu, đắc tội triệt để với người ta rồi, bất kể quan hệ thế nào cũng đã hết, không cần phải để lại đường hòa giải nữa.

Tới buổi chiều ngày thứ ba, xã trưởng Giả rốt cuộc cũng gọi điện thoại tới, giọng khàn đặc mệt mỏi, chẳng còn sinh khí:

- Tiểu Trương hả?... Cậu tới chỗ tôi một chuyến, chúng ta bàn bạc. Cuốn băng gốc phải mang theo..

Trương Thắng thông báo cho Từ Hải Sinh, mới biết xã trưởng Giả đã gọi điện cho ông ta, Từ Hải Sinh càng nhìn thấu triệt hơn y, không chút dung tình, từ chối thẳng thừng, ông ta mới đành gọi điện cho y.

- Cậu bắt taxi đi đi, cẩn thận một chút kẻo ông ta chó cùng rứt dậu, tôi ở lại nhà máy, chúng ta chia ra hai đường thì ông ta mới không dám giở trò. Băng ghi hình không đưa vội, đợi ký hợp đồng xong hãy đưa, đó là chỗ dựa duy nhất của chúng ta.

- Tôi hiểu.

Trương Thắng bình tĩnh đáp, y đương nhiên hiểu nếu bị xã trưởng Giả lừa mất cuốn băng, y vào tù là cái chắc, sao không cẩn thận cho được.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Nghe Trời Định Đoạt.

Loại người như Trương Thắng, sắp lên chiến trường thì căng thẳng, một khi lên chiến trường rồi là chỉ biết tiến lên, hoàn toàn vứt bỏ rụt rè sợ hãi.

Tới văn phòng xã trưởng Giả, ông ta vừa thấy Trương Thắng đi vào là nhào tới như chó đói:

- Cuốn băng đâu?

Trương Thắng đủng đỉnh đi tới ghế sô pha ngồi xuống, vắt chân chữ ngũ, hỏi lại:

- Hợp đồng đâu?

- Hợp đồng làm sao mà có thể ký nhanh như thế? Cho dù đích thân tôi dẫn cậu đi làm, cũng phải lên khu xin con dấu của bảy tám ban ngành, còn phải đợi tiền cậu gửi tới mới có hiệu lực.

- Cho nên chờ hợp đồng có hiệu lực tôi sẽ đưa băng cho ông, ông yên tâm, cuốn băng được cất giữ rất tốt, tuyệt đối không có người thứ ba nhìn thấy.

Xã trưởng Giả thấy không dụ được Trương Thắng, mắt lộ vẻ hung dữ:

- Nếu cậu không giữ chữ tín, ký hợp đồng xong lại dùng cuốn băng uy hiếp tôi thì sao?

- Không có chuyện đó, vì đó là phạm tội, tôi không cần mạo hiểm khiến ông đồng quy ư tận, lần này mua bán thành công, tôi sẽ giao cuốn băng, hai

https://thuviensach.vn

bên đường ai nấy đi.

Trương Thắng nói nhẹ nhàng mà chắc chắn:

Xã trưởng Giả nhìn chằm chằm Trương Thắng hồi lâu, ông ta hơi ân hận, chính ông ta dồn ép khiến con thỏ này hóa sói, thấy không có cơ xoay chuyển nữa, gật đầu:

- Được, bây giờ tôi đi chạy thủ tục cho cậu, đợi hợp đồng tới, cậu dám không giao cuốn băng ra, hoặc sau này dùng nó uy hiếp tôi, tôi sẽ tới viện kiểm sát, muốn chết thì mọi người cùng chết.

Trương Thắng cười dài:

- Xã trưởng Giả yên tâm, không ai trong chúng ta chết hết, ông vẫn cứ là viên quan đường hoàng, còn tôi chỉ là thương nhân kiếm chút lợi, thế thôi.

Nửa tháng sau, toàn bộ hợp đồng chuyển nhượng đất đã đầy đủ, Trương Thắng và Từ Hải Sinh cùng ra mặt, kiểm tra chi tiết hợp đồng, chuyển khoản, nhận hợp đồng, giao băng gốc, từ đó hai bên không liên quan tới nhau nữa.

Trước khi giao cuốn băng, Trương Thắng mượn máy sao băng của người bạn, sao chép một bản, đem cất đi. Không phải muốn dùng uy hiếp xã trưởng Giả làm việc cho mình, chẳng qua thấy chuyện này chẳng vẻ vang mấy, đối phương lớn nhỏ gì cũng là quan viên, mình là một công nhân, không có chỗ dựa, nên cần thứ gì đó giữ thân.

Vậy là tiếp theo chỉ còn đợi cơ cấu hữu quan của chính phủ công bố tin tức khai phát khu Kiều Tây, trong thời gian này Trương Thắng cũng hỏi Từ Hải Sinh tình hình của Mạch Hiểu Tề. Từ Hải Sinh có vẻ như không muốn nói tới chuyện này, chỉ nói qua loa nhà máy đã kiểm tra tài vụ, Mạch Hiểu Tề đúng là tham ô khoản tiền lớn, con số phải trên 1 triệu, đủ để phán tử hình.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng chả quan tâm Mạch Hiểu Tề sống chết ra sao, mỗi người đều phải chịu trách nhiệm cho việc làm của mình, hắn có gan tham ô thì phải chấp nhận hậu quả, y chỉ lo cho tình cảnh của Trịnh Tiểu Lộ, nhưng y chẳng có lập trường gì đi quan tâm tới người ta, quan trọng nhất là, vụ đánh cược lớn nhất cuộc đời y vừa mới bắt đầu, không tự định đoạt được vận mệnh của mình nữa, vẫn như cũ, âm thầm nhìn Trịnh Tiểu Lộ từ xa mà thôi.

Từ ngày từng ngày qua đi, mùa hè đã hết, mùa thu tới rồi, chính phủ vẫn không có động tĩnh, trời lạnh dần, khả năng chính phủ khai phát Kiều Tây vào mùa đông không lớn, phải đợi tới mùa xuân sang năm rồi.

Khoản vay của Trương Thắng có kỳ hạn tám tháng, thời gian tới tháng 3 năm 1996, nếu như khi đó chính phủ vẫn chưa có hành động, y sẽ phải gánh một khoản nợ lớn, khả năng sẽ bị ép bán rẻ đất trừ nợ, nếu như vẫn không đủ tiền trừ nợ, thì y sẽ phạm tội lừa đảo vào tù.

Trương Thắng lòng như lửa đốt, khoản vay đứng tên y, Từ Hải Sinh có sốt ruột chẳng qua cũng chỉ là có kiếm được tiền hay không, còn y coi như cược mạng nhỏ vào đó, cảm giác tất nhiên khác, cho nên thường xuyên đạp xe tới xã Kiều Tây, đứng trên cao ngây ra nhìn mảnh đất bao la mấp mô thuộc về mình.

Tuyết đã rơi ba trận lớn, hai ngày nữa thôi là Tết Tây, Trương Thắng lại lần nữa đạp xe ra ngoại ô, toàn bộ vùng đất đã được phủ tuyết trắng xóa, không còn cảnh tượng bụi đất mù mịt khó coi như đầu đông, hay chỗ chỗ xanh chỗ vàng nham nhở như mùa thu, song cảnh đẹp không làm dịu tâm tình của y bao nhiêu.

Hai Béo khi còn nhỏ lẽo đẽo theo đuôi y gọi tư lệnh làm đại lý bia đã phát đại rồi, người mua nhà ở Thái Bình Trang nhờ đường quốc lộ kiếm một khoán lớn, còn y trước giờ không có gan tham dự chuyện gì, cho nên

https://thuviensach.vn

chỉ là người xem. Nay y là một nhà mạo hiểm, song tới khi nào khu Kiều Tây mới khai phát đây.

Trên bàn cờ vận mệnh, con tốt nhỏ là y sẽ bị đẩy về phía nào.

Dù sao mình đã làm hết sức, giờ chỉ còn cách nghe trời định đoạt.

Tuyết vẫn đóng dày từng lớp, phủ lên tán cây, có điều ánh mặt trời đã sáng hơn vài phần, trên con đường chính chạy xuyên qua thành phố, Trương Thắng thong thả đạp xe, lúc nghĩ chuyện này lúc sang chuyện khác, bất chợt nhìn thấy bóng người quen thuộc ở trạm xe bus.

Đó là Trịnh Tiểu Lộ, cô mặc chiếc áo khoác ngoài màu xám đã hơi bạc màu, cổ áo dựng cao, đầu đội chiếc mũ len kéo thấp chê kín tai, chỉ lộ ra khuôn mặt yêu kiều thuần khiết đỏ bừng bừng vì giá rét, cô nhón chân nhìn ra xa đợi chuyến xe của mình, đôi mắt ấy vẫn cứ trong như dòng nước suối.

Nhìn thấy cô, Trương Thắng theo tiềm thức bóp phanh, tuyết đóng trên đường đã được công nhân vệ sinh quét hết, nhưng vẫn còn một lớp mỏng, y phanh gấp làm cả chiếc xe trượt đi, phải chống một chân xuống mới trụ lại được, bánh sau vẽ một vệt nửa vòng cung trên mặt đất.

Trịnh Tiểu Lộ bị tiếng phanh xe làm chú ý, nụ cười nhẹ thoáng nở trên môi, lúm đồng tiền vừa hiện lên đã biến mất, gật đầu với y:

- Chào anh Trương.

Chóp mũi Trịnh Tiểu Lộ đỏ rực, hai má cũng vậy, trông như quả táo đỏ, lúc này trông cô giống một cô bé mười sáu mười bảy tuổi, còn chưa trưởng thành, chỉ là mấy tháng rồi không gặp, cô gầy đi rõ rệt, cái cằm nhọn hơn, đôi mắt to hơn, không biết dưới lớp áo mùa đông dầy, là thân hình đã gầy ốm tiều tụy thế nào?

https://thuviensach.vn

Trương Thắng không biết, trong mắt Tiểu Lộ, y mới là người thay đổi nhiều hơn, mặc dù vẫn ăn mặc đơn giản, vẫn đi chiếc xe đạp cà tàng, song tinh thần toàn thân đã khác hẳn, đôi mắt tự tin kiên nghị, bớt đi nhiều sự non nớt, thêm vào vững vàng của nam nhân trưởng thành, đủ khiến các cô gái không thể không chú ý khi y xuất hiện rồi.

Trương Thắng liếc mắt qua nhìn thấy tay Trịnh Tiệu Lộ xách một cái túi nặng trĩu, dắt xe đi tới:

- Tiểu Lộ, mới sáng sớm ra đã đi đâu thế này?

Trịnh Tiểu Lộ ấp úng nói:

- Anh Trương, em... em tới trại giam thăm Mạch Hiểu Tề.

Trương Thắng nghe vậy thì im lặng, Mạch Hiểu Tề ra tòa là chuyện chắc chắn rồi, nghe nói viện kiểm sát đã chính thức ra lệnh bắt giữ, tin đồn trong nhà máy rất nhiều, có người nói hắn tham ô hơn triệu đồng, còn có tin đồn hoang đường hơn, nói số tiền đó phải hơn 10 triệu, nhà máy in Tam Tinh tới bờ vực phá sản, bị thương nhân Hong Kong thu mua, chính là do con sâu mọt hắn tham ô tài sản quốc gia.

Ở thời đại đó, tham ô trên 50 vạn thôi đã bị phán tử hình rồi, tin tức Trương Thắng nghe được từ chỗ Từ Hái Sinh hắn là đang tin cậy nhất, hơn 1 triệu, đủ để đặt dấu chấm hết cho cuộc đời của Mạch Hiểu Tề.

Trịnh Tiểu Lộ là người yêu của Mạch Hiểu Tề, hôm đó đã ăn cơm đính hôn, mặc dù chưa tổ chức hôn lễ, càng chưa lấy giấy kết hôn, tóm lại về mặt pháp luật thì cả hai bên không có chút dính dáng nào hết, nhưng người đời sao nghĩ như vậy, Mạch Hiểu Tề tham ô, Trịnh Tiểu Lộ lại không có chút liên quan nào sao? Có người nói Mạch Hiểu Tề mua cho cô rất nhiều đồ trang sức, còn mua nhà cho cô. Thế là Trịnh Tiểu Lộ sống trong đủ thứ lời ong tiếng ve, nhưng ánh mắt mới đầu là cảm thông thương hại, dần dần chuyển sang khinh bỉ xa lánh.

https://thuviensach.vn

Chuyện đã không thể xoay chuyển, đáng lẽ Trịnh Tiểu Lộ nên tránh xa Mạch Hiểu Tề mới đúng, nhưng cô gái ngốc nghếch này còn đi thăm hắn.

Trương Thắng có chút ghen tị, tình yêu như vậy có thể nói là chân thật, là thứ dựa vào thủ đoạn của Quách Y tinh không bao giờ chiếm được.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Lời Nói Như Băng Thấu Cốt. (1)

Hai bên chẳng kịp nói nhiều, vì chiếc xe bus Trịnh Tiểu Lộ đã xuất hiện đằng xa, cô vội vã xách túi đi lên vai, nói gấp:

- Anh Trương, em đi đây, khi nào rảnh nói chuyện.

- Ừ, hẹn gặp lại.

Xe bus vừa dừng, cả đoàn người ùn ùn kéo tới, chẳng phân biệt được ai với ai, chỉ thấy áo choàng dài, áo nhung, áo da, chen lấn xô đẩy. Các nam chiến sĩ vận khí đan điền, dùng mười thành công lực, huých vai gạt tay, liều mạng trong đám thiên quân vạn mã tranh thủ lách không gian chật hẹp trước mắt.

Nam đã như thế, các nữ đồng bào càng như hổ như báo, chẳng chịu thua kém, nào là húc đầu nào là đánh mông, lấy eo hông làm trục, khiến các nam đồng bào không tiện tranh với nữ nhân bị đẩy cho nghiêng ngả.

- Á.

Cô gái hiền lành, thân hình lại mỏng manh yếu đuối như Trịnh Tiểu Lộ thì làm sao tranh nổi với bọn họ, cuộc chiến vừa bắt đầu, không biết ai xô một cái, chân lệch đi, ngã oạch xuống đất.

Trương Thắng tuy đã chào tạm biệt, nhưng vẫn chưa đi, nhìn thấy cảnh đó vứt ngay xe đạp sang một bên, chạy nhanh tới, đỡ Trịnh Tiểu Lộ dậy, kéo cô sang bên tránh khỏi đám người kia:

https://thuviensach.vn

- Em phải cẩn thận một chút chứ, mùa đông thế này rất dễ bị thương, nếu chẳng may trẹo chân bong gân, em một thân một mình không ai chiếu cố thì phải làm sao?

Trịnh Tiểu Lộ cười ngượng ngập, lộ hàm răng trắng đều:

- Cám ơn anh Trương, bình thường em cũng không đi xe bus, không chen được với bọn họ, hì hì, bọn họ lợi hại quá.

Trương Thắng nhặt chiếc túi Trịnh Tiểu Lộ đánh rơi trên mặt đất lên, nhìn lên xe bus đã chật kín, có người bị ép dán sát mặt vào cửa kính, vậy mà phía dưới vẫn còn người đang hò hét.

- Này, nhích vào trong một chút, một chút thôi.

- Cái cô kia, không có ý thức công cộng à, đây là xe bus, không phải xe riêng nhà cô, nếu sợ đụng chạm thì đừng có đi xe bus.

Tài xế cũng quát:

- Lên nhanh không thì bảo, tôi đóng cửa đây này.

Những người ở gần cửa xe không chịu nổi chật chội, hè nhau kéo cửa đóng lại, có người giơ chân dọa đạp người cố leo lên, chiếc xe bus cũ kỹ phun ra một đám khói dài, lắc lư lên đường, để lại sau những tiếng chửi bới.

Trịnh Tiểu Lộ ủ rũ nói:

- Xe đạp của em bị hỏng xích, nên mới chuyển sang đi xe bus, không ngờ sắp năm mới, người đi xe đông như vậy, em đợi tới chuyến thứ tư rồi đấy.

Vừa nói vừa dậm chân, đưa tay lên miệng thổi hơi, đôi mắt đen như quả nho chớp chớp, thấy Trương Thắng vẫn cầm túi của mình đứng đó, lí nhí

https://thuviensach.vn

nói:

- Cám ơn anh, anh về nhà đi, em đợi chuyến xe tiếp theo vậy.

Trương Thắng làm sao về nhà được, nhíu mày:

- Quên đi, em xem bến xe còn nhiều người đứng đợi như thế, lát nữa lại tranh nhau lên xe thôi, bằng vào sức vóc của em, lại còn xách nhiều đồ như thế, đợi tới tối cũng chẳng có xe mà đi... Được, dù sao hôm nay anh cũng rảnh rỗi, để anh chở em đi.

Trịnh Tiểu Lộ ngần ngại lắc đầu:

- Thôi, em không làm phiền anh đâu.

- Phiền cái gì, đừng rầy rà nữa, lên xe đi.

Trương Thắng không cho Trịnh Tiểu Lộ từ chối, nhấc xe đạp lên, chỉnh lại giỏ xe xiêu vẹo, đặt túi đồ của cô vào đó, nhấc chân lên xe, gọi:

- Mau đi nào.

- Thôi, em..

Trương Thắng trừng mắt:

- Sao nhiều chuyện thế, nhanh lên.

- Dạ...

Trịnh Tiểu Lộ hơi giật mình, trước kia Trương Thắng không bá đạo như thế, ít nói, bị người ta trêu cũng thường chỉ cười cho qua, cô ngoan ngoãn đi tới, ngồi lên xe, đưa hai ngón tay ra, nắm lấy góc áo y.

- Làm cái gì thế hả? Đường trơn lắm lấy, em mà không giữ cho chắc, chẳng may ngã xuống thì làm sao? Muốn anh nuôi cả đời à?

https://thuviensach.vn

Trịnh Tiểu Lộ bật cười khẽ, đưa cả hai tay ra ôm lấy hông y, tuy nói là mùa đông, cả hai đều mặc quần áo rất giày, căn bản là chẳng cảm thấy gì, nhưng nhìn đôi bàn tay nhỏ đặt ở bụng mình, có thứ lập tức cứng như cột sắt, hiệu quả đôi bàn tay đó nhanh hơn cả mấy trò khiêu khích của đám tiểu thư chốn phong nguyệt.

Chở thêm một người, nhưng chả hiểu sao Trương Thắng thấy xe càng lúc càng nhẹ, tới ngay cả gió bắc quất vào mặt cũng thấy ôn nhu ấm áp, một tình cảm vừa xa lạ và quen thuộc nhộn nhạo trong lòng...

Năm 1995 chỉ còn đếm bằng giờ nữa thôi, quốc gia "mở cửa" sắp sang năm thứ tư, kinh tế phát triển thấy rõ bằng mắt thường, ví như taxi đã phổ biến lắm rồi, chứng tỏ đời sống người dân nâng cao, nhưng công nhân bình thường không đủ tiền tùy ý gọi taxi, Trịnh Tiểu Lộ dậy thật sớm bắt xe bus cũng là vì cố gắng tiết kiệm đồng nào hay đồng nấy.

Hai người dọc đường nói chuyện, mới đầu Trịnh Tiểu Lộ hết sức né tránh nhắc tới Mạch Hiểu Tề, dần dà có lẽ vì đã lâu không có người thổ lộ áp ức trong lòng, cô mở lòng hơn. Thì ra đây là lần thứ 5 Trịnh Tiểu Lộ tới thăm Mạch Hiểu Tề rồi, có điều theo quy định trước khi chính thức tuyên án không được thăm nom, lần nào cô cũng bị chặn bên ngoài, hai tháng qua vì thế ít tới hơn.

Giờ thấy sắp Tết Tây, Trịnh Tiểu Lộ nghĩ, có lẽ nếu nói khó người ta sẽ thông cảm một chút, thực sự không được thì gửi cho Mạch Hiểu Tề ít đồ, để hắn biết còn có người nhớ tới mình, không phải lẻ loi cô quạnh qua năm mới, cho nên lại lần nữa đi thăm.

Thực ra nói không được thăm nom chứ cụ thể chấp hành không được đúng nguyên tắc như thế, trại tạm giam quản lý không quá nghiêm ngặt. Giám đốc trại giam nhiệm kỳ trước vì quản lý không đúng quy định xảy ra sự kiện cho người tạm giam ra ngoài. Cho tới tận khi một lần có người nói dối là trong nhà có việc, đút lót khoản lớn, ông ta tự ý thả người, kết quả

https://thuviensach.vn

chẳng được mấy ngày, người đó phạm tội bên ngoài bị bắt, sự tình bại lộ, vị giám đốc trại giam mất chức. Sau sự kiện đó, quản lý trại giam bề ngoài nghiêm ngặt hơn rất nhiều, nhưng là với người dân bình thường mà thôi, chứ chỉ cần có quan hệ, đi đúng cửa là đèn xanh bật lên bất kỳ lúc nào.

Người đi đường ngày một đông, chiếc xe đạp được Trương Thắng lái rất cẩn thận, chậm rãi đi dưới ánh mặt trời, không có nguy hiểm gì cả. Khi đi qua trường trung học, nhìn cánh cửa lớn đóng chặt, Trịnh Tiểu Lộ hoài niệm nói:

- Anh Trương nhìn kia, kia là trường em học thời sơ trung đấy.

Trương Thắng quay đầu nhìn, đó là trường Thập Tam Trung.

Trịnh Tiểu Lộ nhìn khu trường học thân quen, nhẹ giọng như kể lại như đang lẩm bẩm với bản thân:

- Học sinh bây giờ đều mong không có người quản, được tự do tự tại, nhưng em từ nhỏ lại hâm mộ nhất những bạn học có chả có mẹ quản lý, dù là.. Bị đánh, bị mắng... Cũng là do cha mẹ quan tâm... Nhưng đó chỉ là giấc mơ thôi, mỗi lần họp phụ huynh, một mình em cô đơn đeo cặp rời trường, trong lòng rất lạc lõng.

- Về sau lớn lên, vẫn chỉ một thân một mình, vì thế càng lúc càng muốn có một ngôi nhà, có người quan tâm, có người săn sóc. Em là loại con gái... chẳng có ước mơ gì nhiều nhặn, dù một gian nhà ngói, nuôi mấy con gà, sân trồng ít rau, sống thanh đạm cũng đủ rồi, chỉ cần có người ở bên em là được. Em... Em lúc nào cũng có cảm giác không an toàn...

Trương Thắng chỉ nghe mà không biết nói gì, muốn bày tỏ tình cảm với cô, nhưng ở thời điểm thế này bất kể thế nào cũng không nói ra được, huống hồ hiện giờ tình cảnh của y, tư cách gì nghĩ tới vấn đề khác? Y cũng là kẻ đang treo lơ lửng trên đầu cái án tù, thế nên lặng lẽ đạp xe.

https://thuviensach.vn

Đi mất hơn một tiếng đồng hồ mới tới trại giam, nơi này là ở rìa thành phố rồi, nhà cửa thưa thớt, ruộng lúa thì không có chứ ruộng rau thì thấy khắp nơi, được cái không giống xã Kiều Tây, không bị ô nhiễm, không khí rất tươi mát.

Trương Thắng vừa mời rẽ vào bãi cỏ trước trại giam thì nhìn thấy một chiếc Mercedes từ cửa đi ra, người lái xe mặc dù chỉ thoáng qua trong tầm mắt tích tắc ngắn ngủi, nhưng y vẫn nhận ra ngay, đó vốn là cấp trên trực tiếp của Mạch Hiền Tề, hiện là người cộng tác với y, Từ Hải Sinh.

Sao ông ta lại tới đây?

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Lời Nói Như Băng Thấu Cốt (2).

Trương Thắng chưa bao giờ thấy cái xe này của Từ Hải Sinh, biển số xe cũng không phải của nhà máy, chẳng lẽ là người giống người, nên mình nhìn lầm?

Nơi này xa trung tâm thành phố nên tuyết đọng không được quét dọn mấy, đường khá trơn, Trương Thắng không dám phân tâm nữa. Xe dừng lại ở trước cổng, Trịnh Tiểu Lộ xuống đưa chứng minh thư, nói rõ thân phận, đang làm thủ tục đăng ký thăm người thì hai chiếc xe hơi đi tới, cái đi đầu Trương Thắng nhận ra ngay, là chiếc Santana mà Mạch Hiểu Tề hay lái.

Người từ trên xe xuống quả nhiên là thân thích Mạch Hiểu Tề, bọn họ nhìn thấy Trịnh Tiểu Lộ, ai nấy sắc mặt bất thiện đi tới. Trịnh Tiểu Lộ có chút sợ hãi chào:

- Cháu chào chú, chào dị ạ.

Chị Mạch Hiểu Tề là Mạch Hiểu Thiên, gần bốn mươi tuổi, đã hơi phát tướng, dù dùng lớp phấn trang điểm dày không che lấp được dấu hiệu tuổi tác, hỏi với giọng khó ưa:

- Cô tới đây làm cái gì hả?

Trịnh Tiểu Lộ không ngờ lại lùi một bước, càng rụt rè hơn:

- Em, em mua ít đồ, muốn tới thăm anh ấy.

- Thăm ai? Anh ấy nào?

https://thuviensach.vn

- Em tới thăm.. Hiểu Tề ạ.

"Bốp!" Chẳng hề có dấu hiệu báo trước, một cái tát tai trời giáng trúng mặt Trịnh Tiểu Lộ, Trương Thắng vừa rồi nghĩ chuyện gia đình họ mình không nên tới gần, đứng tránh một bên hút thuốc, đang cúi đầu che gió châm thuốc thì nghe thấy tiếng này, giật mình ngẩng đầu lên.

- Tên Hiểu Tề để cho cô gọi à? Cô tới thăm nó làm cái gì, tránh xa nó ra là nhà chúng tôi tạ ơn trời đất rồi, xéo.

Trịnh Tiểu Lộ một tay ôm má, rưng rưng nước mặt tủi thân nói:

- Sao chị lại nói thế, em đâu có làm gì chứ, em, em chỉ tới thăm anh ấy thôi...

- Còn dám...

Mạch Hiểu Thiên hết sức điêu ngoa, vung tay lên lại lần nữa định tát, cánh tay đi gần hết nửa vòng cung, nhưng lần này chưa chạm vào má Trịnh Tiểu Lộ liền bị một bàn tay chụp lấy.

- Cô có phải do cha sinh mẹ đẻ không phải, tim cô là tim người hay tim chó? Em trai cô phạm tội, liên quan gì tới người khác? Tiên trách kỷ hậu trách nhân, có vấn đề tự xem lại mình trước đi. Tiểu Lộ nợ nhà cô cái gì à? Chẳng qua là yêu em trai cô thôi, hiện giờ trưởng phòng Mạch xảy ra chuyện, cô ấy đội mưa đội tuyết đi đường xa như thế tới thăm, phần tình nghĩa đó, tim gan cô làm bằng gì mà không nhận ra.

Một tràng trách mắng bên tai làm Mạch Hiểu Thiên cả kinh, quay đầu sang một cái liền nhìn thấy một nam nhân lông mày gần như dựng đứng, đôi mắt như muốn phun ra lửa, vốn sợ hãi, nhưng nhìn thấy bộ quần áo rẻ tiền của Trương Thắng liền lộ vẻ khinh miệt:

https://thuviensach.vn

- Mày là cái thá gì hả? Bạn trai của nó phải không? Hay lắm, em trai tôi còn chưa vào đó mấy ngày, cô đã tìm được người mới rồi, muốn đem tới đây khoe với em trai tôi thì cũng tìm thứ nào ra dáng chút, bằng vào loại lưu manh côn đồ này à?

Trương Thắng tức run người, nếu chẳng phải bà ta là phụ nữ thì y đã tát cho nát cái miệng thối tha đó rồi.

Bà Mạch bấy giờ mới lên tiếng:

- Phí lời với chúng nó làm gì, đi thôi.

Đi được vài bước, bà ta đột ngột quay đầu, chỉ mặt Trịnh Tiểu Lộ, giọng gay gắt:

- Tôi nói cho cô biết, sau này đừng tới nữa, nhà tôi không hoan nghênh cô đâu. Trước kia là tôi không biết mới cho con trai tôi yêu cô, cái thứ sao chổi cô, nếu không phải vì loại hồ ly tinh cô, con trai tôi làm sao xảy ra chuyện.

Con rể bà ta lúc này đã chạy tới gạt tay Trương Thắng, kéo vợ lại, đi qua bên Trịnh Tiểu Lộ, thấy cô nước mắt chan chưa đứng đó, thô bạo đẩy một cái:

- Đừng làm chướng mắt người ta nữa.

Trịnh Tiểu Lộ lảo đảo, túi rơi xuống đất, hoa quả lăn khắp nơi.

- Mẹ nó, nhà các ngươi là cái thứ gì vậy? Con trai bảo bối của các ngươi tham ô hối lộ cũng nhiều năm rồi, năm ngoái mới cùng Tiểu Lộ qua lại, liên quan gì tới người ta.

Cơn giận Trương Thắng chưa lắng xuống lại bùng lên, đang định cho tên kia một đấm thì Trịnh Tiểu Lô lao tới, ôm lấy y:

https://thuviensach.vn

- Đừng!

- Nếu không phải vì mua nhà mới cho con hồ ly tinh cô, con trai tôi đã không bại lộ. Đồ sao chổi! Đi chết đi!

Bà Trương hét một câu hết sức vô lý rồi đùng đùng nổi giận đi mất:

Với loại người thế này, nói lý lẽ đúng sai cũng vô nghĩa, Trương Thắng nuốt lời muốn nói xuống, cúi người giúp Trịnh Tiểu Lộ nhặt đồ lên, nhưng vừa quay đầu thì giật nảy mình, mặt Trịnh Tiểu Lộ không có lấy chút sắc máu nào, hai cánh môi run run tím ngắt, đôi mắt đen nhìn thẳng phía trước, nhưng chẳng hề có tiêu cự, giống cái xác không hồn.

Cô như chiếc lá rụng trong gió lạnh vô tình của mùa đông, lí nhí biện giải cho bản thân:

- Không phải tôi, không phải tôi, tôi không làm hại ai cả, tôi không phải là sao chổi, tôi không phải.

Trương Thắng không hiểu vì sao câu nói kia lại tạo thành kích thích lớn như thế với Trịnh Tiểu Lộ, thử gọi:

- Tiểu Lộ, em làm sao thế?

Phải gọi tới mấy lần Trịnh Tiểu Lộ mới ngơ ngơ quay sang, nhìn thấy Trương Thắng, chợt tóm lấy cánh tay y giữ rịt lấy, nước mắt ngắn dài, nói như cầu khẩn lại như biện giải:

- Anh Trương, em không phải là sao chổi, em không hại người, không có, thực sự không có mà, em chưa từng muốn hại ai cả...

- Tất nhiên, tất nhiên rồi, chuyện này đâu có liên quan gì tới em.

Tình trạng bất thường của Trịnh Tiểu Lộ làm Trương Thắng hơi e sợ, hết sức an ủi tránh làm cô kích thích thêm:

https://thuviensach.vn

- Em còn tới thăm anh ta, tặng đồ cho anh ta mà, là cái nhà đó không xứng.

Trịnh Tiểu Lộ như không hề nghe thấy y nói, vẫn lẩm bẩm liên hồi:

- Em không hại người, không phải tại em, em không phải là sao chổi...

Đang nói đột nhiên xoay người chạy đi.

Trương Thắng bị bất ngờ không kịp giữ lại:

- Tiểu Lộ em đi đâu đấy?

Chỉ thấy Trịnh Tiểu Lộ chạy tới bên cửa trại giam, hai tay vịn vào tường, đầu đập mạnh tới:

- Là mình, tại mình, tất cả là do mình, do mình hết, mình đáng chết.

Trương Thắng hết cả hồn vía, nhào tới, vươn tay chụp lấy vai Trịnh Tiểu Lộ, xoay người cô lại.

Ý thức Trịnh Tiểu Lộ bị kích động quá mức đã hoàn toàn phong bế, không còn bất kỳ phản ứng nào với thế giới bên ngoài nữa, cô coi ngực Trương Thắng như bức tường, vẫn đập đầu vào đó, nước mắt trào ra như suối:

- Tại mình, đều tại mình! Mình đáng chết!

Trương Thắng nắm chặt lấy hai bờ vai mảnh dẻ của Trịnh Tiểu Lộ, kéo mũ len ra, may mà có cãi mũ len dày này, nên không rách da chảy máu, nhưng trán đã đỏ tím cả mảng rồi, lòng trảo dâng xót thương vô tận, ôm siết lấy người cô:

- Tiểu Lộ, đừng thế mà, chuyện này không liên quan gì tới em, cho dù không có em, anh ta phạm tội sớm muộn cũng bị bắt thôi, không phải tại

https://thuviensach.vn

em.

Khuôn mặt thanh tú của Trịnh Tiểu Lộ nhăn nhúm vì thống khổ, ánh mắt gần như điên cuồng, Trương Thắng thấy hết, trong lòng hiện lên câu hỏi lớn, mặc dù người Mạch gia nói chuyện rất vô lý, nhưng không tới mức khiến Tiểu Lộ kích thích tới thần trí thất thường thế này, biểu hiện của Tiểu Lộ, phải chăng là do quá khứ từng gặp phải đả kích nào đó?

Được Trương Thắng ôm chặt trong lòng, tâm tình Trịnh Tiểu Lộ dần dần ổn định lại, khi ý thức tỉnh táo, nhận ra mình đang ở trong vòng tay Trương Thắng, không những thế còn là chính mình đang ôm chặt lấy người ta, vội xấu hổ buông tay, đẩy khẽ một cái.

Trương Thắng nhìn cô đầy lo lắng:

- Tiểu Lộ, em không sao chứ, vừa rồi...

Trịnh Tiểu Lộ đã hoàn toàn bình thường, xấu hổ tới không dám nhìn Trương Thắng, lau nước mắt lí nhí nói:

- Em không sao cả, làm anh lo lắng rồi.

Nơi này khuất gió, lại được tắm trong ánh mặt trời, rất ấm áp, Trương Thắng không truy hỏi thêm, cứ lặng lẽ đợi cho cô tự điều chỉnh lại tâm tình, mới nói:

- Ừm, khóc một chút phát tiết ủy khuất trong lòng cũng tốt, cứ dấu trong lòng sẽ sinh bệnh đấy.

- Vâng.

Trịnh Tiểu Lộ đáp gần như không nghe thấy được:

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tự Sát.

- Tiểu Lộ, mặc dù xử trưởng Mạch phạm tội bị bắt, nhưng trước đó anh ta đối xử với em rất tốt, cho nên nói thật ra, nếu anh ta gặp nạn mà em lại ngoảnh mặt làm ngơ thì anh cũng coi thường em, loại người vô tình vô nghĩa ấy, đáng ghét hơn cả tội phạm tham ô.

Trương Thắng châm điếu thuốc, dõi mắt nhìn phương xa, nói:

- Em tới thăm anh ta là chuyện nên làm, là trọn phần tình cảm, em không có lỗi gì cả. Giờ em tới rồi, tình trọn nghĩa tận rồi, em làm đủ rồi, không nợ nần ai gì nữa, chỉ là yêu đương thôi, đâu phải đã là vợ chồng, nhà người ta lại đối xử với em như thế, em cần gì phải ủy khuất bản thân.

Trịnh Tiểu Lộ lắc đầu:

- Anh Trương, anh không cần khuyên em nữa, những điều đó em đều hiểu cả, hôm nay em tới, hoàn toàn chỉ muốn thăm anh ấy, không có ý gì khác. Cha mẹ anh ấy, trước kia rất quý em, họ chỉ chỉ là gặp phải chuyện lớn, nên không được lý trí lắm...

- Em đã hiểu thế thì cũng đừng thương tâm nữa. Chuyện gì cũng có hai mặt, phải dùng cách biện chứng nhìn vấn đề, như chuyện này, con trai nhà họ phạm tội, bọn họ trút giận lên em, em nên vui mừng mới phải.

- Dạ?

Trịnh Tiểu Lộ mở to đôi mắt đen lay láy nhìn y không hiểu sao:

https://thuviensach.vn

- Em xem, nếu như không xảy ra những chuyện này thì sẽ thế nào? Em gả tới nhà họ Mạch, gặp phải bà mẹ chồng điêu ngoa, chị chồng vô lý, không phải ấm ức cả đời à? Hơn nữa, khi đó em là vợ tội phạm sẽ phải làm sao? Em may thế còn gì, nên cười lên mới đúng.

Trương Thắng nói với giọng điệu rất là hâm mộ:

Vệt nước mắt chưa khô, Trịnh Tiểu Lệ bị y chọc cười, lại không thể cười, hơi giận dỗi:

- Anh thay đổi thật nhiều đấy, mồm mép, chuyện xấu cũng nói thành chuyện tốt được. Em không sao rồi, làm phiền anh đưa em về một chuyến.

- Thế mới đúng, trong lòng anh, Trịnh Tiểu Lộ là cô gái luôn lạc quan tích cực. Nào cười một cái cho anh xem!

Trương Thắng cười hì hì trêu ghẹo, Trịnh Tiểu Lộ quay mặt làm bộ ngó lơ y, thực ra là cố nín cười, hai người sóng vai đi về cổng trại giam, chuẩn bị lấy xe trở về, bỗng nghe bên trong cổng truyền ra giọng nữ nhân điên cuồng gào thét:

- Sao, sao có thể như thế, hôm kia tôi tới, con tôi còn khỏe mạnh, sao nó lại tự sát? Nhất định các người tra tấn phi pháp.

- Này, bà nói phải có chứng cứ, đây không phải chỗ cho bà la lối om xòm. Mạch Hiểu Tề sợ tội tự sát hay là vì nguyên nhân khác thì còn phải đợi điều tra, các vị không được vào hiện trưởng, hãy tin tưởng chúng tôi sẽ xử lý công bằng.

Trịnh Tiểu Lộ nghe thế đứng không vững nữa, mười ngón tay bấu chặt cánh tay Trương Thắng, mặt trắng bệch:

- Anh... Anh ấy tự sát rồi?

https://thuviensach.vn

Trương Thắng bị móng tay bấm vào da thịt sinh đau, đầu lại thoáng qua bức tranh nhìn thấy khi mới tới trại giam, chiếc xe vội vã rời đi, người lái xe là Từ Hải Sinh.... Liệu có liên quan tới nhau không?

Người nhà Mạch Hiểu Tề bị cảnh sát vừa khuyên vừa đẩy ra ngoài.

Ông Mạch quát tháo:

- Gọi giám đốc các người ra đây, ông ta trông coi con tôi kiểu gì thế, thu tiền của người ta mà làm ăn thế à, con tôi từ nhỏ chưa bao giờ chịu khổ, chưa bao giờ bị oan ức, nhất định bị tù nhân trong đó ức hiếp không chịu được mới...

Một viên cảnh sát nghiêm khắc nói:

- Các người chú ý lời ăn tiếng nói, tôi thông cảm nhà các người có người chết nên nể nang lắm rồi đấy, nếu còn tiếp tục làm càn... Áaaa.. bà kia...

Bà Mạch gần như phát cuồng rồi, không để ý tới lời cảnh cáo của viên cảnh sát, vừa đánh vừa cắn, con gái bà ta cũng chửi bới không ngơi mồm, ngược lại còn rể còn vài phần lý trí, biết không thể công kích cơ quan chấp pháp, cảnh sát cũng không có khả năng tra tấn em vợ mình, không thể là họ, giờ làm ầm ĩ thế này chỉ đắc tội thêm, nên vừa giữ vợ, vừa khuyên cha mẹ vợ.

Mạch Hiểu Thiên tóc tai bù xù, đẩy chồng ra, đang định xông tới, chợt nhìn thấy Trịnh Tiểu Lộ đang ôm cánh tay Trương Thắng, tức thì rống lên điên dại xông tới:

- Đều tại mày, tại con sao chổi, con hồ ly tinh nhà mày.

Trương Thắng lần này có đề phòng trước, không để cô ta làm thương tổn Trịnh Tiểu Lộ, đẩy ngay ra:

https://thuviensach.vn

- Cô còn sinh sự, đừng trách tôi không khách khí.

Dù sao nhà người ta có người thân vừa chết, Trương Thắng không muốn cùng Mạch gia nảy sinh thêm khúc mắc không đáng, vì thế vừa ôm vai Trịnh Tiểu Lộ, vừa dắt xe, giục:

- Chúng ta đi.

- Mày đừng hòng đi, hai đứa gian phu dâm phụ bọn mày, trả em trai tao đây.

Mạch Hiểu Thiên ngó quanh, thấy dưới hàng rào chỗ để xe có một cái chổi lau nhà hỏng đầu vứt đi, cầm lấy, lao về phía hai người:

- Này, cẩn thận đấy!

Một viên cảnh sát nhìn thấy nhưng chỉ kịp hô lên thì Mạch Hiểu Thiên đã vung gậy đập xuống.

Trương Thắng nghe tiếng hét, theo bản năng đẩy Trịnh Tiểu Lộ về phía trước, chỉ nghe "rắc" một tiếng, gậy gỗ đánh vào lưng y gãy làm đôi.

Chồng Mạch Hiểu Thiên chạy tới ôm ngay lấy vợ, mấy cảnh sát sợ lớn chuyện, chạy ùa cả tới, người hỏi han, người quát tháo.

- Này, cậu kia, có làm sao không?

- Không còn ra cái gì nữa rồi, cô kia đừng có mà gây sự, tôi cảnh cáo rồi đấy.

Trịnh Tiểu Lộ sợ hãi nhìn khắp người Trương Thắng:

- Anh Trương, anh có làm sao không?

https://thuviensach.vn

Trương Thắng hoạt động cơ thể một chút, hơi tức ngực, may mà là cái gậy gỗ cũng mục rồi, nếu là gậy sắt thì hôm nay e không còn mạng nữa:

- Không sao, anh không sao cả.

Mấy người cảnh sát chắn giữa hai bọn họ và người ngăn cản không cho sinh sự cố nữa, mội người còn hỏi:

- Đồng chí, có đau đầu, chóng mặt buồn nôn không? Ót bị gậy quét qua đó, không thể xem thường, nên đi bệnh viện kiểm tra xem thế nào, chẳng may bị chấn thương sọ não thì gay go. Nếu cần chứng minh chúng tôi đi làm chứng, đồng chí mang kết quả khám bệnh tới đồn công an giải quyết.

Trương Thắng biết viên cảnh sát này tức giận nhà họ Mạch, muốn mượn tay y trả thù, nhưng y không muốn có bấy kỳ dây dưa nào với cái nhà này, nói:

- Tôi không sao cả, cám ơn đồng chí, chúng tôi đi đây, Tiểu Lộ!

- Chúng mày đừng có đi, đồ gian phu dâm phụ!

Mạch Hiểu Thiên vẫn còn la hét, chuyến này chồng cô ta tức giận, kéo lại, rít giọng quát:

- Cô điên à? Liên quan gì tới người ta, hiện giờ y chỉ cần nằm lăn ra đất, có cảnh sát làm chứng, đủ kiện cho cô bồi thường sạt nghiệp! Con mẹ nó, ngu xuẩn!

Mạch Hiểu Thiên nghe thế cũng hơi sợ, chưa cam tâm mấp máy môi nhưng không chửi ra nữa.

Trương Thắng kéo Trịnh Tiểu Lộ đi thật nhanh, y rất sợ cái nhà kia làm cô kích thích tái phát triệu chứng khi nãy, bệnh tâm thần mỗi lần tái phát là một lần thêm nghiêm trọng, thường thức này y cũng biết. Cũng may, Trịnh

https://thuviensach.vn

Tiểu Lộ vừa rồi mới phát tiết xong, cho nên không thấy có dấu hiệu gì quá khích.

Trịnh Tiểu Lộ bị Trương Thắng nắm lấy cổ tay, chạy liền một quãng xa tới khi rời khỏi tầm mắt người Mạch gia, cô mới chậm lại, day dứt hỏi:

- Anh Trương, anh không sao thật chứ, tại em cả...

Trương Thắng sợ Trịnh Tiểu Lộ lại vơ lấy trách nhiệm vào mình, nói ra cũng đúng là may, nhờ có chuyện này mà Tiểu Lộ mới phân tán chú ý vì cái chết của Mạch Hiểu Tề:

- Không sao thật mà, cái gậy đó cũng mục rồi, chẳng đau tẹo nào. Em lên xe đi, chúng ta về thôi.

Trịnh Tiểu Lộ còn chưa hết lo:

- Đừng, chúng ta đi thêm một chút, em nghe người ta nói khi bị đòn mạnh lúc đó có thể không sao, nhưng lát sau..

Vẻ mặt cố làm ra vẻ mạnh mẽ của Trịnh Tiểu Lộ làm người ta đau lòng, Trương Thắng nghe theo, Trịnh Tiểu Lộ cứ thế lầm lũi bước đi, không nói không rằng.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Người Có Lòng Trời Chẳng Phụ. (1)

Trương Thắng càng nhìn Tiểu Lộ càng thấy bất an, qua chuyện khi nãy y biết cô gái này không tươi sáng như vẫn thể hiện ra bên ngoài, sợ muốn cô nghĩ nhiều thương tâm, liền kiếm bừa đề tài nói:

- Tiểu Lộ, em biết không, em mặc nhiều quần áo như thế, chỉ để lộ mỗi cái mặt ra ngoài, trông như cô bé còn chưa trưởng thành vậy. Hồi bé em có mơ ước gì không?

Trịnh Tiểu Lộ như không nghe rõ, Trương Thắng phải hỏi lại lần nữa, mất một lúc mới đáp:

- Em à, ước mơ của em... Hồi bé em muốn làm thợ may, làm bộ quần áo đẹp nhất... còn anh?

- Anh à?

Trương Thắng gãi đầu:

- Anh nhiều ước mơ lắm, thời tiểu học năm nhất muốn làm nhà khoa học, tiểu học năm thứ hai muốn làm chiến sĩ cách mạng bảo vệ tổ quốc, sau đó xem Tây Du Ký muốn làm Tôn Ngộ Không diệt trừ ma quỷ, đọc Bá tước Monte Cristo lại muốn làm ông chủ giàu có khống chế mọi thứ. Nói chung hồi nhỏ anh luôn muốn làm anh hùng giải cứu thế giới, lớn lên mới nhận ra mình là nhân vật đợi anh hùng tới cứu, tất cả chỉ là ảo tưởng thôi... Nói ra thì chỉ toàn là hão huyền chẳng thể gọi là mơ ước, không như em.

https://thuviensach.vn

- Chỉ là mong muốn nhỏ, em dễ hài lòng lắm, chẳng thể gọi đó là ước mơ.

Trịnh Tiểu Lộ khụt khịt mũi lắc đầu:

Trương Thắng nhìn cô, chỉ:

- Em lau khô nước mắt đi kìa, trời đang gió lớn, đừng để khô nứt da.

- Dạ.

Trịnh Tiểu Lộ nghe lời đưa tay lên lau má:

- Về nhà kiếm ít dầu sò bôi vào.

Trịnh Tiểu Lộ giận hờn lườm Trương Thắng một cái:

- Anh Trương, đừng có trêu em, em đang rất khổ sở, không muốn cười.

Trương Thắng làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Anh trêu em thế nào?

- Bây giờ còn ai dùng dầu sò nữa, từ cái đời thủa nào rồi.

Trương Thắng ngạc nhiên:

- Bây giờ không dùng dầu sò nữa à, anh có biết đâu, đọc truyện thấy họ bảo nữ nhân hồi xưa hay dùng dầu sò bôi dưỡng da mà, thế họ dùng cái gì vậy, chả lẽ dùng mỡ trâu à? Không? Vậy mỡ lợn?

Trịnh Tiểu Lộ không muốn trả lời Trương Thắng, nhưng y càng đoán càng linh tinh, càng hoang đường, đành phải dạy cho y chút kiến thức về mấy món mỹ phẩm, mặc dù nước mắt chưa khô, vết thương trong lòng chưa khép miệng, nhưng ít nhất ở giây phút này, cô không còn thấy cô độc.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng chở Trịnh Tiểu Lộ tới bến xe bus nơi bọn họ gặp nhau buổi sáng, là do Trịnh Tiểu Lộ cố chấp muốn xuống xe ở đó, nơi này cách tiểu khu cô ở không còn xa nữa. Thông thường một cô gái được nam nhân chiều chuộng quen, coi sự săn sóc của nam nhân là đương nhiên, nhất là những cô gái xinh đẹp không thiếu ong bướm vờn quanh.

Nhưng Tiểu Lộ không như thế, người khác đối xử tốt với cô một chút thôi cô cũng để trong lòng, cũng có cảm giác áy này, cô không phải loại con gái thản nhiên tiếp nhận sự chiếu cố của người khác. Hôm nay Trương Thắng vì cô làm nhiều việc như vậy, còn bị đánh bị chửi nữa, trong lòng cô thấy hết sức day dứt, nhận càng nhiều, cô càng thấy bất an.

Trương Thắng không còn cách nào khác, đành dừng xe lại cho Trịnh Tiểu Lộ xuống.

- Anh Trương, hôm nay cám ơn anh nhiều, nhà em gần ngay đây rồi, anh về đi. À phải, anh thực sự không sao chứ, cái gậy còn gãy cơ mà.

Trương Thắng hoạt động hai cánh tay:

- Không sao đâu, nhìn anh thế thôi chứ người rắn chắc lắm. Trời lại đổ tuyết rồi, em mau về đi, nghỉ ngơi cho tốt nhé.

- Dạ.

Trịnh Tiểu Lộ nhỏ nhẹ đáp một tiếng:

Kết thúc như thế sao, mặc dù Trương Thắng biết tình cảnh rất không chắc chắn của mình bây giờ, không nên yêu đương gì cả, tránh làm hại người khác, thế nhưng trái tim không phải bao giờ cũng nghe theo lý trí, khom người ôm ngực ho mấy tiếng.

Trịnh Tiểu Lộ vừa đi được vài bước, quả nhiên nghe thấy quay lại thấy Trương Thắng tay ôm ngực có vẻ đau đớn, gọi:

https://thuviensach.vn

- Anh Trương.

- Không sao đâu.

Trương Thắng không quay đầu, đưa tay lên vẫy vẫy ra vẻ rất hào hùng, đi qua đường lén đưa mắt nhìn lại, thấy Trịnh Tiểu Lộ vẫn đứng đó nhìn theo mình, trong lòng dâng lên niềm vui nhỏ bé.

" Mình không lợi dụng lúc người ta nguy khó, cô ấy và Mạch Hiểu Tề hết rồi, giờ cô ấy là người tự do, mình không dùng âm chiêu của tên Quách béo." Trương Thắng vừa tìm cớ cho thủ đoạn của mình, vừa lâng lâng lên xe đạp về nhà.

Trở về nhà, Trương Thắng vẫn chú ý xem báo, xem TV, nghe đài, thậm chí còn đi đánh cờ với mấy cán bộ già trong khu, hòng tìm lấy bất kỳ tin tức nào liên quan tới phương diện lập khai phát của chính phủ. Nhưng vẫn như cũ, chính phủ không có động tĩnh nào cả, Trương Thắng ăn không ngon ngủ không yên, gọi điện cho Từ Hải Sinh, ông ta trấn an một hồi, còn hứa nếu như năm sau chưa có tin, sẽ giúp y chạy quan hệ trì hoãn thời hạn khoản vay, Trương Thắng mới yên tâm.

Đất đai đều trong tay mình, Trương Thắng chẳng lo Từ Hải Sinh vỗ mông bỏ đi, nếu như tới kỳ hạn mà tin tức còn chưa phát ra, nhà đầu tư không nhìn thấy văn kiện chính sách ưu đãi sẽ không ném tiền vào khu Kiều Tây xây nhà, đất không lên giá, không bán được. Chịu nợ ngân hàng tất nhiên là y, nhưng Từ Hải Sinh đầu tư tiền kỳ mất hết, lợi ích dự kỳ cũng không còn, cho nên không phải là vạn bất đắc dĩ, ông ta sẽ không buông tay bỏ mặc.

Trương Thắng tuy rất nể phục Từ Hải Sinh, thậm chí coi ông ta gần như là thầy mình, nhưng thủ đoạn của Từ Hải Sinh khiến y cảnh giác.

Tuy nói người Trung Quốc coi trọng Tết Xuân hơn hẳn Tết Tây, nhưng là một ngày lễ trọng yếu, nó vẫn tràn ngập không khí lễ tết. Đơn vị của

https://thuviensach.vn

Trương Thanh phát cho trứng gà và cá đông lạnh, hắn làm lái xe, tiếp xúc với nhiều người, còn kiếm thêm được hai cuốn lịch treo, một cuốn toàn là xe hơi đắt tiền, cuốn kia là minh tinh Âu Mỹ gần như khỏa thân.

Vừa mới đem đồ về nhà là Trương Thanh lại chạy biến mất, hắn không giống như anh trai, Trương Thắng chỉ cần có thể ở nhà là tuyệt đối không ra đường, Trương Thanh ngược hoàn toàn, huống hồ hắn còn có bạn gái xinh đẹp nhiệt tình như thế.

Ông bà Trương đang bận rộn trong bếp, người nhào bột, người trộn nhân, đang chuẩn bị gói bánh bao, một cái đầu heo đang hầm trong nồi, mùi thịt thơm điếc mũi.

Trên tấm mành lớn còn đặt từng hàng bánh bao trắng phau phau, đều là bánh bao Sơn Đông chính tông, hấp xong để lạnh cứng hơn cả đá, có thể để lâu, nhưng một khi hấp mềm lại thơm hơn cả gạo, chẳng cần ăn kèm miếng rau nào cũng ngon lành.

Theo thông lệ của thời xưa, năm mới làm thức ăn là phải để dư, ông bà Trương còn rất nặng tính truyền thông, may đây là Tết Tây đấy, chứ Tết Xuân thì thức ăn làm trước Tết đủ ăn tới Nguyên Tiêu luôn, Trương Thắng là người lĩnh đủ, Trương Thanh thì chẳng mấy khi ở nhà nên không ảnh hưởng lắm. Bởi thế Trương Thắng nhiều lần khuyên bảo cha mẹ, nhưng thói quen tâm lý của người già bao năm, không sửa được nữa.

- A Thắng năm sau 25 tuổi rồi, từ hồi quán ăn đóng cửa tới giờ cũng ngót nửa năm, suốt ngày chẳng tìm việc mà làm, cứ ở nhà mãi thôi, ài, tôi lo lắm ông ạ.

Bà Trương vừa trộn nhân bánh bao vừa than thở:

Ông Trương rất cao, tuy giờ có tuổi, lưng không thẳng tắp như thời lính tráng, nhưng vóc dáng rất khôi ngô, mặt hồng hào, cho thấy sức khỏe cực tốt, nặn bột không cần tới hai tay, quất chan chát:

https://thuviensach.vn

- Thôi đi, sắp năm mới, đừng có cằn nhằn nó nghe được lại thêm lo ích gì, không thấy nó thi thoảng lại chạy đôn chạy đáo đấy sao, chắc là đi liên hệ chỗ làm rồi. A Thắng từ nhỏ tính đã thế, có tâm sự gì giữ kín trong lòng chẳng chia sẻ với ai, bà đừng quá lo, nó không phải đứa lười nhác.

Bạn già nói thế rồi, bà Trương không nhắc lại chuyện đó nữa, chuyển sang chuyện cả đời của con trai:

- Công việc tạm thời không tìm được chỗ thích hợp cũng đành đi, rảnh rỗi thì cũng nên liên hệ với bạn bè đồng nghiệp cũ chứ. Cả ngày nó ở nhà không xem TV thì nghe đài đọc báo, quốc gia đại sự cần nó quan tâm sao, Tiểu Quách rủ tới nhà chơi cũng không đi. Càng chẳng nói tới tìm bạn gái, chả lẽ bạn gái nhảy từ trong TV ra được chắc.

Ông Trương bực mình ném miếng bột xuống chậu, trợn mắt lên:

- Bà cứ lải nhải mãi thế hả? Năm mới sắp tới, nói mấy chuyện vui vẻ chút có được không? Nó xem TV không ra bạn gái, chả lẽ bà cằn nhằn thì ra à?

Bà Trương im thít không nói nữa.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Người Có Lòng Trời Chẳng Phụ. (2)

Trương Thắng ở trong phòng nghe thấy hết, nhưng không tiếp lời, chuyện y vay tiền ngân hàng giấu gia đình, cha mẹ y cả đời là công nhân thật thà, bọn họ mà biết con trai mình vay ngót 3 triệu đồng đi mua đống đất hoang ngoài ngoại ô, không biết lo lắng tới già đi chục tuổi không chừng.

Tv ngày lễ chỉ đưa tin vui không đưa tin buồn, thi thoảng lại xuất hiện một minh tinh tươi cười khom người nói một loạt những lời tốt lành chúc mừng năm mới, thuận tiện lôi từ sau mông ra một cái hộp lớn, lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ mọi người mua làm quà tặng, nghe mà phát mệt.

Bên ngoài bọn trẻ con thi thoảng lại đốt vài quả pháo, thưa thớt lác đác, dư âm vang vọng giữa không gian, giống như trong lòng Trương Thắng lúc này, trống rỗng.

Quảng cáo chán chê cũng tới thời sự rồi, người dẫn chương trình tươi cười báo cáo cho nhân dân toàn tỉnh tình hình thực hiện và thành quả của mười chuyện lớn của chính phủ trong năm qua, không phải thứ chờ đợi, cuối báo cáo là triển vọng công tác chính phủ năm sau, y liền tập trung hơn, chợt nghe thấy hai chữ Kiều Tây.

Trương Thắng nhào ngay tới bên TV, vặn âm thanh to lên mấy nấc, may là bên ngoài có pháo nổ, cha mẹ y tưởng y không nghe rõ tiếng trong TV nên vặn to hơn, nếu không thế nào cũng bị mắng.

"... Theo an bài của chính phủ, năm sau thành phố Quỳnh Hải chúng ta sẽ phai phát khu Kiều Tây, kiến thiết khu khai phát kỹ thuật cao. Kinh tế

https://thuviensach.vn

muốn tiến bộ, khoa học kỹ thuật phải đi trước, hi vọng từ đó triệt để thay đổi cục diện lạc hậu của nền công nghiệp truyền thống. Chính phủ định ra chính sách ưu đãi, đối với những xí nghiệp.."

Trương Thắng tức thì nhảy loi choi như khỉ, trong lòng kích động không sao kìm nén được:

- Tới rồi, tới rồi, cuối cùng cũng có tin tức rồi, ha ha ha.

Bà Trương đang gói bánh bao trong bếp, nghe tràng cười kinh dị của con trai, thò đầu ra mắng:

- Thằng bé này, điên điên khùng khùng gì đấy, muốn chết à?

Trương Thắng không đáp, vì y chẳng nghe thấy mẹ mình nói gì, mừng phát cuồng hát:

- Mai đỏ nở, vạn dặm băng đóng chân, dẫm xuống, cái lạnh tháng ba gì phải sợ, một tấm lòng son hướng thái dương... Là lá la...

Bà Trương chạy ra, thấy con trai vừa múa may vừa ca hát, vừa hoảng vừa buồn cười:

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

- Mẹ!

Trương Thắng cứ như đứa con xa nhà lâu ngày trở về, hưng phấn ôm lấy mẹ mình hò hét:

- Mẹ, con phát tài rồi! Phát tài lớn rồi! Ha ha ha...

- Phát tài cái gì? Không phải sốt chứ?

https://thuviensach.vn

Bà Trương đang dở tay gói bánh, nên đặt mu bàn tay lên trán y xem có nóng không:

Trương Thắng đang định kể cho mẹ mình đầu đuôi câu chuyện thì có tiếng gõ cửa, không biết là ai tới, nếu là Trương Thanh thì đã không gõ cửa, chuyện này tạm nói sau vậy, đi ra mở cửa trước. Bà Trương theo sau lẩm bẩm:" Thắng bé này không sốt, chẳng lẽ bị ma nhập rồi?"

Cửa vừa mở ra, Trương Thắng tức thì ngẩn người, đứng trước mặt là cô gái thanh tú xinh đẹp, chính là Trịnh Tiểu Lộ.

Cô vẫn mặc cái áo khoác ngoài cũ kỹ kia, đầu đội mũ len đỏ tự đan, mũi cũng đỏ hồng, rất là đáng yêu, tay ôm một cái túi thắt nút, bên trên thấp thoáng lộ ra miếng nhựa màu vàng, hình như là bình giữ nhiệt.

Trịnh Tiểu Lộ cười bẽn lẽn:

- Anh Trương, nhà anh thật khó tìm, em hỏi đường Lão Bạch kỹ lắm rồi, nhưng vẫn nhầm lẫn, vừa xong còn đi nhầm sang lầu bên cạnh.

Bên cạnh cũng là khu nhà năm tầng giống hệt nhà Trương Thắng, chỉ khác đánh số thôi, nhà kiểu cũ tất nhiên không có thang máy, leo lên leo xuống như vậy, không mệt mới là lạ.

Trương Thắng mất một lúc mới tỉnh ra:

- Mau vào nhà đi, sao em lại tới đây?

Nhận lấy cái tủi trong tay Trịnh Tiểu Lộ, dắt cô vào nhà.

Trịnh Tiểu Lộ đi sau đóng cửa lại, thấy cha mẹ Trương Thắng đều đang chào mình, chụm hai tay trước bụng, hơi cúi đầu chào:

- Bác trai, bác gái, chúc mừng năm mới, cháu tên là Tiểu Lộ, là...

https://thuviensach.vn

Nói tới đó chợt không biết giới thiệu bản thân thế nào:

- Là đồng nghiệp của anh Trương.

- À..

Hai vợ chồng già choàng tỉnh, đồng nghiệp cái gì chứ, thằng bé nhà mình thất nghiệp nằm nhà nửa năm rồi, chẳng trách vừa rồi con trai vui mừng như thế, té ra là... Chậc chậc chậc, cô bé này, trông thật xinh đẹp.

- Ừ, ừ, vào đi cháu, mau vào đi, không cần thay giày đâu.

Bà Trương mừng quá nỗi, niềm nở đi tới, tay bà dính bột, không tiện ngăn cản, Trịnh Tiểu Lộ vẫn cởi giày ra, đi dép vào, chân cô rất nhỏ, mặc tất trắng muốt, rất thuần khiết.

Cha mẹ Trương Thắng nhìn cô gái này thanh tú xinh xắn, đôi mắt to tròn, ăn nói hết sức nhỏ nhẹ ngoan ngoãn, nhất là không giống mấy cô gái thời này, thích đua đòi phong cách Hong Kong, Đài Loan, để tóc ngắn uốn phi dê, tóc Trịnh Tiểu Lộ dài xuôn thẳng, ăn mặc đơn giản chất phác, vừa nhìn đã hợp ý rồi.

Lần đầu tiên có một cô gái tới nhà tìm con trai mình, lại liên tưởng vừa rồi con trai nhảy nhót ca hát như bị khùng, đã xác định hai người đang yêu nhau, lòng mừng như nở hoa.

Ông Trương cũng phủi tay cười ha hả mời:

- Tiểu Lộ, ngồi đi cháu, hai bác đang làm cơm, hơi bừa bộn một chút, thằng bé này thành thật, từ nhỏ không khéo ăn nói, không biết tiếp đãi khách.

Bà Trương trừng mắt với con trai:

https://thuviensach.vn

- Đứng ngây ra đó làm cái gì, mau đi pha trà, mang ít hạt dưa, đậu phộng ra.

Giọng Trịnh Tiểu Lộ vừa trong vừa ngọt, rất được lòng người:

- Bác trai bác gái, cháu có đun ít canh xương, mang đến cho anh Trương, cháu ngồi chút rồi đi thôi ạ, không cần phiền thế đâu.

Bà Trương vốn chấm Tiểu Lộ 10 điểm, giờ lại công thêm điểm nữa:

- Thế sao được, cháu tới rồi thế nào cũng phải ăn bữa cơm mới được chứ.

Trương Thắng bỗng nhiên thành người thừa, ông bà Trương mặt tươi cười niềm nở hàn huyên, tất nhiên là mấy câu, bao nhiêu tuổi, nhà ở đâu. Trịnh Tiểu Lộ không tới mức ngây thơ không biết gì, nghe là biết hai ông ba nghĩ mình là bạn gái của Trương Thắng rồi, ráng đỏ lan từ cổ lên má lan tới tai, nhưng không giải thích được.

Thấy Tiểu Lộ lúng túng, Trương Thắng thúc giục cha mẹ:

- Cha mẹ, mau đi gói bánh bao đi, hỏi nhiều thế làm gì?

Tình huống cơ bản đã nắm rõ rồi, hai ông bà liền vào bếp làm cơm, để lại không gian cho đôi trẻ, trước khi đi, bà Trương còn đóng cửa phòng lại cho bọn họ, thế là tới lượt Trương Thắng cũng trở nên thiếu tự nhiên.

Trương Thắng rót cho Tiểu Lộ cốc nước ấm, ngồi xuống bên cạnh cô, căn phòng không rộng, kê một cái giường đôi, một cái tủ lớn, một cái TV, giá sách treo tường, còn đúng chỗ đi lại nữa thôi.

Hai người ngồi ở mép giường, Trương Thắng vừa ngồi xuống, Tiểu Lộ liền ngại ngùng dịch sang bên, cô không di chuyển nhiều, chỉ hơi nhấch mông, kéo giãn khoảng cách thêm chút xíu thôi, cảm tưởng rất là trẻ con,

https://thuviensach.vn

giống như nữ sinh trung học vừa muốn tiếp xúc lại vừa vạch rõ giới tuyến, vẽ phấn ở chỗ ngồi vậy.

- Mai là năm mới rồi, nhà máy được nghỉ rồi phải không?

Chẳng biết nói cái gì, Trương Thắng mở đầu câu chuyện bằng một câu hỏi rất thừa thãi:

Trịnh Tiểu Lộ cởi mũ len ra, mái tóc đơn giản chỉnh tề, phần mái bị mũ ép dính vào vầng trán trắng trẻo, trông giống như nữ sinh thanh thuần, không trả lời câu hỏi của Trương Thắng, nói:

- Hôm qua em hại anh bị đánh, lòng cứ áy náy mãi, anh lại không chịu đi bệnh viện, nên... nên em ninh ít sườn, để anh bồi bổ.

Trương Thắng hớn hở trong lòng, một gậy vượt giá trị nhất mà y từng biết, lần này em là dê tự vào miệng hổ nhé, đừng trách người khác:

- Em không nhắc anh cũng quên đấy, thực ra anh mặc dày như thế, cái gậy đấy lại để ngoài trời lâu, mục rồi, căn bản chẳng làm sao hết, để em lo lắng như vậy khiến anh mới áy náy.

- Không có gì, chỉ là chút tâm ý của em thôi mà, vả lại em cũng hay nấu nướng, không phiền chút nào.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Người Có Lòng Trời Chẳng Phụ. (3)

Chẳng nói được mấy câu thì hết chuyện, không ai biết nói tiếp thế nào, cả hai đều thuộc tính cách ít nói. Trịnh Tiểu Lộ tuy tính tình có mặt trẻ con, nhưng là cô gái từng yêu đương, thậm chí đã đính hôn rồi, chuyện nam nữ không lạ gì nữa, một mình ở trong phòng cùng với Trương Thắng, có chút thiếu tự nhiên, vờ đưa mắt nhìn quanh phòng ngắm mấy bức họa báo Lý Tiểu Long dán trên tường, dù sao không thể đến một cái rồi về ngay.

Trương Thắng thì không cần nói nữa, lòng có ý đồ không trong sáng, ngần ngừ một lúc, hỏi:

- Bọn họ... có tìm em kiếm chuyện không?

Trịnh Tiểu Lộ lắc đầu, ngón tay vô thức nắm ra giường, cúi đầu không nói.

- Trưởng phòng Mạch bị bắt đã hơn nửa năm, anh nghĩ hiện giờ tâm tình em hẳn cũng đã bình tĩnh lại, anh ta... tự sát, cũng là một sự giải thoát, phạm vào tội đó, cả đời này không còn cơ hội ra ngoài. Em cũng đã hết lòng, nhưng hai người không có... duyên phận, đừng nghĩ nhiều nữa.

Trịnh Tiểu Lộ vẫn không nói, hai tay mân mê cốc nước, ánh mắt mờ mịt, lúc Mạch Hiểu Tề bị bắt, với cô mà nói không khác gì bầu trời bỗng dưng sụp đổ, tâm trạng cực kỳ tồi tệ, người cùng KTX thấy cô cũng không dám nói chuyện, mỗi sáng tỉnh lại, gối đều đẫm nước mắt, mất hơn một tháng trời mới tạm gọi chấp nhận hiện thực.

https://thuviensach.vn

- Từ nhỏ em không có người chăm lo, cho nên cái gì cũng tự làm được, không cần ai lo lắng hay săn sóc mình, nhưng em.. em luôn cảm thấy bất an. Anh ấy theo đuổi em, em mới cảm thấy được có người lo lắng, quan tâm, nhớ nhung tới mình. Anh ấy luôn quan tâm tới em, hỏi em buổi tối mấy giờ ngủ, trong ngày gặp ai, bình thường làm gì, cuối tuần anh ấy không rảnh ở bên cạnh em đi đâu, khi nào thấy em làm việc gì không đúng là anh ấy trách mắng ngay, em nghe mà ấm lòng...

Còn Trương Thắng nghe mà hàm muốn rớt cả ra, thế đâu phải là quan tâm chứ, rõ ràng là không yên tâm, quản chế con nhà người ta chặt chẽ hơn cả tù phạm, thế mà Tiểu Lộ lại cho là quan tâm yêu thương. Con gái bây giờ ai cũng hướng tới tự do, có ai thích chút không gian riêng tư cũng không có, bị người ta coi như chim trong lòng, vậy mà... cô gái này, đầu óc đúng là... có vấn đề.

- Anh ấy đối xử với em rất tốt, nên khi anh ấy ngỏ lời, em hạnh phúc biết bao, em có thể tự gây dựng gia đình cho mình rồi... vậy mà...

Nói tới đó Trịnh Tiểu Lộ lại muốn khóc:

Trương Thắng không miêu tả nổi cảm xúc bản thân thế nào nữa:

- Đêm nay là giao thừa, hãy bỏ hết tâm sự đi, vui vẻ bắt đầu một năm mới, em còn trẻ, đường đời còn dài lắm, vẫn còn vô hạn khả năng, vô hạn hi vọng trước mắt, chỉ cần chúng ta biết nắm lấy.

- Anh nói như ông cụ ấy.

Trịnh Tiểu Lộ ngửa đầu, không cho nước mắt chảy ra:

- Nhưng anh nói đúng, anh xem, năm mới sắp tới rồi, em lại đi nói những lời không vui với anh, khiến mọi người đều không vui. Yên tâm, em sẽ không vì thế mà suy sụp đâu, từ nhỏ em đã học được kiên cường rồi, chuyện đã qua, chỉ nhớ lại còn chút thương tâm thôi.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này ông Trương ở ngoài gọi:

- A Thắng, dưới lầu có điện thoại tìm con.

- Em đợi anh nhé, anh đi nghe điện thoại rồi về ngay.

Trương Thắng đoán được điện thoại của ai, ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu, vừa "a lô" một cái, đầu kia điện thoại truyền tới tiếng cười dài:

- Chú em, chúng ta thành công rồi! Ha ha ha, cậu xem TV rồi chứ, quy hoạch năm mới của chính phủ đã đề rõ yêu cầu khai phát khu Kiều Tây.

Trương Thắng cũng cười toét cả miệng:

- Giám đốc Từ, tôi cũng xem TV rồi, lúc vừa nghe thấy còn không nói ra lời, chỉ sợ nghe nhầm, chỉ muốn nghe lại thêm mấy lần.

- Không nói nhiều nữa, chúng ta đánh cược thành công rồi, cậu tới chỗ tôi đi, chúng ta thương lượng làm sao sau này sang tay chỗ đất đó với giá cao.

- Ngay bây giờ sao?

Thương Thắng hơi ngần ngừ, y ngàn vạn lần không muốn, Trịnh Tiểu Lộ lần đầu tới nhà:

- Tất nhiên, lúc này còn chuyện gì quan trọng hơn chuyện đó nữa? Cậu cũng bình tĩnh thật đấy, tôi còn tượng cậu biết tin sẽ tới nhà tôi trước...

Đúng, bây giờ chuyện này mới là tối quan trọng, chỉ cần giải quyết thỏa đáng rồi, y sẽ có thể theo đuổi Tiểu Lộ mà không cần có chút lấn cấn nào nữa, tương lai còn dài mà, dứt khoát nói:

- Vâng, giám đốc đợi chút, tôi tới ngay.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng cúp điện thoại chạy như bay về nhà, Tiểu Lộ vẫn ngồi nguyên tại chỗ cũ, rất câu nệ:

- Tiểu Lộ, ngại quá, anh có chuyện gấp, phải đi bây giờ..

Trịnh Tiểu Lộ nghe vậy đứng dậy ngay, cha mẹ Trương Thắng hiểu lầm quan hệ của bọn họ, khiến cô cũng không muốn ở lại ăn cơm, giờ có cớ rồi, đội mũ len lên:

- Em cũng đang định đi, chúng ta cùng xuống lầu.

Bà Trương nghe thấy vội chạy vào:

- Tiểu Lộ, sắp trưa rồi, A Thắng nó có việc thì kệ nó, cháu ở lại ăn cơm với hai bác đi.

Mắt thì nhìn con trai oán trách, lần đầu bạn gái tới nhà, vậy mà lại đi mất, không biết điều gì cả.

Trịnh Tiểu Lộ vừa đi ra ngoài, vừa khách khí nói:

- Cám ơn bác ạ, cháu cũng còn có việc phải làm, sau này có cơ hội tới thăm bác.

Ông bà Trương tiếc lắm, nhưng con trai mình không ở nhà, con gái nhà người ta tất nhiên phải giữ ý giữ tứ rồi, dặn Tiểu Lộ nhất định lần sau phải tới ăn cơm mới cho cô về.

Hai người cùng nhau đi xuống lầu, Trịnh Tiểu Lộ tò mò nhìn không mặt không giấu được niềm vui của Trương Thắng:

- Anh Trương, có chuyện gì mà vui vậy?

Trương Thắng hớn hở nói:

https://thuviensach.vn

- À, khu Kiều Tây... Ừm, có mấy người bạn lâu không gặp ở Kiều Tây hẹn anh đi ăn cơm.

Trước kia Trương Thắng luôn suy nghĩ mọi chuyện đơn giản, trải qua lần mua bán đất này, y từng trải hơn nhiều, bây giờ tuy sắp thành đại gia rồi, song vẫn có khả năng chưa lường trước, mà Trịnh Tiểu Lộ lại rất mẫn cảm với những điều bất ổn, cho nên lời nói ra lại thôi.

Trịnh Tiểu Lộ mở khóa xe đạp, trước khi đi còn dặn:

- Anh Trương, em về đây, anh uống ít thôi nhé, năm mới đường nhiều xe, không an toàn.

- Ừ.

Trương Thắng đáp một tiếng, nhìn Tiểu Lộ đi hơn chục mét rồi, không kìm lòng được đuổi theo gọi:

- Tiểu Lộ.

Trịnh Tiểu Lộ phanh xe lại, Trương Thắng chạy nhanh tới nơi, tim đập thình thịch, lấy dũng khí hỏi:

- Tiểu Lộ, buổi tối em có rảnh không?

Nhìn vẻ mặt Trương Thắng, Trịnh Tiểu Lộ chợt hiểu ra, lúng túng một lúc mới thiếu tự nhiên hỏi lại:

- Em, em không có việc gì, làm sao?

- Đêm nay quảng trường trung tâm tổ chức dạ tiệc ngoài trời, còn đốt pháo hoa nữa, em có muốn đi xem không? Anh, muốn hẹn em đi cùng.

Tuy nửa năm rồi chưa gặp, nhưng bạn trai của cô mới tự sát ngày hôm qua thôi, vậy mà đã cùng nam nhân khác đi chơi, hơn nữa không phải là đi

https://thuviensach.vn

chơi bình thường, rõ ràng là buổi hẹn hò, còn chưa xảy ra Trịnh Tiểu Lộ có cảm giác phạm tội. Cô muốn từ chối, nhưng lại sợ làm Trương Thắng thương tâm, không biết lên tiếng thế nào, đành im lặng.

- Anh vô tâm quá.

Trương Thắng làm vẻ mặt tự trách:

- Xin lỗi em, coi như anh chưa nói, Tiểu Lộ, em về đi, cẩn thận chút... Dù sao, anh cũng không thích pháo hoa lắm, ha ha ha, thôi vậy, anh, anh cũng phải đi đây.

Nói tới đó giọng y có chút nghèn nghẹn, quay đầu, đi từng bước từng bước, bước chân có phần chập choạng nặng nề, bóng lưng thê lương cô quạnh...

- Anh Trương.

Trương Thắng dừng bước nhưng không quay lại.

Trịnh Tiểu Lộ lí nhí hỏi:

- Mấy, mấy giờ?

Mi mắt Trương Thắng hơi nhướng lên, mộ nụ cười gian xảo xuất hiện bên mép, y biết mà, đối với cô gái dễ mềm lòng, lương thiện như Tiểu Lộ, cách này tới tám phần sẽ thành công, y đã thử một lần rồi. Thở dài, giọng cố ý làm ra vẻ đau đớn:

- Vừa rồi là anh không đúng, anh không nên làm khó em.

Trịnh Tiểu Lộ dậm chân, giọng dứt khoát hơn:

- Em đâu có khó xử, cho em biết mấy giờ, để em còn chuẩn bị.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng quay đầu lại nhìn cô tha thiết:

- Em thật sự muốn đi sao?

Trịnh Tiểu Lộ lúc này chỉ muốn dỗ cho Trương Thắng khỏi thương tâm, còn mỉm cười, làm ra vẻ háo hức:

- Đúng đấy, em chưa bao giờ đi xem lễ bắn pháo hoa năm mới, muốn đi một lần cho biết, năm mới mà, chẳng phải anh bảo em năm mới nên vui vẻ à?

- 8 giờ nhé, anh sẽ tới đón em, 9 giờ buổi lễ mừng năm sẽ bắt đầu.

Trịnh Tiểu Lộ xua tay:

- Không cần đâu, KTX của em phải đi ngược đường một đoạn, anh nói địa điểm, em tự tới là được.

Khi một cô gái không muốn nam nhân tới nhà mình, dù vì viện lý do gì, chứng tỏ nam nhân kia còn cố gắng nhiều, Trương Thắng không thất vọng, hôm nay lừa được Tiểu Lộ đi chơi là thành công lớn rồi.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Nhường Ra Ba Phần Lợi.

Tiễn Tiểu Lộ đi rồi, Trương Thắng lòng vui phơi phới, chỉ muốn hét lên thật to phát tiết kích động trong lòng, sắp giàu rồi, y chẳng cần tiết kiệm nữa, không đi xe đạp mà ra đường lớn bắt taxi, suốt dọc đường miệng chưa lúc nào khép lại.

Người gặp chuyện vui tinh thần sáng láng, liên tục mấy năm liền không thuận lợi đã qua, tiền đi làm mấy năm tích góp được tiêu sạch thì sao nào? Y sắp có số tiền nhiều gấp mười lần trăm lần. Khi nghe thông báo mình bị giảm biên chế, cả tuần không ra được, nhìn mặt cha mẹ cũng thấy xấu hổ, nhưng bây giờ những đồng nghiệp ngày ngày làm việc vất vả, cả đời cũng chẳng có nhiều tiền bằng y. Trước kia ghen tị với bạn gái của em mình, hâm mộ vợ của Quách Y Tinh, giờ y hẹn được một trong năm đóa kim hoa của nhà máy in Tam Tinh.

Trước kia nằm mơ cũng không mơ tới một ngày nở mày nở mặt như vậy, Trương Thắng không chạy ra đường gào lên cho cả thế giới biết đã là lí trí lắm rồi.

Căn cứ vào (Điều lệ chuyển nhượng tạm thời và nhượng quyền sử dụng đất đai quốc hữu) ban hành năm 1990, quốc gia dựa vào nguyên tắc quyền sở hữu và quyền sử dụng phân ly, thực hiện nhượng quyền sử dụng đất cho thành phố thị trấn. Các công ty, xĩ nghiệp, tổ chức và cá nhân trong nước, đều có thể dựa vào điều lệ này để có được quyền sử dụng đất, tiền hành khai phát đất đai, kinh doanh.

https://thuviensach.vn

Năm 1994, ủy ban nhân dân tỉnh dựa vào điiều lệ trên, lại thông qua pháp quy quyền sử dụng đất tập thể trong tỉnh, quy định điều lệ cụ thể việc chuyển nhượng đất đai thuộc quyền sở hữu tập thể, đồng thời tỉnh cấp quyền cho chính phủ các khu được đăng ký hồ sơ, thẩm duyệt giấy chứng nhận, xác nhận quyền sở hữu.

Căn cứ vào hai quy định đó, trừ khi đất đai có di sản văn hóa, tài nguyên hiếm dưới lòng đất và chôn cất bảo tàng, Trương Thắng có toàn quyền sử dụng mảnh đất đã mua, đồng thời được quốc gia bảo hộ.

Trương Thắng mới đầu tiếp nhận mảnh đất này là đất dùng cho nông nghiệp, cùng với việc thành lập khu khai phát, thay đổi mục đích sử dụng đất không những không bị chính phủ ngăn cản, mà còn được khuyến khích.

Có được hợp đồng toàn diện hệ thống như vậy là dựa vào Từ Hải Sinh, ông ta đã tính tới tương lai đất sử dụng sẽ thuộc về quốc gia, cho nên để đề phòng vạn nhất, toàn bộ quá trình mua bán đều theo đúng quy trình pháp luật. Thực ra nông thôn bán đất rất tùy tiện, không chỉ những năm 95 mà cho tới tận bây giờ, chuyện mấy cán bộ thôn tự ý viết giấy bán đất chẳng có gì mới mẻ.

Theo hiến pháp bọn họ có quyền đó không? Không có. Thế nhưng quá trình chấp pháp thì nhiều lúc "lệ" vẫn lớn hơn "luật", cho nên những mảnh đất được bán theo cách đó chỉ được "bảo hộ" của cán bộ địa phương, bình thường sẽ chẳng có vấn đề gì, vì dù người khác lên thay vẫn phải tôn trọng "quy tắc ngầm" đó, mua bán như thế được cái diễn ra nhanh chóng, song để lại họa ngầm lớn sau này, nếu xảy ra vấn đề như tranh chấp quyền sở hữu, thủ tục sẽ phiền hà, khả năng mất trắng.

Còn hợp đồng của Trương Thắng hoàn toàn hợp pháp, cho dù là chính phủ sau khi thành lập khu khai phát muốn thống nhất trung thu đất đai, thì khoản bồi thường đất, hỗ trợ giống các loại cũng không dưới 2 vạn một mẫu, trong khi Trương Thắng mua với giá 8000 một mẫu.

https://thuviensach.vn

Tóm lại lần này Trương Thắng phát tài là cái chắc rồi.

Từ Hải Sinh lúc này đang ở nhà gọi điện:

- Lão Khâu, anh phải mau chóng gom 8 triệu tiền mặt, tôi phải dùng gấp.

- Lão Từ, tài chính của chúng ta hiện giờ rất khẩn trương, anh cũng biết, hai hạng mục nhà máy xi măng Phúc Hải và tập đoàn cơ giới Đông Phương chiếm dụng lượng lớn tài chính.

- Tất nhiên là tôi biết, gần đây nhiều việc, tôi chưa kịp làm rõ tình hình cụ thể. Có điều không phải báo cáo của nhà máy xi măng Phúc Hải chuyển thành gán nợ à? Điều kiện chúng ta lấy phải tiếp nhận toàn bộ khoản nợ của nhà máy làm điều kiện sát nhập, chỉ cần đổ vào vài triệu làm tài chính khởi động để nó sống lại, tôi tính một chút xem bây giờ có thể rút mấy triệu dùng gấp.

- Tôi đang sứt đầu mẻ trán đây này, nhà máy Phúc Hải là xí nghiệp tập thể, hùn vốn nhập cổ phần để xây lên, toàn đầu não huyện Phúc Hải trong đó. Bây giờ nhà máy sống lại trong tay chúng ta, bọn họ lại hối hận, chúng ta muốn bán đi, bọn lang sói đó sẽ nhào vào, đủ mọi phương diện ngáng chân kéo cẳng, tôi cần tiền dư ứng phó khẩn cấp, không rút ra được.

Từ Hải Sinh cười lạnh:

- Bọn chúng đừng mơ lấy lại nhà máy, chúng nhiều lắm là cố hết khả năng kiếm thêm một chút thôi. Trước tiên cho bọn chúng ngồi một bên hóng gió, nhà máy Phúc Hải không sang tay vội, anh giúp tôi gom tiền đã, tôi dùng vào việc lớn.

- Anh lại phát hiện ra hạng mục nào ngon lành rồi hả? Cơm ăn từng miếng thôi, đừng tham gắp nhiều mâm, cẩn thận không tiêu hóa được.

- Hạng mục này một vốn trăm lợi, tôi có thể mua nó về, thong thả ăn.

https://thuviensach.vn

Lão Khâu ở đầu kia điện thoại quá hiểu Từ Hải Sinh, nghe giọng điệu ông ta liền lên tinh thần:

- Chắc ăn thế hả? Được, tôi mau chóng gom tiền...

"Reng..." Tiếng chuông cửa vang lên hồi dài.

Từ Hải Sinh mỉm cười:

- Cứ quyết định thế nhé, người tôi hẹn đã tới.

Đặt điện thoại xuống, theo thói quen vuốt tóc ra sau, đi ra mở cửa.

Bảo Trương Thắng vào nhà, Tử Hải Sinh mở tủ gỗ lim, rót hai ly XO, cười đưa cho Trương Thắng một ly, thỏa mãn ngồi dựa vào ghế sô pha, vắt chân, lắc lư ly thủy tinh trong suốt:

- Tiểu Trương, khổ tận cam lai, bây giờ chúng ta chỉ còn ngồi đợi quả chín thôi, chúc mừng.

- Chúc mừng.

Trương Thắng nâng ly lên, uống một ngụm, gắt cay, y không quen uống rượu tây, không biết thưởng thức, nhưng bây giờ cái gì vào miệng cũng thấy ngon:

- Qua năm mới, đoán chừng người ta sẽ ùn ùn kéo tới Kiều Tây, không bao lâu giá đất sẽ tăng vọt, khoản vay phải tới tháng 3 mới đáo hạn, còn thời gian cho chúng ta thao tác, cậu có thể yên tâm được rồi.

Trương Thắng vui vẻ nói:

- Nói ra tôi chỉ vô ý biết được tin này, nếu không có giám đốc Từ dốc sức ủng hộ, đứng sau thao tác thì tôi chỉ có phần trơ mắt nhìn cơ hội trôi qua kẽ tay.

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh xua tay:

- Ài, giữa hai chúng ta không cần nói lời khách khí như vậy, sau này đừng gọi tôi giám đốc Từ nữa, tôi không phải giám đốc của cậu lâu rồi, gọi là anh Từ đi. Có câu không lợi chẳng dậy sớm, tôi chẳng qua là hám lợi cho nên mới tham gia vụ mua bán này, cậu không cần biết ơn tôi.

- Tận hưởng vài ngày, sang năm chúng ta bắn tin ra, có người chủ động tới tận cửa là tốt nhất, nếu có người mua thích hợp, chúng ta cũng nên tới nơi chào hàng. Hơn 300 mẫu đất, một nhà khó nuốt hết, chia ra bán cũng không vấn đề. Tôi ước chừng một chút, có thể bán bảy tám vạn một mẫu, kiếm được... Ha ha ha, tôi nóng ruột rồi, đợi trả hết tiền ngân hàng rồi hẵng hay, huynh đệ chúng ta đâu cần phải gấp, ha ha ha, không phải gấp.

Trương Thắng hơi khom người:

- Vâng, tôi cũng nghĩ thế, giám đốc Từ..

- Hử...

- À, anh Từ, ban đầu chúng ta giao hẹn là trừ đi khoản tiền vay, chỉ chia lãi 5-5, có điều bây giờ tôi có suy nghĩ khác..

- Ồ, suy nghĩ gì?

Tay cầm lý của Từ Hải Sinh bóp chặt, chiếc nhẫn kim cương ngón tay lóe sáng, có điều biến hóa nhỏ này Trương Thắng khó nhận ra được:

- Anh Từ, tôi suy nghĩ thế này, sau khi trừ đi khoản vay ngân hàng, tiền anh mời khách lo lót cũng nên trừ vào trong tiền lãi, anh có thể thanh toán được hay không là bản lĩnh của anh, tôi không thể vì thế mà coi như anh không bỏ tiền. Số tiền còn lại chúng ta chia 55 - 45, anh lấy 55, tôi lấy 45, tuy không nhiều, nhưng cũng là chút tâm ý của tôi, cám ơn anh đã chỉ bảo cho tôi rất nhiều trong thời gian qua.

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh kinh ngạc, ly rượu đang đưa lên miệng uống dừng lại giữa không trung, Trương Thắng nói xong mà ông ta vẫn ngây ra đó, hồi lâu không dám tin:

- Cậu vừa nói cái gì? Cái gì mà năm, cái gì mà bốn lăm gì vậy?

Trương Thắng chân thành nói:

- Tôi nói là chúng ta chia lại tiền lại, tôi lấy phần ít 45, anh lấy phần nhiều 55.

HẾT!

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Mỗi Người Đều Có Thu Hoạch.

Từ Hải Sinh khép mắt lại, chậm rãi nâng ly rượu lên, nhấp một ngụm nhỏ, lại thấy không đủ uống hết luôn cả ly, để rượu mạnh chảy vào dạ dày, hơi rượu kích thích làm mặt ông ta đỏ au, chậm rãi nói:

- Chú em, có biết chỉ nửa phần đó thôi là bao tiền không? Ít nhất cũng vài chục vạn đó.

Trương Thắng gật đầu, thẳng thắn nói:

- Tôi biết, mới đầu tham gia vào kế hoạch này, tôi nghĩ tin tức của mình là quan trọng nhất, nhưng thao tác cụ thể mới hiểu, không có anh huy động mối quan hệ, ở sau thao tác, tôi dù mệt hộc máu cũng không kiếm được mười mẫu đất chứ nói gì tới thành quả lớn như bây giờ.

Từ Hải Sinh thực sự không dự liệu được Trương Thắng làm thế, bọn họ vốn thỏa thuận phân chia 5 - 5, bây giờ toàn bộ đất đai nằm trong tay Trương Thắng, nếu y trở mặt, tự bán đất nuốt hết lợi ích, vậy bao việc ông ta làm trước đó bằng uổng công vô ích.

Trước kia hai bên chỉ giao kèo miệng là vì tiện chối bỏ liên quan, Từ Hải Sinh chẳng sợ con chim non trong nghề như Trương Thắng nuốt lời, ông ta không thiếu cách khiến y phải nôn tiền ra... Không ngờ Trương Thắng tự nhận phần ít, hơn nữa y còn là loại công nhân bị giảm biên chế, nhận 1 vạn bồi thương nghỉ việc cũng đã tạ ơn trời đất.

Thế giới này còn loại người hiếm hơn cả Gấu Mèo như thế sao?

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh sống trong thế giới bất kể cái gì muốn có được cũng cần tranh đoạt, ông ta tôn thờ đạo lý của sói, ông ta không tin, hỏi lại lần nữa, xác nhận rồi, biết mình không nhầm, nhưng lại không biết phải làm sao, ông ta chưa gặp tình huống này bao giờ.

- Tiểu Trương, cậu làm thế này...

- Anh Từ, thú thực dù quyết tâm được ăn cả ngã về không, nhưng từ khi khoản vay kia tới tay, tôi lúc nào cũng có đá ngàn cân đè trên ngực, một khi chuyện không như dự liệu, số mệnh tôi cũng giống xử trưởng Mạch, bị người ta tới nhà còng tay đưa đi. Giờ thu được lợi ích lớn như thế, đều là nhờ công thao tác của anh, anh Từ, nói anh là người thầy đường đời của tôi cũng không phải là quá lời, đây thực sự là tấm lòng thành của tôi, không có ý gì khác.

Từ Hải Sinh trầm mặc, ông ta lăm lộn xã hôi bao năm, trái tim sớm tôi luyện thành băng giá, nhưng những lời nói thành thật của Trương Thắng, làm ông ta thấy được chút hơi ấm nhân gian, người bên cạnh ông ta không ít, nhưng có kẻ nào chẳng trên bàn tay bắt mặt mừng, dưới bàn tay thủ sẵn dao, bản thân ông ta cũng thế thôi.

Con người là vậy, bất kể là bản thân hèn hạ, hai mặt, tàn nhẫn thế nào, tuyệt đối không muốn kết giao với người như thế, lời Trương Thắng khơi lên trong ông ta cảm giác mất đi từ lâu, chỉ là chút rất nhỏ, xa xôi như đã quên rồi, nhưng đích thực là có cảm giác đó.

Trương Thắng không hay biết cảm tưởng trong lòng Từ Hải Sinh, y hoàn toàn chìm đắm trong niềm vui của mình, một tất nhiên là khoản tiển sắp tới tay, còn có cuộc hẹn đầu tiên với cô gái mà y yêu thương bấy lâu, khẽ đưa lưỡi cảm thụ tư vị thứ rượu tây đắt tiền, đi theo Từ Hải Sinh lâu ngày, tất nhiên cơ hội uống không ít, đang dần tập làm quen.

Bất giác y học theo không ít thói quen của Từ Hải Sinh.

https://thuviensach.vn

Thời gian vừa rồi theo Từ Hải Sinh kết giao đủ loại nhân vật từ tinh anh thương trường tới quan viên thương trường, cũng đi khắp nơi, từ nơi trang nghiêm như nha môn lớn nhỏ, tới chốn phong nguyệt ăn chơi đàng điếm, học tập đối nhân xử thế, kiến thức rộng hơn, thứ suy nghĩ cũng nhiều hơn.

Nếu lấy khía cạnh đạo đức đánh giá, Trương Thắng biết mình bị Từ Hải Sinh làm hư, y rất rõ điều ấy, tự biết giờ mình học không ít tính xấu, thậm chí còn phạm pháp, nhưng trong lòng y không hề phản cảm, loại nhân vật nhỏ như y, nếu không có Từ Hải Sinh dẫn dắt, cả đời không được tiếp xúc nhiều, thấy nhiều như thế, đó không phải là vấn đề hưởng thụ, mà từ trong đó y ngộ ra rất nhiều điều, thấu hiểu cuộc đời hơn, được thu hoạch lớn.

Nói một cách đơn giản, trước kia y là con ếch, được Từ Hải Sinh vớt từ trong giếng ra.

Từ Hải Sinh im lặng rất lâu, quan sát Trương Thắng tập tành uống rượu, lúc nhăn mặt, lúc lè lưỡi, nhưng từ cách cầm ly tới cách uống rượu, đều giống mình như đúc không khỏi bật cười. Ông ta rót thêm một ly nữa, lần này nhiều hơn, nửa ly, ngửa đầu uống một hơi hết sạch mới áp được gợn sóng trong lòng xuống, đi tới bên cạnh Trương Thắng, vỗ vai y:

- Tiểu Trương, chuyến mua bán này, trừ tiền ra, tôi cũng thu hoạch không ít. Được, cậu đã có lòng thành như thế, tôi từ chối nữa thành xa lạ khách khí rồi, thế này, đêm nay là giao thừa, để tôi rủ mấy người bạn tới, tối nay cùng nhau uống rượu ăn mừng một phen.

Tất nhiên Trương Thắng khéo léo từ chối, vì hôm nay y có hẹn với Trịnh Tiểu Lộ. Biết rõ kiểu ăn chơi của ông ta, rất đáng chờ đợi, có điều chính vì quá biết rồi cho nên sự thuần khiết của Tiểu Lộ mới càng đáng quý, cho dù ông ta có kiếm được cô gái nguyên vẹn trinh trắng thì cũng chỉ là giao dịch tiền bạc xác thịt thôi, lấy gì so với Tiểu Lộ của y.

https://thuviensach.vn

Tiểu Lộ thông minh lanh lợi, nếu cô đã đồng ý cùng đi dạo ngắm pháo hoa, thì không thể không hiểu ý tứ của mình, Tiểu Lộ đồng ý rồi, cũng có nghĩa là quan hệ giữa hai người bước sang trang khác, Trương Thắng chỉ muốn chắp cánh bay ngay tới chỗ cô.

Từ Hải Sinh thấy Trương Thắng từ chối cũng không miễn cưỡng, chú em này hoàn toàn khác với người bạn làm ăn chốn thương trường của ông ta, không cần dùng loại phương thức này lôi kéo tình cảm, hai người thương lượng qua loa an bài sau đó rồi tiễn y ra cửa.

Đợi Trương Thắng đi rồi, Từ Hải Sinh liên tục gọi điện mời mấy người bạn đi ăn, ông ta một thân một mình ở trong nước, lại đêm giao thừa, không khỏi thê lương, tất nhiên phải cuồng hoan một phen.

Trương Thắng về nhà bị mẹ mặt nặng mày nhẹ suốt nửa ngày trời, tới khi ăn tối xong, nói muốn cùng Tiểu Lộ tới quảng trường trung tâm xem pháo hoa, bà Trương mới hớn hở khen:

- A Thắng nhà mình thật giỏi, thường ngày lầm lầm lì lì, có khi cạy miệng chẳng nói một câu, vậy mà không kiếm bạn gái thì thôi, một khi kiếm là đẹp như hoa như ngọc.

Trương Thanh ngạc nhiên:

- Anh có bạn gái rồi à? Ở đâu ra thế, có xinh đẹp không? Mà mẹ thiên vị quá nhé, anh trai kiếm được bạn gái thì khen, hồi con có bạn gái thì bị mẹ mắng té tát, còn dọa cắt tiền tiêu vặt, bất công.

- Mới tiểu học năm thứ năm đã có bạn gái rồi, không đánh cho là may, khen cái gì mà khen, hay ho lắm đấy.

Bà Trương Trừng mắt lên:

https://thuviensach.vn

Trương Thanh cười hì hì, quay sang hỏi mẹ chị dâu tương lai trông thế nào, biết hỏi Trương Thắng có khi cả ngày chẳng biết được mấy thông tin.

Trương Thắng về nhà tương đối muộn, lại còn phải đi đón Tiểu Lộ, nên quyết định hôm nay chưa thông báo với cha mẹ vội, nếu không cha mẹ hỏi này hỏi nọ không đi được nữa, dù sao mai nói cũng thế thôi.

Mới hơn sáu giờ Trương Thắng đã đứng ngồi không yên, xem đồng hồ tới mấy lượt, cảm giác đồng hồ chạy không đúng, ngồi trong phòng một lúc, thực sự không nhịn được, cùng người nhà nói một tiếng xuống lầu.

Trương Thắng mặc âu phục đặt may, ngoài khoác thêm chiếc áo khoác, không đi xe đạp, gọi xe bus tới KTX nữ nơi Trịnh Tiểu Lộ ở.

Tới nơi chỉ thấy cả khu nhà tối om om, so với nơi khác đèn màu rực sáng hoàn toàn chẳng ăn nhập, trừ lối đi có ngọn đèn đường vàng vọt tù mù, chỉ còn phòng của Tiểu Lộ ở tầng 3 là có ánh đèn. Trương Thắng lúc này mới nhớ ra, ngày hôm nay những ai có nhà tất nhiên là về nhà, ai có bạn trai bây giờ cũng không ở KTX nữa làm gì, đoán chừng cả KTX này chẳng còn mấy người nữa, thế chẳng phải...

Không phải y nghĩ tới điều gì đen tối mà là thấy chua xót, trách bản thân không đủ chu đáo, tình huống này đáng lẽ phải nghĩ tới sớm hơn, tối nay nên đón Tiểu Lộ về nhà ăn cơm tối mới đúng, nếu đã nhận lời hẹn của mình, hẳn sẽ không từ chối lời mời này, cả khu nhà vắng vẻ, một mình ăn bữa cơm tất niên, tứ cố vô thân...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Câu Chuyện Trong Đêm.

Trương Thắng vốn chiếu cố tính cách thẹn thùng của Tiểu Lộ, hai bên vừa mới có chút ý tứ, không tiện lên lầu, định ở ngoài đợi, nhưng giờ không kìm lòng được nữa. Nhìn máy nhắn tin, mới có 6h38, còn cách giờ hẹn tới hơn một tiếng nữa, liền len lén lên lầu.

Nhà máy tin Tam Tinh có tới ba khu KTX, một khu cho nam, một khu nữ và một khu tập thể gia đình, đều xây dựng vào thập niên 70, 80 đó là thời kỳ huy hoàng của những xí nghiệp nhà nước, ai kiếm được việc ở cơ quan nhà nước, là có cái bát sắt cả đời không lo rồi, thậm chí mãi về sau tư tưởng này vẫn còn rất phổ biến. Nhưng theo cùng đất nước mở cửa, các quốc xĩ bắt đầu đào thải, KTX lâu rồi không được sửa chữa nâng cấp, kiến trúc cũ kỹ không theo kịp thời đại nữa, tiện nghi sinh hoạt cũng không tốt, nhưng được cái nhà cửa chắc chắn, thời đó hiếm có chuyện bớt xén vật liệu.

KTX tổng cộng có năm tầng, Tiểu Lộ ở tầng ba, nơi này có quản lý kiêm bảo vệ, cũng là nữ, nhưng chỉ danh nghĩa thôi, chẳng bao giờ thấy mặt bà ta, Trương Thắng vào như chốn không người. Nhà máy vì tiết kiệm điện, đèn đường vừa ít lại vừa tối, cái gì hỏng thì gom tiền mà sửa, báo lên nhà máy đợi mút mùa, tầng một tầng hai tối đen như bãi tha ma, Trương Thắng từng tới đây sửa điện nhiều lần, cô gái trong lòng sống ở đâu càng ghi nhớ, nên không thành vấn đề.

Chỗ này là nhà vệ sinh, đây là phòng tắm, phòng giặt, đều là công cộng, vòi nước trong phòng giặt không được vặn chặt, nước nhỏ tí tách, Trương

https://thuviensach.vn

Thắng không tin chuyện ma quỷ, nhưng ở hành lang tĩnh mịch thế này cũng rất rợn người.

Khẽ khàng bước tới phòng Tiểu Lộ ở, ánh đèn heo hắt từ khe cửa chiếu ra làm hành lang sớm hơn một chút, hiển nhiên bên trong có người, Trương Thắng đứng trước cửa phòng, hít sâu mấy hơi, trong đầu tưởng tượng ra khuôn mặt vui mừng bất ngờ của Tiểu Lộ, vừa đưa tay ra gõ thì nghe thấy bên trong có tiếng nói.

Ai? Tiểu Lộ ở một mình cơ mà?

- Cha, mẹ, năm mới rồi, Tiểu Lộ lại thêm một tuổi...

Trương Thắng thấy rợn hết cả sống lưng, Tiểu Lộ là cô nhi, cha mẹ mất khi còn rất nhỏ, đâu ra cha mẹ nữa?

Khu KTX này đã xuống cấp nghiêm trọng, sơn cửa bong chóc hết cả, khe cửa rất lớn, Trương Thắng thu tay lại nhìn quanh rồi ghé sát vào khe cửa nhìn, thấy Tiểu Lộ đang ngồi trên giường, trước mặt bày cái tủ giường thấp thường thấy ở khu chiêu đãi, trên tủ còn có ngôi sao năm cánh màu đỏ, một cái bát tô, còn trải báo đặt từng cái bánh bao như đĩnh bạc.

Vì ở nhà, Trịnh Tiểu Lộ ăn mặc càng đơn giản, một cái áo len trông cũ lắm rồi, một chiếc quần jean không biết bao qua bao nhiêu lần gặt, hông buộc chiếc tạp dề thêu hoa nhỏ, vừa gói bánh bao vừa nói chuyện một mình.

Khi ở nhà máy, trước mắt người khác, lúc nào cũng chỉ thấy nụ cười ngọt lịm của cô, làm người ta nhìn mà vui vẻ, không ngờ đằng sau đó là câu chuyện chua xót.

- Mẹ, Tiểu Lộ lớn rồi, hiểu chuyện rồi, không còn nặn bột nghịch làm mẹ giận nữa. Mẹ xem, con gói bánh bao giỏi chưa, bé xíu cũng gói được,

https://thuviensach.vn

không rách bột nhé, con ngoan như vậy, mẹ cho con thêm chút tiền mừng tuổi nhé? Mà mà không cho thì con xin cha, cha thương con nhất mà...

Tiểu Lộ cầm cái vỏ bánh bao lên, cho nhân vào, bóp viền lại, giọng điệu rất trẻ con:

- Đây là cái bánh bao cuối cùng rồi, con học theo mẹ, sẽ cho một đồng tiền vào đó. Lát nữa cả nhà ta cùng ăn bánh bao, xem ai may mắn ăn trúng cái bánh bao này.

Tiểu Lộ đứng dậy, rời khỏi tầm nhìn của Trương Thắng, nhưng vẫn nghe thấy giọng cô:

- Nồi cơm điện sôi rồi, thịt bò hầm sôi hai lần là ăn được.

Kiểm tra xong nồi cơm điện, Tiểu Lộ quay về, đặt từng cái bánh bao vào trong lồng hấp, đem đi hấp, lại quay về ngồi xuống, hai tay vặn vào nhau, hàng mi rũ xuống để lại trên má bóng dài, dáng vẻ như đứa bé mắc lỗi đợi người lớn trách mắng, giọng nghèn nghẹn:

- Cha, mẹ, hôm qua anh Mạch tự sát rồi, khi đó con đang đi thăm anh ấy... Anh ấy có điều kiện như thế, vì sao theo đuổi con, con biết, vì con trẻ, mặt mũi lại không xấu, quan trọng hơn nữa con rất ngoan, luôn nghe lời. Con không biết đó có phải là tình yêu không, nhưng con rất muốn gả cho anh ấy, muốn có một gia đình.. Nhưng, nhưng anh ấy chết rồi, người nhà anh ấy mắng con là... sao chổi, hồ ly tinh, còn đánh con... Cha, mẹ, con là sao chổi chuyên hại người ta sao?

Tiếng khóc cố kìm nén trong đêm tối nghe càng thương tâm, bờ vai nhỏ khẽ rung động, Tiểu Lô van lơn thảm thiết:

- Cha mẹ ơi, con xin lỗi, con sẽ không nghịch ngợm nữa, con sẽ ngoan, sẽ nghe lời, không làm cha mẹ giận nữa, cha mẹ đừng bỏ con, con sợ lắm, con xin lỗi mà, đừng bỏ con...

https://thuviensach.vn

Từ trong lời nói của Trịnh Tiểu Lộ, Trương Thắng lờ mờ đoán ra, cái chết của cha mẹ cô có liên quan tới cô, không biết đã xảy ra chuyện gì?

Lòng Trịnh Tiểu Lộ đau đớn như dao cắt, kí ức tuổi thơ đã rất xa xôi, rất nhiều chuyện phai mờ, chỉ có những chuyện xảy ra ngày hôm đó vẫn khắc sâu trong đầu cô, thành cơn ác mộng cô không thể nào thoát ra được.

Năm đó, Trịnh Tiểu Lộ mới năm tuổi, từ nhỏ cô được cha mẹ nâng niu như viên ngọc trên lòng bàn tay, một buổi chiều mưa phùn, cô ương bướng muốn cha cùng mình đi thả diều. Cha mẹ khuyên nhủ trời đang mưa, nhưng cô không nghe, hưng phấn nói vừa mới nghe chuyện Franklin thả diều trong mưa, nhất định muốn chơi diều.

*** Franklin: Người phát minh cột thu lôi.

Do rất cưng chiều con gái, nên cha mẹ Trịnh Tiểu Lộ đành cùng con ra ngoài, thả diều trong sân tiểu khu. Diều bị gió cuốn lên, bay rất cao, cha cô thả diều, mẹ cô cầm ô che cho cô, cười rất vui vẻ.

Đúng vào lúc đó, diều bị cuốn vào đường dây điện cao thế, dây điện hở, dòng điện cực mạnh men theo sợi giây bị nước mưa làm ướt truyền xuống đất, cha cô ngã gục, tiếng cười vui vẻ vĩnh viễn dừng lại khoảnh khắc đó, mẹ cô kinh hoàng vứt ô chạy tới phía cha cô, cũng vĩnh viễn ngã xuống nơi ấy.

Nếu không phải khi đó vừa vặn có người khác đang ở trong sân chăm sóc rau nhìn thấy nhào tới giữ lấy cô, cô đã cùng cha mẹ sống ở thế giới khác rồi.

Sự kiện này thành nỗi đau mãi mãi trong tuổi thơ của Trịnh Tiểu Lộ, mỗi lần có mâu thuẫn với đứa bé khác, bọn chúng luôn lấy chuyện này ra chửi bới cô, chửi cô là sao chổi, hại chết cha mẹ mình. Lời trẻ con vô tâm, nhưng mỗi lần nghe thấy lại tạo thành vết thương trái tim non nớt của Trịnh Tiểu Lộ...

https://thuviensach.vn

Ngồi khóc thút thít một hồi, Trịnh Tiểu Lộ thình lình nhảy bật dậy, bóng dáng biến mất, chắc là đi mở nồi, cô đang cho nước sôi nguội vào nồi, trong phòng truyền ra tiếng lẩm bẩm của cô:

- Sôi thêm một lần nữa là ăn được rồi, cha mẹ, hôm nay anh Trương mời con đi xem bắn pháo hoa, anh ấy tốt lắm, con biết anh ấy thích con, tuy anh ấy không biết nói những lời ngon ngọt làm vui lòng người khác, nhưng con biết anh ấy là người tốt. Cha, mẹ, con có nên tiếp nhận anh ấy không... Con là sao chổi, con sợ sẽ hại anh ấy mất.

Sống mũi Trương Thắng cay xè, chẳng trách với ai Trịnh Tiểu Lộ cũng tươi cười, lúc nào cũng sợ làm người khác phản cảm, sợ có lỗi với người khác, trói buộc hỉ nộ ái lạc của bản thân, bờ vai non nớt đó rột cuộc mang gánh nặng tâm lý lớn thế nào.

Không dám quấy rầy cô, nếu như lúc này gõ cửa, với tâm thái mẫn cảm của Trịnh Tiểu Lộ, nhất định lập tức cố gượng cười, lo lắng mình đợi lâu sốt ruột, ăn qua loa vài miếng rồi theo y đi chơi.

" Để cô ấy ăn bữa cơm bình yên đi, cô ấy cùng cha mẹ."

Trương Thắng lặng lẽ lui ra ngoài, tới ban công tầng hai, không có ai, châm điều thuốc ngồi hút. Trong bóng đêm, một đốm lửa nhỏ lúc sáng lúc tối, bên ngoài lác đác tiếng pháo, rất xa xăm, không xua tan được bóng đêm tịch mịch ở nơi này...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Cuộc Hẹn Đầu Tiên.

Khi Trương Thắng gõ cửa phòng, Trịnh Tiểu Lộ xuất hiện trước mặt y đã là cô gái ngoan ngoãn mang nụ cười ngọt ngào, giọng hơi giận dỗi:

- Đã bảo không cần tới đây mà, anh đến lâu chưa?

Nhìn nụ cười đó, Trương Thắng càng thêm đau lòng, nhưng thể hiện ra chút khác lạ nào, KTX tối tăm trợ giúp y rất nhiều:

- Sao thế được, đã là hẹn hò, tất nhiên phải tới tận nơi đón chứ!

Tiểu Lộ chun mũi không nói nữa.

Tối nay Tiểu Lộ mặc chiếc áo len màu trắng sữa dầy, làm thân hình mảnh mai thon thả của cô như béo thêm một vòng, phía dưới mặc chiếc quần jean bó, khoe đôi chân dài chắc khỏe, đường nét gợi cảm cực kỳ thích mắt, khiến dù thân trên có phần tròn trịa cũng không hề ảnh hưởng tới mỹ cảm, trái lại càng thêm đáng yêu.

Quần áo Tiểu Lộ mặc xưa nay không có màu sắc bắt mắt thời thượng, đều đơn giản sạch sẽ. Hơn nưa với khí chất của cô, thực ra cũng không hợp với thứ quần áo diêm dúa màu sắc, càng đơn giản càng tôn thêm vẻ đẹp thanh thuần.

Tết Tây không long trọng như Tết Xuân, thêm vào Giáng Sinh vừa mới qua, mọi người không hứng thú quá lớn, cho dù là thế, vì quảng trường trung tâm tổ chức dạ tiệc pháo hoa, vẫn thu hút rất đông người. Hai người

https://thuviensach.vn

tới trước cả tiếng mà đã người đông nghìn nghịt, khu sân khấu giữa quảng trường càng không chen vào nổi.

Quảng trường này rất rộng, thường ngày đi qua còn nghĩ giữa thành phố để khoảng đất trống rộng như vậy thật lãng phí, bây giờ đông tới khó đi lại mà không đụng chạm vào người khác rồi.

Bốn xung quanh trăng đèn nhấp nháy đủ màu, không thiếu cô gái xinh đẹp trang điểm rực rỡ, nhưng Tiểu Lộ vẫn rất bắt mắt, dung mạo thuần khiết, nụ cười ngọt ngào, vóc dáng yểu điệu, thu hút ánh mắt không ít chàng trai đi qua. Trương Thắng cũng thi thoảng nhìn trộm cô gái bên cạnh, lòng tràn ngập hạnh phúc, chỉ muốn thời gian dừng lại, để hạnh phúc còn mãi.

Thực sự quá đông, nhìn quanh chỉ thấy người với người, Trương Thắng đề nghị:

- Tiểu Lộ, nơi này đông quá, chúng ta đổi chỗ khác đi.

Đó chỉ là cái cớ để y nắm tay Tiểu Lộ kéo đi.

Tiểu Lộ hơi rụt tay, tim Trương Thắng thắt lại, sợ Tiểu Lộ từ chối, trước kia y không có dũng khí nắm tay cô, nhưng bây giờ y không muốn buông bàn tay nhỏ bé đó ra, vì thế Trương Thắng mặc kệ bàn tay như con cá nhỏ muốn thoát ra khỏi tấm lưới, y càng nắm chặt hơn, bàn tay cô hơi lạnh, nhưng lòng bàn tay rất ấm, da dẻ mịn màng, chỉ nắm tay thôi đã thấy lòng nhộn nhạo.

Quả nhiên Tiểu Lộ không chống cự quá mức, một lúc sau để yên cho y nắm, Trương Thắng nở nụ cười chiến thắng, nói:

- Tiểu Lộ, phía kia có quán bán đồ uống nóng, chúng ta tới đó nhé.

https://thuviensach.vn

Trịnh Tiểu Lộ xấu hổ né tránh ánh mắt của Trương Thắng, nhu thuận gật đầu.

Trương Thắng mừng vô bờ, kéo tay cô vui vẻ bước nhanh về phía trước, giống như một đôi tình nhân... Í không phải, bọn họ là một đôi tình nhân còn gì, Tiểu Lộ không từ chối tâm ý của mình, chẳng phải sao?

Hai người vào trong quán ngồi đối diện với nhau, chiếc ly thủy tinh cao cổ, hai chiếc ống hút dài, ánh đèn màu chiếu qua cửa kính, giai nhân thẹn thùng, đơn giản thế thôi Trương Thắng như sống trong mơ, quên hết mọi điều.

Uông hết hai cốc ca cao nóng, nói chuyện vu vơ, Trịnh Tiểu Lộ vẫn còn chưa quen mối quan hệ mới của bọn họ, hỏi cái nọ đáp cái kia, đa phần chỉ nghe Trương Thắng nói, cũng lẫn lộn không kém, nhưng khi hai người rời cửa hiệu, Trương Thắng nắm tay cô đã hết sức hiển nhiên rồi.

Người bán hàng rong như cá chạch xuyên qua giữa đám đông, tay cầm bóng bay, mặt nạ, kẹo hồ lô, đủ kiểu, nhiệt tình chào mời người qua lại. Vẫn còn đó cây thông cao từ hồi Giáng Sinh, chính giữa ngọn cây có ngôi sao lớn màu bạc, phản chiếu ánh đèn xung quanh, biến thành đủ loại màu.

Chỉ thi thoảng thấy điều gì đó thú vị mới nói vài câu, Trương Thắng và Trịnh Tiểu Lộ cứ thế tay trong tay tản bộ trong quảng trường, tuy bốn xung quanh người đông nghìn nghịt, trong mắt y chỉ có người bên cạnh, bốn phía tiếng huyên náo, nhưng y lại như đang ở buổi hoàng hôn yên tĩnh.

Trịnh Tiểu Lộ rất thích khung cảnh này, không khí vui tươi xung quanh nhanh chóng cảm nhiễm tâm tình của cô, mới đầu sóng vai cùng Trương Thắng còn có chút cậu nệ gò bó, bây giờ không còn nữa, dần trở nên hoạt bát.

Phía trước có đứa bé trai khoảng ba tuổi cầm quả bong bóng hình chuột Mickey, một tay nắm chặt sợi dây, tay kia cố sức vươn lên để chạm vào con

https://thuviensach.vn

chuột, sợi dây hơi dài, nó với mãi mà không tới được, thế là ngoạc miệng khóc toáng lên.

Dáng vẻ ngây thơ ngốc nhếch của con làm cha mẹ cười vui vẻ, Trịnh Tiểu Lộ nhìn cũng không nhịn được cười, cô đi nhanh tới, tay nắm lấy sợi giây kéo xuống một chút, khom lưng nói với đứa bé:

- Em trai, đừng khóc, dây trong tay em mà, kéo thấp xuống một chút là sờ được.

Đứa bé sờ được con chuột tức thì cười sung sướng khoe với cha mẹ, Trương Thắng đứng bên nhìn, ánh đèn chiếu lên gò má Tiểu Lộ, đôi mắt dập dờn như sao sáng, đơn thuần phát ra hơi thở thanh xuân mê hoặc, còn có chút hồn nhiên ngây ngơ của cô bé.

" Cô ấy nhất định sẽ là người vợ tốt!" Trịnh Tiểu Lộ đáng thương, không biết bên cạnh có con sói đã quyết tâm làm thịt mình.

"Viu!" Đúng chín giờ, ngọn đèn màu giăng quanh quảng trường tắt bớt đi, quả pháo hoa đầu tiên đúng giờ bay vọt lên không, mặt đất tức thì bừng sáng, chớp mắt đó ánh sáng mê ly choán đầy đôi mắt mọi người, pháo hoa như sợ tơ bạc nở rộ không trung. Tiếp ngay đó là quả pháo hoa thứ hai, rồi thư ba, trong tiếng reo hò, bầu trời đen kịt lúc thì tràn ngập ánh sao băng, lúc thì như có ngàn con rồng lửa uốn lượn, lúc như có cơn mưa bạc bao phủ.

Pháo hoa hết rất nhanh, dù sao giá rất đắt, cho dù là chính phủ đứng ra tổ chức thì cũng chỉ kéo dài một tiếng, thế cũng hao phí kinh người rồi, còn đốt tiếp e mai có đơn tố cáo gửi lên TW mất. Lúc này mới là 10 giờ tối, hai người thảo luận đi đâu tiếp.

Trương Thắng bây giờ biết rất nhiều tụ điểm ăn chơi, nhưng y không thể đưa cô tới sàn nhảy, quán bar được, hơn nữa tính cách yên tĩnh của cô cũng không thích những nơi như vậy. Hai người liền tới rạp chiếu phim gần đó,

https://thuviensach.vn

suất chiếu tiếp theo phải hơn mười một giờ mới có, nếu xem xong thì quá 12 giờ đêm rồi, Trịnh Tiểu Lộ không muốn đi khuya như vậy, nói muốn về nhà, Trương Thắng luyến tiếc nhưng không làm khác được.

Dù cuộc hẹn hò hôm nay quá bình thương, không có sự kiện nào lãng mạn, nhưng bất kể thế nào thì mở ra mối quan hệ mới giữa bọn họ, Trương Thắng cảm giác được, Tiểu Lộ ở mức độ nào đó đã tiếp nhận y rồi, có chuẩn bị tâm lý làm bạn gái của y, thời gian của bọn họ còn dài, không vội nhất thời.

Taxi đỗ lại trước KTX nhà máy in Tam Tinh, hai người xuống xe đi dưới ánh đèn mờ mờ, Trương Thắng tới gần người Tiểu Lộ, nắm lấy tay cô.

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, vì ngồi xe về, ấm ấm dễ chịu, trong không gian tĩnh mịch như vậy, xung quanh không có bóng người, cảm giác càng cường liệt hơn ở quảng trường bội phần, Tiểu Lộ trở nên căng thẳng, lòng bàn tay hơi ươn ướt.

Thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, Trương Thắng đi rất chậm, cố gắng trì hoãn thời gian, nhưng đường xa thế nào rồi cũng tới lúc hết, huống hồ chỉ mấy chục mét.

Tới cổng KTX, Tiểu Lộ thừa cơ rụt tay lại, không nhìn y, chỉ lý nhí nói:

- Anh Trương, tới nơi rồi... Em về phòng đây.

Rồi không đợi Trương Thắng hồi đáp, cô vội vã chạy vào bên trong.

- Tiểu Lộ!

Trương Thắng đuổi theo chắn trước mặt cô, ánh đèn vàng nhạt chiếu lên khuôn mặt xinh xắt, đôi mắt như ánh sao kia ngước lên nhìn y tựa hồ có chút khiếp sợ, có chút mê hoặc, giống như con hươu non vừa muốn tới gần con người lại sợ bị thương tổn, trong ôn thuần mang theo chút cảnh giác.

https://thuviensach.vn

- Anh Trương... có, có chuyện gì thế?

Ánh mắt nóng bỏng của Trương Thắng làm Tiểu Lộ không tiếp nhận được, giọng có chút run rẩy:

Hàng mi khiếp hãi hạ xuống, che đi đôi mắt to, tim Tiểu Lộ đập loạn xạ, cô sợ Trương Thắng làm chuyện gì quá đáng, lúc ấy phải làm thế nào, cô còn chưa sẵn sàng, giọng từ tốn truyền vào tai:

- Không có gì, mặt em còn dính kẹo bông kìa.

Hóa ra anh ấy gọi mình vì thế, Trịnh Tiểu Lộ đỏ mặt:

- Thật sao? Vậy mà không bảo em sớm... Cứ thế đi cả tối, thật xấu hổ, ở chỗ nào?

- Để anh lấy cho.

Trương Thắng đưa ngón tay ra, chạm vào cánh môi Tiểu Lộ, mềm, mịn, xúc cảm nơi đầu ngón tay khiến người ta sinh tơ tưởng vô hạn, trước khi Tiểu Lộ kịp cảnh giác hai tay Trương Thắng đưa ra, ôm lấy khẽ ôm lấy khuôn mặt cô, như nâng niu món trâu báu vô giá.

- A...

Chẳng biết Tiểu Lộ định nói cái gì, bởi vì bờ môi của cô đã bị lấp kin, đôi mắt mở to, sau một thoáng giật mình, liền đẩy mạnh Trương Thắng ra, chẳng nói tiếng nào, quay người bỏ chạy.

Trương Thắng đuổi theo gọi:

- Tiểu Lộ.

Lần này cô không dám dừng lại nữa, tới lỗ tai cũng đỏ rực rồi, chỉ muốn chạy thật nhanh.

https://thuviensach.vn

- Sắp năm mới rồi, Tiểu Lộ, bắt đầu từ năm sau, em sẽ chỉ có hạnh phúc.

Tiểu Lộ không đáp, nhưng người hơi khựng lại, tiếp đó lại rầm rầm lên cầu thang. Trương Thắng sờ ờ môi, cười vui vẻ.

Đó là mùi vị của ái tình, khác với sự sung sướng thuần túy của tình dục, đây là niềm vui chạm tới tận linh hồn, cho dù chỉ là nắm tay, hay là nụ hôn, sự thỏa mãn đó, niềm vui và hạnh phúc đó tràn đầy cơ thể.

Đã là tình cảm chạm tới linh hồn sao thiếu tình dục được, hắc hắc...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Tiền Bạc Đạo Nghĩa Hai Con Đường.

Cái chết của Mạch Hiểu Tề rồi cũng rơi vào quên lãng.

Chứng từ phía trại giam rất thống nhất, trước và sau cái chết của Mạch Hiểu Tề, trừ luật sư ra thì không ai gặp hắn, trong nhà giam cũng không có tù nhân nào ức hiếp khiến Mạch Hiểu Tề không chịu nổi mà tự sát.

Hắn tự sát trước mặt mọi người, khi ăn cơm dùng đũa đâm vào họng mà chết, cảnh sát và tù nhân có mặt ở đó đều làm chứng, không thể hoài nghi cho người khác. Hơn nữa hắn chết lúc sắp bị chuyển cho viện kiểm sát thẩm tra khởi tố, số tiền thất thoát qua số sách không rõ ràng trong tay hắn lên tới hơn 5 triệu đồng, cho dù nhà máy Tam Tinh có là một trong ba nhà máy in lớn nhất thành phố thì cũng là con số khổng lồ, án tử là điều không tránh khỏi, vì thế cuối cùng quy kết là sợ tội tự sát.

Trương Thắng nghe thấy tin tức này trong lòng mơ hồ có chút bất an, tuy cố gắng loại bỏ hình ảnh nhìn thấy hôm đó nhưng không được. Từ Hải Sinh cho dù có tồi tệ thế nào, nhưng tới giờ đối xử với y không hề tệ, y không hi vọng cái chết của Mạch Hiểu Tề có dính líu gì tới ông ta.

Vừa mới qua Tết Tây, khu khai phát Kiều Tây đã tưng bừng rồi, giới công thương nghiệp tìm hiểu chính sách ưu đãi, lựa chọn nơi xây dựng nhà máy. Về phương diện các mối quan hệ xã hội, tất nhiên Từ Hải Sinh thông thuộc nhất, có thể nhanh chóng tìm ra đối tác mậu dịch, cho nên ông ta chủ động gánh lấy trách nhiệm này.

Thế là Trương Thắng chỉ cần ở nhà đợi tin tức là được, Từ Hải Sinh cũng thường gọi điện cập nhật tình hình cho y, đã có mấy nhà máy chú ý tới

https://thuviensach.vn

mảnh đất của bọn họ, hiện đang cùng đối phương thảo luận giá cả, đợi có thống nhất đại khái sẽ mời y cùng tới đàm phán.

Nhưng Trương Thắng không hề nhàn nhã, y biết thiếu sót của mình, thông qua báo chí, TV, tìm kiếm mọi thông tin có hai chữ "Kiều Tây", không chỉ nghiên cứu tỉ mỉ, tìm hiểu hàm nghĩa trong đó, cứ có thời gian rảnh là lại chạy tới Kiều Tây, thông qua những lời đồn đại bàn tán lọc ra tin tức hữu dụng.

Kiều Tây thay đổi chóng mặt, mảnh đất bị người ta bỏ quên phát ra hơi thở mùa xuân còn trước cả mùa xuân, biến thành nơi tràn trề sức sống. Trương Thắng mở quán ăn thất bại nguyên nhân chủ yếu vì chưa am hiểu hoàn cảnh đã mù quáng tham gia, sau khi rút kinh nghiệm đau thương, chuyến này y càng thêm cẩn thận.

Thông tin thu thập nhiều rồi, trong lòng Trương Thắng mơ hồ sinh ra một kế hoạch lâu dài, chỉ là hiện vẫn là ý tưởng chưa hoàn thiện, nên không nói cho Từ Hải Sinh nghe.

Thời gian này Trương Thắng rất ít ở nhà, vì không ở nổi nữa, sau khi y tiết lộ cho gia đình chuyện mình sắp phát tài, chẳng biết do mẹ đi khoe với thân thích hay do Trương Thanh lắm mồm nói ra ngoài, chỉ biết thân thích ở đâu tự nhiên xuất hiện rất đông, người tới chúc mừng chia vui, người ôn nghèo kể khổ, thậm chí có người dẫn con gái thẹn thẹn thò thò tới chào “anh Trương Thắng”, bóng gió muốn hai nhà qua lại. Hàng xóm cũng thay đổi hẳn, thấy y là chào hỏi nhiệt tình quá mức, không phải không có người ghen tị đố kỵ, nhưng để làm gì, sau này Trương Thắng thành tài, không phải là còn nhờ vả người ta sao, bây giờ nhà máy giảm biên chế suốt, ai mà biết lúc nào tới mình.

Những người bối phận trên còn đỡ, đau đầu nhất là đám anh em họ, cứ tới bắt Trương Thắng phải khao, mà y giờ là giai cấp vô sản thực sự rồi,

https://thuviensach.vn

tiền còn nằm dưới đất, thế là Trương Thắng sáng ra là đi mất, tối mịt mới về, lắm lúc còn phải lén lút đi về.

Tóm lại tiền chưa thấy đâu mà chỉ có một chữ phiền.

Sau nụ hôn đêm hội pháo hoa, dù sau đó chưa có cơ hội tiến thêm một bược, nhưng Trương Thắng và Trịnh Tiểu Lộ đã chính thức xác lập quan hệ tình cảm, y cũng giải thích ngắn gọn cho Tiểu Lộ biết vụ đánh cược của mình vào Kiều Tây.

Tiểu Lộ tất nhiên rất vui, cô mừng vì Trương Thắng thoát khỏi cuộc sống khó khăn, không hề nghe ngóng rốt cuộc y kiếm được bao tiền, Trương Thắng biết, Tiểu Lộ không quan tâm nhiều tới vật chất, cô chỉ muốn một mãi ấm, một bờ vài vững chắc dựa vào, một cuộc sống êm đềm, không còn cô độc trên đời này nữa...

Nhưng Trương Thắng muốn cho cô nhiều hơn thế, vì Tiểu Lộ xứng đáng với điều tốt đẹp nhất ở cuộc đời này.

Ngày hôm đó Trương Thắng nhận được điện thoại của Từ Hải Sinh, gọi y tới nhà máy nói chuyện, ông ta đã liên hệ được với một xí nghiệp, chuẩn bị bán đất. Vừa vặn Trương Thắng tập hợp được lượng lớn tư liệu, kế hoạch mông lung trong lòng đã thành thục, muốn cùng Từ Hải Sinh thương lượng thêm, liền bắt taxi về nhà máy.

Lúc này ở văn phòng Từ Hải Sinh.

Từ Hải Sinh bỏ điện thoại xuống, hai chân nhẹ nhõm đặt lên bàn làm việc, bàn chân đi giày da nhập khẩu từ Mỹ khẽ đung đưa, da sáng bóng tới soi gương được. Trên bàn đặt bình hoa, cắm vài cành hoa tươi.

Phía đối diện là người trung niên có nốt ruồi gần khóe môi, người hơi phát tướng, người mặc áo sam thuần bông, quần thường màu xanh nhạt,

https://thuviensach.vn

hông đeo bao di động, không phải là cái loại cục gách to tướng, mà là chiếc Motorola tinh xảo, hẳn là một ông chủ lớn có thực lực kinh tế.

- Mới đầu tôi cũng chỉ muốn thử chút, một là nguy hiểm quá lớn, hai là tiền chúng ta đều dùng ở vụ sát nhập nhà máy xi măng rồi, không thể phân ra đầu tư mạo hiểm, cho nên tôi chỉ ném vào mấy vạn tiền xã giao, thủ tục, không ngờ chuyện hoang đường như vậy lại thành sự thực, quả là vụ đầu tư mạo kỳ lạ nhất tôi từng tham gia.

Từ Hải Sinh nói với nụ cười trên môi:

- Mảnh đất đó nằm chính giữa trung tâm xã Kiều Hương, hiện giờ giá đã tăng gấp ba lần, bây giờ sang tay cũng thu hoạch khá rồi. Có điều tôi là người đã ăn được cả miếng sẽ không chỉ nuốt tám phần, mảnh đất đó sinh được bao nhiêu lợi nhuận, tôi sẽ vắt cạn.

- Nếu chỉ là vẻn vẹn vài triệu, tôi đã chẳng để vào mắt, thế nào cũng phải biến mảnh đất đó thành mấy chục triệu tôi mới nhả ra. Lát nữa đợi cậu ta tới, anh đóng vai đại biểu xí nghiệp mua đất, mua lại với giá gấp hai tới ba lần...

- Cái đó không cần phải chỉ tôi nữa.

Người đối diện cắt ngang:

- Không thành vấn đề, chú nhóc đó là người thế nào?

- Công nhân bị giảm biên chế của nhà máy, thành thật, chưa va chạm nhiều với cuộc sống, chỉ mấy triệu đã là quá ao ước của cậu ta rồi, từ một công nhân nghèo khó chớp mắt thành triệu phú, không lo cậu ta không ký.

Người đối diện cười vang:

- Dễ dàng thế cũng hơi chán nhỉ.

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh trầm ngâm chốc lát, nói thêm:

- Con người cậu nhóc đó khá lắm, đáng kết giao, chỉ là không phù hợp với vòng tròn chúng ta, có thể đào tạo được hay không vẫn rất khó nói, mà tôi không có thời gian chỉ điểm, nếu không tôi thực sự muốn nâng đỡ cậu ta.

- Khiến Lão Từ nổi lòng tiếc tài thì không kém rồi, vậy mà anh vẫn muốn nuốt đất của cậu ta sao?

- Đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, trong thương trường, lợi ích hợp nhau là bạn bè, lợi ích đối lập là địch thủ, thương trường chỉ nói tới lợi ích, không có tình nghĩa.

Từ Hải Sinh vung tay thản nhiên nói:

- Thực ra tôi đã từ bi với cậu ta rồi, nếu muốn đối phó với cậu ta, tôi không thiếu biện pháp, chỉ cần đưa ra tin đồn là mảnh đất đó mua bán không hợp pháp, thủ tục có vấn đề, dọa người có ý định mua đất chùn chân, tiếp đó thúc giục bạn bè ngân hàng đòi nợ, cậu ta vào đường cùng tôi liền nhờ người mua lại đất với giá rẻ. Bây giờ tôi mua lại mảnh đất đó với giá gấp ba lần, đã là chia cho cậu ta miếng thịt lớn rồi.

- Ha ha ha, đó mới đúng là phong cách nhất quán của anh, không ngờ tới một ngày cá sấu ăn thịt người không nhả xương nổi lòng từ bi, thật sự ngoài dự liệu.

- Chủ yếu tôi không muốn mất đi một người bạn cờ.

Khi Từ Hải Sinh nói coi Trương Thắng là huynh đệ không phải là nói dối, nếu như ông ta có thịt ăn, không ngại chia cho Trương Thắng ít canh húp. Nhưng trong mắt ông ta, trên đời này mọi thứ đều có giá, Trương Thắng muốn cùng ông ta phân hưởng nhiều lợi ích hơn, thì cho dù có là

https://thuviensach.vn

anh em ruột thịt cũng không tính, tất cả lấy bản linh ra nói, ai cướp được là của người đó.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Chim Non Đã Bắt Đầu Học Bay.

- Giám đốc Từ.

Trương Thắng vào phòng, thấy có người ngoài, chào hỏi đúng lễ nghi:

Từ Hải Sinh rất hài lòng biểu hiện này của Trương Thắng, ông ta đứng dậy giới thiệu:

- Thắng, nào tôi gới thiệu cho cậu một chút, đây là anh Khâu Minh Nghĩa của nhà máy thiết bị làm lạnh Đông Thắng, bọn họ muốn mua đất của chúng ta. Anh Khâu, đây là chú em Trương Thắng mà tôi đã kể, mọi người gặp nhau đi.

Khâu Minh Nghĩa đứng lên đưa thuốc lá ra mời, khách khí nói:

- Ngưỡng mộ đã lâu, tôi là người thẳng tính, chúng ta vào luôn vấn đề nhé, giám đốc nhà máy chúng tôi muốn xây một chi nhánh ở khu khai phát, nghe nói trong tay cậu có hơn ba trăm mẫu đất, chúng tôi muốn mua toàn bộ. Hôm nay mời cậu tới đây để bàn bạc, nghe điều kiện của cậu thế nào?

Lúc này Trương Thắng không còn là người chỉ biết làm theo sai bảo của Từ Hải Sinh nữa, y có kiến thức và chủ kiến, làm việc biết xem xét vấn đề ở các góc độ khác nhau, không đáp mà hỏi lại:

- Anh Khâu, phía anh muốn giá thế nào?

- Nhà máy chúng tôi ở tỉnh Z thuộc loại số một số hai, thiết lập chi nhánh ở đây, mục đích lấy tỉnh thành làm cứ điểm, từ đó phát triển cả thị trường

https://thuviensach.vn

đông bắc, đó là ý định của chúng tôi, cho nên quy mô của nhà máy không thể nhỏ, để nhanh gọn, chúng tôi thanh toán luôn một lần. Hiện giờ đất ở khu khai phát mảnh đắt nhất là 3 vạn một mẫu, rẻ nhất là chừng 2 vạn, mảnh đất của cậu cũng không phải là toàn ở vị trí tốt, vậy đi, chúng ta sẽ lấy giá bình quân 2.5 vạn, thế nào?

Trương Thắng hít sâu một hơi thuốc, bình tĩnh suy ngẫm, bị lão già Giả Cổ Văn đó hành hạ một hồi, tính thiếu kiên nhẫn của y bị mài đi không ít.

Khâu Minh Nghĩa tự tin nói:

- Cậu nên biết không phải xí nghiệp nào cũng có thực lực như chúng tôi nuốt được cả 350 đất, nếu cậu xé lẻ ra bán, giá cả chưa chắc đã được như chúng tôi đưa ra, chưa kể chúng tôi thanh toán luôn một lần.

Từ Hải Sinh chỉ ngồi hút thuốc, dường như hoàn toàn đặt mình ở vị trí ngoài cuộc, thấy Trương Thắng không nói mới lên tiếng:

- Thắng, Lão Khâu là người hào sảng dứt khoát, giá tiền đó nói ra cũng hợp lý, cậu nên cân nhắc.

Lời nói hợp tình hợp lý, làm người ta có cảm giác ông ta hoàn toàn đứng về phía Trương Thắng.

Có điều Trương Thắng vẫn lắc đầu:

- 2.5 vạn một mẫu, với giá bây giờ không phải thấp, lại là người giám đốc Từ giới thiệu, tôi cũng không cò cưa giá cả làm gì tổn hại tình cảm...

Hai người kia chưa kịp mừng y nói tiếp:

- Có điều mấy ngày qua tôi điều tra khu khai phát, trong lòng có tính toán khác. Anh muốn mua đất, được thôi, nhưng tối đa chỉ có thể bán 120 mẫu.

https://thuviensach.vn

Khâu Minh Nghĩa không cười nữa, nói với giọng phật ý:

- Cậu Trương, thế chẳng phải trêu đùa tôi sao? Tôi nói rồi, chúng tôi muốn xây dựng nhà máy cỡ lớn, 120 mẫu làm sao mà đủ? Nếu cậu thấy giá tiền không thích hợp, chúng ta có thể thương lượng thêm, chứ 120 mẫu thì không được rồi, nếu không tôi phải đi mua chỗ khác chứ tôi không muốn vì một mảnh đất phải đi thương thảo với nhiều nhà, như thế thủ tục phiền hà, cậu cứ ra giá đi.

- Anh Khâu, không phải tôi cố ý làm khó, mà số đất còn lại tôi không định bán, bất kỳ giá nào cũng không bán.

Khâu Minh Nghĩa kín đáo đưa mắt nhìn Từ Hải Sinh hỏi ý.

Từ Hải Sinh rất hồ nghi, Trương Thắng làm sao có tính toán khác lại không bàn bạc với mình? Chẳng lẽ có người khác xen vào rồi? Không phải không có khả năng, Trương Thắng mua đất rất nhiều người biết, giờ thấy lợi, sẽ bâu vào thôi.

Khâu Minh Nghĩa nhận được ám hiệu của Từ Hải Sinh, cười lớn:

- Trương Thắng, cậu còn trẻ, thiếu kinh nghiệm lắm, làm ăn ai lại nói không để lại đường thương lượng như vậy? Một khách khỏi phiền hai chủ, giám đốc nhà chúng tôi chạy đông chạy tây suốt, nếu mảnh đất xung quanh cũng đã có chủ, chả lẽ chúng tôi lại xây nửa cái nhà máy thôi?

- Có phải cậu nhận lời người khác rồi không? Được, ai nhìn chúng mảnh đất đó, chúng ta thống khoái một chút, họ ra giá bao nhiêu, tôi sẽ trả hơn. Nếu cậu đã nhận tiền đặt cọc của người ta, ngay cả tiền vi phạm hợp đồng cũng tính luôn vào giá đất, cậu thấy tôi đủ sáng khoái chưa?

Trương Thắng gật đầu:

https://thuviensach.vn

- Đúng là sảng khoái, tôi thích bàn chuyện làm ăn với người như anh Khâu đây. Nhưng tôi thật sự chỉ có thể bán 120 mẫu thôi, không thể bán nhiều hơn.

Thấy ngữ khí Trương Thắng kiên quyết như thế, Khâu Minh Nghĩa không còn cách nào nữa. Từ Hải Sinh không biết vì sao Trương Thắng kiên trì không bán hơn 120 mẫu, ông ta muốn làm rõ ngọn nguồn mới tính:

- Lão Khâu, chẳng phải hôm nay anh mời người ta ăn cơm sao? Có hẹn cứ đi trước đi, về rồi cùng cậu ấy bàn bạc kỹ hơn. Trương Thắng là người thành thật, nói là giữ lời, khả năng đã nhận lời người khác nên không thay đổi được. Thắng này, giữ chữ tín là tốt, nhưng Lão Khâu có thành ý như vậy, cậu cũng đừng nên nói quá dứt khoát, hai người thong thả thương lượng sau đi.

- Đúng vậy, tôi còn cuộc hẹn, phải đi trước đây. Trương Thắng, tin tôi đi, cậu không tìm được khách hàng nào rộng rãi như tôi đâu, hi vọng cậu thận trọng cân nhắc lại. Đây là danh thiếp của tôi, nếu cậu thay đổi suy nghĩ, có thể gọi điện cho tôi bất kỳ lúc nào.

Khâu Minh Nghĩa đứng dậy đưa danh thiếp cho Trương Thắng, rồi bắt tay cáo từ:

Đợi ông ta đi rồi, Từ Hải Sinh làm bộ tò mò thuần túy hỏi:

- Thắng, cậu có tính toán gì, giá này cũng không thấp đâu.

- Anh Từ, thật ra hôm nay tôi đã định tới tìm anh rồi, thời gian qua tôi đều ở Kiều Tây, bây giờ trong lòng có chút ý tưởng mới, vốn muốn thương lượng với anh trước, không ngờ có người mua trước.

Trương Thắng trình bày:

https://thuviensach.vn

- Thông qua quan sát và phân tích, đồng thời nghiên cứu báo cáo công tác chính phủ về việc kiến thiết khu khai phát, tôi cho rằng, Kiều Tây trong tương lai nhất định là tiền đồn của thành phố chúng ta, hiện giờ chưa có nhà máy nào vào, giá đất đã tăng gấp ba lần rồi, qua vài năm nữa sẽ thế nào? Nắm mảnh đất này trong tay là có con gà đẻ trứng vàng, đợi khi xung quanh đều xây nhà máy kín mít, khu khai phát thành trung tâm công nghiệp của thành phố, giá đất sẽ tăng tới mức nào? Nói là tất đất tấc vàng cũng không phải quá, gần đây tôi cân nhắc kỹ rồi, nếu bây giờ tham cái lợi trước mắt, hồ đồ bán hết đất đi, sau này nhìn lại hối cũng vô ích.

Từ Hải Sinh không cười nổi nữa:

- Ý cậu là, muốn giữ đất đợi giá lên?

Trương Thăng thành thật nói:

- Đúng là như thế, hôm nay tôi tới đây là để thương lượng với anh vấn đề này, chúng ta phân chia lợi nhuận 55 - 45, tương ứng với số đất. Nếu anh cần tiền, cứ bán đi cũng được, còn mảnh đất của tôi vẫn giữ lại đợi tăng giá. Nếu như anh cũng muốn giữ đất lại chờ giá lên, đất đứng tên tôi lâu cũng không thích hợp, chúng ta lập giao kèo, xác lập lại quyền sở hữu. Đáng tiếc, chúng ta tiền của chúng ta là đi vay, trừ bán đất không có cách nào khác, đây đã là tổn thất lớn, nghĩ đã thấy xót.

Từ Hải Sinh chỉ còn biết nghe răng cười, xót, đúng vậy, mới nghĩ thôi đã thấy xót, nhưng đề nghị của Trương Thắng hợp tình hợp lý, chỉ còn cách đồng ý thôi, đùn đẩy chút rồi nhận lấy giấy giao kèo của y:

- Thắng à, tầm nhìn xa rộng, cậu đúng là hậu sinh khả úy.

Trương Thắng vừa đi, ánh mắt Từ Hải Sinh liền trở nên âm trầm.

Ôm đất đợi giá, không cần phải tốn công sức tìm hiểu nghiên cứu như Trương Thắng thì ông ta cũng biết, nhưng Từ Hải Sinh không phải là người

https://thuviensach.vn

kiếm tiền một cách quy củ, trong mắt ông ta đó là cách ngu ngốc, áp cả đống tiền vào đó chờ nó tăng giá, cùng với làm thực nghiệp chính đáng giống nhau, ông ta đều thấy quá chậm.

Thời đại này, cơ hội khắp nơi, ông ta cùng một số người bạn lợi dụng cơ hội quốc xĩ chuyển hình, âm thầm thao tác khiến tiền vốn bọn họ không ngừng tăng trưởng như cầu tuyết, nhưng vì dàn trải quá mức, chuỗi tài chính có nguy cơ đứt đoạn, ông ta muốn dùng mảnh đất này chuyển hóa thành tiền, tiếp tục đem đầu tư, nhưng tính toán của Trương Thắng làm hỏng kế hoạch của ông ta.

" Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ kéo y vào vòng tròn của mình, thằng nhóc này có tình nghĩa, học nhanh, là một miếng ngọc thô, dạy bảo tốt, hẳn thành tài. Nhưng tính nguyên tắc quá cao, không phải người cùng đạo với mình, dạy y thành tài thì dễ, nhưng muốn y cùng làm việc với mình thì...khó!" Tử Hải Sinh nhả từng ngụm khói, mày nhíu chặt...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Vênh Vang Về Đất Cũ.

Rời khỏi văn phòng Từ Hải Sinh, Trương Thắng đứng trong sân nhà máy, nhìn khu nhà xưởng xuống cấp dần theo năm tháng, những biểu ngữ thi đua lao động bong chóc mất chữ chẳng ai buồn sơn sửa lại, lòng đầy kiêu hãnh.

Một chàng trai con nhà nghèo, sắp có thể nắm trong tay mấy triệu, bước vào hàng ngũ triệu phú rồi, y vẫn kiềm chế được, thì ra chiến thắng bản thân cũng chẳng có nhiều khoái cảm, chẳng có nhiều cảm giác thành tựu lắm.

Từ hồi bị giảm biên chế, mỗi lần về nhà máy, trong lòng Trương Thắng thực ra đều hổ thẹn, vì trước mặt những đồng nghiệp cũ, y là một kẻ cạnh tranh thất bại. Nhưng lần này không phải nữa, Trương Thắng cảm thấy mình đã thay đổi hoàn toàn, bất kể là kiến thức hay tự tin, nhìn thấy đồng nghiệp cũ, ánh mắt y không né tránh lảng đi nữa.

Sắp trưa rồi, Trương Thắng muốn đợi nhà máy tan ca để gặp Tiểu Lộ, mỗi con người có chuyện tự hào đều mong được người thân cận biết, Trương Thắng cũng không thoát khỏi tâm lý đó. Tiểu Lệ hiền dịu ngoan ngoãn nay đã là bạn gái của y, y muốn công chức toàn bộ nhà máy chia sẻ vinh quang và niềm vui của y. Kỳ thực trước kia Trương Thắng tới đón Tiểu Lộ đi làm về tin rằng đã có người nhìn thấy rồi, nhưng dù sao quang minh chính đại như thế này là lần đầu.

Từ khi nhà máy hợp doanh quản lý nghiêm khắc hơn nhiều, chưa hết giờ làm, không ai dám tùy tiện rời khỏi xưởng, nhưng phòng hành chính máy

https://thuviensach.vn

móc thì không ảnh hưởng, Trương Thắng đứng ở sân một lúc, đồng nghiệp cũ ở ban kỹ thuật điện liền nhìn thấy y, bọn họ ngồi ở bảo vệ trò chuyện, Trương Thắng nhớ tới người anh em Quách Y Tinh đang sống trong dầu sôi lửa bỏng, nhắn tin gọi hắn tới nhà máy, đồng nghiệp cũ gặp mặt ăn bữa liên hoan.

Quách Y tinh mừng lắm, suốt ngày ở nhà bị vợ trì triết vô tích sự, mà hắn đánh một cái rắm cũng không dám, sớm bị đè nén sắp phát điên, mong có cái cớ ra ngoài cho khuây khỏa, vì thế Quách Y Tinh lập tức báo cáo với vợ, nói dối là nhà máy bảo công nhân giảm biên chế về nhà máy điền báo cáo, có thể cân nhắc giải quyết công ăn việc làm cho họ. Loại chuyện này vợ hắn phê chuẩn ngay, Quách Y Tinh đạp xe, điên cuồng phóng tới nhà máy.

Đợi mọi người tụ tập đầy đủ, Trương Thắng hãnh diễn ưỡn ngực lên như con gà trống thắng trận, dõng dạc tuyên bố:

- Hôm nay hiếm khi mấy anh em chúng ta gặp nhau, buổi trưa tôi mời khách, chúng ta tới quán Nghênh Xuân ăn một bữa, đợi hôm khác buổi tối mọi người rảnh rang, lại cùng nhau tới Quốc Phủ.

Mấy cái miệng đều đồng thanh:

- Tới Quốc Phủ á? A Thắng, cậu phát tài rồi sao?

Quách Y Tinh là nóng ruột nhất:

- Thắng, Thắng này, bây giờ cậu làm cái gì, ở đâu? Kinh doanh hay là làm ở nhà máy nào, Thắng, nếu có cái ăn, đừng quên anh đấy.

- Anh yên tâm, có cơ hội tất nhiên em không quên anh rồi.

Đang hào hứng chợt Hồ Ca đưa mắt nhìn ra ngoài, rồi ánh mắt cố định ở đó, tiếp theo là Lão Bạch, Quách Y Tinh, Trương Thắng, cùng chen nhau

https://thuviensach.vn

cái cửa sổ nhỏ.

Chỉ thấy một cô gái từ hành lang rẽ qua, đi về phía lầu hành chính, cô gái này vóc người mạn diệu, làn da trắng mịn, đôi mắt xếch quyến rũ, cánh môi mọng gợi cảm, dáng đi thướt tha làm người ta chưa uống đã muốn say. Bốn cặp mắt lập tức dõi theo từng bước chân cô gái, tới ngay cả Lão Bạch ngót 50 tuổi đầu rồi mà cứ nhìn hau háu vào mông con gái nhà người ta chẳng biết kiêng dè là gì.

Đó chính là một trong năm đóa kim hoa mà nam nhân viên nhà máy ngầm bầu chọn, Chung Tình, chồng làm lái xe cho lãnh đạo cục thuế thành phố, Chung Tình là cán sự công đoàn kiêm phát thanh viên nhà máy, công việc rất nhẹ nhõm.

Trong năm đóa kim hoa của nhà máy, Trịnh Tiểu Lộ không phải là xinh đẹp nhất, nhưng cô thanh thuần khả ái, không bao giờ ỷ xinh đẹp mà kiêu, là cô gái ai ai cũng yêu quý, nhất là nụ cười ngọt ngào mê đắm lòng người, cho nên được xếp thứ nhất. Nhưng nói tới gợi cảm nóng bỏng, khiến nam nhân nhìn thấy sinh ý nghĩ bậy bạ thì chính là thiếu phụ thành thục trước mắt.

Lão Bạch từng bình phẩm:" Chẳng trách chồng cô ta gầy như khỉ, có con yêu tinh hút xương tủy người ta thế này, dù có rèn bằng thép cũng không chịu nổi."

Bóng dáng đầy đặn của Chung Tình khuất sau cánh cửa văn phòng, Hồ Ca nuốt nước bọt đánh ực, thèm khát nói:

- Không biết cô ấy ăn cái gì mà có vóc người này? Hồi mới vào nhà máy đã diễm lệ như thế, phải năm sáu năm rồi chứ ít gì, vậy mà chẳng thay đổi tẹo nào cả.

Lão Bạch rít thuốc lá, làm ra vẻ hiểu đời:

https://thuviensach.vn

- Cuộc sống an nhàn sung sướng đương nhiên không già, nhìn cái mông kìa, lả lơi phải biết.

Quách Y Tinh dội nước lạnh:

- Nghe mọi người nói có vẻ thèm khát quá nhỉ, khỏi mơ đi, không quan không chức, không câu nổi con yêu tinh đó đâu. Thời buổi bây giờ là thế đấy, còn đào đâu ra cô gái nào vừa xinh đẹp, lại thuần khiết dịu dàng, nó giống ma quỷ, nghe nói thì nhiều, nhưng có ai tận mắt thấy bao giờ chưa?

Trương Thắng nghe vậy phản bác ngay:

- Ai bảo thế, những cô gái tốt tất nhiên là hiếm hoi, nhưng không phải là không có.

Mồm nói trong lòng hiện lên bóng hình xinh đẹp của Tiểu Lộ, ngay cả ánh mắt cũng trở nên ôn nhu.

Ánh mắt mất hồn đó bại lộ tâm tư của Trương Thắng, Hồ Ca đột nhiên nhớ ra có người nói buổi chiều ta ca nhìn thấy Trương Thắng tới đón Trịnh Tiểu Lộ, khi đó hắn không tin, nghe đã thấy hoang đường, Trịnh Tiểu Lộ muốn kiếm bạn trai thì ít nhất gia cảnh phải hơn Mạch Hiểu Tề, cho nên không để vào đầu. Thế nhưng giờ Trương Thắng từ cách ăn mặc tới nói năng, khí thế đều đã khác xa khi ở nhà máy, có vẻ kiếm ăn không tệ, mà ngày trước y lại thầm yêu Trịnh Tiểu Lộ.

Hồ Ca sáng mắt lên, hỏi ngay:

- Nghe nói cậu đã có bạn gái rồi, còn là người trong nhà máy, có thật thế không? Thằng nhóc này không có tình nghĩa, có bạn gái mà cũng không nói với chúng tôi.

Trương Thắng đỏ mặt cười khì, nhưng đó là nụ cười vừa hạnh phúc lại đắc ý.

https://thuviensach.vn

Quách Y Tinh sấn tới ngay, nhìn Trương Thắng lom lom:

- Thắng, cậu quá đáng rồi, sao im ỉm thế hả, là ai?

Lão Bạch nhiều tuổi nhất, nhưng không hề có phong thái trưởng giả, bọn họ ba hoa tán phét không phân trên dưới quen rồi:

- Trương Thắng, cái thằng nhóc này, khai ra nhanh, hay là tăm tia nhiều cô một lúc cho nên mới giữ kín.

- Mẹ nó, còn bắt cá nhiều tay nữa, cái thằng này, chẳng lẽ làm con người ta ễnh bụng lên rồi.

- Không đượng đâu A Thắng, chú mày còn trẻ người non dạ, đừng để bị lừa, bọn con gái bây giờ đáo để lắm, chắc gì là con cậu chưa, đừng đổ vỏ cho thằng khác.

- Đúng, phải xét nghiệp ADN, bệnh viện 307 Bắc Kinh giám định ADN chỉ tốn 1200 đồng, hai tuần là có kết quả..

Nếu là trước kia, Trương Thắng bị ba tên đồng nghiệp lưu manh luân phiên công kích thế này chỉ có nước buông súng đầu hàng, thành khẩn khai báo, xin khoan hồng, bây giờ vẫn điềm nhiên như không:

- Tốn kém thế làm gì, nhỏ máu nhận thân cho xong việc.

Mấy người bọn họ đang ba hoa chích chòe thì Trịnh Tiểu Lộ chạy tới, có người nhìn thấy Trương Thắng ở đây nên nói với cô, cô biết Trương Thắng đợi mình, nên vội chạy ra:

- Thắng... Anh Trương, sao lại tới đây?

Lúc không có người ngoài Trịnh Tiểu Lộ đều gọi thẳng tên Trương Thắng, bây giờ đám Lão Bạch có mặt, liền xấu hổ, đổi giọng gọi anh Trương.

https://thuviensach.vn

Hồ Ca làm động tác té xỉu:

- Mẹ nó, còn tưởng người ta đồn bừa, không ngờ A Thắng tán được đóa kim hoa của nhà máy chúng ta rồi.

Lão Bạch bứt tóc phẫn uất:

- Thật không? Còn lẽ trời gì nữa không, còn vương pháp gì nữa không? Bằng vào cái gì chứ hả?

Mấy tên bạn xấu còn ở đó nói nhảm Trương Thắng đã ra đón Tiểu Lộ.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Đài Phát Thanh Nhà Máy.

Trịnh Tiểu Lộ mặc đồ công tác xanh lam, bên trong là áo len cao cổ, khuôn mặt vì chạy gấp mà hồng hào, đôi mắt sáng dưới ánh mặt trời chan hòa mùa xuân càng long lanh, Trương Thắng nhìn thấy cô, yêu thương tràn ngập, giọng dịu dàng:

- Còn chưa nghỉ trưa sao đã ra, anh không có việc gì hết, chỉ đợi em thôi.

Tiểu Lộ cười nhẹ:

- Không sao, cũng sắp nghỉ trưa rồi mà, em ra sớm có hai phút, đã xin phép trưởng ban rồi.

Vừa mới nói dứt lời thì loa trong sân phát ra tiếng nhạc du dương, đó là khúc nhạc dạo trước còi tan ca.

Hồ Ca cất cao giọng hát:

- Vợ ơi em ở đâu, vợ ơi em ở nơi nào, anh đang ở đây chờ mòn con mắt..

Trịnh Tiểu Lộ mặt thoáng cái đỏ bừng, xấu hổ nhìn Hồ Ca một cái, không thèm để ý tới hắn trêu ghẹo. Mặt Trương Thắng cũng đỏ, nhưng không phải xấu hổ, mà là hạnh phúc, nắm tay Tiểu Lộ:

- Đi, hai ra ra chỗ kia nói chuyện.

Lão già không đứng đắn họ Bạch vẫn hò theo:

- Ô, cái thằng Trương Thắng cũng đỏ mặt kìa, xấu hổ đấy, hiếm có.

https://thuviensach.vn

Quách Y Tinh cười hô hố:

- Người ta xấu hổ thì đỏ mặt, riêng Lão Bạch xấu hổ thì mặt lại trắng.

Lão Bạch không hiểu:

- Vì sao thế?

Hồ Ca cướp lời:

- Vì máu anh chảy hết xuống dưới rồi.

Lão Bạch trợn mắt.

Tiếng nhạc kết thúc, Chung Tình bắt đầu đọc tin tức đơn vị:" Thưa các đồng chí công nhân viên, từ nửa cuối năm ngoái nhà máy chúng ta nhập vào bốn chiếc máy in màu kiểu mới...

Phòng phát thanh của nhà máy mới được tân trang, hiệu quả cách âm rất tốt, mặt đất còn trải cả thảm hấp thụ âm thanh, bên trong trời nóng Chung Tình cởi bỏ áo ngoài, chỉ còn chiếc áo lên mỏng màu hồng bó sát cơ thể gợi cảm, ngồi trước micro, giọng êm ái:

- Cuối cùng là lời kêu gọi với toàn bộ công nhân viên chức nhà máy, hiện nay một vài đồng chí không chú ý an toàn giao thông, không chú ý văn minh đi lại, khi đi làm ngồi xe đạp ùn ùn vào nhà máy, còn đi với tốc độ cao, dễ gây thương tích cho người khác. Mời các đồng chí chú ý, tuân thủ quy định nhà máy, khi đi qua cổng xuống xe dắt bộ...

Cánh cửa phòng phát thanh lặng lẽ mở ra, Tử Hải Sinh cười gian đi vao, thuận tay cài then, cố tình kêu "cạch" khẽ một cái, Chung Tình giật mình quay lại, nhìn rõ người vào là Từ Hải Sinh, đôi mắt đẹp ném ông ta một cái lườm đầy phong tình, vẫn tiếp tục công việc.

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh cởi áo khoác treo lên mặc, chẳng khách khí cầm lấy cốc nước của Chung Tình uống một ngụm, vòng qua sau lưng cô ta, nhẹ nhàng ôm lấy eo thon gọn, một tay luồn xuống mép áo cho vào...

Chiếc áo len của Chung Tình rõ ràng có tác dụng làm đẹp nhiều hơn là giữ ấm, nhìn thấy rõ bàn tay di chuyển lên bầu ngực đầy đặn, Chung Tinh cắn môi, nhéo tay Từ Hải Sinh một cái, bàn tay kia càng quá đáng, làm mặt cô thoáng cái đã đỏ rực, che micro gắt:

- Anh làm gì đó … đừng.

- Em làm việc của em, anh làm việc của anh.

Từ Hải Sinh vừa xoa nắn bầu vú đầy đặn, vừa thì thầm bên tai Chung Tình:

Dưới đôi bàn tay lão luyện của Từ Hải Sinh, hơi thở Chung Tình càng lúc càng gấp, giọng không giữ được bình thường nã, cô phải vội vàng kết thúc tuyên truyền an toàn giao thông, tắt micro, quay đầu mắng:

- Làm cái gì đó, đang ở chỗ làm đấy.

Từ Hải Sinh hôm nay nhắc mẩm kiếm được vài chục triệu bị Trương Thắng lấy đi một miếng, lại chẳng thể phản đối được, trong lòng bứt rứt không chỗ phát tiết, cho nên tới đây tìm Chung Tình giải tỏa. Ông ta tuy thường xuyên tới lui tụ điểm ăn chơi, nhưng cũng rất biết giữ gìn sức khỏe, khom người bế xốc Chung Tinh lên, đi tới bàn, đặt cô ta nằm ngửa trên đó:

- Em nói xem nào.

Động tác thô bạo của Từ Hải Sinh không làm Chung Tình phản cảm, ngược lại hai má còn hồng lên, ánh mắt như muốn nhỏ ra nước:

- Sắp ăn cơm rồi.

https://thuviensach.vn

- Không ăn cơm ở nhà máy nữa, buổi chiều anh ra ngoài liên lạc ít nghiệp vụ, em đi theo anh.

Từ Hải Sinh cười hì hì, kéo mép áo lên, đưa tay vuốt ve làn da non mịn, áo lót Chung Tình là loại cài nút trước, ông ta có vẻ rất rõ điều này, đưa ngón út khều một cái, đôi thỏ trắng mũm mỉm run run xuất hiện:

- Ngó lơ người ta bao ngày rồi mới nhớ tới, em không đi, xuống lầu ăn.

Chung Tình bĩu môi giận dỗi, làm bộ muốn đứng lên, mặc áo lại, Từ Hải Sinh dùng sức, lần nữa ấn cô ta xuống bàn, cười hăng hắc:

- Chuyện này không do em quyết định.

....

Lúc đó ở cửa nhà máy, Trương Thắng hỏi Tiểu Lộ:

- Lát nữa anh mời mấy người anh Quách tới quán cơm đối diện ăn cơm, em đi cùng không?

Vì công nhân viên đều đã tan ca tới nhà ăn, có một số còn đứng xa xa chỉ chỏ bọn họ, làm Tiểu Lộ rất thẹn thùng, lắc đầu:

- Không đi đâu, bạn anh nói chuyên vung vít chẳng giữ ý gì cả, đi với họ ngượng lắm, em tới nhà ăn thôi, hôm nay nhà ăn có món thịt băm tứ hỉ mà em thích nhất.

- Thịt viên tứ hỉ ở nhà ăn á, vừa chán vừa cứng, anh chẳng lạ, ăn làm gì?

Tiểu Lộ giải thích:

- Không phải đâu, sau khi nhà máy hợp doanh, thức ăn trong nhà máy ngon hơn nhiều, thịt viên tứ hỉ ngon lắm, lại còn to..

https://thuviensach.vn

Vừa nói tới đó liền nghe thấy loa phát thanh có tiếng xột xoạt, rồi tiếp đó là giọng nữ kêu lên, mọi người còn tưởng có chuyện gì thì ngay đó có tiếng nũng nịu, Trương Thắng há hốc mồm, mãi mới dám tin điều mình nghe thấy, Trịnh Tiểu Lộ mặt càng như gấc chín, liếc nhanh Trương Thắng một cái.

Người nghe càng lúc càng đông, công chức viên nhà máy chưa bao giờ tập trung lắng nghe đài phát thanh nhà máy như thế, rất nhiều người đã lập gia đình rồi, thương ngày lấy mấy chuyện tục tĩu đùa nhau cũng chẳng đổi sắc mặt, người tới nghiêng ngả, còn bình phẩm nhiệt tình.

Nhà máy sau khi cùng với doanh nghiệp Hong Kong hợp doanh, phương diện quản lý tài vụ và sản xuất đều thay người mới, phương diện mua bán do còn phải bàn giao kênh phân phố, tạm thời vẫn dùng lãnh đạo cũ của nhà máy.

Người đứng do phía Hong Kong phái tới, tên là Quan Tiệp Thắng, tuổi trên bốn mươi, tóc tai chải chuốt, âu phục thẳng tắp, để râu kiến, trông rất đoàng hoàng nghiêm túc.

Hắn ra ra muộn, nhất thời không hiểu đang có chuyện gì, cho nên thấy công nhân túm tụm như năm mới thì ngạc nhiên lắm.

Nữ thư ký ghé vào tai hắn thì thầm một hồi, hai hàng ria mép của giám đốc Quan vểnh lên, không nhịn được cười, chợt nhận ra thái độ này không phải tác phong của một vị lãnh đạo, vội làm mặt nghiêm, may mà đám đông xung quanh đều phấn khích, căn bản không chú ý, xua tay sai người đi ngăn cái chuyện không hay ho kia lại.

Xảy ra loại chuyện này, thực ra phải có người đi ngăn cản sớm rồi, nhưng công nhân viên chức chỉ muốn xem náo nhiệt, còn tầng lớp lãnh đạo thì vốn chia bè chia cánh, bây giờ thêm phía Hong Kong, chia rẻ càng nghiêm trọng.

https://thuviensach.vn

Người nhóm ngó vị trí của Từ Hải Sinh tất nhiên mong ông ta xấu mặt, dù là người thân cận của ông ta cũng biết chuyến này ông ta không giữ nổi ghế rồi, ai mà muốn ra mặt vì một người sắp mất chức hoặc điều chuyển, cho nên căn bản đều đóng vai người qua đường.

Cho tới tận khi giám đốc Quan hạ lệnh, mới thấy thư ký tuyên truyền Tiểu Lục chạy vội về phía phòng phát thanh.

Đáng thương cho Từ Hải Sinh vẫn không biết chuyện gì xảy ra, tiếng động trong phòng càng lúc càng to, phòng phát thanh cải tạo khi ông ta phụ trách tài vụ, lúc ấy vừa mới tốn bao công sức mới đưa được Chung Tình lên, có thể nói gian tình đang nóng bỏng, một mặt là vì lấy lòng tình nhân, mặt khắc muốn có một chỗ kín đáo vụng trộm. Phòng phát thanh này cải tạo theo tiêu chuẩn thòng thu âm, hiệu quả cách âm cực tốt, không ngờ lần này tự làm tự chịu.

Hai người trong phòng đang mây mưa điên đảo với nhau, Quách Y Tinh đi tới bên cạnh Trương Thắng, liếm cánh môi khô không khốc:

- Còn kích thích hơn xem băng sex, mấy phút rồi chưa kết thúc, giám đốc Từ đúng là bảo đao chưa già.

Trương Thắng sững sờ, nếu nhân vật chính là nam nhân khác, y cũng vui vẻ tham gia hàng ngũ thính giả rồi, nhưng lại là Từ Hải Sinh, hai bên giao tình thân thiết, không biết phải làm sao..

HẾT!

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Song Nhi Và Tiểu Bảo.

Giám đốc Quan đứng trước một cái bàn trong nhà ăn, tay vung vẩy, toàn thân như sắp phát nổ, hắn nói chuyện thích dùng động tác tay biểu đạt, cảnh này giống trong phim Hong Kong, giám đốc la mắng cấp dưới, chỉ thiếu không ai hô to " Yes, sir" mà thôi.

Phiên dịch viên bên cạnh không ngừng đem lời giám đốc Quan nói cho Từ Hải Sinh nghe, Quan Tiệp Thắng nói tiếng Việt, đang lúc nóng giận, nên nói nhanh, nhưng phiên dịch vẫn theo kịp:

- Ông Quan nói, hành vi của anh vô cùng thiếu đạo đức nghề nghiệp, không phù hợp với đạo đức tố chất của một người lãnh đạo. Anh có thể tìm nữ nhân, nhưng không nên có quan hệ tình cảm trái đạo đức với đồng nghiệp, đây là điều vô cùng thiếu đạo đức...

Từ Hải Sinh vắt chân chữ ngũ, mồm thong thả nhả khói, đưa mắt khinh khỉnh nhìn giám đốc Quan, chĩa điếu thuốc về phía phiên dịch viên:

- Chỉ thế thôi à, ông ta không chửi bới gì tôi sao?

Giám đốc Quan căm ghét phẩy tay, xua đi làn khói trôi tới trước mặt, rống lên một tiếng, chẳng cần hiểu tiếng Việt cũng biết ông ta đang chửi bới.

Từ Hải Sinh nhướng mày lên, khẽ gõ bàn:

- Lão ta nói cái gì thế? Nghe chẳng hiểu.

https://thuviensach.vn

Giám đốc Quan trừng mắt, đập bàn đánh sầm:

- Tôi là cấp trên của anh, anh phải tôn trọng và giữ lễ nghi căn bản, đó là điều cấp dưới phải tuân theo.

Không ngờ câu này lại là tiếng Bắc Kinh chính thống.

Từ Hải Sinh phì cười:

- Oa, ông ta biết nói tiếng phổ thông à, ông biết mà còn kiếm phiên dịch vờ vịt cái gì vậy?

Giám đốc Quan còn chưa kịp nói lại thì Từ Hải Sinh đã đứng dậy, vươn người tới cách bàn tóm lấy cổ áo giám đốc Quan lôi tới, không ngờ chỉ bằng một cánh tay lôi được người ta lên, hai đầu gối giám đốc Quan đập vào bàn đau đớn, quát vào mặt:

- Ông mày chơi bà nội mày đấy, thằng cháu trai.

Chửi xong buông tay.

Quan Tiệp Thắng bị thái độ này làm chết khiếp, đứng đờ đó như tên ngốc.

Từ Hải Sinh búng điếu thuốc vào gạt tàn, chỉnh lại cổ áo, thở dài:

- Tôi vốn đã chán ngấy cái việc mỗi ngày phải tới cái nhà máy nhỏ tẹo này làm việc, chán ngấy cái việc phải nói chuyện với đám ngu xuẩn các người rồi, không khác gì đàn gẩy tai trâu, ngán tới tận cổ rồi, một lũ vô tích sự chỉ biết ăn không ngồi rồi.

Nói tới đó hiên ngang đi ra cửa nhà ăn, tiêu sái phẩy tay:

- Ông mày không làm nữa, nghỉ việc đây cháu trai.

https://thuviensach.vn

Nói rồi tung cước đá văng cửa nhà ăn.

Rất nhiều công nhân nhà máy đang xem náo nhiệt, thấy Từ Hải Sinh đi ra liền ngừng nói chuyện, trong nhà máy ông ta được coi là lãnh đạo tốt, thường ngày nho nhã lịch sự, không to tiếng mắng mỏ công nhân, không lên mặt lãnh đạo, cứ nhìn việc ông ta chẳng nề hà gì ngồi hè phố đánh cờ với công nhân mất việc như Trương Thắng rồi, không ngờ hôm nay xảy ra chuyện khôi hài có nhảy xuống Hoàng Hà không gột được vết bẩn.

Từ Hải Sinh thong thả bước đi, chẳng thèm nhìn ai, thái độ như con sói chẳng bận tâm lũ cừu nghĩ cái gì, tới cửa nhà máy còn châm thuốc đợi taxi, bây giờ chiếc Santana của nhà máy không dùng được nữa.

Giám đốc Quan lấy ra cái khăn tay trắng, lau nước bọt bắn lên mặt, đuổi ra ngoài nhà ăn, không thấy Từ Hải Sinh đâu nữa, tức giận tuôn một tràng dài ríu rít như chim hót, mấy vị phó giám đốc khuyên nhủ mãi mới thôi.

Đâu ra thứ lưu manh như thế, không có tố chất, Giám đốc Quan bị Từ Hải Sinh làm mất hết uy nghiêm thường ngày, ai khuyên cũng không ăn thua, tới khi nhìn thấy Trịnh Tiểu Lộ đứng trong đám đông mới khựng lại, làm bộ làm tịch chỉnh lại cổ áo, lên mặt ông chủ chỉ điểm mấy viên phó giám đốc, trong lúc đó liếc nhìn gương mặt thuần khiết như trang giấy trắng kia, cơn giận tiêu tan rất nhiều, uy phong quay về văn phòng.

Trương Thắng nhìn cảnh Từ Hải Sinh rời đi cũng thấy ái ngại thay ông ta, lòng cứ lấn cấn chuyện này mãi nên bữa cơm không được tập trung, ăn xong đưa Tiểu Lộ về nhà máy, hẹn buổi tối lại đến đón cô.

Trong nhà máy vẫn chưa hết xôn xao, rất nhiều người túm tụm lại một chỗ, còn suy đoán tư thế của Từ Hải Sinh và Chung Tình thế nào, lời nói khó nghe tới mức Trương Thắng cũng phải bực mình.

Bắt xe taxi tới nhà Từ Hải Sinh, nhưng không ngờ ông ta lại không có ở nhà, Trương Thắng do dự một chút bỏ ý định gọi điện cho ông ta, mất việc

https://thuviensach.vn

với ông ta cũng không tổn hại lớn, con người như Từ Hải Sinh ở đâu cũng sẽ sống tốt thôi, vấn đề là thể diện, còn cả Chung Tình nữa...

Đến tối Trương Thắng tới đón Tiểu Lộ, rời nhà máy một đoạn mới hỏi:

- Tiểu Lộ, buổi chiều giám đốc Từ có về nhà máy không?

- Ừm, không, nghe đầu bếp ở nhà ăn nói, giám đốc Từ bị giám đốc Quan mới từ Hong Kong tới gọi vào đập bàn chửi mắng một hồi, cuối cùng giám đốc Từ không nhịn được chửi lại, sau đó đá cửa bỏ đi, nói là tùy nhà máy xử trí, ông ta không thèm làm nữa.

Trương Thắng nhếch miệng, muốn cười mà cười không ra:

- Nói cũng phải, nếu đổi lại là anh mà gặp phải chuyện này cũng không còn mặt mũi ở lại nhà máy nữa, cần gì phải nhịn người ta.

Trịnh Tiểu Lộ chợt dừng bước, giọng nguy hiểm:

- Nếu là... anh?

Trương Thắng rất nhanh miệng sửa sai:

- Khi đó tất nhiên vai nữ chính là em.

Mặt Trịnh Tiểu Lộ phừng một cái, như có lửa đốt, bước nhanh hơn:

- Đáng ghét, chỉ biết lợi dụng cơ hội.

Trương Thắng mặt dầy đuổi theo:

- Cái gì mà lợi dụng chứ, đó là quyền lợi của người chồng, nếu cưới vợ về mà chỉ được nhìn không được ăn, chẳng phải lỗ lớn à?

Tiểu Lộ quay đầu lườm y một cái:

https://thuviensach.vn

- Mơ đi, ai nói muốn gả cho anh.

Bây giờ là tháng ba hoa đào nở, bên đường tròng từng hàng đào nở đỏ rực cả phố, vừa lúc có cơn gió thổi qua, muôn vàn cánh hoa như cơn mưa phủ lên Tiểu Lộ, phong tình trong một thoáng quay đầu của cô, thần vận còn đẹp hơn hoa đào ba phần.

Trương Thắng nhìn mà tim đập thình thịch, chạy tới nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô:

- Gả! Nhất định phải gả! Có em là may mắn nhất cuộc đời anh.

Những lời yêu thương của người trong lòng là thứ mỹ phẩm tốt nhất trên đời, gò má Tiểu Lộ như xoa thứ son động lòng người nhất.

Hai người lặng lẽ nắm tay nhau bước đi, mỗi người theo đuổi một tâm sự riêng, Trương Thắng đang tính làm sao tiến thêm một bước nữa, quan hệ hai người đã thế này rồi mà vẫn chỉ mới nắm tay nắm chân, hôn trộm một lần, Tiểu Lộ có vẻ đặc biệt e thẹn.

- Thật không biết làm sao chị Chung Tình lại cùng giám đốc Từ... Còn nữa không biết ai gọi điện cho chồng chị ấy, chồng chị ấy lái xe tới, mặt vặn vẹo đáng sợ, tuy không làm gì chị ấy, chỉ kéo vào xe rồi đi luôn, nhưng em sợ về nhà chị ấy nhất định bị đánh mất. Ôi thường ngày chị ấy khôn khéo là vậy, sao lại làm chuyện hồ đồ.

Trịnh Tiểu Lộ mặt đầy ưu tư, khi cô gặp chuyện, Chung Tình là người hiếm hoi tới thăm, tâm sự với cô cả tối:

- Nam nhân các anh, bất kể bề ngoài tỏ ra thế nào, trong lòng đều muốn làm Vi Tiểu Bảo.

Trương Thắng bất ngờ quá nỗi, Tiểu Lộ cũng đọc Lộc Đỉnh Ký sao, gặp được đồng đạo rồi, hí hửng nói:

https://thuviensach.vn

- Vậy em chính là Tiểu Song Nhi.

Song Nhi ông nhu khả ai, có ai không thích? Nhưng Tiểu Lộ không dễ bị phỉnh phờ:

- Vậy ai mới là A Kha xinh đẹp nhất?

Trương Thắng không nghĩ bị vặn lại một câu như thế, cũng may công lực y tăng tiến nhiều:

- Nếu bây giờ là triều Thanh, mà anh lại là Vi Tiểu Bảo, nói không chừng cũng muốn kiếm bảy mỹ nhân về nhà, có điều thời đại này chỉ được một vợ một chồng, cho nên..

- Cho nên làm sao?

- Cho nên... Vây cá và tay gấu không thể có cả được, cho dù thực sự có A Kha trên đời này, anh vẫn chọn Tiểu Song Nhi, vẫn yêu Tiểu Song Nhi nhất.

Trịnh Tiểu Lộ bĩu môi hừm một cái:

- Đáng ghét.

Trương Thắng giang tay hô lên:

- Dỗ được vợ vui rồi, đại công cáo thành, nào, hôn một cái.

Trịnh Tiểu Lộ nghiêng người, giơ tay lên ngăn cản, vừa vặn chặn được cái mặt Trương Thắng đang sán tới, Trương Thắng chu môi hôn lên lòng bàn tay cô, Tiểu Lộ bị ngứa rụt tay lại:

- Ai nói em vui chứ?

- Ô anh dỗ vợ anh kia mà, em nhận làm vợ anh rồi nhé?

https://thuviensach.vn

Trịnh Tiểu Lộ biết mắc bẫy, lại thấy Trương Thắng nhào tới, sợ y làm bậy giữa đường giữa chợ, co chân chạy, Trương Thắng cười hì hì đuổi theo, hai người vừa chạy vừa giỡn khiến không ít người qua đường hâm mộ...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Mượn Gà Đẻ Trứng, Lấy Trứng Sinh Gà (1)

Trương Thắng chỉ dám đưa Tiểu Lộ tới cổng KTX nữ rồi đi, đám công nhân nữ mồm mép rất lợi hại, đừng nói Tiểu Lộ da mặt mỏng không chịu nổi, mà chính Trương Thắng cũng chịu không thấu, một hai cô gái còn biết thẹn, chứ một đám con gái tụ tập với nhau, lại trong tình trạng âm thịnh dương suy, nam nhân chỉ có phận bị bắt nạt thôi. Đợi Tiểu Lộ lên lầu rồi, Trương Thắng lại tới nhà Từ Hải Sinh, chuyện này giả vờ hồ đồ cũng không phải cách hay, với giao tình hai người, nên tới hỏi han.

Trên đường đi Trương Thắng còn chuẩn bị một đống những lời an ủi, không ngờ gặp được Từ Hải Sinh, hoàn toàn không nói ra được, Từ Hải Sinh vẻ mặt bình thản, chẳng giống bộ dạng rầu rĩ của y lúc bị giảm biên chế.

- Anh Từ, hôm nay...

Trương Thắng vừa mới ướm lời, Từ Hải Sinh đã cười xua tay:

- Ài, đừng nhắc tới nó, nói thật tôi đã chán cái nhà máy trì trệ làm ăn tủn mủn đó lâu rồi, chỗ này không giữ người thì ắt có chỗ khác thôi, nếu chẳng phải làm lâu cũng có chút tình cảm với nó thì tôi đi rồi, bây giờ có cơ hội, cũng tốt.

Những lời này nghe không giống nói ra chỉ để giữ thể diện, Trương Thắng nhận ra Từ Hải Sinh toàn thân nhẹ nhõm, thậm chí còn rất vui vẻ.

- Cậu tới thăm tôi, tình cảm này tôi nhận rồi, nhưng không phải lo cho tôi.

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh mỉm cười:

- Theo như tính toán của cậu thì phải đợi mấy năm nữa, thế đã tìm được việc gì để làm chưa? Chẳng lẽ cứ ngồi đợi cho qua vậy sao?

Trương Thắng khâm phục Từ Hải Sinh, đọc truyện hay có câu người làm việc lớn cầm được buông được, hôm nay mới thấy, nói ra ông ta còn lời Chung Tình, không ngờ thứ vưu vật như thế lại là tình nhân của ông ta, mình nên lo cho bản thân là hơn:

- Làm sao thế được? Cho dù không vì tiền, tôi cũng phải kiếm việc để làm, ngồi chơi không sẽ ì người ra, xa rời xã hội, thời gian trước tôi tới một vài nhà máy xin làm thợ điện, có điều nhu cầu nghề này không nhiều, không có kết quả.

Từ Hải Sinh giật tóc, chỉ Trương Thắng, bộ dạng hận sắt không thành thép:

- Không có chí khí, không có chí khí, mới hai mấy tuổi đầu, sao thiếu tinh thần xông pha như vậy, làm một cái thợ điện nhỏ nhoi đã thỏa mãn rồi à?

Trương Thắng hơi xấu hổ:

- Đó chỉ là một trong số những phương án thôi, còn một kế hoạch nữa, tôi chuẩn bị bán đi vài mẫu đất lấy tiền vốn, sau đó mở cửa hàng photocopy trước Đh Điện lực, sinh viên trường đó đa phần là người trưởng thành, có cơ sở kinh tế, cần in ấn, giấy bút gì đó, nếu mở cửa hàng ở đó, thu nhập sẽ ổn định.

Từ Hải Sinh vẫn cứ lắc đầu, cười:

- Ừ, mở hàng photocopy ở đó thì nhất định không lỗ được... Có điều, cậu không thấy chuyến làm ăn vừa qua vừa nguy hiểm vừa kích thích sao, đã

https://thuviensach.vn

tham gia vào phi vụ lớn như vậy rồi, giờ cam tâm làm việc tẻ ngắt buồn chán kiếm vài đồng lợi cò con vậy sao?

Trương Thắng cười khổ:

- Anh Từ, tôi đâu có bản lĩnh như anh, thực sự lúc mới được tin thành phố mở khu khai phát, tôi cũng phấn khích lắm, muốn làm nên sự nghiệp thật oanh liệt, nhưng dần dà trấn tĩnh lại, nhìn toàn bộ quá trình, tôi chỉ vô tình gặp được cơ hội thôi. Bây giờ bảo tôi làm, tôi cũng chẳng biết nên làm gì.

- Nói cũng phải, tôi đang đầu tư chứng khoán, tiếc là cậu không có vốn, cái nghề này là phân phối lại tài sản, là nơi giàu nghèo tẩy bài, sáng tạo kỳ tích.

Trương Thắng xua tay, món này nghe thì ngon ăn, nhưng không có kiến thức nhảy vào chỉ có nuôi người ta:

- Cái này tôi không tham gia, tôi vẫn thích cuộc sống nề nếp quy củ hơn.

- Cậu đó, có cả núi vàng lại đi nhặt củi bán, thật kém cỏi.

Từ Hải Sinh dựa người vào lưng ghế, chợt bật cười, sau đó nhìn y chằm chằm:

Trương Thắng bị ánh mắt cổ quái của Từ Hải Sinh nhìn mà sởn gai ốc, lậy trời, đừng nói ông ta thích cả nam lẫn nữ nhé, nghe nói một số tên chơi bời nữ nhân nhiều đâm chán, tâm lý biến thái. Phải nói Trương Thắng bị Từ Hải Sinh làm hư nhiều rồi, ý nghĩ như vậy cũng nảy ra được:

- Anh Từ, anh... anh nhìn tôi như vậy làm gì?

Từ Hải Sinh ve cằm:

https://thuviensach.vn

- Tôi đang nghĩ, cậu cũng có dáng có vẻ lắm, nếu như thành chủ tịch một công ty thì sẽ như thế nào?

Trương Thắng ngoáy lỗ tai:

- Chủ tịch gì cơ?

- Sao, có hứng thú không?

Trương Thắng ngơ ngẩn:

- Tôi bây giờ làm gì có tiền vốn mà làm ăn? Vả lại... Cũng không có bản lĩnh đó.

Từ Hải Sinh thấy y nói tới tiền vốn trước, mới tới bản lĩnh, tức là còn cơ hội:

- Có ai sinh ra là đã biết tất cả đâu, có ai không sau này học tập mà thành tài? Chu Nguyên Chương mới đầu chỉ là tên chăn trâu, vậy mà cuối cùng lên làm hoàng đế cũng làm không tệ. Hiện giờ khắp đường phố toàn ông chủ tay cầm mobile nói oang oang, vốn là những ai? Có mấy người ăn học tử tế, tôi nói cho cậu biết, có kẻ thậm chí trừ ký tên mình không viết thêm được chữ nào khác, vậy mà người ta làm ông chủ rồi, cậu sợ cái gì? Một tên chân bùn cũng dám hô "Vương, hầu, tướng, tướng, há cứ phải là con dòng cháu giống!", vậy mà cậu nghĩ thôi cũng không dám là sao?

Là thanh niên máu nóng, khó chịu nhất là bị người ta khích bác mình kém cỏi, chưa nói Từ Hải Sinh là người rất biết cổ động nhân tâm:

- Anh Từ, anh nói có lý, nhưng tôi lấy đâu ra tiền bây giờ?

- Đất!

Trương Thắng nghi hoặc:

https://thuviensach.vn

- Anh vẫn cho rằng tôi nên bán đất đi, lấy vốn làm ăn sao? Chỗ đất đó chỉ cần để vài năm là tăng gấp bội, làm ăn chắc gì đã kiếm hơn thế, so với mạo hiểm, sao không đợi?

Từ Hải Sinh cười ha hả:

- Cái thằng nhóc này, giống hệt lúc đánh cờ, luôn luôn tính đường thua trước cửa thắng, rụt rụt rè rè, không biết tiến thủ. Người như vậy sao thành công được? Cậu quên mảnh đất của chúng ta từ đâu mà có à? Tay không, vay tiền, mua đất, bán đất. Bây giờ tay cậu có đất, muốn dùng chiêu mượn gà đẻ trứng dễ như trở bàn tay, có cần tôi chỉ điểm vài chiêu không?

Trương Thắng chăm chú gật đầu:

- Anh nói đi.

- Cậu chỉ nhìn thấy đất tăng giá nên ngồi đợi, tư duy bị giam cầm ở đó, không nghĩ rằng nó chính là vốn liếng, dùng tiền sinh tiền mới là cách kiếm tiền tốt nhất trên đời này, mới là một thương nhân thành công.

Lúc này Từ Hải Sinh đã quyết định lôi kéo Trương Thắng vào kế hoạch ông ta đang mưu tính, vừa có thể nói là lợi dụng, cũng có thể coi là nâng đỡ, hoàn toàn không có ý định hãm hại Trương Thắng.

Nhưng loại tham dự này chỉ có giới hạn, với lịch luyện bây giờ của Trương Thắng, để y làm hồ sơ giả lừa vay vốn, mạo hiểm mua đất đã là cùng lắm mới làm, nếu biết chiêu số tay không bắt sói của mình, y không sợ co cẳng chạy mới lạ, cho nên Từ Hải Sinh chỉ để Trương Thắng thấy một góc của tảng băng chìm thôi.

Thấy Trương Thắng nghe tới nhập thần, Từ Hải Sinh mới tiếp tục giải thích:

https://thuviensach.vn

- Muốn mưu lợi lớn nhất, không phải là ngồi đợi đất tăng giá đem bán, mà chúng ta trực tiếp mở công ty tự làm.

- Nhưng tài chính khởi động từ đâu ra? Làm sao mới có thể chắc chắn chỉ lỗ không lãi.

- Tôi trả lời câu hỏi đầu của cậu trước, liên quan tới tài chính khởi động, chính là ở đất của chúng ta. Giờ Kiều Tây đã là khu khai phát, các hạng chính sách đang ngả về phía đó, ngân hàng tất nhiên cũng nới lỏng điều kiện vay vốn, để nâng đỡ nâng đỡ tân khu phát triển. Vì thế chúng ta có thể lấy đất thế chấp vay vốn làm tiền khởi động, tức là chúng ta không bán đi một mẫu nào cả vẫn có tiền. Số tiền đi vay đó một phần dùng để trả nợ, phần dư để xây dựng nhà máy.

- Hiện giờ xây dựng nhà xưởng đều là phía xây dựng ứng ra phần lớn trước, cho nên chúng ta chỉ cần chỉ ra một phần tiền nhỏ là có thể khởi động kế hoạch. Như thế đợi nhà xưởng xây xong, chúng ta lại lấy nó thế chấp vay khoản tiền thứ hai. Số tiền này dùng để chi trả tiền xây dựng, đồng thời ký hợp đồng phía xây dựng tiếp tục khai phát mảnh đất thứ hai, vẫn chỉ trả trước phần nhỏ.

- Xoay vần như thế, chúng ta đã có tài chính khá dư dả rồi, nhà xưởng xây xong cho thuê hoặc đem bán đều có thể mang về khoản thu nhập lớn. Mảnh đất lớn như vậy, chúng ta tự dùng là không thể tiêu hóa hết, đại bộ phận đem thao tác như thế, giữ lại mảnh đất nhỏ thành lập một xí nghiệp, sau đó dùng khoản vay thế chấp mua máy móc thiết bị, lại dùng chính máy móc thiết bị đem thế chấp, cứ như vậy tiền không bao giờ dứt.

Từ Hải Sinh búng tay cái tách:

- Mượn gà đẻ trứng, lấy trứng sinh gà! Vấn đề tài chính khởi động sẽ được giải quyết hoàn mỹ.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Mượn Gà Đẻ Trứng, Lấy Trứng Sinh Gà (2)

Trương Thắng nghe mà trợn mắt há mồm, đồng thời trống ngực cũng đập liên hồi, y chưa bao giờ nghe nói tới thủ đoạn huy động vốn liên hoàn như thế, nhưng y biết, nhưng điều Từ Hải Sinh nói hoàn toàn có thể thực hiện.

Từng chạy vay vốn ngân hàng, Trương Thắng biết khoản vay có thế chấp là ngân hàng dễ phê duyệt nhất, dưới đại thế kinh tế quốc gia phát triển phi tốc thế này, quản lý tiền tệ tương đối thả lỏng, hạn ngạch vốn vay không ngừng được điều chỉnh tăng, thêm vào chính phủ ngả về phía khu khai phát, loại thao tác này bình thường còn có tính khả thi tám phần, huống hồ Từ Hải sinh có rất nhiều bạn bè, càng không có vấn đề.

Nhưng trong lòng Trương Thắng thấy có cái gì đó không ổn, rốt cuộc không ổn ở chỗ nào lại không nghĩ ra được, hỏi:

- Nếu muốn sản xuất thật thì đó là công việc yêu cầu kỹ thuật, tôi lại chẳng hiểu gì, liệu có làm được không?

Từ Hải sinh ung dung hỏi lại:

- Ai nói chúng ta nhất định phải làm nhà máy sản xuất?

Trương Thắng không hiểu:

- Anh Từ, anh vừa xây dựng nhà máy, lại mua thiết bị máy móc, không phải sản xuất hàng hóa thì là gì?

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh kiên nhẫn điểm:

- Chỉ đợi đất tăng giá thì không đáng kể, chúng ta phải biến mảnh đất đó thành chậu gom vàng, để tiền vốn càng ngày càng lớn, như thế mới tận dụng trọn vẹn được mỗi phần giá trị của mảnh đất. Thứ chúng ta thực sự cần bỏ ra chỉ là tiền khởi động nhà xưởng kỳ đầu, thông qua thao tác hợp lý, tài chính xây dựng tiếp theo sẽ cuồn cuộn đổ vào. Nhà xưởng xây xong theo thời gian trôi đi không ngừng tăng giá, cho thuê hoặc bán đều tiến lui tự nhiên. Còn về phần máy móc cơ khí, khi vô dụng thì đem thế chấp, tất cả chỉ là để chuỗi tài chính liên tục không đứt đoạn, đó là thủ đoạn tiền sinh tiền..

Trương Thắng tựa hiểu tựa không, có chút hoa mày chóng mặt, trong lòng sôi trào kích động, chút bất an mơ hồ kia chẳng biết bị ném đi đâu rồi.

Từ Hải Sinh không gạt bỏ được Trương Thắng để độc chiếm mảnh đất, liền kéo y lập công ty cùng làm, đối với chàng trai thành thật có tình nghĩa, quan trọng nhất là thiếu hụt kinh nghiệm kinh doanh như vậy, Tử Hải Sinh tự tin nắm chắc khống chế toàn bộ công ty. Cho nên công ty để Trương Thắng làm đại biểu pháp nhân, kỳ thực cũng là một loại né tránh nguy hiểm của những kẻ đầu cơ lão luyện như ông ta, có lợi ông ta ăn miếng lớn, có nguy hiểm thì Trương Thắng giơ đầu chịu báng, nhất cử lưỡng tiện.

Loại chuyện này rất phổ biến ở đầu thập niên 90, những phần tử đầu cơ mở công ty vỏ bọc, kiếm mấy người nông dân không biết chữ lừa gạt họ làm chủ tịch kiêm đại biểu pháp nhân, loại chủ tịch mù tịt như vậy tất nhiên do những kẻ đầu cơ mặc sức bài bố, một khi xảy ra chuyện con rối liền bị vứt bỏ. Về mặt pháp luật không làm gì nổi loại sâu mọt này.

Nhưng đây cũng là trò đùa với lửa, vì con rối kia về mặt pháp luật gánh toàn bộ trách nhiệm, tương ứng có đầy đủ quyền lực pháp luật được bảo hộ, cho nên không khống chế được thì trộm gà không xong còn mất nắm thóc, khả năng bị con rối cắn ngược lại không phải không có.

https://thuviensach.vn

Chỉ là trong mắt Từ Hải Sinh, loại chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra, Trương Thắng có trưởng thành, tiến bộ đến đâu cũng không thoát khỏi lòng bàn tay ông ta, huống hồ vài ba năm sau, lúc đó mượn được gió đông đã kiếm khắm rồi, hai người đường ai nấy đi, còn về phần công ty rỗng ruột kia thì ai thích cho người đó. Hai người trong bàn cờ cuộc đời này đã định sẵn hợp tác cùng lợi, phân ra thì thua.

Trương Thắng hưng phấn tới đỏ mặt, sự khao khát đối với thành công và tài phú không qua được mắt Từ Hải Sinh, tủm tỉm cười nói tiếp:

- Giờ là câu hỏi thứ hai của cậu, làm sao để chỉ lãi không lỗ, tôi trả lời thẳng, không có cách nào hết. Người có suy nghĩ như thế là kẻ vô dụng nhất, không dám gánh vác chút nguy hiểm nào thì chẳng làm nên được trò trống gì.

Kệ Trương Thắng đỏ mặt tía tai, ông ta vẫn tiếp tục:

- Loại người đó cũng chẳng ai muốn cộng tác, khi làm một việc, phải nghĩ cách làm sao tạo ra hoành cảnh có lợi nhất cho bản thân hoàn thành nó, chứ không phải muốn người khác hứa mình sẽ không tổn thất gì mới đi làm. Tâm thái đó không ai tin tưởng được.

Trương Thắng đứng lên, nghiêm túc nói:

- Anh Từ, không cần nói nữa, anh nói đúng, tôi cẩn thận từng li từng tí quen rồi, đó là thói xấu, từ hôm nay trở đi, nó không thuộc về tôi nữa. Anh nói xem làm sao mới có thể sáng tạo hoàn cảnh cơ lợi nhất, mong được anh chỉ bảo.

Từ Hải Sinh hài lòng gật đầu:

- Tôi chỉ dẫn dắt cậu nhập môn, nhiều thứ cần dựa vào bản thân tự hiểu ra. Cậu cũng không cần tự xem nhẹ bản thân, cái gọi là anh tài trời sinh chỉ là nhảm nhí, từ cổ chí kim, các nhân vật lớn đều từng ngây thơ, đều từng ấu

https://thuviensach.vn

trĩ, từng phạm sai lầm tức cười, chỉ là sau khi bọn họ thành công, không còn ai nhớ tới những sai lầm đó nữa. Khi tôi mới vào xã hội cũng là ngô nghê lắm, còn không được chững chạc vững vàng như cậu bây giờ... Ngồi đi, ngồi xuống rồi nói chuyện.

Đợi Trương Thắng ngồi xuống rồi, Từ Hải Sinh khép mắt hồi tưởng một lúc, nhưng không nói ra:

- Tôi cũng vừa mới có một ý tưởng còn chưa hoàn thiện, có điều nói với cậu cũng được. Cần phải tránh nguy hiểm hết mức, cậu không thể làm một mình, dù sao cậu không có kinh nghiệm làm ăn, cần có người nâng đỡ.

- Không phải còn có anh đấy sao, cho dù chúng ta làm nhà máy, chức chủ tịch cũng nên do anh làm mới phải, dù sao mảnh đất đó anh chiếm phần hơn.

Từ Hải Sinh xua tay:

- Không, không, không, như thế không được. Thắng, có biết vì sao tôi rời khỏi nhà máy mà chẳng chút bận lòng không? Tôi và một số người bạn hiện đang có vài thao tác ở thị trường vốn, trước kia tôi lo cả hai đằng, bây giờ có thể tập trung tinh lực vào phương diện này, một mình quản lý xí nghiệp, thế nên tôi không muốn lại chia sức ra nữa. Có điều cậu yên tâm, cái nhà máy này tôi cũng chiếm một nửa, sẽ không khoanh tay ngồi nhìn đâu.

Trương Thắng gật đầu:

- Vậy phải thao tác cụ thể ra sao?

- Trước tiên chúng ta phải thành lập công ty, cái tên phải vang dội hoành tráng, mang theo hơi thở của khu cao tân. Công ty mới thành lập thiếu uy tín và mối quan hệ, chúng ta có thể lôi kéo một xĩ nghiệp lớn tham dự cổ phần, cái chúng ta cần là danh tiếng của họ. Đó chính là xé da hổ làm cờ,

https://thuviensach.vn

phải tận lực nâng cao sức ảnh hưởng của công ty, làm ăn đừng quá thành thực.

- Bước thứ hai là tận dụng triệt để chính sách ưu đãi của nhà nước, tài chính đăng ký càng lớn, chính sách ưu đãi càng nhiều. Hiện giờ có công ty chuyên môn thay thế chứng nghiệm tài chính, sau khi chứng nghiệm tài chính xong sẽ rút vốn đi, chỉ giữ lại chi phí nhất định, tài chính đăng ký của chúng ta không đủ, nên cần công ty như thế hỗ trợ.

- Thứ ba, nếu như có thể thành lập xĩ nghiệp liên doanh với nước ngoài, ưu đãi các phương diện như tỉ suất thuế sẽ rất lớn, vợ tôi bây giờ là Hoa kiều, tôi có thể bảo cô ấy đăng ký một công ty nước ngoài, dùng danh nghĩa công ty ấy đầu tư vào, chỉ cần vốn nước ngoài chiếm trên 25% chúng ta sẽ thành công ty liên doanh với nước ngoài rồi.

- Thứ tư, cậu là đại biểu pháp nhân của công ty, phải gây dựng tốt hình ảnh, làm quen với một số đại lão thương trường, từng bước mở rộng quan hệ, tạo dựng chỗ đứng. Vài năm sau, ai có thể nói sẽ thương trường không xuất hiện một ngôi sao mới tên Trương Thắng chứ?

Nói chuyện một buổi với Từ Hải Sinh khiến Trương Thắng nhiệt huyết sục sôi, hận không thể thực hiện ngay lập tức. Từ Hải Sinh hứng thú nhìn y, ánh mắt có một loại đắc ý nhất thiết nắm trong lòng bàn tay.

Bàn xong công việc, Từ Hải Sinh bật TV lên, chuyển sang kênh mấy lần, chỉ màn hình gọi:

- Nào nào, Thắng, lại đây xem đi, người mặc âu phục màu lam kia chính là tổng giám đốc Trương của tập đoàn Bảo Nguyên, cậu vào thương trường nhất định phải làm quen với ông ta. Công ty mà tôi muốn kéo vào lập cổ phần chính là Bảo Nguyên.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Nhà Doanh Nghiệp Nông Dân Trương Nhị Đản (1)

Trương Thắng nhìn màn hình, đang chiếu tin tức thời sự trong tỉnh, chỉ nghe giọng nói từ tốn rõ ràng của cô dẫn chương trình mà Trương Thanh rất thích :" ... nhà đầu tư trứ danh Trương Bảo Nguyên của tỉnh ta kiến thiết các hạng mục khách sạn năm sao và trung tâm thương mại lớn tại mảnh đất phồn hóa nhất trung tâm tỉnh thành. Tổng giá trị đầu tư các hạng mục tới 370 triệu, diện tích 11 vạn mét vuông. Công trình chủ thể hạng mục cao 21 tầng, khi xây xong có 450 phòng ở, cùng với nhà ăn, phòng hội nghị, bể bơi, mang công năng hợp thể của chung cư văn phòng thương vụ cao cấp.”

" Kỳ hoàn công của hạng mục là 25 tháng, kế hoạch tới ngày 28 tháng 4 năm 1998 sẽ đưa vào sử dụng, phó chủ nhiệm ủy ban ngoại thương Thương Hồng Phong, phó chủ nhiệm thường ủy hội đồng nhân dân Đậu Phú Minh, phó chủ tịch chính hiệp Đỗ Hồng cùng lãnh đạo hữu quan đã tham gia nghi thức khởi công ..."

Hơn nửa năm trời chú ý tình hình thời sự trong tỉnh, Trương Thắng khá quen thuộc với mấy vị lãnh đạo tỉnh thành, cho nên nhận ra ngay.

Đứng giữa mấy vị lãnh đạo bụng phệ là ông già tuổi chừng 60, xương gò má rất cao, mặt đen xạm, nếp nhăn hằn sâu trên mặt, song tóc thì đen nhánh, rõ ràng là nhuộm. Ông ta hướng về ống kính cười rất tươi, hàm răng vàng nhô cả ra, áo sơ mi trong áo véc thì nhàu nhĩ, quần hơi rộng, lại màu đen, không phải loại ống đứng mặc với véc tây, ống kính thoáng qua, Trương Thắng còn thấy ông ta đi giày vài.

https://thuviensach.vn

Cạn lời, vị lão nông ăn mặc quái dị chính là chủ tịch tập đoàn Bảo Nguyên gia sản hơn 700 triệu đấy à? Trương Thắng trước kia nghe tới tập đoàn Bảo Nguyên qua đủ loại hình quảng cáo, nhưng chưa bao giờ thực sự chú ý tới người đứng đầu của nó, hiện giờ chập chứng bước chân vào thương trường, rất muốn gặp vị tiền bối này.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, nhà Từ Hải Sinh có chuông, vậy mà người này không bấm chuông lại đi gõ cửa, còn dùng lòng bàn tay đập rầm rầm, lúc mạnh lúc yếu, nghe như trẻ con phá phách.

Đang chuẩn bị cung cấp thông tin về Trương Bảo Nguyên cho Trương Thắng thì bị phá ngang, Từ Hải Sinh bực mình:

- Ai vậy?

Trương Thắng chủ động đứng dậy:

- Để tôi ra xem.

Vừa mới mở cửa ra, một bóng người đổ ập vào lòng, Trương Thắng giật nảy mình, theo bản năng muốn đẩy ra, chợt phát hiện đó là nữ nhân tóc tai rối bù, vội vàng đỡ lấy, nhìn kỹ thấy người đó mặt mũi bầm tím, môi sưng vù, mắt chỉ còn một khe hẹp, trông rợn cả người.

Lúc này Từ Hải Sinh đi ra:

- Ai vậy?

Trương Thắng mơ hồ nhận ra người đó, kinh hãi nói lớn:

- Là chị Chung, đúng rồi, anh Từ, là chị Chung.

- Cái gì?

Từ Hải Sinh chạy nhanh tới:

https://thuviensach.vn

- Chung Tình, em ... em làm sao thế này?

Chung Tinh nghẹn ngào, nước mắt chảy ra từ khe mắt hẹp:

- Hải Sinh, em ...em không biết đi đâu nữa, Dương Qua đánh em ...

Mắt Từ Hải Sinh lóe lên tàn độc, đùng đùng nổi giận:

- Con mẹ nó, hắn đánh em tàn nhẫn thế sao?

Trương Thắng thấy mỹ nhân mê đắm lòng người như thế giờ bị đánh tới gần như không nhận ra được, nhẹ nhàng bế cô lên, giục:

- Anh Từ, không phải lúc nổi giận, mau đưa chị Chung tới bệnh viện, vết thương của chị ấy nặng lắm.

- À, à, đúng, đợi, đợi anh một chút.

Từ Hải Sinh chạy lên gác khoác thêm áo, lấy chìa khóa xe, vào cái thời đại đa phần người ta còn dùng mobile đen to tướng thì Từ Hải Sinh đã dùng máy kỹ thuật số rồi, rút chiếc Siemen S3 màu xám bạc ra, bấm điện thoại cho người quen ở bệnh viện, sau đó cùng Trương Thắng dìu Chung Tinh vào ghế sau, Trương Thắng ngồi bên cạnh trông chừng, để Từ Hải Sinh lái xe.

Trên đường đi Chung Tình thiêm thiếp nửa tình nửa mê, xe dừng lại ở bệnh viện nhân dân số ba, dưới mái hiên đã có mấy người mặc áo blouse trắng đẩy chiếc xe cấp cứu chờ đợi, xe vừa dừng là chạy ngay tới đưa người vào phòng cấp cứu.

Trương Thắng nhận ra không chỉ ở thương trường, sức ảnh hưởng xã hội của Từ Hải Sinh ngoài xã hội cũng không phải dạng vừa, vị phó viện trưởng tươi cười vừa đi lên đón vừa nói phòng bệnh đã bố trí xong.

https://thuviensach.vn

Bệnh viện đã chuẩn bị chu đáo rồi, Trương Thắng biết phận sự của mình tới đây là hết, ở lại không giúp được gì, hơn nữa người bị đánh là nhân tình của Từ Hải Sinh, không nên biết nhiều thì hơn, ở lại không tiện, liền cao từ.

Gặp phải chuyện như thế, Trương Thắng vốn tưởng công việc phải hoãn lại vài ngày là ít, không ngờ Từ Hải Sinh rất nhiệt tâm, hôm sau gọi điện, dặn y mai 9 giờ sáng tới đón, cùng đến tổng bộ tập đoàn Bảo Nguyên.

Ngày hôm sau Từ Hải Sinh lái một chiếc Mercedes màu đen tới đón Trương Thắng, nhìn chiếc xe này, Trương Thắng nhận ra ngay, là chiếc xe xuất hiện ở trại giam hôm đó, lòng dậy sóng, nhưng không hỏi gì.

- Anh Từ, chị Chung ra sao rồi?

Vừa lên xe Trương Thắng liền hỏi, cũng để che dấu tâm sự của mình:

Từ Hải Sinh nghiến răng ken két:

- Con khỉ khốn kiếp đó, không ngờ ra tay tàn bạo như vậy, Chung Tình chấn thương nhiều chỗ, tuy không ảnh hưởng tới xương cốt nhưng cũng phải tĩnh dưỡng nửa tháng trở lên, tôi đã an bài y tá chăm sóc cô ấy.

Trương Thắng thầm nghĩ, vụng trộm với vợ người ta, lại còn cho cả thiên hạ chứng kiến như thế, người ta nhịn nổi mới là lạ, có điều đánh một một nữ nhân thành không còn ra dạng người như vậy không chấp nhận được. Không sống được với nhau thì ly hôn, sao đánh người như thế?

Từ Hải Sinh vẫn hầm hừ:

- Không biết kẻ nào gọi điện thoại, con mẹ nó đừng để lão tử biết, kẻ đó gọi thẳng tới cục thuế, làm toàn bộ người cục thuế đều biết rồi .. Thôi, không nói chuyện này nữa, nói rồi lại điên tiết.

https://thuviensach.vn

Thấy tâm trạng ông ta không tốt, Trương Thắng không hỏi nữa, mong Chung Tình khôi phục hoàn toàn, gì chưa nói, một bảo bối như vậy, để lại chút xẹo thôi cũng đáng tiếc.

Xe đi một tiếng mới tới Thủ bị doanh, đây vốn là thị trấn nhỏ vô danh không ai biết tới, nhưng vì xuất hiện Trương Nhị Đản mà vang danh toàn tỉnh.

Đúng vậy, Trương Nhị Đàn là tên thật của nhà doanh nghiệp nông dân Trương Bảo Nguyên, tên rất tục, nhưng thân phận không tầm thường, là chủ tịch tập đoàn Bảo Nguyên, ủy viên chính hiệp tỉnh, đại biểu nhân dân huyện. Bằng vào sức một mình, đem lại sự phồn vinh thịnh vượng cho thị trấn Thủ bị doanh.

Trương Nhị Đản xuất thân nông dân, trình độ văn hóa chỉ có tiểu học, trong thời kỳ nhà nước "đả hắc", vì tội lưu manh mà vào tù 10 năm. Nguyên nhân là vì Trương Nhị Đản có quan hệ tình cảm bất chính với một quả phụ, hai người bọn họ vụng trộm cũng không biết sao bị con gái quả phụ thấy hết.

Cô nương mười bốn mười lăm tuổi, chính vào lúc tình đầu chớm nở, Trương Nhị Đàn là nam nhân rất có mị lực, nhiều lần chứng kiến chuyện người lớn, cô bé động lòng xuân. Một lần mẹ không có nhà, cô bé chủ động quyến rũ Trương Nhị Đản, cô bé không phải xinh đẹp, nhưng người ta trẻ, Trương Nhị Đản hôm đó uống say, hồ đồ thế nào lôi con gái người ta lên giường.

Trên đời chẳng có bức tường nào không lọt gió, phát hiện hai mẹ con chung một "chồng", quả phụ thẹn quá hóa giận, tới đồn cảnh sát tố cáo, tuy không dám nói ông ta ngủ với con gái mình, chỉ nói trêu ghẹo trẻ vị thành niên, thế cũng đủ nặng rồi, Trương Nhị Đàn thẳng thắn nhận tội, bị tống vào tù mười năm.

https://thuviensach.vn

Nghe Từ Hải Sinh kể tới đó, đưa cả mẹ lẫn con người ta lên giường? Trương Thắng chẳng biết nên chửi lão già đó một trận hay là hâm mộ ông ta nữa, ai chả có góc tăm tối trong tâm hồn, chỉ khác nhau có dùng lý trí át được phần tăm tối đó không thôi. Chỉ chắc một điều ấn tượng của Trương Thắng với nhà doanh nghiệp nông dân này tuột dốc không phanh, lại là lão sói già nữa, chẳng lẽ tiếp theo muốn thuyết phục ông ta, lại phải dùng những thủ đoạn chơi bời gái mú? Trương Thắng muốn làm ăn đàng hoàng, y căm ghét thủ đoạn đó.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Nhà Doanh Nghiệp Nông Dân Trương Nhị Đản (2)

Trương Nhị Đản ra tù rồi làm nghề kéo xe nuôi miệng, nếu bình thường cả đời ông ta đại khái sẽ kết thúc u ám như thế, nhưng có lẽ ông trời thấy mình nợ Trương Nhị Đản, vì thế cho ông ta một kỳ ngộ.

Thời Trương Nhị Đản kéo xe ba gác đó, đại bộ phận người Trung Quốc không thích vay tiền, mọi người sống thành thực chất phác, trừ có lúc bệnh tật thì chẳng ai muốn mắc nợ. Quỹ tín dụng nông thôn có tới nhà chào mời cũng chẳng ai dám vay tiền, một tín dụng viên vì hoàn thành nhiệm vụ cho vay, kéo Trương Nhị Đàn đi uống rượu, thừa lúc ông ta uống tới trời đất quay cuồng, dụ ông ta vay 500 đồng.

Trương Nhị Đàn có cái tật xấu uống say vào là không tự chủ được, khi tỉnh rượu thì hối đã muộn rồi. Con người ông ta có điểm tốt làm là nhận, dù khi say cũng không chối, vì thế đành chấp nhận khoản vay đó. Ôm nợ trong người như sâu trong lòng, Trương Nhị Đàn vừa chửi bới tên tín dụng viên táng tận lương tâm lừa gạt bách tính, vừa vắt óc nghĩ cách kiếm tiền, cuối cùng liều mình dùng 500 đồng mở một cái xưởng sản xuất khăn phủ gối.

Ông ta chịu khó, làm ngày làm đêm, rồi kéo xe mang sản phẩm tới nhà chiêu đãi, khách sạn thành phố tiếp thị, không ngờ sản phẩm bán chạy, đem về khoản tiền đầu tiên. Trương Nhị Đàn từ đó như khai khiếu, lấy số tiền này mở xưởng bột, lại thành công.

Tiếp đó là nhà máy đóng gạch, rồi cơ khí... Trương Nhị Đản đánh đâu thắng đó, làm ăn ngày càng lớn, từ một cựu tù kéo xe, tới siêu cấp phú hào sở hữu 700 triệu đồng, sản nghiệp vô số, thành một nông dân truyền kỳ.

https://thuviensach.vn

Trương Nhị Đản quật cường, phát lên rồi cũng không đổi tên, có điều cái tên quá quê kệch, ông ta không ngại, nhưng người khác chẳng dám gọi, vì thế truyền thông lấy tên tập đoàn thay thế, gọi ông ta là Trương Bảo Nguyên.

Đó là câu chuyện truyền kỳ về Trương Bảo Nguyên, Từ Hải Sinh kể xong chỉ đống tài liệu Trương Thắng chuẩn bị:

- Thắng, những tin tức kiểu này cậu không thể tìm hiểu được dựa vào con đường chính thống đâu, mà phải dựa vào mối quan hệ, tôi biết cậu không thích xã giao, hoặc cậu tự khắc phục … hoặc để tôi kiếm một cô gái thông thạo mặt này làm trợ thủ cho cậu.

Trương Thắng biết điểm yếu của mình nên không phủ nhận:

- Anh Từ, nam cũng được mà.

- Thư ký trợ thủ thì phải là nữ, rồi cậu sẽ hiểu tại sao.

Từ Hải Sinh vừa bẻ lái xe vào thôn trấn Trương Thắng đã thấy được sự phồn hoa ở nơi này, khắp nơi là căn nhà lầu, cửa hàng bán buôn nối nhau san sát, các biển hiệu đủ kiểu đọc không kịp, nào là cửa hàng điện gia dụng, giày dép, thực phẩm, máy cơ khí, những cửa hàng này đều thuộc xí nghiệp dưới tập đoàn Bảo Nguyên.

Gần như không thể nhận ra được đây chỉ là một thôn trấn, cứ như một trung tâm thương mại cực lớn vậy, những chiếc xe chở hàng nối nhau ra vào, có lẽ thứ không hài hòa duy nhất là một cái nhà máy đóng gạch bỏ hoang cho cỏ dại xâm chiếm, nhà máy này đã dừng hoạt động từ lâu, nhưng vì trước kia nó là căn cơ phất lên của Trương Nhị Đản, là người hay hoài niệm, ông ta liền giữ lại nó.

Đi tới phía đông thị trấn liền thấy một cánh cổng khí phái, hai bên dựng hai cánh tay lớn, trong tay cầm quả cầu vàng, còn dựng tấm biển lớn nằm

https://thuviensach.vn

ngang, trên viết chữ lớn màu vàng " Trọng hợp đồng, thủ tín nghĩa".

Đi vào sân có giả sơn suối phun, bãi cỏ mươn mướt, đối diện một cái sân rộng là kiến trú màu nhũ bạch, cao mười một tầng, xây theo kiểu đa giác bất nguyên tắc, ở cái thời đại kiến trúc đều xây vuông vức như cái hộp đó, kiến trúc này có thể nói có một không hai, mái nhà xây kiểu chòi tháp, sang trong xa hoa.

Đây là đế quốc kinh tế của Trương Nhị Đản, tòa nhà Bảo Nguyên, tổng bộ công ty cổ phần hữu hạn tập đoàn xĩ nghiệp Bảo Nguyên.

Xe của hai người họ vừa đi vào thì thấy một chiếc Cadillac phía trước đi ra.

Từ Hải Sinh chỉ xe đó:

- Cậu xem, chiếc xe đó lợi dụng chính sách ưu đãi miễn thuế của xí nghiệp liên doanh để mua, Bảo Nguyên tốn một phần ba giá đã mua được rồi, có điều tính năng kín gió của nó quá tốt, Trương Nhị Đàn ngồi bị say xe, về sau mua một chiếc Lincoln, chiếc xe này liền dùng để tiếp đãi khách của tổng bộ.

Nói tới đó nhìn Trương Thắng cười:

- Đợi công ty liên doanh của chúng ta thành lập, cũng mua cho cậu một cái Mercedes. Trương Thắng giật mình "a" một tiếng làm Từ Hải Sinh cười lớn:

- Thế nào gọi là đóng gói hình tượng, thứ người ta không có thì mình có, người ta có thì mình phải độc. Không có cái xe cho đàng hoàng thể diện, ai xem trọng cậu chứ? Phải rồi, còn cái này nữa định đưa cậu...

Trong ánh mắc tò mò của Trương Thắng, Từ Hải Sinh lấy ra một cái hộp trông rất tinh xảo:

https://thuviensach.vn

- Đây là chiếc Motorola 9900 tôi nhờ người mua ở Hong Kong, riêng phí vào mạng cũng tốn nhiều công sức, còn chưa dùng đã để cậu hưởng lợi rồi.

Một cái mobile cục gạch to tướng thôi giá gần một năm lương thợ điện của y, thứ này không biết bao nhiều tiền, Trương Thắng như chạm phải hòn than nóng, xua tay rối rít:

- Anh Từ, tôi không...

- Không cái gì, tôi không cho cậu mà là đầu tư cho công ty của chúng ta, quên điều tôi nói rồi sao, cậu là hình ảnh đại diện cho công ty đấy.

Từ Hải Sinh dứt khoát nói:

Không từ chối được, Trương Thắng đành nhận lấy, cầm chiếc điện thoại di động chỉ to bằng lòng bàn tay, Trương Thắng thấy váng vất, nhà y thời gian trước còn chưa lắp điện thoại để bàn nữa là.

Từ Hải Sinh không để ý tới phản ứng của Trương Thắng, tiếp tục nói:

- Trương Nhị Đàn thích xe to, cho rằng như vậy mới uy phong khí thế, xe nhỏ một chút dù tốt đến đâu ông ta cũng không thèm. Ha ha, nói ra còn có một chuyện thú vị, nhà ông ta vốn ở trong một cái ngõ, ngõ quá hẹp, xe đi vào không quay được đầu, lần nào cũng phải đi giật lùi ra, ra vào một chuyến mất quá nửa tiếng, về sau ông ta mất kiên nhẫn, xây một biệt thự trong trấn.

Trương Thắng cứ có cảm giác Từ Hải Sinh nói về Trương Nhị Đản với vẻ trêu chọc và khinh thường, hiển nhiên nhà doanh nghiệp nông dân này tuy gia sản cực lớn, nhưng có vẻ tư duy và cách làm việc nông dân không làm Từ Hải Sinh sinh ra tôn trọng nên có.

Không ngờ còn có một cái hồ nhân tạo, giữa hồ có chỏi nghỉ nối bởi cầu bạch ngọc, quanh hồ trồng hàng liễu rủ bóng mặt nước, từ đó thấy được

https://thuviensach.vn

thực lực xí nghiệp này ra sao.

Từ Hải Sinh đỗ xe, dẫn Trương Thắng đi vào tòa nhà, mặt đất lát bằng đá Đại Lý màu đỏ sậm, sáng bóng tới soi gương được, đến tầng hai thấy trên tường treo từng bức ảnh trắng đen cỡ lớn, đều là các lãnh đạo cấp cao từng tới thị sát, bức nào cũng có Trương Nhị Đản tháp tùng và bắt tay, dưới bức ảnh ghi rõ ngày tháng và tên tuổi chức danh các vị lãnh đạo.

Trương Thắng vừa đi vừa nhìn ngắm chiếc đèn treo hoa mỹ, tay vịn cầu thang sắc vàng kiểu Châu Âu, những chậu hoa đắt tiền, bắt đầu hiểu được lời Từ Hải Sinh nói về hình tượng quan trọng thế nào, chưa gặp chính chủ mà y đã thấy choáng ngợp rồi, nghi hoặc hỏi:

- Chủ tịch Trương ở tầng mấy, nơi này xây dựng quy cách cao như thế, sao không có cầu thang máy.

Từ Hải Sinh nhếch mép, tựa cười tựa không nói:

- Khi Tần Thủy Hoàng tuần thú thiên hạ, cậu nói xem ông ta buông rèm gấp gáp đi ngày đi đêm, hay là mở rộng cửa, thong thả ngắm nhìn giang sơn vạn dặm.

Trương Thắng "ồ" một tiếng hiểu ra, ví dụ rất hay, Từ Hải Sinh kiến thức uyên bác sâu rộng, không thích một lão nông cũng phải thôi.

Trong tòa nhà không khí tĩnh mịch, thi thoảng có công nhân ra vào thấy Từ Hải Sinh cũng chẳng có biểu hiện gì, xem ra ông ta và Trương Nhị Đản quan hệ mật thiết, song nhân viên công tác không quen thuộc mấy.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Nhà Doanh Nghiệp Nông Dân Trương Nhị Đản (3)

Toàn bộ tầng 10 là phòng đại hội xa hoa, tầng 11 là văn phòng chủ tịch, hai người bọn họ đi tới tầng 11 thì hơi thở hơi gấp rồi, sàn nhà trải thảm toàn bộ, một chiếc bàn làm việc đắt tiền, ngồi đằng sau là cô gái trẻ mặc trang phục công tác, tuổi chừng 24 - 25, dung mạo bình thường, mũi còn có tàn nhang.

Thấy hai người họ, cô gái đứng dậy, nở nụ cười mang tính nghề nghiệp:

- Xin hỏi hai vị có hẹn trước không?

Từ Hải Sinh tùy tiện giơ tay lên:

- Sáng tôi có gọi điện thoại tới, tôi họ Từ.

Cô thư ký hiển nhiên đã được dặn trước, nụ cười thân thiết hơn nhiều, rời chỗ đi ra:

- Xin mời theo tôi.

Dẫn bọn họ tới trước một văn phòng, đẩy cửa ra:

- Chủ tịch đang thị sát công ty sắp về, mời hai vị ngồi đợi một chút.

Sau đó cân ần mang trà nước lên rồi mới đi ra.

Cái văn phòng ngày phải rộng gấp mấy lần cả nhà Trương Thắng, toàn bộ một mặt tường làm bằng kính, rộng tới 20 mét, cuối phòng là cái bàn

https://thuviensach.vn

làm việc siêu lớn, bên trên cắm ba lá cờ, một là quốc kỳ, hai lá cờ còn lại xanh xanh đỏ đỏ không nhận ra là cờ gì.

Giữa phòng là bộ ghế sô pha nhập khẩu tạo thành vòng tròn, trên tường treo bức tranh sơn dầu lớn, trong phòng trồng rất nhiều cây cối, thấp thoáng phân cách ra ba lối đi, hiển nhiên dẫn tới gian phòng khác nhau, gian phòng vừa xa hoa vừa hiện đại như thế, không khỏi khiến người ta ao ước.

Từ Hải Sinh nhìn đồng hồ đeo tay:

- À, chúng ta tới sớm, làm hớp trà rồi đợi đi. Vị chủ tịch này mỗi ngày 5 giờ thức dậy, đánh răng rửa mặt sau đó đi quanh nhà máy một vòng, từ thời ông ta dựng nhà máy đã thế rồi, mưa gió không đổi. Có điều bây giờ ông ta có quá nhiều xí nghiệp chỉ đi quanh mấy cái quan trọng, tốn kha khá thời gian.

Trương Thắng bất ngờ:

- Vị chủ tịch Bảo Nguyên này say mê với công việc vậy sao?

Từ Hải Sinh liếc mắt nhìn y cười thấu tâm can:

- Trong mắt cậu mấy ông chủ dân doanh phải như thế nào?

Trương Thắng đỏ mặt, không nói.

- Cậu đừng có tin mấy thứ miêu tả trong phim ảnh, bọn họ không phải như thế đâu, ít nhất thì tuyệt đại đa số không phải, phim ảnh là thứ tập trung thể hiện thứ bắt mắt chứ không phải thứ phổ biến. Người ta thường chỉ nhìn thấy họ đi xe đắt tiền, ra vào nhà hàng khách sạn sang trọng, mặt quần áo hàng hiệu, lại không nhìn thấy sáng nghiệp gian nan, công việc ngày qua ngày buồn tẻ vất vả.

https://thuviensach.vn

- Với vị chủ tịch Trương này mà nói, mỗi ngày làm việc tới 11 giờ đêm mới nghỉ ngơi, buổi trưa ăn cơm chỉ 15 phút, còn là bao gồm thời gian từ văn phòng tới nhà ăn. Ông ta có tài sản hàng trăm triệu đủ con cháu ăn mấy đời không hết, nhưng không bao giờ ngủ nướng, xưa nay không biết ngày nghỉ cuối tuần là gì, người có thể phát tài đều chăm chỉ.

Khen chưa nổi mấy câu lại cười khinh miệt:

- Đương nhiên những kẻ phất lên đầu tiên này đều không có nguồn gốc sạch sẽ, đó cũng là do hoàn cảnh mà ra, đại đa số là bất đắc dĩ. Còn về phần sau khi phát tài, có người bắt đầu hưởng thụ sinh hoạt, nhà lầu xe hơi và mỹ nữ, đó cũng là điều công bằng thôi, không thể gọi là tố chất thấp kém, cũng không liên quan tới người đó là doanh nghiệp dân doanh hay không, đổi lại là người khác, có mấy ai ở địa vị đó mà có thể giữ mình trước cám dỗ? Ai không hưởng lạc như họ?

- Trong mắt tôi, những doanh nhân đó bị lên án không phải vì bọn họ ăn chơi trụy lạc, mà những kẻ chăm chăm theo dõi chỉ trích là những kẻ ghen ăn tức ở, nhược điểm thực sự của họ là...

Từ Hải Sinh vừa nói tới đó thì cửa phòng mở ra, một tiếng cười sang sảng truyền vào:

- Nhóc Từ, lâu rồi không tới đấy! Cùng với tiếng cười, chủ nhân đế quốc kinh tế, nhà doanh nghiệp nông dân Trương Nhị Đàn bước như bay vào, cánh cửa phòng sau lưng bị ông ta thuận tay đẩy một cái, đóng sầm lại.

Một cái áo chẽn cổ kiểu vạt áo lệch sang bên, một cái quần luyện võ màu đen, chân đi giày vải thủ công, Trương Nhị Đàn cười vui vẻ đi về phía bọn họ.

Từ Hải Sinh vội đứng dậy như gắn lò so ở đít, hai tay vươn ra nhiệt tình đi lên đón:

https://thuviensach.vn

- Chào chủ tịch Trương.

Trương Nhị Đản giơ tay lên, xuyên qua hai cánh tay Từ Hải Sinh, vượt qua đỉnh đầu, vỗ bốp xuống vai ông ta:

- Ha ha ha, mau ngồi đi, đừng làm mấy trò vô dụng đó.

Từ Hải Sinh bị vỗ tới lệch vai, cắn răng cười khổ một tiếng, cứ gặp Trương Nhị Đản là bị vỗ cho một phát, ông ta rụt người lại, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế sô pha.

Lần đầu tiên thấy "nhóc Từ" gặp tình cảnh như vậy, ngay cả lúc ngoại tình công khai bị bắt tại trận cũng không thảm thế này, Trương Thắng nhịn cười nhìn vị đại lão truyền kỳ này, nếu như trên vai mà vắt một cái khăn mặt thì đúng là kiểu ăn mặc của nông dân vào thập niên 50.

Nhưng cách ăn mặc đó ở trên người vị chủ tịch này, lại ở trong văn phòng siêu xa hoa, khiến người ta có cảm giác đặc biệt.

Trên người ông ta không có bất kỳ một thứ nào có giá trên 20 đồng, nhưng con người sống tới trình độ nhất định, người ta không còn cần thứ phụ kiện đắt tiền khoe khoang thân phận, giống như trong phim Hong Kong, giữa một đám người mặc đồ tây đen xì đột nhiên xuất hiện một ông già mặc trường sam màu xanh, tay cầm ống thuốc, người ta không thấy lạc loài, ngược lại lập tức nhận ra, ai mới là người đứng đầu.

Từ Hải Sinh xoa vai một hồi tươi cười nói:

- Chủ tịch Trương trăm công ngàn việc, tôi đâu dám tới quấy nhiễu? Đây là Trương Thắng mà tôi nhắc tới, cậu ấy có mấy trăm mẫu đất ở Kiều Tây, đều nằm ở vùng trung tâm, nghe nói chủ tịch có ý vào Kiều Tây, cho nên tôi dẫn cậu ấy tới.

https://thuviensach.vn

Trương Nhị Đàn tùy ý ngồi xuống đối diện hai bọn họ, nhìn Trương Thắng một lượt:

- Chàng trai còn rất trẻ đấy, cũng họ Trương, vậy năm trăm năm trước chúng ta là người nhà. Có điều cậu hơn tôi năm xưa nhiều, trẻ như thế mà đã là một tiểu địa chủ.

Trương Thắng hơi khom người nói:

- Chủ tịch Trương đùa rồi, hậu sinh vãn bối làm sao so với chủ tịch năm xưa? Nghe nói chủ tịch muốn làm thực nghiệp ở Kiều Tây, tôi tự xung phong tiến cử, chỉ là không biết chủ tịch định làm loại thực nghiệp nào?

Trương Nhị Đàn lườm Từ Hải Sinh:

- Nhóc Từ lại lắm mồm hả?

Từ Hải Sinh cười không đáp.

- Tôi có dự tính làm kho đông lạnh tầm trung, có điều xây ở đâu vẫn còn đang khảo sát, Kiều Tây kề sát thành phố, vị trí không tệ, nhưng cơ sở không hoàn thiện, không phải lựa chọn tốt.

Trương Thắng vội nói:

- Mặc dù cơ sở hạ tầng ở Kiều Tây còn chưa hoàn thiện, nhưng thời gian qua tôi đều ở đó, rất hiểu tình hình, chính phủ thành phố từ khi lập khu khai phát liền tăng cường đầu tư, hiện quy hoạch tổng thể đã hoành thành, công trình phụ trợ đang khởi công. Từ Kiều Tây đi 500 mét về phía nam thôi là ga tàu hỏa, đi 200 mét về phía đông là khu giết mổ lớn nhất thành phố, xung quanh là đất cung cấp rau thành phố, có đường quốc lộ...

Thời gian qua Trương Thắng dày công nghiên cứu Kiều Tây, hiện đã nắm rõ ưu nhược điểm nơi đó như lòng bàn tay, nói như đọc thuộc:

https://thuviensach.vn

- Thành phố chúng ta hiện có ba chợ bán buôn thủy sản quy mô, toàn bộ tập trung ở nội thành, vì thế quy mô phát triển bị hạn chế, từ cất giữ tới vận chuyển đều không thuận tiện. Bây giờ nhà hàng khách sạn cùng hộ gia đình ngày càng ưa chuộng đồ thủy sản, nhu cầu mỗi lúc một lớn, đất đai trong thành phố không có để khuếch trương theo nhu cầu kinh doanh, vì thế nếu lập một chợ bán buôn thủy sản ở ngoại thành, nguy hiểm không lớn.

- Bình thường mà nói, hai năm đầu thành lập chợ không kiếm được tiền, thậm chí còn bù lỗ, cho tới khi thu hút được lượng lớn thương hộ tới, hình thành quy mô mới càng ngày càng ổn định. Có điều thuế thu, quản lý ở khu khai phát được ưu đãi, thêm vào nhu cầu thủy sản gia tăng, bây giờ mở chợ ở đó sẽ chiếm hết thiên thời địa lợi, làm ít hưởng nhiều.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Nhà Doanh Nghiệp Nông Dân Trương Nhị Đản (4)

Trương Thắng nói liền một hơi có chút khô cổ, hít một hơi tự tin kết luận:

-Nói thế dù làm ăn gì thì nói cũng dễ hơn là làm, không phải cứ chịu khó chịu khổ là thành công. Chủ tịch Trương là nhà doanh nghiệp kiệt xuất của tin, kinh nghiệm phong phú, tầm nhìn xa rộng, tôi muốn cùng ngài hợp doanh, có ngài chỉ điểm, tôi nghĩ nhất định sẽ thành công.

Trương Nhị Đản xoa đầu:

- Ừm, suy nghĩ này không tệ, cậu nói đúng, có điều kiện tốt, không có kinh nghiệm và phương pháp tương ứng thì chưa chắc đã thành công. Mấy năm qua hết Ngũ Kim thành rồi Gia Câu thành đua nhau xây chợ, xây xong không mời được thương hộ tới, cho thuê không nổi, chỉ còn đống tiêu điều cùng công trình dang dở chưa được xây xong, cho nên ngoài thiên thời địa lợi còn cần nhân hòa. Thiếu mối quan hệ và ảnh hưởng là không được, chàng trai điều tra kỹ lưỡng lắm, giống tôi năm xưa, vào thương trường bao lâu rồi?

Từ Hải Sinh định trả lời thay bị Trương Nhị Đản vung tay ngăn cản, Trương Thắng thành thực nói:

- Chủ tịch Trương, tôi không hề có chút kinh nghiệm kinh doanh, tôi tốt nghiệp trường cơ khí điện máy Phong Tường, học sửa chữa điện khí, tốt nghiệp xong làm thợ điện ở nhà máy in Tam Tinh, năm ngoái bị giảm biên chế, mở một quán ăn nhỏ... Kết quả còn lỗ vốn.

https://thuviensach.vn

- Tốt, thằng bé này thành thật, một là một, hai là hai, tôi thích, Trương Nhị Đàn này ghét nhất kẻ khoe khoang khoác lác, làm như trên thế giới từ hắn không còn ai tài giỏi nữa, loại người đó tôi không ưa.

Trương Nhị Đản cởi giày ngồi khoanh chân trên ghế:

- Bây giờ là thế, phân phối bừa vãi, học khoa ngoại ném dao mổ đi giết lợn, học quản lý xí nghiệp thì chạy đi làm mai táng, ài, học ngoại thương thì kinh doanh luôn vốn tự có, xã hội loạn cả rồi, điên đảo cả rồi, vì đồng tiền mà đánh mất... À, ha ha ha, nói qua xa rồi, hôm khác tôi tới xem mảnh đất của cậu, vừa ý thì tôi mua một mảnh.

Từ Hải Sinh nói vào:

- Chủ tịch Trương, ý Tiểu Trương là...

Trương Nhị Đản trừng mắt xua tay:

- Không bảo cậu nói, cậu gian lắm, nói tôi không tin, Trương Thắng, nói đi.

- Chủ tịch Trương hiểu lầm rồi, tôi không phải muốn bán đất, hôm nay tới đây là để mời ngài góp cổ phần vào công ty tôi.

Trương Nhị Đản thu lại nụ cười, nheo mắt lại, một lúc sau mới chậm rãi nói:

- Góp vốn vào công ty cậu? Công ty cậu ở đâu, có gì đáng tôi góp vốn, nói nghe xem.

Từ lúc Trương Nhị Đản vào phòng, mang tới cho người ta cảm giác là ông nông dân bình thường, nhưng lúc này nghiêm túc bàn chuyện làm ăn, lập tức thể hiện sự tinh minh nhạy bén của doanh nhân thành công, Trương

https://thuviensach.vn

Thắng tức thì nhận thấy áp lực vô hình, làm y cảm thấy không dễ mở miệng như trước nữa.

Từ từ thở ra một hơi dài, không vội nói mà để trấn tĩnh lại trước, Trương Thắng trả lời:

- Chủ tịch Trương, là như thế này, tôi muốn thông qua mối quan hệ, mời xí nghiệp nước ngoài liên doanh, dùng giá thấp nhất thành lập công ty. Tiền khởi động thông qua thế chấp đất đai để giải quyết.

- Có tài chính rồi sẽ xây nhà xưởng, bây giờ đất đai khu khai phát tăng lên từng ngày, giá nhà xưởng tất nhiên cũng nước lên theo thuyền, bấy giờ đem cho thuê hoặc bán đều thu về lợi nhuận lớn. Mời chủ tịch Trương góp vốn chủ yếu dựa vào sức ảnh hưởng của ngài, có một xí nghiệp có bối cảnh, có thực lực làm điểm tựa, mới có ưu thế thu hút đủ nguồn khách.

Trương Nhị Đản gằn giọng:

- Định lợi dụng ảnh hưởng của tôi để trải đường cho cậu, vậy tức là tôi ăn cổ phần danh nghĩa hả?

Cổ phiếu danh nghĩa không được cho phép, nhưng trên có chính sách thì dưới có đối sách, tài sản vô hình như quyền tài sản công nghiệp, kỹ thuật độc quyền có thể lấy ra làm cổ phần, vì thế liền có người lấy một số tài sản vô hình thực tế không có giá trị nhập cổ phần, biến tướng của cổ phần danh nghĩa.

Trương Thắng và Từ Hải Sinh muốn lôi kéo Trương Nhị Đản nhập cổ phần, cược vào thanh danh và sức ảnh hưởng của ông ta trên thương trường, nói là tài sản vô hình của ông ta cũng không quá, rất nhiều chuyện tốn tiền cũng không làm được, tốn vài ba năm cũng vô ích, có cả chục con dấu cũng không xong, thì vị chủ tịch này chỉ cần nhấc máy điện thoại lên là xong.

https://thuviensach.vn

Nhưng dù Trương Nhị Đản có tiền nhiều thế lớn, hai người cũng không định cho ông ta tham dự cổ phần danh nghĩa, nếu tranh thủ được ông ta đầu tư, bất kể bao nhiêu cũng tốt.

Trương Thắng nhìn Từ Hải Sinh, được ông ta gật đầu, vốn chuyện thế này nên do ông ta nói, nhưng lúc này y trả lời sẽ đúng ý Trương Nhị Đản hơn:

- Chủ tịch Trương nói đùa rồi, ngài là danh nhân tỉnh ta, tập đoàn Bảo Nguyên hiện giờ gia nghiệp lớn, có vụ đầu tư nào ít hơn vài chục triệu? Cầm chút cổ phần danh nghĩa ở cái công ty nhỏ của chúng tôi, truyền ra làm người ta cười cho. Mời chủ tịch Trương xuất mã là nhờ cậy vào uy danh của ngài, chuyện xấu thanh danh ngài, vãn bối không dám làm.

Trương Nhị Đản cười lớn:

- Thằng bé này cũng biết ăn nói lắm, học cái xấu của Nhóc Từ đây mà.. Ừm, xây nhà xưởng cho thuê là ý hay, có điều giờ Kiều Tây làm gì đã có xĩ nghiệp vào, đường xá khó đi, chưa phải thời cơ tốt, không vội, đợi khi công trình cơ sở ở đó hoàn thiện đã.

Từ Hải Sinh không ngồi yên được nữa:

- Tiểu Trương muốn ngài góp 10% cổ phần, ngài nhổ một sợi lông đủ người ta ăn cả đời. Nói tới thời cơ xây nhà máy, thì thời cơ phải giành trước, tới khi điều kiện chín muồi thì người ta đã chiếm cả tiên cơ, không phải bị động sao?

Trương Nhị Đản lắc đầu:

- Nhóc Từ, không phải vấn đề nhiều hay ít tiền, mà tôi thấy bây giờ nhiều xĩ nghiệp vào khu khai phát chỉ là ý hướng, bây giờ đầu tư xây nhà xưởng là quá sớm.

https://thuviensach.vn

Từ những câu chuyện mà Từ Hải Sinh kể cho, như mua xe lớn, không làm thang máy vì cảm giác đế vương, Trương Thắng rút ra kết luận, Trương Nhị Đản thích chơi lớn, ham công to, thích được người ta sùng bái, phải ra tay ở phương diện này:

- Chủ tịch Trương, thường có câu thêu hoa trên gấm chẳng phải đẹp, tặng than trong tuyết mới là hay. Hiện tỉnh thành lần đầu tiên thanh lập khu khai phát, các phương diện chính phủ đều chú ý cao độ, hi vọng có thể làm nó trở nên lớn mạnh. Như thế xí nghiệp càng vào khu khai phát sớm càng được chính phủ hoan nghênh, hỗ trợ tích cực, được chiếu cố ở các mắt xích, đó là điều thứ nhất. Thêm vào với thanh danh, uy vọng chủ tịch Trương, nếu như đi đầu hưởng ứng lời hiệu triệu của chính phủ, thành người đầu tiên tham gia khu khai phát, sẽ khiến người khác nối gót theo, chính phủ hoàn thành chỉ tiêu ắt nhớ công này, đối với chủ tịch hay với tập đoàn Bảo Nguyên đều có lợi lớn.

Trương Nhị Đàn nghe thế không khỏi động lòng, những lời này hợp khẩu vị ông ta.

Trương Thắng tiếp tục đón ý nói:

- Chủ tịch Trương làm ăn lớn, tôi hít khói không kịp, mặt dày mời ngài ra mặt là hi vọng được hưởng bóng mát từ đại thụ. Uy vọng của chủ tịch Trương, bằng vào chiêu bài của tập đoàn Bảo Nguyên là vô giá, chiếm bao nhiêu cổ phần cũng không phải nhiều. Có điều vãn bối làm ăn nhỏ, tối đa đầu ta dăm ba triệu, trong mắt ngài chẳng bằng cái móng tay, nhưng đối với tôi mà nói, là khoản đầu tư cực lớn, nếu ngài chiếm không 10% cổ phần, tôi chả còn lại bao nhiêu.

Từ Hải Sinh nghe thấy tức cười, cũng thấy thú vị, mời người ta đầu tư, ai chẳng cố vẽ ra viễn cảnh thật to lớn tươi đẹp, nói đem lại người ta bao nhiêu lợi nhuận, ai như Trương Thắng nói như mình tới ăn xin không bằng,

https://thuviensach.vn

nhìn thần sắc Trương Nhị Đản, thì trúng tâm ý rồi, tôi nhóc này đúng là viên ngọc thô, chỉ điểm một là hiểu mười.

- Chủ tịch Trương, chuyện này nói ra chẳng qua là tôi cầu chút lợi nhỏ, ngài được thanh danh tốt, 10% trong mắt ngài không đáng nhét vào kẽ răng. Bất quá có khoản đầu tư này, lại được ngài chiếu cố thêm, mỗi năm xí nghiệp chia hoa hồng coi như là "tiền lì xì" vãn bối hiếu kính ngài.

- Nếu chủ tịch đồng ý tham gia cổ phần, tương lai toàn bộ khu công nghiệp mà tôi xây dựng đều có thể lấy tên Bảo Nguyên, coi như hưởng sái phúc khí của chủ tịch.

Nghe những lời này đáy mắt Trương Nhị Đản lộ ra niềm vui, Trương Thắng mời ông ta đầu tư, là mượn danh ông ta, rồi đăng ký bằng hai chữ Bảo Nguyên, lại là tặng ông ta cái danh, chính vừa hợp tâm ý ông ta, chứ còn công ty đầu tư dăm ba triệu, mang lại bao nhiêu lợi ích khiến ông ta động lòng chứ, coi như ông ta nhón tay làm phúc, Trương Nhị Đản thích cảm giác làm hoàng đế ban ơn cho kẻ khác.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Kẻ Đi Câu Mới Là Người Mắc Câu

Từ Hải Sinh biết đã tới lúc, nói thêm:

- Đây chính là chuyện tốt hợp ích lợi hai bên, nâng đỡ vãn bối cũng là nghĩa vụ của các vị tiền bối đức cao vọng trọng như chủ tịch Trương mà. Còn về công trình cơ sở chưa hoàn thiện cũng không cần lo, công ty còn chưa lập nên, đợi nhà xưởng xây xong, các công trình khác cũng đồng bộ rồi. Hơn nữa mảnh đất của Tiểu Trương sát ngay đường quốc lộ, vận tải không phải là vấn đề.

Trương Nhị Đản cười rộ lên:

- Ừm, thấy hai đứa vãn bối các cậu vừa có lòng lại khổ công, thế này đi ... Tôi đầu tư 1 triệu gọi là, cùng hai đứa hợp tác xây dựng nhà máy. Có điều đất do các cậu bỏ, tôi không đầu tư thêm nữa đâu, đấy, cứ thế mà làm đi, chuyện định đoạt như vậy. Còn chủ ý chợ bán buôn hải sản của Tiểu Trương không tệ, có điều bây giờ đầu tư vẫn còn quá vội, trước tiên cứ làm kho lạnh, coi như ém quân để chờ thời cơ lập chợ bất kỳ lúc nào.

- Vâng, chỉ tịch Trương nói vậy thì cứ theo thế mà làm.

Trương Thắng không dấu nổi niềm vui, thử một phen không ngờ lại trúng đích:

- Cháu ngoại tôi cũng là người trong thành phố, vừa mới bị thôi việc, chạy tới chỗ tôi kiếm việc làm, tôi bảo nó theo cậu đi xem đất, chọn chỗ thích hợp xây kho lạnh, chuyện nào cần Trương Nhị Đản này ra mặt hộ cậu thì bảo nó làm thay.

https://thuviensach.vn

Trương Nhị Đản nói tới đó gọi to:

- Thư ký Lục, Lục Nhi đâu ... Rát cả họng, đứa nào làm cái cửa còn cách âm chứ? Tiên sư nó.

Ông ta đi về bàn ấn cái chuông, nói vào loa:

- A lô, Lục Nhi vào đây một chuyến.

Rồi quay sang Trương Thắng:

- Sở Văn Lâu là cháu ngoại tôi, nó không hơn cậu mấy tuổi, mấy đứa trẻ với nhau có chuyện gì cũng dễ nói hơn.

Cửa phòng mở ra, cô gái đeo kính lúc nãy đi vào:

- Chủ tịch cho gọi ạ.

- Cô gọi điện cho phòng tại vụ, bảo Sở Văn Lâu lên đây một chuyến.

Từ Hải Sinh vỗ vai Trương Thắng:

- Nhìn thấy phong cách làm việc và khí phách của chủ tịch Trương chưa? Cậu theo thư ký Lục đi đón người đi, Sở Văn Lâu sau này là người phụ trách liên lạc cùng hợp tác với bên chủ tịch Trương đó, phải quan hệ cho tốt.

Trương Thắng đứng lên:

- Chủ tịch Trương, tôi ra đón một chút.

Trương Nhị Đản gật đầu:

- Tốt tốt tốt, đi đi, mấy đứa đọc sách nhiều, bất quá còn trẻ, đọc sách thôi không đủ, phải đem học vấn ra dùng được mới có thể thành tài. Sau này giúp đỡ lẫn nhau.

https://thuviensach.vn

Cửa phòng đóng lại, Từ Hải Sinh ngồi thẳng dậy hỏi:

- Chủ tịch Trương cũng có ý làm thực nghiệp ở Kiều Tây, sao trước đó không nghe thấy.

- Ài, cây cao đón gió lớn, ra ngoài kia làm ăn thì phải cho nhau thể diện, lãnh đạo thành phố tới tìm tôi, nói gì mà tôi là đại biểu kiệt xuất, cái gì mà nên đi đầu kiến thiết khu khai phát. Vừa vặn thời gian trước có vị lãnh đạo tỉnh tới thị sát, cũng muốn thể hiện tầm nhìn lãnh đạo nên kiến nghị tôi làm cái kho lạnh, để lưu giữ kinh doanh thủy sản. Có điều vụ này đầu tư không phải ít, riêng xây dựng cơ sở đã tốn 5 triệu, còn phải tốn tiền mua đất, vừa vặn cậu tới đây tìm, chủ động cắn câu, ha ha ha. Thế là tôi chỉ cần tốn một ít tiền, lại chiếu cố được thể diện cả hai phía tỉnh thành.

Trương Nhị Đản nhoài người tới phía trước:

- Phải rồi nhóc Từ, hiện tôi đang có mấy hạng mục lớn, tài chính eo hẹp, tôi cần cậu huy động khoảng 30 triệu, thế nào?

Té ra là bên mình tự đâm đầm vào lưới, bảo sao lão già này đồng ý nhanh như thế, dù sao hai bên đều có lợi, Từ Hải Sinh khó xử nói:

- Chủ tịch Trương, thao tác phía tôi khó nhất là dính dáng tới quan hệ nhiều mặt, cần phải cân bằng lợi ích các phía, bây giờ tôi cũng đang đầu tư dàn trải vài hạng mục, nếu rút vốn ra, sẽ tạo thành thất bại dây chuyền.

Trương Nhị Đản gãi đầu:

- Ài, đều tại tôi quá tin bọn Tây lông , số chế phẩm thịt chỉ thu có 10% tiền đặt hàng đã gửi sang, tới giờ bọn chúng vẫn chưa trả số tiền thiếu, tôi đã phái mấy nhóm người đi thúc nợ rồi, giờ nhà máy thuộc da, luyện thép, công ty thủy sản chăn nuôi đều cần khoản đầu tư lớn, khó thật.

Từ Hải Sinh nhíu mày nói:

https://thuviensach.vn

- Hiện khoản nợ bên ngoài hắn không chỉ có mỗi phía Nga? Nợ không đòi được, tài chính eo hẹp thì nên thu bớt quy mô, tạm thời không nên xây nhà máy mới, làm sao lại ..

Trương Nhị Đản xua tay:

- Không được, không được, mấy hạng mục đó đều là do lãnh đạo tỉnh đề xướng, làm sao có thể dừng.

Từ Hải Sinh cũng chỉ biết cười khổ lắc đầu mà thôi.

*** ***

Cùng ngày Trương Thắng tới chỗ Trương Nhị Đản, buổi sáng Tiểu Lộ đi làm được thông báo qua loa phát thanh nhà máy lên văn phòng giám đốc Quan có việc. Tiểu Lộ thấp thỏm, cô chỉ là nhân viên văn phòng, chức trách chủ yếu là đánh máy, viết thông báo lên bảng tin, chẳng liên quan gì tới quản lý cấp cao, vì sao giám đốc Quan tìm mình? Mình đã mắc lỗi gì sao?

Giám đốc Quan tới nhà máy chưa lâu nhưng đã nổi tiếng là người cực kỳ nghiêm khắc trong công việc, buổi sáng không bao giờ tới sau khi chuông báo vào ca, buổi chiều tan ca vẫn ở còn làm việc.

Tiểu Lộ tới văn phòng giám đốc, văn phòng của giám đốc Quan được xây mới, khác với phòng của các vị lãnh đạo khác của nhà máy chỉ có một gian, phòng này có gian trong gian ngoài, bên ngoài là chỗ làm việc của thư ký, nghe nói đây là kiểu Hong Kong.

Được thư ký nói giám đốc Quan đang đợi, Tiểu Lộ cẩn thận đi vào phòng, thấy giám đốc Quan đang cúi đầu làm việc rất chăm chú không biết cô vào, cô không dám lên tiếng làm phiền, im lặng đứng đợi một bên cửa.

Quan Tiệp Thắng đã nhìn thấy Tiểu Lộ rồi, chỉ giả vờ không chú ý thôi, lúc này đang cầm bản tài liệu vờ đọc, khóe mắt để ý từng cử động của Tiểu

https://thuviensach.vn

Lộ, cùng là đồng phục văn phòng rất bình thường, mặc lên người Tiểu Lộ có cảm giác hoàn toàn bất đồng, toàn thân mang khí chất thanh thuần dịu dàng như ánh nắng ban mai làm người ta nhìn thấy lòng lắng dịu, khuôn mặt nhỏ đẹp như tranh vẽ, hồ sơ ghi đã 22 tuổi, nhưng trông như nữ sinh mười mấy.

Một lúc sau giám đốc Quan mới đặt tài liệu xuống:

- Tới rồi sao?

- Vâng thưa giám đốc.

Tiểu Lộ rụt rè đi lên:

- Ngồi xuống đi.

Giám đốc Quan chỉ vào cái ghế trước bàn làm việc của mình, lấy trong ngăn kéo ra một bản tài liệu, xoay về phía trước cho Tiểu Lộ xem, trên đó có bức ảnh của cô, đều đều đọc:

- Trịnh Tiểu Lộ, làm việc 3 năm 6 tháng … ừm tôi đã đọc hồ sơ của cô, cũng hỏi chuyện vài người, bọn họ đều đánh giá cô rất cao, làm việc chăm chỉ, tịch cực tham gia hoạt động của công ty, hòa đồng với mọi người, năm nào cũng được bầu điển hình thi đua tiên tiến. Mấy tháng trước cô có gửi thư lên ban giám đốc, kiến nghị cách tiết kiệm chi phí hoạt động văn phòng … rất sáng tạo, có khả năng ứng dụng.

- Cám ơn giám đốc.

Tiểu Lộ đứng dậy cám ơn, trước kia cô nhiều gửi thư lần góp ý về hoạt động trong nhà máy, nhưng đều như đá chìm đáy biển, chẳng có chút phản hồi nào, không ngờ giám đốc Quan đọc nó, lại còn đánh giá tốt, cảm giác công việc của mình được thừa nhận, cô cực kỳ vui mừng:

https://thuviensach.vn

- Ngồi xuống nói chuyện đi, cô có kiến nghị tốt, tôi phải cám ơn mới đúng.

Giám đốc Quan giọng ôn hòa hơn, vừa rồi chỉ một thoáng Tiểu Lộ cúi mình, hắn tình cơ liếc qua nhìn qua cổ áo trễ xuống thấy bên trong là chiếc áo lót trắng viền ren, nho nhỏ như chú chim câu non thôi, nhưng càng say lòng người:

- Hôm nay tôi gọi lên đây là muốn đề nghị cô làm trợ lý hành chính, giúp đỡ tôi xử lý việc hành chính ở nhà máy, tôi tới đây chưa lâu, nhiều việc chưa nắm rõ, cần một trợ lý có trách nhiệm, hiểu công việc nhà máy như cô hỗ trợ.

- Rất cám ơn giám đốc, nhưng mà trong phòng tôi còn nhiều người có thâm niên công tác hơn, rất hiểu chuyện nhà máy ...

Tiểu Lộ chưa kịp vui thì lo lắng đã nổi lên:

- Tôi biết, trong quốc xĩ có thâm niên cũng đồng nghĩa là trì trệ, tư tưởng sơ cứng, không cần chú ý đến họ.

Giám đốc Quan hỏi ngắn gọn:

- Cô có muốn góp sức cho nhà máy hay không?

- Thưa giám đốc, có ạ.

- Tốt, cô về viết một bản tổng kết công tác, một bản tổng kết cá nhân, sau đó bàn giao công việc, tới nói với thư ký Lục, cô ấy sẽ chuẩn bị bàn làm việc cho cô trong văn phòng thôi.

Giám đốc Quan đưa ra quyết định cuối cùng:

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Đại Sự Đã Định

Ở bên ngoài văn phòng Trương Nhị Đản, thư ký Lục gọi điện xong nói với Trương Thắng:

- Anh Trương, giám đốc Sở không có ở văn phòng, để tôi xuống lầu tìm.

Trương Thắng muốn tỏ thành ý, nói:

- Làm phiền cô rồi, để tôi đi cùng cô.

Trên đường đi hỏi:

- Giám đốc Sở hiện đang làm việc ở bộ phận nào?

- Giám đốc Sở vừa mới tới, anh ấy vốn là kế toán trạm cung ứng dầu số năm, sau khi nghỉ việc tới xĩ nghiệp Bảo Nguyên, bây giờ làm phó giám đốc câu cấu tài vụ.

Hai người vừa mới đi qua cầu thang thì một cô gái xinh xắn đeo ba lô chuột Mickey nhảy chân sáo đi lên, cô gái bện tóc đuôi ngựa, mặc áo sơ mi trắng, váy ngắn màu đen giống trong mấy manga Nhật, vóc người nhỏ nhắn, má còn chút phúng phính, trông như chú ngựa con đầy sức sống.

Tuổi đoán chừng khoảng 15, 16, còn là học sinh trung học, da dẻ căng mịn, có vài nốt trứng cá tuổi dậy thì, khi đi qua bên Trương Thắng, len lén đưa mắt nhìn mấy lượt, cô gái nào có thể ngó lơ sự tồn tại của anh chàng đẹp trai như thế chứ?

https://thuviensach.vn

Nơi tiểu mỹ nhân đi qua đi qua, để lại làn hương thơm mát của nước hoa cao cấp, giống như mùi cỏ, rất thuần, thấm vào tận gan.

" Cô gái ít tuổi như vậy, không thể tới làm việc, chắc là cháu chủ tịch Trương rồi, không ngờ ông già cục mịch có cháu gái xinh đẹp như thế!"

Cô gái tung tăng lên lầu, đẩy cửa văn phòng ra, gọi:

- Chủ tịch Trương ...

Thấy bên trong còn có khách, liền lè lưỡi ra, vẫy vẫy tay coi như chào hỏi, gạt cây cối chắn đường, lui ra.

Cửa đóng lại, Từ Hải Sinh mỉm cười:

- Cô bé ... không tệ.

Trương Nhị Đản cũng cười:

- Ừ, rất xinh xắn, chỉ là năm sau lên cao trung, tuổi hơi nhiều một chút.

“Thế mà còn nhiều? Một tiểu nha đầu, biết cái gì chứ?” Từ Hải Sinh nghĩ thế nhưng không bình luận thêm, vì nhắc tới đề tài này, lão già có nói một tiếng cũng chẳng hết ...

Thư ký Lục tới phòng tài vụ tìm một vòng, không thấy bóng dáng Sở Văn Lâu đâu, vì thế hỏi số di động của hắn, gọi mấy lần cũng máy bận, nghe nói hắn ở lầu bên, hai người lại một phen đi tìm.

Hai người rời tòa nhà chính, liền thấy một nam nhân cầm cái mobile to tướng di sát vào tai, cả cái đầu nghiêng đi, vừa đi vừa nói oang oang.

Thư ký Lục gọi:

- Giám đốc Sở, ông cụ gọi anh lên lầu một chuyến.

https://thuviensach.vn

Sở Văn Lâu gật đầu, vẫn cứ nói như chỗ không người:

- ... Đúng đúng đúng ... Đúng đúng đúng , tôi nói ... Sao cũng phải giảm giá 5% chứ? Đúng ... Mẹ vợ tôi muốn đi Thâm Quyến thăm em vợ tôi, đúng đúng đúng ... Gì? Không kiếm được vé giá rẻ? Bỏ đi, tôi bảo bà ấy đi tàu hỏa vậy...

Đây chính là người sẽ hợp tác với mình sau này à? Trương Thắng cố gạt bỏ ấn tượng không hay lắm ban đầu, đánh giá, tuổi hắn chừng 26, tướng mạo khôn ra sao, mắt cá vàng, mồm rộng ngoác, loại mà tục ngữ nói là miệng to ăn được tám hướng ấy. Cao chưa tới 1m 6, đừng nói là đứng bên cạnh Trương Thắng, dù là đứng cạnh thư ký Lục cũng chẳng chiếm phần hơn, mặc đồ tây, đeo cái ca vát đỏ chót, bụng bự nên không cài cúc áo được, đợi hắn tới gần còn nhìn thấy nhãn hiệu Gaius ở ống tay áo.

- Thư ký Lục, ông cụ tìm tôi làm gì?

Sở Văn Lâu hạ điện thoại xuống cười hi hí hỏi:

Thư ký Lục nghiêm mặt chỉ Trương Thắng:

- Giám đốc Sở, đây là anh Trương, khách của lão gia tử.

- A, chào, chào!

Sở Văn Lâu khuỳnh chân chữ bát đi tới, nắm chặt tay Trương Thắng, lắc liên hồi, có vẻ thân thiết lắm, nhưng vóc dáng khôi ngô, khuôn mặt tuấn lãng của Trương Thắng làm hắn không thoải mái:

- Giám đốc Sở, tôi họ Trương, tên Trương Thắng.

- Chào anh, chào anh, anh tới tập đoàn Bảo Nguyên là ...

- À, tôi có một vụ làm ăn hợp tác với Bảo Nguyên, chủ tịch Trương chỉ định anh làm người hợp tác với tôi, nên tôi chuyên môn đi gặp anh.

https://thuviensach.vn

Sở Văn Lâu nghe thế mừng húm, thân thích đời ba đời bảy của Trương Nhị Đản còn thân cận hơn hắn, ai cũng nhậm chức ở xĩ nghiệp, hắn vừa ở trong thành phố tới, đeo chức danh phó giám đốc ăn lương mà chẳng kiếm được việc ra hồn, chẳng có quyền lực gì, đám họ hàng nhìn hắn coi như người dưng, cuối cùng đã thấy một tia sáng.

Người này tới bàn chuyện làm ăn với Bảo Nguyên ắt phải có thực lực, mình đại biểu cho Bảo Nguyên hợp tác với y, thế có nghĩa là thoát khỏi lãnh cung rồi.

Nãy còn không ưa Trương Thắng, giờ nhìn y như yêu quái thấy Đường Tăng, Sở Văn Lâu vừa béo vừa lùn, thường ngày sợ nhất đi gặp lão gia tử, lúc này sức lực không biết đâu ra, leo một lèo mười một tầng lầu mà mặt không đổi sắc, nói cười tự nhiên.

Trương Nhị Đản chính thức giới thiệu hai bên, nói ý hướng đầu tư, muốn Sở Văn Lâu theo Trương Thắng tới Kiều Tây hợp tác, đợi nghiệm chứng các loại giấy tờ, ký hiệp ước xong, do hắn làm đại biểu Bảo Nguyên hợp tác với Trương Thắng lập xĩ nghiệp.

Trương Nhị Đản xưa nay luôn làm việc nhanh gọn dứt khoát, đã quyết định cái gì là không bao giờ đắn trước đo sau, vài ba câu đã căn dặn rõ ràng, tiễn khách.

Từ Hải Sinh lái xe chở ba người tới Kiều Tây, ông ta là loại người đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, Sở Văn Lâu cũng là kẻ quen luồn lách xã hội, hai bên đều có ý kết thân, nên trên đường đi đã cực kỳ quen thuộc.

Sau khi khảo sát xong đất đai thì đã tới giờ cơm trưa, Từ Hải Sinh mời khách, kéo hai người tới quán cơm gần đó.

- Một khi khoản đầu tư của chủ tịch Trương gửi vào, chúng ta mời đội xây dựng tới thi công, trước tiên xây một tòa nhà văn phòng đã, đồng thời

https://thuviensach.vn

tranh thủ thời gian đăng ký thành lập công ty. Trương Thắng đã chấp nhận tên sẽ có chữ Bảo Nguyên, nên tôi thấy chúng ta đặt tên là công ty cổ phần hữu hạn khai phát thực nghiệp tài chính Bảo Nguyên, thế nào?

Sở Văn Lâu vừa nghe đã vỗ tay, cười nịnh:

- Tên hay, rất hay, vừa khí thế vừa vang dội, lại tốt lành, bằng vào cái tên như vậy, muốn không phát tài cũng khó ...

Còn chưa phét lác xong di động kêu, hắn cầm lên, theo thói quen nghiêng đầu, giơ máy, giọng lớn lên như muốn toàn thiên hạ biết:

- A lô, Ngưng Nhi hả, anh về thành phố rồi, không có ở nhà máy, phải ... Lát nữa anh về nhà ... Đúng đúng đúng, vé máy bay của mẹ? Đừng nhắc nữa, lão Khổng toàn bốc phét, nhờ tí việc không xong ...

Chẳng biết là do tín hiệu quá nhỏ hay do quán ăn ồn ào, Sở Văn Lâu cầm điện thoại ra ngoài, giọng trầm bổng của hắn vẫn cứ truyền vào trong.

Từ Hai Sinh tranh thủ nói với Trương Thắng:

- Trương Nhị Đản có sức ảnh hưởng rất lớn tới các giới, quen biết quan viên tỉnh thành, kéo ông ta vào, khó khăn của chúng ta sẽ được thuận lợi giải quyết. Cho nên nhất định phải lôi kéo được Sở Văn Lâu, ông ta cử hắn tới hiển nhiên là không yên tâm về cậu. Hãy hứa cho hắn làm giám đốc tài vụ của công ty để tỏ thành ý, có như thế Trương Nhị Đàn mới yên tâm cấp tiền đầu tư, giúp chúng ta lo thủ tục.

- Tôi hiểu, nghi người thì không dùng, đã hợp tác rồi, nếu còn đề phòng cảnh giác thì không hay, chẳng ai ngốc hết, anh không thật tâm thì tôi không yên tâm. Anh Từ, công ty sắp thành lập rồi, dù nói thế nào anh cũng chiếm phần lớn, không có chức danh gì không được, huống hồ, tôi thực sự vẫn cần anh giúp lèo lái.

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh cười:

- Cho tôi chức chủ tịch thường vụ là được rồi, còn sự vụ cụ thể do cậu làm, tự tin lên. À phải, trước kia chúng ta ký hợp đồng là đất dùng nông nghiệp, hiện giờ phải lên uy ban quản lý khu khai phát để thay đổi mục đích sử dụng, còn phải đóng bù thuế.

- Tuy nói chúng ta mà trồng rau thật thì bọn họ đau đầu, có điều làm thủ tục khó tránh khỏi ăn uống biếu tặng. Nhất là ... Nghe nói lão già Giả Cổ Văn đó chạy tới ủy ban quản lý khu khai phát làm phó chủ nhiệm rồi, ông ta mà biết là phiền đấy. Cậu đừng lộ diện, chuyện này để Sở Văn Lâu mang chiêu bài Bảo Nguyên ra xử lý.

Trương Thắng càng phục Từ Hải Sinh, y vẫn lo Giả Cổ Văn, dù sao vẫn làm ăn trên địa bàn của ông ta, giờ có Bảo Nguyên làm chỗ dựa, dù hai bên thù oán thế nào, ông ta cũng không dám làm khó Trương Nhị Đản, nếu không người ta kể khổ vài câu với lãnh đạo bên trên rằng ông cản trở xí nghiệp vào đầu tư, Giả Cổ Văn sẽ ăn đủ, hay nhất là không phải giáp mặt với ông ta.

Từ Hải Sinh mỉm cười giơ chén rượu lên:

- Nào, đại sự đã định, cạn một chén.

- Cạn!

Trương Thắng hưng phấn giơ chén rượu lên, chạm "cạch" một tiếng, ngửa cổ uống cạn đầy khí thế.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Hứa Văn Cường Đích Thị Là Lưu Manh

Ăn cơm xong Từ Hải Sinh có điện thoại, vội vàng rời đi, trước khi đi lấy trong ví ra một cái phong thư, đưa cho Trương Thắng, đùa:

- Thường ngày cậu ăn mặc xuề xòa ra sao cũng được, hiện là đại biểu của công ty, không được làm mất giá của công ty. Trong đây có một vạn, tôi lấy danh nghĩa chủ tịch thường vụ yêu cầu cậu vì hình tượng của công ty, phải tân trang lại.

Sở Văn Lâu cười hì hì xen vào:

- Anh Từ nói đúng quá rồi, hình tượng là tượng trưng của thân phận, giám đốc xí nghiệp bây giờ có ai là không toàn thân hàng hiệu. Giống chủ tịch Trương của chúng ta, tuy ăn mặc không chú ý mấy, nhưng ra ngoài là xe sang đưa đón, nói một câu không khách khí nhé, nhìn Trương Thắng cậu, tôi cứ nghĩ là nhân viên văn phòng mới tuyển cơ.

Trương Thắng vốn nghĩ mình ăn mặc đã sang trọng lắm rồi, ai ngờ trong mắt người ta chỉ là một nhân viên quèn. Lần trước may hai bộ véc khiến y xót hết cả ruột, mà giờ thì toàn bộ tiền tích góp y ném hết vào mấy vụ xã giao, với tình hình kinh tế của y, không cầm số tiền này không được.

Sở Văn Lâu tuy là nhân viên do Bảo Nguyên phái tới, nhưng nói cho cùng thì sau này vẫn làm cấp dưới cho người ta, cố ý lấy lòng:

- Thế này đi, dù sao buổi chiều tôi cũng không có việc gì, con mắt thẩm mỹ của tôi không tệ, để tôi cùng cậu đi mua quần áo.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng nhận lời, về mặt này quả thật y mù tịt, có câu giàu ba đời mới thành quý tộc mà. Hai người tới trung tâm mua sắm Cửu Long, Sở Văn Lâu lấy nhiệt tình cao nhất tư vấn cho Trương Thắng.

- Anh Sở, ăn mặc thế này .. Không thích hợp.

Trương Thắng mở cửa phòng thay đồ, do dự mãi mới đi ra, xấu hổ nói:

Sở Văn Lâu vỗ tay bôm bốp, đi tới điều chỉnh:

- Tốt, thế này mới ra dáng, chậc chậc, cậu đúng là người mẫu bẩm sinh, chậc chậc, thế này không biết mê chết bao nhiêu em gái? ... Nào thẳng lưng lên chứ, đứng rúm vai vào như vậy, tự tin lên .. Thế mới giống ông chủ lớn.

- Được ... Được không?

Trương Thắng xoay người nhìn vào gương:

Một bộ véc tây thẳng tắp, bên trong là áo sơ mi màu đỏ chót, thả ba cái cúc áo không cài, để lộ ra sợi dây chuyền vàng to bằng ngón tay cái đeo trước ngực, trong trang trọng mang theo vẻ phóng khoáng, hoặc có thể nói có chút chất thô hào của thổ phỉ. Đai lưng da cá sấu, đeo một cái bao di động, kéo trĩu một đoạn quần xuống, ngón tay mang hai cái nhẫn vàng to, chân đi giày da sáng bóng.

Mũ phớt đội lệch, khóe môi hơi nhếch lên, làm khuôn mặt anh tuấn hơi lạnh mang theo nụ cười tà khí.

- Thêm cái kính râm này nữa cho đủ bộ.

Sở Văn Lâu nhiệt tình đi tới:

- Thế mới uy.

https://thuviensach.vn

Thành thực mà nói, con mắt thẩm mỹ của Sở Văn Lâu đáng vứt đi, cách ăn mặc này sang thì sang nhưng quá tục, chẳng hiểu thế nào mặc lên người Trương Thắng lại sinh ra sức hút đặc biệt, làm cô phục vụ lúc đầu cứ che miệng cười trộm, lúc này phải ôm lấy trái tim gấp gáp của mình.

Trương Thắng xoay qua xoay lại, ngắm nghía hồi lâu, uy phong chả thấy, chỉ thấy mình như người mù, liền bỏ cái kính râm to tướng che nửa khuôn mặt ra. Trang phục phô trương, nụ cười tà khí, nhưng khí chất thuần phác, mấy loại cảm giác khác nhau hoàn mỹ phối hợp cùng một chỗ, tạo thành sức hút đặc biệt khó tả thành lời.

- Chuẩn, thế này mới là nhà doanh nghiệp thành công, em gái, anh nói đúng không?

Sở Văn Lâu thấy mình quá giỏi, biến một nhân viên văn phòng thành ông chủ thành đạt, dương dương đắc ý hỏi cô phục vụ:

Cô phục vụ hai mắt mơ màng:

- Vâng, tướng mạo, khí chất của đồng chí này rất tốt, mặc bộ trang phục này lên ... Không kém tứ đại thiên vương Hong Kong.

Trương Thắng hơi đỏ mặt, con người y không thích phô trương, nên hơi phản cảm loại trang phục này, nhưng nghe người khác khen ngợi, cũng có chút phơi phới.

Điều đầu tiên Trương Thắng nghĩ tới là cho Tiểu Lộ xem, nữ nhân đẹp vì người mình yêu, nam nhân há không phải?

- Rồi, làm điếu xì gà, bật lửa Zippo, thế là trọn bộ.

Sở Văn Lâu mang cả mấy thứ mình mới mua cho vào túi Trương Thắng:

https://thuviensach.vn

Trương Thắng lần đầu ăn mặc thế này, thấy ngoài cửa hiệu có vài người nhìn mình lom lom, trong lòng có chút xấu hổ:

- Được rồi anh Sở, chúng ta đi thôi.

- Ừ, đi thôi, này, đội mũ lên, còn kính râm nữa, đừng cầm thế, đeo vào.

- Anh Sở, cái kính này màu sẫm quá.

- Cậu không hiểu rồi, đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, màu sẫm một chút mới tốt, không cho người ta thấy mắt cậu, như thế khi bàn chuyện làm ăn, khó đoán ra cậu đang nghĩ gì, chúng ta dễ nắm thế chủ động.

- Vấn đề là .. Tôi không nhìn được đường.

- Đeo vào, tôi dẫn cậu, nắm lấy tay tôi, ngại gì, cậu có phải tiểu cô nương đâu ...

Trương Thắng nghe thấy tiếng mấy cô phục vụ cười khúc khích, chỉ còn cách nghe theo Sở Văn Lâu, muốn rời khỏi chỗ này thật nhanh.

****

Tiểu Lộ khóa chuồng bồ câu, bước chân nhẹ nhàng đi tới phía KTX.

Hôm nay cô về rất muộn, có điều cô rất vui vẻ, bởi vì cô được điều làm trợ lý hành chính, phải ở lại bàn giao công việc, cho nên mới muộn.

Lúc bàn giao công việc thì Trương Thắng gọi điện thoại tới hỏi cô mấy giờ tan ca, khi ấy cô không tiện khoe tin tức tốt lành này, chỉ nói hôm nay tăng ca, chưa biết bao giờ về. Tiểu Lộ biết Trương Thắng đang bận rộn mở nhà máy, thời gian qua không tới đón cô được, cô định đợi thời điểm thích hợp mới nói, để y cùng chung vui.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng thực sự rất bận rộn, không có thời gian quan tâm nhiều tới cô, nhưng trong lòng Tiểu Lộ không hề oán trách, cô là nữ nhân truyền thống, nên điều đầu tiên là khi nam nhân lo sự nghiệp, nữ nhân nên bổn phận một chút, không trợ giúp gì được thì ít nhất không quấn lấy, phân tán tinh lực của y.

Huống hồ Trương Thắng thường gọi điện hỏi han, thế là đủ rồi, Tiểu Lộ luôn muốn làm cô gái ngoan nghe lời, không đòi hỏi nhiều.

Nhưng khi có chuyện vui, cô thực sự muốn ngay lập tức cho Trương Thắng biết, nghĩ tới bộ dạng vui sướng của Trương Thắng, Tiểu Lộ cười ngọt ngào.

Trong cổng tối om om, chắc là đèn hành lang lại hỏng rồi, Tiểu Lộ nhíu mày, đang định đi cho nhanh thì chợt một bóng đen xông ra chặn đường.

Dáng người cao lớn, còn đội lệch mũ phớt, trông giống xã hội đen trong phim, Tiểu Lộ giật nảy mình, xung quanh không có một ai khác, cô nắm chặt chìa khóa, lấy can đảm hỏi:

- Này, anh chặn đường làm gì, tránh ra.

- Kha kha kha ..

Người kia cười khùng khục khiến Tiểu Lộ kinh hãi, chỉ thấy y cho tay vào lòng, lấy ra một thứ còn dài hơn cái vũ khí đáng thương của cô không ít.

- Này, anh nghe không, tôi hét lên bây giờ ...

Tiểu Lộ vừa giơ chìa khóa lên thì nghe "xoạch" một tiếng, lửa bùng sáng, thì ra là một điếu xì gà. Ánh lửa chiếu khuôn mặt người kia, người đó cúi đầu, bóng đen từ mũ che mất nửa khuôn mặt, đeo một cái kính mát lưu

https://thuviensach.vn

manh, miệng ngậm xì gà, má hơi hõm vào, khóe môi nhênh nhếch cười gian tà .... Đây không phải lưu manh thì còn ai là lưu manh nữa.

Gai ốc toàn thân sởn hết lên, Tiểu Lộ thét chói tai:

- A! A aaaaaa! Bắt lưu manh ~~~

Ma âm xuyên não, chấn động màng tai Trương Thắng, vang vọng hành lang, Trương Thắng dở khóc dở cười, y ăn mặc chải chuốt, vốn định mang lại niềm vui bất ngờ cho cô gái yêu thương, không ngờ người ta chẳng nhận ra mình thì thôi, còn nhầm mình là lưu manh, vội ném xì gà đi, nhào tới bịt lấy miệng Tiểu Lộ, nói khẽ:

- Đừng hô nữa, là anh đây.

Tiểu Lộ đang định lấy chìa khóa rạch mặt lưu manh, nghe thấy giọng Trương Thắng, tay khựng lại:

- Thắng, là anh à?

Trương Thắng bỏ kính râm xuống:

- Còn ai nữa, đến em cũng không nhận ra anh.

Tiểu Lộ còn chưa hoàn hồn, vỗ vỗ ngực, trách:

- Ai bảo anh hóa trang thành lưu manh dọa người ta.

Trương Thắng chán hẳn:

- Đây là tạo hình của Hứa Văn Cường mà.

- Hứa Văn Cường là lưu manh chứ còn gì nữa.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Lấy Vợ Phải Như Thế Này

Đúng lúc này trong hành lang có tiếng hô:

- Mọi người tới đây, Trịnh Lộ xảy ra chuyện rồi.

Trương Thắng vội quay lại giải thích:

- Không sao, không có chuyện gì đâu, hiểu lầm, hiểu lầm thôi mà ..

Hành lang tối om không nhìn thấy gì cả, giọng kia ở tầng hai vang vang:

- Trịnh Lộ, cô làm sao rồi? Có ai không?

- Là chị Trịnh Lộ, mau lên.

Tiểu Lộ kéo Trương Thắng chạy vội lên lầu, Trương Thắng mới sực nhớ ra ở KTX này còn cô gái khác tên là Trịnh Lộ.

Hai người chạy về phía phát ra tiếng kêu, tiếng mở cửa, rồi tiếng bước chân vang lên khắp các phòng. Trương Thắng xông vào một gian phòng, thấy mấy cô gái xúm quanh, chẳng kịp nói gì gạt họ ra, một người nằm trên mặt đất, đó là cô gái hơi béo.

Cô gái bên cạnh kinh hoàng nói:

- Không biết cô ấy làm sao, đang ở trên giường đọc thư, đột nhiên vừa khóc vừa gào, sau đó ngã từ trên giường xuống.

Cô gái khác rối rít gọi:

https://thuviensach.vn

- Trịnh Lộ! Trịnh Lộ, hôn mê thế này, có phải là chấn thương sọ não rồi không?

Có người nhận ra Trương Thắng, vui mừng nói:

- Trương Thắng, sao anh ở đây, may quá, chúng tôi toàn con gái chân yếu tay mềm, anh giúp chúng tôi đưa cô ấy tới bệnh viện.

Trương Thắng cẩn thận xem xét xung quanh có va chạm vào đâu không rồi bế Trịnh Lộ lên, Tiểu Lộ đã cùng một cô gái khác xuống trước đi gọi xe.

Còn chưa tới bệnh viện thì Trịnh Lộ đã tỉnh lại, chưa nói gì đã òa khóc, ai khuyên cũng không ích gì. Bác sĩ kiểm tra nói đầu bị thương nhưng không nghiêm trọng, sau đó gọi Trương Thắng và mấy cô gái cùng phòng Trịnh Lộ ra ngoài, hỏi rõ thân phận và quan hệ của bọn họ với người bệnh, nghiêm túc nói:

- Đồng chí này thương thế không nghiêm trọng, nhưng tinh thần có chút vấn đề.

Một cô gái vốn nhanh mồm ngạc nhiên thốt lên:

- Không thể nào, Trịnh Lộ thường ngày yêu tĩnh ít nói, làm gì có vấn đề thần kinh.

Bác sĩ nâng kính lên, đính chính:

- Là tinh thần, không phải thần kinh. Bình thường không sao, không đại biểu tinh thần không có bệnh, đôi khi bị một số chuyện đặc thù kích thích sẽ khiến bệnh phát tác. Nữ đồng chí này ... Hi vọng các đồng chí liên hệ với cha mẹ cô ấy, tốt nhất tới bệnh viện chuyên khoa để kiểm tra.

Mấy cô gái gật đầu, đợi bác sĩ đi rồi liền xì xầm với nhau:

https://thuviensach.vn

- Có vớ vẩn không cơ chứ, chẳng qua là chia tay người yêu, chẳng lẽ bị thần kinh ... À, bệnh tinh thần.

Vết thương của Tiểu Lộ không nặng, có thể đi lại nói chuyện được, chỉ là tinh thần thất thường, lúc khóc lúc cười, kể cho chị em trong phòng bạn trai mình vốn tốt với mình thế nào, thề non hẹn biển ra sao, bây giờ lại tuyệt tình tuyệt nghĩa.

Trương Thắng không muốn nghe chuyện riêng tư của người ta, gọi xe để mấy cô gái đưa bạn về, còn y và Tiểu Lộ tranh thủ cơ hội tới công viên nhỏ gần đó tản bộ, giữa đường, thấy người bán bóng bay, Trương Thắng mua một chùm năm quả bóng bay màu trắng đưa cho Tiểu Lộ.

- Người ta lại chẳng phải trẻ con, anh mua làm gì cho tốn tiền.

Tiểu Lộ nói thế nhưng khuôn mặt ánh lên sung sướng, nép mình bên người Trương Thắng, chợt nhớ ra một việc, hớn hở khoe:

- Phải rồi Thắng, em nói cho anh biết một tin mừng, bây giờ em được làm trợ lý hành chính rồi, tiền lương tăng lên nhiều lắm.

- Thật à?

Ngoài dự liệu của Tiểu Lộ, Trương Thắng không vui mừng mà, ngớ người:

Tiểu Lộ ngoẹo đầu nhìn y, giọng hơi dỗi:

- Sao, không vui cho em à?

- Vui chứ, đương nhiên là vui, mà ... Em có thích công việc này không?

Tiểu Lộ lấy làm lạ:

https://thuviensach.vn

- Còn phải hỏi à? Ai chả muốn công việc tốt? Làm trợ lý hành chính so với nhân viên đánh máy trước kia thì cái nào tốt hơn? Em vui chứ, anh hỏi lạ quá!

Hai bọn họ đi qua cái ghế đu, thấy chỗ này khuất bóng, cái đèn gần nhất cũng chỉ chiếu lờ mờ nơi này, Trương Thắng ngồi xuống ghế, buộc bóng bay rồi vòng tay ôm eo Tiểu Lộ, đặt cô ngồi lên đùi mình:

- Anh không phải không vui, chỉ là, nhà máy của anh sắp khởi công, anh còn muốn em tới đó giúp anh.

Tiểu Lộ từ nhỏ tới lớn đều rất chăm chỉ chịu khó, nhưng rất ít khi làm gì được người khác thừa nhận, lần này có thành tích lại không được người yêu tán thưởng, hơi giận, nhưng hành động của Trương Thắng làm hết hồn, vùng vẫy không thoát khỏi cánh tay y, đưa mắt nhìn quanh không có ai, ngồi hờ lên đùi y :

- Anh kinh doanh địa ốc, kho lạnh và chợ thủy sản, em tới đó làm gì?

- Đương nhiên là quản lý sổ sách cho anh, một xĩ nghiệp quan trọng nhất là tài chính, không có người tin cậy giúp trông kho vàng, làm sao anh yên tâm.

- Thắng, em không hiểu tài chính, không giúp gì được anh. Hơn nữa em cũng không đồng y anh công tư bất phân, dù là xĩ nghiệp gì, nhưng nếu cứ dùng người nhà là sẽ không tốt

Trịnh Tiểu Lộ lắc đầu, ngẫm nghị một lúc nghiêm túc nói:

- Ừm, còn có chuyện này nữa, anh nói làm em nhớ ra, lần trước em tới thăm hai bác, vừa vặn cô anh đưa hai người anh họ tới, nghe ý tứ muốn nhờ hai bác nói với anh, để họ tới nhà máy của anh làm. Đáng lý em không nói vào chuyện nhà anh, nhưng anh vất vả dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, em không muốn công sức của anh đổ bể. Hai người anh họ của anh … nhìn là

https://thuviensach.vn

biết không phải người chịu khó làm việc, thế nào cũng gây phiền toái cho anh. Lúc đó, anh nghiêm với họ thì mất tình cảm trong nhà, kệ họ thì nhà máy không ai quản được. Em thấy anh mở công ty một cái là có càng nhiều người tới lấy quan hệ họ hàng quen biết nhờ cậy, anh phải chuẩn bị tâm lý.

Trương Thắng nghĩ tới chuyện này cũng thấy đau đầu, thở dài:

- Anh rõ hơn em chứ, hai ông tổ sống đó anh không dám dùng. Ngô Lự thì từ nhỏ đã chuyên giở trò gian manh trốn học trốn làm, Ngô Du càng không phải nói, vốn làm việc ở ủy ban chính pháp, là công tác tốt, nhưng không biết quý trọng, kết giao với những người bạn không ra gì, không chịu làm việc.

- Mùa đông năm kia tuyết lớn, bí thư chính pháp ủy gọi điện bảo anh ta tới đón, anh ta hay rồi, cho bạn mình mượn xe không kịp lái về, khiến bí thư người ta phải bắt taxi đi làm, qua được một lần không biết sợ mà sửa, lần sau xô xe, tự sửa chữa không báo với đơn vị, đến khi đơn vị kiểm tra mới phát hiện bị thay vài linh kiện.

- Liên tiếp xảy ra chuyện, không ở lại chính pháp ủy được nữa, chú anh mới nhờ cậy quan hệ mãi điều anh ta tới cục tư pháp. Hừ, ngay tối hôm nhận việc lái xe của cục trưởng chở bạn gái đi chơi, kết quả không khóa xe bị người ta trộm mất, cô chú anh tức tới ngã bệnh, anh ta mất luôn việc.

- Em nói xem, ở cơ quan nhà nước mà anh ta còn dám làm càn, tới nhà máy của đứa em họ, còn không náo loạn thiên đình à? Cô anh định hại anh chắc?

Tiểu Lộ gật đầu, lo lắng nói:

- Em cũng nghĩ vậy đấy, nếu họ tới nhà máy của anh, công nhân khác biết thân phận họ, có dám sai phái họ làm việc không? Cho họ chức vụ nào đó, nhưng họ có khả năng không? Nếu không có năng lực chỉ làm hỏng việc.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng gật đầu:

- Em nói đúng lắm.

- Vì thế mà em càng không thể tới chỗ anh, một là thứ em học không thích hợp. Hai là anh từ chối bọn họ, lại dùng em, còn chẳng phải bị họ hàng rỉa rói sau lưng.

Trương Thắng vuốt mũi cô, cảm khái:

- May mà có em nhắc nhở, anh đúng là có hơi đắc ý thật, đúng là cưới vợ nên cưới Trịnh Tiểu Lộ. Em đúng là bà nội trợ giỏi của anh.

Tiểu Lộ làm mặt quỷ:

- Người ta thành bà nội trợ của anh bao giờ hả, người ta là trợ lý hành chính của nhà máy in Đại Tam Nguyên nhé, có lương hẳn hoi, anh lại chẳng phát lương cho người ta.

Trương Thắng cười hì hì:

- Em còn cần phát lương sao, cả người anh còn của em nữa là.

Nói rồi đưa tay cù nách Tiểu Lộ, Tiểu Lộ bị ngứa ngọ nguậy người né tránh, cô đang ngồi trên đùi Trương Thắng, bờ mông tròn vênh cứ vặn vẹo cọ qua cọ lại, cách mấy lớp quần áo hai bên vẫn cảm nhận được tính đàn hồi kỳ diệu, Trương Thắng tức thì có phản ứng.

Tai Tiểu Lộ nóng như lửa đốt, nhưng không còn lựa chọn nào khác là ngồi xuống, nãy giờ cô ngồi hờ, hai châm vốn tê rồi, không chú ý đã đành, chú ý thấy không chịu nổi, đành ngồi hẳn xuống, không cam tâm nhéo tay y một cái:

- Anh đó, càng ngày càng xấu!

https://thuviensach.vn

Trương Thắng cười hì hì, chỉ lặng lẽ ôm Tiểu Lộ không có động tác nào thêm, trái tim bất an của Tiểu Lộ dần yên tĩnh lại.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Thương Tâm Nào Bằng Tình Nhân Tiễn?

Gió hiu hiu thổi, mang theo hương thơm hoa cỏ, Trương Thắng kéo sát tấm thân mềm mại như không xương của Tiểu Lộ vào lòng, nhìn vào mắt cô, giọng ôn nhu say đắm gọi Tiểu Lộ đang nghịch mấy quả bóng bay:

- Tiểu Lộ! Mai anh lại về Kiều Tây rồi, thời gian tới phải chuẩn bị nhiều thứ, e không thể về thành phố, em có nhớ anh không?

- Nhớ anh làm cái gì, gần như thế, em lại không phải không biết anh đang chuyên tâm công tác, ở đây đợi anh là được.

- Cuối tuần cũng không tới thăm anh à?

Tiểu Lộ hừ mũi một tiếng:

- Cuối tuần nếu anh rảnh tất nhiên sẽ về, nếu anh không rảnh, em tới cũng chẳng được gì, còn không bằng tới chơi với hai bác.

Trương Thắng tức lắm, đe dọa:

- Sao, em tự tin quá, không sợ anh cô đơn ở ngoài sẽ hư à?

Tiểu Lộ hất cái cằm nhỏ, đắc ý nói:

- Anh dám à? Anh mà hư, em sẽ bảo hai bác đánh gãy chân anh.

Trương Thắng cười gian, đẩy mạnh cái ghế đu một cái:

- Em nói cái chân nào?

https://thuviensach.vn

Tiểu Lộ "á" một tiếng, mặt đỏ tía tai xoay mông đi, vung hai nắm đấm nhỏ, đấm thùm thụp vào ngực y:

- Đồ xấu xa, chỉ biết bắt nạt em ...

Chợt nhận thấy ánh mắt nóng bỏng của Trương Thắng nhìn mình chằm chằm, ý thức được nguy hiểm, cánh tay vô lực chống lên ngực y, vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay Trương Thắng, yếu ớt nói:

- Buông…buông em ra đi.

Trương Thắng ôm rất chặt, cười tà ác nhìn Tiểu Lộ chống cự trong vô vọng, gò ngực xinh xắn khe khẽ nhô lên hụp xuống, cặp môi hồng run run, cơ thể mềm mại ngọ nguậy đầy bất an, thấy vờn con mồi đã đủ mới nhoài tới đặt lên môi Tiểu Lộ một nụ hôn cuồng nhiệt, đưa lưỡi ra nhẹ nhàng tách cánh môi mềm, tìm kiếm chiếc lưỡi thơm tho.

Cảm giác ấm áp ướt át đó khiến người ta ngây ngất, Trương Thắng vừa hôn, vừa âm thầm đưa một tay xuống, lách qua váy của Tiểu Lộ,nhưng đáng tiếc, dù Tiểu Lộ bị y hôn tới mê muội, vẫn cảm nhận bàn tay Trương Thắng vừa chạm vào đùi mình, y chưa kịp cảm thụ điều gì thì Tiểu Lộ cắn lấy đầu lưỡi y, sau đó nhanh như chớp nhảy xuống đất, mặt đỏ dừ:

- Chúng ta về đi, sáng mai anh còn tới Kiều Tây, thời gian qua vất vả rồi, về sớm nghỉ ngơi.

Cảnh giác không tới gần:

- Lấy bóng bay cho em.

Giọng nói ấy kèm theo âm điệu nũng nịu của trẻ con, êm ru ngọt lịm, ánh đèn vàng chiếu lên đôi mắt long lanh xao động, bờ môi đỏ mọng bị y hôn tới bóng lên, mỹ miều khôn tả, Trương Thắng nhìn ngứa ngáy, nhưng cũng biết Tiểu Lộ cùng y âu yếm tối đa chỉ cho vuốt ve có giới hạn, không chỉ ở

https://thuviensach.vn

công viên tĩnh mịch này, cho dù hai người ở trong phòng Trương Thắng cài cửa lại, cũng không chịu.

Cũng không phải Tiểu Lộ thẹn thùng tới mức đó, cô một lần suýt kết hôn rồi, chuyện tương tự hắn đã trải qua, mà do thiên tính mẫn cảm, trong nội tâm lúc nào cũng thấy không an toàn, trước khi danh phận được chính thức thừa nhận, cô luôn có cảm giác không xác định, vì thế Trương Thắng không ép, vờ giận dỗi đứng lên.

Tiểu Lộ lập tức tới khoác tay y lấy lòng, Trương Thắng hừ một tiếng, không cam tâm vỗ mạnh lên mông cô một cái, làm Tiểu Lộ đau ré lên mới thỏa mãn ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn ...

……..

Nửa tháng sau đó Trương Thắng mỗi ngày cùng Sở Văn Lâu chạy tới sở công thương, sở thuế, rồi ngân hàng, chân không lúc nào ngừng, bận tối mắt, đấy là còn nhớ chiêu bài vàng của Trương Nhị Đản nên mọi chuyện mới thuận lợi đấy, nếu không biết còn vất vả đến đâu, lúc nào cũng hô hào cải cách hành chính, đơn giản thủ tục, vậy mà càng cải cách càng phiền hà.

Cùng lúc đó Từ Hải Sinh cũng tìm một công ty giúp chuyên nghiệm chứng tài chính, công ty này thực lực hùng hậu, sau khi nhận 3% chi phí, lập tức tiền vào tài khoản, sau khi nghiệm chứng xong lại lặng lẽ rút tiền ra.

Khoản vay dùng đất thế chấp tới rất nhanh, trừ đi các loại chi phí, chừng còn hơn 2 triệu tài chính lưu động, Trương Nhị Đản cũng gửi 1 triệu tới, Trương Thắng liền bắt đầu chuẩn bị xây dựng nhà làm việc cùng nhà xưởng.

Trương Thắng vốn muốn mời người viện thiết kế thành phố tới vẽ thiết kế văn phòng làm việc, nhưng Từ Hải Sinh không đồng ý, cho rằng văn phòng chẳng qua chỉ chuyện thể diện, công ty mới lập, chỗ cần tiêu tiền rất

https://thuviensach.vn

nhiều, không nên phí vào thứ vô ích. Vì thế cuối cùng chỉ xây một tầng, tiết kiệm lại có thể trang trí xa hoa một chút.

Đội xây dựng vừa vào công trường lập tức mảnh đất hoang ngày nào trở nên sôi động,

Chung Tình nằm viện gần một tháng thương thế mới lành, thời gian đó, chồng cô Dương Qua nghe ngóng được nơi cô nằm viện, tới dây dưa mãi. Dương Qua không phải là không muốn ly hôn, nam nhân gặp phải chuyện như thế ai có thể chịu đựng nổi, chẳng qua cơn giận chưa nguôi ngoai, muốn dày vò Chung Tình mà thôi.

Đáng thương cho Chung Tình, vốn là thiếu phụ như trái quả chín mọng, vừa bị bệnh vừa bị quấy rồi, ngày đêm mất ăn mất ngủ, tới khi lành vết thương ra viện thì khí sắc không khác gì ma quỷ.

Thực ra tình cảm giữa Chung Tình và Dương Qua không tốt, Dương Qua lái xe, thời gian đầu đó là nghề rất kiếm, tài xế của cục thuế vụ càng khỏi nói rồi, lãnh đạo và nhân viên công tác đi đầu thì hắn tới đó, người ta đút lót, tặng quà, thế nào cũng cho hắn một phần.

Nhà Chung Tình và Dương Qua vốn là hàng xóm, nhà nghèo cô, cha lại mắc bệnh, khi ấy Dương Qua thường xuyên hỗ trợ, lúc thì tiền bạc, lúc thì đồ bồi bổ, ra sức lấy lòng cha mẹ cô. Chung Tình lúc đó còn ít tuổi, lại nghe cha mẹ xúi giục, thấy có người chồng biết lo cho nhà vợ như thế cũng hiếm có, thế là gật đầu. Thành vợ chồng rồi mới biết, Dương Qua thường xuyên ở ngoài quan hệ nam nữ bất chính, lấy được cô rồi cũng lờ nhà vợ đi luôn, vợ chồng vì thế va chạm liên miên.

Từ Hải Sinh mặc dù đã trên bốn mươi, nhưng bất kể là tướng mạo, khí độ, đều ăn đứt con khỉ kia. Ông ta là nam nhân thành thục có sự nghiệp, biết dỗ dành nữ nhân, Chung Tình lại thất vọng với cuộc sống gia đình, bị

https://thuviensach.vn

ông ta liên tục dùng lời đường mật dụ dỗ suốt gần hai năm trời cuối cùng cũng chấp thuận làm nhân tình của ông ta.

Biết Từ Hải Sinh đã có vợ, nhưng Chung Tình lần đầu được hưởng tư vị tình yêu nam nữ, gần như mê muội trong đó, coi ông ta thành chồng thật của mình. Bây giờ gian tình bại lộ, cô có nhà cũng chẳng thể về, công việc cũng không còn, ra viện chỉ biết đi tìm Từ Hải Sinh.

- Tình, anh nghĩ thế này, em nên ly hôn rồi về nhà mẹ đẻ đi, bằng vào dung mạo của em, không lo không kiếm được người đàn ông khác tốt hơn gây dựng ra đình, hơn theo anh không danh không phận thế này.

Từ Hải Sinh nghe xong Chung Tình kể tình cảnh của mình, trầm ngâm một lúc, hạ mí mắt xuống, không nhìn cô:

- Chuyện chúng ta nên kết thúc ở đây thôi, từ nay về sau đừng nên gặp nhau nữa.

Chung Tình bàng hoàng tới cứng đờ người, trong mắt ánh lên nỗi đau khôn cùng, cô tới đây không phải đòi hỏi gì, tuy biết vợ Từ Hải Sinh xuất ngoại đã lâu, chưa bao giờ yêu cầu y cho mình danh phận, khẽ cắn môi dưới, cố vớt vát:

- Hải Sinh, em biết anh yêu em mà, trước kia anh nói với em thế nào? Anh quên rồi sao?

- Tình, nghe anh nói, chuyện này như thế rồi, ai cũng biết, chúng ta không thể tiếp tục được nữa. Em cũng cần kiếm lấy gia đình thực sự ...

Lạnh tới thấu tim gan, tuy Từ Hải Sinh nói rất nhẹ nhàng, rất hợp tình hợp lý, như đều muốn tốt cho cô, nhưng là người từng gối kề vai ấp, cô biết chứ, ông ta dứt khoát vứt bỏ mọi thứ tươi đẹp hai người từng có với nhau rồi, hết rồi! Chớp mắt tưởng chừng bị bóng đêm vô tận nuốt chửng, Chung

https://thuviensach.vn

Tình tuyệt vọng, cô không ngờ mình đem mọi thứ hiến dâng cho ông ta, đổi lại kết cục này, lảo đảo lùi lại:

- Đáng đời, đáng đời tôi lắm, tại tôi không nhìn thấu trái tim nam nhân các người.

- Tình, em bình tĩnh lại đi, chúng ta đều là người trưởng thành rồi, nên sống lý trí một chút, chúng ta đã có thời gian vui vẻ, đôi bên tình nguyện, anh đã bao giờ cưỡng ép em chưa?

- Không, không hề, là tôi mù mắt, tôi tự làm tự chịu còn trách ai được cơ chứ?

Nghe giọng nói lý trì bình thản tới vô tình đó, Chung Tình nhìn Từ Hải Sinh với ánh mắt xa lạ, cô muốn tỏ ra quật cường, nhưng trái tim tan vỡ từng mảnh, rốt cuộc "òa" một tiếng khóc lớn, quay người bỏ đi.

Nhìn Chung Tình bước chân lảo đảo như say rượu đi về phía cửa, Từ Hải Sinh có chút bất an, vội đuổi theo:

- Em đợi đã ... Thế này đi, anh liên hệ cho em một công việc, đảm bảo Dương Qua không thể tìm được em, rồi liên hệ với luật sư, giúp em xử lý hôn sự. Anh chỉ làm được chừng đó thôi, hi vọng sau này em sống thật tốt.

- Tôi hiểu.

Chung Tình mặt co giật, nói nhỏ:

- Anh yên tâm, sau này tôi sẽ không tới quấy nhiễu anh nữa đâu, không bao giờ.

Nói xong đẩy mạnh cửa lao ra ngoài, mang theo tiếng khóc ai nghe cũng nát lòng.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Quách Y Tinh Bị Đánh

Công ty tài chính Bảo Nguyên cùng lúc với việc xây dựng văn phòng thì cũng chia ra 13 mẫu đất gần đường quốc lộ bắt đầu xây dựng chợ.

Theo như ý tưởng ban đầu của Trương Nhị Đản, bây giờ lập chợ hải sản chưa phải thời cơ, nhưng con người ông ta thích làm lớn, bây giờ không phải đầu tư mua đất, tỉnh lại gửi xuống một khoản dự toán, nên thời cơ có phù hợp nữa không, ông ta chẳng bận tâm, dù sao đất có phải là tài sản của ông ta đâu, mau chóng khởi công xây dựng mới thể hiện cho các vị lãnh đạo thấy là mình coi trọng ý kiến của họ.

Quy hoạch chợ thủy sản vô cùng hoành tráng, sau khi xây xong sẽ có 28 khu kinh doanh cố định, 8 khu lưu động, 3 kho giữ thủy sản tươi, cùng dây chuyền vận chuyển, bãi xe cỡ lớn và văn phòng quản lý chợ.

Hiện giờ Sở Văn Lâu vị giám đốc tài chính này kiêm luôn kế toán, thu chi, thấy chợ sắp đi vào hoạt động, máy móc thiết bị đã lắp đặt, cùng Trương Thắng tìm Từ Hải Sinh thương lượng tuyển mộ nhân viên.

Sau khi định ra điều kiện tuyển mộ, Trương Thắng cao hứng nói:

- Quyết định như thế đi, mai chúng ta tới trung tâm giới thiệu việc làm, tìm người thích hợp.

Từ Hải Sinh lắc đầu:

- Không cần, quảng cáo cỡ lớn trên báo ba ngày liên tục là được.

https://thuviensach.vn

- Anh Từ, như thế lại phải tiêu tốn một khoản tiền lớn.

Từ Hải Sinh cười:

- Đăng quảng cáo này vừa thể hiện thực lực của chúng ta, coi như cũng một lần quảng cáo mời gọi đầu tư, ngoài trừ người cần việc, cậu nghĩ đám thương buôn thủy sản lớn nhỏ không thấy sao? Đây là việc nhất cử lưỡng tiện.

Trương Thắng hiểu ra, Sở Văn Lâu giơ ngón tay nịnh bợ:

- Cao kiến!

Hôm sau Trương Thắng và Sở Văn Lâu tới tòa báo bàn bạc, điều kiện đầu tiên nêu rõ là quảng cáo phải ở trang đầu. Chủ nhiệm La của phòng quảng cáo nhật báo Quỳnh Hải nhìn hai nhân vật ăn mặc như đại ca xã hội đen này, không rõ lai lịch họ thế nào, nói:

- Chúng tôi là báo chí cấp thành phố, cho nên chi phí quảng cáo ở trang đầu rất cao, mỗi bản cần 6000 đồng, nếu trang thường ...

Trương Thắng đưa nhón trỏ ra nâng kính râm, Sở Văn Lâu cướp lời:

- Tiền không phải là vấn đề, cái chủ tịch chúng tôi cần là khí thế, nếu không cần gì quảng cáo, tới thẳng trung tâm tuyển dụng là xong. Chúng tôi cần trang đầu, không phải trang đầu không chơi, muốn quảng ba ngày liên tiếp.

Nói xong lấy chi phiếu ra ghi số.

Phong cách làm việc này gây ấn tượng mạnh với chủ nhiệm La, nhìn hai vị đại ca, cái lưng như cong xuống:

- Vâng, xin đưa nội dung quảng cáo cho tôi, tôi sẽ an bài ngay ngày mai lên báo cũng được.

https://thuviensach.vn

Quảng cáo giới thiệu quy mô, trang bị, giao thông và vị trí địa lý của chợ hải sản, so với đất đai khan hiếm trong thành phố, càng trọng điểm cường điệu các loại ưu thế đầu tư ở nơi này. Cuối cùng là danh sách tuyển mộ, không dưới 100 người.

Một chợ thủy sản hoàn thiện cùng lắm cần 50 tới 60 nhân viên thôi, công ty Trương Thắng vừa mới thành lập, căn bản không cần nhiều như vậy, cố ý quảng cáo tuyển mộ lượng lớn nhân viên là tạo thành ấn tượng công ty này lắm tiền nhiều của.

Có tiền trải đường, chuyện đương nhiên thuận lợi, lúc này Sở Văn Lâu đã thay đổi cách xưng hô, chỉ có thái độ nịnh bợ là không đổi:

- Giám đốc, chúng ta về nhà máy chứ ạ.

- Chưa vội, bây ...

Trương Thắng chưa nói hết thì có điện thoại, vừa cầm lên nghe thì bên trong truyền ra tiếng u hồn thê thảm:

- A lô ... Thắng! ... Thắng à ... Anh đây.

- Anh Quách, làm sao thế, lại bị chị dâu xử lý à?

Trương Thắng bật cười:

- Làm .. làm gì có .. anh tới nhà tắm, bị người ta ... đánh, ui da, cái lưng già của tôi ... Người anh em, anh sắp chết rồi, cậu mau tới thăm đi.

- A lô, đừng chết vội, anh đang ở đâu?

- Anh đang ở ... đồn công an đường Hữu Nghị ... A, ôi ...

Có tiếng rống lớn xen vào:

https://thuviensach.vn

- Con mẹ nó, ít giả chết thôi.

Bên kia cụp một cái không còn tín hiệu nữa, Trương Thắng không hiểu chuyện gì, nóng ruột nói:

- Đổi kế hoạch, đưa tôi tới đồn công an đường Hữu Nghị.

Từ khi Sở Văn Lâu điều từ Bảo Nguyên tới, Trương Nhị Đản cấp cho hắn một chiếc Passat còn khá mới, nó liền thành xe của hai người, đương nhiên Sở Văn Lâu kiêm luôn tài xế, phải nói hắn kiêm nhiều chức nhất công ty, còn liên quan tới cả Bảo Nguyên, nên bận rộn hơn cả Trương Thắng, người này có cả đống tính xấu như keo kiệt, thích khoe khoang, nịnh bợ, nhưng trong công việc xem như nhiệt tình nhanh nhẹn.

Đi vào đồn công an, hai người nhìn quanh, không biết tìm Quách Y Tinh ở đâu, nơi này là kiến trúc hình chữ T, đi vào thấy cái hành lang nằm ngang, hai bên đều là gian phòng, vì có tuổi đời rồi nên ánh sáng không tốt.

Trương Thắng chặn một viên cảnh sát lại hỏi:

- Đồng chí, xin hỏi có một tên béo đi tắm bị người ta đánh một trận, phải tìm ở đâu?

Viên cảnh sát nhìn y một lượt rồi chỉ vào gian phòng bên trái, Trương Thắng cám ơn chạy tới đó. Gian phòng này nằm mé trong hành lang, đằng sau bị tòa nhà cao tầng che mất, mặt trời quanh năm không chiếu tới, lúc nào cũng u ám. Cửa mở, bên trong không có đèn, chỉ thấy một cái bàn làm việc, một cái giường đệm cỏ, có người nằm rên rỉ trên đó.

Bên cạnh giường có nam nhân cao to đen hôi, Trương Thắng đoán là kẻ đánh Quách Y Tinh rồi, tạm kệ hắn:

- Anh Quách, làm sao ra nông nỗi này?

https://thuviensach.vn

Nhưng vừa đỡ vai người đó lại là ông già sáu mươi tuổi, Trương Thắng đang ngẩn ra tại chỗ thì nghe có người run rẩy gọi:

- Thắng ơi ... Anh ở đây! Hự, anh không xong rồi, lưng đau quá, thận nhất định bị đá hỏng rồi.

Trương Thắng quay đầu, thì ra sau cửa còn có một cái giường nữa, lần này đúng là tên béo rồi, một mắt hắn sưng húp như quả trứng gà, mắt kìa đi đen xì cả mảng, môi biến thành hai cái lạp sườn.

Quách Y Tinh thấy y, nước mắt lưng tròng:

- Người anh em, cậu tới rồi, may mà có số di động của cậu, nếu không tôi chẳng biết tìm ai.

- Con mẹ nó không giả chết nữa à?

Tên da đen rống lên, giọng Quách Y Tinh lập tức như đàn đứt dây, thều thào:

- .. A, sức khỏe tôi không tốt ... có bệnh tim, đáng thương cho con tôi, thương cho vợ tôi ...

Tên béo này, đến lúc này vẫn hát cải lương được, Trương Thắng cắt ngang:

- Được rồi, được rồi, anh mau nói đi, rốt cuộc là làm sao?

Có viên cảnh sát đi vào gọi:

- Nghiêm Hổ, dìu ông cụ ra lấy lời khai.

Nghiêm Hổ trông cao lớn tới dìu ông già run run đứng lên, tưởng chừng dùng sức một chút thôi là tắt thở. Hai người vừa ra ngoài, Quách Y Tinh bật dậy ngay:

https://thuviensach.vn

- Anh nói này Thắng, trong số người anh quen chỉ có cậu là có máu mặt, dù thế nào bây giờ cũng là ông chủ lớn rồi, cậu phải giúp anh.

Đối phương là ông già hom hem, nhưng toàn thân chẳng có lấy chút thương tích, còn tên béo bị đánh cho thê thảm, nói hắn ức hiếp người khác thì Trương Thắng không tin:

- Rồi rồi, vợ con anh có em lo, trăn trối gì thì nhanh lên.

- Anh đi tới nhà tắm, cậu biết đó, anh tắm xong thích ngồi ở đó hút thuốc nghỉ ngơi rồi mới về.

Trương Thắng gật đầu, tim của tên béo không tốt, tắm xong phải nghỉ ngơi mới có thể mặc quần áo ra ngoài.

- Lúc anh mở tủ quần áo lấy thuốc lá hút, tên họ Nghiêm dìu ông già vào. Khi ấy nhà tắm đông người, hắn thấy anh đang mặt quần áo liền giục anh nhanh lên. Anh nói phải hút điếu thuốc đã, tắm thôi mà, gấp cái gì? Thế là họ Nghiêm kia đánh anh luôn.

- Chủ nhà tắm gọi cảnh sát 110 tới, lão già kia thấy cảnh sát liền giả vờ bị anh đánh, còn nói đầu ông ta có di chứng xuất huyết não, nên bị đưa tới đồn. Anh sợ chuyện bất lợi cho mình nên giả chết, con bà nó, anh bị bệnh tim mà, thích so bệnh tật à, ai sợ ai?

Trương Thắng cười khổ:

- Với bộ dạng này của anh thì không cần giả vờ đâu.

Sở Văn Lâu mắt láo liên theo hai chú cháu họ Nghiêm ra ngoài từ nãy, bây giờ quay lại:

- Giám đốc, vừa rồi tôi nghe được ít tình hình, tên họ Nghiêm hình như quen với một đồn phó đồn công an, vừa gọi điện tìm người, tên đồn phó kia

https://thuviensach.vn

ra ngoài làm việc chưa về, song gọi điện thoại tới, nghe chừng khẩu khí bên đó, vụ này khó đấy.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Chỉ Chó Nói Lợn

Quách Y Tinh nghe Sở Văn Lâu nói vụ án này khó làm nên được gì, bất mãn:

- Người bị đánh là tôi mà, ở nhà tắm ai cũng thấy, tôi còn chưa nói gì. Thắng, chân anh hình như gãy xương rồi, đau lắm.

Một viên cảnh sát đi vào, theo sau là chú cháu họ Nghiêm, nói:

- Chúng tôi đã điều tra xong, hai bênh vì tranh cãi ở nhà tắm, dẫn tới phát triển thành đánh nhau, tính chất không nghiêm trọng, huống hổ cả hai bên đều bị thương. Bây giờ chúng tôi ở giữa điều đình, đương sự có muốn hòa giải riêng không?

- Hòa giải à?

Đừng thấy Trương Thắng nãy giờ bình thản như không, y đang rất tức giận, bạn bè y đâu có nhiều, nên rất quý trọng:

- Đồng chí cảnh sát, đối phương đúng là ông già, nhưng người ra tay là một hán tử cao to, bạn tôi giờ bị đánh như gấu mèo, ai cũng thấy, bọn họ đánh người như thế là không được, chúng tôi không chấp nhận hòa giải.

Viên cảnh sát cười nhạt:

- Được thôi, vụ án đã cho vào hồ sơ. Nếu các anh không muốn hòa giải thì tới bệnh viện kiểm tra, kiếm cả chỗ chụp ảnh vết thương. Có giám định

https://thuviensach.vn

tương quan và ảnh chứng minh, chúng tôi sẽ điều tra thêm, đồng thời đưa ra kết quả xử lý.

Hiển nhiên viên cảnh sát này nghe nói đối phương quen biết đồn phó, nên có ý thiên vị, Trương Thắng không nhiều lời, vẫy tay với Sở Văn Lâu:

- Chúng ta đỡ anh Quách lên, đừng chạm vào chân, tới bệnh viện công an.

Nghiêm Hổ nghe vậy cũng hùng hổ nói:

- Chú hai, cháu đỡ chú, chúng ta tới bệnh viện.

Vất vả lắm mới đưa được tên béo lên xe, Quách Y Tinh giọng đáng thương:

- Thắng, hay là thôi, khám bệnh tốn kém lắm ... Đưa anh về nhà nghỉ ngơi là được.

- Không được, anh vốn đã bị bệnh, phải kiểm tra xem có vấn đề gì không.

Trương Thắng dứt khoát nói:

- Hơn nữa không thể bỏ qua cho bọn chúng, tiền khám bệnh, kiện cáo em sẽ lo, nhất định phải khiến bọn chúng nôn tiền ra, để chúng khỏi ỷ thế bắt nạt người ta.

Sở Văn Lâu vừa lái xe vừa nhàn nhã nói:

- Anh Quách yên tâm đi, chúng ta không ức hiếp người khác, cũng không để người khác ức hiếp mình được. Vừa rồi tôi nghe là tên kia nói là biết ngay vụ này không dễ, kệ hắn, trước tiên đi kiểm tra chụp ảnh, nằm viện trị thương đi, kiện cáo anh không cần lo.

https://thuviensach.vn

Nói tới đó hắn cười gằn:

- Muốn đấu quan hệ với chúng ta à, em vợ cục trương chi cục này đang làm việc ở Bảo Nguyên, để xem đồn trưởng to hay cục trưởng to.

- Chỉ là anh Quách …

Trương Thắng thấy khó nói, nếu y xảy ra chuyện nhờ tới Trương Nhị Đàn đã đành, đằng này là Quách Y Tinh, hai bên chả liên quan gì tới nhau:

- Giám đốc đừng lo, tôi biết phải làm thế nào.

Sở Văn Lâu tự tin vỗ ngực:

- Cứ giao cho tôi.

Trương Thắng nghe vậy vững tâm hơn nhiều.

Quách Y Tinh hớn hở:

- Sao, anh còn quen với cả cục trưởng cục công an à? Ha ha ha, hay, hay lắm. Thắng à, cậu phát đạt rồi, anh mừng thay cho cậu, cũng ghen tị với cậu.

- Anh em chúng ta nói cái đó làm gì, anh cứ nghỉ ngơi đi, sau khi khỏe rồi thì tới công ty giúp em.

Hai mắt Quách Y Tinh cố mở ra thật to, kinh ngạc nói:

- Thật sao Thắng, anh nghe nói tới anh họ cậu cũng không vào được công ty cậu mà, nên anh mới ngại mở lời ... Cậu, cậu dùng anh thật á? Được, anh làm cái gì cũng được, việc gì anh cũng làm.

- Đương nhiên là thật, anh làm đội trưởng đội bảo vệ nhé? Dẫn theo một đám đàn em là không sợ ai bắt nạt nữa, anh xuất thân thợ điện, chuyện tuần

https://thuviensach.vn

tra, bảo an, điện cơ, anh cũng chú ý trông chừng giúp em một chút, em không nuôi anh không công đâu, thế nào?

Quách Y Tinh từ khi không có việc làm lúc nào cũng phải nhũn nhặn trước mặt vợ, làm gì có chuyện không đồng ý, gật đầu liên hồi, quên hết cả đau đớn.

Ba người trước tiên tới hiệu ảnh chụp ảnh trước, sau đó tới bệnh viện công an.

Thương thế của Quách Y Tinh không nhẹ, đầu tụ máu, mắt sưng mô mềm mức độ khác nhau, giảm thị lực, môi tổn thương ảnh hưởng tới khuôn mặt, phát âm và ăn uống. Sau khi giám định là thương tích nhẹ cấp A, phải nằm viện điều trị.

Trương Thắng bố trí cho Quách Y Tinh nằm viện xong thì quá giờ ăn trưa, áy náy nói với Sở Văn Lâu đi theo giúp hết việc này tới việc kia:

- Ngại quá anh Sở, phiền anh nhiều việc như vậy, tới cơm cũng không kịp ăn.

Sở Văn Lâu xua tay:

- Chuyện nhỏ thôi, khách khí làm gì, bây giờ anh Quách đã an bài xong, tôi về nhà trước.

Tiễn Sở Văn Lâu đi rồi, Quách Y Tinh nằm trên giường như xác ướp, bộ dạng tội nghiệp nói với Trương Thắng:

- Thắng ơi, anh đói quá.

Trương Thắng vừa tức mình vừa buồn cười, tên này bị thương như thế vẫn còn không quên ăn, nhìn đồng hồ rồi nói:

- Anh cứ nằm đó, em mua cho anh bát mỳ.

https://thuviensach.vn

- À ...

- Lại làm sao nữa?

Quách Y Tinh ngượng ngùng nói:

- Vậy mua hai bát nhé ... anh phải ăn hai bát.

Trương Thắng lắc đầu bại trận, cứ tưởng hắn còn nhớ tới mình.

Trong ngõ đối diện bệnh viện đầy đủ mọi thứ, nào là quán ăn, cửa hàng hoa, tạp hóa, đến cả đồ an tán cũng phục vụ luôn, Trương Thắng kiếm một quán trông sạch sẽ gọi bát mỳ ăn, vừa ăn vừa gọi điện cho vợ tên béo.

Triệu Kim Đậu nghe nói chồng bị người ta đánh cho nằm viện, vừa khóc vừa chửi Quách Y Tinh vô dụng, lại lo lắng hỏi hắn thương thế làm sao, nằm ở bệnh viện nào.

Trương Thắng cũng biết Triệu Kim Đậu vất vả, cả nhà dựa cả vào cô, đã thế còn phải lo cho con trai đi học:

- Chị dâu, tối nay em ở lại chăm anh ấy, chị yên tâm lo chuyện nhà đi, mai hẵng tới.

- Thế thật không phải, chị cũng muốn qua đó ngay ... Cậu cũng biết, nhà chị như thế ... Thằng bé vừa đóng tiền học, trong nhà ăn hôm nay lo ngày mai, giờ anh ấy lại nằm viện, như thế ... Thắng, cám ơn cậu, đời này chị không quên ơn cậu, tên béo vô dụng đó ... Mai đưa thằng bé đi học là chị qua ngay ...

Trương Thắng dỗ dành Triệu Kim Đậu mãi, thời buổi này muốn sống bình yên không bon chen cũng khó, nhà bình thường gặp chuyện một cái là đủ tới bờ vực rồi. Thu điện thoại lại, định ăn nốt bát mỳ thì cảm thấy có cái gì đó rúc vào chân mình, Trương Thắng cúi đầu nhìn, thì ra là một con chó

https://thuviensach.vn

con, màu hồng nhạt, tứ chi ngắn ngủn, toàn thân không lông, ngay mũi cũng màu hồng, nhìn qua như mõm lợn.

Không nhận ra đó là con chó Trâu, Trương Thắng nhấc chân lên đuổi:

- Đi, đi.

Con chó tưởng y đùa với nó, bốn chân quắp chặt lấy chân Trương Thắng. Bộ quần áo này rất đắt tiền, mà y lại là người tiết kiệm, vội hô:

- Này này, lợn nhà ai đấy, mau mang đi đi.

Bên cạnh có cô gái đang vùi đầu ăn mỳ, đáp:

- Đây đây, của tôi đấy, nó là chó.

Trương Thắng lúng túng:

- Ha ha ha ... Thì ra là chó, trông đáng yêu lắm! Ha ha ha ...

Cô gái trên hai mươi, cũng không phải loại xinh đẹp xuất sắc, nhưng trông thân thiện dễ gần như em gái hàng xóm, cái mặt tròn tròn như quả táo đỏ, trông mà chỉ muốn "cắn" một cái. Đôi mắt linh động liếc xéo Trương Thắng, khó chịu vì y gọi chó của mình là lợn.

- Không giống lợn, ha ha, thật ra không giống chút nào.

Trương Thắng cười khan:

- Hừm.

Cô gái cong môi, lấy trong túi ra cái khăn tay, thong thả long miệng rồi đứng dậy:

- Heo con, đi nào.

https://thuviensach.vn

Con chó buông chân Trương Thắng ngay lập tức, sủa gâu gâu nhảy lên đùi cô gái, lúc này mới để ý kỹ, cô gái cao chừng mét sáu, khung xương tinh tế, vóc dáng cân xứng. Có điều ăn mặc tùy tiện, cái áo phông rộng thùng thình che cả mông, quần cũng rộng, theo sau là con chó trông như lợn, rất khôi hài.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Thiên Sứ Hay Ma Nữ

Quách Y Tinh nằm ngửa trên giường, một chân treo lên, vẫn bộ dạng nửa sống nửa chết, vậy mà ngửi thấy mùi thức ăn lập tức hưng phấn gọi:

- Thắng, làm sao lâu thế?

Trương Thắng lúc đó còn chưa vào phòng, thán phục luôn, xách hai cái túi đi tới:

- Anh là quỷ đói phục sinh à, xa như vậy đã ngửi thấy.

Quách Y Tinh xua tay:

- Không, không, anh không nói cái đó, vừa rồi anh nhìn thấy y tá trực đêm. Oa, đó mới gọi là dễ thương, xưa nay anh chưa bao giờ tưởng tượng ra con gái mặc đồng phục trắng lại thu hút như thế. Đáng yêu chết người, xinh lắm ấy, cậu mà ở đó cũng mê luôn.

Trương Thắng khinh bỉ:

- Cần tới mức đó không, chị dâu cũng xinh đẹp chẳng ai bằng, anh thích về bảo chị ấy mặc cho mà xem, máu nữa thì mua đồ Nhật, trang phục y tá Nhật có đủ kiểu, thích thế nào có thế đó.

Quách Y Tinh cười dâm dật:

- Chú đúng là em anh có khác, hôm nay nhìn em y tá dễ thương đó anh liền nghĩ ngay đến vợ anh, cũng muốn cô ấy mặc thử xem thế nào, hề hề, tốt nhất bên trong không mặc gì hết.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng cũng hớn hở:

- Nhớ chụp vài cái ảnh cho em xem với nhé, chị dâu mặc đồ y tá, chậc chậc, mói tưởng tượng thôi ...

Đúng lúc thì nghe ngoài cửa có tiếng hừ lạnh, nghe giọng thì có vẻ là cô gái, y quay đầu lại, không thấy ai cả, hỏi:

- Ai đấy?

Không có người đáp.

Quách Y Tinh trừng mắt với Trương Thắng, chỉ là mắt y sưng húp, nên cố lắm mí mắt chỉ giật giật vài cái thôi:

- Đừng có đánh trống lảng, muốn xem thì về bảo Tiểu Lộ mặc cho mà xem. Nếu không cậu cũng nhập viện với anh, hô hô, như thế ngày ngày được nhìn ngắm thiên sứ áo trắng dễ thương kia rồi.

Trương Thắng lườm hắn:

- Em lại không bị đánh thành đầu heo như anh, nhập viện thế nào?

- Dễ lắm, cậu đi ra kia, nói với cái tường "xuyên tường, xuyên tường!", sau đó lấy sức lao thẳng tới, đến khi cậu tỉnh lại sẽ thấy trần nhà màu trắng, ra giường màu trắng cùng với y tá dễ thương rồi.

Làm sao mình kết bạn với cái tên này nhỉ, Trương Thắng chịu thua đưa mỳ tới:

- Anh còn ba hoa được, xem ra thương thế không nặng.

Bệnh viện này làm ăn không tốt, phòng bệnh ba giường mà chỉ có mình Quách Y Tinh, thế là Trương Thắng ở lại chăm sóc cũng tiện hơn nhiều,

https://thuviensach.vn

mỗi tội hai cái giường kia không có bệnh nhân, nên cũng không có chăn gối.

Trương Thắng toàn thân hàng hiệu, quần áo Quách Y Tinh thì chẳng khác gì mớ rau, nên y cởi áo khoác, quấn quần áo của hắn lại thành gối, kể lý tưởng và câu chuyện sáng nghiệp của mình, càng nói càng hưng phấn.

Do mai mới có thể kiểm tra sâu hơn, hiện Quách Y Tinh mới dùng thuốc ngoại thương, băng bó, không phải chăm sóc nhiều, cả đêm cũng không thấy cô y tá dễ thương mà Quách Y Tinh nói đâu, sắp 12 giờ, hai người mới chán chuyện lăn ra ngủ.

Thời tiết đã vào mùa thu, lúc tỉnh chẳng nhận thấy, nhưng ngủ rồi hàn khí nặng dần. Sáng hôm sau Trương Thắng thức dậy thấy cổ họng ran rát, đoán chừng là bị cảm.

Khi có triệu chứng cảm chỉ cần mau chóng uống thuốc là có thể chống lại, đợi tới khi phát tác thì chỉ còn cách chịu đựng tới khi khỏi thôi, uống thuốc không mấy tác dụng nữa. Trương Thắng từ nhỏ tới lớn sức khỏe cực tốt, dầm mưa dãi nắng chẳng biết bệnh tật là gì, cho nên chủ quan, hơn nữa còn phải đưa Quách Y Tinh đi khám bệnh, không để ý tới chút khó chịu nhỏ đó.

Từ nhà vệ sinh đi ra, Trương Thắng phát hiện cánh cửa phòng trực ban đối diện để mở, một y tá đang đứng bên trong, vóc người nho nhỏ xinh xinh, mặc chiếc áo trắng vừa thân, lưng hướng về phía cửa, rất có mỹ cảm.

Chẳng lẽ đây chính là thiên sứ áo trắng mà Quách Y Tinh khen không ngớt miệng?

Trương Thắng nhìn thêm vài lượt, cô y tá trực ca đêm này chắc là làm biếng ngủ mất rồi, đầu tóc hơi rối, buộc lại tùy tiện bằng một cái nịt, sau đó lấy sau bàn một cái mũ, xoay người đi ra.

https://thuviensach.vn

- Anh nhìn cái gì?

Cô y tá vừa mới đi ra là trợn mắt chất vấn, xem ra vừa rồi Trương Thắng nhìn trộm không qua được mắt cô:

Trương Thắng nhìn mặt cô gái thấy quen quen, nhưng không nhớ ra mình từng gặp y tá dễ thương như thế này ở đâu, mắt sáng môi hồng răng trắng, lại thêm đồng phục y tá trắng muốt, vóc người nhỏ xinh, đúng là giống một tiểu tiên nữ ở trên thiên đường xuống.

Có điều tiểu tiên nữ này hơi cáu kỉnh, nhìn Trương Thắng từ trên xuống dưới, mày nhíu lại, tỏ vẻ khó chịu. Trương Thắng không hiểu vì sao lại thế, từ sau khi được Sở Văn Lâu "tân trang", y rất tự tin về bề ngoài của mình, gương mặt tuấn tú, ăn mặc giống nhân sĩ thành đạt, trừ cái bút mạ vàng cài ở ngực áo, cái dây chuyền vàng to quá khổ đẹp ở cổ hơi tục, y thấy mình không có chỗ nào khiến người ta ghét cả, mà phải nói ngược lại mới đúng, lúc y đi làm thủ tục ở cơ quan chính phủ, rất nhiều cô gái thấy y là thái độ nhiệt tình hẳn lên.

Trương Thắng sờ mũi nói:

- Không nhìn gì cả, tôi chỉ muốn hỏi rằng bạn tôi bao giờ mới tái khám?

Cô y tá khinh bỉ:

- Đừng tưởng tôi không biết anh nhìn trộm, đồ biến thái.

Trương Thắng bật cười:

- Này, cô nói cái gì vậy, tôi nhìn trộm cô cái gì? Cô đang thay quần áo hay đang tắm mà tôi nhìn trộm?

- Bị loại người như anh nhìn thấy buồn nôn.

Lúc này cuối hành lang y tá trưởng gọi:

https://thuviensach.vn

- Nhược Lan, cô qua đây một chút nào.

Trương Thắng liền chú ý tới tên và chức vụ cô y tá ở tấm biển trước ngực, Tần Nhược Lan, cô gái này mà cũng xứng với hoa lan, có mà là ớt ấy.

Không ngờ Trương Thắng nhìn bình thường, Tần Nhược Lan lại hiểu lầm, nam nhân nhìn nữ nhân, tầm mắt cao một chút thì gọi là thưởng thức, thấp một chút thì thành lưu manh rồi, con gái là người ta tuy nhỏ nhắn, nhưng ngực lại không hề nhỏ, thường xuyên thu hút những ánh mắt dâm tà, tức giận dẫm lên cái giày da sáng bóng của y một cái, ưỡn ngực, hất hàm bỏ đi.

Trương Thắng chỉ còn biết cười trừ, chứ làm sao? Đi đánh người ta chắc, y muốn lắm, nhưng là đánh mông cơ, mà hiển nhiên không thực hiện được rồi, đẩy cửa về phòng bệnh.

Không biết vì sao, cô gái này thành kiến với mình, có điều tuy cô vô lý, nhưng giống đứa em gái tinh nghịch, nên Trương Thắng chẳng giận.

Nam nhân ngắm nữ nhân chia ra nhiều cấp bậc, loại tầng cấp thấp nhất thì nhìn mặt, có chút tầng cấp thì nhìn ngực, loại cao cấp thưởng thức phần mông, còn đạt tới tạo nghệ rồi thì nhìn ấn tượng chỉnh thể và khí chất. Còn cái loại nhìn nữ nhân nghĩ tới chuyện XXOO thì là thứ nghiệp dư, không tính.

Cô gái này khí chất và hình tượng, hình thể rất phù hợp với nhau, khiến cô mang một vẻ thân thiện, người ta nhìn là muốn cưng chiều. Đại khái là bình thường được nuông chiều quen nên sinh tính đành hanh.

- Anh Quách, hôm qua không kịp đặt cơm cho anh, phải đi ra mua, lão nhân gia buổi sáng muốn ăn gì?

- Cho anh bát mỳ sào đi.

https://thuviensach.vn

Quách Y Tinh cảm động nói:

- Thắng, giờ cậu là ông chủ lớn rồi, ngày biết bao nhiêu việc, làm phiền cậu như thế, trong lòng anh day dứt lắm.

- Ngậm cái mồm thối lại, em đi mua đồ ăn sáng.

Trương Thắng ra tới cửa, chợt quay đầu lại cười:

- Phải rồi, em thấy cô y tá như thiên sứ kia rồi đấy, có phải cái cô người nho nhỏ, tóc ngang vai uốn quăn không?

Quách Y Tinh lập tức lên tinh thần:

- Đẹp lắm phải không?

Trương Thắng lắc đầu, cố ý làm ra vẻ thâm trầm:

- Loại con gái đó gần thì khinh nhờn, xa thì oán trách, anh lại coi như thiên sứ, có mà ma nữ ấy.

Đang nói thì thấy Quách Y Tinh ra sức háy mắt với mình, cảm giác chẳng lành quay đầu lại, quả nhiên tiểu ma nữ đang ở sau lưng, mặt hầm hầm.

Tần Nhược Lan lạnh lùng nói:

- Chín giờ xuống lầu kiểm tra.

Dứt lời là đi thẳng.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Huynh Đệ Cùng Nằm Viện

Quách Y Tinh cười hả hê:

- Ha ha ha, Thắng à, anh thấy hôm nay cậu gặp vận xui rồi, chỉ nói một câu bị tiểu mỹ nhân nghe thấy, ha ha ha ...

Trương Thắng kệ, nhún vai xuống lầu mua thức ăn, đi trên đường phố buổi sáng mùa thu, tự nhiên cảm thấy đầu hơi nóng, người cũng uể oải, thời gian qua chạy xuôi chạy ngược lo chuyện mở công ty, kỳ thực tinh thần lẫn thể lực đã cạn, dựa vào ý chí cầm cự, giờ bị chút bệnh nhỏ khơi lên toàn bộ sự mệt mỏi đó.

Mồm nhàn nhạt, chả muốn ăn gì, Trương Thắng mua cốc sữa đậu uống, rồi mang mỳ xào về cho Quách Y Tinh.

- Anh ăn đi.

Trương Thắng đặt hộp mỳ lên bàn, ném túi rau thơm, dưa chua lên tủ đầu giường:

- Sắc mặt cậu trông tệ lắm, không phải bị bệnh chứ?

Trương Thắng nằm xuống giường:

- Không sao, cảm chút thôi, em nằm chút là ổn.

Quách Y Tinh người băng bó như cái xác ướp, mở được hộp mỳ, nhưng tới mấy cái túi thì lóng nga lóng ngóng không mở nổi, còn làm giây buộc

https://thuviensach.vn

thắt chết vào. Trương Thắng thấy vậy gượng ngồi lên, chỉ thế thôi mà xương khớp đau nhức như muốn tạo phản:

- Để em làm.

Y đang mở túi thì Tần Nhược Lan mặt nặng mày nhẹ đi vào:

- Anh phải kiểm tra lại vài hạng mục, hôm nay đã thấy khỏe hơn chưa? Chân anh bị thương, chúng tôi chuẩn bị xe lăn, lát nữa sẽ có .. à, để bạn anh đẩy đi, xuống tầng một chụp phim. Ăn nhanh lên, lát nữa bệnh nhân nhiều lại phải đợi.

Trương Thắng không biết mình làm gì nên tội mà người ta thà nhìn ngang nhìn dọc chứ không nhìn mình, một vài cô gái là thế, thay quần áo là thay đổi hẳn con người, y không nhớ ra đây chính là cô gái mà y gọi chó người ta là lợn.

Chưa kể Tần Nhược Lan bắt đầu ca trực tới hỏi thăm tình hình Quách Y Tinh, đúng lúc nghe thấy Trương Thắng ba hoa chuyện mua quần áo y tá gợi cảm, sáng nay nhìn qua gương lại thấy y ở ngoài nhìn trộm mình, cuối cùng là nói xấu sau lưng, có ấn tượng tốt với y mới là lạ.

Trương Thắng rất không phục, gần đây y được các chị em "liếc mắt đưa tình" quen rồi, quyết tâm thay đổi hình tượng, nhiệt tình nói:

- Y tá Tần, cô yên tâm, xong ngay thôi.

Tay kéo mạnh một cái, túi mỡ hành rách toang, bắn hết lên ngực Tần Nhược Lan.

Thật ra bắn không nhiều, nhưng cái áo trắng muốt như thế, dù bẩn một chút dũng dễ thấy, huống hồ là lấm tấm một vạt như vậy.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Lan cho rằng Trương Thắng cố tình, giận mặt đỏ bừng, nhìn trừng trừng y, nói từng chữ một:

- Liếm ... Sạch ... Cho ... Tôi!

Bình thường Tần Nhược Lan hay chơi với con chó nói vậy quen rồi, không phát giác câu này có vấn đề, Quách Y Tinh nhìn mỡ bắn lên bầu ngực phập phồng vi tức giận, muốn cười lại không dám, cái mặt béo núc trông như táo bón.

Trương Thắng luống cuống:

- Không sao, không sao, dính một chút thôi.

Thế rồi, không hiểu tích tắc đo đầu óc mê muội hay ma xui quỷ khiến nà y lại đưa tay ra phủi vài cái:

- Cô xem, thế là không thấy nữa rồi.

Tần Nhược Lan chết đứng tại chỗ, ngây ngốc nhìn bàn tay "sờ soạng" lên chỗ chưa từng có một nam nhân nào được động chạm tới, đến khi Trương Thắng thu tay lại vẫn không có chút phản ứng nào.

Quách Bàn Tử nhìn cảnh đó, hai cái mắt sưng vù phát sinh kỳ tích chưa từng có trên lịch sử y học thế giới, không ngờ mở hết ra, lộ hai con ngươi đỏ rực.

Tần Nhược Lan chỉ mặt Trương Thắng, tay run run, nói không hoàn chỉnh:

- Anh ... Anh ...

- Tôi ... tôi ...

Trương Thắng chợt tỉnh ra, ấp úng hồi lâu nói một câu rất không nên:

https://thuviensach.vn

- Xin lỗi, xin lỗi, để tôi mua đền cho cô.

Tần Nhược Lan nghiến răng:

- Có phải nhập khẩu từ Nhật Bản không?

- Hả? Làm sao cô biết ...

Chuyện gì thế này, Trương Thắng thấy đầu óc lẫn lộn:

- Không, không phải nhập khẩu từ Nhật Bản, ý tôi là ... A, hôm qua cô nghe trộm.

- Anh là cái thứ gì mà tôi nghe trộm.

- Nhược Lan, có chuyện gì thế?

Y tá trưởng đi qua, thấy trong phòng ồn ào liền dừng chân lại hỏi:

- À, không có gì đâu ạ.

Tần Nhược Lan quay lại, trở mặt thần công luyện tới xuất sắc, cười đến là ngọt:

- Y tá trưởng, chị cứ làm việc đi, em đang an bài người bệnh lát nữa đi khám.

- Ừ, không có gì thì chị đi.

Y tá trưởng bán tín bán nghi rời đi:

Tần Nhược Lan trở lại phòng, vẫn nụ cười vui vẻ vô hại đó:

- Lưu manh, có phải anh thích tôi không?

- Hả? ... Tôi, không, không có.

https://thuviensach.vn

- Thế sao? Thật không có không? Vậy anh làm cái gì đấy?

Tần Nhược Lan nói một câu tiến một bước, Trương Thắng như tiểu cô nương sắp bị người ta cưỡng bức, lùi từng bước một, lùi tới máy sưởi bên cửa sổ.

- Có gì mà ngại không dám nhận chứ? Thích một cô gái có gì không tốt, nam nhân háo sắc thường dễ thành công, nam nhân không háo sắc cũng là không có tham vọng.

Trương Thắng và Quách Y Tinh nhìn nhau, lần đầu nghe thấy lý luận này, hơn nữa còn nói ra từ một cô gái, nhất thời không biết đối đáp ra sao.

Tần Nhược Lan nói xong, nụ cười thu lại, nghiến răng rít lên:

- Nam nhân có thể phong lưu, nhưng không được hạ lưu, nếu anh còn dám làm chuyện bỉ ổi như thế, xem tôi hạ độc chết anh không?

Trương Thắng mặt nhăn nhó:

- Gì, cô là người Ngũ Độc giáo à, cô y tá, tôi không có ý mà.

- Khỏi giải thích, lần này tôi tha cho anh, xem lại mình đi. Dám giả trò lưu manh ở bệnh viện công an à?

Tần Nhược Lan phất tay, nhìn trang phục Trương Thắng:

- Đừng ỷ có tí tiền mà làm càn.

Nói xong hầm hầm bỏ đi.

Quách Y Tinh đem khuôn mặt dấu dưới chăn nhô ra, mắt đảo loạn xạ, đợi một lúc mới hí hửng hỏi:

- Thắng, sờ có sướng không?

https://thuviensach.vn

- Xéo đi, ăn cho nhanh!

- Vậy mỡ hành đâu?

Trương Thắng vừa xấu hổ vừa giận:

- Còn đòi mỡ hành? Em từ bé tới giờ chưa bao giờ bị một cô gái giáo huấn như dạy con cháu như thế, còn không phải tại anh? Không thích ăn thì thôi.

Quách Y Tinh rụt đầu lại, lẩm bẩm:

- Anh đột nhiên muốn ăn bánh bao, phải là bánh bao Sơn Đông.

- Đợi đấy, trưa nay ăn bánh bao, em cho thuốc chuột vào cho anh chết luôn.

Hết buổi sáng rồi mà chẳng thấy Triệu Kim Đậu đâu, Trương Thắng tự mình đẩy Quách Y Tinh xuống lầu, làm các loại kiểm tra, chụp CT, siêu âm, xét nghiệm máu, nước tiểu ..

Đây là bệnh viện kiểu cũ, giữa cầu thang làm con dốc chuyên để đẩy xe, triệu chứng cảm của Trương Thắng càng ngày càng nặng, thể lực ngày càng yếu, mồ hôi trộm đổ ra liên tục. Khi y đẩy Quách Y Tinh từ tầng năm xuống, không biết ai nhổ đờm ra sàn, Trương Thắng đẩy xa không nhìn thấy, trượt chân, y chỉ kịp dẫm phanh xe đẩy, còn bản thân ngã cầm đầu xuống.

Trương Thắng lăn hết con dốc mới ngừng lại, mở mắt ra, chỉ thấy trước mắt tối om, tưởng bị hỏng mắt rồi, lòng hoảng sợ, đột nhiên trước mắt sáng lên, sau đó có giọng con gái quát mắng:

- Chui xuống dưới áo tôi nhìn cái gì? Á, lại là tên lưu manh nhà anh, chiêu này cũng dùng, nói! Đã nhìn thấy gì chưa?

https://thuviensach.vn

Trương Thắng ê ẩm hết mình mẩy, đầu óc nôn nao xay xẩm, còn nói gì được.

- Thắng, cậu có làm sao không?

Quách Y Tinh ngồi trên xe lăn hốt hoảng gọi:

Trương Thắng yếu ớt nói:

- Không, không ..

Tần Nhược Lan hừ một tiếng:

- Tất nhiên là không thấy gì, tôi mặc quần jean mà, này, làm sao không nói ... Á, anh chảy máu nhiều quá.

Trương Thắng đưa tay sờ lên đầu, quả nhiên tay toàn là máu, rồi ngất xỉu...

Khi Trương Thắng tỉnh lại thì thấy trước mắt toàn một màu trắng, đúng như Quách Y Tinh nói, trần nhà màu trắng, ra giường màu trắng, còn có ... cái gì đây nhỉ? Một mảng trắng xóa trước mắt, có nếp nhăn tạo nên hai hình vòng cung tròn như vẽ bằng compa ... Mông ai vậy?

Trương Thắng di chuyển tầm mắt đi một chút, là cô y tá trẻ đang khom người trải chăn đệm, chỉ thấy nửa khuôn mặt nhưng lập tức nhận ra, Quả Ớt chứ ai! Giật nảy mình, cái mông kia vẫn chĩa vào mũi y, nếu như cô gái đó mà biết mình nhìn thấy, thế nào cũng phiền to, thế là nhắm mắt vào, tiếp tục giả vờ hôn mê.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Không Phải Oan Gia Chẳng Chạm Mặt (1)

Tần Nhược Lan lúc này đang chỉ huy hai y tá nam:

- Trải xong rồi, khiêng anh ta lên giường, anh khiêng chân, anh ôm đầu, này, không phải là đang vác pháo, đỡ lưng người ta chút đi.

Trương Thắng cảm giác được có hai người đang nâng mình lên giường, bên cạnh có tiếng Quách Y Tinh khẩn trương nói:

- Nhẹ thôi, nhẹ thôi, vừa cầm máu, chưa băng bó, đừng để cọ vào gối, thế, đặt thẳng vào.

Tần Nhược Lan mắng:

- Anh còn hiểu hơn tôi phải không? Chân còn sưng đó, đừng cố đứng, nằm xuống giường.

Mặt đất rung chuyển, xem ra tên béo nghe lệnh nằm xuống rồi, trước mặt tiểu ác ma này, không mấy nam nhân dám cãi lời.

Nghe ngóng thấy đám người kia đã đi, Trương Thắng còn cẩn thận đợi thêm một lúc mới vờ ú ớ mở mắt ra, làm bộ vừa tỉnh, chỉ thấy Quách Y Tinh tay chống cằm, cái chân sưng gác lên cái chân lành, giống bức tượng phật nằm nhìn y không chớp.

Thấy Trương Thắng tỉnh lại, tên béo đa sầu đa cảm rơm rớm nước mắt:

- Cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi, không sao chứ, anh sợ chết đi được.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng nhìn người anh em cùng hoạn nạn, cười khổ:

- Em không sao, hôm qua không đắp chăn nên bị lạnh, ai ngờ người yếu thành thế này.

Lúc này cửa phòng mở ra, Triệu Kim Đậu hớt hả hớt hải đi vào, tay xách một cái túi lớn, không biết bên trong có cái gì, vừa vào đã la hoảng:

- Thắng .. cậu, cậu làm sao thế?

Trương Thắng cười yếu ớt:

- Chị dâu tới rồi, mau ngồi đi, em không sao đâu, ngồi rồi nói.

Triệu Kim Đậu phải nói cực kỳ xinh đẹp, một mái tóc đen mượt xõa ngang vai, ngũ quan tinh xảo, mang theo chút mỏi mệt, con đã học tiểu học rồi nhưng vóc dáng vẫn như thiếu nữ, lại hơn thiếu nữ ở đường cong mạn diệu, đầy sức sống.

Một chiếc áo sơ mi màu xám rất bình thường, nhưng dưới áo là hai ngọn đồi nhô cao, khiến người ta không để ý tới cái áo đó đã sờn cũ, cô mặc chiếc quần nhung bó cũng là loại rẻ tiền, hai làm mông càng thêm nổi bật, eo vì thế mà cũng thon gọn hơn nhiều.

Cô ngồi xuống cái ghế giữa hai chiếc giường, gương mặt trẻ trung xinh đẹp cùng vóc người yểu điệu, bất kỳ ai nhìn thấy khó mà tin đống "phân trâu" nằm ở giường bên cạnh là chồng cô, ngược lại Trương Thắng trông càng xứng đôi vừa lứa hơn.

Quách Y Tinh ho một cái, nhắc nhở Triệu Kim Đậu ai là nhân vật chính ở đây.

- Béo, anh bị làm sao, ai đánh anh?

https://thuviensach.vn

Quách Y Tinh thêm dầu thêm mỡ kể lại quá trình bị thương, Triệu Kim Đậu vừa nghe vừa lấy đồ trong túi ra cho vào tủ đầu giường, bàn chải đánh răng, khăn mặt, cốc chén, toàn là đồ dùng thường nhật, nghe hắn kể xong, mắng:

- Đi tắm thôi mà cũng đánh nhau với người ta, cả lớn lẫn nhỏ, đều chỉ giỏi gây chuyện sinh thị sinh phi, không để người ta bớt lo chút nào à?

- Đâu phải lỗi tại anh ..

Triệu Kim Đậu không nghe hắn giải thích, quay sang nói với Trương Thắng:

- Thắng, không phải chị nói cậu đâu, mà là nói hai cha con anh ấy. Xin lỗi cậu, tại Lão Quách nhà chị mà hại cậu thành ra thế này ...

Nói rồi đưa tay bàn ra sờ đầu Trương Thắng giọng nhẹ nhàng ôn nhu:

- Còn đau không?

- Cũng hơi hơi ạ.

Trương Thắng háy mắt nhìn Quách Y Tinh đang nghiến răng ghen tị sau lưng Triệu Kim Đậu.

Tần Nhược Lan đi vào, bê theo một cái khay trắng, thấy một thiếu phụ xinh đẹp ngồi bên Trương Thắng, ôn hòa nói:

- Cô là vợ người bệnh hả? Tôi phải băng bó vết thương.

- Vâng, để tôi nhường chỗ.

Triệu Kim Đậu vội đứng dậy:

Quách Y Tinh ho một tiếng, đính chính:

https://thuviensach.vn

- Đó là vợ của tôi đấy!

Chẳng ai chú ý tới hắn, Trương Thắng thì cảnh giác nhìn Tần Nhược Lan, sợ cô gái này mượn việc công báo thù riêng, không ngờ Tần Nhược Lan rất chu đáo dùng kẹp gắp bông thấm cồn, giúp y rửa vết thương, sau đó xoa thuốc băng bó, động tác tiêu chuẩn, không đau chút nào.

- Được rồi, thương thế không nghiêm trọng, không cần lo. Chỉ là anh lại sốt nữa, cho nên người mệt mỏi, tôi đã giúp anh lấy thuốc, lát nữa truyền thuốc. Bạn anh đã làm thủ tục cho anh nằm viện rồi ...

Trương Thắng nghe vậy hơi gấp:

- Gì mà nằm viện, công ty còn bao nhiêu việc phải xử lý, truyền thuốc xong là tôi đi ...

Nói tới đó mới nhớ ra vụ án của Quách Y Tinh còn chưa xong, sợ Nghiêm Hổ ngầm hoạt động, đồn công an đưa ra kết luận, lấy di động ra, trực tiếp gọi cho Trương Nhị Đản, giọng ông ta oang oang, Trương Thắng đưa di động cách xa một đoạn, Tần Nhược Lan đứng bên cũng nghe thấy.

- Tôi biết rồi, chuyện này để tôi, tốt xấu gì chúng ta cũng là đối tác, chuyện của cậu là chuyện của tôi. Chụp ảnh, khám bệnh xong chưa? Cậu phái người đưa tới đồn công an, tôi sẽ gọi điện cho Ngải Qua, xem xem hắn làm ăn ra sao ..

Tần Nhược Lan nhìn Trương Thắng một cái, cô là y tá bệnh viện công an, biết tên cục trưởng chi cục, không ngờ cái tên lưu manh này cũng có lai lịch.

- Vâng, làm phiền lão gia tử rồi.

- Khách khí gì, phải rồi, bạn cậu có yêu cầu gì không?

https://thuviensach.vn

Trương Thắng che điện thoại, hỏi:

- Anh Quách, Trương lão gia tử hỏi anh có yêu cầu cụ thể gì không?

Quách Y Tinh thấy Trương Thắng ngồi gọi một cú điện thoại mà có vẻ định đoạt xong mọi việc, bấy giờ mới ý thức thêm rõ ràng thân phận người anh em này đã khác xa, rụt rè nói:

- Cũng không cần ... Chỉ cần tiền khám chữa bệnh là được rồi.

Nghe Trương Thắng thuật lại xong, Trương Nhị Đản cười lớn:

- Chỉ đơn giản vậy thôi, người bạn này của cậu đúng là thành thật, giống hệt cậu, ha ha ha, yên tâm, thể diện Trương Nhị Đản này rẻ thế à? Tiền nghỉ việc, tiền bồi dưỡng, không thiếu cái nào, để chúng biết lần sau vung nắm đấm ra phải suy nghĩ, thế nhé! Tôi cúp đây.

Quách Y Tinh hỏi vội, giọng vừa sợ hãi vừa phấn khích:

- Ông ấy là Trương ...

Hắn không dám gọi thẳng tên, sửa giọng:

- Trương lão gia tử của tập đoàn Bảo Nguyên à?

- Đúng thế, có ông ấy ra mặt, đồn công an không dám thiên vị nữa, chúng ta mau đưa bệnh án và ảnh tới.

Quách Y Tinh làm nhân viên nhà nước rảnh rang, uống trà đọc báo suốt, ít nhiều cũng nghe tới danh tiếng Trương Bảo Nguyên, nhưng Triệu Kim Đậu thì không rõ mấy, vui vẻ nói:

- Để chị đi đưa cho, Thắng, cám ơn cậu nhiều lắm.

https://thuviensach.vn

Trong lúc Trương Thắng nói chuyện thì có một nam nhân mặc áo ngủ, râu ria lởm chởm, hình như truyền thuốc có vấn đề nên gọi Tần Nhược Lan đi.

Triệu Kim Đậu lấy trong tủ ra hai quả táo, rửa sạch, mang về cho chồng và Trương Thắng, sau đó ngồi dạy chồng, Quách Y Tinh chỉ biết vâng dạ cười bồi, không cãi câu nào, Trương Thắng coi như vừa ăn táo vừa được xem kịch vui, rất thoải mái.

Một lúc sau Tần Nhược Lan vội vội vàng vàng chạy về, cầm theo chai nước muối và ống truyền dịch, vừa mới xuyên xong ống thì nam nhân ăn mặc lôi thôi kia lại xuất hiện quát tháo:

- Y tá, cô xem cho tôi đi, làm ăn kiểm gì, lần này thuốc chẳng chảy giọt nào.

Tần Nhược Lan chán nản nói:

- Cha ông huyết quản quá nhỏ, cơ thịt lại co rút, di chuyển một chút dễ bị tắc kim, để tôi qua đó.

Chưa kịp đi đã có tiếng y tá trưởng gọi:

- Nhược Lan, vừa rồi điện thoại gọi tới, tưa nay có ca phẫu thuật, cô mau chuẩn bị đi.

Triệu Kim Đậu thấy Tần Nhược Lan bận rộn như thế, nói:

- Công việc của cô đúng là khổ cực, trong bệnh viện, y tá hắn là mệt nhất?

Tần Nhược Lan cười hì hì:

- Còn đỡ đấy, y tá khoa ngoại không mệt như khoa khác, chỉ là chuyện đột phá hơi nhiều. Thực ra công việc y tá ổn định, rèn luyện thể lực tốt, coi

https://thuviensach.vn

như giảm béo miễn phí. Chị không biết đấy, em vốn béo như heo con, từ khi làm y tá mới ngày càng gầy, nên em thích trực đêm, không có y tá trưởng, rất tự do ..

Trương Thắng thấy cô tự ví mình trước kia như heo con, cố nhịn cười, nhưng khóe môi bán đứng y, bị Tần Nhược Lan trừng mắt cho một cái, sau đó quay sang treo bình, xoa cồn tay y, giơ kim lên.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Không Phải Oan Gia Chẳng Chạm Mặt (2)

Trang phục y tá trắng tinh, một lọn tróc quăn quăn từ dưới mũ nhô ra, thanh tân, tinh tế, cô gái trông như nụ hoa lan trắng đang từ từ hé nở, nhưng đôi mắt ... sao lại có sát khí?

Trương Thắng run run:

- Y tá, cô, cô .. hạ thủ lưu tình.

Tần Nhược Lan không hề có ý lợi dụng công việc để hành hạ y, khi đó thấy y ngã từ trên thang xuống, coi như bị báo ứng rồi, tính cô giận nhanh, qua cũng nhanh, thấy Trương Thắng sợ như vậy càng cười thầm tới đau bụng, bất mãn cũng tan hết, nhưng lại nảy ý trêu chọc y, yêu thích cái đẹp thì nam cũng như nữ thôi, nếu là Quách Y Tinh thì cô chẳng có hứng dây dưa với y, cố ý làm vẻ xấu hổ trêu chọc:

- Lưu tình gì chứ, người ta quen anh à?

Tiểu ma đầu này thật độc ác, nhưng giờ rơi vào tay cô ta rồi, người ta là dao thớt, mình là cá thịt còn nói gì được nữa, Trương Thắng nhắm mắt lại, quay đầu đi.

Tần Nhược Lan thấy y khẩn trương quá độ, nói:

- Này, anh thả lỏng một chút.

Triệu Kim Đậu không biết hai người họ có xung đột, hiểu lầm Trương Thắng, vỗ tay y, cười khúc khích:

https://thuviensach.vn

- Thắng, lớn thế này rồi sao còn sợ kim tiêm?

Oan, Bao Công ơi, người ở đâu, con oan quá, Trương Thắng thấy hôm nay mình mất hết sạch hình tượng rồi.

Trương Thắng mở mắt ra định nói thì thấy Tần Nhược Lan đã đâm kim xuống, bất giác giật mình, thế là kim cong đi, Tần Nhược Lan tức tối quát:

- Làm cái gì thế hả? Có đau vậy không? Lớn tướng rồi, muốn người ta dỗ như trẻ con mới phối hợp à?

Cô không có ý chỉnh Trương Thắng, nhưng không giải thích được nữa rồi, lòng rất ấm ức.

Còn Trương Thắng càng thêm khẳng định Tần Nhược Lan cố tình, chỉ lạnh lùng nhìn không đáp, ánh mắt đó khiến Tần Nhược Lan càng thêm tức giận, tay run lên, vừa sinh ra chút thiện cảm với y cũng biến mất.

Mất ba lần đâm kim nữa mới xong, Tần Nhược Lan không nói không rằng đi luôn.

Triệu Kim Đậu mẫn cảm nhận ra rồi, hỏi:

- Thắng, cậu và cô y tá đó trước kia quen nhau à?

Quách Y Tinh nào dám để vợ biết mình khen cô y tá đó không ngớt miệng, sợ Trương Thắng lỡ lời, nói:

- Không có chuyện gì lớn, lúc Thắng Tử đưa anh tới có cãi nhau với cô ấy mấy câu. Anh không sao nữa rồi, sinh hoạt tự lo được, em mang mấy thứ cảnh sát cần tới cho họ đi, tránh người Thắng Tử nhờ hỏi tới lại không có chứng cứ.

Tần Nhược Lan mang theo một bụng ấm ức trở về phòng trực, có điện thoại gọi tới, nhấc lên gắt gỏng nói:

https://thuviensach.vn

- A lô.

Có tiếng cười như chuông bạc vang lên:

- Sao, bị bệnh nhân chọc tức à?

Tần Nhược Lan hậm hực nói:

- Đâu được như chị, nghề của chị là chuyên môn giáo huấn người khác, còn em chuyên môn bị người ta giáo huấn.

- Được rồi, ai bảo trước kia em lập chí muốn làm Florence Nightingale chứ, nói cho em một tin vui, chị được nhận rồi, ở lại đội cảnh sát hình sự.

Florence Nightingale: Người sáng lập ngành y tá.

Tần Nhược Lan nghe vậy cũng vui vẻ:

- Thật à, vừa tốt nghiệp xong đã được giữ lại đội cảnh sát hình sự, Nhược Nam, chị thật lợi hại.

- Đương nhiên, không xem xem chị của em là ai? Lúc ở trường cảnh sát chị đã là thiên tài trinh thám hỗ trợ phá vụ án buôn bán thuốc phiện, tất nhiên dùng chị rồi.

- Xì.

Tần Nhược Lan xem thường:

- Chẳng biết hôm đó ai về nhà sợ phát khiếp, nếu không có quý nhân tương trợ nhắc nhở thì đã bị người ta cưỡng bức trong phòng bao, giờ làm tình nhân của bọn buôn ma túy.

- Không nói nguy hiểm một chút làm sao dọa được em? Biết chị ở đội nào không? Điều tra kinh tế đó, bao nhiêu người nhờ cậy quan hệ mà

https://thuviensach.vn

không vào được.

Chi đội điều tra kinh tế là bộ phận béo bở nhất trong cảnh sát hình sự, chuyên môn điều tra tội phạm lừa đảo và tiếp xúc với giới công thương. Trong đội thường phát thưởng, đều trích phần trăm từ vụ án được phá, đó là chuyện công khai, hợp pháp, vì người bị hại luôn nóng lòng muốn họ mau chóng phá an, cam tâm tình nguyện chi tiền thưởng cùng chi phí phá án.

Tần Nhược Lan sáng mắt:

- Tốt tốt tốt, quá tốt, sau này giày dép, quần áo của em không cần xin cha mẹ, tốt quá.

- Này này, nói rõ, là của chị, em muốn ăn tiêu xả láng thì tìm bạn trai đại gia cung phụng đi, đừng có nhắm vào ví của chị.

Hai chị em đang nói chuyện thì "két" một tiếng, y tá trưởng mở cửa đi vào:

- Nhược Lan, xe cấp cứu sắp tới, cô mau tới phòng phẫu thuật chuẩn bị, còn ngồi đây tán gẫu điện thoại à?

Tần Nhược Lan lè lưỡi, nói nhanh vào điện thoại:

- Tối nay em không trực, gọi vài người bạn đi chơi, happy chút, chị đi không?

Bên kia từ chối ngay:

- Chị thích ở nhà đọc sách, không thích ra ngoài chơi điên, muốn chị đi để trả tiền cho em à, mơ hão!

- Đồ hẹp hòi.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Lan vội cúp điện thoại, cười trừ với y tá trưởng đang mặt ngày càng khó coi:

- Hì hì, em đi ngay, đi ngay.

Trương Thắng định truyền dịch xong là đi, nên không nói cho Tiểu Lộ biết, để cô khỏi lo, giờ phải nằm viện vài ngày, sau khi gọi một loạt điện thoại báo đám Từ Hải Sinh biết tình hình của mình, truyền dịch xong gọi điện tới nhà máy in, Tiểu Lộ nghe nói y bị thương vào viện, lo lắng lắm, hỏi tỉ mỉ thương thế xong nói chiều sẽ tới thăm.

Chắc là văn phòng không có ai, trước khi cúp máy, Tiểu Lộ còn lớn gan muốn y hôn mình ba lần, nói yêu mình ba lần mới chịu, Trương Thắng cười hì hì ra khỏi phòng bệnh, đứng ở hành lang ngó trước ngó sau, hôn di động "chụt chụt chụt" ba cái liền, sau đó lén lút nói:

- Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu ...

Tần Nhược Lan đẩy cửa ra, nhìn thấy Trương Thắng đang giở trò với cái điện thoại.

- Em ..

- Chụt em cũng yêu anh.

Tiểu Lộ nói thật nhanh, cụp một cái cúp điện thoại.

Tần Nhược Lan ném cho y một ánh mắt ghê tởm.

Trương Thắng câm nín, làm sao cứ gặp phải nha đầu này trong tình huống không hay ho như thế.

….

https://thuviensach.vn

Triệu Kim Đậu buổi chiều có một đợt hàng cô nhập sẽ tới, cần trở về nhận, cho nên tới đồn công an nộp tài liệu xong sẽ không tới nữa. Dù sao thương thế của Quách Y Tinh cũng chỉ ở ngoài da, chỉ cần tĩnh dưỡng, không cần chăm sóc, cô nghiệm thu hàng xong lại còn phải đi đón con trai nữa. Người nghèo khó, cả ngày lăn lộn kiếm sống, đâu ra thời gian xa xỉ quấn quít gì chứ.

Buổi trưa Tiểu Lộ tới nơi, thấy thương thế của Trương Thắng không nghiêm trọng như mình nghĩ mới thở phào. Cô đã qua nhà Trương Thắng, vì y dặn đừng cho người nhà biết, nên cô chỉ nói là lấy cho y ít quần áo để thay, quan hệ hai người đã xác lập, Trương Thắng cũng chính thức đưa cô về nhà giới thiệu với cha mẹ rồi, ông bà Trương tất nhiên mừng hết cỡ, đã nghiễm nhiên coi Tiểu Lộ là con dâu trong nhà, Trương Thắng có đi biền biệt cả tháng cũng mặc xác, nhưng dăm ba bữa là cha mẹ y lại gọi Tiểu Lộ sang ăn cơm.

Mười giờ sáng Tiểu Lộ đã xin nghỉ phép rời nhà máy, mua một con gà đem tần mang cho Trương Thắng, làm Quách Y Tinh cũng được hưởng sái, có điều toàn thân hắn băng bó, nên chỉ có thể cầm hũ sứ húp canh sùm sụp thôi.

Trương Thắng thì chẳng qua chỉ rách ít da đầu, chân tay xước xát một ít, thêm vào cảm nhẹ, thế mà bây giờ độn gối thật cao, nằm ì ra như tàn tật cấp 4, chẳng động chân động tay, để Tiểu Lộ xé thịt gà tới tận miệng, Quách Y Tinh nhìn mà nghiến răng ken két, trút hết tức giận vào cái hũ canh.

Tiểu Lộ dùng thìa nhỏ múc từng thìa canh, đưa tới bên miệng thổi khe khe, sau đó đưa tới miệng Trương Thắng, canh thơm ngọt, thịt gà mềm non, quan trọng nhất là có tiểu mỹ nhân môi hồng răng trắng, ôn nhu chăm sóc, Trương Thắng thấy mình ngã cú này cũng không uổng.

Tần Nhược Lan đi vào, kiểm tra nhiệt độ cho Trương Thắng.

https://thuviensach.vn

Không biết làm sao, cô nhìn thấy Trương Thắng là muốn chế nhạo y, nhìn thấy y rúm ró trước mặt mình, trong lòng khoan khoái, thế thôi, nếu nói là căm ghét y thì không phải.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Không Phải Oan Gia Chẳng Chạm Mặt (3)

Bình tâm mà luận, trong tất cả số bệnh nhân mà Tần Nhược Lan phụ trách ở khu này, tiếp xúc với Trương Thắng là nhẹ nhõm nhất, trực giác phụ nữ cho cô biết, bất kể mình nổi giận với y thế nào, người này cũng sẽ chỉ chịu đựng thôi, không giống bệnh nhân khác đi tố cáo cô. Cũng không giống với bệnh nhân khác, cho dù trong lòng cô khó chịu thế nào cũng phải nở nụ cười giả dối.

Thấy Tiểu Lộ tận tâm chăm sóc Trương Thắng như thế, Tần Nhược Lan có chút ngạc nhiên, đúng là gái ngoan luôn thích trai hư, cô gái thuần khiết như nước, sao lại nhìn trúng tên bỉ ổi háo sắc? Chẳng lẽ vì tiền của y.

Cô kín đáo đánh giá Tiểu Lộ một phen, thanh lệ đoàn trang, ăn mặc giản dị tự nhiên, từ ánh mắt miên man tình ý, gần như không tồn tại người nào khác trừ tên xấu xa đang nhai chóp chép kia, có mù cũng nhận ra là thực sự yêu y.

"Thật là kỳ lạ", Tần Nhược Lan lẩm bẩm trong lòng, chợt nghĩ Trương Thắng làm đủ trò với mình như thế, mà trong lòng mình cũng không ghét y, té ra tên này là cao thủ tán gái, nhất định là thế rồi.

Quách Y Tinh vừa húp canh vừa nói:

- Tiểu Lộ nấu ăn khéo quá, thằng nhãi Trương Thắng này kiếm được em, là phúc tu mấy đời của nó.

Tiểu Lộ má đỏ hồng, có điều trong lòng rất thích.

https://thuviensach.vn

Quách Y Tinh thừa cơ mặt dày yêu cầu:

- Em nhất định phải ngày ngày tới thăm cậu ta nhé, mang thêm nhiều món ngon ngon, cơm nước ở nhà ăn không thể so được. Mai đổi khẩu vị đi, canh cá diếc.

- Cũng được ạ, nhưng mà ... canh cá có sao không ạ, anh ấy bị ngoại thương, nghe nói ăn đồ tanh không tốt cho vết thương.

Quách Y Tinh vỗ đầu:

- A, đúng, anh quên mất cái này.

Tần Nhược Lan ở phía bên kia lấy nhiệt kế dưới nách Trương Thắng ra, không kìm được nói:

- Đó là cách nói dân gian, không khoa học. Mất máu sẽ khiến cho protein và dinh dưỡng trong cơ thể người bệnh mất đi, từ đó tiêu hao dinh dưỡng dự trữ trong cơ thể, nếu không bổ xung đủ dinh dưỡng mới khiến vết thương lâu lành.

- Vết thương khó lành chủ yếu do không chú ý vệ sinh gây nhiễm trùng, còn thịt, cá, trứng giàu protein, nguyên tố vi lượng phong phú và vitamin B, có lợi cho vết thương, không hề có chuyện bị thương kỵ đồ tanh. Có điều ...

Tiểu Lộ nghe rất chăm chú:

- Chị y tá, có điều làm sao?

- Có điều bệnh anh ta chủ yếu là do cảm sốt, người bệnh kỵ nhất món thịt thà mỡ màng, vừa rồi ăn gà tân khẳng định mồm nhạt nhẽo vô vị, thậm chí buồn nôn ...

Tần Nhược Lan cười thầm trong bụng, tỉnh bơ nói thêm:

https://thuviensach.vn

- Nấu cho anh ta chút cháo trắng là tốt nhất.

Tiểu Lộ áy náy nhìn hũ gà tần mình mang tới, cô không biết mấy điều này.

Trương Thắng tình tứ nhìn Tiểu Lộ, kệ Tần Nhược Lan bày trò thị phi:

- Có điều em làm việc vất vả như vậy, không cần phí thời gian nấu cháo cho anh, anh nghỉ ở đây mấy ngày là được. Đợi khi nào rảnh ... Nấu canh sườn cho anh nhé, anh thích!

Canh sườn là món quà đầu tiên mà Tiểu Lộ tặng Trương Thắng, y nói thế là có hàm ý, Tiểu Lộ lòng ngot ngào, đưa khăn tay lau miệng y, dịu dàng "ừm" một tiếng.

Tần Nhược Lan thấy người ta hoàn toàn lờ mình đi rồi, quay lưng làm động tác nôn ọe.

Ăn xong, Tiểu Lộ ép Trương Thắng tới phòng về sinh thay đồ lót, thúc y uống thuốc, Trương Thắng như đứa trẻ con bị chiều hư, việc gì cũng phải để Tiểu Lộ giám sát dỗ ngọt mới làm, khiến Quách Y Tinh cũng phải ngứa mắt, nhưng cô chẳng thấy phiền, có người để chăm lo còn vô cùng hạnh phúc, mãi mới quyến luyến rời đi.

Giám đốc Quan sau khi nắm rõ được tình hình nhà máy, đã bắt đầu tiến hành tinh giản biên chế cồng kềnh, loại bỏ người chỉ ngồi ăn không làm, cô là trợ lý hành chính, công việc càng bận, không thể ở lâu. Trước khi đi còn mang theo cả áo ngoài của Trương Thắng, trên đó dính máu, cô phải giặt.

Tiểu Lộ đi rồi, Quách Y Tinh hết lời khen ngợi dung mạo, nấu ăn tới tính cách cô, đồng thời chỉ trích Trương Thắng có người yêu tốt như vậy mà không biết quý trọng, Trương Thắng chẳng giải thích.

https://thuviensach.vn

Đang định chợp mắt ngủ trưa thì cửa bật mở, có y tá dẫn theo đoàn người ồn ào đi vào, đó là một bệnh nhân chừng 45 - 50 gì đó, béo ngang ngửa với Quách Y Tinh, mặt to, mày rậm, giọng vang, bị viêm ruột thừa cấp, nghe người nhà hắn thảo luận thì có vẻ muốn cắt luôn cho rảnh nợ.

Người bệnh đó tuy đau đớn dày vò cho phờ phạc, song tính cách lạc quan, nằm trên giường vừa rên rỉ vừa hàn huyên với hai người Trương Quách.

- Tiểu Trương, ai cắm kim cho cậu thế, sao bầm cả vào thế thế kia?

Trương Thắng giơ tay lên xem, miệng méo đi:

- Đừng nhắc nữa, là cô y tá họ Tần cắm đấy .. Chắc phải mất năm lần mới thấy huyết quản.

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới, Tần Nhược Lan đi vào nói:

- Giường số ba, bây giờ cho anh truyền dịch trước, sau đó bố trí phẫu thuật.

Bệnh nhân giường ba vội nói:

- Truyền dịch sao, vậy có thể tìm cho tôi cô y tá nào kinh nghiệm một chút không, có cô gì đó họ Tần, là thực tập sinh hả? Đừng bố trí cô ấy, nghe cậu Trương đây nói bị cô ta đâm cho năm phát, tay bầm tím hết cả.

Tần Nhược Lan mặt như có lửa đốt, biện giải:

- Ai nói là năm phát, rõ ràng là bốn, sao đàn ông con trai ăn nói lại không thật, thêm dầu thêm mỡ như thế.

Thôi xong, Trương Thắng không biết kiếp trước mình nợ nần gì cô gái này không nữa, khốn khổ nói:

https://thuviensach.vn

- Không ... ý tôi không phải thế, tôi chỉ nói cô cắm kim hơi nhiều ... Khụ, à phải, phải, là tại huyết quản tôi nhỏ, cơ thịt teo, nên không dễ cắm kim, thật ra y tá Tần rất giỏi.

- Ồ, thế à?

Bệnh nhân giường ba bán tín bán nghi, còn Tần Nhược Lan thì cười thật ngọt, ông ta mới yên tâm để cô thực hiện chức trách.

Tới chiều Trương Thắng nằm trên giường điều hành công việc qua điện thoại, y ngoại trừ một ngày truyền dịch hai lần cùng thay thuốc thì chẳng còn gì nữa. Bệnh nhân giường 3 chỉ tiểu phẫu mất chưa tới một tiếng, về giường lại truyền dịch, chắc là thuốc tê chưa hết tác dụng, nên nói rất hăng, Trương Thắng không phải người hay chuyện, nhất với người chưa quen thân, nên ra phòng lấy nước hút thuốc.

Lúc này cũng đã muộn, mặt trời ngả về phía tây, nắng mùa thu vàng vọt heo hắt, chỗ của y lại ngược nắng, càng thêm tối, Trương Thắng đứng sát cửa sổ nhả mây phun khói, nhận được điện thoại Tiểu Lộ lén gọi tới, hai bên triền miên một hồi, Trương Thắng không khỏi đắc ý, Tiểu Lộ trước kia là cô gái rất ngoan, sẽ không bao giờ làm việc này, giờ đã hoạt bát hơn. Vừa mới cúp điện thoại thì nghe tiếng bước chân phía sau, là Tần Nhược Lan, tay cầm xà phòng, rửa tay ở vòi nước.

Tâm tình Tần Nhược Lan rất tốt, vừa rửa tay vừa hát, còn sửa sang lại mấy lọn tóc rối.

Trương Thắng nghĩ tới chuyện ở phòng bệnh, hơi xấu hổ, người ta là y tá, dựa vào phục vụ bệnh nhân kiếm cơm, mất mặt nhất là bị người bệnh chê bai nghiệp vụ không tốt, vì thế ném điếu thuốc đi, hắng giọng thu hút sự chú ý của Tần Nhược Lan:

- Y tá Tần, chuyện buổi chiều thật không phải, là giường ba hỏi, tôi thuận miệng đáp, không có ý nói xấu cô đâu.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Lan lạnh nhạt nói:

- Không có gì, tôi còn gặp những bệnh nhân khó chịu hơn nhiều, anh cũng là khá rồi ... Ừm, cô gái tới buổi trưa là ... vợ anh hả?

- Bạn gái, chúng tôi chưa kết hôn.

Tần Nhược Lan khẽ hất tóc ra sau đầu, dùng cặp tóc kẹp lại:

- Vậy anh là thanh niên chưa kết hôn đã được hưởng đãi ngộ của kết hôn? Sướng nhỉ!

- Hả?

Trương Thắng toát mồ hôi, không biết có phải là y tá đều ăn nói mạnh bạo như vậy hay là do cô gái này là trường hợp đặc biệt:

- Tôi là người thật thà hiền lành, giống loại người tùy tiện đó không?

- Xì, khi tùy tiện anh không nhận mình là người chứ gì, tôi chẳng lạ cái đó, khỏi múa mép.

Hai vai Trương Thắng rủ xuống:

- Cô thật là ...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Không Phải Oan Gia Chẳng Chạm Mặt (4)

Tần Nhược Lan cười khinh khích, vẩy khô tay, lấy khăn ra lau:

- Giấy chứng nhận hôn nhân và giấy phép sản xuất cũng như nhau, cái khác duy nhất là không treo trên tường thôi. Kinh doanh phi pháp cũng không ít, anh là người làm ăn, tiếp xúc với mấy thứ này nhiều nhất, đừng làm ra vẻ đơn thuần trước mặt tôi. Bản cô nương không hứng thú với xử nam, muốn tán gái thì dùng thủ đoạn cao thâm hơn đi.

Trương Thắng bực bội nói:

- Tôi không định tán tỉnh cô, chỉ là tán gẫu thôi.

- Cũng phải, có cô bạn gái ôn nhu xinh đẹp như vậy mà còn lăng nhăng thì trời đất không tha. Giờ tôi biết rồi, anh không phải loại hành động, chỉ dám tưởng tượng trong đầu, đừng chối ...

Tần Nhược Lan ném khăn giấy chuẩn xác vào sọt rác, mỉm cười đưa tay ra:

- Tôi hết ca rồi, tối nay cùng mấy người bạn đi happy một chút, hẹn gặp lại.

Trương Thắng bị nụ cười thân thiện ấy cảm nhiễm, nắm lấy tay cô:

- Đây có thể gọi là cười một tiếng xóa tan hận thù không?

Tần Nhược Lan chun mũi:

https://thuviensach.vn

- Tôi và anh có thù à? Khi tôi đi làm thì anh đã rời khỏi đây, người ta còn cả đống bệnh nhân, ai còn nhớ tới anh nữa.

- Bất kể nói thế nào cám ơn cô chăm sóc.

- Anh nên cám ơn cái trang phục y tá này, nếu ở ngoài kia có người động chân động tay với tôi thì giờ đã nằm trong quan tài, tôi không đánh bệnh nhân, rất có đạo đức nghề nghiệp đúng không?

Trương Thắng cười khổ:

- Ừ, có ... Không được đánh bệnh nhân hắn là khó khăn lắm.

Tần Nhược Lan xoay người, bước chân nhẹ nhàng, tiêu sái vung tay:

- Bản cô nương hôm nay tâm tình tốt, không chấp, gặp lại ...

- Gặp lại!

Trương Thắng vẫy tay:

Không ngờ Tần Nhược Lan chưa nói hết câu cuối:

- ... Lưu manh.

Tay Trương Thắng dừng trên không, dở khóc dở cười.

….

Đến giờ ăn tối, Tiểu Lộ quả thực mang cháo tới, nhưng không phải cháo chay, mà là cháo bát bảo hạt sen, còn vài món ăn nhỏ thanh đạm. Trương Thắng uống thuốc lại truyền dịch, triệu chứng cảm lui rất nhanh, miệng thấy thèm ăn, làm liền hai bát lớn, nên khi Quách Y Tinh đưa bát ra xin bát thứ ba thì nồi đã trơ đáy, đành phải gặm thêm bánh mỳ.

https://thuviensach.vn

Thấy Trương Thắng ăn ngon lành, Tiểu Lộ nhìn đã thấy hạnh phúc, muốn mai lại đem cháo tới. Trương Thắng cũng muốn nằm ở đây hưởng thụ sự chăm sóc của Tiểu Lộ lắm, nhưng công việc không cho y lười biếng, nên mai sẽ xuất viện, hai người thủ thỉ tâm tình một hồi, Trương Thắng giục Tiểu Lộ về sớm, trời tối rồi, sợ cô về muộn không an toàn.

8 giờ tối Từ Hải Sinh và Sở Văn Lâu nối nhau tới thăm, bọn họ bận rộn cả ngày giờ mới có thời gian ghé qua nên không mua gì đặc biệt, thuận tiện mua ngoài đường mấy thứ thuốc bổ lưu hành.

Bệnh nhân giường số 3 cũng không ngừng có thân thích bạn bè tới thăm, phòng hẹp, Trương Thắng cùng Từ Hải Sinh, Sở Văn Lâu ra ngoài tán gẫu.

Đối diện bệnh viện có quán bar khá cấp bậc, bố trí hành lang quanh co, từng gian phòng bao ngăn cách bằng tường kính mờ, ở khoảng cao chừng mét rưỡi dùng lan can gỗ bảo vệ, như thế vừa tạo cảm giác không gian thông suốt rộng rãi, bên ngoài khó nhìn rõ người trong phòng bao, nhưng người bên trong qua khe hành lang nhìn ra đại sảnh.

Giữa đại sảnh đặt cái TV màu 27 inch cực lớn, đang phát bài hát Hong Kong, loại nhạc nhảy du dương, không ồn ào.

Trương Thắng bị thương nên không uống rượu, Sở Văn Lâu hứng trí rất cao phản đối:

- Dưỡng thương thì dưỡng thương, chỉ rách ít da, cảm sốt chút xíu, làm sao khiến nam nhân phương bắc kiêng rượu được, uống ít chứ không thể không uống.

Ba người vừa uống rượu vừa thảo luận tiến triển công việc, Sở Văn Lâu thân kiêm mấy việc nhưng không lơ là mặt nào:

- Đã thấy hiệu quả quảng cáo rồi, không dưới 20 người gọi điện thoại tới hỏi điều kiện tuyển mộ, còn có cả mấy thương hộ tới dò ý ... Tuần sau

https://thuviensach.vn

phỏng vấn trực tiếp, cậu có tham gia không?

Trương Thắng sờ trán:

- Tôi không sao, thực ra giờ muốn đi cũng được, thương tích vặt thôi mà.

- Mà thứ bảy chủ nhật người đi phỏng vấn mới là nhiều nhất, sao cậu lại nhất định chọn thứ hai?

- Người đi vào thứ bảy chủ nhật tuy nhiều, nhưng trong đó đa phần là đã có công việc, chỉ muốn thử vận may, công ty chúng ta mới thành lập, còn tồn tại nhiều khó khăn, những người đứng núi này trông núi nọ như thế, làm sao cùng chung hoạn nạn được, tuyển vào thấy công việc gian nan họ rút lui cũng không biết chừng. Chọn thứ hai là để sàng lọc bớt những người như thế.

Từ Hải Sinh cầm đũa gắp đậu Hà Lan cho vào miệng:

- Trương Thắng nói có lý lắm, cậu hiểu nhân tâm đấy.

- Anh Từ nói quá lên rồi, làm gì tới mức đó, chẳng qua tôi từng là người mất việc, chạy khắp nơi xin việc nên mới hiểu một chút.

Trương Thắng tùy ý nhìn qua khe hở lan can, đại sảnh đã có tám phần khách rồi, rất đông, ngay ngoài phòng bao của bọn họ có cái bàn sáu người, một cô gái ngồi quay lưng về phía bọn họ đang gọi điện thoại.

Cô gái này mặc quần jean rách nát, chiếc áo da khoác hờ trên vai, trông có vài phần hoang dại, những cô gái tới bar đa phần rất cá tính.

Có điều Trương Thắng chú ý không phải vì cách ăn mặc, hay vì vóc dáng của cô gái, mà có con chó khoang đen ở mắt đang cọ cọ vào bắp chân cô gái, trước kia y chỉ thấy loại chó này tên TV, nhưng hai ngày qua đã thấy hai lần rồi.

https://thuviensach.vn

Cô gái gọi điện thoại xong quay sang cao hứng nói gì đó với cô bạn rất cao bên cạnh, Trương Thắng há mồm, đó chính là Tần Nhược Lan vừa mới tạm biệt, còn cho rằng sẽ không bao giờ gặp lại.

Chỗ ngồi bên cạnh hai cô gái là một đống túi to túi nhỏ, hẳn là vừa mới đi mua sắm về qua đây chơi, lát sau có ba chàng trai tới nhập bọn, cùng họ nói cười vui vẻ, không biết trong đó có ai là bạn trai Tần Nhược Lan không?

Đại sảnh đông người, tuy không an lớn tiếng ồn ào, nhưng vẫn rất ầm ĩ, cho nên mấy người Tần Nhược Lan nói chuyện phải lớn tiếng, Trương Thắng nghe gần hết, chàng trai phong cách lãng tử bụi bặm ngồi kề sát Tần Nhược Lan tên Lý Hạo Thăng, nhìn họ khoác vai thân thiết, Trương Thắng đoán là bạn trai của Tần Nhược Lan rồi, sau đó lại thấy hắn đùa cợt với cô gái đối diện, lại có vẻ không giống nữa.

Từ Hải Sinh và Sở Văn Lâu thấy Trương Thắng nói chuyện câu được câu chăng, nghĩ y còn chưa khỏe hẳn, một lúc sau Sở Văn Lâu vào nhà vệ sinh, Trương Thắng nhìn ra thấy nhóm Tần Nhược Lan đang đấu rượu, ai nấy uống tới mặt đỏ phừng phừng, Tần Nhược Lan hò hét ép rượu bạn, chẳng hề giống khi mặc bộ trang phục y tá trên người.

Một chàng trai tóc dài nói lớn:

- Xem chiêu "dạ xoa thám hải" của tôi đây.

Nói rồi hắn cúi đầu xuống cái bát đổ đầy bia, đưa miệng ra hút, càng hút bia càng thấp, môi càng chu ra thật dài, tới khi không còn giọt nào trong bát, uống xong đứng dậy làm động tác chiến thắng, tiếp nhận những cái vỗ tay trong tưởng tượng.

- Có thế mà cũng khoe, buồn cười chết đi được, Tiêu Tử, xem "tiềm đĩnh nhập hải" đây mà học tập.

https://thuviensach.vn

Cô gái cao kia tên Chu Thành Bích rót đầy bia vào cốc nhỏ, đặt ở lòng bàn tay lay động mà không giọt nào rơi ra ngoài, sau đó cho vào cái bát đã rót bia lưng chừng, lập tức bia bên trong dâng lên vừa đúng miệng cốc nhỏ, cô gái đứng dậy cầm bát ngang ngực, cúi đầu xuống, chẳng biết uống thế nào mà cốc trong bát ngoài đều cạn sạch:

Tần Nhược Lan đứng lên chỉ mặt ba chàng trai, hắn say rồi, cười rất phóng túng:

- Mất mặt chưa, nam nhân mà thua còn gái kìa, Thành Bích, giỏi lắm.

Tiêu Từ hừ một tiếng, chàng trai bên đứng lên vỗ vai hắn:

- Được, để tôi cho các cô mở mắt, không các cô lại xem thường đàn ông, đây là "lâu thượng lâu".

Cái gọi là lâu thượng lâu chính là dùng năm ngón tay kẹp bốn ly rượu, hơn nữa còn chia trên dưới, ly trên đổ rượu vào ly dưới cứ thế chảy vào mồm, Trương Thắng ngồi ngoài làm khán giả đánh giá đúng là cao minh hơn Chu Thành Bích, Từ Hải Sinh quay đầu nhìn thấy, cười dài giải thích cho y tên và bí quyết mấy trò đó.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Hoàng Thương, Nương Nương Và Nô Tài

Bấy giờ nghe ngoài loáng thoáng cái gì đó mà "hoạt thôn nhất điều long", Từ Hải Sinh nói:

- Cái này là rót đầy mười mấy chén rượu, uống liền một hơi hết sạch, không có kỹ xảo gì hết, thuần túy dựa vào tửu lượng. Lần trước Trương Nhị Đản mời lãnh đạo thành phố tới thị sát, dùng chiêu này, làm một hơi hết 12 chén Mao Đài, làm các vị lãnh đạo tái mặt.

Ba tên thanh niên đang hô "Tiểu Lan! Tiểu Lan! Tiểu Lan!", hẳn là ép cô uống rồi, Trương Thắng nhíu mày:

- Uống vội như thế không gục sao?

Từ Hải Sinh cười ha hả:

- Trên bàn rượu mà, chơi là phải cho thống khoái mới giải phóng được áp lực, uống rượu mà không say thì còn thú vị gì.

Bên ngoài có vẻ Tần Nhược Lan cũng biết lượng sức, không dùng chiêu đó, chỉ thấy cô rót đầy một ly rượu cao, cởi phăng áo da treo lên ghế, bên trong chỉ còn chiếc áo ba lỗ, làm ba tên thanh niên huýt sáo liên hồi, từ vị trí Trương Thắng không thấy rõ đằng trước, nhưng thừa biết ba tên kia vì sao phấn khích như thế.

Cứ tưởng cô sẽ cắn mép ly, sau đó ngửa mặt uống, chiêu này Trương Thắng thấy Lão Bạch thể hiện rồi, nhưng không, Tần Nhược Lan há miệng thật to ngoạm lấy thân ly rượu.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng lấy làm lạ, như thế ngửa người ra thì rượu chảy ra ngoài hết còn gì?

Tần Nhược Lan không ngửa người mà là nghiêng người sang, không biết sao cô làm sao, hai chân thẳng tắp, nửa trên cong xuống, uống hết rượu chảy ra.

Trương Thắng há hốc mồm:

- Lợi hại! Làm sao cô ấy làm được chứ?

- Cái này thực sự là rất khó lắm, trước tiên là người phải dẻo, tiếp theo độ cong của eo, đầu phải đúng độ, lệch chút thôi là rượu đổ ra ngoài, không thì đổ vào mũi, như thế mất mặt lắm. Cô gái này lợi hại đấy, Trương Thắng, sau này cũng cũng phải xã giao không ít, đợi lát nữa Văn Lâu về, chúng ta cũng đấu rượu, luyện tập chút ... A đây rồi.

Sở Văn Lâu nghe thấy đấu rượu là lên tinh thần, nóng ruột chà tay:

- Hay, anh Từ, anh muốn đấu thế nào?

Trương Thắng cười khổ:

- Mọi người, tôi vừa ốm dậy đấy.

Từ Hải Sinh xua tay, lấy trong túi ra một cuốn sổ tay:

- Yên tâm, chúng ta không so được với bọn trẻ, nên đấu văn không đấu võ. Tôi viết ba tờ giấy, lần lượt là hoàng thượng, nương nương và nô tài. Rút được tờ giấy nào, người đó phải dựa theo đó mà xưng hô, ví dụ tôi rút phải hoàng thượng, cậu là nô tài, vậy trước khi rời quán bar, cậu chỉ cần nói chuyện phải xưng nô tài, gọi tôi là hoàng thượng, tôi xưng trẫm, nói sai là phạt một chén.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên là Lão Từ, không bao giờ thiếu trò vui, rất thú vị, hai người kia hớn hở đồng ý.

Trương Thắng mở tờ giấy, là hoàng thượng, Từ Hải Sinh được nương nương, Sở Văn Lâu ấm ức:

- Không xem nữa, khẳng định là nô tài con mẹ nó rồi.

Từ Hải Sinh mở đầu trước:

- Hoàng thượng, bản cung cho rằng mới bắt đầu không nên tuyển quá nhiều người, một kế toán, một tài vụ, một lái xe, một bảo vệ, một thư ký văn phòng và một công nhân vệ sinh, thế là đủ phòng ban cơ cấu, còn về phần quảng cáo, thì đã gọi là quảng cáo mà, không phải thật.

- Nương nương, trẫm thấy công ty phải ra dáng công ty, huống hồ sắp xây dựng kho lạnh, chợ thủy sản cũng đang tiến hành, nhà xưởng cần có người. Hơn nữa, không thể để ...

Trương Thắng vừa nói vừa phải cố nhịn cười:

- Nô tài làm tư lệnh không có quân.

Sở Văn Lâu uốn lưỡi mấy lần mới nói được:

- Đúng thế hoàng thượng, nương nương, nô tài chạy sắp gãy cả chân rồi, bên cạnh không có người sai bảo không được, không nhiều thì phải có chừng 20 người chứ, nếu không người ta xem thường công ty chúng ta.

Từ Hải Sinh và Trương Thắng nghe hắn xưng là "nô tài" cười lăn cười bò.

Trương Thắng lại nói:

https://thuviensach.vn

- Nương nương, mai trẫm ở bệnh viện thêm ngày nữa, sau đó tới công trường giúp đỡ, cuối tuần sau khai trương rồi, văn phòng của trẫm sẽ làm xong trong tuần này, nhà xưởng phải đẩy nhanh tiến độ, như thế lãnh đạo tới mới có cái để xem.

- Hoàng thượng yên tâm, đội trang trí đang tranh thủ làm cả ca đêm, bản cung liên hệ xí nghiệp đó rồi, bề ngoài phải thật trang trọng. À phải, nô tài, hợp đồng chiêu sinh phải làm cho chính thức, chi tiết nhỏ càng phải chú ý.

Sở Văn Lâu thấy rất không tự nhiên:

- Nô tài biết rồi, đã in bốn mươi bản, mai tôi mang tới cho anh xem, nếu không thích hợp tôi sửa ...

- Phạt, phạt ...

Từ Hải Sinh lẫn Trương Thắng đồng thanh vỗ tay chỉ mặt hắn:

Sở Văn Lâu tự phạt một chén.

Từ Hải Sinh tự xưng bản cung một cách trơn tru, Sở Văn Lâu đại khái dị ứng với chữ nô tài, cho nên nói sai suốt, chẳng mấy chốc bị phạt rượu lờ đờ say, Trương Thắng cũng lỡ lời bị uống vài chén, có điều y cực kỳ cảnh giác, nên càng về sau càng không sai lầm nữa, thế là Từ Hải Sinh lấy Sở Văn Lâu ra khai đao, cố ý chọc hắn, trong phòng bao toàn bản cung với nô tài , ai không biết đi qua nghe thấy tưởng mình xuyên không mất rồi.

Trương Thắng tranh thủ lúc hai người họ đấu nhau uống mấy hớp trà cho tỉnh, ánh mắt vô tình thấy Tần Nhược Lan và Chu Thành Bích kéo tay nhau đi vệ sinh.

Hai cô gái vừa đi, ba tên kia lập tức chụm đầu vào nhau thì thầm gì đó, rồi Lý Hạo Thăng cầm lấy cốc rượu của Tần Nhược Lan, pha volka với bia, rồi cho viên gì đó màu xanh vào, dùng thìa khuấy đều.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng giật mình, chợt nhớ tới lần đầu mình tới khách sạn tiếp người ngân hàng, có kẻ muốn bỏ thuốc vào đồ uống của đối tác để cưỡng bức con gái nhà người ta, chẳng lẽ trò đó lại tái diễn?

Ở ngoài phòng bao, Lý Nhĩ choàng vai Lý Hạo Thăng cười khì khì:

- Muốn chuốc say chị họ cậu thật đấy à?

- Tửu lượng chị ấy ghê lắm, không dùng chiêu này chuốc say chị ấy, lát nữa đám nam nhân chúng ta gục hết thì mất mặt lắm, phải cho chị ấy say một lần, lần sau chị ấy bớt vênh mặt.

Lý Nhĩ lo lắng nói:

- Sợ cô ấy nhận ra bên trọng trộn rượu, cô ấy tinh lắm.

- Không đâu, tôi cho thêm cả ô liu vào trung hòa vị, nồng độ đề cao không ít, nhưng khi uống lại không thể nhận ra.

Tiêu Tử nghe thế hưng phấn nói:

- Cậu học đâu ra thế, để tôi làm cho Thành Bích một ly.

Lý Nhĩ cản trở:

- Đừng, cô ấy say là khóc, khóc mãi, tới lúc đó cậu đi mà dỗ nhé.

Ba người họ choàng vai chụm đầu rất khả nghi, Trương Thắng không nghe rõ càng khẳng định họ có ý đồ xấu.

Từ Hải Sinh cũng chú ý thấy cô gãi khi nãy, tuy trang điểm ăn mặc rất cá tính, nhưng khí chất tổng thể vẫn là non lắm, ông ta thích thiếu phụ thành thục, không thích đám gái trẻ, xem ra Trương Thắng ưa loại khẩu vị này, chỉ nghĩ y có tiền, bắt đầu sinh ham muốn, ông ta chẳng quản, huống hồ

https://thuviensach.vn

như thế càng tốt, ông ta muốn biến Trương Thắng thành người đồng đạo, hiện giờ y vẫn quá nguyên tắc.

Hai cô gái quay về, Trương Thắng nhìn thấy thứ màu xanh trong ly vẫn còn liền yên tâm, Tần Nhược Lan còn tỉnh táo lắm, không thể không nhận ra.

Tần Nhược Lan ngồi xuống, phát hiện thứ trong ly, hỏi Lý Thắng Hạo vài câu, sau đó cười hì hì cầm ly lên, Trương Thắng không kịp ngăn cản, cô đã uống hết, để lại thứ màu xanh ở đáy cốc, sau đó đổ ra lòng bàn tay, thì ra là quả ô liu, Trương Thắng bật cười.

Đúng là một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng, Trương Thắng vì chuyện lần đó mà thần kinh quá mẫn cảm, bạn bè uống rượu trêu chọc nhau là bình thường, mấy tên thanh niên kia còn ít tuổi hơn hai cô gái, đám nhóc lông còn chưa mọc đủ thì dám làm gì? Mình đa nghi quá rồi.

Gần 11 giờ, ba người Trương Thắng rời quán bar, Từ Hải Sinh vẫn bình thường, Sở Văn Lâu say nhũn người, Trương Thắng tuy uống ít, nhưng vì cảm chưa hết ảnh hưởng tới tinh thần, cũng thấy đầu nặng chân nhẹ.

Nhóm Tần Nhược Lan cũng đi ra, cô đã say khướt rồi, không còn chút hình tượng nào, phải nhờ Lý Thắng Hạo dìu, giọng líu lại vẫn thích nói:

- Này ... nói cho cậu biết, Hạo Thăng, muốn chuốc say tôi à ... Mơ đi, không có cửa đâu ... Tôi, từ khi lên ba đã được ... cha tôi lấy rượu ... nuôi ..

Còn chưa nói hết đầu gục xuống, "hi sinh tráng liệt".

Lý Nhĩ hả hê:

- Lần này cô ấy say rồi, ha ha ha, cẩn thận mai cô ấy tìm cậu tính sổ.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, thi thoảng quay đầu nhìn, nhưng Sở Văn Lâu bên cạnh củng lảm nhảm như tên điên, làm y nghe không rõ.

Lý Hạo Thăng cười gian:

- Chị ấy dám à? Tôi có tuyệt chiêu đối phó, không đưa chị ấy về nhà nữa, tránh cô chú tôi mắng, đưa cô ấy về nhà tôi ngủ ...

Trương Thắng chỉ nghe thấy câu "đưa về nhà tôi ngủ", bóp chặt tay, chuyện mình lo nhất vẫn xảy ra, đám vô sỉ! Sao nam nhân thích chuốc say nữ nhân rồi giở trò, dày vò cô gái không còn tri giác thì thích lắm sao?

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân!

- Chị ấy cứ tự khoe tửu lượng cao, nghìn chén không say. Tôi chụp vài tấm ảnh hay ho lúc chị ấy say rượu, tới khi đó ảnh trong tay tôi, chị ấy dám làm gì? Kha kha kah ...

Lý Hạo Thăng tay ôm eo Tần Hạo Lan ngửa mặt cười dài, làm con chó Trâu sủa ăng ẳng, chợt thấy một nam nhân xa lạ, mặt lạnh như tiền đứng trước mặt mình, đầu còn quấn băng:

- Ai thế, sao lại chắn đường?

Từ Hải Sinh đang dìu Sở Văn Lâu gọi xe, bỗng nhiên thấy Sở Văn Lâu ngã hẳn vào người mình, quay sang thấy Trương Thắng đã chạy đi, đang nói chuyện với nhóm cô gái kia, cho rằng y không nhịn được, muốn bắt chuyện với cô gái, mỉm cười không để ý lắm.

- Cô ấy là bạn cậu à?

Trương Thắng giọng ẩn chứa lửa giận:

Lý Hạo Thăng ngơ ngác, nhìn mấy người kia đều lắc đầu, không nhận ra Trương Thắng, chả hiểu ra sao:

- Coi như vậy đi.

- Coi như?

Trương Thắng không muốn dây dưa, đưa tay muốn đỡ lấy Tần Nhược Lan:

https://thuviensach.vn

- Đưa cô ấy cho tôi.

- Ê, ê , ê, anh làm gì thế? Anh là ai?

Trương Thắng thấy đám lưu manh ấy đông hơn mình, sợ không cướp nổi, cấp sinh trí, ưỡn ngực nói:

- Cậu nói xem tôi là ai? Tôi là bạn trai cô ấy, mấy người các cậu định làm gì? Đừng lắm lời, đưa người đây.

- Bạn trai?

Lý Hạo Thăng nheo mắt lại, một tia nguy hiểm ánh lên dưới đáy mắt:

- Nhà cô ấy ở đâu, bao nhiêu tuổi, làm nghề gì?

- Cô ấy là y tá, mà … việc gì tôi phải nói với cậu, cậu là cái gì?

Tiêu Tử uống khá say rồi, không thèm suy nghĩ, vung tay đấm luôn:

- Mẹ nó, dám giả mạo bạn trai của chị Tiểu Lan à, gan mày to đấy.

Tiêu Từ to cao chắc nịch như người máy hủy diệt, hắn học tán đả và boxing, nắm đấm tung ra như gió, Trương Thắng không kịp phòng bị, bốp một phát, cảm giác mình như bay ra ngoài vũ trũ, sao quay cuồng quanh đầu.

Từ Hải Sinh vừa mở cửa taxi liền thấy Trương Thắng ăn một đấm bay đi, vội chạy tới, quát:

- Này, mấy người anh em, sao lại đánh người?

- Anh Từ ... báo cảnh sát ... chúng muốn giở trò với cô gái ...

Trương Thắng miễn cưỡng nói hết câu rồi lại ngất xỉu:

https://thuviensach.vn

Lý Hạo Thăng nghe Trương Thắng nói gọi cảnh sát, vội chặn Tiêu Tử đang xông lên định bồi thêm vài cú đá:

- Khoan nào, hình như có hiểu lầm, làm rõ hãy nói.

Sở Văn Lâu không ai đỡ, ngã lăn xuống đất, má nóng bừng dán vào mặt đường mát lạnh, rất dễ chịu, đầu óc tỉnh táo hơn, lảo đảo đi tới, thấy Trương Thắng nằm ngửa tên mặt đất, líu lưỡi nói:

- A, nương nương làm sao thế?

"Bốp!"

Hắn tự tát mình một cái, chảy nước dãi cười như thằng ngốc:

- Sai ... Sai rồi! Không phải nương nương, là hoàng thượng! Nô tài, dáng chết .... phạt, phạt một chén.

Nói tới đó ngã lăn quay.

Buổi sáng mùa thu, không khí tươi mát, ánh nắng dìu dịu, một màu vàng bao phủ khắp đất trời.

Trương Thắng lờ đờ tỉnh lại, bên tai nghe thấy tiếng sộp xoạp, như lợn rúc đầu vào máng ăn cám, quay sang thấy Quách Y Tinh ôm cái hũ sứ đang ăn ngon lành.

Quách Y Tinh nhìn thấy Trương Thắng tỉnh lại, cười hì hì:

- Đại anh hùng tỉnh rồi, mau mau ăn đi, lát nữa nguội mất, vằn thắn thịt lợn hành, thơm lắm, ăn cho nóng.

Trương Thắng đầu óc quay cuồng, có cảm giác lẫn lộn, mãi mới nhớ ra được, giật mình ngồi dậy:

https://thuviensach.vn

- Sao mình lại ở đây? Hỏng! Hỏng rồi, không xong rồi, hôm qua có mấy thằng nhãi chuốc say y tá Tần, muốn giở trò cầm thú ... Em đi ngăn chúng lại, sau đó ... sau đó làm sao nữa?

Quách Y Tinh cười tới thịt mỡ toàn thân rung rinh:

- Sau đó cậu bị em họ người ta cho là lưu manh có mưu đồ xấu, bạn hắn cho cậu một đấm bay luôn, ha ha ha ...

- Em họ, em họ ai?

Ông chú giường ba cười:

- Là em họ y tá Tần đấy, Tiểu Trương, cậu là người nhiệt tâm tốt bụng, người như cậu giờ hiếm lắm rồi. Nhưng hôm qua cậu sai, đám trẻ thích nghịch ngợm, ba chàng trai kia chỉ muốn trêu y tá Tần thôi, người muốn đưa cô ấy về nhà là em họ. Kết quả là cậu chặn họ lại, nói dối là bạn trai, khiến họ hiểu lầm.

Trương Thắng ngây ra hồi lâu, đầu óc không tỉnh táo lắm nên mãi mới tiêu hóa được tin tức này:

- Ra là thế, tôi hiểu lầm họ rồi.

Quách Y Tinh vừa ăn uống nhồm nhoàm vừa nói:

- Có sáng tạo, tôi là bạn trai cô ấy, hô hô hô .. Anh hùng cứu mỹ nhân thành anh hùng mạt lộ,

Trương Thắng thẹn quá hóa giận:

- Anh xéo đi ... thế hai người bạn của tôi thì sao?

Vẫn là ông chú thích chuyện kia nói:

https://thuviensach.vn

- Họ không sao, người họ Sở uống nhiều, cứ nô tài nô tài ầm ĩ, bị y tá Tần bực mình đuổi ra ngoài, được người họ Từ đưa về nhà. Ba chàng trai kia rất áy náy, nói hôm nay sẽ tới thăm cậu.

Trương Thắng còn mặt mũi nào gặp ai nữa, hất chăn nói vội:

- Hôm nay tôi phải xuất viện, công ty nhiều việc lắm, không ở đây được ...

Y đang nói thì cửa phòng mở ra, như "mở cửa đón ánh trăng, trăng sáng chiều trước đình, cành mai khẽ lay động", một mỹ nhân đáng yêu xuất hiện ở cửa, mắt cười như trăng non, mặt sáng như trăng rằm, áo thun màu trắng in hình hai trái đào hồng, chiếc quần jean, mang vài phần nhàn nhã.

Cùng con chó không thể xấu hơn!

Trương Thắng lúng túng nói không ra lời:

- Y, y tá ...

Tần Nhược Lan cười tinh nghịch:

- Hôm nay tôi không đi làm, không phải là y tá, anh làm sao rồi? Không bị tên ngốc kia làm bị thương chứ?

Trương Thắng hơi đỏ mặt:

- À, tôi không sao, uống hơi say, ngủ một giấc là ổn. Cô ... hôm qua cô say như thế, sao tỉnh nhanh vậy?

Tần Nhược Lan đắc ý đưa tay vén tóc mai:

- Đương nhiên, nếu không phải bọn chúng giở trò đừng hòng làm tôi say. Ba tuổi tôi đã được cha tôi dùng rượu nuôi ...

https://thuviensach.vn

Trương Thắng nghe mà bật cười:

- Câu này tôi nghe rồi.

- Thế sao? Ai nói với anh? Em họ tôi à?

- Là cô tự nói, sao, không nhớ à?

Lần này tới Tần Nhược Lan đỏ mặt, nghiến răng quát về phía cửa:

- Ba đứa, xéo vào đây.

Ba thanh niên líu ríu nối nhau đi vào, giống tiểu thái giám đi hầu hạ nương nương, mặt cúi gằm, chính là Lý Hạo Thăng ôm bó hoa lớn tới khoa trương, Lý Nhĩ và người biệt hiệu Tiêu Tử thì mang mấy túi quà lớn nhỏ.

Cả ba xếp hàng ngang trước giường bệnh của Trương Thắng, mắt lại nhìn Tần Nhược Lan, thấy cô trừng mắt lên, Lý Hạo Thăng mới nói:

- Anh Trương, tôi qua bọn em có mắt không thấy núi Thái Sơn, xin anh tha lỗi.

Tần Nhược Lan giơ chân đá mông hắn:

- Có chút thành ý được không?

Lỗi không phải một phía, càng nói nhiều càng mất mặt thôi, Trương Thắng xua tay:

- Được rồi, đừng khách khí, tại tôi chưa rõ tình hình đã tưởng các cậu là người xấu, muốn cứu người lại không đánh nổi các cậu mới nghĩ ra cách ngu ngốc đó, làm các cậu hiểu lầm.

Lý Hạo Thăng thấy y lành tính, cười hì hì:

https://thuviensach.vn

- Anh Trương, cách của anh hay lắm, dù là ai có mưu đồ xấu, thấy chân mệnh thiên tử của người ta tới đều chột dạ.

Lý Nhĩ cũng cười:

- Tiếc là bọn em suốt ngày chơi bời cùng chị ấy, nếu chị ấy có bạn trai, không qua mắt được bọn em.

Trương Thắng ôm ngực:

- Tôi mà biết trước đã chẳng nói thế, ăn một đấm cả người bay đi, giờ ngực vẫn đau ...

Tiêu Tử đưa tay ra:

- Anh Trương, hôm qua người ra tay là em, xấu hổ quá, em cũng uống say. Nghe nói anh là người làm ăn, em suốt ngày ở nhà chưa có công việc ra hồn, có điều cha em là giám đốc siêu thị Vạn Khách Lai, nếu anh gặp chuyện gì nói với em một tiếng, giúp được em sẽ giúp, coi như tạ lỗi.

Khi đó siêu thị là thứ mới mẻ, Vạn Khách Lai là siêu thị số một của tình, mỗi ngày doanh thu lên tới vài triệu, hàng hóa tiêu thụ kinh người, phàm là người làm ăn, không ai tránh được liên quan tới nó.

Tần Nhược Lan khinh bỉ đẩy vai Tiêu Tử:

- Đừng có gặp ai cũng lôi cha mình ra, khi nào giỏi giang rồi hẵng tự khoe khoang.

Rồi nói với Trương Thắng:

- Nhà Lý Nhĩ cũng kinh doanh, buôn bán hoa quả, rượu các loại, anh nghe tới hiệu buôn Lý thị chưa? Còn về phần chúng nó, toàn lũ nhị thế tổ, trừ ăn chơi ra thì không biết gì cả, anh là người kinh doanh đàng hoàng, lờ chúng đi.

https://thuviensach.vn

Từ tên giàu xổi, lưu manh biến thái, giờ là người kinh doanh đàng hoàng rồi, đủ thấy thái độ Tần Nhược Lan thay đổi lớn thế nào.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Đi Một Ngày Đàng, Học Một Sàng Khôn

Lại nói khi Triệu Kim Đậu tới đồn công an nộp tài liệu, người tiếp cô là phó đồn trưởng đồn công an Trịnh Hồng Phi, hắn là người quen của Nghiêm Hổ.

Trịnh Hồng Phi nhiệt tình bắt tay Triệu Kim Đậu, nửa ngày trời không buông, nhưng vừa nghe nói là vợ Quách Y Tinh, liền lên mặt quan cách, lật qua loa kết quả giám định của bệnh viện, khệnh khạng nói:

- Tôi đã phái người điều tra hiện trường, là do chồng cô ra tay trước, tuy nói thương thế anh ta nặng, nhưng chuyện do anh ta gây ra, cảnh sát chúng tôi sẽ không ủng hộ các vị đòi hỏi quá mức đâu.

Triệu Kim Đậu buôn bán lâu, quen nhìn người đoán ý, dù Trương Thắng nói đã nhờ người can thiệp, cô cũng không dám đắc tội với một vị phó đồn trưởng, nên nhỏ nhẹ nói chuyện vài câu, làm đồn trưởng Trịnh ngữ khí ngày càng hòa hoãn, nói chuyện này giải quyết ra sao, bọn họ sẽ suy tính thêm.

Đồn trưởng Trịnh cũng khỏe nói, nói hết chuyện này sang chuyện khác, nói hơn một tiếng mà chẳng có ý cho vợ người ta về, nói từ vụ án, nói tới gia đình và công việc của Triệu Kim Đậu.

Nghe thấy cô bán tạp hóa ở đường số 2, đồn trưởng Trịnh nói con mình đi học muốn mua đèn, vợ bị bệnh đau lưng muốn mau tấm thảm nóng, nhưng công việc bận quá, chưa mua được, lời trong ý ngoài không nói cũng rõ.

https://thuviensach.vn

Triệu Kim Đậu gặp loại người này nhiều rồi, rõ ý đồ của ông ta, lòng ghét lắm, không dám lộ ra, đành kiên nhẫn trả lời những câu hỏi mỗi lúc một riêng tư hơn.

Đồn trưởng Trịnh đang bám dính lấy thiếu phụ xinh đẹp thì có điện thoại, do cục trưởng Ngải gọi tới, hỏi tình hình điều tra vụ đánh nhau ở nhà tắm, hắn không biết lãnh đạo hỏi có ý gì, thận trọng thăm dò một phen.

Cục trưởng Ngải nói:

- Người báo án họ Quách là bạn cháu tôi, tôi được nhờ hỏi thăm tình hình, đồng chí không nên có gánh nặng gì, cứ công bằng phán đoán.

Đồn trưởng Trịnh giật mình đánh thót, lén nhìn Triệu Kim Đậu một cái, tỏ vẻ đường hoàng trả lời:

- Cục trưởng, vụ án còn đang trong quá trình điều tra, vẫn chưa có kết quả. Anh yên tâm, tôi sẽ điều tra rõ ràng, phán đoán công bằng, khi có kết quả, sẽ lập tức báo cáo.

Bỏ điện thoại xuống rồi, đồn trưởng Trịnh không còn tâm tư nào vòi vĩnh Triệu đại mỹ nhân hối lộ nữa, hậm hực tiễn cô đi, gọi điện cho Nghiêm Hổ, câu đầu tiên nói:

- Chú em, vụ này khó rồi, hỏng to!

Nghiêm Hổ không coi ra gì:

- Anh Trịnh, đừng dọa em thế, cái khu đó còn chuyện gì anh không xử lý được.

- Anh nói nghiêm túc đó, cậu đừng có hung hăng, ai mà biết tên béo đó trông chẳng ra cái dạng người mà lại đánh động tới cả cục trưởng Ngải chứ.

Nghiêm Hổ cuống lên:

https://thuviensach.vn

- Anh Trịnh, nghiêm trọng thế sao, em có làm gì quá đâu, chỉ đá hắn vài cái.

Trịnh Hồng Phi cắt ngang lời hắn:

- Đủ rồi, báo cáo nghiệm thương của người ta đang ở chỗ anh đây, bị thương cấp A, đủ giam giữ cậu rồi. Anh thấy giọng điệu cục trưởng Ngải không quá nghiêm khắc, hắn vấn đề không lớn, cậu muốn lấy tiền trừ họa hay là ngồi trại nửa tháng?

Nghiêm Hổ hồi lâu xau mới xót của nói:

- Ai muốn vào đó chứ, bọn chúng luôn bắt nạt người mới .. Anh Trịnh, anh thấy 1000 đồng đủ không?

Trịnh Hồng Phi nghe vậy nổi giận:

- Cậu nói xem đủ không? Tự mình nghĩ đi.

Rồi cúp điện thoại, Nghiêm Hổ gọi lại cũng không nghe nữa.

Một tiếng sau Nghiêm Hổ ngoan ngoãn mang tới 3.500 đồng, hẹn Trịnh Hồng Phi đi ăn uống, hắn mới đồng ý giúp.

Hôm sau, cũng chính là lúc Trương Thắng lờ đờ tỉnh lại, Triệu Kim Đậu nhận được thông báo từ đồn công an, nói vụ án đã có kết quả, muốn cô tới một chuyến.

Lần này thái độ của đồn trưởng Trịnh khác hẳn, nói qua điều tra cẩn thận, đích thân tới hiện trưởng hỏi chuyện chủ nhà tắm nhiều lần, cùng khách khi đó, đã làm rõ chân tướng, hai bên cãi nhau, sau đó Nghiêm Hổ ra tay đánh người, làm Quách Y Tinh bị thương nằm viện.

Nghiêm Hổ hành vi ác liệt, để lại hậu quả nghiêm trọng, đồn công an xử lý nghiêm túc, nếu cần giam giữ hành chính, hôm nay mời Triệu Kim Đậu

https://thuviensach.vn

tới là hỏi ý kiến người bị hại.

Triệu Kim Đậu cũng không muốn phức tạp thêm, theo đúng lời Trương Thắng nói, đồn trưởng Trịnh thở phào, hắn lo nhà tên béo ỷ có chỗ dựa không nhận bồi thường kinh tế nhất định muốn Nghiêm Hồ ngồi tù thì hỏng, giải quyết được bằng tiền thì đơn giản.

Tiền bối thường đến tay, Quách Y Tinh không nằm viện nữa, người nghèo mạng không đáng tiền, vợ hắn một mình vất vả ngoài kia, sao hắn nằm lỳ đó được, hơn nữa nằm viện một ngày là thêm tốn kém, nên dọn dẹp đồ đạc, dứt khoát muốn xuất viện.

Lúc đó đám Lý Hạo Thăng khi ấy cũng có mặt, biết chuyện nói:

- Anh Trương, anh vì giúp anh Quách nên vào viện, sau đó lại vì chị Tiểu Lan mà quen bọn em, đây là duyên phận. Giờ anh Quách xuất viện, để bọn em mời mọi người sang nhà hàng đối diện uống mừng.

Trương Thắng cũng có ý kết giao với ba chàng trai này nên vui vẻ đồng ý, nhờ Tần Nhược Lan làm thủ tục xuất viện, sau đó Lý Nhĩ và Tiêu Tử dìu Quách Y Tinh, hớn hở vào nhà hàng.

Ba chàng trai này tuy bị Tần Nhược Lan gọi là đám Nhị thế tổ, thực ra từ nhỏ tiếp nhận giáo dục bình thường, nhà giàu nhưng tiền tiêu vặt không nhiều hơn con nhà người ta. Cha mẹ họ nhờ chăm chỉ khó nhọc làm nên sự nghiệp, tất nhiên khác với người giàu xổi, biết lập nghiệp khó khăn, dạy con không hề lơi lỏng, cho nên không hề thấy tính khí cuồng vọng, ngông nghênh trên người bọn họ, chẳng qua so với người cùng tuổi ít phải lo nghĩ chuyện cơm áo hơn thôi.

Bọn họ tốt nghiệp xong thì làm việc chạy vặt ở xí nghiệp nhà mình, làm quen với các khâu trong công việc lấy kinh nghiệm, nên tuy trẻ, song kiến thức thương trường hơn Trương Thắng nhiều.

https://thuviensach.vn

Tiêu Tử nghe xong tính toán của Trương Thắng, giúp y phân tích:

- Hiện giờ điều kiện sinh hoạt và ý thức dinh dưỡng của mọi người không ngừng để cao, cho nên nhu cầu thực phẩm tươi mỗi lúc một lớn, kéo theo ngành liên quan như chế biến và đông lạnh thực phẩm. Do quy mô sản xuất của phía xĩ nghiệp căn cứ vào tiêu chuẩn thị trường điều chỉnh, nên không mấy ao bỏ tiền làm kho lạnh cỡ lớn, thế nên cho thuê kho sẽ rất đắt khách. Em thấy anh đừng tham nhiều, cứ phát triển từng bước thôi, làm kho lạnh trước, chợ hải sản từ từ.

Lý Nhĩ gật đầu, hắn thấy nói chuyện với Trương Thắng rất hợp cạ:

- Anh Trương, Tiêu Tử nói phải đấy, không nóng vội được, em cũng không tán thành anh đồng thời mở cả hai sạp. Một cái chợ bán buôn muốn hình thành quy mô, có được lưu lượng người tương ứng không phải một sớm một chiều. Nhà em cũng bán buôn, cho anh biết, thường phải một hai năm đầu lỗ vốn, thu hút người tới. Anh có vẻ không có thực lực tài chính như vậy, hoãn chợ hải sản lại đã.

- Ngoài ra ba cái kho đông lạnh của anh đều là ướp lạnh, như thế không ổn, nên làm kho giữ tươi, kho làm lạnh nhanh và kho ướp lạnh, và kho cả nóng lạnh, quy mô mỗi kho nhỏ hơn, nguy hiểm ít hơn, thao tác dễ hơn. Em và Tiêu Tử có thể giới thiệu khách cho anh, từ hoa quả, rau củ, thịt, đồ uống, trà đều có. Nhiều khách hàng phải qua tay nhà em, tiêu thụ qua siêu thị nhà Tiêu Tử, ông già ở nhà nói một câu, giữ hàng ở đâu là giữ ở đó, vậy là anh có khách rồi. Đợi khi anh đứng vững chân, có thể tự nhập hàng, đợi lúc trái mùa đem bán ra, giá tăng gấp bội. Anh Trương, anh thấy sao?

Trương Thắng ngửa mặt ngẫm nghĩ hồi lâu, thở dài:

- Quả nhiên đi một ngày đàng học một sàng khôn, so với các cậu, tôi thật là ... Mấy thứ ở thương trường, tôi còn phải học nhiều lắm.

Tần Nhược Lan nãy giờ chỉ chú tâm uống bia, nói vào:

https://thuviensach.vn

- Anh không cần phải xem thường bản thân, nghe đạo có trước có sau, học nghiệp có chuyên tu, bọn chúng nhờ ông cha trồng cây con hưởng bóng, làm sao so với anh tay trắng dựng nghiệp.

Không ngờ cô nương đanh đá này lại cổ vũ mình, không quen tẹo nào:

- Tôi nói thật lòng mà, đám Tiêu Từ tuy trẻ, những nhãn quang này tôi còn lâu mới bì được.

Tần Nhược Lan cười hì hì:

- Vụ nhãn quang thì tôi công nhận, xưa có Triệu Cao chỉ hươu nói ngựa, nay có Trương Thắng chỉ chó nói lợn.

Đám Lý Hạo Thăng chưa biết chuyện này, hỏi đầu đuôi xong thì cười lăn cười bò, Quách Y Tinh cũng vỗ đùi cười khành khạch, chỉ có Trương Thắng cười khổ không thôi, y có linh cảm mình còn đau đầu nhiều với cô gái này.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Chiêu Binh Mãi Mã (1)

Tan tiệc, Tiêu Tử lái xe đưa hai người Trương Quách về, Quách Y Tinh về nhà, còn Trương Thắng đầu quấn băng như thế không về được, mẹ thế nào cũng cằn nhằm một phen, thế là ra thẳng công trường.

Lúc này đã muộn lắm rồi, không ngờ Từ Hải Sinh cũng ở công trường, Trương Thắng liền kể chuyện làm quen với đám Lý Hạo Thăng, đồng thời nói kiến nghị của bọn họ, định làm theo. Mới đầu Từ Hải Sinh cũng không đồng ý mở chợ bán buôn, ông ta chỉ thích thao tác tài chính, mỗi Trương Thắng một lòng làm thực nghiệp, Trương Nhị Đản muốn chơi lớn, nên Từ Hải Sinh đành cười trừ, nay lại đổi ý, Trương Thắng hơi xấu hổ.

Từ Hải Sinh cười:

- Không có gì cả, làm ăn kinh doanh chú trọng linh hoạt, chính là ứng biến, thuận theo thời thế, theo con người, theo hướng đi của thị trường mà thay đổi, đừng nói bây giờ chúng ta chưa xây dựng chợ, dù làm được một nửa rồi, nếu thấy nguy hiểm quá lớn cũng phải dũng cảm dừng lại. Nhớ, thà tổn thất, tuyệt đối không thể mở rộng tổn thất.

Trương Thắng ghi nhớ trong lòng, tiếp nhận bài học này.

Lúc này Sở Văn Lâu mang cái mũi sụt sịt hưng phấn chạy tới, mũi hắn không sao, nhưng cứ rượu vào là ngứa, ngứa thì day, thế là thành viêm mũi.

Vừa thấy Trương Thắng, Sở Văn Lâu ngạc nhiên:

- Giám đốc Trương xuất viện rồi sao không nói một câu để tôi đi đón.

https://thuviensach.vn

- Thương thế của tôi vốn không nặng, không cần nằm viện, chẳng qua muốn ở lại cùng anh Quách thôi, giờ vụ án đã giải quyết xong, anh ấy về nhà dưỡng thương, tôi chẳng ở lại làm gì. Anh không sao chứ? Hôm qua anh uống nhiều quá.

Nói tới đó nhớ chuyện hoàng thượng nương nương nô tài, Trương Thăng và Từ Hải Sinh không nhịn được cười.

Sở Văn Lâu hơi xấu hổ, bất giác đưa tay lên day mũi:

- Không sao, đấu tửu lệnh với anh Từ say chả biết gì nữa, có điều ngủ dậy là ổn. À vừa nhận được điện thoại ở cục thế cảng Thiên Tân, nói chiếc Benz 300 đã tới, bảo chúng ta mau chóng mang thủ tục tới nhận hàng.

Trương Thắng không hiểu, truy hỏi:

- Sao lại là Benz 300, không phải là Mercedes à, lại đặt thêm một cái nữa?

Từ Hải Sinh bật cười:

- Thắng, Benz là Mercedes Benz đấy, bên chúng ta hay gọi là Mercedes, còn ở Hong Kon người ta gọi là Benz. Cái xe này nhờ vào quan hệ Trương Nhị Đản ủy ban ngoại thương mới phê cho một cái, chứ bằng vào công ty chúng ta thì còn lâu.

Thời ấy quốc gia ưu đãi lớn với xĩ nghiệp ngoại, xĩ nghiệp liên doanh, doanh nghiệp miễn thuế 3 năm, 2 năm sau giảm nửa, thiết bị nhập khẩu miễn thuế. Cho nên nhập đồ cao cấp như xe cộ cần khống chế nghiêm ngặt, miễn cho những xĩ nghiệp kia lợi dụng nhập khẩu quy mô lớn sang tay kiếm lời, như thế kiếm tiền dễ hơn cả chơi cổ phiếu rồi.

Sở Văn Lâu hớn hở, ngực ưỡn lên, bụng hóp lại bộ dạng vênh váo, làm thân hình lùn xủn của hắn cũng cao thêm vài phần:

https://thuviensach.vn

- Cái xe này đến thật đúng lúc, phải tranh thủ đi lấy về, vừa vặn đăng ký biển trước khi khai trương, hôm đó có cái xe trưng mới uy phong.

Trương Thắng cũng bị sự phấn khích của hắn cảm nhiễm, xoa xoa tay:

- Vậy phải phái người đi lấy ngay thôi, anh Từ không đi được rồi, ai đi bây giờ?

Sở Văn Lâu vỗ ngực:

- Tôi, tôi đi cho, đảm bảo lái xe an toàn, trở về đúng lúc.

Từ Hải Sinh lắc đầu:

- Không được, công ty khai trương tới nơi rồi, quan hệ mọi phương diện phải để ý, giờ tôi hận không mọc ra ba đầu sáu tay, cậu sao đi cho được? Vả lại tôi thấy cậu lái xe rồi, chưa cầm lái được một năm đúng không? Đi đường xa một mình nguy hiểm lắm.

- Vậy chúng ta ủy thác người đi lấy, trả ít tiền là được, em trai tôi lái xe, quen biết nhiều bạn bè trong nghề, để tôi bảo nó giới thiệu người tới.

Từ Hải Sinh đồng ý:

- Nhưng đi một người không được, đường xa dễ mệt, phải thay nhau lái, Văn Lâu, cậu mượn Trương lão gia tử một lái xe, cùng lái xe của Trương Thắng đi lấy.

Sở Văn Lâu vì không được lái xe mới nên hơi rầu rĩ, có điều Từ Hải Sinh nói đúng, hắn học lái xe chưa lâu, còn chưa bao giờ lái xe trên đường cao tốc, vừa rồi hưng phấn quá nên quên, vì thế gật đầu đồng ý.

****

https://thuviensach.vn

Ánh mặt trời héo hắt cuối thu xuyên qua rèm cửa sổ chiếu lên giường, chiếc đồng hồ báo thức đã kêu lần thứ ba, Chung Tình trên giường lười biếng trở mình, hai bầu ngực khẽ rung rinh, vươn tay ra tắt nó đi, 6h30 rồi, trước kia cô hay ngủ nướng, nhưng bây giờ không thể như vậy nữa, hôm nay lại càng không thể, cứ thế mặc mỗi đồ lót đi vào phòng vệ sinh, đó là thói quen của Chung Tình, khi đi ngủ thường mặc rất ít quần áo, thậm chí không mặc gì, cô thích thoải mái lúc ngủ.

Từ nhà vệ sinh đi ra Chung Tình đã trang điểm xong, chỉ xoa ít phấn lên má che đi sự mỏi mệt, ít kem dưỡng môi, đơn giản, không cầu kỳ như trước, mái tóc dài đã nhuộm hơi hung vấn lên thành búi tóc, trông càng thêm thành thục quyến rũ. Thân thể đầy đặn thon thả ngồi xuống giường lấy từ cái tủ bên cạnh ra một chiếc tất bằng tơ mỏng, đưa mũi chân lên đi vào, chầm chậm cuốn tới tận gần sát cặp mông tròn lẳn.

Tất đen, quần lót đen, áo lót đen viền hoa, cùng làn da thiếu phụ thanh xuân nõn nà tạo nên tương phản khiến người ta nhìn mê muội. Chung Tình nhìn bản thân trong gương, đôi mắt đen xếch đen lý, long lanh ướt át, hàng mi mỏng cong vút có thể cứa nát trái tim bất kỳ nam nhân nào, cô hoàn toàn đã lấy lại được vóng dáng cô vẫn kiêu ngạo, đầy đặn nhưng không sồ sề, thon thả và gợi cảm tạo nên những đường nét thanh nhã đầy quyến rũ của thiếu phụ đang trong độ hoàng kim của nữ nhân.

Thế nhưng Chung Tình không chọn một bộ quần áo tôn lên những đường nét cơ thể, mà là một bộ váy công sở rất chính thống, trạng trọng, cúc áo cài lên tận cổ, suy nghĩ một lúc cởi ra một nút, mở hộp nhỏ trên tủ, lấy ra chiếc kính gọng vàng đeo lên, một mỹ nữ công sở xuất hiện.

Sau sự kiện kia, Chung Tình tuy không bị đuổi việc, nhưng cô còn mặt mũi nào quay lại nơi đó nữa, tới chỗ Từ Hải Sinh tìm chỗ dựa, chỉ đổi lại những lời lạnh nhạt tuyệt tình. Về sau Từ Hải Sinh nhiều lần nhắn tin cho cô, cô đều không đọc mà xóa hết đi, không còn muốn chút dính dáng nào với ông ta nữa.

https://thuviensach.vn

So với nam nhân thì nữ nhân có ý thức nguy cơ mạnh hơn, vì thế dù không còn nhà để về, cũng không thể về nhà mẹ đẻ vì cha mẹ cô không thèm nhìn mặt cô nữa, trong tay cô vẫn còn chút tiền tiếp kiệm, thuê một căn nhà nhỏ trong xóm trọ nghèo nơi sinh sống chủ yếu của công nhân ngoại tỉnh tới Quỳnh Hải làm việc, cô cũng bắt đầu tìm đường mưu sinh nuôi sống bản thân.

Cô từng tới trung tâm giới thiệu việc làm, chẳng khó kiếm được công việc nhẹ nhàng đãi ngộ tốt, nhưng người ta chỉ coi cô là bình hoa, có vết xe đổ Từ Hải Sinh, Chung Tình không ôm bất cứ ảo tưởng nào vào nam nhân, càng không muốn trở thành đồ chơi cho nam nhân. Bây giờ cô muốn dựa vào năng lực để sống, đáng thương vài lần cụng đầu vào tường cô mới biết nữ nhân muốn dựa vào năng lực bản thân mà sinh tồn không phải dễ.

Dương Qua cuối cùng đã chấp nhận ly hôn với cô, nhưng không buông tha, mỗi khi cô kiếm được việc làm, chẳng được năm ba ngày là hắn biết tin tới tận nơi quấy nhiễu, khiến cô không sao kiếm được công việc ổn định.

Thấy tiền tích góp trong tay ngày một ít, tiết kiệm lắm cũng chỉ cầm cự được vài ba tháng nữa thôi, sắp vào bước đường cùng, Chung Tình suốt ngày đọc báo tìm việc làm, mấy hôm trước đọc được trên báo có một xĩ nghiệp muốn tuyển người, thấy xĩ nghiệp đó một là xa trung tâm thành phố, hai là hứa cung cấp cả chỗ ở cho nhân viên, như thế có thể tránh được Dương Qua quấy nhiễu, làm việc ở ngoại ô, cũng ít gặp phải người quen hơn, vì thế hôm nay Chung Tình dậy sớm đi ứng tuyển.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Chiêu Binh Mãi Mã (2)

Công ty thực nghiệp thương mại Bảo Nguyên bắt đầu tuyển người vào hôm nay, trong lòng Trương Thắng đây là thời khắc vô cùng trọng đại, y sắp chiêu binh mãi mã dựng nghiệp rồi.

Nhưng Từ Hải Sinh thì không tới chỗ tuyển người, ông ta đam mê mạo hiểm, sở trường thao tác đầu cơ vốn, chứng khoán, địa ốc, tiền tệ, sát nhập và trọng tổ, đó mới là võ đài của ông ta, còn làm ăn đàng hoàng không có hứng thú, cũng chẳng cho rằng Trương Thắng làm nên được sự nghiệp nhờ cái này.

Ông ta sở dĩ đồng ý chia ra mười mẫu đất mở kho lạnh, đợi thời cơ chín muồi mở chọ thủy sản chỉ vì muốn lôi kéo Trương Nhị Đản, ổn định Trương Thắng, để họ an tâm làm quân cờ cho ông ta bài bố, Từ Hải Sinh không bỏ tinh lực vào đây, dĩ nhiên chẳng quan tâm Trương Thắng tuyển ai.

Trương Thắng ngồi chính giữa bàn hội nghị, trước mắt là tấm biển tuyển dụng, hôm nay y ăn mặc hết sức chính thức, toàn thân véc đen, còn thắt cà vạt mà y vốn rất ghét, vì cảm thấy gò bó khó thở, nhưng lúc này cảm giác nắm quyền sinh tử người khác trong tay, điều chưa bao giờ Trương Thắng dám nghĩ tới thì chút khó chịu kia có là gì.

Trước kia đi xin việc, nhìn người tuyển dụng là run cầm cập, chớp mắt một cái, tới lượt mình được nhìn những khuôn mặt sợ sệt lo âu đó.

Thực sự phải cám ơn tim Quách Y Tinh ngừng đập đúng lúc, cám ơn cô chủ nhiệm Thôi Trí Diễm hung hãn kia, cuộc đời đôi khi kỳ diệu thế đấy,

https://thuviensach.vn

một tích tắc không ai ngờ lại thay đổi cả cuộc đời.

Có vài vị trí đã được định sẵn, ví như đội trưởng đội bảo vệ kiêm giám sát kho lạnh là Quách Y Tinh, Quách Y Tinh béo tới mức không đuổi nổi lợn, bảo hắn cầm dùi cui điện đi làm bảo vệ thì không đáng tin, nhưng hắn khẳng định trông coi nhà cho mình thật tốt, chỉ cần hắn trông coi được người dưới là đủ. Thêm vào hắn là thợ điện, khi đi tuần tra xem xét đường dây điện luôn thể, cực kỳ thích hợp.

Phương diện tài vụ kế toán, Từ Hải Sinh giới thiệu người có kinh nghiệm, đây là cơ cấu hạch tâm của công ty, dùng người mới không yên tâm, là người Từ Hải Sinh đưa tới thì Trương Thắng nhận hết.

Cương vị còn lại không nhiều, nhìn hàng người dài dằng dặc, Trương Thắng có hơi áy náy, y biết mình không nên có loại cảm xúc đó, bây giờ thân phận mình đã khác, phải nhìn mọi việc ở góc độ khác.

Quảng cáo rất hiệu quả, toàn nhờ vào hai chữ "Bảo Nguyên", cho nên mới nhiều người tới xin việc như vậy, tới tận 300 người.

Một cô gái dáng người rất cao đẩy cửa vào, trước tiên cười với hai người rồi khoan thai đi tới, đây là người ứng tuyển thứ 104 rồi, Trương Thắng đã ngồi hơn 3 tiếng đồng hồ, tiếp đãi đủ loại người, chẳng còn hăng hái như lúc đầu, có điều cô gái này vóc dáng xuất chúng, trang điểm diễm lệ, làm tinh thần khôi phục không ít.

- Xin hỏi cô ứng tuyển chức vụ gì?

Trương Thắng dập tắt điếu thuốc hỏi:

Cô gái cười như hoa nợ, giọng êm ái:

- Em muốn làm thư ký.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng nhìn môi cô gái, thầm nghĩ :" Son quá đỏ", y thích vẻ đẹp tự nhiên hơn, giống Tiểu Lộ vậy, chẳng cần mỹ phẩm vẫn làm y ngây ngất. Cô gái thấy Trương Thắng nhìn mình thì ưỡn ngực lên, liếc y một cái đẩy ẩn ý.

- Khụ! Cô có kinh nghiệm làm thư ký không?

- Tất nhiên rồi ông chủ ~~

Cô gái chớp chớp mắt, nói rất ám muội:

- Ca hát, khiêu vũ, xử lý hồ sơ, cái nào em cũng giỏi, hơn nữa em là người ngoại tỉnh, ở đây một mình, nếu đơn vị thường tăng ca ban đêm ... cũng không thành vấn đề.

Sở Văn Lâu đang uống trà, nghe câu cuối lên tinh thần, hậu quả là lá trà trôi tuột vào cổ họng, cố nhịn không được, mặt đỏ rực ngồi dưới gầm bàn khạc ra.

Trương Thắng lạnh nhạt nói:

- Tốt, trên hồ sơ có phương thức liên hệ với cô rồi chứ? Để hồ sơ lại, chúng tôi sẽ thông báo kết quả sau.

- Ông chủ ~~~

Cô gái thỏ thẻ:

Trương Thắng xua tay:

- Cô về đợi điện thoại của công ty đi, nội trong ba ngày có kết quả.

Cô gái "ứ" m ột tiếng hờn dỗi, ngúng nguẩy bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Sở Văn Lâu ngồi dưới gầm bàn nhìn hau háu hai bờ mông tròn mẩy, lòng tiếc lắm.

Trương Thắng thở dài, cô gái này ... đúng là trò đùa, mình tuyển thư ký, không phải là tình nhân, cái gì mà khiêu vũ ca hát mới làm ca đêm? Đến thời gian đi chơi với bạn gái còn chả có, chán nản gọi:

- Người tiếp theo.

Tiếp đó là cô gái nông thôn, mặt mũi thanh tú, hai bím tóc đen nhánh dài tới tận eo, ăn mặc hết sức đơn giản, song sạch sẽ, tên Bạch Tâm Duyệt, người bản địa Kiều Tây, tốt nghiệm cao trung, xin làm bảo quản kho lạnh.

Trương Thắng thấy cô gái này ăn nói thật thà, từ bề ngoài có thể thấy là con nhà nghèo, từng chịu khổ, liền bảo cô ngày mai tới báo danh, Bạch Tâm Duyệt rối rít cám hơn, hớn hở ra ngoài.

Trương Thắng xem đồng hồ:

- Buổi sáng tới đây thôi, chúng ta nghỉ chút đi, chiều tiếp tục.

Sở Văn Lâu chưa trả lời thì một nam nhân gầy gò tự ý mở cửa đi vào, làm hắn không hài lòng:

- Chúng tôi đã gọi người tiếp theo đâu.

Nam nhân kia cười ngạo mạn:

- Nhưng người trước tôi đã đi rồi, thời gian là tiền bạc, dù với các anh hay với tôi đều là thế, nên ... tôi ngồi được chứ?

Trương Thắng thấy người này khẩu khí rất lớn, quan sát kỹ, tuổi trên 40, tóc cắt sát đầu, mặt khắc khổ, mắt sáng, ăn mặc chuẩn mực, chỉ là thái độ không giống những người đi xin việc mà y từng thấy, chẳng lẽ cái công ty nhỏ của mình có Gia Cát Lượng ghé mắt, mỉm cười gật đầu:

https://thuviensach.vn

- Được, vậy mời ngồi, mời nói sơ yếu lý lịch đơn giản cùng vị trí anh muốn ứng tuyển.

Người kia thong thả ngồi xuống, giọng nói tự tin:

- Tôi muốn làm quản lý cao tầng của công ty, kinh nghiệm của tôi rất phong phú, hai ba lời không nói hết, anh có thể bỏ chút thời gian đọc hồ sơ của tôi không?

Trương Thắng nhận lấy túi hồ sơ của hắn, lấy lý lịch ra, riêng phần giới thiệu vắn tắt về bản thân đã viết tới 6 trang, chữ rất đẹp.

" Phương Khinh Sầu, nam, sinh tháng 6 năm 1955, tốt nghiệp học viện quản lý Hoa Châu. Quá trình làm việc: 7.1980 tới 2.1983 nhà máy thực phẩm Tân Đại Lục, đảm nhận kỹ thuật viên, chủ nhiệm xưởng, khai phát sản phẩm mới hơn 30 loại, thực tế đi vào sản xuất 7 .."

Xem tiếp thấy tác dụng nòng cốt của hắn ở nhà máy, cống hiến to lớn, nghiêm khắc phê bình giám đốc mới vì thích dùng người thân, quản lý bừa bãi làm xí nghiệp tổn thất nghiêm trọng, nên hắn tức giận chuyển chỗ làm.

Ở xí nghiệp mới, tiếp tục cống hiến lớn, sáng tạo số tài sản trị giá chục triệu, được lãnh đạo coi trọng cao độ, phái đi học tập nâng cao, sau đó trở giọng, do cơ hội thăng tiến ít, tiền lương thấp, thế là ...

Trương Thắng nhíu mày, tới đây bắt đầu thấy có mùi, được đưa đi học tập sao lại nói ít cơ hội thăng tiến? Xem tiếp, xĩ nghiệp tiếp theo, hắn lại cống hiến ... Công ty thành dê đầu đàn nghành nghiệp. Nhưng ... lãnh đạo tố chất thấp, tự cho mình là đúng, không biết phải trái, dẫn tới sai lầm, bản thân bị ép rời đi ...

Xem sơ qua một lượt, cứ bình quân hai tới bốn năm là vị "Gia Cát Lượng" này lại chuyển đơn vị, cứ tới nơi mới là khiến chỗ đó cải tử hoàn

https://thuviensach.vn

sinh, lần nào do lãnh đạo ngu dốt vô dụng làm hắn không thi triển được hùng tâm tráng trí.

Trương Thắng còn chú ý tới, người này làm việc ở hai xí nghiệp cực kỳ tiếng tăm, như điện lạnh Sơn Đông, thành lập năm 84, từ một xưởng nhỏ bên đường giờ là xí nghiệp điện gia dụng hàng đầu trong nước, người này nghỉ việc ở đó năm 91, còn xí nghiệp nhảy vọt năm 92, xem tới đó khẽ mỉm cười, cảm thấy không cần tiếp tục nữa.

Phương Khinh Sầu thấy y xem xong, vẫn phong thái cả thiên hạ mỗi mình ta cao thủ nói:

- Tôi tích lũy được kinh nghiệm làm việc phong phú ở công ty tư doanh, quốc doanh lẫn liên doanh, am hiểu hệ thống sản xuất, hệ thống tiêu thụ, sở trưởng quản lý điều phối các cơ cấu, có năng lực lãnh đạo. Tôi tin, có mình gia nhập, công ty sẽ sáng tạo hiệu ích lớn, hi vọng được quý công ty coi trọng.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Chiêu Binh Mãi Mã (3)

Trương Thắng gõ bàn nửa ngày trời chẳng nói một câu, Phương Khinh Sầu mất kiên nhẫn:

- Anh Trương, nếu tài liệu có chỗ nào không hiểu, anh có thể hỏi thẳng tôi.

Trương Thắng tủm tỉm cười, chỉ hồ sơ:

- Hiện tôi chưa hiểu lắm về năng lực công tác của anh, có điều tôi thấy anh nên nâng cao năng lực xử sự trước.

Phương Khinh Sầu không vui:

- Anh nói thế là sao, tôi có chỗ nào thất lễ à?

- Xin lỗi, năng lực công tác của anh có thể rất cao, nhưng một công ty, một đoàn đội, quan trọng nhất phải là tinh thần hợp tác. Từ hồ sơ này mà xét ... Tôi hoài nghi khả năng hợp tác vui vẻ với đồng nghiệp của anh, vị lãnh đạo nào, ông chủ nào cũng vô tích sự, sao anh không tự làm ông chủ mà tới công ty vừa mới thành lập này. Tôi thấy công ty mình nhỏ khó cung cấp được cho anh vũ đài để thi triển sở trường, mời anh đi nơi khác vậy.

Phương Khinh Sầu đùng đùng nổi giận, chỉ thẳng mặt Trương Thắng:

- Đám chó chết bọn mày ỷ có tí tiền liền nghĩ mình luôn đúng. Mày có kinh nghiệm phong phú bằng tao không? Mày có bằng cấp bằng tao không?

https://thuviensach.vn

Đây mới là bản chất thật của kẻ này, bề ngoài ung dung tự tin khi nãy là giả tạo, một kẻ luôn đổ lỗi cho kẻ khác, Trương Thắng không muốn nhiều lời:

- Mời anh đi cho, chúng tôi phải nghỉ rồi.

Sở Văn Lâu phẩy tay:

- Đi đi đi, ra ngoài, đừng có lớn tiếng ồn ào ở chỗ này.

Bị người ta xua đuổi, tự tôn tổn thương nghiêm trọng, Phương Khinh Sầu bi phẫn gào lên:

- Con mẹ cái cuộc đời chó má, từ nhỏ tới lớn, ai cũng nói đọc sách mới có thể thành tài, kết quả thì sao? Khi tao học sơ trung, bọn rác rưởi chúng mày trốn học yêu đương. Khi tao học cao trung, chúng mày lang thang bán hàng ngoài đường phố. Khi tao vào đại học, chúng mày đi buôn hàng giả. Đến khi tao tốt nghiệp rồi, lũ rác rưởi bọn mày ỷ vào vài đồng tiền dơ bẩn làm ông chủ khinh thường bằng cấp của tao. Người đọc sách lại phải làm bán mạng cho lũ thương nhân, văn nhân làm công cho kẻ mù chữ, cuộc đời này là lời nói dối! Chó má, khốn nạn ...

- Biết rồi, biết rồi, hôm nay là ngày quốc tế nói dối, chúc vui vẻ.

Sở Văn Lâu đẩy Phương Khinh Sầu ra ngoài, đóng sầm cửa lại kệ cho hắn vẫn gào thét bên ngoài, chỉ tay vào đầu mình, vẻ mặt hết sức tức cười:

- Có loại người đó thật sao, tôi tưởng gặp tên hủ nho nào mấy trăm năm trước xuyên việt tới đây đấy.

Anh ứng xử với cuộc đời thế nào thì nó sẽ đáp trả lại anh thế thôi, Trương Thắng chỉ còn biết nhún vai cười khổ:

https://thuviensach.vn

- Thế giới này đúng là chuyện kỳ lạ gì cũng có. Thôi, bỏ đi, chúng ta tuyển được bao nhiêu người rồi?

Sở Văn Lâu dùng bút chì chấm danh sách trong tay:

- Tuyển được ba bảo vệ, một gác cổng. Kho lạnh, kho lưu trữ mỗi cái được ba người, bây giờ cần thư ký văn phòng và lái xe nữa. Hòm hòm rồi, chiều chắc tuyển thêm được vài người nữa, không thể để công ty khai trương mà trống huơ trống hoác chẳng có một nhân viên nào, đông chút cho khí thế.

- Ừ, tạm thời tới đây thôi, chúng ta ra quán ăn khao thưởng cái bụng một chút.

Trương Thắng đứng dậy vặn người nói:

- Tôi vào trong thay quần áo chút, đóng nguyên bộ ngồi suốt cả buổi sáng, sắp bị cái ca vát thắt cổ tắc thở rồi đây này, chiều chẳng thèm mặc nó nữa.

Sở Văn Lâu thu dọn hồ sơ trên bàn xong đi ra ngoài, xua tay nói:

- Buổi sáng tới đây thôi, chiều mọi người lại đến.

Nhiều người lo chiều không được tới lượt, cho nên không đi, nhốn nháo hỏi:

- Giám đốc, cho hỏi chiều mấy giờ bắt đầu?

- Thêm tôi nữa được không, nhanh thôi, tôi đợi cả sáng rồi, chiều trong nhà có việc.

- Xin hỏi, vị trí thư ký văn phòng đã chọn được ai chưa ...

Sở Văn Lâu cũng mệt rồi, nên mất kiên nhẫn xoay người phẩy tay:

https://thuviensach.vn

- Chiều một giờ sẽ bắt đầu, mọi người giải t...

Động tác khựng lại, hai mắt sáng lên.

Phía đối diện với cầu thang có một cái gương lớn, trong gương phản chiếu thân ảnh một thiếu phụ, vòng eo hình hồ lô, chiếc váy bó chặt nổi lên hai bờ mông vô cùng du hoặc, đường cong từ lưng xuống mông phải nói tuyệt đối chuẩn mực.

Thiếu phụ đó ước chừng 26,27, mặc bộ váy công sở màu đen, tha tha thướt thướt, trông như quả đào chín mọng.

Mái tóc đen dầy vấn cao trên đầu, khuôn mặt trái xoan thoa phấn nhạt, trên chiếc mũi thẳng là chiếc kính gọng vàng, đôi mắt sắc xảo, cánh môi mọng nước, cái cổ tao nhã, toàn thân từ trên xuống dưới không cần lộ da thịt vẫn tòa ra sức quyến rũ chết người, đúng là một vưu vật hiếm có trên đời.

Sở Văn Lâu chỉ cô gái, gọi:

- Cô, chính cô đó, lại đây, cô tên là gì, ứng tuyển vào vị trí nào?

Thiếu phụ không ngờ người tuyển dụng đặc biệt chú ý tới mình, ý thức được cơ hội của mình tới rồi, vì thế phóng khoáng đi tới, khẽ nở nụ cười:

- Xin chào, tôi tên là Chung Tình, muốn ứng tuyển vào vị trí thư ký văn phòng.

Đưa bàn tay trắng trẻo ra.

Với chiều cao chưa nổi mét sáu của Sở Văn Lâu, tầm mắt vừa vặn ngang bằng với cổ áo chữ V của Chung Tình, sau chiếc áo lụa trắng là hai bầu ngực no căng, săn chắc làm mỗi bông hoa in trên áo đều căng tới không có chút nếp nhăn nào, đầy đặn cân đối hoàn mỹ tỉ lệ cơ thể, với với kinh

https://thuviensach.vn

nghiệm của Sở Văn Lâu, tuyệt đối không phải đồ độn lên bằng mút, mùi nương hoa thoang thoảng làm hắn ngây ngất.

Quyến luyến buông tay Chung Tình ra, Sở Văn Lâu không kìm lòng được, giọng có chút thiếu đứng đắn:

- Chung Tình, là nhất kiến chung tình? Tên hay lắm, công ty vừa mới thành lập, nghiệp vụ còn hỗn độn, rất cần mộ thư ký văn phòng, nhưng cả sáng chưa tìm được ai thích hợp. Nào nào, cô vào đi, vài phút nữa chúng tôi nghỉ ngơi, tranh thủ xem tài liệu của cô.

Chung Tình ưu nhã khẽ vén tóc, nhoẻn miệng cười:

- Cám ơn anh.

Lập tức có một cô gái mặt lấm tấm trứng cá không chịu, lớn tiếng phản đối:

- Tôi tốt nghiệp chuyên ngành văn thư, còn xếp hàng trước cô ấy, anh phải xem tài liệu của tôi mới đúng chứ.

Sắc mặt Sở Văn Lâu thay đổi hẳn, lời lẽ nghiêm nghị nói:

- Thư ký quan trọng nhất là gì? Là phải có nhãn lực, là phải khéo léo ứng xử, làm việc bệnh cạnh lãnh đạo, biết nên nói cái gì, cái gì không nên. Bảo làm việc gì là làm việc đó, không bảo không làm, càng không thể tùy tiện xen vào việc lãnh đạo. Ngay cả điều cơ bản nhất đó mà cô cũng không biết, còn nói mình học chuyên ngành. Tôi rất thất vọng, thực sự thất vọng, ấn tượng đầu tiên cô gây ra cho tôi không tốt chút nào.

Cô gái này rõ là non kinh nghiệm, bản thân nắm lý mà để người ta nói cho mặt vàng ệch, không phản bác được lời nào, vâng vâng dạ dạ.

Phương Khinh Sầu bấy giờ chưa đi ngọt nhạt nói:

https://thuviensach.vn

- Nghe rõ chưa, ai muốn làm thư ký nữa thì cân nhắc lại đi, bằng cấp không bằng cái mặt đâu.

Chuyện này chẳng cần hắn phải nói, bây giờ xã hội là thế, ai lạ gì nữa, người im lặng rời đi, người ở lại chỗ, không ai hưởng ứng hắn.

Sở Văn Lâu cũng lờ đi như điếc, đóng cửa văn phòng lại, chỉ cái ghế, thân thiết nói với Chung Tình:

- Mời ngồi.

Chung Tình khẽ ghật đầu đi về vị trí đó.

Sở Văn Lâu nheo mắt nhìn bóng lưng cô, vòng eo như rắn nước, bờ mông mời gọi, dưới mép váy đôi chân đi tất lụa màu đen thẳng tắp, người ngứa ngáy, hớn hở đi tới chỗ ngồi, nhiệt tình đưa tay:

- Ngồi, ngồi xuống đi, ngồi xuống nói chuyện.

Chung Tình vuốt mép váy ngồi xuống, tư thế ngồi đầy mỹ cảm trang nhã làm tim Sở Văn Lâu lại đập rộn lên, đó là cảm giác vừa căng thẳng vừa hưng phấn, cứ như hắn mới là người cạnh tranh còn Chung Tình là người tuyển dụng.

Ở phía đối diện Chung Tình cũng rất hồi hộp, không biết có thể được nhận không, cô chỉ tốt nghiệp cao trung, bây giờ trong thành phố ở đâu tuyển người cũng yêu cầu bằng đại học, mấy năm đi làm cô cũng chẳng có tâm tư kiếm lấy tấm bằng đại học, sợ ngưỡng cửa đầu tiên đã không qua được.

Chung Tình không cận thị, vì muốn trông có trí thức chút, cho nên kiếm kính không độ đeo lên, hi vọng gây được ấn tượng tốt với lãnh đạo. Người trước mắt tuy háo sắc song lão luyện, không dễ qua mắt, cô sợ bị từ chối.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Giai Nhân Cộng Sự

Sở Văn Lâu mất một lúc mới nhớ ra chức trách của mình, hắng giọng mấy cái, cố ưỡn lưng cho bản thân trông cao hơn một chút, hắng giọng nói:

- Trước tiên cô đưa chứng nhận bằng cấp cho tôi xem đã.

- Cái này ... ừm ...

Chung Tình khẩn trương đẩy kính mắt, nói với giọng đáng thương:

- Giám đốc, tôi tốt nghiệp đã bảy năm, bằng để ở nhà suốt chẳng dùng tới, lại chuyển nhà mấy lần, bây giờ không biết lưu lạc đi đâu ...

- Vậy à?

Sở Văn Lâu gật gù, nhìn vẻ mặt Chung Tình là đoán ra được tám phần rồi:

- Giám đốc, tôi có kinh nghiệm làm việc văn phòng, quản lý hồ sơ, xử lý văn kiện, tiếp đãi khách khứa, những việc đó tôi đều thông thạo. À, ngoài ra tôi còn biết lái xe, bằng lái đã có bốn năm, khi cần có thể kiêm luôn lái xe. Không phải công ty liên doanh luôn coi trọng năng lực làm việc thực tế sao, anh hãy cho tôi thử việc, xem biểu hiện của tôi rồi mới chính thức tuyển dụng, như vậy có được không?

Sở Văn Lâu còn định làm khó Chung Tình một phen, tới khi cô tuyệt vọng rồi mới đứng ra làm người tốt, nữ nhân một khi sinh lòng cảm kích, muốn dụ dỗ sẽ dễ hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng đang ở phòng trong thay quần áo, vừa vặn nghe thấy được đoạn đối thoại này, bằng cấp của y không cao, cho nên rất ghét chuyện chỉ nhìn bằng cấp không nhìn năng lực, nghe thấy người bên ngoài có kinh nghiệm văn phòng lại biết lái xe, liền chú tâm hơn.

Xe mới của y sắp tới, còn đang tính chuyện tìm lái xe, nữ nhân lái xe tương tối cẩn thận, an toàn hơn. Vả lại mình đang học lái xe, có thư ký kiêm lái xe, khi nào mình không tiện thì để thư ký lái, bớt được tiền thuê lái xe.

Cô gái này biết tiến biết lui, chủ động đề nghị được thử việc, cho thấy là người chịu khó, hơn nữa nếu người ta không có năng lực đã không dám đưa ra đề nghị này, mà nếu không được thì tới lúc đó từ chối không muộn.

Trương Thắng đang áo gió, vừa đi vừa kéo khóa vừa nói:

- Anh Sở, giữ lại người này đi, dùng thử một thời gian hẳng hay.

Sở Văn Lâu bị Trương Thắng cướp mất cơ hội để Chung Tình chịu ơn, trong lòng thầm giận, may là chưa nói lời làm khó người ta, vẫn chưa phải hết cơ hội, vỗ tay cười lớn:

- Tôi cũng đang có ý đó, chúng ta là xí nghiệp liên doanh mà, tố chất nhân viên, năng lực nghiệp vụ phải cao, bề ngoài cũng cần. Tôi thấy điều kiện của cô Chung Tình rất phù hợp.

Trương Thắng đang kéo khóa, nghe tới tên Chung Tình ngẩng ngay đầu lên, mặc dù trước kia Chung Tình luôn trang điểm diễm lệ bắt mắt, bây giờ thay đổi phong cách trở nên thanh thoát trí thức hơn, mái tóc cũng nhuộm màu hung, nhưng y vẫn nhìn một cái nhận ra ngay, vui mừng gọi:

- Chị Chung Tình, đúng là chị rồi.

- Trương .. Trương Thắng.

https://thuviensach.vn

Chung Tình không ngờ lại gặp người cũ của nhà máy in ở đây, vội vàng đứng bật dậy bỏ chạy:

- Xin lỗi, tôi phải đi.

Trương Thắng đuổi theo, nắm lấy tay cô giữ lại:

- Chị Chung, thì ra người ứng tuyển là chị, thế thì tốt quá rồi, chị vốn làm công tác văn phòng, kinh nghiệm phong phú, tôi vừa mở công ty, nhiều chuyện không biết phải bắt đầu từ đâu, sau này được chị giúp đỡ thì còn gì bằng.

Chung Tình vừa rồi còn tưởng Trương Thắng tới đây xin việc, kinh ngạc quên cả bỏ chạy:

- Công ty này ... là của cậu?

Tuy không biết Chung Tình và Từ Hải Sinh đã cắt đứt, chiếu cố tới thể diện của cô, Trương Thắng không nhắc tới tên ông ta:

- Đúng thế, sau khi rời nhà máy tôi vay tiền mua đất ở đây, vốn định trồng ít rau sạch, không ngờ chính phủ muốn khai phát Kiều Tây, thuận theo thời thế, tôi chuyển sang làm thực nghiệp.

Sở Văn Lâu nhìn biểu hiện khác thường của bọn họ nghi hoặc hỏi:

- Chủ tịch Trương và cô Chung Tình quen nhau sao?

- Đúng, tôi và chị ấy vốn làm cùng nhà máy.

Sở Văn Lâu hớn hở:

- Ái dà dà, khéo quá, cô Chung, giờ cô yên tâm ở lại đây làm việc rồi chứ, đều là đồng nghiệp cũ, nhất định sẽ hợp tác vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Chung Tình thực sự cần một công việc kiếm tiền, lại không biết Từ Hải Sinh có phần ở công ty này, trước kia cô có ấn tượng rất tốt với Trương Thắng, y là chàng trai hiền lành, thật thà lại chịu khó, lại thấy Trương Thắng không một lời nhắc tới chuyện xấu của mình, thần sắc hòa hoãn hơn.

Trương Thắng không bỏ qua cơ hội để ván đóng thuyền:

- Đây là anh Sở, phó giám đốc công ty.

Sở Văn Lâu rời chỗ ngồi, lần nữa nhiệt tình dùng cả hai tay nắm tay Chung Tình:

- Tôi họ Sở, tên Văn Lâu, Sở trong "thiên môn trung đoạn sở giang khai", Văn trong "đạo đức văn chương", Lâu từ "cố nhân tây từ Hoàng Hạc lâu!" ha ha ha, rất vui được làm việc với cô ...

Chung Tình cười khách sáo nói:

- Giám đốc Sở thật giỏi văn tài.

Sở Văn Lâu được mỹ nhân khen một câu toàn thân nhẹ bẫng đi mấy phần:

- Đâu có, đâu có, cô Chung quá khen.

Trương Thắng vui vẻ nói:

- Chị Chung, đi nào, chúng ta cùng ăn trưa, quay về bàn bạc kỹ sau.

Chung Tình nghiêm nét mặt nói:

- Trương Thắng, tôi gọi cậu như vậy một lần nữa, chuyện này cần nói trước, nếu đây là công ty của cậu, tôi là nhân viên, vậy chúng ta không thể dùng cách xưng hô cũ. Cậu hãy gọi tôi là Chung Tình, tôi gọi cậu là giám đốc Trương, không thể không có quy củ.

https://thuviensach.vn

Câu này có nghĩa là Chung Tình đồng ý ở lại rồi, Sở Văn Lâu nói vội sợ Trương Thắng cướp lời:

- Đúng, Tiểu Chung nói đúng, phải có quy củ trên dưới, hơn nữa cứ gọi là chị Chung, chị Chung làm mỹ nhân cũng phải già.

Trương Thắng thấy thế cũng hợp lý:

- Được, theo ý chị, đi nào, ăn cơm xong chiều tuyển người tiếp.

Nhân lúc Chung Tình không để ý, Trương Thắng tranh thủ nói với Sở Văn Lâu:

- Trước mặt chị ấy tuyệt đối không được nhắc tới anh Từ nhé, không một lời nào.

- Vì sao?

Sở Văn Lẩu tò mò hỏi lại:

Trương Thắng chỉ lắc đầu, nhắc lại lời mình lần nữa.

- Ồ ...

Sở Văn Lâu nhìn vóc người nóng bóng của Chung Tình , Từ Hải Sinh và Trương Thắng cùng nhà máy, có nghĩa ông ta cũng từng là đồng nghiệp với Chung Tình, ông ta là loại người thế nào hắn tương đối rõ, nếu Từ Hải Sinh bỏ qua mỹ nhân như vậy trước mắt thì khác nào mèo chê mỡ, xem ra hai bọn họ từng có thời gian díu, song kết thúc không được tốt đẹp.

Cho rằng mình đoán ra nguyên nhân, Sở Văn Lâu lòng mừng thầm, Chung Tình là tình nhân cũ của Từ Hải Sinh thì sao nào, hắn cũng đâu định cưới về làm vợ, hơn nữa loại nữ nhân như thế váy tương đối lỏng, không phải ý đồ của mình càng thuận lợi sao?

https://thuviensach.vn

Ba người tùy tiện chọn một quán ăn nhỏ bên đường quốc lộ, trong bữa ăn, Sở Văn Lâu rất ân cần với Chung Tình, Trương Thắng cũng không thấy để ý, nếu không phải cố kỵ Từ Hải Sinh, trước mặt một đại mỹ nhân như Chung Tình, y còn nhiệt tình hơn.

Mỹ nhân như ngọc, hương thơm như lan, giọng nói tựa hoàng oanh, ngày ngày được làm việc cùng cũng quá tuyệt vời rồi.

Trương Thắng lấy cớ đi nhà vệ sinh, ra sau quán cơm gọi điện thoại cho Từ Hái Sinh:

- Anh Từ, anh an bài cho chị Chung làm việc ở đây à?

Từ Hải Sinh vừa nhấc máy đã nghe một câu hỏi không đầu đuôi như vậy thì không hiểu:

- Chị Chung nào?

- Chị Chung Tình, hôm nay chị ấy tới ứng tuyển .. Không phải do anh bố trí à? Anh nói một tiếng là được, còn để chị ấy xếp hàng suốt cả buổi sáng.

Từ Hải Sinh hít sâu một hơi, lẩm bẩm:

- Cô ấy ... tới ứng tuyển?

- Sao vậy, chả lẽ không phải anh?

Từ Hải Sinh cười khổ:

- Không phải.

Trương Thắng mơ hồ nghe ra chút bất thường, thử hỏi:

- Anh Từ, hai người ...

https://thuviensach.vn

- Cậu đừng hỏi nhiều, tôi và cô ấy đã không còn chút liên quan nào nữa. Cô ấy phải ra tận đó xin việc, xem ra không còn chỗ đứng chân trong thành phố nữa, cậu và cô ấy là chỗ quen biết cũ, hãy chiếu cố cho cô ấy nhiều một chút ... Sau này tôi cố gắng ít xuất hiện ở đó, cậu cũng đừng nhắc tới tôi.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Thương Tâm Nan Ức (1)

Thế là Chung Tình trở thành nhân viên chính thức của Cty tài chính Bảo Nguyên, do cô là thư ký kiêm lái xe, lương sẽ tăng gấp rưỡi, kết quả này làm Trương Thắng, Chung Tình lẫn Sở Văn Lâu đều hài lòng.

Hiện giờ công ty sắp khai trương, công tác chuẩn bị hết sức bận rộn. Sau khi kết thúc tuyển dụng, Trương Thắng tập hợp toàn bộ nhân viên, học theo TV tổ chức một buổi lễ động viên, phấn khích miêu tả quy hoạch tương lai tươi sáng của công ty, cùng phúc lợi của nhân viên, đồng thời cũng nói rõ những khó khăn hiện tại ở giai đoạn sáng nghiệp, mong mọi người đã tới đây, cùng nhau chúng sức sáng tạo ra một tương lai mỹ hảo thuộc về mình.

Những lời khích lệ đó làm toàn bộ nhân viên công ty bước vào tuần trăng mật, bỏ qua xa lạ mới đầu, hợp tác vô cùng hài hòa, ai ai cũng mang một lòng nhiệt tình, tận tâm tận lực làm việc.

Thời gian này Từ Hải Sinh liên tục chạy tới cơ cấu quốc thổ, quy hoạch, vì đợt nhà xưởng đầu tiên sắp xây xong, phải mau chóng chuẩn bị thủ tục đầy đủ để cho thuê, hoặc thế chấp ngân hàng, lấy tiền khởi động kế hoạch kỳ hai. Ông ta vốn chỉ coi công ty này là cái máy ATM vô cùng vô tận, chẳng hứng thú làm thực nghiệp, lại có Chung Tình ở đó, thế là danh chính ngôn thuận biệt tăm ở công ty.

Không có Từ Hải Sinh ở bên cạnh chỉ điểm, Trương Thắng gặp muôn vàn khó khăn, chính điều đó lại thúc đẩy y nhanh chóng trưởng thành, kinh nghiệm dần phong phú, lại có đám Lỹ Hữu, Lý Hạo Thăng giúp đỡ, tự mình gánh vác công ty vẫn làm đâu ra đó.

https://thuviensach.vn

Sở Văn Lâu đoán bừa ra lai lịch của Chung Tình, cứ luôn tìm cách tiếp cận cô. Trước kia hắn thi thoảng còn về nhà trong nội thành, bây giờ vì Chung Tình ở trong công ty, cho nên hắn chẳng buồn về nhà nữa.

Là cô gái từng trải, Chung Tình sớm nhận ra ý đồ của Sở Văn Lâu, nên ứng phó với hắn chừng mực không nóng không lạnh, vừa không đắc tội với vị phó giám đốc này, lại không khiến hắn hiểm lầm mình có ý tứ khác.

Chung Tình lớn lên trong sự quấy nhiễu của nam nhân, cô phát dục sớm, từ năm mười bốn tuổi đã có vóc dáng mê người, khi đi xe bus thường xuyên bị người ta lợi dụng xe đông đúc sờ xoạng đụng chạm. Lớn lên càng diễm lệ siêu quần, điên đảo chúng sinh, đôi mắt lả lơi trời sinh khiến nam nhân nhìn là khơi lên dục vọng, từ ngôn ngữ tới tay chân, cô bị quấy rối tình dục vô số kể. Sống trong môi trường như vậy, Chung Tình trừ chồng mình, chỉ thất thân với Từ Hải Sinh đã là quý lắm rồi. Vì thế đối phó với một tên chưa bao giờ dụ dỗ nổi cô gái nào như Sở Văn Lâu tất nhiên là dễ như không.

Càng vậy khiến Sở Văn Lâu càng ngứa ngáy, luôn cảm giác Chung mỹ nhân không hề ghét mình, lại không biết phải làm sao để quan hệ hai bên thân thiết hơn.

Ngày mai công ty sẽ mở cửa kinh doanh, Trương Thắng đứng trong văn phòng làm việc, nhìn xí nghiệp thuộc về mình, lòng cảm khái bội phần, bất giác ngâm:

- Vốn chỉ cướp bóc ven đường thôi, ngờ đâu làm giả lại thành thật.

Đó là nguyên văn lời Minh thái tổ Chu Nguyên Chương nói với Lưu Bá Ôn khi ở trên điện Kim Loan, có lẽ ông ấy cũng có cảm giác nằm mơ giống mình.

Không có nhiều thời gian để mà cảm khái, Trương Thắng xem lại danh sách khách mời, cùng chi tiết quá trình khai trương, chợt nhớ ra chưa thông

https://thuviensach.vn

báo với đám Lý Hạo Thăng, địa vị của y ở thương trường chưa đủ tư cách mời cha mẹ bọn họ, mời mấy người bạn này không phải có ý thấy sang bắt quàng làm họ, đơn thuần là hợp tính nhau, muốn họ cùng chia vui thôi.

Đám Lý Hạo Thăng đều nhận lời, biểu thị mai nhất định tới ủng hộ, còn sót lại một người bạn nữa là Tần Nhược Lan không có số điện thoại, Trương Thắng không muốn hỏi Lý Hạo Thăng, tránh hiểu lầm. Nghĩ một lúc thấy nên tới bệnh viện nói một tiếng, sau đó đi gặp Tiểu Lộ. Thời gian qua cả hai đều bận công việc của mình, chỉ có thể liên hệ qua điện thoại, y nhớ nhung hết sức rồi.

Trương Thắng xuống lầu, vừa vặn thấy Quách Y Tinh và Sở Văn Lâu, Chung Tình đang đứng ở trước cổng công ty đang nói gì đó. Quách Y Tinh mặc đồng phục bảo vệ, hông đeo dùi cui điện, bên cạnh có hai bảo vệ nữa thi thoảng nói xen vào, hắn là đang an bài buổi lễ ngày mai.

Trước khi Quách Y Tinh tới làm việc, Trương Thắng chuyên môn nói cho hắn biết vài chuyện về Chung Tình, dặn hắn gặp Chung Tình đừng thối mồm nói linh tinh. Quách Y Tinh dù thích nói chuyện tục tĩu nam nữ, nhưng cũng rất biết thương hương tiếc ngọc, thấy một mỹ nhân yểu điệu lại có kết cục buồn như vậy, trong lòng cũng thương xót, chửi Từ Hải Sinh bạc tình vài câu, từ sau đó gặp Chung Tinh rất giữ bổn phận, không bao giờ buông một lời bông đùa nào.

Quách Y Tinh còn chưa bình phục, một bên mắt vẫn bầm tím, song công ty đang thiếu nhân lực, làm sao hắn nằm nhà được.

Sở Văn Lâu thấy Trương Thắng đi xuống lầu gật đầu chào bước tới:

- Giám đốc, chúng tôi đang an bài buổi lễ ngày mai, anh muốn bổ xung thêm chỗ nào không?

- Mọi người đã chuẩn bị kỹ càng lắm rồi, tôi không bổ xung thêm gì nữa, tôi phải về thành phố gặp người bạn.

https://thuviensach.vn

Quách Y Tinh háy mắt:

- Nhớ Tiểu Lộ rồi hả?

Vốn định nói "nhớ chị dâu", cơ mà giờ là giám đốc, trước mặt nhân viên Trương Thắng không thể tùy tiện đùa cợt, hắng giọng nói:

- Chuẩn bị tới đâu rồi?

Chung Tình nhoẻn miệng cười:

- Giám đốc yên tâm, chiều nay tôi đã tới cùng đội nhạc, đội nghi lễ tổng duyệt lại một lần, sẽ không có sai sót gì đâu.

Trương Thắng hài lòng:

- Vậy thì tốt, tôi đi đây, tối sẽ quay về.

Quách Y Tinh hỏi:

- Giám đốc định đi thế nào?

Giao tình thì giao tình, ở công ty không thể công tư bất phân, hắn không gọi thẳng tên Trương Thắng.

- Tôi đi xe bus về, mới hơn 5 giờ, vẫn còn kịp bắt xe bus.

Xe của Trương Thắng tuy đã lấy về, nhưng hiện y đang học lái xe, chưa vững lắm, không thể tự lái một mình:

Chung Tình nhét tài liệu vào tay Quách Y Tinh:

- Xe bus tới khu khai phát chỉ có một tuyến thôi, chuyến xe rất ít, để tôi lái xe đưa giám đốc đi.

Trương Thắng hơi do dự:

https://thuviensach.vn

- Bỏ đi, chị còn nhiều việc phải làm, không cần phiền thế đâu.

Bảo vệ Kiều Vũ cười hì hì nói:

- Giám đốc thì phải có người đưa người đón, nếu phải bắt xe bus thì mất mặt cả công ty rồi.

- Công việc đã an bài thỏa đáng, thành bại ở ngày mai cả, chúng tôi đứng đây chỉ tán gẫu bớt căng thẳng thôi, không có việc gì cả. Để tôi đưa giám đốc đi, tôi còn kiêm chức lái xe mà.

Trương Thắng nghe vậy không từ chối nữa.

Hiện giờ mấy con đường chính dẫn vào khu khai phát đã được thành phố dùng tốc độ nhanh nhất làm xong, đường xá bằng phẳng rộng rãi, xe cộ lại chưa nhiều, một số trường dạy lái xe dùng nó làm bãi tập lái miễn phí, trên đường đi thường thấy những chiếc xe cắm cờ tập lái đi chậm như sên bò.

Chung Tình lái xe rất vững tay, đường tốt xe đắt, nên đi rất êm, Trương Thắng mệt mỏi suốt cả ngày, định hút điếu thuốc thả lỏng, vừa mới lấy điếu thuốc ra, cửa sổ xe đã từ từ hạ xuống. Trương Thắng tán thưởng liếc nhìn Chung Tình, bật lửa rít sâu một hơi, nicotin thấm vào trong thân thể, mỏi mệt như tan đi không ít. Gió từ cửa sổ lùa qua tóc,Trương Thắng nheo mắt lại nhìn con đường phía trước, đất hai bên đường đã dựng lên một số nhà sưởng, không ít công trường vẫn đang tất bật thi công, cảm giác thỏa mãn tràn ngập trong lòng.

Xe đi lên đường quốc lộ chạy quanh thành phố, đường vắng vẻ tới bất ngờ.

Trương Thắng quay đầu nhìn Chung Tình, cô mặc váy ngắn hai màu đen trắng đan xen, vì tư thế ngồi, mép váy cuốn lên một đọn, khoe ra cặp đùi săn chắc, làn da trắng hồng khoe sắc màu khỏe khoắn dưới tất lụa trong suốt.

https://thuviensach.vn

Thân trên mặc chiếc áo màu nhũ bạch, không có cúc, chiếc áo lót nâng ngực làm bầu ngực vốn bắt mắt càng thêm thu hút, đúng là quả đào đang độ chín mọng chỉ chực hái. Một thiếu phụ diễm lệ như vậy đi cùng, chẳng may Tiểu Lộ nhìn thấy thì không hay, Tiểu Lộ không phải cô gái thích ghen tuông vô lý, nhưng không có nghĩa là Trương Thắng có thể tùy tiện không nghĩ tới cảm thụ của cô, Trương Thắng thấy mình suy nghĩ thiếu chu toàn rồi, lúc nãy nên từ chối mới đúng.

Chung Tình chuyên tâm lái xe, nhưng khóe mắt vẫn chú ý tới Trương Thắng, thấy y nhìn mình được một lúc rồi, quay đầu sang.

Nếu không nói gì thì thành nhìn trộm rồi, Trương Thắng cười:

- Chị lái xe tốt thật.

Khóe môi Chung Tình cong lên, nhưng không cười được, xe đi thêm một lúc mới nói:

- Anh ta dạy đấy.

- Ừm ...

Trương Thắng hàm hồ đáp, không rõ "anh ta" là Từ Hải Sinh hay chồng cũ của cô, nhưng đoán chừng khả năng đầu cao hơn, nếu là kẻ đã hoàn toàn tuyệt tình tuyệt nghĩa như Dương Qua, Chung Tình đã không khó nói ra như vậy. Y quay đầu ra ngoài hút thuốc, không khí trong xe bỗng trở nên lúng túng.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Thương Tâm Nan Ức (2)

Một lúc sau Trương Thắng hút hết điếu thuốc ngồi thẳng lại, nhìn qua gương chiếu hậu, giật mình thấy mặt Chung Tình chan chứa nước mắt, luống cuống nói:

- Chị Chung ...

Chung Tình bị một câu nói vô tâm của Trương Thắng khơi lên tâm sự, nãy giờ cố nén tiếng khóc, nghe tiếng gọi này, không muốn che dấu nữa, xoay vô lăng, xe phát ra tiếng phanh chói tai rồi dừng phắt lại bên lề đường, cô gục mặt xuống khóc nức nở, nước mắt qua kẽ ngón tay, không biết phải thương tâm tới mức nào mới khóc ra nhiều nước mắt như vậy.

Trương Thắng luống cuống không biết phải làm sao, đa phần câu chuyện chỉ là do suy đoán ra, thực hư không nắm hết, nói lung tung chỉ e hỏng chuyện, lặng lẽ ngồi đó, đợi một lúc lấy trong túi ra một chiếc khăn tay đưa tới, Chung Tình nhận lấy quay mặt đi lau nước mắt, trả lại khăn tay, tiếp tục lái xe.

- Chị Chung, hay là để tôi lái cho.

Trương Thắng không yên tâm, Chung Tình có vẻ bất ổn:

- Giám đốc lấy bằng lái rồi à?

- ....

https://thuviensach.vn

Chung Tình mắt nhìn thẳng về phía trước, vào số, đạp ga, chiếc xe lao đi như tên rời cung, Trương Thắng chưa cài đai an toàn bị đập lưng vào ghế. Chiếc Mercedes xé gió lướt đi, cây cối hai bên đường trôi về sau như sao băng, gió thổi ù ù bên tai.

Con chim bị thương sợ hãi bay về tổ mong được chở che, lại gặp phải sự xua đuổi vô tình, đó là tâm tình của Chung Tình ngày hôm đó.

Những lời nói bình thản tới khó tin của Từ Hải Sinh làm trái tim cô như nứt ra, cảm giác bị phản bội tràn ngập trong lòng. Nhấn ga tới tận đáy, chiếc xe lao đi với tốc độ cao nhất, gió gào thét qua cửa sổ để mở làm mái tóc cô gần như nằm ngang thẳng tắp. Không biết vì gió mạnh hay vì nỗi đau trong lòng, hai mắt Chung Tình khép lại thành khe hẹp, mặt không hề có chút cảm xúc nào.

Trên đường quốc lộ có một chiếc xe Jeep đang chạy với tốc độ cao, trong xe là Lục Nhân, Phượng Minh Không, Vương Tử Dã, Diệp Tinh Thần, mấy người bạn cùng trường mượn xe ra bãi biển chơi, đang trên đường về.

Lục Nhân chơi đàn ghi ta ga, mái tóc dài bị gió thổi tung bay, chiếc xe Jeep đi với tốc độ 100 dặm/ giờ, đó là tốc độ tối đa của chiếc xe này, tăng thêm nữa xe sẽ rung lắc, như có thể tan ra bất kỳ lúc nào.

Phượng Minh Không vừa lái xe vừa hát vang, bỗng có bóng đen lướt qua, chốc lát chỉ còn bóng mờ cách đó cả chục mét, hắn giật mình phanh xe, thò đầu ra chửi:

- Mẹ mày, lái nhanh như thế, chán sống à?

Chiếc xa kia đã không còn thấy tung tích đâu nữa.

Mãi tận khi xe đi vào thành phố, đường xá đông hơn, Chung Tình cũng phát tiết một hồi, tinh thần bình tĩnh trở lại, một tay lái xe, một tay chống lên cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng ngồi bên cạnh mặt cắt không ra máu, xe trong tay người ta, tức là cái mạng nhỏ của mình cũng ở trong tay người ta, Trương Thắng không dám phun ra dù nửa cái rắm, suốt đường đi y nín thở, tay nắm chặt ghế, căng thẳng hơn cả người lái xe.

Đến lúc xe lái qua cổng bệnh viện công an đỗ lại, Trương Thắng nhảy vội xuống, lau trán đã mồ hôi, thầm chửi :" Mẹ nó, từ hôm nay trở đi ai nói nữ nhân lái xe an toàn hơn nam nhân mình bóp cổ!"

Trương Thắng hai chân phiêu hốt đi tới khu ngoại khoa tầng bốn, không thấy Tần Nhược Lan ở phòng trực ban, đành phải đi từng phòng tìm kiếm, tới phòng 405 thấy một chàng trai chỉ kính cửa sổ nói:

- Y tá, cô xem, mùa thu rồi mà vẫn còn muỗi.

Tần Nhược Lan khó chịu:

- Vậy thì đập nó đi, nói với tôi làm cái gì?

- Tôi không có vợt đập muỗi.

Bóng người thon thả xuất hiện, thuận tay cầm tờ báo cuốn lại, nhắm chuẩn con muỗi đập đánh "bốp" một phát, sau đó ném tờ báo ra ngoài cửa sổ, mặt tỉnh bơ như không.

Trương Thắng nén cười đi vào, thấy trên giường có một người trung niên, hai cánh tay được giá lên rất cao, giống đang giang cánh bay.

Tần Nhược Lan vừa quay đầu lại, thấy Trương Thắng, lập tức mặt trở nên hớn hở hỏi:

- Trương Thắng, anh lại tới nằm viện hả?

Trương Thắng xém trượt chân ngã, cô gái này đầu óc làm sao vậy, dở khóc dở cười:

https://thuviensach.vn

- Cô mong tôi nằm viện lắm à? Không nằm viện thì không thể tới thăm cô?

Tần Nhược Lan cười khì khì, thân thiết kéo tay Trương Thắng ra khỏi phòng trong ánh mắt bực tức của chàng trai kia:

- Tôi chẳng tin thứ vô lương tâm anh tốt tới mức nhớ đến thăm tôi, anh mà không có bệnh tật gì đã chẳng nhớ tôi là ai?

Cô gái này, cái mồm không tha ai bao giờ, Trương Thắng thuận miệng hỏi:

- Người kia bệnh gì mà hai tay giang ra như thế?

- À, cắt ít phèo phổi, ông ta bị hôi nách.

Trương Thắng ngạc nhiên:

- Hôi nách mà cũng phẫu thuật được à, mà ông ta đã trên 50 rồi, sao giờ mới nghĩ tới phẫu thuật.

- Thì lúc trẻ điều kiện kinh tế không cho phép, giờ bệnh nghiêm trọng tới mức gây mất đoàn kết gia đình và xí nghiệp, nên phải xử lý.

Trương Thắng đứng lại, trịnh trọng nói:

- Tiểu Lan, tôi có câu này, không biết nên nói hay không?

Tần Nhược Lan phất tay:

- Ái khanh cứ nói, bản cung không truy cứu.

Trương Thắng không giữ được bộ mặt nghiêm túc nữa, bật cười nói:

- Trong số những y tá ở đây tôi chú ý rồi, cô làm việc không ít hơn người khác, ngược lại, còn chăm chỉ nhất. Nhưng cô nhanh mồm nhanh miệng, dễ

https://thuviensach.vn

đắc tội với người ta. Như vừa rồi, muỗi cũng đập giúp người ta rồi, nhưng nói thừa một câu làm người ta không vui, nếu gặp người thích bới móc, thế nào cũng nói với y tá trưởng.

Tần Nhược Lan thu lại nụ cười, bĩu môi:

- Bản cô nương yêu ghét rõ ràng, từ nhỏ đã vậy, tôi thích ai, nhìn kiểu nào cũng thấy tốt, không ưa ai thì làm gì cũng thấy phiền, không sửa được nữa. Tên kia tôi nhìn đã ngứa mắt, làm sao còn lịch sự được. Cái đồ vô dụng, đừng nói là đập muỗi, ngay cả tất không biết giặt, còn là sinh viên nữa chứ. Nói là tới trông người bệnh mà chẳng biết làm cái gì, đi xe bus cũng lạc đường, lớn tướng rồi, nhờ cảnh sát đưa tới. Té ra hắn từ nhỏ tới lớn làm gì cũng do cha mẹ làm cho, đi học tan học đều được đưa đón, ra đường không biết hỏi đường đi, anh nói xem loại người đó nhìn có khó chịu không?

Trương Thắng thấy Tần Nhược Lan càng tức giận, tới mức mặt đỏ lên, bật cười:

- Cô thật là, mỗi người có cách sống riêng, nói không chừng cha mẹ họ thấy con mình giỏi giang, mà đâu liên quan gì tới cô?

Tần Nhược Lan xua tay:

- Đủ rồi, đủ rồi, không nói nữa, hôm nay anh tới đây để giáo huấn tôi à?

Tính khí nha đầu này không mấy người chịu đựng nổi, Trương Thắng lắc đầu, không biết sau này tên nào xui xẻo vớ phải:

- Tất nhiên không phải, hôm nay tôi tới đây là chuyên môn mời Tần tiểu thư tới tham dự buổi khai trương công ty của kẻ hèn này.

- Anh lặn lội tới tận đây chỉ vì việc này?

https://thuviensach.vn

- Đương nhiên rồi.

Tâm tình Tần Nhược Lan chợt tốt lên rất nhiều, sảng khoái nói:

- Được, mai cho dù thiên tai bão tố, tôi cũng sẽ xuất hiện đúng giờ.

******

Rời bệnh viện, Trương Thắng gửi tin nhắn cho Tiểu Lộ, nhưng không thấy cô trả lời, liền bảo Chung Tình đưa y về KTX nhà máy, y từng muốn mua di động cho Tiểu Lộ, nhưng Tiểu Lộ chê đắt, nói cô cũng chẳng dùng vào việc gì nên kiên quyết không cần, chỉ mua chiếc máy nhắn tin, tốn hơn 1200 đồng, thế cũng làm Tiểu Lộ trách móc mãi.

Tiểu Lộ bây giờ là trợ lý hành chính, tính chất công việc quan trọng hơn nhiều, nhưng không cần phải tăng ca thường xuyên như trước, dưới tình huống bình thường, bây giờ hẳn phải về nhà rồi.

Nhưng khi Trương Thắng tới KTX thì Tiểu Lộ vẫn chưa về, liền ngồi trong xe, vừa trò chuyện với Chung Tình vừa chờ đợi.

Tiểu Lộ lúc này đang ngồi trên chiếc NISSAN Cedric, hôm nay cô tham gia một bữa cơm rất chính thức, hơn tám giờ tan tiệc, giám đốc Quan rất lịch sự lái xe đưa cô về.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Tiểu Lộ Đáo Để!

Trương Thắng đã ngồi đợi trong xe hơn một tiếng, nóng ruột lắm rồi, ba bốn lần ra ngoài nhìn, chỉ sợ có chuyện gì, chợt thấy phía đầu con đường nhỏ dẫn vào cổng KTX có một chiếc xe tiến vào, cách cổng một đoạn thì đỗ lại, từ trên xe cô gái xinh đẹp bước xuống, gió thu thổi qua, mép váy phiêu phiêu, ánh trắng phủ lên người như tinh linh, nhìn kỹ, nhận ra chính là Trịnh Tiểu Lộ.

Trương Thắng lần đầu tiên thấy ăn mặc này của Tiểu Lộ, cho nên một tích tắc nghi ngờ vào mắt mình phải chăng nhìn lầm, trước kia Tiểu Lộ không bao giờ mặc áo không tay cô không thích vai lộ ra ngoài, mép váy quá gối chứ không chỉ chấm gối để lộ ra cẳng chân trắng mịn như bây giờ, nhất bước nhân nhẹ nhàng như chú hươu con khoan khái, cho thấy tâm trạng cô đang rất tốt.

Đang định lên tiếng gọi thì thấy người lái xe cũng đi xuống, là một nam nhân tuổi chừng bốn mươi, dáng vẻ trí thức, một bộ véc tây thẳng tắp, đó là trang phục của nhân sĩ thành đạt. Tiểu Lộ đi tới chào tạm biệt, người đó giang tay ra tựa hồ muốn ôm cô, Tiểu Lộ khéo léo lùi lại một bước, đưa cánh tay ra, lễ độ cáo biệt.

Giám đốc Quan nhún vai, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, vỗ nhè nhẹ, giọng ân cần:

- Nghỉ ngơi cho tốt, tôi về đây.

- Tạm biệt giám đốc.

https://thuviensach.vn

- Ngày mai gặp lại.

Ngay từ lần đầu nhìn thấy Tiểu Lộ, giám đốc Quan đã thích cô rồi, điều cô tới văn phòng của mình làm trợ lý, chính vì ngày hôm đó trong đám đông, nhìn thấy đôi mắt to đen lay láy trông như chú nai con của cô. Ở bên cạnh Tiểu Lộ, giám đốc Quan cảm giác được như quay về thời trai trẻ, cái thời thiếu niên mới tò mò về người bạn khác giới mà ông ta bỏ lỡ khi chỉ biết vùi đầu vào học tập và làm việc, dung mạo thanh thuần đó, dáng vẻ khi nói chuyện với nam nhân lúc nào cũng non nớt thẹn thùng đó, khiến giám đốc Quan tưởng chừng mình chỉ đang ở độ tuổi 20.

Thời đại bây giờ, nghe nói đối phương là doanh nhân Hong Kong, nhìn thấy ông ta lái xe biển đen, không biết bao nhiêu cô gái trẻ trung xinh đẹp chủ động tới bắt chuyện, thế nhưng ông chỉ nhìn trúng cô nương Tiểu Lộ này, cô gái duy nhất không bao giờ keo kiệt tặng ông nụ cười ngọt như mật, mỗi sáng cho ông một câu chào hỏi đủ sinh lực làm việc cả ngày, song chỉ cần ông có bất kỳ cử động nào vượt quá giới hạn dù chỉ một chút thôi sẽ như nai con hoảng sợ chạy mất, vòng eo nhỏ nhắn kia ông ao ước ôm vào lòng một lần cũng không được.

Biết Tiểu Lộ không như những cô gái khác, vì thế giám đốc Quan không vội, muốn dùng từng cử chỉ ân cần, từng sự quan tâm nhỏ nhặt nhất làm cô gái này động lòng, ông ta biết với cô gái như Tiểu Lộ phải dùng yếu quyết mưa dầm thấm đất, khiến cô dần quen với sự tồn tại của mình, từng chút một hạ rào chắn xuống, rồi khi thời cơ chín muồi sẽ ngả vào lòng mình một cách tự nhiên.

Trương Thắng ở trong xe nhìn thấy hết, sững người trong chốc lát, gương mặt dần dần nổi lên đám mây đen, ném điếu thuốc đi, đẩy cửa xe bước ra, Chung Tình muốn gọi lại, nhưng cửa xe đóng "sầm" một tiếng, làm cô nuốt lời muốn nào vào, khẽ lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Tiểu Lộ đeo chiếc túi sách, ngâm nga một khúc dân ca, bước chân khoan khoái đi về phía cổng KTX, đột nhiên có tiếng động làm cô giật mình, vừa quay sang thì thấy bóng nam nhân cao lớn, không nhìn rõ mặt, nhưng cô nhận ra ngay, vui mừng reo lên:

- Thắng.

Trương Thắng đứng lại, không chạy tới đón cô như mọi khi:

- Sao giờ em mới về, có xem tin nhắn của anh không?

- Tối nay nhà máy mời cơm khách hàng, em và mấy đồng nghiệp đi khách sạn, ở đó ồn ào lắm, em không để ý tới máy nhắn tin .

Tiểu Lộ cười vui vẻ, không để ý tới giọng nói lành lạnh của Trương Thắng, đi tới khoác tay y:

- Thắng, sao anh lại tới đây?

Trương Thắng cúi đầu gần mặt cô ngửi mấy cái, nhíu mày:

- Em uống rượu sao?

- Ừ.

Tiểu Lộ ngoan ngoãn gật đầu, giơ hai ngón tay lên:

- Chỉ hai chén thôi, không say. Công ty sắp khai trương rồi, anh bận thế không cần tới thăm em đâu.

Trương Thắng hậm hực:

- Anh mà không tới thì bạn gái mình bị người ta cướp mất rồi.

Tiểu Lộ đẩy y một cái, gắt:

https://thuviensach.vn

- Nói linh tinh gì đó!

Trương Thắng hất mặt về chiếc xe đang biến mất trên con đường nhỏ:

- Đó là ai?

Tiểu Lộ phì cười, ngẩng đầu nhìn Trương Thắng, sóng mắt đong đưa:

- Đó là giám đốc Quan của chúng ta, anh ghen sao?

Khuôn mặt trơn bóng như bạch ngọc dưới ánh trăng nhạt phủ thêm sắc màu huyền bí, như tiên nữ trong trăng, nơn nớt mà ngọt ngào, không chút làm bộ nào, nghi ngờ của Trương Thắng tiêu tan, chuyển sang khuyến cáo:

- Tiểu Lộ, ông giám đốc Quan đó trông không giống người tốt, em cẩn thận đấy.

Trịnh Tiểu Lộ thấy bạn trai quan tâm, lòng càng thêm vui:

- Anh yên tâm, em là trợ lý hành chính của ông ấy mà, tham gia bữa cơm lại không chỉ hai người bọn em, đều là vì công việc, rất nghiêm chỉnh.

- Vừa rồi ông ta đâu có giống lãnh đạo với cấp dưới, đây là Đại Lục, không phải Hong Kong, ôm cái gì chứ? Em nhường ông ta một bước, ông ta lấn tới cả mét, lần sau ông ta sẽ muốn hôn tạm biệt đấy.

Phải nói Trương Thắng đã đúng, đó là ý đồ của giám đốc Quan, phá vỡ giới hạn cảnh giác của Tiểu Lộ từng chút một.

Tiểu Lộ cười khúc khích, lắc cánh tay y, nũng nịu nói:

- Không đâu, người ta chỉ hôn tạm biệt với anh thôi, hi hi, anh đừng hiểu lầm, giám đốc Quan là người rất tốt, chỉ là thi thoảng thích đùa một chút.

https://thuviensach.vn

Thấy Tiểu Lộ hoàn toàn không có sự đề phòng nào, Trương Thắng càng lo:

- Anh cũng là nam nhân, sao anh không nhìn ra, ông ta vờ đùa chỉ là cái cớ để em không đề phòng thôi.

Tiểu Lộ thấy Trương Thắng ghen thật rồi, đành dỗ dành y như dỗ trẻ con:

- Coi như anh nói đúng đi, em không kiên quyết từ chối, ông ấy làm gì được chứ? Chẳng lẽ người ta nhìn em vài cái, em lại móc mắt người ta ra à? Em đâu phải Nhậm Doanh Doanh.

Thấy Trương Thắng vẫn âm trầm, liền giảu môi lên:

- Được rồi, được rồi, cười một cái đi nào, ngoan, chẳng mấy khi tới thăm người ta được một lần, đừng xị mặt ra như thế chứ. Có câu, yêu cái đẹp thì ai cũng có, người ta nhìn không được sao, điều đó chứng tỏ bạn gái anh xinh đẹp mà. Lần trước anh đi dạo phố với em, còn chẳng phải nhìn chằm chằm cô gái mặc quấn short nửa ngày trời.

Trương Thắng oan ức kêu lên:

- Trời đất chứng giám, anh nhìn chằm chằm cô ấy lúc nào?

Trịnh Tiểu Lộ quay đầu đi, giọng chua lè:

- Hứ, nói dối cũng không biết, anh không những nhìn mà còn ấn tượng rất sâu, nếu không đáng lẽ anh phải hỏi cô gái nào, chứ không lập tức nhớ ngay ra như vậy.

Trương Thắng cứng họng, cô bé này ghê gớm hơn y tưởng, chột dạ khí thế cũng đi xuống nhiều:

- Anh đâu có ...

https://thuviensach.vn

Tiểu Lộ hừ một tiếng:

- Có, em còn bấm đồng hồ, tổng cộng nhìn người ta một phút mười bảy giây, tới khi người ta rẽ vào một cửa hàng quần áo mới quyến luyến quay đầu đi, đừng tưởng em không nói là em không biết.

Trương Thắng cúi đầu, cô gái kia mặc cái quần không dài hơn quần lót là bao, ai mà không nhìn cho được.

Tiểu Lộ thấy hàng phục được y, lòng như có hoa nở, quay lại an ủi y:

- Thôi, nhìn thì cũng nhìn rồi, đừng xấu hổ nữa, em biết con người anh, cũng chỉ nhìn mà thôi, không có tâm tư gì cả. Giám đốc Quan cũng thế, cho dù ông ấy có háo sắc, cũng không phải là thổ phỉ, chẳng lẽ dám cưỡng đoạt dân nữ à?

Trương Thắng gãi đầu, mình có hơi mẫn cảm quá không, giống như cái lần hiểu lầm đám Lý Hạo Thăng định đánh thuốc Tần Nhược Lan vậy, dù sao háo sắc là bản tính của nam nhân, Tiểu Lộ đáng yêu như vậy, người ta không nhìn mới là bất thường, trước kia ngay cả đám Lão Bạch, Hồ Ca cũng bàn tán bình phẩm về cô không ít, còn nói những câu rất dâm uế, nhưng có kẻ nào dám động chân động tay?

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Đừng Coi Thường Chung Tình

Sau khi phát hiện ra Tiểu Lộ có quá khứ thương tâm u ám, tinh thần rất bất thường, Trương Thắng cô đi ra ngoài thấy nhiều mặt cuộc sống hơn, không muốn trói buộc cô trong như chim trong lồng, bây giờ tính cách Tiểu Lộ đã hoạt bát sáng sủa hơn trước, đó là kết quả hoàn cảnh làm việc thay đổi, tăng trưởng kiến thức. Trương Thắng vui mừng vì sự tiến bộ của cô.

Vẻ đẹp của nữ nhân dựa vào tuổi thanh xuân níu giữ chỉ được vài năm, nếu tuổi qua ba mươi, vẫn còn đơn thuần như nước suối, thanh đạm như cúc thì có khác chỉ nội tâm trống rỗng? Chỉ có để cô nhảy ra khỏi vòng tròn hạn hẹp của mình, thấy nhiều hơn, biết nhiều hơn, mới thực sự là thành thục mang vẻ đẹp nội tại.

Nếu chưa bao giờ va chạm xã hội thì sự hồn nhiên đó không đại biểu cho thuần khiết, chẳng qua chỉ là trong hoàn cảnh đó chưa bị khảo nghiệm mà thôi. Chính như câu nói, không có thứ gọi là thuần khiết, chỉ là chưa bị cám dỗ. Không có cái gọi là trung thành, chỉ là giá đưa ra chưa đủ. Nếu như để Tiểu Lộ thấy được sự phồn hoa cám dỗ thực sự mà vẫn giữ được bản tính, đó mới là thuần tịnh như nước.

Nghĩ tới đó, Trương Thắng dịu giọng nói:

- Được rồi, em tự cẩn thận, sau này nếu có đi xã giao về muộn thì bắt taxi, đừng đơn độc ngồi xe ông ta hay bất kỳ nam nhân nào, nhất là khi uống rượu.

- Em nghe lời anh.

https://thuviensach.vn

Tiểu Lộ ngoan ngoãn đáp:

Lúc này trong chiếc Mercedes có ánh lửa lóe lên, chiếu sáng khuôn mặt nữ nhân đẹp tới ma mị, ngón tay kẹp điếu thuốc lá nữa, ưu nhã đưa ra ngoài cửa sổ, Tiểu Lộ chỉ nhìn thấy trong chớp mắt, nhưng dung mạo tuyệt luân, khí chất mê đắm đó, cô tự nhận mình thua kém ba phần, nụ cười cứng lại trên môi.

Trương Thắng tiếp tục dặn dò:

- Nam và nữ suốt ngày ở cùng nhau, đặc biệt là trong không gian nhỏ, dù mới đầu không có ý gì, nhưng lâu dần không tự chủ sinh chuyện, em biết đó là gì không? Đó là tình yêu văn phòng. Em nghĩ xem, chỉ có hai người trên xe, ông ta lại chẳng phải là lái xe taxi, trên đường thế nào cũng trò chuyện, tục ngữ có câu, phòng tối không đáng lo, nam nữ bên nhau lâu mới dễ vượt giới hạn.

- Ừm, thầy Trương nói rất có triết lý đấy.

- Đương nhiên, anh chưa ăn thịt heo thì cũng thấy heo chạy mà.

Ánh mắt Tiểu Lộ trở nên sắc lẻm:

- Vậy, cô gái xinh đẹp trong xe của anh là ai?

Trương Thắng đang thao thao bất tuyệt, vừa nghe câu này tức thì cấm khẩu.

- Thắng?

Tiểu Lộ vốn chỉ định gậy ông đập lưng ông, trêu ghẹo Trương Thắng một chút thôi, không nghĩ gì cả, bây giờ thấy bộ dạng lúng ta lúng túng của Trương Thắng, lòng không khỏi nổi lên nghi ngờ:

https://thuviensach.vn

- Ai vậy, đó là xe của công ty anh, anh tuyển lái xe xinh đẹp như vậy sao?

- Em nói chị ấy?

Trương Thắng khẽ thở dài, không phải y có tật giật mình, mà chuyện của Chung Tình thực sự không tiện nói ra, trầm ngâm một lúc thở dài:

- Chị ấy chính là ví dụ sống cho điều anh nói với em đấy, em không nhìn ra chị ấy là Chung Tình à?

Tiểu Lộ hơi giật mình:

- Chị Chung Tình, sao lại ...?

- Suỵt ... Nói nhỏ một chút, đừng để chị ấy nghe thấy, em cũng biết, chị ấy không thể quay lại nhà máy nữa, cũng đã ly hôn rồi, nhưng chồng cũ vẫn suốt ngày tới quấy nhiễu, hết cách, anh Từ liền an bài tới chỗ anh.

Trương Thắng thầm lẩm bẩm một câu, trời cao thứ lỗi, con không còn cách nào khác, nếu không Tiểu Lộ lại cả nghĩ:

- Ài, nói ra chị ấy cũng rất đáng thương, thường ngày anh không an bài việc gì cho chị ấy, để chị ấy lái xe cho công ty, đại khái chị ấy cũng rất ngại đòi hỏi nên không ý kiến gì. Hôm nay nghe nói anh đi đón em, mà anh lái xe không tốt, nên đưa anh đi ..

- Ra là vậy.

Tiểu Lộ vỡ lẽ, cũng nói thật nhỏ:

- Chị ấy tuy mắc lỗi, nhưng chồng cũ chị ấy cũng thật không ra gì, đánh chị ấy tàn bạo như thế, lại còn tới nhà máy lấy hết lương của chị ấy, lúc tới còn đem theo hai nữ nhân lả lơi, như sợ người ta nói mình không có bản lĩnh vậy.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng giờ mới biết chuyện này, Chung Tình đúng là hồng nhan bạc mệnh:

- Đúng đúng, cho nên vì sự tư tôn của chị ấy, anh không thể từ chối, để chị ấy khỏi nghĩ anh nể mặt anh Từ mới nuôi không công chị ấy, làm người ta tổn thương.

Tiểu Lộ hết sức đồng tình, vừa rồi Trương Thắng chỉ trích cô không khỏi có chút chủ nghĩa đại nam nhân, biểu hiện dục vọng chiếm hữu mạnh mẽ, nếu là cô gái khác đã bất mãn với sự quản thúc này, nhưng cô gái vốn cô độc như Tiểu Lộ, lại cảm thấy đó là hành động yêu thương lãng mạn.

Trong đơn vị, nếu có nữ nhân viên xinh đẹp, lãnh đạo có cơ hội nói chuyện trêu ghẹo nhiều hơn, có điều chỉ vẻn vẹn thế mà thôi, trừ khi có bệnh ảo tưởng bị hại, ai suốt ngày nơm nớp khẩn trương hoài nghi người ta làm gì.

Tiểu Lộ vốn bản tính lương thiện, luôn nghĩ tới mặt tốt, ít khi nghĩ xấu về người khác, giờ nghe người trong xe là Chung Tình, chẳng những không nghi ngờ, còn chuyển sang bênh vực:

- Thắng, anh em thường chị Chung rồi, chị ấy rất giỏi, không để anh nuôi không đâu. Anh không biết đấy thôi, công việc bây giờ em đang làm có một phần là việc chị ấy làm trước kia, làm rồi mới nhận ra không dễ dàng. Chị ấy không chỉ là phát thanh viên nhà máy, công tác văn thư hồ sơ cực kỳ tinh thông, bây giờ vẫn còn nhiều khách hàng nhắc tới chị ấy suốt, nói hồ sơ chị ấy làm đều đơn giản rõ ràng, xem không tốn công sức, nếu lời chị ấy nói ra, người ta nghe là tin. Ở phương diện ứng xử, em thua chị ấy xa lắm.

- Sau khi chị ấy đi, công việc của chị ấy phải cần tới ba người mới đảm nhận hết, người trong nhà máy biết chuyện này đều phải nhìn chị ấy với con mắt khác. Cho nên em thấy anh đừng coi chị ấy chỉ là bình hoa, phân

https://thuviensach.vn

công việc thực tế cho chị ấy làm, đó là mới là sự tôn trọng lớn nhất giành cho chị ấy.

Trương Thắng đưa tay ra vuốt chóp mũi đáng yêu của Tiểu Lộ, mỉm cười nói:

- Tiểu Lộ, em thực sự đã thay đổi rồi.

Tiểu Lộ không hài lòng:

- Em đang nói nghiêm túc đó, anh đừng xem nhẹ chị Chung, vả lại em thay đổi thế nào?

- Em trở nên có chủ kiến hơn, biết hùng biện bảo vệ điều mình cho là đúng. Được, enh nghe em, giờ em về thu thập một chút rồi chúng ta đi.

Tiểu Lộ thích nhất được người khác khen ngợi, lòng đang phơi phới, nghe nói Trương Thắng muốn đưa mình đi, ngạc nhiên hỏi:

- Đi, đi đâu?

Trương Thắng búng trán cô một cái, trách:

- Nha đầu ngốc, mai anh khai trương công ty, đương nhiên là đón em tới công ty.

Tiểu Lộ xoa trán, giảu môi nói:

- Em không đi được đâu, giám đốc Quan từ khi nhậm chức đưa vào nhà máy rất nhiều kỹ thuật mới, hiện giờ không chỉ in sách vợ, còn in thẻ clb, in họa báo, tranh quảng cáo treo tường, mỗi ngày biết bao là việc.

- Lần trước em xin phép vào bệnh viện thăm anh, trở về bị giám đốc Quan gọi vào văn phòng mắng một tiếng, nói tới trách nhiệm của nhân viên tới tồn vong của nhà máy, rồi còn quan tâm tới khó khăn trong sinh hoạt

https://thuviensach.vn

của em, làm người ta hổ thẹn chết đi được. Giờ nghỉ suốt một ngày, anh không sợ giám đốc Quan lại gọi em vào giáo huấn riêng, anh muốn cho ông ấy cơ hội em cũng không chịu đâu.

Tiểu Lộ nói xong cười khúc khích, trong công việc giám đốc Quan là người nghiêm khắc, tỉ mỉ, có lần cô đánh máy sai một chữ bị gọi vào phòng khiển trách rồi yêu cầu làm lại từ đầu, còn đứng bên cạnh giám sát:

Trương Thắng nghe tới tên giám đốc Quan là thấy bực mình:

- Kệ ông ta, mai là ngày có ý nghĩa cực kỳ quan trọng trong cuộc đời anh, anh muốn có em ở bên, cha mẹ và em trai anh đã không tới rồi, giờ cả em cũng không tới nữa.

Ông bà Trương biết con mình bây giờ mới đi những bước khởi đầu sự nghiệp, cực kỳ ủng hộ, giúp y từ chối rất nhiều họ hàng thân thích muốn gửi gắm con cái vào chỗ y làm việc. Ngay cả cha mẹ Hồ Quyên muốn con gái mình tới làm chỗ Trương Thắng cũng bị Trương Thanh từ chối. Vì thế trong nhà đã tổ chức bữa cơm nhỏ gọi cả Tiểu Lộ tới chúc mừng trước, ông bà không đi, tránh đám họ hàng kia có cớ bám theo tới làm hỏng việc của con mình.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Đại Công Cáo Thành!

Tiểu Lộ lại phải lần nữa dỗ dành Trương Thắng:

- Anh đừng giận mà, mai nhất định có rất nhiều bạn bè làm ăn của anh đúng không? Em lại không quen bọn họ, không giúp gì được, ở đó khiến anh vướng bận không toàn tâm toàn ý tiếp khách. Hơn nữa anh ở đâu, trái tim em sẽ ở đó, chỉ có mặt hình thức có quan trọng vậy không?

Nhìn Tiểu Lộ tươi cười, Trương Thắng có giận cũng chẳng phát tiết được, chỉ buông một tiếng thở dài, rầu rĩ nói:

- Anh hối hận trước kia không đưa em vào công ty, giờ khai trương một cái là càng thêm bận, sau này còn mấy thời gian gặp nhau.

Tiểu Lộ ngúng nguẩy:

- Không chịu, anh bận rộn không có thời gian quan tâm tới em, đáng lẽ em phải là người oán trách anh mới đúng, em không nói mà anh đã đầy bụng oán thán rồi. Nếu em suốt ngày bám lấy anh, khiến anh chẳng làm được gì thì anh có thích không?

- Em đó, riêng dựa vào cái miệng này thôi cũng đủ làm người ta mê chết. Cho là em nói đúng đi, em giả vờ một chút, thỏa mãn hư vinh nam nhân của anh không được à? Em nói thế, anh có cảm giác em chẳng coi trọng anh gì hết.

Trương Thắng thấy đến lúc mình phải đánh giá lại Tiểu Lộ mất rồi:

https://thuviensach.vn

- Không có đâu, em chỉ dùng cách của mình để ủng hộ anh thôi mà, có câu đằng sau lưng mỗi người đàn ông thành đạt có bóng dáng một người phụ nữ sao? Vậy hãy để làm làm người đó, lặng lẽ dõi theo anh, ủng hộ anh, không oán không hận.

Tiểu Lộ nhìn thẳng vào mắt Trương Thắng, giọng êm ái nhưng dứt khoát:

- Em không muốn thành gánh nặng của anh, không muốn anh thấy mệt mỏi vì em.

Trương Thắng biết vết thương xưa tạo nên tính cách mẫn cảm của Tiểu Lộ, ôm lấy vai cô, cảm khái:

- Có được thì ắt phải có mất, đó là cái giá của thành công.

- Thắng ..

- Ừ.

Tiểu Lộ mắt dập đờn sáng khóa mặt mắt y:

- Điều duy nhất em lo lắng là, em không thường xuyên ở bên anh, liệu anh có thay lòng đổi dạ, thích người khác không?

Trương Thắng bật cười:

- Làm gì có chuyện đó.

Tiểu Lộ cắn môi:

- Sao không thể, có người nói, nam nhân có thể đổ mồ hôi, đổ máu, chỉ sẽ không bỏ thêm thời gian đợi ngươi. Nam nhân tốt tới mấy cũng không có nhẫn nại, dù ngươi đáng để hắn chờ đợi, hắn cũng sẽ không đợi quá lâu.

https://thuviensach.vn

Kẻ nào nói linh tinh làm Tiểu Lộ của mình lo âu rồi, Trương Thắng tức giận:

- Ai nói?

- Vương Tam Nương!

Đang định hỏi bà cô tiền mãn kinh khó ở đó sống ở phòng nào, chợt nhớ ra đó là nữ nhân trong truyện của Cổ Long, Trương Thắng cười phá lên, cười tới đau cả bụng.

Tiểu Lộ phồng má giận dỗi, cô nói nghiêm túc, Trương Thắng lại coi là trò cười, cứ cười, cười mãi, rồi đột nhiên vươn tay ra, đưa mặt tới định hôn. Nhưng Tiểu Lộ đã quá quen động tác vẻ mặt của y rồi, vừa mới có ý đồ cô đã giơ tay lên, chặn miệng y lại:

- Đừng, chị Chung Tình còn ở bên cạnh đó.

- Em đó, thật không biết trong cái đầu nhỏ của em chứa những thứ gì nữa, yên tâm đi, anh chỉ yêu một mình em, vĩnh viễn không thay lòng.

Tiểu Lộ nói bằng cả trái tim:

- Em cũng thế, Thắng, em sẽ không bao giờ thay lòng, vĩnh viễn, vĩnh viễn.

Lời nói của Tiểu Lộ làm trái tim Trương Thắng nhảy múa trong lồng ngực, Tiểu Lộ thay đổi thật rồi, ngày càng xinh đẹp hơn, cái miệng ngọt lấy mất cả hồn người ta, đó là điều Trương Thắng muốn cũng là điều khiến y bỗng thấy lo, chuyện giám đốc Quan hôm nay dù sao vẫn như cái gai trong thịt. Lần sau có chuyện tương tự phải làm sao, thời buổi này có bạn trai không khiến người ta chùn bước, thứ đẹp đẽ ai chẳng muốn cướp lấy cho riêng mình, phải tiến thêm một bước xác lập chủ quyền, ý nghĩ này sinh ra là không kiềm nén được nữa.

https://thuviensach.vn

Gần KTX nữ có một cái hồ nước, không gian thoáng đãng, gió đêm vì thế cũng mạnh hơn, thổi chiếc váy mềm dán lên người của Tiểu Lộ, phác họa ra thân hình yêu kiều tha thướt đồi ngực nho nhỏ gồ lên như hai chiếc bánh bao xinh xắn, hương thơm cơ thể man mác luồn vào cánh mũi, Trương Thắng nhẹ nhàng vòng tay qua eo Tiểu Lộ kéo vào người, dịu dàng gọi:

- Tiểu Lộ …

Thần thái khác thường của Trương Thắng làm Tiểu Lộ quên né tránh, mở to đôi mắt nai trong sáng nhìn y, chỉ khẽ "ừm?" một tiếng.

- Làm vợ anh nhé!?

Tiểu Lộ hoàn toàn không ngờ tới chuyện này, tim đập rộn lên như trống trận, ngây ra nhìn vào đối mắt chứa đầy nhu tình và sự chân thành của Trương Thắng, hàng mi dài khẽ rung động, xà vào lòng Trương Thắng, "ừm" một tiếng nữa nhỏ như muỗi kêu.

Thế nhưng Trương Thắng nghe rõ, nghe rất rõ là đằng khác, một niềm vui sướng vô bờ lan khắp toàn thân, bế xốc Tiểu Lộ lên trong tiếng la hoảng của cô, xoay liền mấy vòng, hét lớn câu của Vi Tiểu Bảo:

- ĐẠI CÔNG CÁO THÀNH!

Ánh trăng, ánh đèn đan xen nhau, nụ cười trên mặt Tiểu Lộ như hoa quỳnh nở trong đêm, mỹ lệ, kiều diễm, mê người.

Trong chiếc Mercedes, không trăng, không đèn, chỉ có khói thuốc lượn lờ như sương mỏng, phủ quanh gương mặt cô, chỉ lộ ra đôi mắt mông lung chỉ có cô đơn trống vắng nhìn đôi nam nữ say trong men tình yêu ...

****

https://thuviensach.vn

Một chiếc Jaguar lái qua cổng chính công ty, xe vừa mở ra, một mỹ nhân nhỏ nhắn mặc áo chui nhũ bạc, váy ngắn màu đen cá tính, nhảy xuống như cảnh trong phim Hong Kong.

- Miệng quạ đen tới rồi.

Trương Thắng cầm ô ra đón, nhìn thấy Tần Nhược Lan oán thán:

- Tv nói hôm nay không mưa, thế mà sáng ra đã mưa ào ào, đều nhờ câu " thiên tai bão tố" của cô đấy.

Cửa kính chỗ lái xe hạ xuống, Lý Hạo Thăng thò đầu ra cười hô hố:

- Đây gọi là quý nhân xuất môn nhiều mưa gió, ha ha ha.

Trương Thắng mặc âu phục đen, tay cầm ô đen, đầu đội mũ phớt đen, vẫn là kiểu trang phục lưu manh Hứa Văn Cường, chỉ thiếu mỗi cái khăn cổ trắng.

Tần Nhược Lan cười hì hì chui vào dưới ô, thân hình nhỏ bé của cô như nép vào lòng Trương Thắng, nghịch ngợm nói:

- Mưa có gì không hay, thủy là tài vận mà.

Trang điểm nhàn nhạt, thanh thoát đáng yêu, thoáng cái đã chui xuống dưới ô, làm Trương Thắng chưa kịp nhìn kỹ khuôn mặt, chỉ thấy mảng da ngực trắng phau phau, xương quai xanh tinh tế, đồng thời mùi nước hoa cao cấp luồn vào cánh mũi, bất giác lòng nhộn nhạo.

Tâm ma sinh ra, liền chẳng thể sái thoát tự nhiên nữa, hơi lùi lại chút né tránh bầu ngực phập phồng kia chạm vào người, làm nửa thân bị lộ ngoài trời mưa, Trương Thắng cố che dấu nói:

- Tài vận chưa thấy, đường xá khu này chưa hoàn thiện, mưa xuống một cái nhiều chỗ lầy lội, buổi lễ cũng không thể tổ chức trong sân nữa.

https://thuviensach.vn

Lý Nhĩ và Tiêu Tử mỗi người cầm một cái ô đi xuống:

- Đáng đời anh, mời bọn này chỉ gọi điện thoại, vậy mà chuyên môn tới tận bệnh viện mời chị Tiểu Lan, không phải tự chuốc họa vào thân à?

Trương Thắng hơi đỏ mặt, dẫn bọn họ vào trong:

- Sao mọi người tới sớm thế, còn chưa tám giờ cơ mà.

Tần Nhược Lan che miệng ngáp:

- Tôi gọi bọn họ dậy đấy, dù sao cũng rảnh, đội mưa du hành cũng là một loại phong cách mà.

- Sao thế, hôm qua không ngủ ngon à?

Tần Nhược Lan ném cho y một cái lườm, nhấc chân bước lên thảm đỏ:

- Đêm qua tôi trực đó anh hai.

Trương Thắng xì một tiếng:

- Bơn bớt đi, tôi lại chưa thấy cô ngủ trong lúc trực hay sao?

Tiêu Tử nháy mắt với Lý Nhĩ, Tần Nhược Lan lại ngáp cái nữa:

- Đêm hôm qua không ngủ thật, có một bệnh nhân uống say, khi tới bệnh viện toàn thân tím tái, không còn hô hấp nữa, tim cũng ngừng đập, con ngươi mở to khiếp người. Thế là phải hô hấp nhân tạo, kích điện nửa tiếng tim mới đập lại, có điều đầu óc đã tổn thương nghiêm trọng, thành người thực vật rồi.

- Mấy người các cô cũng uống rượu bạt mạng lắm, đó là bài học đấy, sau này phải chú ý, đừng thấy mình còn trẻ mà bất chấp.

Tần Nhược Lan ngáp một cái rõ to, kéo dài giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Lại lên giọng ông anh mẫu mực rồi đấy ... Tuân lệnh ...

Thấy đám Sở Văn Lâu, Chung Tình đi tới, xua tay:

- Chúng tôi không phải người ngoài, không cần chào đón, Thắng, kiếm cho tôi chỗ để tôi ngủ một giấc, từ bệnh viện tới thẳng đây, vừa mệt vừa buồn ngủ.

Trương Thắng bảo Chung Tình dẫn Tần Nhược Lan lên lầu nghỉ ngơi, ba người Lý Hạo Thăng cười đùa tham quan khắp nơi, hoa chân mua tay bình phẩm chỗ nọ, sửa sai chỗ kia, Trương Thắng đi cùng họ một lúc tới khi Quách Y Tinh tới nói có khách, đành cáo lỗi đi đón.

Mưa rả rích cho tới 9 giờ mới ngừng, giữa không trung treo một chiếc cầu vồng lớn mỹ lệ, Trương Thắng tâm tình sảng khoái, trong tiếng pháo đì đùng, lễ khai nghiệp Cty thực nghiệp tài chính Bảo Nguyên chính thức bắt đầu ...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Như Hai Thế Giới

Trương Thắng phải liên tục giữ nụ cười tới mỏi mồm, bắt tay tới mỏi tay, có điều trong lòng rất khoan khoái, trong danh sách khách mời Chung Tình soạn ra, y vốn nghĩ chỉ cần 5,6 phần tới là có thể diện lắm rồi, ai ngờ số khách đạt tới 8,9 phần, phải khẩn cấp thông báo khách sạn chuẩn bị thêm bàn tiệc.

Vì né tránh Chung Tình, Từ Hải Sinh không có mặt, đem vũ đài vinh quang này nhường cho Trương Thắng, có điều ông ta cũng không đặt mình ngoài cuộc, liên hệ với rất nhiều bạn bè thương trường tới trợ trận.

Trương Nhị Đản suất lĩnh đội ngũ đông đao bao gồm những lãnh đạo xí nghiệp thuộc Bảo Nguyên tới chúc mừng, đi theo có cả hai phóng viên, vừa tới nơi là đèn flash chớp liên hồi, chụp qua loa cảnh tòa nhà cùng công trường tấp nập, sau đó chĩa ống kính vào những danh nhân thương trường. Từ Hải Sinh có nói đây là sở thích của Trương Nhị Đàn, chỉ cần cơ hội lộ mày lộ mặt bất kể lớn nhỏ, ông ta tham gia không biết chán, thích cảm giác được đám đông xúm quanh.

Đương nhiên là giám đốc công ty nên hưởng sái không ít.

Làm Trương Thắng bất ngờ nhất là Ngưu chủ nhiệm của ủy ban quản lý khu khai phát cũng đích thân xuất hiện, làm y nở mày nở mặt. Trước kia vì tránh Giả Cổ Văn đang làm phó chủ nhiệm, nên y luôn cố hết tránh qua lại ủy ban quản lý khu, vốn không hi vọng gì họ phái người tới.

Nhưng một xĩ nghiệp có được chính phủ ủng hộ hay không, đôi khi không phải do quan hệ thân mật giữa lãnh đạo xĩ nghiệp và quản lý chính

https://thuviensach.vn

phủ quyết định, mà xuất phát từ nhu cầu đại thế chính trị.

Thực ra quá trình thiết lập khu khai phát Kiều Tây rất gập ghềnh chứ không hề thuận lợi, trong chính phủ tranh đấu quyết liệt, nên báo cáo lập hạng mục đưa lên rất nhiều người biết, nhưng chẳng ai xác định được cuối cùng có được thông qua hay không.

Tân thị trưởng vì nóng lòng lập chính tích, âm thầm hoạt động bên tầng trên, được nhân vật quyền lực thượng tầng công khai ủng hộ, ông ta mới gấp rút quyết định trước Tết Tây, vì thế kiến thiết khu khai phát có thành công hay không liên quan chặt chẽ tới sĩ đồ của vị thị trưởng này.

Ngưu Mãn Thương năm nay 38 tuổi, tuổi trẻ tài cao, là tâm phúc số một của thị trưởng, được phái tới đứng đầu khu khai phát, đủ thấy mức độ coi trọng của vị thị trưởng này.

Xĩ nghiệp của Trương Thắng là xí nghiệp đầu tiên tiến vào khu khai phát, lại có tập đoàn Bảo Nguyên trứ danh góp cổ phần, chủ nhiệm Ngưu khẩn thiết mong mỏi sự thành công của Cty tài chính Bảo Nguyên sẽ thúc đẩy các xĩ nghiệp khác vào khu khai phát. Chủ nhiệm Ngưu đích thân tới dự lễ khai nghiệp này là đưa ra tín hiệu chính trị với các xĩ nghiệp khác.

Chủ nhiệm Ngưu không chỉ tới một mình, mà còn dẫn theo các vị đầu não thuế vụ, công thương, công an ...v...v...v... khiến giỏ hoa bày dài tới hơn mười mét mới hết.

Vốn phải do Trương Thắng đại biểu công ty đi lên nói lời cảm tạ, nhưng Trương Nhị Đản thấy nhiều nhân vật có mặt mũi đến như vậy, nhất thời nổi hứng, chẳng ai mời đã chủ động đi lên cầm lấy micro:

- Vô cùng cám ơn nguyên bí thư Lưu Giang Hoài, chủ nhiệm Ngưu Mãn Thương, các vị phó chủ nhiệm và lãnh đạo cơ quan chủ quản khu khai phát, cùng các bạn đồng nghiệp trong đơn vị sự nghiệp. Bí thư Lưu, chủ nhiệm

https://thuviensach.vn

Ngưu hết sức quan tâm săn sóc việc thành lập công ty tài chính Bảo Nguyên, đầu tư lượng lớn tâm huyết, cung cấp hỗ trợ từ lớn tới nhỏ ...

Trương Nhị Đản từng nếm trái đắng từ cơ quan quyền lực chủ quản, cũng được thử mật ngọt khi họ ra sức hỗ trợ, nhất là ông ta trở thành tấm gương cho xĩ nghiệp dân doanh, sau khi hưởng hết hoa tươi, vỗ tay, vinh diệu và ưu đãi quyền lực mang lại, tác phong thời gian khổ phấn đấu dần bị sùng bái quyền lực thay thế.

Ông ta cho rằng, chính phủ đã lập mình là điển hình thì sẽ không để mình ngã ngựa, chuyện gì cũng bật đèn xanh cho ông ta, vậy còn chuyện gì làm khó được ông ta nữa? Loại tư duy này ảnh hưởng tới phong cách kinh doanh cũng như tác phong sống của ông ta.

Ngưu Mãn Thương đang độ tuổi sung mãn, tiền đồ như gấm, cho nên tương đối thanh liêm chính trực, một mực muốn sáng tạo chính tích để thăng tiến. Khu khai phát mời gọi đầu tư không thể đợi khách tới nhà, nâng đỡ xĩ nghiệp trong khu, để bọn họ nhanh chóng thành công, khiến những xĩ nghiệp trong giai đoạn quan sát thêm động lực tiến vào.

Sau khi Trương Nhị Đản phát biểu xong, liền mới chủ nhiệm Ngưu lên:

- Vừa rồi chủ tịch Trương Bảo Nguyên nói quá khách khí, ủy ban quản lý khu khai phát tất nhiên vì xĩ nghiệp trong khu cung cấp đầy đủ điều kiện thuận lợi, đây là chức trách của chúng tôi ...

Không phải cũng vui vẻ, trong đám đông có người đang lạnh lùng nhìn Trương Thắng mặt mày hồng hào đắc chí đứng bên cạnh chủ nhiệm Ngưu, đó chính là Giả Cổ Văn, thầm nghiến răng, thằng nhãi này trước kia chỉ là đứa nghèo rớt, rụt rụt rè rè, ăn nói ngây ngô, vậy mà chưa tới một năm đã đứng nói cười cùng quan chức chính phủ, danh nhân thương trường đã có dáng vẻ lắm rồi.

https://thuviensach.vn

Ông ta không quên sỉ nhục bị người ta uy hiếp phải khuất phục, nhưng Trương Thắng bây giờ có nhiều người chống lưng như vậy, chủ nhiệm Ngưu cũng rõ ràng đứng bên y, ông ta chỉ là một trong ba phó chủ nhiệm, hiện chưa phải là lúc dám ngáng chân cản được. Có gì khó chịu hơn chứng kiến kẻ thù sống phởn phơ trước mắt, vì thế ánh mắt nhìn Trương Thắng càng thêm chất chứa thù hận.

Sau nghi thức mở màn, Ngưu Mãn Thương còn chuyên môn cùng Trương Thắng đàm thoại, nghe quy hoạch phát triển tương lai của y, hắn rất hài lòng với tác phong bám sát thực tế của Trương Thắng, biểu thị sẽ toàn lực ủng hộ sự phát triển sau này của tài chính Bảo Nguyên.

Tiếp đó là tiệc ngọt, Trương Thắng qua lại giữa các lãnh đạo xĩ nghiệp, liên tục nâng ly, cảm tạ, đồng thời tiếp nhận những lời chúc mừng. Sở Văn Lâu càng ăn mặc chải chuốt, miệng cười như nở hoa tiếp đãi khách khứa, đây là giây phút vinh diệu hiếm có trong đời hắn. Chung Tình ở sau sân khấu an bài từng trình tự yến hội, Quách Y Tình cùng mấy bảo vệ thì đem quà chuẩn bị trước ra cửa, chuẩn bị tặng khi khách khứa rời đi.

***

Một cô gái trẻ xinh đẹp đi xe đạp Flying Pigeon tới trước cổng Cty tài chính Bảo Nguyên, trán lấm tấm mồ hôi, hai má hồng hồng. Sau khi khóa xe rón rén đi tới cửa, đứng trên đống xác pháo trải thành thảm đỏ, nhìn qua cửa sổ thấy người trong lòng tay cầm ly rượu ung dung trò chuyện với những người ăn mặc sang trọng, vẫn như hạc giữa bầy gà, khuôn mặt nở nụ cười dịu ngọt.

Thực ra cô không cần đạp xe tới, nhưng tiết kiệm quen rồi, không nhất thiết phải tiêu tiền thì cô sẽ tiêu, giống như bà ngoại của Trương Thắng, nghèo khổ quen, được Trương Thắng tặng cho một giỏ táo, không để tới sắp hỏng hẳn thì không nỡ ăn.

https://thuviensach.vn

Tiểu Lộ tính toán thời gian đi về, giờ nghỉ trưa vừa đủ, cho nên tới một chuyến.

Cô vốn muốn tới gặp Trương Thắng, làm y bất ngờ, nhưng thấy xung quanh y lúc nào cũng có người, ứng phó hết bên nọ tới bên kia không xuể, liền dừng bước, chỉ đứng ngoài cửa nhìn y, thế cũng đủ thỏa mãn rồi.

Ánh mắt Tiểu Lộ dõi theo từng bước chân của Trương Thắng, hơn mười phút sau, nhìn đồng hồ, thời gian sắp hết quyết định đi vào, đúng lúc đó một cô gái ăn mặc vô cùng thời thượng xuất hiện bên cạnh Trương Thắng, không biết cô gái đó là ai, nhưng Tiểu Lộ nhận ra đó là kiểu trang phục ở chỉ thấy trong những Hong Kong, cô nhìn lại mình, chẳng những ăn mặc bình thường, hơn nữa vì đường đi lầy lội, giày áo đều lấm lem bùn, không phù hợp với nơi sang trọng như vậy, tấm kính trong suốt trước mắt như rào chắn vô hình ngăn cách hai thế giới, lòng Tiểu Lộ bỗng nổi lên sự bất an xa xăm, cô cố gắng xua đuổi nó ra khỏi đầu, bặm môi nhìn Trương Thắng thật sâu, sau đó xoay người rời đi.

- Sắp xếp xong cả chưa?

Quách Y Tinh vác cái bụng bự, đi ra đi vào chỉ chỏ:

- Kiều Vũ, đếm bên kia lần nữa, đừng để thiếu.

Kiều Vũ vừa đứng thẳng lên lại cúi xuống đếm.

Quách Y Tinh đừng gần cửa, loáng thoáng nhìn bóng người thon thả đạp xe lướt qua cửa công ty, nghi hoặc gãi đầu:

- Í, trông quen quá, hình như là Tiểu Lộ thì phải?

Quay lại thấy Trương Thắng đang chuyên tâm lắng nghe mấy vị lãnh đạo nói, phủ định ý nghĩ này, Tiểu Lộ tới đây lý nào lại không vào gặp Trương Thắng.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Mùa Xuân, Sự Khởi Đầu

Vụ kinh doanh lớn đầu tiên của công ty là cho thuê nhà xưởng, nửa tháng nữa là đợt nhà xưởng sẽ hoàn thành đưa vào sử dụng, vừa mới làm xong chứng nhận tài sản Từ Hải Sinh đã cùng một ngân hàng gặp mặt bàn chuyện thế chấp vay vốn, còn Trương Thắng thì lo phần quảng cáo cho thuê trên TV và báo chí.

Mục tiêu của Trương Thắng là thực nghiệp, vì thế chuyện kho lạnh càng chuyên tâm hơn.

Thiết bị đã lắp đặt vận hành thử thành công, Từ Hải Sinh chạy quan hệ tìm người ngân hàng tới đánh giá, rõ ràng là thiết bị xuất khẩu chuyển sang tiêu thụ trong nước, lại được đánh giá thành sản phẩm nhập ngoại, trên máy lắp một màn hình hiển thị tinh thể lỏng, lại nói là thiết bị kỹ thuật số tối tân, cuối cùng cỗ máy đánh được định giá tới 8 triệu, đem đi thế chấp, vay được bốn triệu.

Trong khi đó Trương Thắng được đám Lý Nhĩ làm cầu nối, tới bái phỏng cha mẹ bọn họ, được họ hỗ trợ. Hàng hóa ở siêu thị một khi bị khách hàng khiếu nại nhiều hoặc là thị trường đón nhận không cao sẽ có khả năng bị rút khỏi quầy hàng, vì thế nhà cung ứng ra sức lấy lòng siêu thị đầu tiên này, tổng giám đốc Vạn Khách Lai chỉ cần hơi tỏ ý một chút là bọn họ hiểu ngay, mỗi khách hàng chiếu cố một chút, với Trương Thắng mà nói là vụ làm ăn lớn.

Hiệu buôn Lý thị cũng thế, phía dưới nhà buôn lớn còn rất nhiều thương buôn nhỏ, tầng lớp như kim tự tháp, hiệu buôn Lý thị đứng chóp kim tự

https://thuviensach.vn

tháp này, lượng hàng hóa xuất nhập của họ cực lớn, trong đó một phần hàng hóa ủy thác lưu giữ trong kho của Tài chính Bảo Nguyên, số lượng khó ước tính.

Đương nhiên thương nhân vì lợi, hai vị đại lão kia cũng chẳng hoàn toàn vì nể mặt Trương Thắng là bạn con mình mà làm thế, kho lạnh kia nằm ở khu khai phát, lại là công ty liên doanh, được hưởng đủ loại thuế ưu đãi, nên chi phí thấp, vận chuyển thuận tiện, gửi hàng ở đó tiết kiệm không ít chi phí các loại, đây là chuyện đẹp cả đôi đường, cớ gì không làm?

Thế là ban đầu vốn dự kiến qua một năm rưỡi vận hành mới đạt được trạng thái tốt nhất là đầy tám phần kho, kết quả chỉ qua nửa tháng, năm kho lạnh của công ty đã chật cứng.

Trương Thắng thấy nhu cầu lớn như vậy, trong lúc kích động, quyết định đầu tư xây thêm 5 cái kho nữa, gọi điện cho Lý Nhĩ thương lượng, không ngờ bị hất nguyên chậu nước lạnh vào mặt.

Lý Nhĩ trong điện thoại nói:

- Mời được khách hàng tới chỉ là bước đầu tiên, không có nghĩa là thành công, bây giờ anh phải tập trung vào quản lý, vận hành, sao cho thuần thục. Ngoài giữ chữ tín với khách hàng, đảm bảo hàng hóa lưu trữ tốt nhất, trong nội bộ cố gắng tích lũy kinh nghiệm quản lý, giảm bớt tiêu hao, đợi thời gian khi đứng vững chân, khách hàng không bỏ đi nữa mới tới lúc mở rộng.

Trương Thắng học mót từ từ cho nên y không có thói bảo thủ độc đoán, chỉ cần người ta nói có lý là nghe theo, lập tức bỏ suy nghĩ mở rộng kho hàng. Mua rất nhiều sách vở liên quan phương diện quản lý xĩ nghiệp và kho lạnh, ngoài thời gian gặp gỡ khách hàng và quan chức chính phủ tương quan thì nghiên cứu học tập quên ăn quên ngủ.

Thật sự Chung Tinh là thư ý vô cùng hợp cách, các phương diện an bài đâu ra đó, Trương Thắng bây giờ giống như tất cả những người sáng

https://thuviensach.vn

nghiệp khác ở thời kỳ đầu, chỉ biết vùi đầu vào công việc, nếu không phải ra ngoài tiếp khách, ngay cả đầu tóc cũng chẳng thèm trải, râu không nhớ cạo, còn về ăn uống ngủ nghỉ càng vô độ. Thế là Chung Tình phải kiêm luôn thư ký sinh hoạt cho y, đến chuyện ăn ở cũng chiếu cố luôn, đến nỗi Chung Tình phải than rằng mình không còn là thư ký, mà là bảo mẫu của Trương Thắng rồi.

Thời gian vùn vụt trôi qua không chờ đợi một ai, lại một mùa xuân nữa tới, hiện đã là năm 1997, đây là một năm trọng đại, Hong Kong sẽ trở lại thành một phần không tách rời của đất nước, sự kiện lớn cũng là cơ hội kinh doanh lớn, nhưng Trương Thắng bận tâm tới chuyện xa xôi ấy, trong mắt y bây giờ chỉ có cái công ty nhỏ đang dần trưởng thành của mình.

Hôm đó sau một buổi sáng bận rộn ở văn phòng, Trương Thắng có chút mệt mỏi đứng dậy làm vài động tác thể dục, sau đó mở cửa sổ ra, không khí tươi mới vào phòng. Trải qua một mùa đông, mép cửa sổ phủ một lớp bụi mỏng, trong góc còn có tàn tuyết chưa tan hết, nhưng gió đã ấm áp lên nhiều, rất dễ chịu.

Dõi mắt nhìn ra xa, từng công trình lớn đang trong quá trình xây dựng, máy đào đất, máy đóng cọc, máy trộn bê tông, xe xúc chạy rầm rầm, tiếng động đinh tai nhức óc đó lọt vào tai, Trương Thấy lại thấy khoan khoái. Xa xa gần gần đã có một số nhà xưởng đã xây dựng, trong số đó có của Trương Thắng, mùa xuân đến, khắp nơi mang một cảnh tượng hưng vượng đầy khí thế.

Khu khai phát đang thay da đổi thị từng ngày, còn Trương Thắng cũng thoát thai hoán cốt, khác hẳn trước kia, tới ngay cả chí hữu Quách Y Tinh lúc riêng tư đối diện với y cũng không dám cợt nhã nữa, uy nghiêm một người cùng với địa vị được củng cố sẽ đi theo như hình với bóng, không thể ngăn được.

https://thuviensach.vn

Không có thời gian ngắm cảnh, hít thở mấy hơi không khí trong lành xong, chẳng mấy chốc Trương Thắng lại chìm trong suy tính của mình.

Công ty phát triển thuận lợi tới không ngờ, y bắt đầu có ý đưa kế hoạch xây dựng chợ thủy sản vốn tạm hoãn vào chương trình nghị sự, vì hiện điều kiện đã chín muồi, kho lạnh của y giờ nổi danh trong ngoài tỉnh, y cũng kết giao được với nhiều thương nhân, đảm bảo được nguồn khách, làm chủng loại hàng hóa lưu trữ, không sợ biến động thị trường. Lúc này xây dựng chợ, phối hợp với kho lạnh, là nhất cử lưỡng tiện.

Mùa đông lưu trữ không quá thiết yếu, bây giờ làm ăn lại bắt đầu tấp nập, trong sân kho lạnh đang có một hàng xe tải lớn đi vào. Trương thắng hiện thuận tay còn bao thầu luôn cung ứng rau củ, thịt thà cho một số nhà hàng khách sạn trong thành phố, nói cách khác, y đang thử tự mua hàng tự tiêu thụ, đương nhiên làm thế sẽ kiếm tiền nhiều hơn kinh doanh kho đơn thuần, nhưng hao phí tinh lực cũng cực lớn.

Tiếng chuông điện thoại reo vang, Trương Thắng xoay người nhấc điện thoại, vừa nghe giọng nói êm ái kia, bao mệt mỏi bị quét sạch, ngồi xuống chiếc ghế êm ái, tay vươn ra lấy điếu thuốc, chuẩn bị cuộc nói chuyện dài cùng người trong điện thoại.

Người gọi tới chính là Tiểu Lộ, Trương Thắng từ lúc khai trương công ty tới giờ công việc bù đầu, thời gian hẹn hò với Tiểu Lộ ngày một ít. Công việc của Tiểu Lộ cũng không nhàn nhã như xưa, cuối tuần nếu có rảnh thì một ngày dành để thăm cha mẹ y, một ngày tới thăm y, trong khi Trương Thắng càng cuối tuần thì chuyện ăn uống xã giao càng nhiều, chỉ có thể an ủi tương tư qua điện thoại.

Trương Thắng đã dẫn Tiểu Lộ về nhà xin phép cha mẹ được kết hôn, ông bà Trương tất nhiên là mừng khỏi nói, ngay từ lần đầu Tiểu Lộ tới nhà còn chưa phải là bạn gái y, ông bà đã vô cùng ưng ý rồi, thậm chí trước đó mẹ y

https://thuviensach.vn

còn nhiều lần nói nếu Trương Thắng cậy làm ông chủ lớn rồi có mới nới cũ sẽ đuổi y khỏi nhà, chỉ chấp nhận Tiểu Lộ là con dâu thôi.

Hai người cũng đã định ngày kết hôn vào tháng 11, khi đó công ty đã hoạt động ổn đinh, sẽ có nhiều thời gian hơn để hưởng tuần trăng mật với nhau, từ bây giờ có thể đàng hoàng gọi Tiểu Lộ là vợ rồi.

- Vợ ơi, bên chỗ em đang có người à?

- Làm gì có ai, mọi người tới nhà ăn hết cả rồi.

Chỉ cần nghe giọng này của cô, Trương Thắng đã tưởng tượng ra cảnh cánh môi hơi cong lên, phồng má phụng phịu, cười nói:

- Ừ, vậy em đi ăn cơm đi.

- Được, bái bai.

- Khoan, đừng cúp vội, chưa hôn mà, làm một cái.

Trong điện thoại im lặng chốc lát, sau đó có ba tiếng "chụt chụt chụt" thật kêu.

Trương Thắng cười gian tà, nói nhỏ:

- Vợ à, ba cái này hôn vào những chỗ nào thế?

- Đồ đại lưu mạnh.

Tiểu Lộ "cạch" một tiếng, cúp điện thoại luôn.

Trương Thắng cười ngây ngô một mình, từ lưu manh đã thăng chức lên làm đại lưu manh rồi, lần sau sẽ gọi là gì đây? Thật đáng kỳ vọng.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Bảo Mẫu Xinh Đẹp

" Cộc cộc", cửa văn phòng gõ hai tiếng, sau đó bị người ta đẩy ra.

Trương Thắng không ngẩng đầu lên cũng biết là Chung Tình, tên béo và Sở Văn Lâu vào văn phòng y chả bao giờ gõ cửa, người khác gõ cửa không thấy y lên tiếng thì không dám vào, chỉ có Chung Tình là nằm giữa hai thể loại đó.

- Giám đốc, đến giờ ăn cơm trưa rồi.

- Ừ, biết rồi, buổi chiều còn có việc gì nữa không?

Trương Thắng uể oải vươn vai hỏi:

Chung Tình toàn thân âu phục nữ màu sữa, vừa xuất hiện như vầng trăng sáng, làm trước mắt người ta bừng sáng, trang trọng, ưu nhã, gợi cảm đều có đủ, nhìn rất dưỡng mắt.

Trong chiếc áo lụa trắng lại là áo lót đen, ẩn ẩn hiện hiện càng gợi trí tưởng tượng, ác cái có cố căng mắt ra cũng chẳng nhìn thấy được chút cảnh xuân nào dù nhỏ nhất, chỉ có đường cong ưu mỹ sinh động càng thêm đổ dầu vào lửa.

Tiếng giày cao gót đã tới bên cạnh người Trương Thắng, màn theo mùi hương thơm nhè nhẹ.

Gợi cảm đạt cảnh giới lô hỏa thuần thanh không cần dựa vào lộ da lộ thịt, Chung Tình không cần nghi ngờ là cô gái đạt tới cảnh giới đó, chỉ

https://thuviensach.vn

bằng vòng eo khẽ lay động, bước chân uyển chuyển như mèo, không khác gì chính cơ thể cô đang nói chuyện.

Giả Bảo Ngọc nói, nữ nhi gia làm bằng nước, nhìn đã thấy nhẹ nhàng khoan khoái. Câu đó chưa bao gồm nữ nhân đã thành thân, thành thân rồi mới là lúc vẻ đẹp nữ nhân thực sự thăng hoa, khi đó lấy nước làm da, lấy rắn làm xương, còn cô gái chưa thành hôn như trái quả xanh, kém hơn rất nhiều.

Nói thế không có nghĩa ai cũng có thể hoàn thành biến đổi thăng hoa đó, còn Chung Tình là người thăng hoa hoàn mỹ.

- Buổi chiều không có chuyện gì khẩn yếu, giám đốc suốt ngày làm việc không nghỉ thế này sẽ kiệt sức đấy, nên giải lao vừa phải. Vương Đắc Phú nợ 16 vạn tiền lưu trữ hàng, đã giục mấy lần không trả. Vừa mới đưa thiếp mời giám đốc thứ năm ăn tiệc, xem ra còn muốn trì hoãn, giám đốc nên chuẩn bị tâm lý.

Trương Thắng gật đầu, Vương Đức Phú là thương buôn rau củ hoa quả, nhất thời tài chính khẩn trương, nếu không cần thiết, Trương Thắng muốn hiệp thương chứ không đưa ra pháp luật.

Trương Nhị Đản mới đầu làm ăn còn mua chịu rất nhiều nơi, đó là một trong số pháp bảo ông ta nhanh chóng chiếm được thị trường của nhiều nhà máy chính quy với tư tưởng làm chắc ăn chắc thời đó. Làm ăn trên thương trường không phải lúc nào cũng một là một, hai là hai, gò bó cứng nhắc được. Không giống lần Giả Cổ Văn ép y vào đường cùng y mới phải mạo hiểm, còn bình thường làm gì cũng phải để người ta một lối thoát, sau này còn dễ nhìn mặt nhau, cũng tránh khách hàng khác thấy phản cảm.

Chung Tình vừa dọn dẹp đống tài liệu, tàn thuốc vương vãi trên bàn Trương Thắng, vừa nói:

https://thuviensach.vn

- Xong chuyện người ta nợ mình, tới lượt mình nợ người ta, hiện giờ chúng ta nợ khoản tiền điện lớn, cục điện lực phái người tới mấy lần rồi.

Trương Thắng trước kia không phải người luộm thuộm, chỉ là sau này công việc quá nhiều không có thời gian chú ý, lại thêm có Chung Tình nên càng được thể ỷ lại, như lúc này đât chẳng buồn nhấc mông khỏi ghế, chỉ hơi nghiêng người ra sau để Chung Tình thuận tiện lấy tài liệu ở phía xa của bàn, nhíu mày hỏi:

- Tài chính lưu động của chúng ta rất dư dả cơ mà, sao lại nợ tiền điện người ta?

- Cái này phải hỏi giám đốc anh đó, sau khi kết toán tiền cho thuê nhà xưởng và vận hành kho lạnh, trừ đi các loại phí vận hành phải có vài triệu dư ra mới đúng. Giám đốc Vương phụ trách tài vụ, tôi cũng chẳng biến vì sao lại cứ nợ mãi.

Giám đốc Vương chính là Vương Xương Minh, người được Từ Hải Sinh giới thiệu tới làm kiểm toán, nay thăng chức thành giám đốc tài vụ. Nửa năm qua những người theo Trương Thắng từ đầu được đề bạt lên làm nhiều vị trí cao hơn, Chung Tình hiện là giám đốc quan hệ xã hội, Quách Y Tinh vẫn là đội trưởng bảo vệ, chỉ khác là số "đàn em" đã tăng lên gần 20 người.

Trương Thắng vỗ trán nhớ ra, Vương Xương Minh đã báo cáo với y, tiền xây dựng, tiền máy móc sắp phải chi một khoản lớn, do nhà xưởng đợt đầu cho thuê thành công, hiện công trường lại khởi công hừng hực, chi ra rất nhiều.

Cho nên tài sản y tuy nhiều, nhưng cũng có khoản lớn trong tay y chảy ra chảy vào, chưa thể tùy ý chi phối.

- Ừm, chuyện này tôi biết rồi, tôi sẽ nghiên cứu với giám đốc Sở sau, nếu có tiền lấy ra được thì sẽ trả, nếu không thì chị mời người ta bữa cơm, trì hoãn thêm một thời gian.

https://thuviensach.vn

- Vâng.

Chung Tình gật đầu, dọn dẹp xong, chẳng chút khách khí lấy luôn cả điếu thuốc trên miệng y dúi vào gạt tàn đã đầy ắp, nhoẻn miệng cười:

- Giờ đi ăn cơm trước đã, giám đốc ngã xuống đó rồi thì bát cơm của tôi cũng khó giữ.

Cô vừa cúi người xuống, tầm mắt Trương Thắng vừa vặn giữa ngực cô, cho dù cố ý cũng nhìn hết vào mắt, qua khe cổ áo hẹp thấy được viền áo lót màu đen, Chung Tình có vẻ rất chung tình với màu đồ lót này, ít nhất Trương Thắng chưa bao giờ thấy cô mặc màu khác, giữa đôi bầu vú đầy đặn nõn nà là khe sâu dụ hoặc chết người, không kim được nhìn thêm vài cái.

Ánh mắt Trương Thắng vừa thay đổi Chung Tình liền mẫn cảm nhận ra, lập tức khéo léo xoay người đi một chút, do công việc hai người tiếp xúc rất nhiều, tình huống như vậy khó tránh, Trương Thắng còn trẻ, cô lại thừa biết sức hút của mình với nam nhân nên không nghĩ nhiều, Trương Thắng luôn tôn trọng cô, hai người họ không chỉ quan hệ cấp trên và cấp dưới, mơ hồ còn có chút giống chị em.

Được Chung Tình ngầm dung túng nên Trương Thắng thoải mái hưởng thụ phúc lợi nho nhỏ của mình, chiếc áo lót ren đen tuyền nổi bật làn da trước ngực trắng mịn như ngọc, thân thể khẽ di động, giống như ánh trăng bạc lướt qua trước mắt, đúng là mỹ nhân công sở quyến rũ mà không phô trương.

- Giám đốc, chúng ta đi thôi.

Chung Tình đổ rác xong đi trước, Trương Thắng theo sau, trong thời gian công tác thì y an bài Chung Tình, nhưng về mặt sinh hoạt y lại quen nghe Chung Tình căn dặn và tự ý sắp xếp rồi.

https://thuviensach.vn

Giày cao gót bước trên nền đá phát ra tiếng động giòn tan, tiết tấu không nhanh không chậm, Chung Tình tiếp tục báo cáo:

- Tối có bữa cơm, chiều giám đốc nghỉ ngơi cho thật tốt đi, anh thiếu ngủ uống rượu vào là đau đầu.

- Bữa cơm hôm nay có ai?

- Ông chủ Trác của Đức Dương, ông ta có một số vật liệu xây dựng muốn bán cho anh.

Trương Thắng gật gù:

- À, thì ra là ông ta, nhớ ra rồi.

Chung Tình liếc y một cái, đứng lại khẽ giọng nhắc:

- Giám đốc, ông ta đã mời anh nhiều lần lắm rồi, xem ra rất nóng lòng muốn sang tay hàng hóa, như thế chúng ta có thể ép giá. Có điều hiện giờ vật liệu xây dựng đang bán rất chạy, ông ta đâu cần cấp thiết như vậy, tôi nghĩ ... Chúng ta đương nhiên cố gắng mua hàng hóa với giá rẻ, nhưng chất lượng khả năng không cao như ông ta thổi phồng lên, chúng ta xây nhà xưởng, cần nghiệm hàng nghiêm ngặt trước, chuyện này không qua loa được.

- Ừm, tôi hiểu rồi.

Trương Thắng nhếch mép cười, có chút gian tà, nhưng vì y vô cùng đẹp trai, đôi mắt sáng có thần, cho nên không hề làm người ta ghét, ngược lại hết sức thu hút:

Chung Tình cũng cười hiểu ý, lòng rất vui vẻ.

Bây giờ Trương Thắng không còn ngây ngô khờ khạo nữa, ngày đêm rèn luyện trong thương trường đã dần thành thục, cử chỉ lời nói bất giác phát ra

https://thuviensach.vn

sức hút của nam nhân thành đạt, rất có sức hấp dẫn với phái nữ, cô cúng không ngoại lệ.

Chung Tình có thể nói là chứng kiến toàn bộ quá trình trưởng thành này của y, từ lúc ở nhà máy thật thà chăm chỉ, bị mất việc bàng hoàng lạc lối, nghe nói kinh doanh cái quán ăn nhỏ cũng hỏng, rồi gặp lại y đã chớp thời cơ phát tài nhưng vẫn mang lối tư duy công nhân nhà máy nhỏ, gặp một chút chuyện là trằn trọc cả đêm không ngủ, gặp phải chuyện lớn gọi điện khắp nơi xin chỉ bảo, dần dần giờ đã thành nam nhân vững vàng tự tin.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Bữa Cơm Không Đơn Thuần (1)

Sức hút của nam nhân không hoàn toàn nằm ở đẹp trai hay không, cao hay thấp, trường tráng hay còi cọc, mà nằm ở sự tự tin, như câu chiều cao nam nhân tính từ trán tới trời, Chung Tình thích dáng vẻ nắm mọi thứ trong tay của Trương Thắng.

Thích ở đây không phải là tình cảm nam nữ, hiện giờ cô không có người thân, có nhà không thể về, gặp người quen cũ không dám đối diện, vì thế cái công ty này là tất cả của cô. Mắt nhìn Trương Thắng trưởng thành, sớm tối ở bên chăm lo từng chút cho cuộc sống của y, giống như chăm sóc một cái cây non trở thành đại thụ, có cảm giác thành tựu khó diễn tả.

Cho nên tình cảm của Chung Tình giành cho Trương Thắng rất phức tạp, có sự trung thành với cấp trên, có chút tình thân gia đình, có cả sự một chút ngưỡng mộ, ngay bản thân cô cũng không nói rõ được.

Mà có lẽ trong tiềm thức mỗi nữ nhân đều cần một nam nhân dâng hiến cho mình, đương nhiên cô cũng cần một nam nhân để hiến dâng vì mình, cái đầu thỏa mãn bản tính yếu đuối cần bảo hộ của nữ nhân, cái sau thỏa mãn bản năng hi sinh của người mẹ.

Hai nam nhân từng đi qua cuộc đời Chung Tình là Dương Qua và Từ Hải Sinh đều là người theo đuổi cô, thỏa mãn nhu cầu đầu tiên của cô, rồi để lại vết thương khắc sâu, còn Trương Thắng thỏa mãn được nhu cầu thứ hai của cô, đã không làm cô thất vọng.

Chung Tình cũng sẽ không để Trương Thắng thất vọng, vì thế cô luôn làm việc với 120% sức lực, buổi tối sau khi ép được Trương Thắng phải tắt

https://thuviensach.vn

đèn đi ngủ rồi, cô lại về phòng làm việc tới tận khuya, hôm sau lại vẫn xuất hiện với vẻ đẹp rạng ngời.

Hai người lên xe, khi tới thành phố thì đã là lúc màn đêm buông xuống, phố xá lên đèn.

Thời điểm đặc sắc nhất của Quỳnh Hải thuộc về ban đêm, đương nhiên những người bình thường đi trên đường lớn ngõ nhỏ thì không thể cảm thụ được sự đặc sắc này. Khi màn đêm bao phủ cả thành phố, muôn vàn ánh đèn ở từng góc thành phố bắt dầu biểu diễn một tiết mục huyền ảo.

Bóng đêm huyền ảo, ánh đèn huyền ảo, thế nhưng làm người ta mê đắm nhất vẫn là nữ nhân qua lại dưới ánh đèn đêm đen. Tiệm cắt tóc, trung tâm giải trí, KTV, trung tâm tắm rửa, hộp đêm, hội sở tư nhân ...

Chỉ cần anh có tiền hoặc có quyền mới có thể hưởng thụ sự đặc sắc đó.

Khách sạn Phong Hoa nằm cách khu tập thể thành ủy hai con phố, quy mô hoành tráng, khí thế vênh vang, người sáng mắt nhìn một cái là biết ông chủ đứng đằng sau nó có bối cảnh không đơn giản.

Trác Tân lựa chọn nơi này để mời tiệc Trương Thắng, trước đó không lâu, Trương Thắng mới là người phải đi mời mọc lấy lòng người khác, còn bây giờ một số kẻ được gọi là những ông chủ lớn phải đi lấy lòng y.

Là một trong những người phất lên đầu tiên vào thập niên 80, sớm hơn Trương Thắng rất nhiều, lúc làm ăn phát nhất, tài sản của Trác Tân tới cả chục triệu, nhưng hai năm qua kinh doanh không thuận lợi, tài sản thu hẹp nhiều, giờ phải cúi đầu với vãn bối.

Trác Tân sốt ruột gõ bàn, vừa là đợi Trương Thắng tới, vừa suy tính hoàn cảnh của mình, cùng lắm thì bán chiếc Mercedes đi vậy, ít nhiều có chút tài chính lưu động, thêm vào chiếc Nissan tuy hơi cũ một chút, song dùng tạm

https://thuviensach.vn

được. Số vật liệu xây dựng này phải nhanh chóng kiếm lại vốn, nếu còn chất đó là mất trắng ...

Ở bên cạnh cô nữ thư ký trẻ xinh đẹp ôm lấy cánh tay ông ta, luôn mồm nói hôm trước vừa nhìn thấy một cái dây chuyền đẹp thế nào, mình thích ra sao, Trác Tân nghe câu được câu chăng, cũng chẳng để vào trong lòng.

Lão Trác những năm qua bao không ít nữ nhân, nhưng ở bên cạnh lâu nhất chính là cô gái tên Ninh Khả Nhi này, nguyên nhân chẳng qua là vì thể diện mà thôi. Ninh Khả Nhi cao 1m7, dung mạo động lòng người, lại là sinh viên Đh ngoại thương chuyên ngành tiếng Anh, mang ra ngoài rất có thể diện.

Nhưng cô gái này quá tham lam, sau khi bị ông ta lôi lên giường là không ngừng đòi cái này cái nọ, mới đầu Trác Tân cưng chiều, thêm vào làm ăn thuận lợi, muốn gì được nấy, quần áo thời thượng, mỹ phẩm đắt tiền, đồng hồ sang trọng rồi di động nhà ở, muốn gì đều cho hết.

Ninh Khả Nhi không biết thế nào là đủ, cả lúc rên rỉ trên giường cũng luôn xin xỏ ông ta, làm Lão Trác cụt hứng dần. Bây giờ làm ăn ngày càng đi xuống, ông ta bắt đầu thấy cái xe này hơi "tốn xăng" rồi.

Hơn nữa thời gian dài một cái thì sự mới mẻ không còn, hứng thú giảm đi, gần đây công ty có cô gái trẻ mới vào làm, ông ta đương nhiên không bỏ qua, tuy nói nữ nhân theo ông ta đều là vì tiền, nhưng cô gái đó xin xỏ cái gì đó thì vẫn biết xấu hổ ngượng ngùng, hiện là cái xe tiết kiệm xăng, ông ta vừa ý lắm, đang chuẩn bị cho Ninh Khả Nhi thôi việc đổi người, làm sao có thể mua đồ cho cô ta.

- Ông chủ Trác, ngại quá, để ông đợi lâu rồi.

Trương Thắng vừa đi qua cửa đã mỉm cười đưa tay ra:

Trác Tân vội đứng dậy đi tới đón, cười toét miệng:

https://thuviensach.vn

- Ái dà, giám đốc Trương, gặp được anh thật là không dễ.

- Chúng ta đều là người làm ăn, ông cũng biết rồi đó, bận một cái là chẳng biết ngày đêm.

Trương Thắng hiểu ông ta còn hơn Chung Tình một chút, lòng có tính toán trước, tất nhiên là vững như Thái Sơn, trước kia không phải y quên mà là cố tình lơ ông ta đi, hôm nay thấy đã tiêu hao được thói kiêu ngạo của ông ta rồi, liền có thể tung ra chủ bài:

Nhận lấy thuốc lá Trác Tân đưa cho, Trương Thắng mắt nhìn sang Ninh Khả Nhi, không chút kiêng dè đưa mắt qua phần da thịt lộ ra ngoài của cô, mỉm cười hỏi:

- Ông chủ Trác, tiểu thư xinh đẹp đây là ai thế?

- Đó là thư ký của tôi, tên Ninh Khả Nhi, Khả Nhi, nào nào nào, chào giám đốc Trương đi, anh ấy là ông chủ công ty tài chính Bảo Nguyên, gia tài bạc triệu, tuổi trẻ tài cao đấy ...

Khi hai nam nhân hàn huyên với nhau, hai cô gái cũng đánh giá đối phương, đều theo đuổi phong cách quyến rũ, trong khi Ninh Khả Nhi dựa vào cách ăn mặc cởi mở táo bạo, còn Chung Tình đồ công sở tiêu chuẩn, kín đáo vẫn toát ra sức cuốn hút mạnh mẽ.

Cô gái xinh đẹp gặp nhau, thế nào cũng thích so sánh một phen, nhưng ánh mắt bọn vừa họ chạm nhau một cái, Chung Tinh thản nhiên chuyển đi, cứ như không coi mình là đối thủ vậy, Ninh Khả Nhi có chút tức giận, nghe Trác Tân gọi, vội chuyển sang khuôn mặt tươi cười chào Trương Thắng.

Ninh Khả Nhi đi theo Trác Tân mấy năm, công tác chủ yếu là cùng ông ta đi xã giao, quan viên chính phủ bụng bự mặt phì đã gặp, ông chủ lớn khệnh khạng đã tiếp, thanh niên tài tuấn kiêu ngạo chẳng lạ, ba ngày lại tham gia một bữa cơm, lời ăn tiếng nói tự nhiên.

https://thuviensach.vn

- Chào giám đốc Trương, tôi là Ninh Khả Nhi, xin được quan tâm nhiều hơn.

Ninh Khả Nhi bắt tay Trương Thắng, đưa mắt liếc một cái đầy quyến rũ:

Trương Thắng mỉm cười đáp lại:

- Ông chủ Trác, cô Khả Nhi đây phong thái mê người, thực hâm mộ.

Trác Tân cười ám muội, được thể công khai nhìn Chung Tình, mặt không che dấu được vẻ ngây ngất:

- Như nhau thôi mà, cô Chung đây mới là mỹ nhân làm người ta chao đảo.

Ông ta nhiều lần mời Trương Thắng, nên tất nhiên đã tiếp xúc với Chung Tình, nên biết tên cô.

Chung Tình thừa hiểu ẩn ý của ông ta, hiện cô ngày đêm theo Trương Thắng làm việc, không một lời oán trách, chính là muốn dùng thực tế chứng minh năng lực của mình, chứng minh mình không phải là nữ nhân chỉ biết dựa vào nam nhân, chỉ có khuôn mặt đẹp đẽ, cho nên cực kỳ phản cảm người khác hiểu lầm cô có được chức vị này do quan hệ ám muội với nam nhân.

Nhưng ở cái thời đại đó, trong mắt tuyệt đại đa số mọi người, nữ thư ký là người bạn không thể tách rời của sự ám muội, là chị em song sinh với tình nhân, cô cũng chẳng thể giải thích khác biệt của thư ký với giám đốc quan hệ xã hội, nên chỉ im lặng, dù sao lần này là đối phương cầu tới mình, chẳng phải mình cần người ta.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Bữa Cơm Không Đơn Thuần (2)

Trương Thắng và Trác Tân khách sáo vài câu, sau đó bốn người ngồi xuống xen kẽ nhau, phục vụ đưa thực đơn lên, chén qua chén lại, sơn hào hải vị, lại có rượu đắt tiền cùng mỹ nhân như hoa bầu bạn, bữa cơm diễn ra vui vẻ, tiếng cười vang lên không ngớt.

Thực tế có người vui vẻ thật, người đang như có lửa đốt đít, Trác Tân kinh doanh vật liệu xây dựng, hiện giờ trong kho chất cả đống, không bán đi được, tình thế với ông ta cực kỳ bất lợi.

Lão Trác mấy năm trước làm ăn thuận buồm xuôi gió, dựa vào kinh nghiệm rèn luyện lâu năm, có quan niệm kinh doanh riêng, đó là mua đồ phải rẻ, nhất định phải tìm xĩ nghiệp tư, vì chi phí của họ thấp. Còn đem bán muốn kiếm lớn, thì phải bán cho xĩ nghiệp nhà nước, họ là lũ ngốc thừa tiền mà.

Làm ăn với xĩ nghiệp nhà nước chỉ cần đối phó được với người phụ trách đơn vị thì cái gì cũng dễ nói, hàng có tệ một chút, không sao. Hàng giao chậm một chút, không vấn đề. Khi kết toán báo thêm chút phí vật chuyển, chuyện nhỏ thôi.

Kẻ thích tiền thì dùng tiền bắn tỉa, không thích tiền thì đưa gái tới, không thích cả tiền lẫn gái thì an bài cho con cái người ta du học nước ngoài. Làm ăn với xí nghiệp nhà nước vô cùng dễ dàng, ai cũng có nhược điểm, gần như chưa thấy ai mà ông ta không đối phó nổi.

Nhưng một năm qua Trác Tân gặp vận rủi, làm ăn liên tiếp sai lầm, lỗ không ít tiền, số vật liệu xây dựng này là muốn lợi dụng thời cơ khắp nơi

https://thuviensach.vn

khai phát kiến thiết, kiếm khắm một phen, cho nên sau khi đi chùa thắp hương thành tâm khấn bái một phen, ông ta gần như ném toàn bộ tiền vào đó.

Nhưng gió mưa khó đoán, thời thế khó lường, hàng vừa tới nơi thì xảy ra sự cố lớn, nhà thể dục Đông Phong vừa xây xong đã sập, sắt thép xi măng toàn thứ nát be nát bét, nhìn đã thấy rợn người. May mà khi đó không có cuộc thi đấu nào diễn ra, nếu có người chết sẽ thành sự cố kinh động cả nước.

Xử lý nhân viên liên quan thì không phải nói nữa, hậu quả của sự kiện này là một hồi thanh kiểm tra nghiêm ngặt thị trường vật liệu xây dựng, tức thì ai nấy nơm nớm lo sợ, tiếng hô hào nghiêm trừng công trình rút ruột vang khắp nơi, không một ai dám đem đầu mạo hiểm mua vật liệu không đủ tiêu chuẩn nữa.

Thế là mọi thứ đảo lộn, quốc xĩ không dễ làm ăn nữa, tư doanh lại trở nên thoải mái, đám chủ doanh nghiệp tư đều là kẻ hám lợi, to gan, tất nhiên có kẻ dám mua vật liệu không đạt tiêu chuẩn. Nhưng ông ta chào hàng khắp nơi, người không đủ gan, mà hiện giờ không ai nuốt nổi số hàng lớn như thế trừ Trương Thắng.

Hôm nay việc Lão Trác cần làm là công phá quan ải tên Trương Thắng, mượn gan hùm mật gấu của y nuốt số hàng này, nếu không ông ta cùng đường rồi.

Vì thế Trác Tân hạ mình mời Trương Thắng hết lần này tới lần khác, còn bỏ rất nhiều tiền kiếm một mỹ nữ tóc vàng mắt xanh người Nga theo vũ đoàn tới Quỳnh Hải biểu diễn.

Giá của người bạn quốc tế này tận 7000 tệ một đêm, Lão Trác gật đầu không thèm chớp mắt, chỉ có một điều kiện: Bất kể thế nào cũng phải bồi tiếp tốt khách của ông ta.

https://thuviensach.vn

Trác Tân tay trắng dựng nghiệp, có tài sản như năm mơ hôm nay, trên con đường này ông ta nhìn thấy quá nhiều người thành công hơn mình ngã nhào, từ người nghèo mỗi ngày một hộp cơm tới phú hào tiêu tiền như rác, từ ăn sung mặc sướng tới ngèo rớt mùng tơi, đó là vòng luân hồi tàn khốc. Con người ta không sống trong truyện cổ tích, một khi ngã xuống, muốn đứng lên đâu có dễ, ông ta không muốn thành người ngã xuống đó.

Vừa mời rượu mời cơm, vừa quan sát từng cử chỉ nhỏ nhặt nhất của Trương Thắng, suy đoán tâm thái của y, Ninh Khả Nhi trong những trường hợp thế này là thư ký vô cùng hợp cách, lời nói khéo léo, cử chỉ duyên dáng, nụ cười không bao giờ tắt, làm Trương Thắng mặt mày hớn hở. Nhiều lúc hai người còn kề tai thì thầm, làm Trác Tân muốn xen vào cũng khó.

"Trương Thắng hình như thích Khả Nhi" Lão Trác cắn răng nghĩ :" Hay là tặng cho y hưởng thụ mộ phen?"

Tuy nói Trác Tân đã hơi chán Ninh Khả Nhi, nhưng là một nam nhân có dục vọng chiếm hữu lớn, dù là thứ mình bỏ đi cũng không muốn người khác chia xẻ, là nam nhân, nếu hạ mình như thế, còn gì là tôn nghiêm.

Nhưng tình thế như vậy không thể không cúi đầu, Lão Trác hổ thẹn nghĩ, thôi thì đội nón xanh một đêm, coi như giải xui vậy. Ả người Nga kia đã tốn bao nhiêu tiền, còn phải thêm cả Khả Nhi? Chỉ cần Trương Thắng mua hàng, cho y song phi có sao?

Trác Tân lấy quyết tâm, gạt bỏ tự tôn, cười ha hả nói:

- Làm ăn phải chú trọng chữ tín, lão Trác này lăn lộn xã hội bao năm, chút tín nghĩa vẫn có, chất lượng vật liệu anh cứ yên tâm, còn về giá tiền ... Ha ha ha ... Cứ yên tâm, nhất định làm anh hài lòng.

Trương Thắng uống rất biết khống chế, đầu óc vẫn tỉnh táo như thường, cười không rõ ý:

https://thuviensach.vn

- Ông chủ Trác, hiện tôi trải hàng quá rộng, đúng là cần rất nhiều vật liệu xây dựng, mà tiền thì eo hép, phải mua vật liệu xây dựng giá rẻ. Có điều từ khi nhà thể dục Đông Phong xảy ra chuyện, kiểm tra rất nghiêm ... Ha ha tôi thấy vẫn nên xem báo cáo kiểm nghiệm chất lượng vẫn hơn.

- Tất nhiên, tất nhiên.

Trác Tân làm ra vẻ thoải mái, trong đầu tính kế thay kèo đổi cột, nghiêng người kề sát vai Trương Thắng, ám muội nói:

- Hôm nay tôi chuyên môn an bài một tiết mục trợ hứng cho giám đốc Trương ... Ừm, thư ký của anh có ngại không? Hay là để cô ấy về trước?

Trương Thắng nhìn Chung Tình, mỉm cười lắc đầu:

- Cô ấy à? Không thành vấn đề.

Trác Tân liền nghĩ quan hệ giữa Trương Thắng và Chung Tình giống mình và Ninh Khả Nhi, không cố kỵ nữa:

- Ha ha, giám đốc Trương có con mắt lắm, chọn được một cực phẩm nhân gian, đem so ra thì Khả Nhi còn hơi dung tục, thua kém lắm. Có điều hôm nay tôi giới thiệu cho anh một thứ không kém đâu.

Không kém Chung Tình? Trương Thắng chỉ có thể nghĩ tới một khả năng, bỉnh thản hỏi:

- Diễn viên à?

- Đúng là diễn viên mua, người mềm dẻo, động tác khó thế nào cũng chơi được.

Trác Tân giọng dâm dật thì thầm:

https://thuviensach.vn

- Hơn nữa còn là gái Nga, con gái bên đó lợi hại lắm, giám đốc Trương dù con trẻ, nhưng mai có phải vịn tường mà đi không thì chưa biết được. Ha ha ha, giám đốc Trương, đêm nay đừng làm mất mặt nam nhân Trung Quốc chúng ta nhé.

Ninh Khả Nhi lúc này kéo tay Trương Thắng, cọ cầu ngực mơn mởn vào vai y, thẽ thọt:

- Giám đốc Trương, hai người thì thầm gì đấy?

Trương Thắng hiện đã quá quen mấy chuyện kiểu này, cười nâng ly rượu lên:

- À, không có gì, ông chủ Trác kể cho tôi quá trình sáng nghiệp, đúng là một hồi nước mắt chua cay, không dễ dàng gì. Nào, cô Khả Nhi, chúng ta nâng ly vì thành công hôm nay của ông chủ Trác.

Ninh Khả Nhi nhoẻn miệng cười điệu đà, cùng y "keng" một cái uống cạn.

- Khả Nhi thật hào sảng, rất có phong thái của nữ nhi phương bắc chúng ta.

Trác Tân định thừa cơ nói chuyện giá vật liệu, nhưng Trương Thắng đã quay sang cùng Ninh Khả Nhi uống rượu chuyện trò, kiên nhẫn đợi một lúc mới có cơ hội xen vào giữ hai bọn họ:

- Giám đốc Trương, còn giá cả ..

Trương Thắng vỗ đùi:

- À, chuyện đó, ông chủ Trác, không dám dấu, công ty tôi hiện làm ăn thịnh vượng, nhưng chỗ cần tiêu tiền quá nhiều, chỗ hàng của ông không phải ít, nuốt hết một đợt là không thể.

https://thuviensach.vn

Trác Tân sốt ruột, ngãy giờ Trương thắng quanh quẩn câu này mấy lần:

- Tất nhiên, anh có thể chia kỳ hạn trả dần, chúng ta là chỗ quen biết rồi, tin tín nhiệm giám đốc Trương ..

Trác Tân vừa nói tới đó thì phía kia Ninh Khả Nhi nói gì đấy làm Trương Thắng ghé tai sang nghe, cả vai lún vào giữa hai bầu ngực của Ninh Khả Nhi rồi, lờ lời ông ta đi. Trong mắt Trác Tân thoáng qua chút lửa giận, con điếm Ninh Khả Nhi đó mê đắm thằng mặt trắng này rồi, quên hết cả chức trách.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Mặc Cả Kiểu Giết Người

Còn may Trương Thắng rất vừa ý Ninh Khả Nhi, cơ hội vẫn chưa phải là đã hết, chỉ còn cách dâng cho y thôi, Trác Tân cắn răng nói:

- Giám đốc Trương, nếu anh đối phó được với con ngựa hoang nước Nga, tôi cho cậu mượn Khả Nhi, để cho anh tận hứng...

Trương Thắng xua tay:

- Ấy đừng, quân tử không đoạt thứ yêu thích của người khác, như vậy không được.

- Lời này sai rồi, người xưa có câu anh em như chân tay, vợ như y phục, huống hồ chỉ là một tình nhân? Giám đốc Trương đã thích Khả Nhi cứ dẫn đi, khi nào chơi chán trả lại cũng được, anh tuổi trẻ phong độ hào hoa, Khả Nhi không từ chối đâu.

Trương Thắng còn chưa mở miệng, Ninh Khả Nhi nghe thấy tên của mình, hứng trí sán tới, cười quyến rũ:

- Hai người nói xấu gì tôi đấy?

Trác Tân cười gian:

- Sao lại nói xấu em được, giám đốc Trương nói ở bên cạnh em rất vui vẻ, nếu có thời gian đưa em tới Hong Kong chơi cho thỏa thích, em có muốn đi không?

Ninh Khả Nhi hớn hở:

https://thuviensach.vn

- Hay quá đi, em chưa bao giờ tới Hong Kong, giám đốc Trương, anh nói thật chứ?

Trương Thắng thấy buồn cười lắm, y đưa mắt liếc về phía Chung Tình, Chung Tình nghe bọn họ đối thoại rất không thoải mái, như giận dỗi cầm ly lên uống cạn. Trương Thắng cười, nâng ly lên, sau đó nhấp một ngụm, cứ như vừa rồi Chung Tình mời rượu y vậy, cô tức giận quay đầu đi, không thèm đối diện với y nữa.

Thong thả búng tàn thuốc vào gạt tàn, Trương Thắng cười với Ninh Khả Nhi:

- Thật, nếu sau này có cơ hội, tôi sẽ đưa cô Khả Nhi đi chơi... Chỉ cần ông chủ Trác không ý kiến gì.

Trác Tân nói vội:

- Không, không có, tất nhiên là không rồi, người trẻ tuổi chơi hợp với nhau mà, ra ngoài biết thêm về thế giới là điều tốt, tôi tuổi này rồi không muốn di chuyển nhiều nữa.

Rồi hạ thấp giọng xuống:

- Giám đốc Trương, Khả Nhi rất biết phục vụ đấy, anh thử là biết, thực ra tôi thấy không bằng anh đem theo cả cô Chung, trái ôm phải ấp là lạc thú lớn nhất nhân gian mà.

Trương Thắng đối với Chung Tình luôn rất tôn trọng, không muốn lấy cô ra làm đối tượng vui đùa, nên không tiếp lời ông ta.

Trác Tân mấy lần nhắc tới chuyện làm ăn, nhưng Trương Thắng cứ đáp qua loa cho có lệ, nghĩ nữ nhân là đề tài nam nhân chưa bao giờ thấy nhàm chán, lấy đó làm chỗ đột phá, không ngờ người bên gối cũng dâng lên rồi,

https://thuviensach.vn

Trương Thắng vẫn chẳng nóng chẳng lạnh, làm ông ta không biết tiếp tục thế nào.

Quanh co không được nữa, Trác Tân phải đi thẳng vào vấn đề, nhũn nhặn nói:

- Giám đốc Trương, anh xem, giá cả chỗ vật liệu này, chúng ta nên chăng xác định đại khái trước, còn về chi tiết, để sau thương lượng tiện hơn.

Trương Thắng thấy ông ta đã mất hết kiên nhẫn, mới cười nói:

- Vậy cũng được, không biết ông chủ Trác muốn bán cho tôi với giá thế nào?

Tim Trác Tân vọt tới tận cổ:

- Vật liệu xây dựng hiện giờ là thương phẩm khẩn yếu, nếu giám đốc Trương đã muốn nhập hàng chỗ tôi, chúng ta không phân loại ra tính nữa, so với giá thị trường tôi lấy thấp hơn 15%, anh thấy sao?

Do sự kiện nhà thể dục Đông Phong, đại đa số vật liệu xây dựng lai lịch không rõ đều phải hạ giá, giá cả hiện đang chạm đáy, Trác Tân còn giảm 15%, coi như đã tự xẻo một miếng thịt lớn.

Trương Thắng trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu:

- Ông chủ Trác, cao quá.

Trác Tân ngẩn người, hết sức đau đớn giơ hai ngón tay ra:

- Vậy 20%.

Trương Thắng chẳng suy nghĩ đã lắc đầu, Trác Tân chết đứng, chuyến hàng này ông ta định nhân lúc khi khai phát kiến thiết để vơ một mẻ, sau sự kiện kia, giá vật liệu giảm mất 20%, ông ta lại giảm thêm 20% nữa, bằng

https://thuviensach.vn

với bán bằng 60% giá ban đầu, trừ đi phí vận chuyển, bảo quản, ông ta đã không kiếm được đồng nào nữa, vậy mà Trương Thắng chưa đồng ý.

Ngừng một lúc, uống vài ngụm rượu trò chuyện cho hòa hoãn không khí, Trác Tân lại thăm dò:

- Vậy ý giám đốc Trương thế nào?

- Ông chủ Trác, tôi không quen cò kè mặc cả, nên nói thẳng luôn, chỗ vật liệu đó không cần biết ông nhập với giá bao nhiêu, tôi mua lại bằng 30% giá của nó, thế nào?

Trác Tân đứng bật dậy, la lên:

- 30%, anh nói ngược à, 70% còn được.

Trương Thắng tỉnh bơ:

- Tôi không nhầm đâu, 30 %, ba mươi phần của một trăm, ba phần mười, ba thành, ông chủ Trác thích gọi thế nào thì gọi ha ha ha...

Trác Tân biến sắc mặt, giận dữ nói:

- Giám đốc Trương, anh đùa tôi đấy à, trên đời làm gì có chuyện ép giá nhau như thế.

Chung Tình kinh hãi nhìn Trương Thắng, ép giá tới 3 thành, đúng là không ai làm ăn như vậy, thương nhân và người thường buôn bán, thương nhân hô giá cao tận trời, người thường trả giá dưới đất là rất bình thương, nhưng giữa thương nhân với nhau, giá thường không chênh lệch nhiều, vừa mở miệng ép giá chỉ còn 3 thành, căn bản là không muốn làm ăn.

- Ông chủ Trác kích động gì chứ, giá này không đúng à? Tôi thây không phải, bây giờ xí nghiệp xây dựng nào dám dùng vật liệu của ông, công trình có vấn đề là lấy đầu ra đền đấy.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng vỗ ngực, ngạo nghễ nói:

- Nhưng tôi dám, tôi mua hết. Có điều, tôi đem xây nhà, nguy hiểm tôi chịu hết, nguy hiểm cao không có lợi nhuận cao, ai muốn mạo hiểm chứ?

Trác Tân tím mặt tranh cãi:

- Cũng không thể ép giá như vậy, giám đốc Trương, không có kiều làm ăn đó.

Trương Thắng thản nhiên như không:

- Ông chủ Trác, tôi lại không ép ông bán, ông thấy giá không thích hợp thì thôi, hàng là của ông, tôi có cướp được đâu.

Chung Tình cũng thấy ông chủ nhà mình ép giá thái quá, cơ bản không có khả năng thành công, nhưng y đã lên tiếng rồi thì phải tận lực hỗ trợ, cười dịu dàng, từ tốn nói:

- Ông chủ Trác, nếu ông chia nhỏ số hàng ra, tôi tin ông có thể bán đi được, nhưng chẳng biết phải tới ngày tháng năm nào. Khi đó, sắt rỉ sét xi măng vón cục, giá sụt giảm mạnh, còn những thứ vật liệu thời hạn ngắn thì sao, vật liệu cách nhiệt, vôi sống, sơn nữa, cứ để đấy tới lúc có người mua liệu còn bán nổi không?

Trác Tân sắp khóc tới nơi rồi, giọng run run:

- Giám đốc Trương, cô Chung, không cần kẻ hát người bè nữa, tôi, tôi mà bán với giá đó thì lỗ chỏng gọng, làm gì có chuyện mặc cả giết người như vậy?

Trương Thắng chẳng động lòng:

- Ông chủ Trác, luận tuổi tác hay tuổi nghề, tôi đều là vãn bối, vài chuyện không cần tôi dạy ông. Làm ăn vốn có lúc lãi lúc lỗ, phải chấp nhận

https://thuviensach.vn

mạo hiểm, nếu không ai cũng đi làm ăn hết rồi, ai cũng giàu sang hết rồi. Tôi ra giá đó, vì tôi thấy mình phải mạo hiểm, đó là giá tương xứng với nguy hiểm tôi sẽ nhận, còn ông có thể không bán chấp nhận sự mạo hiểm khác.

Lời Trương Thắng tuy khách khí, nhưng ngôn từ mang ý sát phạt, Trác Tân mặt như tro tàn, toàn thân như quả bóng xì hơi, vịn tay ghế ngồi xuống.

- Ông chủ Trác, một vị tiền bối dạy tôi, làm ăn phải có dũng khí tráng sĩ chặt tay, một khi phát hiện ra nguy hiểm là phải sửa chữa kịp thời, chứ đừng mang tâm lý cầu may, biết sai còn sai thêm. Ông tay trắng dựng nghiệp, có cục diện hôm nay, chuyến này dù lỗ vốn, cũng không tới mức mất trắng, chả lẽ không còn dũng khí cược lần nữa cũng mất rồi.

Trương Thắng đứng lên:

- Như vậy đi, ông suy nghĩ cho kỹ rồi trả lời tôi, tôi đợi ba ngày, ba ngày sau không có tin tức tôi nhập hàng chỗ khác, tin rằng giá cả sẽ cao hơn rất nhiều, nhưng ít nhất không phải mạo hiểm. Chuyện mạo hiểm mà không có đủ lợi ích cám dỗ tương ứng, tin rằng ông chủ Trác cũng không làm đâu nhỉ.

Nói xong quay đầu sang mỉm cười với Ninh Khả Nhi:

- Hẹn gặp lại.

- Xin chào.

Chung Tình khẽ gật đầu, đeo túi sách lên đi theo.

Khi Trương Thắng sắp ra tới cửa Trác Tân mới hoàn hồn gọi:

- Giám đốc Trương.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng dừng chân, Trác Tân há miệng, mấp máy môi mấy lần không nói ra được, bàn tay đưa ra cũng rụt lại, Trương Thắng chỉnh cổ áo, mở cửa làm động tác mời rất lịch sự với Chung Tình.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Ba Bước Đi Câu (1)

- Ông chủ.

Ninh Khả Nhi nhìn trán Trác Tân gân xanh chằng chịt, hai mắt lồi ra, dè chừng tránh xa xa gọi:

Quả nhiên "choang" một tiếng, cái ly trong tay Trác Tân bay vèo đi đập vào tường vỡ tan nát, ông ta gào lên:

- Xéo! Xéo! Xéo ra ngoài.

Ninh Khả Nhi vươn tay kéo túi sách, nũng nịu gọi tiếng nữa:

- Ông chủ...

- Xéo đi, để tôi một mình yên tĩnh.

Ninh Khả Nhi thấy ông ta nổi trận lôi đình mất cả lý trí, không chậm trễ nữa, chạy vội ra ngoài.

….

- Giám đốc, tôi thấy nếu ông ta chấp nhận giảm giá như vậy, chúng ta không nên nhập số hàng đó.

Ra tới bãi đỗ xe, Chung Tình cân nhắc rất lâu, xoay người nhìn thẳng Trương Thắng, giọng kiên quyết:

- Vì sao, chúng ta không kiếm được nơi nào bán rẻ hơn nữa đâu.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng xỏ khóa vào ngón trỏ, nhàn nhã xoay tròn, nhìn bộ dạng nghiêm túc của Chung Tình thấy rất thú vị:

- Lúc tôi thấy giám đốc ép giá vô lý như vậy đã nghĩ chuyện làm ăn này không thể thành được, nhưng ông ta rõ ràng có thể chấp nhận giá đó, rất đáng khả nghi. Xem ra số hàng của ông ta không chỉ nhập vào bằng con đường phi chính thống mà quy cách cũng không hợp tiêu chuẩn, chắc chắn là vật liệu chất lượng thấp. Chất lượng vật liệu liên quan trực tiếp tới an toàn công trình, đó là thứ đem xây nhà, một khi xảy ra chuyện biết phải làm sao?

Trương Thắng vẫn cười, đợi cô nói tiếp.

Chung Tình cảm giác Trương Thắng không coi trọng lời mình, nỗ lực khuyên:

- Giám đốc, công ty chúng ta hiện giờ tài chính eo ẹp, nhưng tiền đồ cực kỳ tươi sáng, anh không nên vì tham chút lợi trước mắt mà hủy đi tương lai gấm vóc của mình. Dùng thứ vật liệu đó xây nhà, không khác gì chôn mìn dưới chân, không biết lúc nào phát nổ, chôn vùi chúng ta, nhà thể dục Đông Phong là tấm gương tày liếp đấy.

Trương Thắng nghiêng đầu có vẻ suy nghĩ, sau đó nhún vai tỏ vẻ chẳng bận tâm.

Chung Tình giận tới dậm chân, giọng to hơn:

- Tôi nói nhiều như thế, chẳng lẽ anh không hiểu?

Nhìn Chung Tình cuống lên, Trương Thắng thấy ấm áp, tủm tỉm cười hỏi:

- Nếu tôi cứ mua số hàng đó thì sao?

https://thuviensach.vn

Chung Tình nghênh đón ánh mắt khiến người ta suy ngẫm của Trương Thắng, trực giác rằng đó là ánh mắt khiêu khích, cắn môi nói rõ từng chữ:

- Giám đốc, nếu anh mua thứ vật liệu đó đi xây nhà, tôi sẽ đi tố cáo anh.

Trương Thắng không ngờ Chung Tình lại nói thế, phì cười:

- Tố cáo tôi?

- Đúng, tôi sẽ tố cáo anh.

Chung Tình quật cường nhìn y chằm chằm, hai người cứ thế nhìn nhau dưới trời đêm, rất lâu, rất lâu sau, mắt Chung Tình như nổi lên lớp sương mù.

Trương Thắng vốn chỉ định trêu đùa Chung Tình thôi, giống như lúc cô ép y đi ngủ, y lại lén thức dậy bật đèn làm việc vậy, bộ dạng giận dữ của Chung Tình hết sức thú vị, không ngờ lần này thấy cô rưng rưng nước mắt, cảm động lan tỏa toàn thân, đi tới, khẽ nắm lấy tay cô, trơn như ngọc, lành lạnh:

- Chị đó, đùa với chị thôi mà, sao chị nghĩ là thật được chứ? Xi măng sắt thép không đủ chất lượng đem xây nhà, nhưng xây kho lạnh cỡ nhỏ, làm lều thủy sản sẽ không thành vấn đề, giá rẻ như thế, làm sao không mua?

- Hả?

Chung Tình sững sờ chốc lát, nhận ra mắt ươn ướt, vội khịt mũi, cố gắng mở to mắt không cho nó chảy ra, nhưng cảnh vật trước mắt trở nên mông lung, vội vàng hỏi:

- Xây kho lạnh và lều thủy sản?

- Đúng thế!

https://thuviensach.vn

Trương Thắng cười vui vẻ:

- Kho lạnh của chúng ta đã chật hàng rồi, khách đến phải từ chối, nếu không kịp thời mở rộng quy mô, há chẳng phải lỡ mất cơ hội. Tôi đã tìm hiểu kỹ tài liệu xây dựng kho lạnh, phát hiện ra kết cấu chúng ta dùng trước kia quá tốn kém, chúng ta không cần xây kho lạnh theo tiêu chuẩn xây dựng nhà ở.

- Hơn nữa hiện giờ có phương pháp tiên tiến hơn xây kho lạnh, đó là dùng xốp trộn lẫn với thép màu, kết cấu này chỉ tốn chi phí bằng một nửa xi măng cốt thép, hơn nữa còn có thể dễ dàng tháo rỡ, đem đi nơi khác lắp lại, yêu cầu chất lượng vật liệu không cần quá cao.

- Số vật của Trác Tân không xây được nhà cửa và nhà xưởng, chỉ cần ông ta tha thiết mời khách như thế là tôi đoán chất lượng của nó có vấn đề rồi, song đem xây kho lạnh vẫn dư. Ngoài ra chợ hải sản bắt đầu trù kiến, đều cần vật liệu, hơn nữa kho chứa và mấy lều suốt ngày tinh mùi cá, đầy nước bẩn, cần vật liệu tốt làm cái gì, mái che lại không đổ bê tông. Bây giờ đang thiếu tiền thiếu hàng, tự nhiên Trác Tân dâng tới tận miệng, sao đẩy ra được?

Chung Tình hiểu ra, thẹn quá hóa giận:

- Vậy, vậy sao giám đốc không nói trước cho tôi biết?

- Làm sao tôi biết nhân viên mình thuê còn lo lắng cho công ty của mình hơn cả mình chứ?

Mặt Chung Tình phừng một cái, như có lửa đốt đỏ rực từ cổ tới tai, mím chặt môi, mắt hạnh trợn trừng nhìn y.

Trương Thắng cười hì hì:

- Được, được rồi, lần sau có loại chuyện tương tự tôi sẽ nói cho chị biết.

https://thuviensach.vn

Chung Tinh chưa nguôi giận, mình lo chết đi được, y thản nhiên như không:

- Là... Là do tôi lập trường không đúng, anh là ông chủ, đâu cần đem kế hoạch kinh doanh nói cho tôi biết.

Không xong, dỗi rồi, đùa hơi quá rồi, Trương Thắng vừa mở cửa xe, nghe vậy quay lại:

- Ai bảo không cần, thời gian qua tôi quan sát, nhận thấy năng lực của chị không giới hạn ở thư ký văn phòng và quan hệ xã hội, trước kia chưa được khai thác mà thôi. Đợi công ty một chút, tôi chuẩn bị phân công chị quản lý kho lạnh hoặc chợ bán buôn, làm giám đốc chi nhánh.

Phạm vi kinh doanh của tài chính Bảo Nguyên rất rộng, cho nên kho lạnh phân ra thành lập công ty con, thuận tiện cho việc quản lý, cũng không để người ta từ kho lạnh suy đoán được quy mô toàn công ty. Chợ bán buôn sau khi thành lập nên cũng áp dụng phương thức công ty mẹ không ty con này.

- Thật sao? Nói vậy là vừa rồi... cậu thử tôi?

Chung Tình mừng rỡ, đó không chỉ là sự tín nhiệm của Trương Thắng với cô, cũng là cơ hội tốt để cô rửa sạch sỉ nhục, tự lập tự cường:

- Đúng thế.

Trương Thắng làm bộ mặt tội nghiệp:

- Ai ngờ chị lại định tố cáo tôi nữa... Thật thương tâm.

Chung Tình lần nữa đỏ mặt, nhưng cô bức thiết muốn biết tính toán cụ thể của Trương Thắng, đứng ra tự đảm đương một mặt, sẽ không bị hiểm

https://thuviensach.vn

lầm như hôm nay nữa, đang định hỏi thì nghe thấy tiếng giày cao gót gấp gáp truyền tới, rồi giọng Ninh Khả Nhi gọi:

- Giám đốc Trương.

Vừa thấy cô gái này, Chung Tình không khỏi nhíu mày, cô trực giác cảm nhận được, Trương Thắng đã cần số vật liệu xây dựng đó như thế mà vẫn dám ép giá tàn bạo không sợ Trác Tân phủi áo bỏ đi, tất nhiên còn có nội tình mình chưa biết, mà chìa khóa của chuyện này, chính là ở cô gái đang vội vàng chạy tới kia.

Vì thế Chung Tình lùi lại một bước nhường chỗ cho Ninh Khả Nhi.

Ninh Khả Nhi như con chim khách khoan khoái, chạy tới bên Trương Thắng, ôm lấy cánh tay y, cười nói:

- Giám đốc Trương đàm phán thật lợi hại, Lão Trác suy sụp rồi.

- Công của cô cũng không nhỏ.

Trương Thắng cười khẽ, lấy từ trong lòng ra một tấm chi phiếu, đặt vào tay Ninh Khả Nhi:

Ninh Khả Nhi mở ra xem, mồm tròn xoe, tức thì hớn hở:

- Giám đốc Trương, anh thật rộng rãi, thế này nhiều quá.

Nói rồi giang tay ôm lấy Trương Thắng, nhón chân, hôn chụt lên má y.

- Cô xứng đáng với số tiền đó, tôi phải về công ty đây, nửa còn lại đợi khi xong việc sẽ trả nốt.

Ninh Khả Nhi đưa đôi mắt sáng lonh lanh nhìn Trương Thắng ngưỡng mộ, giọng ỏn ẻn:

https://thuviensach.vn

- Vâng, giám đốc Trương lời nói đáng giá ngàn vàng, em tất nhiên là tin rồi. Giám đốc Trương, em định bỏ Trác Tân, nếu anh chịu thu nhận, Khả Nhi vô cùng sẵn lòng ra sức vì anh.

Trương Thắng nửa đùa nửa thật nói:

- Bây giờ tôi chưa có hùng tâm tiến ra nước ngoài, cô là sinh viên ngoại thương chuyên ngành tiếng Anh tới công ty tôi chẳng phải uổng phí tài năng sao?

Ninh Khả Nhi liếc thấy Chung Tình, tủm tỉm cười hiểu ý, không nói tiếp nữa, nũng nịu:

- Vậy đợi giám đốc Trương thuận buồm xuôi gió, đợi em tốt nghiệp rồi, chúng ta có cơ hội sẽ bàn bạc sau.

- Tạm biệt Khả Nhi.

Trương Thắng và Chung Tình lên xe, Ninh Khả Nhi quyến luyến đứng vẫy tay thật lâu, nhìn tới tận khi xe của họ hòa vào dòng xe, mất hút...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Ba Bước Đi Câu (2)

Xe đã rời thành phố đi lên con đường quốc lộ rộng rãi vắng xe hơn, Trương Thắng vẫn chẳng có vẻ gì là sẽ muốn nói, Chung Tình nhịn không được nữa:

- Ninh Khả Nhi... Là người của giám đốc sao?

- Không phải, chẳng qua là nhân duyên trùng hợp mà thôi. Trác Tân vội vàng bán hàng như thế, chất lượng tất nhiên là có vấn đề, cho nên tôi nhờ...

Trương Thắng không thể nói ra tên Từ Hải Sinh nên hàm hồ:

- Bạn bè trên thương trường điều ta, tìm hiểu xem số vật liệu của ông ta có dùng được không, không ngờ gặp Ninh Khả Nhi. Chị đừng hiểu lầm cô ấy, Khả Nhi không phải cô gái hám lợi dung tục như bề ngoài đâu, chẳng qua cô ấy rất biết thân phận mình không thể lâu dài, biết gần đây Trác Tân muốn đá mình tìm cô gái khác trẻ trung tươi mới hơn, cho nên muốn moi của ông ta càng nhiều càng tốt, đồng thời cũng muốn trả thù ông ta một vố. Tôi vừa vặn đang tìm hiểu số hàng này, nên tới gặp cô ấy.

- Tô cho cô ấy tiền đổi lấy thông tin, nên biết Trác Tân vì số hàng này mà đem hết vốn liếng đầu tư, bây giờ không bán được, ông ta lại có hai khoản tài chính sắp đến kỳ thanh toán, nếu không trả được số hàng này sẽ bị phong tỏa, khả năng cuối cùng là mất trắng.

- Tình thế bây giờ ai dám mua số hàng lớn không rõ nguồn gốc chất lượng như thế, bán lẻ đi thì như chị nói đấy, ông ta không có thời gian, cho nên tôi mới dám ép giá thấp như vậy.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng lấy một điếu thuốc, ai ngờ chưa châm lửa đã bị Chung Tình lấy mất, mỗi khi thấy y hút quá nhiều thuốc là Chung Tình lại tự động ra tay, y chỉ biết cười khổ nói:

- Chị đừng lo, tôi đã hỏi ý kiến chuyên gia trong nghề, số hàng đó có vấn đề thật, đem xây nhà rất nguy hiểm, nhưng nếu xây kho lạnh và lán bán hàng đơn giản thì tuyệt đối không đáng ngại.

- Ha ha ha, Lão Trác thấy tôi đang tấp nập xây nhà dựng xưởng, lại không biết tôi chuẩn bị mở rộng thực nghiệp, không biết mình biết người, ông ta bại là cái chắc. Có điều hôm nay ép giá cũng hơi ác, Lão Trác lúc cuối trước khi tôi ra khỏi phòng mà không gọi lại thì có lẽ người quay lại mặc cả là tôi rồi, nhưng ông ta đã lộ bài, ha ha ha, thế nên giờ chỉ cần đợi ông ta gọi điện tới mặc cả, tôi sẽ nương tình nâng lên 40%, vậy là hơn dự kỳ tâm lý của ông ta, ông ta lại chẳng bán vội.

Chung Tình gật đầu:

- Trước tiên là nhử mồi, rồi câu cá, cá mắc câu trước khi kéo lên phải thả cho nó bơi mệt trước, kéo lên càng dễ dàng. Trác Tân tay cầm giây thừng, mắt nhìn chằm chằm vào cái cây cậu, Ninh Khả Nhi công không nhỏ hả?

- Chị hình dung vô cùng chuẩn xác.

Trương Thắng đắc ý cười lớn:

- Cái giây thừng là tự ông ta chuẩn bị, định thòng vào cổ tôi, tôi lấy xây nhà xưởng làm mồi, tương kế tựu kế. Có điều Khả Nhi đúng là có dùng chút thủ đoạn đuổi cá, ài, đắc tội với nữ nhân thật đáng sợ, cô ấy lợi dụng tín nhiệm của Trác Tân, chặn đứng các nguồn xuất hàng khác, còn cố ý để lộ phong thanh, khiến cơ quan hữu quan chú ý, dồn Lão Trác vào đường cùng, đó không phải là chủ ý của tôi.

https://thuviensach.vn

- Chỉ là loại con gái như Ninh Khả Nhi không đáng tin, sao từ đầu anh là có ý dùng cô ta, cô ta có thể phản lại anh.

Chung Tình còn chút nghi ngờ:

Trương Thắng mắt nhìn về phía trước như hồi tưởng điều gì, lúc sau nói:

- Cô ấy là người lấy đi nụ hôn đầu của tôi.

Muốn người khác yên tâm về mình, cách nhanh nhất hãy để họ biết bí mật của bản thân, không thể không nói Trương Thắng có một phần mục đích thu phục hoàn toàn Chung Tình trước khi sử dụng cô, y biết chuyện không hay trước kia của Chung Tình, bởi thế cho nên hiện giờ dù quan hệ thân thiết, giữa bọn vẫn có bức tường vô hình, tới từ chính sự mặc cảm với quá khứ của Chung Tình.

Trương Thắng mới tiết lộ bí mật không lớn không nhỏ này.

Còn về phần Ninh Khả Nhi, chính là một trong ba cô sinh viên được Từ Hải Sinh dùng để đặt bẫy Giả Cổ Văn, là cô gái hôm đó phục vụ Trương Thắng, qua ngày hôm đó không ngờ lại có cơ duyên gặp lại thế này. Ninh Khả Nhi vốn nhà nghèo, lên đại học rồi mới biết quá tốn kém, bị bạn rủ rê nên làm nghề này vốn chỉ định kiếm thêm ít tiền trang trải cuộc sống, giảm gánh nặng cho cha mẹ ở quê, có điều kiếm tiền quá dễ dàng khiến cô ngày càng lún sâu, kết quả giờ gần như dở dang việc học tập hơn một năm, làm thư ký kiêm gái bao cho Trác Tân.

Trương Thắng trả cho Ninh Khả Nhi nhiều tiền như vậy, là mong cô bỏ con đường đó, quay trở lại học, nhưng y không nói, không khuyên can cô, tất cả xem Ninh Khả Nhi quyết định thế nào.

Quả nhiên Chung Tình nhìn Trương Thắng một lúc, tủm tỉm cười nói:

- Yên tâm, tôi sẽ giữ bí mật này với Tiểu Lộ.

https://thuviensach.vn

….

Trác Tân bị người ta nắm thóp, cùng đường hết lối, cuối cùng ba ngày sau mang cái mặt có cục sưng tím trên trán tới xòe ván bài cuối cùng với Trương Thắng.

Ông ta tới có nghĩa là đã thỏa hiệp, Trương Thắng nắm chắc phần thắng trong tay, chẳng cần làm kẻ ác nữa, phàm việc gì không nên ép người ta quá, cho nên sau khi nghe Trác Tân mùi mẫn kể tình thế khó khăn của mình, mủi lòng nâng giá lên 40%, Trác Tân vui mừng đồng ý, hai bên nhanh chóng ký hợp đồng.

Hợp đồng vào tay, Trương Thắng nhận lấy một tờ chi phiếu Chung Tình đưa cho, nhiệt tình nói:

- Ông chủ Trác, mấy ngày trước được anh nhiệt tình khoản đãi, hôm nay tới công ty tôi, đáng lẽ phải có qua có lại. Thế nhưng hôm nay lỡ hẹn người ta mất rồi, thực sự không thoát thân được, xin lỗi vô cùng, hôm khác sẽ bày rượu chuộc lỗi.

Trác Tân cười méo xẹo:

- Tôi còn tâm tư nào mà uống rượu nữa, giám đốc Trương, Trường Giang sóng sau xô sóng trước, phục rồi...

Nói xong chắp tay một cái, rầu rĩ rời đi.

Trương Thắng cẩn thận cất hợp đồng đi, nói với Chung Tình vẫn đứng đợi:

- Vật liệu sắp tới rồi, buổi chiều chị mời ông chủ Giang tới đây một chuyến.

Chung Tình gật đầu:

https://thuviensach.vn

- Được, còn một việc nữa, giám đốc Sở đã lấy xe tới cục điện lực, phòng tài vụ nói có vài tấm chi phiếu phải tới ngân hàng, nhưng chúng ta hết xe rồi.

- Thế à, vậy phiền chị đi một chuyến vậy, buổi sáng tôi còn có việc.

- Tôi đi ngay đây.

Chung Tinh về thành phố, khu khai phát chưa mở ngân hàng, tài khoản của Trương Thắng lập trong thành phố, địa điểm ngoài tiểu khu " Thiển thảo u đình". Chung Tình đưa người phòng tài vụ tới cửa ngân hàng, sau đó đỗ xe trong bãi, bật máy nghe nhạc lên ngồi đợi.

Một lúc sau vẫn không thấy giám đốc tài vụ ra, Chung Tình một tay gác lên cửa xe, gõ nhịp theo tiếng nhạc du dương.

Chỉ cần ngẩng đầu lên là nhìn thấy tiểu khu "Thiển thảo u đình", cô luôn bảo mình phải bình tĩnh, đừng chú ý tới nó, nhưng cố ức chế một hồi, đôi mắt vẫn bất giác đưa về phía đó.

Tên bạc tình bạc nghĩa kia sống ở đó!

Chuyện cũ khó quên, là yêu cũng được, là hận cũng được, đều là loại tình cảm cắt không đứt, làm sao có thể dễ dàng quên đi.

Chung Tình mắt cứ nhìn nơi đó, tinh thần hoảng hốt, vẻ mặt thất thần, không biết trong lòng nghĩ gì, ngón tay cũng dần chậm lại.

Đúng lúc này, cô chợt thấy một người, chính là giám đốc phòng tài vụ đáng lẽ ra phải đang lo công vụ trong ngân hàng, ông ta xách cặp da đen, vội vội vàng vàng đi qua cổng tiểu khu, biến mất sau rặng cây, hướng đi đó là nhà Từ Hải Sinh, là nơi cô từng vô cùng thông thuộc.

https://thuviensach.vn

Chung Tình chống cằm trầm tư, ngón trỏ đặt hờ lên môi, đôi mắt đẹp nheo lại...

*****

Trở về công ty, Chung Tình không đem phát hiện của mình nói với Trương Thắng.

Hiện giờ cô là trợ thủ đắc lực của Trương Thắng, không biết bao nhiêu việc lớn việc nhỏ đều qua tay cô, công ty có một vị chủ tịch thường vụ tên Từ Hải Sinh làm sao qua mắt cô được? Cô biết, nhưng vờ không biết gì.

Nếu là lúc vừa công ty mà biết Từ Hải Sinh có cổ phần ở đây thì cô nhất định quay đầu đi ngay, tuyệt đối không muốn có chút dính líu nào tới ông ta.

Nhưng hiện giờ đã khác, thời gian là thuốc độc cũng là tiên dược chữa lành vết thương, cô không còn nỗi đau xé tim gan như trước nữa. Công ty này lại là nơi cô tái sinh, cô trút quá nhiều tâm huyết vào đó, với cô mà nói, nó có ý nghĩa không hề tầm thường, nơi này chính là nhà của cô, làm sao cô nỡ bỏ nó mà đi?

Cô rất hiểu con người Từ Hải Sinh, ông ta tuyệt tình vô nghĩa, trong lòng chỉ có duy nhất chữ "lợi ích", nhưng Trương Thắng là do một tay ông ta nâng đỡ, bây giờ công ty kinh doanh thịnh vượng như vậy, ông ta hưởng lợi lớn, cô không tìm ra lý do nào khiến Từ Hải Sinh hại Trương Thắng.

Ông ta đã là chủ tịch thường vụ, lại là quân sư sau lưng Trương Thắng, vậy nhân viên tài vụ của công ty tới bàn việc cũng đúng, thiết lập quan hệ tư thôi, chuyện này nói không chừng chẳng có gì mờ ám hết.

Hơn nữa vì quan hệ của cô và Từ Hải Sinh trước kia, khiến thân phận cô rất mẫn cảm, nếu không có chứng cứ gì đã nói xấu Từ Hải Sinh với Trương

https://thuviensach.vn

Thắng, e làm tổn hại quan hệ của bọn họ, Trương Thắng tin người nâng đỡ, dẫn dắt mình, hay là tin cô chứ?

Vì thế Chung Tình lựa chọn im lặng, nhưng trong lòng vẫn không hoàn toàn yên tâm, bắt đầu chú ý tới phòng tài vụ, sau khi bí mật điều tra, cô phát hiện nhân viên tài vụ đều do Từ Hải Sinh giới thiệu vào công ty, Chung Tinh kinh hãi, càng thêm chú tâm.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Mỹ Nhân Say

Tối ngày hôm đó hơn 10 giờ Trương Thắng lái xe vào công ty, chầm chậm dừng lại trước lối vào nhà xe, mở cửa đi ra, sau đó chạy sang phía đối diện mở cửa, dìu Chung Tình đang ngủ gà ngủ gật xuống.

- Chậm thôi, chậm thôi, cẩn thận cụng đầu.

Chung Tình lẩm bẩm:

- Tới, tới rồi à?

- Tới rồi, tới rồi, tôi đỡ chị về phòng, thong thả thôi.

Một bảo vệ chạy tới muốn đỡ Chung Tình:

- Giám đốc, chị Chung bị say ạ, để tôi giúp một tay.

Trương Thắng xua tay:

- Không cần, tôi đưa cô ấy về, anh đi trực ban đi.

Bảo vệ kia không rườm ra, vâng một tiếng rồi lui ngay.

Chung Tình là trợ thủ tin cẩn của Trương Thắng, các loại sự vụ cùng qua lại tiếp đãi của công ty, dựa theo nặng nhẹ hoãn gấp mà bố trí đâu vào đó, bất kể trường hợp nào cũng bảo vệ Trương Thắng rất tốt, không để y bị xấu mặt. Khi ký kết, đàm phán, các loại văn kiện và sự vụ liên quan đều chuẩn bị đầy đủ chu tất.

https://thuviensach.vn

Là một trợ thủ cực kỳ hợp cách, cô giúp Trương Thắng tiết kiệm được không ít tinh lực, nhưng vì thế 90% công việc Trương Thắng làm không thể thiếu cô. Mà trong công tác của Trương Thắng còn có một thứ không thể thiếu là các buổi xã giao, vì thế Chung Tinh có một nhiệm vụ quan trọng, là uống rượu.

Trung Quốc có văn hóa rượu lâu đời, người dân yêu rượu từ thời cổ, lớn từ các loại yến hội, nhỏ tới tụ hội vài người, đều phải uống rượu tới tận hứng mới thôi. Bất kể là ở quan trường hay thương trường, rượu luôn là chất xúc tác quan hệ, rất nhiều lời không thể nói đều có thể mượn hơi rượu nói ra.

Cho nên những bữa tiệc rượu đã dung nhập vào công việc và các mặt cuộc sống của mọi người, chỉ có người chưa trải đời đủ sâu mới xem thường sức mạnh của rượu, anh muốn làm việc, muốn kết giao, không thể không uống rượu. Từ cổ chí kim, nhờ vả người khác, phải uống rượu, nhận người khác nhờ vả, không thể không uống. Hôm nay người ta cầu tới anh, mai anh cầu tới người ta, có qua thì phải có lại, tiệc rượu thành điều thiết yếu của xã hội.

Đó gọi là người trong giang hồ, không thể không uống rượu, càng uống nhiều, càng uống say, càng uống tới ngã lăn quay càng thể hiện thành ý của anh. Trương Thắng không đến nỗi mỗi ngày phải uống như Tế Công là đều nhờ Chung Tình hỗ trợ, tửu lượng của cô tốt hơn Trương Thắng rất nhiều, giúp y chặn vô số đợt tiến công.

Nhưng hôm nay phải uống quá giới hạn, đầu tiên buổi sáng hẹn gặp phía bán thiết bị làm lạnh, bị họ chuốc một chập, sau đó lại gặp chủ quản mấy công ty xây dựng, lại bị bọn họ cho một chập nữa.

Cố gắng lết về được tới công ty, Trương Thắng suy tính nên liên hệ tình cảm với cục giám định chất lượng một chút, phàm chuyện gì cũng nên đề phòng trước, hiệu quả hơn là nước tới chân mới nhảy, vì thế tu xong một

https://thuviensach.vn

ấm trà nóng, lại quay về thành phố, nhiệt tình mời quan chức cục giám định ăn cơm.

Chung Tình vừa phải thay Trương Thắng uống rượu, vừa là một đại mỹ nữ sắc đẹp mê người, càng trở thành đối tượng luân phiên tiến công của đám nam nhân, người ta mời mình dự tiệc mình còn có thể khéo léo chối từ, mình mời người ta không thể nhăn nhó không uống, thế là uống từ 1 giờ chiều tới 9 giờ tối, uống ba trận lớn, tửu lượng của Chung Tình cao tới đâu cũng không chịu nổi.

Ktx công ty chỉ có một cái, công ty ít nam nhiều, nữ ít, cho nên nhân viên nữ được an bài ở tầng trên cùng có ít phòng nhất. Chung Tình là thư ký hội đồng quản trị kiêm giám đốc quan hệ xã hội, đãi ngộ khác nhân viên bình thường, cô có riêng một phòng.

Người uống say nặng hơn bình thường, Chung Tình người mềm oặt như sợi bún, làm Trương Thắng đỡ cô lên lầu hết sức tốn sức, bản thân Trương Thắng cũng uống không ít, lên tới tầng thượng gần như thở không ra hơi nữa.

Chung Tình còn có chút ý thức, nhận ra cửa phòng mình liền mơ mơ màng màng lấy chìa khóa ra, nhưng loay hoay mãi chẳng cho nổi chìa vào ổ, Trương Thắng đành phải nhận lấy chìa khó mở cửa, bật đèn lên dìu cô vào.

Đây là lần đầu tiên Trương Thắng vào phòng của Chung Tình, gian phòng không rộng, hơn 20 mét vuông một chút, một cái giường, một cái bàn làm việc, một cái TV và một cái tủ quần áo, trên tường có tấm gương lớn, ngoại từ ít mỹ phẩm trên bàn không thấy mấy món đồ trang trí nhỏ của nữ giới, đơn giản hết mức có thể. Đi qua cửa một cái là phòng tắm, có hơi chút giống thiết kế của khách sạn, nhà nghỉ, thế là tốt lắm rồi, vì gian phòng của nhân viên nữ khác ba người một phòng, vừa không có phòng tắm, lại không có TV.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng đỡ Chung Tình lên giường, chân bị vấp dép lê, ngồi bịch xuống, Chung Tình mất người đỡ, mềm oặt ngả vào lòng y, cựa quậy vài cái rồi ngủ say tít.

Mệt thật, thở một lúc Trương Thắng định lấy thuốc lá ra hút, bấy giờ mới nhớ ra Chung Tình đang nằm lên người mình, ngực ép vào đùi y, chết người hơn nữa gò má nóng rực của cô lại dán vào bụng.

Tư thế của hai người cực kỳ bất nhã, có điều Trương Thắng cũng lờ đờ rồi, đầu óc có phần chậm chạp, lại mệt thở không ra, hơi đâu mà chú ý tới sự ám muội đó, tay vẫn cứ cho vào túi tìm thuốc lá, chạm vào cái gì đó êm ái, còn ngơ một lúc lúc biết là cái gì, trở tay bóp bóp mới giật nảy mình nhận ra là ngực Chung Tình, vội ngồi dậy, lấy chăn đệm từ sau lưng, sau đó kéo Chung Tình vào chỗ.

Chung Tình ư hử một tiếng rồi tiếp tục ngủ, Trương Thắng loạng chà loạng choạng đứng dậy, đi tới bàn xách phích nước lên lắc lắc, bên trong kêu ọc ạch, hẳn là còn một chút.

Cũng lạ say như thế lái xe vẫn đi thẳng tắp, vậy mà đứng lại chả vững, Trương Thắng lảo đảo lấy cốc, đổ nước, nhưng điều khiển tay chân không linh hoạt nữa, nước vào cốc thì ít, ra ngoài thì nhiều, đổ cả vào tay y, may là nước để cả ngày cũng nguội rồi nên không bị bỏng.

Cốc chén va vào nhau loảng choảng một hồi, Trương Thắng sợ đánh thức Chung Tình, quay đầu lại nhìn, liền thấy cô mơ màng ngồi dậy, mắt vẫn nhắm tịt, đầu hơi nghiêng nghiêng, mái tóc dài rối loạn, gò má hồng hồng, càng thể hiện phong vận thiếu phụ mê người.

Trương Thắng đặt cốc chén lại, đang định bảo cô yên tâm ngủ, chợt động tác của Chung Tình khiến y trợn mắt há mồm. Hoàn toàn không ý thức được trong phòng còn có người, theo thói quen Chung Tinh đưa tay cởi cúc áo, hai mắt vẫn nhắm nghiền...

https://thuviensach.vn

Cúc áo thứ nhất, rồi cái thứ hai, thứ ba, mắt Trương Thắng mở to hết cỡ, y nhìn thấy rồi, một khe núi mê người, mảng da ngực trắng tới lóa mắt, đầu óc quay cuồng, một phần cái áo lót, nó màu đen, luôn là màu đen, điều đó Trương Thắng biết, vì thế y mong đợi thấy thứ mình chưa biết. Chỉ hai cái cúc nữa, hai cái nữa thôi, Trương Thắng suýt nữa lẩm bẩm ý nghĩ trong đầu thành tiếng, Chung Tình không phụ mong đợi của y, cởi hết áo sơ mi, rướn mình kéo tay áo khỏi vai, tay mềm nhũn bỏ sang bên.

Đôi bờ vai trơn bóng giống như tác phẩm điêu khắc tinh tế, ngoài cửa sổ là vầng trăng thượng huyền tạo ra khung cảnh cổ điển đẹp không nói ra lời, chiếc áo lót cúp ngang không hề có đệm lót, làm bằng chất liệu ren mỏng gợi cảm, làm hai vật nô lên giữa bầu vú có thể nhìn thấy rõ ràng, nhưng động lòng hơn cả là đôi mắt khép lại kia, gò má đỏ hây hây như thiếu nữ thẹn giống, giống mời gọi người ta xâm phạm, chiếm hữu.

Mỹ nhân say rượu càng mê người, ngay cả thái giám Cao Lực Sĩ vĩnh viễn mất đi năng lực nam nhân nhìn Dương Quý Phi say rượu còn chẳng kháng cự nổi, huống hồ là chàng trai tuổi trẻ hừng hực, tinh khí tràn trề như Trương Thắng, nếu bình thường lý trí thì y sẽ lùi ngay ra khỏi phòng, dù sao với Chung Tình, y hoàn toàn không có suy nghĩ quá phận nào, nhưng giờ Trương Thắng cũng say.

Tim Trương Thắng đập với tốc độ nhanh đáng sợ, biết mình ngàn vạn lần không nên nhìn, nhưng tiềm thức lại dâng lên một loại mong đợi.

Chung Tình cởi áo ngoài xong, không tiếp tục cởi áo lót mà bắt đầu cởi dây lưng, bởi vì cô say cho nên tay không linh hoạt, động tác rất chậm, thế là thành không khác nào biểu diễn cho Trương Thắng xem.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Giấc Mơ Của Chung Tình

Chiếc váy quây bị chân Chung Tình dùng đá đi, quần lót đen cạp trễ chẳng biết tác dụng che chắn bảo hộ hay là khơi lên dục vọng nam nhân, chỉ thấy nửa bờ mông tròn lộ ra dưới mép quần càng căng như quả bóng, vùng tam giác hơi phồng lên khiến người ta nhìn nóng mắt, hai cặp đùi trơn mượn khép lại, ở giữa chẳng đến mức ngay một ngón tay cũng chẳng nhét vào được.

Chung Tình chầm chậm nằm xuống giường, hai ngọn đồi khẽ rung rinh làm trái tim Trương Thắng cũng run theo, như chiếc thuyền nhỏ bồng bềnh, trôi, trôi tên đầu ngọn sóng, cho tới giữa hai chân Chung Tình, nơi đó là vùng cấm địa, Tiểu Lộ chưa bao giờ cho y đụng chạm tới.

Ý nghĩ tội phạm dâng lên trong đầu Trương Thắng, có khi nào … chị ấy cố tình? Dù sao chị ấy ly dị đã lâu, cũng đã cắt đứt với Từ Hải Sinh, nữ nhân ở tuổi này, chẳng phải có nhu cầu rất lớn à? …. Hơi thở hổn hển nặng nhọc, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khu vực che đậy bởi mảnh vải không quá lớn, trái tim đập kịch liệt, tựa hồ bất kỳ lúc nào cũng có thể vọt ra khỏi cổ họng.

Trương Thắng thấy miệng lưỡi khô cong, họng như sắp cháy tới nơi, đưa tay lấy cốc nước, không ngờ quơ hụt, cốc nước đổ hết ra ngoài, còn lăn xuống đất, cạnh một cái, ba hồn bảy vía Trương Thắng bay hết, vội quay đầu nhìn Chung Tình, sợ cô thức giấc thì trăm cái mồm cũng không cãi được, thật may, Chung Tình vẫn nằm im.

https://thuviensach.vn

Đâì óc tỉnh táo lại đôi chút, Trương Thắng nói với bản thân phải lùi ra ngay lập tức, nhưng đôi mắt vẫn lưu luyến ở thân thể mê người của Chung Tình. Y có phải là thái giám đâu, thiếu niên mê cái đẹp, ấy là chuyện thiên tính thường tình.

Thế nhưng, cuối cùng lý trí vẫn chiến thắng dục vọng, cho dù ánh mắt Trương Thắng vẫn không rời thân thể Chung Tình tới tận khi cánh cửa, khép lại.

Nếu hỏi tại sao? Trương Thắng nghĩ gì lại bỏ đi thì câu trả lời là không gì cả, y quyết định và y lam, nếu suy nghĩ, y sẽ có cả trăm lý do thuyết phục bản thân ở lại.

….

Tầng ba thuộc về nơi ở của nam nhân viên, Sở Văn Lâu cùng mấy người nữa đánh bài suốt cả tối, trước khi về phòng ngủ liền đi vệ sinh một chuyến, đang vừa huýt sáo vừa khoan khoái tưới cây thì nghe thấy tiếng động cơ ở dưới sân, biết Trương Thắng đã về, liếc nhìn qua cửa sổ, quả nhiên thấy Trương Thắng đáng dìu một mỹ nhân say rượu.

Không nhìn rõ mặt, nhưng còn ai ngoài Chung Tình được nữa, không khỏi ghen tị, hắn đứng dán tai vào cửa nhà vệ sinh lắng nghe, có tiếng bước chân hỗn loạn, hai người kia kia đang lên lầu, chửi thầm trong lòng.

Ngay từ lần đầu tiên gặp Chung Tình, Sở Văn Lâu đã như trúng phải tiếng sét ái tình, nên nhắm thiếu phụ phong tình vô hạn đó lâu lắm rồi, tiếc là dù đã dùng mọi cách lấy lòng, Chung Tình vẫn gần gần xa xa, đối phó cho có lệ. Dần dần Chung Tình ngày càng thể hiện năng lực của mình, uy vọng và quyền lực trong công ty mỗi lúc một cao, nay đã không phải là nhân vật mà hắn có thể đụng chạm vào nữa.

Thường ngày Trương Thắng và Trung Tình như hình với bóng, trong lòng Sở Văn Lâu đã hoài nghi bọn họ có gian tình, hôm nay Chung Tình

https://thuviensach.vn

say rượu, Trương Thắng chẳng hề tị hiềm dìu thẳng về phòng ngủ, hắn càng không nghi ngờ gì nữa.

Chẳng trách chẳng để ý tới mình, thì ra là đã nhắm vào Trương Thắng rồi, Trương Thắng là chủ tịch kiêm tổng giám đốc công ty, lại trẻ trung cao lớn đẹp trai hơn hắn. Sở Văn Lâu vừa đố kỵ vừa hận, nhưng quyền lực, địa vị của Trương Thắng đều hơn hắn, làm sao tranh với người ta được?

Sở Văn Lâu đứng trong nhà vệ sinh hút thuốc, trong đầu tưởng tượng ra cảnh hai người kia đang điên đảo loan phượng trên giường ra sao, Chung Tình rên siết quằn quại trên giường thế nào, càng nghĩ càng ghen tức. Rất lâu sau mới dập tắt điếu thuốc, thở dài ôm nỗi thất vọng to lớn quay trở phòng ngủ, vừa đi ra ngoài thì thấy bóng người vịn cầu thang loạng choạng đi xuống.

" Y đi... Không ngờ y lại đi, mà không ngủ ở trong phòng Chung Tình, chẳng lẽ.... Hai bọn họ không có gì cả? Không thể, làm sao có thể chứ?"

Sở Văn Lâu sững sờ một chút tát cho mình một cái, lẩm bẩm:

- Ai dà, mình thật ngu xuẩn! Trương Thắng coi Lão Từ như thầy, Chung Tình dù gì cũng từng là nữ nhân của Lão Từ, y sao có thể đụng vào.

Theo Trương Thắng xã giao không ít, Trương Thắng luôn khéo léo từ chối mấy chuyện chơi bời nam nữ, ở mặt này Sở Văn Lâu phải phục y.

" Trương Thắng ơi là Trương Thắng, diễm phúc từ trên trời rơi xuống mà cậu không hưởng, thật uổng phí, được, cậu không hưởng thì người anh em này không khách khí nữa."

Sở Văn Lâu cẩn thận quay về nhà vậy sinh, đứng bên cửa sổ lặng lẽ quan sát, thấy Trương Thắng đi về phía công ty, lúc này mới khẳng định y đi thật rồi, mừng húm quay ngược lại. Bình thường hắn không bao giờ lên tầng 4, đó là chỗ của nữ nhân viên, là một phó tổng giám đốc, hắn cũng phải giữ

https://thuviensach.vn

uy giữ thể diện của mình, nhưng phòng của Chung Tình thì hắn biết, trước kia khi Chung Tình mới tới công ty, chính hắn nhiệt tình giúp cô chuyển đồ mà lại.

Không biết phòng Chung Tình có khóa hay không, ôm hi vọng một phần vạn, Sở Văn Lâu rón rén bước từng bước lên lầu, hồi hộp như đi ăn trộm, thấy phòng nào cũng đã tắt đèn chỉ có phòng Chung Tình còn có ánh sáng hắt ra, tim liền vọt tới tận cổ.

Sợ những nhân viên nữ khác còn chưa ngủ, Sở Văn Lâu đứng ở hành lang giỏng tai nghe một hồi, không có bất kỳ tiếng động nào mới mon men tới trước phòng Chung Tình, run run đưa tay đẩy cửa khẽ một cái, cánh cửa im lặng mở ra.

Sở Văn Lâu mừng phát cuồng, đẩy cái nữa để khe cửa lớn hơn, nếu Chung Tình còn tỉnh thì cho thêm mấy lá gan nữa hắn cũng không dám vào, nhưng vừa nãy nhìn Trương Thắng vất vả dìu cô lên lầu như thế, chắc chắn là hôm nay say lắm rồi, nếu thừa cơ thần trí mơ hồ tay chân yếu ớt chiếm đoạt thì thành là cái chắc.

Trong nhận định của Sở Văn Lâu, Chung Tình là nữ nhân tùy tiện trong quan hệ nam nữ, dù có phát hiện ra là mình cũng không để lộ ra, chuyến này ăn chắc rồi.

Nghĩ thôi toàn thân đã run lên vì phấn khích, hé mắt nhìn thấy bóng người nằm nửa trên giường, ngó quanh quất một hồi, Sở Văn Lâu lách mình vào, khe khẽ đóng cửa lại.

Vừa nhìn cảnh tượng trong phòng, hai mắt như muốn lồi ra.

Chỉ thấy trên người Chung Tình mặc mỗi đồ lót, như đang mời gọi hắn, ánh trăng mờ ảo làm da thịt lõa lồ của Chung Tình như phủ thêm tầng hào quang, giống một viên minh châu trong đêm, tỏa ánh sáng dìu dịu.

https://thuviensach.vn

Sở Văn Lâu rốt cuộc đã hiểu thế nào là vẻ đẹp khiến chúng sinh điên đảo, cuối cùng đã hiểu vì sao có kẻ ngu ngốc không cần giang sơn chỉ cần mỹ nhân, đây mới là vưu vật một đời.

Hai mắt phun lửa, Sở Văn Lâu tắt đèn tay chân run lẩy bẩy tắt công tác đèn, chân nọ dẫm lên chân kia cởi giày, vừa cởi áo, vừa nhào tới cơ thể khiến nam nhân mê muội kia...

Chung Tình đang mơ.

Mơ vào ngày sinh nhật của mình, có người chèo thuyền đưa cô đi chơi, người đó không có hình dáng, chỉ là một cái bóng mơ hồ. Thế nhưng chẳng biết từ lúc nào, bóng dáng đó trở nên rõ ràng, khuôn mặt mang nụ cười tà khí ép về phía cô.

Bàn tay thô ráp vươn nhẹ nhàng chui vào trong áo, sau đó mang theo sự nôn nóng tìm tới ngực cô, da thịt thô ráp, xoa nắn liên hồi làm Chung Tình không kìm được phát ra tiếng rên rỉ như mèo kêu, răng khẽ cắn lấy môi dưới, ngăn cản khoái cảm của mình.

“ Sao thế, sao lại là … “ Chung Tình rất lúng túng, là nữ nhân từng trải, cô không phản cảm giấc mơ thế này, nhiều khi cô nhận thức rõ là mình đang mơ, cô thoải mái tận hưởng nó, như lúc này đây, nhưng tại sao lại là người đó chứ? Cô xấu hổ là vì cơ thể của mình không hề kháng cự người đó.

Bàn tay người đó rời khỏi ngực cô, đi thẳng xuống dưới, chạm vào chỗ mẫn cảm nhất của nữ nhân, khiến người cô bủn rủn trong sung sướng vô bờ, đã lâu rồi, không hưởng thụ cảm giác này, kệ đi, là người đó cũng không tệ, dù sao chỉ là một giấc mơ thôi …

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Trở Mặt

“Không phải!” Chung Tình chấn động, vì người kia không kiềm chế được nữa rồi, đè lên người cô, hơi thở nóng rẫy của nam nhân phả vào mặt, cô tuy say, nhưng chưa tới mức bị người ta đè lên người mà không hay biết, không nhận ra được đâu là mơ đâu là thật, men say, cơn buồn ngủ, tất cả tiêu tan trong nháy mắt, Chung Tình bắt đầu giãy dụa kháng cự.

Lúc này Sở Văn Lâu quần đã tụt tới đầu gối, hắn quá nóng lòng không đợi được tới lúc cởi hết quần áo, nên lúc này chẳng khác gì tự trói hai chân mình, người uống say khi hoảng sợ vùng vẫy thì sức lực kinh người, Chung Tình không chút nghĩ ngợi thúc gối lên, trúng ngay bộ hạ của Sở Văn Lâu.

“Bịch!” Sở Văn Lâu nghiêng người ngã xuống đất, hai quả trứng thiếu chút nữa bể tại chỗ, đau tới mức không kêu được tiếng nào. Không! Còn có một tiếng kêu đau đớn từ yết hầu phát ra, chỉ là quả nhỏ, gần như không ai nghe thấy.

Chỗ đó của nam nhân chạm mạnh chút thôi còn không chịu nổi huống hồ ăn nguyên một cú toàn lực.

Hai tay ôm lấy hạ thể, Sở Văn Lâu cong người lại như con tôm, mặt gục vào ngực, hai hàm răng cắn chặt.

- Hộc …

Chung Tình kinh hoàng ngồi bật dậy, thở mạnh một hơi, thấy mình hoàn toàn trần truồng, quơ vội lấy chăn che ngực, cứ như trải qua một cơn ác mộng, thần trí dần dần quay lại, những mảng ký ức hỗn độn trước đó ghép

https://thuviensach.vn

lại với nhau, vì thế cô cho rằng người đang lăn lộn trên mặt đất chính là Trương Thắng.

Trong phòng không bật đèn, trừ ánh trăng môn lung bên ngoài, không có chút ánh sáng nào, trong lòng Chung Tình càng tăm tối.

Cô không có dũng khí bật đèn, không có dũng khí đối diện với gương mặt ghê tởm của Trương Thắng, vì nó sẽ phá nát giấc mộng đẹp của cô, dập tắt toàn bộ hi vọng về cuộc đời mới của cô.

Hơn một năm qua, cô sống trong cô đơn tịch mịch, xa lánh người quen, bị người thân ghẻ lạnh, may nhờ có sớm chiều ở bên Trương Thắng, cô mới tìm thấy được ánh sáng cuộc đời, đó là quảng thời gian cô sống thoải mái êm đềm nhất, lần đầu tiên thấy tự hào và thỏa mãn bằng vào năng lực của bản thân được người ta tôn trọng, tất cả là do Trương Thắng mang tới cho cô.

Nhưng hành vi vô sỉ này của Trương Thắng đã phá vỡ tất cả, cô không ngờ mình toàn tâm toàn ý vì công ty, chăm lo cho y tẳng ly từng tí, coi y như đứa em trai. Vậy mà Trương Thắng lại là thứ tiểu nhân vô liêm sỉ, thừa lúc mình say rượu, muốn chiếm đoạt thân thể mình?

Vì sao, vì sao cậu ta làm thế? Trong lòng cậu ta, mình là loại nữ nhân tùy tiện sao?

Lòng Chung Tình như dao cắt, hiện giờ thứ cô cần nhất là tôn trọng.

Ôm chăn ngồi ở đầu giường khóc, không nói rõ được cảm giác trong lòng là gì, phẫn nộ? Có, rất ít, chủ yếu thương tâm, thống khổ vì bị người mình tin tưởng phản bội.

……

https://thuviensach.vn

Chỗ ở của Trương Thắng chính là văn phòng làm việc, văn phòng của y rất rộng, không chỉ để làm việc, mà còn cả chỗ để nghỉ ngơi, Trương Thắng vừa đi qua cửa công ty liền không chịu nổi cơn khát nữa, tạt qua phòng gác, cầm cái ấm trà lớn của Lão Hồ tu ừng ực hết luôn nửa ấm.

Đi cả quãng đường, gió đêm thổi, lại trà lạnh vào bụng, Trương Thắng tỉnh táo lại không ít, y không phải định về ngủ, mà là vừa xong làm đổ hết nước trong phòng Chung Tình rồi, ở đó không còn nước nóng nửa, nửa đêm Chung Tình tỉnh rượu thế nào cũng khát nước, phải mang tới cho cô, hỏi:

- Lão Hồ, có nước nóng không cho tôi một phích.

Lão Hồ ân cần đưa cho y phích nước dưới chân bàn:

- Giám đốc định nấu mỳ ăn ạ, để tôi làm cho, chỗ tôi có ít rau trứng, ăn mỳ không không tốt cho sức khỏe.

Oái ăm thế đấy, mang tiếng đi ăn tiệc, mà thế nào cũng phải ăn thêm cái gì đó, Lão Hồ hay gác đêm nên trong phòng chuẩn bị khá đầy đủ, Trương Thắng ợ một tiếng, xua tay:

- Không phải, chị Chung hôm nay đi xã giao, uống hơi nhiều, tôi đưa nước cho chị ấy.

Lão Hồ vội nói:

- Vậy làm sao dám phiền giám đốc, để tôi đi đưa cho cô ấy.

Trương Thắng vừa mệt vừa say, muốn ngồi nghỉ, liền đưa cái phích cho ông ta, Lão Hồ vừa đi được vài bước thì y hoảng hốt đẩy cửa đuổi theo:

- Lão Hồ, dừng lại, dừng lại đã.

Lão Hồ xoay người hỏi:

https://thuviensach.vn

- Giám đốc còn sai bảo gì nữa ạ?

Trương Thắng đi tới cầm lấy phích nước:

- Không có gì, để tôi đưa nước cho chị ấy, ông về phòng trực đi.

Lão Hồ gãi đầu gãi tai chẳng hiểu ra sao song tất nhiên vẫn nghe lời.

Trương Thắng đưa phích nước cho Lão Hồ rồi sực nhớ ra Chung Tình hiện chỉ mặc mỗi đồ lót, không thể để người khác nhìn thấy được, nếu không chẳng biết truyền đi tin đồn gì nữa.

Lại một lần nữa phải leo bốn tầng lầu, lắp đặt thang máy thời đó vẫn rất tốn kém, ngay cả những chung cư bảy tầng có khi cũng chẳng có thang máy, Trương Thắng leo bốn tầng thở hồng hộc, đứng lấy hơi một lúc mới khẽ khàng vặn tay nắm mở cửa, bên trong tối đen như mực.

Chẳng phải lúc đi xuống mình còn để đèn à? Chị ấy thức dậy rồi sao, y lần mò công tắc bật đèn lên, đèn vừa sáng y cũng sững người tại chỗ, vì Chung Tình đang ngồi trên giường, ôm chăn trước ngực, nước mắt chan chứa... Chuyện gì thế này?

Trương Thắng biết có người say rượu là nói không ngừng, có người thì nhảy múa ca hát, còn nhìn thấy một nam nhân uống say ngồi ở ghế sô pha quán bar khóc như trẻ lên ba, bên cạnh là mấy người bạn mặt đỏ phừng phừng nhảy múa như cổ vũ, buồn cười hết sức, thì ra chị Chung Tình uống say thích khóc...

Mà không đúng, có gì đó không đúng, còn tiếng ai rên rỉ nặng nhọc thế kia? Trương Thắng vội đi nhanh tới, vì vừa vào phòng và phòng tắm, nên một đoạn nhô ra che nửa cái giường, lúc này đi vào mới thấy một người quần đã cởi một nửa, mông béo núc chống lên trời, người cong như con tôm đang co giật.

https://thuviensach.vn

Chung Tình đột nhiên thấy đèn bật sáng, ngẩng đầu thấy Trương Thắng tay sách ấm nước đứng trước mắt, cũng sững sờ.

Một người quỳ dưới đất, một người ngồi đầu giường, lại thêm một người đứng trước giường, tạo thành bức tranh quỷ dị.

Chung Tình đứng bật dậy, cái chăn tuột xuống, cô vội vàng kéo lên, đưa tay quệt đôi mắt nhòe lệ, miệng há thành chữ O, mãi một lúc mới kêu lên:

- Không phải cậu sao?

Cùng lúc đó Trương Thắng cũng đã nhận người kia:

- Là anh!

Sở Văn Lâu vất vả lắc cái mông phì nộn, yếu ớt rên một tiếng coi như trả lời.

Trương Thắng nhìn qua cảnh tượng trong phòng là đã hiểu được đầu đuôi câu chuyện, lửa giận bốc lên như núi lửa phun trào, đặt phích nước xuống, không nói một lời sải bước đi tới, hai tay tóm lấy chân Sở Văn Lâu kéo ra ngoài.

Vượt qua được thời điểm đau đớn nhất, Sở Văn Lâu cuống cuồng đưa tay kéo lấy quần, hoảng sợ nhục nhã la lớn:

- Giám đốc Trương, anh đừng hiểu lầm, không không không, ý tôi...

Trương Thắng vẫn túm hai chân hắn lôi xềnh xệch ra tận cửa cầu thang, mắt tóe lửa, nghiến răng rít khe khé:

- Cút ngay!

Nếu không phải sợ kinh động tới những nhân viên nữ khác cùng tầng, Trương Thắng đã đánh cho hắn một trận thừa sống thiếu chết rồi.

https://thuviensach.vn

Sở Văn Lâu hoảng loạn mặc lại quần, nhìn xung quanh, thấy không ai phát hiện, khom người nói thật khẽ:

- Giám đốc Trương, tôi.... tôi không biết anh sẽ quay lại, nếu tôi mà biết đã không dám...

- Mày, mày...!

Trương Thắng nghe câu này lửa giận cố kìm xông lên đầu, vung tay đám thẳng vào mặt Sở Văn Lâu, làm hắn ngã lăn ra đất, chưa thôi, Trương Thắng xông tới bóp cổ béo núc của hắn, giọng nói phát ra từ khẽ răng:

- Con mẹ nó, mày có còn là con người không?

Sở Văn Lâu bị bóp cổ chỉ phát ra được tiếng khọt khẹt không rõ, thực ra kể cả Trương Thắng không bóp cổ, hắn cũng không dám kêu, hắn là người rất thích thể diện, lúc này tức giận dần thay thế sợ hãi, giật tay Trương Thắng ra, đôi mắt trong bóng tối như lóe lên sát khí:

- Trương Thắng! Mày được lắm, con mẹ mày, vì một con điếm ai cũng ngủ được mà đánh tao à?

- Mày được lắm, họ Trương, mày giỏi lắm! Tao vì cái công ty này là tận tâm tận lực, từ lúc sáng nghiệp tới giờ, lo trước lo sau, bôn ba vất vả, bây giờ công ty có thành tựu rồi, mày định thỏ chết chó cũng vào nồi phải không?

Đưa tay chùi máu ở khóe miệng, mặt dữ tợn gầm nhẹ:

- Chung Tình là cái gì chứ? Cô ta chẳng qua chỉ là một con điễm, là thứ hàng nát vụng trộm sau lưng chồng, làm trò cho cả thiên hạ, chẳng qua là thứ đồ chơi thôi, mày lại coi như châu báu à? Vì một con điếm mà trở mặt với tao sao?

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Hoa Thơm Tự Dẫn Bướm

- Khốn kiếp!

Tình cảnh ở hành lang tầng 4 KTX nữ Cty tài chính Bảo Nguyên hiện rất lạ, hai nam nhân như con thú lên cơn sẵn sàng lao vào nhau cắn xé, nhưng đồng thời cũng lại hết sức kiềm chế, Trương Thắng đẩy Sở Văn Lâu ra:

- Chị ấy là nhân viên công ty, đây là công ty của tao, tao có quyền quản. Mày dám nói à, mày phạm tội cưỡng gian có biết không hả?

Sở Văn Lâu loạng choạng đứng dậy, ngẩng đầu đối diện với Trương Thắng, cười nhạo:

- Cưỡng gian? Một ả nữ nhân mà ai cũng có thể làm chồng cũng xứng nói là bị cưỡng gian? Mày tưởng ả băng thanh ngọc khiết, tam trinh cửu liệt lắm sao? Nếu chẳng phải bây giờ ả một lòng muốn léo lên giường của mày, mày nghĩ ả sẽ đá tao xuống giường à?

- Câm mồm, mày biết cái gì, thứ khốn kiếp như mày mà đòi đánh giá chị ấy à? Đó là suy nghĩ trong cái đầu óc dơ dáy của mày mà thôi. Nếu không phải chồng chị ấy có lỗi trước, chị ấy đã không theo anh Từ, chị ấy yêu anh Từ thật lòng, không phải là nữ nhân tùy tiện, mày biết gì mà dám nói?

Trương Thắng bước tới một bước, bị bóng dáng cao lớn của y áp đảo, dũng khí vừa có được do tức giận của Sở Văn Lâu cứ vơi dần, lùi lại từng bước.

https://thuviensach.vn

- Từ khi chị ấy tới công ty, tao chứng kiến chị ấy đêm khuya còn soạn kế hoạch, ăn cơm cũng tranh thủ chỉnh lý văn kiện, mày cũng thấy điều đó, công ty trên dưới đều thấy điều ấy, cho nên chị ấy được mọi người nể phục tôn trọng. Chị ấy có được hôm nay nhờ vào năng lực cũng như sự chịu khó của mình. Mày là cái thá gì mà dám nói chị ấy như thế?

Trong hành lang tối om, một thân ảnh lặng lẽ đứng trong góc tường, để đôi chân trắng như tuyết, dẫm lên nền xi măng lạnh ngắt, một tay vịn vào tường, một tay bịt chặt lấy miệng, từng giọt nước mắt long lanh chảy qua gò má mịn màng...

- Được, tao không còn gì để nói, mày muốn làm thế nào?

Sở Văn Lâu không cãi được, vì những lời Trương Thắng nói đều đúng, giở giọng cùn:

- Gọi điện cho cảnh sát, báo tao cưỡng gian không thành à?

Thở phì phò một lúc cơn giận đã nguôi đi phần nào, trấn tĩnh lại, Trương Thắng không muốn báo cảnh sát, trước tiên là vì thanh danh của Chung Tình.

Im lặng hồi lâu, không ai nói gì cả, cũng không ai di chuyển, thời gian không gian như đóng băng tại chỗ.

- May mà anh chưa làm được gì, tôi sẽ khuyên chị ấy, chuyện này tôi coi như chưa xảy ra.

Trương Thắng thương cảm nói:

- Lão Sở, lúc chúng ta tới đây, nơi này chỉ là mảnh đất hoang toàn cỏ dại, chúng ta cùng nhau xây nhà lập nghiệp ở nơi này, công ty có ngày hôm nay không thể không nhắc tới công sức của anh. Chúng ta đã cùng nhau trải qua hoạn nạn, chẳng lẽ giờ sắp tới lúc phú quý lại không cùng chia sẻ? Chẳng

https://thuviensach.vn

lẽ anh muốn đạp đổ thứ mình khó nhọc gây dựng lên, anh muốn từ này đường ai nấy đi sao? Vì sao anh lại làm cái chuyện đó?

Có lẽ những lời này làm Sở Văn Lâu động lòng, nhịp thở của hắn dần bình ổn trở lại, sau đó lặng lẽ xoay người đi, dựa vào ánh trắng mờ mờ, vịn cầu thang tập tễnh đi xuống.

Trương Thắng đứng một mình trong bóng tối, đầu óc hết sức hỗn loạn, xảy ra chuyện như vậy, rạn nứt trong công ty là khó tránh khỏi, lấy thuốc lá ra châm lửa hút.

Hút hết điều thuốc, Trương Thắng bước chân nặng nề về phòng Chung Tình, thử xoay nắm đấm, cửa vẫn chưa khóa, phòng tắt đèn, chỉ thấy bóng Chung Tình nằm nghiêng trên giường dưới ánh trăng, giống bức tranh thủy mặc.

- Chị Chung...

Trương Thắng chù trừ gọi, cảm thấy khó mở miệng:

- Tôi không sao, giám đốc Trương, tôi buồn ngủ, anh cũng về ngủ đi.

Trương Thắng không biết nói gì hơn, nhẹ nhàng lui ra, trước khi đi còn giúp cô khóa cửa.

Trong phòng, Chùng Tình khóc ướt đẫm gối.

Cô tự hỏi lòng mình có phải là nữ nhân tùy tiện không, trước kia cô thực lòng yêu Từ Hải Sinh, cho nên hiến dâng cho ông ta mọi thứ, không ngờ chỉ là hoa trong gương trăng đáy nước.

Trung Quốc tới nay vẫn là đất nước trọng nam khinh nữ vô cùng nặng nề, nam nhân luôn được nhìn với con mắt bao dung hơn, nhất là nam nhân thành đạt trong sự nghiệp, còn nữ nhân chỉ cần một lần lỡ chân là thành

https://thuviensach.vn

mối hận thiên cổ. Kẻ đầu sỏ gây lên tất cả là Từ Hải Sinh chẳng hề bị chỉ trích, một câu nam nhân ai chẳng phong lưu là qua mọi chuyện, thậm chí có kẻ coi đó là chiến tích vẻ vang, còn Chung Tình thì chịu hết tiếng chửi bới của người đời.

Chẳng lẽ trong mắt người khác người khác mình thành thứ ai cũng có thể dẫm đạp sao? Sở Văn Lâu là cái thứ gì? Chỉ cần thấy nữ nhân chổng mông là hắn nhảy vào như một con chó, cái thứ đó mà cũng dám lên mặt chỉ trích mình sao?

Hoa thơm tự dẫn bướm tới, có ai biết được từ tuổi dậy thì tới giờ cô đã phải chịu đựng bao nhiêu thứ đáng lẽ cô không phải chịu? Ai biết được cô phải dùng nghị lực lớn thế nào, qua bao nhiêu thống khổ mới tỉnh lại được từ cơn ác mộng đó.

Chuyện mới bị bại lộ, Chung Tình chẳng quá quan tâm, lời xì xầm của những kẻ ngồi lê đôi mách thì cô phải nghe suốt trong quá trình trưởng thành rồi. Kẻ nào cũng lớn giọng chỉ trích, cứ như mình là chính nhân quân tử đường hoàng lắm vậy. Trong lòng cô chỉ cần có Từ Hải Sinh là có cột đỡ tinh thần, cô tình Từ Hải Sinh thực lòng với mình, dù Dương Qua đánh cô thừa sống thiếu chết, cô cũng không tuyệt vọng.

Sự vô tình của Từ Hải Sinh mới là nhát dao đâm vào tim cô, quãng thời gian đó cô có nhà không thể về, sống trong căn nhà trọ chật hẹp, đóng cửa không ra ngoài, cô như cái xác không hồn, bữa cơm nào cũng trộn lẫn với nước mắt.

Ở cái công ty nhỏ vùng ngoại ô này, cô tìm lại được tôn nghiêm, sống lại như một con người, vết thương tưởng đã khép miệng, đêm nay lần nữa bị người ta xé toang máu...

Chung Tình nhìn ánh trắng ngoài cửa sổ, hai mắt si dại.

*****

https://thuviensach.vn

Chuyện xảy ra đêm hôm đó thành bí mật chỉ có ba người biết. Từ khi tới công ty, Chung Tình dần trở nên tự tin tươi sáng hơn, toàn thân phát tán sự quyến rũ đặc trưng của thiếu phụ thành thục, nhưng sau đêm hôm đó, cô lại đeo cái kính lúc đi ứng tuyển vào, đôi mắt sau kính lãnh đạm xa lạ.

Trương Thắng hiểu đó là do tâm lý tự bảo hộ mỗi con người, tâm bệnh cần phải có tâm dược, y không khuyên nhủ hay an ủi gì Chung Tình, mà bố trí cho cô nhiều công việc hơn, chức trách quan trọng hơn, có lẽ thành tựu trong công việc sẽ dần dần trị liệu được vết thương lòng của Chung Tình.

Chỉ có thể hi vọng vậy thôi.

Kế hoạch xây dựng chợ thủy sản đầy tham vọng của Trương Thắng đã chính thức tiến hành, Chung Tình được bổ nhiệm làm giám đốc chợ thủy sản, nắm toàn bộ quyền quản lý và kiến thiết, không đảm nhận vị trí thư ký của Trương Thắng nữa.

Trên võ đài được độc lập tự chủ, Chung Tình ngày càng phát huy năng lực của mình, cô sở trưởng về quản lý tài vụ, khống chế chi phí ở mức thấp nhất. Khi tiếp xúc với công ty xây dựng và đủ phương diện liên quan, ưu thế đặc biệt của nữ tính cùng sự chu đáo, khéo léo, tỉ mỉ của bản thân, khiến mọi chuyện trôi chảy thuận buồm xuôi gió, ai nhắc tới mỹ nữ giám đốc Chung Tình cũng phải nói chữ phục.

Sở Văn Lâu quản lý kho lạnh, nghiệp vụ kho lạnh đã đi vào quỹ đạo, chuyện cận phải để tâm không nhiều lắm. Từ sau đêm hôm đó, Trương Thắng còn lo hắn bãi công tiêu cực, hắn là người Trương Nhị Đản phái tới, nếu cố tình ngáng chân, gây khó dễ, sẽ rất đau đầu. Cũng may Sở Văn Lâu biết tiến biết lui, không vì thế mà trở mặt với Trương Thắng, qua một thời gian hai người lại cười nói tự nhiên như trước kia.

Gần đây cùng với mức sống nâng cao, ăn lẩu trở thành một phong trào lan khắp ngành ẩm thực phương bắc, không chỉ những cửa hàng chuyên

https://thuviensach.vn

kinh doanh lẩu, mà người dân bình thường cũng đưa được nồi lẩu lên bàn rồi.

Sở Văn Lâu liên hệ được với rất nhiều quan ăn, khách sạn, cung cấp thịt dê thái lát, vì thế kho lạnh chuyên môn mua về bốn cỗ máy thái thịt. Đồng thời, vì đảm bảo chất lượng thực phẩm đưa vào thị trường, lại giảm bớt chi phí kinh doanh, kho lạnh tự nhập thịt về tiến hành gia công, giữ lạnh rồi đem bán buôn.

Thế là công ty xây một cái lò giết mổ trực thuộc kho lạnh, thu mua lợn, bò, dê sống, đem về giết mổ, làm lạnh, gia công, cả dây chuyền khép kín hoàn thiện, ưu thế vượt trội so với nơi khác, làm ăn ngày một tốt.

Trương Thắng tin rằng, Trương Nhị Đản dựa vào xưởng làm vỏ gối thành đại phú hào, y cũng có thể.

Ps: Vãi cả hai cái nồi, xem ra mệt con mợ nó rồi, ngộ không biết ngủ mơ là gì lớ, lần lày hông biết sao mà ngủ mơ rồi, mơ quay về thời học sinh, quay trở lại trường, phát hiện mình vốn là học sinh ngoan nghe lời, không ngờ nghỉ học suốt một lăm, bạn cùng lớp ếu nhớ nổi mấy đứa, bài vở tụt hậu cả đống. Vội mượn vở chép bài, trong lòng còn nghĩ, thế này thì làm sao tối có thời gian viết truyện? Đang cuống thì mở mắt, 7h15 rồi, thế là khẩn cấp xéo đi làm.. À, trước khi dừng bút hồi tưởng, nếu quay lại 10 năm trước, dựa vào khả năng tiên tri, ngộ đi làm làm giề nữa, việc quái gì phải làm mệt như chó chết nhỏ? Hơ hơ, cứ ngủ tới đã mắt rồi tỉnh, đếm tiền tới gãy tay, lấy mỹ nữ làm giường, mấy mỹ nữ làm chăn. oa ha ha ha... Thôi Y Y ba giây là đủ, đi làm thôi.

Dịch cho các bạn biết thời đó Nguyệt Quan còn trẻ trâu ra sao.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Sâu Mọt Ở Sẵn Bên Trong

Tất cả những việc Trương Thắng làm ở trong mắt Từ Hải Sinh chỉ là trò chơi trẻ con, không đáng để mắt. Ông ta đang làm ăn cực lớn, lợi dụng cơ hội nhiều quốc xĩ chuyển hình, hợp tác với người ta hạ giá rồi thôn tính, sau đó tân trang bán lại với giá cao. Dùng thủ đoạn rắn nuốt voi, biến không ít tài sản quốc hữu thành đồ trong túi, đó mới là nguồn lợi chính của ông ta. Thực nghiệp tài chính Bảo Nguyên chỉ là trạm trung chuyển tài chính.

Lợi nhuận của nghề xây dựng chừng 15%, lợi nhuận làm địa ốc từ 100% - 200%, khu khai phát mới đầu giá thấp, lợi nhuận càng kinh người. Công ty tuy nói nhờ thế chấp vay được rất nhiều tiền từ ngân hàng, nhưng do kinh doanh giàn trải, chỗ cần tiền rất nhiều, hơn nữa Trương Thắng đang mở rộng quy mô kho lạnh, xây dựng chợ thủy sản, cho nên Từ Hải Sinh sau khi thành công cho thuê được đợt nhà xưởng đầu tiên, bắt đầu thay đổi sách lược kinh doanh.

Hiện giờ đang khai phát đợt nhà xưởng thứ hai, Từ Hải Sinh chuẩn bị dùng phương thức nửa bán nửa cho thuê, bộ phận cho thuê làm thủ tục xong sẽ tiếp tục thế chấp ngân hàng vay tiền, dùng bộ phận này làm tài chính kiến thiết công trình hiện tại, còn bộ phận đem bán, tiền thuy được dùng vào thôn tính trọng tổ của ông ta.

Do tài vụ đều là người mình khống chế, Từ Hải Sinh không lo Trương Thắng phát hiện vấn đề trong đó, huống hồ hiện Trương Thắng suốt ngày bận rộn mở rộng công ty, xuất phát từ sự tin tưởng với ông ta, cho nên chỉ cần đảm bảo được tài chính lưu động, y cũng không nắm quá rõ toàn bộ tình hình tài chính của công ty. Tất cả vẫn nằm trong sự khống chế của Từ

https://thuviensach.vn

Hải Sinh, Trương Thắng còn trẻ, thích làm thực nghiệp, vậy cứ để y hăng hái mà làm đi.

Còn về phần tốc độ khuếch trương nhanh như vậy có thể đảm bảo toàn bộ nhà xưởng cho thuê hay bán được hay không thì Từ Hải Sinh chẳng bận tâm, không bán được ông ta cũng có cách, chỉ cần nâng giá niêm yết lên, đem nhà xưởng giá 1 triệu nâng lên 1.5 triệu, sai người "mua", sau đó lấy cái nhà xưởng giá 1.5 triệu đó thế chấp vay tiền với 70% giá trị, thế là thành công có tiền trong tay.

Đây là trò tay không bắt sói, nhưng nguy hiểm cũng cực lớn, cuối cùng nó rơi vào ai? Ông ta không nói hết cho Trương Thắng.

Ông ta là người một tay đưa Trương Thắng từ công nhân giảm biên chế lên thành tổng giám đốc cả công ty lớn, dạy cho y kinh doanh, dẫn y va chạm với cuộc đời, Trương Thắng coi ông ta như anh, như thầy, tin tưởng tuyệt đối, đồng thời sùng bái năng lực của ông ta.

Trương Thắng đang nỗ lực bón phân, tưới nước, chờ mong công ty thành đại thủ chọc trời, không biết sâu mọt sớm đã nằm bên trong đang ăn mòn từng chút một.

Nhà lạnh kết cấu kiểu mới xây dựng rất nhanh, một tháng sau đã xây xong ba cái, Trương Thắng liền đem một số thương phẩm vốn cất giữ trong các kho cỡ trung chuyển sang, loại kho lạnh sạch sẽ tươi mát này thích hợp giữ những thứ cần điều kiện lưu giữ cao. Còn kho lạnh cũ thì dọn ra chuyên môn chứa thịt thừ lò mỏ đem tới.

Quách Y Tinh cười khì khì:

- Giám đốc, bây giờ cái kho lạnh của chúng ta làm ăn bá cháy luôn, riêng thịt chút ta mua đã không đủ cung ứng, bên lò mổ mỗi ngày giết hai trăm con, trước còn cần cả xã đi giúp thu mua gia súc, giờ đã có nhà cung cấp cố định.

https://thuviensach.vn

Hiện hắn không còn là đội trưởng bảo vệ nữa, thăng lên làm giám đốc lò mổ, mặc dù ở lò mổ môi trường không tốt lắm, nhưng là việc cực kỳ béo bở lại không cần kiến thức cao, cần một người có thể tin tưởng trông coi, Quách Y Tinh là nhân tuyển số một.

Hôm nay hắn dẫn người mang hàng tới, vừa vặn gặp Trương Thắng đi tuần thị, thế là đứng lại tán gẫu.

Công nhân đang đem từng con lợn mổ sạch sẽ đưa vào kho lạnh, người cân thì bận rộn viết sổ sách, có một nam nhân véc tây đứng đợi, là ông chủ tới nhập hàng.

Nhìn khung cảnh bận rộn đó Trương Thắng cũng rất vui vẻ:

- Bây giờ anh thường xuyên ở lại khu khai phát, chị dâu có oán trách không?

Quách Y Tinh ưỡn bụng lên, vênh váo nói:

- Dám à? Lão tử làm một tháng còn kiếm nhiều hơn cô ấy làm bốn tháng, dám nhiều lời sao? Có điều... Hề hề...

Ghé tới gần Trương Thắng nói nhỏ:

- Để cô ấy ở thành phố, tôi cũng nhớ lắm, cuối tuần dứt khoán phải về. Đừng thấy cô ấy thường ngày mặt nặng mày nhẹ với tôi, thực ra trong lòng thương tôi lắm, chuyện đó rất nhiệt tình... Gọi là gì nhỉ? Đúng, tiểu biệt thắng tân hôn! Hiện giờ giám đốc bận không biết ngày đêm, chắc cũng ít gặp Tiểu Lộ phải không?

Trương Thắng gật đầu than thở:

- Ừ, không phải tôi có việc thì cô ấy bận, bây giờ số lần tôi gặp cô ấy còn chẳng bằng gặp bạn bè, sự nghiệp, tình yêu, thế nào cũng phải có thứ hi

https://thuviensach.vn

sinh, vừa muốn sự nghiệp thành công, còn muốn ngày ngày cùng người trong lòng uống rượu ngắm trăng à, trên đời đâu có chuyện tốt như vậy. Có được phải có mất thôi.

Quách Y Tinh lại lên giọng đàn anh từng trải:

- Những cô gái trẻ luôn thích bạn trai ở bên cạnh, giám đốc bận như vậy không hay đâu, hơn nữa hoa thơm luôn có ong bướm lượn quanh. Nếu không bàn bạc với Tiểu Lộ, điều cô ấy tới bên cạnh, như vậy tốt hơn.

Trương Thắng cười tươi:

- Tiểu Lộ rất hiểu cho công việc của tôi, tôi còn trẻ, nên lấy sự nghiệp làm trọng. Vả lại cuối năm nay chúng tôi kết hôn rồi, khi đó khuyên cô ấy tới giúp cũng danh chính ngôn thuận hơn... À, tôi nhận điện thoại đã... Lý Nhĩ, chuyện gì vậy?

Điện thoại chính là do Lý Nhĩ gọi tới:

- Anh Trương, mấy người bạn lần trước em nói đang ở đây này, anh muốn gặp không?

Mấy ngày trước Lý Nhĩ nói với Trương Thắng, có mấy thương buôn thủy sản muốn mở rộng kinh doanh ở Quỳnh Hải, đang tìm kiếm đối tác thích hợp. Trương Thắng rất chú ý việc này, dặn Lý Nhĩ đợi họ tới tỉnh thành nhất định nghĩ cách để y gặp mặt, nên nghe tin này liền hưng phấn nói:

- Tốt, tôi sẽ bố trí khách sạn, tối nay cùng họ tâm tình một phen.

- Không cần đâu anh, mấy người này đều giống anh, đang ở giai đoạn sáng nghiệp, ai nấy đều cuồng công tác tranh thủ từng giây từng phút, bọn họ muốn tranh thủ tối nay lên máy bay trở về, không cần khoản đãi, gặp nhau làm quen một chút, nếu thấy hợp ý, họ sẽ chủ động hợp tác với anh.

https://thuviensach.vn

Được thế thì quá tốt rồi, Trương Thắng cũng không thích tốn thời gian ở chuyện ăn uống chè chén, xem đồng hồ nói:

- Vậy tôi tới ngay, cậu đang ở đâu?

- Bọn em đang ở nhà hàng Hoàng Đế, anh tới nơi gọi điện thoại em ra đón. Phải rồi, anh an bài chuyện công ty đi, tối cùng đám Tiêu Tử tụ tập một chút, anh biệt tăm một thời gian rồi, chị Tiểu Lan nói muốn truy sát thứ vô tình vô nghĩa anh đó.

Trong điện thoại truyền ra trận cười lớn, Trương Thắng cũng bật cười:

- Được, nhưng nếu đấu rượu thì anh không tiếp đâu.

*****

Trong văn phòng phó tổng giám đốc, Sở Văn Lâu nghiêm mặt răn dạy một nữ nhân viên:

- Chỗ hàng này là cho những nhà hàng lớn trong thành phố, nên mới phải tăng ca làm cho xong, cô làm ăn kiểu gì vậy hả? Ngay cả máy thái thịt cũng không biết trông coi, thịt dầy như thế này cho vào nồi lẩu được không?

Đứng trước bàn làm việc sáng bóng tới có thể soi gương được là cô gái tết hai bím tóc dài, mặc đồng phục xanh lam, đầu cúi thấp, hai mắt ậng nước, trông vô cùng tội nghiệp.

Đó là Bạch Tâm Duyệt một trong số nhân viên đầu tiên được Trương Thắng tuyển dụng, có tiếng xinh đẹp trong công ty, tốt nghiệp cao trung ở Kiều Tây này cũng được coi là có bằng cấp cao rồi. Do tuổi trẻ xinh đẹp, Bạch Tâm Duyệt là đối tượng đám công nhân nam ở kho lạnh khi tán gẫu luôn đeo bên miệng, tiếc là danh hoa đã có chủ, bạn trai cô là Hắc Tử, hiện cũng công tác ở thực nghiệp tài chính Bảo Nguyên, công nhân lò mổ.

https://thuviensach.vn

Bạch Tâm Duyệt thút thít nói:

- Giám đốc Sở, mong anh giơ cao đánh khẽ, tha thứ cho tôi lần này. Tôi thực sự không cố ý đâu, mới đầu cái máy còn bình thường, tôi không phải mới làm việc này, dày mỏng định sẵn rồi, nhưng không ngờ bốn máy đều có vấn đề...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Hoa Tỷ Muội (1)

Sở Văn Lâu bực mình cắt ngang:

- Đừng nói những lời vô nghĩa đó với tôi, cô chểnh mảng chức vụ, còn không phải sai à? Quy định trong lúc thao tác máy không được tự ý rời đi, cô không có mặt ở đó, còn không phải sai à?

Bạch Tâm Duyệt đưa tay lau nước mắt, gật đầu.

Sở Văn Lâu ngả lưng dựa hẳn vào ghế, đủng đỉnh nói:

- Vậy cô nói xem tôi phải giơ cao đánh khẽ thế nào? Lần này bỏ qua cho cô, lần sau nhân viên khác không coi kỷ luật ra gì nữa, công ty còn hoạt động được nữa không? Cô nghĩ tôi đi liên hệ với khách hàng dễ lắm à? Cầu hết ông này bà kia, phải khúm núm tươi cười với họ, kết quả... Hừm!

Bạch Tâm Duyệt chỉ còn biết khóc.

Sở Văn Lâu cầm cái cốc lên, cốc trống không, bực mình đặt xuống.

Bạch Tâm Duyệt rất nhanh nhẹn đi tới lấy phích nước, Sở Văn Lâu không nhận, tự mình đứng dậy, vừa rót nước vừa nói:

- Tôi cũng hết cách rồi, giờ tôi còn đang áp xuống đấy, nếu chuyện tới tai giám đốc Trương, cô càng bị xử phạt nghiêm khắc, đừng quên, công ty này là của giám đốc Trương, cô làm mất tiền là mất tiền của anh ta, không phải của tôi.

Rót nước xong tiếp tục ngồi xuống giáo huấn:

https://thuviensach.vn

- Cô nói xem cả tối cô đi đâu? Chỉ có nhìn qua một cái lúc đầu, sau đó coi như xong việc bỏ đi chơi, quá vô trách nhiệm. Bốn cái máy thái thịt, mỗi cái một tiếng thái 80 cân, tám bốn ba mươi hai, bốn giờ là 1280 cân thịt, mỗi cân 10 đồng, vị chi là 12.800 đồng.

- Đương nhiên cô có thể đem băm nát thành thịt băm để bán, vãn hồi lại được phần nào tổn thất của công ty. Thế nhưng chúng ta có hợp đồng cung cấp hàng cho những nhà hàng kia, bây giờ làm lỡ dở chuyện kinh doanh của họ, phải bồi thường tổn thất, cô trước tiên chuẩn bị 50.000 đi.

Gia cảnh Bạch Tâm Duyệt bần hàn, đừng nói 50.000 tới 10.000 đã là con số cực lớn rồi, trong nhà mà biết khác gì trời sụp đổ?

Bạch Tâm Duyệt kiến thức ít, nên nghe thấy bồi thường khoản tiền lớn như vậy mặt không còn giọt máu nào, sợ tới không cả khóc ra được nữa, quỳ sụp xuống đất:

- Giám đốc Sở, tôi xin anh...

- Đừng, đừng, cô làm cái gì đấy?

Sở Văn Lâu vội đứng dậy:

- Đây là công ty, tôi cũng không phải là huyện lão gia thời phong kiến, cô lạy tôi làm cái gì? Cô... Được, được rồi, cô đứng lên đi rồi chúng ta nói chuyện.

Hắn vừa đỡ Bạch Tâm Duyệt lên thì có tiếng gõ cửa, Sở Văn Lâu áp tay, ra hiệu yên tĩnh, lúc này Trương Thắng đẩy cửa đi vào:

- Lão Sở...

Trương Thắng đi vào thấy Bạch Tâm Duyệt đang lau nước mắt, y chỉ biết tên, không quen thuộc cô gái này lắm. Bạch Tâm Duyệt tính hay

https://thuviensach.vn

ngượng, mỗi lần thấy Trương Thắng là đỏ mặt tránh sang một bên, nhường đường cho y, còn về chào hỏi chỉ mấp máy trong môi, nhỏ như muỗi kêu, Trương Thắng chưa nghe thấy bao giờ.

Sở Văn Lâu vừa đi tới đón, vừa tiếp tục mắng Bạch Tâm Duyệt:

- Vấn đề của cô không phải đơn giản là viết kiểm điểm đâu! Cô là nhân viên kỳ cựu rồi còn vi phạp kỷ luật, có biết ảnh hưởng nghiêm trọng ra sao không?

Đoán chừng là chuyện quản lý kho lạnh, Sở Văn Lâu là phó tổng giám đốc chủ quản, xảy ra vấn đề ở kho lạnh thuộc chứng trách của hắn, Trương Thắng không hỏi tới, vừa là bảo vệ quyền uy cấp dưới, cũng tránh tệ nạn lãnh đạo chuyện gì cũng nhúng tay vào. Cho nên Trương Thắng chỉ liếc mắt qua Bạch Tâm Duyệt một cái, nói:

- Lão Sở, tôi có chuyện phải về thành phố một chuyến, có chuyện gấp thì gọi điện cho tôi.

- Vâng ạ, bao giờ thì giám đốc về?

Trương Thắng lắc đầu:

- Chưa biết được, vốn chỉ gặp vài người bạn ngoại tỉnh, nhưng tối họ lên máy bay, tôi muốn tiễn chân họ. Sau đó lại cùng vài người bạn nữa ăn cơm, đoán có nhanh cũng phải 9 giờ tối. Chuyện ở công ty giao cho anh.

- Vâng, vâng ạ, giám đốc cứ yên tâm, không có vấn đề gì đâu.

Sở Văn Lâu tiễn Trương Thắng đi rồi quay về phòng, thấy Bạch Tâm Duyệt lại khóc nức nở, khẽ lắc đầu, đi vòng qua quay lại bàn làm việc, cầm tài liệu lên, dùng bút chì phê duyệt.

Một lúc sau lấy thuốc lá ra, vẫn xem tài liệu, đầu không ngẩng lên, nói:

https://thuviensach.vn

- Tôi còn phê duyệt tài liệu, cô về làm việc trước đi.

- Giám đốc..

Nghe thấy tiếng tài liệu đập rầm xuống bàn, làm Bạch Tâm Duyệt run người ngậm miệng lại:

Sở Văn Lâu nhướng mắt lên, thấy Bạch Tâm Duyệt mím chặt môi bộ dạng muốn khóc lại không dám, chỉ còn biết thở dài, day mi tâm nói:

- Tôi biết cô xưa nay làm việc chăm chỉ cần cù, chỉ là sự cố lần này ảnh hưởng quá lớn... Thực là.. Ài, để tôi suy nghĩ thêm.

Bạch Tâm Duyệt như nghe thấy tiên nhạc, mừng rỡ khom người liên tục:

- Cám ơn giám đốc Sở, cám ơn giám đốc Sở.

- Không cần cám ơn tôi, tôi không phải đặc biệt bật đèn xanh cho cô, xử phạt không phải là mục đích căn bản của tôi, tôi muốn kỹ luật công ty được nghiêm minh, trị bệnh cứu người, mới là mục đích, chế độ của công ty không thể không chấp hành. Nhà cô khó khăn, tôi sẽ cân nhắc...

Sở Văn Lâu trầm tư:

- Ừm... Bốn cái máy này trước giờ do cô thao tác, cô hẳn hiểu nó. Bốn cái máy cùng xuất hiện sự cố, nếu chứng minh được do vấn đề chất lượng máy móc, xử phạt sẽ nhẹ hơn nhiều. Cứ thế đi, tôi phải xử lý văn kiện, để... Hết giờ làm, chúng ta nghiên cứu thêm.

….

Phòng leo núi clb sở công an tỉnh vắng ngắt, chỉ có hai cô gái vóc dáng rất thể thao đang leo lên trên vách núi nhân tạo.

https://thuviensach.vn

Môn thể thao leo núi còn chưa lưu hành trong nước vào thập niên 90, câu lạc bộ có cả phòng leo núi chuyên nghiệp thế này hiếm hơn cả sừng lân lông phượng. Sở công an có phòng này mục đích ban đầu cũng là để mô phỏng điều kiện thiên nhiên, rèn luyện tố chất thân thể cho cán bộ cảnh sát.

Có điều trừ cảnh sát đặc nhiệm và cảnh sát vũ trang thì những cảnh sát khác muốn bọn họ rèn luyện phần hông trở lên là rất thành vấn đề, mà người có thời gian cũng như tư cách tới clb sở công an lại chẳng phải hai thành phần nói đầu tiên. Cho nên mục đích của các lãnh đạo thì tốt, nhưng từ khi cái phòng này xây lên chẳng ai ngó ngàng gì tới.

À nói vậy cũng không phải, lúc đầu thấy mới mẻ cũng có vài người tới thử thân thủ, sau đó xuất hiện nhiều nhất chỉ có hai cô gái này thôi. Lúc này cô gái tụt lại phía sau vóc người nhỏ nhắn, tóc buộc đuôi ngựa, mặc quần short vàng nhạt với áo ba lỗ cùng màu, eo nhỏ nhắn, mông tròn căng, cực kỳ dưỡng mắt cho ai đứng nhìn.

Bên hông cô đeo sợi dây an toàn, caah đi giày thể thao, ngoài ra không còn trang bị nào khác, lúc này cô gái leo tới chỗ hơn 4 mét rồi, đang lấy bột xoa tay ra để tránh mồ hôi làm trơn.

Cô gái bỏ xa phía trên tóc ngắn gọn gàng, mặc áo lót thể thao rằn ri, phía dưới cũng là quần cụt rằn ri nốt, tay chân để trần, chân tay săn chắc, bụng và bắp đùi thấp thoáng hiện hình cơ, toàn thân phát tán sức sống kinh người. Loại hình con gái kết hợp giữa vẻ đẹp và sức mạnh như vậy, cuốn hút nhưng không phải loại hình lý tưởng cho mọi chàng trai, tố chất sức khỏe của cô rất tốt, đã leo tới độ cao hơn bảy mét rồi.

Vác núi nhân tạo này cao mười mét, đoạn cuối cùng là khó nhất, lúc này cô gái bên trên co người ở trong một cái hõm, chỉ dùng ngón tay và ngón chân gần treo ngược mình trên vách đá, trông rất hãi hùng. Cô nín thở đu đưa thân thể, đột nhiên vọt lên trên như con khỉ, cực kỳ hiểm hóc bám chân vào được một cái hốc, người vẫn treo lơ lửng.

https://thuviensach.vn

Cô gái thở lấy hơi vào lượt, hóp bụng đưa chân trái, tay trái vươn ra, nắm được cái hõm khác, vượt qua được đoạn dốc ngược khó nhằn nhất, sau đó thì toàn thân huy động, nhảy, đu, leo, linh hoạt như báo săn, lên tới đỉnh vách núi.

Ngồi trên đỉnh rồi, nhìn cô gái phía dưới, chỉ đạo:

- Bên phải, đu sang bên phải, con gái thân trên dài hơn thân dưới, trọng tâm thấp hơn nam nhân 6%, cho nên lực thăng bằng tốt hơn, phải tận dụng điểm này.

- Đúng, cứ như thế, vai, bụng cùng cơ bắp chúng ta yếu hơn nam nhân, nhưng khớp lại dẻo dai linh hoạt hơn, phải tận dụng kỹ thuật đu mình để tiết kiệm sức.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Hoa Tỷ Muội (2)

- A... Mỏi tay lắm rồi.

Leo thêm được hai mét nữa, nhìn chỗ vách núi nhô ra ngoài, phải leo ngược ở đó, Tần Nhược Lan buông tay, mặc dây an toàn treo mình trên không trung, chơi xấu:

- Em không leo nữa, lưng đau quá, hôm nay người không thoải mái.

Cô gái mặc áo lót thể thao ngồi xổm trên đỉnh núi là Tần Nhược Nam, chị gái Tần Nhược Lan, hiện là cảnh sát chi đồi điều tra tội phạm kinh tế, cười nhạo:

- Lại kiếm lý do lười biếng.

Tần Nhược Lan thả dây từ từ tụt xuống đất, cãi:

- Ai so với chị được, em có phải là cảnh sát đâu, làm sao rảnh suốt ngày leo lên leo xuống chỗ này như khỉ.

- Nói ai là khỉ hả?

- Hi hi hi, còn ai nữa, khỉ cái.

Tần Nhược Nam không đôi co, cho tay vào túi sau mông, mắt nhìn ra xa, làm tư thế độc cô cầu bại:

- Chị muốn tới ngọn núi thực sự, không có bất kỳ đồ bảo vệ nào, leo thật cao, đón gió núi và ánh mặt trời, nếu có thể là dãy Alps thì tốt nhất, cung

https://thuviensach.vn

điện đại tự nhiên, lãng mạn biết nhường nào.

Tần Nhược Lan chế nhạo:

- Tốt nhất còn mình trần leo núi như con gái Châu Âu ấy, thế mới kích thích.

Tần Nhược Nam mắt rực sáng:

- Chị nói thật đấy, chị rất muốn làm thế, tới nơi không một bóng người, nơi tự nhiên nguyên thủy nhất, không cần mặc quần áo, không cần có bất kỳ thứ công cụ nào, chỉ dựa vào hai tay hai chân, thách thức cực hạn của thân thể.

Tần Nhược Lan vỗ tay cười lớn:

- Hay, còn em thì thuê trực thăng ghi hình lại toàn bộ, đảm bảo vô cùng đặc sắc.

Chân chạm đất, tháo dây an toàn ra rồi nói thêm:

- Nếu để cha mẹ biết lý tưởng điên khùng của chị không biết có lăn ra xỉu không. Hừm, từ nhỏ cha mẹ lúc nào cũng khen chị ngoan ngoãn, yên tĩnh, em phải học tập chị. Tiếc là họ đâu biết cô con gái cưng của mình điên khùng cỡ nà. Hết đánh cầu lông lại đi leo núi, em xực mùi mồ hôi rồi này, mau xuống đi. Thực là, ai đi club để làm trò này chứ...

Tần Nhược Nam một tay đu dây nhảy xuống, nhìn Tần Nhược Lan một lượt, đưa tay vỗ mông rồi vỗ ngực em gái:

- Thế này, rồi thế này để làm gì hả, củng cố lại thân thể đi.

- Hi hi, ghen tị thì cứ nói ra.

Tần Nhươc Lan đưa tay bóp trộm ngực chị mình rồi cười khì chạy mất.

https://thuviensach.vn

Hai chị em vừa tắm rửa thay quần áo đi ra ngoài thì Tần Nhược Lan có điện thoại, hớn hở nói:

- Hay, mấy đứa ở đâu tới đón chị.

- Ai thế?

Tần Nhược Nam vắt áo trên tay, vừa lau tóc vừa hỏi:

- Là đám Tiêu Tử, Hạo Thăng, còn có Trương Thắng, à, đó cũng là bạn của em, một giám đốc xĩ nghiệp khu khai phát, về thành phố có việc, mời em đi uống rượu, chị cũng đi cùng đi.

Tần Nhược Nam lắc đầu:

- Lại uống rượu à? Vô vị, chị không đi, cứ uống rượu vào là chị thấy rã rời, tối còn xem Bắt đầu từ một nụ hôn - Itazura na Kiss, chị về trước đây.

Tần Nhược Lan cụt hứng:

- Loại phim ủy mị đó có gì hay mà xem chứ?

Tần Nhược Nam mơ màng:

- Từ một nụ hôn đùa cợt, quyết định nhân duyên cả đời! Ôi không nói nữa, nói là mê không chịu nổi, thật lãng mạn, chị phải về xem ngay, bye bye!

Tần Nhược Lan nhìn chị mình đang mặc áo dang dở đã vội vã chạy đi, lắc đầu thở dài:

- Nữ cảnh sát hình sự lại đi xem thứ phim truyền hình ủy mị ấu trĩ, thích những môn vận động điên cuồng nhất thử thách cực hạn, lại thành con gái ngoan của cha mẹ. Tần nhị tiểu thư mình đây ôn nhu hiền thục, đem cả đời phụng hiến nhân loại, làm bạch y thiên sư, sắp thành quan thế âm cứu khổ

https://thuviensach.vn

cứu nạn, lại thành đứa chuyên gây họa, thói đời gì thế này. Còn cái gì mà Bắt đầu từ một nụ hôn, chẳng qua là môi với răng đụng chạm vô vị thôi, chẳng chuyên sâu bằng hô hấp nhân tạo, quyết định khỉ gì chứ? Ông trời ơi, nếu người nghe thấy lời con hãy để nhân duyên định mệnh đời này của con là ly rượu ngon, vô lượng thiên tôn, a di đà phật, chúa lòng lành, vị nào nghe thấy cũng được...

……..

Chiếc Mercedes của Trương Thắng và Jaguar của Tiêu Tử đỗ lại bên cạnh clb sở công an.

Lý Hạo Thăng ngồi xe Trương Thắng, cười nói:

- Nhị tiểu thư làm cao lắm, lúc này phóng chừng đang ngồi nhởn nhơ trong phòng điều hòa, để em đi tìm chị ấy. Anh Trương vào cho biết không?

Trương Thắng gật đầu:

- Có chứ, lần đầu anh tới clb công an đấy, đi, mở rộng tầm mắt một chút. Lý Nhĩ, Tiêu Tử, đi không?

- Thôi anh đi đi, lại đâu phải bạn gái em, nhiệt tình làm gì.

Lý Nhĩ và Tiêu Từ ngồi cùng xe, do trời nóng, hai người đều là thiếu gia có xe đâm sinh lười, đi bộ một bước cũng không muốn, nên ở lỳ trong xe.

Trương Thắng và Lý Hạo Thăng vừa bước qua cửa clb tức thì luồng không khí lạnh bao phủ toàn thân, làm người ta tinh thần khoan khoái. Điều hòa lúc này vẫn là món đồ xa xỉ, như công ty của Trương Thắng, mỗi phòng y và Sở Văn Lâu là lắp điều hòa mà thôi, phòng khác dùng quạt.

https://thuviensach.vn

Đối diện với đại sảnh là lễ đường, trái phải có hành lang thông tới các nơi khác nhau, Lý Hạo Thăng vừa đi vừa giới thiệu:

- Chị Tiểu Lan tới đây thế nào cũng cùng chị Tiểu Nam leo núi, đi phía này, nói không chừng hôm nay chúng ta tốt xố mời được hai đại mỹ nhân đi chơi đấy.

Trước đó Trương Thắng đã cùng mấy người bạn Lý Nhĩ giới thiệu uống vài chén rượu, vốn Trương Thắng muốn làm trọn tình chủ nhà, chiêu đãi họ một bữa, nhưng những người kia tối phải ra sân bay rồi, nên sau khi trò chuyện, đạt thành ý hướng hợp tác, vui vẻ bắt tay tạm biệt.

Trương Thắng đi tiếp khách không có Chung Tình, lại là chủ nhà, tất nhiên là uống nhiều nhất, tuy không say, nhưng một mình tiếp khách không bỏ đi được, vừa tiễn khách đi thì Tiêu Tử và Lý Hạo Thăng đến, tới thẳng đây chưa đi vệ sinh, nên lúc này rất mót, đi qua thấy biển WC, đứng lại nói:

- Tôi vào giải quyết đã.

- Vâng, phòng leo núi ngay đây rồi, em vào đón các chị ấy ra đợi anh.

Đi vào nhà vệ sinh thấy tấm gương lớn, phía dưới có bốn chỗ rửa tay, hai bên trái phải là gian nam và nữ, Trương Thắng đang định rẽ về phía giành cho nam giới thì nhìn thấy một cái di động đặt trên bồn rửa, nhìn quanh không thấy ai.

Trương Thắng cầm lấy nhìn, là chiếc motorola giống của y, gọi:

- Có ai không, quên di động này.

Gọi mấy câu mà không có ai trả lời, xem ra là rửa tay đặt ở đây rồi quên mang đi. Thời này giá di động còn rất đắt, không phải ai cũng mua nổi, chưa nói cước cuộc gọi cũng không phải rẻ, Trương Thắng lại hỏi thêm lần nữa vẫn không ai đáp, mót lắm rồi, cho điện thoại vào túi, giải quyết trước.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng rời nhà vệ sinh liền thấy Lý Hạo Thăng và Tần Nhược Lan sóng vai đi tới.

Tần Nhược Lan đeo kính râm, mặc chiếc váy hoa trễ ngực, mái tóc dài vừa gội xong vắt qua một bên vai, rõ ràng là thiếu nữ đáng yêu, nhưng vừa thấy Trương Thắng là vung nắm đấm cho y một phát:

- Kiếm tiền tới phát điên rồi à? Bao lâu rồi chưa tới thăm tôi.

Cú đấm đó không phải giỡn chơi, Trương Thắng đau đớn ôm ngực:

- Bà cô ơi, cô không biết tay mình khỏe lắm à? Không phải tôi tới rồi sao?

Tần Nhược Lan lườm y:

- Đừng bẻm mép, Hạo Thăng nói với tôi rồi, không phải nó ép thì anh đã chạy về công ty, chẳng biết tới tết Ma rốc có gặp nổi không?

Trương Thắng cười khì:

- Nếu như tôi không só sự nghiệp, là tên lưu manh lêu lổng, khi đó dù cả ngày quanh quẩn bên cạnh, Nhị tiểu thư cô cũng chẳng muốn gặp, đúng không?

Tần Nhược Lan bĩu môi:

- Nam nhân các anh đều như nhau, hơi chút là lấy sự nghiệp ra làm cớ, vô vị.

Lý Hạo Thăng cười ha hả:

- Hai anh chị đúng là một cặp oan gia, cứ gặp nhau là cãi vã, cơ mà em thích hai người cãi vã, chị biết vì sao không?

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Lan nhìn hắn một lượt:

- Vì cậu là thứ biến thái.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Uy Hiếp Dụ Dỗ

Lý Hạo Thăng chả giận, từ bè hắn bị bà chị họ này đè đầu cưỡi cổ quen rồi, vậy mà cứ sán tới, lắm lúc thấy mình cũng hơi biến thái, trêu:

- Em thích hai người cãi nhau vì chỉ khi cãi nhau với anh Trương, trông chị mới có vị nữ nhân... Hừm, người ta có ý tốt không biết... Anh Trương, cô em nói, khi nhỏ đặt tên nhầm cho hai chị ấy, từ nhỏ chị ấy đã như đứa con trai, đáng lẽ phải lấy tên...

Tần Nhược Lan giơ nắm đấm lên uy hiếp:

- Lý Hạo Thăng, ngứa da hả?

Lý Hạo Thăng nhanh như cắt nhảy ra sau, cầu xin:

- Thôi thôi, em sợ rồi, con gái con lứa leo núi làm cái gì chứ, luyện tay khỏe như thế, đấm một cái tím mấy ngày.

- Đó là vì da thịt đại thiếu gia cậu mềm như thịt dê non ấy.

Tần Nhược Lan thu tay lại, đi trước:

- Các cậu cũng nên rèn luyện nhiều vào, leo núi là môn thể thao giúp rèn luyện toàn thân, đừng chỉ biết ăn chơi, tới khi béo ú như lợn không cô gái nào thích đâu.

Trương Thắng nhìn vóc người khỏe khắn cuốn hút của Tần Nhược Lan, cười:

https://thuviensach.vn

- Leo núi có thể rèn luyện ra được vóc dáng ma quỷ này sao?

Tần Nhược Lan thông minh, nghe giọng điệu đó là biết không phải thành tâm khen mình, lườm y một cái:

- Trong cái mắt gian như trộm của anh là biết không có gì tử tế rồi, lão nhân gia ngài có cao kiến gì không?

- Chúng tôi có cô nào thích không thì chẳng biết, ngược lại cô luyện thành vóc dáng ma quỷ thì không gả đi được rồi.

Tần Nhương Lan làm cái vẻ mặt biết ngay mà, ưỡn vốn liếng kiêu ngạo của mình lên:

- Vậy ai gia đành phải gả cho ngươi, bằng vào thể hình ngươi, không nghe lời ai gia bóp chết.

Trương Thắng nén cười:

- Ai gia là cái gì?

Tần Nhược Lan nghĩ y không biết thật:

- Đồ bất học vô thuật, dạy cho mà biết, ai gia là cách tự xưng của hoàng hậu.

Trương Thắng làm bộ mặt rất nghiêm túc:

- Hoàng hậu xưng là bản cung, còn ai gia là cách xưng hô của hoàng hậu sau khi thành quả phụ.

Lý Nhược Hạo chỉ mặt Tần Nhược Lan cười rất đểu cáng, làm cô thẹn qua hóa giận, xông về phía Trương Thắng:

- Bản cung bây giờ bóp chết ngươi là lên làm ai gia được rồi.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng cười lớn bỏ chạy, đùa nghịch một hồi quên khuấy mất chuyện cái điện thoại.

Hôm nay chỉ là vụ tụ tập bình thường, từ sau vụ tên ma men ở bệnh viện công an cấp cứu biến thành người thực vật, đám Tần Nhược Lan uống rượu hạn chế hơn nhiều, Tiêu Tử có cuộc điện thoại phải đi gấp, Trương Thắng thừa cơ cáo từ, về công ty mới chỉ hơn sáu giờ...

Trương Thắng về tới công ty tì ngoài công trường máy đóng cọc vẫn nện sầm sầm, cả vùng đất sáng như ban ngày, họ phải làm việc tới 9 giờ mới nghỉ. Thấy văn phòng Sở Văn Lâu còn sáng, không khỏi có chút hổ thẹn, buổi chiều bị đám Lý Nhĩ lôi đi uống rượu, y gọi điện về báo hôm nay có việc, không thể về đúng giờ.

Không ngờ muộn thế này rồi Sở Văn Lâu vẫn còn ở văn phòng, hẳn là buổi chiều ứ lại không ít công việc, Trương Thắng đỗ xe xong, đi tới khu văn phòng, mở cảnh cửa kính chưa khóa, thong thả đi vào.

Khu văn phòng rất yên tĩnh, hết giờ làm một cái, nơi này trừ y và Sở Văn Lâu, Chung Tình và đội trưởng đội bảo vệ thì không ai có chìa khóa. Trương Thắng rũ áo cho bay bớt hơi rượu, tới trước văn phòng phó tổng giám đốc, định đẩy cửa thì nghe thấy tiếng khóc một cô gái, lấy làm lạ, rụt tay lại.

Đứng ở bên cửa ghé mắt nhìn qua khe nhỏ, chỉ thấy Sở Văn Lâu ngồi trên ghế sô pha, vì hắn thấp, cho nên cô gái kia che toàn bộ người hắn, ở vị trí của Trương Thắng chỉ nhìn thấy được hai cái chân ngắn ngủn lộ ra bên cạnh cô gái.

Nhìn từ sau không thấy được mặt cô gái, chỉ thấy được cái áo màu xanh lục, rồi hai bím tóc dài sau lưng, dài tới tận mông, Trương Thắng thấy hơi quen quen.

https://thuviensach.vn

- Giám đốc, cha tôi bị bệnh tiêu sạch tiền trong nhà rồi, còn đang không có cái gì mà ăn, tuy nói anh đã giảm xuống còn 30.000, nhưng dù 3.000 tôi cũng không đền được. Giám đốc, xin anh rộng lòng thương xót, tôi sẽ không bao giờ sai phạm nữa, tôi xin anh đấy.

- Tiểu Duyệt, tôi cũng muốn bỏ qua cho cô lắm, nhưng cô gây sự cố sản xuất nghiêm trọng, tổn hại lớn tới chữ tín của công ty chúng ta, thứ đó dùng tiền cũng không mua lại được. Cô nói xem có phải vấn đề lớn không? Cả bốn cái máy thái thịt đều trục trặc, thịt dầy quá quy định, ảnh hưởng quá ác liệt. Cho nên sau khi cân nhắc kỹ càng, tôi thấy vẫn phải chấp hành xử phạt.

Sở Văn Lâu nghiêm khắc nói:

"Thì ra là Tiểu Bạch!" Trương Thắng nhớ ra rồi, buổi sáng có nghe nói Bạch Tâm Duyệt làm việc sai phạm, y không nghĩ nhiều, bây giờ nghe nói bốn cái máy đồng loạt có sự cố, tức thì cảm thấy trong đó ắt có chuyện kỳ lạ. Sau khi bốn cỗ máy này tới nơi, y tận tay cầm sách hướng dẫn vận hành, đây là máy thái thịt bán tự động, sau khi đặt độ dầy mỏng, không ai động vào sẽ không lệch vị trí.

Cho dù có sự cố thì chỉ một cái bị thôi, làm sao có thể bốn cái cùng bị, Trương Thắng không thật thà như Bạch Tâm Duyệt, nên nghĩ ngay tới chiều hướng khác.

"Có kẻ phá hoại trong công ty sao?" Nghĩ tới đó, mặt Trương Thắng trở nên âm trầm.

Sở Văn Lâu thở dài, đột nhiên đứng dậy, đưa tay nắm vai Bạch Tâm Duyệt:

- Thôi, đừng khóc nữa, ngồi xuống đây, chúng ta bàn bạc xem.

https://thuviensach.vn

Bạch Tâm Duyệt thút thít gật đầu, không chú ý tay Sở Văn Lâu không rời vai mình.

Sở Văn Lâu kéo Bạch Tâm Duyệt ngồi xuống bên cạnh, đồng tình nói:

- Tiểu Duyệt, thực ra từ khi em vào công ty, tôi đã chú ý tới em rồi, em thông minh, có văn hóa, làm việc chăm chỉ.. Năng lực lĩnh hội cũng cao, tôi định rèn luyện em một thời gian rồi đưa vào cơ quan. Nhưng mà lần này em phạm vài sai lầm lớn, máy móc thì lúc nào cũng có thể hỏng, sao em lại kiểm tra mỗi một lần rồi bỏ đó mấy tiếng vậy? Công ty đang phát triển mạnh mẽ, giai đoạn này cần thắt chặt kỷ luật, chấn chỉnh quản lý. Giám đốc Trương tin tưởng tôi, giao kho lạnh cho tôi, giờ chuyện thế này, tôi phải ăn nói thế nào?

Bạch Tâm Duyệt nhìn Sở Văn Lâu tha thiết nói:

- Giám đốc, anh bán tôi đi, nhà tôi không còn tiền nữa, tôi không dám nói với trong nhà, cha tôi bệnh nặng, tôi sợ...

Sở Văn Lâu vuốt ve bàn tay cô gái, da không được trắng trẻo mịn màng như con gái thành phố, nhưng vẻ đẹp chân chất của cô nương thôn quê tạo ra sức hút khác lạ:

- Xem em nói kìa, cô gái xinh thế này, ai lại nỡ lòng đem bán. Sự cố lần này không phải không có cách khắc phục, phía nhà hàng khách sạn đều là bạn bè của tôi, tôi nói khó với họ, mời bữa cơm xin lỗi, chỉ cần họ không tố cáo lên giám đốc Trương là còn vãn hồi được. Còn về phần bồi thường tiền... Tôi trả cho em.

- Sao ạ?

Bạch Tâm Duyệt giật mình:

- Làm sao thế được?

https://thuviensach.vn

Sở Văn Lâu càng cười thân thiết, người nhích tới thêm một chút, ngửi thấy được cả mùi thơm cơ thể trên người cô:

- Sao không thể chứ, ai bảo tôi tán thưởng em nào? Tiểu Duyệt, công tác quản lý kho lạnh rất nhiều, một mình tôi làm không xuể, luôn muốn tìm một trở thủ, tôi đánh giá cao năng lực làm việc của em, muốn điều em tới làm trợ thủ cho tôi, em có lòng tin tiếp nhận công việc này không?

Chuyển biến này làm Bạch Tâm Duyệt không theo kịp, ngỡ ngàng một lúc chợt nhận ra Sở Văn Lâu từ khi nào đã ngồi sát bên mình, nắm tay mình nữa, vội rụt tay lại, song không được.

Sở Văn Lâu thấy Bạch Tâm Duyệt nhận ra ý đồ của mình rồi, càng thêm càn rỡ, híp mắt lại nhìn chằm chằm vào đồi ngực nhấp nhô kia, ánh mắt tham lam:

- Tiểu Duyệt, cơ hội này không biết bao người muốn chẳng được, em phải biết quý trọng. Làm trợ lý của tôi, công việc nhẹ nhàng hơn nhiều, lương thưởng lại cao. Tôi một mình ở khu khai phát, không có gia đình, cuộc sống không ai chiếu cố, em là cô gái ôn nhu chu đáo, quan tâm tới cuộc sống của tôi là được rồi...

Vừa nói người cũng tiến tới gần hơn.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Lời Cảnh Cáo Cuối Cùng

Bạch Tâm Duyệt run run ngả người ra sau, tránh cái mặt Sở Văn Lâu:

- Đừng, đừng, giám đốc Sở đùng làm thế.

Bộ dạng sợ sệt của Bạch Tâm Duyệt làm Sở Văn Lâu rất thỏa mãn, đầu thì tưởng tượng ra trước mắt mình là Chung Tình:

- Tiểu Duyệt, không cần tôi giúp em nữa sao?

Bạch Tiểu Duyệt hoảng sợ ôm hai tay trước ngực che chắn, cô muốn đứng dậy bỏ chạy, nhưng nghĩ tới gia đình, khoản tiền bồi thường lớn đến thế, có bán nhà đi cũng không đủ, hết lời van lơn:

- Giám đốc Sở... Nếu anh giúp tôi lần này, cả đời tôi cảm kích anh. Nhưng... Nhưng tôi không làm loại việc này được, tôi là người cả đời sinh sống ở Kiểu Tây, làm thế, sau này còn mặt mũi thấy ai nữa.

- Hài, em không nói, tôi không nói, ai mà biết chứ? Tiểu Duyệt, chỉ cần em gật đầu, khó khăn của em sẽ không còn nữa, sau này lại có thêm nhiều cái lợi.. Tiểu Duyệt, tôi sẽ đối xử tốt với em.

Sở Văn Lâu tiến thì Bạch Tâm Duyệt lui, cô không dám phản kháng quá mức, chỉ biết van xin, không biết hành động của mình hoàn toàn vô nghĩa trong loại trường hợp này, chỉ kích thích dục vọng nam nhâm. Tới khi chạm vào tay vịn ghế, người ngả ra thì Sở Văn Lâu không bỏ lỡ cơ hội nhào lên người cô, hôn loạn xạ lên mặt lên cổ Bạch Tâm Duyệt, thở hồn hển:

https://thuviensach.vn

- Tiểu Duyệt, tôi thích em, đêm nào cũng nằm mơ thấy em. Hôm nay nhất định phải có được em, cho dù em báo cảnh sát bắt tôi, vì em tôi cũng thấy đáng...

Bạch Tâm Duyệt ghê tởm quay người đi không cho Sở Văn Lâu hôn mình, Sở Văn Lâu ôm cô từ phía sau, tay vòng tới nắm lấy bầu ngực thiếu nữ, bình tâm mà luận, là cô gái nông thôn nghèo dinh dưỡng thiếu thốn, ngực Bạch Tâm Duyệt rất nhỏ, chẳng mang tới nhiều kích thích, bất quá hắn thích nhìn cô hoảng sợ khuất nhục.

Sau chuyện xảy ra đêm đó, mỗi lần nhìn thấy Chung Tình đều cảm giác cô đang cười nhạo mình cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga, làm Sở Văn Lâu thấy nhục nhã, nhỏ bé, vì thế muốn phải cưỡng đoạt được cô gái khác để cân bằng lại tâm lý, Bạch Tâm Duyệt liền bị hắn nhắm vào.

Trương Thắng đứng bên ngoài, ngọt lửa bùng lên trong lòng, chuyện tới đây tuy chưa có chứng cứ, nhưng y dám chắc tám phần máy thái thịt xảy ra sự cố khó tránh khỏi liên can tới Sở Văn Lâu.

Vì muốn uy hiếp lừa gạt một cô gái lên giường mà hắn dùng cả tới thủ đoạn này, không tiếc hi sinh lợi ích của công ty để hãm hại người ta, loại này không xứng đáng làm người chứ đừng nói làm phó tổng giám đốc công ty.

Trương Thắng tức tới toàn thân run rẩy, y muốn xông vào cho Sở Văn Lâu một cái tát, tay vừa đưa ra lại thấy chuyện này không thể làm ầm ĩ lên được.

Bây giờ làm bất kỳ việc gì Trương Thắng phải cân nhắc tới lợi ích của công ty, trong công ty Sở Văn Lâu có thân phận đặc thù, không phải y có thể tùy tiện xử trí. Thêm nữa tổng giám đốc ra tay đánh phó tổng giám đốc, bên trong còn có một cô gái khóc lóc, người ngoài sẽ nghĩ thế nào, miệng

https://thuviensach.vn

người đời đáng sợ, lúc đó danh dự của Bạch Tâm Duyệt sẽ mất hết, công ty sẽ thành trò cười.

Vì thế Trương Thắng chỉ còn cách nén giận, lùi lại vài bước, rồi mới lên tiếng gọi:

- Lão Sở, giờ này mà vẫn còn chưa nghỉ ngơi à?

Bạch Tâm Duyệt không dám chống cự, nhưng liều mạng giữ chặt quần, Sở Văn Lâu không cởi ra được, kéo khóa quần của mình, lấy thứ kia ra, nắm tay Bạch Tâm Duyệt chạm vào nó. Bạch Tâm Duyệt càng sợ hãi, co người lại, hai bên đang giằng co thì nghe thấy tiếng Trương Thắng gọi, làm Sở Văn Lâu thiếu chút nữa sợ thành liệt dương luôn.

Sở Văn Lâu vội vàng ngồi dậy, vừa kéo khóa vừa chạy ra sau bàn làm việc, ngồi phịch xuống. Bạch Tâm Duyệt hốt hoảng vuốt phẳng lại y phục nhăn nhúm.

- A, anh Khổng, sao lại nhớ tới tôi mà gọi thế này...

Trương Thắng sợ không đủ thời gian cho bên trong xóa dấu vết, nên lấy điện thoại ra vờ nói chuyện, khu văn phòng không có bóng người, tiếng của y rất vang:

- Được... Được, cứ thế.. Gặp lại anh sau.

Rồi đẩy cửa vào trong, cười tự nhiên:

- Lão Sở, làm việc muộn thế?

Sở Văn Lâu lúc này đã ngồi đàng hoàng sau bàn làm việc, tay cầm tài liệu, y phục chỉnh tề, ngoài mặt hơi đỏ ra thì không có gì khác, đứng dậy:

- Giám đốc, sao về sớm vậy?

https://thuviensach.vn

- Người bạn có việc nên giải tán sớm.

Trương Thắng liếc nhìn qua Bạch Tâm Duyệt ngồi khép hai chân ở ghế sô pha, một bên cổ áo còn lệch, nhìn thấy giây áo lót, nước mắt chưa khô, vẻ mặt hoảng loạn, muốn lờ đi cũng không được, nhíu mày hỏi:

- Làm sao thế này?

- A, không.. Không có gì.. Tiểu Duyệt vì tối qua kho có chút sự cố, cho nên tới đây phản ánh vấn đề với tôi. Anh xem, đã làm sai rồi còn tới đây khóc lóc, chế độ đã quy định, tôi chỉ theo đó mà làm thôi.

Sở Văn Lâu rối rít giải thích, còn ngầm trừng mắt với Bạch Tâm Duyệt:

Bạch Tâm Duyệt làm sao dám nói ra, cô sợ bị Sở Văn Lâu báo thù, là cô gái lớn lên ở nông thôn, sức khỏe tốt, tên Sở Văn Lâu lùn một mẩu này, nếu cô cương quyết chống cự thì hắn không làm gì nổi.

Trương Thắng lạnh nhạt hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Sở Văn Lâu đã hoàn toàn trấn tĩnh lại, cười ha hả:

- Không có gì, chuyện nhỏ thôi, giám đốc không cần quan tâm đâu, Lão Sở này làm việc có chừng có mực, anh không tin tôi sao?

Bản mặt tởm lởm của hắn làm Trương Thắng muốn đóng kịch cũng khó, không nóng không lạnh nói:

- Lão Sở nặng lời rồi, nếu đã không phải chuyện gì to tát thì để cô ấy về đi, muộn rồi, có gì mai hẵng nói.

Sở Văn Lâu hừm một tiếng:

https://thuviensach.vn

- Giám đốc nói còn chưa nghe thấy sao, mau về đi.

Bạch Tâm Duyệt sợ sệt đứng dậy, muốn đi, lại do dự hỏi:

- Giám đốc Sở, vậy... vậy chuyện của tôi?

Sở Văn Lâu bực mình xua tay:

- Đã bảo là ngày mai nói mà, về đi, mai nghiên cứu.

Bạch Tâm Duyệt cúi gằm mặt không dám nhìn Trương Thắng:

- Vâng, chào giám đốc Trương.

Trương Thắng xua tay:

- Đi đi!

Đợi Bạch Tâm Duyệt đi rồi, Trương Thắng hai tay chống lên bàn, người ngả về phía trước nhìn thẳng vào mặt Sở Văn Lâu, ánh mắt dần trở nên nghiêm khắc.

Sở Văn Lâu chột dạ, cười gượng:

- Giám đốc, có... có chuyện gì thế ạ?

- Lão Sở, anh bảo tôi phải biết nói gì bây giờ?

Má Sở Văn Lâu co giật, vẫn vờ không hiểu:

- Giám đốc nói gì thế?

Trương Thắng lạnh lùng nói:

- Đây là công ty của tôi, không phải chỗ cho anh trêu hoa ghẹo nguyệt. Tôi đối xử với anh không bạc, tự vấn lòng thấy đúng với cống hiến của

https://thuviensach.vn

anh, nhưng nếu có kẻ muốn hủy sự nghiệp và tâm huyết của tôi, cho dù là có người như Trương lão gia tử chống lưng, tôi sẽ không ngồi yên.

- Giám đốc...

Loại người này nhìn mặt thêm một phút Trương Thắng sợ mình không kiềm chế được cho hắn vài cú đấm, xoay người đi ra cửa, bỏ lại một câu:

- Lão Sở, sức chịu đựng của con người ta có hạn, đây là lần cảnh cáo cuối cùng.

Cửa đóng sầm lại, đống thịt mở trên mặt Sở văn Lâu run kịch liệt.

Hắn cúi đầu xuống, mặt càng lúc càng u ám, đột nhiên thình lình nhảy dựng lên, cầm chén trà ném thẳng xuống đất:

- Con mẹ nó, khinh người quá lắm.

Còn chưa hả, Sở Văn Lâu đá cái ghế văng ra, kệ chân đau điếng, như con thú cùng đường đi quanh phòng, nghiến rắng nghiến lợi, không sao khống chế được cơ thể run lên:

- Khinh người quá lắm, họ Trương kia, tao nhịn, tao đã nhịn mày lần đó rồi, tao muốn cho qua, nhưng mày khinh người quá lắm, họ Trương, Sở Văn Lâu này không phải con chó do mày nuôi, bảo sao nghe vậy.

- Mẹ nó, Chung Tình mày chiếm rồi, không cho tao động tới, tao chấp nhận! Mày ăn thịt, tới xương cũng không cho người ta sao? Tao tán một con công nhân quê mùa mày cũng xen vào? Tao vất vả chạy ngược chạy xuôi vì mày, bạn mày bị người ta đánh cũng là nhờ tao nói khó với lão gia tử giúp cho, vậy mà, mày coi tao là cái gì?

Sở Văn Lâu càng nói càng giận, hất tung cả bồn hoa ở bệ cửa sổ, hoa với đất rơi vung vãi, hắn vẫn chưa hả, dẫm đạp một hồi cánh hoa nát be nát bét

https://thuviensach.vn

ra, cười gằn:

- Đừng hòng trèo lên đầu tao mà đái xuống, mày bất nhân thì tao bất nghĩa! Họ Trương kia, công ty này do lão gia tử giúp mày dựng lên, do tao giúp mày dựng lên, tao cũng có thể kéo sụp nó! Đợi đấy rồi xem.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Có Được Có Mất

Trương Thắng tâm sự trùng tùng bước đi, từ tận đáy lòng y không hề muốn trở mặt thành thù với Sở Văn Lâu. Một mặt hai người cùng nhau khởi nghiệp, vừa là cộng sự cũng là bạn bè, không đành lòng từ nay cùng hắn triệt để quyết liệt. Mặt khác, nếu như bây giờ có mâu thuẫn với Sở Văn Lâu, ở phía Trương Nhị Đàn khó tránh khỏi hoài nghi y công thành danh toại liền bài trừ công thần, nhân viên kỳ cựu trong công ty vì thế mà dao động.

Từ khi sáng nghiệp tới nay, có Từ Hải Sinh chỉ điểm, có đám bạn bè Lý Nhĩ, Tiêu Tử hỗ trợ, Trương Thắng thuận buồm xuôi gió, đánh đâu thắng đấy, gần như không gặp trở ngại nào, nay công ty vừa bước vào thời kỳ phát triển vững mạnh liền nảy sinh mâu thuẫn nội bộ.

Nhưng nếu bỏ mặc cho qua, chẳng những lương tâm không yên, hơn nữa có trời mới biết hắn sẽ gây ra họa gì? Vấn đề trong nội bộ, muốn xử lý nhẹ cũng không được, xử lý nặng cũng không xong, khó hơn đối diện với trở ngại bên ngoài.

Sở Văn Lâu thành tâm bệnh quấy nhiễu Trương Thắng.

Dựng nghiệp khó, giữ nghiệp còn khó hơn, bây giờ Trương Thắng đã hiểu được câu này rồi, không si một chút nào cả.

- Giám đốc Trương, tôi... tôi..

Bỗng nhiên có bóng người từ bên cạnh đi tới, máp máy môi gọi:

https://thuviensach.vn

Bạch Tâm Duyệt mới đầu tin Sở Văn Lâu nói, cho rằng công ty này là của Trương Thắng, nếu như bị y biết được mình gây ra đại họa lớn như vậy, nhất định còn xử phạt nặng hơn hơn cả hắn, cho nên cô không dám nói với Trương Thắng. Nhưng vừa rồi rời khỏi công ty, suy đi nghĩ lại, chuyện này chỉ còn cách thẳng thắn với Trương Thắng.

Xưa nay Trương Thắng luôn cho người ta ấn tượng hiền hòa, rộng lượng, mà Bạch Tâm Duyệt đã biết Sở Văn Lâu có ý đồ gì rồi, trong công ty có thể hàng phục được hắn chỉ còn mình Trương Thắng mà thôi.

Bạch Tâm Duyệt chưa nói hết, Trương Thắng cười khổ:

- Không cần phải nói nữa, tôi đã biết rồi.

Lấy túi áo ra cái khăn tay:

- Lau nước mắt đi, đừng để người ngoài nhìn thấy, yên tâm, sau này hắn không dám có ý đồ với cô nữa đâu, nếu hắn dám, nói cho tôi biết.

Bạch Tâm Duyệt mấy hôm nay bị dày vò đến khổ, lại đúng lúc trong nhà khó khăn như thế, cô không dám hé răng với ai một lời, tất cả âm thầm chịu đựng, nhận lấy cái khăn tay của Trương Thắng, cảm động vô cùng, rối rít khom người nói:

- Cám ơn, cám ơn giám đốc.

Trương Thắng vỗ vai cô trấn an:

- Có gì mà phải cám ơn, tôi phải xin lỗi cô mới đúng, trong công ty xảy ra chuyện nhân viên bị ức hiếp có phần lỗi của tôi. Bị hắn giữ lại lâu như thế, chắc còn chưa ăn cơm hả?

Quả đúng như mọi người nói, giám đốc Trương rất tốt, Bạch Tâm Duyệt gượng cười lắc đầu:

https://thuviensach.vn

- Vâng ạ, nhưng không sao.

Bớt đi được nỗi lo lớn, bớt ăn một bữa có là gì.

Hai người đang nói chuyện thì một chàng trai đi xe đạp phóng ào ào tới, bởi vì bên cạnh lầu hành chính còn có khu KTX của nhân viên, cho nên cổng lớn của công ty phải 10 giờ mới đóng, người kia phóng thẳng xe tới trước lầu, nhảy xuống, kệ cho xe theo quán tính đâm thẳng vào bậc thềm, hùng hùng hổ hổ xông tới:

- Tiểu Duyệt, em làm sao thế? Thím Lưu kể buổi chiều em trốn một góc khóc, kẻ nào ức hiếp em?

Nói tới đó chợt thấy mặt Bạch Tâm Duyệt còn ngấn nước mắt, quần áo thì xộc xệch, bên cạnh lại có một thanh niên cao lớn đang vỗ vai cô, có ngốc mới không đoán được nguyên cớ, tức thì như thú điên xông lên túm cổ áo Trương Thắng:

- Thằng chó này, mày dám động vào Tiểu Duyệt à, tao giết mày.

Bạch Tâm Duyệt hoảng hốt lao tới ôm lấy cánh tay hắn, chàng trai đen xì đó cao tới mét tám, vai rộng như vai gấu, Bạch Tâm Duyệt gần như cả người treo lên cánh tay hắn, quát:

- Hắc Tử, anh làm cái gì thế, mau buông giám đốc Trương ra.

Bị Bạch Tâm Duyệt ngăn cản, nắm đấm Hắc Tử sắp vung ra phải thu lại, nhưng tay nắm cổ áo Trương Thắng càng xoắn chặt, cơ bắp cánh tay nổi lên cuồn cuộn, dọc cánh tay là hình xăm rồng dữ dằn, rống:

- Nói, rốt cuộc mày làm gì cô ấy, mày không nói, tao mổ bụng mày như mổ lợn.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng cũng là thanh niên máu nóng, tự nhiên bị người ta tóm cổ áo, cũng điên lên, nhưng y lý trí hơ nhiều, tránh làm chuyện ầm ĩ, hơn nữa tự thấy mình không đủ sức chơi lại thằng cha này, đưa tay ngăn cản bảo vệ đang định đi tới:

- Bình tĩnh nghe tôi nói đã.

Bạch Tâm Duyệt cũng tức giận giáng cho Hắc Tử một cái tát nổ đom đóm:

- Buông tay ra ngay, nếu không em không để ý tới anh nữa. Hôm nay nếu không nhờ có giám đốc Trương, em bị đã người ta ức hiếp rồi, sao anh không phân biệt được phải trái thế hả?

Hắc Tử ngơ ngác ôm một bên má, tay lỏng ra:

- Ai ức hiếp em, nói cho anh biết.

Trương Thắng bực mình gạt tay Hắc Tử, chỉnh lại cổ áo, nhìn hắn động tác nhanh nhẹn, tay chân săm trổ thế kia, nói không chừng làm lưu manh.

Bạch Tâm Duyệt kéo Hắc Tử qua một bên, kể vắn tắt lại sự việc, Hắc Tử vỡ lẽ, chạy tới trước mặt Trương Thắng, xoa xoa tay:

- Đại ca... Không phải, giám đốc Trương, hôm nay cám ơn anh quá, nếu không Tiểu Duyệt bị thằng vương bát đó trà đạp rồi. Đại ca, giám đốc đại ca, Hắc Tử ít học lỗ mãng, mong anh đừng chấp.

Nói rồi hai mắt long lên xòng xọc:

- Chó má, Tiểu Duyệt, em đợi đó, để anh tìm họ Sở kia tính sổ, hắn không nghe ngóng xem Hắc Tử này là ai, dám giở trò với bạn gái của ông mày, ông cho mày biết tay.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng đau đầu, y tìm cách xử lý thật êm còn không được, tên này lại làm rộn lên, hôm nay y không chỉ cứu Bạch Tâm Duyệt, mà còn cứu luôn cái mạng chó của Sở Văn Lâu, vậy mà còn suýt bị đánh, đúng là oan, tức thì tức vẫn phải ngăn Hắc Tử lại, nói vội:

- Hắc Tử, tôi đã cảnh cáo hắn rồi, đừng làm ầm lên nữa. Chuyện truyền ra, người ta làm sao biết Tiểu Bạch đã bị làm gì hay chưa, cái đám ăn no rửng mỡ lại chẳng thêm dầu thêm mỡ đồn đại khắp nơi, lúc đó thì ai biết tay?

Bạch Tâm Duyệt đẩy vai hắn:

- Sao anh làm gì cũng không chịu suy nghĩ vậy? Không phải chuyện gì cũng giải quyết được bằng nắm đấm, anh đánh người ta không biết nặng nhẹ, đến lúc đó bị bắt rồi, em phải vào trại giam thăm anh à? Đã có giám đốc Trương đứng ra bênh vực em, sau này chúng ta đề phòng hắn là được.

Bị hai người can ngăn, cơn giận của Hắc Tử cũng nguôi đi nhiều, đứng thở một lúc mới đi ra dựng xe đạp lên, quay về vái Trương Thắng:

- Đại ca, à, giám đốc Trương, anh Quách từng kể với tôi về đại ca.. giám đốc, anh là người chính trực nghĩa khí, Tiểu Duyệt làm việc ở đây, sau này mong anh chiếu cố cho cô ấy.

- Được rồi, đừng đứng đây nói chuyện, vào phòng tôi.

Trương Thắng dẫn hai người về văn phòng mình, cởi áo ngoài ra, ném lên ghế sô pha, vẫn về tên Hắc Tử này nghĩ chưa thông làm gì dại dột, phân tích thiệt hơn cho hắn nghe, một tiếng sau mới hoàn toàn yên tâm cho hắn về.

Ba người đi qua hành lang, nhìn về phía văn phòng Sở Văn Lâu, thấy tối om om, không một tiếng động.

https://thuviensach.vn

Nhìn Bạch Tâm Duyệt nhẹ nhàng nhảy lên chỗ ngồi sau xe đạp, đưa cánh tay nhỏ nhắn ôm lấy cái lưng gấu của Hắc Tử, Bạch Tâm Duyệt là cô gái nhút nhát thường ngày chào y cũng lí nhí, vậy mà lúc nãy đánh mắng Hắc Tử ra trò lắm, quả nhiên là trời sinh một vật khắc một vật, hai người họ rất đẹp đôi.

Trương Thắng nhìn họ chợt nhớ Tiểu Lộ vô cùng, y từng chở Tiểu Lộ đi khắp phố phường, ngày tháng đó êm đềm nhường nào.

Nhưng bây giờ xe đạp đã đổi thành Mercedes, điều kiện tốt hơn trước trăm lần, nhưng không còn tâm tình và thời gian nhà nhã đi chơi như trước nữa. Ông trời thực ra cũng công bằng, cho anh cái gì thì sẽ lấy đi thứ khác tương ứng.

Tác cảnh sinh tình, Trương Thắng đứng dựa lưng vào tường gọi điện cho Tiểu Lộ, gọi mãi không ai nhận máy, chợt nhớ hôm trước Tiểu Lộ có nói hôm nay công ty liên hoan gì đó y chẳng nhớ lắm, mà Tiểu Lộ luôn tích cực trong hoạt động kiểu này, thở dài nhìn lên trời, trăng rất sáng, nhưng không có sao, giữa trời đen mênh mông, trông rất cô độc.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Trăng Trong Khuê Phòng

Vừa mới đi xuống bậc thềm, Trương Thắng chợt nghĩ tới Bạch Tâm Duyệt làm việc dưới quyền Sở Văn Lâu không an toàn chút nào, tuy mình cảnh cáo hắn rồi, ai mà biết lúc nào đó phần dưới điều khiển phần trên của hắn, rồi còn cả Hắc Tử như thế, lúc đó có trời mới khuyên nổi. Không bằng điều Tiểu Bạch tới chợ thủy sản của Chung Tình, tuyệt hậu họa, quyết định rồi liền đi về phía KTX.

Từ sau chuyện lần trước, Trương Thắng sai người lắp thêm một cửa sắt ở cầu thang lên tầng 4, chỉ những nữ nhân viên mới có chìa khóa, vì không biết nguyên do, nên các nữ nhân viên chẳng chịu nâng cao cảnh giác, còn cho y quá cẩn thận, nên như lúc này muộn rồi mà cửa chẳng khóa, Trương Thắng không cần gọi người mở cửa, lên thẳng tầng 4.

Phòng của Chung Tình là cái đầu tiên ở tầng 4, cửa phòng để mở, nhìn vào không thấy ai cả, chỉ có rèm cửa sổ in hoa lan trắng bay lất phất. Lúc này là trung tuần tháng sáu, thời điểm nóng nhất trong năm ở Quỳnh Hải, phòng không có điều hòa, chỉ còn cách mở hết cửa ra mà thôi,

Trương Thắng ghé mắt nhìn, thấy Chung Tình nghiêng đầu sang một bên, một tay vén mái tóc dài, tay vuốt mái tóc, không nhìn thấy y.

Sau sự kiện đó, Chung Tình trước mặt người khác luôn lạnh như băng, Trương Thắng hơi sợ gặp cô, vì tuy có ý tốt, nhưng vì là người khuyên cô bỏ qua cho Sở Văn Lâu, nên thấy mắc lỗi, định nói vài ba câu giao dặn xong việc là đi, không ngờ còn chưa bước vào, có tiếng hát theo gió truyền ra.

https://thuviensach.vn

Hát không có gì lạ, là bài Quá mềm lòng của Nhậm Hiền Tề đang cực kỳ được ưa chuộng, đi đến đâu cũng nghe thấy.

Vấn đề là Chung Tình hát, lại còn nhảy múa.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng ca nhẹ nhàng vui tươi của cô, lòng cũng vui mừng đứng lại nghe.

- Em lúc nào cũng quá mềm lòng, một mình rơi lệ tới hửng đông. Em yêu một người không oán không hận, anh biết em không kiên cường được như thế. Em lúc nào cũng quá mềm lòng, chuyện gì cũng tự mình chịu, yêu nhau thì dễ sống bên nhau mới khó, em đừng miễn cưỡng nữa, đêm khuya rồi vẫn không ngủ, vẫn còn nghĩ tới hắn.. Tới hắn... hắn... hắn...

Chung Tình hát tới đó thì làm động tác múa xoay người lại, lập tức nhìn thấy Trương Thắng đang thộn mặt ra, mồm lẩm bẩm chữ "hắn" không hát tiếp được nữa.

Một áng mây hồng đỏ như lúc chiều tà, trước tiên nhuộm đỏ hai má cô, sau đó là lỗ tai nhỏ nhắn, đến cái cổ thanh thoát cũng đỏ nốt. Cảnh này làm Chung Tình xấu hổ như đứa bé ăn vụng bị bắt gặp, chân tay lúng túng không biết để đâu.

Trương Thắng cũng vô cùng xấu hổ, tuy là hành động vô tâm, nhưng bị người ta phát hiện, có hiềm nghi nhìn trộm, nhất là Chung Tình còn đang mặc váy ngủ. Đại khái vì tầng này đều là nữ giới, Chung Tình quen mặt thoải mái khi ngủ, mặc dù cái áo váy ngủ này rộng thùng thình, mép váy dài tới tận gối, bên trên che hết ngực, chất liệu là vải bông mềm chứ không phải sa mỏng, nhưng vừa rồi Chung Tình múa, áo dính lên người, có thể đoán tám phần bên trong không có áo lót, hơn nữa dù sao váy ngủ vẫn là váy ngủ.

Trương Thắng ho một tiếng, nói đùa phá tan không khí lúng túng:

https://thuviensach.vn

- Còn hắn hắn cái gì nữa? Vấp đĩa à?

Chung Tình phì cười, quên cả xấu hổ:

- Sao hôm nay giám đốc lại nhớ tới thăm nhân viên quèn này thế? Vào đi, đứng đó làm gì?

Trương Thắng đành đi vào, bây giờ mà nói qua loa vài câu công việc rồi đi thì không hay lắm, nên kiếm đề tài trước:

- Chiều nay tôi không ở công ty, về thành phố tiếp khách, vừa mới quay về, muốn tìm hiểu tiến độ kiến thiết phía chợ hải sản, lại quên mất đã muộn, thật xin lỗi.

- Không có người nhắc nhở là lại làm việc không biết giờ giấc gì nữa.

Chung Tình thở dài:

Nam nhân có kinh nghiệm đều hiểu, nữ nhân sau khi tắm xong, chỉ cần vóc dáng khá một chút, mặt xinh đẹp một chút thôi cũng sẽ gợi cảm thêm vài phần, huống hồ là loại vưu vật tuyệt thế như Chung Tình, càng như lan tắm sương sớm, vẻ đẹp ẩn hiện, mũi truyền tới u hương, nồng nàn vị nữ nhân.

Nếu địa điểm lại là khuê phòng của cô gái đó, tình do cảnh dẫn dắt, cảnh do tâm tạo ra, Trương Thắng muốn làm chính nhân quân tử cũng không xong, ánh mắt dõi theo cặp mông tròn mập mờ dưới mép váy khi cô di chuyển, tim đập loạn nhịp, vẻ mặt không còn ung dung nữa.

- Cậu ngồi đi.

Từ hồi ở nhà máy cũ Chung Tình đã chỉ coi Trương Thắng như đứa em nhỏ, sau này tới công ty làm việc, càng tự tay lo cái ăn cái mặc cho y, tình

https://thuviensach.vn

thân ấy càng thêm vài phần, thế nên không để ý mình đang ăn mặc có sức hút trí mạng với Trương Thắng, chẳng quay đầu lại, dừng ở bên tủ TV.

Trương Thắng ngồi xuống ghế ở đầu giường, mắt nhìn quanh gian phòng, lần trước vào đây hơi say, không để ý, vả lại bây giờ cũng cần di chuyển sự chú ý đi chỗ khác.

Phòng Chung Tình rất đơn giản, tuy chỉ có không khí là khác, gian phòng nho nhỏ, trở nên trang nhã, ấm áp, dễ chịu.

Tủ ở đầu giường đặt một cái máy vi tính, Trương Thắng đưa mắt nhìn, thấy home screen của Win 95, y không hiểu lắm về máy vi tính, nhưng y tin tưởng vào sức mạnh của khoa học kỹ thuật, cho nên bỏ vốn lớn đầu tư tận 3 cái máy vi tính cho công ty, vì Chung Tình một mình nắm cả một nghiệp vụ lớn, công việc nhiều, nên cô được riêng một cái.

Chung Tình trước kia ở nhà máy in đã sử dụng máy vi tính rồi, lúc đó mới chỉ có hệ điều hành DOS, đĩa mềm khởi động to như quyển sách, người đã dùng qua DOS tất nhiên sử dụng loại hệ điều hành giao diện đồ họa tân tiến đơn giản này không thành vấn đề.

Trương Thắng nhìn thấy Chung Tình xoay lưng về phía mình, tay không cầm cốc, mà là bát mỳ ăn liền, hỏi:

- Sao muộn thế mà chị còn chưa ăn tối à?

Chung Tình lườm y:

- Làm cho giám đốc đấy, có lần nào đi ra ngoài tiếp khách được ăn no? Toàn một bụng rượu

Trương Thắng đột nhiên vô cùng nhớ quãng thời gian Chung Tình làm thư ký cho mình:

https://thuviensach.vn

- Hôm nay đi với mấy người bạn, không phải uống nhiều.

Miệng nói thế nhưng lòng thấy vô cùng ấm áp.

Chung Tình cho gia vị vào bát mỳ, cầm phích nước lên đổ nước nóng vào.

Gió ở nông thôn rất lớn, thổi áo ngủ dán sát vào người, thấp thoáng nhìn thấy vóc dáng mê người của cô.

Trương Thắng và Tiểu Lộ từ sau khi quyết định ngày thành hôn, Tiểu Lộ rỡ bỏ một ít rào cản với y, hai người thân mật giờ chỉ còn thiếu bước đột phá cuối cùng, nam nhân trẻ tuổi, nếm thư tư vị nữ nhân, không khác gì mèo được ăn cá, không bao giờ biết đủ. Lúc này lại ở trong phòng riêng với cô gái hấp dẫn như Chung Tình, lòng không có ý nghĩ gì đó sao được.

Chung Tình không hay biết có đôi mắt sói nhìn mình chăm chăm, cho nước xong, quay lại nói:

- Nước không được nóng lắm đâu, phải đợi lâu một chút.

Cô đi tới bên đầu giường, vắt chân ngồi, cười khúc khích:

- Thì ra giám đốc không yên tâm, đi thanh tra công tác, được, nhân cơ hội này tôi báo cáo với anh luôn.

Lần đầu tiên tự mình đảm đương một mặt, lại biết đó là kế hoạch từ lâu của Trương Thắng, Chung Tình càng dồn hết tâm lực vào kiến thiết chợ hải sản, cầm tài liệu lên, giới thiệu tình hình một cách ngắn gọn rõ ràng, các phương diện đều chiếu cố đầy đủ, Trương Thắng rất hài lòng, tâm trạng không tốt do Sở Văn Lâu gây ra dần vứt ra sau.

Chung Tình nói tới công việc thì vô cùng hào hứng, xem ra nhất thời không xong được, Trương Thắng không giữ được sự tập trung cao như thế,

https://thuviensach.vn

mắt bắt đầu di chuyển linh tinh.

Ngay dưới mí mắt y là đôi chân vắt chéo của Chung Tình, gần như nguyên vẹn lộ ra dưới mép váy ngủ vốn không quá dài, do tư thế ngồi càng co lên một chút, chẳng khác chuyên môn chiêu đãi Trương Thắng, mắt cá chân trơn bóng, gót chân hồng nhuận sạch sẽ, ngón chân đều đặn xinh xinh, làn da lại trắng lại non, thực sự đẹp vô cùng.

Nhìn đôi chân hoàn mỹ như tác phẩm nghệ thuật ấy, ánh mắt Trương Thắng si mê, bất giác nhớ tới cảnh xuân vô biên tối hôm đó khi Chung Tình say rượu, cái đẹp này và cái đẹp khi đó hoàn toàn khác nhau.

Chỉ có lộ ra mới đẹp sao?

Chung Tình đã cho một đáp án, chưa chắc.

Nụ cười tình cờ, phong tình khoảnh khắc, càng khe khẽ lay động lòng người.

Bàn chân đó còn đang khẽ đung đưa, như cành hoa dưới bóng trăng trong gió.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Như Lan Như Cúc

Chung Tình càng nói càng say sưa vui vẻ, định lấy thêm tài liệu cho Trương Thắng xem, chợt phát hiện ông chủ đối diện chuyên môn tới hỏi thăm công ta tình thần lơ đễnh, đôi mắt nhìn vào chỗ không nên nhìn.

Là chân của mình, cô hơi đỏ mặt, không phải vì vị trí nhìn mà vì người nhìn, đặt chân xuống, nói lảng đi:

- A, mỳ đã chín rồi đấy, tôi đi xem sao?

Trương Thắng sực tình, không biết Chung Tình đã phát hiện ra, vừa vặn nói tới mục đích chính tới đây:

- À phải rồi chị Chung, còn việc này nữa, chị nhớ Tiểu Bạch làm việc ở kho lạnh chứ, cô gái lúc nào cũng thắt hai bím tóc dài ấy, tôi quan sát một thời gian, thấy cô ấy nhanh nhạy hiểu chuyện, năng lực cũng tốt, công việc của chị ở chợ thủy sản lại bận rộn, áp lực như thế, tôi muốn điều cô ấy sang làm trợ thủ cho chị, chị thấy sao?

Tất nhiên không muốn nhắc tới chuyện không hay ho gì của Sở Văn Lâu.

- Ừm là Bạch Tâm Duyệt, tôi nhớ chứ, một trong số nhân viên đầu tiên của công ty ta mà, cô bé khá lắm, cám ơn giám đốc.

Chung Tình thấy Trương Thắng chu đáo như vậy thì vui lắm:

Chỗ Trương Thắng ngồi vừa vặn đối diện với máy vi tính, thấy nó hay hay thuận tay cầm con chuột kéo kéo vài cái, thắc mắc:

https://thuviensach.vn

- Tôi thấy mọi người cầm cái này di đi di lại, thế là mũi tên trên màn hình cũng chuyển động theo, sao tôi làm nó lại không nhúc nhích, hay là hỏng mất rồi.

Chung Tinh quay đầu lại, thấy Trương Thăng cầm con chuột huơ huơ trên không trung, không nhịn được cười, chiếu cố tới thể diện ông chủ lớn nên cố nén:

- Giám đốc.. Anh, đặt nó xuống cái bàn di kia kìa, giơ trên không làm sao nó di chuyển?

- Ồ!

Trương Thắng không biết hành động vừa rồi của mình ngu tới mức nào, đặt con chuột xuống, quả nhiên cái mũi tên trên đó chạy theo, thích thú nói:

- Cái này kỳ diệu thật đấy, còn hai cái múi hai bên là cái gì thế, hình như cũng hoạt động được.

Chung Tình mở nắp hộp mỳ, dùng đũa nguấy đều, thuận miệng đáp:

- Hai cái đó đều ấn được, bên trái dùng nhiều hơn, chọn một hồ sơ gì đó, còn bên phải... Á, đừng bấm linh tinh.

Không biết nghĩ tới cái gì sắc mặt Chung Tình biến đổi, chạy tới đoạt lấy con chuột trong tay Trương Thắng, bối rối che dấu:

- Tôi còn vài hồ sơ chưa lưu, đừng để bị mất.

Trương Thắng vừa mới một cái tên là " My computer" ra, nhìn vẻ mặt Chung Tình như sợ mình cướp mất đồ chơi, bật cười:

- Máy tính trang bị cho chị, tất nhiên là của chị rồi, nữ nhân thật là nhỏ nhen, còn chuyên môn lấy tên "máy tính của tôi", ngay cả tôi chạm vào cũng không cho.

https://thuviensach.vn

Chung Tình vừa rồi hơi hoảng, chạy vội, vừa cướp lấy con chuột nghiêng nghiêng người nhìn màn hình, mấy cửa sổ cô thu nhỏ xuống taskbar chưa bị mở ra, thở phào nhẹ nhõm, nhưng không ngờ người mất trọng tâm, "á" một tiếng, ngã xuống giường.

Trương Thắng đang ngồi đó, Chung Tình ngã xuống, ngồi đúng vào lòng y, cặp mông săn chắc đáp chính giữa hai chân.

Ông trời ơi, vừa rồi chỉ nhìn bằng mắt, không đánh giá được hết thân thể Chung Tình mê người thế nào, bây giờ giai nhân ngồi trong lòng, ngửi mùi hương cơ thể trong lòng, Trương Thắng cuối cùng đã hiểu sâu sắc ma lực của nữ nhân lớn ra sao? Hồn vía như phiêu diêu tận trên trời.

Chung Tình vừa thẹn vừa cuống, muốn nhổm người đứng dậy, nhưng lúc ấy hai chân cô không chạm đất, chỉ dựa vào lực hông làm sao bật lên được, thế là giãy dụa chỉ càng làm bờ mông săn chắc kia càng cọ xát với hạ thể Trương Thắng.

Trương Thắng nãy giờ bị người bị cảnh làm cho rạo rực, Chung Tình làm thế khác gì đổ dầu vào lửa, khoảnh khắc ấy, y chỉ thấy đầu óc trống rỗng, máu như chảy ngược lên đầu, khoái cảm dâng trào che lấp lý trí, rướn người lên như muốn cảm giác đó mạnh thêm chút nữa.

"A!" Chung Tình tức thì nhận thấy được cái thứ cứng rắn ngọ nguậy giữa hai mông mình, dù đã cách vài lớp vải, nhưng khiến tâm linh của cô run rẩy, khiến cô hô lên một tiếng, chớp mắt đầu óc như đoản mạch, không biết nên làm gì.

Chung Tình không làm thì Trương Thắng làm, thiếu phụ trong lòng như quả mật đào chín mọng, chỉ cần khẽ cắn nhẹ một cái có nước ngọt lịm chảy ra, sao có thể không cắn, đưa tay ra ôm lấy vòng eo cô, khẽ kéo một cái, đáng thương cho Chung Tình vừa mới nhớ ra dẫm chân xuống đất để đứng

https://thuviensach.vn

dậy, tức thì lần nữa ngã xuống lòng y, mông ấn xuống, như muốn nuốt chửng cái cột phía dưới.

Mất hơn một giây phát hiện bàn tay lặng lẽ tìm xuống dưới mép váy ngủ của mình, như rắn nuốt luồn vào, chạm tới đùi mịn màng, tay khác cách lớp áo đang mân mê vòng eo mình hướng lên trên, Chung Tình cố trấn tĩnh nói:

- Giám đốc, anh... anh thả tôi ra.

Giai nhân trong lòng, trên người mang mùi thơm nhạt sữa tắm, cơ thể mềm mại âm ấm của nữ nhân, đã đốt cháy lý trí của Trương Thắng, dán mặt vào lưng Chung Tình, môi mơn trớn lưng cô, hơi thở nóng hổi từ mũi từ miệng y làm Chung Tình toàn thân ngứa ngáy, cố gắng nói nghiêm khắc hơn nhưng giọng run run không có nhiều sức thuyết phục:

- Trương Thắng, xin cậu đấy... đừng làm thế, được không?

Một tay Trương Thắng bị Chung Tình ép chặt mép váy, không tiến lên được, nhưng y còn tay nữa, vượt qua vùng bụng hướng thẳng lên trên, con thỏ trắng mũm mỉm nằm trọn trong tay y, quả nhiên bên trong không có áo lot, vừa mới nghĩ tới đó thì Chung Tình nắm lấy tay, cắn mạnh, cắn chặt, từng giọt nước mắt nóng hổi rơi lên tay y.

Trương Thắng bị đau, như choàng tỉnh từ giấc mộng, ý thức được hành động lỗ mãng của mình, vội buông Chung Tình ra:

- Chị, chị... Chị Chung, tôi xin lỗi.

Chung Tình từ từ đứng lên, người vẫn xoay lưng về phía Trương Thắng, không có tiếng khóc nào, nhưng hai vai khẽ rung động, làm Trương Thắng biết mình phạm lỗi lớn rồi, lòng hối hận không thôi, chẳng biết hôm nay mình làm sao thiếu lý trí như vậy, có lẽ vì áp lực công việc, cũng có lẽ vì quá lâu rồi chưa gặp Tiểu Lộ, hoặc là...

https://thuviensach.vn

Tóm lại, nguyên nhân không quan trọng nữa, chỉ thấy mình làm loại chuyện này thì có khác gì Sở Văn Lâu.

- Cậu đi ra đi.

Trương Thắng tự tát mình một cái:

- Chị Chung, tôi xin lỗi... Tôi sai rồi, tôi không dám thế nữa... Chị đừng khóc, tôi không hề có ý ức hiếp chị, thật đó, không phải đâu... Vừa rồi chỉ là nhất thời không kìm lòng...

Những lời giải thích vụng về của Trương Thắng càng làm Chung Tình tức giận, đi ra mở cửa, chỉ thẳng tay về phía trước không nhìn y:

- Ra ngoài!

- Tôi... Tôi...

- Ra.

Trương Thắng cúi đầu tiu ngỉu phụng tùng mệnh lệnh.

Cửa đóng lại, Chung Tình đứng im một lúc lâu, hít mạnh ngăn nước mắt chảy ra, cô thừa biết sức hấp dẫn của mình, Trương Thắng còn trẻ, chuyện vừa rồi là tình cờ, y không kìm được khó trách, chỉ là hiện cô rất mẫn cảm với khi bị người ta đụng chạm, đó không chỉ làm chạm vào cơ thể cô, còn là chạm vào lòng tự tôn của cô. Bình tĩnh lại rồi, Chung Tình vào phòng về sinh, vốc nước lên rửa lại mặt, lau khô, nhìn bát mỳ ngâm lâu đã sắp trương lên, hậm hực nghĩ "cho cậu đói, đáng đời!", cầm bát lên ăn như trút giận.

Ăn hết bát mỳ Chung Tình đi về bên máy tính ngồi xuống, mở lại mấy hồ sơ thu nhỏ phía dưới.

Đó đều là hồ sơ mà cô lợi dụng chức vụ của mình, lấy từ sổ sách, ghi chép của phòng tài vụ, liên quan tới quy hoạch và vận hành công ty, cùng

https://thuviensach.vn

với tài khoản, giao dịch, nợ nần do ngân hàng cung cấp.

Bằng vào trực giác nữ nhân, cô cảm giác được Từ Hải Sinh đang dấu Trương Thắng ngầm thao túng công ty này tiến hành đầu tư nguy hiểm cực lớn, thậm chí là phạm pháp, cô sẽ không để Từ Hải Sinh hủy hoại Trương Thắng.

Do Trương Thắng quá tin tưởng Tử Hải Sinh, thậm chí có thể nói mang ơn ông ta, cho nên nếu không có chứng cứ xác thực, cô không để Trương Thắng biết, nếu không y nghĩ rằng mình là oán phụ báo thù, hơn nữa chẳng may Từ Hải Sinh phát hiện chút may mối nào, muốn tìm sơ hở của ông ta càng khó.

Cô muốn làm việc vì Trương Thắng, muốn lặng lẽ ở bên giúp y trưởng thành, không có suy nghĩ nào khác, đời này cô không định gả cho ai nữa, không định có bất kỳ dinh dáng nào với nam nhân nữa.

Chung Tình biết, có những chuyện khi ta đã sai một lần là lỡ dở cả đời, không sửa lại được nữa. Đứng trước vận mệnh, con người yếu đuối, có thứ giống như ánh trăng kia thi thoảng chiếu vào phòng, thích nó, nhưng không thể giữ nó lại...

Đèn tắt đi, ánh trăng tràn vào phòng.

Ánh trăng xuyên qua rèm hoa cửa sổ, êm dịu mà mỹ lệ, chỗ sáng, chỗ mông lung, giống như trái tim nữ nhi khó nắm bắt của Chung Tình.

Cô thu lại tâm tình, mắt tập trung vào màn hình, tiếp tục lặng lẽ đối chiếu, so sánh từng khoản tài chính, một điếu thuốc lá kẹp giữa hai ngón tay, khói thuốc lờn lờ quanh nữ nhân cô tịch phong tỏa tâm linh.

Người đạm như cúc, lòng sáng tựa lan...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Em Gái Di Động

- Mình là đồ khốn kiếp, sao lại làm chuyện đó? Chỉ vì sung sướng nhất thời, làm sao xứng với Tiểu Lộ, làm sao nhìn mặt Chung Tình nữa.

Trương Thắng đã về tới phòng, không ngừng hối hận tự trách:

- Đáng lẽ phải bảo chị ấy cho một cái tát, thêm một cú đá, đồ vô dụng, kém cỏi, sao với Tiểu Lộ thì mày lại không dám làm như thế đi? Vô sỉ!

Di động đột nhiên đổ chuông, Trương Thắng giật nảy mình, tiếng chuông hoàn toàn khác với di động của y, nhìn quanh quất, nó phát ra từ trong áo khoác, chợt nhớ bên trong có nhặt được một cái di động.

- A lô.

- Ha, cuối cùng cũng chịu nhận điện thoại rồi, chắc là đấu tranh tư tưởng cả tối hả?

Trương Thắng ngạc nhiên:

- Sao cô biết tôi đấu tranh tư tưởng... À phải, cô nói tôi nhặt được cái di động không muốn trả chứ gì? Cần phải thế không, chẳng qua là cái di động thôi.

- Cái gì mà chẳng qua? Đừng có mà lớn lối, anh tự nhận mình đấu tranh tư tưởng rồi còn gì.

Trương Thắng đang phiền não, tuy cô gái trong điện thoại giọng dễ nghe, y chẳng có tâm trạng nào dông dài, bực dọc nói:

https://thuviensach.vn

- Này tôi nợ cô đấy à? Cô mỉa mai châm chọc ai đấy, mất di động người ta nhặt hộ cho không biết nói năng cho tử tế, ai dạy cô vậy hả?

Cô gái trong điện thoại không biết gọi bao nhiêu lần không ai nhận máy, cho nên mới giận dữ, không ngờ người bên kia còn như ăn phải thuốc nổ đốp chát lại mình, lòng càng tức, giọng khinh miệt:

- Bỏ, chả thèm so đo với anh. Đang ở đâu đấy, hẹn chỗ trả điện thoại cho tôi, anh muốn bao nhiêu tiền?

Trương Thắng nổi điên, đem hết khó chịu tích trữ buổi tối trút vào cô gái:

- Gia giáo nhà cô như vậy đấy à, không biết nói một câu cho tử tế. Tôi thiếu tiền chắc, nói cho cô biết, gọi một tiếng đại ca, nói vài câu dễ nghe, sau đó xin lỗi thì tôi trả điện thoại cho, nếu không miễn bàn.

- Này, anh là loại người nào gì?

- Loại người gì à? Tôi thuần khiết như một tờ giấy trắng.

- Ừ, tờ giấy đó viết toàn chữ vô sỉ ấy nhỉ?

Kẻ nói vô tâm, người nghe có ý, Trương Thắng đỏ mặt, ác độc nói:

- Còn cả dâm đãng nữa cơ, tôi vô sỉ, tôi dâm đãng với cô đấy! Có thích không?

"Cạch!" Điện thoại phía bên kia đập vào đâu rồi, Trương Thắng chấn động đau tai, vội đưa điện thoại ra xa, nhìn một lúc, gập máy lại.

Ném cái di động lên ghế sô pha, tâm trạng càng thêm tệ, đang định châm điếu thuốc thì nó lại kêu, bực tức cầm lên, vừa "a lô" một tiếng, bên có có giọng nữ khô khan nói:

https://thuviensach.vn

- Đồng chí, nhặt được đồ mà không trả, thuộc về chiếm đoạt bất chính, sẽ phải gánh trách nhiệm pháp luật.

- Cô là luật sư à?

-... Cũng gần như thế!

- Cô biết tôi là ai không?

Cô gái di động còn tưởng y định khoa khoang gia thế gì đó, lạnh nhạt đáp:

- Không biết.

- Thế có biết tôi sống ở đâu không?

Cô gái mất kiên nhẫn:

- Không biết!

- Thế cô định truy cứu trách nhiệm pháp luật của tôi thế nào?

Im lặng chốc lát, tiếng sư tử cái rống lên:

- Anh dám đùa bỡn tôi à? Đồ khốn kiếp.

Trương Thắng hả dạ lắm, đáng đời lắm, ai bảo chọc vào lão tử, đang định cho cô gái này điên luôn, thì nghe thấy có giọng phụ nữ trung niên từ xa xa gọi:

- Nhiếp Nhiếp, có chuyện gì vậy hả con?

- À không có gì đâu mẹ, mẹ ngủ đi, con đang mắt một tên lưu manh gọi điện quấy rối thôi.

https://thuviensach.vn

Là giọng nói rất ngoan ngoãn, rất dịu dàng, cũng rất êm ái, điệu đà. Cùng lúc đó điện thoại cũng cúp luôn.

Trương Thắng gãi đầu, cô gái này chính là con sư tử cái lúc nãy sao?

Ném di động sang, chẳng mấy chốc nó lại reo, mệt mỏi cầm lên:

- A lô, còn chưa chịu thôi à?

- Anh là đồ lưu manh.

Giọng trong điện thoại rất nhỏ, như sợ người ta nghe thấy, vì thế không giống mắng mỏ người khác, mà như làm nũng vậy, Trương Thắng cười ra tiếng:

- Ha ha ha, bạn gái tôi cũng nói thế.

- A, đúng là anh hùng sở kiến lược đồng.

Em gái di động cuối cùng cũng bật cười, như chuông bạc trước gió, trong trẻo vui tai:

Trương Thắng kèm thêm chú thích:

- Đó là vì tôi giở trò lưu manh với cô ấy, nên cô ấy nói thế.

- Anh.... Anh...

Em gái di động muốn nổi khủng, mãi mới nhịn xuống được, hỏi:

- Anh nói đi, anh muốn bao tiền mới trả di động cho tôi.

- Tôi không hề muốn vòi tiền, tôi mà thiếu tiền à?

- Thế anh thiếu gì? Nhân phẩm à?

https://thuviensach.vn

- Này cô kia... Có ai cầu xin người khác như vậy không hả?

Em gái di động không biết gặp phải chuyện gì không được vừa ý, nghe vậy cười lạnh:

- Tôi cầu xin anh? Phải, tôi đánh mất di động, anh nhặt được, theo lý mà nói, nếu như anh trả cho tôi, tôi nên cám ơn. Nhưng người nhặt được đồ của người khác lại không trả, đó là đạo đức làm người của anh đấy à? Loại người như anh tôi thấy nhiều rồi, hôm qua tôi còn thấy một nam nhân cao lớn vờ va xe đạp vòi tiền học sinh, miệng luôn nói không thiếu tiền, không cần tiền, nói đi nói lại cuối cùng cũng là vì tiền. Không thèm nói với anh nữa, tôi rất thành tâm, tiền tôi sẽ trả, 2000 đồng là đủ nhiều rồi đấy.

Trương Thắng tức tới bật cười:

- Cô chắc mẩm tôi vì muốn tiền của cô chứ gì? Cô biết công ty tôi lớn cỡ nào không? Tôi lái xe đi một vòng mất hơn nửa tiếng đấy.

- Ồ, xe bò chứ gì?

Em gái di động chẳng tin:

- Anh không muốn tiền, nhưng lại không trả di động cho tôi, vậy thì anh muốn cái gì?

- Muốn cô đấy, được không?

- Đồ vô sỉ!

- Tôi vô sỉ cũng là do cô ép! Cô là cái thá gì chứ, dù cho trong cuộc sống có gặp phải chuyện không hay cũng liên quan gì tới tôi? Điện thoại vừa mới thông là cô nói kháy người ta, lớn lối sai bảo, tôi là đầy tớ của cô à? Cô không kiểm điểm bản thân, lại đi đổ lỗi cho tôi. Này em gái, chắc em xinh đẹp lắm nhỉ?

https://thuviensach.vn

- Xinh đẹp, thế thì sao?

- Biết ngay mà, cái tính thối này của cô đều là do đám nam nhân xung quanh xun xoe chiều chuộng, nhường nhịn cô. Có điều tôi đếch cần gì của cô hết, tôi đếch nghe cô đấy.

Trong điện thoại im phăng phắc, mãi một lúc cô gái mới dùng giọng điệu tiêu chuẩn của nhân viên tổng đài, vừa thân thiết lại khách khí nói:

- Được rồi, là tôi không lịch sự. Xin hỏi anh có thể trả di động cho tôi không? Hiện giờ muộn lắm rồi, nhất định anh không tiện ra ngoài, anh có thể nói địa chỉ, mai tôi đi lấy là được. Anh xem, như thế có được không?

Trương Thắng nghe vậy khoái lắm:

- Như thế mới đúng, ngay từ đầu cô nói như vậy chúng ta chẳng cần cãi nhau. Đồng chí, tôi biết tâm tình của cô không tốt, có lẽ cô có lý do, tôi hiểu, nhưng cô không nên trút nó lên người khác. Tôi thấy quá nhiều những cô gái xinh đẹp suốt ngày vênh vênh kênh kiệu rồi, làm như nam nhân nói nhiều với cô ta thêm một câu là muốn lên giường với mình vậy.

- Lấy tôi ra mà nói, tâm tình tôi cũng không tốt, tôi vừa ở chỗ người ta về, rất mất mặt, rất hổ thẹn, không biết ngày mai còn dũng khí đối diện với người ta không, nhưng cô xem, tôi có nổi giận với cô không? Đó là chững chạc, là lý trí. Nói thật, cô mà cứ giữ cái tính đó, dù có đẹp như tiên, tôi nhìn cũng bực, con gái thông minh không coi dung mạo xinh đẹp thành cư cách của mình, ỷ vào nó ngang ngược...

Em gái đối diện nghe tới toàn thân run rẩy, tay siết chặt điện thoại như muốn bóp nát, nếu không phải sợ đánh thức cha mẹ thì cô đã lần nữa rống lên như sư tử rồi:

- Anh... Anh... Anh là Đường Tăng, tôi phục anh rồi! Chẳng qua chỉ là một cái điện thoại thôi, tôi không thèm, anh cứ giữ đi, không chừng giàu to

https://thuviensach.vn

đấy.

"Cạch!" Một cái, cúp điện thoại luôn.

Trương Thắng hoang mang:

- Mình có nói gì sai sao? Làm gì có, cô gái này thái độ kiểu gì vậy?

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Hại Người Không Lợi Mình (1)

Thực ra Trương Thắng không có ý tán gẫu dông dài với em gái di động, hôm nay y làm một chuyện hổ thẹn vô cùng, hận không thể kiếm cái lỗ nào đó mà chui xuống, lại không thể nói với bất kỳ ai, cho nên trong tiềm thức rất muốn tóm bừa ai đó giãi bày, nói chung là kiếm việc mà làm để không phải suy nghĩ là được.

Vừa vặn có em gái di động hoàn toàn xa lạ này, làm y có thể nói mà không có gánh nặng nào, nên cứ nói, nói mãi, không ngờ cô gái nghe y vòng vo cho rằng y không định trả điện thoại, còn muốn trêu ghẹo mình, nên cúp điện thoại.

Trương Thắng lắc đầu, lại ném cái di động xuống sô pha, thở dài:

- Con gái bây giờ làm sao thế nhỉ? Không muốn thì thôi, thật là...

Phải nói mặc dù sắp sửa kết hôn tới nơi, nhưng Trương Thắng vẫn không hiểu tâm lý các chị em cho lắm, có điều trải qua chuyện này, lòng y không còn khủng hoảng bất an nữa. Tắt đèn, đi ra ban công, nhìn về phía KTX phía đối diện, phòng Chung Tình đã tắt đèn, nhưng nhìn kỹ phát hiện hình như có chút ánh sáng.

- Chị ấy... vẫn chưa ngủ...

Trương Thắng đưa điếu thuốc lên môi, đến khi thuốc cháy gần hết mới nhận ra, dúi vào gạt tàn, do dự một hồi bấm số của Chung Tinh, vừa bấm xong dũng khí mãi mới tích góp được đã biến mất sạch sẽ, khi tiếng chuông bên kia vừa mới reo thì y lại vội tắt máy.

https://thuviensach.vn

Chung Tình nghe thấy di động kêu được nửa chừng thì tắt, nhíu mày cầm lên xem, thấy tên Trương Thắng, ngồi thừ ra rồi khẽ mỉm cười, sau đó rón rén đi về cửa sổ, nấp sau rèm nhìn về văn phòng của Trương Thắng, nơi đó tối om, một lúc lâu trong bóng tối có ánh lửa lóe lên rồi tắt, trái tim cô cũng nhảy một cái.

Trương Thắng cầm di động lên rồi lại bỏ xuống, không biết tới lần thứ mấy cũng không có nổi dũng khí để nói một câu hoàn chỉnh: Xin lỗi chị.

Chung Tình ngồi bên máy vi tích đối chiếu sổ sách, di động để trên bàn, thi thoảng lại đưa mắt nhìn, nhưng nó không bao giờ vang lên lần nữa.

******

- Ừ, vậy nói chuyện tới đây thôi, lát nữa tôi tan ca rồi. Ha ha, em gái di động, thích nói chuyện với tôi nhỉ, có phải vì tôi thần bí và hóm hỉnh không?

Trương Thắng cầm di động nói đùa, ba ngày, chỉ vẻn vẹn ba ngày, bọn họ từ kẻ thù trở thành bạn thân thiết không gì không nói, đại khái đây chính là sự ưu việt của phương thức giao lưu qua internet: Anh không có bất kỳ gánh nặng nào, có thể thoải mái thổ lộ suy nghĩ trong lòng, phương thức giao lưu như thế có thể khiến những người hợp ý nhau nhanh chóng tiếp cận đối phương, trở thành bạn bè.

Hiện giờ ai cũng có thể dễ dàng giao lưu với nhau trên mạng, nhưng đó là năm 1997, Yahoo Messenger phải một năm nữa mới xuất hiện, QQ thì phải đợi thêm vài năm, mà Trương Thắng đến di chuột trên máy vi tính cũng thấy nó là điều kỳ diệu nữa là. Vậy là cơ duyên tình cờ, chiếc di động đã thay thế công năng QQ, giúp y lần đầu tiên tán gẫu với người không hề quen biết.

Áp lực công việc, quan hệ xã giao phức tạp, cái gì cũng có thể nói, nghĩ gì cũng có thể nói, nó đã thành phương pháp giúp Trương Thắng hóa giải

https://thuviensach.vn

áp lực công việc.

Thực ra tối hôm sau Trương Thắng nảy lòng từ bi, gọi điện lại cho em gái di động, nói không chấp sự ngang ngược vô lý của cô nữa, muốn trả lại di động.

Cô gái bên kia đang ngắm nghía chiếc Ericsson 388, đó là di động mà em họ cô mua cho, nghe nói chị mình mất di động, thằng lưu manh chó chết nào đó nhặt được không chịu trả, lại còn mỉa mai trêu ghẹo, đứa em họ con nhà giàu cười không đứng lên nổi, khiến em gái di động nổi cơn tam bành.

Thấy sắp gặp tai bay vạ gió, thằng em xui xẻo lập tức nghĩ cách cứu vãn, chạy ra bưu điện, mua ngay cho cô một cái di động mới. Đúng lúc đó em gái di động nhận được điện thoại của Trương Thắng, căn bản không tin lời y, nhận định tên lưu manh mồm mép này muốn ve vãn con gái nhà lành, rống lên:" Đi chết đi!" Rồi cúp điện thoại.

Trương Thăng sau đó gọi điện tới vài lần, lần nào cũng kết thúc trong cãi vã, em gái di động bị thái độ hờ hững bình thản, thi thoảng lại đóng Đường Tăng giáo huấn của y, làm tức mốn điên luôn. Có điều từ đó cô cũng tìm được con đường phát tiết áp lực công việc, tâm tình không tốt là gọi điện chửi Trương Thắng một hồi không cần lý do cũng không chút khách sáo, thế là hai người thành đôi bạn quái lạ.

Lúc này nghe Trương Thắng trêu ghẹo, em gái di động hừ một tiếng:

- Bớt ảo tượng đi, tôi không tìm thấy anh thôi, nếu không tôi đánh anh răng rơi đầy đất, tật nguyền luôn. Biết vì sao tôi muốn tìm anh nói chuyện không? Hừ hừ... Là muốn anh dùng hết tiền còn lại trong máy, cho anh khỏi chiếm lợi của tôi.

Trương Thắng tặc lưỡi:

https://thuviensach.vn

- Cái này cũng tính toán nữa, nữ nhân đúng là giỏi tính toán.

Em gái di động đắc ý:

- Đương nhiên rồi, số học cấu thành thế giới, số học là tính toán. Nữ nhân giỏi tính toán nhất, cho nên...

Trương Thắng là một thính giả rất tận chức, cho nên thấy cô ngừng lại, vội hỏi tới:

- Cho nên làm sao?

- Cho nên nữ nhân là thế giới.

- Ồ!

Cô gái đời mãi không thấy phản hồi nào khác, tò mò hỏi:

- Có ý kiến bất động sao?

Trương Thắng nhịn cười:

- Không có.

- Coi như anh biết điều.

Trương Thắng đủng đỉnh nói:

- Đương nhiên biết điều, logic của cô đúng mà, cô là nữ nhân, nên cô là thế giới, tôi hoàn toàn đồng ý.

- Hi hi.

- Còn thượng đế tạo ra nam nhân để quản thúc thế giới, tôi là nam nhân, cô là thế giới, cho nên...

https://thuviensach.vn

Em gái di động không cho y nói hết, "phì" một tiếng, bổ xung:

- Cho nên lưu manh thành tính.

Rồi cúp điện thoại.

Trương Thắng huýt sáo vui vẻ.

Hôm nay tâm tình Trương Thắng rất khoan khoái, vì hôm nay là thứ sáu, cứ cuối tuần y lại lái xe về thành phố, gặp Tiểu Lộ, gặp người nhà.

Ngoài ra cánh tay trái phải của y là Sở Văn Lâu và Chung Tình mặc dù bất hòa, quan hệ với y cũng trở nên phức tạp, có điều ở mặt công tác đều rất có nguyên tắc, không đem tình cảm cá nhân, làm y thở phào nhẹ nhõm.

Từ sau buổi tối ngày hôm đó, Trương Thắng thấy Chung Tình như mèo thấy chuột, luôn tránh né cô. Có điều hai người làm việc trong một công ty, Chung Tình phụ trách 1/3 nghiệp vụ, là tổng giám đốc, Trương Thắng không cách nào tránh mặt được, Chung Tình tự nhiên như không, Trương Thắng thấy thế cũng dần bình thường lại, câu xin lỗi kia không dám nói ra nữa, vì thế luôn có chút áy náy với cô, cũng trách mình hèn, dù sao thì thở phào.

Sở Văn Lâu thì chuyến này nổi giận thật rồi, gặp Trương Thắng luôn mặt nặng mày nhẹ, được cái hắn công tư phân minh, vẫn làm đúng chức trách của mình, nên Trương Thắng không để trong lòng.

Hắc Tử mấy ngày qua thường xuyên tranh thủ thời gian rảnh tới thăm Bạch Tâm Duyệt, mục đích không cần nói, muốn thị uy với Sở Văn Lâu. Tên này xưa nay luôn hung bạo, mười sáu tuổi đã vào trại giáo dưỡng, nổi tiếng vì đánh nhau, công nhân trong lò mổ không một ai dám kiếm chuyện với hắn.

https://thuviensach.vn

Mặc dù nghe lời khuyên của Trương Thắng và bạn gái, không đi kiếm chuyện với Sở Văn Lâu, có điều mỗi lần tới thăm Bạch Tâm Duyệt, Hắc Tử luôn mang theo con dao mổ lợn, nhìn thấy Sở Văn Lâu là lấy dao ra liếm cười gằn, phối hợp với bộ mặt bợm trợn của hắn, thực sự người non gan dễ són đái.

Hắc Tử cao tới 1m 83, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, tráng kiện như trâu, nhìn thôi đã thấy áp lực, tay lại lúc nào cũng lăm lăm con dao loang loáng, Sở Văn Lâu vừa béo vừa lùn, nên Hắc Tử nhìn hắn không khác gì nhìn một con lợn. Sở Văn Lâu trước kia không biết Bạch Tâm Duyệt có bạn trai kinh dị như vậy, hắn thấy Hắc Tử là tim đập chân run, làm gì còn ý đồ nào với Bạch Tâm Duyệt nữa, nên bề ngoài an phận hơn rất nhiều.

Kỳ thực Trương Thắng cũng thắc mắc lắm, tại sao cô gái lành như cục đất lại thích thằng cha dễ sợ này, có điều tất nhiên là không thể hỏi.

Trương Thắng sau khi hết giờ làm, căn dặn công việc với đội trưởng đội bảo vệ Lý Vịnh Mưu và Sở Văn Lâu, sau đó lái xe về thành phố.

Vốn định rủ cả Quách Y Tinh về cùng, cho nên Trương Thắng lái xe vòng qua lò mổ, mới biết hiện nghỉ hè, Triệu Kim Đậu đưa con về gửi ông bà ở nông thôn rồi, Quách Y Tinh không về nữa, hắn đang cùng đám Hắc Tử ngồi ở quán rượu ngoái cổng lò mồ tán gẫu, thấy tổng giám đốc tới, cả đám giết lợn ùa lên mời rượu, Trương Thắng chạy mất dép.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Hại Người Không Lợi Mình (2)

Quách Y Tinh vừa ngâm nga vừa đi tới cái rạp chiếu phim nhỏ cách lò mổ không xa, chủ rạp chiếu phim bình thường tới lò mổ mua ít đồ về nhắm rượu, nên nhận ra hắn ngay, cười toét miệng lên đón:

- Giám đốc Quách, quý hóa quá, không cần vé đâu, tôi tới chỗ anh lần nào cũng được anh cho cái này cái kia, làm sao dám nhận tiền của anh... Tiểu Đỗ, mang cho giám đốc Quách ít đồ ăn vặt với nước giải khát.

- Ha ha, vậy tôi không khách khí nhé.

Quách Y Tinh không từ chối, ngày lò mổ làm thịt mấy trăm con lợn bò dê các loại, thi thoảng người ta đến, cho một hai cái đuôi, hay tai lợn gì đó, chẳng bõ tính tiền, hắn cũng là người thoải mái xởi lởi, nên người sống xung quanh ai nghe tới giám đốc Quách chả giơ ngón cái lên.

Đủng đỉnh đi vào phòng bao, phòng bao đơn giản lắm, gọi cho oai là chính, đơn giản dùng vài tấm liếp ngăn cách riêng vài vị trí đẹp cho khách Vip, chả biết ông chủ học từ đâu.

Khu khai phát mới xây dựng, công nhân các xĩ nghiệp bình thường chẳng có gì giải trí, thường xuyên tới đây xem phim, nên đồ đạc hư hao nghiêm trọng, chỗ ngồi trong phòng bao này cũng vậy, đệm xẹp dí rồi, chả còn chút êm ái nào.

Hôm nay xem phim Nhật ký đại trượng phu, đây là một bộ phim hài, lúc này đang đến đoạn Châu Nhuận Phát chân đạp hai thuyền, bị hai người bạn gái là Diệp Thiến Văn và Vương Tổ Hiền phát hiện, cố ý dày vò hắn, làm

https://thuviensach.vn

hắn rời cái giường này lên cái giường kia, đang cười hô hố, ao ước khi nào mình cũng được trái ôm phải ấp thì nghe ở cửa phòng chiếu phim có người gọi to:

- Anh Quách, Quách Y Tinh! Quách Y Tinh ra đây.

Trong phòng chiếu phim toàn là công nhân thô lỗ, nghe thấy ồn ào là chửi bới om xòm, đem toàn bộ nữ giới trong nhà thằng phá đám kia hỏi thăm khắp lượt.

Quách Y Tình từ chỗ ngồi phòng bao đứng lên, nheo mắt nhìn, chưa thấy ai đã lớn tiếng chửi:

- Ai, chuyện đéo gì mà mò tới tận đây?

- Anh Quách!

Người kia xác nhận được vị trí Quách Y Tinh, lần mò tới:

Nương theo anh sáng màn hình, Quách Y Tinh nhận ra bảo vệ Kiều Vũ, là huynh đệ thân thiết bên kho lạnh, nhổ phì vỏ hạt dưa đi, gọi:

- Ngồi xuống đây cùng xem, hài lắm, cậu tìm tôi có chuyện gì?

Kiều Vũ cũng đơn giản, Quách Y Tinh bảo hắn ngồi là hắn ngồi xuống ngay, ai ngờ cái ghế bên cạnh hỏng rồi, ngồi một cái ngã oạch xuống đất, kêu lên đau đớn.

Quách Y Tinh đưa bàn tay nần nẫn thịt bợp cho hắn một phát vào gáy:

- Im mồm cho người ta đang xem phim.

Kiều Vũ không kịp xoa mông, ghé vào tai Quách Y Tinh thần bí nói:

- Anh Quách, em nghe được chuyện lớn...

https://thuviensach.vn

- Biến, biến, xa ra chút, không biết bản thân mồm thối à?

Kiều Vũ cười nịnh, lùi lại đúng một chút:

- Anh Quách, em nghe được một chuyện lớn, thật đấy.

Quách Y Tinh mắt dán vào màn hình, lơ đễnh nói:

- Đang nghe đây.

Kiều Vũ nhìn quanh quất, như sợ ai nghe thấy, lại ghé tới gần:

- Anh, hôm nay tổng giám đốc về thành phố, em có người huynh đệ cực thân cũng ở trong công ty cho biết, theo hắn có vụ làm ăn, em hỏi chuyện gì, anh đoán xem hắn nói sao?

- Nói sao? Đừng làm người ta tò mò.

- Hắn nói, trộm thịt trong kho lạnh mang đi bán.

Quách Y Tinh giật mình, thu hồi ánh mắt từ màn hình lại, không cắn hạt dưa nữa, nghiêm giọng hỏi:

- Ai nói, tin tức có đáng tin không?

- Anh Quách, tuy thường ngày em lắm mồm thích phét lác tí, nhưng chuyện này em dám đùa sao?

Quách Y Tinh cho hắn một cái bợp:

- Ai nói, kể tỉ mỉ ra xem.

Kiều Vũ không dám lằng nhằng nữa, đem nguyên bản kể từ đàu tới cuối, chuyện do người bạn từ nhỏ Giang Ninh kể với hắn, hai người thân như anh em, Giang Ninh muốn rủ hắn cùng kiếm tiền, Kiều Vũ mới đầu động

https://thuviensach.vn

lòng, hỏi ra mới biết là trộm vật tư trong nhà máy liền hoảng sợ. Hắn nhát gan, không dám làm, khuyên bạn mình đừng làm.

Giang Ninh cười khẩy, bảo với hắn chuyện này do phó tổng giám đốc Sở Văn Lâu sai làm, nghe đâu đội trưởng bỏa vệ Lý Vịnh Mưu cũng là đồng mưu, có chuyện gì người ta gánh hộ, không nguy hiểm gì cả không ít người trong phòng bảo vệ tham gia rồi. Kiều Vũ vẫn không chịu, Giang Ninh dặn dò mãi không được nói cho ai khác nghe, hắn tin Kiều Vũ là anh em thân tới độ mặc chung một cái quần, sẽ không để lộ.

Kiều Vũ mới đầu cũng giữ kín chuyện này, nhưng về nhà càng thấy bất an, tổng giám đốc rất tốt, công ty đãi ngộ cao, nếu bị người ta phát hiện, không những mất việc còn ngồi trong đồn vài ngày. Vả lại đây là công ty của mình, nếu để xảy ra loại chuyện trộm cắp, ảnh hưởng tới kinh doanh chữ tín, thế nào lương thưởng cũng bị ảnh hưởng. Mà sao giám đốc Sở lại sai người trộm của chính công ty mình, chuyện này rất không bình thường, nhất định là chuyện lớn.

Hắn là tên non gan, dấu chuyện lớn như thế lòng thì không yên, bị cha hắn phát hiện, gặng hỏi mãi, đành khai ra, cha hắn cuống lên, con trai kiếm được công việc tử tế không dễ, mắng chửi hắn ngu, giữ bí mật cho người ta, chẳng may người ta bị bắt kéo cả mày vào, không phải thành đồng phạm à? Ông già làm nông tư tưởng rạch ròi, bắt con trai đi khai báo với ông chủ.

Kiều Vũ không có số điện thoại của Trương Thắng, không dám nói qua tai thêm người nào nữa, nhớ ra Quách Y Tinh là bạn thân của tổng giám đốc, hai người quan hệ cực tốt, không ngại lò mồ bẩn thỉu nặng mùi, thường xuyên tới trò chuyện, nên tìm Quách Y Tinh.

Quách Y Tinh mặt âm trầm, làm sếp một thời gian gan cũng lớn hơn trước, trấn tĩnh hơn, công ty vừa có chút danh tiếng, nếu để Sở Văn Lâu phá hoại, gây dựng lại rất khó. Tên đó tuy là người của Trương Nhị Đản,

https://thuviensach.vn

thực tế đã là phó tổng giám đốc công ty, còn chưa thỏa mãn, tham cả chút lợi nhỏ này? Đúng là thứ khốn kiếp.

- Đi, đi ngay.

Quách Y Tinh nhảy dựng lên, kéo Kiều Vũ hùng hổ ra ngoài, lấy cái mobile to tướng ra, hắn không thích cái di động bé tí, nói đó là đồ chơi nữ giới, nam nhân là phải dùng cái to thế này mới uy:

- A lô, giám đốc, có chuyện rồi...

Trương Thắng vừa cùng Tiểu Lộ và người nhà ăn cơm xong, mọi người đang quây quần trò chuyện, nghe thấy chuyện này thì bùng nổ, lập tức dặn:

- Anh theo dõi sát bọn chúng, đừng báo cảnh sát, tôi về ngay.

- Lại đi, về nhà chưa ngồi nóng chỗ lại muốn đi, tiền thì kiếm bao nhiêu cho đủ...

Bà Trương rất phiền lòng, con trai thành đạt rồi, đáng lẽ bà nên vui mới đúng, nhưng nhìn con râu ria lởm chởm, cuối tuần ăn một bữa cơm với gia đình cũng không được yên, trút giận lên người khác:

- Có phải thằng Quách Béo gọi điện không?

Trương Thắng háy mắt với Tiểu Lộ cầu cứu, những lúc thế này chỉ có vợ tương lai mới giúp nổi thôi.

....

Bên kia Kiều Vũ thấy Quách Y Tinh mặt mày âm trầm thì rối rít nói:

- Anh Quách, người huynh đệ này của em từ nhỏ đã thế, có hơi thiếu suy nghĩ, thật đấy, hắn toàn bị người ta lợi dụng. Vả lại hắn nếu không kể với

https://thuviensach.vn

em thì em cũng không cách nào nói cho anh, nhờ anh nói đỡ với tổng giám đốc, đừng truy cứu hắn, nếu không em không còn mặt mũi nào gặp lại hắn.

Quách Y Tinh vung vẩy cái di động, bực mình nói:

- Được rồi, được rồi, đợi bắt được người rồi tính sau...

Nhìn Kiều Vũ một lượt đánh giá, tên này vừa gầy ốm vừa non gan:

- Bằng vào bộ dạng ăn hại này của cậu, thêm tôi nữa, hai chúng ta chẳng làm được gì, cần kiếm thêm viện binh, ai đó chắc chắn không bao giờ bị họ Sở kia mua chuộc … ai bây giờ?

Phải rồi, tìm Hắc Tử, có hắn chẳng sợ cha con thằng nào, Quách Y Tinh được Trương Thắng kể cho nghe chuyện hay ho Sở Văn Lâu làm với bạn gái Hắc Tử...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Hại Người Không Lợi Mình (3)

Nhà Hắc Tử ở thôn Tiểu Vương Trang cũ, nay đã sát nhập vào thôn Đại Vương Trang, đổi tên thành thị trấn Kiều Tây, vì mảnh đất trước kia Trương Thắng mua ở chính giữa, nên tới các nơi trong thị trấn đều không xa lắm, vị trí vô cùng đắc địa. Quách Y Tinh dẫn Kiều Vũ chạy một mạch tới nơi, căn nhà hai tầng bằng gạch khang trang, có cả sân vườn, bao quanh là hàng rào sây bằng gạch, trời mới tối mà trong nhà đã tắt đèn, đó là thói quen cũ ở nông thôn, ngủ rất sớm.

- Hắc Tử, có nhà không?

Quách Y Tinh vừa đưa tay gõ cửa thì chó trong sân đã sủa điên cuồng:

Đèn trong nhà bật sáng, một bóng người cao lớn tay cầm đèn pin đi ra, quát:

- Ai đấy, nửa đêm canh ba rồi còn làm ầm ĩ cái gì.

Rồi đá con chó:

- Im đi.

Con chó không sủa nữa, nhưng miệng vẫn gầm ghè, Quách Y Tinh nói lớn:

- Hắc Tử, tôi đây, mau mở cửa, có chuyện gấp.

- Anh Quách, sao vậy, có chuyện gì?

https://thuviensach.vn

Hắc Tử đi nhanh tới mở then cài, Quách Y Tinh vừa bước chân vào sân thì con chó đen to tướng xồ tới, may mà có xích, nếu không hắn thế nào cũng mất miếng thịt, Quách Y Tinh sợ nhảy dựng lên.

- Cút đi!

Hắc Tử đá con chó một cái, nó lùi lại vẫn nhìn Quách Y Tinh gườm gườm:

Quách Y Tinh cẩn thận tránh con chó thật xa, kể vắn tắt câu chuyện, Hắc Tử nghe xong hưng phấn:

- Anh Quách, dù anh không tới, chỉ cần thằng em này mà biết tin là sẽ đi thịt hắn. Mẹ nó chứ, dám bắt nạt bạn gái em, em nhịn nó lâu rồi, ha ha ha, anh Quách, vào nhà, em gọi điện thoại.

- Này chọn người nào đáng tin ấy, kẻo lộ, họ Sở đó mua chuộc được không tin người trong công ty rồi.

Hắc Tử vỗ ngực:

- Anh yên chí đi, toàn là chiến hữu của em thôi.

Ở thị trấn mới này nhà đồ tể nào cũng khá giả, còn hơn rất nhiều công chức bình thường trong thành phố, lại thêm mới lập trấn, nên cục điện tín ưu đãi lắp điện thoại, rất nhiều nhà đã có điện thoại.

- Ê Cương Tử, mẹ nó đừng rườm lời, lập tức tới đây, mang theo đồ nữa, tới muộn không có phần đâu, tới đây rồi biết nguyên do... Đã bảo tới rồi nói. À, Hồ Tử không có điện thoại, sang gọi cả nó nữa. Nhanh!

- A lô, Cẩu Tử à, mẹ nó đừng rườm lời! Ặc... Chú Tư ạ, dạ cháu là Hắc Tử, vâng vâng vâng, cháu là thằng mất dạy, mai cháu để chú chửi thoải

https://thuviensach.vn

mái. Chú gọi cho cháu Cẩu Tử, bảo nó tới nhà cháu... Cẩu Tử à, mày tới nhà tao đi, xách đồ chơi theo, có trò hay, đừng hỏi, tao nói hay là hay!

- Bình Tử? À, Tiểu Thúy, sao lại là cô nhận điện thoại, dày vò Bình Tử nửa đêm còn chưa cho nó ngủ... Để chừa cho nó ít dầu chứ, hút cạn nó sớm là cô làm quả phụ sống sớm đấy, tới lúc đó cô nhờ tôi, tôi nên giúp hay không? … Ha ha ha, gọi nó dậy đi, tới nhà tôi ngay cho chuyện gấp. Nhiều lời, ai học cái xấu của ai? Còn lằng nhằng tôi đè cô ra...

Quách Y Tinh nghe Hắc Tử nói chuyện điện thoại, miệng co giật, cảm giác tự nộp mình vào ổ phỉ.

Hắc Tử gọi liền tám chín cú điện thoại, còn bảo họ thông báo cho đám huynh đệ khác, cúp điện thoại rồi, xấu hổ xoa tay:

- Giám đốc Quách, anh Quách, nhà quê bọn em nói chuyện thô tục, chắc anh không quen...

Quách Y Tinh cười khan:

- Ha ha, quen, quen rồi...

Một chiếc Mercedes lao như tên bắn trên con đường quốc lộ dẫn tới trấn Kiều Tây, người chưa tới nơi, nhưng tim Trương Thắng đã bay tới công ty rồi, lòng phẫn nộ cực điểm.

Y ngàn vạn lần không ngờ Sở Văn Lâu lại dùng cách lưỡng bại câu thương này để hả giận, làm vậy với hắn không có chút ích lợi gì, nhưng hắn vẫn làm. Hại người không lợi mình, chỉ vì muốn khoái cảm được báo thù, hắn là tên tiểu nhân cực phẩm rồi.

" Biết người biết mặt không biết lòng, sao trước kia không nhìn ra hắn là kẻ mặt người dạ thú như thế? Chẳng lẽ mình ngăn cản hành vi bỉ ổi của hắn là sai? Nếu hai người cam tâm tình nguyện, dù trốn chồng lừa vợ đi chăng

https://thuviensach.vn

nữa mình cũng chẳng thèm can thiệp, đằng này hắn lợi dụng chức quyền dồn ép uy hiếp người ta, nếu mình ngó lơ, sớm muộn gây chuyện lớn. Cái gì chưa nói, riêng tên Hắc Tử kia không dễ dây vào, con mẹ nó, mình cứu cái mạng chó của hắn, hắn lại cắn mình."

Trương Thắng nghiến răng ken két, thấy đường vắng vẻ không xe cộ mấy, điều chỉnh hướng vô lăng, rút di động ra, bấm số dùng nhiều nhất.

- A lô, chị Chung!

- Giám đốc, làm sao gọi điện muộn thế?

Chung Tình đưa tay kéo chăn đầu giường, cô chuẩn bị đi ngủ, nên đã cởi hết quần áo rồi, dù nói chuyện qua điện thoại, nhưng đó là Trương Thắng, khiến cô cảm giác thiếu tự nhiên, là lạ, trước kia chỉ coi y như em trai, nhưng xảy ra chuyện như thế, làm sao đơn thuần coi y là em trai được:

Trương Thắng nói nhanh:

- Tôi vừa gọi điện cho Trương lão gia tử, nhưng ông ấy tắt máy rồi. Chị thử thông qua con đường khác liên hệ với ông ấy, nếu được thì mời ông ấy tới công ty chúng ta một chuyến ngay.

- Được, tôi làm ngay...

Chung Tình nghe thấy tiếng gió thổi ù ù qua điện thoại, lo lắng dặn:

- Giám đốc đang về công ty, lái xe cận thận đấy, vội vàng không giải quyết được gì. Xảy ra chuyện gì?

Trương Thắng hừ một tiếng:

- Không có gì, chị liên hệ được với Trương lão gia tử thì bảo ông ta nhất định phải tới, liên quan tới người nhà của ông ta, tôi không định đoạt được. Còn nữa, chị ở nguyên trong phòng, tránh bứt dây động rừng.

https://thuviensach.vn

Chung Tình nghĩ ngay tới Sở Văn Lâu, biết chuyện nghiêm trọng, không nhiều lời nữa, cúp điện thoại, bắt đầu tìm cách liên hệ với Trương Nhị Đản.

.....

- Nhanh lên một chút, chuyển ra nhanh.

Một người đứng ở cửa kho lạnh số hai, tay cầm đèn pin chiếu vào trong, thấp giọng thúc giục, bốn công nhân vai kê bao tải, vác từng nửa con lợn đông lạnh lên chiếc xe ba gác bên ngoài.

Quách Y Tinh và Kiều Vũ vì không biết bọn chúng có bố trí trạm gác ngầm không, nên không đi bằng cửa mà leo tường vào, nấp trong bóng tối, lặng lẽ quan sát. Quách Y Tinh lẩm bẩm:

- Chúng phải làm cách tốn công này tức là thằng khốn đó không mua chuộc được nhiều người, gác cửa và người phòng bảo vệ còn chưa theo hắn hết. Giờ chúng phải phải chuyển thịt lợn ra góc tường, ném ra ngoài rồi mới đưa lên xe được, tốn công hơn nhiều. Hi vọng đám Hắc Tử đến kịp.

Kiều Vũ như gà sắp bị cắt tiết, vẫn ghé tai Quách Y Tinh thì thầm:

- Anh Quách, huynh đệ em đầu óc đơn giản, người ta bảo sao làm thế, là thằng ngốc. Anh nhớ nói tốt với tổng giám đốc, đừng làm khó hắn.

Quách Y Tinh sốt ruột, đẩy cái mặt của hắn ra:

- Biết rồi, theo dõi sát vào, nếu bắt được hết đám khốn nạn này, sẽ chia nửa công lao cho thằng huynh đệ ngốc của cậu.

Bấy giờ có người đi về phía tên đang cầm đèn pin, có đốm sáng nhỏ lóe lên, chiếu rõ mặt hắn, là Sở Văn Lâu đang bật lửa hút thuốc.

Tên cầm đèn pin cười:

https://thuviensach.vn

- Giám đốc Sở, chiêu này hơi bị độc.

Nghe giọng thì là Lý Vịnh Mưu, do Sở Văn Lâu phái tới thay Quách Y Tinh làm đội trưởng đội bảo vệ.

Khi Quách Y Tinh làm đội trưởng, tên này đã có mặt trong công ty, là thân thích của một lãnh đạo cục kiểm định chất lượng, huyện quan không bằng hiện quản, làm nghề thực phẩm thế nào cũng phải nể mặt cái cục này, nên cho hắn làm bảo vệ. Lý Vịnh Mưu ỷ quan hệ bên trên, nên thường xuyên bỏ việc chơi bời, song hắn cũng có cái hay, là người bản địa, thông thạo chỗ ăn chơi ở xung quanh, khéo nịnh bợ, nên được lòng Sở Văn Lâu. Khi Quách Y Tinh vừa đi, Lý Vịnh Mưu liền được Sở Văn Lâu đưa lên làm đội trưởng.

Sở Văn Lâu cười nhạt:

- Vô độc bất trượng phu! Các anh em, chịu khó lên, bán được bao nhiều tiền cho hết các cậu chia nhau.

Mấy tên kia nghe vậy càng hăng hái, bán đi chỗ này chia nhau đủ ăn cả năm rồi. Quách Y Tinh lửa giận bốc cao vạn trượng, sốt ruột chửi:

- Mẹ nó Hắc Tử, nhanh lên không chúng nó chạy hết.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Ba Ba Trong Rọ

Hắc Tử đang ở nhà điều binh khiển tướng, đám huynh đệ của hắn đều cùng thôn xã, cho nên không bao lâu lần lượt đạp xe tới, nửa tiếng thôi đã tụ tập được hai mấy người, toàn là công nhân lò mổ, tên nào tên nấy vai u thịt bắp, mặt mũi hung tợn, hông gài dao mổ lợn, vai đeo dây thừng, tên xe đạp còn cả gậy đánh lợn dính máu.

Khi giết lợn để cho tiện lấy tiết, bọn họ trói lợn treo lên, lấy gậy đập một trận, sau đó dao cứa cổ, cho nên chẳng cái gậy nào sạch, đều dính máu tanh, sát khí ngút trời.

Hắc Tử sợ đánh thức cha mình, đứng ngoài sân giơ đèn pin làm một bài diễn văn ngắn:

- Các huynh đệ, lò mổ chúng ta vì sao làm ăn tốt như thế? Là do ông chủ lớn, tổng giám đốc Trương, nay có kẻ muốn chơi bẩn, phá hoại kho lạnh, còn là người trong công ty, nói cho mọi người biết, chính thằng ngu họ Sở. Thứ ăn trong rào ngoài, hắn phá hoại công ty này, không phải đập vỡ chén cơm của chúng ta hay sao? Anh Quách đã dẫn người đi trước trông chừng, nhất định phải bắt cả người lẫn tang vật.

- Mẹ nó, thứ chó má, ghét nhất bọn tráo trở hai mặt.

- Khỏi nói nhiều, đi xin bọn nó tí tiết.

Cả đám đầu trâu mặt ngựa hùng hổ giơ hàng lên như chuẩn bị tạo phản.

https://thuviensach.vn

Thế là Hắc Tử đi đầu, theo sau là hơn hai mươi tên đại hán tay lăm lăm vũ khí, nghênh ngang đi trên đường, như là đại ca xã hội đen, ai nấy trông cảnh này đều tránh xa, sợ tai bay vạ gió.

Tới cổng công ty Bảo Nguyên, Hắc Tử không biết Quách Y Tinh mai phục ở đâu, sai hai người leo tường vào ép Lão Hồ phòng bảo vệ mở cửa.

Hai bản vệ xách đèn pin xuất hiện, còn chưa kịp ra vẻ uy phong đã bị chục con dao phay sáng loáng làm sợ té đái vãi phân, bọn họ không phải đồng mưu với Sở Văn Lâu, cho rằng có cướp tới nhà, chân tay nhũn ra, muốn gọi điện báo cảnh sát, nhưng bị đám người Hắc Tử chĩa dao vào mặt, không dám cựa quậy cả đầu ngón chân.

Hắc Tử không biết ai là tay chân của Sở Văn Lâu, nên đề phòng vạn nhất, nên tóm toàn bộ bảo vệ, trói như trói lợn rồi nhốt trong phòng, dẫn đám huynh đệ còn lại cùng nhau đeo dây thừng, xách dao, vác gậy, rầm rộ tiến tới kho lạnh.

Quách Y Tinh đang như lửa đốt đít, ba cái xe của nhóm Sở Văn Lâu đã chất đầy lợn đông lạnh, đang chuẩn bị chuyển ra tường, để mỗi Kiều Vũ lại, định chạy đi tìm Hắc Tử thì gặp họ, mừng rỡ kêu lên:

- Mau, mau chúng trong kho lạnh, chặn lấy.

- Anh Quách yên tâm, chúng nó có đông hơn cũng chẳng đánh nổi bọn em, hôm nay không đứa nào thoát hết!

Hắc Tử đảm bảo:

- Khoan, thằng cha đó gian lắm, không khéo nói đổi trắng thay đen vu vạ chúng ta, làm thế này …

Quách Y Tinh thì thầm:

https://thuviensach.vn

***

Trong kho lạnh, Sở Văn Lâu lấy ra một đống công cụ, bảo đám tâm phúc:

- Mau, phá hết máy làm lạnh, tháo cả ốc vít ra.

Lý Vịnh Mưu chần chờ, đã trộm thịt lợn đi bán, thế là đủ, còn phá cả kho lạnh, có quá ác không:

- Anh Sở, chúng ta kiếm ít tiền, cho họ Trương một bài học là đủ, cần gì phá cả kho lạnh?

- Cậu hiểu cái gì?

Sở Văn Lâu trong kho lạnh rất vang, phối hợp hơi lạnh và ánh sáng đèn pin, như từ dưới mộ truyền ra:

- Có mấy cái xe thịt mà tưởng to à, chưa đủ khiến họ Trương đó xót đâu. Mục đích của tôi là phá kho lạnh, thịt lợn chỉ là tiện tay mang đi thôi, làm nhanh lên.

Lý Vịnh Mưu thấy hắn nổi giận, vội vâng dạ sai người làm.

Sở Văn Lâu cầm đèn pin chiếu hộ bọn chúng:

- Tháo cả ống đồng dẫn hơi lạnh mang đi, lát nữa phá cả cửa nữa, như thế mới an toàn.

Lý Vịnh Mưu chà xát bày tay không còn linh hoạt lắm vì lạnh, nghi hoặc hỏi:

- Vì sao?

https://thuviensach.vn

- Nếu chỉ ăn trộm thịt, cảnh sát hoài nghi là người bên trong làm, còn nếu phá hỏng thiết bị, vậy rõ ràng là do báo thù phá hoại, bọn họ điều tra trước tiên là những công ty có mâu thuẫn, không để ý tới chúng ta. Bề ngoài nhìn vào giống như có kẻ phá cửa đột nhập, phá hoại kho lạnh, thuận tiện lấy cả thịt cùng ống đồng đem bán, sẽ không ai hoài nghi người trong nhà máy hết.

Lý Vịnh mưu giơ ngón cái:

- Anh Sở đúng là cao minh.

Sở Văn Lâu cười đắc chí:

- Lát phá thêm hai kho lạnh nữa, làm giả không phá được cửa xông vào, nên trộm ống dẫn ở bên ngoài...

Hắn vừa nói tới đó thì nghe thấy đằng sau kêu "ầm ầm", quay ngoắt người lại, chỉ thấy cửa kho lạnh từ từ hạ xuống, "sầm" một tiếng, bốn phía tối om, chỉ còn lại ánh sáng duy nhất từ cái đèn pin của hắn.

"Á!" Lý Vịnh Mưu ré lên chói lói như nữ nhân, ôm cánh tay run giọng hỏi:

- Anh... Anh Sở, chuyện gì thế?

Bên ngoài, Quách Y Tinh cười vang:

- Thế là xong! An hem khóa lại, phong tỏa toàn bộ bọn chúng ở đây, bắt ba ba trong giọ.

Sở Văn Lâu nghe vậy tái mặt, loại này mưu đồ xấu thì có thừa, nhưng năng lực làm việc xấu thì có hạn, Trương Thắng vừa mới về thành phố là hắn cho rằng ở nơi này mình là trùm rồi, tính cảnh giác giảm mạnh, dù sao không phải là kẻ phạm tội chuyên nghiệp, ngay cả người canh phòng cũng

https://thuviensach.vn

chẳng có, kết quả bị đám Quách Y Tinh dễ dàng nhốt cả đám trong kho lạnh.

Đám người ở bên trong lao ra cửa, cầm bulong ra sức đập cửa, đập tới băng bên trên rơi ào ào, cửa kêu thùng thùng như đánh trống, người bên ngoài không thèm để ý, mặc bọn chúng van xin hứa hẹn cái gì cũng lờ đi, được một lúc tiếng động bên trong mỗi lúc một nhỏ.

Hơn nữa tiếng sau xe của Trương Thắng tới nơi, vừa xuống xe nhìn thấy mấy người tay lăm lăm dao phay đứng gác phòng bảo vệ, đã được Quách Y Tinh gọi điện báo qua tình hình, không tốn thời gian ở đó, chạy thẳng tới kho lạnh.

Kho lạnh là công ty con của tài chính Bảo Nguyên, trước kia tách riêng nó ra là để nó khỏi phải đóng cái mác Bảo Nguyên bên trên, đồng thời tạo cho người ngoài cảm giác công ty có nhiều sản nhiệp phụ thuộc, phồn vinh thịnh vượng.

Sau khi kho lạnh đi vào hoạt động, Trương Thắng càng phát hiện ra cái lợi khác của phương thức này, vì công ty con tự hạch toán, tự báo và nộp thuế, sổ sách rõ ràng, không bị hỗn hào thu chi với hạng mục khai phát phức tạp do Từ Hải Sinh chủ trì.

Đồng thời công ty con có đại diện pháp nhân riêng, được hưởng thụ các loại chính sách trong kỳ hạn mà chi nhánh không thể, cho nên khi thành lập lò mổ, xưởng gia công thịt, chợ hải sản, Trương Thắng cũng dựa theo hình thức này bố trí, thành lập bốn công ty con. Dù sao cũng do y khống chế cổ phần.

Tuy cả bốn công ty tự chịu lời lỗ, quản lý có pháp nhân độc lập, nhưng lại nằm trong cùng một khuôn viên công ty, kho lạnh cách tòa nhà chính không xa lắm, Trương Thắng lòng như lửa đốt chạy bộ tới, mồ hôi ướt đẫm áo, chợt nghe có người gọi phía sau, dưới ánh trăng có bóng người đuổi

https://thuviensach.vn

theo, tuy không nhìn rõ dung mạo, chỉ cần dựa vào vóc dáng đại khái cũng nhận ra là Chung Tình, liền dừng lại đợi.

Chung Tình nhận được điện thoại của Trương Thắng, liền liên hệ với tập đoàn Bảo Nguyên, phải qua ba bốn người mới tới tay được Trương Nhị Đản, trong điện thoại ồn ào hỗn tạp, hình như đang ở khách sạn dự tiệc. Chung Tình cũng không rõ chuyện thế nào, nhưng cô khéo ăn nói, rốt cuộc cũng câu được vị đại lão này ra.

Trương Thắng trước đó dặn Chung Tình không được tùy tiện xuống lầu là sợ đánh cỏ động rắn, cô cũng rất nghe lời, thấp thỏm đứng bên cửa sổ đợi, thấy xe Trương Thắng tới nơi mới đuổi theo.

Trương Thắng đợi Chung Tình tới gần, hỏi:

- Tìm được Trương lão gia tử chưa?

Chung Tình thở dốc đáp:

- Rồi, ông ấy đang trên đường. Giám đốc, rốt cuộc là chuyện gì?

Trương Thắng cười lạnh:

- Đợi chị nhìn thấy là sẽ biết ngay thôi.

Hai người tới kho lạnh, thấy mười mấy đại hán đứng đó, đèn bốn phía đã bật hết lên, sáng choang như ban ngày, phản chiếu ánh dao loang loáng trông rợn người, Quách Y Tinh tay cầm đèn pin, vừa thấy Trương Thắng liền chạy lên đón:

- Giám đốc tới rồi, tóm gọn cả lũ, không đứa nào thoát hết..

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Lão Gia Tử Dùng Gia Pháp

Chung Tình vừa nghe Quách Y Tinh báo cáo vừa nhìn ba cái xe chất đầy thịt lợn đông lạnh, mặt đanh lại, đó là cô mới chỉ biết Sở Văn Lâu ăn trộm, nếu biết bọn chúng còn thâm độc hơn định phá cả kho lạnh, không biết còn giận tới mức nào.

Quách Y Tinh như đại tướng quân vừa thắng một trận lớn, vô cùng hưng phấn, múa may đèn pin trong tay:

- Giám đốc, hay là mở cửa ra, cho đám khốn kiếp ăn trong rào ngoài này một trận? Số anh em đây toàn là tay trói giết lợn có hạng.

Trương Thắng lúc này biết đã bắt trọn ổ tang vật còn nguyên thì bình tĩnh lại, lấy thuốc lá ra châm một điếu, còn lại ném cho Quách Y Tinh, thong thả nói:

- Không vội, đợi thêm chút nữa, đánh chó phải ngó mặt chủ, vì họ Sở này mà đắc tội với Trương lão gia tử thì không đáng. Các anh em vất vả rồi, mọi người hút thuốc nghỉ ngơi đi. Gọi hai người ra trông cửa, Trương lão gia tử tới thì mời ông ấy tới đây.

- Vâng.

Quách Y Tinh cười hì hì chia thuốc lá một vòng, thuốc lá của Trương Thắng là thứ rất đắt tiền, ngay cả lãnh đạo trên thị trấn cũng không mấy ai hút, đám đồ tể hớn hở châm lửa, tức thì khói mù bốn phía.

https://thuviensach.vn

Lại đợi thêm nửa tiếng nữa, chiếc Lincoln dài đi vào công ty, theo sau còn có hai cỗ xe nữa, cửa xe mở rầm rầm, mấy đại hán véc đen quây quanh công già cao lớn nhưng lưng hơi còng, sải bước như sao băng, vẫn là giảy vải, áo chẽn, quần luyện võ, chính là Trương Nhị Đản.

- Lão gia tử.

Trương Thắng vứt điếu thuốc chạy tới, Trương Nhị Đản thích xưng hô thân mật hơn là gọi chức danh, như ông ta luôn gọi Từ Hải Sinh là nhóc Từ:

Trương Nhị Đản cười ha hả:

- Trương Thắng, có chuyện gì không xử lý được mà nhất định tìm tôi lúc đêm hôm khuya khoắt như thế?

Trương Thắng lấy thân phận con cháu cung kính đáp:

- Lão gia tử, nói ra cũng chẳng phải là chuyện lớn, vốn không nên làm phiền người, nhưng chuyện này liên quan tới người, cháu không dám tự quyết, phải báo với người trước, xin lão gia tử chủ trì công đạo.

Trương Nhị Đản nghe mà thoải mái:

- Liên quan tới người của tôi? Chuyện gì, không cần quanh co, cứ nói ra.

- Vâng, lão gia tử xem, ba cái xe thịt lợn trước kho lạnh, chính là Lão Sở...

Nghe Trương Thắng kể đầu đuôi xong, Trương Nhị Đản thấy bẽ mặt lắm, quát lớn:

- Cái thứ ăn trong rào ngoài đó đâu?

https://thuviensach.vn

- Bọn họ trộm đồ ở trong kho lạnh, bị người công ty phát hiện, đã khóa cửa nhốt vào trong.

Trương Thắng xua tay bảo mọi người lui ra, tới bên cạnh Trương Nhị Đản, thở dài:

- Lão gia tử có ơn tri ngộ với cháu, công ty tuy nói chỉ có 10% cổ phần của người, nhưng tất cả những việc dù nhỏ nhất người làm cho cháu, cháu đều ghi nhớ trong lòng. Lão Sở ngồi vào ghế phó tổng giám đốc là nhờ vào cái gì, chẳng phải bằng uy vọng và địa vị của lão gia tử sao. Nhưng nào ngờ anh ta hết lần này tới lần khác, phá hỏng quy củ của công ty, đầu tiên muốn cưỡng bức giám đốc Chung, sau đó lại dụ dỗ gian dâm nữ nhân viên công ty, cháu khuyên bảo vài câu, anh ta...

Trương Nhị Đản nghe thế là hiểu rồi, tức tới trợn mắt vểnh râu, chửi:

- Cái thứ ăn hại, ngay đạo lý thỏ không ăn cỏ gần hang cũng không biết. Tôi cũng nghe nói cậu có một cô giám đốc Chung xinh đẹp hơn người, là cô gái này à?

- Vâng, là cô ấy ạ.

Trương Thắng chỉ về phía Chung Tình.

Trương Nhị Đàn đưa mắt nhìn, thấy phong tư thiếu phụ như quả mật đào chín mọng, hai mắt sáng lên, song nuối tiếc nói:

- Hơi nhiều tuổi một chút.

Có vị đại sư nói với ông ta, thuật thái âm bổ dương chỉ thích hợp với thiếu nữ, giao hợp với nữ nhân trên 20 sẽ tổn hại tuổi thọ, tổn thương sức khỏe, sinh nhiều bệnh tật. Cô gái này tuy vóc dáng mạn diệu, dung nhan tuyệt thế, nhưng theo đạo thái bổ mà nói, nay đã thành dao gọt xương, vạn vạn lần không đụng vào được.

https://thuviensach.vn

Không phải thứ mình cần, dù Chung Tình có đẹp điên đảo chúng sinh thì Trương Nhị Đản chẳng nhìn lấy lần thứ hai, quay sang hướng kho lạnh quát:

- Mở cửa, mang người ra đây.

Đám Hắc Tử vội chạy đi mở cửa, chốc lát sau cánh cửa nặng nề mở ra, mấy công nhân lò mổ xông vào, xách sáu kẻ co ro ném tới trước mặt Trương Nhị Đản.

Đám người này kẻ nào kẻ này lạnh tới đầu trắng xóa, mặt phủ sương giá, răng va vào nhau lập cập, không nói ra lời.

Sở Văn Lâu thấy Trương Nhị Đản, mặt đang trắng bệch cũng thành tím tái, run run mãi mới nói được:

- Lão... Lão gia tử.

Trương Nhị Đản nhìn hắn, cười khà khà:

- Tiểu Lâu à, giỏi quá nhỉ, cháu làm cậu hai nở mày nở mặt nở mặt rồi.

Sở Văn Lâu sợ vỡ mật, cuống quít dập đầu.

Trương Nhị Đản đi tới, vỗ vai Sở Văn Lâu, Sở Văn Lâu không khác gì bị điện giật, giọng ôn ta hiền hòa tới phát sợ:

- Đứng dậy, đứng dậy, không phải lễ tết, quỳ bái làm gì?

Nói rồi ông ta tự mình đỡ Sở Văn Lâu lên, ân cần giúp y phủi sương trắng trên đầu, cực kỳ hiền từ nói:

- Tiểu Lâu, tuy cháu là thân thích xa của cậu, nhưng cậu đối xử với cháu không bạc hả? Cháu thất nghiệp, cậu không nói hai lời nhận lấy cưu mang,

https://thuviensach.vn

dựa vào cái mặt già này của cậu, cháu làm tới chức phó tổng giám đốc, như thế không biết đủ sao? Thằng bé này, làm sao lại không chịu tiến bộ.

- Cậu, cậu ơi, cháu sai rồi, cậu tha cho cháu, cháu không dám nữa.

Trương Nhị Đản càng nói tình cảm, Sở Văn Lâu càng run sợ, ngã lăn ra đất, ôm lấy chân ông khóc rống lên.

Trương Nhị Đản nuối tiếc lắc đầu:

- Dẫn sói vào nhà, đúng là dẫn sói vào nhà, một con sói cho ăn không bao giờ nhớ ơn! Trương Nhị Đản này sao lại có thứ thân thích khốn nạn như thế?

Thương tâm phất tay:

- Dùng gia pháp, quy củ cũ, kẻ ăn trong rào ngoài, đánh gãy hai chân.

Lập tức hái hán tử áo đen đi tới, lôi Sở Văn Lâu đứng dậy, mỗi người kẹp một bên, một người khác đi ra sau chiếc xe Lincoln, lấy một cái gậy đánh golf, tới trước mặt Sở Văn Lâu.

Sở Văn Lâu gào lên, nghe như lợn sắp bị chọc tiết:

- Cậu ơi cháu biết lỗi rồi, đừng, đừng cậu ơi.

Trương Thắng thất kinh, không ngờ Trương Nhị Đản dùng tới tư hình, toát mồ hôi, ông cụ này sống thời nào, sao còn có chuyện mang gia pháp ra thế này, đây đâu còn là xã hội phong kiến nữa:

- Lão gia tử, anh ta là người của lão gia tử, cũng là cộng sự của cháu, chuyện này truyền đi thì ai cũng mất mặt, nên cháu mới không báo cho cảnh sát. Theo cháu thấy, nên cách chức anh ta là đủ, nếu dùng tư hình, chẳng may có kẻ tố cáo, không tốt thanh danh của lão gia tử.

https://thuviensach.vn

- Tố cáo? Tên mù mắt nào dám tố cáo tôi?

Trương Nhị Đản lạnh lùng chỉ Sở Văn Lâu, giọng vang dội bốn phía:

- Đánh! Đánh cho ta, đánh gãy hai chân nó, đưa về nhà Lão Tứ, nói là cậu hai nó đánh, nếu nó tàn phế, nửa đời sau ta nuôi, nhưng trận đòn này phải đánh, nó phải chịu.

Mặc cho Sở Văn Lâu van xin thế nào, hán tử áo đen vung gậy không chút thương xót.

- Aaa...

Tiếng kêu thảm thiết kèm với tiếng da thịt bị đòn mạnh vang vọng trong đêm, làm Trương Thắng mà cơ mặt giật liên hồi. Đám Hắc Tử thì nhìn ông già lưng hơi còn kia với ánh mắt ngưỡng mộ, thế mới là anh hùng hảo hán.

Trương Nhị Đản nghe Sở Văn Lâu gào thét mà thản nhiên như không, vẫy tay, có người đưa điếu xì gà tới, châm lửa cho ông ta, nhả ra một làn khói mỏng, Trương Nhị Đản cười gằn:

- Người của ta làm ra loại chuyện xấu hổ này, ta cũng mất mặt. Trương Thắng, cậu nể cái mặt già này, ta không để vãn bối cậu khó xử, đây gọi là đạo nghĩa giang hồ! Kẻ không có đạo nghĩa còn ra ngoài kiếm ăn chó gì nữa.

- Lão gia tử nói đúng lắm!

Không biết tên mổ lợn nào hô, thế là xung quanh tức thì gươm đao loang loáng giơ hết lên trời phụ họa, không khí sặc mùi thổ phỉ.

Sở Văn Lâu bị hai hán tử giữ chặt cánh tay, không cánh nào kháng cự, gậy golf quất xuống đùi, làm hắn đau chết đi sống lại, người giãy đành đạch như cá mắc cạn, tiếng kêu gào đâu đớn cũng thân thể vặn vẹo đó làm

https://thuviensach.vn

mấy tên đồng phạm sở gai ốc, băng trên đầu chúng đã tan thành nước, hòa vào mồ hôi, chảy ướt mặt.

Chợt "rắc ", đùi Sở Văn Lâu gãy rồi, tiếng kêu xé tim gan truyền đi thật xa, mấy người Lý Vịnh Mưu hai chân mềm nhũn, quỳ xuống dập đầu lia lịa.

Trương Thắng cũng bị tác phong gia trưởng phong kiến của Trương Nhị Đản làm tim đập chân run:" Lão giả này chẳng lẽ định đánh gãy chân toàn bộ đám người kia! Con mẹ nó, Hoàng lão tà cũng làm thế, vấn đề là không ai dám tố cáo ông ta. Đám người này liệu có phục thế không? Cho dù ông lắm tiền, rải tiền ra dẹp yên được, nhưng có cần làm thế không?"

- Lão, lão gia tử... Cháu thấy giáo huấn thế này, đủ anh ta đòn đau nhớ lâu rồi, người xem... Hay là bỏ qua đi.

Trương Nhị Đản hừ mạnh một tiếng:

- Trương Nhị Đản này bình sinh ghét nhất kẻ ăn trong rào ngoài, bội tín phản chủ! Nam tử hán đại trương phu, nhổ ra bãi nước bọt là đóng đinh vào đất, ta nói đánh gãy hai chân hắn là không đánh một! Đánh, đánh mạnh vào.

Khi cái chân thứ hai bị đánh gãy thì Sở Văn Lâu đã xỉu rồi, không kêu được tiếng nào nữa.

Trương Nhị Đản thở dài, chắp tay với Trương Thắng:

- Hổ thẹn, giờ tôi mang người đi, chuyện còn lại là gia sự của cậu, tôi không tham gia nữa.

- Lão gia tử...

Trương Nhị Đản xua tay:

https://thuviensach.vn

- Cậu không cần nói nữa, tôi hiểu, cuối năm ngoái chia hoa hồng, cậu đưa tới không thiếu một đồng, không trễ một ngày, tôi biết cậu là thằng bé có danh dự tín nghĩa. Tôi chỉ có 10% cổ phần, lại phái tới một phó tổng giám đốc, thế là nể cái mặt già này lắm rồi. Giờ con cháu trong nhà gây ra chuyện như vậy, còn mặt mũi nào cử người khác tới, nhưng chúng ta vẫn hợp tác, có chỗ nào cần, cứ lên tiếng như trước.

- Để cháu tiễn lão gia tử.

Trương Thắng đi nhanh theo bước ông ta:

- Lão gia tử xử anh ta nghiêm như vậy, cháu rất bất an..

Vệ sĩ mở cửa, Trương Nhị Đản dừng trước chiếc xe, nói:

- Không cần bất an, tôi làm thế không phải vì cậu mà vì bản thân. Tặng thằng bé ngoan cậu một câu nhé, người không tán nhẫn thì không tồn tại được.

Võ mạnh vai Trương Thắng:

- Thong thả mà nghiền ngẫm.

Lúc này Sở Văn Lâu bị người ta kéo tới, mở cốp xe sau ra cho vào, va chạm làm hắn đau tỉnh lại, mắt nhìn Trương Thắng chằm chằm vô cùng oán độc, không còn đủ sức để nói, nhưng trong đầu thề, Trương Thắng, mày đừng đắc ý vội, chuyện này chưa xong đâu, thế nào tao cũng khiến mày táng gia bại sản, thân bại danh liệt.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Chung Tình Rút Củi Dưới Đáy Nồi

Rầm một tiếng, cốp xe đóng lại che đi ánh mắt như rắn đọc của Sở Văn Lâu, Trương Thắng không khỏi buồn bã, kết cục của Sở Văn Lâu như thế không phải điều y muốn, Sở Văn Lâu tự mình chuốc lấy, lại coi y như kẻ thù, hoàn toàn không nghĩ bản thân làm gì sai, toàn bộ việc này trách mình được sao?

"Người không tán nhẫn thì không tồn tại được."

Trương Thắng lặng lẽ nghiền ngẫm câu này, nhìn ba cỗ xe nối nhau đi mất hút.

Chung Tình nhẹ bước đi tới bên cạnh Trương Thắng:

- Giám đốc không cần thương hại cho tên biến chất ấy, đừng chỉ thấy giờ hắn khóc mà động lòng trắc ẩn, nếu không có người bắn tin ngăn chặn, bây giờ người đang khóc là giám đốc đấy. Trộm mấy chục con lợn chỉ là đòn đánh lạc hướng, mục đích của hắn là phá hoại kho lạnh, mà không chỉ phá một cái đâu.

- Cái gì?

Trương Thắng xoay ngoắt người qua:

- Yên tâm, hiện mới chỉ có kho lạnh số hai hư hỏng nhẹ, tôi vừa gọi điện cho kỹ thuật viên lập tức tới tu sửa. Tin rằng mai là có thể khắc phục sự cố, không để lại hậu quả gì.

https://thuviensach.vn

Chung Tình chỉ đám Lý Vịnh Mưu:

- Còn mấy kẻ này thì sao?

Tâm tư Trương Thắng hoàn toàn đặt vào kho lạnh, vừa đi vừa nói:

- Chị xử lý đi, tôi đi xem kho lạnh ra sao đã.

Quách Y Tinh vừa vặn đi tới nghe được câu này, hỏi:

- Giám đốc Chung, đưa đám khốn kiếp này tới đồn công an chứ?

Chung Tình lắc đầu cười khổ:

- Đưa thế nào, lúc thẩm vấn chúng khai ra thủ phạm chính thì làm sao? Chẳng phải là kéo cả Trương Bảo Nguyên vào?

Quách Y Tinh gãi đầu:

- Vậy phải làm sao?

- Thả đi, khai trừ toàn bộ, từ nay bọn chúng không liên quan tới công ty nữa.

Quách Y Tinh ngớ người:

- Cứ thế mà thả sao?

- Tôi đi xem kho lạnh hỏng ra sao.

Chung Tình đi qua Quách Y Tinh, để lại làn hương dìu dịu cùng câu nói êm ái:

- Người không tán nhẫn thì không tồn tại được.

https://thuviensach.vn

Quách Y Tinh choàng tỉnh, lén nhìn mông Chung Tinh một cái rồi lè lưỡi, lúc nãy xem "hành hình" Sở Văn Lâu, hắn cũng run vậy mà cô gái này mặt lạnh tanh, về sau nhớ nhắc bản thân đừng chọc vào bà cô này, hắn ưỡn ngực khệnh khạng quay về, nhìn đám Lý Vịnh Mưu đang run như cầy sấy, cười gằn:

- Hắc Tử, cho bọn chó má này một bài học, sau đó đuổi khỏi công ty.

Mười mấy tên mổ lợn đợi câu này nãy giờ, xông tới chân đấm tay đá túi bụi, làm đám Lý Vịnh Mưu vừa gào khóc vừa che chắn van xin.

Tới khi đám Lý Vịnh Mưu bị đánh nằm bẹp trên mặt đất rên hừ hừ, Chung Tình chẳng biết từ nơi nào đột ngột xuất hiện, đứng trước mặt chúng:

- Giám đốc Trương khoan dung rộng lượng, hôm nay coi như may mắn cho mấy người đó, nếu không bằng vào hành vi phá hoại tài sản, tạo thành tổn thất nghiêm trọng tới bảy tám vạn, ít nhất ngồi tù năm năm! Hừ, đuổi bọn chúng đi, giải trừ hợp đồng lao động. Cảnh cáo mấy người nếu còn muốn sống ở nơi này thì coi chừng cái miệng, đừng nói những lời không nên nói.

Mấy tên nghe Chung Tình dọa như thế thì đến câu đau cũng chẳng dám nữa, khi ôm đầu tập tễnh rời khỏi công ty còn thầm kêu may mắn, ăn một trận đòn thay cho ngồi tù là lãi lớn rồi, còn không à? Nhìn thảm cảnh Sở Văn Lâu đi, lúc đó cả đám còn tưởng đời này ngồi xe lăn rồi.

Một lúc sau Trương Thắng từ kho lạnh đi ra, Chung Tình hỏi:

- Sao rồi?

- May bọn chúng còn chưa phá hoại được nhiều, số thịt lợn đông lạnh có để nửa đêm cũng không giãn đông, cho nên tổn thất không lớn.

https://thuviensach.vn

Chung Tình khẽ vỗ ngực thở phào, nhìn đám đồ tể tay lăm lăm "hung khí" nói nhỏ:

- Hôm nay họ giúp một việc lớn, nên thưởng động viên một chút.

Trương Thắng gật đầu, nhờ Quách Y Tinh tập trung số công nhân lò mổ, phát biểu một bài ngắn, cám ơn, khen ngợi xong công bố công ty thưởng mỗi người 1.000 đồng, làm đám giết lợn hoan hô như lợn bị giết.

Sau khi nhờ Quách Y Tinh dẫn bọn họ đi ra nhà hàng gần nhất khao thưởng, Trương Thắng cùng Chung Tình về văn phòng của y.

Ngồi phịch xuống ghế sô pha, Trương Thắng tay chống trán, vô cùng mệt mỏi.

Nhìn khuôn mặt vô uể oải đó, Chung Tình đau lòng, lặng lẽ pha cho Trương Thắng một chén trà Phổ Nhĩ, đặt lên bàn kính trước mặt, đưa cho y điếu thuốc.

Trương Thắng nhận lấy, ngậm trên môi.

"Tạch", Chung Tình cô thường khuyên Trương Thắng nên hút ít thuốc lá, nhưng lúc này không nói gì, còn bật lửa châm thuốc cho y. Trương Thắng hít thật sâu, để cho chất nicotin đi thẳng vào phổi, y thực sự mệt rồi, mệt ở trong lòng.

Chung Tình đi ra sau ghế sô pha, đặt hai tay lên bờ vai y, khẽ xoa bóp.

Người Trương Thắng run một cái, định từ chối, nhưng miệng há ra mà không nói được, chầm chậm ngả lưng ra sau, nhắm mắt hưởng thụ. Chung Tình xoa bóp tất nhiên không chuyên nghiệp, có điều động tác day nắn mạnh nhẹ không đều đó lại rất dễ chịu, tâm tình Trương Thắng dần thả lỏng.

https://thuviensach.vn

- Giám đốc.

- Ừ.

- Sở Văn Lâu cùng với đội trưởng đội bảo vệ cùng bị cách chức trong đêm, mặc dù chúng ta đã nhanh chóng loại bỏ đám sâu mọt này, nhưng tin tức truyền ra thế nào cũng ảnh hưởng tới chuyện làm ăn. Hàng hóa lưu giữ nếu bị hỏng, chúng ta sẽ phải bồi thường trách nhiệm, một số xĩ nghiệp khác khó tránh khỏi do dự, hoài nghi công ty chúng ta.

Đây chính là điều đang làm phiền lòng Trương Thắng, không biết ngoài kia người ta sẽ đồn đại thế nào, thở dài:

- Đây là chuyện chẳng đặng đừng, chỉ còn cách từ từ vãn hồi tổn thất thôi.

Chung Tình ừm một tiếng:

- Song chúng ta có thể giảm ảnh hưởng tới mức thấp nhất.

Trương Thắng ngồi thẳng lên:

- Chị nói xem.

- Thứ nhất, ngay sáng mai triệu tập đại hội công nhân viên, nói rõ ràng đầu đuôi cho mọi người biết, càng rõ càng tốt, tránh bọn họ đồn thổi sai lệch. Đồng thời cũng cho bọn họ biết ảnh hưởng của sự kiện này, đây là việc tác động trực tiếp tới lợi ích sát sườn, tôi nghĩ bọn họ sẽ không nói linh tinh ra ngoài nữa, thậm chí còn chủ động thanh minh cho công ty.

Trương Thắng gật đầu:

- Ý này hay lắm, mai tôi sẽ triệu tập toàn thể nhân viên cơ quan và kho lạnh, thông báo cho mọi người. Vậy còn thứ hai?

https://thuviensach.vn

- Thứ hai là phải nhanh chóng bổ nhiệm lãnh đạo mới, họ Sở là thành viên kỳ cựu từ lúc lập công ty, không nên xem thường sức ảnh hưởng của hắn, đã có kẻ theo hắn làm chuyện xấu, tức là còn có nhiều người giao hảo và đồng tình với hắn. Tránh lòng người bất an, phải nhanh chóng có lãnh đạo mới, đưa mọi thứ lại quỹ đạo thường ngày.

Trương Thắng trầm tư:

- Để mai tôi cùng... nghĩ xem ai phù hợp, người này phải được số đông nể phục mới được.

Chung Tình nhạy bén nghe ra lời chưa nói hết của Trương Thắng, "cùng..." ở đây là muốn cùng Tử Hải Sinh thương lượng cách xử lý cục diện trước mắt.

Mặc dù trải qua rèn luyện, kinh nghiệm xử sự của Trương Thắng dần phong phú, so với người cùng độ tuổi khó có ai hơn, nhưng với loại cáo già như Từ Hải Sinh thì mãi mãi không bằng được. Trương Thắng xin ý kiến Từ Hải Sinh không sai, nhưng ông ta không đáng tin cậy.

Tới tận lúc này Chung Tình vẫn chưa nghĩ ra được Từ Hải Sinh có lý do nào để làm hại Trương Thắng, nhưng theo số liệu cô điều tra, sổ sách tài chính có chênh lệch lớn, cô không biết số tiền đó đi đâu, để đề phòng vạn nhất, cô thà xử lý không được hoàn mỹ, chứ không để thế cục nắm hết trong tay Từ Hải Sinh, tránh ông ta tiếp tục gài người vào, đục khoét cái công ty này.

Nghĩ tới đó Chung Tình từ sau ghế sô pha vòng tới trước mặt Trương Thắng:

- Tôi thấy, phải nhanh chóng quyết định, dùng thủ đoạn sấm sét mới có thể giảm thiểu tổn thất hết mức. Cho nên người này nên công bố luôn vào sáng mai để trấn an lòng người, thực ra bên cạnh giám đốc có người thích hợp rồi, còn phải suy nghĩ gì nữa.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng nhíu mày:

- Bên cạnh tôi có người thích hợp à, ai thế?

- Quách Y Tinh.

- Anh béo à?

Trương Thắng bật cười:

- Làm sao anh ấy có thể... Mà, ừm... Anh ấy à..

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Bác Sĩ Tâm Lý Nửa Mùa (1)

Chung Tình tiếp tục nhỏ nhẹ nói:

- Đúng thế, là anh ấy, có gì mà không được? Đại cục nắm trong tay giám đốc mà, bây giờ kho lạnh cần gì nào? Một người trung thành, làm việc chịu khó thực tế. Quách Y Tinh từ đội trưởng bảo vệ lên tới giám đốc lò mổ đều làm đâu ra đó, phương diện được lòng người chỉ có hơn chứ không kém Sở Văn Lâu, giám đốc xem có ai thấy anh ấy anh ấy chả giơ tay vui vẻ chào một tiếng, ngay cả giám đốc... Khụ, ừm, anh ấy lại vốn là đồng nghiệp cùng phòng, cùng làm thợ điện như giám đốc, giờ anh là tổng giám đốc công ty rồi, chẳng lẽ anh ấy không làm nổi một giám đốc công ty con?

Trương Thắng bị Chung Tình làm động lòng:

- Nhưng, anh ấy đang điều hành lò mổ rất tốt, điều đi thì ai... A! Có rồi.

Nói tới đó hưng phấn vỗ đùi:

- Làm sao lại quên được người này, nhất định thích hợp.

Chung Tình nghĩ một lúc không ra ai làm Trương Thắng vui vẻ như vậy:

- Ai thế?

Trương Thắng nghĩ ra biện pháp giải quyết vấn đề, tâm tình tốt hẳn lên, trêu:

- Còn ai được nữa, chị đấy.

https://thuviensach.vn

- Tôi á?

Chung Tình tin là thật, hết hồn chỉ vào mình, nghĩ tới ngày ngày ra vào cái lò mổ tanh hôi ngợp trời, tiếp xúc với đám đại hán mình trần trùng trục tay cầm dao máu me là cô sợ chết khiếp, cuống quít nói:

- Giám đốc, không phải tôi ngại việc.. Nhưng mà, lò mổ, chỗ đó, tôi sợ mình không thích hợp đâu.

Nhìn Chung Tình hoa dung thất sắc, Trương Thắng cười phá lên:

- Dọa được chị rồi nhé, ha ha ha, chị chịu thì tôi cũng không cho. Người tôi nghĩ tới là Hắc Tử, hắn rất có uy tại lò mổ, nhìn số người mà hắn triệu tập được hôm nay là biết. Ừm, hắn nhất định làm tốt thôi.

Còn điều Trương Thắng không nói, có Bạch Tâm Duyệt làm việc dưới quyền Chung Tình, không khác gì có con tin trong tay.

Chung Tình vừa rồi đúng là sợ hết hồn, thiếu chút nữa không kìm được đấm cho Trương Thắng một trận, có điều thấy y còn đùa được, lòng cũng vui:

- Giám đốc thật đúng là... Được, nếu như có nhân tuyển, vậy mai họp sẽ thông báo cho Quách Y Tinh và... Hắc Tử cùng tham dự.

Cô nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, đứng dậy:

- Hơn 12 giờ rồi, giám đốc nghỉ ngơi đi, tôi cũng về đây.

- Để tôi đưa chị về.

Trương Thắng cũng đứng lên:

- Không cần đâu, KTX gần ngay đây mà, bên ngoài có bản vệ trực đêm, hơn nữa trừ tên khốn kiếp háo sắc vô sỉ Sở Văn Lâu, công ty làm gì có ai

https://thuviensach.vn

quấy nhiễu nữ nhân.

Một câu nói vô tâm của Chung Tình làm Trương Thắng lúng túng.

Chung Tình chợt nhớ ra chuyện hay ho Trương Thắng làm tối hôm đó, cũng hơi mất tự nhiên vén tóc, nói nhẹ:

- Giám đốc nghỉ đi, tôi về.

Cửa phòng đóng lại, ngăn cách thân hình quyến rũ của Chung Tình bên ngoài, Trương Thắng xoay cái cổ hơi mỏi, nằm ngửa trên ghế sô pha thả lỏng, chỉ đi vài bước là tới phòng ngủ, nhưng lòng nặng trĩu tâm sự, nên chẳng có chút buồn ngủ nào.

Trương Thắng nằm hồi lâu mời ngồi dậy cầm cốc trà lên uống, hơi nhăn mặt, đây không phải là trà Long Tỉnh mà y thích uống. Vì không đúng khẩu vị, y không uống nữa, lại nằm xuống, tay vỗ trán, do y hay tiếp khách, nên Chung Tình chuẩn bị đủ loại trà đặt trong phòng làm việc, nhưng cô luôn biết y thích cái gì, không thích cái gì, Trương Thắng chỉ uống Long Tỉnh, vậy mà hôm nay lại pha Phổ Nhĩ.

Khoan, trà Phổ Nhĩ?

Trà Phổ Nhĩ là loại trà duy nhất trên đời ủ lên mên, giống như rượu vang, càng để lâu càng ngon, uống nó có lợi cho giấc ngủ.

Trương Thắng nhớ ra tác dụng của trà Phổ Nhĩ, ngồi dậy, cầm cốc trà lên, ngửi nhẹ, thơm, đó là mùi lắng đọng của năm tháng, thuần, chất phác, khẽ nhấp một ngụm, giống như một làn khói xuyên tuế nguyệt bay tới phế phổi, vị ngọt nhẹ mà kéo dài, giống như người pha trà.

Uống trà nhớ tới người, nhớ tới cơ thể mềm mại đàn hồi của cơ thể Chung Tình, sự chu đáo tỉ mỉ của cô, nhớ những lúc cô giận cô buồn, thế

https://thuviensach.vn

rồi dần dần phiền não dần phai đi, chẳng biết có phải tác dụng của trà không, Trương Thắng thấy lờ đờ buồn ngủ.

Mắt vừa mới khép lại thì có tiếng chuông điện thoại, Trương Thắng mơ mơ màng màng mò mẫn, lấy cái di động trên ghế sô pha, chẳng nhìn màn hình, đưa lên tai ngái ngủ nói:

- Ai đấy.

- Ài.

Trong điện thoại truyền ra tiếng thở dài như u hồn:

Trương Thắng cười khổ:

- Em gái di động, mấy giờ rồi mà còn gọi điện thoại?

- Ài...

Lại tiếng thở dài nữa, như gió thổi qua cửa sổ:

- Định làm bài thơ thở dài ba lần à... Chưa đủ độ đâu, bằng vào tuổi cô, không nghe ra được vị tang thương năm tháng.

- Anh thật là...ài...

Cô gái hờn dỗi, lại thở dài lần thứ ba:

- Thực ra tôi chỉ vô tình bấm số anh thôi, không nghĩ anh lại nhận điện thoại. Ông chủ lớn, đang khoái lạc ở đâu thế?

- Tôi, khoái lạc gì, làm gì có?

Em gái di động xì một tiếng:

https://thuviensach.vn

- Nếu không sao còn chưa ngủ, vừa rồi tôi gọi điện thoại tới, không quấy nhiễu chuyện tốt của anh chứ?

Lần này tới lượt Trương Thắng thở dài:

- Đại tiểu thư ơi, nếu tôi ở ngoài ăn chơi đàng điếm thì mang theo di động của cô làm gì, nhận máy làm gì?

Em gái di động chấp nhận lời giải thích này:

- Ồ, vậy là có tâm sự à, chuyện làm ăn hay là chuyện nữ nhân?

- Làm gì có, thời tiết nóng quá không ngủ được, một mình ngắm trăng cảm hoài thôi.

Em gái di động bật cười:

- Thì ra là thế, một mình nửa đêm ngắm trăng cảm hoài, sống phong cách ghê.

- Đây là khen hay chê vậy?

- Đương nhiên là khen rồi, nam nhân bình thường làm gì có nhã hứng ấy. Chỉ người có chút lịch duyệt cuộc đời, có cơ sở kinh tế, tức là nam nhân thành đạt mới có cơ sở tinh thần và vật chất làm chuyện ngắm trắng cảm hoài.

- Chẳng qua là không ngủ nổi thôi, vậy cô không ngủ được là vì sao?

Em gái di động lại thở dài, chẳng biết lần thứ mấy:

- Ài, còn chẳng phải vì vụ án hôm nay.

- Vụ án gì, rốt cuộc cô làm nghề gì mà dính líu tới án nọ án kia?

- Anh quên à, tôi là luật sư.

https://thuviensach.vn

- À phải, chẳng trách mất cái điện thoại cũng chẳng tiếc, nghề của cô kiếm lắm nhỉ, người đi kiện đều coi các cô là thần tiên. Ha ha ha, cầm tiền của người ta, còn gì mà không vui nữa. Nói ra xem nào, tôi sống hơn cô vài năm, để tôi chỉ bảo cho.

Khi đó một cái di động rất đắt, mới đầu cô không tim Trương Thắng có ý trả lại điện thoại cho mình, luôn kiếm cớ cãi nhau với y phát tiết, về sau dần quen nhau rồi, chẳng nhắc tới cái di động nữa, Trương Thắng nói tới, cô còn bảo đã có cái mới rồi, lấy cái cũ về cũng thừa để đấy, hơn nữa cô rất bận, không rảnh đi đợi lấy cái điện thoại..v..v..v... Trương Thắng cảm giác em gái di động không muốn trả máy làm mất mối quan hệ này, khi đó thành bạn bè chính thức, không thể giữ mối quan hệ thân thiết có thể chia sẻ với nhau mọi điều nữa.

Trong tưởng tượng của Trương Thắng, em gái di động là nữ giới trí thức có sự nghiệp, điều kiện kinh tế cực tốt, cho nên không quá để tâm tới vật chất. Có điều người xuất thân từ gia đình như thế, có sự nghiệp như thế, tinh thần luôn có vấn đề này vấn đề nọ, qua trò chuyện là biết cô gái tìm mình là để giãi bày tâm sự, hóa giải áp lực tâm lý. Cho nên cũng vui vẻ làm bác sĩ tâm lý chưa từng đi học dù một ngày.

Quả nhiên em gái di động bắt đầu kể khổ:

- Suốt ngày tôi phải tiếp xúc với những mặt u ám của xã hội, thực sự phiền lòng chết đi được. Hôm nay xử lý một vụ án, tới giờ vẫn không bình tĩnh lại được, trằn trọc mãi rồi gọi điện cho anh.

- Án mạng phải không, có phải vì quá máu me nên bị kích thích.

- Máu me chẳng kích thích tôi, kích thích là hung thủ.

- Là sao?

https://thuviensach.vn

- Tổng cộng có bốn hung thủ, trong đó có hai là con gái. Bọn chúng đứa lớn nhất 17, đứa nhỏ nhất là 13, người bị giết mới 16.

Trương Thắng có cảm giác hiểu được một chút:

- Thì ra tội phạm vị thành niên, nguyên nhân vì sao?

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Bác Sĩ Tâm Lý Nửa Mùa (2)

Giọng em gái di động bức xúc:

- Nói ra rất nực cười, bọn nhóc này nghỉ hè, không có việc gì làm thế là tới sàn nhảy, sân trượt băng lê la suốt. Cha mẹ thằng bé bị giết là người làm ăn, nhà khá giàu có, bốn đứa kia "vay" nó tiền tiêu, thằng bé không cho, thế là đánh nhau trong công viên. Bón đứa kia rất tàn nhẫn, đánh chết người xong còn, đập thi thể không nhận ra được. Khi tôi... cảnh sát nghe tin tới nơi, tìm thấy bọn chúng, anh đoán xem bọn chúng đang làm gì?

- Đang chơi đùa như không có chuyện gì.

Trương Thắng nói cùng với cái lắc đầu ngán ngẩm:

- Đúng vậy, chúng đang chơi bóng bàn, dùng tiền lấy trên người thằng bé chúng đánh chết.

- Rốt cuộc bọn chúng mù pháp luật, ngu xuẩn hay là bị thần kinh?

- Không, anh sai rồi, bọn chúng không mù pháp luật, không ngu, cũng không thần kinh. Bọn chúng đánh ngã thằng bé xong, đứa con gái 13 tuổi lấy đá đập nát đầu nó. Tôi hỏi vì sao lại để cho một mình đứa bé kia làm việc này, chúng nói, 13 tuổi giết người không phạm pháp.

Em gái di động càng nói càng kích động:

- Anh nghe không, bọn chúng rất tỉnh táo, rất thông minh rất hiểu biết. Tôi hỏi chúng, đánh chết người quen mà không sợ à? Chúng nói " sao phải

https://thuviensach.vn

sợ, chúng tôi là trẻ vị thành niên, được pháp luật bảo vệ, nhiều lắm vào trại giáo dưỡng hai năm là ra".

Trương Thắng cứng họng không nói được lời nào.

- Tôi đã học qua môn tâm lý tội phạm, nhưng không làm sao lý giải nổi đầu óc bọn chúng nghĩ cái gì, nhìn bọn chúng giết người vẫn nhở nhơ như không, tôi thấy thứ mình học thật vô nghĩa, trường học phải coi trọng đạo đức chứ cứ chỉ đuổi theo thành tích thì xem dạy ra cái thứ gì đây. Tôi nghĩ không thông, nhân tính đâu rồi? Nó đi đâu rồi, bảo chúng ngu muội vô tri không biết gì còn lý giải được, nhưng không phải thế. Bọn chúng đâu vô tri, đâu có ngu muội, bọn chúng phạm tội một cách máu lạnh, lý trí.

- Tôi từng gặp một tên trộm vặt, nó nói làm tới 16 tuổi là rửa tay gác kiếm, vì khi đó phải chịu trách nhiệm hình sự. Lũ cặn bã đó ỷ vào luật bảo vệ trẻ em... không phải tôi phản đối cái luận này...

Cô gái rất rối trí hoang mang:

- Tôi không biết nói ra làm sao nữa, khi gặp chúng, tôi phải bình tĩnh, phải tôn trọng nhân quyền của bọn chúng, nhưng chúng... đáng sao? Lòng tôi nặng trĩu, tôi biết mình đang đâm đầu vào ngõ cụt, bản thân không thay đổi được gì, nhưng nhìn hành vi vô nhân tính của chúng, tôi lo...

" Ôi cô gái này..." Trương Thắng gần như tưởng tượng ra được một cô gái gầy gò nước da hơi tái, đeo kính cận to, vừa mới rời ghế nhà trường, lòng đầy chính nghĩa, nhiệt huyết, muốn dùng thứ mình học phát huy chính nghĩa, nêu cao việc thiện. Kết quả đối diện với xã hối u ám, pháp luật bất lực, vì thế hàng đêm mất ngủ, chuyện này cũng gần giống hồi y mới theo Từ Hải Sinh va chạm xã hội vậy, chỉ có điều lúc đó y điên đầu vì khoản vay lớn, nên không có nhiều thời gian suy nghĩ, nhưng cảm giác mất lòng tin vào cuộc sống, lạc lối đó, y hiểu.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng ngồi dậy, chẳng có lời khuyên nào cả, xã hội bây giờ như thế, hoặc chấp nhận nó nếu không sẽ bị nó đè bẹp, y tuy không thể nói đã mất niềm tin vào cuộc sống, nhưng chẳng đặt hi vọng vào nó:

- Thực ra không khó lý giải, đôi nam nữ đó yêu nhau đúng không? Đám choai choai trước mặt bạn gái khoe khoang bản lĩnh, chỉ cần con gái nhìn thêm một cái, dám cầm dao đâm người rồi, chúng cho rằng con trai giỏi đánh nhau, làm người ta sợ, sẽ được con gái thích, rất có thể diện. Với loại này, không có nhân tính, không tôn trọng sinh mệnh người khác, cô có thể hiệu là một loại thoái hóa...

Y đang thao thao bất tuyệt thì em gái di động cười khổ:

- Anh nói có lý đấy, nhưng anh sai rồi, nếu vì khoe khoang trước mặt bạn gái thì cũng có thể xem là một lý do, nhưng mà hai đứa con gái kia, chúng nó..

- Chúng nó làm sao?

- Lesbian.

- À...

Một lúc sau Trương Thắng hỏi:

- Mà lesbian nó là cái gì?

Trong điện thoại yên tĩnh, sau đó phá lên một tràng cười dài:

- Ôi dời ơi, ông chủ lớn ơi là ông chủ lớn, thời buổi này người phát tài đều giống anh, thật đúng là, anh phải trau dồi thêm tiếng Anh đi.

Tiếng Anh? Đó là nỗi đau lớn nhất của Trương Thắng, nó quan trọng thế sao, Trương Thắng như ong nổ tổ:

https://thuviensach.vn

- Học tiếng Anh cần thế à, bây giờ chuyên gia khảo cổ cũng phải thi tiếng Anh, đáng thương cho những người nghiên cứu cổ văn giáp cốt, phải tốn thời gian đọc thuộc thứ này, nực cười! Tiếng Anh không phải là tri thức, nó chỉ là một công cụ giao lưu, làm sao bắt toàn dân phải nắm cái công cụ này.

- Tôi chẳng hiểu vì sao phải nâng tiếng Anh tới tầm cao như thế, đến sinh viên đại học cũng tới quá nửa cả đời không tiếp xúc với người nước ngoài, hao tốn bao nhiêu thời gian đi học cái môn mà căn bản không dùng tới, đúng là lãng phí. Tại sao ai cũng phải học tiếng Anh, thế phiên dịch làm cái gì? Tôi không phản đối ngoại ngữ, tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Đức, học thêm một thứ là có thêm một công cụ như tôi nói, thế là tốt, nhưng sao ép người ta học tiếng Anh, lấy nó làm tiêu chuẩn. Hơn nữa dù học tiếng Anh, có bao nhiêu người có thể trao đổi giao lưu trực tiếp với người nước ngoài?

- Thực ra tôi chỉ...

Trương Thắng đang trong cơn tức, cắt ngang:

- Cô nghe tôi nói hết đã.

- À, vậy anh tiếp đi.

- Mà tôi nói tới đâu rồi ấy nhỉ?

- Tới học chưa chắc đã dùng được.

- Đúng, đúng, lấy tôi ra mà nói, tôi là người làm ăn, nếu ngày nào đó tôi làm ăn với người nước ngoài, tôi thuê phiên dịch là được, làm sao phải đổ xô đi học tiếng Anh? Tôi thấy đa phần kẻ cổ xúy học tiếng Anh quan trọng ra sao là một lũ sùng tây thích ngoại, mưu lợi cá nhân.

- Anh nói thế hơi thiếu công bằng đấy.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng chưa tận hứng:

- Cô đừng nói, tôi chưa nói hết.

Em gái di động nghẹn lời, cố nhịn cười:

- Được... Anh nói tiếp, nhưng mà đừng kích động đấy.

- Theo tôi thấy, kẻ ban đầu có lẽ đơn thuần chỉ đề cao giá trị của một ngôn ngữ, khi nó hình thành quy mô, tạo nên đoàn thể lợi ích, dựa vào dạy tiếng Anh kiếm được tiền, thế là càng hùa nhau tung hô giá trị của nó, thực tế nói theo ngôn ngữ của người làm ăn là bọn chúng tiếp thị "sản nghiệp dạy tiếng Anh", bọn chúng muốn mọi người "điên cuồng", mua tài liệu giáo dục, tham gia lớp bồi dưỡng, tất cả là vì lợi nhuận thôi.

Em gái di động cười lăn cười bò, cười chảy nước mắt, trần đời cô mới thấy có người căm thù tiếng Anh tới diễn biến thành thuyết âm mưu thế này, phải che điện thoại để mà cười, mãi một lúc mới nói:

- Đừng kích động, chắc khi đi học anh chịu khổ vì môn này lắm phải không? Thực ra học tiếng Anh, à tiếng nước ngoài có lợi lắm, giúp tăng cường trao đổi tư tưởng và văn hóa với nước ngoài.

Trương Thẳng bĩu môi:

- Lý do của cô không đứng vững, như tôi nói, đa phần học không dùng tới, một số thì học không đủ để dùng, chẳng bằng chuyên môn bồi dưỡng một số phiên dịch là được. Nói là học để tự mình dịch, vớ vẩn dịch sai chỉ tổ làm hỏng việc. Tinh lực con người có hạn, học gì cũng phải chuyên sâu, kết quả hao tốn thời gian học tiếng Anh, bỏ dở môn khác, kết quả thiên phú phí hoài, thiên tài của chúng ta đều bị loại giáo dục nhồi vịt dây chuyền này giết chết. Chúng ta đã thành nô lệ của tiếng Anh...

https://thuviensach.vn

- Vì giao lưu, vì nắm được kiến thức tiên tiến của nước ngoài. Lý do chó má, đầu tư cả tỉ đồng cũng có giúp được một nửa số học sinh đạt được trình độ chuyên nghiệp không? Bảo phiên dịch dịch qua tiếng Trung không được à? Muốn ăn thịt lợn sao không bắt cả nước nuôi lợn đi?

Em gái di động toát mồ hôi hột:

- Anh đừng kích động, thực ra...

- Cô để tôi nói hết...

Em gái di động đem điện thoại rời khỏi tai, rất lâu sau thấy âm thanh phát ra từ điện thoại không còn quá khích nữa, mới ngáp dài:

- A, nói chuyện với anh thật khoan khoái, phiền muốn quấy nhiễu tôi nửa ngày trời đều không còn, bâ giờ tâm tình tốt hơn nhiều... Buồn ngủ quá.

- Cô nói xem nếu cùng thời gian, cùng tinh lực, nếu học thêm kiến thức chuyên nghiệp vậy... Hả, muốn đi ngủ?

- Vâng, thế... Không còn sớm nữa, tắm rửa đi ngủ nhé, bái bai anh trai di động.

Cô gái nói xong tắt vội điện thoại:

- A lô, a lô...

Trương Thắng chỉ nghe thấy tiếng u u truyền ra, xem đồng hồ, 1 giờ rồi, ném di động xuống ghế, em gái di động thì thoải mái ngủ rồi, nhưng y càng thêm bức xúc.

Đó là hậu quả của việc làm bác sĩ tâm lý không bằng cấp.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Hiểu Lầm Khó Cãi (1)

Lăn qua lăn lại mãi vẫn không ngủ nổi, Chung Tình, Tiểu Lộ đều ngủ rồi, sực nhớ ra Tần Nhược Lan trực ca đêm, thế là Trương Thắng bấm di động, nghĩ tới bộ dạng nổi đóa của cô y tá lười biếng trốn trong phòng trực ngủ bị mình đánh thức, y nở nụ cười xấu xa.

- A lô...

Giọng nói kéo dài, nghe như mèo con hờn dỗi, Trương Thắng không ngờ giọng Tần Nhược Lan lúc nửa tỉnh nửa mê lại êm ái như vậy, hoàn toàn khác giọng đanh đá chanh chua khi thức:

- Tiểu Lan, Trương Thắng đây.

- Thắng, muộn thế này anh gọi điện cho tôi làm cái gì?

Tần Nhược Lan có chút bực dọc:

- À có chuyện cần thỉnh giáo cô, trình tiếng Anh của cô thế nào?

Gì thế này, dựng người ta dậy nửa đêm hỏi cái này à, Tần Nhược Lan chỉ muốn kết thúc câu chuyện sớm để đi ngủ:

- Ờ, tạm được.

- Vậy lesbian có nghĩa là gì?

- Lesbian.. Gì? Les.. Lesbian? Ai Lesbian? Bạn gái của anh đồng tính à? Oa ha ha ha... Đức mẹ Maria của tôi ơi.

https://thuviensach.vn

Giọng nói trong điện thoại cao vút lên, làm tai Trương Thắng ngứa ngáy.

Tần Nhược Lan trực ban bị đánh thức thì làm gì có chuyện buông tha cho Trương Thắng, quấy nhiễu y suốt cả đêm, Trương Thắng giải thích vô số lần, cô vẫn bán tín bán nghi giới tính của bạn gái y. Sáng ngày hôm sau, Trương Thắng mới chợp mắt được một chút thì tới giờ đi làm, công nhân viên lục tục tới công ty, vội lấy nước lạnh rửa qua mặt, rồi đi chủ trì cuộc họp toàn thể công ty.

Trên cuộc họp, Trương Thắng công khai công bố hành vi ăn trộm, phá hoại của Sở Văn Lâu cùng đồng bọn, cũng như quyết định xử phạt, đồng thời bổ nhiệm Quách Y Tinh làm giám đốc kho lạnh, Hắc Tử làm giám đốc lò mổ, bàn giao công việc ngay lập tức.

Trước nay Trương Thắng luôn tạo cho mọi người ấn tượng ôn hòa, nhưng lần này y xử lý quyết đoán, tức tốc, có thể nói sau một đêm đảo lộn cao tầng công ty, làm không ít người chấn động, phải nhìn lại vị tổng giám đốc trẻ này.

Cuộc họp kết thúc, Trương Thắng vừa về văn phòng thì điện thoại reo vang, nhấc lên nghe thì ra Từ Hải Sinh gọi tới, không khỏi lấy làm lạ, ông ta trước nay chẳng mấy khi chủ động liên hệ với y, hẳn là vì biến động trong công ty. Xem ra có người luôn báo cáo cho ông ấy.

- Thắng, thứ tư này là sinh nhật tôi, tôi có mời vài người bạn thân tới tụ hội, cậu nhất định phải tới nhé.

Ra là vậy, Trương Thắng thoải mái hơn, sắp sinh nhật anh Từ rồi sao, vậy mà còn còn tưởng người ta gài tai mắt vào công ty nên đã biết chuyện, chủ động nói:

- Còn phải nói sao, tất nhiên là phải đi rồi, sinh nhật anh mà, bất kể chuyện gì cũng phải bò qua một bên. Phải rồi, công ty có chút việc, phải nói với anh.

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh thong thả hỏi:

- Chuyện gì?

- Lão Sở bị tôi đuổi khỏi công ty rồi.

- Cái gì? Lão Sở... có chuyện gì?

Giọng Từ Hải Sinh hơi kinh ngạc, có điều không nghe thấy có gì chấn động.

Trương Thắng đem toàn bộ đầu đuôi kể một lượt, ở đại hội công ty y chỉ nói Sở Văn Lâu lợi dụng chức quyền dụ dỗ nữ nhân viên, bị mình ngăn cản nên báo thù. Nhưng với Từ Hải Sinh, y không dấu gì cả, ngay cả chuyện với Chung Tình.

Từ Hải Sinh nghe xong trầm ngâm:

- Tiểu nhân bỉ ổi, thành sự không đủ, bại sự có dư, nhân cơ hội thanh trừ hắn cũng tốt, dù sao bây giờ cũng không cần nhờ tới Trương Nhị Đàn mấy nữa, chỉ cần không đắc tội với lão già đó là được. Lão già đó thế nào cũng phái một người tin cẩn hơn vào công ty.

Trương Thắng thừa cơ nói:

- Đúng thế, tôi cũng lo như thế vì thời kỳ phi thường vì ổn định lòng người, tôi điều Quách Y Tinh về đảm nhận kho lạnh, anh ta là bạn của tôi, tuyệt đối có thể tin cậy, anh xem có được không?

Đúng lúc này cửa phòng gõ hai tiếng rồi mở ra, Chung Tình bước vào.

Mùa hè nóng bức, Chung Tình ăn mặc rất mát mẻ, chiếc áo thời Đường cách điệu thuần màu đen với hình hoa cúc trắng như tuyết vắt từ vai trái tới eo, đôi giày cao gót kiểu săng đan, cao quý trang nhã, vừa khoe được

https://thuviensach.vn

đường cong mạn diệu lại không hở hang khiến người ta khinh nhờn, mỹ nhân như thế đi tới đâu cũng đều làm người ta sáng mắt.

Đại hội ngày hôm nay rất thuận lợi, cô đi quanh công ty một vòng, thấy sự kiện này không gây ảnh hưởng lớn như dự đoán, liền yên tâm hơn, miệng bất giác lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

Chung Tình đang định lên tiếng, thấy Trương Thắng xoay lưng lại phía cửa nói chuyện, ngữ khí cung kính, lòng máy động, lời tới bên miệng lại nuốt vào.

Trương Thắng đang tập trung nói chuyện, không nghe thấy tiếng gõ cửa nên không biết Chung Tình vào.

Từ Hải Sinh cười ha hả, nói rất có thâm ý

- Cậu là tổng giám đốc mà, nên có chủ ý và tính toán của mình rồi.

Tới đó đột nhiên chuyển đề tài:

- Chung Tình hiện giờ ở công ty thế nào, có vẻ được cậu trọng dụng nhỉ? Năng lực công tác của cô ấy đủ đảm nhiệm không, ừm tôi nghe nói... Hình như tài vụ, hành chính, giao tiếp mặt nào cô ấy cũng tinh thông?

Chẳng lẽ ông ấy vẫn còn tình cảm với chị Chung Tình? Trương Thắng thăm dò:

- Anh Từ, thực sự trước kia chị ấy tới công ty, tôi không ngờ chị ấy giỏi như vậy, không chỉ sở trường mặt văn thư, quản lý, giao tiếp, còn làm việc chăm chỉ. Có điều không nghe nói chị ấy sở trường tài vụ, huống hồ hiện phòng tài vụ rất ổn định, còn chị Chung chủ trì chợ thủy sản bận không có thời gian ăn cơm nữa là, tôi không định để chị ấy kiêm quản tài vụ.

https://thuviensach.vn

Chung Tình chú ý theo dõi tài vụ, thế nào cũng để lại manh mối, Từ Hải Sinh cảnh giác ngay, giờ nghe thấy Trương Thắng nói thế, nghĩ mình hơi quá lo, xây chợ đương nhiên cần đầu tư, có lẽ vì thế Chung Tình mới chú ý tới tài vụ?

Trương Thắng không biết Từ Hải Sinh nghĩ gì, vẫn nói:

- Anh Từ, có câu này tôi để trong lòng lâu rồi, không biết nên nói không?

- Ồ, giữa chúng ta còn có chuyện gì không thể nói sao?

- Là, liên quan tới chị Chung.

Trương Thắng hơi ngập ngừng:

- Anh Từ, cái này thực sự hơi khó nói, chỉ là tôi thấy, tuy anh là người có gia đình, nhưng trước kia hai người có thời gian bên nhau... không nên trở mặt thành thù. Anh Từ, làm việc với chị ấy lâu như thế, tôi nhìn ra, chị Chung thật lòng...

- Thắng, đừng nói nữa...

Từ Hải Sinh cắt ngang, Trương Thắng và Chung Tình có chút mập mờ rất nhiều người biết, Vương Xương Minh giám đốc tài vụ từng nói với ông ta, trong mắt Từ Hải Sinh, đây là chuyện quá sức bình thường, bên cạnh có thiếu phụ quyến rũ mê đắm lòng người như thế, nanm nhân nào không động lòng? Ông ta cho rằng Trương Thắng thích Chung Tình, vì cố kỵ mình nên thăm dò:

- Cậu đó, chuyện này... chúng ta như anh em trong nhà, nói chuyện không cần quanh co, đúng, chúng tôi có một đoạn tình cảm với nhau, nhưng là quá khứ rồi. Cô ấy có quyền theo đuổi hạnh phúc cá nhân, nếu cậu thích cô ấy, đừng ngại, hãy tiếp nhận cô ấy. Tôi rất cởi mở.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng thấy hai má đều nóng lên, y chỉ cho rằng hai người họ đều vô cùng quan trọng với mình, không nên anh tới tôi đi, tránh nhau như tránh tà, y ở giữa dấu bên nọ diếm bên kia cũng phiền, nếu có thể bỏ qua chuyện cũ thành bạn bình thường cũng tốt, Từ Hải Sinh có thể tới công ty giúp đỡ mình, không ngờ Từ Hải Sinh hiểu lầm, vội giải thích:

- Anh Từ, ý tôi không phải như thế, mà chuyện là quá khứ rồi, hai người không cần căng với nhau như vậy, anh cũng không nên tránh tới công ty mãi như thế, có cơ hội thử tiếp xúc...

Từ Hải Sinh tưởng Trương Thắng khuyên mình gương vỡ lại lành, cắt ngang:

- Thắng à, chuyện tình cảm cậu chưa trải qua nhiều như tôi, đừng khuyên tôi nữa. Chỉ có đám nam nữ trẻ tuổi các cậu mới coi tình yêu là tất cả, có điều tôi dạy cậu cái này, đừng nghĩ ai đó là duy nhất của mình hay mình là người duy nhất của ai đó, đợi cậu tới tuổi tôi rồi cậu sẽ thấy. Tình yêu như con chó đuổi theo khúc xương, cậu nghĩ rằng nó thích khúc xương, thực ra nó chỉ theo bản năng muốn cắn một cái mà thôi. Thắng, tất cả chỉ là cảm giác thôi, cảm giác không còn, tình cảm cũng hết.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Hiểu Lầm Khó Cãi (2)

Với Trương Thắng luận điệu này của Từ Hải Sinh không thể tiếp nhận:

- Anh Từ, anh hơi cực đoan đấy, làm việc với chị ấy gần hai năm, tôi biết, chị ấy là người rất trọng tình cảm.

- Thôi, không nói chuyện này nữa, tôi có việc phải đi. Công ty vừa có biến động, cậu nên theo dõi sát vào, chúng ta nói chuyện sau.

- Vâng, có điều...

Trương Thắng vừa nói tới đó thì một bàn tay vươn ra đoạt lấy điện thoại của y, cúp máy, quay đầu lại thấy Chung Tình mắt tóe lửa nhìn mình, không biết vào từ lúc nào, hơi giật mình:

- Chị Chung.

- Cậu là cái gì của tôi, tôi cần cậu lo chuyện cả đời của mình à?

Chung Tình cố nén lửa giận nói:

- Tôi ở công ty làm phiền cậu đúng không? Cậu muốn đuổi tôi đi cũng không cần đẩy cho kẻ bội bạc đó. Tôi đi ngay bây giờ đây, không cần cậu đuổi.

- Đừng...

Trương Thắng tức thì hoảng lên, kéo cô lại:

https://thuviensach.vn

- Tôi không có ác ý, sao lại nói tôi đuổi chị đi.

- Cậu không có ác ý, vậy cậu có ý tốt chắc? Tôn nghiêm của tôi bị người ta ném xuống mặt đất chà đạp cho không đáng một đồng rồi, giờ cậu còn muốn xỉ nhục tôi thêm nữa sao? Đời này tôi bị hắn hủy rồi, cậu còn muốn tác hợp cho chúng tôi, thấy hắn hại tôi chưa đủ sao? Cậu không để lại cho tôi chút thể diện được sao?

Chung Tình nói xong lại muốn lao đi, Trương Thắng giữ lấy, y nhận ra không phải cô giả vờ:

- Chị Chung, chị nghe tôi nói đã...

- Tôi không muốn nhìn thấy mặt cậu nữa.

"Roẹt" một tiếng, Trương Thắng vì giữ Chung Tình lại, còn Chung Tình vùng vẫy quá mạnh, thế là cái áo bị xé thành hai mảnh, Chung Tình hét lên, hai tay ôm lấy ngực.

Chung Tình hôm nay mặc áo thời Đường chất liệu mỏng nhẹ, bên trong tất nhiên không thể mặc thêm gì khác, trừ cái áo lót màu đen không ôm hết bầu ngực đầy đặn, thế là chiếc bụng nhỏ phẳng lỳ, non nửa khuôn ngực trắng muốt, lọt hết vào mắt Trương Thắng.

- Cái, cái này...

Trương Thắng tay vẫn cầm nửa cái áo, mồm lắp ba lắp bắp:

Chung Tình tức giận dậm chân:

- Vẫn còn nhìn?

- Tôi không cố ý..

https://thuviensach.vn

Trương Thắng đang cố sức giải thích thì Quách Y Tinh và Hắc Tử hớn hở xông vào:

- Giám đốc …

Chung Tình hét lên, vừa xong chỉ có mỗi Trương Thắng, cô còn nhịn được, giờ đột nhiên xông vào hai nam nhân, cô muốn trốn vào phòng trong không kịp nữa, hoảng hốt nhào lên ghế sô pha, thực ra cô chỉ bị xé nửa cái áo, hai tay ôm ngực, ngoài Trương Thắng vừa rồi máy mắn ra chẳng ai thấy cái gì, nhưng giờ hay rồi, nửa tâm lưng ngọc ngà khoe hết cho người ta.

Quách Y Tinh và Hắc Tử vừa bàn giao công việc xong, đang định tới cám ơn Trương Thắng, ai ngờ gặp phải chuyện này. Chung Tình và Trương Thắng đi có cặp về có đôi, ai nấy đều biết, giờ mới được chứng kiến, trố mắt nhìn một cái rồi chạy mất.

Không hổ lăn lộn giang hồ, thân thủ nhanh nhẹn, Hắc Tử một chân còn chưa đặt xuống đã kịp xoay người đi, lẩm bẩm:

- Tôi không thấy gì hết.

Trương Thắng vội đuổi theo, cuống lên gọi:

- Béo! Nghe tôi nói đã, không phải như anh nghĩ đâu.

Quách Y Tinh đứng lại, há mồm một lúc mới nói:

- Thắng, tôi nói câu này với tư cách cá nhân, chuyện riêng của cậu, tôi cũng không muốn nói nhiều, nhưng Tiểu Lộ là cô gái tốt, dù cậu ở ngoài làm gì, cũng đừng làm tổn thương tới Tiểu Lộ, có chừng mực thôi.

Điên mất, giờ nói còn ai tin, Trương Thắng chỉ biết thở dài kệ Quách Y Tinh rời đi.

https://thuviensach.vn

Dù sao cũng bị người ta nhìn thấy rồi, hiểu lầm rồi, lại không thể giải thích, Chung Tình liều luôn, Trương Thắng vừa quay lại, liền lao tới cướp lấy nửa cái áo trong tay y, khoác lên người chạy vào phòng ngủ.

Chốc lát sau Chung Tình như bướm hoa đi ra, người khác cái rèm cửa, ngồi bên giá sách, không ngờ lục lọi một lúc lấy ra bộ kim chỉ, chính Trương Thắng còn không biết phòng mình có cái này, đang há mồm thì cô lại chạy vào phòng rồi.

Trương Thắng khẽ đập đầu vào tường, chuyện thế này y không biết dùng lời lẽ nào diễn tả tình huống bản thân gặp phải nữa:

- Tên béo lắm mồm sẽ không nói với Tiểu Lộ chứ?... Chắc là không, anh ấy biết nặng nhẹ. Cơ mà hiểu lầm này cũng tốt, ít nhất chị ấy không đòi đi nữa.

Tự an ủi mình một lúc ngồi xuống ghế:

- Tối hôm đó say nhìn không rõ, vừa rồi, hình như vú chị ấy thuộc loại...

"Bốp!" Trương Thắng tự tát mình một cái thật mạnh, lúc này còn nghĩ linh tinh được, nên nghĩ làm sao giải quyết chuyện đau đầu này mới đúng.

….

Từ Hải Sinh gấp điện thoại lại, liền có cô gái mặc kimono đi tới mỉm cười nhận lấy điện thoái trong tay ông ta, trên không trung hoa anh đào rơi lác đác, phối hợp với hơi nước mờ mờ, tạo nên khung cảnh thần tiên.

- Còn may, xem ra mình nghĩ nhiều rồi, chỉ tùy ý gọi một cú điện thoại Trương Thắng đã đem toàn bộ an bài nói ra, chú nhóc này vẫn rất tín nhiệm mình. Dù sao cũng làm tổng giám đốc hai năm, trẻ nhỏ rồi cũng trưởng thành, có tư tưởng và cách làm việc riêng cũng là bình thường.

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh từ từ trượt xuống, chỉ còn cái đầu nhô lên khỏi suối nước nóng, nghĩ tới chuyện Trương Thắng muốn tái hợp mình và Chung Tình thì bật cười:

- Chú nhóc này dù trưởng thành ra sao vẫn còn non lắm, không biết cái đạo lý bát nước hất đi khó lòng thu lại.

Đây là nơi tắm nước nóng lộ thiên tại một khách sạn Nhật Bản, gió ấm mơn man, ngay phía trước là núi Phú Sĩ tươi đẹp, Từ Hải Sinh thích loại ý cảnh này, nó giúp ông ta hoàn toàn thả lỏng.

Cô gái cất điện thoại xong ưu nhã quay lại, Từ Hải Sinh đưa tay ra, cô gái nhoẻn miệng cười, ngồi xuống cái ghế gỗ, ôm lấy cánh tay ông ta, cọ cọ đầu, ôn nhu giống như con mèo nhỏ, khẽ gọi:

- Chủ nhân.

Từ Hải Sinh hài lòng, vuốt vê cô gái như vuốt ve con thú cưng, cô gái ngoan ngoãn ngồi đó, yên tĩnh hưởng thụ sự vuốt ve đó, đôi mắt trong veo như hồ nước thu, cái cổ ưu nhã, mặt mũi thanh tú, đẹp như từng đóa hoa anh đào màu hồng đang phiêu lạc kia.

Có điều Từ Hải Sinh hoàn toàn không bị sự ôn nhu, thuần khiết, xinh đẹp đó làm động lòng.

Đây là lần thứ hai Từ Hải Sinh tới Nhật, kế hoạch sát nhập của ông ta gặp trở lực lớn, vì thế liền nghĩ tới tìm bạn bè bên Nhật hợp tác.

Đám quan viên địa phương đa phần có ý nghĩ rất kỳ quái, đặc biệt mê tín đầu tư nước ngoài, cứ như từ nước ngoài tới là nhất định tài chính hùng hậu, nhất định giúp được xĩ nghiệp sắp đổ bể cải tử hoàn sinh, cho nên Từ Hải Sinh muốn nhờ người bạn Nhật Bản của mình ra mặt hóa giải trở ngại cho ông ta.

https://thuviensach.vn

Tới Nhật Bản không thể thiếu thưởng thức qua món ăn chơi nổi tiếng ở nơi này, Từ Hải Sinh thích nữ nhân gợi cảm thành thục, cho nên vốn chẳng hứng thú với thiếu nữ như nụ hoa trước mặt, nhưng tuần trước ngoài khách sạn, cô gái tên Thi Dã Lệ Nại chủ động bắt chuyện ông ta, Từ Hải Sinh nhìn khuôn mặt từng quen biết, nụ cười đáng yêu ngây thơ đó, ma xui quỷ khiến thế nào Từ Hải Sinh dẫn cô gái cực kỳ thẹn thùng này về phòng.

Một bên muốn tiêu tiền, một bên muốn kiếm tiền, hai bên tình nguyện, chẳng qua là cuộc giao dịch thôi, rời chiếc giường này ai đi đường nấy, không liên quan gì tới nhau nữa. Nhưng sáng hôm sau tỉnh dậy trả tiền, Từ Hải Sinh bất ngờ phát hiện một bức ảnh trong ví tiền của cô gái, làm ông ta thay đổi chủ ý.

Dù đã 20 năm trôi qua, cho dù người đó mặc trang phục Nhật Bản, nhưng ông ta nhìn một cái nhận ra ngay, đó là mối tình đầu của mình: Ninh Tĩnh. Cho tới tận bây giờ ông ta vẫn không sao quên được.

Khi đó cô ấy là cô gái ngây thơ thiện lương nhường nào, khi đó ông ta vẫn là học sinh mới biết yêu, thuần khiết như một miếng bạch ngọc. Ba năm cao trung, bốn năm đại học, hai người quấn nhau như keo với sơn. Rồi một ngày mùa hè năm đó Ninh Tĩnh đi Nhật Bản, ôm Từ Hải Sinh khóc tới nát lòng, kết quả sao nào? Chỉ vẻn vẹn bảy ngày sau, gọi điện nói chia tay Từ Hải Sinh.

Yêu nhau bảy năm, thay đổi chỉ trong vẻn vẹn có bảy ngày, khi cô ấy đi, thương tâm đó là giả sao? Không phải, nhưng đối diện với dụ hoặc, còn chẳng phải thay lòng đổi dạ như chớp, chân tình là cái gì chứ, chẳng qua là thế mà thôi.

Cô ấy đã toại nguyện gả cho người Nhật Bản, trở thành Hoa kiều, chỉ đáng tiếc Ninh Tĩnh mới chỉ thấy người nước ngoài mặc véc sang trọng trên TV, cho rằng ai cũng là nhà tư bản, nào biết Nhật Bản cũng có nông

https://thuviensach.vn

dân. Vậy là cô du học sinh Trung Quốc gả cho nông dân Nhật Bản, trở thành bà chủ tiệm tạp hóa nhỏ, đó là cuộc sống cô ấy theo đuổi sao?

Đó cũng là lúc chàng trai trẻ Từ Hải Sinh đầy ước mơ hoài bão mất đi niềm tin, không chỉ vào tình yêu, còn cả cuộc đời.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Lần Ngả Bài Đầu Tiên (1)

Khóe môi Từ Hải Sinh luôn mang nụ cười lạnh lùng khó nắm bắt, ông ta giữ Thi Dã Lệ Nại lại bên cạnh, trở thành nhân tình của mình trong thời gian du lịch Nhật Bản, chẳng phải vì say mê thân thể trẻ trung ấy, chẳng qua là tìm cách lấy được số điện thoại nhà của cô gái, đem tất cả nói cho mẹ cô gái, tức bạn gái cũ của ông ta biết, không thể không nói điều này thể hiện tâm lý khá biến thái, cũng nói lên Ninh Tĩnh đã để lại tổn thương lớn thế nào với Từ Hải Sinh.

Ngay hôm qua thôi, Từ Hải Sinh lén gọi điện thoại cho mẹ của Lệ Nại, lái xe đi gặp người khiến ông ta dằn vặt đau khổ suốt bao năm, kết quả ông ta càng thất vọng, Ninh Tĩnh nhìn thấy ông ta chẳng hề thống khổ, chẳng đau lòng vì con gái sa đọa, không hổ thẹn khi đối diện với bạn trai bị phản bội, biết bây giờ Từ Hải Sinh giàu có thành đạt, không ngờ vô liêm sỉ nhắc tới tình cũ hòng quyến rũ ông ta.

Mặc dù dung mạo Ninh Tĩnh vẫn thấp thoáng thấy được cô gái thanh thuần lương thiện năm nào, nhưng linh hồn bên trong đã hoàn toàn là người khác. Khi Từ Hải Sinh rời nhà Ninh Tĩnh, chút bóng dáng cô gái tồn tại trong lòng ông ta suốt 20 năm không còn lại chút nào.

Đúng lúc đó ông ta lại nhận được điện thoại của Trương Thắng, càng thấy y nực cười, ôi chỉ có chú nhóc đó mới tin vào tình yêu, nữ nhân chung tình chỉ vì cái giá dụ dỗ cô ta phản bội chưa đủ mà thôi, nam nhân tin vào chân tình là đồ ngu xuẩn.

Từ Hải Sinh không ngu, ông ta không tin vào tình yêu.

https://thuviensach.vn

Chuyến này đi Nhật Bản thu hoạch lớn, chẳng những được người bạn Nhật Bản khảng khái giúp đỡ, còn bỏ được tâm bệnh bao năm.

Từ Hải Sinh nghĩ tới đó cười vui vẻ, phải về nước thôi, cần gom một khoản tài chính lớn, xem ra phải nghĩ cách kiếm từ chỗ Trương Thắng và Trương Nhị Đản. Đáng tiếc hai người này chỉ một lòng làm thực nghiệp, nếu không kéo họ vào nhập bọn, kiếm tiền dễ biết bao.

***

Trương Thắng lui vào phòng mình, thái độ như phạm nhân chờ phán quyết:

- Chị Chung... chuyện lúc đó...

Chung Tình đang ngồi trên giường vá áo, quay lưng về phía cửa, vừa nghe giọng y, khuôn mặt như bạch ngọc, chợt thấy y, gò má phớt hồng kiều diễm, vừa xấu hổ vừa có ấm ức, không cần người ta nói ra nói vào, quan hệ hai người bản thân nó đủ mập mờ.

- Chị là cánh tay phải của tôi ở công ty, tôi làm sao thiếu chị được, còn chuyện khi nãy.

Trương Thắng cố gắng giải thích:

- Chị biết rồi thì tôi cũng không dấu diếm nữa, anh Từ là cổ đông lớn nhất của công ty, chỉ là vì tránh mặt chị nên không bao giờ tới đây, nhiều chuyện nếu có anh ấy ra tay sẽ xuôn xẻ hơn nhiều, vì thế nên tôi …

- Được rồi, tôi hiểu rồi, giám đốc không cần nói thêm nữa.

Chung Tình đặt chiếc áo xuống, thở dài:

- Tôi không ngờ anh vẫn ỷ lại vào ông ta như thế, chuyện to chuyện nhỏ đều cho ông ấy biết, thậm chí còn muốn đưa cả ông ấy về công ty điều

https://thuviensach.vn

hành. Giám đốc, bất kể người đó được anh tín nhiệm tới đâu, làm như vậy không có lợi cho sự trưởng thành. Tôi có việc này... Vốn đợi làm hai năm rõ mười mới nói cho anh, có điều bây giờ, để anh tự mình điều tra, lực cản ít hơn, cũng để anh nhận thức rõ hơn.

- Cái gì?

Trương Thắng không hiểu ý cô:

- Chị nói tới chuyện gì vậy.

Chung Tình hơi ngẩng đầu lên:

- Gần đây tôi tự mình điều tra tài khoản ngân hàng của công ty ta, phát hiện một số vấn đề, có vài khoản tài chính lớn, hướng đi rất khả nghi.

Trương Thắng nghiêm túc ngay:

- Khả nghi thế nào, chị nói tiếp đi.

- Chuyện này phải nói trước với cậu, tôi làm như thế không phải vì.

Chung Tình vốn tưởng mất không ít thời gian thuyết phục Trương Thắng, không ngờ y cắt ngang:

- Đừng lo tôi tự biết đánh giá, chị cứ nói,

- Được chuyện bắt đầu từ hôm tôi tới ngân hàng...

Xưa nay Trương Thắng rất ít khi xuất hiện ở phòng tài vụ, hôm nay vừa cải tổ nhân sự xong đột nhiên giá lâm, đằng sau còn có Chung Tình và đội trưởng bảo vệ Hồ Thành. Mấy người phòng tài vụ ngạc nhiên nhìn Trương Thắng mặt lạnh tanh, đưa mắt nhìn nhau, ngay cả chào hỏi cũng quên.

- Mọi người ngồi đi, tôi có chút việc muốn tìm hiểu một chút.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng chỉ ghế bảo Vương Xương Minh ngồi xuống, không vòng vo, vào thẳng vấn đề:

- Đợt nhà xưởng đầu tiên chúng ta cho thuê cùng với khoản khoản vay thế chấp từ máy móc, tổng cộng có 23 triệu tiền lưu động, khấu trừ khoản đầu tư kho lạnh, chợ thủy sản, hiện trên sổ sách phải còn dư chừng 12 triệu, đem sổ sách và đối chứng ngân hàng ra đây. Tôi muốn xem.

Vương Xương Minh cố nắn ra nụ cười nịnh bợ:

- Giám đốc muốn tra sổ sách sao không báo trước với tôi một tiếng, tôi còn chuẩn bị cho đầy đủ. Lão Tống, ngẩn ra đó làm gì, mau đem sổ sách liên quan lại đây. Lão Giả, pha trà...

Ra một loạt lệnh xong, ông ta lại cười ha hả:

- Giám đốc chỉ nói cái khung chính, còn thu chi lặt vặt nhiều lắm, nhất thời khó nói rõ.

Trương Thắng đan hai tay trước ngực, ngồi dựa lưng vào ghế, chọn tư thế thoải mái nhất:

-Hôm nay tôi rảnh lắm, dư thời gian nghe anh nói..

- À... Thế thì, có điều, giám đốc, thật ra con số có hơi vênh một chút, vài khoản tôi đã báo trước, như mấy khoản tiền xây dựng, tổng cổng hơn 5 triệu, cũng vừa mới trả...

Trương Thắng cắt ngang:

- Tôi cũng nghĩ là đã trả, nhưng gọi điện hỏi giám đốc công ty xây dựng số 2 và số 4 bọn họ đều trách móc tôi trì hoãn tiền xây dựng quá lâu.

Vương Xương Minh tái mặt:

https://thuviensach.vn

- Cái này, thực ra...

Trương Thắng vẫn rất bình tĩnh hỏi:

- Chuyện rốt cuộc là sao, giám đốc Vương, tôi muốn anh báo cáo rõ ràng khoản tiền này đã đi đâu?

Lúc này Lão Tống ôm một đốc sổ sách vào.

Trương Thắng nhìn qua, đột nhiên hỏi:

- Lão Tống, đã xem kỹ chữa, có hai bộ sổ sách đấy, không nhầm chứ?

Lão Tống còn chưa biết chuyện vừa rồi ở trong phòng, đột ngột bị hỏi như thế, theo bản năng nhìn lại sổ sách trong tay:

- Không nhầm được đâu ạ...

Nói tới đó biết mình hớ rồi, rối lên:

- Nhầm, nhầm gì ạ?

- Khốn kiếp!

Trương Thắng nhìn thấy hết, lòng nhận định Chung Tình nói đúng rồi, lửa giận bốc lên, bất thình lình vỗ bàn đánh sầm, đứng dậy:

- Có những công ty làm hai bộ sổ sách là để đối phó với cục thuế, còn công ty ta làm hai bộ để lừa gạt tổng giám đốc. Hồ Thành, sai người đem toàn bộ sổ sách tài vụ tới văn phòng của tôi, tôi sẽ nhờ người đối chiếu từng khoản một.

***

Từ Hải Sinh dự định trở về Quỳnh Hải sớm hơn so với dự định bảy ngày, chuyện Trương Thắng đột ngột kiểm tra sổ sách tài vụ đã có người báo cho

https://thuviensach.vn

ông ta biết, ông ta đợi Trương Thắng gọi điện tới hỏi mình, nhưng đợi mãi không thấy. Khi giao chiến với một đối thủ, cục diện khó khống chế nhất là không thể nắm được hư thực của đối phương, vì thế Từ Hải Sinh vô cùng bất an, không phải ông ta sợ Trương Thắng, mà ông ta không muốn trở mặt lúc này, ảnh hưởng tới kế hoạch lớn của ông ta..

Lúc này Trương Thắng ở trong văn phòng đang không biết phải làm sao, Từ Hải Sinh lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, suy tính xem làm sao biết Trương Thắng nắm được mấy phần để xòe bài với y, còn Trương Thắng vì mọi dấu hiệu chỉ vào Từ Hải Sinh, người y tín nhiệm nhất, nên đấu tranh nội tâm dữ dội.

- Đừng nghĩ nhiều, may mắn là còn phát hiện sớm, tôi nghĩ đại bộ phận tổn thất hẳn sẽ vãn hồi được, ít nhất.. Tổn thất này chưa khiến công ty mất hết nguyên khí.

Chung Tình nhìn Trương Thắng mặt mày tiều tụy, râu ria lởm chởm, đau lòng nói:

Trương Thắng chỉ lắc đầu, y bước vào thương trường bằng sự mạo hiểm lớn, được mất tiền bạc không thể đả kích y như vậy, cũng biết quan hệ giữa mình và Từ Hải Sinh mới đầu là lợi dụng lẫn nhau, nhưng cùng với sự nghiệp phát triển, y coi Từ Hải Sinh là người dẫn dắt, là người thầy, người anh đáng tin cậy, cho nên chưa bao giờ hỏi tới chuyện ông ta, không ngờ...

Di động vang lên, Trương Thắng "a lô " một tiếng, rồi nói nhỏ:

- Được, tôi tới ngay.

Sau đó đứng dậy nói:

- Tôi ra ngoài một chút, công ty giao cho chị.

....

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Lần Ngả Bài Đầu Tiên (2)

- Nào nào nào Trương Thắng, tôi không tiện tới công ty, nên mới gọi cậu tới đây, ha ha ha, lần này đi Nhật Bản mua cho cậu ít quà, đây là mỹ phẩm DHC, còn cả chiếc túi LV, để cậu tặng bạn gái. Tôi còn mua hai bộ thời trang nam nữ hàng hiệu Nhật Bản, coi như quà tân hôn sớm cho cậu.

Từ Hải Sinh cười vui vẻ, chỉ đống quà lớn đặt trong phòng.

Trương Thắng cười gượng gạo:

- Anh Từ, làm anh tốn kém quá.

Từ Hải Sinh thân thiết khoác vai Trương Thắng, ấn y xuống ghế sô pha, sau đó mở tủ rượu, rót hai ly XO mà ông ta thích nhất, đưa cho y một ly, ngồi vắt chân nói:

- Thực ra nhãn hiệu nổi tiếng nhất Nhật Bản không phải là mấy thứ đó, mà là nữ nhân, đáng tiếc cho cậu cũng không dám nhận, nếu không tôi lừa một em về.

Trương Thắng đặt ly rượu xuống, nhìn thẳng Từ Hải Sinh, trịnh trọng nói:

- Anh Từ, tôi có chuyện muốn hỏi anh.

Từ Hải Sinh hơi giật mình, không biết vì sao đối diện với đứa em mình dẫn dắt lại có chút căng thẳng, đây là chuyện gần như không có ở ông ta, dù đối thủ khó chơi tới đâu, ông ta đều ít khi khẩn trương:

https://thuviensach.vn

- Cậu nói đi, thực ra bây giờ công ty đi vào quỹ đạo, mọi chuyện cậu đều xử lý tốt, tôi đã dần tách ra rồi, tin rằng chuyện gì cậu cũng có thể làm được.

- Anh Từ, tài vụ công ty có vấn đề.

- Cái gì?

Từ Hải Sinh kinh hãi:

- Vấn đề gì, người tôi giới thiệu xưa nay đều rất vững vàng, chẳng lẽ...

Trương Thắng cười khổ, "đừng diễn trò nữa", y không muốn nói những lời khắc bạc tuyệt tình như vậy, thở dài:

- Công ty có khoản tiền lớn hướng đi không rõ, bao gồm khoản tiền xây dựng, tôi đã cho tra rõ ràng, hoàn toàn xác thực. Người phòng tài vụ không có gan đụng chạm khoản tiền lớn như vậy...

- A, cậu nói cái đó à?

Từ Hải Sinh vỗ trán, cười dài:

- Thế mà cậu làm tôi sợ, tôi còn tưởng mấy người tôi giới thiệu làm chuyện phi pháp chứ, ra là mấy khoản tiền đó, đừng lo, đừng lo, do tài chính lưu động của tôi hơi căng, nên mượn dùng tạm.

- Sao?

Trương Thắng không ngờ Từ Hải Sinh lại cười thoải mái như thế:

- Đúng, cậu biết đấy, nghề chính của tôi không ở phía công ty, tôi nói rồi mà, tôi chuyên huy động vốn, gần đây vay ngân hàng khó khăn, thủ tục phiền hà, đợi tiền tới tay thì cơ hội đã qua, nên mượn tạm dùng gấp. Vốn

https://thuviensach.vn

nghĩ khi dư dả chút sẽ chuyển lại, không ngờ... chuyện này cậu không cần lo đâu.

Trương Thắng không hiểu tài vụ, nhưng y giỏi dùng người, trực tiếp nhờ Tiêu Tử mượn mấy kế toán kinh nghiệm của siêu thị Vạn Khách Lai tới công ty toàn diện kiểm tra sổ sách. Những điều này Từ Hải Sinh đều đã nắm được, số tài chính kia hướng đi không rõ sẽ lòi ra ngay, không chuyện gì có thể làm tới không một sơ hở.

Muốn lời nói dối giống thật, vậy chỉ còn cách nói bảy phần thật ba phần giả, làm người ta khó phân biệt, rồi lấy thêm quân bài tình cảm ra, sẽ tránh được hai bên quyết liệt với nhau.

Chiêu này quả nhiên hữu hiệu, Trương Thắng thấy ông ta thừa nhận thì yên tâm một nửa, nhưng y rất không vui, vì y không phải là Trương Thắng hai năm trước, trong vương quốc của mình, y là vua, không một vị đế vương nào cho phép quyền uy của mình bị xâm phạm.

Cho dù là người y tôn trọng nhất, tự tiện dùng tiền công ty mà không hỏi han gì, không một người lãnh đạo nào chấp nhận.

- Anh Từ, cổ phần của anh trong công ty nhiều nhất, nếu không phải anh nhường, chức tổng giám đốc này đã là của anh rồi, khi ấy tiền anh muốn dùng thế nào thì dùng thế đó. Nhưng anh đã giao công ty cho tôi, thì không nên dấu diếm thôi, đúng không?

- Chuyện này...

Từ Hải Sinh tỏ ra khó xử:

- Khụ, cậu biết rồi, nếu tôi không nói, để cậu hiểu lầm, tổn thương tình cảm anh em ta. Ài, vậy tôi nói thật, tôi chủ yếu đầu tư chứng khoán, sát nhập, trọng tổ xĩ nghiệp.. Thứ này lợi nhuận kinh người, nhưng nguy hiểm cũng lớn. Tôi vốn muốn kéo cậu tham gia, có điều cậu quá mê thực nghiệp,

https://thuviensach.vn

không thích mấy thao tác tài chính nguy hiểm cao, ngoài ra chuyện sát nhập xĩ nghiệp chủ yếu phải tiếp xúc với ban ngành chính phủ, dùng những thủ đoạn không chính đáng, mà cậu ghét mấy thứ này, cho nên tôi phải dấu. Tôi biết tôi nói thì cậu sẽ cho vay thôi, nhưng khi vay thì cậu sẽ hỏi tới, mà tôi thì không tiện nói.

Chuyện Từ Hải Sinh luôn sử dụng thủ đoạn phi chính quy thì y chẳng lạ gì, những năm qua lợi dụng xí nghiệp quốc hữu chuyển hình, nhiều kẻ cơ hội kiếm tiền của nhà nước, trong đó không thiếu giao dịch sau màn quan thương câu kết, Từ Hải Sinh không muốn nói cũng hợp lý, mà y đúng là không muốn tham gia, thậm chí có cơ hội còn muốn khuyên bảo Từ Hải Sinh dừng chuyện nguy hiểm này lại.

Trương Thắng cân nhắc rồi nói:

- Anh Từ, anh đã nói thế thì chúng ta không nói chuyện tự ý dùng khoản tài chính đó nữa, nhưng tránh khó xử sau này, khi nào anh có thể trả lại?

Từ Hải Sinh cười khổ:

- Nếu cậu muốn tôi rút tiền ra ngay bây giờ cũng được thôi, nhưng mất khoản tiền đó, vụ làm ăn của tôi sẽ bị kẹt ngay, tổn thất kinh người. Thắng, cậu không ác tới mức ép tôi trả tiền ngay bây giờ chứ?

- Tất nhiên tôi không làm thế, nhưng như anh dạy tôi, dù anh em ruột thịt thì tiền bạc cũng phải rạch ròi, hơn nữa chuyện này trung cao tầng công ty đều biết, tôi là tổng giám đốc, phải có câu trả lời với họ. Anh Từ, anh dùng khoản tiền này với mục đích riêng, không liên quan tới công ty, nên anh phải chấp nhận ba điều kiện của tôi.

Cửa khó nhất đã qua rồi, Từ Hải Sinh bình tĩnh gật đầu:

- Cậu cứ nói.

https://thuviensach.vn

- Thứ nhất, phải ký hợp đồng chính đáng, trả lãi suất theo ngân hàng, anh là đại cổ đông cũng không ngoại lệ.

Từ Hải Sinh sáng khoái nói:

- Được, công là công, tư là tư, cậu là tổng giám đốc, tôi nghe theo.

- Thứ hai, phải có thế chấp, anh làm đầu tư mạo hiểm, tuy tôi tin năng lực của anh, khả năng thất bại rất nhỏ, nhưng trình tự thế chấp không thể thiếu, tôi mong anh lấy ra thứ thế chấp tương ứng.

Công bằng mà nói, nếu ở vị trí của Trương Thắng thì Từ Hải Sinh còn làm tuyệt tình hơn trăm lần, vì thế tuy không vui, nhưng ông ta phải gật đầu:

- Được, trước kia chúng ta dùng đất chia cổ phần, vậy lấy đất của tôi thế chấp, vậy đã được chưa?

Đất đai trong tay Từ Hải Sinh bây giờ giá trị vượt xa số tiền ông ta vay, thế nên Trương Thắng không ý kiến:

- Vậy còn điều cuối cùng, về mấy người anh giới thiệu, họ lừa dối công ty, lừa dối tôi, tự ý chuyển tiền cho anh, đó là lập trường gì? Bọn họ là người công ty, ăn lương công ty, phải phục vụ công ty, vì thế tôi muốn đuổi việc toàn bộ.

Từ Hải Sinh rốt cuộc cũng biến sắc mặt:

- Thắng, cậu làm thế không phải khiến tôi mất hết thể diện với họ sao?

Trương Thắng trầm giọng nói:

- Anh Từ, nếu không làm thế, anh bảo tôi ăn nói thế nào với công ty, anh có muốn tới đó giải thích trước quản lý trung cao tầng công ty không?

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh nghiến răng, cơ mặt giần giật.

Trương Thắng nói từng chữ:

- Anh Từ, nếu là anh, tôi tin anh sẽ làm thế.

Từ Hải Sinh không phải không có cách kiềm chế Trương Thắng, nói tới biện pháp đường đường chính chính, ông ta là cổ đông số một, có thể mở cuộc họp HĐQT, miễn trừ chức vụ của Trương Thắng, tự nắm công ty, nhưng ông ta thì không thích đứng ra ngoài ánh sáng. Còn về thủ đoạn, ông ta càng nhiều vô số kể, có điều...

Cân nhắc thiệt hơn, cuối cùng Từ Hải Sinh quyết định xong, cười lớn:

- Ha ha, được được, bọn họ làm sao so được với tình cảm anh em ta, nếu thế tôi liên hệ giúp họ công việc mới là xong.

Chuyện được làm rõ, Từ Hải Sinh lại ra sức hòa hoãn quan hệ, nên dần dần không khí trở nên vui vẻ hơn.

Khi Trương Thắng đứng dậy tạm biệt, Từ Hải Sinh bảo y mang quà đi, từ chối không được, hơn nữa thứ tư sinh nhật ông ta, tới khi đó tặng lại bằng món quà khác nên Trương Thắng nhận lấy.

Vậy là lần giao phong phi chính thức đầu tiên của hai người đã kết thúc, Từ Hải Sinh làm việc dứt khoạt, hôm sau ký hợp đồng vay tiền, kỳ hạn ba tháng, đồng thời lấy cổ phần thế chấp, tạm thời chuyển sang quyền sở hữu của Trương Thắng.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Thanh Thủy Phù Dung (1)

- A lô vợ ơi, tối nay có bận không?

Trương Thắng gọi điện cho Tiểu Lộ, ngả ngớn nói:

- Ghét thế, người ta chưa gả cho anh đâu, đừng có mà gọi người ta như vậy, chuyện gì thế hả ông chủ lớn?

Trương Thắng cười hì hì:

- Hôm nay sinh nhật anh Từ, tổ chức bữa dạ tiệc, anh muốn đưa em đi cùng.

- Thắng, anh tự đi là được rồi, cần gì đưa em đi, em không quen mấy trường hợp như vậy, không ứng phó nổi đâu.

Tiểu Lộ chối từ, mặc dù cô nhiệt tình tham gia vào hoạt động công ty, cũng theo giám đốc Quan đi xã giao, nhưng là vì công việc cần phải thế, cô hơi sợ người lạ:

- Vợ anh xinh đẹp như vậy, nếu cứ dấu trong nhà chẳng phải phí à, anh muốn khoe với toàn thế giới cơ.

Tiểu Lộ gắt:

- Anh biến đi.

Nói tới đó nhìn quanh, xác định không ai chú ý tới mình mới hạ thấp giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Cần đi thật sao?

- Ừ, em yên tâm, không phải loại xã giao thương trường, chỉ là tiệc tư nhân thôi, anh Từ nói nhất định phải đưa em tới.

Tiểu Lộ cũng biết Trương Thắng rất tôn trọng Từ Hải Sinh, miễn cưỡng nói:

- Vậy... được rồi.

Trương Thắng xem đồng hồ:

- Anh sẽ tới đón em, vợ trang điểm thật đẹp vào nhé... Hôn tạm biệt cái nào.

- Đồ lưu manh, mơ đi!

Cúp điện thoại rồi, Trương Thắng gọi số nội bộ:

- Tối nay tôi tham gia tiệc sinh nhật người bạn, nam, trung niên, giúp tôi chuẩn bị quà... Ừm, trong khoảng 20 vạn.

Chuẩn bị một món quà đắt tiền, hơn nữa còn dẫn cả vị hôn thê tới, tất nhiên là Trương Thắng muốn hàn gắn quan hệ với Từ Hải Sinh, hai người mặc dù bề ngoài quan hệ vẫn như xưa, nhưng khó tránh được khúc mắc trong lòng, đây là cơ hội hiếm có.

Buổi tối Trương Thắng lái xe tới KTX nhà máy, cuối năm kết hôn rồi, hai người đã cùng nhau đi chọn nhà, cuối cùng quyết định ở trong vườn Hoa Hồng, tiền đặt cọc đã giao, chỉ đợi tới cuối tháng 9 giao nhà.

Trương Thắng bấm điện thoại, lát sau Tiểu Lộ tung tăng chạy xuống, vừa thấy y liền vui sướng nhào tới, ôm cánh tya Trương Thắng.

https://thuviensach.vn

Thấy Tiểu Lộ mặc quần jean, áo thun màu trắng, trang điểm nhạt, buộc một cái đuôi ngựa đung đưa sau gáy, hoàn toàn là một học sinh thanh thuần, Trương Thắng cười khổ:

- Sao lại mặc thế này?

Tiểu Lộ cúi đầu nhìn lại mình:

- Có chỗ nào không ổn à, anh thích em ăn mặc thế này nhất còn gì.

Trương Thắng vừa tức mình vừa buồn cười, bóp mũi cô một cái:

- Em đó, tham dự tiệc chứ có phải là hai người dạo phố đâu, không phải mặc chỉ cho anh xem. Thôi, để anh dẫn em đi mua.

- Anh nói là tiệc tư nhân mà, giám đốc Từ lại chẳng phải người ngoài.

Tiểu Lộ phồng má, đứng ì tại chỗ:

Trương Thắng vỗ mông Tiểu Lộ bốp một cái:

- Có đi không thì bảo?

- Á.

Tiểu Lộ giật mình ôm lấy mông, mặt đỏ gay:

- Đồ đại lưu manh!

Trương Thắng làm bộ mặt thèm khát nhìn Tiểu Lộ một lượt:

- Oa, càng lúc càng mê người rồi, vừa tròn vừa chắc, kiểm tra thêm chỗ khác mới được.

Đúng lúc này có mấy công nhân nữ đi qua, nhìn thấy cảnh đó che miệng cười khúc khích, còn có người trêu:

https://thuviensach.vn

- Anh Trương, nhớ đưa Tiểu Lộ của bọn này về sớm nhé, không được quá 10 giờ đêm đâu đấy.

Tiểu Lộ xấu hổ lắm, vội mở cửa xe đi lên trước.

Trương Thắng ứng phó với mấy cô gái kia vài câu rồi lên xe, đột nhiên lại đưa tay ra, nhưng Tiểu Lộ đã đề phòng trước, đánh bạt cái tay hư hỏng đó đi, trợn mắt lên:

- Sờ linh tình gì đó, đại lưu manh.

Dáng vẻ trẻ con của Tiểu Lộ càng nổi giận càng thấy đáng yêu, chẳng có chút uy hiếp nào, Trương Thắng cười rộ lên, khởi động xe:

- Không cho thì thôi, sớm muộn gì cũng là của anh, tới lúc đó anh sờ cho thỏa.

- Chỉ giỏi nói linh tinh.

Tiểu Lộ xấu hổ đấm vai y, Trương Thắng càng cười lớn, chọc Tiểu Lộ xấu hổ là chuyện y thích nhất.

Xe từ từ quay đầu đi ra ngoài, Trương Thắng nghiêng người gọi:

- Vợ ơi.

- Ừm?

Tiểu Lộ đáp một tiếng, cô lấy trong túi xách ra một cái gương, đang nhìn lại dung mạo của mình, tuy cô không thích ăn mặc quá cầu kỳ, có điều cùng bạn trai ra ngoài, vẫn muốn trang điểm thật đẹp, không để y mất mặt:

Trương Thắng nghe âm mũi đó, lòng ngưa ngứa, cười gian:

- Vừa xong anh thử rồi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Lộ không hiểu:

- Thử cái gì?

- Chắc thật đấy, dù em mặc quần jean mà vẫn không thấy cứng, còn mềm nữa, rất đàn hồi, chậc chậc..

- Phì!

Tiểu Lộ biết y lại nói bậy bạ rồi, vờ giận quay đầu đi:

- Em biết anh đang nghĩ cái gì không? Anh nghĩ tới đêm tân hôn của chúng ta.. Ha ha, a phải, em nhớ, khi mua đồ thì mua một cái gối thôi nhé.

- Cái đồ ngốc, người ta gọi là gối đôi.

Nghĩ tới lúc hai người cùng chung một cái gối, Tiểu Lộ tuy xấu hổ, nhưng cũng không khỏi ao ước:

- Có bộ cả đấy, một cái gối đôi và hai cái gối đơn.

- No no no.

Trương Thắng lúc lắng ngón tay:

- Trên giường để nhiều thứ thế làm cái gì, vứt hết cả đi, một mình em dùng thôi mà.

- Một mình em? Còn anh?

Trương Thắng huýt sáo:

- À, anh có gối ngọc rồi.

- Gối ngọc?

https://thuviensach.vn

- Đúng đấy, là gối ngọc, thứ mềm nhất, trơn nhất, đàn hồi nhất, đông ấm hè mát, nằm trên đó... Oa oa, Tiểu Lộ, em có phải tuổi chó đâu.

Tiểu Lộ hiểu ra y muốn nói tới cái gì rồi, mặt biến thành táo đỏ:

- Đáng ghét, em cắn chết anh.

- Đừng, đừng, anh đang lái xe đó.

- Hừm, không thèm để ý tới anh.

Tiểu Lộ quay người đi, khuôn mặt nhỏ vẫn còn nong nóng:

- Nói tới gối ngọc, anh có một câu chuyện cười hay lắm, kể cho em nghe nhé.

- Không nghe, anh toàn kể chuyện tục tĩu thôi.

- Khụ, anh đảm bảo chuyện này không tục tĩu chút nào, cực kỳ lành mạnh.

Trương Thắng làm bộ mặt hết sức đứng đắn:

- Lúc đó anh còn ở nhà máy, em nhớ anh Hồ không, một buổi trưa anh ấy nghỉ trưa trở lại nhà máy, nửa đường nhìn thấy sạp báo bày một cuốn họa báo, tiêu đề là " tập hợp mông đẹp siêu xe thế giới", lúc đó đang vội, anh ấy bỏ 2 đồng mua luôn. Tới nhà máy mới mở ra xem, tức ói máu.

Tiểu Lộ thích đọc truyện cũng thích nghe kể truyện, Trương Thắng nắm thóp cô lâu rồi, quả nhiên Tiểu Lộ quay đầu đi nhưng nghe không sót chữ nào, thấy không phải chuyện tục tĩu thật, tò mò hỏi:

- Vì sao anh ấy giận?

https://thuviensach.vn

- Anh ấy vốn cho rằng trong đó là ảnh của siêu xe và người mẫu, kết quả cuốn họa báo đó là "mông đẹp siêu xe" trăm phần trăm, toàn là chụp phần sau của xe...

Tiểu Lộ cười gập cả người, lườm Trương Thắng một cái:

- Nam nhân các anh chỉ thích mấy thứ đó, mắc lừa cũng đáng đời.

- Vậy nữ nhân bọn em ở cùng nhau thì thảo luận cái gì?

- Không nói cho anh biết.

Tiểu Lộ cười hì hì, cố tình chọc tức y:

…. …..

Tầng bốn trung tâm mua sắm lớn nhất ở con phố thương nghiệp trung tâm thành phố Quỳnh Hải, Trương Thắng âu phục đắt tiền, đứng khoanh tay trước phòng thay đồ, một lát sau bên trong có cái đầu nhỏ thò ra, như con chuột kiếm ăn, mắt đảo một vòng rồi rụt ngay lại.

Trương Thắng buồn cười lắm:

- Này, sớm muộn gì cũng phải đi ra, phóng khoáng chút, hiện thân đi mỹ nữ.

Một lát sau Tiểu Lộ kéo tấm rèm dầy, rụt rè đi ra, lí nhí nói:

- Thắng, em thấy, đổi bộ khác đi.

- Đẹp! Quá đẹp.

Trương Thắng mắt sáng lên đi vòng quanh Tiểu Lộ, tặc lưỡi liên hồi:

Tiểu Lộ mặc bộ váy dạ tiệc màu xanh lam không tay, cái váy vô cùng tinh tế, vừa vặn nổi bật thân hình tú mỹ thon thả của cô, nhưng... ngực áo

https://thuviensach.vn

hơi sâu, tới mức độ Tiểu Lộ không chấp nhận được. Ngực áo chạy tới đúng chỗ ngực bắt đầu nhô lên, may là ngực Tiểu Lộ hơi nhỏ, thế nên không lộ ra nhiều, nếu không cô đã không có dũng khí bước khỏi căn phòng kia rồi.

- Anh, muốn em mặc bộ này à?

Hai vai áo lại còn chỉ buộc bằng sợi giây mỏng manh, cảm giác không an toàn, có thể tuột hoặc đứt bất kỳ lúc nào, khiến Tiểu Lộ thấy rất không thoải mái:

- Ừ, đẹp lắm, nhất định em đi tới đâu, người ta phải quay đầu tới đó.

Trương Thắng vô cùng hài lòng:

- Không mặc được không, em thay bộ khác, cái này hở hang quá.

Tiểu Lộ nắm góc áo y, cầu khẩn:

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Thanh Thủy Phù Dung (2)

Trương Thắng rất hài lòng với bộ váy này, lắc đầu phủ quyết:

- Thay làm gì, rất hợp với em, không hở hang đâu, em muốn ăn mặc hở hang anh còn không cho nữa là, Tiểu Lộ thật đấy, đẹp lắm.

- Nhưng... Nhưng.. Ui, em đau bụng quá, Thắng, em không đi nữa đâu. Hay là anh rủ chị Chung Tình đi, em phải về nghỉ.

Trương Thắng khẽ gõ đầu cô:

- Đau bụng sao lại ôm đầu? Phục vụ ơi, tôi lấy bộ này..

- Đừng..

Tiểu Lộ thấy chiêu này không ăn thua, lập tức dùng chiêu sát thủ:

- Thắng, anh tự nhìn đi, em chỉ cần hơi cúi xuống một chút là ngực lộ ra rồi, anh muốn cả tối em đứng thẳng như tượng hay muốn cho nam nhân khác nhìn?

- Ồ, em nói cũng phải, đồ tốt nhà mình, không cho lũ háo sắc hưởng lợi. Thay bộ khác!

Hai người thay đi thay lại, nhưng đã là dạ phục thì thế nào chẳng hở chỗ nọ chỗ kia, kín ngực thì khoe hết lưng, làm gì có bộ nào phù hợp với tiêu chuẩn của Tiểu Lộ, cuối cùng đành bỏ dạ phục, mua một bộ váy đầm màu trắng.

https://thuviensach.vn

Khi Tiểu Lộ đi ra, lần này Trương Thắng không nói lên lời nữa, phải nói bộ váy này như may cho Tiểu Lộ, ngoại trừ phần cổ áo có viền hoa, ngoài ra không có một thứ trang trí nào nữa, thuần một màu trắng ngà, lưu loát vừa người, cùng mái tóc vấn cao, làm khí chất thanh thuần của cô, tăng thêm vẻ tao nhã cao sang, như đóa phù dung trồi lên mặt nước.

- Đẹp, quá đẹp.

Trương Thắng mãi mới thốt ra được:

- Đúng là Audrey Hepburn tái thế, thiên sứ và công chúa hợp thể.

Tiểu Lộ được người trong lòng tán thưởng, cười như hoa nở:

- Chỉ là, hơi đắt.

Trương Thắng không nhiều lời, lấy luôn thẻ vàng ra đưa ch phục vụ:

- Nhưng đúng giá trị, hôm nay sinh nhật anh Từ, khách đều là người có vai vế, anh không thể để vợ anh kém họ được.

Bị không ít nam nữ đưa mắt nhìn suốt dọc đường đi, Tiểu Lộ vừa kiêu ngạo, cũng có bất an, vẫn ưỡn ngực khoác tay Trương Thắng đi thật tự tin, tới khi vào xe mới thở phào.

....

Từ Hải Sinh tổ chức sinh nhật ở một quán bar mang phong cách Âu Mỹ, quán bar này của một người bạn, hôm nay nghỉ kinh doanh một ngày, chuyên phục vụ cho dạ tiệc. Khách khứa không đông, đều là người quan hệ mật thiết với Từ Hải Sinh.

- Tiểu Lộ, lâu rồi không gặp, cô thật xinh đẹp, Trương Thắng phúc không nhỏ.

https://thuviensach.vn

Dù Tiểu Lộ không thuộc loại hình nữ nhân Từ Hải Sinh thích, nhưng thừa nhận hôm nay nhìn Tiểu Lộ, ông ta phải sáng mắt:

- Cám ơn anh Từ, chúc anh sinh nhật vui vẻ, đây là chút chút quà nhỏ của bọn em.

Tiểu Lộ không thích Từ Hải Sinh mấy, nguyên nhân do chuyện Chung Tình, tươi cười nói:

Món quà của Trương Thắng là bức tượng Phật trường thọ bằng vàng, tặng vàng thì tục, nhưng tặng tượng Phật thì thành vừa sang và nhã, hơn nữa hôm nay là sinh nhật, món quà này rất hợp, Từ Hải Sinh thích lắm.

Tiểu Lộ nhìn những cô gái xuất hiện bên cạnh nhân vật lớn, ai nấy ăn mặc cầu kỳ đẹp đẽ, nếu mà mình mặc quần jean áo thun, e là còn tệ hơn cả nữ phục vụ, như thế Trương Thắng mất mặt lớn.

Trong quán bar đâu cũng thấy những mỹ nữ y phục hoa lệ, lời nói năng thanh nhã, những cô gái xinh đẹp rực rỡ hơn Tiểu Lộ rất nhiều, nhưng khí chất thuần khiết của Tiểu Lộ khác hẳn bọn họ, giống như trăng sáng giữa vườn hoa, thu hút ánh mắt mọi người.

Có điều với đề tài như trang phục, nước hoa, kinh nghiệm làm đẹp của các quý phụ thì Tiểu Lộ hoàn toàn không biết gì cả, đứng giữa bọn họ, chẳng xen mồm vào được câu nào.

Nhưng Tiểu Lộ không vì thế mà bị lạc lõng ở bữa tiệc xa hoa này, rất nhiều nam nhân bị khí chất đặc biệt của cô thu hút, tới bắt chuyện làm quen, thường bị câu trả lời ngây thơ lại thú vị của Tiểu Lộ làm bật cười sảng khoái, nhất là cô nói vài câu thế nào cũng dẫn lời từ truyện võ hiệp ra, càng thành của hiếm, thế là trong khi cả đống mỹ nữ tán gẫu với nhau thì một mình Tiểu Lộ lại có rất đông nam nhân vây quanh, khiến không ít mỹ nữ tự phụ về vẻ đẹp của mình đố kỵ.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng vừa mới tới nơi thì đã bị Từ Hải Sinh kéo đi giới thiệu cho mấy người bạn, đều là người làm ăn lớn, biết Tiểu Lộ lần đầu tham gia loại tiệc thế này, sợ cô không quen lại không biết ai ở đây thì cô đơn không thoải mái, thi thoảng lại quay đầu nhìn, ai dè thực tế lại khác hẳn, nhìn Tiểu Lộ cười tủm tỉm giữa một đám nam nhân, tới y không thoải mái.

Trò chuyện qua loa với mấy vị khách, Trương Thắng đang định đi tìm Tiểu Lộ về thì chợt có người nói:

- Ngài Trương Bảo Nguyên tới rồi.

Mọi người đều quay đầu nhìn, chỉ thấy Trương Nhị Đản tay chống gậy trúc đầu rồng sải bước như bay tiến vào.

- Trương Lão, Trương Lão, ái dà, sao ngài lại tới? Tôi là vãn bối, làm sao sinh nhật dám làm phiền, không phải tổn thọ sao?

Từ Hải Sinh chắp tay liên hồi:

Trương Nhị Đản cười sang sảng, vỗ cho Từ Hài Sinh một phát sụn lưng:

- Rắm thối, tôi mà không tới cậu thế nào chả lẩm bẩm sau lưng, giờ lại còn vờ vờ vịt vịt. Ha ha ha, đi, vào trong trò chuyện.

Ông ta tới, Trương Thắng tất nhiên phải bồi tiếp, thế là không thể chiếu cố Tiểu Lộ rồi, khách khứa tới chào hỏi Trương Nhị Đản một hồi, sau đó chỉ còn vài người thân quen nhất.

Từ Hải Sinh thì thầm Trương Nhị Đản vài câu, ông ta trầm ngâm lắc đầu:

- Khó, khó lắm.

Một nam nhân mặc véc màu vàng gạo rót rượu cho ông ta, cười nịnh:

https://thuviensach.vn

- Với tài lực của ngài còn không lấy nổi chút tiền đó sao?

Trương Nhị Đản cười khà khà:

- Gia nghiệp lớn cũng không dễ dàng, nói thật với mọi người nhé, tôi vừa mới làm xong giấy phép khai thác mỏ, đang rập rạp chuẩn bị, tôi còn mong người ta đầu tư còn chẳng được.

Nói tới đó đưa mặt một vòng, dừng ở Trương Thắng:

- Trương Thắng, có hứng thú làm nghề than không, đây là vụ mua bán một vốn vạn lợi đấy.

Trương Thắng ngạc nhiên:

- Lão gia tử muốn tiến quân cả vào nghành khai thác mỏ?

- Không thể nói là tiến quân, chỉ muốn dò nông sâu thế nào, đợi rõ rồi mới đầu tư lớn.

Nam nhâm véc vàng gạo hâm mộ:

- Có một cái mỏ than khác nào có mỏ vàng, mỗi ngày chỉ cần khai thác bình thường là có tiền, TTCK mà có vấn đề một cái là cổ phiếu thành giấy lộn. Theo tôi biết Ôn Châu có người đầu tư mỏ than tới 100 triệu, hai năm sau đã thu về hết vốn, giờ coi như ngồi chơi đếm tiền rồi.

Trương Nhị Đản vuốt râu cười:

- Không khoa trương vậy đâu, không khoa trương vậy đâu.

Nhưng thái độ rõ ràng đắc ý lắm.

Từ Hải Sinh cũng tán vào:

https://thuviensach.vn

- Trương lão đúng là tài, khai thác mỏ cần tới năm loại giấy phép, muốn làm được không có quan hệ lớn không xong, hơn nữa nghề này phải thông cả hai giới bắc bạch, bội phục.

Trương Nhị Đản không thèm để ý tới ông ta, nói với Trương Thắng:

- Đám người này suốt ngày thích chơi hiểm, mỗi Tiểu Trương thực tế, là người làm việc chắc chắn, sao, tôi hiện làm ăn quá lớn, thiếu tài chính, Tiểu Trương muốn tham gia một chân chứ?

Trương Thắng động lòng lắm, nhưng hai năm qua y không còn dễ kích động nữa, thành khẩn nói:

- Lão gia tử, cháu chưa bao giờ đụng tới ngành khai thác..

Trương Nhị Đản không tán đồng ý nghĩ của y:

- Có gì đâu, tôi cũng lần đầu tiên, ném đá qua sông, làm sao tiếu tinh thần xông pha được?

- Không, ý cháu không phải thế, cháu muốn tìm hiểu trước đã, ít nhất xem bản thân có phù hợp không? Thêm nữa, cũng phải tính toán xem mình có bao nhiêu tiền dùng được, nếu đầu tư vài chục vạn như muối bỏ bể, chẳng ích gì với lão gia tử, phải không ạ.

Trương Nhị Đản nghe rất hợp ý, mặt mày hồ hởi:

- Tôi nói mà, thằng bé này thành thật, được được, cậu tính toán cho kỹ, trong vòng ba ngày trả lời tôi, thế nào?

- Vâng, trong vòng ba ngày nhất định có câu trả lời chính xác cho lão gia tử.

Hai người bọn họ trò chuyện cực kỳ hào hứng, Từ Hải Sinh lại kêu khổ không thôi, ông ta đang gặp khó khăn cần huy động khoản tiền lớn, định

https://thuviensach.vn

tính kế vay của hai người này, ai ngờ họ lại bàn tính chuyện khai thác mỏ, giờ phải làm sao? Đưa mắt với mấy người bạn tìm đối sách.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Thanh Thủy Phù Dung (3)

Trương Thắng tạm thời gác lại chuyện mỏ than, cùng họ tán gẫu, nam nhân tụ tập, đề tài chỉ có hai cái, không phải công việc thì là nữ nhân, hiện công việc không còn gì để nói, tất nhiên chuyển sang cái thứ hai.

Từ Hải Sinh mặt phơi phới kể quá trình ăn chơi ở Nhật Bản, đám bạn bè đạo mạo của ông ta nghe say sưa.

Trương Thắng chỉ thi thoảng phụ họa vài câu, không yên tâm nhìn quanh, tìm thấy ngay Tiểu Lộ, cô toàn thân váy trắng thuần khiết, rất dễ nhận ra, lúc này cô đang đứng bên quầy, trên đầu là tủ rượu, treo ngược từng chiếc ly thủy tinh trong suốt, phản chiếu ánh đèn như sao lấp lánh.

Ở đối diện cô là một nam tử mặc bộ véc của Pierre Cardin, tay cầm rượu vang, nói một câu là người lại khựng một cái, như sẵn sàng cúi xuống vậy, Tiểu Lộ đã dựa lưng vào tủ rượu, không còn chỗ lui nữa, xua tay liên hồi.

Trương Thắng cáo lỗi đi tới phía Tiểu Lộ:

- Có chuyện gì thế?

Người kia tuổi chừng 50, mặt có mấy cái mụn thịt mờ mờ, bên trái mũi có nốt ruồi đỏ, hình tượng có hơi kém một chút, nhưng trang phục đắt tiền, vẻ mặt trang trọng, khiến người ta không thể xem nhẹ, nhìn thế nào cũng không giống kẻ phóng đãng:

- Tôi là Tiểu Thôn Nhất Lang, anh là?

https://thuviensach.vn

- À đây là ngài Tiểu Thôn Nhất Lang chủ tích Đại Cô Tiểu Thôn, còn đây là người anh em tốt của tôi, tên là Trương Thắng.

Từ Hải Sinh chú ý tới tình huống bên này, tới giới thiệu hai bên:

Tiểu Thôn Nhất Lang đặt ly rượu xuống, thân trên hơi ngả về phía trước, đưa hai tay ra, rất chân thành song giọng nói hơi ngọng:

- Anh Trương Tắng, vô cùng hân hạnh gặp anh.

Trương Thắng bắt tay với ông ta, hỏi nhỏ Tiểu Lộ:

- Ông ta làm gì vậy?

Tiểu Lộ thấy người này là bạn Từ Hải Sinh, cười nhẹ:

- Không có gì, ông ấy mời em khiêu vũ, em nói không biết, ông ấy cứ khom người mãi, làm em khó xử.

- Ồ.

Trương Thắng bật cười, quay sang nói:

- Ngài Tiểu Thôn, bạn gái tôi không biết khiêu vũ, thất lễ quá.

- Ô chà chà, cô ấy là bạn gái của anh Trương Tắng à, hiểu rồi, hiểu rồi.

Tiểu Thôn nói xong khom người thật sâu:

Trương Thắng lịch sự gật đầu, nắm tay Tiểu Lộ rời đi, hỏi:

- Ông ta không có hành vi gì thiếu lịch sự chứ?

Tiểu Lộ nhăn mũi, phẩy làn khói thuốc bay tới trước mặt:

- Không, nhưng cứ hau háu nhìn em suốt.

https://thuviensach.vn

Ặc, chuyện này khó tránh được, Tiểu Lộ hôm nay xuất sắc như thế cơ mà, Trương Thắng an ủi:

- Bỏ đi, để anh giới thiệu em với Trương lão gia tử.

Tiểu Lộ che miệng ngáp:

- Không đi được không, nghe đã thấy chán rồi, em biết nói gì với ông cụ c hứ.

Trương Thắng ôm vòng eo liễu của cô, cười ha hả:

- Đây là ông cụ đặc biệt, đảm bảo em tỉnh ngủ liền.

Tiểu Lộ đưa bàn tay nhỏ nhắn rất thuần thục đưa ra sau vỗ một cái, đánh rơi cái móng heo vừa mò lên mông mình.

***

- Cô gái đó là bạn gái của Trương Tắng à?

Tiểu Thôn Nhất Lang cứ nhìn mãi theo bóng hình tha thướt của Tiểu Lộ, ông ta chính là người bạn được Từ Hải Sinh mời tới trợ lực:

Từ Hải Sinh hiểu ý, cười nói:

- Đúng thế, đã định hôn ước rồi, cuối năm nay kết hôn, tôi dẫn anh đi gặp vài người bạn, đừng nhìn nữa, anh không có cơ hội đâu.

Rồi ghé vào tai nói thêm:

- Còn nhiều cô gái xinh đẹp hơn, tối mai tôi dẫn anh đi cho biết.

- Không không được, mai tôi có hẹn rồi.

Từ Hải Sinh ngạc nhiên:

https://thuviensach.vn

- Ồ, anh có bạn ở đại lục sao?

- Đúng, hôm qua tình cờ gặp mới biết, chúng tôi từng làm ăn với nhau ở Hong Kong, giờ anh ta làm trong một nhà máy in ở đây, tên là Quan Tiệp Tắng, tôi đã nhận lời anh ta rồi.

- A, ra là anh ta...

Từ Hải Sinh nhếch môi khinh miệt:

***

- Lão gia tử, đây là bạn gái cháu Tiểu Lộ, bọn cháu dự định cuối năm nay kết hôn, lúc đó mong được lão gia tử góp vui.

Trương Thắng dẫn Tiểu Lộ tới trước mặt Trương Nhị Đàn giới thiệu:

Trương Nhị Đản nhìn Tiểu Lộ, thiếu chút nữa mất hồn không nghe cả tiếng Tiểu Lộ chào mình chỉ nghe thấy âm thanh như nước suối chảy qua khe, cô gái trước mắt gò má ưu mỹ trơn mịn, nhìn cảm tưởng bẹo nhẹ một cái cũng chảy ra nước, khuôn mặt vô cùng thuần khiết mỹ lệ, đem lại cảm giác thanh nhã như tinh linh rừng thẳm, cánh môi nhỏ hồng nhuận hơi vểnh, tinh nghịch, đáng yêu.

Tất nhiên Trương Nhị Đản không dễ thất thố như vậy, chỉ hơi ngạc nhiên hỏi:

- Cuối năm kết hôn? Không phải còn quá trẻ sao?

- Lão gia tử, Tiểu Lộ năm nay đã 24 tuổi rồi ạ.

Trương Nhị Đản nghe thấy Tiểu Lộ đã trên 20 thì ánh mắt thay đổi hẳn, song lại càng thêm ngạc nhiên thích thú, lúc đầu ông ta nhìn Tiểu Lộ, đánh giá cô tuyệt đối không quá 18 tuổi:

https://thuviensach.vn

- Ha ha, Tiểu Lộ, ngồi xuống nào, không cần câu nệ, nhìn cháu là biết không hợp lắm với nơi này hả? Ha ha ha, tôi cũng thế, vậy là chúng ta có bạn rồi. Tiểu Trương cậu làm gì thì làm đi, để cô bé cho tôi là được …

Tiểu Lộ và Trương Nhị Đản ở cùng chỗ, tất nhiên thành tiêu điểm của bữa tiệc, một già một trẻ nói chuyện vô cùng tâm đắc, người khác mon men tới là bị đuổi đi không chút khách sáo, Trương Nhị Đản thi thoảng lại phá lên những tràng cười sảng khoái, Tiểu Lộ thì mặt đỏ bừng, rõ ràng phải nhịn cười rất vất vả.

Tiệc sinh nhật tất nhiên không thể thiếu màn cắt bánh, chỉ không hát bài happy birthday thôi, lúc đó đã gần 10 giờ, ngày mai Trương Nhị Đản có chuyến đi sớm, nên quyền luyến về sớm, dặn đi dặn lại Trương Thắng rảnh thì dẫn Tiểu Lộ tới nhà mình chơi, Trương Thắng cũng nhân cơ hội cáo từ, đưa Tiểu Lộ về KTX.

Trên đường đi Tiểu Lộ luôn mồm kể Trương Nhị Đàn thú vị ra sao, cứ nghĩ tuổi tác quá chênh lệch nói chuyện không hợp, không nghĩ tâm hồn Trương Nhị Đản còn trẻ trung lắm, hai người mới gặp đã như đôi bạn thân lâu năm.

Xe dừng lại trước cổng KTX nhà máy, Trương Thắng nói:

- Phải rồi Tiểu Lộ, tối mai anh có hẹn vài người bạn thân, em đi nhé, họ muốn gặp em lắm đấy, lần này em ăn mặc thế nào cũng được, không cần cầu kỳ.

Tiểu Lộ lắc đầu:

- Không được rồi, tối mai giám đốc Quan có cuộc đàm phán quan trọng với đối tác Nhật, em phải đi cùng.

Không ngờ lại trùng lịch, Trương Thắng không thích Tiểu Lộ tham dự buổi xã giao như vậy, nhưng đó là công việc, y cũng bận rộn tối ngày,

https://thuviensach.vn

không thể nói sự nghiệp ai quan trọng hơn ai, thở dài:

- Vậy đợi lần khác, em chú ý uống ít thôi, nhớ về sờm, bắt taxi …

- Được rồi, được rồi, lúc nào cũng mấy câu đó, em đâu phải trẻ con, em biết lo cho mình.

Tiểu Lộ thấy mặt Trương Thắng xìu xìu, dỗ:

- Hôn một cái tạm biệt nào.

Trương Thắng vừa nghe thế thì sáng mắt ngay, đây là lần đầu tiên Tiểu Lộ chủ động hôn tạm biệt, vừa chu môi ra thì nghe thấy tiếng Tiểu Lộ cười khanh khách, mở cửa nhảy khỏi xe nhanh như thỏ, còn làm mặt quỷ trêu y.

***

Ngày hôm sau Tiểu Lộ và thư ký Trần theo sau Giám đốc tới đường Thải Hồng, đối với chuyện giám đốc Quan thi thoảng lại biểu hiện tình cảm với mình, Tiểu Lộ luôn giữ khoảng cách đúng mực, khiến kế hoạch mưa dầm thấm đất của giám đốc Quan thất bại thảm hại.

Về sau nghe nói Tiểu Lộ đã có bạn trai rồi, còn rất giàu có, giám đốc Quan liền đoạn tuyệt tư tình của mình, có điều một năm qua Tiểu Lộ trong công việc biểu hiện xuất sắc, là trợ thủ vô cùng hợp cách, rất được ông coi trọng. Hơn nữa cô dung mạo thanh thuần ngọt ngào, ai thấy cũng yêu, dẫn đi đàm phán làm ăn, có tiểu mỹ nhân như thế ở bên, mùi thuốc súng cũng nhạt đi phần nào.

Góc phố có một căn nhà nhỏ nằm lặng lẽ giữa bốn phía đèn màu sặc sỡ, chỉ có hai bên cửa treo đèn lồng mờ mờ, cửa che nửa tấm rèm trắng, bên trên vẽ cánh hoa anh đào màu hồng.

- Hoan nghênh!

https://thuviensach.vn

Một giọng nói dịu dàng đi cùng tiếng guốc gỗ cồm cộp truyền tới, cô gái mặc kimono trắng xuất hiện, tuổi đã lớn, tuy nói giày công trang điểm, song vẫn nhìn rõ nếp nhăn ở đuôi mắt, mang một vị nữ nhân Nhật Bản chính thống.

- Mỹ Chi Tử, lâu rồi không gặp cô.

Quan Tiệp Thắng mỉm cười chào:

- Chủ tịch Tiểu Thôn đã tới, đang đợi ngài bên trong, xin theo tôi.

- Ồ, ông ấy tới rồi sao?

Quan Tiệp Thắng vội thay guốc gỗ, đi theo Mỹ Chi Tử.

Trịnh Tiểu Lộ lần đầu tiên tới một cái quán kiểu Nhật, kết cấu thấp, bên trong ánh đèn lờ mờ, mùi rượu khắp không khí, làm cô không thoải mái, nhưng vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng trên môi.

Căn nhà này đều làm bằng gỗ, hai bên đường đi hẹp là bức tường dán giấy trắng, cùng cánh cửa kéo, cái nào cũng giống cái nào, như mê cung vậy, nếu không có người dẫn đường e là đi nửa ngày chẳng ra được.

Mỹ Chi Tử dẫn bọn họ tới một căn phòng sạch sẽ đơn giản, tường treo tranh chữ.

- Ha, Quan Tắng tới rồi, mau ngồi đi.

Tiểu Thôn Nhất Lang mặc kimono nam từ sau bàn rượu đi ra, đang tươi cười chào đón Quan Tiệp Thắng thì bất chợt thấy Tiểu Lộ đằng sau thì ngẩn người.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Thương Tâm Tiễn (1)

Tiểu Lộ không nhận ra Tiểu Thôn Nhất Lang, vì hôm đó và hôm nay Tiểu Thôn ăn mặc hoàn toàn khác với hôm sinh nhật Từ Hải Sinh, mà cô lại căn bản không chú ý tới ông ta, chẳng có ấn tượng gì.

- Đây là chủ tịch Tiểu Thôn, còn đây là thư ký Trần và cô Trịnh.

Quan Tiệp Thắng vô cùng khách khí, không chỉ vì Tiểu Thôn thế lực hơn, quan trọng là nghe nói Tiểu Thôn tới Trung Quốc làm ăn lớn, ông ta rất muốn tham gia, hiện ở tổng công ty, ông ta đang thất thế, bị đầy tới vùng đông bắc này hơn hai năm mà không có ý để ông ta về, nên nóng lòng có thành tích thể hiện mình.

Tiểu Thôn rất giảo hoạt, thấy Tiểu Lộ hoàn toàn không nhận ra mình, lời định nói liền nuốt vào, khách khí chào:

- Cô Trần, cô Trịnh, はじめまして, どうぞよろしく lần đầu gặp mặt mong được chiếu cố nhiều hơn.

Chỉ là tới tên Tiểu Lộ thì khom người xuống.

Mỹ Chi Tử quỳ bên bàn cũng đứng lên, thấy Tiểu Thôn lại cung kính với một cô gái như thế thì ngạc nhiên nhìn Tiểu Lộ, thoáng hiểu ra được.

- Vâng, chào ngài.

Tiểu Lộ không cần phiên dịch cũng biết là chào mình, vội cúi đầu chào lại:

https://thuviensach.vn

Mọi người hàn huyên xong liền ngồi xuống quanh bàn, phục vụ bê từng cái bàn gỗ với chén bát nhỏ đặt lên tấm nệp, bát gỗ sơn son, đĩa cái bằng sứ trắng, cái bằng gỗ, chứa rất nhiều loại đồ chấm.

Tiểu Thôn vắt chanh lên miếng cá tuyết, tự mình đưa cho Tiểu Lộ, nói bằng tiếng Nhật:

- Không cần khách khí, mọi người ăn đi.

Mỹ Chi Tử là chủ quán, nhưng vì Tiểu Thôn Nhất Lang thân phận không tầm thường nên hôm nay làm phiên dịch kiêm phục vụ, lần lượt rót rượu cho mọi người, đầy cả chén.

Giám đốc Quan biết tính Tiểu Lộ, cười nói:

- Tiểu Lộ, cô đừng lo, tuy đây là rượu trắng, nhưng nhẹ lắm, có thể thử một chút.

- Vâng!

Tiểu Lộ hơi khom người nâng chén rượu lên nhấp một ngụm, thấy vị thanh thanh ngòn ngọt, không hề nặng nên yên tâm.

***

Cùng lúc đó, Trương Thắng và vài người bạn hẹn nhau ở một quán bar, quán bar này nằm trong ngõ trên đường Hoa Hồng, bề ngoài rất thường, nhưng đi vào trong mới thấy được phong thái thực sự, trên tường là bức tranh Châu Âu, ánh đèn êm dịu, bảy tám cái bàn xếp cách khá xa nhau, âm nhạc phát ra từ đĩa hát rất cổ rồi, không trung phiêu đãng tiếng hát êm tai, không nghe ra là hát gì, nhưng cảm giác hơi ưu thương.

Tần Nhược Lan vừa vỗ nhẹ đùi, vừa khẽ ngâm nga theo nhạc.

Trương Thắng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Sao hả, mọi người thấy có nên đầu tư không? Ba người gộp lại thành Gia Cát Lượng, mà chúng ta lại có bốn.

Tần Nhược Lan giơ tay:

- Đừng đừng đừng, đừng tính tôi vào, tôi là nữ nhân, chỉ đi uống rượu, không làm Gia Cát.

Tiêu Từ ngạc nhiên ngó quanh:

- Ai đó suốt ngày đòi nam nữ bình đẳng, có phải chị ấy không?

Tần Nhược Lan cầm đũa gõ đầu hắn, với ba đứa đàn em này cô thích gì làm nấy, không cố kỵ gì hết.

Lý Hạo Thăng trầm ngâm:

- Cái ngành này em không quen thuộc, song cũng hiểu một chút, than là vàng đen, nhiều nông dân trước kia bán mặt cho đất bán lưng cho trời, vì trước kia không ai dám nhận bao thầu nghề này, giờ đều thành công chủ lớn, lợi nhận không cần bàn cãi. Có điều bây giờ với nhảy vào ngành này có không ít cái khó, anh nói giấy phép họ đủ rồi, em tin, với ảnh hưởng của Trương Bảo Nguyên làm được điểm này không hề khó. Song chúng ta cần tìm hiểu xem nó là mỏ mới hay cũ, mỏ cũ, đầu tư ít hơn, tất nhiên lợi ích cũng không còn lớn, nếu là mỏ mới có thể cân nhắc.

Tiêu Tử nghĩ khác:

- Đây là cơ hội tốt, đầu tư vào mỏ than, dù không kiếm được cũng khó mà lỗ, cùng lắm chuyển thầu cho người khác. Hơn nữa theo Trương Bảo Nguyên mà nói có cái lợi, vì làm mỏ than thế nào cũng có khoản chi tiêu màu xám.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng tối kỵ kinh doanh dính líu chuyện phạm pháp, cảnh giác hỏi:

- Ý cậu là gì?

- Làm ăn mà anh, đâu phải đóng cửa kiếm tiền, phải lo lót bốn phương chứ. Ví như nghề này, nếu anh muốn làm ăn đàng hoàng, không có thế lực đen nào chống lưng thì anh phải quan hệ tốt với dân bản địa, nếu không bọn họ lấy cớ ảnh hưởng môi trường sinh sống gây khó dễ, nên ít nhất than nấu cơm sưởi ấm gì đó, anh phải cung ứng miễn phí, tết nhất có ít gạo thịt nữa, đương nhiên nếu là tiền mặt thì họ càng hoan nghênh. Còn cán bộ thôn, chính quyền cũng cần phải đấm mồm đấm miệng, có sự kiện lớn nhỏ phải tài trợ, như thế có sự cố chính phủ mới đứng về phía chúng ta, mà cơ quan chính phủ dính tới ngành này có thuế vụ, an toàn, môi trường, cảnh sát, rất nhiều...

- Trương Nhị Đản có quan hệ với nhân vật cả hai giới hắc bạch, có ông ta những khó khăn kia đều được giải quyết, cơ hội tốt như vậy sao không dùng?

Trương Thắng gật đầu, nhưng vấn đề này y đều đã nghĩ tới rồi, hơn nữa y chỉ tham dự cổ phần, không phải người kinh doanh, có vấn đề thì cũng không dính líu nhiều tới y. Nếu chọn đối tác, Trương Nhị Đản là người rất được, ông ta coi trọng tín nghĩa, nhìn thủ đoạn xử lý đứa cháu ngoại Sở Văn Lâu là thấy. Hợp tác với người như thế, ít nhất không lo bị đâm sau lưng.

- Các cậu ít tuổi hơn tôi, nhưng có kinh nghiệm hơn, các cậu đã thấy đây là cơ hội tốt, vậy tôi đủ tự tin rồi. Theo tài liệu tôi điều tra được, mỏ than sản lượng tầm 40 - 50 tấn, với giá 1.5 đồng, mỗi năm trừ đi chi phí màu xám như Tiêu Tử nói, lợi nhuận thuần khoảng 50 triệu.

Tần Nhược Lan nâng ly lên:

https://thuviensach.vn

- Wow, 50 triệu cơ đấy, con số thật ghê gớm, nghe nói kỳ hoàn vốn là hai năm, giả sử hai năm sau anh cố số tiền này, anh định làm gì? Trừ kinh doanh kiếm tiền thì anh có lý tưởng gì? Anh phát tài lớn rồi, giờ đã có điều kiện theo đuổi ước mơ của mình.

- Tôi sẽ...

Trương Thắng chợt nhận ra, mình chẳng biết, y vốn sống kiếm bữa nào hay bữa nấy, cho nên chỉ muốn có cơ sở kinh tế vững vàng sống tốt hơn, mục tiêu đó y đã đạt được rồi. Nhưng mình đang làm gì thế này, suốt ngày vắt óc nghĩ cách kiếm tiền nhiều hơn nữa, tới mức bỏ bê cả bạn gái, gia đình, kiếm tiền chỉ để kiếm được nhiều tiền hơn..

- Lý tưởng à? Không có, tôi muốn sống tốt hơn, chiếu cô cho cha mẹ và em tôi, giờ đã làm được rồi. Ban gái tri âm cũng có, phải, quên mất đấy, cuối năm nay tôi kết hôn, mọi người nhất định phải tới đông đủ.

- Thật sao, anh làm công tác bảo mật ghê gớm quá, chị dâu trông thế nào, nhất định xinh đẹp lắm phải không?

Ba tên kia tức thì nhao nhao cả lên:

- Nói ra anh thật tệ, sắp kết hôn mà tới giới thiệu cho bọn em gặp mặt một lần cũng không có, phạt phạt, uống liền ba cốc.

- Được, tôi nhận, cái này là lỗi của tôi, bận rộn quá nên quên báo với mọi người.

Trương Thắng vui vẻ rót đầy ba cốc bia, uống liền một lèo hết sạch, thở một hơi nói:

- Cô ấy cũng có sự nghiệp riêng mà, như tối nay tôi rủ cô ấy tới ra mặt mọi người, nhưng cô ấy cũng bận đi xã giao.

https://thuviensach.vn

Tiêu Tử bất mãn:

- Anh thật là, tuy anh chưa phải đại phú quý, nhưng cũng kinh tế thoải mái rồi, sao để chị dâu vất vả như thế?

- Không phải đâu, tôi không muốn đặt cô ấy bên cạnh như bình hoa, vì mình có tiền mà muốn bạn gái phải lệ thuộc vào mình sao? Đợi khi kết hôn rồi, tôi sẽ khuyên cô ấy tới công ty giúp đỡ, nếu cô ấy không đồng ý, cũng được, tôi tôn trọng lựa chọn của cô ấy. Sự nghiệp và hôn nhân, gia đình không hề mâu thuẫn, cô ấy còn trẻ, bắt cô ấy chuyên môn làm bà nội trợ ru rú ở nhà à?

Lý Nhĩ gật gù:

- Anh suy nghĩ rất cởi mở, bạn gái anh có phúc thật.

Trương Thắng không che dấu nụ cười thỏa mãn ngọt ngào, đám Tiêu Tử lại trêu chọc thêm một chập nữa.

Mấy người họ cười đùa nhốn nháo, không để ý rằng Tần Nhược Lan nãy giờ bỗng nhiên không nói gì cả, đầu hơi xuống, như đang tìm cái gì đó.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Thương Tâm Tiễn (2)

Công việc cơ bản đã nói xong, quay sang tán gẫu, Lý Nhĩ gật gù cái đầu:

- Nói thế là anh không có ý tưởng gì lớn, vậy thì bắt đầu hưởng thụ sinh hoạt thôi, đợi anh Trương có tiền rồi, ngày ngày đi mát xa, thích thì mời liền hai cô, người mát xa chân người mát xa lưng, ha ha ha.

Tiêu Tử lại mê bóng đá:

- Tôi mà có tiền thì ngày ngày cho Trung Quốc đá với Real Madrid, sân khách hay sân nhà cũng chơi.

Lý Hạo Thăng làm bộ mặt thần thánh thở dài:

- Xem các cậu kìa, đợi tôi có tiền sẽ làm nhà từ thiện, xây trường học, quyên góp...

Trương Thắng vẫn trầm ngâm, nghe vậy cũng góp vui:

- Thế thì tôi ngày ngày ăn bánh bao, tôi mê nhất bánh bao Sơn Đông, sẽ mua liền hai cái, chỉ ăn nhân không ăn vỏ.

Mấy anh em cười lăn lộn, càng mơ tưởng càng đi xa, càng bậy bạ, Tần Nhược Lan đột nhiên đặt mạnh cái cốc xuống, gắt gọng:

- Mấy người đàng hoàng chút được không?

Tần Nhược Lan tính cách luôn tươi sáng hoạt bát, nổi hứng lên chơi còn điên hơn bọn họ, có điều tâm tình nữ nhân dễ thay đổi, vẻ bực bội giữa đôi

https://thuviensach.vn

mày kia không phải giả vờ, đám Lý Hạo Thăng suốt ngày theo đuôi bà cô này nên nhìn ra cô vô cùng khó chịu, không rõ nguyên nhân liền im thin thít.

Trương Thắng không biết, còn tưởng Tần Nhược Lan đang hờn dỗi vì quấy phá cô thưởng thức âm nhạc, đám Lý Hạo Thăng chẳng qua là sợ quen rồi thôi, trêu:

- Vậy đàng hoàng nhé, vậy khi nào tôi thành hào phú, sẽ xây cho Nhược Lan cô nương một tòa kim ốc, được không?

Lý Hạo Thăng vọt miệng:

- Oa, đúng là chàng có tình thiếp có ý, kim ốc tặng giai nhân, thiên cổ giai.. giai...ực...

Ấy là vì hắn vừa bắt gặp đôi mắt đẹp của Tần Nhược Lan liếc qua mình, vội cầm cốc bia lên đổ vội vào cái mồm hay gây họa.

Tần Nhược Lan giọng xa vắng:

- Chỉ là chàng không thấy, cửa lớn gang tấc nhốt A Kiều, nam bắc nào ai được thỏa lòng, kim ốc tàng kiều... mà cũng tính là giai thoại thiên cổ sao?

Tiêu Tử nhích tới gần Trương Thắng, thì thầm:

- Anh Trương, nhất định là chị Tiểu Lan tới tháng rồi, nguy cấp, hay chúng ta chuồn thôi.

Trương Thắng bấy giờ mới để ý tâm tình Tần Nhược Lan thực sự không tốt, quan tâm hỏi:

- Tiểu Lan, không khỏe sao?

Tần Nhược Lan cười gượng:

https://thuviensach.vn

- Không có gì, vì bài hát kia nghe thương cảm quá thôi, à phải rồi, chưa bao giờ được nghe anh hát, hát cho tôi nghe một bài được không?

Trương Thắng sảng khoái nhận lời:

- Được, vậy vì để Tần nhị tiểu thư được vui vẻ, Tiêu Tử, giúp anh chọn bài Nhất Tiễn Mai, đây là bài ruột của anh đấy.

Tiêu Tử chạy đi một lúc, trở về mang theo cái ghi ta:

- Nơi này không có bài đó, anh biết chơi ghi ta không? Nếu không để em đàn đệm cho.

- Được, cậu cầm micro phụ tôi.

Trương Thắng đi tới quầy bar, lấy cái micro, nhìn Tần Nhước Lan ngồi ở góc ghế sô pha, vì khá xa không rõ mặt cô, hắng giọng nói:

- Xin lỗi mọi người ngừng nhạc một chút, tôi muốn tặng cho một cô gái xinh đẹp bài hát, hát không hay, hành hạ tai mọi người xin cũng nể tình tôi vì lấy lòng mỹ nữ mà thông cảm cho.

Đám thanh niên nam nữ trong quán tức thì vỗ tay rào rào ủng hộ.

Trương Thăng đưa micro cho Tiêu Tử để hắn cầm hộ mình, nhận lấy chiếc ghi ta, tay khẽ lướt qua một cái thử âm, tiếng vỗ tay liền lắng xuống.

- Chân tình như thảo nguyên bao la, tầng tầng mưa cho chẳng thể ngăn trở, rồi sẽ có lúc mây tan mưa tạnh, mặt trời vạn trượng chiếu sáng anh và em. Chân tình như hoa mai nở rộ, băng tuyết lạnh giá chẳng thể nhấn chìm, nở rộ cả trong ngày lạnh nhất, nhìn thấy mùa xuân hướng về anh và em...

Giọng hát Trương Thắng không quá hay nhưng rất cảm xúc, làm mọi người đều nghe chăm chú, miệng khe khẽ hát theo. Tần Nhược Lan dựa

https://thuviensach.vn

lưng vào ghế, như sợ lạnh hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt trở nên mơ màng.

- Bông tuyết phiêu phiêu, gió bắc tiêu điều, trời đất một mảnh mênh mông...

Không biết có cô gái kiếm đâu được bông hoa lên tặng Trương Thắng, y lịch sự cười cám ơn, không ngờ cô gái táo gan ôm một cái hôn lên má, làm mọi người cỗ tay ầm ầm, nâng cốc rượu lên uống mừng.

Anh ấy rất tự tin, nụ cười ấy rất có vị nam nhân.

Nhớ lại cảnh hai người gặp nhau lần đầu ở quán mỳ, ngốc nghếch gọi con chó của mình là lợn, chưa biết gì mà xớn xác đi ra nhận là bạn trai mình bị Tiêu Tử đấm ngất xỉu, trước kia mình thường lấy làm trò cười, sao bây giờ biến thành ký ức thê lương... Loại chua xót không tên bao phủ, hai mắt nhòe lệ.

Tần Nhược Lan ngửa cổ uống hết công bi, chạy ra ngoài cửa.

- Chị...

Lý Nhĩ không hiểu gì, định gọi nhưng bị Lý Hạo Thăng ngăn lại.

- Một đóa hoa trắng ngạo nghễ trong tuyết lạnh, chỉ vì người thương mà ngát hương, yêu em không oán không hận...

Trương Thắng đang hát vô cùng nhập tâm không hề biết chuyện xảy ra:

Lý Nhĩ gãi đầu:

- Chị Tiểu Lan hôm nay làm sao thế?

Lý Hạo Thăng cũng mặt đầy thương cảm ngâm:

https://thuviensach.vn

- Gió thu dồn dập thổi,

Người buồn hận chia phôi.

Nhìn nhau tình chan chứa,

Muốn nói tiếng nghẹn rồi.

Tấm lòng nghìn vạn mối,

Sầu ngập khôn thốt lời.

Xa nhau còn nhung nhớ,

Trăng vàng chung ngắm thôi.

- Hôm nay cậu cũng hâm nốt à, thơ thẩn gì thế?

- Thằng ngốc, chị Tiểu Lan yêu rồi, nhưng lại là yêu đơn phương..

- Hả... Cái, cái gì?

Lý Nhĩ như cắn phải lưỡi, lắp ba lắp bắp:

- Không phải chứ? Chẳng lẽ.. là..

Lý Hạo Thăng thình lình đưa tay bóp cổ hắn:

- Nghe này, chuyện này tôi biết cậu biết, trời biết đất biết, nếu để chị họ tôi biết tôi nhìn thấu tâm sự của chị ấy thì tôi chết là cái chắc, nhưng trước đó sẽ bóp chết cậu.

- Ặc..ặc...

Lý Nhĩ không nói được chỉ gật đầu liên tục, tới khi Lý Hạo Thăng buông tay vội làm động tác khóa mồm:

https://thuviensach.vn

- Kín như bưng, câm như hến.

Trương Thắng hát xong được toàn thể quán bar vỗ tay, nhìn theo y đi về chỗ ngồi, một số cô gái cô đơn phát hiện ra chỗ bọn họ không chỉ có một anh chàng mà có tới bốn, hơn nữa từ loại cơ bắp lẫn thanh tú đều có, mắt sáng lên, bắt đầu nghĩ cách tiếp cận.

- Ồ, Tiểu Lan đâu? Tôi hát mà cô ấy lại đi vệ sinh à, không nể mặt chút nào, lát phải phạt.

Lý Hạo Thăng nhếch mép mấy lần mới nói được:

- À, đột nhiên chị ấy không thoải mái nên đi rồi, bảo em cáo lỗi giùm.

Trương Thắng cau mày, nhìn hắn chằm chằm, Lý Nhĩ không biết vì sao vờ uống bia né tránh, chẳng lẽ mình làm gì khiến bà cô đó giận:

- Thật không?

- Đương nhiên là thật, em nói dối anh làm gì?

Lý Hạo Thăng mặt không đổi sắc:

- Đi bao lâu rồi?

- Vừa mới...

Trương Thắng đuổi theo, Tiêu Tử vừa về không hiểu gì đỉnh ngăn, Lý Hạo Thăng giữ lấy lắc đầu.

Tần Nhược Lan bước thật nhanh, tiếng hát của Trương Thắng ngày càng xa, nhưng không hiểu sao từng chữ cứ vấn vương trong đầu, không sao xua đi được, làm nước mắt cô ướt đẫm mặt...

https://thuviensach.vn

Quán bar này ở trong ngõ sâu, rất yên tĩnh, phải rẽ trái, đi hơn ba mươi mét mới ra đường, Trương Thắng vừa chạy ra đường thì vừa vặn thấy Tần Nhược Lan đi vào chiếc xe taxi, không kịp ngăn cản, y chạy tới dưới gốc tự lấy xe đuổi theo.

Không biết vì sao Tần Nhược Lan bỏ đi giữa chừng, nhưng Trương Thắng nhận ra cô không vui.

Lời nói dối của Lý Hạo Thăng lừa được ai, nếu Tần Nhược Lan không khỏe, làm gì có chuyện hắn để chị mình đi về một mình như vậy chứ?

Khi y đuổi theo, đám Lý Hạo Thăng vẫn ngồi im, Trương Thắng càng khẳng định chuyện tám phần liên quan tới mình rồi, nên nhất quyết làm cho ra nhẽ. Nhưng nghĩ vỡ đầu cũng không ra mình đắc tội với Tần Nhược Lan khi nào, mà nha đầu này tuy hay nổi giận, nhưng có bao giờ nhớ thù qua đêm đâu.

Phía trước có đèn đỏ, tắc thành một hàng dài, Trương Thắng nhảy xuống xe, chạy về phía chiếc taxi.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Suy Tính Của Mỗi Bên

Tần Nhược Lan đang dùng khăn giấy lau nước mắt, bỗng nhìn thấy Trương Thắng đuổi theo đằng xong, lòng hoảng hốt, cô cũng không biết từ khi nào trong lòng mình có hình bóng của Trương Thắng, trực đêm nhớ tới y, ngồi không nhớ tới y, đến nhìn con chó cũng hiện ra cái mặt đáng ghét mà đẹp trai đó, nhưng cô biết Trương Thắng có bạn gái rồi, vì thế bóp chết nó trong lòng, trước mặt mọi người vẫn tùy tiện cười đùa, như cô gái chẳng bao giờ biết bi thương và ái tình là gì.

Cô cho rằng mình xử lý tình cảm rất tốt, đã buông tay rồi.. Nhưng hôm nay đột nhiên nghe Trương Thắng sắp kết hôn, cô như bị một đòn mạnh vào ngực, không thở nổi, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ " Anh ấy... sắp kết hôn rồi."

Nỗi đau đó làm người ta muốn rơi nước mắt, cô biết Trương Thắng không thuộc về mình, nhưng trước giờ y vẫn ở đó, cô có thể thường xuyên nhìn thấy, nghe thấy chuyện của y, trong tiềm thức, anh ấy là của mình.

Nhưng tin tức kia công bố, ngay quyền lợi cô thầm yêu thích cũng bị tước đoạt, anh ấy sắp chỉ thuộc về riêng một người, tất cả như vỡ vụn trước mắt, Tần Nhược Lan thấy trống rỗng.

Tần Nhược Lan không muốn đối mặt với Trương Thắng, cũng không dám, vội giục:

- Bác tài, làm ơn nhanh lên, bỏ người kia lại.

Tài xế nhìn gương chiếu hậu:

https://thuviensach.vn

- Cô ơi, đang đèn đỏ.

- Vượt đi, tiền phạt bao nhiêu tôi chịu.

- Sao thế được, đó là bạn trai của cô hả, ài, cãi nhau, tới là dừng thôi. Cậu ấy đã đuổi theo xin lỗi rồi, đừng giận nữa, tôi thấy cậu ấy đẹp trai lắm, lại có lòng..

Tần Nhược Lan nghiến răng:

- Chú im đi.

Thấy còn cách bốn cái xe nữa là Trương Thắng tới nơi, tim cô đập thình thịch, nhắm mắt lại.

Sợ? Thích? Hay mong đợi? Cô cũng không rõ.

"Mẹ nó, mày thật vô dụng!" Tần Nhược Lan thầm chửi bản thân.

Bên tai đã nghe thấy tiếng gọi của Trương Thắng, nhưng chiếc xe lại phóng đi, Tần Nhược Lan mở mắt, đôi mắt như có lửa phun ra nhìn ông chú lái xe tội nghiệp.

- Đèn xanh rồi cô ơi.

Lái xe cười khổ giải thích, thấy cô gái sau lưng siết chặt nắm đấm, vội hỏi:

- Hay tôi kiếm chỗ dừng lại nhé.

Tần Nhược Lan nhìn gương chiếu hậu, Trương Thắng đang chạy về xe, liền thở phào, nghe giọng tài xế cứ nghĩ người ta nhìn thấu tim đen mình đang cười nhạo, mặt nóng lên:

- Chú dám à? Lái nhanh.

https://thuviensach.vn

Lái xe nhún vai, đạp chân ga, chiếc xe phóng vút đi.

Gió mang tới giọng nói phẫn nộ của cô gái:

- Này chú, chú là tay đua F1 chuyển nghề đấy à? Đi chậm chút được không? Này chú...

**** ****

Hôm nay giám đốc Quan mới khách, ông ta lại có việc cầu tới người ta nên hết sức lấy lòng, gọi toàn món ăn tinh xảo nhất, rượu ngon nhất, giá cả chỉ nghe đã khiến người ta tái mặt.

Giám dốc Quan biết tiếng Nhật, cùng Tiểu Thôn trò chuyện vui vẻ, thi thoảng phát ra tiếng cười lớn, Tiểu Lộ không biết tiếng nhưng nghe giọng cười đó cũng đoán ra không phải đề tài hay ho gì, thầm bĩu môi.

Có điều uống rượu với khách cũng là một phần của công việc, Tiểu Lộ chẳng thể chỉ biết ngồi gắp thức ăn, thi thoảng còn cầm bình rượu sứ rót cho mọi người, tiếp chuyện vài câu, nở vài nụ cười ngọt ngào, đó là phận sự của một trợ lý.

Không khí dần trở nên sôi động thoải mái hơn, mọi người đều tùy ý, không còn ngồi quỳ như ban đầu nữa, Tiểu Lộ cũng thừa cơ ngồi khoanh chân, đưa tay xuống dưới bàn bóp chân, thông huyết mạch.

Cô tê hết cả chân rồi.

Không dám cử động mạnh, không dám để khách biết, cho nên vẻ mặt Tiểu Lộ cô cùng thú vị đáng yêu.

- Ha ha ha...

Tiểu Thôn Nhất Lang luôn chú ý Tiểu Lộ nên nhận ra ngay, nói vài câu với Mỹ Chi Tử.

https://thuviensach.vn

Mỹ Chi Tử quỳ thẳng người lên, cầm lấy cái đũa, nhè nhẹ gõ lên bát, không ngờ phát ra rất nhiều loại âm thanh vui tai, sau đó cất cao giọng hát, lúc trầm bổng du dương, lúc vui tươi phấn khích, giọng cực tốt.

Tiểu Thôn Nhất Lang ánh mắt mê ly, nhấm ngụm rượu cũng gõ phách hát theo.

Hết bài Mỹ Chi Tử ngửa cổ uống cạn chén rượu, má ửng hồng, ba người Quan Tiệp Thắng vỗ tay khen hay, Tiểu Thôn Nhất Lang nói mấy câu tiếng Nhật với giám đốc Quan, ông ta nói lại:

- Chủ tịch Tiểu Thôn muốn mời cô hát một bài.

Tiểu Lộ chưa trả lời, thư ký Trần nắm tay cô nói:

- Tiểu Lộ, cái này cũng khác gì hát ở KTV đâu, chỉ là không có nhạc thôi, hát một bài đi.

Tiểu Lộ vốn tính rất nhút nhát với người lạ, nếu đi cùng với đồng nghiệp, hát chút không thành vấn đề, cô chưa bao giờ từ chối, nhưng ở trường hợp này, không gian nhỏ, lại có người nước ngoài không quen biết, cô không muốn, liên tục lắc đầu.

Tiểu Thôn Nhất Lang thấy Tiểu Lộ không muốn hát, nói vài câu tiếng Nhật, Mỹ Chi Tử đặt ba cái bát sứ trước mặt Tiểu Lộ, rót đầy rượu.

Giám đốc Quan phiên dịch:

- Tiểu Lộ, chủ tịch Tiểu Thôn không hài lòng, vậy đi, cô không hát cũng được, nhưng phạt ba chén rượu.

Tiểu Lộ biết quy củ này, vì công việc, không thể đặc tội với khách, gật đầu, cầm bát lên, uống cạn liền ba bát, chỉ là thứ rượu này uống ngon nhất ở dưới 5 độ, nên trước đó cất trong ngăn đá, Tiểu Lộ uống tới bát thứ ba thì

https://thuviensach.vn

bị sặc, che miệng ho vài tiếng, do cố nhịn họ nên nước mắt trào trào ra, đôi mắt long lanh nước làm Tiểu Thôn Nhất Lang nuốt nước bọt liên hồi.

Tiếp đó bọn họ hết chơi đoán chữ lại tửu lệnh, còn ném thẻ, đổ xúc sắc, Tiểu Thôn Nhất Lang cố ý nhắm vào Tiểu Lộ, cho nên cô thua suốt, tuy không phải dùng bát lớn nữa, nhưng uống hết chén nọ tới chén kia, cô hơi say rồi.

Quan giám đốc bảo Tiểu Lộ và thư ký Trần đem tài liệu và kế hoạch thư đưa cho Tiểu Thôn Nhất Lang xem, không biết hai người họ nói gì, sắc mặt giám đốc Quan âm trầm, khi thi cười gượng, lúc thì mặt tỏ ra tức giận, Tiểu Lộ mới đầu còn chú ý quan sát, thêm rượu, gắp thức ăn, điều tiết không khí, nhưng dần dần hơi rượu dâng lên, cô chẳng còn bận tâm nữa.

Tiểu Lộ say rượu là buồn ngủ, mắt mơ mơ màng màng, con súc sắc chuyển tới chỗ cô, trong tình trạng như thế cô tất nhiên đoán sai, theo lệ phạt ba chén rượu, là chén gỗ tứ giác nhỏ thôi, nhưng Tiểu Lộ biết mình còn uống nữa sẽ thất lễ, mà không uống sợ ảnh hưởng chuyện kinh doanh nhà máy, hơn nghìn người chỉ biết dựa vào nhà máy in này kiếm sống.

- Giám đốc, tôi say rồi, không uống được nữa, hay là... Để tôi hát nhé.

Không hiểu sao giám đốc Quan lại né tránh ánh mắt của Tiểu Lộ, chuyển lời với Tiểu Thôn Nhất Lang, ông ta vui vẻ vỗ tay.

Tiểu Lộ ngồi thẳng lên, cố làm tinh thần tỉnh táo, hát bài “tiễn chân thập lý đình”, giọng ca trong trẻo vang vang, học vận vị của cô gái Giang Tây cực giống, làm người nghe cảm tưởng giữa mùa hè được uống cốc nước lạnh, mát từ trong ra ngoài.

Đây rõ ràng là bài tiễn khách, Giám đốc quan vừa uống ngụm rượu tí sặc trong họng, vội cúi xuống ho, may là chưa phun rượu ra bàn. Thư ký Trần dở khóc dở cười, cố nhịn, vẻ mặt quái dị, làm ra vẻ bình tĩnh ngồi đó như lão tăng nhập định.

https://thuviensach.vn

Tiểu Thôn Nhất Lang chỉ nói chuyện xã giao bằng tiếng Trung thôi, còn nghe hát thì chịu rồi, chỉ thấy bài hát vô cùng dễ nghe, nên cũng lắc lư người gõ nhịp, đôi mắt nhìn Tiểu Lộ càng si mê ngây dại, không che dâu được nữa, khuôn mặt trẻ con, gò hồng rực lên một tia đỏ lựng, vòng eo thon nhỏ khiến người ta hận không được ôm vào lòng âu yếm.

Tiểu Lộ hát xong, mọi người vỗ tay khen ngợi, giám đốc Quan nói với Tiểu Lộ:

- Tôi uống say rồi, tới phía trước chọn mấy diên viên ca cũ tới biểu diễn chút, tránh ông ta cứ chuốc rượu mãi.

Câu này hết sức đúng ý Tiểu Lộ, cô gật đầu liên tục.

Giám đốc Quan đứng lên, người lảo đảo một cái suýt ngã, gọi:

- Tiểu Trần, đỡ tôi chút, đầu hơi say.

Thư ký Trần đi tới đỡ giám đốc Quan ra ngoài hành lang.

Thế là trong phòng chỉ còn lại Tiểu Thôn Nhất Lang, Tiểu Lộ và Mỹ Chi Tử.

- Cô Trịnh, cô hơi say rồi, có cần ăn chút gì không?

Mỹ Chi Tử cười hỏi Tiểu Lộ:

- A, không cần đâu, tôi no rồi, cám ơn cô.

Tiểu Lộ từ chối:

Mỹ Chi Tử đứng lên:

- Không cần khách khí, để tôi đi lấy sushi cá tươi, mời thưởng thức chút hương vị Nhật Bản.

https://thuviensach.vn

Nói xong đi ra ngoài.

Tiểu Lộ hơi lè lưỡi, cô gái này nói tiếng Hán không tệ, may mà không hiểu bài hát của mình, nếu không thì phiền rồi.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Một Đêm Nhiều Sự Kiện (1)

Tiểu Thôn Nhất Lang ngồi đó tự rót rượu uống, khóe mắt vẫn nhìn Tiểu Lộ, vẻ mặt tinh nghịch mang chút trẻ con của cô làm ngứa ngáy, nâng chén lên:

- Cô Trịnh, cạn nào.

- Xin lỗi ngài Tiểu Thôn, tửu lượng của tôi kém lắm, thực sự không uống được nữa đâu.

Tiểu Lộ không biết ông ta có hiểu được mình nói không, nên vừa nói vừa lấy tay ra hiệu, kèm theo nụ cười xin lỗi.

- Ồ, không sao, tôi mời, uống.

Tiểu Thôn Nhất Lang ra hiệu, cầm chén rượu đi tới ngồi xuống bên cạnh Tiểu Lộ, mùi u hương nhè nhẹ tỏa ra khi say rượu của thiếu nữ còn dễ làm người ta say hơn rượu, cô vừa mới ngồi nhích sang một bên thì ông ta vươn tay ra, giọng ngả ngớn:

- Nào nào, không phải uống bình thường, tôi dạy cô một kiểu uống rượu mới.

Rồi ngậm rượu vào miệng trề cái môi dầy ra muốn hôn Tiểu Lộ.

Tiểu Lộ kinh hãi, nhanh như chớp cầm cốc rượu hất vào mặt Tiểu Thôn Nhất Lang, nhân lúc ông ta bất ngờ, vùng thật mạnh thoát khỏi vòng tay ông ta, kéo cửa, không cả đi giày, cứ thế chạy bán sống bán chết.

https://thuviensach.vn

Hành lang nơi này quanh co nhỏ hẹp, hơn nữa phòng nào cũng giống phòng nào, Tiểu Lộ trong lúc kinh hoàng, không tìm được lối ra.

Tiểu Thôn Nhất Lang mặt đỏ phừng phừng, vừa rồi tiểu lộ vùng vẫy làm vạt áo ông ta phanh ra, để lộ nhúm lông đen ở ngực, miệng kêu gì đó không rõ đuổi theo cô gái đang hoảng loạn phía trước, hai tay giang ra, có vẻ rất hưởng thụ quá trình truy đuổi này, không hề vội bắt Tiểu Lộ, thi thoảng qua mấy gian phòng mở, bên trong có người Nhật Bản uống rượu, thấy cảnh này không ai can ngăn, còn cười vui vẻ.

Tiểu Lộ vừa chạy vừa rút di động ra bấm số, nhưng điện thoại vừa mới thông thì Tiểu Thôn Nhất Lang nhào tới...

Chiếc xe taxi đi vào một tiểu khu yên tĩnh, xe của Trương Thắng cũng bám theo.

Đây vốn là khu tập thể của công chức sở công an tỉnh, nhà kiểu cũ xây bằng gạch, tối đa chỉ năm tầng, đại bộ phận diện tích là sân bóng rổi, vườn quả, bãi cỏ. Hiện đã bán hết cho nhà đầu tư, những chỗ đất trống kia không xây nhà thì cũng đang dọn mặt bằng, tiểu khu trông qua có thêm vài phần khí tức đô thị hiện đại, song thiếu đi không khí yên tĩnh nhàn nhã trước kia.

Đi qua cổng tiểu khu rẽ phải thì toàn bộ đều là nhà kiểu cũ, chỉ cao hai tầng, có điều mỗi căn nhà có sân trước sau độc lập, sân có cây lê, hải đường, cùng rau quả, cửa còn bắc giàn nho. Vốn tất cả đều bố cục giống nhau, nhưng giờ có người tự ý xây thêm nhà kho, gara, thế là thành lộn xộn.

Xe taxi dừng lại, Tần Nhược Lan vội vã xuống xe, định chạy vào nhà nhưng Trương Thắng đã nhanh chân chặn đường:

- Nhị tiểu thư, hôm nay làm gì thế hả? Tôi đắc tội gì với cô chứ?

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Lan đứng lại, lúc này trời tối hẳn rồi, xung quanh yên tĩnh, chỉ cuối hành lang làm bằng giàn nho có cái đèn nhỏ, cô đứng xoay lưng về phía ánh sáng, không nhìn rõ mặt:

- Anh đuổi theo tôi làm cái gì? Tôi không thoải mái, mai là ổn.

Trương Thắng từ từ đi tới, nghiêng đầu nhìn mặt Tần Nhược Lan, nghi hoặc:

- Thật không, xưa nay cô luôn thẳng thắn, có tâm sự gì đừng dấu tôi.

Tần Nhược Lan giống trước kia đấm cho y một cái, cố gượng cười:

- Đương nhiên rồi, đừng làm vẻ mặt trịnh trọng như vậy, tâm sự gì được chứ? Này, nhìn người ta như thế nữa, người ta xấu hổ đấy.

- Cô thật là...

Trương Thắng ôm vai, nha đầu này cứ ra tay là dùng hết sức, chẳng nương tay tẹo nào:

- Về đi, nhìn anh kia, đừng để đám Hạo Thăng tưởng tôi bị làm sao, cười sau lưng tôi.

Trương Thắng có cảm giác rất lạ, không nói rõ ràng được ở chỗ nào, chỉ là nhà Tần Nhược Lan kia rồi, cho dù có chuyện gì cũng không đáng lo nữa, nói chuyện sau cũng được, gật đầu:

- Vậy tôi về đây, nghỉ sớm đi nhé.

- Thắng!

Trương Thắng vừa đi vài bước thì Tần Nhược Lan gọi, quay lại:

- Ừm.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Lan kìm bước chân vừa dợm tiến tới:

- Con heo nhỏ của tôi sắp sinh heo con, tới khi đó tôi tặng anh một con.

Trương Thắng định nói không có thời gian nuôi, nhưng lúc này không muốn từ chối cô điều gì, gật đầu:

- Được, không còn gì nữa tôi về đây.

- Thắng!

- Ừ?

Trương Thắng lại quay đầu:

- Sau khi anh kết hôn, nếu có thời gian... Thì đi uống rượu với tôi được không?

Trương Thắng bật cười:

- Đương nhiên rồi.

Có điều tới lúc này mà y còn chưa cảm nhận được điều gì khác thường thì nên đi đầu thai được rồi, hối hận vì đuổi theo Tần Nhược Lan tới đây, giờ y chỉ muốn chạy thật nhanh khỏi cái nơi này:

- Vậy tôi... tôi về!

Nữ nhân mẫn cảm hơn nam nhân gấp bội, Tần Nhược Lan lập tức nhận ra Trương Thắng muốn "chuồn", lòng đột nhiên sợ hãi, sợ y xoay người đi lần này sẽ không bao giờ gặp lại nữa, chạy nhanh tơi, nhào thẳng vào lòng Trương Thắng, hai tay ôm chặt lấy hông y, như hận không thể hòa vào người Trương Thắng.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng chết lặng, cứ đứng ngây ra đó như thằng ngốc, hai tay cũng buông xuôi, Tần Nhược Lan nhón chân, kéo đầu y xuống. Trương Thắng cảm thấy hai cánh môi mỏng mềm mềm dán vào môi mình, hôn một cách cuồng loạn, giống như con chim nhỏ mổ môi y, làm y hơi đau.

Thình lình Tần Nhược Lan đẩy Trương Thắng ra, bật khóc:

- Anh là đồ khốn kiếp! Vì sao tôi lại thích anh? Mẹ nó chứ, vì sao?

Rồi vung tay cho Trương Thắng một cái tát trời giáng, khóc gào:

- Tôi hận anh.

Xoay người chạy đi.

Trương Thắng đưa tay ra, vừa chạm vào áo Tần Nhược Lan liền ủ rũ buông xuống, nắm chặt.

Tân Nhược Lan chạy tới trước hiên cửa, dừng lại, xoay người, khuôn mặt hồng rất mê người, mắt còn đeo giọt lệ long lanh, Trương Thắng vẫn đứng im đó với cánh tay đưa ra nửa chừng, thế là đủ rồi, trong lòng đột nhiên có suy nghĩ " anh ấy, anh ấy liệu có đuổi theo không, nếu có.. Mình có nên tranh đấu..." Suy nghĩ đó làm toàn thân Tần Nhược Lan run bần bật, cô không muốn làm chuyện thiếu đạo đức đó, nhưng không cưỡng lại được dụ hoặc của nó.

Dưới giàn nho, Trương Thắng bị tiếng di động làm giật mình, trong lúc tinh thần hoảng hốt, theo bản năng ấn nhận máy.

- Thắng, mau... cứu em với..

Giọng nói mang theo tiếng khóc của Tiểu Lộ làm Trương Thắng kinh hoàng:

- Tiểu Lộ, chuyện gì? Em ở đâu..

https://thuviensach.vn

- Quán núi Phú Sĩ, đường Thải Hồng, có... Á...

Trương Thắng không một tích tắc lao ra ngoài sân, nhảy lên xe, phóng vút đi.

Tần Nhược Lan thất thần nhìn theo, người mất hết sức lực dựa vào cửa, từ từ trượt xuống, bật khóc tức tưởi.

Tầng một chỉ có hai chị em ở, lúc này Tần Nhược Nam đang nằm trên giường đọc sách, chợt nghe thấy tiếng khóc, người như con báo cái lao khỏi giường, mở cửa, nhìn thấy em gái, ôm lấy:

- Tiểu Lan, em làm sao?

- Chị.

Tần Nhược Lan ngẩng đầu lên, mắt ướt nhòe:

- Tên khốn kiếp đó bắt nạt em.

- Ai, đứa nào? Cho chị biết.

Tần Nhược Nam vô thức sờ tay về phía hông:

Tần Nhược Lan lắc đầu, đứng dậy chạy về phòng, nằm úp mặt xuống giường, vô cùng tủi thân nói:

- Người ta lần đầu tiên thích một người, vậy mà y bỏ đi không thèm quay đầu... Hu hu hu.

Tần Nhược Nam lẩm bẩm:

- Tiểu Lan yêu rồi? Nó yêu ai thế, kẻ này ngay cả em gái mình cũng không nhìn trúng, cái thằng kia có bệnh à?!

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Một Đêm Nhiều Sự Kiện (2)

Giám đốc Quan ngồi ở ghế sô pha cửa hành lang, gạt tàn trước mắt đã có đống mẩu thuốc lá, trong lòng day dứt vì bán đứng Tiểu Lộ.

Hợp tác với Tiểu Thôn Nhất Lang sẽ đem lại lợi ích cực lớn, sau khi đầu tranh nội tâm một hồi, cuối cùng ông ta cũng lựa chọn khuất phục. Ông ta không quá lo tới hậu quả, bằng vào hiểu biết với các cô gái đại lục, con gái nhà đáng hoàng gặp phải chuyện này đều cắn răng chịu nhục, rất ít người dám lên tiếng đòi lại công bằng.

Còn Tiểu Lộ tính cách càng hiền lành, không phải người thích làm ầm ĩ, sau này Tiểu Lộ có hận thì cùng lắm cũng chỉ từ chức bỏ đi thôi, không dám làm gì.

" Thứ mình không có được, vì sao không dùng sáng tạo giá trị lớn hơn!?" Giám đốc Quan thuyết phục bản thân, áp xuống bất an trong lòng.

Đúng lúc này Tiểu Lộ từ hành lang chạy ra, cô gọi điện cho Trương Thắng vừa mới kịp nói mấy câu thì bị Tiểu Thôn Nhất Lang gạt văng xuống ao cá nhỏ bên cạnh. Tiểu Lộ dồn hết sức giáng cho ông ta một cái tát, cuống cuồng chạy tiếp, không ngờ chạy vòng vèo một hồi, lại ra tới cửa.

- Tiểu Lộ?

Giám đốc Quan và thư ký Trần cùng đứng bật dậy:

- Giám đốc Quan, c

https://thuviensach.vn

Tiểu Lộ định kêu cứu, nhưng thấy họ ngồi ung dung ở chỗ này trong chớp mắt hiểu ra tất cả, tức giận trừng mắt nhìn họ một cái, không có thời gian làm gì, cô chạy thật nhanh về phía cửa.

- Chặn! Chặn lại.

Tiểu Thôn Nhất Lan mặt mang dấu tay đỏ rát quát tháo:

- Cứu, cứu tôi với.

Tiểu Lộ lao ra ngoài hô hoán:

Con đường này toàn quán bar, nhà hàng, phòng tắm, KTV, rất là tấp nập, một cô gái trẻ xinh đẹp chỉ đi tất chạy ra đường kêu cứu, tức thì thu hút rất nhiều người.

- ばか! Hà をしています!(Khốn kiếp, nhìn cái gì?)

Tiểu Thôn Nhất Lang say rồi, con mồi dâng tới tận miệng còn chạy mất, đã thế còn bị tát một cái, lửa giận phừng phừng thiêu cháy lý trí, cứ vậy đuổi theo, thấy đám đông vây quanh Tiểu Lộ, quát:

- Hắn, hắn muốn... ức hiếp tôi.

Tiểu Lộ kéo tay chàng trai trên hai mươi tuổi:

- Anh giúp tôi với.

- Cút đi.

Tiểu Thôn Nhất Lang xông tới, đẩy người đó đi.

- A, con mẹ mày.

Thanh niên đó hôm nay cùng bạn bè tụ tập, uống không ít, bị người ta đẩy suýt ngã, tức thì nổi cơn lôi đình, xông tới túm cổ áo Tiểu Thôn Nhất

https://thuviensach.vn

Lang, vả tới tấp:

- Gan mày to lắm, xem lão tử có đánh chết thằng nhà quê mày không!

Đám bạn học xung quanh thấy có kẻ đụng chạm tới bạn mình, thế là bất chấp ba bảy hai mốt xông tới đấm đá như gió táp mưa sa, Tiểu Thôn Nhất Lang tru như heo bị chọc tiết.

Giám đốc Quan và thư ký Trần lúc này cũng chạy tới, thấy tình hình này vội tới ngăn cản. Mấy người đi đường khác an ủi Tiểu Lộ, hỏi thăm nguồn cơn, Tiểu Lộ nghẹn ngào kể vắn tắt, tức thì sôi máu, xông về phía giám đốc Quan:

- Chó má, thằng Hán gian giúp bọn tiểu quỷ ức hiếp đồng bào.

- Đừng, đừng... có gì từ từ thương lượng.

Giám đốc Quan đối diện đám đông ánh mắt nhìn mình bất thiện thì run rẩy cố gắng cười lấy lòng:

- Thương lượng con mẹ mày!

Một cú đấm to như cái bát giáng thẳng vào mặt Quan Tiệp Thắng, người dân vùng đông bắc có mối thù lớn với Nhật Bản, càng căm ghét lũ Hán gian theo Nhật, chẳng cần ai kêu gọi, đám đông phẫn nộ kéo tới đấm đá, cả thư ký Trần cũng không thoát, vừa thấy tình thế bất lợi định bỏ chạy thì bị một cô gái túm tóc, tát một cái nổ đom đóm, ngã lăn ra đất.

Nhà của Tần Nhược Lan ở nội thành, cách nơi này không xa, Trương Thắng phóng hết tốc độ, chỉ hơn mười phút là tới nơi.

- Thắng!

Tiểu Lộ nhìn thấy Trương Thắng, chạy tới ôm chặt lấy y, nước mắt vừa mới khô lại lần nữa tuôn ra ào ào.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng không còn hồn phách nào nữa:

- Tiểu Lộ, bọn chúng làm gì em?

- Em thoát được, bọn chúng... bọn chúng...

Nghe Tiểu Lộ nức nở kể lại, Trương Thắng nổi điên, Tiểu lộ không giữ được, y xông vào đám đông.

- Thắng!

Tiểu Lộ kinh hoàng hét:

Trong đám đông phát ra tiếng gần như dã thú của Trương Thắng:

- Thứ chó má, lão tử cở véc ra cũng làm lưu manh được.

Tiếp đó tiếng kêu thảm thiết, Tiểu Lộ sợ Trương Thắng trong lúc kích động không phân biệt nặng nhẹ tạo thành hậu quả không thể vãn hồi, muốn đuổi theo, nhưng thân hình mảnh mai của cô chen sao được vào đám đông.

Một chiếc xe cảnh sát hú còi phóng tới, Mỹ Chi Tử thấy Tiểu Thôn Nhất Lang bị đám đông hành hung, không dám tới cứu người, đi gọi cảnh sát. Nhưng cảnh sát làm sao tới nhanh được như vậy, chiếc xe này đuổi theo Trương Thắng, vì y liên tục vượt đèn đỏ, không ngờ cứu được mạng đám Tiểu Thôn Nhất Lang.

Cảnh sát đã tới, đám đông tản hết đi, vừa rồi các hảo hán còn căm phẫn lên tiếng vì chính nghĩa đã lẩn hết vào trong quần chúng, biến thành lương dân xem náo nhiệt, muốn tìm ra hung thủ khó hơn lên trời. Tiểu Lộ ôm Trương Thắng đứng đó lạnh lùng nhìn...

….

https://thuviensach.vn

Chiếc xe du lịch lái tới cửa khoa cấp cứu bệnh viên nhân dân tỉnh, Giả Cổ Văn bụng bự nhảy xuống, nách kẹp cặp công văn dầy.

"Cộc cộc cộc!" Ông ta gõ cửa kính, hỏi nhân viên công tác:

- Đồng chí ơi, phòng cấp cứu ở đâu?

Người bên trong ngái ngủ chỉ:

- Đi hết hành lang, rẽ phải là tới.

- Cám ơn.

Giả Cổ Văn ì ạch chạy đi, vừa qua chỗ rẽ, có người gọi:

- Anh, em ở đây.

Chỉ thấy trong gian phòng công tác, mặt đất dựng cột truyền dịch, bên cạnh bàn là nam nhân đầu băng như xác ướp, chỉ lộ ra mỗi đôi mắt, lỗ mũi và miệng, đang hút thuốc.

Giả Cổ Văn nhíu mày:

- Tư Văn, sao cậu không ở phòng bệnh, trông cậu thế này thương thế hẳn không nặng.

Người này chính là Giả Tư Văn, do trình độ văn hóa quá thấp, xã trưởng Giả hoạt động khắp nơi cũng chỉ an bài được cho hắn làm nhân viên công vụ bình thường, được cái công tác nhàn nhã, thi thoảng cũng chấm mút được ít, nên Giả Tư Văn yên tâm ném cuốc, ăn lương nhà nước.

Giả Tư Văn thái độ bất cần:

- Em không sao, muốn bóp thằng kia một chút, nên tới bệnh viện nhờ người bạn chẩn đoán nghiêm trọng một chút. Gọi anh tới gấp để dọa hắn

https://thuviensach.vn

chút.

Giả Cổ Văn hừ một tiếng, ném cặp da lên bàn:

- Đứa đánh cậu đâu?

- Không mang đủ tiền, về lấy rồi, không sao, chứng mình thư của nó ở đây.

Giả Cổ Văn thở phì phò kéo ghế ngồi xuống đối diện:

- Cậu không ở trấn Thái Bình chạy tới đây làm cái gì, lớn tướng rồi mà vẫn đánh nhau với người ta.

- **, anh đừng nhắc tới nữa.

Giả Tư Văn ném điếu thuốc đi, lấy chân di mạnh:

- Em nghe người anh em nói có em gái quả phụ không tệ, ngứa ngáy xin điện thoại.

- Đồ vô dụng!

- Nam nhân mà, anh đừng nói em, anh cũng thế, phải hiểu nhau chứ.

- Bao tiền?

- 300.

- Quá đắt.

Giả Cổ Văn rất rõ giá:

- Chứ còn gì nữa, nhưng cô ta không cho mặc cả, có tính cách như vậy khẳng định không tệ, nhưng em đến nơi gõ cửa nửa ngày không ai mở. Gọi điện thoại cho cô ấy, nói đang ở ngoài mua đồ, em hút thuốc đợi. Con mẹ

https://thuviensach.vn

nó, chưa hút hết điếu thuốc thì cửa mở, có thằng đi ra, con mẹ nó, thì ra con điếm lừa em. Em tức giận xông vào, định chửi vài câu, nghĩ rồi thôi, người làm nghề này, chẳng lẽ trả lời là đang bận rộn bên trong.

- Cô ta khá lắm, vóc người thon thả, em đang cởi quần thì cô ta có điện thoại, là con trai cô ta gọi tới, thân thiết dặn con trai nghe lời cha, học tập tốt. Anh nói xem, khác nào trêu tức em, em cụt hứng, muốn cô ta làm chút phục vụ lấy tâm tình, cô ta không chịu, em bực mình bỏ đi, cô ta không chịu, hai bên cãi nhau, bất ngờ có thằng nhãi xuất hiện, em không đề phòng bị đánh một trận.

Nói tới đó Giả Tư Văn dương dương đắc ý:

- Hắn tưởng em đi chơi gái không dám báo cảnh sát à, con mẹ nó, hắn chẳng phải cũng sợ cảnh sát sao? Không nôn tiền ra không xong đâu.

- Thằng kia là ai? Chồng cô ta?

- Không, là người tình thôi, thứ ăn bám ấy. Cô ta ly hôn rồi, sau đó làm nghề này...

Giả Cổ Văn nhíu mày đang định giáo huấn đứa em không ra gì chợt đằng sau huyên náo, quay đầu nhìn, chỉ thấy đám đông vội vội vàng vàng chạy qua, hướng tới phòng cấp cứu, có cảnh sát, có bác sĩ, có cả mấy người ăn mặc quái lạ, hình như là trang phục Nhật Bản.

Trong đám đông có một cô gái trẻ cùng một nam tử mặc áo sơ mi trắng, hình như bị cảnh sát áp giải, Giả Cổ Văn thấy người kia đứng bật dậy, đi ra cửa nhìn, quả nhiên là Trương Thắng, kẻ ông ta hận thấu xương. Lát sau người bạn bác sĩ của Giả Tư Văn tới, ông ta liền thừa cơ hỏi chuyện ầm ĩ ngoài kia.

- Cũng là đánh nhau thôi, đánh tàn bạo lắm, trong ba người bị đánh một là doanh nhân Hong Kong và nữ thư ký, còn có người Nhật, một hôn mê,

https://thuviensach.vn

hai còn tỉnh. Tên Hong Kong gãy ba cái xương sườn, người Nhật bị đánh gãy răng, dập sống mũi, chấn thương não, cô thư ký nhẹ nhất, nhưng rất hoảng loạn, quần áo bị xé rách. Còn người ra tay cũng là dân kinh doanh, có công ty ở khu khai phát, ha ha, sắp thành sự kiện quốc tế rồi.

Giả Cổ Văn lòng máy động:

- Vừa rồi tôi nghe họ nói chuyện bên ngoài, hình như người hành hung là Trương Thắng?

- Đúng đấy, tên đó đánh khiếp lắm, đến ngón tay y cũng bị gãy xương, tới cấp cứu chút, lát nữa đưa tới cục công an thẩm tra.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Một Đêm Nhiều Sự Kiện (3)

Giả Cổ Văn đợi cơ hội báo thù Trương Thắng lâu lắm rồi, giờ nghe thấy lai lịch người y đánh đều không nhỏ, tức thì tính cách lợi dụng, kiếm cớ đi vệ sinh, quanh quẩn ở ngoài phòng cấp cứu, chỉ là đương sự ở trong phòng, mà có cảnh sát canh, ông ta không nghe ngóng được gì.

Nhưng cũng không hề uổng công, lát sau có người ăn mặc sang trọng đi tới nói với bác sĩ:

- Phòng bệnh cao cấp hết chỗ rồi? Chủ nhiệm Lý, anh nghĩ cách đi, mấy vị này đều có thân phận đấy, chẳng lẽ để người ta chen lấn ở phòng thường.

- Thực sự là hết phòng rồi, anh xem thế này được không? Tôi tận lực tập trung các giường bệnh ở phòng bệnh thường lại, nhường ra hai gian, để hai người họ nằm, điều kiện không kém là bao, quan trọng là phòng riêng, yên tĩnh phải không?

- Được, được, anh dẫn tôi đi xem sao?

Giả Cổ Văn bám theo bọn họ lên lầu, hòng nghe ngóng thêm tin tức có giá trị.

Giọng người ăn mặc sang trọng kia:

- Ừ, hoàn cảnh được đấy, vậy anh tập trung các bệnh nhân khác lại, nhường ra hai phòng, khi nào có phòng bệnh cao cấp thì đổi sau.

Đoán chừng chủ nhiệm Lý này là người phụ trách khoa cấp cứu.

https://thuviensach.vn

Giả Cổ Văn ngoài tin tức hai người kia thân phận cao thì không biết gì hơn, đang định quay lại thì nghe có người giọng oang oang:

- Này, này, nhẹ chút được không, hai chân tôi mới nối xương không lâu, cô muốn tôi đau chết... Á...

Tiếp đó là giọng nữ chỉ trích:

- Anh mà kêu nữa tôi ném anh xuống cầu thang, loại nam nhân nào có tiêm thôi cũng kêu như chết cha chết mẹ.

- Bà cô, không nhẹ chút được à?

Chỉ thấy một cái giường bệnh từ cầu thang đẩy xuống, bên trên nằm một người nhìn qua như phụ nữ mang thai sáu tháng, hai chân bó bột.

Giả Cổ Văn nhường đường, giường bệnh vừa đi qua liền giật mình:

- Lão Sở phải không?

"Phụ nữ có thai" kia chẳng ngờ lại chính là Sở Văn Lâu nhìn thấy Giả Cổ Văn, hổ thẹn không kêu nữa, quay đầu sang một bên.

- Lão Sở, làm sao thế?

Sở Văn Lâu liên tục thúc dục y tá đi nhanh hơn, cô y tá bực mình:

- Sao không kêu đau nữa đi?

Giả Cổ Văn đuổi theo giữ lấy cái giường, ân cần nói với y tá:

- Cô y tá, đây là bạn tôi, anh ấy ở phòng nào, để tôi đẩy cho.

Cô y tá hẳn là chịu đủ Sở Văn Lâu rồi, chỉ một gian phòng bệnh nói:

- Đấy, cái đó, phòng 204, anh đẩy tới đó.

https://thuviensach.vn

Nói xong đi luôn.

- Lão Sở, anh làm sao thế, nghe nói Trương lão gia tử gọi anh về tổng công ty, còn trách anh đi không chào một tiếng, thế này là...?

Giả Cổ Văn vừa đẩy giường, vừa làm bộ quan tâm:

Sở Văn Lâu thiếu tự nhiên, mãi lâu sau mới cười thảm:

- Tôi được gọi về tổng công ty? Hừ, về cái gì, bị thằng tạp chủng Trương Thắng hãm hại thê thảm, quá thảm!

Giả Cổ Văn nghe thế càng thêm nhiệt tình:

- Lão Sở, chúng ta là bạn bè cũ, gặp khó khăn mà cũng chẳng cho tôi biết một tiếng, quá xa lạ rồi, tôi mà biết thế nào cũng tới thăm anh.

Đi vào phòng chỉ thấy đã có ba cái giường đặt san sát nhau, y tá vẫn còn dọn thêm một khoảng trống nữa, hẳn là chuẩn bị đặt giường bệnh cho Sở Văn Lâu. Giả Cổ Văn rất ân cần, chuyển Sở Văn Lâu vào chỗ xong còn xuống căng tin bệnh viện mua ít món đồ dinh dưỡng, xách hai túi đầy về phòng.

Chắc hẳn từ lúc nằm viện tới giờ không có ai tới thăm, cho nên một việc làm quá sức bình thường của Giả Cổ Văn khiến cho Sở Văn Lâu thiếu chút nữa bật khóc, đúng là hoạn nạn mới thấy chân tình, anh em trong nhà cũng chẳng được như thế.

Giả Cổ Văn rót cho Sở Văn Lâu, thuận tiện ngồi xuống giường, thắc mắc:

- Lão Sở, chân anh làm sao thế, bị thương nặng thế này sao không có người nhà chăm sóc?

Sở Văn Lâu vừa cảm kích, vừa tủi thân:

https://thuviensach.vn

- Chủ nhiệm Giả, tôi... Thực là..

Nhớ tới quãng thời gian qua, Sở Văn Lâu sụt sùi không thôi.

Hắn bị Trương Nhị Đản đánh gãy hai chân ném về nhà, vợ hắn thấy hắn không ra dạng người, lại nghe nói vì ve vãn nữ công nhân bị phát hiện, báo thù ông chủ của mình, giận tới sống chế không chịu bỏ tiền ra chữa trị cho hắn. Kết quả vì để lâu, thương thế nặng thêm, cuối cùng cha mẹ già can thiệp, đưa tới bệnh viện thì bác sĩ nói dù tình huống tốt nhất cũng què một chân, đời này thành kẻ tàn tật là cái chắc.

Đường sinh tử hồn ai nấy giữ, vợ hắn vốn cực kỳ bất mãn với chồng, giờ biết hắn sẽ tàn phế, đem toàn bộ tiền của trong nhà về nhà mẹ đẻ, may còn nể chút tình nghĩa vợ chống, để lại cho hắn vài nghìn tiền viện phí.

Vì thế mà dù hận Trương Thắng thấu xương, giờ thân mình lo chưa xong, nghĩ gì tới báo thù rửa hận.

Giả Cổ Văn chỉ biết phong phanh, lúc đó Trương Thắng quyết định nhanh chóng xử lý kịp thời, khiến người công ty vì lợi ích sát sườn không nói ra ngoài, ông ta có nghe được vài chuyện cũng không có độ tin cậy cao lắm, chỉ dám chắc một điều Trương Thắng và Sở Văn Lâu có mâu thuẫn lớn.

Bây giờ Giả Cổ Văn cũng không truy hỏi nguyên do, mặc Sở Văn Lâu thi thoảng nghiến răng nghiến lợi chửi vài câu, bản thân làm người tốt không ngừng biểu thị đồng tình cùng cảm thông.

- Đây gọi là có thể cùng nhau chia sẻ hoạn nạn, không thể chung hưởng phú quý, chủ nhiệm Giả, tên khốn Trương Thắng đó vong ân bội nghĩa, tráo trở tàn độc, y và ả Chung Tình đó mắt qua mày lại vụng trộm gian díu có ai không biết? Tôi thấy bọn họ ngang nhiên như vậy, ảnh hưởng không tốt, vì chiếu cố thể diện của y, nên nhắc nhở vài câu.

https://thuviensach.vn

- Ai ngờ y thành đạt rồi, không nghe được lời trái tai nữa, nên vu oan hãm hại tôi. Chủ nhiệm Giả, y còn mồm mép xảo trá làm lão già Trương Nhị Đản đó tin theo, khiến tôi bị đánh gãy hai chân...

Phải nói trước kia Sở Văn Lâu là người sống cũng bổn phận, chẳng có thành tựu gì, nhưng ít nhất cuộc sống êm ả, thế rồi ma xui quỷ khiến thế nào vì một lần kích động mà cuộc đời chuyển ngoặt không dự liệu được. Lại nghĩ cả đời mình có đúng ba lần mình làm chuyện xấu thì đều bị Trương Thắng bắt quả tang tại trận, làm gì có chuyện trùng hợp như thế, bản năng tự bảo vệ của con người tức giác đem chuyện này do Trương Thắng bày ra, tất cả đều do Trương Thắng hại, càng nghĩ càng tin, càng nghĩ càng thương bản thân, Sở Văn Lâu sờ hai cái chân vừa phải đóng đinh vừa phải bó bột của mình, nghĩ sau này trở thành người tàn tật, nước mắt rơi như mưa:

- Thỏ hết chó vào nồi, chim chẳng còn cung vứt xó, nhớ trước kia y thành lập công ty, kiếm cái gọi là nhà đầu tư nước ngoài giả mạo, nếu không có tôi ngày đêm chạy lo thủ tục, công ty chẳng lập nổi, nói gì tới kiếm tiền?

Giả Cổ Văn thở dài:

- Lão Sở, uống ít nước, bình tĩnh lại. Con người Trương Thắng, đúng là kẻ bất nhân. Nhưng mà vài lời đừng nói tùy tiện, công ty đó thủ tục đầy đủ, có ngân hàng nghiệm chứng là đầu tư nước ngoài mà...

Sở Văn Lâu cười lạnh:

- Chủ nhiệm Giả, anh là người thành thực, không biết chuyện vòng vo trong đó. Công ty nước ngoài nào? Tại sao hôm khai trương không có đại biểu công ty đó tham dự, ha ha ha, còn thủ tục, toàn nhờ tiền lo lót...

Giả Cổ Văn cố kìm nén hưng phấn, nghi hoặc:

https://thuviensach.vn

- Lại còn có chuyện đó sao, anh nói tôi không hiểu, rốt cuộc làm thế nào mà được?

Có thính giả tốt như thế, Sở Văn Lâu tất nhiên trút hết ấm ức tích trữ trong lòng ra:

- Đương nhiên là do tôi làm, y là thằng công nhân giảm biên chế, kinh doanh cái quán cơm bé xíu còn chả nổi, chẳng có chút kinh nghiệm xã hội nào thì biết cái gì? Khi ấy tôi tới một công ty tên là đầu tư Vĩnh Tín...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Tiên Hạ Thủ Vi Cường (1)

Ngón út tay phải của Trương Thắng vì dùng lực quá độ nên bị gãy, lúc này đã nắn lại, bó bột xong, Tiểu Lộ ôm cánh tay y, sợ hãi phai dần liền đem đầu đuôi câu chuyện kể lại thật tỉ mỉ, chợt di động vang lên, y thuận tay cho vào túi mới nhớ ra là ở túi áo trong, đó là chiếc di động khác, hai cái giống nhau chỉ khác số.

- A lô?

Trương Thắng hỏi nhỏ:

- Này, anh có rảnh không? Sao ồn ào thế?

Là em gái di động, Trương Thắng cười nhẹ:

- Sao, lại có chuyện không vui à?

- Không phải là chuyện của tôi, mà là em gái tôi... À phải còn chưa nói với anh, tôi có đứa em gái vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, chỉ là tính cách như đứa con trai, vô tâm vô tính, ai ngờ tự nhiên thầm yêu người ta từ bao giờ, người ta lại không yêu nó, đang khóc nức nở trong phòng kìa, tôi định quan tâm một chút, nhưng nó khóa cửa phòng rồi...

Trương Thắng thở dài:

- Đừng lo, đâu có ai quy định cứ yêu là sẽ thành, tất cả đều là trải nghiệm, không hại gì cho cuộc đời của cô ấy. Cứ để cô ấy khóc đi, phát tiết ra là ổn thôi, nhất là những cô gái hướng ngoại, càng dễ điều chỉnh tình

https://thuviensach.vn

cảm. Hiện giờ tôi không tiện nói chuyện, à dúng, tôi có chuyện cần hỏi cô đây.

Nói tới đó hạ thấp giọng xuống:

- Tôi có người bạn xung đột với người nước ngoài, đánh người ta bị thương, sẽ xử lý ra sao?

- Vì sao đánh nhau, thương thế đối phương nặng không? Thân phận họ thế nào, liên quan tới tranh cãi ngoại giao là phiền lắm đấy, anh nói rõ hơn tôi mới góp ý được.

Nghe Trương Thắng kể xong, em gái di động trầm ngâm:

- Cưỡng ép phụ nữ, nếu thành sẽ truy cứu trách nhiệm hình sự, nhưng trường hợp này chưa thành, có chuyện đó hay không còn chẳng phải do cái miệng người ta nói, anh không có chứng cứ xác thực ngoài khẩu cung là họ chối bay chối biến ngay, tôi gặp nhiều lắm rồi. Hơn nữa một người Hong Kong, một người Nhật Bản, rất khó giải quyết...

Trương Thắng nghe mà tức giận:

- Nghe ý cô, như tôi sắp gặp phiền toái rồi, chẳng lẽ chúng ức hiếp phụ nữ, không đáng đánh à?

- Anh nói đúng đấy, đầy tớ của nhân dân chúng tôi chính là quan phụ mẫu, thế nào là phụ mẫu, tức là con trai mình đánh nhau, người ta tới nhà lý luận, dù con mình đúng hay là sai, trước tiên tát con mình ba cái trừng phạt đã. Đánh sai chẳng sao, cha mẹ đánh con thiên kinh địa nghĩa. Huống hồ, nhìn vào vụ án cũ tương tự, phía chính quyền luôn đứng ở góc độ bảo vệ người nước ngoài, nhất là người ta còn là nhà đầu tư.

- Cái gì? Có lý nào như vậy, cô là luật sư, tôi thuê cô...

https://thuviensach.vn

Em gái di động hết hồn:

- Tôi á? Không được đâu, tôi còn đang có vài vụ bận không thoát ra được nữa là, tôi có thể giới thiệu cho anh luật sư có thâm niên. Nhưng nói cho anh biết, nếu tìm luật sư ra tòa, sẽ càng phiền hơn đấy. Anh mau nghĩ cách tranh thủ tình thế có lợi nhất đi, đừng để dùng tới pháp luật, nếu anh đủ cứng, tốt nhất là tiên hạ thủ vi cường, tuyệt đối không xuống nước với phía kia, làm càng to chuyện càng tốt, thế này...

Trương Thắng lặng lẽ nghe, thi thoảng lại nổi giận chửi vài bới vài câu, nhưng càng nghe càng chỉ biết cười bất lực, thở dài:

- Được, tôi thử xem, nếu không được tôi sẽ hỏi cô.

Cúp điện thoại rồi, lại bấm số khác:

- A lô, chị Chung, tôi có chuyện gấp cần chị làm ngay, lập tức...

Viên cảnh sát trông chừng y vừa đi ra ngoài quay lại quát:

- Này, ai cho anh gọi điện thoại, gọi cho ai?

Trương Thắng chẳng phải là người dân bình thường bị dọa bởi loại này, ngẩng đầu lên, lạnh nhạt đáp:

- Tôi gọi cho luật sư, có vi phạp quy định không? Đồng chí, đừng quên tôi là nguyên cáo, không bị hạn chế tự do.

Viên cảnh sát nghẹn họng, hậm hực lùi sang bên.

Khi cảnh sát tới nơi thì hai tên nam nhân đã bị đánh ngất xỉu, còn ả thư ký cũng choáng váng, Trương Thắng lấy thân phận nguyên cáo vạch trần tội ác của bọn chúng, nên ít nhất ở giai đoạn này đối phương chưa cắn trả, y ở địa vị có lợi.

https://thuviensach.vn

Trong điện thoại Chung Tình nghe thấy Trương Thắng đối đáp với cảnh sát là biết y gặp phiền toái lớn, cô rất trấn tĩnh, không hỏi đầu đuôi mà nói nhanh gọn:

- Anh muốn tôi làm gì?

**** ****

Thủ bị doanh, tổng bộ tập đoàn Bảo Nguyên, trong gian phòng làm việc siêu lớn của Trương Nhị Đản, Từ Hải Sinh đang trò chuyện với ông ta.

- Chủ tịch Trương, tình hình cơ bản là thế, vụ làm ăn này một khi thành công, nhà máy bán đi thu về hơn 38 triệu lợi nhuận thuần, sao, ngài hứng thú chưa? Hiện tôi thiếu hơn 10 triệu, nếu ngài giúp tôi, sẽ được 30% lợi nhuận.

Trương Nhị Đản vỗ trán:

- 10 triệu à.. Nhóc Từ này, nhà to khó quản, tôi đang có vài hạng mục cần đầu tư, còn thiếu 20 triệu đây này, không có tiền mà làm thứ này.

- Người khác kiếm tiền không dễ, chủ tịch Trương thì lại chẳng quá đơn giản sao? Ngài có thể huy động vốn dân gian mà.

Trương Nhị Đản ngồi khoanh chân trên ghế sô pha, trầm ngâm:

- Huy động vốn từ dân gian mà không có lãi suất cao khó thu hút người khác tham gia, mà cao thì lại thành gánh nặng lớn.

Từ Hải Sinh uốn ba tấc lưỡi:

- Thời buổi khác xưa rồi, tập đoàn Bảo Nguyên chính là đảm bảo bằng vàng, không cần lãi suất quá cao, chỉ cần hơn ngân hàng là có cả đống người đưa tiền tới. Huống hồ từ năm ngoái ngân hàng liên tục hạ lãi suất

https://thuviensach.vn

tiền gửi, rất nhiều người không muốn gửi tiền vào ngân hàng nữa, đây chính là thời điểm có lợi nhất để huy động vốn dân gian.

- Nếu như lại thiết lập một văn phòng liên hiệp công thương, chuyên trách huy động vốn, người góp vốn có thể tới lấy lại tiền bất kỳ lúc nào, nhưng lấy trước thời hạn chỉ tính lãi suất ngang ngân hàng, điều kiện ưu đãi, lại là văn phòng cơ cấu chính phủ, ai không tin?

- Với uy vọng của chủ tịch Trương, chỉ cần gọi điện tới chủ tịch liên hiệp công thương thì thành lập cái văn phòng đó chỉ là chuyện ngày một ngày hai. Lại nói thao tác sát nhập này, cả quá trình chỉ ba tháng, chậm lắm là một năm, đầu tư 10 triệu, nửa năm sau kiếm lại 20 triệu, trừ đi tiền lợi tức, vẫn dưa thừa hóa giải tình hình tài chính khẩn trương...

Trương Nhị Đản động lòng:

- Được, tôi tìm người thương lượng, nếu không có cách nào bù được số tài chính thiếu hụt thì dùng cách này.

Từ Hải Sinh thấy lão nông lắm tiền này đã gật đầu, mỉm cười:

- Cơ hội như vậy không ít, sau này tận dụng được, khối bánh của Bảo Nguyên sẽ ngày càng lớn.

Chuyện đã được giải quyết, tâm trạng của hai người hết sức vui vẻ, chuyển sang tán gẫu, được một lúc Từ Hải Sinh có điện thoại, nghe xong mặt tái dần đi:

- Được, được, tôi tới ngay, lát nữa tôi gọi lại:

- Sao, có chuyện gì à?

Trương Nhị Đàn vân vê điếu xì gà hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tôi có người bạn, đánh nhau với người ta bị thương, phải lập tức tới bệnh viên xem sao, chủ tịch Trương, chuyện của chúng ta không thể chậm trễ, nên ra tay sớm, ngài nghỉ ngơi đi, mai tôi tới trao đổi kỹ hơn.

- Ừ..

Trương Nhị Đản đứng lên:

- Đi đi, tôi không tiễn nhé.

- Ha ha tất nhiên ạ, chủ tịch dừng bước.

Từ Hải Sinh vội vội vàng vàng rời khỏi văn phòng của Trương Nhị Đản, bấm lại số điện thoại khi nãy:

- Mỹ Chi Tử, cô nghe đây, tận lực trấn an ngài Tiểu Thôn và những người Nhật Bản, tuyệt đối không được để chuyện này kinh động tới đại sứ quán... Tôi không cần biết cô dùng thủ đoạn gì! Tóm lại, không được làm lớn chuyện, không có lợi cho ai hết, hiểu chưa? Tôi tới rồi sẽ nói với cô, yên tâm ngài Tiểu Thôn là bạn tôi, tôi sẽ có cách trấn an ông ấy.... Đúng đúng... Ngoài ra, giúp tôi tìm hiểu phía bên kia là ai, như thế tiện xử lý hơn?

- Thân phận bên kia có vẻ cũng bình thường thôi, cô gái là trợ lý giám đốc công ty in, tên Tiểu Lộ …

Mới nghe tới đó Từ Hải Sinh vấp phải chính chân mình, ngã nhào tới, may mà va phải tường, nếu không chả biên lăn đi đâu, Tiểu Lộ? Đừng nói là, giọng lạc đi:

- Tiểu Lộ à?

- Vâng, là Tiểu Lộ, còn bạn trai của cô ta tên Trương Thắng, nghe đâu có công ty ở khu khai phát!.. a lô, a lô …

https://thuviensach.vn

Bên kia Từ Hải Sinh đã nổi khùng đập vỡ điện thoại!

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Tiên Hạ Thủ Vi Cường (2)

Cục trưởng Kiều Vũ của chi cục công an khu tới bệnh viện, sốt ruột đợi kết quả cấp cứu.

Tình hình hiện giờ xem ra hai người nước ngoài kia là kẻ phạm tội, nhưng họ là doanh nhân nước ngoài, thế mới phiền hà, nếu không xử lý ổn thỏa được phải nhanh chóng báo lên cục công an thành phố, chứ ông ta không dám ôm củ khoai nóng này.

Trương Thắng và Tiểu Lộ đang thì thầm với nhau, Tiểu Lộ gật đầu liên tục, Kiều Vũ liền tới trước mặt bọn họ.

- Xin chào, tôi là Kiều Vũ của chi cục công an, cô có thể kể lại câu chuyện lần nữa không?

- Xin lỗi.

Trương Thắng đứng dậy, ngăn trước mặt Tiểu Lộ:

- Cô ấy là bạn gái tôi, hôm nay đã trải qua nhiều chuyện, tâm tình bất ổn, không thể chịu kích thích nữa, chuyện ra sao tôi đã tìm hiểu, có thể để tôi kể thay không?

Kiều Vũ nhìn sang Tiểu Lộ, sắc mặt nhợt nhạt, dấu nước mắt chưa khô, tóc hơi rối, không che lấp được vẻ đẹp thuần khiết tự nhiên, đúng là cô gái ai thấy cũng yêu, ông ta đã nắm qua tình huống, nhìn Tiểu Lộ càng tin thêm mấy phần, cô gái như vậy nam nhân động lòng cũng đúng thôi, nhất là có

https://thuviensach.vn

rượu vào, nhưng như thế không làm chuyện đơn giản hơn, thậm chí ngược lại.

Lại nhìn Trương Thắng, tướng mạo đường hoàng, tay băng bó, áo dính máu nhăn nhúm, hiển nhiên là hàng hiệu đối diện với công an vẫn điềm tĩnh, nói năng lý lẽ đâu vào đó, không thể xem nhẹ, Kiều Vũ đành phải gật đầu:

- Được, vậy anh nói đi.

Trương Thắng kể chuyện đã xảy ra, tới cuối bóp tay phẫn nộ:

-... Tôi vì lo lắng cho cô ấy nên vượt đèn đỏ, tới nơi thì bọn họ đã bị quần chúng phẫn nộ đánh xỉu rồi.

Kiều Vũ nhìn tay y:

- Vậy tay anh sao bị thương?

Trương Thắng tỉnh bơ đáp:

- À, bạn gái tôi bị người ta ức hiếp, tất nhiên là tôi giận, nhưng người quanh quá đông, tôi không xông vào được, chen lấn xô đẩy thế nào tay bị thương, lúc đó không để ý.... Tiếc là tôi chưa có cơ hội đánh lũ cặn bã đó thì cảnh sát đã đuổi kịp, nếu tôi mà đánh thì bọn cặn bã đó không còn cơ hội vào bệnh viện đâu.

Kiều Vũ chỉ cười, không bình luận gì.

Đúng lúc này tiếng ồn áo từ ngoài truyền tới:

- Tôi kháng nghị, công dân nước tôi bị người dân nước các người đánh đập vô cớ, các người phải trịnh trọng xin lỗi, nghiêm trừng hung thủ.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy một nam nhân mặc âu phục màu vàng gạo cùng mấy người nữa tháp tùng, hùng hổ đi vào.

Kiều Vũ đứng dậy đi tới hỏi:

- Xin hỏi anh là ai?

- Tôi là Cao Kiều Hạo Nhị thư ký thứ ba của lãnh sự quán Nhật Bản.

Nam nhân âu phục vàng gạo sắc mặt nghiêm nghị:

- Công dân nước chúng tôi ở đất nước các người không được bảo vệ, bị tập kích bạo lực tàn nhẫn, nếu các người không có câu trả lời thỏa đáng, tôi sẽ đưa vấn đề lên bộ ngoại giao.

Kiều Vũ đấu dịu:

- Chúng tôi đang trong quá trình điều tra, có kết quả nhất định sẽ trả lời rõ ràng cho lãnh sự quán các vị, trước tiên ngài đừng kích động.

Cao Kiều Hạo Nhị hừ một tiếng:

- Tôi đi thăm ngài Tiểu Thôn, anh tránh ra đi.

Ở đầu kia Mỹ Chi Tử nhận được tin cùng vài người nữa đi tới đón, tuy Từ Hải Sinh dặn cô ta không được để kinh động tới lãnh sự quán, nhưng Mỹ Chi Tử làm sao mà kiểm soát hết được, những người Nhật Bản khác uống rượu ở đó, xuất phát từ tình đồng bào, đưa Tiểu Thôn Nhất Lang tới bệnh viện, đồng thời gọi cho lãnh sự quán, tất nhiên không thể hoàn toàn nói bọn họ đổi trắng thay đen, sự thực họ chứng kiến đồng bào mình bị đánh thôi, cái khác chưa rõ, nên lãnh sự quán phái Cao Kiều Hạo Nhị tới đây hỏi thăm tình hình.

Cao Kiều Hạo Nhị vừa thấy Tiểu Thôn Nhất Lang băng bó từ đầu tới chân, quát tháo:

https://thuviensach.vn

- Tôi yêu cầu được gặp người phụ trách cao nhất phía cảnh sát, các người phải nghiêm trừng hung thủ.

- Thắng...

Tiểu Lộ sợ hãi ôm lấy tay Trương Thắng:

Trương Thắng vỗ mu bàn tay cô, an ủi:

- Cứ làm theo lời anh nói, không sao đâu.

****

Vụ án này không phức tạp nhưng lại thành vụ án khó xử lý nhất của cục trưởng Kiều, mặc dù lời nói phía người Nhật Bản và nhân chứng ở hiện trường hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng chỉ cần gặp cô gái Tiểu Lộ kia và bạn trai là biết được sự thật thế nào, chẳng cần điều tra nhiều cũng đưa ra được phán quyết công chính, chỉ là hai bị cáo thương thế quá nặng, thân phận đặc thù, thế nên khó.

Bận rộn nửa đêm cục trưởng Kiều vẫn không có cách nào, đành tạm thời để đấy về nhà. Sáng ngày hôm sau hắn tới đơn vị, đang định cùng cộng sự nghiên cứu thảo luận phương án xử lý thì thấy tờ báo sáng trên bàn, cầm lấy xem, lòng kêu khổ không thôi.

Bây giờ là thời đại thông tin, cái gì cũng truyền đi quá nhanh, trên báo tuy không điểm danh thân phận đương sự, nhưng miêu tả hết sự việc xảy ra ở quán rượu núi Phú Sĩ hôm qua.

Trong bài náo nói ở quán rượu Nhật Bản, có cô gái gọi điện cho người yêu, nói ông chủ xí nghiệp cùng thương nhân Nhật Bản bàn chuyện làm ăn, thương nhân Nhật Bản nhìn trúng cô trợ lý đi cùng, vì thế ông chủ xĩ nghiệp cùng thương nhân Nhật Bản lập mưu cưỡng bức cô gái.

https://thuviensach.vn

Cô gái liều mình chống trả chảy ra ngoài quán rượu được người dân qua đường cứu, đám đông phẫn nộ đánh hai kẻ bất lương một trận, bạn trai của cô gái tới nơi rơi nước mắt cảm tạ mọi người ra tay hiệp nghĩa, chuyện này cảnh sát đã can thiệp, đang điều tra, nếu có tin tức sẽ thông tin sớm nhất cho bạn đọc...

Bài báo này viết vô cùng tỉ mỉ, chỗ duy nhất hàm hồ là danh tính nhân vật và địa điểm phát sinh sự kiện, cục trưởng Kiều thầm kinh sợ, xem mấy tờ báo khác, đều nói tới sự kiện này, chi tiết khác nhau không đáng kể, ôm đầu:

- Hay rồi, báo sáng, nhật báo đều đã đăng, người ta đang tạo dư luận, đã biết tên Trương Thắng này không phải là hạng dễ chọc vào mà.

Chuyện tới mức này Kiều Vũ không còn cách nào khác là báo cáo lên cục công an thành phố.

Cục trưởng cục công an trầm tư:

- Trương Thắng hiện giờ ở đâu?

Kiều Vũ giang tay:

- Hôm qua người của lãnh sự quán Nhật yêu cầu tôi bắt giam Trương Thắng, nhưng Trương Thắng là nguyên cáo, án chưa xử, làm gì có lý nào lại đi bắt giam nguyên cáo. Tên Trương Thắng này lại dứt khoát nói quần chúng phẫn nộ đánh đập hai tên thương nhân kia bất tỉnh, phủi sạch sành sanh liên quan, tôi đành cho y về, hôm nay tới cục hỗ trợ điều tra.

Vị cục trưởng lắc đầu liên tục, đứng lên chắp tay đi đi lại lại, còn chưa bàn bạc được phương án có người gõ cửa, một viên cánh sát đi vào báo cáo:

https://thuviensach.vn

- Cục trưởng, nguyên cáo Trương Thắng hôm qua phát sinh tranh chấp với thương nhân nước ngoài đã tới, có điều..

- Có điều làm sao?

- Có điều anh ta cực kỳ kích động, nói là tối qua về, hàng xóm xung quanh có kẻ đồn đại là bạn gái anh ta đã bị người ta chà đạp, nên tâm tình không ổn định, còn ý đồ tự sát, bây giờ đang nhờ người nhà trông chừng, yêu cầu chúng ta nhanh chóng xử trí bị cáo, trả lại công bằng cho người dân.

Vị cục trưởng xua tay:

- Tôi biết rồi, cậu đi làm việc đi.

Cửa vừa đóng lại, Kiều Vũ ngồi trên ghế sô pha bóp tay răng rắc:

- Tiên hạ thủ vi cường, tên này ghê thật, trước tiên dùng báo chí tạo dư luận, bây giờ lấy chiêu này biến thủ thành công, giờ bên kia có liên lạc với lãnh đạo trên thì cũng dám chèn ép y, nếu không coi chừng bị gán cho tội nô lệ cho người nước ngoài như trong bài báo.

Vị cục trưởng bật cười:

- Bất kể nói thế nào thì hai tên thương nhân kia là kẻ gây tội, tình thế lại có lợi cho Trương Thắng, bạn gái "tự sát không thành", dư luận phẫn nộ, luật pháp không trách tội được số đông mà.

Lại có viên cảnh sát khác gõ cửa đi vào:

- Cục trưởng, lãnh sự quán Nhật Bản gọi điện thoại tới, yêu cầu chúng ta tăng cường bảo vệ, nói một số người tới trước lãnh sự quát biểu tình, nói thương nhân Nhật Bản coi thường pháp luật, lăng nhục phụ nữ, muốn bọn họ phải xin lỗi.

https://thuviensach.vn

Vị cục trưởng không cười nổi nữa:

- Tên, tên này muốn làm tới cùng đây mà, không ngờ ngờ y có thế lực như vậy... Lão Kiều, phái người tới lãnh sự quán bảo vệ, tuy nhiên tôi đoán không có chuyện gì đâu, y còn chưa nêu tên lên báo, chứng tỏ cho các bên đủ đường lùi. Tôi tới bệnh viện một chuyến, xem ý bên kia ra sao?

- Vâng!

Kiều Vũ đứng lên:

- Còn Trương Thắng phải làm sao, y đang ở trong cục?

Vị cục trưởng nổi nóng:

- Còn làm sao? Mời cơm à? Chuyện đều do y gây ra, để y ngồi hóng gió đi, chúng ta đi thôi.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Gió To Mưa Nhỏ

Trong phòng bệnh, giám đốc Quan đang che điện thoại lén lén lút lút an bài công việc ở nhà máy, không dám nói mình bị người ta đánh nhập viện, chỉ nói có khách hàng quan trọng tới, phải tự mình tiếp đãi, cùng đi xem xét mấy nơi, qua vài ngày nữa về.

Ở phòng bệnh kế bên, Tiểu Thôn Nhất Lang nằm trên giường nói hùng hồn như đang phát biểu ở hội nghị. Từ Hải Sinh ngồi đối diện, vắt chân chữ ngũ, đối đáp bằng tiếng Nhật, ai không hiểu còn nghĩ bọn họ đang cãi nhau.

- Tiểu Thôn, tôi biết anh không phục, nhưng chuyện này làm sao mới có lợi nhất cho anh? Nếu ầm ĩ lên, thành sự kiện quốc tế, người kia tất nhiên sẽ bị xử phạt vì tội hành hung, nhưng anh cũng khó thoát khỏi tội cưỡng gian bất thành.

Từ Hải Sinh thở dài, ngăn những lời vô nghĩa của Tiểu Thôn Nhất Lang:

- Vụ án này căn bản không khó tra, anh gần như cởi trần đuổi ra ngoài quán rượu, hàng ngàn người chứng kiến, không chối cãi được. Anh đừng tưởng đây là thời Mãn Thanh, quan phủ sợ người tây, người dân sợ quan phủ. Chính phủ tuy nói vì mời gọi đầu tư nước ngoài mà tránh sự kiện ngoại giao, nhưng sự kiện dư luận thế này, họ tuyệt đối không thể bỏ qua.

Nói tới đó Từ Hải Sinh hòa hoãn hơn:

- Tiểu Thôn, anh là người có thân phận, nam nhân mà, phong lưu chẳng là gì, nhưng cưỡng bức không thành, bị người ta đánh, để truyền về Nhật Bản, anh sẽ thành trò cười trong xã hội thượng lưu, tội gì phải thế?

https://thuviensach.vn

Tiểu Thôn Nhất Lang siết chặt nắm đấm:

- Làm gì có lý đó, chẳng lẽ anh muốn tôi nhẫn nhịn à, tên đó là ai?

Từ Hải Sinh muốn điên cái đầu, đáng lẽ người tức giận phải là ông ta mới đúng, đã cảnh cáo tên ngu xuẩn này rồi, đừng có nhòm ngó bạn gái Trương Thắng.

Nói tới chuyện này ông ta cũng giận cả Trương Thắng, ông ta cho rằng Tiểu Lộ và Trương Thắng thế nào cũng phải nhận ra Tiểu Thôn Nhất Lang, chính ông ta là người giới thiệu hai bên với nhau, xảy ra chuyện như vậy Trương Thắng gọi điện nhờ mình dàn xếp, không y không gọi đã đành, còn thông qua thế lực Trương Nhị Đàn, dùng báo chí đánh đòn phủ đầu, Tiểu Thôn Nhất Lang là bạn ông ta, Trương Thắng làm thế không khác gì vả mặt ông ta.

- Y và tôi là đối tác làm ăn, quan hệ tuyệt đối không thân thiết như hai ta. Tôi khuyên anh là nghĩ cho anh, giết địch một vạn tổn thất ba nghìn, anh muốn sao đây, quyết tâm chơi tới cùng cũng được, y bị bắt, anh bị trục xuất, danh tiếng mất hết, chuyện làm ăn thì đổ bể?

Tiểu Thôn Nhất Lang nghiên răng, ánh mắt hung dữ.

- Người Trung Quốc chúng tôi có câu, quân tử mười năm báo thù chưa muộn, anh vội gì?

Từ Hải Sinh mặt âm trầm nói:

- Thằng nhóc đó đang dần thoát khỏi sự khống chế của tôi, tôi có dự cảm, sớm muộn cũng phải tự mình ra tay xử trí y.

Tiểu Thôn Nhất Lang cười gằn:

https://thuviensach.vn

- Anh Từ, tôi tin anh, hi vọng ngày đó sớm đến, khi đó cô gái ấy, phải thuộc về tôi.

Từ Hải Sinh cười:

- Không ngờ anh lại thích cô bé đó như thế, được thôi, biện pháp không bao giờ thiếu mà.

**** *****

Phía cảnh sát vốn tưởng rằng vụ án sẽ vô cùng khó nhằn, vì một bên dân chúng chú ý cao độ, bên kia thì lãnh sự quán ra mặt, muốn có kết quả xử trí hai bên hài lòng là cực kỳ khó khăn.

Xét tình hình thực tế, phía Trương Thắng thực chất là lấy công làm thủ, đây là biện pháp tự vệ, điều họ thực sự muốn là chuyện trôi qua trong im lặng. Tên thương nhân Hong Kong rất lạ, cứ ấp a ấp ùng, rất sợ công khai thân phận, tỉnh lại một cái là bày tỏ bỏ truy cứu, mau chóng kết án, vậy còn lại thái độ bên Nhật.

Không ngờ phía Nhật Bản cũng rất dễ, phía cánh sát tỏ thái độ cứng rắn, nói Trương Thắng không phải là hung thủ đánh người trọng thương, mà là nguyên cáo kiện bọn họ có hành vi lừa gạt cưỡng bức phụ nữ, nếu Tiểu Thôn Nhất Lang bỏ quyền truy cứu ẩu đả, ngăn cản lãnh sự quán tham gia, thì họ điều đình ở giữa, khuyên Trương Thắng bỏ khởi tố.

Tiểu Thôn Nhất Lang được Từ Hải Sinh phân tích thiệt hơn, biết bây giờ muốn xử trí Trương Thắng không dễ, tuy miệng hung hăng, song vẫn đồng ý hòa giải.

Năm ngày sau tất cả những tờ báo lớn của Quỳnh Hải đều đồng thời cho đăng một tin.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày trước báo chí cùng đăng tin thương nhân nước ngoài say rượu có ý cưỡng bức phụ nữ, bị người dân phẫn nộ đánh bị thương, theo điều tra của cảnh sát, thì ra do hai bên ngôn ngữ bất đồng, cho nên xảy ra hiểu lầm, cô gái sợ hãi bỏ chạy, kết quả dẫn tới hiểu lầm tiếp sau đó, khiến thương nhân nước ngoài bị đánh. Dưới sự nỗ lực của cơ quan hữu quan, đôi trai gái kia đã cùng phía thương nhân nước ngoài bắt tay giàn hòa.

4 giờ 15 phút ngày 27 tháng 7 tại phòng hội nghị số 9 chính phu khu Thải Hồng, các lãnh đạo hữu quan tổ chức một buổi gặp mặt đặc thù, nhân vật chính ngoại trừ hai bên xung đột còn có chính phủ khu, văn phòng đối ngoại, cục đầu tư nước ngoài cùng hiệp hội hảo hữu quốc tế và người phụ trách cục công an thành phố.

Ở cuộc gặp mặt này doanh nhân người Nhật biểu thị, thành phố chúng ta hài hòa ổn định, doanh nhân nước ngoài được đảm bảo đầu tư sáng nghiệp an toàn, chính sách ưu đãi. Tranh chấp hôm đó thuần túy là do ngôn ngữ bất đồng gây ra, ông tán thưởng hành vi thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ của người dân, biểu thị mình sẽ nỗ lực học tập tiếng Hán, tăng cường giao tiếp.

Còn người họ Trương nêu rõ, văn minh lịch sự không chỉ là hình tượng cá nhân, hình tượng thành phố còn ở mức độ nhất định thể hiện trình độ văn minh của xã hội. Hiểu lầm này phát sinh cho thấy tính trọng yếu của ngôn ngữ quốc tế thông dụng trong thời kỳ toàn cầu hóa, cảm khái hô hào quảng đại thanh niên nỗ lực học tập ngoại ngữ, cống hiên cho kiến thiết văn minh và phát triển kinh tế của thành phố.

Hiểu lầm giải trừ, hai bên nắm chặt tay, hội trường vang lên tiếng pháo tay nhiệt liệt.

Vậy là gió giật ầm ầm, sấm đổ đì đùng, nhưng mưa chỉ có vài hạt, mọi chuyện kết thúc trong im lặng, thậm chí cha mẹ Trương Thắng cũng không hay biết con dâu tương lai vừa thoát khỏi tai kiếp.

https://thuviensach.vn

Cuộc sống vẫn tiếp diễn như chưa có chuyện gì xảy ra, chỉ có Trương Thắng mãi về sau vẫn ấm ức vì phải tuyên truyền miễn phí cho việc học tiếng nước ngoài. Mà trong cái rủi có cái may, trải qua sự kiện này Tiểu Lộ từ chức ở nhà máy in, đồng ý tới công ty giúp Trương Thắng.

Tiểu Lộ tính tình hiền dịu, nhưng làm việc rất nguyên tắc, thuộc loại hình ngoài nhu trong cương, trước kia luôn nhìn cuộc sống bằng ánh mắt tích cực, cho rằng chỉ cần mình chân thành đối xử với người khác sẽ thu được sự chân thành, cho rằng người quan tâm tới mình, sẽ không có ý đồ gì xấu, còn người cô ghét, cố gắng tránh xa lược, cho rằng như thế có thể sống bình yên trên thế giới.

Khi cô chỉ là công nhân bình thường, vòng tròn sinh hoạt đơn giản, cô sống lặng lẽ vô tranh, lại luôn mang nụ cười ngọt ngào, đúng là dễ được người ta tiếp nhận, giống như con mèo nhỏ đáng yêu, vì vô hại, nên có thể chung sống hòa bình với tất cả mọi người.

Nhưng cùng với việc thăng chức dẫn tới một loạt thay đổi không gian sinh hoạt, cô vô tình bước vào vòng lợi ích lớn mà không biết. Cô không còn là con mèo nhỏ đáng yêu nữa, mà thành con hươu có cái sừng mỹ lệ, thành mục tiêu săn bắt của người khác.

Biểu hiện ghê tởm của Giám đốc Quan, người xưa nay luôn ân cần lịch sự với mình làm Tiểu Lộ hiểu được, dựa vào sự thiên lượng không đủ sống trong xã hội này, nhưng với tích cách của mình, cô không thể tự chống đỡ cả vùng trời.

Nhận rõ bản thân là bước đầu tiên hướng tới sự trưởng thành.

Tiểu Lộ đặc biệt mẫn cảm, lo nghĩ cố kỵ nhiều, sợ người ta nói mình ăn bám bạn trai, lo Trương Thắng bị người thân rỉa rói, bây giờ cô biết, người ta nói gì không quan trọng nữa.

https://thuviensach.vn

Chuyện cô cần làm nhất bây giờ là sánh vai cùng Trương Thắng, chia sẻ bớt gian nan với y, an ủi y nhiều hơn, kể cả sinh hoạt lẫn tinh thần.

Trương Thắng ngày đó vội vàng rời nhà Tần Nhược Lan, để lại một nút thắt chưa cởi, tránh không gặp nữa, y cũng nghĩ Tần Nhược Lan nhất thời kích động thôi, cô gái hướng ngoại như vậy sẽ không cố chấp, qua thời gian nữa sẽ phai nhạt đoạn tình cảm này. Không biết rằng Tần Nhược Lan ngày càng tiều tụy, cô gái không dễ động lòng như thế, một khi trái tim rung động, nào dễ xua đi nam nhân tiến vào trái tim mình.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Những Ngày Tháng Ngọt Ngào Hạnh Phúc

Sở trường của Tiểu Lộ là công tác hành chính, có điều bộ phận chủ yếu nhất của một công ty là tài vụ, mà tài vụ của công ty từng có vấn đề, nên Trương Thắng càng coi trọng, hơn nữa cũng không muốn Tiểu Lộ xuất đầu lộ diện nhiều nữa, nên an bài cô tới phòng tài vụ.

Tiểu Lộ không phải là cô gái có tham vọng, nhưng cô đã làm gì là phải làm thật tốt, không muốn làm gánh nặng cho người khác, vì thế sau hơn mười ngày đi làm, nhận thấy kiến thức mình không đủ, Tiểu Lộ chạy tới ban kế toán tài vụ của ĐH truyền hình để báo danh, mỗi tối về thành phố học tập. Thế là hai người nhiều tuy thời gian gặp nhau hơn, nhưng không phải ở phòng tài vụ thì trên xe tới hoặc rời thành phố, thời gian tâm tình lại càng ít.

Tiểu Lộ biết Trương Thắng quản lý cả công ty rất vất vả, nhiều lần nói Trương Thắng không cần đưa đón mình, nhưng Trương Thắng trừ khi buổi tối có xã giao quan trọng, nhất định đưa đón cô, như thế tuy rất mệt, nhưng càng ngọt ngào, càng hành phúc.

Tháng 11 ngày càng gần, Tiểu Lộ có chút nôn nóng muốn chính thức thành vợ Trương Thắng rồi.

Hôm đó Trương Thắng về thành phố có việc, khi đi qua bệnh viện công an, bất giác nhớ tới Tần Nhược Lan, lâu rồi không biết tin tức gì về cô, mở cửa xe nhìn về khu phòng bệnh ngoại khoa một lúc, khẽ thở dài khởi động xe rời đi.

https://thuviensach.vn

Ở cửa sổ tầng 4, Tần Nhược Lan ngây người nhìn ra ngoài cửa sổ, tay cầm bình truyền dịch, cứ như hóa thạch, ánh mắt từ bất ngờ và hưng phấn, dần biến thành lo lắng căng thẳng, khi Trương Thắng khởi động xe phóng đi, nước mắt tràn qua khóe mi.

- Bác sĩ, bác sĩ... À không y tá, đồng chí y tá, cô, cô cứ giơ như vậy không mệt à, có giá treo mà?

Bệnh nhân nằm trên giường lấy làm lạ nhắc:

- Hả?

Tần Nhược Lan như tỉnh lại từ giấc mộng, nhớ ra một cái liền thấy tay mỏi nhừ, liền buông xuống:

Bệnh nhân cuống lên:

- Ấy đừng, y tá, chảy ngược lại bây giờ.

- Xin lỗi, xin lối.

Tần Nhược Lan vội treo bình lên giá, mang theo đôi mắt cay xè chạy ra ngoài:

****

Trương Thắng lái xe tới hội liên hiệp công thương tỉnh, hỏi thăm gác cửa đường, rồi lái xe vào sân sau.

Trương Nhị Đản cuối cùng cũng tiếp nhận ý kiến huy động vốn dân gian của Từ Hải Sinh, thuê gian phòng làm việc ở liên hiệp không thương, công khai huy động vốn rầm rộ, tập đoàn Bảo Nguyên lừng danh khắp tỉnh, quy mô cực lớn, không ai tin ông ta không thể trả lãi đúng hạn.

https://thuviensach.vn

Chỉ vẻn vẹn ngày đầu tiên, Trương Nhị Đản huy động được trên 2 triệu, huy động vốn dễ dàng như thế, chút lo lắng của Trương Nhi Đản vứt xó luôn. Phương thức này có tiền nhanh, lại không cần thế chấp như ngân hàng, lãi suất tuy hơi cao, nhưng bằng vào năng lực lợi nhuận của tập đoàn Bảo Nguyên, chút lãi suất này không tạo thành ảnh hưởng gì mấy.

Theo như báo cáo mới nhất của kế toán, sau một tuần huy động vốn đã có hơn 10 triệu, Trương Nhị Đản cầm báo cáo mà hả lòng hả dạ.

Chuyện Trương Nhị Đản huy động vốn nhanh chóng truyền khắp nơi, một số công chức đơn vị rất động lòng, vì thế ào ào đề xuất với lãnh đạo nên kiếm chút phục lợi cho công nhân viên chức.

Yêu cầu của cơ quan nhà nước không thể từ chối, Trương Nhị Đản tất nhiên đồng ý, để biểu thị long trọng, còn đích thân tới nơi, Trương Thắng gọi điện tới biết ông ta ở thành phố, liền lái xe tới gặp.

Khi Trương Thắng tới nơi thì gặp có mấy người đang vận chuyển rương nước ngọt, y tránh đường cho họ đi, vô tình va phải một người, đang định xin lỗi thì người đó hỏi:

- Này, cậu... cậu là Trương Thắng à?

Người đó mặc âu phục lam sẫm, mặt vuông vức trắng trẻo, vóc người tầm tầm, nhìn bề ngoài có vẻ là người chính phủ, nhưng Trương Thắng không nhận ra:

- Xin hỏi, anh là?

- Tôi là Kiều Vũ chi cục trưởng công an khu Thải Hồng, cậu nhớ không?

- A, nhớ ra rồi, thì ra là cục trưởng Kiều, chào anh, hôm nay anh tới đây có vụ án nào sao?

https://thuviensach.vn

Trương Thắng nhiệt tình bắt tay, thực ra y chẳng nhớ tên lẫn mặt mũi Kiều Vũ, chỉ nhớ hôm sự cố có vị chi cục trưởng tới lấy lời khai của mình, hắn là ông ta rồi:

- Ai dà, không phải.

Kiều Vũ vỗ vỗ ngực áo, ý nói mình không mặc cảnh phục:

- Tập đoàn Bảo Nguyên huy động vốn mà, mấy người thân của tôi gom ít tiền, nhờ tôi tới đóng. Cậu xem, công việc của tôi rất bận, mà đội ngũ dài thế này, không biết đợi tới bao giờ. Tôi biết cậu và chủ tịch Bảo Nguyên quan hệ mật thiết, nếu tiền, nhờ cậu chút. Ha ha ha, nếu không tiện thì thôi.

Trương Thắng nhìn hàng dài người tới góp tiền, có người nhìn bọn họ, nếu như nhận tiền của Kiều Vũ, thế nào cũng có người réo cha mẹ mình chửi, nói nhỏ:

- Cục trưởng Kiều, anh đã lên tiếng thì sao tôi không giúp được, có điều ở đây không thích hợp, anh ra ngoài trước, tới cửa bên, tôi vào gặp chủ tịch Trương, nhờ ông ấy cho người ra nhận.

Kiều Vũ gật đầu liên hồi làm theo, Trương Thắng đi vào trong đại sảnh, gặp Trương Nhị Đản đang uống trà, nói chuyện vài câu nhắc tới Kiều Vũ, là chuyện nhỏ, Trương Nhị Đản sai người ra nhận tiền.

Số tiền Kiều Vũ được nhờ góp hộ 1.82 triệu, tên góp tiền có ba bốn người, không ai họ Kiều, người Trương Nhị Đản chiếu theo tên và số tiền đằng sau viết giấy biên nhận, đưa cho Kiều Vũ.

Thấy trước sau chưa tới 15 phút đã xong việc, trước đó ông ta đợi 45 phút rồi, Kiều Vũ rất cao hứng, nhờ người đưa cho Trương Thắng danh thiếp, nhờ chuyển lời nếu sau này có chuyện gì ở khu Thải Hồng, cứ gọi ông ta.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng hôm nay tới đây là cùng Trương Nhị Đản bàn chuyện hợp tác, y định bỏ ra 3 triệu hùn vốn mỏ than của Trương Nhị Đản, Trương Nhị Đản vui vẻ biểu thị hoan nghênh, còn phía Từ Hải Sinh vì dụ được Trương Nhị Đản góp vốn, nên không cần tiền từ công ty nữa. Trương Thắng kinh doanh rất tốt, tuy ông ta không coi trọng thực nghiệp, nhưng dù sao cũng là thu nhập ổn định tăng dần, nên ủng hộ chủ trương kinh doanh của y.

Trải qua một phen thương lượng, cuối cùng xác định chuyện Trương Thắng tham dự cổ phần, như thế liền thành hai công ty nắm cổ phần của nhau, quan hệ tất nhiên thân thiết hơn nhiều, cùng nhau tới nhà hàng gần đó uống rượu mừng hợp tác.

Trời sâm sẩm tối, Trương Thắng nhìn bầu trời mây đen u ám, gió thổi mỗi lúc một lớn, nhớ tới Tiểu Lộ ở Đh Truyền hình, tính tiền xong tiễn Trương Nhị Đản ngà ngà say về, liền lái xe tới ĐH Truyền hình.

Gió tối lồng lộng, Trương Thắng đỗ xe ở cổng trường, nhìn người qua lại vội vã, chẳng mấy chốc trên không trung vang lên những tiếng sấm nổ đùng đùng, rồi mưa rơi xuống lộp độp như có người vốc nước ném vào mặt.

Bây giờ chưa tới 7 giờ, 8 giờ Tiểu Lộ mới tan học, Trương Thắng điều chỉnh ghế ngả ra sau, chợp mắt một giấc chờ đợi.

8 giờ tối, chuông tan học reo vang, lúc này mưa cơ bản đã dừng, chỉ còn vài giọt mưa nhỏ rả rích, bầu trời vẫn đen như mực, xem ra trận mưa vừa rồi còn chưa bộc phát hết.

Tiểu Lộ rời lớp học, đưa tay che đầu nhìn quanh, Trương Thắng chỉ cần có thời gian là đích thân tới đón cô, nếu không rảnh thì cũng phái người tới đón. Rất nhanh nhìn thấy chiếc Mercedes màu đen quen thuộc, Tiểu Lộ cười vui vẻ, ôm túi sách đi thật nhanh tới, chiếc giày thể thao màu trắng

https://thuviensach.vn

dẫm lên vũng nước tạo thành từng vòng sóng tròn, làm ánh đèn phản chiếu lay động vỡ nát.

Mở cửa ngồi vào trong xe, Tiểu Lộ vừa vuốt mái tóc ướt vừa hỏi:

- Thắng, anh tới từ bao giờ vậy?

Không thấy Trương Thắng trả lời, Tiểu Lộ quay đầu sang nhìn, ánh đèn đường vàng vọt chiếu vào trong xe, Trương Thắng đầu ngoẹo sang một bên, ngủ rất ngon lành, còn có tiếng ngáy khẽ và nước dãi bên mép.

Cô biết khi mệt mỏi hoặc căng thẳng quá độ, thần kinh kiểm soát không tốt dễ làm ngủ chảy nước dãi, thở dài một tiếng, cẩn thận đặt túi sách xuống, lấy khăn tay ra lau nước dãi cho y, cởi áo khoác của mình đắp lên người Trương Thắng, nắm lấy tay Trương Thắng vào lòng tay mình, cười ngọt ngào xen chút thương xót nhìn y ngủ.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Cảm Giác Nguy Cơ

Đùng!

Một tia chớp như con rắn xanh bò ngang bầu trời, tiếp ngay đó là tiếng sấm nổ đinh tai nhức óc.

Trương Thắng rùng mình mở mắt ra, sờ cái áo đắp lên người, quay đầu sang thấy ngay gương mặt xinh đẹp của Tiểu Lộ:

- Em tan học rồi à? Mấy giờ rồi?

Đưa tay lên xem đồng hồ:

- A, đã 9h30, em ngồi đây hơn một tiếng, sao không gọi anh?

Tiểu Lộ hậm hực:

- Tiếng sét này thật đáng ghét, làm anh thức rồi. Xem anh mệt thành thế kia, em bảo bao nhiêu lần, không cần tới đón em, anh cứ không nghe, em không muốn gây phiền toái cho anh.

Trương Thắng vươn vai ngáp một cái thật sảng khoái, khởi động xe, gạt nước hoạt động, cảnh sắc bên ngoài trở nên mê ly, cười nói:

- Em nói gì thế, sao em lại gây phiền toái cho anh được? Đưa đón vợ mình là thiên kinh địa nghĩa mà, anh còn thấy bạn học của em đợi ngoài từ lúc vào lớp cho tới lúc tan học cơ.

https://thuviensach.vn

- Họ khác, bọn họ không có việc gì làm, còn anh bình thường đã biết bao nhiêu là việc.

Trương Thắng vỗ vỗ tay cô:

- Đúng thế, chính vì bình thường anh vất vả, vất vả để làm gì? Không phải để chúng ta sống hạnh phúc hơn à? Nếu vì công việc mà bỏ cuộc sống, chẳng phải lẫn lộn đầu đuôi?

- Hừm, nói thế nào cũng là anh có lý.

- Hì thế có được thưởng không?

Trương Thắng đưa đầu chu môi ra:

Tiểu Lộ hét lên:

- Anh lái xe cho đàng hoàng, trời đang mưa đó, lúc nào cũng giở trò lưu manh được, thật là...

Gần một tiếng sau xe trở về công ty, trời đang mưa to, nước mưa lộp độp rơi lên kính, cả bầy trời bị mây đen bao phủ, hai ngọn đèn đường trước cổng công ty cũng bị màn mưa tầm tã nuốt chửng.

Trương Thắng đột nhiên nổi tính trẻ con, hớn hở đề nghị:

- Mưa thế này còn lâu mới tạnh, chúng đội mưa luôn đi?

- Được!

Tiểu Lộ mặc áo khoác lên, vẻ mặt đầy háo hức, nói tới tính trẻ con thì cô hơn đứt Trương Thắng rồi:

- Chuẩn bị nào, một, hai, ba... Xông lên!

https://thuviensach.vn

Trương Thắng tắt máy mở cửa, cả hai cùng lúc mở cửa xe xông ra, lao vào giữa cơn mưa chạy nhanh tới tòa nhà chính của công ty, bị mưa lớn xối xả đổ lên người, Tiểu Lộ la hét chói tai, còn Trương Thắng cười ha hả.

- Tiểu An, cậu mắt tinh nhìn hộ tôi, kia không phải tổng giám đốc của chúng ta sao?

Lão Hồ nhìn hai bóng người trước mắt, cứ há hốc mồm nhìn, tổng giám đốc Trương tuy thường ngày hiền hòa, nhưng cũng rất nghiêm túc:

Bảo vệ Tiểu An đặt tay lên mắt nhìn:

- Ái dà, đúng là tổng giám đốc rồi, cả cô Tiểu Lộ nữa, để tôi đi đưa ô cho anh ấy.

Nói rồi lúi húi tìm ô.

- Đồ ngốc, ở yên đó.

Lão Hồ cầm que trên bàn gõ đầu Tiểu An:

- Đừng phá đám!

Tiểu An sực hiểu ra, nhìn hai người như hai đứa trẻ vừa chạy vừa hất nước mưa vào nhau cười vui vẻ, lòng hạ quyết tâm, năm nay phải có bạn gái.

Hai người đứng nép mình dưới mái hiên, do cửa làm bằng kính cho nên để thống nhất, mái hiên nhô ra cũng làm bằng kính lam uốn cong, trông rất mới mẻ, có điều lúc mưa to gió lớn thế này, tác dụng rất hữu hạn, dù đắng sát vào cửa, gió cũng đưa mưa tới bắn lên đùi.

Mái tóc vốn thẳng mượt của Tiểu Lộ bị nước mưa làm ướt, làm thêm vài lọn uốn cong, vài sợi dán lên gò má mỹ lệ, nước mưa vẫn chảy từ mái tóc

https://thuviensach.vn

xuống chiếc áo sơ mi màu phấn hồng, chiếc áo giờ đã trong suốt nhìn thấy được gần hết nội dung bên trong.

Tiểu Lộ có lẽ thấy mình bây giờ rất nhếch nhác, nhưng trong mắt Trương Thắng, cô lúc này mới thể hiện phong tình mê đắm lòng người nhất.

- Tiểu Lộ..

- Ừm...

Tiểu Lộ vẫn đang đưa tay ra hứng nước mưa nhỏ xuống, khuôn mặt đầy vui vẻ, chẳng chú ý tới Trương Thắng nhìn mình chằm chằm:

- Chúng ta, lên lầu đi..

- Ừ, đi...

Tiểu Lộ trả lời song mới hiểu ra, trừng mắt lên:

- Không, em phải về KTX.

Nước mưa rất lạnh, lại thêm gió thổi như bão, làm cành cây rạp sang bên, mới đầu chưa thấy, đứng một lúc, ngấm nước liền thấy lạnh, Trương Thắng ôm Tiểu Lộ vào lòng, giọng càng dụ hoặc hơn:

- Chỗ này cách KTX còn một khoảng nữa, em chạy qua đó thì cảm lạnh mất, đi, chúng ta lên lầu.

Tiểu Lộ lòng nhộn nhạo, nhưng cô kiên cường cứng rắn hơn vẻ ngoài trẻ con dễ dụ của mình nhiều:

- Đằng nào người cũng ướt rồi, em chạy nhanh về tắm nước nóng là được, cùng lắm uống trước thuốc cảm.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng không quanh co nữa, nay ôm eo Tiểu Lộ dần chuyển qua bụng cô:

- Ở chỗ anh một đêm, có sao đâu?

- Không...

Tiểu Lộ mặt đỏ lựng lên, khẽ đẩy y một cái:

- Được rồi, đừng quấy nữa, em về đây, anh cũng ngủ sớm đi.

- Em thật là, có cần phong kiến thế không, chúng ta còn ba tháng nữa sẽ thành vợ chồng, ở cùng một chỗ có làm sao?

Giọng Trương Thắng có hơi giận dỗi, y nén nhịn quá lâu rồi:

- Em... Em...

Tiểu Lộ có chút hoảng hốt, nữ nhân là động vật cảm tính, nếu không khí thích hợp, vốn là chuyện sẽ không khả năng đồng ý, có lúc lại hồ đồ đồng ý, nếu lúc này Trương Thắng kỳ kèo vài câu, cô không biết mình có kiên trì nổi không.

Mưa như trút nước, mưa lạnh, gió lạnh, xa xa chỉ có vài ánh đèn leo lét, chẳng nhìn thấy được gì, trước sức mạnh của tự nhiên, con người trở nên nhỏ bé yếu đuối hơn.. Tim Tiểu Lộ đập thình thích, lòng nghĩ Trương Thắng đợi mình bao lâu như thế, ngủ một đêm cũng được, chỉ cần... Đang định đồng ý thì một luồng sáng mạnh chiếu tới, hai người giật mình tách nhau ra.

Ánh sáng chiếu từ trên người họ thấp dần tới chân, Trương Thắng nheo mắt nhìn, thấy một người cầm đèn pin đứng lại một chút, sau đó tiếp tục đi về phía bọn họ.

Người đó đứng ở trong màn mưa, cười khẽ:

https://thuviensach.vn

- Vừa rồi thấy xe tổng giám đốc về, cơn mưa này quá lớn, đoán mọi người không mang ô hay áo mưa, thế nên... Ừm, xem ra tôi tới không đúng lúc.

- Chị Chung...

Mặt Tiểu Lộ không biết đã đỏ tới mức nào rồi, chạy vội tới phía Chung Tình, thân thiết nói:

- Cám ơn chị, chúng ta về thôi.

Sau đó quay đầu lè lưỡi làm mặt quỷ trêu Trương Thắng.

Trương Thắng ho khẽ một cái, bị Chung Tình nhìn thấu tâm tư cũng chẳng xấu hổ, việc gì mà xấu hổ, chuyện xấu hổ hơn nữa của hai người bọn họ còn ít à? Chỉ là hơi tiếc, chút nữa là lừa được Tiểu Lộ rồi, đàng hoàng nói:

- Vậy làm phiền chị Chung tôi, Tiểu Lộ, về thay quần áo ướt ra rồi tắm nước nóng, đừng để bị cảm, nghỉ ngơi sớm, mai đi làm đó.

Tiểu Lộ nghịch ngợm chun mũi:

- Cám ơn tổng giám đốc.

Rồi cùng Chung Tình đi về phía KTX.

- Chị Chung, muộn thế này rồi sao còn chưa ngủ?

- À, chị vốn ngủ rồi, lúc ngủ thì mưa đã tạnh, đột nhiên mưa lớn, ồn ào không ngủ được nữa. Chị định đi ra đóng cửa sổ thì nhìn thấy xe của tổng giám đốc, nên xuống đón.

Quãng đường từ KTX tới khu văn phòng công ty chỉ năm bảy phút đi bộ là tới, hai người vừa vào trong, Tiểu Lộ thu ô lại, vẩy nước đi, bên trong

https://thuviensach.vn

đèn sáng hơn, cô nhìn Chung Tình, chợt sinh nghi ngờ.

Tóc của Chung Tình rất chỉnh tề, cả quần áo cũng thế, căn bản không hề giống đã đi ngủ, vì sao phải nói là ngủ rồi? Chỉ đơn giản là trả lời cho có? Hay là chị ấy căn bản là luôn thức đợi? Chị ấy lo mình đêm mưa chưa về? Không... Không phải mình, mà lo cho anh ấy...

Tâm trạng vui vẻ của Tiểu Lộ không còn chút nào, cô chợt có cảm giác không thoải mái, còn nhớ khi cô quyết định học tài vụ, cố gắng giúp đỡ Trương Thắng, Quách Y Tinh từng nói với cô, con gái không cần nhiều tri thức, Trương Thắng không phải là không thuê được nhân viên tài vụ hợp cách, khuyên cố nên ở bên Trương Thắng, làm thư ý, chiếu cố cuộc sống cho Trương Thắng là được.

Khi đó Tiểu Lộ rất không phục, cô không muốn làm bình hoa, càng không muốn bị phụ thuộc, Quách Y Tinh lại nửa đùa nửa thật nói Trương Thắng bây giờ là doanh nhân thành đạt, lại trẻ tuổi đẹp trai, là đích ngắm của không ít cô gái xinh đẹp, bây giờ con gái rất ghê gớm, vì đạt mục đích dám làm nhiều thứ, không theo sát bên cạnh, cẩn thận bị người ta cướp mất. Giờ cảm thấy anh ấy không đùa, tựa hồ có hàm ý, chị Chung, từng làm thư ký....

- Đi nào Tiểu Lộ, mau lên đừng để nước mưa ngấm vào người.

- Vâng.

Tiểu Lộ nhìn kỹ Chung Tình, đẹp như đóa hoa nở rộ, chỉ cần một lời nói, một cử chỉ tùy ý, mà phát huy ngôn ngữ cơ thể nữ nhân tới cực hạn, đứng bên cạnh Chung Tình, Tiểu Lộ cảm thấy cơ thể mình như của đứa trẻ con, không sao sánh được với sức quyến rũ kia, nhất là đôi mắt kia, khi nhìn vào ai, lập tức như đang kể lể nỗi cô đơn và khổ sở cuộc đời mình, mang theo tình ý triền miên thấu tận xương tủy.

https://thuviensach.vn

Cô biết, nữ nhân như Chung Tình, chính là thứ nam nhân luôn khao khát, một cảm giác nguy cơ lặng lẽ sinh ra trong lòng.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Tâm Bệnh Khó Chữa

Sáng ngày hôm sau trong văn phòng làm việc của tổng giám đốc Cty tài chính Bảo Nguyên, Chung Tình đưa một bản danh sách cho Trương Thắng, trình bày:

- Đây là danh sách khách hàng đã đặt cọc chợ thủy sản, tôi theo ý kiến của giám đốc, giá điều chỉnh hạ thêm 5000, trong vòng một năm chúng ta sẽ không thể kiếm được tiền, thậm chí còn lỗ, có điều số khách hàng tăng lên 5% rồi, hiệu quả thấy rõ rệt.

Trên bàn tài liệu đặt khắp nơi, hết sức bừa bộn, chén trà bị đẩy ra tận góc ngoài cùng không cẩn thận một chút thôi là rơi vỡ tan ngay, gạt tàn bị tài liệu chôn vùi bên dưới Trương Thắng không nhớ vẫn búng tàn thuốc lên trên tài liệu, Chung Tình chỉ biết lắc đầu, đi dọn dẹp cốc trà, gạt tàn, sắp xếp lại tài liệu.

Trương Thắng vừa lật xem danh sách vừa nói:

- Chúng ta cần chính là hiệu quả này, không thể chỉ biết nhìn vào tổn thất bề ngoài được, họ vào chợ của chúng ta, là giúp chúng ta quảng cáo vô hình, đây cũng tính vào lợi ích của chúng ta, ha ha, bọn họ chỉ ký hợp đồng một năm sao? Được, để một năm nữa rồi xem, tôi sẽ lấy lại gấp bội từ họ.

Chung Tình lườm y cười:

- Giám đốc ngày càng giống gian thương.

https://thuviensach.vn

- Vô thương bất gian, mà chị nói thế cũng không đúng, cái này gọi là ai cũng có ích lợi riêng.

Trương Thắng hít hít, ngửi thấy mùi thơm nhạt, Chung Tình đang dọn dẹp bàn nên đứng rất gần, một chiếc sơ mi nữ màu xanh nhạt thắt nơ thả trước ngực đơn giản nhưng làm nổi bật phong cách nữ tính, chất liệu nhẹ mềm, cùng động tác của cô, lập lờ nổi bầu ngực tròn cao vút bên trong. Khung cảnh này giống hệt trước kia khi Chung Tình vẫn làm thư ký cho Trương Thắng, chỉ khác một điều khi ấy cả hai vẫn khá gượng gạo với nhau, bây giờ dù Trương Thắng hay Chung Tình đều thích kích thích mập mờ giữa họ, cảm giác giống nam nữ vụng trộm vậy, nhưng chỉ dừng ở đó, không ai trong số họ có ý định tiến thêm một bước.

Lại là áo lót đen, sao chị ấy thích dùng màu này thế, Trương Thắng thầm nghĩ, nói:

- Áo của chị rất đẹp, của thương hiệu nào thế?

- Cậu nhìn nhầm rồi, hàng mua ở chợ đấy, 40 đồng thôi.

- À, không thể trách tôi, vóc dáng chị mặc cái gì cũng đẹp, tất nhiên nâng giá trị cái áo lên.

Trương Thắng nói thế, có cớ đường hoàng nhìn ngắm thân hình Chung Tình:

Chung Tình cũng không ngại, so với những chuyện bọn họ từng trải qua, thế này có là gì.

- Khi nào rảnh chị dẫn Tiểu Lộ đi mua ít quần áo nhé, cô ấy giống tôi, không am hiểu chuyện ăn mặc lắm, quanh đi quẩn lại chỉ có vài kiểu.

- Áo này rẻ lắm, không hợp với Tiểu Lộ đâu, cô ấy sắp làm phu nhân tổng giám đốc mà.

https://thuviensach.vn

- Cô ấy nghĩ được vậy đã tốt, tôi muốn mua quần áo đắt tiền, cô ấy cũng chẳng chịu.

Trương Thắng cười khổ, lười biếng ngả người dựa vào ghế, kể Chung Tình thuận tiện dọn dẹp bàn cho mình, đây là thói quen từ trước, nghe thấy tiếng gõ cửa, thuận miệng nói:

- Vào đi.

Không ngờ người đẩy cửa đi vào là Tiểu Lộ, Chung Tình vội đứng thẳng dậy, tuy vừa rồi không có gì, nhưng hai người đứng quá gần nhau, trông không hề giống đang bàn bạc công việc:

- Tiểu Lộ tới rồi.

- Giám đốc Chung, tôi... tới đưa báo cáo tài vụ tháng này cho tổng giám đốc.

- Vậy mọi người bàn việc, tôi ra ngoài.

Chung Tình gật đầu với Trương Thắng rồi ra ngoài, thuận tay khép cửa lại.

- Đây là báo cáo tài vụ tháng.

Mặt Tiểu Lộ hơi lạnh, hoàn toàn mang giọng điệu công việc:

- Từ Hải Sinh vay quá nhiều tiền, anh nên chú ý hơn.

Trương Thắng xem báo cáo nhíu mày:

- Không phải anh ấy vẫn trả tiền đúng hạn sao?

- Vấn đề là lượng tiền vay ngày càng lớn, kỳ hạn ngày càng dài, đây là điều nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng bất lực day trán:

- Vậy em nói anh phải làm sao đây, anh ấy là ân nhân nâng đỡ anh, là cổ đông lớn nhất của công ty, còn lấy hết cổ phần ra thế chấp, lần nào cũng trả lãi đúng hạn, còn chưa được sao? Sự đời là ân tình qua lại, anh không thể quá đáng.

Tiểu Lộ thở dài:

- Thế nên mới nói làm ăn với người quen, thân thích, bằng hữu là đau đầu nhất, công tư phân mình thì tổn thương tình cảm, nhắm mắt cho qua thì tổn hại lợi ích. Dù sao em cũng thấy không được thỏa đáng lắm, anh cẩn thận đấy.

- Ừ, anh biết rồi.

Trương Thắng ngẩng đầu lên thấy cửa văn phòng đã đóng, bất thình lình đưa tay ra kéo Tiểu Lộ một cái, Tiểu Lộ bất ngờ chỉ kịp kêu một tiếng, đứng không vững ngã xuống, Trương Thắng đẩy ghế ra sau nhường không gian, vừa vặn để Tiểu Lộ ngồi lên đùi mình, cười vui vẻ:

- Vợ anh à, khi không có ai thì không cần bày ra bộ mặt công việc như thế, nào, ngồi lên đủi chồng đi, công ty nhà ta nhỏ, kinh phí eo hẹp, có mỗi một cái ghế thôi, dùng chung vậy.

Tiểu Lộ muốn nghiêm mặt ngăn Trương Thắng làm bừa, cuối cùng không nhịn được cười, vừa rồi nhìn thấy cảnh kia, trong lòng cô không vui, không phải hai người đó làm gì, mà họ quá thoải mái, quá tự nhiên bên nhau, đó mới là vấn đề, đó phải là quyền lợi của riêng cô mới đúng, thậm chí Trương Thắng còn không nhận ra, coi là hiển nhiên. Cô biết mình nên nói, nên giận, nhưng Trương Thắng trêu một cái, cô lại cười, Tiểu Lộ giận bản thân vô dụng, quẫy mình:

- Mau buống em ra, bị người ta nhìn thấy thì thành ra cái gì nữa.

https://thuviensach.vn

Phản đối không ăn thua, cũng may Trương Thắng còn biết chừng mực, chỉ ôm thôi không làm gì khác, yên tĩnh lại, nói:

- Tối nay anh cùng em tới nhà mới nhé, tối nay em không đi học, muốn tranh thủ dọn dẹp nhà một chút.

- Tối nay? Tối nay thì không được rồi, anh mời cơm La Đại Pháo.

- Là ai?

- Ông ấy là hộ kinh doanh lớn của chợ kinh doanh hải sản Thịnh Hâm, ông ta ở đó rất có tiếng tăm, nếu mời được ông ta tới, sẽ dẫn theo một nhóm thương hộ vừa và nhỏ. Đây là khách sộp do chị Chung liên hệ được, quen thuộc với cả Lý Nhĩ và Tiêu Tử, anh còn mời cả họ làm khách nữa.

Nghe thấy là khách do Chung Tình liên hệ, Tiểu Lộ biết Chung Tình sẽ đi, nếu là trước kia cô không để ý, nhưng lúc này lòng cô có nghi ngờ, giống như vết nứt trên quả trứng gà, càng lúc càng lớn.

Chung Tình quá quan tâm tới Trương Thắng, lời Quách Y Tinh không phải nói đùa, cảnh vừa rồi càng khiến cô hoài nghi họ có cảm tình không muốn khác biết.

Cuối cùng Tiểu Lộ cũng không kìm được nói ra, mắt căng thẳng nhìn phản ứng của y:

- Thắng, chị Chung rất đẹp, anh... anh có thích chị ấy không?

Trương Thắng ngẩn người, sau đó cười phá lên:

- Ha ha ha, làm sao có thể...

- Thật sự không có?

https://thuviensach.vn

Đùa! Đương nhiên là không, có cũng phải nói không, chuyện này đánh chết cũng không nhận, hơn nữa không thể có chút mảy may do dự nào, Trương Thắng nói chém đinh chặt sắt:

- Không, đương nhiên là không, em đó, suốt ngày thích nghĩ linh tinh, có phải ai nói bậy gì không?

Tiểu Lộ cắn môi, đôi mắt to đen láy cũng phát sáng, Trương Thắng không né tránh mắt cô, rất lâu sau Tiểu Lộ mới mỉm cười:

- Tin anh, vậy anh cứ đi, một mình em dọn nhà.

Trương Thắng thầm thở phào:

- Ừm, anh an bài một chút, tối phái người đưa em đi.

- Em về phòng, anh làm việc đi.

- Ừm Tiểu Lộ, đừng nghe người ta nói sằng nói bậy, em phải tin anh, anh đảm bảo, cả đời này anh cam tâm tình nguyện làm đống phân trâu cho bông hoa tươi em.

Tiểu Lộ phì cười xoay người chạy ra ngoài, vẫy tay trên không coi như chào hỏi.

Cửa phòng đóng lại, nụ cười trên miệng Tiểu Lộ lập tức biến mất, Trương Thắng cho rằng mình làm rất tốt, nhưng làm sao qua mắt được Tiểu Lộ thông minh, y phủ nhận quá nhanh, không chút do dự, mà không hề có chút ngạc nhiên bất ngờ, trong thâm tâm, cô đã tự có câu trả lời....

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Chiến Tranh Nam Nữ (1)

- Nào, nào nào, mọi người ngồi đi.

La Đại Pháo là khách, nhưng lại chủ động mời mọc:

Hắn ta rất cao, mắt nhỏ, mũi cũng nhỏ, đầu trọc lóc, cổ đeo sợi dây đỏ buộc món đồ ngọc, bề ngoài đúng là thứ phế phẩm sứt mẻ, trời đã trở lạnh mà hắn lại mặc áo không tay, lộ cơ bắp rắn chắc.

- Anh La, hôm nay anh là khách đấy, vả lại anh nhiều tuổi hơn tôi, đúng lý thì anh ngồi trước.

Trương Thắng cười khách sáo:

- Ài, khách gì chủ gì chứ, Tiêu Tử nói với tôi là anh em tụ tập, đâu ra nhiều quy củ thế? Cậu ngồi không? Vậy Chung đại tỷ ngồi ghế chính?

- Chung đại tỷ?

Trương Thắng ngạc nhiên, nhìn hắn râu ria lởm chởm thế nào cũng phải sấp xỉ 40, chẳng lẽ là già sớm:

- Gọi đại tỷ thì sao, thế nó mới thân thiết, đại tỷ ngồi đi.

Chung Tình cười khẽ, thì thầm với Trương Thắng:

- La đại pháo tính thô tục, thoải mái, giám đốc càng tùy tiện, anh ta càng thích.

https://thuviensach.vn

Rồi nói lớn:

- Được, tôi ngồi trên, hôm nay không có quy củ.

Tiêu Tử và Lý Nhĩ sớm đã tự chọn chỗ ngồi, gõ bàn nói:

- Anh Trương, thoải mái đi, anh khách sáo với Đại Pháo khác gì liếc mắt đưa tình với người mù.

Trương Thắng không thích ứng với người có tính cách giang hồ như La Đại Pháo, thuận thế cười xuống.

La Đại Pháo nghiêng người, khác lấy vai y, cánh tay lông lá đeo cái đồng hồ vàng bắt mắt:

- Người anh em, cậu là huynh đệ với đám Tiêu Tử, cũng là huynh đệ với tôi, huynh đệ gặp mặt, bỏ mẹ lễ nghĩ quy tắc đi. Tôi và đám người thủy sản Thịnh Hâm, nói sao đây... Không mặn không nhạt, tôi biết bọn chúng chả ưa quái gì tôi, nhưng không dám đắc tội, vậy thế đi, muốn tôi tới chỗ cậu, được! Nhưng cái nào ra cái đó, tôi không phải là nhà từ thiện, chỉ cần cậu ra cái giá thích hợp, huynh đệ đây sẽ dẫn quân lên Lương Sơn. Có điều đó là chuyện sau rồi, giờ rượu đã...

- Được, tính anh La rất hợp khẩu vị của tôi, uống.

Bị La Đại Pháo vừa ôm vừa lắc, trên người hắn sặc mùi cá tanh, Trương Thắng không chịu nổi, nhưng lại không tiện đẩy hắn ra, vờ cúi xuống lấy cốc rượu để tránh, thế là cánh tay La Đại Pháo đang ôm vai, lại thành kẹp cổ y:

- Uống!

Chung Tình nhìn cảnh đó buồn cười lắm, lúc cô mới biết La Đại Pháo cũng không quen tác phông thô hào của hắn, nhưng qua lại nhiều, biết con

https://thuviensach.vn

người hắn nhiệt tình, thẳng thắn, cô sao nói vậy, trong lòng không có ý đồ xấu, là người bạn đáng kết giao, lúc này phải tìm cảnh giải vây cho Trương Thắng đã:

- Đại Pháo, cái thứ ở cổ anh kiếm đâu ra thế, là ngọc hay là xương trâu?

- Đại tỷ nói cái này à?

La Đại Pháo quả nhiên thu tay lại, lấy thứ trong ngực ra, hỉ hứng khoe:

- Kể cho chị nghe nhé, cái này tôi kiếm được ở phố đồ cổ đấy, là di vật thời Tây Chu hẳn hoi, ngọc hình trâu, tôi tuổi trâu, hợp với tôi.

- Oa, Tây Chu cơ à, lâu lắm rồi, vậy thì phải đắt tiền lắm.

Chung Tình kinh ngạc đưa tay ra sờ:

La Đại Pháo nhìn ngón tay trắng muốt của Chung Tình mân mê miếng ngọc, thấy tự hào lắm:

- Đây, đại tỷ cứ xem cho thỏi mái.

Nói rồi cởi ra đưa tới.

Chung Tình cầm trong lòng bàn tay, sắc ngọc đều, hình trâu đang đứng, ngẩng đầu nhìn về phía trước, đường nét đơn giản, rất cổ điển.

Lý Nhĩ uể oải nói:

- Bằng vào cặp mắt trâu của anh làm sao kiếm được thứ hay? Chị Chung cho tôi xem cái.

Nhận lấy khối ngọc từ tay Chung Tình, đưa lên ánh đèn, bĩu môi:

- Thời Tây Chu đâu ra, có mà là làm từ tuần trước ấy.

https://thuviensach.vn

- Gì? Cậu nói cái gì?

Lý Nhĩ thuận tay ném lại, La Đại Pháo hoảng hồn đưa tay bắt, quát:

- Cẩn thận, hơn 7 vạn đấy.

Lý Nhĩ cười khẩy:

- Yên tâm, không vỡ đâu, ngọc đếch gì, làm bằng cành cây đấy, anh bị lừa rồi.

- Không thể nào, ông già đó nhìn thật thà lắm mà, ông ta nói 20 năm trước ở Thiểm Tây phải dùng hai bao gạo to thế này này để đổi.

La Đại Pháo vung tay minh họa, suýt đánh vào mặt Trương Thắng:

- Không tin thì thôi, anh bị lừa còn ít à? Khi nào rảnh mời người có nghề nhìn hộ cho, anh sẽ biết nhãn lực của tôi thế nào?

La Đại Pháo ngơ người chốc lát rồi nghiến răng chửi:

- Mẹ nó, tiền của lão tử cũng dám lừa, đợi tìm được mày xem.

Nói xong đập miếng ngọc xuống đất, kỳ diệu thay "di vật thời Tây Chu" không vỡ, nảy trên mặt đất vài cái, lăn lông lốc tới bên cửa, chẳng xây xát gì.

Chung Tình rót rượu cho hắn, khuyên:

- Đại Pháo, bỏ đi, coi như anh bỏ tiền mua bài học, dù sao tiền anh kiếm được cũng dễ, đừng vì chuyện này mà rước bực vào thân... Phục vụ, các cô nhanh tay lên chút.

La Đại Pháo đùng đùng nổi giận:

https://thuviensach.vn

- Đại tỷ, tôi không bận tâm tới tiền, hai ngày trước sinh nhật tôi, tôi còn đem đi khoe hết với bạn bè thân thích, nhục mặt quá.

Trương Thắng nâng chén lên:

- Anh nghĩ nghiêm trọng rồi, nhục gì, bạn bè thân thích của anh có nhận ra không?

La Đại Pháo nghiến răng:

- Nghĩ lại thì.. Mẹ nó, chẳng trách khi đó chúng xem xong mặt lại lạ kỳ như vậy, té ra biết mà không đứa chó chết nào nói. Cậu nói xem, liệu chúng có nghĩ tôi mua hàng giả để khoe không, nhất định sau lưng cười đau bụng rồi, lần này mất mặt lớn.

Tiêu Tử đá Lý Nhĩ một cái, trách hắn lắm mồm, La Đại Pháo không hiểu đồ cổ, lại học đòi làm sang, bị người ta lừa nhiều lần mà không mà tỉnh ra.

La Đại Pháo càng nghĩ càng hận, vỗ bàn rầm rầm:

- Nhục, nhục quá, sao chịu nổi? Tôi là nam nhân, nam nhân mặt to hơn mông, tự tôn lớn hơn tiểu huynh đệ, ra ngoài lăn lộn là bằng vào cái mặt này.

Trương Thắng muốn cười lắm, khổ sở nhẫn nhịn.

- Thôi bỏ, không nghĩ nữa, uống, các huynh đệ, hôm nay không say không về. Mai, mai tôi đi tìm thứ chó má kia tính sổ.

Nói xong La Đại Pháo gạt chen đi, rót rượu vào bát lớn, đổ đầy, ngửa cổ uống ừng ực như Trương Phi, đặt rầm cái bát trống xuống bàn, làm Trương Thắng sợ tái mào, xem ra hôm nay thảm rồi.

….

https://thuviensach.vn

Bây giờ công ty ăn nên làm ra tất nhiên có tài xế lái xe, Trương Thắng và Chung Tình ngồi sau, y cười nói:

- La Đại Pháo không tệ, giao tiếp với người không tâm cơ như vậy thoải mái. Sợ nhất loại lúc nào cũng cười ha hả, qua loại với người như vậy rất mệt.

- Ừm, anh ta thô lỗ nhưng đáng chơi, theo tôi biết, anh ta và phía thủy sản Thịnh Hâm có vài chuyện không vui, Đại Pháo tính cách đại ca giang hồ, bạn bè bị bắt nạt, thiệt thòi là ra mặt bảo vệ, nên xung đột với Thịnh Hâm, chúng ta đưa điều kiện ưu đãi một chút, anh ta sẽ tới.

Trương Thắng gật đầu, lấy di động ra định gọi cho Tiểu Lộ, đã chín giờ hơn, đoán chừng không ở nhà mới lâu như vậy, nha đầu này quá tốt tính, tuy nói là lái xe nhà mình, cũng không muốn để người ta đợi lâu, hiện giờ chắc đã về công ty, có điều y vẫn muốn gọi xác nhận, từ sau chuyện lần đó, Trương Thắng không bao giờ để Tiểu Lộ ra ngoài một mình, nhất là vào buổi tối.

Lấy di động ra thì thấy hết pin rồi, hôm nay quên không xạc, liền đút vào.

Chung Tình nhìn thấy rút di động ra:

- Gọi Tiểu Lộ phải không? Giám đốc dùng máy của tôi đi.

Chiều nay Tiểu Lộ hỏi một câu, tới giờ Trương Thắng còn hồi hộp, thật ra trên người y còn một cái di động nữa của em gái di động, cái đó còn không tiện dùng, dùng của Chung Tình, trời biết Tiểu Lộ sẽ nghĩ gì, không tiện nói rõ, Trương Thắng xua tay:

- Thôi, không cần nữa, hiện giờ cô ấy hẳn là đã về công ty, tôi về gặp cô ấy là được.

https://thuviensach.vn

Chung Tình cười tủm tỉm, cất di động đi.

Tới công ty, hơi người xuống xe đi bộ về phía KTX. Công ty năm qua làm ăn tốt, Trương Thắng trang bị TV cho các phòng, bây giờ mọi người không ngủ sớm nữa, từ dưới lầu nhìn lên, phòng nào cũng sáng đèn. Phòng Tiểu Lộ giống với Chung Tình, đều là phòng riêng có gian vệ sinh, có điều phòng Chung Tình ngoài cùng, còn phòng Tiểu Lộ trong cùng, thấy phòng Tiểu Lộ sáng đèn liền yên tâm.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Chiến Tranh Nam Nữ (2)

Hai người cũng hơi say, có điều không uống nhiều, La Đại Pháo uống rượu hung hãn lắm, ai ngờ đâu tửu lượng có hạn, sau ba bát không còn nhận ra ai với ai nữa, người ta có nâng chén không lên mời cũng chẳng biết, tuy vậy bạn bè tụ tập cũng không thể chơi gian như thế, nên uống kha khá.

Thấy Chung Tinh bước chân lảo đảo, Trương Thắng cẩn thận đi sau phòng hờ:

- Chị không sao chứ?

- Không sao, uống không nhiều, chỉ là tôi uống chậm quen rồi, uống như Đại Pháo quá gấp, nên mới chơi choáng.

Chung Tình vịn lan can, từng bước đi lên:

Vừa nói xong thì trượt chân, may mà Trương Thắng nhanh tay đỡ lấy:

- Chị xem, còn mạnh miệng, nếu ngã xuống thế này dễ đập mặt xuống lắm, rất nguy hiểm.

Chung Tình tuy say nhưng đầu óc tỉnh, gạt tay Trương Thắng ra, y sắp kết hôn rồi, cô phải chú ý, không để ảnh hưởng tới đôi vợ chồng nhỏ này, nhìn họ tíu tít bên nhau như đôi chim non, cô ghen tị nhưng cũng hạnh phúc, chỉ là hạnh phúc lại có chút xót thương cho bản thân:

- Dập mặt cũng tốt, càng xấu càng tốt, đỡ thị phi.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng sờ mũi, không tiếp lời ra sao.

Chung Tình đi giày cao gót, vừa rồi trượt, cổ chân rất đau, cố đi vào bươc kêu lên một tiếng.

- Sao, chân chị bị thương à?

- Không sao, trẹo một chút.

- Nào, để tôi dìu chị, chỉ còn hai tầng nữa, về rồi ngâm nước nóng, hoạt động chút là được.

Trương Thắng không cho Chung Tình kịp ý kiến, một tay đưa ra ôm hông cô, dìu về phòng.

Tới phòng Chung Tình rồi, Trương Thắng không đóng cửa, để mở đó, đi vào nhà tắm lấy nửa chậu nước lạnh, thêm nước nóng vào, đặt bên giường:

- Chị ngâm chân đi.

Chung Tình biết Trương Thắng mở cửa là tránh tị hiềm, thoải mái cởi giày tất, cho chân vào nước.

Chân ngọc xinh xắn nhỏ như lòng bàn tay, thon gọn đẹp đẽ, ngâm vào nước, sắc màu như bạch ngọc, Trương Thắng biết Chung Tình có đôi chân đẹp, không ngờ cho vào nước càng thêm đặc sắc, đưa mắt nhìn tán thưởng.

Chung Tình lườm y một cái, nhắc khéo:

- Được rồi, tôi ngâm chân lúc rồi nghỉ, giám đốc đi thăm Tiểu Lộ đi, ở đây làm gì, định rửa chân cho tôi à?

Trương Thắng cười hì hì, đi ra đóng cửa lại, Chung Tình ngâm chân một lúc, không biết nghĩ gì, nhấc cả chân lên, chống tay sau giường, ngắm nghía đôi bàn chân mình rồi mỉm cười.

https://thuviensach.vn

….

Tầng bốn không có nam giới, các cô gái tùy ý quen rồi, rất nhiều gian phòng mở toang, có người mặc quần đồ lót, ngồi khoanh chân xem TV, ban công thì treo lủng lẳng quần lót áo lót, đủ loại màu sắc như quốc kỳ các nước, không khỏi lắc đầu, rảo bước nhanh hơn, nếu y là nhân viên bình thường, chẳng ngại đứng lại bổ mắt một phen, có điều thân phận tổng giám đốc hạn chế rất nhiều, đành bấm bụng làm quân tử, đầu thẳng, mắt thẳng, tiến thẳng về phía trước.

Tới phòng Tiểu Lộ, Trương Thắng đẩy vửa phòng, cửa không khóa, y cười gian, nhẹ nhàng lách vào như trộm.

Định bụng hù Tiểu Lộ giật mình chơi, cô bé này có rất nhiều biểu cảm đáng yêu, ai ngờ phòng trống không, trên giường có vài bộ quần áo cùng túi sách của Tiểu Lộ, nhưng không thấy người đâu.

Lúc này nghe thấy trong phòng tắm có tiếng nước chảy rào rào, Trương Thắng hiểu ra, Tiểu Lộ quét dọn nhà mới, làm người bụi bặm mồ hôi, vừa về một cái là vội tắm rửa.

Trương Thắng liếm cánh môi hơi khô, rón rén khóa cửa phòng lại, nhè nhẹ khe khẽ vặn cửa phòng tắm, không ngờ khóa mất rồi, tức thì chán hẳn, đi về bên giường, nằm xuống, mắt vừa vặn đối diện với bộ quần áo Tiểu Lộ chuẩn bị tắm xong mặc, trên đó thoang thoảng mùi cơ thể cô, lầm y lại sinh lòng hươu dạ vượn.

"Tiểu Lộ tắm trông thế nào nhỉ?"

Càng nghĩ càng thấy người khô nóng, con rắn kia cũng bắt đầu ngo ngoe, Trương Thắng bật dậy, đi tới phòng tắm, không có khe hở nào để nhìn, lỗ khóa cũng không có mà tận dụng, nghe tiếng hát khe khẽ của Tiểu Lộ, ngứa ngáy vô cùng, máu dồn hết lên đầu, thế là nảy ra một kế, gõ cửa.

https://thuviensach.vn

Nước dừng, giọng trong trẻo của Tiểu Lộ truyền ra:

- Ai thế?

Trương Thắng bóp mũi, giả giọng nữ:

- Tiểu Lộ, chị Lưu đây, cho chị mượn sữa tắm được không?

- Vâng, chị đợi em một chút.

Tiểu Lộ cầm bình sữa tắm mở cửa ra:

- Chị Lưu, của ch... Á.

Lọt vào mắt Trương Thắng là cơ thể lung linh trắng hồng, mái tóc dài xõa xuống trước ngực chẳng che được gì, màu đen và trắng hồng tương phản càng bảo người ta chú ý đôi nhũ hoa hồng hồng, cặp vú tròn trắng mịn trơn láng, y nhìn một cái lửa dục ngùn ngụt cháy, Tiểu Lộ kinh hãi đóng cửa, nhưng muộn rồi, Trương Thắng có chuẩn bị trước đưa chân ra chặn lấy, xông vào.

Tiểu Lộ hét một tiếng, ném bình sữa tắm đi, hai tay che ngực, lại thấy ánh mắt Trương Thắng di chuyển xuống dưới, càng sợ hãi kéo khăn tắm che đi, nhưng lúc này bầu ngực hoàn toàn phơi bầy trước mặt y, bầu vú trắng hồng xinh xắn, hai nụ anh đào non nớt ngô nghê nhô lên ở đỉnh ngọn đồi trắng như tuyết, Trương Thắng nhìn muốn trào máu mũi, cũng muốn dày vò nó.

- Anh, anh... anh ra ngoài mau.

Tiểu Lộ vừa thẹn vừa cuống, bối rối quay lưng đi, nhưng thế thành khoe hết phần sau cho Trương Thắng nhìn, vòng eo thon gọn, hai cái mông vênh vểnh xinh xinh cùng cặp chân thon thả.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng đi tới sau lưng Tiểu Lộ, áp sát người tới, hai tay ôm lấy eo, lướt qua bụng rồi đưa lên, miệng phả vào gáy cô luồng hơi nóng rực.

Tiểu Lộ bị cử động của y làm sợ hết hồn, cô kinh hoàng dùng tay gạt tay Trương Thắng ra, chẳng được lại còn rơi mất cái khăn tắm, Trương Thắng cười gian, thích thú nhìn Tiểu Lộ như con thỏ sợ hai, tay vuốt dọc cặp đùi thanh thú, mơn trớn dần trên, làm cô khép chặt hai chân, nhưng chẳng ích gì, vì tay Trương Thắng vòng qua phía trước, khống chế ngọc nữ phong, vày vò làm hai núm vú nho nhỏ dần dần vươn lên như mời gọi.

- Thắng, đừng, xin anh đó, đừng...

Tiểu Lộ ra sức vặn mình, cặp mông tròn tròn ma sát với hạ thể Trương Thắng, làm huyết quản của y cũng như đang đập mạnh mẽ, vị trí đó truyền tới từng luồng khoái cảm vô cùng:

- Tiểu Lộ, anh nhịn khó chịu lắm rồi, cho anh đi.

Trương Thắng thở dốc, đẩy Tiểu Lộ dựa sát vào tường, sau đó thô bạo lật cô lại, cúi xuống hôi lên cánh môi hồng nhuận, cố hết sức mới tách được răng của cô ra, thuận lợi cuốn lấy cái lưỡi nhỏ, Tiểu Lộ cố sức giữ tỉnh táo, nhưng phản ứng bản năng không phải dùng ý chí áp chế được, bị Trương Thắng tấn công nhiều đường, thân thể như mất cân bằng, nếu không phải sau lưng dựa vào tường, eo được Trương Thắng giữ thì cô nhũn người ngã xuống đất rồi.

Lần đầu tiên cùng Tiểu Lộ tiếp xúc không khoảng cách như thế, khoái cảm kỳ diệu từ môi lưỡi cô đem lại tất nhiên chưa đủ, Trương Thắng vày vò bầu vú thiếu nữ, bầu ngực Tiểu Lộ nho nhỏ, nằm trọn trong lòng bàn tay Trương Thắng, y thoải mái biến nó thành đủ hình dạng mình muốn, Tiểu Lộ không có bất kỳ phản kháng nào, cô dần bị nhấn chìm trong khoái cảm, người mỗi lúc một nóng, thân thể như mạnh mẽ khao khát gì đó, cảm giác mình như có thể ngất đi bất kỳ lúc nào, hai tay vòng qua cổ Trương Thắng,

https://thuviensach.vn

tiếng rên rỉ khe khẽ cố kìm nén kia đốt cháy chút tỉnh táo cuối cùng của Trương Thắng.

Nếu như Trương Thắng âu yếm thêm chút nữa, làm Tiểu Lộ ý loạn tình mê, hôm nay y chắc chắn thăng cấp từ xử nam lên nam nhân. Nhưng y lại quá nóng vội, Tiểu Lộ chưa hoàn toàn thả lỏng được thì tay y đã đi xuống, chạm vào chỗ non non mềm mềm nhất, Tiểu Lộ rùng mình tỉnh lại.

- Đừng.

Tiểu Lộ tóm chặt tay Trương Thắng, van nài:

- Thắng, đừng, đừng ở đây...

- Được, chúng ta về phòng...

Trương Thắng buông tay, muốn bế Tiểu Lộ lên:

Tiểu Lộ thừa cơ lách mình tránh đi, kéo khăn tắm che người, van vỉ:

- Đừng mà, người ta nghe thấy đấy, bên này bật TV to một chút là phòng bên nghe thấy hết. Thắng, đừng ép em được không, em xin anh, để em giữ gìn tới ngày cuối cùng, trong nhà mới của chúng ta, trên chiếc giường tân hôn chúng ta, em sẽ trao trọn vẹn cho anh, được không?

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Chiến Tranh Nam Nữ (3)

Nam nhân lúc bị dục hỏa thiêu đốt thì còn nói lý sao được, huống hồ Trương Thắng còn uống rượu, bức bối trong lòng không được phát tiết, định nỗ lực thêm lần nữa, nhưng vừa tiến tới là Tiểu Lộ lùi ngay lại, dọa:

- Đừng, nếu không em chạy ra ngoài đóng cửa nhốt anh lại trong đây đấy.

Thế này không khác gì đặt cái bánh bao thơm ngon trước mặt, cho ngửi thoải mái, đến lúc chuẩn bị cho vào mồm thì giật mất, sự cố chấp của Tiểu Lộ làm Trương Thắng hơi tức giận:

- Tiểu Lộ, hình thức quan trọng với em vậy sao? Em không tin anh à, chúng ta sắp kết hôn rồi, tháng sau thôi sẽ đi lấy giấy chứng nhận, giờ có khác gì đã là vợ chồng đâu. Anh Quách với chị Kim Đậu quen nhau nửa tháng đã lên giường, em nói xem, chúng ta quen nhau bao lâu, anh đã nén nhịn suốt chừng đó thời gian, khổ sở thế nào em có hiểu không, em không yêu anh sao?

Lúc này mặt Trương Thắng đỏ gay, kết hợp với giọng nói tức giận, là thái độ y chưa bao giờ dùng với cô, lại còn chất vấn một câu khiến Tiểu Lộ tủi thân vô cùng, hai mắt chớp cái đã ướt lệ:

- Em, em chỉ muốn giữ gìn tới ngày trọng yếu đó, trao cho anh, để mọi thứ thật hoàn mỹ, em giữ gin như thế là cho ai, anh hay em?

Càng nói nước mắt càng rơi lã chã:

https://thuviensach.vn

- Em không cho anh bây giờ là không yêu anh sao? Anh nói em không yêu anh? Sao anh có thể nói thế chứ?... Sao anh ích kỷ như vậy, nữ nhân chưa kết hôn đã trao thân thể ra thì là tùy tiện, phóng túng, còn giữ gìn vì người mình yêu tới ngày kết hôn, vẫn cứ là sai, là không yêu, không tin tưởng à?... Anh, anh muốn em phải làm sao?

Những lời này nói đó, những giọt nước mắt đó của Tiểu Lộ như chậu nước lạnh hất vào mặt Trương Thắng, làm y lặng người không nói được gì, một lúc sau mới ủ ê nói:

- Em... Em tắm đi, tắm xong rồi ngủ sớm, anh về trước đây.

Cửa đóng lại, nghe bên trong bật ra tiếng khóc ấm ức tức tưởi, Trương Thắng lòng phiền loạn, dẫm chân một cái, bước đi thật nhanh.

Xuống lầu rồi, gió lạnh thổi qua, phiền não trong lòng mới vơi đi đôi chút, lấy ra điếu thuốc lại không muốn hút, men theo con đường quanh khuôn viên công ty mà bước...

****

Tiểu Lộ tắm vội tắm vàng, mặc quần áo lên, hôm nay một mình dọn nhà mấy tiếng liền, vừa mỏi vừa mệt, tắm xong càng thấy khát, cầm phích lên thì thấy hết nước, liền xách nước tới phòng lấy nước.

Sợ bị người ta nhận ra mình vừa mới khóc, Tiểu Lộ dán sát tường đi thật nhanh, không hề có tiếng động, tới phòng nước, nghe thấy bên trong có người nói chuyện, loáng thoáng nhắc tới tên mình và Trương Thắng, còn tưởng chuyện vừa rồi bị người ta nghe thấy, đứng lại.

- Thế về sau tổng giám đốc có ra không?

- Ai mà biết, nhìn một cái thôi tôi đã hối hận rồi, nếu tổng giám đốc phát hiện đuổi việc thì chết.

https://thuviensach.vn

-... Sao có thể, Tiểu Lộ cũng ở ngay đây, tổng giám đốc phải biết tránh chứ?

- Cô hiểu gì, nơi nguy hiểm nhất mới là nơi ai toàn nhất, ai cũng nghĩ như cô nên không sợ nghi ngờ. Hơn nữa chuyện tổng giám đốc và chị Chung đâu phải chỉ ngày một ngày hai nữa, vì sao vẫn an bài Tiểu Lộ ở đây?

- Vì sao?

- Người ta giàu có lại đẹp trai như vậy, làm gì có chuyện chỉ có một nữ nhân, Tiểu Lộ chắc biết đấy, chẳng qua là mắt nhắm mắt mở thôi cho qua thôi, dù sao làm bà cả là được rồi. Ài, nói thật nhé, nếu là tôi thì tôi cũng cam tâm... Thậm chí làm tình nhân thôi cũng được, ôi, làm sao tổng giám đốc không nhìn trúng tôi, anh ấy thật đẹp trai.

Cô gái kia cười trêu:

- Vì ngực cô nhỏ.

- Cô thì to lắm, cởi ra đọ xem.

Hai cô gái cười khúc khích.

Tiểu Lộ ở bên ngoài, lòng lạnh ngắt, thẫn thờ trở về phòng, không ngừng thuyết phục bản thân, Trương Thắng và Chung Tình đi ăn cơm về, đưa lên lầu, nên họ hiểm lầm, nhưng họ nói không phải ngày một ngày thì sao? Quách Y Tinh cũng ngầm cảnh cáo mình, Tiểu Lộ càng nghĩ càng bất an, chẳng lẽ mình từ chối, nên Trương Thắng giận, đi tìm Chung Tình.

Cô nhìn về phía phòng Trương Thắng rất lâu, nơi đó vẫn tối om, không có lấy một ánh đèn, Tiểu Lộ cố lấy dũng khí bấm số Trương Thắng, máy đã tắt.

https://thuviensach.vn

Nước mắt rơi xuống như hạt châu đứt, chạm đất, vỡ nát, giống trái tim cô lúc này.

Trương Thắng lúc đó đang lên lầu, gọi điện cho Em gái di động.

- Mấy ngày rồi không thấy cô gọi điện, tôi đoán hẳn là nhớ tôi lắm rồi hả?

Với người bạn chưa từng gặp mặt này, Trương Thắng luôn cảm thấy thoải mái khi nói chuyện:

- Xì, mơ đi, mấy ngày qua tôi ở bên em gái tôi, không rảnh gọi điện cho anh.

Trương Thắng nhớ ra cô em gái yêu đơn phương kia:

- Tôi chưa cám ơn cô nhắc nhở, bạn tôi thoát rồi. Em gái cô giờ sao?

- Nha đầu này bướng lắm, khuyên khô cả cổ, nó còn bảo tôi lắm mồm, thôi, cha tôi đang giúp nó chuyển chỗ làm, tới nơi khác, thay đổi môi trường sống, thời gian sẽ chưa lành tất cả.

Trương Thắng cảm khái:

- Chữ tình hành hạ người ta không ít.

Mở cửa, chẳng bật đèn, cứ thế ngồi trên ghế sô pha trò chuyện.

- Được rồi, đừng vờ làm tình thánh nữa, em gái tôi như thế không phải do nam nhân vô tình các anh hại, còn nói lời mát mẻ.

Trương Thắng cười khổ:

- Làm gì có, nói thật nhé... Nữ nhân các cô ấy, lắm lúc chỉ muốn treo lên, đánh nát mông cho hả.

https://thuviensach.vn

- Ê ê, đánh nữ nhân không xứng làm nam nhân.

- Đấy, các cô luôn dùng trò này, bình thường hô hào nam nữ bình đẳng, đến khi chuyện bất lợi cho mình thì hét lên tôi là nữ nhân.

Em gái di động cười hì hì:

- Đó là đặc quyền của nữ nhân chúng tôi đấy, anh giỏi thì học đi, mà sao lại thấy nữ nhân đáng đánh, ai trêu chọc anh?

Trương Thắng cởi áo, vứt bừa lên bàn, giọng chán nản:

- Bạn gái tôi chứ ai... Tôi và cô ấy yêu nhau hơn 2 năm rồi, nói ra tôi dám nhận mình là người thành đạt, tôi rất tôn trọng cô ấy, ủng hộ sự nghiệp của cô ấy, chưa bao giờ cho rằng mình thành đạt rồi chi phối cô ấy... Thế là coi như không tệ đúng không?

Em gái di động chế nhạo:

- Không tệ, ha, đúng là Vương bà bán dưa, vừa bán vừa khen. Anh thấy mình không coi bạn gái mình là người phụ thuộc mình tức là ân điển lớn, là anh cao thượng? Xì, có phải cho rằng bạn gái mình không hiểu cho mình, không biết ơn mà báo đáp nên tâm lý mất cân bằng? Đại nam nhân chủ nghĩa mà còn dám nói mình không tệ.

Trương Thắng á khẩu, hình như người ta nói cũng đúng:

- Đại luật sư, không hổ đã học tâm lý... Ài, tôi đang tức đầy bụng đây.

- Rốt cuộc là sao?

- Chúng tôi sắp kết hôn rồi... Tối nay cô ấy tắm rửa, tôi lại uống rượu, rất muốn cô ấy, thế là tới cửa phòng tắm, chỉ là cửa phòng khóa...

https://thuviensach.vn

- Khỏi đi vào chi tiết, tôi biết nam nhân các anh muốn cái gì, nói kết quả đi.

- Kết quả... Bị cô ấy vừa khóc vừa chỉ trích, tôi ngoan ngoãn cuốn xéo... Tôi không hiểu, sao cô ấy không đồng ý? Cô ấy không tin tôi sẽ cưới cô ấy hay là sao?... Tôi không tiện nổi giận với cô ấy. Nói thật, tôi chưa bao giờ nổi giận với cô ấy, cô ấy cũng vậy, tôi nay cô ấy lớn tiếng chỉ trích tôi, tôi không nói lại được, rất ức.

Em gái di động phì cười:

- Oa, bạn gái anh giữ gìn như thế giờ hiếm có lắm đấy... Đồng chí à, nếu yêu người ta xin đừng yêu từ thân thể, có phải thế này không, nữ nhân mà dễ dàng hiến thân, nam nhân cho rằng đó là tùy tiện, nếu giữ gìn, thì nghĩ là cô ấy không yêu mình. Anh nghĩ thời cơ chín muồi rồi, tới lúc rồi, nhưng cô gái muốn hôn nhân đem lại cảm giác an toàn, anh bằng vào cái gì mà yêu cầu như thế?

Trương Thắng bị mắng cho một chập nữa, tức lắm:

- Nhưng hai người thực sự yêu nhau không, chẳng lẽ không nhận ra? Yêu sao lại không tin? Cứ cần tờ giấy chứng nhận mới tin... À, mà chuyên gia, cô nói hay lắm, yêu mấy lần rồi?

- Chưa bao giờ!

- Sao, vì xấu quá à?

- Ê, đừng mà trút giận lên đây nhé, không có cửa đâu.

Em gái di động không phục giải thích:

- Gia giáo nhà tôi rất nghiêm, tôi là chị cả, em gái tôi tương đối nổi loạn, trong nhà đều thấy tôi phải cai quản nó, nếu nói tới yêu... Thời đại học từng

https://thuviensach.vn

có bạn trai, tính không?

- Tới mức nào?

- Ừ, cùng xem phim, làm bài tập.

- Nắm tay chưa?

- Rồi.

- Ôm nhau?

- Để nghĩ đã, hình như chưa... À có, một lần, hình như anh ấy ôm eo tôi, tôi đấm cho một cái, thế là từ đó trở đi không dám nữa, cái đồ vô dụng, phế vật, nếu anh ấy dám đưa tay ra, tôi đã để anh ấy ôm.

Em gái di động hầm hừ:

- Con gái các cô chúa khẩu thị tâm phi, không hiểu nổi.

- Nam nhân các anh ngu dốt thì có, chẳng chịu hiểu lòng con gái, toàn thích suy nghĩ không phải bằng cái đầu.

Em gái di động thở dài:

- Mà nam nhân các anh cũng khẩu thị tâm phi lắm còn nói ai, hai ngày trước đội trưởng đội cánh sát hình sự mời tôi đi ăn cơm, tới nơi mới biết có mỗi mình tôi, còn là nhà hàng Tây, rất phong cách.

- Anh ta theo đuổi cô rồi.

- Hắn là có ý đó, tôi cũng không muốn làm anh ta mất mặt, ăn cùng một bữa, sau đó về luôn.

- Sao thế?

https://thuviensach.vn

- Anh ta có vợ rồi, đơn giản dễ hiểu chưa?

- Hừm, bạn gái tôi mà còn như thế... Tôi cũng kiếm tình nhân, tôi nín nhịn đủ rồi.

Em gái di động bĩu môi:

- Có bạn gái biết tự giữ mình, không quý trọng còn oán trách, không rộng lượng được một chút à?

- Này tiểu nha đầu, tôi nói thật đấy, cô không hiểu, tôi vì cô ấy mà nén nhịn rất nhiều, nếu tôi muốn nữ nhân, bao nhiêu mà chẳng có, nhưng vì cô ấy, tôi nhịn, tôi muốn người con gái đầu tiên của tôi là cô ấy... tôi thấy rất oan ức! Hừ, tiểu nha đầu mới ôm một lần, biết cái gì.

Trương Thắng trút hết bực bội trong lòng ra:

- Đồ hẹp hòi, không thèm để ý tới anh nữa, tôi chẳng làm ống xả giận cho anh, khuyên anh một câu, hãy nghĩ tới cảm xúc của cô ấy, nam nhân chịu thiệt chút đã sao nào, nữ nhân chúng tôi sống ở cái xã hội này đã chịu đủ thiệt thòi bất công vô lý so với nam nhân các anh rồi, anh chịu thiệt một tẹo thì kêu ầm lên, hẹp hòi, khi nào làm lành với bạn gái rồi gọi điện cho tôi. Bai ~~~~~ tút tút tút...

Trương Thắng vẫn cầm di động, hai mắt không tiêu điểm.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Xung Đột Thăng Cấp

Ngày hôm sau Trương Thắng đi ăn sáng không thấy Tiểu Lộ, lòng bất an, đừng ngồi không yên trong văn phòng gần hai tiếng, phòng tài vụ phái người tới báo cáo hai lần, đều không phải là Tiểu Lộ, không nhịn được nữa, đứng dậy tới phòng tài vụ, thấy cô đang làm việc, mặt lạnh lùng không để ý tới mình.

Trương Thắng chủ động nói:

- Tiểu Lộ, tới văn phòng tôi một chuyến.

- Vâng thưa tổng giám đốc, tôi chỉnh hết số giấy tờ này rồi tới.

Trương Thắng thấy những người khác đều dùng ánh mắt quái dị nhìn họ, cười xấu hổ, lui ra trước.

Một lát sau Tiểu Lộ tới, Trương Thắng đứng lên, cười nói:

- Tiểu Lộ, tối này chúng ta tới thành phố mua nhẫn đi, mai đi đăng ký kết hôn, được không?

Tiểu Lộ nhìn Trương Thắng chằm chằm, đột nhiên nhùn nhường và nhiệt tình, chẳng phải là biểu hiện chột dạ sao? Nói thế, tối qua anh ấy đã ngủ chỗ Chung Tình, nghĩ tới đó như kim đâm vào tim, mặt trắng nhợt.

Trương Thắng đi tới, ôm vai cô, nhẹ nhàng hỏi:

- Sao thế, vẫn giận anh à? Hôm qua anh uống say, nhất thời kích động... Không phải em mắng anh, anh ngoan ngoãn về rồi sao? Đừng giận được

https://thuviensach.vn

không? Anh sai rồi, anh làm thế là không tôn trọng em, sau này không dám nữa.

- Tối, tối qua... Rời phòng em rồi, anh đi đâu?

Trương Thắng hoang mang:

- Anh đi ngủ!

- Em gọi điện tới văn phòng, không ai nhận máy.

- À, sau khi rời phòng em, anh đi quanh sân cho tỉnh rượu, một lúc mới về.

- Di động cũng tắt máy.

Trương Thắng nhíu mày, thái độ như tra hỏi phạm nhân của Tiểu Lộ làm y không thoải mái:

- Hết anh hết pin.

Tiểu Lộ cố kìm không cho nước mắt chảy ra, nhưng không thành công:

- Anh còn lừa em, tối qua anh tới phòng chị Chung Tình, đúng không?

- Làm gì có, em nghĩ linh tinh rồi.

Tiểu Lộ lắc đầu:

- Anh lừa em, anh coi em là cái gì?

Trương Thắng tức muốn điên, làm sao Tiểu Lộ lại trở vô lý như vậy, vẫn cố giữ bình tĩnh:

- Anh nói dối em làm gì, đúng rồi, tối qua anh còn nói chuyện điện thoại rất lâu, anh lấy làm chứng cho em, em đợi đó.

https://thuviensach.vn

Nói rồi lấy di động còn lại ra, ấn số.

Tiểu Lộ càng nghi ngờ, cô không hề biết Trương Thắng có tới hai cái di động giống nhau.

Một lát sau Trương Thắng bỏ điện thoại xuống:

- Bên kia tắt máy, tối anh gọi lại, để cô ấy làm chứng.

Tiểu Lộ cười thảm:

- Không cần, chỉ 10 phút thôi là đủ cho anh kiếm cả trăm người bạn chứng minh anh trong sạch rồi, bọn họ thậm chí có thể nói anh ngủ ở chỗ họ, quá dễ mà.

- Em... Em, sao em vô lý vậy?

Trương Thắng không hiểu sao Tiểu Lộ thay đổi bất chợt như thế, y nói bất kỳ cái gì cũng nghi ngờ:

- Em vô lý, anh... Anh dám gọi Chung Tình tới đây đối chất không?

Tiểu Lộ thậm chí gọi thẳng tên Chung Tình:

- Vì sao anh phải gọi?

Trương Thắng như con sư tử nổi giận cố kìm nén tiếng gầm của mình:

- Đây là chuyện của hai ta, mấu chốt là em không tin anh, vì sao muốn kéo người không liên quan vào? Em trở nên như thế từ bao giờ, chị ấy bất hạnh thế nào không phải em không biết, em làm thế, chị ấy còn mặt mũi ở lại công ty sao?

Tiểu Lộ nuốt nước mắt:

- Anh không dám là vì sợ chị ấy tổn thương, phải không?

https://thuviensach.vn

- Sao em nhất định nghĩ tới mặt này? Anh không thể đem công việc bên cạnh và quan hệ xã hội làm rối tung lên được, em không hiểu à?

Tiểu Lộ không hiểu, nữ nhân một khi để tình cảm chi phối, dễ nâng tầm vấn đề, nhất là khi tới tấm yêu và không yêu, thủy chung và phản bội, và địa vị bản thân trong lòng đối phương là gì?

Nếu như Trương Thắng đi gọi Chung Tình, e là Tiểu Lộ giữ ngay y lại, không cho y đi, cô sẽ tin Trương Thắng, nhưng bây giờ hoàn toàn ngược lại:

- Em làm sao có thể tin được anh bây giờ?

Trương Thắng cũng lên cơn ương ngạnh, bản chất y cũng là loại ngoài mềm trong cứng giống Tiểu Lộ:

- Anh không làm gì hết, vì sao phải chứng minh với em.

Bốn mắt nhìn nhau, nghi ngờ, giận dữ, thương tâm trộn lẫn, trong phòng chỉ có tiếng khóc của Tiểu Lộ, làm Trương Thắng càng nghe càng không chịu nổi:

- Nếu em cứ muốn nghĩ tới chỗ xấu, vậy tùy em.

- Được, anh không cần chứng minh đâu.

Tiểu Lộ lớn tiếng quát, xoay người đi luôn:

- Khoan, anh đã nói với cha mẹ anh, chiều nay đi lấy nhẫn, mai đi làm giấy kết hôn.

- Thích đi thì anh đi một mình...

Tiểu Lộ dừng chân, như đứa trẻ ngang ngạnh quay đầu lại lau nước mắt, nói từng chữ:

https://thuviensach.vn

- Em, không, đi.

"Rầm!" Tiếng cửa đóng lại và tiếng gạt tàn đập xuống đất vang lên cùng một lúc.

Tiểu Lộ dựa mình vào cửa, nước mắt tủi thân và chua xót lại trào ra, lăn qua gò má nhợt nhạt, trong suy nghĩ cô lúc này, Trương Thắng đầu tiên cưỡng ép cô, sau đó lại qua đêm với người khác, giống như tờ giấy trắng tinh đột nhiên có vết bẩn, vết bẩn này như con sâu, cắn xé tim cô, Tiểu Lộ thống khổ kêu lên từ sâu trong lòng:" Cha mẹ, cho con biết, con phải làm sao đây?".

Trương Thắng và Tiểu Lộ chưa bao giờ cãi nhau, sau khi cùng sinh hoạt, công tác ở một chỗ, lần đầu tiên bùng phát mâu thuẫn. Trương Thắng xuống nước trước, dỗ dành mãi không được, cũng tức không thèm nói nữa, hai người chiến tranh lạnh tới ngày thứ ba thì Chung Tình phát hiện ra có chuyện bất thường.

- Giám đốc và Tiểu Lộ có chuyện gì sao?

Sau khi báo cáo xong công việc, Chung Tình hỏi:

Trương Thắng cười gượng:

- Không sao, khủng hoảng tiền hôn nhân thôi.

Chung Tình tất nhiên là biết chuyện này, có nhiều cặp đôi yêu nhau nhiều năm, không bao giờ cãi vã, trước kết hôn trở nên bất an lo được lo mất đủ chuyện, cuối cùng vì chuyện nhỏ nhặt như in thiếp mời ra sao mà cãi vã lớn, cuối cùng chia tay tiếc nuối, cô mỉm cười:

- Để tôi đi nói chuyện với Tiểu Lộ, hoặc cuối tuần rủ cô ấy đi mua sắm cho tâm tình thoải mái.

https://thuviensach.vn

- Đừng!

Trương Thắng vội ngăn cản:

Chung Tình nhìn y tỏ ý không hiểu, Trương Thắng không biết phải nói sao:

- Không cần đâu... Tiểu Lộ bề ngoài ngoan ngoãn hoạt bát, thực ra là cô gái cực kỳ hướng nội khép kín, có tâm kết phải để cô ấy tự cởi bỏ, không ai nói được đâu. Chị đừng quan tâm, cuối tuần tôi và cô ấy về nhà ăn cơm sẽ tâm sự với nhau.

Chung Tình nhìn ra được Trương Thắng không nói hết, cô thông minh không hỏi thêm, gật đầu lui ra.

Điện thoại gọi tới, Trương Thắng cầm lên nghe, là mẹ y gọi. Cuối năm ngoái Trương Thanh và Hồ Quyên đã kết hôn chuyển ra ngoài sống, nhà chỉ còn hai ông bà, càng cô đơn. Trương Thắng thì suốt ngày bận rộn công việc, trước nay do Tiểu Lộ giúp y làm tròn đạo hiếu, cuối tuần lễ tết đều tới chơi, ăn cơm, làm việc nhà, tâm sự, giống như đứa con gái hiếu thuận, ông bà đều rất yêu quý.

Bình thường Tiểu Lộ dù bận rộn tới mấy cũng gọi điện trò chuyện, mấy ngày qua Tiểu Lộ cũng vậy, nhưng ông bà là người sống gần hết cuộc đời, từ giọng nói của Tiểu Lộ nghe ra đôi trẻ đang có chuyện, không yên tâm, gọi điện thoại tới.

Trương Thắng bị mẹ cằn nhằn suốt nửa ngày, đau đầu không thôi, hết lời thuyết phục cha mẹ đây chỉ là va chạm nhỏ, bảo cha mẹ y yên tâm, hứa cuối tuần dẫn Tiểu Lộ về ăn cơm, mẹ y mới chịu cúp điện thoại.

Nằm ngửa ra ghế sô pha day mi tâm, Trương Thắng đang buồn bực thì lại có điện thoại, mắt vẫn nhắm, cầm di động lên nghe:

https://thuviensach.vn

- A lô.

Bên kia không ai nói gì, Trương Thắng ngồi bật dậy, đoán là Tiểu Lộ rồi, cô gọi điện thoại tới tức là chủ động hòa giải, mừng rỡ gọi:

- Tiểu Lộ...

- Thắng...

Trương Thắng cứng người:

- Tiểu Lan?... Đã lâu không gặp... À, ừm.. Ha ha, có chuyện gì thế?

- Muốn gặp anh, tối nay rảnh không?

Trương Thắng bỗng chột dạ nhìn ra cửa, Tiểu Lộ làm y sợ lắm rồi, nói nhỏ:

- Ừm, tôi nay tôi bận rồi... À, phải tiếp khách, không vắng mặt được.

Điện thoại im phăng phắc, Trương Thắng mơ hồ nghe thấy tiếng khóc, lát sau Tần Nhược Lan nói đứt quãng:

- Em... Chỉ muốn gặp anh một lần, lần cuối... Uống rượu cùng em, Thắng... Em sắp ra nước ngoài rồi, rời khỏi nơi này... Em đợi anh ở quán bar Dạ Lai Hương, 7 giờ 30...

"Cạch!" Điện thoại cúp máy.

Trương Thắng thất thần.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Kim Phong Ngọc Lộ Nhất Tương Phùng … (1)

Cái thành phố Quỳnh Hải này rất buồn cười, nhất là ở phương diện quy hoạch, có một loạt địa danh mang ý nghĩa trào phúng và tự trào sâu sắc.

Ví như đường Thải Hồng (cầu vồng), nơi Tiểu Lộ suýt nữa gặp nạn, là nơi hưng thịnh về đêm, quán đèn đỏ khắp nơi. Đường Hạnh Phúc là nơi ở của công nhân mất việc, nhà lụp xụp đổ nát. Quảng trường Hòa Bình, chỗ tụ tập của đám lưu manh nghiện hút. Phố Văn Minh toàn là tiệm mát xoa, gội đầu...

Còn quán bar Dạ Lai Hương mà Tần Nhược Lan nói nằm trên đường Hoa Hồng thì không có nổi một bông hoa hồng, ngay cả bồn hoa hai bên đường và giải ngăn cách ở giữa trước nay toàn trồng hòe và cây dương, rất tươi tốt. Về sau chả hiểu sao lãnh đạo lên cơn, hạ lệnh nhổ bật gốc những cây cổ thụ chọc trời kia, trồng ngô đồng.

Rồi chả hiểu vì sao, đến năm thứ hai cũng nhổ cả rễ lên luôn, trồng vào mấy cái cây khỉ gió gì không rõ, chuyện cuối mùa hè năm nay chứ đâu, giờ có vài cây sống sót được, sắp có một loạt cây bị nhổ bật gốc nữa rồi, lại tốn tiền mua cây mới, trồng mời... À nhổ cây cũ cũng phải tiền đấy.

Đường Hoa Hồng cũng có hoa tươi, năm nay Quỳnh Hải cạnh tranh thành phố vệ sinh quốc gia, thế là kiếm rất nhiều bồn hoa nhựa màu đen, trồng hoa tươi, buộc cố định vào lan can sắt hai bên đường, lúc mới trồng thì cũng màu sắc sặc sỡ, ưng con mắt lắm.

Giờ là mùa thu, hoa rụng hết rồi, lá cũng điêu linh, còn mỗi bồn hoa trơ trọi, mưa vùi gió dập, bồn hoa mất màu méo mó, trẻ con nghịch ngợm đập

https://thuviensach.vn

phá, đất đổ khắp nơi, nhếch nhác thê thảm, chỉ khổ công nhân vệ sinh.

Trương Thắng vốn định không đi, đang chiến tranh lạnh với Tiểu Lộ, y không muốn có bất kỳ hiểu lầm nào nữa, nhất là biết tình cảm Tần Nhược Lan với mình, nhưng nghĩ lại, Tần Nhược Lan sắp xuất ngoại, có lẽ đây là lần gặp nhau cuối cùng.. Mà nghĩ tới Tiểu Lộ là lại tức, chuyện tối hôm đó cưỡng ép Tiểu Lộ là y sai đi, nhưng Tiểu Lộ nghi ngờ y và Chung Tình thì quá oan ức, y thi thoảng có bị Chung Tình thu hút, cũng từng phát sinh vài chuyện khó xử, nhưng thâm tâm chưa bao giờ có ý định phát triển mối quan hệ nào khác với Chung Tình, và Chung Tình cũng thế, thậm chí ở mặt này Chung Tình còn dứt khoát hơn y.

Mình vô tư, việc gì phải tránh, nếu lúc nào cũng nghi kỵ, sau này sống với nhau cả đời thế nào? Nghĩ vậy Trương Thắng mặc áo khoác lên đường.

Trương Thắng tới cửa quán bar Dạ Lại Hương thì đã gần 7 giờ, y đứng dưới ánh đèn ở cửa do dự có nên bước vào không, đèn màu quất chiều lên chiếc áo gió màu lục phất phơ trong gió, trông rất gống bảo vệ, mà đúng là có mấy người ném chìa khóa cho y nhờ cất xe.

Một chiếc BMW trắng chầm chậm đỗ lại, Trương Thắng thấp thoáng thấy cô gái ngồi ghế phụ lái rất giống Tần Nhược Lan, đưa mắt nhìn, chỉ thấy một chiếc chân dài trắng nuột xuất hiện, rồi cô gái cúi người bước ra, thấp thoáng thấy được đồi ngực đáng kiêu ngạo sau cổ áo, dừng lại nói gì đó với người trong xe,

Khi xe mở cửa, đèn trong xe bật sáng, Trương Thắng liền thấy nam nhân trung niên phong độ, mặc véc màu trắng, trông rất điển trai tinh thần, gật đầu lái xe rời đi.

Cô gái quay đầu nhìn Trương Thắng, chiếc quần váy màu vàng gạo, một cái áo jacket bẻ cổ, yêu kiều đứng đó, mang theo hấp dẫn độc đáo của mình, cảm giác mát lạnh như đêm thu.

https://thuviensach.vn

Hai người đối diện chốc lát, Tần Nhược Lan đi tới phía y, bước chân như còn mèo đi trong đêm, tới gần mới nhận ra trên áo cô có một cành mai, nở rộ đúng vị trí ngực phải.

- Anh, đợi lâu rồi phải không?

Tần Nhược Lan cười tươi như hoa, cô không nghi ngờ chuyện Trương Thắng sẽ đến:

- Không lâu, vừa tới thôi.

Thái độ hai người không có gì để bới móc, nhưng lại khiến người khác thấy quái dị.

- Đi nào, em đặt chỗ rồi.

Tần Nhược Lan tự nhiên khoác cánh tay Trương Thắng, như con chim nhỏ nép vào người yêu, đi vào quán bar:

Người Trương Thắng hơi căng cứng chốc lát rồi thả lỏng, như con rối đi theo Tần Nhược Lan.

- Xin hỏi anh chị uống gì ạ?

Một nhân viên mặc ghi lê hơi khom người hỏi:

Trương Thắng nói gọn:

- Thải hồng.

Tần Nhược Lan cũng thế:

- Bốn biển là nhà.

Nhân viên kia đi rồi, Trương Thắng mới nhìn kỹ Tần Nhược Lan, đã lâu rồi không gặp, cô gầy đi rất nhiều, trang điểm cầu kỳ nhưng không che dấu

https://thuviensach.vn

được gò mà gầy gò, ánh mắt có chút u buồn, chỉ mọt điều không đổi, vẫn quyến rũ vô tận... Thậm chí chỉ hơn không kém.

Từ lúc ngồi xuống, hai bên đều không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi như vậy tới khi nhân viên kia mang đồ uống tới.

- Đang yên lành sao lại muốn xuất ngoại?

Câu hỏi ngu xuẩn này vừa ra khỏi miệng, Trương Thắng muốn tát mình một cái:

Tần Nhược Lan xoay cái ly trước mặt:

- Thực ra cha em đã muốn đưa em ra nước ngoài lâu rồi, vì em còn nhỏ, ông nội không yên tâm. Giờ... lớn rồi, ở nhà mãi cũng chán, ra ngoài cho biết đó biết đây... Uống!

Bốn biển là nhà hơi đắng, Tần Nhược Lan thực ra không mấy khi uống, hôm nay lại thấy vô cùng hợp khẩu vị:

- Xin lỗi, em không thể tham gia hôn lễ của anh rồi.

Trương Thắng sao không biết Tần Nhược Lan xuất ngoại vì tránh mình, tránh nơi tổ chức hôn lễ của mình càng xa càng tốt, lòng bi ai, chuyến đi này, sợ cả đời không gặp lại nhau nữa, không gặp được cô y tá đanh đá đành hanh kia rồi:

- Đừng đi được không?

- Không đi.. Ở lại làm gì?

Tần Nhược Lan nói không biết hỏi Trương Thắng hay hỏi mình:

Trương Thắng không trả lời được, cầm ly lên uống một ngụm.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Lan ngửa đầu uống hết ly bốn biển là nhà, búng tay gọi:

- Cho một ly "địa chấn".

- Tiểu Lan đừng uống gấp như vậy.

- Này, hôm nay gọi anh tới đây là để anh bồi tiếp uống cho thống khoái, không phải để anh quản nhé, uống đi.

Chốc lát Tần Nhược Lan như quay trở lại bản tính của mình, trừng mắt lên:

Trương Thắng không nói nữa, cầm ly lên uống cạn.

- Thế mới được chứ, này, hai ly địa chấn nhé!

Địa chấn rất mạnh, vị gắt, Trương Thắng không quen, nhưng Tần Nhược Lan lại rất thích, y đành bồi tiếp, uống hết ly này tới ly khác, nói chuyện bâng quơ, say lúc nào không biết.

- Thắng, em chúc phúc anh trước vậy, chúc anh tân hôn hạnh phúc, bạc đầu giai lão, cạn!

Trương Thắng nâng ly uống cạn, lần này uống quá nhanh làm y sặc, ho mấy tiếng:

- Ài, giờ đang cùng cô ấy chiến tranh lạnh, tôi cứ nghĩ hôn nhân sẽ là chuyện ngọt ngào, nhưng đột nhiên bây giờ... tôi có cảm giác sợ hãi.

- Chiến tranh lạnh? Vì sao?

Tần Nhược Lan đã nửa người nằm lên bàn, mắt lờ đờ:

Trương Thắng lắc đầu, hô lớn:

- Cho hai ly nữa.

https://thuviensach.vn

Cả hai đều yên tĩnh, quán bar đang vang vọng khúc ca Lưu Quang Phi Vũ của Trần Thục Hoa, giọng hát ôn nhu ưu thương lẩn khuất bên tai.

- Mùa thu nửa ấm nửa lạnh, dựa vào lòng anh, lặng lẽ nhìn thời gian trôi đi, từng chiếc lá đỏ trong gió, làm lòng người mềm yếu... Hãy để em giống tuyết rơi, dùng băng khẽ hôn má người, mang đi từng đợt sóng triền miên... Nhân sinh có bao tình, ở bên người mình yêu làm chuyện hạnh phúc, đừng hỏi là kiếp hay là duyên....

Tần Nhược Lan lẩm bẩm:

- Nếu em quen anh sớm hơn... Anh có yêu em không?

- Sao?

Trương Thắng đang nghe hát không để ý:

- Không có gì, ông chủ, bật loa lớn thêm chút.

Thực ra tiếng nhạc đã khá lớn rồi, Tần Nhược Lan loạng choạng đứng dậy đi về phía Trương Thắng, người lảo đảo, sợ cô ngã, Trương Thắng đứng lên đỡ, ai ngờ y cũng say mềm người, cả hai ngã xuống ghế, Tần Nhược Lan như không có xương, dựa vào lòng Trương Thắng.

Không ai muốn thay đổi tư thế, có lẽ say nên lười hoạt động.

Tiếng ca vẫn vang bên tai:

- Giống như tơ giống như gió xuân, cùng anh qua mùa xuân, để anh vùi đầu vào sương khói, buông thả hết cuồng nhiệt trong lòng, ôm lấy mưa xuân triền miên...

Tần Nhược Lan lại hỏi:

- Anh có tin tình yêu là vĩnh hằng không?

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Kim Phong Ngọc Lộ Nhất Tương Phùng … (2)

Trương Thắng nghiền ngẫm ca khúc, gật đầu:

- Chắc là... có...

- Vậy vì sao nhiều người yêu nhau say đắm, về sau lại mỗi người mỗi ngả?

-...

Trương Thắng chợt nhớ những lời Từ Hải Sinh nói, cười khổ:

- Có lẽ... vì yêu chỉ là một loại cảm giác, khi có cảm giác này, ai cũng tin nó là vĩnh hằng, sẵn lòng vì nó mà nguyện thề sống chết.. Cảm giác này mất đi, giống như say rượu tỉnh lại, chỉ là giấc mộng... chả còn gì.

- Ha ha, vậy còn coi là vĩnh hằng gì chứ.

Miệng Tần Nhược Lan sắp dính vào miệng Trương Thắng rồi, Trương Thắng cười khổ đỡ con ma men này ngồi thẳng lên, cô lại sàn tới, nỉ non:

- Thắng, nếu như anh gặp em trước cô ấy, anh có yêu em không?

Trương Thắng đỡ đẫn:

- Chắc...

- Chắc cái gì?

- Chắc là sẽ yêu em.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Lan vỗ bàn hô lớn:

- Ông chủ, cho cốc lớn tới đây nào.

Phục vụ sớm chú ý tới cô gái say rượu đáng yêu này rồi, nghe cô ra lệnh, một cốc lớn dùng uống bia đưa tới, trộn lẫn ly B52 của mình với "tua-vít" của Trương Thắng vào với nhau, uống một nửa, sau đó đưa cho Trương Thắng:

- Còn lại là của anh.

Trương Thắng chẳng còn kiêng kỵ cốc hay ly gì nữa rồi, cầm lên uống cạn trong tiếng vỗ tay cùng tiếng cười khanh khách của Tần Nhược Lan, tiếng nhạc xa dần, trời đất đảo lộn …

- Bên này là phòng tắm, phòng khách, bếp, ban công, bên trong còn có thư phòng...

Trương Thắng dìu Tần Nhược Lan, Tần Nhược Lan cảm giác mình đang dìu y, hai người xiêu xiêu vẹo vẹo dựa vào nhau.

Đi tiếp khách quen, vì thế Trương Thắng luôn giữ cho mình chút lý trí, không để bản thân say gục xuống đó không biết gì, như vậy rất nguy hiểm, ai mà biết chuyện gì xảy ra sau đó. Vì vậy cảm thấy sắp không cầm cự được nữa, dứt khoát thanh toàn tiền đi về.

Rời quán bar, Tần Nhược Lan vẫn chưa muốn về, nói muốn tới nhà mới của Trương Thắng, nhà của Trương Thắng đúng là ở gần đây, chẳng nghĩ nhiều, liền đưa cô tới.

- Ồ, còn... Tầng trên có phòng gì?

- Bên phải hướng về phía mặt trời, là phòng ngủ.. Bên trái chưa bố trí, nhà lớn quá, chẳng biết làm gì nữa. Chỉ mỗi phòng ngủ là đã bố trí đồ đạc...

https://thuviensach.vn

Còn nơi khác, đặt rồi, tháng sau mới chuyển tới.

- Lên xem đi, phòng tân hôn... Tôi muốn xem một lần cho biết.

Tần Nhược Lan lảo đảo tự mình vịn cầu thang từng bước đi lên.

"Tách" đèn bật sáng.

Gian phòng được bố trí đậm mùi vị của gian phòng tân hôn, tủ áo, giường lớn, bàn trang điểm đều là đồ gia dụng italya, không dính chút bụi, đối diện giường là từng khung ảnh viền kim loại mạ vàng, chuẩn bị để lồng ảnh đám cưới của Trương Thắng và Tiểu Lộ, trong đó cái khung lớn nhất đã treo ảnh hai người, hiện sợ bụi dùng vải che đi.

Tần Nhược Lan vốn chân nặng đầu nhẹ, vào đây càng như đang trong mơ, đưa tay kéo khăn phủ bụi trên giường, lập tức lộ ra bộ chăn gối đệm màu hồng nhạt phía dưới.

Trương Thắng cười ngây ngốc, tưởng tượng đêm tần hôn dẫn Tiểu Lộ tới gian phòng này, ngồi xuống giường sờ cái gối....

- Lóa mắt quá, tắt đèn.

Tần Nhược Lan đột nhiên đi tắt đèn, trong phòng chỉ còn lại chiếc đèn trần mơ mờ, cô thả mình nằm xuống giường cái uỳnh:

Đệm lún xuống, Trương Thắng thấy người rung rinh, căn phòng im ắng, đầu óc y cũng chậm chạp, ngồi một lúc cơn buồn ngủ kéo tới, mí mắt nặng dần.

- Thật là thoải mái.

Tần Nhược Lan lầm bầm bên cạnh:

- Giống như trước kia em và bạn bè đi cắm trại.

https://thuviensach.vn

- Ha ha ha...

Trương Thắng ngáp dài một cái, cũng ngả người nằm xuống:

- Thoải mái, rất thoải mái... Cơ mà cô nam quả nữ thế này nguy hiểm lắm... Ha ha, tôi chỉ cần xoay người một cái.. Là tới chỗ cô, tới lúc đó... cô... lo mà cắn lưỡi tự tử đi.

- Hà..

Tần Nhược Lan nũng nịu:

- Nhưng mà em, hết sức rồi... Anh cắn giúp em nhé?

- Được, cô... thè lưỡi ra đi.

- A...

Tần Nhược Lan giống như đi khám bệnh, thè lưỡi ra, còn đưa đầu tới..

Trương Thắng cảm giác được từng làn hơi ấm nóng trộn mùi rượu và mùi thơm thơm phả vào mặt, đầu óc lâng lâng, đưa tay ra, ôm lấy cổ Tần Nhược Lan, cuốn lấy cái lưỡi nhỏ đó.

Củi khô làm sao chịu nổi lửa mạnh, Tần Nhược Lan thở dốc, bắt đầu nhiệt tình hưởng ứng, đưa tay ra ôm Trương Thắng, tay sờ lung tung cổ, lưng Trương Thắng, còn Trương Thắng đã cởi cúc cổ áo Tần Nhược Lan ra, lưỡi di chuyển tới cần cổ, tham lam thưởng thức phong tình xương quai xanh.

Tần Nhược Lan ngửa đầu rên khe khẽ khi miệng Trương Thắng ngậm bầu vú của cô, hơi đau đau, nhưng cũng rất kích thích, mười đầu ngón chân quắp lại.

https://thuviensach.vn

Có chút ý thức phản kháng mơ hồ dâng lên, nhưng nhanh chóng bị đợt sóng khoái cảm khuất phục, áo không biết bị cởi ra lúc nào, dưới ánh đèn da thịt trình hiện một màu hồng cám dỗ, giống như thứ xuân dược cường liệt, Trương Thắng ngây chốc lát, lại cúi xuống say mê mút nụ anh đào hồng tươi kia.

Toàn thân Tần Nhược Lan quằn quại, cảm giác như ngứa lại không được gãi đúng chỗ, tay đưa ra, xé y phục của Trương Thắng...

Dưới sự nhiệt tình như lửa đó, chẳng mấy chốc cả hai bên không còn mảnh vải nào trên người, Tần Nhược Lan tóm lấy tóc Trương Thắng, đem khuôn mặt nóng rực vùi vào lòng y, mũi phát ra tiếng hừ hừ như lên cơn sốt, đùi giang ra kẹp chặt y, không ngừng cọ sát, đòi hỏi, bức thiết..

Trương Thắng cũng cứng như thép nguội, người lại nóng như thiêu đốt, mà lúc này chỉ có một thứ dập tắt được ngọn lửa đó, tay tìm tòi, nhanh chóng xác định được chỗ ẩm ướt... Chạm nhè nhẹ, vừa dai vừa non, vừa mềm vừa ấm, một điện tê tê ở chỗ tiếp xúc, nơi kia như có sức hút cực lớn dụ y tiến vào.

Rống thấp một tiếng, tiến thẳng vào trung tâm nơi non mềm đó, bốn xung quanh bị bóp chặt, làm thế công của y bị kìm lại, một nửa bị cảm giác ấm áp bao phủ, khoái cảm lan tỏa thân thể, nữa, chưa đủ, bản năng mách bảo như vậy, cơ bắp liền căng lên, lùi lại, tiến mạnh vào.

- Á aa...

Tần Nhược Lan hét lớn, nửa ngươi cong lên, giật tóc Trương Thắng, run run kêu:

- Đau... Đau... Đau lắm... Đừng cử động.

Da đầu Trương Thắng đau đớn, hạ thể y đâm vào chỗ chật nóng, trơn trơn, nơi đó tựa hồ non mịn tới cùng cực, cũng rất chặt, còn không ngừng

https://thuviensach.vn

co bóp, nếu chẳng phải bị túm tóc đau, có khi y đã buông gươm nộp súng rồi.

Tần Nhược Lan miệng há như cá mắc cạn, đôi mắt lờ đờ không hề có tiêu điểm, đưa lưỡi liếm môi, miệng lẩm nhẩm:

- Đừng cử động, vừa đau vừa tê, thật căng... Môi mất cảm giác rồi...

Đôi mắt trong mộng cảnh dần khôi phục tiêu điểm, thấy đôi mắt trêu tức, đắc ý, lại mang đậm dục vọng của Trương Thắng, thét lên một tiếng xấu hổ, kéo tóc che đi hai mắt mình.

Thật trẻ con, cô ấy lúc nào cũng thế, đó là điều mình yêu nhất ở cô ấy, thuần khiết vô tà, Tiểu Lộ cuối cùng anh cũng có được em rồi, Trương Thắng đột ngột kích động mạnh mẽ, bắt đầu chầm chậm tiến vào, cảm giác vô cùng mới mẻ làm y muốn khám phá thêm, mãi mãi, hoàn toàn làm theo bản năng, sớm mất đi năng lực ngôn ngữ rồi.

Tần Nhược Lan chưa thích ứng lắm, nhưng hạnh phúc vô tận, ôm lấy lưng y lẩm bẩm:

- Thắng, anh là của em, anh là của em...

Trương Thắng không nói không rằng, vùi đầu canh tác, những âm thanh ý loạn tình mê không ngừng vang lên, đó là âm thanh cực lạc của nam nữ...

...

Sáng sớm, Trương Thắng thấy mặt ngưa ngứa, đưa tay đập muỗi, lẩm bẩm vài cái rồi ngủ tiếp, được một lát lại ngứa, phẩy phẩy tay không ăn thua, mắt lờ đờ mở ra, chỉ thấy một cô gái nằm bên cạnh, đang dùng sợi tóc trêu chọc y, mi mắt xuân tình phơi phới, xinh đẹp không nói lên lời.

https://thuviensach.vn

Nhưng, nhưng đó không phải, không phải là Tiểu Lộ, Trương Thắng thất kinh, toàn bộ chuyện xảy ra đêm qua xuất hiện như cuốn phim tua nhanh, trước mắt.

Y không phải giờ mới nhớ ra, nếu nói mình say rượu hoàn toàn không biết gì thì là lời lừa mình lừa người, y nhớ hết, chỉ là lúc đó y lại coi cô gái phía dưới là người khác, cũng không hoàn toàn, có những lúc y nhận ra mình nhầm, nhưng y bất chấp, giờ tỉnh rượu mới nghĩ tới hậu quả.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Chim Én Cô Độc (1)

Tần Nhược Lan mặc mỗi chiếc áo thun bó sát người, nằm đó, yêu kiều ướt át, mắt nhìn y không chớp. Đối diện ánh mắt đó, sắc mặt Trương Thắng biến đổi mấy lượt, ấp úng nói:

- Tối.. Tối qua... Chúng ta...

Tần Nhược Lan cắt ngang:

- Hôm qua chúng ta uống say.

- À, tôi biết, ý tôi là....

- Không ở lại ăn sáng với anh nữa, em đi đây.

Tần Nhược Lan lần nữa cắt ngang lời y, ghé tới khẽ hôn lên môi Trương Thắng một cái, rồi nhảy xuống giường.

Trương Thắng nhìn thấy cô lấy cái áo khoác, trên đó cạnh bông hoa mai, còn có vùng " hoa đào" nở rộ, đầu óc bùng nhùng:

- Tiểu Lan...

Tần Nhược Lan mặt đỏ rực, cuộn cái áo lại, thở ra một hơi, nói nhanh:

- Em đi nhé.

Trương Thắng ngồi bật dậy, phát hiện ra mình vẫn trần như nhộng, không có dũng khí rời giường đuổi theo, lắp ba lắp bắp:

https://thuviensach.vn

- Tiểu Lan, tối qua hai chúng ta đã...

Tần Nhược Lan bịt hai tai, dậm chân giận dỗi:

- Nói gì đó, không nghe, linh ta linh tinh.

- Tiểu Lan, chúng ta không thể vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Má Tần Nhược Lan đỏ au, đẹp như thạch lựu, cả hàng mi trước kia luôn nhướng lên ương ngạnh, lúc này thật dịu dàng:

- Ghét thế, một số chuyện cứ phải nói ra sao? Anh mà nói nữa, em giả chết cho anh xem.

Trương Thắng bần thần:

- Cứ, thế sao?

- Không thế thì thế nào, chúng ta đều là người trưởng thành, tự chịu trách nhiệm về việc mình làm, anh yên tâm, em không đòi hỏi gì ở anh hết.

Trương Thắng há miệng, nhưng chỉ có môi mấp máy mà không có tiếng phát ra, lặng lẽ nhìn cô ôm quần áo chạy khỏi phòng, lặng lẽ nghe tiếng bước chân trên cầu thang, tiếng cửa đóng lại...

Chạy ra ngoài, Tần Nhược Lan ngước đầu lên nhìn tầng hai, vẫn thấy bóng Trương Thắng ngồi ở trên giường, nụ cười giả kia biến mất, nước mắt đua nhau chảy dài, bịt miêng, chạy thật nhanh...

Trương Thắng ngồi trên giường thật lâu, đầu mới cứng đờ quay sang nhìn bàn trang điểm, y không dám nhìn khung tranh lớn treo đối diện giường, trong đó là ảnh y và Tiểu Lộ.

- Rầm!

https://thuviensach.vn

Một cú đấm mạnh thẳng vào tường, Trương Thắng nhìn bộ mặt mình trong gương, rống lên:

- Trương Thắng, mày thật khốn nạn.

Trương Thắng tới quán bar Dạ Lai Hương lấy xe, lái về công ty, khi tòa nhà công ty hiện ra trong tầm mắt, y không dám đi tiếp nữa, đỗ xe lại hút thuốc.

Nếu nói trước đó cãi nhau với Tiểu Lộ còn có chút tức giận bực bội, thì bây giờ trong lòng y chỉ có bất an, y sợ gặp Tiểu Lộ, lòng nặng trĩu, không biết làm sao đối diện với cô.

Hiện giờ Trương Thắng tuy thay đổi rất nhiều, nhưng về bản chất vẫn không khác chàng trai mê phim truyện tình cảm trước kia là bao, tình yêu và hôn nhân đều là chuyện thiêng liêng, y đã làm vấy bẩn hôn nhân, không thể thản nhiên coi chuyện với Tần Nhược Lan là không có.

Mà chưa nói tới lương tâm, nếu Tiểu Lộ biết được y lang chạ bên ngoài, Tiểu Lộ rất hiền, nhưng cô cực kỳ tự tôn, hơn những cô gái khác nhiều lần.

Nghĩ tới đó Trương Thắng không rét mà run, y không muốn mất Tiểu Lộ, không muốn.

Con người ta càng sợ cái gì, càng gặp nó, Trương Thắng mấy ngày trước tìm đủ mọi cách gặp Tiểu Lộ, dỗ dành cô, nhưng Tiểu Lộ né tránh y. Hôm nay y chột dạ, chỉ muốn tránh né Tiểu Lộ, vậy mà vừa bước vào công ty, Tiểu Lộ đã ôm một chồng hồ sơ đi ra, muốn vờ như không thấy cũng chẳng được.

- Tiểu Lộ!

Khóe miệng Trương Thắng co giật, cười rất gượng gạo:

https://thuviensach.vn

- Tổng giám đốc.

Tiểu Lộ đáp rất chính thức:

- Ra ngoài sao?

- Vâng, ủy ban quản lý khu khai phát gọi điện thoại tới, nói muốn báo lên trên một nhóm xĩ nghiệp tiên tiến, bảo chúng ta đưa tài liệu mời gọi đầu tư, sản xuất kinh doanh từ lúc khai trương tới giờ đưa lên, cùng với bản sao giấy phép kinh doanh.

- Ừm, vậy em đi đi.

- Vâng.

Tiểu Lộ đi sát qua vai Trương Thắng:

- Tối qua anh không về?

- Ừ, không về.

Trương Thắng không dám quay đầu sang, nỗ lực bình ổn ngữ khí:

- Uống rượu với đám Tiêu Tử tới nửa đêm, say không lái được xe, nhờ họ đưa về nhà ngủ tạm.

Tiểu Lộ khẽ cau mày:

- Sau này uống ít thôi, rượu không hề tốt, bọn họ mới trên 20, anh đừng so với họ.

- À, ừm, ừ, nước ta rượu không phải để uống, mà để chuốc... Vả lại, lòng anh phiền muộn..

Tiểu Lộ áy náy nói nhỏ:

https://thuviensach.vn

- Anh về nghỉ đi, pha ấm trà uống, sáng không có việc gì thì tranh thủ nghỉ ngơi.

Khóe mắt nhìn Tiểu Lộ đi xuống cầu thang, Trương Thắng thở phào nhẹ nhõm.

***

- Chào chủ nhiệm giả.

Tiểu Lộ gõ cửa đi vào, lễ phép nói:

- Tôi là Trịnh Tiểu Lộ kế toán công ty tài chính Bảo Nguyên, tôi mang tới tư liệu chủ nhiệm cần.

" Trịnh Tiểu Lộ?" Giả Cổ Văn lòng máy động, là bạn gái của Trương Thắng? Nhìn kỹ, cô gái này mặt thuần tịnh thanh tú, nụ cười ngọt lịm, má có hai cái lúm đồng tiền đáng yêu, thằng nhãi đó diễm phúc không nhỏ, cười lớn nhiệt tình đứng dậy:

- Cô Trịnh, mời ngồi, uống nước đi.

- Cám ơn chủ nhiệm Giả.

Giả Cổ Văn rót nước xong, ngồi về chỗ, lật xem hồ sơ, nói:

- Tôi và Trương Thắng là chỗ quen biết cũ đấy, ha ha, đừng khách khí.

Mắt Tiểu Lộ cười như trăng cong, tuy đang giận nhau, nhưng bạn của bạn trai mình phải tỏ ra thân thiết một chút, hơn nữa người ta là quan chức có quyền thế, cô cũng mong Trương Thắng có người bạn tài giỏi, hỗ trợ sự nghiệp của y:

- Ra chủ nhiệm Giả quen với tổng giám đốc chúng tôi, tôi tới công ty chưa được nửa tháng nên không biết, hi vọng sau này chủ nhiệm rảnh rỗi

https://thuviensach.vn

tới công ty, công ty chúng tôi phát triển thịnh vượng không thể thiếu sự ủng hộ lãnh đạo khu.

Giả Cổ Văn liên tục xua tay:

- Khách khí rồi, đó là trách nhiệm chúng tôi mà, giám đốc Trương nhiệt tình thành thật, không có gì phải nói, nhưng tới đó lại phải ăn uống, ảnh hưởng không tốt. Tôi là cán bộ nhà nước mà, mấy chỗ hộp đêm, nhà tắm, sao đi được? Không đi thì lại phụ lòng bạn hữu, thôi vậy, quân tử chi giao nhạt như nước, biết lòng nhau là đủ... Ha ha...

" Nhà tắm... Hộp đêm...?" Lòng Tiểu Lộ giật đánh thót, Trương Thắng đi xã giao toàn mấy chỗ đó? Cô theo giám đốc Quan tới toàn chỗ chính thức, còn nếu tới nơi sắc tình thì không gọi cô đi theo, nhưng trong lòng cô biết hết.

- Ừm, tư liệu rất đầy đủ, tốt, thế đi, để ở chỗ tôi là được.

Giả Cổ Văn nghe Sở Văn Lâu nói hai người họ sắp kết hôn, cho nên muốn chơi xỏ một chút, để họ cãi nhau chút, ông ta cũng vui vẻ, giờ quan sát sắc mặt Tiểu Lộ biết ý đồ đã đạt được:

- Vâng, cám ơn chủ nhiệm Giả, tôi xin về.

Trịnh Tiểu Lộ bắt tay Giả Cổ Văn, tâm sự trùng trùng rời đi:

"Anh ấy thường tới chỗ đó sao? Nam nhân tới đó, làm sao có thể không..." Nghĩ tới cảnh Trương Thắng mây mưa cũng loại gái mua vui kia, Tiểu Lộ như ăn phải ruồi.

***

Trương Thắng cảm thấy mình nợ Tần Nhược Lan, nhưng không biết phải trả nợ thế nào, không chỉ một lần nhấc điện thoại lên rồi bỏ xuống, cuối

https://thuviensach.vn

cùng chỉ có cách bưng tai trộm chuông, lừa mình lừa người.

Tâm kết của Tiểu Lộ không được cởi bỏ, nhưng tình cảm hai năm trời không phải vì thế mà dễ dàng phai nhạt, Trương Thắng hiện chủ động giữ khoảng cách với Chung Tình, vẫn làm việc cùng nhau, nhưng chú ý không để ai nói ra nói vào nữa, đồng thời càng quan tâm tới Tiểu Lộ hơn, cô cũng dần nguôi ngoai.

Đồ gia dụng đã được đưa tới, Trương Thắng và Tiểu Lộ bỏ liền ba ngày cùng nhau trang trí nhà cửa, rồi đi đón cha mẹ và vợ chồng Trương Thanh tới vườn bách thảo chơi nguyên ngày, cả hai đều có ý tu bổ quan hệ nên nhanh chóng thân thiết như xưa.

Hôm đó là cuối tuần, Trương Thắng đưa Tiểu Lộ tới cửa hàng trang sức lớn nhất thành phố chọn nhẫn cưới, sau đó ôm một bó hoa hồng cực lớn, tới thăm cô, khuôn mặt Tiểu Lộ xuất hiện nụ cười tươi tắn đã lâu không thấy.

- Hoa hồng là của em, nhẫn là của em, anh cũng là của em.

Trương Thắng đưa ho và nhẫn cho Tiểu Lộ, ôm lấy cô thì thầm:

- Gả cho anh nhé, được không?

Tiểu Lộ gật đầu, cô hạnh phúc phát ra tự nội tâm, nụ cười đó cảm nhiễm Trương Thắng, tay trong tay tới phòng đăng ký hôn nhân của cục dân chính, chuẩn bị nhận giấy kết hôn.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Chim Én Cô Độc (2)

Xuống xe, nhìn tấm biển phòng đăng ký hôn nhân, Trương Thắng bỏ đi mọi tâm sự, bất kể thế nào, từ nơi đó bước ra, bọn họ đã là vợ chồng, chuyện quá khứ hãy để nó trôi qua, trách nhiệm, chưa lúc nào Trương Thắng cảm thấy hai chữ đó lớn như thế.

- Vợ ơi, đi vào đó, em trở thành vợ chính thức của anh rồi.

Trương Thắng phấn khích nói:

- Thắng..

- Ừ?

- Tim, tim em đập mạnh lắm, rất khẩn trương.

Trương Thắng ưỡn ngực lên, khuỳnh tay phải ra:

- Nào, để anh cho em dũng khí.

Tiểu Lộ thoải mái khoác cánh tay y, hai người tiến tới phòng đăng ký như bước vào thánh đường.

Chỉ còn vài bước có điện thoại, Trương Thắng lấy ra nghe:

- A lô.

- Anh Trương, em là Hạo Thăng đây.

- Ừ, có chuyện gì thế?

https://thuviensach.vn

- Anh biết chuyện chị em sắp đi Canada chưa?

Sống lưng Trương Thắng bất giác cứng đờ, Tiểu Lộ đang khoác tay y lập tức nhận ra, trực giác mách báo, cú điện thoại kia có liên quan tới cô gái khác.

- À, à, nghe nói rồi, khi nào thì đi?

- Em cũng chỉ nghe nói thôi, chị ấy kể với anh hả? Em đang định hỏi anh đây, chẳng hiểu chị ấy làm sao, cha chị ấy nhờ vả quan hệ làm thủ tục xong hết rồi, đột nhiên nói không đi nữa, làm chú ấy tức điên. Chị ấy ương lắm, chỉ nói đúng một câu "không đi nữa", anh nói xem có tức không?

Trương Thắng hơi chột dạ buông tay Tiểu Lộ ra, cười:

- Là Lý Hạo Thăng, bạn anh, đợi anh một chút.

Đi tới lán xe đạp ban cạnh, nói tiếp:

- Tính cô ấy vẫn như trẻ con mà, không đi thì thôi vậy.

- Không đi không sao, trước kia là chị ấy la lối đòi đi, thúc giục liên tục, chú em mới chạy đôn chạy đáo làm thủ tục trong thời gian ngắn, chị ấy cũng nghỉ việc rồi. Kết quả bà cô lại trở quẻ, nói không đi nữa, chả lý do gì.

Lý Hạo Thăng nói tới đó hạ thấp giọng xuống:

- Hôm qua chị ấy cãi nhau với chú em, sau đó chạy tới nhà em, cướp luôn phòng em để ngủ, trong số bạn bè thì chị ấy nghe anh nhất, lúc nào rảnh anh nói chuyện khuyên chị ấy nhé.

- Ừ được, hiện tôi đang có việc bận.

Trương Thắng thấy Tiểu Lộ đứng ở bậc thềm nhìn mình không chớp mắt, nói vội:

https://thuviensach.vn

- Vậy đi, chừng... Hai ba tiếng nữa tôi tới...

- Lý Hạo Thăng, cậu đang nói chuyện với ai đấy?

Bên kia đột ngột có tiếng quát, rồi tiếng cúp máy vội vàng.

- Thắng, ai gọi đấy, chuyện gì vậy, trông anh có vẻ không thoải mái?

Tiểu Lộ dò hỏi:

- Hài, chuyện làm ăn thôi, kệ nó, đi nào, chúng ta vào thôi.

Trương Thắng đáp qua loa, khoác tay Tiểu Lộ kéo đi:

Tiểu Lộ đứng im không nhúc nhích, hít một hơi, nghiêm túc nói:

- Thắng, đi vào đó rồi, chúng ta sẽ là vợ chồng, nhưng đột nhiên em không muốn hồ đồ vào đó... Thắng, nói cho em biết... Anh có mấy nữ nhân?

Trương Thắng muốn nói làm gì có ai khác, nhưng đón nhận ánh mắt trong veo của Tiểu Lộ, không sao nói ra được.

- Nếu anh không có, vậy chúng ta đi vào, em tin anh.

Tiểu Lộ nói rất kiên quyết:

Nhưng Trương Thắng chân như đeo chì, muốn nhấc lên mà không được.

Nước mắt dần dần hoen bờ mi, chuyện cô lo lắng nhất đã thành sự thực, nhưng vẫn mang một chút hi vọng cuối cùng, nghẹn ngào hỏi:

- Từ lúc nào?

Nếu như trước khi họ yêu nhau, tệ hơn nữa nếu trước khi họ quyết định đi tới hôn nhân, cô có thể tha thứ.

https://thuviensach.vn

- Tháng... Tháng trước...

Trương Thắng thấy lưng đẫm mồ hôi lạnh:

- Anh nói tháng trước?

- Ừ.

Trương Thắng cúi đầu:

- Hai tuần trước... Anh uống say, thế rồi... Không kìm chế được...

Nói tới đó thấy bóng Tiểu Lộ phía trước không còn nữa, hoảng loạn ngẩng đầu đuổi theo:

- Tiểu Lộ, nghe anh giải thích..

- Giải thích, anh muốn giải thích gì nữa?

- Tiểu Lộ, không phải như em nghĩ đâu, anh không phải người phóng túng tùy tiện, chỉ là đêm hôm đó.

Tiểu Lộ vẫn đang ôm bó hoa hồng lớn, ôm chặt, gai đâm vào người cô, nhưng nỗi đau đó có là gì so với trái tim đang tan vỡ:

- Tổng giám đốc Trương, anh đừng lừa tôi nữa, được không?

Trương Thắng hoảng thật rồi, tóm lấy tay Tiểu Lộ:

- Không, không, anh thực sự...

Tiểu Lộ nuốt nước mắt ném bó hoa đi, lấy hộp nhẫn trong túi nhét vào tay y, nói gọn:

- Buông ra!

https://thuviensach.vn

Trương Thắng như hóa đá, trơ ra nhìn Tiểu Lộ bỏ đi không một lần quay lại.

" Làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ?" Trương Thắng thất hồn lạc phách bước đi như xác không hồn, tới khi chạm phải hàng rào hè đường mới đứng lại, rồi thẫn thờ vào xe, cứ lái loanh quanh không mục đích trong thành phố nửa ngày trời, không nghĩ ra cách giải quyết, vì Tiểu Lộ một khi nhận định điều gì, sẽ rất khó khiến cô nghĩ lại.

- Giám đốc, anh đang ở đâu?

Trương Thắng nhận điện thoại của Chung Tình, định bảo cô lo liệu chuyện công ty giúp thì Chung Tình đã nói trước:

- Chuyện gì thế?

- Không phải hôm nay anh và Tiểu Lộ tới chỗ đăng ký kết hôn sao, có chuyện gì xảy ra? Tiểu Lộ về, sau đó dọn đồ đòi đi.

- Cái gì?

Trương Thắng thất kinh:

- Chị, chị ngăn cô ấy lại, tôi về ngay.

- Cậu yên tâm, tôi phát hiện ra đã ngăn lại rồi, đang phái người trông, nhanh lên nhé.

- Được.

Trương Thắng nhìn quanh xác định vị trí của bản thân, theo bản năng né tránh chỗ đông người, y lái xe ra ngoại thành lúc nào không hay, từ đây về công ty không quá xa, đạp ga chạy hết tốc lực.

https://thuviensach.vn

Xe đỗ lại Trương Thắng đẩy cửa chạy ra, mặc kệ tất cả chạy thẳng tới KTX nữ, leo một mạch bốn tầng, Chung Tình đứng ngoài ra hiệu cho y đi vào, mấy nữ nhân viên thấy y nối nhau đi ra, nhường không gian cho bọn họ.

Cửa phòng đóng lại, bốn bề yên tĩnh.

Chăn màn đã gấp chỉnh tề, đặt trên một bộ quần áo là trang sức di động mà Trương Thắng mua cho Tiểu Lộ, còn Tiểu Lộ quần jean, áo thun trắng, ngồi bên cái túi vải màu xanh lục.

Trương Thắng vừa thở vừa nói:

- Tiểu Lộ, anh có lỗi với em, anh sai rồi, nhưng anh không lừa em, anh yêu em, thực lòng muốn cùng em sống hết cuộc đời, em tha thứ cho anh được không?

- Anh không cần xuống nước với em, cũng không cần em tha thứ.

Tiểu Lộ không khóc, cô hết sức bình tĩnh, nhưng trong nụ cười chứa sự tuyệt vọng:

- Vừa rồi các chị ấy khuyên em rất nhiều, bảo em thoáng một chút. Bây giờ, em nghĩ thông rồi... Họ nói đúng, anh không sai, mà thế giới này là thế, anh có tiền, trẻ trung, đẹp trai, trong mắt nhiều người anh có nhiều nữ nhân, dù không ai nói đó là cao thượng, thì người ta cũng cho rằng đó là chuyện hiển nhiên, không nói anh sai.

- Nhưng thế giới người người giàu có đó, không có chỗ cho em, em không muốn sống cuộc sống như vậy, không muốn sống trong thấp thỏm lo âu. Đơn giản vậy thôi.

Tiểu Lộ xách túi đứng lên.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng bước sang ngăn đường, Tiểu Lộ đứng trước mặt y, giọng cầu khẩn:

- Buôn tha cho em đi, xin anh...

Cánh tay Trương Thắng đưa ra cứng lại, rất lâu sau hạ xuống.

Tiểu Lộ lặng lẽ đi qua, tiếng mở cửa đóng cửa như từng nhát búa nện vào ngực Trương Thắng.

Chốc lát sau Chung Tình đi vào hỏi:

- Sao lại để cô ấy đi?

Trương Thắng mệt mỏi lắc đầu, từ từ đi tới bên giường, quỳ gối, trán gục xuống chiếc váy mà y mua cho Tiểu Lộ hôm sinh nhật Từ Hải Sinh, bên cạnh là cái vòng vàng mà Tiểu Lộ thích nhất, cô nói, sẽ đeo vào ngày cưới.

- Cô ấy cứ thế đi mất rồi...

Người phàm tục, không ai không bị nam nữ ăn uống cám dỗ, con người phát đạt, cám dỗ ngày càng lớn, ở mọi lúc mọi nơi, Trương Thắng nhiều lần dao động, và cuối cùng cũng gục ngã trước cám dỗ, nhưng trong lòng y vẫn coi trọng nhất là chữ tình, chân tình.

Vì thế y hiểu nỗi đau trong lòng Tiểu Lộ, vì thế y không có dũng khí ngăn cản cô, quá khứ bi thương, mối tình đầu thất bại đã tạo thành vết sẹo không phai trong lòng Tiểu Lộ. Tiểu Lộ cần một nam nhân đem tới cho cô sự an toàn cả đời, giờ y có nói hay ho thế nào, nhưng y đánh mất niềm tin của Tiểu Lộ mất rồi, khiến cô mất cảm giác an toàn đó rồi.

" Cho mình thời gian, mình sẽ nghĩ ra cách tìm lại cô ấy, dù là lấy cả cuộc đời chứng minh." Trương Thắng thầm hạ quyết tâm.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Đời Người Nếu Như Chỉ Gặp Lần Đầu (1)

Chung Tình đứng ở bên, muốn an ủi lại thôi, khẽ thở dài, qua chuyện này, cô đã nhìn ra Tiểu Lộ là cô gái hài lòng với cuộc sống nhỏ, đơn giản, không thích xáo trộn, Trương Thắng sự nghiệp ngày càng lớn, thì khoảng cách giữa hai bên sẽ ngày càng lớn theo.

Bỏ đi chênh lệch thân phận địa vị, tầng cấp tâm lý và kiến thức cao thấp khiến họ ngày càng có nhiều vết nứt, còn có cách xử lý vấn đề thường ngày và thói quen sinh hoạt ngày càng khác nhau, Tiểu Lộ xét cho cùng tâm lý vẫn là cô công nhân nhà máy in năm nào, còn Trương Thắng thì đã xưa rất nhiều, cách suy nghĩ khác, cách nhìn nhận cuộc sống đã khác, cho dù Trương Thắng không có hồng nhan bên ngoài, e rằng rồi cũng tới ngày không thể tìm được tiếng nói chung nữa. Tiểu Lộ thuần khiết, đáng yêu nhưng rốt cuộc không phù hợp với Trương Thắng...

Cô đang suy nghĩ vẩn vơ thì có điện thoại:

- A lô... A, Đại Pháo, muốn tới bây giờ à? Thế này... Tổng giám đốc của chúng tôi đang có chuyện, ngày khác được không?

- La Đại Pháo hả?

Trương Thắng ngẩng đầu lên hỏi:

Chung Tình che điện thoại đáp:

- Đúng, anh ta nói muốn tới xem chợ của chúng ta.

https://thuviensach.vn

- Bảo anh ấy tới đi.

Trương Thắng đứng lên nói:

- Nhưng bây giờ...

Trương Thắng chỉnh lại cổ áo, hít một hơi:

- Tôi không sao, chuyện nào ra chuyện đó, tôi sẽ tháp tùng anh ấy tham quan.

Chung Tình do dự gật đầu, sau đó tiếp tục trả lời điện thoại:

- Được, giám đốc chúng tôi mời anh tới, đích thân tổng giám đốc sẽ bồi tiếp anh đi thăm quan.

Đây chính là một Trương Thắng mà cô nói tới, y còn có trách nhiệm với sự nghiệp của mình, với mấy trăm nhân viên công ty.

….

Trương Thắng nghĩ lại hành vi quá khứ của mình, y phát hiện, khi Tiểu Lộ hoài nghi y và Chung Tình có tình cảm, y thấy oan uổng, phẫn nộ, thực tế, Tiểu Lộ không hề nghi oan cho y.

Giữa y và Chung Tình chỉ là không phát sinh ra bất kỳ chuyện gì thực chất thôi, nhưng cả hai thường ngày tiếp xúc quá ám muội không câu nệ tiểu tiết, y ngầm hưởng thụ sự ám muội đó, hành đông thì không, nhưng tư tưởng y hưởng thụ khoái cảm vụng trộm với cô gái khác.

Còn Tần Nhược Lan, từ khi biết cô có tình cảm với mình, chẳng phải bản thân rất thích sao? Cũng từng có suy nghĩ không nên sao? Coi như không có đêm đó thì y đã phản bội Tiểu Lộ, phản bội lý tưởng chính bản thân.

" Nam nhân đều là Vi Tiểu Bảo!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Lộ từng nói thế, sự thực bây giờ Trương Thắng dần thay đổi rồi, như con bườm say sưa vỡn giữa vườn hoa phong tình khác nhau, có phải nam nhân công thành danh toại đều thay đổi như thế?

Điều Trương Thắng muốn làm nhất bây giờ là tìm lại Tiểu Lộ, tìm lại bản thân đã lạc lối.

Nhưng y tìm tới tất cả những người có quen biết Tiểu Lộ, đi tới tất cả những nơi Tiểu Lộ có thể đi, đều không có chút tin tức nào, như cô đã hoàn toàn biến mất.

Trương Thắng bị cha mẹ gọi về nhà chửi mắng dữ dội suốt một ngày, mỗi lần gọi điện hỏi thăm chưa thấy Tiểu Lộ là lại chửi mắng y thêm lần nữa, thế nhưng y vẫn làm việc ngày đêm không nghỉ, vì nếu không có công việc để giải tỏa bắt áp ức, y sợ mình điên mất, và nếu không có Chung Tình ở bên chăm sóc, y cũng gục ngã vì kiện sức rồi.

Lúc rảnh rỗi, Trương Thắng lái xe đi khắp đường lớn ngõ nhỏ trong thành phố, biển người mênh mông, nhưng không có bóng dáng cô gái y thương nhớ...

Thời gian cứ từng ngày trôi qua, trận tuyết đầu mùa đã phủ xuống, vốn lúc này Trương Thắng và Tiểu Lộ cùng nhau bước vào phòng tân hôn, nhưng hiện mình y nhìn bông tuyết lượn lờ trước mắt.

Chiều ngày hôm đó công ty họp thường lệ, mùa đông tới, chuyện làm ăn của kho lạnh đi xuống, nhưng cuối năm nhiều ngày lễ tết, cung ứng thủy sản cực lớn, nên hiện trọng điểm kinh doanh đặt vào chợ thủy sản. Tham gia cuộc họp có Chung Tình, Hắc Tử và Ngưu Nhược Hiên giám đốc mới của phòng tài vụ, còn Quách Y Tinh bận đi liên hệ nghiệp vụ không về kịp.

-... Giai đoạn tiếp theo chúng ta sẽ ngả về chợ thủy sản, kho lạnh đợi tháng 3 năm sau trời ấm sẽ bố trí lại. Ừm, chủ yếu chỉ có thế thôi, giám đốc Ngưu, phương diện tài vụ anh có ý kiến gì không?

https://thuviensach.vn

Ngưu Nhược Hiên đẩy mắt kính, nhìn tài liệu nói:

- Vấn đề phương diện tài vụ chủ yếu có hai cái, tài chính cho Từ Hải Sinh vay có kỳ hạn quá dài, mặc dù thế chấp bằng cổ phần công ty, nguy hiểm không lớn, nhưng làm tài chính lưu động của chúng ta vô cùng thiếu hụt...

Trương Thắng phất tay cắt ngang:

- Tôi biết rồi, đợi đợt nhà xưởng cuối cùng cho thuê xong, lấy một phần làm tài chính lưu động, vấn đề nữa là gì?

- Chúng ta và tập đoàn Bảo Nguyên nắm cổ phần chéo của nhau, chúng ta có lợi từ thanh danh của họ, nhưng là cổ đông của tập đoàn Bảo Nguyên, chúng ta cũng cần nắm rõ nguy hiểm kinh doanh của họ. Tổng giám đốc, theo tôi tìm hiểu, tập đoàn Bảo Nguyên không hùng mạnh như bề ngoài nhìn vào, bọn họ kinh doanh hỗn loạn, quản lý hỗn loạn, tài vụ cũng hỗn loạn, nhiều hạng mục tiến hành một cách mù quáng.

Trương Thắng gõ bàn hỏi:

- Ý anh là hiện giờ tập đoàn Bảo Nguyên có rất nhiều ẩn họa?

Ngưu Nhược Hiên trầm ngâm:

- Tv rồi báo chí đã khen ngợi tập đoàn này quá mức, cũng phủ lên người Trương Bảo Nguyên quá nhiều hào quang, vì vầng hào quang của nhà doanh nghiệp từ nông dân đi lên này đã che lấp đi đi tất cả vấn đề của nó.

- Nội bộ tập đoàn này mâu thuẫn trùng trùng do sự dụng người thân một cách vô nguyên tắc, sinh ra vấn đề quản lý. Không những thế, sách lược kinh doanh cũng không hề tốt, khuếch trương mù quáng, không củng cố thành quả, dẫn tới sự phồn vinh giả bề ngoài, chỉ cần một nơi xảy ra vấn đề, sẽ dẫn tới phản ứng dây chuyền.

https://thuviensach.vn

Chung Tình nói tiếp:

- Ý anh là chuỗi tài chính mà không tiếp nối được, cả xí nghiệp lớn đó sẽ không thể cứu vãn.

- Đúng, người khổng lồ sẽ sụp đổ trong khoảnh khắc, gần đây Bảo Nguyên huy động trên 50 triệu, người ngoài chỉ suýt xoa vì danh tiếng của Bảo Nguyên vì bọn họ kiếm tiền quá dễ dàng, thực ra nó lại phản ánh điều hoàn toàn ngược lại, điều đó nói lên tài chính lưu động của họ đang rất thiếu hụt, hơn nữa họ cũng mất năng lực vay vốn từ ngân hàng. Bọn họ làm thực nghiệp, tài sản hùng hậu chứ không phải tài chính hùng hậu, giờ số tài sản này đã đem thế chấp hết, nếu khoản tiền huy động vốn này mà không sử dụng tiền hợp lý, e rằng là cọng rơm đè chết con lừa...

Trương Thắng thấy hắn nói đúng, bản thân y nhận ra Trương Nguyên Bảo kinh doanh quá phưu lưu, quá tự tin vào bản thân, gãi cằm trầm ngâm:

- Lão Ngưu, chúng ta đầu tư vào đó không nhiều, nếu có nguy hiểm cũng đâu ảnh hưởng mấy tới chúng ta, có cần trịnh trọng như vậy không?

Chung Tình ngẫm nghĩ:

- Tôi cho rằng tôi hiểu ý giám đốc Ngưu rồi, cái chúng ta tổn thất không phải tài chính, mà là lòng tin. Dù sao tên chúng ta có chữ Bảo Nguyên, khi Bảo Nguyên có vấn đề, ai chẳng muốn tránh xa nó. Giám đốc Ngưu, anh có biện pháp nào hạn chế nguy hiểm cho chúng ta không?

- Biện pháp thì đơn giản, trở lực chủ yếu là...

Đúng lúc này Quách Y Tinh thở hồng hộc chạy vào, Trương Thắng vẫy tay:

- Anh tới đúng lúc lắm, ngồi xuống chúng ta cùng nghiên cứu.

https://thuviensach.vn

- Giám, giám đốc... Ra đây tôi có chuyện muốn nói riêng với anh.

- Ổ?

Trương Thắng nghi hoặc nhìn y một cái, gật đầu với mọi người rồi ra ngoài phòng họp:

- Anh béo, có chuyện gì thế?

- Tôi, tôi nhìn thấy Tiểu Lộ.

Trương Thắng mừng rỡ, tóm lấy vai hắn:

- Cô ấy ở đâu, nói mau.

- Mùa đông mọi người thích ăn lẩu, tôi suy tính mở rộng nguồn khách, cho nên chuyên môn...

- Đừng nói thứ vô nghĩa.

Trương Thắng gấp tới độ quên cả thân phận, đá Quách Y Tinh một cái:

- Cô ấy ở đâu?

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Đời Người Nếu Như Chỉ Gặp Lần Đầu (2)

Quách Y Tinh vốn tranh thủ khoe mình thông minh tài cán, hết lòng vì công ty, thấy y nóng nảy như thế, nói vội:

- Ở quảng trường Hòa Bình, nơi đó có quán lẩu Ba Thục, tôi tới đó liên hệ làm ăn, đi ra nhìn thấy một tiệm bán hoa, cô gái bên trong nhìn lưng vô cùng tha thướt, thế là tôi... Ặc, đó là Tiểu Lộ!

Trương Thắng nghe được tiếng tim mình đập dữ dội:

- Cô ấy có phát hiện ra anh không?

- Không, tôi làm sao dám, còn sợ là cô ấy tới mua hoa, nên bảo lái xe đi tới gần, ngồi rất lâu theo dõi mới biết có ấy là nhân viên trong tiệm.

Trương Thắng hỏi vội:

- Tiệm bán hoa đó tên là gì?

- Yêu duy nhất.

Trương Thắng không nói thêm lời nào, vào phòng vơ vội cái áo khoáng, rồi lại chạy đi như bay, để lại đám Chung Tình chả hiểu gì cả.

Tiệm bán hoa Yêu duy nhất rất nhỏ, chỉ có 20 mét vuông, kinh doanh hoa vào mùa này rất vắng vẻ, chỉ thứ bảy chủ nhật những người kết hôn mới tới đây liên hệ bố trí xe hoa, công việc rất vất vả, bốn năm giờ phải dậy trang trí xe đón dâu, chỉ miễn cưỡng duy trì được phí sinh hoạt một tháng.

https://thuviensach.vn

Loại hình kinh doanh nhỏ này thường chỉ có người nhà hợp tác với nhau làm ăn, khó mà thuê được người làm, chủ tiệm Ái duy nhất chính là Trịnh Lộ và Trịnh Tiểu Lộ.

Trịnh Lộ chính là cô gái sống cùng KTX với Tiểu Lộ, vì bạn trai viết thư chia tay kích thích bệnh thần kinh, tinh thần thất thường, bị ép thôi việc về nhà chữa bệnh. Sau thần kinh bình thường lại, nhưng do trong thuốc quá nhiều kích thích tố, khiến Trịnh Lộ từ cô gái xinh xắn trở thành béo phì xấu xí, được chính Trương Thắng đưa tới bệnh viện.

Thế là Trịnh Lộ muốn tìm công việc càng khó, cha mẹ cô giúp mở tiệm hoa này. Tiểu Lộ vẫn luôn giữ liên lạc với Trịnh Lộ, sau khi thôi việc ở công ty, không muốn bị Trương Thắng tìm thấy, cô cắt đứt toàn bộ liên hệ với người quen cũ, tới tìm Trịnh Lộ.

Trịnh Lộ kinh doanh hơn một năm, ít nhiều có khách quen, đang lúc bận rộn không ai giúp liền vui vẻ nhận Tiểu Lộ, thế là hai cô gái bị tình cảm làm tổn thương cũng nhau kinh doanh tiệm hoa.

Trương Thắng tới nơi thì thấy một cô gái béo như mặc bốn năm cái áo bông, nhìn lại tên, gọi điện xác nhận với Quách Y Tinh lần nữa, dừng xe ở đường đối diện chờ đợi, có thể Tiểu Lộ đi đưa hoa rồi.

Lúc này Tiểu Lộ đang ở đại viện sau tiệm hoa, cả con đường này toàn là kiến trúc giả cổ, có cả nhà trước sân sau, không có nhà cao tầng, chủ của tiệm hoa mà hai cô thuê họ Y, nghe nói là vợ của người giàu có.

Bà Y đã hơn 60, tâm địa thiện lương, một lòng hướng phật, rất hiền hòa, bà bỏ tiền xây một trung tâm thu dưỡng động vật đi lạc, thuê vài người chăm sóc, thi thoảng rảnh rỗi bà cũng tới.

Tiểu Lộ lúc tiệm không có khách cũng tới chăm sóc những con thú nhỏ, nơi này trừ số ít động vật lành lặn, đa phần bị chủ nhân ngược đãi vứt bỏ, bị người qua đường đánh đập.

https://thuviensach.vn

- Dì ơi, nó làm sao thế?

Tiểu Lộ ngồi cho mấy con mèo ăn, chợt thấy con mèo nhỏ mù một mắt cong lưng, lông dựng lên, có vẻ sợ hãi, hỏi:

Bà Y thở dài:

- Cháu ném thức ăn cho nó là được, nó không dám tới đâu, chủ nó từng đối xử với nó rất tốt, về sau một lần nổi nóng đâm mù mắt nó. Khi đưa tới đây nó kêu gào suốt ngày đêm, rồi không tới gần con người nữa.

Tiểu Lộ nghe mà sống mũi cay cay, đưa tay ném thức ăn tới, con mèo nhỏ giật mình lùi lại, cúi đầu nhìn một lúc, vẫn không dám ăn, mắt cảnh giác nhìn Tiểu Lộ, cô thương tâm nhìn nó, một lát sau không ngờ con mèo ăn hết thức ăn, chừng vẫn đói kêu mấy tiếng. Tiểu Lộ đặt thức ăn trong lòng bàn tay, nói xù lông, từ từ tới gần, đớp thức ăn rồi nhảy về sau...

- Dì, người kia vốn yêu thương nó, vì sao lại làm nó tổn thương?

- Ài, tội nghiệt, người có tiền, nói là yêu thương, không bằng nói là thích ban ơn, vui thì cưng chiều, không vui thì chỉ coi như rác rưởi.

- Đúng đấy Tiểu Lộ!

Liễu Phong tiếp lời:

- Như con mèo bị bỏng em vừa bế, chủ nó cứ có áp lực là lấy nó ra làm thứ trút giận, ném nó đi mấy lần, nhưng nó vẫn tìm về, người đó hất nước sôi định làm nó mù mắt không tìm được đường về nữa. Anh phải chăm sóc hơn một tháng nó mới sống được.

Liễu Phong là nhân viên nơi này, vợ bị bệnh chết hơn một năm, bỏ lại đứa con ba tuổi, hắn vì chăm sóc vợ mà mất cả việc, bà Y tuyền tới đây chăm sóc đám động vật này, cũng là cho hắn một đường sống. Liễu Phong

https://thuviensach.vn

rất biết chăm sóc chúng, làm việc chuyên tâm, thế là chuyển cả nhà tới đây để tiện cho công việc.

- Tội lỗi, tội lỗi!

Bà Y không muốn nghe tiếp chuyện đau lòng, lần tràng hạt đi ra ngoài:

- Động vật trí tuệ thấp hơn con người, nhưng tình cảm chất phác hơn con người. Anh thấy nhân loại, càng có tri thức, tình cảm càng lạnh nhạt.

Liễu Phong cười buồn:

- Thôi, không nói nữa, đây vốn là công việc của anh, làm làm phiền em tới giúp mãi, em mau về đi, Tiểu Trịnh có một mình thôi.

Tiểu Lộ đứng dậy phủi áo:

- Không sao đâu ạ, trời lạnh ít khách lắm, ở đó cũng không làm gì, hoạt động chút cho ấm người. Vậy anh làm việc, em về đây, khi nào đi nhà trẻ đón Miêu Nhi gọi em, em tới giúp...

Rồi nói vọng vào trong:

- Dì ơi, cháu về đây.

Trương Thắng cứ nhìn ngó hai phía đầu đường, chờ Tiểu Lộ về, đột nhiên cô xuất hiện trong tiệm hoa, chẳng kịp nghĩ xem Tiểu Lộ ở đâu ra, lập tức mở cửa xe xông tới.

- Tiểu Lộ, tủ giữ tươi có vấn đề, chiều chị đi tìm người sửa, em trông tiệm nhé.

- Vâng, mà đầu phố chẳng phải có hiệu đồ điện à, trưa để em tới đó xem họ có nhận sửa không?

https://thuviensach.vn

- Tiểu Lộ!

Trương Thắng xông vào tiệm gọi lớn:

- Anh...

Tiểu Lộ đầu tiên giật mình, sau đó trở nên phức tạp, nhưng chỉ chốc lát trở nên lãnh đạm:

- Tiểu Lộ.

Trương Thắng muốn gọi cô ra ngoài nói chuyện, nhưng nhìn thái độ cô như thế, lòng nguội lạnh vài phần:

- Anh tìm em suốt thời gian qua, Tiểu Lộ, em tha thứ cho anh được không? Anh bảo đảm, không bao giờ có chuyện đó nữa.

Trịnh Lộ vốn không thân với Trương Thắng, mà y thì thay đổi rất nhiều, cả khí chất lẫn cách ăn mặc, căn bản không nhận ra anh chàng đẹp trai này là ai, thấy hai bọn họ có vẻ ám muội, dựng tai lên nghe.

- Thời gian qua cứ rảnh rỗi là anh lại đi khắp nơi tìm em, bạn học, đồng nghiệp, người quen của em, ai liên hệ được anh đều tới, nhưng đều không có tin gì... Tiểu Lộ, em nhẫn tâm vứt bỏ tình cảm của chúng ta như thế sao? Tha thứ cho anh được không? Chỉ lần này thôi...

Ánh mắt khẩn thiết, lời nói chua xót đó khiến Tiểu Lộ dao động, nhưng mà cô thực sự mất lòng tin vào Trương Thắng rồi, anh ấy yêu mình thật sao? Nếu thế vì sao sắp kết hôn còn làm loại chuyện đó với nữ nhân khác? Liệu rồi một ngày, trong mắt anh ấy mình giống như con mèo nhỏ vứt bỏ mấy lần không xong, dùng nước nóng hại nó không?

Nếu chỉ là loại gái mua vui còn đỡ, chỉ là cuộc giao dịch thỏa mãn nhất thời... Nếu... Nếu là con nhà đàng hoàng, vậy họ xảy ra chuyện kia, ắt có

https://thuviensach.vn

tình cảm, Tiểu Lộ không muốn tham gia cuộc chiến tranh tình cảm không có đường lui.

Cô cắn răng, chậm rãi ngẩng đầu lên:

- Cô ấy là ai? Là loại con gái... ở quán bar à?

Trương Thắng bất an cầu khẩn:

- Tiểu Lộ, đừng nhắc tới cô ấy được không, để nó là quá khứ đi, được không? Anh chỉ có mình em thôi.

- Không, điều này với em rất quan trọng, em muốn biết cô ta có phải là loại con gái mua vui hay là loại sống tùy tiện, vì tiền mà làm chuyện đó không? Em muốn biết, nếu cô ấy lại tới tìm anh, anh có dứt khoát đuổi đi không?

Trương Thắng không muốn có bất kỳ đánh giá thiếu công bằng nào Tần Nhược Lan, cho dù đó là nói dối làm vui lòng Tiểu Lộ, gian nan nuốt nước bọt:

- Cô ấy, không phải là loại con gái đó, gia cảnh cô ấy rất tốt, công việc đàng hoàng... Hôm đó, anh say rượu, anh thề, cả hai đều không muốn làm... làm... Ài..

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Đời Người Nếu Như Chỉ Gặp Lần Đầu (3)

Tiểu Lộ cười thảm, tới giờ Trương Thắng vẫn bảo vệ cô gái đó, vậy quay lại làm gì, để sau này nhận lấy tổn thương lớn hơn? Cô bình tĩnh nói:

- Em hiểu rồi.. Thắng, anh về đi, anh tới tìm em là vì anh áy náy và bất an thôi, không phải anh cần em. Thắng, cám ơn anh đã ở bên em trong thời điểm đau khổ nhất, em trân trọng tình cảm của chúng ta, muốn nó mãi mãi là ký ức đẹp.

- Thực ra, anh biết không, em có tới công ty anh hôm khai trương, lúc đó em đã mơ hồ nhận ra khoảng cách giữa chúng ta... Không phải lỗi của anh đâu, đừng áy náy, em chỉ muốn cuộc sống thật yên bình, còn anh ngày càng phát huy tài hoa của mình, mặc dù em đã nỗ lực, nhưng phương thức sinh hoạt đó, em không hòa nhập được. Thắng, em không phải là cô gái thích hợp làm bạn cùng anh vượt mọi chông gai, chứng kiến, chia sẻ vinh quang với anh... Em từng nói lặng lẽ đứng sau lưng ủng hộ anh, không oán không hận, nhưng em không làm được, em xin lỗi.

Trương Thắng cuống lên:

- Tiểu Lộ, em nói gì thế, gia đình và sự nghiệp là hai chuyện khác nhau mà.

Tiểu Lộ quay đi, giọng càng thêm dứt khoát:

- Đừng nói nữa, anh đi đi, tiệm này không phải của mình em, em không muốn gây phiền phức cho bạn mình... Sau này đừng tới tìm em nữa.

https://thuviensach.vn

- À... Thực ra tới cũng không sao, chị không thấy phiền đâu.

Trịnh Lộ lên tiếng, nhưng không ai để ý.

Lúc này có khách đi vào hỏi:

- Hoa trang trí xe đón dâu bao nhiêu tiền?

- Anh cần loại nào, trên quầy có ảnh, mời anh xem...

Tiểu Lộ lập tức nở nụ cười ngọt ngào, bỏ lại Trương Thắng, nhiệt tình giới thiệu với khách hàng.

Trịnh Lộ bị bạn trai vứt bỏ, cô không hiểu được, chàng trai ưu tú thế này, hạ mình xin lỗi tới mức đó, vì sao Tiểu Lộ vẫn từ chối, nếu bạn trai cô được một nửa như thế... Ài tính cách Tiểu Lộ quá quật cường, cô có ý tác hợp cho hai người, vòng từ sau quầy ra:

- Anh... À, Tiểu Lộ đang bận, anh ngồi đợi một chút.

Trương Thắng nhìn Tiểu Lộ, nhìn nụ cười đó, gương mặt đó, bỗng nhiên sao xa vời như vậy, giọng hơi nghèn nghẹn, không muốn người khác thấy mình khóc, y nói vội:

- Tôi, tôi không quấy rầy nữa... Hôm khác tôi lại tới.

Tiểu Lộ vẫn tươi cười chỉ những mẫu trang trí khác nhau cho khách hàng, dường như không bận tâm tới sự tồn tại của y, nhưng khi Trương Thắng lặng lẽ rời đi, cô đột nhiên mất tiếng, chỉ bức tranh, nửa ngày trời không nói được câu nào...

Nhân sinh nhược chỉ như sơ kiến,

Hà sự thu phong bi hoạ phiến?

https://thuviensach.vn

Đẳng nhàn biến khước cố nhân tâm,

Khước đạo cố nhân tâm dị biến.

…

Đời người nếu chỉ như gặp lần đầu,

Hà cớ thu sang buồn với quạt.

Bỗng dưng nhạt nhẽo tấm lòng ai,

Lại nói lòng người dễ đổi thay.

Mộc lan hoa lệnh - Nghĩ cổ quyết tuyệt từ giản hữu -

Có lẽ vì yêu quá sâu, cho nên Tiểu Lộ mới đi từ cực đoan này tới cực đoan khác, vì trân trọng tình cảm hai người, cho nên cô không dám tiếp nhận Trương Thắng lần nữa, sợ kết cục làm đoạn tình cảm khó quên đó, cảm giác ban đầu đó sẽ biến mất dần trong va chạm cuộc sống sau này.

Trương Thắng về tới công ty, Chung Tình và Quách Y Tinh vẫn đang ngồi đợi, vừa thấy y về, lập tức đứng dậy nhìn hỏi ý.

Trương Thắng như kiệt sức lắc đầu:

- Cô ấy không chịu tha thứ cho tôi.

Quách Y Tinh vỗ vỗ vai y:

- Nói thực, chuyện này giám đốc quá tệ, còn hai tháng nữa là kết hôn, vậy mà... Có điều đừng nản, cứ mặt dày quấn lấy, không tin tim Tiểu Lộ làm bằng đá.

Chung Tình sớm nhận định Tiểu Lộ và Trương Thắng không thích hợp, song thực sự hi vọng hai người họ có cái kết đẹp, có người gặp chuyện bất

https://thuviensach.vn

hạnh cũng mong người khác bất hạnh, nhưng cô muốn người khác hạnh phúc, hoặc có lẽ chỉ giới hạn ở Trương Thắng thôi:

- Chân tình có thể lay động cả trời đất mà, giám đốc đừng bỏ cuộc.

Trương Thắng gật đầu, lòng manh nha chút hi vọng:

- Cám ơn mọi người, tôi nhất định làm cô ấy hồi tâm chuyển ý.

Sau trận tuyết đầu mùa, trời ngày càng lạnh, trận tuyết thứ hai, thứ ba, rồi Giáng Sinh, Tết Tây sắp tới.

Ngày tháng cứ trôi qua, Trương Thắng cứ có thời gian là lái xe tới ngoài tiệm hoa Yêu duy nhất, không làm gì, chỉ lặng lẽ ngồi nhìn, rồi lặng lẽ về.

Qua tuyên truyền của Trịnh Lộ, hàng xóm láng giềng xung quanh đều biết chàng trai ngày ngày lái chiếc Mercedes nhập ngoại đắt tiền, mặc hàng hiệu đứng đợi ngoài tiệm hoa chính là bạn trai Tiểu Lộ.

Thế là ngày càng có nhiều người khuyên nhủ Tiểu Lộ, nhưng càng khiến Tiểu Lộ phản cảm, cho rằng Trương Thắng không có thành ý giải quyết vấn đề, muốn dùng người khác gây áp lực với mình, chuyện tình cảm cá nhân, cô không muốn để ai ai cũng biết, hiểu lầm hai người càng ngày càng sâu.

Trương Thắng thì tha thiết mong được Tiểu Lộ tha thứ, nhưng y biết lời lẽ không giải quyết được gì, chỉ hi vọng sự kiên trì, chân tình của mình làm Tiểu Lộ nghĩ lại.

Hôm nay trời tuyết lớn, Trương Thắng cầm cái ô đen, lặng lẽ hút thuốc dưới trời tuyết, trong tiệm hoa đối diện, Trịnh Lộ thi thoảng lại nhìn y, thở dài.

Tiểu Lộ ở trung tâm thu dưỡng giúp quét dọn, mai nữa thôi là hết năm, đa số nhân viên đã về, chỉ có Liễu Phong ở lại, gánh đại bộ phận công tác.

https://thuviensach.vn

- Tiểu Lộ, em nghe anh nói một câu đi, nam nhân dưới gối có hoàng kim, cậu ta phải quỵ lụy như vậy, bất kể trước kia có lỗi gì với em, làm tới mức độ này có thể nói là đủ lòng thành rồi, cho thấy cậu ta thực sự muốn làm lãng tử quay đầu, thật tâm hối cải. Mai là cuối năm, người ta còn đứng dưới tuyết chờ em, thế là...

- Anh Liễu, đừng nói nữa.

Tiểu Lộ giận dỗi ném chổi đi, vào trong phòng vỗ tay:

- Tiểu Hổ, tới đây.

Con mèo bị chủ đâm mù mắt tung mình vào lòng Tiểu Lộ, Tiểu Lộ vuốt ve nói, đi tới gian phòng khác. Tiểu Lộ ở ngay trong tiệm, cho nên thường chăm sóc đám chó mèo, có lẽ bản năng mạnh mẽ của động vật nhận ra được ai lương thiện, nên như kỳ tích đều quyến luyến cô. Tiểu Lộ không phải người chăm sóc chúng nhiều nhất, nhưng thấy Tiểu Lộ, chúng đều chạy tới.

Miêu Nhi con gái Liễu Phong mặc cái áo bông mới, cầm táo bọc mật, chạy tới gọi:

- Dì Tiểu Lộ, bề cháu.

Tiểu Lộ cười hì hì giang cánh tay còn lại ra bế cô bé lên.

- Hôm nay tuyết lớn, em xem trong sân tuyết chất từng tầng, người ta đứng hai tiếng rồi. Tiểu Lộ, em tự xem đi.

Liễu Phong vẫn cố khuyên:

Nụ cười trên môi Tiểu Lộ biến mất:

- Em về tiệm đây, chị Trịnh cũng nên đi mua đồ năm mới rồi.

https://thuviensach.vn

Ngoài đường tiếng pháo lác đác, người qua lại tấp nập, phố xá trăng đèn kết hoa, tiếng nhạc sôi động vang khắp nơi, Trương Thắng một mình đứng đó, trên ô đã phủ một lớp tuyết dày.

Tiểu Lộ về tiệm hoa, nói chuyện với Trịnh Lộ, khuyên cô sớm về nhà, mắt thi thoảng nhìn sang phía đối diện, nhìn tuyết phủ trắng một bên vai Trương Thắng, cô kích động chạy ra phủi tuyết đi, mắng y một trận, nhưng chân không di chuyển được.

- Dì Tiểu Lộ, gói bánh bao với cháu đi.

Miêu Nhi mở cửa sau, chạy vèo vào, tay cầm vỏ bánh bao, mặt dính bột tùm lum, làm nũng:

- Cháu muốn làm bánh bao cá vàng, cả rùa nữa, được không?

- Được, thế cháu biết gói bánh bao không?

Tiểu Lộ bế cô bé lên:

- Cháu biết, cháu gói cho dì ăn, dì gói cho cha cháu ăn, cha cháu gói cho dì ăn nhé.

Tiểu Lộ bị lời nói ngây thơ của cô bé làm bật cười:

- Được, dì đi gói bánh bao với cháu.

- Miêu Nhi, sao chạy ra đây?

Liễu Phong cũng hai tay cầm vỏ bánh bao chạy ra:

- Thoắt một cái là không thấy đâu, phải đánh đòn rồi, dì Tiểu Lộ còn có việc, không gói bánh bao với con được.

https://thuviensach.vn

Tay Liễu Phong dính bột mỳ, không bế được, giang tay ra, Tiểu Lộ đặt Miêu Nhi vào lòng hắn, cô bé còn không chịu cứ đòi Tiểu Lộ mãi, Tiểu Lộ phải nhẹ nhàng khuyên nhủ, thoạt nhìn, thật giống một gia đình hạnh phúc trong ngày đoàn viên, đối lập hoàn toàn bóng dáng cô độc ai đó.

Tiểu Lộ à Tiểu Lộ, em thật tàn nhẫn, cố tình làm thế chỉ vì xua đuổi anh đi sao? Em muốn trừng phạt anh sao?

Em thành công rồi, anh sẽ không mặt dày tới làm phiền em nữa đâu, Trương Thắng ngẩng mặt lên, rút ô lại, chẳng biết tuyết trên mặt tan đi hay là nước mắt đang chảy.

Tính tới hôm nay Trương Thắng đã lặng lẽ chờ đợi Tiểu Lộ hơn 100 ngày, bất kể thời tiết ra sao đều tới, không quan tâm tới ánh mắt chế giễu, thương hại xem thường của người khác, giờ y quyết định không tới nữa, giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng của nam nhân.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Bài Ca Tương Phùng

Dỗ được Miêu Nhi đi rồi, Tiểu Lộ quay đầu lại, tuyết vẫn rơi, nhưng trước cửa trống không, không còn thấy Trương Thắng đâu nữa, lòng chợt hoảng hốt.

Trịnh Lộ nổi cáu:

- Tiểu Lộ, em muốn người ta phải làm gì nữa đây, mau đuổi theo đi.

Tiểu Lộ lòng trống rỗng, nhưng tự tôn làm cô không thể chạy theo, cố làm ra vẻ thoải mái:

- Được rồi, chị đừng lo chuyện không đâu nữa, mau dọn dẹp về nhà đi.

Ra cửa kéo rèm xuống, tranh thủ nhìn phía đầu đường, thấy một bóng lưng dẫm lớp tuyết dày, từng bước đi về cuối phố, mắt cay xè, nghĩ:" Mai... Mai anh ấy tới, mình sẽ ninh sườn đợi anh ấy, rồi theo anh ấy về nhà."

Gió thét gào, tuyết rơi từng mảng như lông ngỗng, Trương Thắng không lái xe, y biết mình sẽ không thể khống chế được, nên cứ vậy bước đi, ô cũng không cần nữa, nếu không có cái lạnh kia, y không cảm nhật được sự tồn tại của mình.

- Kết thúc rồi.

Trương Thắng ngửa đầu hét lớn như điên dại, hai tay xé toang cổ áo, mặc cho gió tuyết kéo vào ngực, khiến không ít người đi đường hoảng sợ né tránh.

https://thuviensach.vn

Tập tễnh như con thú bị thương tìm nơi ẩn nấp, Trương Thắng đi về phía quảng trường Hòa Bình cách đó không xa, cũng không phải y định tới đó, đôi chân cứ vậy đi thôi.

Nơi này rất náo nhiệt, cho dù tuyết lớn, nhưng quảng trường vẫn đông đúc, những quán được phép bán pháo treo tấm băng đỏ thật to thu hút khách hàng, một số người vừa tan ca đẩy xe đạp qua lại giữa các quầy hàng, giỏ xe là cá muối, hoa quả, những món đồ Tết mà đơn vị phát cho.

" Giống như thời mình còn ở nhà máy, khi đó tuy khổ cực một chút, nhưng cuộc sống đơn giản vui vẻ, được một quyền lịch, chia vài cân cá là thỏa mãn lắm rồi, bây giờ, tiền không không thiếu, nhưng..."

Trương Thắng cười yếu ớt, phía trước có cô gái xoay lưng lại phía y, đứng cạnh quầy bán pháo, đang khẽ hát:

- Chân tình như hoa mai nở, tuyết lạnh chẳng vùi lấp được..

Tiếng ca đó làm Trương Thắng nhớ tới một người, một chuyện, trong lòng nổi lên nhiều hình ảnh khó quên, nhất thời như thời không rối loạn.

Chủ quán hỏi:

- Cô lấy chừng này thôi hả?

Cô gái ngừng hát:

- Cả hộp pháo to kia nữa, anh buộc cùng nhau đi.

Dậm dậm đôi chân tê cứng vì lạnh:

- Thật là, thường ngày thì suốt ngày lượn lờ quanh mình, bây giờ muốn một lái xe miễn phí cũng không có.

Giọng nói này... Trương Thắng quay ngoắt đầu sang nhìn.

https://thuviensach.vn

Tuy là mùa đông, vóc người cô gái hiện ra vẫn thon thả, mặc váy cùng quần tất, một chiếc áo da và khăn quàng vai kiểu cổ, đầu đội mũ lông phong cách Nga, vừa cá tính và cao nhã, rất biết cách ăn mặc, nhưng không biết giữ ấm, con gái đông bắc là thế, vì đẹp nên lạnh cũng không chịu mặc nhiều, điển hình thích đẹp không cần mạng.

- Tiểu Lan!

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Trương Thắng lại gọi:

- Anh.. Thắng!

Tần Nhược Lan quay đầu, từ sợ hãi chuyển thành vui mừng:

Trương Thắng thiếu chút nữa muốn cắn đứt lưỡi mình, cười như vừa nuốt cả đống mật đắng nghét:

- Sao, em lại ở đây?

- À, sắp Tết... Cha mẹ em về quê, em không muốn về... Ở một mình cô đơn.

Tần Nhược Lan không biết sao lại xấu hổ, còn ấp úng, chẳng giống bản thân chút nào:

- Chị em đâu? Sao không tới nhà Hạo Thăng?

Từng là cô gái cùng trải giây phút triền miên, đột nhiên xuất hiện trước mắt, không khỏi thiếu tự nhiên, nhất là cô gái bị mình lấy đi lần đầu tiên.

- Em không muốn đi, chị em... Là cảnh sát hình sự, gần đây có vụ án, không để ý tới em.

Hai tay Tần Nhược Lan cứ nắm vào lại buông ra:

https://thuviensach.vn

- Cô ơi, buộc xong rồi, tổng cộn 264 đồng, bớt cho cô bốn đồng.

Chủ hàng gọi:

Trương Thắng chủ động lấy ví ra:

- Để anh trả, xe của em đâu?

- Em không đi xe, một mình buồn chán thế là đi lung tung tới đây, đột nhiên muốn đốt pháo chơi.

- Vậy...

Trương Thắng không muốn quay lại tiệm hoa kia lấy xe nữa, đó là nơi y để lại một phần trái tim rồi:

- Bắt taxi, anh giúp em đưa sang đường.

- Dạ...

Tần Nhược Lan líu ríu theo sau:

Hai người tới bên đường, không ai nhìn ai, ở giữa cách nhau một khoảng, số pháo Tần Nhược Lan mua rất nhiều, cô gái này mua chẳng tính toán gì, đúng kiểu đại tiểu thư.. À là nhị tiểu thư, mua cả đống to tướng, muốn xách một mình cũng không xong.

Đoạn đường này là chỗ tấp nập, bắt taxi không khó, thoáng cái có xe rồi, nhìn Tần Nhược Lan vất vả chuyển pháo lên xe, Trương Thắng thở dài một tiếng, cũng đi theo.

Dọc đường không ai nói gì, xe lặng lẽ đi vào tiểu khu, tới cửa nhà Tần Nhược Lan.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng cũng có chút kiến thức về nơi này, biết những người được phân cho nhà độc lập đều là tướng quân đội nghỉ hưu, xét tuổi thì cha Tần Nhược Lan chưa nghỉ hưu được, cho nên hẳn là nhà của ông nội cô, y không hỏi.

Tần Nhược Lan xuống xe, đưa tay ra, nói:

- Tuyết vẫn rơi.

- Anh.. Giúp dem đưa pháo vào nhà.

Tần Nhược Lan "vâng" một tiếng, song không nhúc nhích, lát sau lí nhí nói:

- Thời gian qua... Anh sống có tốt không?

Cô nghe đám Lý Nhĩ nói loáng thoáng chuyện Trương Thắng và Tiểu Lộ chia tay ngay hôm đi lấy giấy chứng nhận kết hôn, họ không rõ vì sao, nhưng cô biết.

- Không hề tốt.

-...

- Trực giác của nữ nhân thật đáng sợ, cũng có lẽ là anh chột dạ, bị Tiểu Lộ nhìn ra, cô ấy hỏi anh... về em.

Trương Thắng cười tự trào:

- Anh muốn nói dối, rốt cuộc... không dám nói dối cô ấy... cô ấy đi rồi.

Tuyết rơi, bốn phía trắng xóa, tiểu khu tĩnh mịch, căn nhà cổ, khung cảnh như mộng như ảo.

- Xin lỗi...

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Lan mấp máy môi:

- Tại em hết... Em không ngờ lại thành ra như vậy, hai người... Còn vãn hồi được không?

Trương Thắng lắc đầu, nhớ cảnh tượng kia ở tiệm hoa, nỗi đau đó làm y cơ hồ không thở nổi:

- Em không hiểu đâu, cô ấy rất cố chấp, một khi tổn thương là lẩn tránh.. Anh đã cố gắng hết mức, nhưng hôm nay cô ấy đã cho anh câu trả lời hết sức rõ ràng... Tất cả kết thúc rồi.

- Em xin lỗi.

- Đừng nói thế, anh phụ cô ấy, cũng phụ em, người phải nói lời xin lỗi là anh.

Tần Nhược Lan cúi đầu nghẹn ngào:

- Em, em biết anh hận em, em phá hỏng hạnh phúc của anh, nhưng em thực sự không muốn làm thế... Đêm hôm đó không biết làm sao, tới giờ em vẫn cảm giác như nằm mơ.

Có lẽ vì đau tới mức tê liệt mất cảm giác rồi, cho nên Trương Thắng cực kỳ bình thản, đưa tay lau nước mắt cho Tần Nhược Lan:

- Được rồi, lòng anh đang loạn, em đừng khóc nữa. Nam nhân không muốn, chẳng lẽ nữ nhân cưỡng gian được sao?

Tần Nhược Lan lòng đau khổ, vẫn bị câu này làm phì cười, cười ra thấy xấu hổ, quay đầu đi:

- Vậy đêm đó anh có muốn không?

Hỏi xong mặt đỏ bừng bừng.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng không trả lời, hơi thở Tần Nhược Lan dồn dập, bất thình lình tóm lấy tay Trương Thắng, đưa lên miệng, cắn mạnh, nước mắt chan hòa.

Nhìn khuôn mặt đầy bi thương tủi hờn đó, Trương Thắng nghiêng người tới, Tần Nhược Lan run run, buông tay y ra, khép mắt lại, hàng mi dầy như cỏ mùa xuân, đẹp mà ôn hòa.

Nhưng Trương Thắng không hôn cô như tưởng tượng, mà xách túi pháo cô đặt bên cạnh:

- Đi, anh giúp em đưa đồ vào nhà.

Tần Nhược Lan mở mắt, khịt mũi, hồi hận vì cắn y quá nhẹ.

Ngồi ở phòng khách có một chút thôi mà hoa quả, hạt dưa, kẹo, bánh đã bày hết trước mặt Trương Thắng, còn chạy đi đâu kiếm được cái gạt tàn nữa.

Hành động lấy lòng của cô làm Trương Thắng không thoải mái, trước giờ chỉ có mọi người phải lấy lòng bà cô này:

- Em... Đừng lấy thêm gì nữa, anh ngồi một lúc là đi.

- Dạ...

Tần Nhược Lan dè dặt nói:

- Hôm nay... Chỉ có mình em ở nhà.

Giọng cô rất nhỏ, rất cám dỗ, mấy nam nhân kháng cự lại được ám thị như thế, nhất là từ cô gái xinh đẹp trẻ trung, đa tình, Trương Thắng lúng túng:

- Anh biết, lúc ở quảng trường em đã nói rồi.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Trước Tết (1)

Tần Nhược Lan lại có kích động muốn đánh y, mím môi nói lớn:

- Em nói, trong nhà chỉ có mình em, muốn mời anh ở lại ăn tối có được không?

Ra thế, Trương Thắng thở phào:

- Ừ, được.

Tần Nhược Lan tức thì hớn hở, tung tăng chạy vào bếp:

- Anh ngồi xem TV đi, em đi làm cơm.

Chẳng mấy chốc trong bếp truyền ra tiếng băm chặt ầm ầm, còn to hơn cả tiếng TV phát ra, Trương Thắng chẳng tập trung xem TV được, lúc thì cảm thương cho mối tình đầu vừa tan vỡ, lúc thì nhìn Tần Nhược Lan buộc tạp dề chạy qua chạy lại như chú chim non vui vẻ.

Cả một bàn thức ăn ề hề dần dần xuất hiện, thịt hộp của Vương đại tỷ, chân giò muối của Hoắc đại ca, chân gà ngâm dấm đóng hộp, cá đóng hộp, thịt bò đóng hộp... Có hai món không đóng hộp, nấm xào và trứng rán.

Nhìn vẻ mặt của Trương Thắng, Tần Nhược Lan xấu hổ vô cùng:

- Em, em ở nhà một mình, nên lười... Thực ra em biết nấu ăn đấy.

Trương Thắng suýt cười ra tiếng:

https://thuviensach.vn

- Ừ, thế cũng được, rất thịnh soạn.

Tần Nhược Lan vỗ ngực thở phào:

- Anh không chê là tốt rồi, ăn đi, món nấm là do em làm.

- Ừm, ngon.

Trương Thắng cầm đũa lên, gắp một ít, chỉ là nấm tươi cho vào chảo mỡ rồi ít gia vị thôi, ít nhất thì vừa mồm, không mặn không nhạt.

Tần Nhược Lan rót cho y một ly rượu vang, ngồi xuống đối diện, tay chống cằm, nhìn y ăn đầy hạnh phúc.

Trương Thắng chẳng đói cũng chẳng muốn ăn, chỉ đơn thuần liên tục cho thức ăn vào miệng nhai nuốt, miệng hàm hồ:

- Em cũng ăn đi.

- Vâng.

Tần Nhược Lan ngọt ngào đáp, nhưng chẳng có động tác gì.

Nữ nhân vào bếp, hạnh phúc nhất không phải làm ra bữa tiệc thịnh soạn ai cũng khen, mà là nìn nam nhân mình yêu ăn ngon lành, đó là báo đáp lớn nhất cho sự vất vả của họ. Trương Thắng không hiểu lắm, lại giục, Tần Nhược Lan mới cầm đũa lên.

Bữa cơm ăn rất chậm, cũng không nói nhiều, cuối cùng cũng ăn hết, Trương Thắng thở phào như hoàn thành nhiệm vụ nặng nề, nụ cười trên môi Tần Nhược Lan biến mất, thay vào đó là bất an.

- Anh ăn xong rồi.

- Vâng.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Lan lại bắt đầu bận rộn dọn dẹp, không nhìn y:

- Tám rưỡi rồi.

- Ở thêm một lúc đi.

- Không sớm nữa, anh phải về.

Trương Thắng đứng dậy đi ra cửa, Tần Nhược Lan quyền luyến theo sau.

- Thắng, lâu như vậy, anh có nhớ tới em không?

Thấy Trương Thắng đã thay giày xong, Tần Nhược Lan không kiềm lòng được nữa:

Trương Thắng do dự, y chưa bao giờ nói một câu thật lòng khó khăn như thế, hôm ở trước phòng đăng ký kết hôn, biết rõ Tiểu Lộ không muốn nghe lời nói thật, y lại nói không do dự. Tối nay, biết Tần Nhược Lan sẽ thích câu nói thật của mình, nhưng lại không muốn nói, làm người, thật khó.

- Có không? Dù... Chỉ một lần thôi cũng được.

Giọng Tần Nhược Lan làm ai nào nghe thấy cũng đau lòng, Trương Thắng thở dài:

- Không chỉ một lần.

Câu này là sai lầm, y biết, nhưng không muốn làm cô thương tổn.

Tần Nhược Lan lập tức nhào tới ôm lưng y, cô thỏa mãn rồi, chỉ cần Trương Thắng nhớ tới cô là đủ, câu trả lời đó vượt cả kỳ vọng, ôm chặt, thủ thỉ:

- Hôn em một lần, chỉ một lần thôi, giống đêm hôm đó, được không?

https://thuviensach.vn

Trương Thắng thình lình quay người ôm lấy cô, đem hết đau khổ tổn thương đặt vào nụ hôn cuồng nhiệt, nữ nhân trời sinh là hồ phát tiết tình cảm của nam nhân, Trương Thắng giống như lữ hành đói khát, chìm đắm trong sự ôn nhu của Tần Nhược Lan, có thích, có dục vọng, đa phần coi cô như người thay thế Tiểu Lộ.

Tần Nhược Lan từ bị động chuyển sang chủ động, rồi tới lúc không thể tiếp nhận được, dù cảm thấy khó thở hai cánh tay vẫn quấn chặt cổ y.

Trương Thắng mút lấy chiếc lưỡi thơm Tần Nhược Lan tận tình dâng lên, dục vọng cao dần, tay đưa lên nắm lấy bầu ngực, mềm mại no đủ, làm người ta yêu thích không dời, tay còn lại bóp mạnh bờ mông tròn vểnh.

Khi tay Trương Thắng luồn qua váy Tần Nhược Lan, cô hét lên, đẩy y ra.

Nam nữ là thế đấy, đôi khi nữ nhân chỉ muốn một cái ôm là đủ, nam nhân ôm xong thì ma quỷ trỗi dậy không sao thỏa mãn được, ánh mắt Trương Thắng đã đầy tính xâm lược, nhìn Tần Nhược Lan y phục xộc xệch, càng không chịu nổi, lần nữa ôm lấy cô, những hình ảnh lờ mờ, cảm xúc mạnh mẽ đứt quãng đêm đó ùa về...

Một loạt nụ hôn từ môi, tai tới cổ, hơi thở Tần Nhược Lan cũng nóng lên, nhưng hôm nay cô không say, là cô gái hướng ngoại, hoạt bát, không có nghĩa là tùy tiện trong quan hệ nam nữ, chỉ buông tay đứng đó, mặc cho Trương Thắng phóng túng.

Trương Thắng kéo khóa, cầm tay Tần Nhược Lan nắm lấy thứ đã cứng ngắc của mình:

- Hiện giờ, anh không cần gì hết... chỉ cần em...

- Không, trước tiên... Anh phải nói một câu cho em nghe đã.

- Câu gì?

https://thuviensach.vn

- Nói, anh yêu em.

Tần Nhược Lan rất nghiêm túc còn có sự khẩn trương:

Trương Thắng không nói, tiếp tục cởi váy cô.

- Buông em ra.

Tần Nhược Lan đột nhiên đẩy mạnh, giọng trở nên lãnh đạm.

Trương Thắng lảo đảo đùi lại, mắt nhìn áo len Tần Nhược Lan bị y kéo lên cao, cái bụng không phẳng lỳ như của Tiểu Lộ mà hơi nhô lên đầy nhục cảm, váy và quần tất của cô cũng bị y lấy mất, cặp đùi trắng bóc nối liền vùng tam giác che bởi cái quần lót đỏ tươi bắt mắt, y liền bị khuất phục:

- Anh, anh yêu em.

- Thắng, em cũng yêu anh, rất rất yêu.

Tần Nhược Lan bật khóc:

Tường bị xô mạnh, mạnh khung tranh chao đảo, rồi đồ đạc trên bàn bị quét xuống đất không thương tiếc, một đôi nam nữ quấn lấy nhau, đầu Tần Nhược Lan ngửa ra sau, hai chân giơ cao, chiếc quần lót vẫn treo lủng lẳng ở cổ trân, cùng với động tác của Trương Thắng, cô dùng mu bàn tay bịt lấy miệng, ngăn không cho mình kêu lên..

Trong phòng khách ấm áp như xuân, vang lên tiếng kêu say lòng người.

....

- Lão Mã, sao rồi?

Tần Nhược Nam mặc quần jean áo khoác da gọn gàng, chui nhanh vào cái xe jeep, vừa chà tay vừa đưa lên miệng thổi hơi cho ấm, buổi tối tuyết

https://thuviensach.vn

ngừng rơi, nhưng vì thế mà càng lạnh, hỏi nhỏ:

Ngồi ở vị trí tài xế là nam tử trung nhiên râu ria, đưa cho Tần Nhược Nam cái bình đựng nước nóng, mắt liếc về căn nhà chếch đó một đoạn:

- Vừa mới về, mai là năm mới, mọi người ngủ muộn, giờ xông vào, chỗ hẹp, dễ kháng cự, đội trưởng Lưu bảo chúng ta đợi thêm.

Tần Nhược Nam vặn mấy lần mới mở được nắp, uống ngụm trà nóng, rùng mình thoải mái:

- Mai phục vào Tết đúng là luôn chuẩn, chúng toàn tự chui đầu vào lưới.

- Tất nhiên rồi, tội phạm cũng là người, tết nhất chú trọng gia đình đoàn tụ, một mình ở ngoài ai chẳng thấy thê lương, nên nhiều kẻ mang tâm lý cầu may về nhà với người thân. Chỉ khổ chúng ta mà thôi.

Hôm nay bọn họ truy bắt Diệp Duy, một tên ma cô giới thiệu, lừa gạt nữ nhân đi bán dâm. Một lần cô gái hắn giới thiệu xung đột với khách chơi, bị khách giết chết, cảnh sát không tìm được ra thân phận của hung thủ, liền tìm hắn, nhưng Diệp Duy cực kỳ cảnh giác, vừa nghe nói có chuyện là trốn luôn. Vì chỉ hắn mới biết hung thủ là ai, nên cảnh sát truy bắt rất gắt.

Tần Nhược Nam nhìn ô cửa sổ sáng đèn, cầm bộ đàm lên:

- Lão Khương, có quan sát được gì không? Hết!

- Phòng khách có bốn nam nhân chơi mạt chược, bàn vừa bày xong, xem chừng định chơi tám vòng. Mẹ nó, trời sắp sáng rồi, bọn này định chơi xuyên đêm à?

Lão Mã nói vào:

- Thôi coi như ngồi cả đêm rồi, về nhà lại bị vợ trách móc nữa. Tiểu Nam, em nói với đội trưởng Lưu cho chúng ta hành động trước đi.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Nam nhíu mày:

- Bọn chúng đều đang thức, đội trưởng không cho đâu... A, em có cách, anh đợi đó, chuẩn bị về với chị dâu đi.

- Này, cách gì?

Lão Mã hỏi với theo, nhưng Tần Nhược Namđã nhảy xuống xe chạy mất, chỉ biết lắc đầu.

Năm bảy phút sau một đôi nam nữ khoác tay nhau đi tới, trông giống đôi tình nhân đi chơi về muộn, lạ là tay họ xách cái túi to. Lão Mã lập tức cảnh giác định báo tin thì bộ đàm có tiếng truyền ra:

- Mọi người chú ý, tôi an bài Nhược Nam và Tiểu Lý tới địa điểm, tìm cách kéo nghi phạm ra ngoài, mọi người tùy cơ hành động.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Trước Tết (2)

Dưới lầu Tần Nhược Nam và cảnh sát Tiểu Lý cải trang, nhìn quanh một vòng rồi đặt cái túi xuống, lát sau pháo hoa đủ màu bắn tứ tung, Tần Nhược Nam tay cầm ống pháo phụt, nhắm bắn như bắn súng, rất giống cô gái đang ăn mừng năm mới.

Tối nay tuy có người đốt pháo hoa và pháo nổ, nhưng ít thôi, dù sao pháo hoa không rẻ, có người không xót tiền thế này đúng là hiếm có, làng giềng liền chú ý.

Trong căn nhà đang theo dõi có người đứng lên, đi ra cửa sổ:

- Con mẹ nó, nhiều tiền không có chỗ tiêu thì đem mà đốt đi, khuya rồi còn làm rộn lên cái gì?

Có người trung niên gọi:

- Lão Tam, quay lại đi, tôi lại muốn huyên náo thêm một chút, ở ngoài suốt ngày trốn chui trốn nhủi, chỗ càng tĩnh lặng tôi càng sợ, sắp thành bệnh rồi.

Lão Tam chửi thêm một câu rồi quay về, đóng sầm cửa sổ lại.

Dưới lầu, Tần Nhược Nam cắm một quả pháo to, nhắm chuẩn cửa sổ vừa có người chửi, sau đó châm lửa, "phụt" quả pháo bay đi, rồi đùng nổi đúng cửa sổ, tiếng kính vỡ tức thì vang lên, cô nhảy cẫng lên vỗ tay, chìa tay ra, Tiểu Lý nhún vai đưa 50 đồng, vừa rồi họ đánh cá Tần Nhược Nam không thể thành công dưới 3 phát bắn, ai ngờ cú đầu đã thành công.

https://thuviensach.vn

Nhà ai nửa đêm canh ba bị người ta bắn vỡ cửa kinh chẳng ba máu sáu cơn, nhất là mùa đông này, cửa sổ không che kín, ai sống nổi.

Tức thì có người thò đầu ra cửa sổ, tuôn cả tràng:

- *$#%^

- Xin lỗi, xin lỗi, chúng tôi không cố ý.

Tiểu Lý rối rít nói, kéo tay Tần Nhược Nam:

- Đi, chúng ta đi thôi.

- Đi cái gì, gì phải sợ.

Tần Nhược Nam giật tay ra, chỉ lên lầu chửi:

- Này mồm miệng sạch sẽ một chút, có cái kính thôi, bồi thường là được. Năm mới năm me, chửi ai đấy hả?

- Cmn, mày mày giỏi, con đĩ con, mày đợi đó, tao xuống...

Lão Tam nổi cơn lôi đình, xách gậy chạy xuống, ba người kia đuổi theo.

- Con điếm thối, đừng chạy!

Lão Tam xuống lầu, thấy nam thanh niên đang kéo bạn gái bỏ chạy, co cẳng chạy theo.

Cả đám chưa chạy được chục bước chân bỗng đâu trong góc tối có năm bảy người nhảy ra, đèn pin chĩa thẳng mặt, đồng thời là tiếng quát lớn, bốn phía.

- Đứng im.

- Tất cả không được nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

Không phải là tội phạm khó hình dung được sức chấn nhiếp của những tiếng quát như thế, cả bốn tên sợ hãi ném vũ khí trong tay xuống đất, la hoảng:

- Đừng bắn, đừng bắn, chúng tôi đầu hàng rồi.

…. ….

"Phụt!"

"Bùm!"

Trong sân Tần gia, bốn phía muôn hồng ngàn tía, pháo nổ vang trời.

Trương Thắng đứng nhìn Tần Nhược Lan khoái lạc mỗi tay đang cầm ống pháo hoa vẽ hình lên không trung, trong lòng chỉ có nỗi buồn không tên.

Nam nhân lúc dục vọng bùng lên thì mất đi lý trí, khi phát tiết xong tứ đại giai không, Trương Thắng như người lạc lối, vừa mới hạ quyết tâm chia tay với Tiểu Lộ lại cùng Tần Nhược Lan lên giường, y biết do mình không kháng cự được dụ hoặc, cũng là tiềm thức muốn báo thù sự tuyệt tình của Tiểu Lộ.

" Vậy sau này mình phải đối xử với cô ấy thế nào đây?”

- Thắng, lại đây, cho anh quả to nhất.

Tần Nhược Lan cười khanh khách gọi:

Trương Thắng cười méo xẹo, lúc nãy Tần Nhược Lan nhũn ra như bún, đến ngón tay còn chẳng nhúc nhích nổi, vậy mà bây giờ tinh lực dư thừa thế này, chả lẽ lúc nãy cô ấy giả vờ? Đi tới cởi áo ngoài khoác lên người cô:

- Được rồi, trời lạnh lắm, vào nhà đi.

https://thuviensach.vn

Nữ nhân đang yêu đem mỗi cử chỉ quan tâm của người yêu phóng to vô hạn, Tần Nhược Lan tức thì ngoan ngoãn đáp:

- Vâng, chúng ta vào nhà thôi.

Dưới bầy trời lấp lánh sao, Tần Nhược Lan hai má hồng hồng, đôi mắt ươn ướt còn chứa dư vị của cuộc giao hoan, nở nụ cười mê đắm, mọi ánh sáng bốn phía như thu hết vào mắt, phơi phới nhu tình, trái tim sắp đóng băng của Trương Thắng như bị mũi tên nhọn chọc một cái, từ từ rạn nứt.

....

- Diệp Duy, vì sao anh bị bắt không cần tôi nhắc chứ, biết điều thì hợp tác để được khoan hồng.

Một viên cảnh sát ngồi ngay ngắn nghiêm giọng nói:

Diệp Duy hai tay bị còng, đầu cúi gục:

- Tôi chẳng có gì để nói.

Tần Nhược Nam đập bàn:

- Riêng tội môi giới ép buộc bán dâm đủ cho anh vào tù 5 năm, chưa nói tới giết người băm xác, vụ này anh không thoát nổi liên quan đâu.

Diệp Duy giọng như đưa đám:

- Cô nói xem vì sao tôi phải chạy? Vì tôi cũng không biết tên khốn đó, hắn đưa tiền, tôi giao gái, đơn giản vậy thôi, chả lẽ tôi hỏi CMT của hắn? Tôi không biết hắn là ai hết.

Lão Mã ngáp dài:

https://thuviensach.vn

- Tôi thấy đừng thẩm vấn nữa, bận cả ngày rồi, đi nghỉ thôi. Tiểu Lý, còng hắn vào máy sưởi, mai rảnh rỗi thẩm vấn sau. Ghi lại, thái độ ngoan cố, không chịu phối hợp.

- Vâng!

Tiểu Lý đứng lên:

- Đừng, đừng..

Diệp Duy rối rít nói, cái máy sưởi kia ống sắt không cao không thấp, còng vào đó đứng không được, ngồi không xong, còng vào đó một đêm đủ mất nửa cái mạng, hắn gầy như khỉ, chịu sao nổi, huống hồ chỗ đó còn nóng nữa, phơi mông đứng tấn ở đó, nghĩ đã run.

Tiểu Lý cười nhạt:

- Lũ chúng mày rượu mời không thích, luôn thích rượu phạt, tới đây.

Diệp Duy nói vội:

- Tôi không lừa các anh đâu, tôi thực sự không biết tên chết đâm chết chém đó là ai, các anh có giết tôi, tôi cũng chịu. Nhưng tôi hợp tác, các anh muốn nói gì tôi nói nấy...

- Ngồi xuống.

Tiểu Lý chẳng buồn nghe, "cạch" một cái còn tay hắn vào ống dẫn hơi nóng, xoay người đi:

- Anh Mã, Tiểu Nam, đi kiếm cái gì ngon ngoan ăn đi.

- Đi.

Hai người kia đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Bọn họ vừa mới mở cửa, Diệp Duy nửa đứng nửa ngồi ở góc tường gào lên:

- Cảnh sát, các anh khoan đã, tôi không sợ chết, nhưng không chịu nổi tội sống. Tôi thực sự không biết gì về tên hung thủ đó. Có điều, có điều... Tôi tố cáo vụ án khác, có tính là lập công chuộc tội không?

Ba người Lão Mã hưng phấn nháy mắt với nhau.

Đôi khi những vụ án lớn được phá như vậy, thông qua một vụ án, dẫn tới manh mối vụ án khác, nếu lần này có vụ lớn, coi như lập công gấp đôi rồi.

Ba người thản nhiên quay lại, nhưng không ngồi, Tần Nhược Nam làm bộ mất kiên nhẫn gõ sổ ghi lời khai:

- Nói đi, tố cáo gì?

Diệp Duy vẫy cổ tay:

- Cô cảnh sát, xem... Hay Là...

- Đi thôi!

Tần Nhược Nam đứng dậy:

- Ăn bánh bao đi, tôi thích nhất bánh bao, hôm nay anh Mã khao nhé, gọi liền hai cái, ăn nhân vứt vỏ.

- Thật là, có ai ăn bánh bao như thế không cơ chứ?

Lão Mã lắc đầu:

- Đừng đừng đi.

Diệp Duy cuống lên, nói gấp:

https://thuviensach.vn

- Tôi quen một người tên Tào Minh, cùng nghề, rất giỏi. Lần trước cùng uống rượu, hắn khoe có khách hàng lớn, là ông to, người đó thích cô bé vị thành niên, đã giới thiệu cho 10 người.... Toàn vị thành niên, lớn nhất 15 tuổi, có cả học sinh sơ trung, tiểu học.

Tần Nhược Nam nhìn hắn một lượt, lạnh lùng nói:

- Ông lớn đó là ai?

- Mà... Tôi khai ra, có tính là lập công chuộc tội không?

Ba người đồng loạt gật đầu, vụ này nếu đúng thì tính chất vô cùng nghiêm trọng, trẻ em, đó là cấm kỵ.

- Người đó, cực giàu, quen biết nhiều cán bộ tỉnh thành, sống ở Thủ bị doanh, tên là....

*** ***

Nam nữ vừa mới nếm thử trái cấm là nhiệt tình nhất, lần trước say rượu, cảm giác mơ hồ, lần này thì không, Trương Thắng 27 năm thanh tâm quả dục, Tần Nhược Lan cũng hơn 20 mới biết thế nào là yêu, cả hai say sưa khám phá, say sưa hưởng thụ, chiến trường bắt đầu từ phòng tắm, sau đó đói bụng vào bếp kiếm cái ăn lại quấn lấy nhau, kết thúc ở phòng ngủ.

Tần Nhược Lan thỏa mãn tột độ cuộn mình ngủ ngon lành, Trương Thắng thì hai mắt nhìn trần nhà, không ngủ được.

Đợi Tần Nhược Lan ngủ thật say, khẽ gỡ tay cô ra, mặc áo khoác, đi chân trần ra ban công, máy sượt bật nhiệt độ cao, trong phòng hơn 25 độ, không lạnh chút nào.

Trương Thắng nhìn bầu trời sao, lòng cảm xúc ngổn ngang, chiều còn mộng tưởng thuyết phục được Tiểu Lộ, nắm tay cô về nhà. Tức giận đau

https://thuviensach.vn

đớn bỏ đi không lâu, bên gối đã có một cô gái khác, thay đổi quá nhanh, làm y thấy không chân thật. Y vốn là người sinh hoạt theo quy củ tuần tự nhi tiến, nên không thích ứng được biến hóa này.

Tình như lửa, khi nào tắt, thề non hẹn biển, cô độc với trăng, Tiểu Lộ em thật tuyệt tình, anh sẵn sàng dùng cả đời chuộc lại lỗi lầm của mình, sao em không cho anh một cơ hội.

Tình cảm trống rỗng không phải lấy tình dục có thể bù đắp được.

Do động vang lên, Trương Thắng sợ đánh thức Tần Nhược Lan, nhanh chóng bắt máy.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Trước Tết (3)

Trương Thắng không cần nhìn số cũng biết ai gọi tới, chưa bao giờ có ai gọi điện cho y muộn như vậy trừ em gái di động, Trương Thắng không muốn mang hai cái di động cho phiền, nên báo số của mình, y tin em gái di động sẽ chẳng đi tra xem y là ai, bọn họ thành bạn tâm giao dựa trên cơ sở không ai biết ai cả.

Mà tra cũng thoải mái, cái di động này do Từ Hải Sinh mua ở Hong Kong, có trời mới biết là tra ra ai.

- A lô?

- Năm mới tốt lành.

Em gái di động hôm nay đặc biệt vui vẻ, giọng vừa nhanh vừa vui tươi:

Trương Thắng cũng chúc lại:

- Năm mới tốt lành, sao vui thế, thắng mạt chược à?

- Hơn thế, hôm nay trúng số, giải quyết được vụ án lớn.

- Mai năm mới rồi mà không nghỉ à? Kiếm tiền là để hưởng thụ sinh hoạt, đừng liều mạng như vậy, có thời gian kiếm bạn trai rồi phong hoa tuyết nguyệt một phen, tốt hơn là nửa đêm nghiên cứu hồ sơ vụ án.

Em gái di động cắt ngang:

https://thuviensach.vn

- Vâng vâng, Đường Tăng sư phụ, đừng giảng kinh nữa, ngài cũng đã ngủ đâu.

- Ha, tôi mà ngủ, cô gọi điện tới không bắt máy lại nổi điên.

- Ha ha ha, chỉ duy nhất mình anh có vinh dự được tiểu thư đây gọi điện quấy nhiễu lúc nửa đêm thôi đấy, có phúc không biết hưởng. Hôm nay quá hưng phấn, nên không nhịn được, vụ to lắm, to hơn cả giết người, nghĩ đã thấy sướng.

- Cô đó, người ta phạm pháp lại mừng như thế... Được rồi, chúc cô sớm thành luật sư nổi tiếng.

- Xì, không có thành ý! À phải anh nói tranh thủ trước giao thừa thuyết phục bạn gái, dẫn về gặp cha mẹ, kết quả ra sao?

Trương Thắng trầm mặc, đau đớn nói:

- Hết rồi, hôm nay hết thật rồi, hơn ba tháng, hơn 100 ngày, mỗi ngày đều tới đợi, bất kể mưa gió, vẫn không lay động được trái tim sắt đá của cô ấy...

- Ài, thật là, trước nay tôi không bênh anh trong việc này...

Dù không trực tiếp chứng kiến, em gái di động cũng nhận thấy được chân thành của y, đừng nghĩ đơn giản chỉ đứng đó chờ đợi hơn 100 ngày, lúc đầu sẽ có người cảm thông an ủi, nhưng lâu dần họ coi thường, dè bỉu, nam nhân bỏ thể diện xuống không dễ, nhất là loại tuổi trẻ thành đạt như vậy:

- Nhưng mà cô ấy thật quá cố chấp, anh dứt khoát cũng tốt, thôi đừng buồn.

- Cám ơn.

https://thuviensach.vn

- Được rồi, không cần giả vờ với tôi, nam nhân các anh sĩ diện lắm, buồn thì cứ kiếm vài người bạn uống rượu thật say rồi quên hết đi... Không thương tâm sao thức khuya thế?

- Không, tôi đang... Ở nhà cô ấy.

- Ai?

- Là cô gái thầm yêu tôi, uống say xảy ra chuyện đó...

- Anh... Anh không cần hủy hoại bản thân như vậy.

Em gái di động tức mình:

- Ha ha ha, nếu tự hủy hoại bản thân một cách ướt át như thế, tôi nghĩ toàn bộ nam nhân đều thích tự hủy hoại.

- Nam nhân... Nam nhân... Tôi không còn gì để nói nữa, anh... Tôi thua anh rồi, đêm xuân một khác đáng ngàn vàng, không quấy nhiễu nữa, bái bai, giữ sức khỏe.

- Cám ơn, bái bai.

Thu lại điện thoại, Trương Thắng mỉm cười, nụ cười thật nhất trong ngày hôm nay, nói chuyện với em gái di động một phen, lòng vơi đi không ít.

Vô sỉ thì vô sỉ, khốn nạn thì khốn nạn, bây giờ mày còn giữ gìn làm gì nữa?

- Thắng, sao anh còn chưa ngủ?

Tần Nhược Lan mơ mơ hồ hồ đi ra, vừa dụi mắt vừa hỏi:

- Không có gì, anh thèm thuốc thôi.

Trương Thắng bóp tàn thuốc, quay lại đáp:

https://thuviensach.vn

- Ừ, hút xong thì ngủ đi.

Nói xong Tần Nhược Lan quay về phòng ngủ, dưới cái áo ngủ ngắn cũn là cặp mông tròn trĩnh, trắng muốt.

- Nhược Lan.

Trương Thắng bước tới, hạ thể nóng bừng ấn vào mông cô, hai tay nhanh như chớp chui vào áo ngủ, khống chế đồi ngực nảy nở mê người.

- Á... Anh hư lắm.

Tần Nhược Lan thoáng đỏ mặt bờ mi chớp chớp e thẹn, nhưng từ từ nhắm mắt lại, hưởng thụ sự vuốt ve của y:

- Anh, anh vẫn muốn sao?

" Mặc kệ, mình đã nỗ lực như vậy cô ấy vẫn cho rằng mình sa đọa rồi, vậy mình sa đọa tới cùng cho cô ấy xem."

- Cái gì, xem thường năng lực của anh hả?

Trương Thắng cười lớn, khom người bế bổng Tần Nhược Lan lên, sau đó đi tới giường, ném cô xuống một cách thô bạo, nhào tới hôn điên cuồng lên chiếc cổ trắng nõn nà, đôi tay bấu chặt bầu vú no đủ nhào nặn. Tần Nhược Lan hơi đau, nhưng càng kích thích, cổ rướn cao vừa thở vừa rên siết, khi người Trương Thắng ập tới, cô cố vươn tay tắt đèn, chuyện này với cô vẫn rất xấu hổ, chớp mắt trong đêm chỉ còn lại tiếng thở nặng nhọc, hai cơ thể nhấp nhô liên tục thay đổi tư thế …

- Thắng, từ từ thôi anh… chậm lại … em không chịu nổi.

Thế nhưng Trương Thắng vẫn tấn công với nhịp độ nhanh và mạnh, Tần Nhược Lan từ rên chuyển thành tiếng la lớn, cơ thể cố gắng ưỡn lên đón

https://thuviensach.vn

nhận từng đợt sóng dồn dập, cuối cùng thét lên, ngã xuống giường, người muốn lịm đi cùng khoái cảm vô hạn …

***

Nhà Trương Thắng vẫn ở chỗ đó, khi điều kiện kinh tế tốt hơn, Trương Thắng muốn cha mẹ chuyển đi nơi khác, nhưng cha mẹ y có tuổi rồi, không muốn thay đổi môi trường sống, không muốn bỏ lại hàng xóm bao năm, dù sao hai đứa con không ở nhà, hai vợ chồng sống ở đây còn thấy rộng, không cho Trương Thắng mua nhà mới.

Hôm nay vợ chồng Trương Thanh, Hồ Quyên cũng tới, cho nên nhà hơi chật, bà Trương thấy Trương Thắng không dẫn Tiểu Lộ về, mặt trầm xuống:

- Ái chà, ông chủ lớn về rồi, quanh năm không thấy mặt, còn tưởng 30 cũng không về.

Ông Trương ho một tiếng:

- Đủ rồi, bớt nói đi.

Trương Thắng cúi đầu vào nhà, chào cha mẹ, y về muộn vừa tránh mặt cha mẹ vừa là để khỏi gặp họ hàng, lầm lũi đi vào căn phòng cũ thì có điện thoại, mở ra xem là Tần Nhược Lan, giọng rất ngọt:

- Thắng, năm mới vui vẻ, thay em chúc tết hai bác nhé.

- Em ở đâu mà ồn áo thế?

- Nhà Hạo Thăng.

- Em nói không muốn đi mà.

- Ừ, vốn không muốn đi, đột nhiên lại muốn, thế là tới.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng chỉ "ừm" một tiếng:

- Năm mới vui vẻ, hỏi thăm Hạo Thăng và cô chú bên đó hộ anh.

Nhận cú điện thoại này làm Trương Thắng nhớ tới Chung Tình, cánh tay phải của y, luôn đi theo bên cạnh không một lời oán trách, cũng nên gọi điện chúc mừng nắm mới, có điều nhớ ra hôm nay Chung Tình về nhà, nên thôi.

Cha mẹ Chung Tình mới đầu rất giận con, nhưng dù con cái sai tới mấy thì thương vẫn nhiều hơn, thời gian qua Chung Tình tự lập tự cường, oán trách trong lòng cha mẹ cô cũng vơi, nên năm nay cô về nhà.

Trương Thắng một mình ngồi trong phòng xem TV, nhưng đầu óc hoàn toàn trống rỗng, xem hơn một tiếng mà chẳng nhớ xem cái gì. Đến khi cả nhà ăn cơm, bà Trương Thấy đứa nhỏ đã thành gia lập nghiệp, con dâu có bầu, năm sau được bế cháu nội, vậy mà đứa lớn vân hình đơn bóng lẻ, Tiểu Lộ tốt như thế, bà vốn coi là con dâu từ lâu, vậy mà con mình không biết làm chuyện gì có lỗi khiến người ta bỏ đi, nhìn thấy Trương Thắng là không nhịn được cằn nhằn.

Ông Trương thường ngày cũng giáo huấn con không ít, có điều trong ngày đoàn viên này không muốn làm cả nhà mất vui, không ngừng ra hiệu với vợ, chỉ là bà Trương nhịn được một lúc là nói, không cần biết ở trường hợp nào, Trương Thắng cúi đầu không nói gì, ông Trương bực mình vỗ bàn cãi nhau với vợ. Vợ chồng Trương Thanh mỗi người khuyên một người, Trương Thắng không chịu nổi nữa, buông đũa về phòng.

Bữa cơm đoàn viên kết thúc không vui vẻ gì, Trương Thắng một mình ngồi trong phòng, ngồi vắt vẻo ở ban công hút thuốc hết điếu này tới điếu khác, nghe tiếng pháo nổ xa xa, ngày này hai năm trước...

Tiểu Lộ đứng ngoài cửa, vẫn cái áo khoác xám tro cũ kỹ kia, đầu đội mũ len chùm kín tai, chóp mũi đỏ hồng, cực kỳ đáng yêu. Trong tay cô cầm

https://thuviensach.vn

một thứ, cái túi xỏ giây thừng, bên trong thấp thoáng thấy được cái bình nhựa, hình như là bình giữ ấm. Thấy Trương Thắng, ngượng ngùng nói:

- Anh Trương, nhà anh khó tìm quá, em hỏi kỹ Lão Bạch rồi, nhưng em mù đường, vừa rồi chạy lên lầu đối diện...

- Hôm qua em hại anh bị người ta đánh, lòng áy náy mãi, anh lại không chịu đi bệnh viện, em liền... Hầm sườn, để anh tẩm bổ.

Tất cả mới chỉ như ngày hôm qua thôi, giọng Tiểu Lộ vẫn vang bên tai... Trương Thắng lắc đầu, xua đi hình ảnh đó, lấy di động ra, theo kinh nghiệm cũ, cô luật sư cuồng công tác kia lại thức đêm nghiên cứu hồ sơ, gọi điện tán gẫu cũng không tệ.

Không ngờ di động tắt máy, Trương Thắng thở dài, loáng thoáng vẫn nghe thấy cha mẹ cãi nhau, ngẩng đầu nhìn từng quả pháo hoa phóng lên trời.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Mầm Mống Phong Ba (1)

Tiểu Lộ ăn cơm không biết ngon, 107 ngày Trương Thắng đứng trước tiệm hoa, cô nhớ rõ lắm, chân tình đó không cảm động sao được, nhưng là con gái có chút rụt rè, chẳng thể cứ thế chạy sang nhào vào lòng y, cô đang đợi thời cơ thích hợp, đó là hôm giao thừa, đó là ngày đặc biệt nhiều kỷ niệm với họ, cô tính sẽ nấu nồi xương hầm, đợi Trương Thắng tới, sẽ trách y một hồi vì tội không biết giữ gìn sức khỏe, sau đó bắt y ăn hết để trừng phạt.

Thế nhưng hôm nay Trương Thắng không tới nữa, Tiểu Lộ sợ lắm, ngày nào Trương Thắng cũng đứng đó, cô vẫn giận, nhưng cũng yên lòng, hôm nay không thấy y đâu, lòng trống rỗng, khó chịu vô cùng, cô đợi tới tận tối muộn, canh sườn đã nguội ngắt, lúc đó biết Trương Thắng không chỉ hôm nay không tới, mà y sẽ không bao giờ tới nữa.

Vương Tam Nương nói, nam nhân tốt tới mấy cũng không chờ đợi quá lâu.

Bánh bao bày lên bàn, Tiểu Lộ ăn như uống thuốc, nức nở hồi lâu mới nuốt hết một cái bánh, bánh bao vốn nóng hôi hổi giờ nguội ngắt cứng đờ, bên ngoài Miêu Nhi đốt pháo cười khanh khách, lòng cô chỉ có mây đen bao phủ.

Hai năm trước, cô cũng ăn bánh bao một mình, nhưng khi cô mở cửa ra Trương Thắng đứng đó, bây giờ cô biết mình mở cửa sẽ không có Trương Thắng nữa, cô không biết mai mình còn dũng khí mở cánh cửa kia ra nữa không?

https://thuviensach.vn

***

Từ Hải Sinh ở nhà, đang cầm tờ báo kinh tế gọi điện thoại;

- Lão Trác, vẫn ở Thượng Hải à?

- Ừ, Lão Từ, năm mới vui vẻ, đang khoái hoạt ở đâu vậy?

Trong điện thoại còn có tiếng nữ nhân cười đùa, không chỉ có một.

Từ Hải Sinh nhíu mày, lớn tiếng nói:

- Lão Trác, tôi có chuyện quan trọng muốn nói đây.

- Được, được!

Lão Trác ra hiệu im lặng, sau đó hỏi:

- Có chuyện gì mà làm anh nóng ruột thế?

- Anh xem nhật báo kinh tế hôm nay chưa? Có tin quan trọng.

- Tin gì, tôi bận suốt ngày, làm gì có thời gian đọc mấy thứ vớ vẩn của bọn nhà báo bôi chữ kiếm tiền..

Từ Hải Sinh hừ một tiếng, trải báo ra đọc to:

- Cảnh giác tài sản quốc hữu thất thoát trong quá trình cải tổ, nhắm vào sơ hở liên tục phát hiện ra trong quá trình cải tổ, cơ quan giám sát hữu quan của TW cho rằng cần điều tra chỉnh đốn và lập tổ chuyên án đả kích, giảm thiểu và phòng ngừa thất thoát tài sản quốc gia, bảo vệ lợi ích của công chức...

- Đủ rồi, nghe rồi, hiểu rồi.

https://thuviensach.vn

Lão Trác đang chơi vui, sao chịu nổi hòa thượng tụng kinh, mất kiên nhẫn:

- Lão Từ, anh lên cơn gì thế, nghe chút gió lay cỏ động mà làm như đại địch tới cổng, không cần khoa trương vậy chứ?

Từ Hải Sinh cũng tức giận:

- Anh hiểu cái rắm ấy, động não đi, lên báo rồi tức là đã phá án mới đăng, chính sách bắt đầu thực thi mới công bố. Tôi lo chính phủ đã âm thầm hành động rồi, bài báo này không phải vô duyên vô cớ đâu, khẳng định đây là phát súng mở màn.

- Làm gì tới mức đó.

Lão Trác vẫn đủng đỉnh:

- Chúng ta không phải không có người ở chính phủ, làm gì có tin.

- Đợi họ nghe thấy thì muộn rồi, nếu bên trên đột nhiên thanh tẩy, đám người đó chối bỏ quan hệ còn chẳng kịp, làm gì thông báo cho chúng ta.

- Xem anh nhát gian chưa kìa, mai nói đi.

Lão Trác định cúp máy:

- Khoan, trực giác của tôi xưa nay rất chuẩn, anh không tin thì thôi, tôi rút.

Lão Trác nổi sùng:

- Lão Từ, anh làm thế quá đáng rồi đấy, anh lại không biết, trừ khi vụ làm ăn hoàn thành, nếu không toàn bộ tài chính của chúng ta đặt vào các mắt xích, anh rút lui, chúng tôi kiếm đâu ra khoản tiền đó.

https://thuviensach.vn

- Không phải tôi làm khó anh, tôi có thể thuyết phục một người đầu tư khác, sẽ không ảnh hưởng tới thao tác của anh, thế tôi đã rút phần của tôi được chưa?

- Được, chỉ cần anh tìm được người khác chịu đầu tư, tôi cho anh rút. Cẩn thận tính toán, không làm được việc lớn.

Lão Trác tức giận cúp máy.

Từ Hải Sinh bỏ điện thoại xuống, vỗ trán, một tháng nữa thôi là thu được lợi nhuận rồi, trị giá hơn 100 triệu, thật điên, chuyện này... Chỉ còn cách tìm lão nông Trương Nhị Đản thôi...

***

Tần Nhược Nam hầm hầm rời phòng thẩm vấn, bực bội nói với Tiểu Lý:

- Bọn con gái bây giờ làm sao thế, mười ba mười bốn tuổi đi làm tình nhân cho ông già bảy chục tuổi đầu, trong óc chúng là cái gì vậy?

Qua lời khai của Diệp Duy hôm qua, Tần Nhược Nam và Tiểu Lý chỉ định thành lập tổ chuyên án điều tra, hôm nay bọn họ tóm được tên Tào Minh, thẩm vấn đến tối, hắn chịu khai thật.

Vì tính chất nghiêm trọng, cảnh sát lập tức tới nhà hai người bị hại, cha mẹ mấy cô gái không hề biết gì, hai cô gái còn rất nhỏ, nhanh chóng khai ra, nói là mình ít tuổi vô tri bị người ta dụ dỗ, chẳng qua nói thế cho thể diện thôi, bây giờ bọn nhóc đó đọc báo xem TV, trưởng thành sớm, có gì chúng nó không biết? Hậu quả gì chúng nó không hiểu? Chẳng qua là tham tiền của vật chất thôi, nên Tần Nhược Nam mới tức.

Tiểu Lý nhún vai, tình huống này hắn quen rồi, nói gì cũng sai, thành chỗ trút giận cho cô cảnh sát xinh đẹp.

https://thuviensach.vn

- Vụ án cơ bản đã rõ, chúng ta tìm đội trưởng thu lưới thôi, tóm lấy lão già khốn kiếp.

Tiểu Lý lắc đầu:

- Đừng kích động, chưa bắt được đâu, ông ta là đại biểu nhân dân, cô đừng làm rộn lên, lộ phong thanh thì hỏng. Kiên nhẫn chút, sau đó đưa thỉnh cầu lên hội đồng nhân dân, nếu bãi miễn chức vụ của ông ta được thì mới có thể ra tay.

- Hừ.

Tần Nhược Nam nắm tay đấm vào không khí, phát tiết lửa giận trong lòng.

- Bỏ đi, hôm nay là giao thừa, may mà không phải đi theo dõi, về nhà ăn cơm đoàn viên đi.

Tần Nhược Nam bực bội suốt cả ngày, cuối cùng thở dài.

…..

Quan hệ giữa Trương Thắng và Tần Nhược Lan phát triển cực nhanh, hai người hết sức tự nhiên thành một đôi.

Lúc này Trương Thắng qua miệng Tần Nhược Lan mới biết rõ hơn chuyện xuất ngoại làm hai cha con cô cãi nhau, cha cô làm việc sở ngoại thương tỉnh, tốn bao nhiêu công sức mới làm được cho cô thủ tục xuất ngoại thời gian ngắn, Tần Nhược Lan lại "không đi nữa".

Thế là hai cha con cãi nhau, nhưng vì ông nội cực kỳ cưng chiều cô cháu gái này, thấy cháu khóc, không cần biết nếp tẻ, Tần phó tư lệnh cầm gậy đánh con trai một trận, ông Tần đành nhẫn nhịn.

Tần Nhược Lan vì thế mà thành thất nghiệp.

https://thuviensach.vn

Còn Tần lão tướng quân một mặt cưng cháu gái, một mặt quan niệm truyền thống rất nặng, cho rằng con gái chẳng cần coi trọng công tác, bát cơm của nữ nhân đương nhiên là nam nhân rồi, cháu gái ông thì xinh đẹp như thế, còn lo không có chồng như ý? Nên xưa nay luôn để hai cô tự quyết.

Tần Nhược Nam chọn làm cảnh sát, Tần Nhược Lan làm y tá, đều vì lý tưởng khi còn nhỏ.

Chỉ có điều, lý tưởng là một chuyện, hiện thực là chuyện khác, cả hai đều thất vọng với nghề nghiệp của mình. Cảnh sát hữu tâm vô lực, đeo súng không có nghĩa là có thể chủ trì chính nghĩa. Còn y tá, bạch y thiên sứ cũng phải nhuốm khói lửa nhân gian, hào quang thần thánh trong sách ra ngoài cuộc sống nhanh chóng lụi tắt.

Nay cùng Trương Thắng đang lúc lửa tình rực cháy, Tần Nhược Lan không muốn quay về nghề cũ, thế là chăm sóc Trương Thắng thành công việc của cô, cô thành y tá riêng của Trương Thắng.

Chuyện này cả công ty đều biết, tổng giám đốc mới hơn ba tháng đã đổi bạn gái mới, còn xinh đẹp đáng yêu không thua kém chút nào, không khỏi thầm tán thưởng sức mạnh đồng tiền. Các nữ nhân viên tự tin dung mạo thì vì không kịp ra tay mà hối hận không thôi, nhưng thầm nhủ biết đâu còn lần sau.

Từ Tết xuân cho tới Nguyên Tiêu, rồi tới hết tháng Giêng, nghiệp vụ không còn bận rộn lắm, Trương Thắng tranh thủ thời gian nhàn rỗi, đang lập kế hoạch thành lập đội xe vận chuyển riêng, một mặt giải quyết vấn đề mua bán vận chuyển kho lạnh, mặt khác khai thác nguồn hàng của chợ thủy sản.

Hôm đó Trương Thắng liên hệ với mấy nhà cung cấp xe, tìm hiểu tình hình trước, cuối cùng chọn ra ba nhà, chuẩn bị hôm khác tới đàm phán mua

https://thuviensach.vn

bán, bút chì đỏ vừa ghi chú xong thì Chung Tìn đi vào:

- Giám đốc, đi ăn trưa thôi.

Trương Thắng xem đồng hồ, vặn mình:

- Chị đi trước đi, tôi nghỉ một chút, nghĩ nhiều muốn đau đầu.

- Nghĩ gì thế?

Chung Tình nhoẻn miệng cười đi tới, cúi mình nhìn ghi chép của y trên bàn, hương thơm ngào ngạt luồn vào mũi, chưa kể khe áo ngay trước mắt... Quá gần, trắng như tuyết, Trương Thắng trước kia rất hưởng thụ cảm giác mập mờ giữa hai người, bây giờ sau chuyện Tiểu Lộ, y khắc chế hơn nhiều, hơi tránh mặt đi.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Mầm Mống Phong Ba (2)

"Cộc cộc!" Có người gõ cửa, Trương Thắng ngẩng đầu lên, thấy Tần Nhược Lan tủm tỉm cười đứng ở cửa, tay xách hộp cơm, không hề giận vì hai người họ đứng quá gần nhau.

- Chào cô Tần.

Chung Tình rất tự nhiên đứng thẳng dậy:

- Giám đốc, tôi thấy chiếc xe thứ nhất kiểu dáng tốt, giá tầm trung, công năng hoàn thiện, chỉ cần cải tạo một chút là đáp ứng nhu cầu vận chuyển.

- Tôi cũng thấy vậy, nhưng loại thứ ba này đáng cân nhắc lắm, dù sao không cần cải tạo vẫn tốt hơn.

Trương Thắng phối hợp với Chung Tình đúng là một đôi "gian phu dâm phụ", phối hợp ăn ý tới mức không cần bất kỳ ám thị nào, nói cứ như nãy giờ bàn bạc công việc thật vậy:

Trong văn phòng bật điều hòa, Chung Tình mặc không dày, đứng thẳng lên có thể thấy đường uốn cong rõ ràng ở thắt lưng, nữ nhân có vóc dáng này, mông cực đẹp, có điều lúc này... Tần Nhược Lan càng hơn một bậc.

Cô không có thân hình nóng bỏng như của Chung Tình, không quyến rũ đầy vị nữ nhân bằng, nhưng có biết ăn mắc sao cho nổi bật ưu điểm của mình, áo jacket với cổ lông chồn, quần trắng, giày bốt cao, vừa hoạt bát lại cao nhã tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Lan tựa cười tựa không nhìn Chung Tình:

- Vẫn bàn công việc sao, em tưởng nghỉ trưa rồi, không quấy nhiễu nữa.

Nói xong đi thẳng vào phòng ngủ của Trương Thắng.

Chung Tình chỉ cười nhẹ, cô có quá nhiều lời ong tiếng ve sau lưng rồi, nếu cố kỵ mấy thứ đó thì đã tránh Trương Thắng xa cả mét, những thứ cô hi sinh vì Trương Thắng, chẳng cần giải thích với người khác, Tần Nhược Lan ngầm dằn mặt thể hiện quyền sở hữu rõ ràng như thế sao cô chẳng biết, một cô gái thông minh phải biết giữ những thứ thuộc về mình, chỉ là nhằm đối tượng thôi, chừng nào trong phòng Trương Thắng còn đặt bức ảnh kia, không cô gái nào có cơ hội, không phải Tần Nhược Lan, không phải mấy cô nữ nhân viên ảo tưởng kia, nghĩ tới đó khóe môi cong lên với ý vị khó nắm bắt:

- Giám đốc, xem ra hôm nay anh không cần đi ăn cơm rồi, vậy tôi đi đây.

- Ừ, được.

Trương Thắng xoay bút chì trong tay, trầm ngâm một lúc rồi vào phòng ngủ, hộp cơm để trên bàn, Tần Nhược Lan cởi áo ngoài, bên trong mặc áo nhung dệt kim, đang cúi mình gấp chăn cho y.

- Anh đó, lớn thế rồi ngủ dậy không gấp chăn, người ta nhìn thấy tưởng là anh ngủ cả ngày.

Trương Thắng trêu:

- Em tới đây, vốn không phải cũng thành phải rồi, còn gấp làm gì nữa.

Tần Nhược Lan quay đườm y một cái:

- Mơ đi, em chỉ đưa thức ăn cho anh, đừng nghĩ linh tinh.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng ôm lấy eo cô:

- Không nghĩ linh tinh, đây không phải là món ăn dâng tới tận miệng à?

- Cút đi, người ta có ý tốt tới thăm anh, nếu... Nếu làm thế, sao em dám tới nữa, bị người công ty nhìn thôi cũng đủ thẹn chết rồi, đừng suốt ngày chỉ nghĩ tới chuyện đó.

- Không thích sao? Nếu anh buông em ra, em sẽ không thất vọng chứ?

Trương Thắng vừa cắn tai cô vừa nói:

Tần Nhược Lan đánh y một cái:

- Anh đi tắm đi.

- Anh muốn bây giờ.

Trương Thắng phóng túng cởi cúc quần Tần Nhược Lan, cô vội giữ lại, nhưng bị y chộp lấy tay, nắm tay cô tự xoa nắn ngực mình, làm Tần Nhược Lan mặt đỏ như gấc chín, người như bị rút mất gân, mềm nhũn ra, nhưng đột nhiên y dừng tay, hỏi:

- Cái lịch để bàn của anh đâu?

Cái lịch đó kiểu khung ảnh, một mặt là lịch, mặt kia lồng ảnh, ảnh phía sau là hình Tiểu Lộ đứng dưới cây anh đào, nụ cười tươi như hoa đào nở, hai má lúm đồng tiền làm Trương Thắng muốn chết chìm trong đó.

Tần Nhược Lan mãi lúc sau mới nói:

- Em... Cho vào ngăn kéo rồi.

Trương Thắng không nói không rằng buông cô ra, đi tới ngăn kéo, lấy lịch ra, đặt lên cái tù đầu giường.

https://thuviensach.vn

Mặt Tần Nhược Lan thoáng qua một chút tức giận, nhưng cô nhịn, giọng khô khan hỏi:

- Anh vẫn yêu cô ấy?

Mắt Trương Thắng chỉ nhìn tờ lịch, không đáp.

- Anh có yêu em không?

Tần Nhược Lan đột nhiên chuyển sang giọng mũi trẻ con sở trường của mình.

Trong đầu Trương Thắng chỉ có nụ cười của Tiểu Lộ xuất hiện, tấm ảnh này do Trương Thắng chụp, mới đầu năm nay thôi, một tuần sau khi y ngỏ lời cầu hôn với Tiểu Lộ, ảnh đẹp vì Tiểu Lộ cũng vì người chụp đem hết hạnh phúc của mình gom vào khung hình.

" Rầm!" Tần Nhược Lan vung tay hất văng hộp cơm, cơm, cánh thức ăn bắn tung tóe, người cô run rẩy, giọng cũng run theo:

- Em không ép anh quên cô ấy nhanh như vậy, em chỉ mong anh thừa nhận tình cảm giữa hai ta, thế cũng không được sao? Dù anh lừa em, em cũng tin...

Hai hàng nước mắt trào ra, nhưng không phải Tần Nhược Lan mà là Trương Thắng, như quay lại thời ấu thơ, lúc tủi thân, y gục đầu vào giữa gối, khóc không ra tiếng, cũng không sao át chế được.

Tần Nhược Lan ngạc nhiên nhìn y, sau đó dần bị ôn nhu thay thế, ôm lấy lưng Trương Thắng, nhỏ nhẹ nói:

- Đừng khóc, em không hỏi nữa, không hỏi nữa đâu...

Nói mãi, nước mắt cô cũng chảy ra, rơi lên lưng Trương Thắng!

https://thuviensach.vn

****

Thủ bị doanh, Trương Nhị Đản bị Từ Hải Sinh khua môi múa mép giật dây, động lòng lắm rồi, liên hệ với Lão Trác, thông qua máy fax thương thảo hợp đồng.

30 triệu, Trương Nhị Đản lấy ra toàn bộ tài chính lưu động còn lại sau khi đầu tư vào mỏ than. Theo như lời nói cũng như cái nhìn của ông ta, vụ làm ăn này thành công hay không sẽ biết trong một tháng. Nếu thành công, sẽ kiếm gấp đôi, nếu thất bại, tài chính sau hai tháng sẽ lấy lại, đáng mạo hiểm.

Hai người cùng ăn trưa với nhau, bữa cơm còn có một cô bé bồi tiếp, chắc là người tình mới của Trương Nhị Đản rồi. Cô bé này đúng là cực kỳ hoạt bát đáng yêu, nhưng vừa chẳng hiểu điều tiết không khí, lại chẳng biết phục vụ người khác, Từ Hải Sinh không thích chút nào, chỉ có lão già năm tháng chẳng còn lại bao nhiêu mới thích tìm kiếm không khí tươi trẻ trên người mấy cô bé.

Giống tâm lý rất nhiều vị hoàng đế, sợ già, sợ chết, sợ không đủ thời gian nhìn ngắm giang sơn của mình.

Bây giờ là tháng giêng, học sinh nghỉ đông, cô bé lấy cớ tới nhà bạn, mấy ngày qua ăn ngủ đều ở trong văn phòng của Trương Nhị Đản, trừ ngủ ra thì ôm lấy máy vi tính chơi game, sống rất thoải mái.

Ăn cơm xong, Từ Hải Sinh đem ba phần say ra về, tới cửa đã nghe thấy tiếng nô đùa của cô bé và Trương Nhị Đản, lắc đầu cười khổ.

Xe đi tới cửa lớn, bất ngờ một hàng dài xe cảnh sát xuất hiện, Từ Hải Sinh giật mình, còi không hú, nhưng ánh đèn lấp loáng kia ai nhìn cũng sợ, vội dừng xe một bên, hạ cửa kính xuống quan sát.

Đợi xe cảnh sát đi qua, Từ Hải Sinh chạy nhanh tới phòng bảo vệ, hỏi:

https://thuviensach.vn

- Xảy ra chuyện gì?

- Không biết... Cảnh sát tìm chủ tịch, hình như... Hình như định bắt người.

Bảo vệ còn chưa hoàn hồn:

Từ Hải Sinh đoán 9 phần tới vì Trương Nhị Đản rồi, nếu không chẳng cần thế trận như vậy, hai nữa nếu chỉ bắt nhân vật trọng yếu nào trong tập đoàn, thế nào cũng liên hệ với Trương Nhị Đản trước, vừa rồi họ ăn cơm với nhau, rõ ràng không biết gì, vội vàng lên xe, phóng như bay về thành phố.

- A lô, Lão Trác, hối phiếu của Bảo Nguyên muộn nhất 24 giờ tới nơi, anh liên hệ với người trong ngân hàng, rút hết tiền của tôi ra đi.

- Đúng là đồ gan thỏ, việc gì phải sợ thế?

Từ Hải Sinh cười gằn:

- Hừ, dù gì cũng từng hợp tác, tôi khuyên anh, giữ lại núi xanh không lo thiếu củi đốt, đừng bao giờ liều được ăn cả ngã về không, đó là đại kỵ.

- Thôi đi, khỏi dạy bảo tôi, tiền tới là tôi trả lại tài chính cho anh.

Cúp điện thoại rồi, Từ Hải Sinh nhanh chóng bấm số thứ hai:

- A lô, cục trưởng Trần, Lão Từ đây, ha ha ha, năm mới tốt lành. Tôi phải đi Nhật một chuyến, anh giúp tôi mấy cái vé nhé, yêu tâm thủ tục xuất cảnh đầy đủ rồi... Sáu giờ tối này? Được, gặp nhau rồi nói.

Cú điện thoại thứ ba ông ta dùng tiếng Nhật, giọng nhu hòa:

- Lệ Nại, em khỏe không?

https://thuviensach.vn

- A, trời ạ.. Chủ nhân, tới Nhật Bản rồi sao?

- Ha ha, chưa, tối nay 11 giờ mới đến nơi, nhớ không?

Thi Dã Lệ Nại nũng nịu:

- Nhớ rất nhớ, Lệ Nại rất nhớ vòng tay chủ nhân, nhớ lắm.

- Ha ha ha, tiểu yêu tinh, ngoan, giúp ta đặt phòng khách sạn OOIKE, chính gian lần trước đó, sẽ ở một thời gian.

- Hay quá, chủ nhân, em đợi ngài... Không không, em tới sân bay đón ngài.

- Ừm, cứ vậy đi.

Từ Hải Sinh cúp máy cười gằn:

- Các người ở nhà thong thả cắn nhau nhé, lão tử đi nghỉ mát đây.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Đây Mới Chỉ Là Bắt Đầu

Trải qua lần va chạm ấy, quan hệ giữa Trương Thắng và Tần Nhược Lan trở nên vi diệu, không ai xin lỗi, nhưng đều có hành động bù đắp. Cùng đi xem phim, cùng tản bộ, còn cả những lúc ân ái mặn nồng, tựa hồ khôi phục cảm giác tuần trăng mật.

Cả hai đều tuyệt đối không nhắc tới Tiểu Lộ nữa, Tần Nhược Lan chấp nhận Trương Thắng đặt ảnh Tiểu Lộ ở đầu giường, trong ví, cô cũng nghĩ thông rồi, muốn y quên đi mối tình đầu nhanh như vậy là không thể, nếu y làm được, vậy phải hoài nghi kẻ vô tình vô nghĩa này rồi, cô tin bằng nỗ lực của mình, sẽ có ngày được Trương Thắng hoàn toàn tiếp nhận.

Trương Thắng nghe nói Trương Nhị Đản vì tội ấu dâm mà bị bắt thì bàng hoàng, trong số những người làm ăn y quen biết, ông già này là người thú vị nhất, vậy mà không ngờ làm chuyện đó … nhưng y không có thời gian mà cảm khái, triệu tập hội nghị khẩn cấp, thương thảo đối sách, để thận trọng còn chuyên môn mời luật sư tới hỏi ý kiến, cuối cùng kết luận Trương Nhị Đản vì chuyện quan hệ nam nữ nên bị bắt, không phải vấn đề kinh tế hay kinh doanh, nên không ảnh hưởng nhiều tới công ty.

Nhưng trên đời này ít thiếu nhất là bất ngờ.

Mỏ than của Trương Nhị Đản giao cháu mình là Trương Diệp Tân phụ trách, đứa cháu này rất có hiếu, suốt ngày nghe ngóng tin tức, chạy khắp nơi lo lót, muốn cứu bác mình ra, không để ý tới mỏ than, không lâu sau mỏ than phát sinh sự cố.

https://thuviensach.vn

Chính phủ đương địa tổ chức đội cứu hộ do công an, vệ sinh, cứu hỏa, điện lực, cục khoáng sản lập nên, bận rộn suốt một ngày một đêm, không cứu được ai, mỏ than tan hoang, khi Trương Diệp Tân hay tin quay về thấy cảnh này ngồi phịch xuống đất.

Vốn đây là sự cố, công tác khôi phục và bồi thường gia đình người bị nạn với xĩ nghiệp lớn như thế không thành vấn đề, Trương Thắng là cổ đông đã tính toán, dù sự cố này gây tổn thất lớn, nhưng trước Tết xuân chẳng những không lỗ mà vẫn còn lãi.

Nhưng sự cố này gây phản ứng dây chuyền, chủ tịch bị bắt, mỏ than thì sập, những người góp tiền cho Bảo Nguyên hoang sợ, ào ào tới công ty đòi rút tiền.

Tập đoàn Bảo Nguyên xưa nay do một mình Trương Nhị Đản định đoạt, không có ông ta, tập đoàn như rắn mất đầu, quản lý vốn rối loạn càng không phát huy được hiệu quả, dẫn tới các xĩ nghiệp hoạt động trì trệ. Càng ngày càng có nhiều người khủng hoảng, bao vây các xĩ nghiệp của Bảo Nguyên, làm họ không sao hoạt động được, liên tiếp có người cáo trạng lên trên. Hai ngày sau cánh cổng hội liên hiệp công thương nơi Bảo Nguyên thuê làm văn phòng bị người ta xô đổ.

Chính phủ hết sức khống chế hậu quả nhưng không ích gì, sự thế ngày càng thăng cấp, người tham gia huy động vốn sợ tiền hồ hôi nước mắt của mình biến mất đánh mất lý trí, bắt đầu chặn cả đường sắt thị uy, yêu cầu chính phủ cho câu trả lời.

Giông bão ập tới quá bất ngờ.

Trước tổng bộ tập đoàn Bảo Nguyên ở thủ bị doanh, tiếng loa tuyên truyền khuyên nhủ mọi người trở về của nhân viên chính phủ bị âm thanh đám đông áp chế.

https://thuviensach.vn

Một nam tử lùn xủn tập tà tập tễnh đi trong đám đông, vẻ mặt kích động, nói văng bọt:

- Tiền tôi tích góp cả đời không lấy về được nữa rồi, thứ chó má, các anh em, mọi người đứng đây làm gì nữa? Tập đoàn Bảo Nguyên đã thành cái vỏ rỗng rồi, nếu không làm sao phải huy động nhiều vốn như thế?

Có người nói:

- Họ không có tiền thì còn máy móc nhà xưởng, bán đi có thể trả tiền cho chúng ta.

Tên què đi khắp nơi xúi bẩy:

- Những thứ đó bọn họ đem thế chấp ngân hàng cả rồi, bán đi nói xem tới tay chúng ta trước hay ngân hàng trước? Mọi người nghe tôi nói, tập đoàn này còn một cái công ty tên là Cty tài chính Bảo Nguyên đặt ở khu Kiều Tây, bên đó làm ăn cực tốt, nói không chừng tới đó còn lấy được tiền đấy.

Dưới sự kích động của tên què, không ít người bắt đầu bàn tán, một vài người mang tâm lý cầu may chạy sang phía Kiều Tân, ở đây tụ tập đông như thế cũng chẳng tới phần mình.

Tên què kia chính là Sở Văn Lâu, sự tình xấu đi nhanh chóng như vậy chính là nhờ hắn nhiệt tình đi khắp nơi đơm đặt tuyên truyền thông tin sai lệch...

Thế là có người cầm lấy góp tiền tới Cty tài chính Bảo Nguyên yêu cầu trả lại tiền, Trương Thắng dẫn người giải thích không ăn thua, quần chúng không hiểu pháp luật công ty, chỉ cần biết công ty này có chữ Bảo Nguyên, có tập đoàn Bảo Nguyên đầu tư tức là tìm tới đúng chỗ rồi, bọn họ như người chết vớ được cọng cỏ cứu mạng, mặc Trương Thắng nói rát họng không ăn thua.

https://thuviensach.vn

Trước tình hình đó Chung Tình tức tốc tới ủy bản quản lý khu khai phát, mời chình phủ ra mặt giải thích.

Trương Thắng thì liên hệ với Trương Mãn Phúc con cả cũng người tạm thay thế Trương Nhị Đản điều hành công ty, tỏ ý muốn bỏ tiền mua lại cổ phần của Bảo Nguyên, cắt đứt liên hệ hai bên.

Nhưng do quần chúng tới gây chuyện ngày càng nhiều, khách hàng của chợ thủy sản và kho lạnh sợ bị liên lụy có người rời đi, người đòi lại tiền đặt cọc, vì ổn định những khách hàng khác, Trương Thắng đều trả tiền, không hề gây khó dễ, khiến cho tài chính lưu động công ty thành giật gấu vá vai.

Vì thế không còn tiền mua lại cổ phần của tập đoàn Bảo Nguyên nữa, Trương Thắng nhớ tới khoản vay của Từ Hải Sinh, gọi điện cho ông ta, nhưng không cách nào liên hệ được.

Giám đốc Ngưu đề xuất, Trương Thắng lấy cổ phần của mình ở mỏ than chuộc lấy cổ phần ở công ty, như vậy tập đoàn Bảo Nguyên có lợi lớn, Trương Mãn Phúc là tên vô dụng tầm nhìn hạn hẹp, kiến thức không có, theo hắn mỏ than sập rồi, không tích sự gì nữa, nên không chấp nhận.

Chuyện cương lại ở đó, may là chính phủ cũng đã tích cực ra tay, tránh sự kiện ở tập đoàn Bảo Nguyên gây hệ lụy quá lớn, phái người tới làm công tác, nên tạm thời ổn định được tình hình.

Trương Thắng mấy ngày qua không có thời gian ăn uống nghỉ ngơi, hết gặp mặt trấn an khách hàng, tổ chức vỗ về công nhân trong công ty, thương thảo đối sách, Chung Tình thì bôn ba khắp nơi lo liệu truyền thông và chính phủ, không có thời gian chăm sóc y.

Khi nhân viên chính phủ miễn cưỡng khuyên được người góp vốn rời đi, y mới thở phào một chút, vì y biết chuyện này rất bất thường, Trương Nhị Đản bị bắt e là cái cớ cho âm mưu lớn hơn, nếu thế, phong ba mới chỉ bắt

https://thuviensach.vn

đầu mà thôi. Lúc ấy y vừa trên thành phố về, xe đi được một nửa thì đau bụng, thấy bên đường có hiệu thuốc, đỗ xe chạy vào.

- Đồng chí, có thuốc tiêu chảy không?

Bác gải có tuổi, đeo kính lão mặc áo hoa chẳng biết nghe thành gì mà hỏi:

- Dùng cho nam hay nữ?

- Ông trời ơi, lại còn chia nam nữ nữa? Được rồi, mỗi thứ một lọ.

Trương Thắng cố nhịn đau nói:

Bác gái nhanh nhẹn lấy ra hai lọ, Trương Thắng trả tiền chạy luôn, ra ngoài ngó quanh không thấy có chỗ nào bán nước khoáng, đã nhịn không nổi, kiếm được chỗ vắng vẻ giải quyết vấn đề.

Bụng đỡ đau hơn, cũng tìm được nước, về xe định uống thuốc thì mới thấy một lọ ghi " năng lượng cô đọng đỉnh cấp”, dưới có hàng chữ nhỏ " Không làm nữ nhân thất vọng là trách nhiệm không thể chối bỏ của nam nhân! Chỉ cần một viên!"

Gì thế này? Đọc bình còn lại (Kích thích góa phụ đen), ghi chú là " dùng sau năm phút, lửa tình như núi lửa”.

- &@%^

Trương Thắng chửi om xòm:

Đang định xuống mua lại thuốc thì Tần Nhược Lan gọi điện tới, quan tâm hỏi:

- Thắng, công ty sao rồi?

https://thuviensach.vn

Trương Thắng từ nhỏ tới lớn chuyện gì cũng một mình gánh, không liên lụy người khác, đây là ưu điểm cũng là khuyết điểm của y, nên nói hời hợt:

- Không sao, văn phòng thị trưởng đã phái người tới làm công tác, đám đông gây rối giải tán rồi, chuyện này vốn không liên quan tới công ty, người ta hiểu lầm thôi.

- Thật à, đừng dấu em, nghe giọng anh mệt mỏi lắm.

- Thật, chủ yếu do ăn nghỉ không tốt, người không thoải mái lắm, giờ anh về vườn Hoa Hồng nghỉ ngơi chút.

- Vâng, anh đi đi, chụt, yêu anh.

Mỗi lần nghe Tần Nhược Lan nói yêu mình Trương Thắng chỉ thấy thêm nặng nề, nhắm mắt một lúc gọi điện cho Chung Tình.

- Có chuyện gấp tôi sẽ gọi cho giám đốc, hiện giám đốc Quách, Hắc Tử đều có mặt, giám đốc nghỉ ngơi cho tốt, sức khỏe quan trọng hơn.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Tiểu Tình Lữ Ác Chiến (1)

Trương Thắng lái xe về căn nhà ở đường Hoa Hồng, vừa lên gác là đổ gục xuống giường, ngủ thiếp đi.

Chẳng biết ngủ được bao lâu, đột nhiên tỉnh lại, mở mắt nhìn cửa sổ, dựa vào ánh sáng thì chắc khoảng năm sáu giờ, trước khi ngủ y sốt nhẹ, đau bụng, nhưng dù sao tuổi trẻ, sức khỏe xưa nay cũng tốt, tỉnh lại thấy khỏe khoắn hẳn, đầu không nóng nữa, vừa ngồi dậy thì ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức.

Trương Thắng đi xuống lầu, thấy một bóng người đeo tạp dề, đang vui vẻ xào nấu, y khoanh tay dựa vào tường, thời khắc đó, có cảm giác không tên như dóng nước ấm lặng lẽ chảy khắp toàn thân.

- Á, hết cả hồn, ghét thế, đi lại không phát ra chút tiếng động cho người ta biết, bệnh khỏe rồi chứ?

Tần Nhược Lan tình cờ quay đầu, nhìn thấy y thì giật nảy mình, hầm hầm đi tới lấy mu bàn tay đặt lên trán y:

- Vẫn sốt đấy.

Trương Thắng cười, cầm tay cô hôn nhẹ:

- Cô ngốc, em nghịch nước lạnh, tất nhiên sờ vào anh thấy nóng.

- Ai nghịch nước lạnh, người ta có phải trẻ con đâu.

Tần Nhược Lan dùng trán cụng nhẹ đầu y một cái:

https://thuviensach.vn

- Anh đợi chút, em làm ít thức ăn, đang hâm lại, để nóng ăn cho ngon.

- Ừ.

Trương Thắng đi theo, vòng tay ôm eo cô:

- Ghét, ra phòng khách ngồi.

Tần Nhược Lan dùng mông huých y:

- Đứng còn không vững mà còn nghĩ tới chuyện đó.

Trương Thắng lần này rất nghe lời ra ghế sô pha ngồi xuống, mắt chăm chú nhìn Tần Nhược Lan đi lại trong bếp, lát sau cô rửa tay cởi tạp dề đi ra, nói:

- Ừm, sáu giờ rồi, anh kiên nhẫn đợi thêm một tiếng nữa thôi.

- Ngồi xuống đây với anh.

- Chà, còn sức không vậy ông chủ lớn.

Tần Nhược Lan ngồi dựa vào lòng y:

- Hết sức rồi, người vẫn còn hơi uể oải.

Trương Thắng ôm lấy cô, cúi đầu ghé vào cổ Tần Nhược Lan hit hà:

- Không làm được gì còn không buông người ta ra.

Trương Thắng rất thích cảm giác nhẹ nhàng êm ấm này, càng ôm chặt hơn:

- Không buông, anh hết sức thì cho em ở trên.

- Mơ đi, anh lợi hại như thế, còn chẳng làm em mệt chết.

https://thuviensach.vn

Hai người cứ vậy dựa vào nhau thủ thì tâm tình, TV bật đấy nhưng xem cái được cái không, chẳng quan trọng, cả hai đều tìm kiếm không khí êm đềm hiếm hoi này, trước đó nếu ở nhà, bọn họ chỉ làm duy nhất một việc thôi.

- Thắng, chuyện thực sự được giải quyết rồi sao, nếu không để em bảo đám Tiêu Tử, Lý Nhĩ giúp, cha em cũng có chút quan hệ.

Trương Thắng dứt khoát lắc đầu:

- Đừng, anh tự giải quyết được, không giải quyết được cũng sẽ cố không nhờ tới bạn bè, sự việc Trương Nhị Đản can hệ nghiêm trọng, ai dính vào là người đó xui xẻo.

- Anh đó...

Tần Nhược Lan thở dài:

- May là chuyện cũng yên rồi, thêm vài ngày nữa anh tự cho mình nghỉ phép đi, em cùng anh xuống phía nam du lịch ngắm cảnh, có lợi cho anh, em thấy anh căng thẳng quá rồi, nên thả lỏng.

- Đi đâu?

Trương Thắng đưa tay nghịch mái tóc cô:

- Cảnh đẹp nhất trên đời ở ngay bên cạnh rồi, có sơn có thủy, nhìn cả đời không biết chán.

Lần đầu tiên nghe Trương Thắng nói câu ngọt ngào như vậy, Tần Nhược Lan quay sang, háo hức hỏi:

- Thật không?

- Thật.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Lan thưởng cho y một nụ hôn thật ngọt.

.....

Giả Cổ Văn ngồi dưới một ngọn đèn bàn, tay cầm bút máy mạ vàng, mày nhíu chặt, nghiêm túc, trang trọng, giống như lần đầu viết đơn xin vào đảng, khi đó ông ta là thanh niên nhiệt huyết mới hai mươi.

Lại hít thêm một hơi thuốc lá, khói lởn vởn như ma quỷ, Giả Cổ Văn xé tờ giấy viết một nửa đi, đặt bút viết lại:

- Kính gửi lãnh đạo tỉnh ủy, cám ơn ngài đã bỏ thời gian bận rộn đọc lá thư này. Vì lo sợ báo thù, tôi phải dùng biện pháp nặc danh tố cáo, nhưng hãy tin tôi, điều tôi trình bày là sự thật, tôi lấy thân phận một đảng viên có 24 năm tuổi đảng, trịnh trọng đảm bảo mỗi điều tôi viết ra là sự thực.

Tôi mang tâm tình vô cùng căm phẫn viết lá thư này, tôi tố cáo chủ nhiệm ủy ban quản lý khu khai phát Ngưu Mãn Thương phạm tội tham ô hối lộ, bảo che Trương Thắng tổng giám đốc cty tài chính Bảo Nguyên kinh doanh phi pháp, đăng ký đầu tư giả mạo..."

Bức thứ này ông ta đã cân nhắc suốt một tuần, viết đi viết lại không biết bao nhiêu lần, tới hôm nay mới hài lòng, viết xong đọc lại một lượt, nhếch mép cười nham hiểm...

Trương Nhị Đản bị bắt, tội danh công bố ra ngoài là gian dâm với trẻ em.

Cho dù những cô gái kia đều vì bị lợi ích dụ dỗ, tham hư vinh mà tình nguyện quan hệ với Trương Nhị Đản, nhưng vì tuổi tác quá nhỏ, nên về mặt pháp luật ông ta vẫn phạm tội. Chỉ là với sức ảnh hưởng và quan hệ của Trương Nhị Đản, chỉ việc này thôi không đủ khiến cơ quan cảnh sát nhanh chóng bắt giữ, ông ta bị bắt là có nhiều nguyên do, có bối cảnh lớn phía sau, nên từ lúc bố trí tới báo cáo phê duyệt và chấp hành, ông ta không hề hay biết.

https://thuviensach.vn

Sau khi Trương Nhị Đản bị bắt, bại lộ một loạt vấn đề, công ty thế chấp vay vốn trùng lặp, huy động vốn phi pháp, tham ô hối lộ, trốn thuế, khiến đế quốc Bảo Nguyên của ông ta sụp đổ toàn diện.

Vấn đề của tập đoàn Bảo Nguyên không cách nào sửa chữa được, nhân vật lớn trước kia chỉ thị bắt Trương Nhị Đản từ sau màn bước ra sân khấu, là tín hiệu cuộc đấu đá ngầm giữa thế lực chính trị đã thành công khai, Trương Nhị Đản là trọng điểm của cuộc tranh đấu chính trị này.

Phe trước kia toàn lực nâng đỡ và quan hệ mật thiết với Trương Nhị Đản rơi vào thế bị động, từng bước lùi về thủ, cố gắng giảm thiểu thiệt hại. Giả Cổ Văn thấy thời cơ đã chín muồi, lúc này không hạ gục Trương Thắng còn đợi bao giờ?

Sở Văn Lâu kích động mọi người tới Cty tài chính Bảo Nguyên làm loạn cũng là do Giả Cổ Văn giật giây đằng sau.

Giả Cổ Văn cười gằn:

- Lần này, chụp cho mày tội danh không thể chối cãi, Trương Thắng à Trương Thắng, để xem ai dám, ai bao che được mày nữa.

.....

Trương Thắng ngồi trên ghế sô pha uống canh, đáng lẽ là phải ăn trong bếp, có bàn ăn lớn, nhưng Tần nhị tiểu thư hôm nay thích làm nha hoàn, bắt Trương Thắng ngồi yên, để mình phục vụ, cơm bưng nước rót tới tận miệng:

- Ngon không?

- Ừ, ngon lắm.

Tần Nhược Lan mặt đầy thỏa mãn, giọng ôn nhu như nước:

https://thuviensach.vn

- Vậy uống thêm một chút đi, nếu anh thích, em thường xuyên làm cho anh.

- Có người hầu hạ thật là hạnh phúc.

- Nhìn anh mệt mỏi thành ra như thế, em không thương anh thì ai thương? Bây giờ biết em chỗ tốt của em rồi chứ?

- Ừ, biết rồi, Tần nhị tiểu thư là cô nương tốt nhất.

Tần Nhược Lan ngồi xuống đối diện, chống cằm nhìn y, hỏi câu mà cô thích nhất:

- Vậy có yêu em không?

- Yêu.

- Có phải yêu nhất không?

Tần Nhược Lan vừa nói ra đã biết mình lỡ lời, đụng vào chuyện kỵ húy của Trương Thắng, vội nói thật nhanh lấp liếm:

- Đương nhiên không phải rồi, anh còn có cha mẹ này, em trai này, đó là người thân nhất của anh...

" Cạch!"

Trương Thắng đặt khẽ cái bát xuống bàn thủy tinh, động tác bình thường, âm thanh phát ra không lớn, nhưng làm Tần Nhược Lan giật mình, nơm nớp nhìn Trương Thắng, chỉ sợ y nổi giận.

- Em cho anh một chút thời gian được không? Vì sao cứ dồn ép anh như vậy, không phải anh đã ở bên em rồi sao?

https://thuviensach.vn

Trương Thắng không quát tháo, chỉ là giọng nói vô cùng chán ngán mỏi mệt:

Câu này vừa nói ra, trong phòng im phăng phắc, im lặng tới đáng sợ, Tần Nhược Lan mới đầu là sợ, sau đó thấy tủi thân, rồi tính khí tiểu thư được chiều chuộng quen trỗi dậy:

- Có phải anh thấy em không biết tiến lui, anh thấy em không như trước, chỉ cần anh chịu nói với em, cười với em một cái là thỏa mãn, anh thấy em ngày càng tham lam, ngày càng đòi hỏi quá đáng rồi không?

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Tiểu Tình Lữ Ác Chiến (2)

Trương Thắng không muốn tranh cãi, khổ não lắc đầu:

- Anh không có ý đó.

- Anh có!

- Anh bảo không mà.

- Anh nói dối, vì sao em lại luôn bận lòng chuyện ấy như thế? Vì sao em muốn được anh nói yêu em? Vì em quan tâm tới anh, em yêu anh, anh có yêu em không là điều vô cùng quan trọng với em.. Nhưng, nhưng, em lại không thể chạm vào trái tim anh.

Tần Nhược Lan nói tới đó đã khóc ướt đẫm mặt, vẫn cố nén không khóc ra tiếng, hai bờ vai run rẩy, người cũng run theo, chứng tỏ đang cố áp chế rất lớn:

- Từ nhỏ tới lớn số lần em khóc cộng lại không nhiều bằng khóc vì anh, em theo anh, không đòi hỏi gì, chỉ mong một câu thừa nhận của anh, chỉ muốn anh nói yêu em, vì sao trong miệng anh nỏi ra lúc nào cũng khó khăn như vậy?

- Rốt cuộc em muốn gì? Anh thừa nhận bao lần rồi, nói yêu em bao lần rồi, anh cũng sãn sàng tiếp nhận em, còn chưa đủ sao? Tại sao em cưỡng ép anh phải xóa bỏ đi mọi tình cảm trước kia, tại sao em cứ ép anh phải nói dối?

https://thuviensach.vn

Trương Thắng đứng lên quay đi, không kiềm chế được nữa nhưng không muốn để Tần Nhược Lan thấy mình tức giận, không muốn nhìn cô khóc lóc, khác với Tần Nhược Lan bản tính hướng ngoại, có tâm sự gì là thể hiện hết ra, y là người sống cực kỳ hướng nội, cô độc, từ bé ít bạn bè, tới cả với cha mẹ cũng không quá thân thiết, có chuyện gì luôn dấu trong lòng, lặng lẽ tìm một chỗ liếm láp vết thương. Nhưng Tần Nhược Lan suốt ngày truy hỏi y, mỗi lần như thế không khác gì làm vết thương kia lại rách ra, làm nó không thể lành lại:

- Cho dù là vợ chồng cũng có không gian riêng, em không cho anh chút thời gian được sao, không cho anh để lại chút không gian riêng mình được sao?

Tần Nhược Lan đứng phắt dậy, gào lên:

- Anh là đồ ích kỷ, thực ra trong lòng anh rất hận em đúng không? Đó là tâm bệnh của anh, nếu em không tìm anh uống rượu, không chuốc say anh, thì bây giờ anh đang hưởng thụ cuộc sống hôn nhân ôn nhu ngọt ngào với Tiểu Lộ, đúng không? Đó là sự thực, vì sao anh phủ nhận? Anh hận em, nhưng em không hận anh, đó là lời thật lòng, dó là lỗi của em, hoặc, chẳng ai có lỗi, nhưng em không hận anh, em yêu anh Trương Thắng, yêu hơn bất kỳ ai.

Điều cuối cùng Trương Thắng muốn nghe lúc này là chuyện liên quan tới Tiểu Lộ, nói lớn:

- Anh không hề hận em, chuyện giữa anh và Tiểu Lộ do rất nhiều nguyên nhân gây ra, đừng dày vò anh nữa, đừng nhắc tới cô ấy.

Mắt Tần Nhược Lan sắc như dao:

- Anh có, Trương Thắng, anh có hận em, chỉ là bản thân anh không nhận ra thôi, vì thế anh mới không tiếp nhận em.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng tức tới đi vòng vòng, giọng mỗi lúc một lớn, lòng ấm ức vô kể:

- Đừng tự suy diễn mọi điều rồi tự cho mình là đúng được không? Cô ấy như thế, em cũng thế... Sao cứ làm quá mọi thứ lên, tại sao vừa rồi đang êm đẹp, em lại tự nhiên kiếm chuyện?

- Vì chúng ta đã tới ngày hôm nay, em muốn biết anh có yêu em không, có chấp nhận em không?

Tần Nhược Lan không thua kém:

- Sao anh không thống khoái nói một câu đi? Do do dự dự, anh có phải là nam nhân không?

Trương Thắng cực kỳ khó chịu,:

- Nói gì? Nói với em vết thương lòng của anh chưa lành, anh cần thời gian tĩnh lặng để quên đi, nói như thế em sẽ cho rằng anh thẳng thắn rồi vui vẻ à, nói thế mới là nam nhân à? Hay là muốn anh nói trước nay chỉ yêu em, chưa bao giờ yêu ai khác, em là mạng sống của anh? Như thế em sẽ vui sao? Em theo anh thì suốt ngày phải lấy nước mắt rửa mặt sao? Còn anh, anh và Tiểu Lộ quen nhau bao năm, số lần cãi nhau còn không bằng một tháng ở với em.

- Anh... Anh là thứ khốn kiếp.

Tần Nhược Lan vơ ngay cái bát trên bàn ném thẳng vảo Trương Thắng, y lách mình, cái bát chạm vào tường, vỡ tan nát, Tần Nhược Lan chưa thôi, tiếp tục vơ cái gì ném cái đó, cầm cả cái ghế lên:

- Đồ khốn, có phải em không dịu dàng bằng cô ấy, em không hiểu chuyện như cô ấy, em vô dụng...

https://thuviensach.vn

Trương Thắng xông tới, ôm lấy Trần Nhược Lan, ngăn không cho cô đập phá, nhưng Tần Nhược Lan theo chị mình học võ, bất kể đấu kỹ xảo hay sức lực, đối phó với Trương Thắng không thành vấn đề, nắm lấy tay y, định dùng đòn judo quật y xuống đất, khi nhấc y lên không rồi, cuối cùng vẫn kìm được, cơn giận chưa nguôi, cúi đầu ngoạm tay y một cái.

- Á!

Trương Thắng hét lớn rụt tay lại, chỉ thấy mu bàn tay có hai hàng dấu răng chỉnh tề:

- Em điên rồi sao? Nếu em còn gây chuyện nữa thì cút đi.

- Đồ khốn!

Tần Nhược Lan nghe vậy nhào tới như con hổ cái:

Trương Thắng không đánh lại, chỉ giơ tay che chắn mấy cái, rồi lảo đảo bỏ chạy:

- Được, em không cút thì anh cút, em cứ ở chỗ này đi.

"Rầm!" Cửa nhà đóng lại, bên trong truyền ra tiếng gào xé gan của Tần Nhược Lan:

- Anh có gan thì đừng về nữa, vĩnh viễn đừng về nữa.

Lại một tiếng động lớn, TV đem bán đồng nát luôn rồi.

Trương Thắng mặc sơ mi, đi dép lê, đứng giữa phố đầu xuân run lẩy bẩy, ví tiền chìa khóa đều ở trong áo khoác, nhưng y thực sự không muốn quay lại nữa, đành bắt taxi tới công ty.

…..

https://thuviensach.vn

Cuộc chiến tranh lạnh giữa đôi tiểu tình lữ lần này rất dài.

Chẳng mấy chốc Trương Thắng thông qua vài quan hệ biết được có người tố cáo mình, thành phố đã lập tổ chuyên án bí mật điều tra, vốn y không thể nắm được loại tin tức này, nhưng bây giờ trên tỉnh đấu tranh dữ dội, bí mật chỉ là với người thường thôi, giờ bọn họ đang so kè thực lực công khai, tranh giành nhau thời gian và thời cơ, không cần tới âm mưu quỷ kế gì nữa. Người không muốn Trương Thắng ngã tất nhiên tìm cách thông báo cho y, để y chuẩn bị.

Trương Thắng giờ mới biết trước kia Từ Hải Sinh đầu tư nước ngoài rồi rút đi, bị coi là phạm pháp, mà tất cả làm trên danh nghĩa tổng giám đốc y, không khỏi thầm thất kinh, khi đó công ty mọc lên như nấm sau mưa, chỉ cần kinh doanh không thành vấn đề thì chả ai truy cứu, nhưng bây giờ vụ án tập đoàn Bảo Nguyên thành hố đen xoay tròn, một số kẻ đang mở rộng vòng xoáy của nó.

Thành phố có chỗ dựa trên tỉnh, tỉnh có nanh vuốt ở thành phố, lấy vụ án tập đoàn Bảo Nguyên làm cớ muốn phân chia lại quyền lực.

Trong cuộc đấu tranh lớn này, bản thân vụ án vớ vẩn của y chả đáng gì, chỉ là thứ đạo cụ, có thể hi sinh vứt bỏ, chính vì thế y biết tình thế của mình nguy ngập rồi, vì y đi lại quá gần gũi với Trương Nhị Đản.

Trương Thắng khẩn trương, muốn tìm người bạn luật sư thỉnh giáo, nhưng em gái di động rất lạ, chỉ có cô gọi tới, còn y gọi rất ít khi được, thường xuyên tắt máy, Trương Thắng liền thuê luật sư cố vấn, thỉnh giáo cách ứng phó.

Cuối cùng theo kiến nghị của luật sư, định ra hai phương án, một là liên hệ với Từ Hải Sinh, chuyện này do ông ta làm, quy trình trò chơi thao tác vốn, ông ta rõ hơn ai hết, vấn đề này phải do ông ta bịt lại. Hai là muốn ông

https://thuviensach.vn

ta lập tức trả lại khoàn tiền vay, dùng số tiền này lấp vào coi như khoản đầu tư hải ngoại ban đầu.

Cuộc điện thoại giữa Trương Thắng và Từ Hải Sinh diễn ra suốt một tiếng đồng hồ, sau khi y trình bày tình hình thì chủ yếu là nghe Từ Hải Sinh nói.

Chung Tình ngồi bên cạnh, cô không nghe thấy Từ Hải Sinh nói gì, chỉ thấy sắc mặt Trương Thắng càng lúc càng khó coi, cuối cùng tay cầm điện thoại cũng run rẩy, đợi y bỏ điện thoại xuống, vội hỏi:

- Sao rồi?

Trương Thắng hạ mí mắt xuống, cười một tiếng lớn không rõ hàm ý:

- Tuyết trước cửa nhà ai nhà nấy dọn.

- Tên súc sinh đó chuồn rồi sao?

- Ông ta nói, trên giang hồ không có bạn bè, ha ha ha....

- Tôi đã nói rồi, ông ta không đáng t...

Chưa nói hết câu, Chung Tình rất thông minh nuốt lại, bình tĩnh hỏi:

- Chúng ta không thể ngồi yên đợi xẻo thịt, làm được bao nhiêu hay bấy nhiêu, công ty này là tâm huyết của chúng ta, không thể để nó sụp đổ.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Ái Tình, Sự Nghiệp Khó Vẹn Toàn

Trương Thắng hít thật sâu mấy hơi, ép bản thân thật bình tĩnh, giờ không phải là lúc buồn bã hay thất vọng, giờ mới là lúc cần lý trí nhất, quay sang nhìn Chung Tình chằm chằm.

Chung Tình bị y nhìn tới sởn gai ốc, bất giác lùi lại:

- Giám đốc, nhìn tôi làm gì?

Trương Thắng nói từng chữ một:

- Tôi đã dự phòng lâu rồi, từ hồi chị phát hiện ra tài chính rối loạn của tổng công ty, tôi đã đọc rất nhiều tài liệu kinh tế pháp luật, chợ thủy sản và kho lạnh của chúng ta đều là công ty con, hạch toán độc lập, tự chịu lỗ lãi, như thế dù tổng công ty dù có dính vào kiện cáo gì, cũng không thể do công ty con gánh, giờ cần làm triệt để hơn nữa.

- Làm thế nào?

- Mấy công ty này chủ tịch là tôi, do tôi đầu tư toàn bộ vốn, đó là chỗ nguy hiểm nhất, giờ nhân lúc tôi còn chưa sao, lập tức chuyển pháp nhân, phân cổ phần, do chị và anh Quách, Hắc Tử làm giám đốc công ty.

Chung Tình nhíu mày:

- Nhưng họ Từ kia là cổ đông lớn nhất, ông ta không đồng ý thì sao có thể làm được.

https://thuviensach.vn

- Từ Hải Sinh không chịu trả tiền cho chúng ta, ông ta đã biết mọi chuyện rồi, cho nên ông ta lấy cổ phần thế chấp thay tiền, loại bỏ toàn bộ quan hệ với tôi rồi.

Chung Tình mặt trắng bệch, điều này tức là mọi điều ông ta làm sẽ do Trương Thắng gánh.

- Như vậy, hiện tôi nắm 90% cổ phần công ty, có quyền ra quyết định chia tách. Mọi người phục vụ trong công ty lâu như vậy, không thể không có gì, tôi lấy danh nghĩa thưởng cổ phần, sau đó lại lấy danh nghĩa vì công ty con gánh một phần khoản vay cho tổng công ty, tôi lại cấp cho mọi người thêm cổ phần, để mọi người nắm quyền khống chế cổ phần, tôi chỉ giữ lại một phần nhỏ, như thế một khi tổng công ty không còn, cũng...

Chung Tình hiểu ra ngay kế hoạch của Trương Thắng, phản đối:

- Không được, làm thế chẳng phải chia cắt tài sản của giám đốc sao?

- Chỉ như thế mới giữ lại được sản nghiệp của tôi, tôi không muốn tất cả những thứ tôi vất vả xây dựng tan thành mây khói, không còn lại chút gì. Từ Hải Sinh là người cực kỳ nhạy bén, ông ta đã trốn rồi, ắt chuyện không hề đơn giản.

- Làm gì to chuyện tới mức đấy, Bảo Nguyên chỉ có 10% cổ phần ở công ty, chúng ta không có nghĩa vụ trả nợ cho họ. Hơn nữa dù tội tự ý rút tài chính thành lập, cũng không có lý nào lấy công ty ra trả nợ.

Trương Thắng cười lạnh:

- Chị đang nói tới luật pháp, còn tôi nói tới chính trị, lập tức làm đi.

Có di động gọi tới, thấy số Tần Nhược Lan, y tắt ngay:

- Đừng chần chừ nữa, chúng ta không có thời gian đâ.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau Quách Y Tinh và Hắc Tử cũng tới văn phòng Trương Thắng.

- Tính tới tình huống xấu nhất thì Cty tài chính Bảo Nguyên này không giữ nổi nữa, khi đó thông qua mọi người, tôi còn có thể giữ lại phần thực nghiệp, đây luôn là trọng tâm của tôi từ lúc thành lập công ty, nên nó mới thực sự là chính công ty này, tổng công ty có vấn đề, tất nhiên công ty con sẽ gặp khó khăn, tôi mong mọi người trụ vững.

Đây không phải là lúc diễn kịch bi tình nữa, Chung Tình cũng nhanh chóng chấp nhận tình hình, tính toán sao cho có lợi nhất:

- Còn công ty khai phát địa ốc nữa, đợi văn kiện do Từ Hải Sinh truyền tới, sẽ thuộc về giám đốc, tôi có thể thông qua vài thủ đoạn hành chính, tách lấy phần tài sản sạch nhất cho chúng ta.

Trương Thắng lắc đầu, giọng quyết tuyệt không cho bàn cãi:

- Không được, không nên quá tham lam, một là chị không nên phân tán tinh lực, hai là tôi phải để lại một miếng thịt béo cho người ta phân chia chứ, nếu rút rỗng cái tổng công ty này bọn chúng sẽ trút giận lên ba người. Để lại công ty khai phát địa ốc, đồng sinh cộng tử với tôi đi, trong mắt tôi kho lạnh, chợ hải sản mới là vốn liếng, là con gà để đẻ trứng.

Tất cả tiến hành với hiệu suất nhanh nhất, Trương Thắng không ôm chút hi vọng nào cả, y biết mình sẽ sớm bị hạn chế tự do và quyền lợi, đợi tới lúc đó mới ứng phó thì chuyện gì cũng đã muộn.

Bỗng dưng thành ông chủ, Quách Y Tinh còn đỡ, với quan hệ giữa hắn và Trương Thắng, hiểu ngầm với nhau là được. Hắc Tử hưng phấn mặt đỏ bừng, vỗ ngực đảm bảo sẽ khiến lò mổ ngày càng lớn mạnh.

Trương Thắng chỉ cười nhẹ, hàng loạt biến cố dồn dập trong thời gian ngắn, y cảm thấy mình kiệt sức rồi, cả tinh thần lẫn thể xác.

https://thuviensach.vn

**** ****

Mọi người đi lo việc của mình rồi, Trương Thắng lại gọi luật sư tới tham khảo vấn đề pháp lý, tới khi không còn lỗ hổng nào nữa mới yên tâm, tiễn luật sư đi, cầm điện thoại gọi lại cho Tân Nhược Lan, nhưng cô tắt máy, liền chuyển sang gọi cho Lý Hạo Thăng.

- Hạo Thăng, cậu đang ở đâu vậy?

- Chuyện gì?

Lý Hạo Thăng ngữ khí rất bất thiện:

- Cậu biết Nhược Lan ở đâu không, tôi có việc...

- Chị ấy không muốn gặp anh.

Trương Thắng hiểu ra:

- Vậy là cậu biết rồi.

- Biết? Biết cái gì?

Ngữ khí Lý Hạo Thăng rất quá khích:

- Tôi không biết gì hết, chị ấy vốn nói không đi nước ngoài nữa, giờ lại muốn đi, chú tôi lại nhờ người làm hộ chiếu. Trương Thắng, tính tình chị tôi ra sao, tôi biết rất rõ, tuy đành hanh đanh đá một chút, nhưng tốt với ai thì tới mức khỏi phải nói, chị ấy lớn như vậy mới chỉ yêu duy nhất mình anh, anh làm chị ấy giận tới...

- Hạo Thăng, cậu nghe tôi nói đã.

- Anh còn muốn nói cái gì? Chị ấy vốn thế nào, bây giờ ra sao, gầy tới hai má hõm lại rồi, cả mặt chỉ thấy đôi mắt nữa thôi, gió thổi một cái cũng

https://thuviensach.vn

ngã được, chuyện hai người tôi không hỏi tới, nhưng xin anh, đừng hành hạ chị tôi nữa.

- Con mẹ nó, câm họng lại, cô ấy đang ở đâu?

Trương Thắng không kìm được lửa giận, đập bàn rống lên:

Lý Hạo Thăng im lặng một lúc, rốt cuộc cũng nói:

- Sân bay, chuyến 1070, 4 giờ 20 phút cất cánh.

Trương Thắng xem đồng hồ, giật áo khoác, lái xe như bay.

Dọc đường đi, tim đập như sấm cuộn, tay chân giá băng, đầu óc không còn suy nghĩ được gì.

- Các vị hành khách chú ý, chuyến bay quốc tế C 1070 bắt đầu kiểm tra vé lên máy bay, xin mời tới cửa đăng ký số 5...

Tần Nhược Lan xách vali đứng lên, cô không cho bất kỳ một ai đi tiễn mình, mọi người đã chia tay ở nhà trước khi lên taxi rồi, cũng không cho Lý Hạo Thăng nói cho Trương Thắng, nhưng đi vài bước, vẫn không kìm lòng được quay đầu nhìn.

" Lúc không có anh, em lưu luyến không muốn đi, lúc em tưởng rằng mình có anh rồi, chúng ta lại càng xa nhau, rốt cuộc em vẫn phải đi, tất cả chỉ là một giấc mơ."

Đưa vé máy bay, nhận lại, Tần Nhược Lan bước đi như cỗ máy không cảm xúc.

" Thắng, anh vì Tiểu Lộ đợi bên đường suốt một trăm ngày, nhưng không thèm gọi cho em một cú điện thoại, em ở lại còn ý nghĩa gì nữa đây? Em đâu cần gì nhiều nhặn, anh đối xử với em tốt bằng nửa cô ấy, em cũng thỏa mãn..."

https://thuviensach.vn

Trương Thắng xông vào đại sảnh sân bay, mồ hôi đầm đìa, nhìn đồng hồ, đã 4h25.

- Đồng chí, chuyến bay 1070 đã bay chưa, tôi có chuyện gấp.

Gân xanh trên trán Trương Thắng nổi hết lên, nhân viên sân bay nhìn bộ dạng y như vậy, chỉ vào bảng điện tử:

- Anh tới muộn rồi, đã bay 5 phút.

- 5 phút, chỉ 5 phút... Lúc cần đúng giờ thì toàn chậm, lúc cần chậm thì đúng giờ như thế làm cái gì? Làm cái gì?

Trương Thắng lẩm bẩm, đột nhiên cười lớn:

- Ha ha ha, cũng tốt, em đi cũng tốt, chúc may mắn, ở lại làm gì, để vào tù thăm anh à, ha ha ha ha.....

Cô nhân viên nhìn Trương Thắng cười như điên dại, lén lút cầm điện thoại lên gọi bảo vệ.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Cuộc Đời Như Giấc Mộng

Buổi tối Trương Thắng rời ngôi nhà ở vườn Hoa Hồng, nơi này từng được y và Tiểu Lộ gây dựng thành tổ ấm hạnh phúc, nhưng y lại phản bội Tiểu Lộ ngay chính nơi này, khiến cô tuyệt tình rời đi. Rồi tại nơi này, y đẩy Tần Nhược Lan ra khỏi vòng tay mình.

Bên trong rất sạch sẽ.

Hôm đó y bỏ đi, không lấy cả áo khoác lẫn di động, ví tiền, sáng hôm sau quay lại, tất cả tan hoang, y lấy đồ xong cũng không buồn thu dọn.

Lần này tới, nhà sạch bong không một hạt bụi, hẳn Tần Nhược Lan bình tĩnh quay lại đây dọn dẹp, cô ấy chắc là muốn gương vỡ lại lành.

Hôm qua cuộc điện thoại kia gọi tới, Trương Thắng đang bàn chuyện quan trọng không nghe, tạo hóa trêu người, thi thoảng anh chế giễu cuộc sống một chút chẳng sao, cuộc sống chế giễu anh một lần rồi, kết quả vô cùng thê thảm.

Trương Thắng nghĩ lại tất cả chuyện xảy ra thời gian qua, thực sự là dở khóc dở cười, đi khắp nhà một lượt, vẫn còn đó bộ chăn đệm tân hôn, vẫn còn khung tranh chờ ảnh cưới, ảnh y và Tiểu Lộ ôm nhau hạnh phúc, mọi thứ trong căn nhà này nhìn chỗ nào cũng thấy hình bóng của Tiểu Lộ, nhưng không có bất kỳ thứ gì cho thấy còn có một cô gái khác, không phải Tần Nhược Lan mang đi, mà vốn không có gì cả, Trương Thắng thấy mình thực sự đã đối xử bất công với Tần Nhược Lan rồi, nhưng giờ tất cả đều đã muộn, y đóng cửa bước ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Cách tiểu khu Hoa Hồng không xa có một tiệm cắt tóc, mấy cô gái mặt mũi xinh xắn đánh giá nam nhân này, mặc sơ mi trắng, áo len, không có áo khoác, giống như đi tản bộ, không phải khách hàng, thế là họ quay đầu đi.

Một chàng trai trên 20 đạp chiếc xe cũ kỹ đi ngang qua, bộ dạn hắn giống hệt Trương Thắng hai năm trước, công nhân bình thường mặc áo sơ mi giá rẻ, ăn bát mỳ giá 5 đồng.

Nhìn bóng lưng người đó, Trương Thắng mỉm cười, nụ cười thực sự hiếm hoi không cần phải cố gắng, tâm tình đột nhiên quay trở lại thời đó, vừa huýt sáo vừa hát:

- Giống như gió xuân, giống như tơ mềm mại, mùa xuân tới...

Trương Thắng đi vòng quanh, gặp hàng bánh bao, mua hai cái, lột vỏ ăn mỗi nhân, làm một cốc sữa đậu nóng, sau đó thong thả đi về nhà, vừa tới dưới lầu vừa vặn gặp hai cảnh sát đi xuống.

Một cảnh sát giật mình, cầm tờ giấy trong tay lên nhìn, nghiêm mặt hỏi:

- Anh là Trương Thắng?

Hai năm trước khi vay vốn mua mảnh đất kia, Trương Thắng đã không ít lần nằm mơ thấy cảnh này, lần nào y cũng toát mồ hôi tỉnh dậy, nhưng bây giờ y khác lúc đó nhiều lắm, họ nhanh hơn y nghĩ, gật đầu:

- Đúng, là tôi đây.

- Anh bị hiềm nghi hối lộ, rút tiền đầu tư, mời đi theo chúng tôi một chuyến.

Mạch Hiểu Tề cũng bị bắt như vậy, lúc đó nhiều cảnh sát hơn, lúc đó Tiểu Lộ phải chứng kiến ngay trong ngày đính hôn của mình, bây giờ cô ấy

https://thuviensach.vn

không phải chứng kiến cảnh tương tự lần thứ hai, con mắt chọn nam nhân của em thật kém đó Tiểu Lộ, Trương Thắng mỉm cười hỏi:

- Tôi có bị còng tay không?

- Không cần, chúng tôi chỉ mời anh về đồn để tìm hiểu sự việc.

Trương Thắng không ngây thơ như vậy, lấy điếu thuốc ra châm lửa hút:

- Không phải tôi keo kiệt đâu, nhưng tôi đoán dù có mời các anh cũng không hút phải không?

Hai viên cảnh sát nhìn nhau, bọn họ chưa bao giờ gặp phải nghi phạm nào lịch sự như vậy, thầm nghĩ tội phạm trí thức đúng là khác biệt với loại tội phạm thông thường, một người tiếp tục dùng giọng điệu công việc, máy móc nói:

- Trong quá trình điều tra, anh sẽ bị hạn chế liên lạc, chúng tôi sẽ giúp anh thông báo với người nhà, để họ mang cho anh vật dụng cần thiết...

*** ***

Chung Tình gọi liền mười mấy cuộc điện thoại, nhưng Trương Thắng không nhận máy, cô liền biết có chuyện rồi, cảnh sát tới công ty trước, không gặp y, mới tới chỗ ở.

Không còn cách nào khác, Chung Tình gọi vào số máy mà cô từng nghĩ cả đời không bao giờ dùng tới nó nữa.

- A lô, ai đấy?

Giọng nói uể oải của Từ Hải Sinh vang lên, bên cạnh còn có tiếng nói nũng nịu của con gái, là tiếng Nhật:

Chung Tình cố trấn tĩnh nói:

https://thuviensach.vn

- Trương Thắng bị bắt rồi.

- Cái gì?... À, giám đốc Chung phải không, ái dà, tôi đã fax toàn bộ văn kiện liên quan tới công ty rồi mà, hiện tôi và tài chính Bảo Nguyên đã không còn chút liên quan nào nữa.

Chung Tình nghiến răng:

- Trước kia chính anh đưa ra chủ ý nhờ người đăng ký tài chính hộ, sau đó rút tiền đi, Trương Thắng vì chuyện này mà bị bắt, nếu anh bịt lại sơ hở này...

Từ Hải Sinh không đóng kịch nữa, thở dài:

- Muộn rồi, bây giờ làm gì cũng không kịp nữa. Tình Nhi, nếu em gọi điện ôn lại chuyện cũ hai ta, anh hoan nghênh không kịp, còn nếu là chuyện khác, xin thứ lỗi, anh đang đi nghỉ chỉ nói chuyện gió trăng, công việc miễn bàn.

- Đồ vô sỉ.

- Chậc, xem ra trước kia anh đánh giá sai về em, có vẻ như em thực lòng với chú nhóc Trương Thắng đó đấy nhỉ? Ài, Trương Thắng đúng là vẫn chưa trưởng thành mà, không biết nhìn nữ nhân, trước là Tiểu Lộ, sau là cô bé y tá gì đó kia, bỏ qua đại mỹ nhân hết lòng vì mình ở ngay bên cạnh...

Chung Tình biết không còn hi vọng nhờ Từ Hải Sinh giúp nữa:

- Từ Hải Sinh, nếu Trương Thắng có chuyện gì, tôi sẽ không tha cho anh.

- Em làm gì nổi anh?

- Rồi anh sẽ biết.

Chung Tình cúp điện thoại sầm một cái:

https://thuviensach.vn

**** ****

Gió thổi lướt qua thành phố, hoa anh đào đã bắt đầu nở, màu hồng nhạt bắt đầu bao phủ nửa thành phố Quỳnh Hải, nhưng năm nay thiếu đi một đôi nam nữ ngắm hoa.

Trương Thắng bị dẫn đi ra đi vào, không biết qua bao nhiêu cơ cấu, cuối cùng y được đưa tới một nơi quen thuộc, cái trại tạm giam mà y từng đạp xe chở Tiểu Lộ tới thăm Mạch Hiểu Tề.

Lần này Trương Thắng tới bằng ô tô, y lặng lẽ ngồi đó nhìn cảnh sát mở cửa xe đi xuống làm thủ tục, mặt hoàn toàn vô cảm, chẳng biết đang nghĩ gì.

Một cảnh sát lấy thuốc lá ra đưa cho Trương Thắng, y lặng lẽ ngậm vào miệng, hơi nghiêng người tới châm lửa, phả ra từng vòng khói, nơi y sắp tới, thứ này có lẽ sẽ trở thành rất xa xỉ.

Rất lâu sau người làm thủ tục quay lại, cửa lớn mở ra, xe đi vào bên trong, lại bàn giao lần nữa mới đi vào khu giam giữ. Tường cao, dây thép gai, lính gác cầm súng cắm lưỡi lê, Trương Thắng cảm giác xuyên không quay về thời kỳ chiến tranh.

Y bị dẫn vào một văn phòng, lại đợi làm thủ tục, rồi một cảnh sát trại giam tới, hỏi:

- Sức khỏe thế nào, có bệnh truyền nhiễm gì không?

Trương Thắng lắc đầu, cảnh sát kia hất đầu:

- Vào đi.

Đó là gian phòng nhỏ, có hai người hoặc là phạm nhân hoặc là công nhân đi tới nói:

https://thuviensach.vn

- Cởi áo ra kiểm tra.

Sau này Trương Thắng mới biết hai tên này là tội phạm, đã bị tuyên án, nhưng thời hạn ngắn, không phải tội phạm nguy hiểm, nên cảnh sát dùng làm sai vặt miễn phí.

Trương Thắng lần lượt cởi giày da, thắt lưng, quần áo, tới khi hoàn toàn trần chuồng, hai tên tội phạm sờ mò nhìn từ trên xuống dưới kiểm tra, khiến y thấy nhục nhã vô cùng, giống như con gia súc mặc người ta giết mổ.

Tên cảnh sát ngồi sau bàn ghi chép từng món đồ một.

Quần áo giày dép của Trương Thắng đều là hàng hiệu, thứ nào cũng phải 1000 trở lên, tên tội phạm nhìn một lượt sáng mắt, thì thầm với viên cảnh sát, hắn làm bộ làm tịch hắng giọng, tên tội phạm len lén lấy giày của Trương Thắng đặt sang một bên.

Đợi y ký tên xong, viên cảnh sát mới nói tương đối ôn hòa:

- Lưu lại điện thoại trong nhà đi.

Một tên tội phạm nịnh bợ giải thích hộ:

- Để thông báo cho người nhà, mua cho cậu bàn chải khăn mặt với chăn màn, ngoài ra, thứ bảy chủ nhật chỉ cung cấp hai bữa ăn, nếu cậu không quen, bảo người nhà nộp tiền để được ăn thêm, hiểu chưa?

Trương Thắng không dám để lại số điện thoại cha mẹ, chuyện này trì hoãn được ngày nào hay ngày đó, không cần họ lo sợ hơn, vì thế liền viết số điện thoại Chung Tình vào.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Vào Chốn Lao Tù

Tiếp đó Trương Thắng được phát cho quần áo tù và dép lê, được nhận một bộ chăm màn mỏng dính, không biết bao nhiêu người từng dùng, mà không phải miễn phí đâu, viên cảnh sát nộp hộ y 50 đồng, Trương Thắng chợt nhớ, bằng đúng số tiền cái vỏ gối Tiểu Lộ mua, chăm gối đệm của y là một bộ, nhưng vỏ gối đôi Tiểu Lộ không thích lắm, nên bỏ tiền mua cái khác thay vào, giá là 50 đồng, y không khỏi sởn gai ốc, chẳng lẽ đây là báo ứng của mình?

Tên tội phạm nói nhỏ:

- Tiền này quản giáo trả hộ, khi nào gia đình gửi tiền nhớ trả.

Trương Thắng biết hắn là viên cảnh sát kia nể tình nuốt đôi giày đắt tiền của mình.

- Theo tôi.

Trương Thắng lặng lẽ đi theo viên cánh sát, trước lúc vào đây y còn khá bình tĩnh, đôi chút tự đắc vì hiếm ai vào tù với tâm thái “oai hùng” như thế, nhưng tới đây rồi, riêng nghe tiếng bước chân trong hành lang trống vắng đủ khiến người ta khiếp sợ.

Phạm nhân sau hàng rào sắt dùng đủ mọi ánh mắt đánh giá ma mới, giống đãm dã thú đang ước lượng con mồi.

Bước qua cửa trại, khiếp vía hãi hùng

https://thuviensach.vn

Hai cánh cửa tù, một lớn một nhỏ

Ba bữa cơm tù

Bốn bức tường cao.

Trương Thắng đưa mắt nhìn, một đại hán đen như than ngồi dựa vào bên phòng giam, vỗ đùi dụng giọng điệu chế nhạo hát rõ to, những tên phạm nhân khác cười hô hố gõ nhịp phụ họa.

Ngũ hồ tứ hải đều tới báo danh

Lục thân bất nhận, chỉ nhận quản giáo

Thất tình lục dục, toàn bộ bỏ đi

Tám điều quy định, đọc thuộc làu làu

Chín...

- Câm mồm.

Quản giáo quát một tiếng, tên tù nhân đó cười hì nịn bợ, rồi nháy mắt đều cáng với Trương Thắng.

Trương Thắng bấy giờ mới như hoàn hồn, phát hiện ra mình đang ở trại giam, những kẻ ở trong này đều là thứ rác rưởi, cặn bã mà trước kia xem TV y hay chửi rủa, bây giờ, y cũng là một trong số đó.

Dưới ánh đèn mờ mờ, từng đôi mắt như dã thú làm người ta không rét mà run.

Hai năm trước, y đánh liều nguy hiểm vào tù, nắm lấy cơ hội lớn nhất cuộc đời, lúc đó y nghĩ, chỉ thất bại mới phải vào tù, nhưng không ngờ rằng, mình lại vào tù khi thành công.

https://thuviensach.vn

Bị tên tù nhân kia cảm nhiễm, Trương Thắng ngửa mặt thở ra hơi dài, đột nhiên cười lớn:

- Nhất thiết hữu vi pháp,

Như mộng, huyễn, bào, ảnh,

Như lộ diệc như điện,

Ưng tác như thị quán.

*** Đây bài kệ trong kinh phật, là tiếng chuông cảnh tỉnh sự vô thường, thí chủ nào hiểu được là có duyên, khi nào vào tù nhớ đọc to lên, a di đà phật!

- Thành thật chút, đừng có gây chuyện ở đây.

Tên quản giáo thúc dùi cui cao su vào lưng Trương Thắng một cái:

Trương Thắng trời sinh ương ngạnh, vào chỗ này rồi, y càng bất chấp, càng đọc to hơn.

- Thằng này điên rồi! Sợ quá hóa điên mẹ nó rồi.

- Cơ mà nó đọc cái gì thế?

- Chắc là thơ Đường, đếch hiểu.

- Im đi!

Đám phạm nhân đang mỗi người một câu bình phẩm thì có người quát lớn:

- Tên đó là ai vậy?

https://thuviensach.vn

Tiếng quát phát ra từ gian phòng riêng, Trương Thắng chẳng quay đầu, không biết tên quản giáo đang định đánh mình vừa thu tay lại.

Dù là phòng riêng nhưng ở trong đó cũng vẫn là tội phạm, chỉ là trong phòng không ngờ có bàn, có đèn, người ngồi bên bàn không mặc áo tù, mà là áo ngủ đắt tiền, tuổi trên 40, nhưng trông ánh mắt có vẻ còn trẻ hơn. Tướng mạo không có gì nổi bật, song nho nhã, mang đậm mùi trí thức.

Tay trái hắn cầm tờ báo, tay phải cầm tách trà, trà trong vắt, màu vàng thuần, rõ ràng là thứ đắt tiền.

- Anh Văn...

Viên quản giáo trả lời:

- Vừa mới vào, phạm tội hối lộ cùng với rút vốn đầu tư.

Người kia miệng "ồ" một tiếng, nhưng không có âm thanh nào phát ra, phẩy tay.

"Tạch!" Cửa sắt một gian phòng mở ra.

- Vào đi.

Trương Thắng bị đẩy mạnh một cái, lảo đảo tiến về phía trước, ngẩng đầu lên thấy một bên lối đi hẹp, là cái giường cao nửa mét, có người ngồi người nằm, cổ từ từ nghiêng về phía y, chậm như bị rỉ sét, kẻ thì lười biếng ngồi dậy, kẻ giữ nguyên tư thế quái dị như la hán trong chùa, cả phòng âm u như động quỷ.

Là chín tên hay mười tên, Trương Thắng không đếm, cảm giác như bị đàn sói bao vây, y đứng nguyên tại cửa không nhúc nhích, "rầm" một tiếng, cửa sắt phía sau đóng lại làm y rùng mình.

- Vì sao vào đây?

https://thuviensach.vn

Tên ở phía cuối giường hỏi:

Không gian chưa tới 15 mét vuông, chen lấn tới gần 10 người, đã chật lắm rồi mà một mình tên đó chiếm một phần ba cái giường, thoải mái đủ dang chân dang tay cũng chẳng chạm ai.

- Lão đại hỏi mày đấy, bỏ đó xuống, tới trả lời.

Một tên ở gần tung chân đạp Trương Thắng.

Trương Thắng đi tới bên cạnh người kia, có tên khác quát:

- Ngồi xuống, mày không biết quy củ à?

Thấy y do dự, hắn nhảy lên đấm luôn một cú vào mạng sườn.

- Á.

Trương Thắng kêu một tiếng, gục xuống, cú đấm làm y không thở nổi:

- Mẹ nó, bất kể ngoài kia mày là ai, vào đây là phải giữ quy củ nơi này.

- Không được nôn ra, mày nôn bao nhiêu liếm sạch bấy nhiêu.

Trương Thắng ngồi trên mặt đất, cắn răng không cho mình nôn, từ từ ngẩng đầu lên, lão đại trông rất bình thường, bặm trợn, cơ bắp, một tên tội phạp điển hình, thở dốc mấy hơi, gọi khẽ:

- Đại ca.

- Tội gì?

Tên kia giọng kể cả:

- Tội phạm kinh tế.

https://thuviensach.vn

- Cụ thể?

- Hối lộ, rút bỏ vốn đầu tư.

- Rút gì? Vốn đầu tư?

Tên kia rõ ràng là chả hiểu gì, nhưng gật gù ra vẻ ta đây, tổng kết:

- Ra mày là ông chủ lớn, lần đầu vào đây phải không?

- Vâng.

- Tên.

- Em tên Trương Thắng, lần đầu tới đây, xin được đại ca chiếu cố.

Trương Thắng cắn răng cố gắng nhẫn nhục cung kính hết mức, tránh bị đòn, một cú đấm kia thôi đã nhanh chóng làm y tỉnh ngộ:

Lão đại cười khùng khục:

- Nơi này chẳng ai chiếu cố được ai hết, tự có chút nhãn lực sẽ bớt được phiền toái... Sau này gọi là tao là Chân ca, hôm nay muộn rồi, có quy củ gì mai sẽ nói cho mày, ngủ đi. Trên tường có thời gian biểu, trong vòng ba ngày đọc thuộc lòng cho tao.

- Vâng, cám ơn đại ca.

Trương Thắng không ngờ mình qua dễ như vậy, thật ra y gặp may, cách đó không lâu có một tên người mới bị chết do màn chào hỏi của đám tội phạm cũ cùng phòng, cho nên quản giáo thời gian này rất nghiêm.

Trương Thắng ôm chăn đệm đi tới phía ngoài cùng cái giường, nơi này có bức tường thấp, vừa tới nơi tức thì mùi khai thối nồng nặc xộc lên làm người ta buồn nôn, sau bức tường kia là nhà xí, còn lựa chọn nào đây,

https://thuviensach.vn

không dám cả nhíu mày, bò lên giường, tên bệnh cạnh nằm nhích sang bên nhường thêm chỗ.

Giường đất, nhưng rất sạch sẽ, phía dưới chỉ lót ít giấy, lạnh thấu xương, Trương Thắng cố gắng không đụng chạm vào tên kia, ngồi co ro trong góc, mùi bên cạnh không tài nào ngửi nổi.

Giường thật sự rất sạch, xem ra người quét dọn hàng ngày rất chăm chỉ.

- Tần Gia Thành.

Người quét dọn chính là tên râu ria nằm cạnh Trương Thắng, từ mai việc này thuộc về ma mới rồi, nên hắn coi như nhiệt tình nhất, đưa tay ra:

Trương Thắng cẩn thận bắt tay hắn:

- Tần ca!

- Nơi này xưng "ca" không tùy tiện được đâu, lần đầu vào hả, đừng sợ, quen là ổn, cứ ngoan ngoãn bổn phận là sống tốt.

Tần Gia Thành cũng vào chưa được vài ngày, hắn là người vùng ngoài, là thành phần thiểu số bị dân bản địa bắt nạt, hắn không ngu đi gậy sự thêm.

Hắn vốn là nông dân, năm 88 vì tội trộm cắp đi tù 3 năm, sau đó trốn tù bị thêm một năm, sau đó cứ ra lại ăn cắp, lại vào, càng ngày càng trộm thứ to hơn, nên giờ bị phán chung thân, hắn không phục, đang kháng án.

- Không được nói chuyện.

Một tên giám ngục đi tuần tay cầm dùi cui gõ cửa quát, sau đó đi tiếp:

Trương Thắng hạ giọng thật thấp:

https://thuviensach.vn

- Anh Tần, giám ngục có đánh người không?

- Đánh mạnh, không làm sao người ta sợ? Hừ, vào đây toàn hảo hán ngũ hồ, chúng không dữ không trấn áp được. Chúng chọc dùi cui điện vào bụng một phát thì đau tới đéo kìm nổi cứt đái luôn...

-....

- Nói xem, sao lại vào đây? Bị mấy năm.

"Khụ" có tiếng ho khẽ, Tần Gia Thành vội ngậm miệng, vỗ vai Trương Thắng bảo y ngủ đi, sau đó nằm xuống.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Câu Chuyện Giữa Những Phạm Nhân (1)

Trương Thắng làm sao mà ngủ được? Y nhớ tới cha mẹ, công ty, lại nghĩ tới vụ án, mình sẽ ở tù bao lâu? Hiện giờ y không biết gì cả, không có chút căn cứ nào để phán đoán.

Muốn co người lại cho đỡ lạnh cũng không được, vì sẽ đụng vào người ta, cái giường lạnh như băng, không khí thì ẩm thấp đầy mùi xú uế.

Đột nhiên đâu ra có giọng vang vang:

- Báo cáo chính phủ, tôi Lưu Nguy, năm nay 32, phạm tội cưỡng hiếp, ngày 14 tháng 8 năm 1997 bị đồn cảnh sát đường Hoàng Sơn bắt, báo cáo hết, xin chính phủ chỉ thị.

- Con mẹ nó, lại lên cơn rồi.

Tức thì hai tên nằm bên cạnh đấm túi bụi, tên nói mớ kia rối rít xui lỗi, lại bị thêm vài cú đấm, im lặng cắn răng nằm xuống.

Nhìn cảnh đó Trương Thắng càng nằm im không dám nhúc nhích, dần dần quen với mùi thối, người mệt mỏi cực độ, mắt trở nên mơ hồ...

Reng ~~~~~~~~~

Một hồi chuông điện kéo dài, 6 giờ, đã tới giờ thức dậy.

- Dậy đi, dậy cả đi!

https://thuviensach.vn

Bên cạnh Trương Thắng từng khuôn mặt tiều tụy, trắng bệch do thiếu ánh áng mặt trời lâu ngày, lục tục tỉnh lại, ngáp dài, nhìn cảnh đó Trương Thắng thất thần chốc lát, mới nhớ ra mình đang ở trong tù, sống mũi cay cay, hôm qua thôi y còn trằn trọc không ngủ được, đổ lỗi cho cái gối không thoải mái, vậy mà bây giờ y lại ở chỗ này, trước kia là mơ hay bây giờ là mơ.

Kẻ gấp chăn, kẻ làm độc tác thể dục, Chân lão đại ngồi im, mặt âm trầm, Trương Thắng được Tần Gia Thành kéo đi, y mới biết hai tên ma mới phụ trách đi lấy nước rửa mặt.

Sáu giờ sáng, bầu trời vẫn còn lờ mờ vài ánh sao, gió mang theo cái lạnh cắt da luồn qua quần áo mỏng manh, cả sân tù chỉ có 2 ngọn đèn vàng vọt ở hai đầu.

Trương Thắng là tân binh, chưa cắt tóc, liền bị nhiều kẻ chú ý, không khí tương đối vui vẻ, nếu không tính tới địa điểm, bỏ đi mấy lời thô tục, riêng nghe tiếng nói cười, khá giống cuộc sống thường ngày.

May mắn không có ai làm khó Trương Thắng, khi hai người họ lấy nước về, Chân lão đại đang kiểm tra chăn đệm.

- Góc cạnh đâu, gấp thành miếng đậu hũ.

Chân lão đại đá tung chăn đệm hai người, tới chỗ Trương Thắng, hắn rít qua khẽ răng:

- Gấp lại.

Đợi Chân lão đại rửa mặt xong, sau đó lần lượt đi vệ sinh, thời gian có hạn, bất kể đại tiện hay tiểu tiện chỉ có một phút, Trương Thắng nghe mà mí mắt giật liên hồi, muốn sống ở đây, chưa nói cái khác, riêng chuyện này phải qua một phen huấn luyện mới quen được.

https://thuviensach.vn

Mặt trời dần lên cao, ánh sáng xuyên qua chấn song sắt chiếu vào phòng gian, lúc này Tần Gia Thành lấy ra hai miếng vải, cho vào thùng nước rửa mặt, giặt sạch vắt khô, ném cho Trương Thắng một cái.

Trương Thắng thấy hắn lau cực kỳ cẩn thận, từng chút từng chút một, dùng sức rất mạnh.

- Chuyên tâm vào, quan trọng không phải sạch hay không, mà rèn người mới, làm đi, mệt vẫn tốt hơn ăn đòn.

Nhìn cái mặt đất đủ tham gia phòng giam gương mẫu toàn quốc, Trương Thắng ngoan ngoãn quỳ xuống lau dọn, cẩn thận tỉ mỉ thì y không thiếu, dù sao từng là thợ điện.

Sau đó là giờ vệ sinh cá nhân, rồi ăn cơm, Trương Thắng được nhận một cái tô, một cái thìa nhựa, nghe Lão Tần kể, mấy năm trước ở đây dùng đũa, nhưng về sau có kẻ dùng đũa đâm họng tự sát, nên chuyển sang thìa nhựa.

- Có điều.

Tần Gia Thành thần bí nói:

- Muốn chết cũng không ai ngăn được, thìa nhựa mài nhọn nguy hiểm lắm đấy.

Trương Thắng nhớ tới cái chết của Mạch Hiểu Tề, không biết hắn bị bạn tù hành hạ thế nào tới mức phải tuyệt vọng tự sát.

- Lấy cơm.

Giám ngục tới phòng nào gõ cửa sắt hô, tới phòng Trương Thắng, mới để ý người này mặc áo choàng đen, tay cầm muôi nhựa, rất uy phong, đặt bên chân là hai cái thùng sắt bẩn thỉu, một thùng là cái gì như hồ nhão, một thùng bánh bao.

https://thuviensach.vn

Lấy cơm về, trong phòng liền chỉ còn tiếng xì xụp, không ai nói gì, thứ vàng vàng như hồ nhão là cháo ngô, ít tẹo, bánh bao nhỏ, cứng. Trương Thắng từ nhỏ là con nhà nghèo, ăn thế nào cũng quen được, thoáng cái tiêu diệt hết sạch, khó nuốt khỏi nói, nhưng mà y đói ngấu rồi. Ăn xong mới thấy những người khác đều bẹo từng miếng bánh bao, chấm cháo, cho vào mồm, ăn thong thả, như thưởng thức sơn hào hải vị.

- Vội cái gì?

Tên ngủ mớ Lưu Nguy cười hô hố:

- Chỗ này chẳng có gì ngoài thời gian.

"Bốp!" người bên cạnh tát một cái:

- Ăn con mẹ mày đi.

Lưu Nguy cúi mặt xuống, không ai ưa một tên tội phạm hiếp dâm hết, dù hắn ngồi tù đã lâu, nhưng vẫn bị khinh thường.

Lão Tần huých vai Trương Thắng, nhìn trái phải, nói nhỏ:

- Hôm nay chắc có người nhà tới thăm hả?

- Dạ?

Trương Thắng ngơ ngác:

- Ý tôi là hôm nay người nhà cậu hắn biết tin mang đồ dùng tới, nhớ, hiếu kính lão đại.

Trương Thắng hiểu ra, cái này thực ra không cần nhắc y, có tiền sai khiến được quỷ thần, xã hội trong tù càng hiện thực hơn ngoài kia.

https://thuviensach.vn

Ăn sáng xong tới giờ học tập, cơ bản là ngồi tán phét, ngày nào cũng quanh quẩn vài người đó, chả còn đề tài gì mà nói, cho nên có người mới tới tất cả đều cao hứng.

Mỗi người mới là một câu chuyện mới, đám tội phạm buồn chán này thích nghe người khác kể cuộc đời mình, đó là lúc chúng chăm chú nhất.

Nói tới kể truyện thì là sở trường của Trương Thắng rồi, y bắt đầu kể từ lúc mình bị giảm biên chế, kinh doanh quán ăn thất bại, cô gái thầm yêu sắp kết hôn với người khác, mới đầu chỉ là kể cho có thôi, tranh thủ ít thiện cảm, biết đâu bớt vài cú đấm... Nhưng dần dần, y chìm vào hồi ức, bao chua xót cay đắng xen lẫn ngọt ngào hạnh phúc đều thể hiện hết từng lời nói, chính y không biết mắt mình ươn ướt từ bao giờ.

Chân lão đại nghe tới đoạn Từ Hải Sinh phủi sạch liên quan chuồn mất thì chửi:

- Đồ chó má nhà nó.

Tội phạm cũng có nhiều loại, loại mặt người dạ thú, đê hèn khốn nạn, cũng có loại hoàn cảnh bức ép, càng có nhiều loại coi trọng cái gọi là nghĩa khí giang hồ, hận nhất loại phản bội bạn bè, Chân lão đại càng nghe càng tức, đá đít người bên cạnh.

Người kia nhảy ngay xuống đất, cho tay vào cái hốc, lấy ra hộp nhỏ, bên trong có ít sợi thuốc lá, hắn lại kéo ít bông ở gối, xé mỏng, sau đó lấy dép, kẹp số bông đó vào giữa, hai tay chà mạnh, lát sau lấy bông ra, thỏi khe khẽ, có khói bùng lên, làm Trương Thắng nhìn mà há hốc mồm.

Cùng lúc đó Chân lão đại lấy ra từ hốc giường của mình điếu thuốc lá cuốn tay, đưa lên mũi ngửi ngửi, mặt đê mê, cúi đầu châm lửa, hít thật khẽ, sau đó từ từ nhả ra làn khói khen khét, khiến đám còn lại nuốt nước bọt thèm thuồng.

https://thuviensach.vn

- Mày ngu, công nhân yên phận công nhân đi, biết gì học đòi người ta làm ăn. Thôi, tội của mày đéo là cái gì, không chết được đâu, còn sống là còn hi vọng. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, mày hiểu không?

Chân lão đại cũng biết sống, không hưởng thụ một mình, rít thêm hơi nữa đưa cho lão nhị Phương Khuê, Phương Khuê ghé môi bập bập khẽ như sợ điếu thuốc bị đau, tiếp tục truyền thuốc đi:

- Có điều phải lo lót trên dưới, nếu không là phiền đấy, muốn ra không dễ đâu. Đừng tưởng vào đây là tệ, trước tiên là cảnh sát tạm giam, rồi viện kiểm sát phê bắt, không đủ điều kiện bắt thì hoặc thả, hoặc lao động cải tạo. Bị cải tạo thà phạt tù còn hơn, cải tạo khổ lắm, làm việc như gia súc, mệt phọt cứt ra, thà bị giam chứ không cải tạo, ai cũng biết. Như mày, giam trước mới đợi trát giam giữ, rồi đợi khởi tố, ra tòa, một lần không xong thì hai lần, hành hạ thần kinh mày, thời gian khổ nhất là trước khi bị phán tội.

Tội của Phương Khuê không lớn không nhỏ, nhỏ là vì số tiền ít, có 300 đồng, lớn là vì... hắn ăn cướp trắng trợn.

Lão tam Bưu Tử cười hô hố:

- Nhị ca xúi quẩy, em đây trộm hơn sáu vạn còn bị phán nhẹ hơn. Mà biết đủ đi, mẹ, thời nghiêm đả năm 83 ấy thì anh em ta dựa cột ráo rồi.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Câu Chuyện Giữa Những Phạm Nhân (2)

Chân lão đại cảm khái:

- Mẹ, thời đó tàn nhẫn thật, anh em tao trêu một đứa con gái, xé nịt vú của nó, chả làm đéo gì, thế thôi cũng phán tội lưu manh, đoàng!

Lâu lắm mới có đề tài tán gẫu đỡ buồn, Lão Khuê tham gia tích cực:

- Chưa bằng thế này đâu, có huynh đệ trộm cái xe đạp, thế cũng bắn bỏ. Người khác mặc cả không rõ ràng đã mang dưa hấu người ta đi, cũng đoàng nốt, mẹ nó, coi mạng người như rác.

Bưu Tử dựa lưng vào tường, vẫn hồi tưởng vị thuốc lá ít ỏi:

- Nói đi phải nói lại, đất nước rộng quá, đéo tàn nhẫn đéo được, thời ấy trên loạn dưới lạc, đéo đùa chứ, tôi còn tưởng sắp thay đổi triều đại luôn, nghiêm đả một phen kết quả ra sao? Mười năm nhà nhà ban đêm không cần đóng cửa, kẻ ác cần kẻ ác trị, thế nên tôi rất sùng bái ông Đặng.

Trương Thắng tất nhiên hút cuối cùng, tới y thì chỉ còn một ly, tay cầm điếu thuốc suýt bỏng, cố nén, rít sâu tới khi gần hết điếu thuốc mới thôi, vì không có người bạn phạm pháp nào để khoe nên ngồi nghe, tranh thủ xem quy định quản lý hành vi nhân viên giam giữ ở trại giam.

- Làm việc.

Người phụ trách trong coi buổi sáng đi từng phòng quát:

Lão Tần tự biết thân phận, kéo Trương Thắng đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng hỏi nhỏ:

- Làm việc gì?

- Cái gì cũng làm, nhổ lông lợn, nhặt thóc, làm đèn màu... đủ việc...

Hai người đi ra sân, các phòng đều có hai người, dưới sự chỉ huy của quản giáo, khiêng bao tải to về. Về phòng đổ ra mặt đất, thối kinh người, trên mặt đất là đống lông lợn.

Chân lão đại chỉ tay:

- Lão Tần, dạy Trương Thắng.

Mọi người tụ lại chỉ có Lão đại, lão nhị, lão tam vẫn ngồi nguyên trên giường, việc của họ do người khác phân chia.

Lão Tần nói:

- Việc này dễ lắm, tách lông lợn đen và trắng ra, mỗi người năm cân..

Công việc không cần hàm lượng kỹ thuật nào, mỗi tội bẩn thôi, mọi người im lặng mà làm, lão tam giám sát. Đột nhiên cửa sắt "keng" một cái, có tiếng mở khóa tryền vào, Chân lão đại và Phương Khuê hất chăn nhảy xuống đất, cầm lấy đống lông lợn, vờ làm việc.

Cửa mở ra, Chân lão đại đứng nghiêm, tiêu chuẩn hơn cả lính chuyên nghiệp, lưng thẳng tắp, hô một tiếng ngắn gọn, dứt khoát:

- Nghiêm!

Tất cả đứng dán lưng vào tường, ưỡn ngực hóp bụng, chỉ Trương Thắng là hơi ngơ ngác.

Quản giáo đi tới:

https://thuviensach.vn

- Ai là Trương Thắng?

Lão Tần huých một cái, Trương Thắng lập tức thẳng người, rời hàng hô như trong quân đội:

- Báo cáo, tôi là Trương Thắng.

Quản giáo này họ Ngưu, mặt vuông vức, lỗ mũi to như mũi trâu, cao lớn, mặt hếch lên, ai ở gần nhìn rõ được lông mũi trong hai cái hố đèn ngòm đó.

- Vào đây có bị bắt nạt không?

- Cám ơn quản giáo, không ạ.

- Ừ, an toàn viên, lát nữa cắt tóc cho cậu ta.

- Vâng!

Chân lão đại hô vang:

An toàn viên là người đứng đầu mỗi phòng, được nhà giam nâng đỡ phụ trách an toàn trong phòng, tránh tranh nhau làm lão đại mà xảy ra xung đột, đương nhiên an toàn viên thường là kẻ hung hãn nhất, nắm đấm cứng nhất.

- Được rồi, Trương Thắng, theo tôi một chuyến.

Trương Thắng theo quản giáo Ngưu rẽ trái rẽ phải mấy lượt, di qua cái phòng đơn, cửa để mở, thấy một nam nhân trung niên ăn mặc quần áo thường nhật, ngồi trước bàn có máy vi tính, nhưng hắn không dùng, mà đang đọc sách.

- Nhìn cái gì? Đi mau!

Quản giáo Ngưu quát:

https://thuviensach.vn

Người trung niên kia ngẩng đầu lên, đôi mắt rất có thần, trầm ổn vững vàng, làm người ta không chú ý tới tướng mạo hắn.

- Ha ha, ra là cậu, huynh đệ niệm kinh Phật. Phàm sở hữu tương, giai thị hư vọng. Nhược kiến chư tương phi tương, tức kiến như lai. Qua một đêm đã ngộ chưa?

*** Kinh vô lượng.

Ai thế?

Trương Thắng thấy người này rất quỷ dị, không giống tội phạm cũng chẳng giống cán bộ trại giam, nhìn quản giáo Ngưu, thấy ông ta gật đầu mới cười khổ đáp:

- Hôm qua chỉ là gặp biến cố lớn, nên mới cảm xúc đọc một câu Phật kệ, ngộ được đâu phải dễ.

Người trung niên hài lòng, không ngộ mới là thật:

- Nhân sinh có tám nỗi khổ: Sinh, lão, bệnh, tử, ái, biệt, ly oán, cầu không được, bỏ không xong. Chúng ta là bạn tù, gọi tôi là anh Văn, đi đâu đấy?

Quản giáo Ngưu đáp:

- Anh Văn, dẫn y đi thẩm vấn.

- À, vậy đi đi.

Anh Văn ngồi xuống, Trương Thắng giờ mới nhận ra hắn cầm cuốn kinh Kim Cương, người này là tù nhân kiểu gì thế? Trong tù có loại phòng kiểu này sao? Hắn định tu thành Phật à?

https://thuviensach.vn

Mơ mơ hồ hồ Trương Thắng bị đưa tới gian phòng đăng ký hôm qua, trong phòng là tên quản giáo Lưu, người đăng ký cho y.

Quản giáo Lưu cười nói:

- Có người nhà tới thăm đấy, tên Chung Tình, vợ đấy hả? Xinh đẹp lắm, cậu thật có phúc.

Trương Thắng vừa mới vào đây, khát khao nhất là tin tức bên ngoài, chẳng đính chính, chỉ kích động hỏi:

- Quản giáo, cô ấy có nói gì không?

Quản giáo Lưu giở giọng quan cách:

- Cậu là phạm nhân chờ xử án, tôi làm sao chuyển lời được, đây là sai phạm.

- Vâng, vâng, vâng.

Trương Thắng rối rít vâng dạ, y tin Chung Tình sẽ xử lý ổn thỏa, y không có một giây nghi ngờ cô, nên không bất ngờ:

Quản giáo Lưu hắng giọng:

- Ừm, vợ cậu bảo cậu đừng gấp, chuyện công ty có cô ấy rồi. Tôi chỉ nói thế thôi, đây là của cậu.

Nói rồi đưa tới xếp thẻ dùng thay tiền trong tù, cùng hai bao thuốc lá thơm.

Trương Thắng vội nói:

- Hôm qua còn nợ anh 50 đồng, tôi xin trả lại.

Quản giáo Lưu cười dễ dãi:

https://thuviensach.vn

- Không cần, kín mồm chút, số thuốc lá này khi nào ra ngoài hẵng hút, ở trong phòng phải chú ý, về đi.

- Dạ...

Trương Thắng hiểu ra, thẩm vấn là cái cớ thôi, hai năm lịch luyện kinh doanh của y đâu phí, nói:

- Quản giáo, số thẻ thay thế này tôi nhờ anh giữ hộ được không, trong đó không tiện mang nhiều.

- Được chứ, tất nhiên là được.

Quản giáo Lưu cười càng tươi.

Trương Thắng lễ phép nói:

- Cám ơn quản giáo, vậy tôi về.

Trương Thắng vừa về, đám bạn tù tranh nhau hỏi:

- Thẩm vấn hay là giáo huấn?

- Có cho thuốc lá hút không?

Trương Thắng vừa nói không thì một tên bợp đầu y:

- Ngu, lần sau bị thẩm vấn thì xin chúng một điếu, sau đó mang về đây.

Nghe nói không có thuốc lá, cả đám thất vọng tản đi, tiếp tục ngồi xuống nhổ lông lợn.

Trương Thắng tới chỗ Chân lão đại, cười nịnh:

- Lão đại, thực ra... Vừa rồi là người nhà em đến, mang cho em ít đồ.

https://thuviensach.vn

Nói rồi móc ra mấy tờ phiếu, tính theo trị giá là 200 đồng, nét vào tay Chân lão đại:

- Em vào đây cũng nghe nói chút quy củ, nhưng vào đây lão đại rất chiếu cố em, không để em chịu khổ. Nói thật là công ty bị đóng cửa rồi, trong nhà không có mấy, lần này gửi cho em 500, xin hiếu kính anh 200.

Chân lão đại cười ngay, huynh đệ trong tù có mấy ai dư dả, mỗi tháng trong nhà gửi cho 80 - 100 đồng là khá rồi, chút xíu đó làm được gì? Cái căng tin trong này bán đồ chất lượng vứt đi với giá gấp đôi ở ngoài, 200 là khoản lớn, không tệ.

Đám phạm nhân khác biết quy củ, thèm cũng chẳng được, người ta là lão đại mà, đến khi Trương Thắng lấy ra 2 bao thuốc thì cả đám nhìn không chớp.

- Chỉ có 2 bao thôi, lão đại một bao, em giữ hai điếu, còn lại nhờ lão đại chia mọi người....

Cả đám tháng này mới được lão đại bố thí cho điếu thuốc tự quấn, giờ có bao thuốc lá này còn chẳng mừng phát cuồng.

Chân lão đại gật gù hài lòng, Trương Thắng chơi rất đẹp, nếu y không hỏi tự ý chia thuốc lá cho mọi người là có vấn đề ngay, đồ cho đã quan trọng, cách cho cũng quan trọng, Trương Thắng đi tiếp khách nhiều, gặp đủ thứ người rồi, chuyện này y sẽ không mắc sai lầm được.

Tuy nói ai nắm đấm to làm lão đại, nhưng cám dỗ vật chất luôn là pháp bảo tối thượng, nếu Trương Thắng định mua chuộc lòng người, vậy quyền uy của hắn sẽ bị uy hiếp, hắn sẽ bóp nát từ trong trứng nước.

Chân lão đại hừ một tiếng:

https://thuviensach.vn

- Nhìn cái gì, làm việc xong hãy nói... Lão út là tân binh, tay chân lóng ngóng, đi nhặt vài ba lạng cho quen tay, còn lại mọi người phân nhau làm hộ, có ý kiến gì không?

- Không!

Đám còn lại đồng thanh:

Trương Thắng đột nhiên cảm thấy thoải mái, như quay về môi trường sống quen thuộc, nghĩ thế không khỏi buồn cười.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Phép Tắc Sinh Tồn

Giữ lại núi xanh, lo gì không có củi đốt, giờ với Trương Thắng mà nói, sinh tồn là quan trọng, hơn nữa còn phải sống thật tốt, phải tận dụng toàn bộ mọi thứ xung quanh sáng tạo điều kiện có lợi, đây cũng là điều Từ Hải Sinh dạy y.

Hôm qua gặp tên quản giáo Lưu kia biết ngay là kẻ tham lam vô độ, Chung Tình hôm nay tới thăm y, dứt khoát không chỉ mang tới chút xíu như vậy, không biết họ Lưu kia ăn chặn bao nhiêu, có điều chỉ sợ ông ta không ăn chặn mới phiền, dù biết đã bị ăn chặn, Trương Thắng vẫn đút thêm, thái độ là quan trọng.

Hiện điều Trương Thắng muốn nhất không phải rời khỏi đây, đó là điều không hiện thực, không cần tốn công, quan trọng là phải biết được chuyện xảy ra ngoài kia, thế mới có cách ứng phó, họ Lưu này chính là ống truyền thanh tốt nhất.

Còn trong tù này, Trương Thắng không định xưng hùng xưng bá gì hết, làm thằng tiểu đệ có cái hay riêng, không sợ giơ đầu chịu báng, nực cười là cái này cũng học ở Từ Hải Sinh.

Trương Thắng ngồi về chỗ, lần này thái độ đám bạn tù nhiệt tình hơn hẳn, thần tài ở đâu chả được hoan nghênh.

- Lão Tần này, lúc nãy tôi ra ngoài, thấy người gọi là anh Văn, hình như quản giáo cũng phải khách khí.

Trương Thắng thăm dò:

https://thuviensach.vn

Bưu Tử tranh trả lời:

- Đâu chỉ khách khí, đưa lên bàn thờ cũng như cúng cha ấy.

Trương Thắng kinh ngạc:

- Lại có chuyện quản giáo đi sợ tù nhân? Hắn lai lịch khiếp lắm?

Bưu Tử lắc đầu:

- Biết nói sao đây, giống con khỉ nhảy từ tảng đá ra, hắn lai lịch không rõ, dù sao chỉ biết rất ngầu, người ta vào tù để chịu tội, còn hắn vào tù để tu tâm, tà môn.

Chân lão đại nói vào:

- Lai lịch anh Chân không ai biết, nghe nói bị giam ở đây ba năm, trong này quản giáo tham cỡ nào, anh ta cũng đút cho no căng bụng được, thậm chí còn không nuốt được hết. Toàn bộ nhân viên cái trại giam này ăn hai lần lương... Nói thế hiểu chưa?

Trương Thắng không chú ý tới vụ tiền lương mà là chỗ "giam ba năm", hỏi:

- Đây là trại giam, không phải nhà tù, sao giam tới 3 năm được?

- Sao không được? Thời buổi này chuyện gì là không có, anh ta ở đây, không bị thẩm vấn, không được phán xử, cứ giam thế thôi.

Chân lão đại lẩm bẩm:

- Không rõ, mà tốt nhất chuyện lạ thì đừng nên biết nhiều.

Lưu Nguy liếm môi:

https://thuviensach.vn

- Vị này... nghe nói khi cần gái, có người đưa đi, xong việc lại quay về. Nếu được đãi ngộ như thế, tôi ở đây suốt đời.

- Mẹ mày, sống vì hai quả trứng, không thấy phí công mẹ mày đẻ ra à?

Bưu lão tam trở tay tát cho một phát, vợ hắn vụng trộm với người ta, hắn bắt được đánh tên kia một trận thừa sống thiếu chết, vì thế càng ghét bọn tội phạm tình dục:

- Thứ chó không đổi được tính ăn phân, ra kia đứng tấn.

Lưu Nguy bị đánh chửi, bò lồm ngồm ra góc tường, đứng tấn.

- Thẳng lưng lên,... Mẹ mày dựa vào tường, mày tưởng đi nghỉ à.... chân mày làm gì thế? Dang rộng...

Bưu lão tam chửi một câu là đá một phát, kiếm đủ lỗi nhỏ nhặt nhất đánh không nương tay.

Tuy nói tên Lưu Nguy này phạm tội cưỡng hiếp thì đáng ghét, nhưng nhìn một người bị đánh như súc vật không dám kêu ca hay trả đòn, Trương Thắng không khỏi bùi ngùi, nếu y không có tiền và thuốc, số phận chắc không khá hơn... Ở nơi này lâu, mình chắc biến thành tên đàn em không có tự tôn và nhân cách.

- Được rồi, đợi tối muộn rồi luyện hắn, đi làm đi.

Chân lão đại lên tiếng.

Bưu lão tam đá phát nữa:

- Nhìn cái b... đi nhặt lông lợn.

- Vâng, em đi, em đi.

https://thuviensach.vn

" Đây là tù", Trương Thắng sởn gai ốc, vừa rồi còn nói nói cười cười như huynh đệ một nhà, vậy mà trở mặt một cái là như chó dại.

Phương Khuê nhìn sắc mặt Trương Thắng, cười hăng hắc:

- Rồi sẽ quen thôi, thấy nhiều sẽ trơ lỳ hết, lòng càng lúc càng sắt đá. Ở đây không cần thương xót ai hết... Khi mày xui xẻo, sẽ thấy kẻ mình thương xót lại đứng cười ha hả, thậm chí xông vào đánh đấm đấy.

- Cám ơn anh Khuê chỉ bảo.

Trương Thắng cung kính nói, cấp đủ cho hắn thể diện, thực ra không tán đồng, trên đời này phân ra nhân tính và thú tính, vì con người khác với cầm thú, biết thương hại mới là con người.

Buổi chiều, Chân lão đại bảo Lão Tần cắt tóc cho Trương Thắng, tên trộm bị bắt vô số lần này khỏi nói tay nghề, thường xuyên giật cả mảng tóc y lên, Trương Thắng cắn răng chịu.

Tóc rơi lả tả trộn với đống lông lợn, Trương Thắng có cảm giác đoạn tuyệt với quá khứ.

Phật nói mỗi sợi tóc là ba nghìn sợi tơ phiền não, muốn bỏ trần duyên một lòng hướng Phật thì phải cắt tóc tỏ chí, cho thấy mình đã buông bỏ. Trương Thắng không thấy giải thoát, chỉ thấy nhục nhã, từ giờ y cũng một bọn với đám người y coi là rác rưởi rồi.

Buông bỏ? Y làm được sao?

Làm sao y bỏ được cơ nghiệp mình gây dựng, làm sao bỏ được cha mẹ và em trai, tình cảm đã bỏ rồi, nhưng chỉ bỏ hình thức, thực chất.... chẳng bỏ được cái gì.

https://thuviensach.vn

Trách nhiệm, tình cảm, niềm tin như từng tấm lưới vô hình, cắt mãi không hết, trói chặt lấy y..

Có Chân lão đại chiếu cố, bản thân Trương Thắng lại cực kỳ biết sống, nên chẳng có gì bất ngờ, một tuần sau Trương Thắng đã thành Trương lão tứ, chuyển chỗ nằm ra vị trí thứ tư, tuy không rộng như ba lão đại, song tránh xa được chỗ thối khắm kia.

Mỗi ngày bữa sáng có bánh bao và cháo ngô loãng, trưa là bánh bao với canh rau, mùa nào rau đó, hiện là củ cải. Buổi tối là bánh bao với khoai tây. Rau buổi trưa tuyệt đối không rửa, nước canh có cả vị bùn, khoai tây có rửa, nhưng rửa kiểu đưa qua vòi nước cho có, vỏ để nguyên, sau đó cho nhát dao, nên thường xuyên thấy cả bùn.

Có điều Trương Thắng có tiền, thi thoảng xuống căn tin mua ít thức ăn cải thiện, nhưng y không dám quá phô trương, nên rất hạn chế, đa phần giống người khác, ngủ giường lạnh, ăn bánh bao cứng, thân thể khổ cực, nhưng ý chí được rèn luyện.

Lúc này y như con sói đang rình mồi, lặng lẽ chờ đợi, lặng lẽ chịu đựng, tới khi có cơ hội.

Một tuần sau Trương Thắng mới được gọi đi thẩm vấn.

- Quần áo chỉnh lại chút.

Lão Tần, giúp Trương Thắng bẻ cổ áo.

- Mặt phải thật ung dung.

Bưu lão tam dặn:

- Không nói còn hơn là nói sai, nghĩ cho kỹ hẵng nói! Thường là thẩm vấn trong 24 tiếng, cậu bị giam cả tuần, càng phải cẩn thận.

https://thuviensach.vn

Tên tội phạm hiếp dâm cũng nói được tiếng người:

- Chú ý, nếu thấy tên quản giáo mặt có xẹo thì đừng làm việc gì đắc tội với hắn, họ Vương đó mà ra tay thì rơi răng hộc máu, không như quản giáo khác đâu.

Phương lão nhị bổ xung.

Kinh nghiệm thẩm vấn đã sớm được bọn họ dạy rồi, chẳng phải cố ý dạy, buồn chán quá nên khoe "sự tích anh hùng" của mình thôi.

Lúc này đám bạn tù như đưa chiến hữu lên chiến trường, ai mà không biết thân phận và quan hệ của bọn họ, nhất định sẽ bị cảnh " huynh đệ tình thâm" này làm rơi nước mắt. Đâu biết bọn họ chỉ muốn huynh đệ bị thẩm vấn phải thật cứng, gây phiền toái cho cảnh sát thôi.

Cuối cùng là Chân lão đại tổng kết:

- Đi đi, chú em, nhớ một câu: Thẳng thắn khoan dung, kháng cực xử nghiêm, về nhà ăn tết.

Trương Thắng trang trọng gật đầu:

- Lão đại, em nhớ rồi.

Quản giáo tới xích hai chân Trương Thắng, dẫn tới gian phòng tầng hai khu làm việc cán bộ trại giam, phòng dài hẹp, cảm giác bí bách, cuối phòng có cái ghế, vừa ngồi xuống tay liền bị còng vào đó.

Phòng tối, Trương Thắng nheo mắt nhìn, đối diện như có cái bục nói chuyện, trên cái bàn dài có một cái đèn bàn.

Két, có người đi vào, Trương Thắng không nhìn thấy gì hết, cái đèn kia chiếu thẳng vào mắt y, chỉ thấy bóng người thấp thoáng, hình như ba, hoặc bốn người, không chắc lắm.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Buổi Thẩm Vấn Đầu Tiên

- Tên?

- Trương Thắng.

Trương Thắng cố nhìn rõ người đối diện, nhưng không ích gì, chỉ nghe có vẻ là nam nhân trung niên:

- Người ở đâu?

- Hộ khẩu bản địa.

- Số CMNT bao nhiêu?

Thật đấy à? Bố ai mà nhớ nổi, Trương Thắng đáp:

- Bình thường không dùng nên không nhớ.

"Bôp!" Có tên cảnh sát vỗ bàn:

- Thành thật khai báo.

- Tôi... Thực sự không nhớ.

Trương Thắng rất muốn hỏi lại xem tên nào nhớ nổi CMT của mình, cố nhịn:

- Mày...

Một giọng nói hơi trẻ có vẻ tức giận:

https://thuviensach.vn

Trong phòng thẩm vấn không cho đánh phạm nhân, thật ra ở đâu cũng không cho đánh, lý thuyết là vậy... Một bàn tay đưa ra ấn vai người kia, cánh tay thon thả, là nữ, Lão Khương nhíu mày ra hiệu Tiểu Lý ngồi xuống, hỏi tiếp:

- Địa chỉ gia đình...

Vừa rồi bọn họ chỉ kiếm cớ để dằn mặt phủ đầu cho tiện thẩm vấn thôi.

Tần Nhược Nam thu hồi cánh tay lại, nghi hoặc nhìn Trương Thắng, y mặc chiếc áo tù màu xám, tóc lởm chởm cụt ngủn gần như trọc nhưng không được cạo nhẵn, còng tay, vẻ mặt hoang mang, còn có cố tỏ ra bình tĩnh, không có vẻ gian xảo hay hung ác của đám tội phạm, ngược lại cực kỳ đẹp trai, ưa nhìn.

Nhưng đó không phải nguyên nhân khiến Tần Nhược Nam chú ý, mà người này, càng nhìn càng giống.

Là anh ta sao?... Là người xa lạ buổi tối hơn hai năm trước đã cứu mình thoát khỏi âm mưu của tên tội phạm ma túy? Chỉ là người này tuy lần đầu thẩm vấn khá khẩn trương, nhìn chung là điềm tĩnh, trông biết ngay từng trải rồi, khác với chàng trai lóng ngóng non nớt hôm đó, khuôn mặt người cứu hạnh phúc cả đời cô, Tần Nhược Nam vẫn nhớ rõ, làm cảnh sát điều tra ắt học được cách ghi nhớ khuôn mặt, huống hồ từ nhỏ cô đã có bản lĩnh xuất chúng ghi nhớ người khác, chỉ là khí chất này khó mà khớp với chàng trai nghĩa khí kia.

Đám người Đông Xưởng xưa có bản lĩnh nhìn người qua khe cửa, mười năm vẫn nhận ra, Tần Nhược Nam không có bản lĩnh đó, nhưng chàng thanh niên tốt bụng nhắc nhớ cô hai năm trước vẫn nhớ rõ.

Khi đó Tần Nhược Nam chưa tốt nghiệp, vì lạ mặt, thành tích tốt, được đội cảnh sát hình sự mượn đi bắt tên trùm buôn thuốc phiện họ Tề, nếu

https://thuviensach.vn

không có thanh niên kia nhắc nhở, giống như em gái cô trêu, thành áp trại phu nhân của trùm ma túy rồi.

Tần Nhược Nam khác hoàn toàn em gái mình, cô ngoài cương trong nhu, đa sầu đa cảm, một người nhiệt tâm giúp đỡ người không quen biết, sau đó bỏ đi không để lại tên, làm sao có thể là gian thương hám lợi được?

Mình nhầm sao? Nhưng mình chưa bao giờ nhận nhầm người.

Tần Nhược Nam ngồi đó, tay nắm chặt bút bi, hai mắt nhìn Trương Thắng không chớp.

- Tôi là Khương Uy đại đội điều tra kinh tế, bây giờ tôi hỏi cậu, cậu trả lời thành thật cho tôi, nghe rõ chưa?

- Rõ.

Trương Thắng đã vượt qua được sự khẩn trương ban đầu, tập trung tinh lực, tới giờ y vẫn chưa rõ mục đích của đối phương:

Khương Uy hắng giọng:

- Chúng tôi đã nắm rõ toàn bộ tư liệu phạm tội của cậu, giờ xem thái độ của cậu thôi, nếu chủ động thẳng thắn, tranh thủ khoan hồng, nếu không... Cậu tự rõ.

- Vâng, các anh cứ hỏi.

- Cty tài chính Bảo Nguyên thành lập từng được chủ nghiệm Ngưu Mãn Thương của khu khai phát hỗ trợ ủng hộ mạnh mẽ, có phải không?

Trương Thắng trầm ngâm, tại sao lôi Ngưu Mãn Thương vào chuyện này, y lắc đầu:

https://thuviensach.vn

- Không, tôi và chủ nhiệm Ngưu không có giao tình gì, thực ra khi công ty thành lập, tôi cơ bản không hề tới ủy ban quản lý khu, đều do nhân viên phía dưới làm.

Khương Uy cười nhạt:

- Khi khai trương công ty cậu, chủ nhiệm Ngưu còn đích thân dẫn nhiều lãnh đạo khu tới, không phủ nhận chứ?

- Cái này có gì là lạ, công ty tôi hưởng ứng lời hiệu triệu của chính phủ, là công ty đầu tiên vào khu khai phát, chủ nhiệm Ngưu gánh trách nhiệm chấn hưng Kiều Tây, chẳng lẽ lại để công ty đầu tiên tới khu khai phát mà lãnh đạo không đoái hoài gì tới? Vậy ai tin vào nhiệt tình của chính phủ, không tới mới là vô lý, đúng không?

Khương Uy vỗ bàn đánh sầm:

- Trương Thắng, đừng cái cùn, chúng tôi đã có chứng cứ trong tay.

- Lời tôi nói đều là sự thực.

- Có nhân chứng chứng minh, trước khi khai trương, cậu tặng quà cho Ngưu Mãn Thương, định nói không có sao?

Trương Thắng nheo mày nghĩ, tặng quà thì có, khi đó đem thiếp mời đi mời một vòng, phải có quá rồi, nhưng mà vì khai trương, quà đó tượng trưng cho tiền đi lại, không nhiều, không khả năng coi đó là hối lộ.

Do lúc đó có ngọn núi lớn là Trương Nhị Đản, nên đi tới đâu bật đèn xanh tới đó, cả Giả Cổ Văn không làm khó được, tuyệt đối không cần quà cáp quá nặng. Sao không hỏi tới tội đầu tiên là rút vốn đầu tư, cứ xoáy vào hối hộ? Ném đá dò đường... Hay họ chỉ coi trọng tội này?

- Chuyện lâu lắm rồi, tôi không nhớ, anh nhắc tôi một chút được không?

https://thuviensach.vn

Tiểu Lý còn trẻ ít kinh nghiệm thẩm vấn, bị Trương Thắng giả ngô giả ngọng làm tức giận:

- Nguyên phó tổng giám đốc của các người là Sở Văn Lâu đúng không? Anh nghe ngóng được Ngưu Mãn Thương thích trà, nên sai Sở Văn Lâu tặng một hộp trà ngon, đúng chưa?

Sở Văn Lâu, ra thằng khốn đó cắn mình, biết thêm được một thông tin, Trương Thắng thấy màn đen bao phủ trước mắt đã vén lên một ít, đồng thời cũng tức cười, y nơm nớp sợ hãi nửa ngày, chuẩn bị đủ mọi cách ứng phó, đối phương trịnh trọng nhắc tới cái hộp trà... có vấn đề?

Tần Nhược Nam nhìn Trương Thắng đột nhiên thả lỏng, theo như Sở Văn Lâu khai báo, Trương Thắng mua loại trà cực hiếm trên núi Võ Di gọi là vua trà, đựng trong hộp bạc Malaysia sản xuất, cùng bộ đồ pha trà, tặng cho Ngưu Mãn Thương, giá 12 vạn.

Nếu Trương Thắng nhận chuyện này, tức là Ngưu Mãn Thương nhận hối lộ, giúp đỡ y rút vốn đầu tư được thành lập.

- Ha ha ha, thật sự không nhớ, khi đó đều tặng khách món quà nhỏ, đắt nhất không quá 1.000 đồng, chuyện này có ghi trong sổ sách công ty, các vị muốn tìm hiểu rõ hơn có thể tới công ty tôi xem.

Trương Thắng nhún vai:

Tần Nhược Nam thầm thở phào.

- Đừng nghĩ vờ không biết là xong, tôi nhắc nhở cậu, cố ý chống đối, tội càng nặng. Theo tài liệu chúng tôi nắm được, hộp trà đó là trà vương Đại Hồng Bào, vốn là cống phẩm thời xưa, vậy mà với cậu chỉ là món quà nhỏ thôi nhỉ?

https://thuviensach.vn

Ra là thế, quả nhiên trọng điểm ở hối lộ, muốn kéo Ngưu Mãn Thương vào? Có lẽ ngoài kia người không muốn mình độ nhất là phe cánh thị trưởng và Ngưu Mãn Thương, y từ đó mà có được tin sớm rằng mình bị điều tra, Trương Thắng tất nhiên lắc đầu:

- Tuyệt đối không có chuyện này, anh cảnh sát, anh đã điều tra kỹ như thế thì hẳn biết tôi và Sở Văn Lâu có thù oán, hắn là người bị đuổi khỏi công ty, lời nói làm sao tin được? Đây là báo thù, tôi là doanh nhân, không ngại chuyện bị dèm pha nói xấu, nhưng chủ nhiệm Ngưu là quan viên liêm khiết chính trực, cảnh sát các anh phải bảo vệ người tốt.

- Trương Thắng, còn ngoan cố phủ nhận, không biết hậu quả sao?

Tố chất tầm thường, chừng này đem dọa mấy đứa phạm tội hiếp dâm như Lưu Nguy còn được, đùa với mình chắc, đi đàm phán với bọn gian thương còn đau đầu hơn gấp bội, nếu đối diện không mặc đồng phục cảnh sát, Trương Thắng đã cười vào mũi, nên càng nhàn nhã đáp:

- Tôi không phủ nhận, mà là không thừa nhận, tôi không nói không có, mà là chỉ có món quà nhỏ thôi. Khai trương bộn bề bao việc, tôi rảnh đâu chú ý tới thứ nhỏ nhặt như vậy? Các anh nói tôi có tội, vậy đưa chứng cứ xác thực ra.

Tiểu Lý vỗ bàn:

- Trương Thắng!

Lão Khương đánh mắt, thay đổi thái độ, cười hỏi:

- Không sao, chúng tôi sẽ điều tra thêm, giờ tôi hỏi vấn đề thứ hai, chuyện rút vốn đầu tư.

Ông ta đẩy bản tài liệu tới:

https://thuviensach.vn

- Công ty tài chính Bảo Nguyên dùng tiền đi vay giả mạo nghiệm chứng đầu tư, sau khi làm xong giấy tờ đánh giá, nghiệm chứng, liền rút ngược tiền về, sau đó lừa thành lập công ty, điều này không cãi được chứ?

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Chuyện Trong Chuyện Ngoài

Trương Thắng im lặng.

- Mà khoản tiền này còn lấy cớ là đầu tư nước ngoài, lừa ưu đĩa thuế quan, hai năm qua đã trốn được bao nhiêu tiền thuế? Đây là tội lừa đảo, trốn thuế, tính gộp lại là năm năm trở lên biết không hả?

Giọng Khương Uy ngày càng nghiêm khắc, mắt nhìn Trương Thắng chằm chằm:

- Còn không thành thật khai ra.

Trương Thắng ánh mắt vốn luôn ung dung, tới đây trở nên không có tiêu điểm, Lão Khương mừng thầm, y sắp sụp đổ rồi, đang định tăng thêm áp lực tâm lý thì nghe Trương Thăng nói bằng giọng nhiều cảm xúc:

- Chuyện này tôi cũng không có gì để nói, các anh muốn biết thì tìm một người hiểu rõ toàn bộ quá trình.

- Ai?

Ánh mắt Trương Thắng tập trung trở lại nhìn thẳng người đối diện:

- Người khống chế cổ phần của công ty, đệ nhất cổ đông Từ Hải Sinh! Các anh muốn biết, tìm ông ta.

Ông đã bất nhân thì đừng trách tôi bất nghĩa, giờ chúng ta thân ai người nấy lo, không liên quan gì nữa.

https://thuviensach.vn

- Đừng có đùn đẩy trách nhiệm, anh chính là đại biểu pháp nhân, chủ tịch kiêm tổng giám đốc công ty.

Trương Thắng thở dài:

- Anh cảnh sát, không phải tôi đùn đẩy, không hợp tác, mà thân phận của tôi sau khi thành lập công ty mới có, không phải trước đó.

- Cái gì?

Lão Khương không hiểu y nói gì:

- Trước sau thì không phải là cậu sao, định múa mép chối cãi à?

- Theo như anh nói, thì công ty tôi trước khi thành lập, mượn vốn giả mạo đầu tư nước ngoài, đúng không? Đó là trước khi công ty được thành lập, mà khi đó tôi không phải là đại biểu pháp nhân, không phải chủ tịch, không phải tổng giám đốc, càng không phải cổ đông lớn nhất, cho nên không thể lấy mấy chức vụ kia đổ cho tôi là người quyết sách. Nói thật, tôi không biết hành vi đó là phạm pháp, người thao tác không nói với tôi.

- Công ty tôi do ba người góp vốn, ông Trương Bảo Nguyên đầu tư một triệu cùng mối quan hệ, Từ Hải Sinh bỏ tiền đăng ký, tôi chỉ góp đất. Vì tránh bị tôi coi khinh, nên ông ta không nói thật.

Khóe miệng Tần Nhược Nam hơi giận nhẹ, như muốn cười.

Tiểu Lý tức sôi máu:

- Vậy là anh chẳng biết một cái gì hết, đúng không?

Trương Thắng giọng oan ức, kể khổ:

- Anh nói đúng quá, tôi là ai? Chỉ là một địa chủ thôi, tôi chẳng biết gì cả. Trước đó tôi còn là công nhân mất việc, kinh doanh cái quán cơm còn

https://thuviensach.vn

sập, anh nói xem tôi biết được mấy thủ đoạn đó không?... Còn nhớ lần đầu tôi được tới khách sạn to là gì nhỉ, à "ảo ảnh sa mạc", cái tên đúng là xúi quẩy, không ngờ vinh hoa phú quý chỉ như ảo ảnh.

Tần Nhược Nam nghe tới đó suýt nữa đứng lên, không thể sai được, là anh ấy! Chính là anh ấy.

Trương Thắng tiếp tục đóng vai con rối:

- Anh có biết không, Từ Hải Sinh chính là giám đốc nhà máy mà tôi từng làm việc, hôm đó cũng là ông ấy bỏ tiền mời khách, chỉ lấy danh nghĩa tôi mà thôi... Các anh không tin à, thật đấy, đó là lần đầu tiên tôi đi ăn ở một nơi hơn 10 đồng một bữa cơm, mọi thứ ở đó như trong giấc mộng, nhưng tới giờ tôi còn nhớ rõ lắm, tối đó tôi còn gặp một cô gái ngoài hành lang, cực kỳ xinh đẹp, thuần tịnh như dòng suối trên núi cao, khuôn mặt tinh tế như món đồ sứ, làm người ta khó mà quên được...

Tần Nhược Nam đỏ mặt, được người ta khen ngợi ngay trước mặt, lại trong tình huống quái dị này, thực sự là khó diễn tả.

Tiểu Lý bực mình gõ bàn:

- Đừng dông dài, nói vào trọng điểm đi.

.....

Thẩm vấn từ 7 giờ tới 9 h 30, Trương Thắng mệt mỏi, ba người thẩm vấn thì mỏi mệt.

Còng tay mở ra, y kéo lê xích sắt loảng xoảng đi trong hành lang dài, không biết Tần Nhược Nam lặng lẽ nhìn bóng lưng mình.

Tiểu Lý đấm tường:

- Tên này... Thực sự lần đầu vào đây à?

https://thuviensach.vn

Lão Khương cười:

- Tội phạm kinh tế làm gì có tên nào đơn giản, thong thả thôi, chúng ta báo lên trên đã, quay lại sau.

Tiểu Lý không phục, nói nhỏ:

- Dùng ít thủ đoạn, loại người này không chịu nổi đau đớn đâu.

Lão Khương đánh miệng về phía Tần Nhược Nam, ý bảo không tiện:

- Hơn nữa xem ra bên trên rất coi trọng vụ này, nếu để y bị thương không ổn, huống hồ có người đang bảo vệ y, nếu không chẳng trì hoãn tới một tuần mới cho chúng ta tới thẩm vấn.

- Anh nói phải, nhưng bên trên cũng có người muốn chỉnh y, nếu không y kinh doanh tốt như thế, không sai phạm gì, bằng vào cái tội rút vốn ai cũng làm kia, lại hai năm rồi, chẳng ai bắt cho tốn công.

Lão Khương lấy thuốc lá ra hút:

- Đừng nghĩ nhiều, cứ làm tốt công việc của mình là được. Muốn chúng ta điều tra, vậy chúng ta phải làm cho ra kết quả, thong thả tra tấn tinh thần y, xem y mồm mép được bao lâu.

*** ****

Trương Thắng bị bắt, công ty có ba người chức vụ cao nhất là Chung Tình, Quách Y Tinh và Hắc Tử, nhưng hai nam nhân rõ ràng không có khả năng điều hành công ty, vì thế mà Chung Tình bận tới tối tăm mặt mũi.

Chung Tình theo Trương Thắng từ lúc công ty thành lập, làm thư ký làm lái xe cho y, tới giám đốc quan hệ xã hội, giờ là giám đốc của chợ thủy sán, có thể nói hiểu rõ công ty chân tơ kẽ tóc, nên hiển nhiên cô gánh trách nhiệm này.

https://thuviensach.vn

Cô hỏi thăm được người ta, biết trong trại giam cũng được mặc quần áo của mình, chăn đệm chỉ cần trong nhà đưa vào được thì phạm nhân được dùng, nên cô tự mình đi mua vài bộ quần áo ấm, chuyện này trước kia cô từng làm rồi, biết số đo của Trương Thắng, nhưng chưa kịp tới trại giam thì Quách Y Tinh gọi về.

Không ngờ chuyến này về công ty tới nửa đêm, trong công ty vẫn cãi nhau ầm ĩ như tổ chức hội chợ. Dù sao đây là doanh nghiệp tư nhân, tổng giám đốc bị bắt, chẳng ai rõ công ty còn tồn tại được không, cuối tháng có trả nổi lương không, nhân tâm tất nhiên tản mát, cán bộ trung tầng tụ tập yêu cầu công ty có câu trả lời.

Khách hàng vốn lo lắng, thấy thế càng không tin tưởng nữa, yêu cầu rút tiền thuê, trả tiền đặt cọc, lúc đầu Trương Thắng đồng ý là để ổn định lòng người, nhưng Trương Thắng bị bắt, lúc này chẳng cần nhân tâm sĩ khí gì nữa, mà giữ không cho rã đám, Chung Tình kiên quyết không chịu, muốn không thuê nữa, được thôi, trả tiền vi phạm hợp đồng đây, cô phải cố gắng giữ khách hết mức có thể, thà làm kẻ ác chứ không để công sức Trương Thắng thành mây khói.

Đám khách hàng này bị làm khó tất nhiên bất mãn, bọn họ là dân buôn bán chợ búa, tốt chất không cần nói, nóng lên đừng nói là chửi bới ô uế, thậm chí còn dùng vũ lực đe dọa.

Buổi sáng Quách Y Tinh thuyết phục bọn họ, tới trưa vì mệt mỏi căng thẳng, tim ngừng đập, ngất xỉu tại chỗ, nhưng đám người kia không sợ, căn bản chẳng bận tâm hắn sống hay chết, vẫn làm ầm ĩ lên, Chung Tình nhận được điện thoại chạy về, một mình đối diện với đám khách buôn hung hãn tới tận tối chưa có được hạt cơm vào bụng, môi nứt nẻ chảy máu, dung mạo say đắm lòng người trước kia hoàn toàn không còn nữa.

Đến tối Trương Mãn Phúc còn chạy tới, vì Bảo Nguyên có 10% cổ phần ở đây, nghe tin Trương Thắng bị bắn, sợ không lấy được khoản đầu tư này,

https://thuviensach.vn

hắn tới đòi, không có tiền? Lấy hàng, lấy đồ.

Chung Tình lại không phải cổ đông của công ty, danh bất chính ngôn bất thuận, nói ly không lại, cô bất chấp, hạ lệnh cho bảo vệ, kẻ nào dám cướp đồ, đánh, đánh cho không dám thò tay lấy đồ mới thôi.

- Các vị, xin hãy nghe tôi, tổng giám đốc Trương bị sự kiện công ty Bảo Nguyên làm liên lụy, đi phối hợp điều tra. Cty chúng tôi kinh doanh không hề có vấn đề, tuyệt đối không để mọi người tổn thất, xin tin tôi...

Có kẻ độc ác trào phúng:

- Con mẹ nó, cô là cái gì mà chúng tôi tin? Trương Thắng đổ rồi, Trương gia không ai đứng ra quản lý công ty, bằng váo thứ tình nhân không danh phận mà dám lớn tiếng, ai tin được?

Chung Tình mặt đỏ bừng, cố nhịn nhục khuyên nhủ.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Khí Phách Của Chung Tình

Lúc này Hắc Tử dẫn đám đồ tể hùng hổ kéo tới, Chung Tình biết tính hắn hung bạo nên không thông báo cho hắn, có điều Quách Y Tinh sau khi tỉnh lại thấy tình hình nguy cấp, lại thêm con trai Trương Nhị Đản còn tính cháy nhà hôi của, liền gọi Hắc Tử tới.

Đám đồ tể tay gậy, vai dây thừng, hông deo dao, kẻ nào kẻ nấy như hung thần, Hắc Tử càng múa con dao lóc xương, rống:

- Thằng chó má mù mắt nào dám tới công ty gây chuyện, bắt nạt chị Chung là nữ nhân sao, có gan thì chơi với ông mày này.

Đám khách buôn tuy sợ, nhưng không cam tâm bỏ đi như vậy, dân làm ăn ít nhiều tiếp xúc với dân giang hồ không phải dễ dọa, có kẻ nấp sau đám đông hò hét:

- Xem đi, công ty này sập rồi, giờ muốn giở trò lưu manh vô lại, tiền mồ hôi xương máu của chúng ta không thể mất ở đây, thà chết không đi, xem chúng nó dám làm gì?

- Đúng đấy, chúng mày dám giết lão tử thì coi như lão tử cho lũ con cháu số tiền đó, lên đây.

- Được, được, thằng mắt lé, mày mà không không đổi ý tạo gọi mày bằng ông.

Hắc Tử chỉ người vừa nói, lăm le xách gậy tới đánh:

https://thuviensach.vn

- Hắc Tử, đừng làm ầm nữa.

Chung Tinh quát không ai nghe, tức mình ôm một cái bồn hòa, đập choang một tiếng, thế là xung quanh im phăng phắc.

Trương Mãn Phúc ngồi vắt chân trên ghế sô pha hút thuốc, mấy tên áo đen đứng sau lưng hắn lạnh lùng nhin.

- Các vị, nghe tôi nói, tình hình công ty hiện nay, không có tiền mặt, nhưng chỉ cần công ty còn, vẫn vận hành bình thường, thì lợi ích của mọi người sẽ còn đảm bảo. Chúng tôi cung cấp kho lạnh và chợ bán buôn, dịch vụ của chúng tôi vẫn rất tốt, không phải sao?

Chung Tình giọng khản đi rồi, vẫn cố sức nói thật to:

- Tôi hiểu tâm tình mọi người, nhưng tiếp tục gây chuyện thế này, mọi người có được cái gì? Đập phá lều, phá kho lạnh bán sắt vụn à? Được mấy đồng? Tôi không có tiền trả lại cho mọi người, tại sao không cho tôi cơ hội, cũng cho bản thân các vị cơ hội, bảo vệ tiền của chúng ta? Các vị muốn đập phá hay muốn làm ăn?

- Tổng giám đốc bị tạm giam điều tra, nhưng công ty vẫn hoạt động bình thường, đừng nghe bên ngoài đồn đại linh tinh. Chính phủ muốn công ty đầu tiên vào khu khai phát đổ bể không? Không, các vị hãy xem đi, cho tới tận bây giờ, hoạt động của công ty không hề bị một hạn chế nào, đó là minh chứng.

- Thị phi thế nào chúng ta không cần nghị luận, tất cả ngồi trên một con thuyền, chỉ có đồng lòng chèo chống mới vượt qua ghềnh thác. Nếu tới một ngày chúng tôi không duy trì được công ty nữa, mọi người tới rỡ cái công ty này, cũng có gì khác biệt bây giờ không? Tại sao bây giờ lại tự mình phá hoại bát cơm của mình?

https://thuviensach.vn

- Làm sao chúng tôi tin được cô, chẳng may cô thấy tình thế bất ổn chạy mất thì sao?

Có người xuôi xuôi, nhưng cũng có người nghi ngờ:

Chung Tinh nói tới đó, chìa tay ra:

- Hắc Tử đưa dao đây.

- Chị Chung, dao đây!

Hắc Tử hăm hở xoay ngược chuôi dao đưa cho Chung Tình, những người khác đều nghi hoặc, thậm chí lùi lại, sợ Chung Tình dùng hung khí đe dọa.

- Mọi người không tin tôi đúng không? Không tin quyết tâm của tôi đúng không? Được, hôm nay tôi lấy một cái tay, làm lợi tức cho mọi người, nếu tôi thất hứa, không những cho các vị thoải mái rỡ công ty, cái mạng này cũng đem đền luôn.

Chung Tình nói xong, giơ dao chém xuống cánh tay trái đặt trên bàn:

- Chị Chung! Đừng...

Hắc Tử hồn phi phách tán hét lên, vội vàng lao tới giật lấy con dao, Quách Y Tinh còn chưa khôi phục đang nửa nằm nửa ngồi cũng nhào tới, nhưng trượt chân ngã xuống đất.

Không ít người quay mặt không dám nhìn, người táo gan nhất cũng phải nhăn mặt, Trương Mãn Phúc thất kinh đứng bật dậy.

Chỉ thấy máu lênh láng từ trên bàn chảy xuống thành dòng suối nhỏ, thấm vào bồn hoa vỡ dưới mặt đất, tuy Hắc Tử kịp thời làm dao chệch đi, nhưng vẫn chém sâu tới lộ xương trắng ởn, ai cũng nhìn ra, một dao này

https://thuviensach.vn

của Chung Tình tuyệt tình toàn lực, nếu không kịp ngăn cản, đảm bảo nguyên bàn tay bị chặt rời.

Quách Y Tinh lồm cồm bò dậy, rống lên:

- Đứng đó làm cái gì, kiếm thứ cầm máu cho giám đốc Chung, lão Hồ gọi cấp cứu.

Lập tức có đồ tể chạy đi, Hắc Tử vội vàng xé toạc áo, buộc bắp tay Chung Tình.

Chung Tình đau tới suýt ngất xỉu, cô vẫn cắn răng chịu đựng, mồ hôi đẫm trán, người lảo đảo, không có Hắc Tử đỡ thì ngã rồi:

- Nếu mọi người tin thành ý của tôi, xin hãy về trước, công ty này cho dù có đổ, tôi cũng ở lại tới giây phút cuối cùng. Hôm nay chỉ có chừng này, vì tôi còn giữ lại tay phải, tương lai viết tài liệu minh oan cho giám đốc Trương, cái miệng này còn dùng đi cáo trạng, hai chân này dựa vào nó để bôn ba...

Những lời thống thiết như vậy ai chẳng động lòng, có người len lén giật áo bạn hoặc người nhà mình, có người trao đổi ánh mắt với nhau, rồi một, hai, ba người...lặng lẽ rời đi.

…….

Từ Hải Sinh nghe tiếng tu tu phát ra từ điện thoại, lòng hơi chút bất an, tuy người ở phòng tài vụ đã bị Trương Thắng thanh tẩy hết, nhưng vẫn còn người khác báo cho mình tình hình ở cty tài chính Bảo Nguyên, Chung Tình chặt tay ngăn được đám thương buôn, làm ông ta không ngờ.

Trương Nhị Đản xảy ra chuyện thì ông ta không sợ, ông ta chỉ là người trung gian, một vị khách, nói thế nào cũng không đổ tội lên đầu ông ta được. Còn phía cty tài chính Bảo Nguyên, ông ta tới vài ngày trước vẫn là

https://thuviensach.vn

cổ đông lớn nhất, nếu Trương Thắng liều mạng cắn bừa cắn bậy, khó tránh khỏi bị liên lụy.

Vốn tưởng Trương Thắng bị bắt thì công ty chẳng mấy chốc là sập, đám chủ nợ tới chia chác đánh cướp, lúc đó dấu vết tài chính lẫn lộn hỗn loạn, Trương Thắng có nói gì, ông ta chẳng sợ nữa. Nhưng không ngờ Chung Tình lại chống đỡ công ty tới tận mức này, Trương Thắng thành mối đe dọa lớn.

Trước kia Chung Tình chỉ là cô gái thích nước hoa ngoại, thích quần áo đẹp, thích lãng mạn và nghe những lời âu yếm, thích sống an nhàn hưởng thụ, một trăm Chung Tình như thế đe dọa ông ta cũng chẳng sợ, nhưng người dám chặt tay mình thì khác, thậm chí Từ Hải Sinh còn ghen tỵ, Chung Tình làm thế vì Trương Thắng.

Phải vứt quân cờ này thôi, Từ Hải Sinh thở dài, bấm di động:

- A lô, tôi đây, tôi nói với anh một người.... Đã vào rồi, ừ, nghĩ cách đừng để y ra nữa.

Giọng nam bên kia khó xử:

- Không dễ, chuyện này không làm loạn được, bên trên chú ý lắm.

- Bớt nói thừa với tôi đi, 80 vạn, nếu tìm được người giết y.

Bên kia trầm mặc rất lâu:

- Tôi thử xem sao, tùy cơ hành sự vậy.

Từ Hải Sinh cúp máy cười lạnh, 80 vạn xếp chồng lên bàn, đủ cao hơn 1 mét, thuê sát thủ giết được 10 người bình thường, đủ tiền chơi 100 người mẫu... Ai kháng cự nỏi cám dỗ đó?

….

https://thuviensach.vn

Trương Thắng về tới phòng giam, Chân lão đại hỏi:

- Sao, hỏi gì, có bị tra tấn không?

- Không, chỉ hỏi thôi, nghe lão đại chỉ bảo, vấn đề gì khó khăn, em cứ nói không biết, họ chả hỏi được gì, lúc đi mặt khó coi lắm.

Trương Thắng bị chiếu đèn ánh sáng mạnh vào mặt, cho tới bây giờ mắt vẫn loang loáng, nhìn gì cũng không rõ:

Lưu Nguy hâm mộ:

- Tội phạm kinh tế sướng thật, lúc thẩm vấn tôi chúng nó túm tóc giật như chó, đau chảy nước mắt.

- Thứ rác rưởi như mày còn hi vọng cảnh sát tử tế.

Bưu lão tam đá hắn một phát:

Phương lão nhị lúc nào ra vẻ hiểu đời:

- Lạc đà chết xương vẫn to hơn ngựa, nhà lão tứ dù sao cũng có tiền, hắn là lo lót trên dưới rồi. Ngày tôi bị thẩm vấn, vừa hàm hồ vài câu thiếu chút nữa bị đánh chết, là tên họ Vương kia ra tay, thằng chó đó cũng chẳng sợ để lại dấu tích.

Lưu Nguy thở dài:

- Nghe nói nhà nước đang soạn chế độ quyền im lặng, có quyền này tốt rồi.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Tin Nhắn Của Chung Tình

Chân lão đại nhíu mày:

- Quyền im lặng là sao?

Lưu Ngu vội nịnh nọt nói:

- Giống như phim nước ngoài hay có câu " anh có quyền giữ im lặng, mỗi lời nói của anh thành chứng cứ trước tòa ". Không đánh người nữa, phòng thẩm vấn không treo câu thành thật khoan hồng, kháng cự xử nghiêm nữa mà thành có quyền im lặng, không muốn nói, chỉ cần trả lời, tôi muốn luật sư là được.

Tội phạm am hiểu pháp luật không hiếm, bọn họ có cuồng nhiệt với loại tri thức pháp luật, tuyệt đối có thể làm cảnh sát xấu hổ, phàm có tri thức mới ở phương diện này là tìm hiểu say sưa ngay, tất nhiên tinh thần học tập này sinh ra khi đã vào tù.

Phương lão nhị không tin:

- Bốc phét, cái này không dùng được ở nước ta đâu.

Chân lão đại lắc đầu:

- Không có khả năng, cái này nhất định không được thông qua, tội phạm phải đánh, không đánh sao khai? Giờ bị đánh chúng nó còn cứng họng nữa là, làm thế bọn tội phạm càng thêm ngông cuồng.

- Đúng thế.

https://thuviensach.vn

Bưu lão tam phẫn nộ:

- Giống đám huynh đệ chúng ta, tìm được bao nhiêu chứng cứ nhận bấy nhiêu tội, còn không oánh hộc máu cũng đéo nhận, nếu giết người phải đền mạng thì càng chẳng thằng ngu nào khai, quyền im lặng cái đéo? Chẳng lẽ không nói thì thả nó ra, không đánh không được.

Trương Thắng tròn mắt nhìn đám tội phạm lo nước lo dân, thực sự không còn gì để nói nữa rồi, nếu cho mấy tên này mặc véc trên người, y còn tưởng đây là đại biểu nhân dân, quả thực là một cảnh hài hước nhất mà y từng thấy.

Hôm nay thẩm vấn Trương Thắng ngửi ra được vấn đề, mình bị bắt không phải vì phạm tội kinh tế, mà có kẻ muốn lợi dụng con tốt mình để hạ Ngưu Mãn Thương, trước khi lập khu khai phát thì chính phủ đã mâu thuẫn trùng trùng, vấn đề này không đơn giản là chỉ kéo ngã một chủ nhiệm ủy ban quản lý khu, thậm chí còn sau, sau nữa.

Lịch sử lắm lúc do nhân vật nhỏ thúc đẩy, Trương Thắng đọc nhiều sách truyện không lạ điều này, thi thoảng còn cảm khái, nhưng khi nó rơi lên đầu mình, muốn cảm khái cũng không nổi.

Chung Tình tới đúng một lần vào tuần trước, sau đó không có tin tức gì nữa, Trương Thắng liền đoán được hiện cô đang vô cùng khó khăn, vì thế càng thêm lo lắng, lo cho công ty, còn về tâm tình cá nhân thì y đã ổn định rồi, biết được mục đích đối phương là biết chừng nào bên trên còn đấu tranh thì mình còn phải ngồi đây, phải có một bên thắng thì số phận y mới được định đoạt.

Trương Thắng là người có khả năng thích ứng cao, bây giờ y thấy trong này không tệ, tuy khổ một chút, nhưng không phải nặng đầu, bớt đi nhiều chuyện.

https://thuviensach.vn

Trong tay y có tiền, nên một tuần cũng mời mấy vị đại ca trong nhà giam tới căng tin cải thiện một lần, bớt đi vài miếng ăn đổi lại đảm bảo được an toàn, người bị giam ở đây trừ thiểu số được trong nhà gửi tiền đồ định kỳ, đa phần hoặc là nhà quá khó khăn không giúp gì được, hoặc vì phạm tội quá nhiều lần, trong nhà chán nản bỏ mặc, nếu không có "bản lĩnh hơn người", thì thường sống rất thê thảm.

Vì thế trong lòng họ "anh Văn" không khác gì thần, bọn họ tới nịnh bợ cũng chả dám, còn vị đại gia như Trương Thắng thành đối tượng hâm mộ của nhiều phòng, chỉ số nổi tiếng tăng vòn vọt, giờ y thành nhân vật có chút máu mặt trong tù rồi.

Hôm đó phòng giam làm bóng đèn, mỗi người 20 cái, bọn họ làm quen rồi, nên phân công ra làm theo dây chuyền, Trương Thắng bây giờ đáng lẽ không cần làm việc, nhưng y giữ thái độ ma mới rất đúng mực, đám Chân lão đại hoàn toàn không đề phòng y nữa.

Đương nhiên Trương Thắng nhận được việc nhàn hạ nhất.

Vẫn như mọi khi Bưu lão tam làm giám sát, Lưu Nguy luôn cố tránh xung đột với hắn nhưng không được như ý, Bưu lão tam thi thoảng hỏi:

- Nguy, vợ mày bao lâu rồi chưa gửi thư tới?

Lưu Nguy méo mặt, ấp úng:

- Bưu ca, từ khi em vào đây, cô ấy, cô ấy, chưa bao giờ gửi thư.

Đám bạn tú khác cười hô hố, ai cũng biết sắp tới màn vui vẻ.

- Vợ mày làm nghề gì?

Lưu Nguy thở dài:

https://thuviensach.vn

- Dạ, y tá, xinh lắm, em đúng là hồ đồ, cưỡng hiếp bệnh nhân kia làm gì? Nghĩ lại không đẹp bằng vợ em, hơn nữa vì bệnh tật ít hoạt động, mông ngực teo tóp, lúc đó em đúng là ma xui quỷ khiến.

Nói ra Lưu Nguy cũng không thường, hắn là bác sĩ, còn là chủ nhiệm khoa hẳn hoi, khi khám bệnh dùng thuốc mê làm người ta xỉu đi, sau đó cưỡng bức trong phòng, tiếc là chùi mép không kỹ, bệnh nhân kia tỉnh lại sinh nghi, khi đi vệ sinh phát hiện có tinh dịch trong người, thế là bác sĩ Lưu tàn đời.

Chuyện này ai cũng rõ vì Bưu lão tam rất thích lấy ra hành hạ hắn.

Bưu lão tam giọng quan tâm đểu giả:

- Tội mày không chối được, thế nào cũng ở tù vài năm, vợ mày liệu có đợi mày không?

- Nếu là tội khác còn có thể, nhưng tội này... ài.

Bưu lão tam quả nhiên kiếm cơ hội đá hắn:

- Thở dài cái chó gì, người ta không ly hôn với mày ngay là tử tế lắm rồi, mày dám thở dài à?

Phương lão nhị lại ra vẻ hiểu đời:

- Mày chủ động ly hôn đi, dứt khoát chút, người ta còn nhớ cái tốt của mày, nếu không... Dù không phải tội này, đợi lâu, thời buổi này, ai đợi ai chứ?

Chân lão đại ngồi trên giường chơi poker nãy giờ không tham gia cười hô hố:

- Dù người ta có đợi, lúc mày về nhà thấy phòng treo nón xanh lung lẳng khắp nơi có phải càng tệ không? Ly hôn đi cho gọn.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng dở khóc dở cười:

- Mọi người thật là, có câu thà phá mười tòa miếu chứ đừng hủy một cuộc hôn nhân, ai lại khuyên ly hôn, thất đức quá.

Bưu lão tam lắc đầu:

- Đây không phải thất đức... Phải rồi lão tứ, bạn gái cậu sao? Có đợi cậu ra không?

Trương Thắng nghe tới xưng hô này, đầu tiên là nghĩ tới Tiểu Lộ, rồi Tần Nhược Lan, bất kể duyên hay nợ, yêu hay áy náy, không thể phủ nhận giờ Tần Nhược Lan đã có một phần trong quan trọng trong lòng Trương Thắng. Nhưng một cách y chỉ con phố, không thèm bước sang gặp y, một hiện cách y nửa vòng trái đất, cả hai đều xa cách vời vợi....

Phương lão nhị đánh mắt, Bưu lão tam hiểu ý, không nói nữa.

Mọi người vùi đầu làm việc, một tiếng sau tới thời gian cho tù nhân ra ngoài, Trương Thắng đi dạo trong sân, có rất nhiều người chào hỏi y, song cũng có vài đại ca giang hồ sống dựa vào nắm đấm không ưa hành vi rải tiền của Trương Thắng, lúc nào cũng nhìn y với ánh mắt khiêu khích.

Trương Thắng chẳng bận tâm, đi tới góc tường chỗ nhiều ánh nắng, ngồi xuống nhìn quanh, rút điếu thuốc lá nhăn nhúm, bật lửa hút.

- Anh Thắng, cho mượn bật lửa.

Đó là một tên béo ăn mặc giống cảnh sát giao thông, tức là tội phạm tương đối có tự do, giúp quản giáo làm việc, đám này nhân vật cấp đại ca cũng không dám đắc tội, Trương Thắng vội đứng lên đưa bật lửa cho hắn, y chưa bao giờ nói chuyện với người này.

Tên béo châm thuốc xong, ném bật lửa lại, bỏ đi, không nói lời nào.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau Trương Thắng vào nhà vệ sinh, mở nắp bật lửa, quả nhiên thấy tờ giấy nhỏ, trên đó viết: Đã mời luật sư, sắp tới, đừng nhận tội gì, gặp rồi tính sau. Nhà chưa biết, công ty tốt, đừng lo.

Chỉ vẻn vẹn hơn 20 chữ, Trương Thắng nhận ra nét chữ của Chung Tình, đọc chục lượt sợ sót rồi xé nát, vứt vào hồ xí, đi ra, vừa vặn một phút.

Tên quản giáo theo dõi nhà xí thấy y đi ra đúng giờ nhìn sang hướng khác.

Trương Thắng chửi thầm trong lòng:" Mẹ nó, có đi ỉa cũng trông rõ nghiêm, có ông thần ở phòng riêng đó, sao không vào mà quản?", giống mọi công dân khác, Trương Thắng mồm chửi sự bất công trên đời, nhưng vừa vặn y lại cần sự bất công này, vì y là kẻ hưởng lợi.

Giống như đám Chân lão đại, bọn họ căm hận cảnh sát lạm dụng hình phát, nhưng nghe tới "quyền im lặng" là nhao nhao phản đối, chẳng qua là vấn đề đặt mình ở trong cuộc hay ngoài cuộc thôi.

" Chung Tình thực ra càng có khí phách hơn mình, công ty may mà có chị ấy, nếu không chẳng chịu nổi đám thương buôn oanh tạc, trong đó có không ít kẻ vong mạng, thuyết phục họ không gây chuyện đúng là làm khó chị ấy. Công ty ổn định được thì tốt, trong nhà sợ không dấu được lâu, dù có đi xa bàn chuyện làm ăn, chẳng lý nào mấy tuần không gọi điện về nhà... Ôi, thôi thì trò hoãn chừng nào hay chừng đó."

Chỉ là Chung Tình luôn đi theo y làm việc, mối quan hệ không thể hơn y, muốn cứu y ra đâu phải dễ, còn đám Lý Hạo Thăng thì Trương Thắng không muốn nhờ tới...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Thẩm Vấn Liên Tiếp (1)

Ngày hôm sau hai chiếc xe cảnh sát tới trại giam, người chi đội điều tra kinh tế lại tới thẩm vấn Trương Thắng, lần này bọn họ mang tới nhiều chứng cứ hơn, những văn kiện có chữ ký của Trương Thắng lúc mới thành lập công ty, muốn y thừa nhận từng tội nhỏ một sau đó mở rộng thành quả truy kích.

Chỉ tiếc là trên đời này có những người khả năng thích ứng rất cao, Trương Thắng qua một lần thẩm vấn là quen thuộc không khí trong phòng lắm rồi.

- Trương Thắng, thành thật khai ra, có phải cậu đã tặng quà cho Ngưu Mãn Thương không?

- Anh cảnh sát, anh định nói tới hối lộ chứ gì, nếu quà cáp bình thường tôi đâu bị mang tới chỗ này, vậy tức là anh hỏi tôi có hối lộ hay không? Nếu anh nói thế thì phải hỏi rõ cả thời gian, địa điểm, số lần và nội dung hối lộ.

Trương Thắng thậm chí còn đính chính cả câu hỏi:

- Mà nói tới hối lộ, trước tiên chúng ta cần đạt nhận thức chung thế nào là hối lộ, đó là hành vi trong quá trình qua lại kinh tế, vi phạm quy định quốc gia, tặng hoặc biếu cho nhân viên công tác quốc gia số tiền hoặc tài vật tương đối lớn, dùng các loại doanh nghĩa trả loại phí trái quy định quốc gia, hòng mưu cầu lợi ích không chính đáng,

https://thuviensach.vn

- Tôi không hề mưu cầu lợi ích không chính đáng mà tiếp xúc với chủ nhiệm Ngưu, tôi không có hành vi và ý đồ cụ thể mua chuộc nhân viên công tác quốc gia, tôi không dùng danh nghĩa nào trả khoản phí trái quy định, món quà tôi tặng không có giá trị lớn. Vì thế, tôi không hối lộ.

Viên cảnh sát đang tra hỏi sầm mặt:

- Chúng tôi không tới đây nghe anh giảng giải luật pháp.

- Anh cảnh sát, tôi không hiểu, chúng ta không nói tới luật pháp, vậy anh muốn nói tới luật gì?

Cả đám cảnh sát nghe tới cơ thịt co giật, Trương Thắng luôn dùng ngữ khí ôn hòa, thái độ tích cực hợp tác, nhưng chỉ cần một câu thiếu kín kẽ, là y tóm ngay lấy, dùng giọng điệu ngoại giao đính chính ngoa ngoắt.

Đội trưởng Lưu thấy Trương Thắng khó nhằn như vậy, kề tai trao đổi ý kiến, quyết định thay đổi phương pháp thẩm vấn.

Theo kế hoạch, bọn họ sẽ chia ra thành ba nhóm thẩm vấn, mỗi nhóm ba người, luân phiên thẩm vấn, không cho Trương Thắng ngủ nghỉ, cho tới khi y thừa nhận tội của mình mới thôi.

Dao mỏng cứa thịt càng đau.

Lúc này đã là mùa xuân năm 1998, năm ngoái quốc gia tiến hành sửa đổi luật hình sự, viện kiểm soát tối cao và tòa án tối cao đưa ra giải thích tư pháp tương ứng, quy định chứng cứ lấy được bằng hình thức tra tấn không được lấy làm chứng cứ trước tòa.

Thế là tất cả hình thức gây tổn hại vật lý tới thân thể phạm nhân đều bị át chế, hiển nhiên thôi, luật pháp mới thi hành, được coi trọng lớn, không ai dám đi ngược lại.

https://thuviensach.vn

Huống hồ Trương Thắng có thân phận xã hội nhất định, tính chất vụ án tương đối đặc thù, nên không ai dám dùng biện pháp bạo lực với y, thẩm vấn mệt mỏi thành pháo bảo được ưa chuộng. Loại phương pháp nhìn có vẻ văn minh, nhưng thực chất hủy hoại tinh thần và thân thể người ta càng tồi tệ, mà trong vụ oán oan sai đã xác nhận đa phần do loại thẩm vấn này gây ra, nhưng hành vi này không bị coi là phạm tội, nằm ngoài tiêu chuẩn tra tấn bức cung.

Vì thế nhiều cảnh sát lợi dụng sơ hở này, lạm dụng nó một cách quá mức, rất nhiều năm sau vụ án oan Xà Tường Lâm gây chấn động trong ngoài nước là do bị thẩm vấn liên tục mà ra, Xà Tường Lâm không chịu nổi loại tra tấn tinh thần này đã thừa nhận mình giết vợ, để được giải thoát khỏi sự hành hạ không có hồi kết đó. Cuối cùng sau 11 năm trong tù, người vợ Xà Tường Lâm quay về, hóa ra vợ anh thần kinh không bình thường bỏ nhà ra đi, sau đó mất trí nhớ và được một người đàn ông đưa vào điều trị trong bệnh viện, còn lấy chồng sinh con với người ấy, rồi 11 năm sau đột ngột nhớ ra, quay về quê tìm chồng, nhưng chồng thì tù tội, mẹ chồng uất ức vì con bị oan mà qua đời, con cô thất học, tất cả tan nát... Tất cả do cách thẩm vấn "văn minh" kia.

Trước đó cảnh sát đã cẩn thận điều tra hết các mối quan hệ xã hội của Trương Thắng, phát hiện chỗ dựa lớn nhất của y là Trương Nhị Đản, mà ông ta hiện lo thân chưa xong, nên không cố kỵ gì nữa.

Trương Thắng bắt đầu nếm thử loại hủy hoại đáng sợ này, trọng điểm thẩm vấn không còn đi tìm chứng cứ nữa, thông qua liên tục lặp đi lặp lại một câu hỏi, hoặc dụ dỗ để y phải chủ động thừa nhận hành vi tội phạm.

Đội trưởng Lưu châm thuốc thong thả nói:

- Trước đây không lâu tôi xử lý một vụ án tính chất tương tự, do người đó thái độ tốt, vụ án sau khi giao cho viện kiểm sát lại phối hợp điều tra, kết quả vốn bị xử năm năm, chỉ còn một năm, còn hoãn thi hành án.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng tuy mệt mỏi nhưng y vẫn dứt khoát mội lời:

- Anh cảnh sát, tôi rất thẳng thắn, thẳng thắn được khoan hồng mà, từ lúc vào phòng tẩm vấn tôi không hề nói dối được, nếu không tạo thành án oan, chẳng phải truyền ra người ta nói tôi bị tra tấn bức cung, thành bôi nhỏ cảnh sát nhân dân à?

Đội trưởng Lưu cười nhạt, mới chỉ là những vòng đầu thôi, lại lấy ra tài liệu nói bọn họ đầy đủ nhân chứng, vật chứng, chứng minh y phạm tội, hết giờ liền ra ngoài.

Tần Nhược Nam cũng trong danh sách thẩm vấn, nhưng hôm nay cô lại vô cùng thục nữ, ôn nhu chẳng hề ngang tàng khí phách, quyết liệt với tội phạm, như thường ngày.

Từ khi biết Trương Thắng là ân nhân của mình, cô vô cùng mâu thuẫn, một mặt muốn báo ân, mặt khác là cảnh sát đối diện với phạm nhân, khiến cô không thể vì chuyện riêng mà vi phạm pháp luật, nên cô ngồi đó, nhìn Trương Thắng với ánh mắt thương hại, cô không bảo vệ cũng không tham gia gây áp lực với y.

Lúc này thẩm vấn liên tục không cần dùng tới đèn cường độ cao nữa, vì nó dễ gây mù mắt, Trương Thắng đã nhìn thấy cô cảnh sát xinh đẹp đó, cô gái như hơi ấm duy nhất trong căn phòng lạnh lẽo này, y kỳ quái nhận ra, cô cảnh sát này hình như không dám đối diện với mình, mỗi khi y nhìn tới đều hạ mi mắt xuống.

Có điều Trương Thắng không còn đầu óc nào suy nghĩ sâu xa, vì y liên tục trả lời những câu hỏi lặp đi lặp lại suốt từ sáng tới chiều, không có thời gian nghỉ ngơi, làm tinh thần y rơi vào trạng thái lơ mơ làng màng, phải liên tục lén cấu đùi, dùng cơn đau kích thích thần kinh, tránh trả lời sai, y biết mình trả lời đúng trăm lần cũng vô nghĩa, một lần sai sẽ bị ghi âm đưa ra tòa làm chứng cứ.

https://thuviensach.vn

- Anh Khương, trạng thái tinh thần của nghi phạm không tốt, hay là dừng một chút?

Tần Nhược Nam không đành lòng, nói nhỏ:

Lão Khương ung dung uống trà, hơi nghiêng người qua đáp:

- Tiểu Nam, đừng mềm lòng, cô thấy y gian xảo thế nào rồi, thẩm vấn bình thường không khiến y khai đâu...

Quay sang nhìn thư ký Lô của thành ủy đang hút thuốc như tàu nhả khói, nói thêm:

- Hay cô ra ngoài chút cho thoáng khí?

Tần Nhược Nam nghĩ một chút rồi ra ngoài, tìm tới văn phòng đội trưởng Lưu, nói:

- Đội trưởng, nghi phạm đã bị thẩm vấn liên tục bảy tiếng không nghỉ, tỏ ra cực kỳ kiệt quệ, hay là để người ta nghỉ một chút.

- Tiểu Nam, sao lại đi thương hại tội phạm vậy?

Đội trưởng Lưu nhíu mày:

- Đội trưởng, hiện giờ anh ta chưa bị định tội, không phải là tội phạm.

Tần Nhược Nam tham gia đợt thẩm vấn đầu tiên, theo lời khai của Trương Thắng, vụ án này có nhiều uẩn khúc, y có khả năng vô tội, thực ra thâm tâm cô cũng mong Trương Thắng vô tội:

Đội trưởng Lưu gõ bàn:

- Thẩm vấn thêm một tiếng nữa rồi đi ăn cơm... À phải, huyện Thanh Lô bắt được mấy kẻ bị truy nã, chính là vệ sĩ của Trương Nhị Đản đã dùng tư

https://thuviensach.vn

hình đánh tàn tật nhiều công nhân nhà máy, cô về chi đội, áp giải bọn chúng về.

- Chuyện này... Vâng! Đội trưởng, tôi đi ngay.

Tần Nhược Nam không thể kháng lệnh trực tiếp, đành nghe theo.

Một lúc sau thư ký Lô cũng mỏi mệt đi vào:

- Đổi trưởng Lưu, cách thẩm vấn này bao giờ mới có hiệu quả?

- Thư ký Lô, anh đừng gấp.

Đội trưởng Lưu thái độ khác hẳn, tươi cười nói:

- Chúng tôi đã đặt nhà hàng rồi, đi ăn cơm trước, rồi anh tới nhà khách nghỉ ngơi. Chỗ này yên tâm để cho chúng tôi, y không cầm cự được lâu đâu.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Thẩm Vấn Liên Tiếp (2)

Tám giờ tối, sau 11 giờ liên tục thẩm vấn, tổ trưởng tổ thẩm vấn Hùng Vĩ Tùng đi vào phòng, cười nhạt:

- Bây giờ hãy kể lại lần đầu cậu theo Từ Hải Sinh đi gặp Trương Bảo Nguyên ra sao?

Trương Thắng lờ đờ ngẩng đầu lên, y từng làm việc liên tục 2 ngày không ngủ, nhưng cũng không mệt mỏi như thế này.

- Sao thế, mệt à?

Giọng Trương Thắng thều thào, khàn đặc:

- Cho tôi nghỉ một chút được không?

- Được, Tiểu Chu, cho y đứng dậy, làm động tác đứng lên ngồi xuống 50 lần, gập lưng 50 lần cho thoải mái, ngồi nhiều cũng không tốt, không có lợi cho máu lưu thông.

- Anh cảnh sát, tôi... Á...

Bắp chân bị trúng một gậy cao su, như bị điện giật, Trương Thắng co giật đứng dậy, bị ép buộc phải làm mấy động tác kia.

11 giờ tối, đội thẩm vấn thứ hai tới, tổ trưởng Dương Thành Cương đi vào liên tục ra câu hỏi, Trương Thắng trả lời không rõ là cho y đi làm động tác thể dục tỉnh táo.

https://thuviensach.vn

5 giờ sáng... Lại tới lượt tổ thẩm vấn thứ ba, hai mắt Trương Thắng đỏ kè, y không còn sức nói nhiều nữa, chỉ biết lắc đầu nói không biết, không làm, nói không rõ bị ấn mặt vào chậu nước đá. 9 giờ sáng, tổ thẩm vấn thứ nhất thay thế, Trương Thắng bị bắt đứng lên trả lời câu hỏi.

Một giờ chiều, tổ thẩm vấn thứ hai từ chối yêu cầu được uống nước của Trương Thắng, y đã hơn một ngày không ăn uống rồi, còn phải làm động tác đứng lên ngồi xuống, chống đẩy, chân tay sưng vù tê dại.

Thư ký Lô ăn no uống say tới phòng thẩm vấn, chỉ nghe thấy tiếng thều thào "không biết..." như hết hơi của Trương Thắng, mất kiên nhẫn xoay bút máy vù vù, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Đội trưởng Lưu cũng không được thản nhiên như hôm qua nữa:

- Trương Thắng, đừng mang tâm lý cầu may nữa, cậu không thể chống lại cỗ máy chuyên chính quốc gia đâu, cho cậu biết, vấn đề của cậu không chỉ là với công ty tài chính Bảo Nguyên, cậu có quan hệ thân thiết với Trương Nhị Đản, không tránh khỏi can hệ đâu.

- Trương Nhị Đản hết đời rồi, ông ta cưỡng dâm trẻ em, trốn lậu thuế, kinh doanh phi pháp, hối lộ, cố ý gây tổn hại tới thân thể người khác, tội ác gây nguy hiểm cho xã hội. Nếu tra ra cậu câu kết với ông ta, phán 10 năm chưa đủ...

Trương Thắng liếm cánh môi nứt nẻ:

- Bảo Nguyên... có rất nhiều vấn đề... lớn nhất là tạo thành chấn động xã hội... hàng ngàn công nhân mất việc, kéo theo... gia đình, người già, trẻ nhỏ chịu hậu quả... Vì thế dù các anh ở phe nào... hỗn loạn, không phải mục đích... loạn, chỉ là thủ đoạn...

Lão Khương nhíu mày:

https://thuviensach.vn

- Đội trưởng, xem ra tinh thần y đã thác loạn, nói linh tinh rồi.

Thư ky Lô nhíu mày suỵt khẽ.

Trương Thắng mắt như nhìn vào hư vô, giọng rất giống người điên lảm nhảm:

- Khi kết thúc.... loạn nếu không khống chế được... tuy có thể thừa nước đục thả câu... Nhưng loạn, phải được tiết chế... Nếu không, kẻ gây loạn... gặp quả báo...

Lô thư ký bóp chặt bút trong tay, Trương Thắng không điên, y nói trúng vấn đề bọn họ đang đau đầu, cái khác chưa nói, tập đoàn Bảo Nguyên huy động vốn, có nhiều cơ quan sự nghiệp nhà nước tham gia, nhiều đơn vị giờ nháo nhào, không ai yên tâm làm việc.

Trước khi bắt Trương Nhị Đản, bọn họ đã dự tính tới hậu quả này rồi, nhưng mọi thứ phát triển quá nhanh quá dữ dội vượt tầm kiểm soát, đó là vì bọn họ không biết có một tên què, một kẻ họ hàng xa của Trương Nhị Đản, một kẻ hại người không cần lợi mình muốn mọi việc càng loạn càng ầm ĩ càng tốt, hắn là nhân vật quá nhỏ bé trong cuộc tranh đấu này, và không ai để ý.

- Tôi chỉ là con... chim nhỏ... vô dụng, thả tôi ra... Tôi mệt... Tôi muốn ngủ... uống nước... Á...

Gót chân Trương Thắng bị chích một cái, không rõ dùng cái gì, không thấy vết thương, nhưng đau kinh khủng làm y tỉnh ngay, cơn buồn ngủ xua tan, nghiến răng nói theo phản xạ:

- Tôi không biết gì hết.

Đội trưởng Lưu cũng nghiến răng ken két:

https://thuviensach.vn

- Tiếp tục thẩm vấn, không tin y rèn bằng kim cương, chưa nhận tội, đừng hòng được nghỉ.

Sáu giờ tối, Trương Thắng bị trói quặt tay ra sau, hai chân quỳ trên ghế trả lời... Mười một giờ tối, đứng tấn trả lời.... Trưa ngày thứ ba, sau hơn 60 giờ liên tục thẩm vấn không ngủ nghỉ, sức khỏe y cực kỳ yếu ớt, nhưng y ương bướng tới mức khiến người ta nổi điên, một mực đáp " không phải..", " không biết...", " tôi không làm", bất kể hỏi gì y cũng chỉ lảm nhảm mấy câu đó, lúc miễn cưỡng bị hình phạt làm tỉnh táo hơn thì nói " Từ Hải Sinh biết rõ nhất", " Sở Văn Lâu bịa đặt báo thù.."... Hoàn toàn là câu trả lời máy móc, không hề qua đầu óc.

Lại thêm mấy tiếng nữa, Trương Thắng gần như đã tới cực hạn sức chịu đựng rồi, lúc y lẩm bẩm "cho tôi ngủ, bảo tôi làm gì cũng được...", khiến người tham gia thẩm vấn vui mừng, chưa bao giờ một giấc ngủ lại có cám dỗ lớn như thế, y sẵn sàng bất chấp tất cả để được sự hưởng thụ sa xỉ đó... Nhưng mỗi khi bị làm tỉnh táo để khai nhận, y lại ương bướng nói không biết, rồi kiệt quệ lại cầu xin... Lặp đi lặp lại như vậy, đến đám cảnh sát tham gia thẩm vấn không còn ai đủ bình tĩnh nữa...

****

Tần Nhược Nam áp giải tội phạm từ huyện Thanh Lô về, đưa tới trại tạm giam đợi thẩm vấn, bàn giao xong, liền hỏi giám đốc Lương của trại giam, tìm hiểu tình hình thẩm vấn Trương Thắng.

- Tên nhãi đó trông da trắng thịt mềm vậy là cứng đầu có hạng, thẩm vấn liên tục ba ngày không chịu khai, tôi vừa mới tới xem qua, dùng cả diêm chống mí mắt y không cho ngủ mà vẫn không ăn thua.

Tần Nhược Nam thất thanh:

- Dùng diêm chống mí mắt?

https://thuviensach.vn

Giám đốc Lương lấy làm lạ:

- Cô không biết sao, y ba ngày không ngủ, tinh lực kiệt quệ rồi, chắc không còn cầm...

Ông ta còn chưa nói hết Tần Nhược Nam đã chạy mất.

- Đội trưởng.

Tần Nhược Nam thở hồng hộc chạy vào phòng thẩm vấn, thấy Trương Thắng hai mắt thất thần, má hõm sâu, lòng đột nhiên đau xót:

- Tiểu Nam về rồi hả?

Đội trưởng Lưu đi ra đón, hắn luôn thích Tần Nhược Nam, nhiều lần bày tỏ, nhưng cô gái này vờ không biết, vì thân thế cô không nhỏ, nên không dám giở thủ đoạn cưỡng ép, hết sức ân cần chiếu cố, mong một ngày khiến giai nhân xiêu lòng:

- Vâng, tôi đã đưa mấy kẻ kia về....

Tần Nhược Nam báo cáo công tác qua loa, sau đó chất vấn:

- Đội trưởng, sao chúng ta có thể dùng cách này, thế có khác gì..

Đội Trưởng Lưu đang nhận áp lực rất lớn phải bắt Trương Thắng khai nhận, phất tay:

- Luật pháp có chỗ nào quy định không được thẩm vấn liên tục? Chúng ta hi sinh thời gian cá nhân, công tác ngày đêm, chẳng lẽ là sai lầm? Được rồi, cô không cần quan tâm vụ án này nữa, về nhà tắm rửa nghỉ ngơi đi.

- Đội trưởng, bây giờ người ta không chịu nổi khai bừa nhận bậy liệu có phải là sự thực không?

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Nam hạ giọng xuống, nói như thể lo lắng cho đội trưởng Lưu:

- Họ Lô kia nóng lòng muốn khẩu cung, nhưng người sau lưng hắn chưa chắc lên được cái ghế đó, chẳng may sự việc không như ý, nghi phạm phản cung, đối phương tóm lấy sơ hở, lúc đó ai bị đẩy ra chịu tội? Họ Lô hay là anh?

Thấy hắn dao động, Tần Nhược Nam thừa cơ nói thêm:

- Ba ngày không uống nước gây nguy hiểm cực lớn tới tính mạng con người, để tôi cho anh ta chút nước, đội trưởng suy nghĩ đi.

Nói xong đi về phía Trương Thắng.

Đội trưởng Lưu bị thái độ của Trương Thắng kích thích suýt mất lý trí, tính toán một phen tới bên cạnh thư ký Lô:

- Y sắp không chịu nổi rồi, tiếp tục rất dễ xảy ra chuyện, thế thì phiền toái to, phải cho y nghỉ một chút.

- Hồ đồ, chúng ta tốn ba ngày là đợi giây phút y không chịu nổi mà khai, sao có thể đẻ thất bại trong gang tấc. Anh thả y về, lần sau y còn chẳng càng quá hơn?

Đội trưởng Lưu gật đầu, song lòng bắt đầu tính toán riêng.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Chân Đấm Tay Đá Báo Ân

Những vết do dây trói hằn để lại trên thân thể Trương Thắng hết sức khiếp người, trông như những con rết xanh đỏ, y thì chẳng còn cảm giác nào, khuôn mặt chẳng còn lấy nét nào khiến Tần Nhược Nam nhận ra là ân nhân năm xưa nữa, lòng xót xa, mang cốc nước tới. Trương Thắng như lữ hành sắp chết khát trong sa mạc, nhào tới cướp lấy cái cốc, tu ừng ực.

- Chậm, chậm thôi...

Tần Nhược Nam nhỏ giọng an ủi:

Thư ký Lô cười nhạt:

- Anh xem đi, tôi nói y giả chết thôi, còn sức lực như thế, sợ cái gì?

Trương Thắng uống cốc nước, hai mắt có chút thần thái, gục gặc đầu với cô gái duy nhất có vài phần thiện ý với mình, thực ra y không nhìn rõ mặt, chỉ nhận ra là nữ nhân thôi, trong đầu nghĩ, định chơi trò cây gậy và củ cà rốt à?

- Tiểu Nam, cô về nghỉ ngơi đi, không cần tham gia vụ án này nữa.

Đội trưởng Lưu bất ngờ nói:

- Đội trưởng...

- Đây là mệnh mệnh!

https://thuviensach.vn

Đội trưởng Lưu quát ngang, nhìn cô với ánh mắt náy náy, trút giận lên Trương Thắng:

- Thời xưa có câu lòng dân như sắt, pháp quan như lò, phạm pháp là phải chịu tội, tôi không tin cái lò tôi đây không nung chảy được cục sắt cậu. Cho cậu một cơ hội, nghĩ cho kỹ, khai báo hay kháng cự, chuyện này không làm tới cùng không thu quân.

Tần Nhược Nam chưa đi, cô không biết mình đi rồi Trương Thắng còn sống được không, những việc này hoàn toàn trái đạo đức con người, trái lý tưởng cảnh sát của cô...

- Các người muốn.. tôi khai, được... các người xem ra không bỏ qua tôi rồi... có điều...

Trương Thắng giọng nói không chỉ yếu còn líu lưỡi, rất khó nghe:

-... Liên quan... tới nhân vật lớn... rất cơ mật, tất cả đều muốn nghe à?

Thư ký Lô hưng phấn lấy bút ra chuẩn bị ghi chép, đội trưởng Lưu đắc ý nói:

- Mọi người ra ngoài cả đi.

- Không!

Trương Thắng nói một câu liền mạch hiếm hoi:

- Cô ấy chiếu cố tôi, tôi nói cho cô ấy nghe, tặng cô ấy công đầu.

Tần Nhược Nam tâm trạng phức tạp, không rõ vui hay buồn, vừa mong y thành khẩn, lại không muốn y nhận tội, cắn môi đi tới.

- Tiểu Nam cẩn thận y giở quỷ kế.

https://thuviensach.vn

Đội trưởng Lưu dù vui mừng vẫn không quên nhắc:

- Đội trưởng yên tâm.

Tần Nhược Nam lạnh nhạt đáp:

Đội trưởng Lưu nhớ ra Tần Nhược Nam sở trường giáp kích, dù là hắn, do gần đây chủ yếu làm việc văn phòng, thể lực đi xuống, bụng có mỡ thừa, nếu giao thủ không phải đối thủ, huống hồ tên tội phạm bị hành hạ ba ngày.

- Cô cảnh sát, lần trước cô tới mặc thường phục.

Giọng Trương Thắng khàn nhỏ, nhưng từng chữ rõ ràng:

- Hả?

Tần Nhược Nam không hiểu gì cả, hơi nghiêng đầu nhìn y, đôi mắt như hồ nước sâu thẳm, cánh hôi không son vẫn phơn phớt hồng, da hơi rám nắng nhưng khỏe khoắn không chút tì vết:

- Nhưng cô mặc cảnh phục đẹp lắm.

Tần Nhược Nam mặt hơi nóng, mọi người đang nhìn chăm chăm vào họ, tưởng cơ mật gì, y lại nói lung tung, quát:

- Đừng giở trò, nói trọng điểm đi.

Trương Thắng đột nhiên cười lớn, giọng đủ mỗi người trong phòng đều nghe thấy:

- Trọng điểm là, tôi thích nhìn cô mặc cảnh phục, thích giúp cô cởi nó. Không không phải là cởi hết, thân trên vẫn mặc, như thế ăn hiếp mới thích...

https://thuviensach.vn

- Anh...

Tần Nhược Lan thoáng chốc mặt phủ sương giá:

"Chụt!" Trương Thắng lấy hết sức lao tới, hôn lên mặt Tần Nhược Nam! Căn phòng im phăng phắc làm âm thanh này rất rõ ràng, phạm nhân trêu ghẹo nữ cảnh sát, chuyện này chưa từng có.

Tần Nhược Nam vừa thẹn vừa giận, lập tức thi triển cầm nã thủ, nắm tay quật ngã Trương Thắng, chưa đợi y ngã hẳn lại lôi lên, mượn đà đó đấm thẳng vào mũi. Cú đấm này rất mạnh, nếu trúng, cho dù bác sĩ chỉnh hình giỏi nhất cũng đừng hòng khôi phục lại được, nhưng đội trưởng Lưu đã vội hét:

- Đừng đánh y...

Cú đấm cách mũi Trương Thắng một phân, Tần Nhược Nam hậm hực buông tay, chợt thấy ánh mắt bị hành hạ tới lờ đờ, con ngươi đầy tơ máu, vẫn thể hiện tình cảm ẩn trong nội tâm, có sự đắc ý vì hành vi thô bỉ thành công... có sự giải thoát và và khát vọng.

Tích tắc Tần Nhược Nam thu nắm đấm phải, tay trái tung cú đấm móc vào hàm y, Trương Thắng ngã vật ra đất.

" Đúng ý muốn của anh, coi như tôi trả nợ anh đó!" Tần Nhược Nam đau lòng muốn bật khóc, hai năm trước anh ta từng nhào vào lòng mình, trong mắt người khác là lợi dụng say rượu để sàm sỡ, thực chất cứu mình, hai năm sau cô phải đánh y một trận, mục đích là cứu y.

Trương Thắng vừa ngã xuống, Tần Nhược Nam tiến tới, quát:

- Thằng khốn! Mày chán sống rồi.

https://thuviensach.vn

Một cú đá trúng mạng sườn, người Trương Thắng xoay nửa vòng trên sàn xi măng, ngay cả Trương Thắng cố ý chọc giận cô cũng không hề biết cú đá này Tần Nhược Nam khéo léo dùng lực, trông thì mạnh, thực ra sát thương có hạn, nếu không cô có thể đá y gãy xương sườn mà người y chẳng di chuyển chút nào.

Đội trưởng Lưu kịp chạy tới giữ lấy Tần Nhược Nam, nhìn Trương Thắng mắt trắng dã, sùi bọt mép bất tỉnh nhân sự, quát:

- Có gãy xương không? Sao ra tay nặng thế? Con mẹ đó các người ngẩn ra làm gì, gọi xe cứu thương mau.

…

Hạnh phúc là gì?

Trương Thắng trả lời: Ngủ!

Y ngủ ở bệnh viện suốt hai ngày, toàn bộ dựa vào truyền dịch duy trì mạng sống, tình dậy húp hết bát cháo loãng, sau đó xoa bụng chui vào chăn ngủ tiếp, lòng tràn trề hạnh phúc.

Thì ra hạnh phúc ở gần như thế.

Tiếc là hạnh phúc chỉ có ba ngày, bác sĩ nói xương sườn y bầm tím, không thành vấn đề, thế là Trương Thắng bị đưa về trại giam.

Khi Trương Thắng xuất hiện trong sân trại giam cũng là giờ phạm nhân được rời phòng ra sân.

Do trừng phạt hành vi hôm đó, Trương Thắng bị đeo xích chân, ngoài ra tránh bị còng làm rách da, cổ chân cổ tay đều quấn vải, bước đi xích sắt kêu loảng xoảng, bộ dạng như là bị áp giải đi hành hình.

https://thuviensach.vn

Vì Trương Thắng đụng vào người đội cảnh sát hình sự, không phải quản giáo trong tù, cho nên giám đốc Lương không trừng phạt, nếu y ra tay với quản giáo, hậu quả gấp chục lần, nói ra thì bọn họ chả ưa gì đám cảnh sát hình sự lúc nào cũng làm như trên người ta một bậc.

" Bốp bốp bốp!" Ngô lão tứ của phòng giam số năm đột nhiên vỗ tay.

Có người đi đầu, lập tức đám tù phạm hùa theo, tiếng vỗ tanh vang vọng cả trại giam, như chào đón vị anh hùng.

- Con mẹ nó, chơi thế mới đáng mặt nam nhân, lần sau lão tử có cơ hội thế nào cũng học theo.

- Ha ha ha, Tiểu Thắng ca số một.

- Tiểu Thắng ca, tư vị hoa khôi cảnh sát thế nào?

-Thấy bảo là xinh đẹp lắm, người mẫu cũng không bằng, mẹ nó chứ, nghe đã kích thích.

Trương Thắng bị quản giáo áp giải, đám tù nhân không dám nói những lời quá ô uế, nếu không thì thôi rồi.

Quản giáo Ngưu cố nén cười, đến nỗi cơ mặt như lên gồng, cầm dùi cui chỉ tráng hán tứ tuần, mắng:

- Ngô lão tứ, mày dám vỗ tay hả? Mẹ chúng mày, một lũ cặn bã.

Đám phạm nhân thấy mặt quản giáo như thế, liền hiểu chỉ cần không cần quá đáng thì hôm nay cứ thoải mái ăn mừng, cười lớn vây lấy Trương Thắng, hỏi thăm quá trình trêu ghẹo hoa khôi cảnh sát bị đánh hộc máu xùi bọt mép.

Trương Thắng lúc này khôi phục kha khá, nghe mình được gọi là Tiểu Thắng ca rất đắc ý, ngày đầu vào đây Lão Tần có nói không phải ai cũng

https://thuviensach.vn

được xưng là “ca”, y phối hợp khoe khoang:

- Không có gì, bọn chúng thẩm vấn tôi ba ngày ba đêm không cho ngủ, đến phật cũng nổi điên, tôi thấy em gái đó mặt xinh xắn, da láng mịn, nên lên tinh thần, ai ngờ đó là quả ớt, bị oánh bay luôn.

- Ha ha ha...

Phương Khuê chen tới, thân thiết đấm y một cái:

- Bà nội nó, còn bốc phét, đánh bay đéo gì, được xoa bóp hưởng thụ tới ba ngày... Tinh thần khí đầy đủ thế kia.

- Đúng thế, mấy em gái đánh khác gì gãi ngứa, hô hô hô.

Tiểu Bạch mặt chi chít trứng cá chép miệng:

- Mọi người chưa thấy em gái đó rồi, mẹ nó, ngon vãi lái, nếu thằng em này được hôn một cái như Tiểu Thắng ca, bị đá chết cũng sướng.

- Đương nhiên, đó là nữ cảnh sát mà, chậc chậc, chỉ tưởng tượng cảnh Tiểu Thắng ca hôn em gái đó là đã thấy cứng rồi...

Cả đám cười hết sức thô bỉ.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Một Vụ Vượt Ngục

Trương Thắng cố ý chọc giận Tần Nhược Nam là hi vọng bị ăn đòn, bị thương nằm viện còn đỡ hơn kiểu hành hạ tra tấn tinh thần vô nhân tính, và y thành công rồi, được vào bệnh viện an dưỡng ba ngày.

Động cơ này không cần nói ra, thực ra mọi người cũng đoán được, nhưng không quan trọng nữa, đây là sự kiện chưa từng có, không phục không được, sự kiện này rồi đây sẽ là đề tài người ta còn phải bán tán trong nhiều năm, đối với một nơi thiếu thốn phương tiện giải trí cùng cực mà nói, Trương Thắng đơn giản là đã thành ngôi sao.

Quản giáo Ngưu ho một tiếng:

- Đủ rồi, hết giờ, xéo cả về phòng đi.

Rất nhiều người vẫn còn muốn tới hỏi chuyện Trương Thắng, nhưng quản giáo đã lên tiếng, đành hoãn sự sung sướng đó lại.

Phương Khuê và bạn cùng phòng xúm quanh đưa Trương Thắng về, nói:

- Thấy không, hôm nay quản giáo Ngưu rất khách khí.

Trương Thắng ở đây hai tuần đã học được tính lưu manh vô lại:

- Chuyện đéo gì vui thế, vợ hắn đẻ à?

- Đẻ cái rắm, huynh đệ cậu tới thăm đấy, không được vào, cũng không nói là cậu bị nằm viện, thế nào chả đấm mồm đấm miệng tụi nó, nên mới khách khí như thế.

https://thuviensach.vn

Phương Khuê hâm mộ đưa tay ra:

- Cái đệt, liền một lúc những ba người, mỗi người gửi cho cậu 1 vạn, đúng là người làm ăn có khác. Thừa nhận, cậu khá đấy, gặp nạn vẫn còn bạn bè thế này, chứng tỏ cậu là thằng đáng chơi.

- Ba người, ai thế?

Lưu Nguy sán tới lấy lòng:

- Tiểu Thắng ca, em nghe người phòng lao động kể, có người tên là Nhiếp Nhĩ.

- Nhiếp cái b... Là Lý Nhĩ.

Lý Nhĩ... Vậy là bọn Tiêu Tử rồi, ba người, Lý Hạo Thăng cũng tới, họ chưa quên người anh em này, Trương Thắng không khỏi cảm động.

***** *****

Thực ra ba người Tiêu Tử trước khi thăm Trương Thắng còn xung đột nội bộ.

Chuyện Trương Thắng bị bắt không tuyên bố công khai, nhưng nhà đám Tiêu Tử làm ăn lớn, quen biết nhiều, chẳng mấy chốc nghe ra phong thanh.

Tần Nhược Lan thương tâm bỏ đi, Lý Hạo Thăng từ ngữ khí chị họ đoán ra Trương Thắng có liên quan lớn, cả ba vì thế mà giận y. Người trẻ tuổi nóng tính, yêu ghét rõ ràng, tình cảm của bọn họ với Tần Nhược Lan hơn đứt với Trương Thắng, y vốn có bạn gái chuẩn bị kết hôn, bất kể vì sao lại cùng Tần Nhược Lan phát sinh chuyện tình cảm, lại khiến cô thương tâm rời đi, đều có lỗi, nên họ cắt đứt không liên hệ nữa.

Nhưng nghe nói Trương Thắng bị bắt giam, dù sao một thời huynh đệ, tuy y đối xử với Tần Nhược Lan không tốt, với bọn họ thì nghĩa khí khỏi

https://thuviensach.vn

nói, Tiêu Từ hẹn hai người bạn ra, thương lượng xem có nên giúp y không, ba người mới lộ ra chút ý định liền bị cha mẹ mắng té tát, cảnh cáo nước vũng này rất sâu, bọn họ chưa bơi nổi, đừng nhảy vào.

Không cứu được bọn họ chuyển kế hoạch đi thăm, đều là thanh niên lõi đời, biết làm sao để Trương Thắng sống thoải mái hơn một chút trong trại.

Tiêu Tử muốn gọi điện báo Tần Nhược Lan, Trương Thắng bị bắt, hắn trước đó có sự cố rồi, rất có thể là nguyên nhân gây ra chuyện chia tách giữa y và Tần Nhược Lan, đây là cơ hội cho hai bên trở lại. Lý Hạo Thăng dứt khoát phản đối, hắn không muốn chị mình bị tổn thương, thêm nữa ông nội là một vị tướng quân, cả nhà là cán bộ, chưa nói Trương Thắng là thương nhân, giờ còn bị giam giữ, mặt thể diện ông nội sẽ không chấp nhận. Họ đã chia tay rồi thì cứ để thế, còn hơn sau này rắc rối.

Lý Nhị thì muốn nói đi gặp Tần Nhược Nam, thông qua quan hệ cảnh sát, để trong kia thông cảm phần nào, Lý Hạo Thăng không đồng ý, chị Tiểu Nam ghét ác như thù, bình thường bọn họ chỉ kéo chị Tiểu Lan đi quán bar, đi sàn nhảy cũng bị trách mắng suốt, giờ kết giao với cả tội phạm, làm sao hắn sống nổi.

Ba người tranh cãi hồi lâu không giải quyết được gì, cuối cùng quyết định dùng tiền giải quyết vấn đề, mỗi người góp 1 vạn, thông qua mối quan hệ làm ăn, không khó móc nối với trại giam, không chỉ đấm mồm đấm miệng giám đốc Lương, mà các quản giáo đều có phần, đó là nguyên nhân quản giáo Ngưu lại khách khí với Trương Thắng như vậy.

Phạm nhân trong trại giam mua đồ ở căng tin đều được đăng ký, tiền thì trả bằng phiếu thay thế. Nếu bên ngoài gửi tiền cho anh, quản giáo ghi lại, sau đó chuyển thành phiếu đưa cho anh, lách luật phạm nhân không được phép sử dụng tiền.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng vốn hào phóng, lần này có liền ba vạn, bạn cùng phòng biết thế là ăn uống được cải thiện rồi, không ai không hân hoan, Trương Thắng ngay trưa hôm đó mời mọi người tới căng tin liên hoan.

Phạm nhân phòng số bốn được Chân lão đại nghênh ngang dẫn đầu, hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của người khác, đi vào căng tin. Phạm nhân nếu cơm hộp thì được mang về phòng giam ăn, nếu thức ăn bình thường thì phải ăn ở nhà ăn, hơn nữa chỉ được ăn trong một tiếng, hết giờ không ăn hết cũng đuổi về.

Hôm nay chúc mừng Trương Thắng tai qua nạn khỏi, tẩy trần cho y, nên món ngon nhất đắt nhất của căng tin đều gọi lên, bày đầy một bàn, không thể thiếu bánh bao, một cái những 1 đồng, có nhân thịt, mỗi lồng hấp 5 cái, Trương Thắng nhìn mà mí mắt giật liên hồi, nơi này giá đắt đỏ, lại có 10 cái miệng không đáy, ba vạn của y chẳng đủ.

Nhưng Trương Thắng mau chóng không phải lo vấn đề tiền bạc nữa vì hôm sau y có tiền cũng chẳng tiêu được, cơ sự là tối ngày hôm đó phạm mấy tên phạm nhân phòng số hai vượt ngục.

Phạm nhân phòng này toàn loại khéo tay, giỏi sửa điện, làm mộc, trại giam tiết kiệm tiền, sửa chữa gì đó là đều gọi họ đi, đổi lại trông coi lỏng hơn, vì thế bọn chúng len lút dấu được mấy thứ như tô vít, dao, kéo.

Mấy tên cầm đầu trong phòng đều tù khá lâu, sau thương lượng một hồi, bọn chúng ép cả tên phạm tội nhẹ khác theo mình, biện pháp chẳng có gì cao siêu, dùng công cụ trộm được đào lỗ chó ở vị trí kín đáo.

Trại giam có hai cái tường, tường trong thấp, tường ngoài cao, phòng giam đều ở sau tường trong, trên tường đều có dây điện, bọn chúng chui qua lỗ chó, tiếp tục đục thủng được tường trong, men theo hành lang nối hai bức tường, tìm được cửa ra..

https://thuviensach.vn

Noi đó có cửa sắt lớn, mở được là ra với thế giới tự do rồi, nhưng tới nơi cả đám chết lặng, trên cửa sắt là cái khóa sắt lớn tới mức bọn chúng chưa thấy bao giờ, chọc cả tô vít to vào lỗ khoa cũng không khác gì đuôi chuột ngoáy lọ mỡ, cao thủ phá khóa nhìn thấy loại khóa này cũng vái lạy.

Bây giờ chỉ còn 2 cách, phá khóa, tất nhiên không có công cụ, leo tường? Không thể, tường rất cao, có tháp canh, dù không bị phát hiện cũng bị điện giật tung xác.

Thật ra vì tiết kiệm điện, nên không phải lúc nào hàng rào điện kia cũng có điện, dù sao chỉ có tác dụng uy hiếp là chính, lâu dần ngay cả cảnh sát cũng chẳng nhớ hôm nào có điện, hôm nào không. Thế rồi một hôm có viên cảnh sát đứng trên chòi canh buồn chán, móc chim ra đái vào dây điện, đúng hôm có điện, thế là bị giật chết ngay tại chỗ, chết nhục chưa từng có. Sau sự cố ấy, giám đốc trại giam mất chức, điện cũng được bật 24/24 không ai dám tùy tiện tắt cầu giao nữa.

- Sao bây giờ?

Một đám phạm nhân vượt ngục ngồi xuống nghiên cứu:

Nửa tiếng sau, lão đại trong phòng đưa ra quyết định anh minh:

- Quay về theo lối cũ, đầu thú xin hưởng khoan hồng.

Thế là cả đám xếp hàng một chui qua lỗ chó về phòng giam, toàn bộ quá trình chẳng ai phát hiện, về tới phòng rồi cả bọn dở khóc dở cười nhìn nhau, sau đó hô khẩu hiệu khai nhận tội vượt ngục.

Vụ vượt ngục như phim hài kết thúc như vậy đấy.

Tuy vượt ngục không thành nhưng đủ khiến giám đốc Lương toát mồ hôi hột, chuyện lớn thế này ông ta không che dấu được, sau một hồi đầu tranh

https://thuviensach.vn

tư tưởng, chủ động báo cáo lên trên, trời còn chưa sáng người cục công an đã lần lượt tới.

Bọn họ vào phòng giam số hai, chỉ thấy mười tên tội phạm ôm đầu ngồi hàng dài, tên lão đại khóc lóc kiểm điểm, còn quản giáo thì mặt vàng như nghệ, hôm nay bọn họ không đánh người, giờ chưa hết sợ.

Các lãnh đạo quyết định giám đốc Lương và mấy quản giáo bị phạt hành chính, trừ ba tháng tiền thưởng, đồng thời tiến thành đại thanh tra các phòng giam, trừ ẩn họa.

Đồng thời còn ra quyết định, không cho phạm nhân ăn no để có sức đào tường nữa, căng tin đình chỉ hoạt động.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Nối Tiếp Duyên Di Động (1)

Công tác chỉnh đốn kéo dài suốt một tuần, kỷ luật nghiêm gấp bội, công việc tăng lên mấy lần, đám phạm nhân hận chết lũ khốn phòng 2: Con mẹ nó, chúng mày thoát được cũng đành, các huynh đệ ở lại chịu khổ vẫn giơ ngón cái lên khen hảo hán. Giờ hay rồi, không thằng chó nào thoát, lại còn liên lụy mọi người chịu tội.

Từ đó về sau đám người phòng số 2 mỗi khi ra ngoài là đi chung với nhau, tên nào tên nấy ngoan như chim cun cút.

Theo kinh nghiệm, đợi chỉnh đốn kết thúc, đám phạm nhân phòng 2 sẽ bị phân ra các phòng khác, tới lúc đó khỏi nói không tên nào sống yên lành hết.

Phạm nhân bình thường ăn uống chả ra sao, giờ còn cắt giảm, khổ nhất là phòng số 4, từ sống sung sướng thành ra thế này, không quen chịu khổ nữa, tên nào tên náy đói tới đau dạ dày, nửa đêm bị cơn đói hành hạ thức giấc, ngay Trương Thắng cũng bắt đầu tính xem phải "báo đáp" bọn phòng số 2 thế nào.

Hôm đó chuông rời giường chưa reo, Trương Thắng đã đói tới tỉnh giấc rồi, đang ôm bụng chợt thấy Lưu Nguy nằm cách ba người có động tĩnh, nhìn kỹ thấy hắn cho tay vào trong quần, mồm há ra chảy cả dãi, không biết mơ tưởng tới ai, trông phát tởm.

Trương Thắng cằm ghét nhíu mày, chửi một câu trong lòng, đm đói gần chết còn sóc lọ được.

https://thuviensach.vn

"Reng reng reng.." Tiếng chuông điện gấp gáp vang lên, Lưu Nguy cũng đạt tới cao trào.

Mọi người lần lượt thức dậy mặc quần áo rời giường, chỉ có Lưu Nguy vẫn nằm đó như chó chết.

- Mẹ nó nằm đó làm đại gia à? Xéo dậy ngay, muộn lát nữa cho mày tập giãn xương cốt.

Phương Khuê trừng mắt trâu chửi:

- Vâng vâng, Khuê ca đừng giận, em đói nhũn chân, dậy ngay dậy ngay.

Bưu lão tam hiếm khi nào đồng ý với Lưu Nguy như thế, nghiến răng nói:

- Bọn phòng hai chó má, đợi khi nào có đứa phân sang đây, lão tử cho biết tay.

Theo thông lệ gấp chăn, lấy nước, rửa mặt, lau phòng, ăn cơm, Trương Thắng chỉ ăn cơm là tự đi lấy, vì quy định không cho lấy cơm hộ, còn lúc khác y cùng Chân lão đại, Phương Khuê khoanh chân ngồi trên giường.

Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, Trương Thắng giờ là nhân vật cấp đại ca, mỗi điều để cái đầu trọc như lão hòa thượng, mặt đờ đẫn thiếu sinh khí.

Tới giờ học tập, đang yếu ớt tán phét câu được câu chăng thì có tiếng còi dài, toét toét toét:

- Toàn thể ra sân tập trung, nghe quản giáo giáo huấn.

Cả đám nhìn nhau, chắc là đám phạm nhân phòng số 2 sắp thay rồi, ai tới, ai đi đây?

https://thuviensach.vn

Chẳng mấy chốc sân tù đã chật kín, tiếng xì xầm khắp nơi, đa phần mang vẻ mặt hưng phấn, bọn họ đoán được nguyên nhân rồi.

Lần này chơi lớn, cả phạm nhân nữ cũng bị gọi ra, vừa nghe thấy tiếng nữ nhân, không khí càng trở nên náo nhiệt, bình thường dù là giờ tự do cũng chia tách nam nữ, được nghe tiếng oanh yến này vào sáng sớm với bọn họ mà nói là hưởng thụ lớn, đám sắc lang kẻ nào kẻ nấy cố chen lần tới gần tường, tai dựng lên như tai thỏ.

- Cút trở về đây mau lên.

Quản giáo Ngưu mặt đen như Bao Công rống lên, thế là lũ thỏ quyến luyến trở về.

- Phạm nhân Trương Thắng rời hàng.

Trương Thắng thầm kêu khổ trong lòng, khó lắm mới kiếm chút địa vị ở phòng 4, giờ đổi phòng làm lại hết à?

Quản giáo khác họ Lô ngoắc tay:

- Theo tôi, có luật sư muốn gặp.

- Vâng!

Trương Thắng thở phào, ở vụ án của y, tác dụng của luật sư rất hữu hạn, nhưng được gặp luật sư vẫn còn hơn mắt mù tai điếc.

Khi ấy tuyệt đại đa số phạm nhân không có khái niệm gì về mời luật sư, vì nghe tới hai chữ đó là thấy tốn tiền rồi, nhà bình thường chơi không nổi.

Trương Thắng được dẫn được ngăn cách bằng chấn song sắt, nam nhân mặc âu phục đen ngồi đối diện đứng dậy mỉm cười với y, hắn chừng bốn mươi, quần áo thẳng tắp, mặt mũi đường hoàng, đeo kính gọng vàng, dáng điệu tự tin.

https://thuviensach.vn

- Chào anh Trương Thắng, tôi là luật thư Trịnh Quốc Cường của văn phòng luật Lan Thuẫn, được cô Chung Tình của quý công ty ủy thác phụ trách vụ án của anh.

Trương Thắng gật đầu, chú ý thấy đứng bên luật sư Trịnh có một viên cảnh sát, còn hai cảnh sát theo mình cũng không rời một bước, vốn còn tưởng có thể thoải mái trò chuyện, nghe ngóng chút tin tức, bây giờ không khỏi tức giận.

Luật sư Trịnh rất có kinh nghiệm, nhìn vẻ mặt của y, cười yếu ớt:

- Quy định hội kiến ghi, cơ quan điều tra có thể không phái người tham gia, cho nên họ phái người hay không, chúng ta không khống chế được.

" Có thể không", một từ hay, Trương Thắng vào tù mới thấy thán phục luật pháp của nước mình, anh muốn bóp nó theo chiều nào cũng được.

- Chúng ta chỉ có 20 phút, bây giờ đi ngay vào chủ đề chính, mong anh trả lời tỉ mỉ hết mức có thể câu trả hỏi của tôi.

Luật sư Trình mở hồ sơ ra, chuẩn bị bút:

Trương Thắng ngồi xuống hỏi:

- Phía công ty vẫn ổn chứ? Kinh doanh có bị ảnh hưởng không? Chung Tình....

Viên cảnh sát không chút khách khí quát:

- Chỉ được nói chuyện liên quan tới vụ án, không được hỏi chuyện khác.

- Vâng vâng.

Luật sư Trình gật đầu cười, sau đó quay sang Trương Thắng:

https://thuviensach.vn

- Anh Trương, trước tiên anh kể cho tôi chi tiết quá trình tặng quà cho Ngưu Mãn Thương...

Có gì để mà nói nữa? Bên cạnh có ba tên cảnh sát nhìn chằm chằm như cú vọ, Trương Thắng trả lời câu này chắc phải gần trăm lần, y cứ vậy mà nói, đúng như những gì y đã trả lời trong phòng thẩm vấn.

- Hết giờ.

Không lệch một giây, viên cảnh sát nói lớn:

Luật sư Trịnh vẫn giữ nụ cười nhẹ, khách khí gật đầu, không tranh thủ thêm:

- Anh Trương, trước tiên tới đây thôi, tôi sẽ cố gắng quay lại sớm nhất có thể, có điều anh đừng lo, vụ án của anh hơi phức tạp, thời gian kiện cáo có thể lâu một chút, nhưng không có sai sót gì, tôi vẫn nắm khá chắc.

Trương Thắng chẳng hi vọng gì vào lời luật sư, cho dù có bỏ đi được tội hối lộ, phương diện rút vốn đầu tư, y là tổng giám đốc khó thoát khỏi liên quan, chuyện này không ai truy cứu thì vô tội, truy cứu thì thành có tội, lời khai của y chẳng có giá trị (trừ nhận tội), biện hộ của luật sư vô nghĩa, người ta muốn anh có tội thì anh có tội, thế thôi.

Quay về sân, quản giáo Ngưu giọng như chuông đồng quát tháo, quả nhiên là vụ phòng 2 vượt ngục tập thể, ông ta đang nói tới đoạn tiến hành điều động phạm nhân các phòng, tránh cùng phòng với nhau lâu thành quen, thông đồng phạm pháp.

Trương Thắng len lén hỏi người bên cạnh, chưa nói cụ thể bố trí ai vào phòng nào, đang đứng nghe thì quản giao Lô lại tới thì thâm với quản giáo Ngưu vài câu, ông ta nhíu mày hỏi lại, mặt có chút quái dị, quát to:

- Trương Thắng rời hàng!

https://thuviensach.vn

Trương Thắng ngạc nhiên đi ra.

Quản giáo Ngưu tùy ý phất tay:

- Cậu... Theo quản giáo Lô đi một chuyến, à... Có luật sư tìm.

- Lại có luật sư tìm?

Trương Thắng tức thì nâng cao cảnh giác ba phần, luật sư Trịnh vừa đi, sao có khả năng quay lại? Muốn gặp y là được phê chuẩn chứ có đùa đâu:

Đám phạm nhân xôn xao bàn tán:

- Mẹ nó, liên tiếp có luật sư tới bảo vệ, chả trách trâu bò thế, trêu cả hoa khôi cảnh sát.

- Có tiền có khác, luật sư tới cả đống, giờ sợ đéo gì nữa.

Trong mắt bọn họ thì luật sư là ghê gớm lắm, thực tế thì ai trải qua mới biết.

Trương Thắng lần này bị dẫn tới gian phòng thẩm vấn khác, không phải là phòng hội kiến, y càng nghi ngờ nhìn quanh.

Quản giáo Lô quát:

- Vào đi.

- Vâng.

Trương Thắng chỉ còn cách đẩy cửa đi vào:

Trong phòng thẩm vấn, chỉ đạo viên Phương Cương khổ sở nói:

- Tiểu Nam, tên kia rõ ràng vì thoát khỏi bị thẩm vấn nên mới...

https://thuviensach.vn

Nói tới đó mặt càng méo mó vì nhịn cười:

- Giả ngu giả ngốc, nếu y không chọc giận cô sao thoát? Hôm đó đã đánh y tàn nhẫn lắm rồi, hôm nay đừng... hì...

Tần Nhược Nam hơi đỏ mặt:

- Thầy Phương yên tâm, thầy giúp em đưa người ta tới, em không làm thầy khó xử đâu ạ.

Phương Cương có thời gian dạy học ở trường cảnh sát, là thầy giáo của Tần Nhược Nam, khá rõ tính cô học trò này, dặn đi dặn lại:

- Vậy tốt, tôi ra ngoài... đừng có gây chuyện đó.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Nối Tiếp Duyên Di Động (2)

Trương Thắng đi vào, căn phòng không lớn, đối diện bàn thẩm vấn có cái ghế, ở giữa không có giải ngăn cách, y nhấc xích sắt đi tới, chẳng có ai.

"Cạch!" Cửa sau lưng đóng lại.

"Cạch!" Cái cửa nhỏ mở ra, một cô gái xinh đẹp trong bộ cảnh phục gọn gàng, oai nghiêm đi vào mắt liếc xéo y, bước chân thong thả, vẻ mặt giống như mèo giễu cợt con chuột.

Trương Thắng lùi ngay lại, lông tóc dựng ngược, trước mặt đám phạm nhân, y có thể làm ra vẻ anh hùng, nhưng đối diện cô gái này... Cô ấy định làm gì?

"Rầm!" Tần Nhược Nam ném cái gặp đen trong tay xuống bàn thẩm vấn, nhìn bàn kêu kẽo két đủ thấy sức nặng của nó.

Trương Thắng đoán trong đó là dụng cụ tra tấn, run run:

- Quản... Quản giáo...

- Gọi là cán bộ cảnh sát.

Tần Nhược Nam hừ một tiếng ngồi xuống:

- Cán bộ.

Trương Thắng nghe theo, lòng lẩm bẩm:" Tôi gọi cô đâu, tôi gọi quản giáo Lô mà, ít nhất có người chứng kiến, cô không dám ra tay quá tàn

https://thuviensach.vn

nhẫn."

- Ngồi xuống, giờ biết sợ rồi à?

Tần Nhược Nam nhướng mày:

Trương Thắng ngồi nửa cái mông, sẵn sàng bỏ chạy, cười lấy lòng.

- Đừng làm bộ với tôi.

Tần Nhược Nam lạnh nhạt:

- Nói, vì sao hôm đó muốn chọc tức tôi.

- Tôi..

Trương Thắng dù mồm mép tới mấy không dám dùng với cô gái này, nhăn nhó nói:

- Vì tôi thấy trong số cảnh sát, cô tâm địa thiện lương, biết thương hại...

-À,vì tôi dễ bắt nạt hả?

- Không, tôi đâu có ý đó.

Trương Thắng cười khổ:

- Đám người kia định dồn tôi vào chỗ chết, tôi nghĩ rơi vào tay cô, ít nhiều còn đường sống.

- Vòng vo nửa ngày vẫn là thấy tôi dễ bắt nạt?

Trương Thắng gục đầu coi như nhận tôi, lòng lẩm bẩm, ai ngờ trêu vào hổ cái.

Tần Nhược Nam cắn răng nhịn cười, uy nghiêm hỏi:

https://thuviensach.vn

- Mấy ngày đó sống thế nào?

- Cám ơn cán bộ quan tâm, tôi nằm bệnh viện ba ngày, ăn uống khá hơn ở đây nhiều. Có điều về đây lại không xong rồi, có người vượt ngục, hiện quản rất nghiêm, thức ăn bị cắt giảm, hai cái bánh bao thoáng cái là hết, bụng rỗng, đêm đói không ngủ nổi...

Trương Thắng cố gắng nói thật đáng thương một chút:

- Này, cho anh.

Tần Nhược Nam ném một cái túi đen buộc tròn như quả bóng vào lòng y:

Trương Thắng hoang mang ôm cái túi trong lòng:

- Đây là?

- Tự mở ra.

Trương Thắng cẩn thận sờ nắn, cảm giác như đang gỡ bom, tuy biết rõ bên trong không có bom, có cái túi nữa, lại cái túi nữa, trò gì đây, rồi gói giấy dầu, mùi thịt gà thơm phưng phức truyền ra, y xé vội lớp giấy, là gà quay nguyên con:

- Cán bộ, thế này là?

- Ăn nhanh đi, không có thời gian đâu, ăn xong mau xéo về phòng.

- Cho tôi?

Trương Thắng nhìn con gà, y cũng ngây ra như gà gỗ:

- Có thuốc độc đúng không?

- Có ăn không?

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Nam trừng mắt:

" Chắc là không có độc, xử lý mình cái nắm đâm xinh xinh kia cũng đủ, kệ mẹ, đến ăn không đủ no, nói gì tới thịt. Chết thì thôi, mười tám năm sau lại là trang hảo hán!" Trương Thắng không do dự nữa, xé luôn cái đùi ngoạn miếng lớn.

Tần Nhược Nam nhìn y vừa thương hại lại buồn cười, kiếm cái cớ nói:

- Buồn cười quá phải không? Vốn định trừng trị anh một phen, ai ngờ nhà anh nhờ vả khắp nơi, rơi vào đầu tôi, thể diện bạn bè phải nể, nên mang cho anh ít đồ ăn.

Ồ, đúng là trùng hợp, thì ra là phía công ty nhờ người chiếu cố mình, thế nào lại trúng ngay cô ấy, cô em này chắc ăn bẫm lắm đây, nghĩ thế Trương Thắng khinh bỉ trong lòng, song cũng thả lỏng hơn.

Con gà tuy to, nhưng bây giờ với Trương Thắng bây giờ có là gì, thoáng cái đã gặp tái cái đầu thường ngày y chả thèm ăn...

Tần Nhược Nam nhìn Trương Thắng ăn như hổ đói, ánh mắt dần trở nên ôn nhu, luc này khuôn mặt y không còn cái thần thái cố ý làm ra kia, liền giống hệt chàng trai non nớt hai năm trước.

" Ánh mắt gì thế, hay bị mình hôn một cái, nên yêu mình rồi?" Trương Thắng bị nhìn tới thiếu tự nhiên, vừa né tránh vừa len lén nhìn lại, lòng lẩm bẩm.

- Nghĩ cái gì đấy?

Giọng Tần Nhược Nam sắc lạnh:

Trương Thắng giật mình:

- Không thể nào, tôi nghĩ gì mà cô cũng nhìn ra?

https://thuviensach.vn

Vừa rồi thấy Trương Thắng lén lút nhìn mình suốt, làm gì có ý nghĩ lành mạnh cho được, Tần Nhược Nam quát:

- Ăn no rồi chứ gì, vậy thì cút xéo đi.

- Vâng.

Trương Thắng đứng lên ngay tức thì, tuy không bị đánh đập dã man như trong tưởng tượng, nhưng chả khác gì ở chung chuồng với hổ, ai biết nó lên cơn lúc nào, vừa dợm bước lại thấy tiếc:

- Sau này cô còn tới thăm tôi không?

- Sao, ăn tới nghiện rồi à?

- Không phải... Ăn chỉ là thứ yếu, chỉ là, nói chuyện với cô rất thoải mái.

Trương Thắng đúng là thấy cô gái này mềm lòng dễ bắt nạt thật, tỏ ra đáng thương giọng nghèn nghẹn:

- Ở bên trong đó, thấy mình giống như đám phạm nhân kia, chỉ là con dã thú... Càm giác quên mất hơi người ra sao, chỉ có... Ở cạnh cô mới giống con người.

Tần Nhược Nam bị khơi lên bản năng phụ nữ, dịu dàng nói:

- Được, chỉ cần thuận tiện, tôi sẽ tới thăm anh.

Trương Thắng hiển nhiên là dùng thủ đoạn, nhưng cô gái mắc câu rồi thì y lại hổ thẹn, vì lợi dụng lòng tốt của người ta, nhưng bây giờ, hoàn cảnh như thế phải tận dụng mọi thứ có lợi, dù sao cô ta cũng nhận tiền mới làm thế, mình phải xài cho triệt để:

- Lạ thật, tôi có cảm giác... Chúng ta biết nhau lâu lắm rồi, cái giọng điệu nói chuyện, quen lắm, rất thân thiết.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Nam nghiến răng:

- Đợi tôi đánh anh lần nữa, tin rằng anh thấy chúng ta càng thân thiết hơn đấy.

Trương Thắng đi rồi, Tần Nhược Nam ngồi xuống ghế, lòng cũng trầm tư:" Lạ thật, rõ ràng lần đầu nói chuyện, nhưng mà ngữ khí nói chuyện, cách phản ứng giống... Giống anh trai di động... Cơ mà không thể trùng hợp như thế, vả lại, mình tra số di động của người này, họ Tang, không phải họ Trương."

*****

Trương Thắng về khu giam giữ thì mọi người đã về phòng, y về phòng một mình, thấy Chân lão đại và tiểu đệ Quắc Quắc đang gói đồ.

- Chân ca, sao thế?

Chân lão đại dừng tay:

- Người đứng đầu các phòng luân chuyển, tôi tới phòng bảy, Lão Đao của phòng ba chuyển qua đây làm an toàn viên.

- Lão Đao?

Trương Thắng hơi trầm xuống, y có nghe nói, Lão Đao rất thân thiết với quản giáo, trên giang hồ là nhân vật có hạng, là loại khó đối phó, tàn nhẫn, một tên lưu manh đích thực, tiếng tăm trong này hơn Chân lão đại nhiều lắm.

Phương Khuê, Bưu lão tam cũng chẳng vui vẻ gì, Chân lão đại đi rồi, Lão Đao lại không quen thân, chẳng may hắn không thích mình, địa vị giường hai, giường ba sẽ rất nguy hiểm.

Mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ riêng, trong phòng im phăng phắc.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau quản giáo Lô đi vào, tay cầm một xâu chìa khóa, theo cùng có tên to như đô vật Mông Cổ, kẻ này cao mét tám lăm, mặt đen bóng, vai hùm lưng gấu, cực kỳ có sức uy hiếp, bên cạnh hắn còn có một tên gầy gò, bên cái chậu to có cả xà phòng, dầu gội đầu, chăn màn.

Tên tao cao kia là Lão Đao? Trương Thắng nhìn Chân lão đại, Phương Khuê và Bưu lão tam đều dửng dưng, không khỏi lấy làm lạ.

Lúc này ở cửa lại có thêm người nữa, mặc đồ Trung Sơn màu xám tro, rất tiêu chuẩn, đầu đinh nửa tấc, tuy chỉ là nửa tấc nhưng trong đám hòa thượng cũng đủ nổi bật rồi, vai khoác hờ áo choàng như tướng quân, lững thững đi vào.

- Đao ca.

Trong phòng lập tức có người rụt rè chào.

Kẻ này mới chính là Lão Đao.

Lão Đao nhìn qua phòng một lượt, đi tới chỗ Chân lão đại, giang tay tươi cười:

- Chân ca, huynh đệ tới báo danh đây.

- Lão Đao, nhanh nhỉ!

Chân lão đại cười nửa miệng:

- Không cần tự làm, sao chẳng nhanh.

Lão Đao vẫn cười, mặt hắn có vết xẹo lờ mờ, do bị chém, nhưng chữa trị nhanh, không để lại xẹo rõ ràng, có điều tổ chức cơ thịt bị thương, nên khi cười có thể thấy, trông dữ tợn, đột nhiên quát:

https://thuviensach.vn

- Con mẹ nó, nhìn cái gì lắm thế? Chân ca không dạy bảo cho tốt, để bọn chúng đứng chơi thế kia.

Lão Đao vừa mới tới liền ra vẻ đại ca, chẳng cố kỵ quản giáo Lô vẫn đứng ở cửa, Lưu Nguy và một người khác vội tới giúp Chân lão đại dọn đồ.

Chân lão đại giơ tay:

- Tôi không thích người khác đụng vào đồ của mình.

Tuy danh tiếng không bằng Lão Đao không có nghĩa hắn để kẻ khác tùy ý ra oai, nếu không hắn mất hết uy.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Đấu Sĩ Đối Mặt Với Nhân Sinh

Quản giáo Lô bực mình giục:

- Lề mề cái gì, nhanh lên đi.

Chân lão đại đã gói ghém đồ xong, khoác lên vai, những người khác không dám nói gì, sợ làm Lão Đao phật ý, Phương Khuê, Bưu Lão Tam là nói:

- Chân ca, bảo trọng.

Trương Thắng đi tới:

- Chân ca hôm qua nhặt đậu bị trặc lưng, đừng xách nặng, để em giúp.

Chân lão đại chỉ hơi khẽ gật đầu, không thèm nhìn Lão Đao, đi ra trước, Trương Thắng xách túi đồ theo sau.

Nhất nhập giang hồ thôi nhân lão, tức là bước chân vào giang hồ làm người ta chóng già, người lăn lộn giang hồ lâu, suy nghĩ được mất quá nhiều, Trương Thắng là tiểu lưu manh mới xuất đạo, lý trí biết không nên, nhưng dòng máu nóng vẫn thôi thúc y làm.

Quản giáo Lô cười không nói gì.

Trương Thắng sau khi mang đồ cho Chân lão đại về thì Lão Đao cũng đã trải giường xong, đệm dày gấp ba lần người khác.

- Trương Thắng phải không?

https://thuviensach.vn

Lão Đao cười rất hiền hòa:

- Lão đại.

Trương Thắng giữ lễ số đúng mực:

Lão Đao nheo mắt nhìn y hồi lâu, đột nhiên gật gù nói:

- Ngưỡng mộ đại danh Tiểu Thắng ca từ lâu, quả nhiên là nghĩa khí, hiếm có.

- Không dám xưng một chữ "ca" trước mặt lão đại, lão đại gọi thẳng tên là được.

Trương Thắng có cảm giác lạ, suy nghĩ trong lòng mỗi người ít nhiều thể hiện ra nét mặt, ánh mắt. Biểu hiện của rồi của Lão Đao rất cổ quái, y không rõ là gì, nhưng chắc chắn người này chú ý tới mình.

- Hiểu lễ phép, biết tiến lui, hiếm có. Các huynh đệ, từ hôm nay tôi đảm nhận vị trí an toàn viên phòng bốn, mong được mọi người ủng hộ, để phòng 4 được bình yên, ít chuyện. Phòng 4 an bài thế nào, Tiểu Thắng ca, nói nghe xem.

Đáng lẽ phải do Phương Khuê nói, nhưng Trương Thắng bị điểm danh đành kể ra.

Lão Đao nghe xong gật gù:

- Ừm tôi mới tới, không muốn thay đổi gì, thế này đi, Phương Khuê vẫn phụ trách vệ sinh nội vụ, Lão Bưu phụ trách lao động, Tiểu Thắng ca, phụ trách cơm nước và trực ban.

Trương Thắng bất ngờ, hai việc của y vốn do Chân lão đại phụ trách, giờ giao cho y, tức là y thành nhân vật số hai.

https://thuviensach.vn

Phụ trách cơm nước liên quan tới phúc lợi của mọi người, vì tránh phạm nhân ỷ bắt nạt người khác, nên lấy cơm thì ai lấy của người đó, không cho làm thay. Song mang cơm về phòng, lão đại sẽ phân phối lại, như cuối tuần tuy chỉ hai bữa, nhưng cơm nước khá hơn, thêm đĩa rau xào thịt, ai được gắp là đặc quyền của lão đại.

Còn trực ban là đề phòng có kẻ vượt ngục, giết người, mỗi tối an bài người trực, ai phải trực tất nhiên sẽ được ngủ ít hơn.

Tuy Phương Khuê và Bưu ca quan hệ khá tốt với Trương Thắng, nhưng y là mà mới mà trèo lên đầu mình, quyền lợi bị xâm phạm, miệng không nói, nhưng trong lòng đã phản cảm với y.

Lão Đao nói xong thấy mọi người im lặng, cười vui vẻ:

- Con người tôi rất rõ ràng, mọi người thấy không thích hợp thì nói ra, chúng ta nghiên cứu, đừng có trước mặt không nói sau lưng rỉa rói, thế là không hay. Ai đồng ý, ai phản đối đề nghị của tôi?

- Đồng ý...

- Đồng ý...

Lão Đao liếc mắt tới đâu tiếng đồng ý vang lên tới đó, thỏa mãn xoa tay:

- Xem đó, thế mới tốt, mọi người cùng nhau thương lượng, hòa thuận mà. Mọi người đã đồng ý rồi vậy chuyển đồ Tiểu Thắng ca ra đây.

- Để em, để em.

Lưu Nguy mang bộ mặt nịnh bợ lãnh đạo chạy tới:

Chỗ nằm của Trương Thắng vừa trải xong, cửa phòng mở ra, một thanh niên rụt rụt rè rè bê chăn đệm đi vào.

https://thuviensach.vn

Quản giáo đóng cửa, quát:

- Người phòng số 2, đừng có mà quá đáng. Lão Đao, có chuyện gì, tôi nhè anh tính xổ.

- Vâng, anh yên tâm, tôi sao dám gây phiền toái cho chính phủ.

Lão Đao cười hì hì:

Người ngoài đi rồi, bên trong có năm sáu người đứng lên, Trương Thắng bàng quan, cảnh này giống lần đầu tiên y tới phòng số 4, chỉ khác nhân vật chính.

- Thằng nhãi, tên họ là gì, người ở đâu, còn không mau báo cáo, muốn lão đại hỏi à?

Người lên tiếng đầu tiên là Lão Tần, Trương Thắng lúc mới tới địa vị thấp hơn hắn, giờ đã là nhị ca, khiến hắn mất cân bằng:

Chàng trai mới tới tuổi chừng mười bảy mười tam, gày gò, mặt thanh tú, khá đẹp trai, da trắng trẻo, mắt to, cạo đầu đi trông như tiểu ni cô, định đi tới trả lời, Lão Tần đạp một cái:

- Ai cho mày đứng, ngồi xuống trả lời.

"Ngồi" ở đây không có ghế, làm tư thế ngồi, giống đứng tấn.

- Em... Em họ Phác, tên Phác Ái Dân, vào đây vì tội trộm cắp.

Đừng thấy hắn vào đây ngoan hiền như dê con mà thương hại, ngoài kia là thằng lưu manh máu mặt trong khu, mấy nhà có con gái lớn xung quanh nhà hắn lúc nào cũng nơm nớp lo sợ.

- Mẹ nó, người phòng 2 toàn hảo hán vượt ngục, vờ vịt cái đéo gì đấy?

https://thuviensach.vn

- Trông ngon phết nhỉ, mẹ nó trông như đứa con gái, lâu lắm rồi không thấy nữ nhân, thèm...

Mọi kẻ một câu, hỏi hết cái này tới cái khác, Tiểu Phác "ngồi" tới hai chân run lẩy bẩy, không dám nói ra.

Trương Thắng nhận ra, những kẻ lên tiếng trước, mặt mày hung dữ, đều là kẻ địa vị thấp trong phòng, bị chửi mắng sai bảo quen rồi, hắn lúc này đang ức hiếp người khác để bồi thường tâm lý.

Bưu ca mãi tới lúc này mới lên tiếng:

- Mỏi chân chưa?

Tiểu Phác như được ân xá, cười bồi:

- Cám ơn đại ca quan tâm, không mỏi ạ.

- Có mắt không tròng, tao không phải đại ca, được rồi, đừng ngồi nữa, chèo thuyền đi.

Chèo thuyền tất nhiên là làm động tác chèo thuyền, nhưng trong tù lúc nào cũng có cái biến thái, không đơn giản như bề ngoài, Tiểu Phác tụt quần xuống gối, lộ ra cả cái mông trắng hếu, ngồi trên mặt đất, sau đó làm động tác chèo thuyền rất tiêu chuẩn, mông chà mặt đất, tiến dần từng chút, đau méo mặt.

Trương Thắng thấy đám người xung quanh hưng phấn không thôi, nhíu mày nói:

- Tên này nhìn là biết thứ ăn hại, bị người ta ép tham gia vượt ngục, lão đại, anh khai ân tha cho hắn đi.

Lão Đại ngáp một cái, giọng ám muội:

https://thuviensach.vn

- Tiểu Thắng ca đã lên tiếng, vậy tôi phải nể mặt rồi. Thằng này có cái mông trắng trẻo, hỏng cũng phí. Đây là Tiểu Thắng ca, sau này hầu hạ thật tốt, Tiểu Thắng ca sẽ bảo vệ mày.

Tiểu Phác vội quỳ xuống khấu đầu:

- Cám ơn lão đại, cám ơn Tiểu Thắng ca.

Đám phạm nhân cười hô hố, Lão Đao nói thế, cả đám hiểu ý nhìn hắn với ánh mắt ám muội, Tiểu Phác sởn gai ốc.

Tiểu Phác được nghe kể có những được gọi là thỏ, loại chuyện này chủ yếu phát sinh ở nhà tù, còn ở trại giam rất ít, vì ở đây ít tù phạm bị giam lâu, chưa đối khát tới mức đó, hai là đều đang đợi phán xử, nói không chừng vụ án xoay chuyển được thả ra, chẳng đáng gây thêm tội vào giai đoạn nhạy cảm này.

Nhưng hiếm, không có nghĩa là không có! Hắn từng bị mấy đại ca phòng cũ sờ soạng trêu ghẹo, nói hắn có vị nữ nhân, nếu làm thỏ, ở trong tù sẽ sống rất thư thái...

Lão Đao sau khi điều tới bình thường đối xử với mọi người không tệ, hơn nữa đặc biệt tôn trọng Trương Thắng, chuyện lớn chuyện nhỏ do y quyết, không ra mặt, mọi người đều thấy hắn dễ nói chuyện, ác danh khi xưa quên hết.

Thời gian này luật sư tới mấy lần hỏi chuyện, toàn câu hỏi chẳng có gì mới mẻ. Chung Tình và Quách Y Tinh tới thăm, không được gặp, song mang cho y chăn đệm và quần áo. Càng làm Trương Thắng nhớ nhung là cô cảnh sát dăm ba bữa lại tới "thẩm vấn" y, mỗi lần thẩm vấn là chân giò, cá nướng, thị bò dấm... Đổi vị liên tục, hỏi là ai ủy thác, không trả lời, Trương Thắng đoán là Chung Tình, cô biết rõ tính háu ăn của y.

https://thuviensach.vn

Vì thế Trương Thắng lúc nào cũng đợi thẩm vấn, khi quản giáo gọi đi, là y hớn hở, cảnh này lọt vào mắt phạm nhân các phòng, đều khâm phục "ý chí chiến đấu" của y.

Phòng 6 có một tên giáo viên dụ dỗ nữ sinh lên giường mà vào tù, vì Trương Thắng làm một bài thơ, trong thơ có câu:

Tiểu thắng ca,

Dám đối diện với cuộc đời ảm đạm,

Dám đối diện máu tươi đầm đìa.

Anh là đấu sĩ,

Anh là mũi thương

Anh là con dao

Là người đối đầu trực diện với nhân sinh.

Mới đầu Ngô lão tứ lão đại phòng 6 cực kỳ tán thưởng bài thơ này, có điều sau này một giáo viên khác tố cáo hắn sao chép thơ Lỗ Tấn, thế là Ngô lão tứ phạt cọ nhà xí một tháng.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Ám Sát

Trương Thắng khi đi bổ xung dinh dưỡng, vì cho rằng cô cảnh sát này hẳn bóp nặn của Chung Tình nhiều tiền lắm, nên không có chút lịch sự nào, hai người đấu khẩu như cơm bữa.

Lao động viên lần trước lại truyền tin cho Trương Thắng, vẫn là do Chung Tình viết, nói về vụ án Trương Nhị Đản.

Trước kia tuy ai cũng biết Trương Nhị Đản bị bắt, nhưng báo chí không có lấy một dòng tin, giờ tin tức đua nhau xuất hiện trên khắp mặt báo, nói chính phủ đã tỏ thái độ tra triệt để, do nguyên nhân ai cũng biết, còn điều cảnh sát vùng ngoài tới phụ trách.

Đây là tin tức rất xấu, cũng là tin tức tốt, xấu là phe muốn lật Trương Nhị Đản đã chiếm thế thượng phong, Trương Thắng muốn thoát tội càng khó. Nói tốt vì y chỉ là quân cờ nhỏ, một công cụ vốn không liên quan nhiều, giờ tình thế rõ ràng, không ai cần tới y để đạt mục đích nữa, y mất đi giá trị rồi, không ai dồn y vào chỗ chết nữa.

Song đó chỉ là lý giải của y với tin tức hạn chế thôi, bản thân y là con thuyền nhỏ giữa đại dương mênh mông, không làm chủ được vận mệnh của mình.

Trương Thắng không vì thế mà ủ rũ, mỗi ngày vẫn đều đặn dậy sớm, rửa ráy, lao động, tiếp tục cuộc sống máy móc buồn tẻ

Lưu Nguy và Xú Trùng thường lấy Phác Ái Dân ra làm trò vui.

https://thuviensach.vn

Thằng nhóc này vai thanh mảnh, eo nhỏ gọn, da trắng mịn, không còn cái vẻ mặt nghênh nghênh khó ưa nữa, trước mặt các đại ca ngoan ngoãn vâng dạ, đúng là giống hệt nữ nhân, Lão Đao mỗi tối đều bắt y rửa chân xoa bóp thân thể, thấy không tệ, bảo Trương Thắng cũng hưởng thụ một phen.

Trương Thắng mới đầu không muốn, nhưng Tiểu Phác mang ơn y nói đỡ cho mình, chủ động mát xa, phải nói con mẹ nó, tay mềm như nữ nhân thật, cảm giác thoải mái, dần dần Trương Thắng cũng thản nhiên hưởng thụ.

Tiểu Phác luôn bị gọi tới mát xa cho hai đại ca sau khi chuông nghỉ ngơi vang lên, đôi khi ngủ luôn giữa bọn họ, thế là thành đề tài bàn tán của đám tù phạm trong phòng.

- Nguy Tử, Xú Trùng, đừng nói linh tinh, trong phòng ngủ không tắt đèn, em làm gì mọi người thấy cả mà, bên đó rộng, thi thoảng em ngủ lại, không làm gì cả. Tiểu Phác đỏ mặt tía tai giải thích:

Xú Trùng cười dâm: - Nếu mày chui vào chăn dùng mồm phục vụ... Bố ai nghe thấy gì.

Lưu Nguy cũng không tin: - Tối đèn mù mờ, khác quái gì không bật... Tao đếch biết mày làm gì, chỉ biết gần đây mày đi lại giống nữ nhân lắm.

Tiểu Phác gân xanh đầy mặt, gân cổ thề: - Em lừa các anh, em làm con rùa, bạn gái em còn đợi em ở ngoài, sao em làm thỏ được...

- Mày nghĩ các đại ca giữ mày ở lại chỉ đấm bóp thôi à, phải có giác ngộ chứ, cần đại ca lên tiếng sao? Tiểu Thắng ca vì sao nói đỡ cho mày hả? Mày là con anh ấy chắc? Lưu Nguy cười nhạt: - Muốn đỡ chịu tội phải biết hi sinh, mày da trắng thịt mềm, vào đây làm thỏ là cái chắc, chấp nhận số mệnh đi. Vỗ vỗ vai Tiểu Phác đang ngây như gà gỗ, bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Xú Trùng cũng vỗ vai Tiểu Phác hâm mộ: - Thằng em, làm thỏ có gì không tốt, có đại ca cưng chiều, chả phải làm gì, tao muốn làm thỏ mà đéo có điều kiện. Rồi cũng lắc đầu đi nốt.

Lão Tần đuổi theo đá đít hai tên mất dạy: - Hai thằng chó này, lừa người ta như thế, đêm nay Tiểu Phác che đít mà ngủ mất.

Quay đầu nhìn thấy Tiểu Phác đứng thất thần dưới ánh mặt trời, ba tên mất dạy cười lớn.

Chuyện này truyền tới tai Lão Đao, Lão Đao nghe xong chỉ coi như trò cười thôi, nhưng kẻ báo tin ngầm vừa đi, hắn nhếch môi người âm hiểm, đứng lên đi tìm Bàng Kiệt lão nhị phòng thứ bảy.

Hai người đứng một góc hút thuốc, chỗ các đại ca đứng, đám tiểu đệ chủ động nhường đường, khói thuốc lượn là, bọn chúng đều nhìn về cùng mục tiêu.

*****

Hai ngày sau thời tiết đẹp, nắng chiều mùa xuân chiếu lên người âm ấm, với những phạm nhân quanh năm sống ở chỗ ẩm thấp thiếu sáng mà nói, đây là ân điển lớn của ông trời, vì thế mọi người đều ra ngoài tắm nắng.

Ông giáo từng làm thơ cho Trương Thắng nhận được phong thư nhà, những phạm nhân phạm án tương đối đơn giản được nhận thư nhà, nhưng không được viết thư ra, nhiều lắm là gửi giấy viết cần đồ dùng ăn uống gì để trong nhà chuẩn bị thôi.

Phạm nhân cả ngày rảnh rỗi, một khi có tin tức bên ngoài là ai cũng hưng phấn, quây lấy xem. Thư do vợ ông giáo viết, nói qua tình huống trong nhà, bảo chồng yên tâm cải tạo làm lại cuộc đời, còn có 50 đồng, một tấm ảnh bản thân và con gái vừa năm tuổi.

https://thuviensach.vn

Vợ ông giáo rất đẹp, đám phạm nhân hai mắt tỏa sáng, khen không ngớt miệng, ông giáo thì chửi vợ viết thư quá ngắn, tình cảm ngày càng nhạt, không chừng ngày nào đó theo người khác, thực ra thư viết nhiều còn mấy thứ để viết đâu, hắn làm thế chỉ khoe địa vị trong nhà.

- Cửu bệnh sàng tiền vô hiếu tử, trường niên thiết song vô lương thê, con mẹ mày vì phạm tội vào đây, vợ mày viết thư gửi tiền gửi ảnh cho mày, mày còn cằn nhằn, lương tâm bị chó gặm rồi à? Bàng Kiệt chỉ mặt ông giáo chửi:

Một tên phạm nhân như ma quỷ cười bồi: - Người nơi này ai chả biết, anh vào tù, năm đầu vợ đợi chỗ đó cũng đợi, năm thứ hai vợ đợi chỗ đó không đợi, năm thứ ba chẳng chỗ đéo nào đợi nữa.

- Nghe rõ chưa? Bàng Kiệt rống lên:

Ông giáo ở phòng sáu địa vị lưng chừng, phòng sáu và phòng bảy gần nhau, nên không tiện trở mặt với Bàng Kiệt: - Kiệt ca, tôi chửi vợ tôi, anh giận cái gì?

- Sao không chửi, mày có vợ tốt không biết trân trọng chứ sao, nếu là vợ tao thì nó đã mở tiệm bán nón xanh rồi. Loại phần tử tri thức chúng mày là lũ chó má nhất, bản thân chim chuột bậy bạ, nhưng lại yêu cầu người khác trinh tiết liệt phụ, bề ngoài đạo mạo, bên trong dơ dáy.

Ông giáo hừ một tiếng: - Thôi bỏ, Kiệt ca hôm nay tính khí không tốt, tôi không cãi nhau với anh.

- Quay lại đây. Bàng Kiệt giật tấm ảnh xé làm đôi, ném trả phần ảnh con gái: - Mày không thích thì tao thích, để tao ngắm vài ngày trả mày.

Ông giáo trở mặt luôn, nhưng không dám đánh, chỉ dám chửi, còn chửi bằng tiếng Anh, Bàng Kiệt không hiểu cũng biết người ta chửi mình, vung luôn nắm đấm, hai bên lao vào đánh nhau túi bụi.

https://thuviensach.vn

Bàng Kiệt là lão nhị phòng 7, đám tiểu đệ liền xông lên trợ lực. Lão đại phòng 6 chẳng muốn ra tay vì ông giáo, nhưng đánh chó phải ngó mặt chủ, thế là phất tay cả phòng sáu xông lên.

- Mẹ nó. Lão Đao đang tắm nắng, thấy ồn ào quay sang chửi: - Tao vừa đi là thằng Kiệt phản rồi, lão đại mới không áp nổi nó, đánh nhau thế này quản giáo cấm túc cả lũ mất, các huynh đệ tới tách chúng nó ra đi, đừng để lớn chuyện.

Lão đại phòng mình đã lên tiếng, đám Trương Thắng cũng phải đi theo khuyên giải.

Hai phòng ngót hai chục người đánh nhau, khung cảnh hỗn loạn, Lão Đao vừa đấm bên này đá bên kia vừa hét: - Có gì từ từ nói, đừng đánh nhau. Nhưng người hắn xô đẩy va chạm, làm Trương Thắng bị xô vào giữa cuộc ẩu đả.

Xung quanh chỉ thấy chân với tay, Trương Thắng đột nhiên phát hiện bất thường, vừa xoay người định xông ra thì hông trúng một đòn đau nhói, đau gập người lại, cắn răng hô: - Đao ca, anh đánh nhầm tôi rồi.

- Đừng đánh nhau. Lão Đao vẫn hò hét, mượn bóng người yểm hộ, tay đấm vào ngực Trương Thắng, tay hắn cầm con dao nhỏ, dùng lưỡi cưa làm ra, miệng hô: - Tiểu Phác, thằng chó, mày làm gì Tiểu Thắng ca thế?

Lần này Trương Thắng đã nhìn thấy con dao kia, trong tích tắc kinh hoàng hiểu ra, giết người giá họa, y muốn tránh nhưng hai bên toàn người không sao tránh được nữa, tuyệt vọng nhìn con dao đâm xuống ngực mình.

- Hự. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Trương Thắng trúng cú đấm ngã xuống, con dao mỏng đâm trượt vào vai người đánh y.

- Đm, Lão Đao, tao theo dõi mày lâu rồi, tao biết mày không phải thứ tử tế mà. Chân lão đại đau tới gò má co giật, cười nanh ác: - Chó má, mày nên

https://thuviensach.vn

đổi tên thì hơn, Lão Đao cái chó gì chứ, mày là Lão Cẩu mới đúng, loại chó cắn trộm.

HẾT!

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Chạm Tới Tận Tâm Linh

Lão Đao tức phát điên, hắn cố ý quan hệ tốt với Trương Thắng, để y lơi lỏng cảnh giác, cũng là để người ta nghĩ hai bọn họ thân nhau như huynh đệ, ngay cả chuyện Tiểu Phác được hắn gọi tới xoa bóp cũng là có ý đồ, quả nhiên lũ mất dạy đói khát kia suy diễn linh tinh, thế là hắn liền có ngay con dê thế tội hoàn mỹ, liền cùng Bàng Kiệt lập mưu gây rối giết Trương Thắng, ai ngờ kế hoạch chu toàn lại xuất hiện một tên Trình Giảo Kim.

Nếu như không phải Chân lão đại từ ngoài giang hồ đã biết tiếng tăm Lão Đao, nghe nói hắn đối xử rất tốt với Trương Thắng liền sinh nghi, mùa lợi dụng ẩu đả giết người là thủ pháp thường dùng trong tù thì vừa xong Lão Đao thành công rồi. Vừa xong đánh nhau nói thì dài, thực ra chỉ có mấy giây, người bên cạnh bận hỗn chiến căn bản không nhìn thấy, dù tình cờ nhìn thấy cũng không dám nói.

Trong trại giam thù nhất loại mách lẻo, có ấn oán gì giải quyết riêng, thế mới là hảo hán, nếu mách với phía trại giam, dù mày có lý thế nào, mày oan uổng cỡ nào thì đời mày cũng tàn rồi. Trại giam, nhà tù năm nào chả chết vại người, đa phần là kẻ không chịu nổi dày vò đi mách với quản giáo.

Quản giáo nghe báo cáo sẽ làm gì? Đây đâu phải khách sạn nghỉ dưỡng, tối đa là đổi phòng thôi, vấn đề là đổi phòng thì vẫn là ở chung với lũ tội phạm, mà chuyện mách lẻo lộ ra, thành kẻ thù toàn trại giam rồi, vì thế tuyệt đối không lo kẻ nào tố cáo, cùng lắm rỉ tai nhau thôi, cái đó chỉ làm danh tiếng hắn lên chứ không hại gì.

https://thuviensach.vn

- Mày, mày... Lão Đao tính cả rồi, bằng số tiền treo cái mạng Trương Thắng, hắn lấy một phần lo lót để được thả sớm, vẫn dư 20 vạn ra ngoài ăn tiêu khoái hoạt:

Chân lão đại lao tới ôm lấy hai chân Lão Đao vật ra đất, Lão Đao còn nửa con dao trong tay, chém một phát từ mí mắt xuống cằm Chân lão đại, máu bắt tung tóe, cùng lúc đó hắn cũng bị Trương Thắng vừa bò dậy xông tới, lên gối trúng cằm...

- Toét... Toét.... Toét... Tiếng còi vang lên khắp nơi, quản giáo cầm dùi cui cao su hùng hổ chạy tới quát tháo, ở trên tường, cảnh sát cũng lên đạn, nhắm vào mặt đất.

- Ngồi xuống, tất cả ngồi xuống.

- Đứa nào gây chuyện? Hai tay ôm đầu ngồi xuống.

Quản giáo như hổ xông vào bầy dê, dùi cui đập túi bụi không cần biết trúng ai hay vào đâu, tiếng la đau đớn vang lên liên tiếp.

Thoáng cái hỗn loạn được dẹp yên, cả phạm nhân gây sự và đám xem náo nhiệt đều ngoan ngoãn hai tay ôm đầu ngồi xuống, kẻ thì mặt mũi bầm tím, mồm rỉ máu cúi đầu thật thấp, kẻ thì cười toet toét đợi xem trò hay.

- Ngồi xuống, nghe chưa, lập tức ngồi xuống. Một tên quản giáo chỉ mặt Trương Thắng quát tháo, cho dù y đã ngồi rồi.

Lão Đao lúc này đã vứt hung khí đi ngồi xuống đất, nhìn Trương Thắng đầy vẻ gây hấn và uy hiếp, Trương Thắng nhìn viên quản giáo lại nhìn hắn, tích tức y biết mình phải hành động ngay, nếu không sau này càng nguy hiểm, thình lình đứng bật dậy, dồn sức tung cú đá thẳng vào mặt Lão Đao.

- Á. Cú đá này từ hàm trái Lão Đao tới, chứa đựng toàn bộ sợ hãi cùng phẫn nộ của Trương Thắng, làm cằm dưới Lão Đao lệch đi, hắn ngã lăn ra

https://thuviensach.vn

kêu thảm thiết.

- Ngồi xuống, lập tức ngồi xuống, Trương Thắng, con mẹ mày nghe thấy không? Tất cả sững sờ khựng lại mất một giây, toàn bộ quản giáo chĩa dùi cui vào Trương Thắng quát.

- Oa, là Tiểu Thắng ca, mẹ nó, dám chơi thật kìa.

- Mẹ nó, chơi Lão Đao rồi, Tiểu Thắng ca muốn lên làm lão đại rồi, con mẹ nó chứ, tao biết mà, Tiểu Thắng ca làm sao cam tâm làm lão nhị cho được.

- Lão Đao quả này không đánh trả được thì nhục.

Đám phạm nhân đang ngồi thì nhổm mông lên, đám đứng thì phấn khích, nhìn hảo hán dám đánh người ngay trước mặt quản giáo, tưởng ai té ra là Tiểu Thắng ca, nhân vật dám hôn cả hoa khôi cảnh sát.

Trương Thắng vốn chỉ là con dê, cùng lắm là con hồ ly khôn ngoan luồn lách giữa bầy sói, vì sinh tồn y phải nói nhiều lời không muốn nói, làm nhiều chuyện trái lòng, vốn chất đầy phẫn uất, không ngờ có kẻ muốn giết mình, không biết vì sao lại thế, vì không biết cho nên y càng sợ hãi, sợ hãi tột độ, biến thành điên cuồng.

- Chơi chết mẹ mày. Trương Thắng rống lên như dã thú, chân đạp thẳng vào huyệt thái dương của Lão Đao:

- C... Lão Đao muốn kêu cứu, nhưng hàm trật rồi, tiếp đó đầu choáng váng, rồi mũi gãy, hai mắt mơ hồ thấy con thú dữ lồng lộn lao về phía mình, mặc dùi cui quất lên người, vẫn tiếp tục tới khi hắn ngất xỉu...

- Trương Thắng, mày chán sống rồi à?

- Dừng tay, dừng tay ngay!

https://thuviensach.vn

Ba cái dùi cui quất như mưa xuống lưng, đầu Trương Thắng, y vẫn đạp cái thứ hai, thứ ba... mặt Lão Đao đã nát be nát bét.

- Hự. Một cú đấm mạnh vào bụng dưới, Trương Thắng mới chịu đổ gục như cây chuối đốn ngang thân.

Đám phạm nhân im thít, không ai dám reo hò hay ho he gì nữa, đầu cúi thấp sợ vạ lây, vì người vừa tới là quản giáo Vương, biệt danh Diêm Vương.

“Diêm Vương” ngồi xuống kiểm tra thương tích cho Lão Đao, chỉ thấy hai mắt lão đao trắng dã, mũi dập, hàm chệch, trông thì thê thảm nhưng người ra tay nghiệp dư, thế này sống tốt, phất tay, hai người nữa đi tới, khiêng đầu khiêng chân đưa Lão Đao đi.

Quản giáo Ngưu nổi điên, đi đi lại lại, vung vẩy dùi cui rống: - Nói, vì sao đánh nhau?

Trương Thắng mồm hộc máu, vẫn còn choáng váng vì cơn đau, bị hai quản giáo xốc lên, mặc máu chảy ròng ròng từ mồm, y vẫn nhìn Lão Đao cười hả hê.

- Muốn gây rắc tối cho tao à? Đưa nó đi, biệt giam! Quản giáo Ngưu bồi thêm một cú đá, mắt liếc qua đám phạm nhân, thấy Chân lão đại bị thương ở mặt: -... Mày, Chân lão đại, mày nói đi!

- Quản giáo, bọn chúng dưa thừ tinh lực, đánh nhau chơi thôi.

Chân lão đại vừa nói xong thì thấy cái giày cảnh sát đáp giữa mặt, quản giáo Ngưu vung gậy quất liên hồi: - Dư thừa tinh lực này, tao cho chúng mày dư thừa.

Hình phạt của trại giam theo thứ tự, còng tay, nhốt lồng và biệt giam, Trương Thắng vừa tới đã hưởng thụ đãi ngộ cao nhất.

https://thuviensach.vn

Biệt giam không đơn giản là giam riêng một phòng, mà trong gian phòng nhỏ tối om đó, sẽ có hình phạt càng khủng khiếp hơn, Trương Thắng bước chân vào địa ngục rồi.

Một lúc sau, trong phòng biệt giam truyền ra tiếng gào thê thảm, rồi dần biết thành giết gào như khóc, âm thanh đó rất tuyệt vọng, như con sói bị thương nặng giữa chốn đồng hoang cách biệt với bầy, tuyệt vọng mà xa xăm.

Ngô lão tứ giơ ngón cái: - Chịu được 20 phút mới kêu, đúng là một trang hảo hán.

Lưu Nguy rùng mình ôm lấy hai cánh tay.

Một tên tội phạm mới ngơ ngác hỏi: - Biệt giam đáng sợ thế à, có người đánh anh ấy?

Không một ai trả lời hắn, cả đám phạm nhân đứng nhìn phòng biệt giam với đủ tâm trạng.

Tới tối ngày thứ ba, Trương Thắng được đưa về, vừa vào phòng là nằm vật ra đất, người co giật.

Trương Thắng bị biệt giam ba ngày, Lão Đao thì vẫn còn đang nằm viện, bây giờ vấn đề nảy sinh với đám phạm nhân phòng số 4, đó là sẽ phải trung thành với ai? Tiểu Thắng ca thì hiển nhiên là thứ dữ rồi, dám đánh cả lão đại ngay trước mặt quản giáo, nhưng xưa nay Lão Đao rất được lòng quản giáo, chưa thể nói ai hơn ai.

Không khí trong phòng giam số 4 rất ngột ngạt, Tiểu Phác thiếu chút nữa thành dê thế tội không hiểu sao lão đại và lão nhị vốn thân thiết, đột nhiên trở mặt như kẻ thù sinh tử, nhìn Trương Thắng nằm bẹp dưới đất, chân tay không giơ lên nổi, những người khác ngồi im trên giường không tới đỡ, hắn không dám nhúc nhích, trong lòng cũng không hiểu hoàn toàn.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng thay đổi, chỉ vẻn vẹn ba ngày, y chịu đựng đau đớn người khác cả đời có khi không tưởng tượng ra.

Y chửi, chửi phạm nhân, chửi quản giáo, chửi luôn cả chính phủ, như điên dại. Rồi y khóc, khóc căm phẫn, khóc đau đớn, khóc thảm thiết, tiếng khóc làm người ta chua xót hơn cả tiếng trẻ con lạc mẹ. Y đã van xin, đã quỳ, đã vứt hết tôn nghiêm, nhưng chỉ nhận được câu lạnh lùng:" Bọn tao coi mày là người thì mày mới là người, bọn tao không coi mày là người, thì mày không bằng con chó!"

Đúng, y không bằng một con chó.

Y từng cầu khẩn luật sư đột nhiên tới gặp mình, cẩu khẩn người công ty tới thăm, cầu nữ cảnh sát hay cãi nhau với mình xuất hiện... Mỗi con người khi tới thời khắc bản thân bất lực, đều từng cẩu khẩn, cầu xin thần hoặc phật trợ giúp... Trương Thắng cầu khẩn không xa vời, nhưng không thành sự thực. Triết học nhân loại thường sinh ra trong lúc khổ đau hoạn nạn, chưa chịu đựng thống khổ chạm tới tâm linh thì chưa ngộ được chân lý cuộc đời.

Tại nơi này Trương Thắng ngộ được câu nói của Trương Nhị Đản: Người không tàn nhẫn, không tồn tại được.

Tới ngày thứ năm Lão Đao từ bệnh viện về, hắn là tay anh chị giang hồ chân chính, trên đường về còn tính xử tội Trương Thắng ra sao, nhưng khi đối diện với nhau trong phòng giam, Trương Thắng nằm bẹp trên giường không cựa quậy nổi, hắn lại không dám tiến tới đạp thêm một phát.

Vì hắn ngửi thấy mùi nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Duyên Nợ Chưa Đứt

Người tới tiệm hoa Yêu duy nhất vì nhiều nguyên nhân, tặng hoa thọ cho cha mẹ, chúc phúc cho người ở bệnh viện, và tuyệt đại đa số là đôi tình lữ.

Nhờ Trương Thắng tuyên truyền hơn 100 ngày, tiệm hoa Yêu duy nhất và Tiểu Lộ trở nên nổi tiếng cả khu, số chàng trai tới tiệm mua hoa tăng vọt, không ít người mua xong tặng lại ngay cô chủ xinh đẹp, lớn gan mời Tiểu Lộ đi xem phim, đi nhảy.

Tất cả chỉ nhận được nụ cười thật ngọt cùng cái lắc đầu của Tiểu Lộ.

Tiểu Lộ rất hoang mang, cô không biết bây giờ mình sống vì cái gì, cô giữ đúng nguyên tắc sống của mình, vì sao đổi lại chỉ có cảm giác trống rỗng vô nghĩa. Cô không có dũng khí bắt đầu một tình cảm mới, cô hoàn toàn đóng kín trái tim, chẳng biết từ khi nào "băng mỹ nhân" trở thành biệt danh người ta dùng gọi cô.

Thực ra sống chỉ vì sống, đa phần mọi người đều thế, mấy ai biết được mục đích cuộc đời.

Còn Liễu Phong biết Tiểu Lộ và bạn trai đã chia tay hoàn toàn, thái độ của hắn với Tiểu Lộ trở nên hết sức nhiệt tình, hiển nhiên muốn theo đuổi cô gái xinh đẹp lương thiện này, nhưng hắn thiếu tự tin bày tỏ, hắn nghĩ ra cách thường xuyên bảo con gái quấn lấy Tiểu Lộ, một thời gian hắn nhận ra Tiểu Lộ có tình cảm đặc thù với trẻ nhỏ, khát khao cuộc sống gia đình, dựa vào tình cảm này, hắn tin một ngày hắn sẽ mang tới con gái mình một người mẹ mới.

https://thuviensach.vn

***** *****

Bà Trương hơn một tháng không nhận được điện thoại của con trai, mới đầu nghĩ là con trai giận mình vì chuyện hôm Tết, sau lại nhận được điện thoại của Chung Tình nói Trương Thắng tới phương nam có vụ làm ăn lớn, bà không để trong lòng.

Tuần đầu Chung Tình còn tới nhà, trò chuyện với ông bà, mang theo đặc sản phương nam, nói vụ làm ăn khó khăn, phải ở lại một thời gian, số đặc sản này là giám đốc Trương nhờ mang về, bà tin.

Nhưng bây giờ hơn một tháng rồi, bà Trương bắt đầu suy nghĩ, đêm nói với chồng, tính cách có phần lạnh lùng của Trương Thắng ở đâu ra? Di chuyền của cha chứ đâu, ông Trương nói: - Thằng Thắng giờ làm ăn lớn, bận rộn nhiều hơn xưa, không ở nhà nữa, không gọi điện về cũng là thường tình, gọi rồi cũng chỉ hỏi một câu có khỏe không là hết, nó phái cả người tới thăm hỏi rồi, còn muốn gì nữa?

Bà Trương không yên tâm, hôm đó một mình rời nhà, bắt xe bus tới công ty Trương Thắng, muốn hỏi rõ ngọn ngành mới ăn ngon ngủ yên được.

Trương gia bây giờ điều kiện kinh tế hơn trước kia cả trăm lần, nhưng bà Trương cả đời tiết kiệm quen không nỡ gọi taxi, không phải giờ cao điểm, song xe vẫn khá đông, bà Trương chen ra sau, đứng vịn vào cái ghế.

- Bác ơi, bác ngồi đây đi.

Cô gái thấy vậy đứng lên nhường chỗ, nhưng cô vừa mới đứng lên một tên thanh niên khỏe mạnh nhanh như chớp chiếm chỗ.

- Này anh... Cô gái hơi nhướng mày:

- Tiểu Lộ. Bà Trương nhận ra cô gái, mừng vô cùng, nắm lấy tay cô, kích động nói: - Tiểu Lộ, Tiểu Lộ, đúng là con rồi. Ôi! Con gái tôi, bác tìm con

https://thuviensach.vn

mãi.

- B...bác. Tiểu Lộ ngỡ ngàng, không ngờ lại gặp mẹ Trương Thắng trên xe bus, run run gọi:

- Tiểu Lộ, thời gian qua con đi đâu, bác bảo thằng Thắng đi tìm con, nó lúc nào cũng vỗ ngực nói sẽ đưa con về, nhưng mãi không thấy con đâu, bác nhớ con lắm.

Hôm nay Tiểu Lộ đi tới khu khai phát mua hoa tươi, nơi đó giờ thành trung tâm bán buôn mới của thành phố, rất nhiều loại hàng hóa tập trung ở đó, trên xe, Tiểu Lộ không tiện nói gì, cười gượng: - Bác, con cũng nhớ bác lắm, bác đi đâu thế này?

- Còn đi đâu, tìm thằng Thắng. Bà Trương thở dài: - Cả tháng rồi, nó không về nhà, gọi điện cũng không được, công ty nói nó đi làm ăn xa, nhưng bác thấy không bình thường, hôm nay phải tới công ty hỏi.

Tiểu Lộ ậm ừ rồi lảng sang chủ đề khác, cô không muốn nghe tới Trương Thắng nữa, không muốn biết tin tức gì về y.

Xuống xe rồi, bà Trương vẫn không chịu buông tay, lúc này không có người ngoài bên cạnh, bà mới nói ra điều mình muốn nói nhất: - Tiểu Lộ, con nghe bác nói một lời, đừng giận cái thằng đó, các con còn trẻ, mâu thuẫn gì mà không giải quyết được. Con à, theo bác về đi, chúng ta cùng làm bánh bao..

- Bác... Tiểu Lộ rụt tay về, lí nhí nói: - Con... con và anh ấy, đã chia tay rồi.

Bà Trương dậm chân mắng: - Bác biết, cái thằng bé đó, có phúc mà không biết, bác nghe con bé Quyên kể rồi, thấy nó đi cùng cô gái khác trên phố, nghe nói xinh đẹp lắm, xinh đẹp có ăn được không? Tìm vợ là tìm người sống cả đời, đứa con gái kia chưa tới nhà lần nào, chẳng bao giờ gọi

https://thuviensach.vn

điện thoại, bác không thích nó. Tiểu Lộ, con đừng nghĩ nhiều, thằng bé đó tuy lầm lì ít nói, nhưng hiếu thuận lắm, bác bảo nó cưới con, nó tuyệt đối không dám cưới ai khác...

Tiểu Lộ biết tin này không khỏi chua xót, vẫn lừa mình lừa người: - Bác... Thấy bao giờ, có lẽ là đồng nghiệp?

Bà Trương hừ lạnh: - Hai tháng trước, hiểu lầm cái gì, đồng nghiệp khoác tay nhau dạo phố à? Con lành tính như thế, không phải nó làm Trần Thế Mỹ thì làm sao hai đứa cãi nhau, bác biết hết đấy. Thằng bé đó bản chất không xấu đâu, nó giống cha nó, hồi làm lính cha nó cũng lăng nhăng với mấy cô gái, bị bác giật về, bao năm qua không phải quy củ đó sao, nghe bác...

Anh ấy có bạn gái rồi, chắc là cô gái đó? Anh quên thật là nhanh đó, anh luôn mồm nói yêu em, vậy mà vừa quay đi một cái đã tìm người con gái khác, nam nhân quả nhiên có tiền rồi sẽ thay đổi, em chỉ như món đồ chơi của anh phải không, lúc anh thích thì em là báu vật, anh chán rồi, em chẳng là cái gì với anh nữa, em thật ngốc, anh không tới nữa, em còn khóc cả tháng, còn định đi tìm anh.

Tiểu Lộ hít một hơi, dứt khoát nói: - Bác, cháu và anh ấy không hợp nhau, thực ra cháu cũng đã có bạn trai, bác đừng khuyên nữa.

Bà Trương thất vọng vô cùng, mắt rơm rớm nói: - Cái gì, cháu có bạn trai rồi? Ài, bác nói mà, cô gái tốt như cháu, nó không biết trân trọng, bọn con trai khác đâu phải mù... Tiểu Lộ, thằng Thắng có lỗi với cháu, là bác không biết dạy bảo, thật là...

Tiểu Lộ nhìn cảnh này cũng đau lòng, cô muốn chấm dứt câu chuyện: - Bác, cháu phải đi đặt hàng, cứ thẳng con đường này là tới công ty anh ấy, nhìn tấm biển là thấy, cháu không đi đường khác.

https://thuviensach.vn

- Kệ thằng đó, nó không có phúc cưới con về, nhưng duyên phận mẹ con ta không thể vì nó mà đứt đoạn, Tiểu Lộ, con không chê thì làm con nuôi bác đi.

- Làm con nuôi bác ạ? Tiểu Lộ không ngờ tới bà Trương lại nói thế:

Bà Trương nước mắt ngắn dài: - Trước kia bác có đứa con gái, nhưng năm chín tuổi nó nghịch ngợm bị đứt tay, nhiễm trùng, nói đi là đi mất luôn, ai mà ngờ một miếng sắt dỉ lại lấy mạng người chứ.. Tiểu Lộ, từ hôm nay trở đi, con là con của mẹ đi, là đứa thứ ba trong nhà … nhé?

***** *****

Trương Thắng về phòng rồi Lão Đao vẫn nằm viện, thương thế hắn không nặng như thế, chủ yếu vì bị Trương Thắng đánh trước mặt bao người, thể diện của hắn mất sạch, hắn phải chuẩn bị cách ứng phó.

Thêm nữa còn lý do đánh nhau, lai lịch vũ khí của hắn, cảnh sát hỏi tới trả lời không đúng là thành vấn đề, nên đành giả bệnh.

Đám quản giáo tra hỏi hắn vài lần không được tin gì, lại bị hắn moi ra không ít, biết Trương Thắng và Chân lão đại giữ quy củ, ân oán tự giải quyết không báo với cảnh sát, nên yên tâm, quản giáo hỏi tới trả lời hàm hồ.

Phạm nhân đánh nhau, quản giáo cũng có trách nhiệm, nếu hai bên không định cáo trạng, quản giáo cũng vui vẻ giả ngốc, có điều đề phòng vạn nhất, bọn họ chuẩn bị điều một trong hai đi trại giam khác.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Nguy Hiểm Rình Rập (1)

Trương Thắng nằm liền hai ngày, thể lực khôi phục, nhưng xương khớp vẫn đau nhức vô cùng, lúc này y lười biếng ngồi ở đầu giường tắm nắng, động tác y lờ đờ, nhưng còn ai dám coi y là mèo bệnh?

Lão Đao vừa mới về phòng là nhận được thông báo chuyển phòng luôn, mất luôn cả chức vụ an toàn viên, mặt âm trầm nhìn Trương Thắng, phản ứng ngày hôm đó của Trương Thắng nằm ngoài dự đoán của hắn.

- Quản giáo, ai điều tới phòng bốn thế? Trương Thắng căn bản không để ý tới Lão Đao, nghiêng đầu nhìn quản giáo, nụ cười rất nịnh bợ rất hèn hạ, khác với vẻ khách khí chừng mực trước kia, ba ngày trong cái địa ngục đó, khiến y triệt để thay đổi:

- Là tôi.

- Chân ca. Đám Phương Khuê, Lão Bưu và đám tiểu đệ mừng rỡ:

Chân lão đại không thèm nhìn chúng, lướt qua Lão Đao đang bị coi như không khí, vỗ vai Trương Thắng: - Bò dậy được rồi hả?

Trương Thắng giang tay cười vui vẻ: - Hoan nghênh quay về, Chân ca không sao chứ?

- Chuyện vặt thôi, chịu được. Chân lão đại là người hưởng lợi nhất trong vụ này, vài người thấy hắn ra tay đánh nhau với Lão Đao trước đó, đồn thổi không ít sự tích oai hùng của hắn, tất nhiên người biết nội tình đều im

https://thuviensach.vn

mồm, nên những chuyện đó sai be bét không đáng kể, hắn thấy Trương Thắng đứng lên vẫn run run, ôm lấy y đỡ xuống:

Lão Đao nhìn hai người họ cười lạnh, nhưng không ngu gây sự lúc này.

Trương Thắng cũng bị điều đi, tới phòng bảy, còn Lão Đao là phòng hai, mỗi lần giờ nghỉ tự do, hai người nhìn nhau gườm gườm, như rắn độc thè lưỡi thị uy, không biết lúc nào một bên bất thình lình xông tới cắn đối phương, những người thấy không đủ phân lượng tự giác tránh xa.

Có điều lần này bên cạnh Trương Thắng có thêm Chân lão đại, khác thái độ dè chừng kiềng nể trước kia, Chân lão đại chỉ có khinh bỉ: - Thằng chó này giờ chỉ gồng mình lên giữ thể diện thế thôi, còn mặt mũi chó gì nữa, mẹ nó, có cần tôi và Cường ca cho một trận không?

Trương Thắng không phải là lão đại trong phòng, nhưng giờ trong trại giam vai vế của y không thua kém gì họ: - Anh nhờ Cường ca lại nợ một phần ân tình, thằng này hôm đó muốn giết em, không oán không thù, không lý nào lại mạo hiểm như thế, đằng sau nó có người, Chân ca đừng tới gần em, ám tiễn khó phòng.

- Không sao, vào giang hồ rồi còn chỗ nào an toàn, cậu là huynh đệ của tôi, chuyện của cậu là chuyện của tôi. Chân lão đại nói rất hiển nhiên, lấy một điếu thuốc lá ra hít hít: - Thằng chó đó nếu không phải vì cái mông của Tiểu Phác thì nhất định có kẻ mua chuộc rồi, hắn là kẻ thù ngoài kia của cậu.

- Em chưa bao giờ đắc tội với ai, dù làm ăn cũng không đuổi tận giết tuyệt. Gần đây làm ăn thua thiệt vì em có người tên Trác Tân, nhưng không tới mức phải giết người... Mà ông ta cũng đã thất bại bỏ đi, người khác không nhớ.

Chân lão đại lắc đầu: - Không nhất định là cậu gây thù với ai, người ta nhớ thù với cậu là đủ, hoặc sự tồn tại của cậu uy hiếp tới người ta. Cẩn thận

https://thuviensach.vn

chút, phòng bảy trừ giường đầu ra thì toàn là người của Lão Đao, một lũ chuyên cắn trộm.

- Vâng, em được một bài học đắt giá rồi, không phải người ta tươi cười với mình thì là bạn.

Chân lão đại gật đầu: - Thế thì tốt, thấy tình hình không ổn thì nghĩ biện pháp thoát ra, dù bị biệt giam còn hơn.

Trương Thắng nghĩ tới ba ngày biệt giam đã tái mặt: - Có bài học Lão Đao, em nghĩ lũ chó con đó muốn làm gì cũng phải cân nhắc phân lượng.

- Cậu đừng lơ là, vào phòng biệt giam ít ra còn được sống. Chân lão đại còn một điếu thuốc thôi nên không nỡ hút, chỉ đem ngửi: - Hai năm trước có một tên dùng đũa tự sát, vì thế mà chuyển sang dùng thìa, hắn cậu nghe nói rồi hả? Hừ, cả phòng nói hắn tự sát, nhưng tôi biết tên đó, cực kỳ tiếc mạng sống, vừa vào đã rải tiền để được sống yên lành, khá giống cậu, một tên khôn ngoan biết điều, nghe đâu có cô vợ chưa cưới ngon lành lắm, vào đưa cơm mấy lần, hắn rất hay khoe. Mấy hôm trước khi chết hắn còn nói, cuối năm nhất định vợ chưa cưới sẽ vào thăm, hắn đã mua chuộc giám ngục để được gặp nhau kìa, cậu nói xem, như thế có giống người sẽ tự sát sao?

Trương Thắng giật mình: - Người đó tên là gì?

- Nhớ sao được, à, hắn trắng như bột, bọn chúng cứ trêu Tiểu Mạch, Tiểu Mạch...

Mạch Hiểu Tề!

Một chiếc Mercedes đen lặng lẽ rời trại tạm giam, người lái xe là khuôn mặt quen thuộc.. Giám đốc Từ?... Hình ảnh gần như đã lãng quên hiện ra trong đầu Trương Thắng, y rùng mình, cảm thấy có chiếc lưới vô hình lặng lẽ phủ xuống.

https://thuviensach.vn

***** *****

- Trương Thắng, trong nhà gửi đồ vào, ra nhận đi. Quản giáo Lô gọi ở cửa:

Trương Thắng đi tới, thấy một cái đệm dày, không gian có thể đứng trong phòng ít, suốt ngày ở trên giường, thắt lưng đệm dễ chịu hơn nhiều. Nhìn là biết đồ thủ công, kim rất nhỏ, đệm vừa dày vừa mềm, lại nhẹ, hắn là nhung không phải bông, ngoài ra còn có hai bao thuốc, và 300 đồng.

Vừa nhìn danh sách đồ, Trương Thắng đã có linh cảm, quả nhiên khi ký nhận thấy tên mẹ mình.

Đừng thấy Trương Thắng ít thân thiết với cha mẹ mà nghĩ y thiếu tình cảm, một phần là do tính cách cái gì cũng giấu trong lòng, một phần do cách nuôi dạy, không quen thể hiện tình cảm của mình thôi, vừa nghĩ tới cảnh cha mẹ hay tin con trai vào tù, suýt không kìm được nước mắt, lớn chừng này rồi y chưa bao giờ biết lấy lòng cha mẹ, lại khiến cha mẹ chịu khổ.

Trương Thắng vừa ký tên, vừa hỏi: - Cám ơn anh Lô, tôi hút ít, một bao là được, biếu anh một bao.. Mẹ tôi, có khỏe không?

Quản giáo Lô làm nghề này lâu nhìn mặt y là hiểu, thở dài: - Khỏe, đi cùng với em gái cậu, vừa tới là khóc, em gái cậu ở bên vừa khóc vừa khuyên nhủ, cô bé đáng yêu hiếu thuận. Ài, sau này ra rồi sống cho đàng hoàng, đừng để người già phải lo nữa. Hắn đi rồi, đột nhiên quay lại: - Này, em gái cậu xinh lắm, còn đi học hay đi làm rồi, có bạn trai chưa?

Thấy Trương Thắng ngẩn ra, nghĩ y nhớ gia đình, liền thôi, sau này hỏi.

Trương Thắng lẩm bẩm:" Em gái mình? Nó chết mười mấy năm rồi cơ mà, ai nhỉ, hay là con bé Thúy Nhi hàng xóm?"

https://thuviensach.vn

- Ê Thắng Tử, lại đây. Lão đại Thương Thử nhe cái răng vàng khè cười với y:

- Thương ca, chuyện gì thế? Trương Thắng cung kính hỏi:

Bàng Kiệt và hai tên quản sự khác ngồi khoanh chân bên cạnh Lão Thương, Lão Thương vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh: - Tôi được phán rồi, mấy ngày nữa là đi, hôm nay căn dặn một chút, tôi đi rồi Tiểu Bàng nhận vị trí của tôi, hết cách, bên trên chỉ thị không cho cậu làm an toàn viên, hết cách. Song biến động trong phòng, không thể không nói với cậu một tiếng.

Trương Thắng bây giờ là nhân vật trại giam này ai cũng gờm, tuy quản giáo nghiêm khắc nói rõ không cho y làm quản sự, song dù có là lão đại trong phòng cũng chẳng dám sai bảo y, thế là Trương Thắng thành hầu gia tiêu diêu: - Chúc mừng Thương ca, anh bị phán mấy năm?

- Ba năm. Lão Thương hớn hở xòe tay ra: - Tôi bị giam ở đây 1 năm 2 tháng, trừ đi, còn 1 năm 10 tháng nữa là ra.

- Chúc mừng Thương ca. Bàng ca sau này mong được chiếu cố nhiều hơn. Trương Thắng chắp tay với hai người:

Bàng Kiệt sảng khoái nói: - Không dám, không dám, sau này mong được Tiểu Thắng ca giúp đỡ mới đúng.

Hôm đó nhìn Bàng Kiệt cãi nhau với ông giáo, Trương Thắng rất tán thưởng tính cách của hắn, có điều y không quen vì trận đó mà Lão Đao mới có cơ hội giết mình, hai chuyện này mà không liên quan gì tới nhau thì y đi đầu xuống đất.

Hai ngày sau khi Lão Thương đi, Trương Thắng cảm giác được không khí trong phòng hơi quái dị, đó là bản năng của động vật được hoàn cảnh kích thích ra, y không nói rõ được, nhưng y tin chắc.

https://thuviensach.vn

- Tiểu Thắng ca, anh quen với quản giáo, đặt họ hộp cơm đi, anh có cái ăn, bọn này cũng được xỉa răng theo. Lúc nghỉ tự do, Bàng Kiệt xoa xoa tay nói:

- Chưa hết hạn ba tháng cấm bán đồ ăn mà, thôi, để tôi nghĩ cách. Trương Thắng xa bụng, mấy ngày qua cô cảnh sát kia biệt tăm:

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Nguy Hiểm Rình Rập (2)

Lúc lấy cơm, mọi người cầm bát và thìa xếp hàng, Trương Thắng thấy tên Oa Ngưu giường hai bò trên giường xuống, cách hắn cầm thìa rất lạ, gần như nắm kín phần chuôi, vì xuống giường phải chuyển tư thế, Trương Thắng nhìn thấy chuôi thìa được mài nhọn.

- Tiểu Thắng ca, tới anh đó.

Người sau đẩy Trương Thắng một cái, y đi tới, ánh mắt vẫn chú ý theo dõi Oa Ngưu, quản giáo đổ một thìa cháo, nhét cho hai cái bánh bao, hô: - Người tiếp theo. Thấy Trương Thắng vẫn đứng đó, nhíu mày: - Làm gì thế, đi mau.

Trương Thắng nhìn hắn chằm chằm: - Hết rồi à?

- Đúng rồi.

- Đúng con mẹ mày... Trương Thắng thình lình hất nguyên bát cháo nóng vào mặt hắn: - Cháo còn soi gương được, mày bán nước à? Bánh bao không đủ nhét kẽ răng, nuôi súc sinh cũng không thể như thế.

- Choang!

Trương Thắng đá bay thùng cháo, làm phạm nhân sững sờ.

- Trương Thắng, mày làm trò gì thế? Quản giáo Ngưu giận tới mắt trâu lồi ra, xông tới quát:

https://thuviensach.vn

- Quản giáo, phạm nhân cũng là người, yêu cầu tăng thêm lượng thức ăn, nâng cao chất lượng, thức ăn kém hơn cám lợn chưa nói, còn ăn không đủ no. Trương Thắng hùng hổ khiếu nại.

Đám phạm nhân nghe vậy ngầm thán phục, sau vụ phòng hai trốn tù, bọn họ bị phạt, ăn uống kém hơn hẳn, không ai dám lên tiếng, cho tới hôm nay.

- Tiểu Thắng ca quá ngầu rồi! Đó là suy nghĩ của đại đa số phạm nhân:

- Mẹ nó, nuôi lợn béo còn ăn thịt được, lũ phế vật chúng mày được tích sự gì?

Quản giáo Ngưu vung dùi cui đập túi bụi, Trương Thắng ôm đầu ngồi xuống, làm tư thế không phản kháng, mồm vẫn nói to: - Ăn không no thế nào cũng chết đói mạn tính, đối xử với phạm nhân cũng không được vô nhân đạo như thế.

Vậy là Trương Thắng lại bị quản giáo lôi đi rồi, phạm nhân người coi y là anh hùng, một vài người nghĩ y bị điên, lâu lắm rồi không nghe nói tới phạm nhân bị hành hạ phát điên, không ngờ giờ xuất hiện một tên.

- Anh Văn! Khi bị kéo qua cái phòng đơn kia, Trương Thắng lòng máy động gọi lớn:

- Ồ, là cậu à? Anh Văn ngẩng đầu lên cười, đặt dao dĩa xuống, lấy khăn trắng lau miệng rất lịch sự, chào hỏi y như hàng xóm bình thường: - Suốt ngày thấy cậu ra ra vào vào, giờ lại đi đâu thế?

"Đm, hắn đang ăn thịt bò bít tết, còn có rượu vang!" Trương Thắng nhìn thấy thức ăn trên bàn anh Văn, cảm giác muốn ngất.

Quản giáo đẩy lưng một cái, Trương Thắng cấp bách kêu: - Anh Văn, tôi gặp phải ít phiền toái.

https://thuviensach.vn

Anh Văn mỉm cười: - Thì sao?

- Chỉ anh mới cứu được tôi.

- Nếu ai định làm hại cậu, hãy nói với quản giáo, tôi chỉ là phạm nhân thôi.

- Anh Văn, trước mặt chân nhân không nói láo, tôi mà kể với quản giáo thì coi như đóng dấu vào án tử của mình rồi, đó là quy củ trong đây, anh biết rõ. Nói ra tôi chỉ càng chết khó coi hơn thôi...

Trương Thắng nói vậy, hai quản giáo đều xấu hổ nhìn y rất bất thiện, nhưng chuyện liên quan tới tính mạng, Trương Thắng bất chấp, không cân nhắc lời nói, vùng vai bước tới: - Anh Văn, chỉ anh mới cứu được tôi...

Anh Văn là ai, khả năng lớn cỡ nào, cứu nổi mình không, Trương Thắng đầu không biết, nhưng nay hắn là cọng cỏ cứu mạng duy nhất, chỉ còn cách bám lấy, nếu không e ngày rời phòng biệt giam là ngày tận số của y, đám người kia bất chấp ra tay rồi.

- Ừm. Anh Văn gật gù, vẻ mặt ung dung: - Cứ coi như cậu nói đúng, nhưng vì sao tôi phải cứu cậu chứ? Nếu tôi nhặt lại cho cậu cái mạng, cậu cho tôi cái gì?

Trương Thắng có gì chứ, nếu nói tiền, người ta không biết giàu hơn y bao nhiêu lần, gục đầu bất lực: - Tôi không có gì cả.

- A, xin lỗi, không giúp được cậu rồi.

Trương Thắng không giận, không thật vọng, buồn bã thở dài, cái thở dài đầu hàng số phận: - Quấy rầy anh rồi.

- Không cần khách khí. Anh Văn gật đầu đáp lại, tiếp tục cầm dao dĩa lên, thong thả cắt miếng thịt bò, không để ý tới chuyện bên ngoài nữa, chỉ

https://thuviensach.vn

là ăn được một lúc bỏ dĩa xuống, cầm ly rượu vang trầm ngâm.

***** *****

Một tên tù phạm lao động bẻ tay nhìn Trương Thắng: - Quản giáo Lô, vẫn như cũ hả?

Quản giáo Lô thở dài: - Thôi, y mới ra vài ngày, thêm lần nữa thì tàn phế mất, nhốt vào phòng vệ sinh.

- Vâng. Tên tù phạm hơi tiếc nuối, mất cơ hội được đánh người:

Phòng vệ sinh, đúng như tên của nó, vừa là nơi đi vệ sinh là nơi dùng để biệt giam, nhỏ hơn phòng vệ sinh thường một phần ba, đi vào muốn xoay người cũng khó, trên tường có vòng sắt, còng tay vào đó, đứng lên thì chạm trần, ngồi xuống mông không tới được đất, kỷ lục trước nay là một hảo hán giết người bị còng từ 9 giờ sáng tới 4 giờ chiều liền khóc lóc xin được ăn đòn, còn hơn phải ngồi ở đây.

Cửa sắt đóng sầm lại, không có lấy chút ánh sáng nào, xung quanh tối như mực, mùi thối càng thêm tởm lợm, chỉ có tiếng nước nhỏ tí tách, đó là nước nhà vệ sinh chảy, lúc nào cũng như nhỏ giọt.

Trong bóng tối, Trương Thắng khẩn trương suy nghĩ xem ai thù hận mình tới mức đó.

Giả Cổ Văn? Không thể, xét tình hình bây giờ, vụ án Trương Nhị Đản đưa ra xét xử công khai, tức là thế lực chính trị ông ta đã thắng thế, không mạo hiểm báo thù mình như vậy.

Sở Văn Lâu? Trương Thắng cũng lắc đầu, tên đó giờ thê thảm, đến sống còn khó khăn, tiền đâu ra thuê người giết mình? Hỏng một lần, lại kiếm được người khác ngay, hắn không có năng lực đó.

https://thuviensach.vn

Vậy chỉ còn Từ Hải Sinh...? Ông ta là người duy nhất có đầy đủ khả năng, hơn nữa nhìn vào kết cục của Mạch Hiểu Tề, từng là cánh tay phải của ông ta...

Là ông ta sao?

Nghĩ tới thủ đoạn khó lường của Từ Hải Sinh, Trương Thắng cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Không biết qua bao lâu, trong cái phòng tối tăm này ước lượng thời gian vô cùng khó khăn, có lẽ tương đối lâu rồi, Trương Thắng bắt đầu thấy mỏi lưng, chân tay tê rần, muốn cựa quậy một chút cho thoải mái nhưng không thể, cảm tưởng có ngàn vạn con kiến bò qua bò lại trên người mà chân tay bị trói chặt, không thể đuổi chúng đi, khó chịu vô cùng, làm y không còn đủ tỉnh táo mà suy nghĩ gì nữa.

Đột nhiên có tiếng lạch xạch bên ngoài, rồi cửa bị mở ra, quản giáo Ngưu cầm cái dùi cui xuất hiện: - Trương Thắng, nghe nói trong kia có kẻ muốn chơi cậu?

Ánh sáng làm mắt Trương Thắng như kim đâm, nhắm lại nói: - Quản giáo, định dụ tôi nói ra à? Thực ra tôi không nói anh cũng biết, trong trại có gió lay cỏ động gì mà qua được mắt các anh.

Quản giáo Ngưu cười gằn: - Nếu đã có kẻ muốn cậu vĩnh viễn ngậm miệng, vậy mau hợp tác với chính phủ đi, chiêu này của cậu chỉ giữ được mạng nhất thời thôi.

Đây cũng là một cách, nhưng ý nghĩ này vừa lóe lên, Trương Thắng dứt khoát lắc đầu, mồm kêu oan: - Quản giáo, tôi bị liên lụy, thực sự không có gì để khai..

Quản giáo Ngưu mất kiên nhẫn: - Thôi đi, đứa nào vào đây chẳng kêu oan, đừng có đóng vai Tần Hương Liên kêu oan làm tuyết đổ giữa mùa hè

https://thuviensach.vn

nữa.

- Quản giáo, không phải Tần Hương Liên mà là Đậu Nga.

Mặt trâu của quản giáo Ngưu đỏ ửng, lảng đi: - Cậu đá thùng cơm, tuy có nguyên nhân, song tội khó tránh, tù nhân 1367 mắc bệnh mãn tính, là trọng phạm không thể vào bệnh viện, cậu tới đó làm y tá cho người ta.. Còn Lão Đao đang được làm thủ tục chuyển đi nơi khác, khỏi lo.

Trương Thắng làm sao không lo được, y đâu sợ Lão Đao, y sợ kẻ vung tiền ra lấy mạng mình kìa, nhất định trong trại giam này có người làm trung gian, mà đám quản giáo là đáng nghi nhất: - Quản giáo, đổi phòng thì khác gì? Làm sao hết nguy hiểm được?

- Nói nhiều, cậu tưởng mình tới đây an dưỡng à? Quản giáo Ngưu mở còng tay cho Trương Thắng, quát: - Đưa ra.

Trương Thắng vừa bước ra ngoài, hai chân bủn rủn ngã cắm mặt xuống đất, chân đi mà cứ run bần bật, hỏi giờ mới biết chỉ bị nhốt gần hai tiếng thôi.

Anh Văn đang ngồi đánh bài trên máy vi tính, nhìn thấy Trương Thắng được đưa tới thì mỉm cười ôn hòa: - Phòng nhỏ, cậu ngủ dưới đất nhé!

" Thì ra anh Văn là phạm nhân 1367, mẹ tổ, không nói luôn, bày đặt số má." Trương Thắng mừng rỡ vâng một tiếng.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Em Gái Của Trương Thắng

Anh Văn không giải thích nguyên nhân vì sao cứu mạng y, thái độ thản nhiên cứ như Trương Thắng đã ở đây lâu lắm rồi vậy, hời hợt nói: - Đi lấy nước pha trà.

- Vâng. Trương Thắng không nói nhiều, cầm phích đi luôn:

Anh Văn khẽ lắc đầu, nhìn sang quản giáo Ngưu: - Làm phiền rồi.

- Không cần khách khí, tôi đi đây.

- Được.

Quản giáo Ngưu vừa quay đi, thấy Trương Thắng đứng ở hành lang ngó nghiêng, đi tới nhíu mày hỏi: - Không đi lấy nước, đứng đó làm gì?

Trương Thắng cười khổ: - Nhưng mà lấy nước ở đâu?

Phạm nhân trong trại không có nước nóng, một năm bốn mùa ăn uống tắm rửa đều bằng nước lạnh, Trương Thắng biết lấy đâu ra nước nóng?

Quản giáo Ngưu cười phá lên: - Theo tôi. Hắn dẫn Trương Thắng tới phòng lấy nước, sau đó mang cho Trương Thắng cái áo jacket giống cảnh sát giao thông: - Mặc vào, đi lại khỏi có người hỏi.

Trương Thắng về phòng thì anh Văn đang chơi game, y tự động lấy cốc, tìm trà cho vào, sau đó thêm nước nóng, một lúc thấy trà chín, mang cốc ra ngoài đổ nước đi, mang vào cho thêm nước.

https://thuviensach.vn

Anh Văn tò mò nhìn hành động của y, dừng chơi game, hỏi: - Sao lại đổ nước đầu đi?

- Không phải nước trà đầu tiên là rửa trà sao ạ, tôi thấy trà đạo nói thế, cũng hay uống như thế.

Anh Văn bật cười: - Cậu chỉ biết một mà không biết hai, chỉ có trà loại Ô Long, Triều Châu là cần rửa trà thôi. Với trà xanh mà nói, nước đầu mới là thơm nhất, đặc biệt là trà xuân, nước đầu càng sạch.

Trương Thắng hơi đỏ mặt, lúc nãy y sửa lời quản giáo Ngưu, ai ngờ quả báo tới nhanh thế: - À, ra vậy, đúng là không nên học nửa vời thành trò cười.

Anh Văn quay đi, tiếp tục chơi game: - Đổ đi, tôi chỉ uống nước trà đầu.

******

Tiểu Lộ lại tới trại giam mang đồ cho Trương Thắng.

Mùa đông hai năm trước cô tới đây, Trương Thắng chở cô đi, lần này chỉ có mình cô, lại là tới thăm Trương Thắng.

Hôm đó bà Trương tới tận công ty, Chung Tình liền biết không thể dấu được nữa, đành nói thật, bảo bà đừng lo, cô đang hoạt động khắp nơi cứu tổng giám đốc.

Nghe nói con trai vào tù, bà Trương như bị sét đánh giữa đỉnh đầu, ngoài thương tâm thì còn nghĩ tới cái gì được nữa, từ chối không cho ai đi theo, một mình lảo đảo quay về, đau xé lòng, nói thế nào bà cũng không tin con trai mình, từ bé ít nói hiền lành lại phạm tội, nhưng sự thực trước mắt, không tin không được, trời đất đảo lộn, đi được nửa đường thì dựa vào gốc cây ngồi xuống khóc.

https://thuviensach.vn

Tiểu Lộ được bà Trương hẹn cùng về, hai người lâu lắm rồi mới gặp lại, bà Trương dứt khoát muốn cô tới nhà ăn cơm, bà nói Trương Thắng cả tháng rồi không thèm thò mặt về nhà, Tiểu Lộ mới nhận lời.

Cô đứng ở bến xe bus đợi mãi không thấy bà Trương, cắn răng đi tới công ty tìm, nửa đường thấy bà Trương ngồi ôm cây khóc nức nở, hỏi ra mới biết tin Trương Thắng vào tù, tình cảm bao lâu rốt cuộc không dễ phai mờ như thế, vừa nghe tin cô cũng đứng đó chết lặng.

Bà Trương vốn định ngay hôm đó đi thăm con, Tiểu Lộ biết bà bị cao huyết áp, khuyên mãi, đồng thời hứa sẽ đi cùng, bà Trương mới đồng ý về nhà trước.

Tiểu Lộ về tiệm hoa, thức trắng đêm cắt cái áo nhung của mình ra, làm đệm cho Trương Thắng.

Ông Trương bị bệnh tim, bà Trương không dám nói chuyện này cho chồng biết, âm thầm chuẩn bị chút đồ sinh hoạt, hôm sau cùng Tiểu Lộ đi thăm. Nhưng không được gặp Trương Thắng, gửi ít tiền và đồ, về nhà thương tâm đổ bệnh, nằm liệt giường không dậy được nữa.

Con dâu Hồ Quyên sắp sinh nên không hi vọng gì được vào Trương Thanh nữa, may sao có đứa con nuôi Tiểu Lộ này, nhìn bóng dáng cô bận rộn ra vào, bà Trương lại thầm mắng con trai mình không ra gì.

Hôm đó trời mưa, tiệm hoa vắng khách, ăn cơm trưa xong, Tiểu Lộ nhờ Liễu Phong giúp mình trông tiệm cùng Trịnh Lộ, sau đó vội vàng tới trai giam số một.

- Người chưa xét xử không được gặp, để đồ lại, viết đăng ký. Người ở phòng tiếp đãi máy móc nói:

- Vâng! Tiểu Lộ hiểu rõ quy củ này, nhìn cánh cửa đóng chặt, thở dài:

https://thuviensach.vn

Quản giáo Lô đi vào, vừa thấy Tiểu Lộ thì hai mắt sáng lên, hắn năm nay 28 tuổi rồi, ba lần yêu đương kết quả đều hỏng, tới giờ vẫn độc thân. Tiểu Lộ xinh đẹp thuần khiết như vậy, nhất là hai má lúm đồng tiền, càng nhìn càng yêu, quản giáo Lô gặp một lần đã sinh bệnh tương tư.

- A, mưa thế này còn tới thăm anh trai sao?

Tiểu Lộ không nhận ra hắn, vẫn cười ngọt ngào: - Chào đồng chí.

- Ha ha, anh họ Lô, gọi một tiếng anh Lô là được.

Tiểu Lộ rụt rè gọi: - Anh Lô.

Quản giáo Lô nghe một tiếng này thôi mà toàn thân mềm nhũn, vỗ ngực nói: - Đăng ký đồ chưa, để anh mang vào cho, đảm bảo giao hoàn chỉnh tới tay anh trai em.

- Tốt quá, cám ơn anh Lô. Tiểu Lộ rối rít cám ơn.

- Không có gì, chuyện nhỏ, không đáng nhắc tới. Quản giáo Lô nhìn xe đạp dựng bên cạnh, dò hỏi: - Sao lại đi một mình thế này, mưa gió mà bạn trai không biết đưa đi à?

Tiểu Lộ thấy hắn hiền hòa, đáp: - Tôi chưa có bạn trai, anh Lô... anh tôi... trong đó có khỏe không?

Chưa có bạn trai, chưa có bạn trai, chưa có bạn trai, quản giáo Lô muốn nhảy cẫng lên, không được, không được, cô bé thế này nhất định là nhút nhát, đừng dọa người ta chạy mất, nên bề ngoài rất đúng mực: - Ài, vấn đề này anh không tiện trả lời, thôi em về đi, anh tiễn.

Tiểu Lộ hiểu ý: - Vâng.

Hai người đi ra ngoài, Tiểu Lộ mặc chiếc váy hoa, bên ngoài khác thêm cái áo gió, mặt không trang điểm, càng tôn lên vẻ mỹ lệ tự nhiên, một tay

https://thuviensach.vn

dắt xe, một tay cầm chiếc ô hoa xanh nhạt, ô hơi nghiêng về phía quản giáo Lô, ánh mắt buồn diệu vợi, thân hình mảnh mai yếu đuối, làm quản giáo Lô vô cùng thương xót, chỉ muốn ôm vào lòng an ủi: - Anh trai em ở trong đó không tốt lắm, đắc tội với một vị đại ca, thiếu chút nữa bị người ta giết.

- Dạ? Tiểu Lộ mặt trắng bệch, hốt hoảng hỏi: - Anh Lô, anh ấy làm sao rồi?

Đáng lẽ chuyện trong trại không được truyền ra ngoài, nhưng quản giáo Lô lần đầu tiên cùng cô gái xinh đẹp như thế chia sẻ một cái ô đi trong mưa xuaam miên man, cảnh lãng mạn ấy cả đời không mơ tới, bị mỡ lợn che mắt, chỉ muốn nói quá một chút, cho Tiểu Lộ sợ hãi, lấy lòng mình, tiếp xúc nhiều rồi phát triển tình cảm, cô gái xinh đẹp thế này dẫn về nhà làm vợ, không phải sướng chết à?

Thế là lời không nên nói quản giáo Lô cũng nói, còn thêm dầu thêm mỡ nói hung hiểm vô cùng, trong lời hắn, Lão Đao thành đệ nhất bá chủ trong tù, có mấy trăm tên đàn em, tới quản giáo phải kiềng nể, còn Trương Thắng thành kẻ thù của toàn bộ phạm nhân, nếu không có hắn nghiêm khắc trông coi, Trương Thắng đã bị giết như con sâu: -... Ài, đám người đó, em biết mà, toàn lũ tội phạm giết người phóng hỏa, làm việc ác không ghê tay, ài...

Hai năm trước Mạch Hiểu Tề mất mạng ở đây, có tin đồn do không chịu nổi bạn từ ức hiếp mà tự sát, Tiểu Lộ mới nghĩ tới đó trái tim gần như không chịu nổi: - Anh Lô... Vậy phải làm sao, làm sao bây giờ?

Quản giáo Lô thấy dọa được Tiểu Lộ sợ tới hoa dung thất sắc thì vừa đắc ý vừa thương, vội vỗ vai cô an ủi: - Không sao, không sao đâu, em đừng lo, chuyện trong đó em không hiểu, suốt ngày có cảnh sát vũ trang cầm súng qua lại, bọn đó tuy hung dữ, nhưng vẫn phải sợ bọn anh, làm cái nghề này bọn anh đâu phải dễ bắt nạt, ai cũng có bản lĩnh hết.

https://thuviensach.vn

Tiểu Lộ chẳng nghe hắn khoe khoang, cầu khẩn: - Anh Lô, anh trai em hiền lành thật thà, khác với đám người trong đó, anh nhất định chiếu cố anh ấy nhé.

- Ài, thôi được rồi, không phải vì cậu ta, vì câu nói này của em, anh cũng phải giúp. Cái đệm em làm thật khéo, bọn anh trong trại, ngồi đâu cũng ẩm thấp lạnh lẽo, nếu tiện em làm giúp anh một cái được không, hết bao tiền anh trả.

Tiểu Lộ hận không thể khiến quản giáo Lô theo Trương Thắng hai tư trên hai tư, tất nhiên là muốn lấy lòng hắn: - Không cần tiền đâu ạ, chuyện nhỏ thôi, lần sau em tới sẽ mang cho anh.

Quản giáo Lô sướng rơn, mục đích hắn là thế, như vậy lần sau Tiểu Lộ tới sẽ nhờ người thông báo cho hắn, có cơ hội tiếp xúc, nhận quà của cô, rồi sau mua trả món khác, qua lại như vậy chẳng phải sẽ thành đôi à? Hắn như thấy được ngày ôm vòng eo nho nhỏ của Tiểu Lộ trong lòng.

- Tiểu Lô, làm gì thế, mau đi làm thủ tục chuyển trại cho Tần Nhạc Khôn đi. Giám đốc Lương từ xa gọi phá vỡ mộng đẹp của Tiểu Lô:

- Vâng. Quản giáo Lô lưu luyến nói: - Anh về đây, à em có di động không, hay số điện thoại đơn vị, à phải anh chưa hỏi, em đã học xong chưa...

- Tiểu Lô, mau lên.

- Thôi, lần sau nói tiếp. Quản giao Lô vội vàng chạy mất.

- Anh Lô, nhờ anh chiếu cố anh trai em... Tiểu Lộ gọi với theo:

- Anh nhớ rồi. Quản giáo Lô vừa chạy vừa đáp, vào trong mới tát mình một cái, quên chưa hỏi tuổi cô ấy, cả tên cũng không biết, hỏi Trương Thắng e là lộ mất, thằng đó gian như cáo vậy, phải giữ hình tượng với y,

https://thuviensach.vn

nếu không tương lai thành em vợ, y không ưa mình thì gay go, ra ngoài kia chắc nó nhai đầu mình mất.

HẾT!

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Con Gián Dễ Thương

Tiểu Lộ từ trại giam trở về tới nhà Trương Thắng thăm bà Trương, chỉ nói quen quản giáo họ Lô, nhờ hắn chiếu cố Trương Thắng, ngoài ra không hé răng nửa lời, ăn cơm xong, trò chuyện tâm tình với hai ông bà một lúc, thấy trời đã khuya liền về tiệm hoa.

Làm sao bây giờ? Hoàn cảnh Trương Thắng nguy ngập như vậy, cô chẳng giúp được gì, cô sợ lắm, sợ tới một ngày nhận được tin giống Mạch Hiểu Tề.

Về tới tiệm hoa thì Trịnh Lộ đi chơi rồi, trong nhà Trịnh Lộ sắp xếp gặp một đối tượng kết hôn, cả hai đang trong giai đoạn tìm hiểu, tiệm sáng đèn, ra là Liễu Phong chờ cô.

Tiểu Lộ chỉ nó là có người cô họ xa bị bệnh, không có người chăm, nên cô tới thăm hỏi, Liễu Phong không nghi ngờ.

Liễu Phong đi rồi, trong phòng còn lại một mình, nỗi sợ hãi lại choán lấy người Tiểu Lộ, sau khi chia tay Trương Thắng, đêm khuya cô độc, cô vẫn không ngừng hồi ức, những lời âu yếm buồn nôn, những câu chuyện tục tĩu của Trương Thắng, những lúc ồn ào đùa nghịch, cùng tản bộ trên con phố rợp bóng hoa anh đào, vẽ lên cuộc sống tương lai bên nhau …

Thi thoảng Tiểu Lộ cũng do dự về quyết định của mình, cô biết bản thân phản ứng thái quá, nhiều lúc nhớ da diết chỉ muốn chạy đi tìm Trương Thắng, nhưng vẫn cắn răng tiếp tục.

https://thuviensach.vn

Đến khi biết Trương Thắng có bạn gái nhanh như vậy, lòng cô nguội lạnh, nhưng biết tin Trương Thắng vào tù, nhất là tình cảnh sinh tử như vậy, lòng cô lại quặng đau từng cơn.

Cô không quyền thông thế, làm sao giúp được Trương Thắng?

- Mẹ! Đột nhiên có tiếng gọi non nớt cắt ngang suy nghĩ của Tiểu Lộ, Miêu Nhi giang hai bàn tay ngắn ngủn bụ bẫm của nó lao vào lòng Tiểu Lộ.

- Miêu Nhi, sao chưa ngủ lại chạy đi chơi thế này? Tiểu Lộ bế cô bé lên thơm vào cái má phúng phính.

Miêu Nhi vốn gọi Tiểu Lộ là dì, nhưng một hôm không biết sao nó hỏi Tiểu Lộ mẹ là gì? Tiểu Lộ liền trả lời mẹ là người yêu thương ta nhất, thế là nó hỏi thế nó gọi Tiểu Lộ là mẹ được không, thương cô bé mắt mẹ từ sớm, Tiểu Lộ gật đầu, từ đó Miêu Nhi đổi cách xưng hô.

- Miêu Nhi, khuya rồi, về đi ngủ, đừng làm phiền dì Tiểu Lộ nữa. Liễu Phong đuổi theo ngay sau đó, giải thích: - Con bé hôm nay đột nhiên trở tính, anh dỗ mãi không chịu ngủ.

- Ứ, con muốn ngủ với mẹ cơ, nhé? Miêu Nhị dụi mặt vào cổ Tiểu Lộ làm nũng:

Tiểu Lộ đang lòng rối bời, có cô bé, cô cũng dễ ngủ hơn, vừa dịu dàng vuốt tóc Miêu Nhi vừa bảo với Liễu Phong: - Anh Liễu, cứ để Miêu Nhi ở chỗ em đi.

Liễu Phong áy náy: - Thế không được, sáng em lại còn phải dậy sớm mở tiệm nữa, Miêu Nhi, ngoan, về ngủ với cha.

- Con muốn ngủ với mẹ cơ, không về đâu, hay cha cũng ở lại ngủ với mẹ đi.

https://thuviensach.vn

Lời nói vô tâm ngây thơ của trẻ nhỏ làm hai người lớn tức thì mặt đỏ tía tai rất lúng túng, mất một lúc Liễu Phong mới ấp úng nói: - Vậy anh về đây, làm phiền em vậy Tiểu Lộ. Nói xong đi vội, trong lòng mừng thầm, con gái hôm nay giúp mình một việc lớn.

***** *****

Trương Thắng trước kia chỉ nhìn gian phòng anh Văn bên ngoài, giờ mới được biết toàn cảnh bên trong, đây là gian phòng độc lập, có nhà vệ sinh kín đáo, tuy chỉ có bồn cầu giật nước đơn giản nhất, nhưng trong trại giam có thể coi là kỳ tích rồi.

Ngoài ra trong phòng còn có điều hòa, có TV màu, có chăn đệm bông, có giá sách và tủ quần áo, đúng tiêu chuẩn gian phòng nhà khách tầm trung. Cái mày vi tính dùng chơi game, nghe nhạc, không vào mạng được, cũng không có điện thoại.

Về ăn uống, chỉ cần viết thực đơn ra là muốn ăn gì có cái đó, nếu nói thiếu cái gì thì trừ tự do ra chỉ thiếu nữ nhân. Song nữ nhân không thành vấn đề, Trương Thăng tin lời đám phạm nhân nói không phải bịa đặt, anh Văn mà muốn nữ nhân là được ngay.

Một người biến phòng giam thành nhà khách, quản giáo là vệ sĩ, còn gì không làm được?

Thân phận anh Văn càng lúc càng thần bí, nhưng Trương Thắng hiểu quy củ, không hỏi một câu.

Y lặng lẽ quan sát anh Văn, anh Văn cũng quan sát y, từ lời nói cử chỉ, suy đoán con người và tính cách y, thông qua quan hệ, hắn biết được bối cảnh và vụ án của Trương Thắng.

Từng là ông chủ lớn giờ làm người hầu cho người ta, lúc gấp chăn đệm quét dọn phòng đều rất thản nhiên, ăn cơm thừa canh cặn của mình cũng

https://thuviensach.vn

chẳng tỏ ra khó nuốt. Anh Văn thích điểm này, muốn thành kiêu hùng thì phải học Câu Tiễn, phải chịu khổ nhục được như Hàn Tín, phải nắm được hoàn cảnh của mình, điều chỉnh tâm thái, thích ứng với môi trường sinh tồn.

Hôm đó Anh Văn chống đẩy rèn luyện sức khỏe làm giường phát ra tiếng kin kít, một con gián sợ hãi chạy ra cửa, Trương Thắng nhanh tay cầm chổi định đập, anh Văn nói: - Khoan, tha cho nó.

Trương Thắng nhìn con gián bò qua ngưỡng cửa chạy mất dạng, lại nhìn anh Văn, người này đọc kinh Phật giác ngộ tới mức đó sao?

Anh Văn làm đù 50 cái chống đẩy, nhảy xuống giường, hơi thở chỉ hơi gấp một chút, lấy khăn lau mồ hôi: - Con gián rất dễ thương, không nên giết.

- Dễ thương? Trương Thắng không ngờ tới anh Văn lại nói thế: - Anh Văn, anh nói nó dễ thương?

- Dễ thương bên trong, không phải bên ngoài. Con gián hôi hám bẩn thỉu, sống ở hoàn cảnh khắc nghiệt nhất, nhưng vô cùng ngoan cường. Gián vào lúc tuyệt cảnh, nó có thể ăn cả nội tạng mình để sống sót, sức sống kinh người. Trông nó yếu ớt, nhưng trên đời mấy chục vạn sinh linh, có mấy thứ bì được với nó.

- Anh đúng là bác học, tôi chưa nghe thấy chuyện này bao giờ.

Anh văn cười khẽ, ngồi về chỗ cầm cốc cà phê lên, sau đó mở báo sáng trong ngày ra.

Trương Thắng lấy cái đệm nhung của mình ra đặt xuống đất, khoanh chân ngồi lên, trong phòng chỉ có một cái ghế và một cái giường, đều là của anh Văn, cho dù để trống, y cũng không bao giờ động vào.

https://thuviensach.vn

- Cậu có thể xem sách. Anh Văn không quay đầu lại, nói một câu.

- Cám ơn anh Văn. Trương Thắng không khách khí, đi tới bên giá sách:

Tư bản luận của Marx, Kinh tế học của Paul Samuelson, rồi Triết học hiện đại phương Tây, Thị trường chứng khoán, Nguyên lý đầu cơ chuyên nghiệp, Đấu tranh luận.. Toàn là sách thuộc thể loại chính trị, kinh tế, triết học, không có lấy một cuốn tiểu thuyết giải trí nào.

Trương Thắng thuận tay lấy cuốn tuyển tập Marx Engels, lật xem vài trang không kìm được tiếng than nho nhỏ.

- Sao vậy? Anh Văn cười hỏi:

- Marx nói: Có lợi nhuận 10% là tư bản đã hứng thu, có lợi nhuận 100% thì bất chấp tất cả, có lợi nhuận 300% thì dù lên giá treo cũng dám làm. Nghĩ lại từ lúc tôi đi kinh doanh tới giờ, những việc, những người đã thấy, đều như vậy cả, lời này của Marx dù muôn đời cũng chuẩn xác.

Anh Văn đặt báo xuống: - Đúng thế đấy, nhưng ông ấy còn thiếu một câu.

- Câu gì cơ?

- Nếu như có lợi nhuận 300%, kẻ hành động chẳng những không bị treo cổ mà con ăn sung mặc sướng, vậy người khác nhìn vào sẽ thấy thế nào?

Trương Thắng trầm tư, sau đó cười, anh Văn cũng cười.

- Trương Thắng, thẩm vấn.

Quản giáo Ngưu chưa bao giờ dùng giọng điệu thân thiết như thế với Trương Thắng.

https://thuviensach.vn

- Vâng. Trương Thắng đứng dậy, từ sau lần trước y giờ trò với cô cảnh sát kia, thẩm vấn ngừng lại, giờ cảnh sát lại tới không biết bày trò gì đây?

Hơn một tiếng sau Trương Thắng trở về, anh Văn đang lấy một *** nước ngọt ra từ tủ lạnh nhỏ, thấy y thuận tay ném cho một ***: - Về sớm vậy?

Trương Thắng gãi đầu: - Tôi cũng thấy nhanh quá, lần trước bọn họ dùng đủ trò, ép tôi nhận tội, nhưng lần này hỏi rất nhanh, có điều lại không phải những người lần trước, nghe giọng là người vùng khác.

Anh Văn tò mò: - Tôi nhớ cậu phạm tội kinh tế phải không, nói cụ thể xem.

Trương Thắng liền đem đầu đuôi câu chuyện kể thật tỉ mỉ cho anh Văn, tốn gần một tiếng, nhưng anh Văn nghe rất chăm chú, không tỏ ra sốt ruột, nghe xong cười: - Xem ra phải chúc mừng cậu rồi.

- Chúc mừng gì ạ? Trương Thắng không hiểu ra sao:

- Bọn họ không bám riết lấy vụ hối lộ nữa, chuyển mũi giáo sang tội đầu tư giả và rút vốn đầu tư, nói rõ đã coi đây là vụ án kinh tế đơn thuần, không muốn dính líu tới chính trị nữa. Theo như bối cảnh cậu nói, tôi đoán... Bên ngoài đấu tranh đã dần tới hồi kết, phe chiến thắng đang thu dọn tàn cuộc, kiến thiết chính tích, nên không truy diệt cậu nữa, tất nhiên là phải chúc mừng.

Trương Thắng nghe vậy mừng ra mặt: - Anh Văn đã nói thế thì không sai được rồi.

- Có điều cậu không nên mừng quá sớm, thu thập tàn cục luôn hao tâm tổn trí nhất, chia bánh càng không thể một sớm một chiều. Cậu là con cá bị cháy thành vạ lây không quan trọng, tức là cũng chẳng ai rảnh rỗi để ý tới cậu nữa, chuẩn bị tinh thần ở đây dài dài đi.

https://thuviensach.vn

Một lát sau quản giáo Ngưu nói có người muốn gặp, anh Văn liền đi ra ngoài.

Trương Thắng ngồi ngẫm nghĩ, nếu anh Văn nói đúng vụ án của y khả năng thành chuyện lớn hóa nhỏ rồi, không còn lo cái mạng nữa... Nhưng thế tức là y có thể phải ở đây rất lâu, nếu tội danh thành lập, y phải ngồi tù 3-5 năm. Mắt nhìn ra ánh mặt trời ngoài cửa, y chưa bao giờ khao khát tự do như thế.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 167: Trong Thong Dong, Ngoài Bận Rộn

- Anh Văn. La Đại Pháp ngồi thoải mái co một chân trên ghế hút thuốc, thấy anh Văn đi vào lập tức đứng dậy, ném thuốc lá đi, lấy chân di di:

Anh Văn gật đầu: - Đại Pháo đã bảo rồi, cậu có việc của mình, không cần vào thăm tôi.

- Anh nói gì thế, thằng em ở đây việc quan trọng nhất là chiếu cố anh.

La Đại Pháo trước mặt anh văn không dám thô lỗ như thường ngày: - Tháng này gửi cho anh 20 vạn, không biết anh còn cần thêm gì không?

Anh Văn ngồi xuống thở dài: - Cần gì? Tôi cần mỗi tự do thôi, cậu làm được không? Cái khác thì vẫn tốt.

- Còn nữ nhân, để...

Anh Văn nhíu mày: - Không cần, giờ thứ đó tôi đã coi rất nhạt rồi, nghĩ đã thấy phiền. Võ đùi cảm khái: - Đại trượng phu khoái ý ân thù, tung hoành thiên hạ... Ài nhưng ở đây không chỉ hùng tâm tráng chí mài mòn hết, mà tới nhu cầu tối thiểu cũng đạm bạc dần. À phải, khu khai phát Kiều Tây có người tên Trương Thắng, kinh doanh kho lạnh và chợ buôn thủy sản, cậu cũng buôn thủy sản, chắc là biết hả?

La Đại Pháo gục gặc cái đầu: - Biết chứ ạ, còn cùng y uống rượu nữa, em đang có vài sạp ở chợ của y. Sao anh lại hỏi... À phải, thằng đó ngã ngựa rồi, chắc giờ cũng trong trại giam này.

https://thuviensach.vn

- Người đó thế nào, nói chi tiết cho tôi nghe.

- Em không tiếp xúc nhiều với y không rõ, cảm quan là còn khá thật thà, muốn làm ăn chân chính. Cơ mà nói tới y thì phải nói tới một nữ nhân... La Đại Pháo kể chuyện Chung Tình một mình chống đỡ bốn phương khi Trương Thắng bị bắt, tán thưởng liên hồi: - Không đơn giản, bây giờ ở chợ ai không phục cô ấy, ai mà không gọi một câu Chung đại tỷ.

Anh Văn ngẫm nghĩ: - Nói thế Trương Thắng cũng không đơn giản.

La Đại Pháo không tán thành: - Y có cái gì? Nói thật, y không giống người làm ăn, làm việc quá quy củ, có bản lĩnh đã chẳng bị bằng hữu của mình gài bẫy, vào trại một cách hồ đồ, y có ngày hôm nay em thấy quá nửa công thuộc về Chung Tình.

- Y còn trẻ, kinh doanh mới hai năm thôi... Huống hồ lòng dạ cách cái bụng, ai nhìn thấu được. Anh Văn cầm bật lửa trên bàn, dựng lên rồi lại lật xuống: - Cậu phải biết nhìn xa hơn, y ngã rồi, nhưng ngã mà không tan, có người vẫn giúp y duy trì, cầm cự chờ y Đông Sơn tái khởi, người như thế không tính là đã ngã.

La Đại Pháo cười khì khì: - Anh Văn nói đúng quá, nghe anh dạy bảo một buổi, hơn đọc nghìn cuốn sách.

- Đúng cái rắm. Anh Văn hiếm khi nói một câu tục tĩu, cười mắng: - Cậu đọc nổi chục cuốn sách là giỏi rồi.. Ha ha được rồi, sau này đừng tới thường xuyên như vậy, cẩn thận cậu cũng bị theo dõi.

- Ài, sợ cái gì, bọn chúng theo dõi em lâu rồi, tác dụng gì? Em là ai, một tên buôn thủy sản, thích kiếm tiền, đem tới hiếu kính đại ca, phạm pháp à? Còn cái khác, hô hô, bọn nói theo, em có bảo kê miễn phí ấy chứ, em có gì cho chúng nó đào xới.

******* **********

https://thuviensach.vn

- Chủ nhiệm Giả, anh xem, điều kiện các phượng diện công ty tôi đều không tệ, khu khai phát sắp thi công đèn đường và lan can làm đẹp, chúng tôi sẽ làm tốt nhất.

Thu Thành giám đốc công ty xây dựng trang trí cười nịnh nọt, Ngưu Mãn Thương bị điều về thành phố, nói với bên ngoài là điều động tổ chức, bố trí công tác khác, nhưng người biết nội tình nói hắn đứng sai đội, bị liên lụy, tới cục hồ sơ uống trà hóng gió rồi.

Bây giờ Giả Cổ Văn là người đứng đầu khu khai phát, ông chủ Thu mời đi ăn mấy lượt, hôm qua còn đút cho vợ ông ta 2 vạn tiền mặt, bây giờ mới thăm dò việc công.

Chủ nhiệm Giả công danh thuận lợi, cười rất đắc chí, giọng oang oang uy phong: - Khu khai phát Kiều Tây là tiền đồn phát triển kinh tế của thành phố ta, công trình bề mặt này không thể qua loa, cho nên tôi tốn nhiều công sức so sánh các công ty thi công. Ừm, công ty anh đúng là điều kiện hơn một bậc, chỉ là công trình này đầu tư tới 52 vạn, có đủ lực tiếp nhận không?

Thu Thành không ngờ Giả Cổ Văn dễ nói chuyện như thế, cứ tưởng ông ta làm khó một phen, lại còn phải cắt tiền hạng mục ra vài vạn đấm mồm đấm miệng, tức thì vỗ ngực đảm bảo: - Chủ nhiệm Giả yên tâm, tôi lấy đầu đảm bảo chất lượng công trình, không phụ sự kỳ vọng của anh.

- Được, ông chủ Thu là người bản địa nên ưu ái hơn, giờ khu khai phát mới khởi đầu, sau này xây dựng rất nhiều, chúng ta còn cơ hội hợp tức, tốt nhất đừng để tôi thất vọng.

- Đương nhiên, đương nhiên ạ. Thu Thành rối rít gật đầu:

Lúc này có tiếng gõ cửa mấy cái, rồi tên què tay đỡ chân tập tà tập tễnh đi vào, Giả Cổ Văn hơi nhíu mày: - Ông chủ Thu, chi tiết hợp đồng ông cùng thư ký Vương tìm hiểu thêm đi.

https://thuviensach.vn

- Vâng, vâng, tôi không làm phiền nữa. Thu Thành ra ngoài nói chuyện với thư ký Vương, nhận lấy bàn hợp đồng, vừa đọc qua tức thì sững sờ, hợp đồng ghi 70 vạn chứ không phải 52 vạn như Giả Cổ Văn nói, lão già này ăn quá dày rồi....

Trong văn phòng, Giả Cổ Văn khó chịu nói với tên què: - Lão Sở, đây là đơn vị, có chuyện gì phải báo tôi biết trước, anh tự tiện xông vào thế này ảnh hưởng không tốt.

Vì Giả Cổ Văn giao phòng quản lý nước máy cho Sở Văn Lâu quản lý, nên hắn một lòng làm chân chó cho ông ta: - Chủ nhiệm giả, tôi sốt ruột quá.

Sở Văn Lâu thở phì phò: - Anh nói xem, tên khốn Trương Thắng đó bị bắt bao lâu rồi mà chưa kết tội được, tài khoản tổng công ty tuy đã đóng băng, nhưng công ty phía dưới vẫn kinh doanh như thường, con tiện nhân Chung Tình đó không ngờ một tay vực dậy cả công ty, bây giờ nó còn chạy khắp nơi lo lót hòng cứu thằng đó ra nữa, cứ cái đà này không khéo nó thành công, anh phải nghĩ cách.

Giả Cổ Văn bực mình: - Tôi không nghĩ chắc, nhưng tôi còn bao nhiêu việc đề làm, trước kia họ muốn loạn là để đả kích chính địch, giờ họ lên làm chủ nhà rồi, còn muốn nhà mình loạn nữa sao? Chúng ta làm gì cũng phải hợp lẽ hợp pháp, nếu không người đầu tiên xử lý chúng ta là họ.

Sau khi lên làm chủ nhiệm khu khai phát, việc đầu tiên Giả Cổ Văn muốn làm là nhổ bật gốc công ty của Trương Thắng vốn là gai trong mắt ông ta, thù hận của ông ta với Trương Thắng, không kém tên què Sở Văn Lâu.

- Tôi cũng sợ bọn họ muốn nhanh chóng dẹp yên vụ này, nếu tên nhãi đó mà thoát được không mất một sợi lông thì công sức chúng ta uổng phí cả. Thời gian qua tôi đã đi gặp Lão Đinh cục thuế vụ dò hỏi ý kiến ông ta, ông

https://thuviensach.vn

ta nói chỉ cần xác định được đầu tư giả, sẽ truy cứu y tội trốn thuế, lúc đó tài sản công ty của y sẽ liệt vào tài sản phi pháp sung công. Giả Cổ Văn mặt âm u: - Nhưng sổ sách công ty này quá hỗn loạn, lại thiếu nhân chứng trọng yếu là Từ Hải Sinh, nên phải tìm con đường khác đột phá, vì thế viện kiểm soát đang tìm cách tra công ty trước kia cho Trương Thắng vay tiền, nếu bên đó chứng thực chuyện này, y có chắp cánh cũng không bay được. Mà kể cả y có tìm cách nào đó thoát được tù tội thì tài sản cũng sẽ mất hết.

- Hay quá, như vậy còn tốt hơn, cứ để y ra ngoài này, nhưng mất hết mọi thứ, còn khiến y đau đớn hơn. Sở Văn Lâu hưng phấn chà tay, mặt vặn vẹo biến thái: - Trương Thắng, Chung Tình, đôi cẩu nam nữ này sắp tàn đời rồi, đợi chúng mất tất cả, tôi nhất định làm nhục con điếm đó ngay trước mặt y...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Chiến Tích Đau Thương Của Trương Thắng

- Giám đốc Lương..

Giám đốc Lương đi làm về, liền nhìn thấy cô gái xinh đẹp với nụ cười ngọt ngào đứng lên chào hỏi mình rất lễ phép.

- Tìm anh đấy, đợi lâu rồi. Bà Lương nhìn chồng lạnh lùng nói, thái độ rất bất thiện.

Trước kia có khách tới nhà, nhất là khách mang theo quà cáp, bà Lương vô cùng hoan nghênh, cho dù là những cô gái trẻ xinh đẹp cũng không nghi ngờ, thái độ của bà thay đổi từ mùa hè năm ngoái.

Khi đó đồng nghiệp nhờ bà giúp đưa người quen trong trại tạm giam ra, bà Lương đồng ý nói với chồng, giám đốc Lương liền xin nghỉ phép cùng vợ và nữ đồng nghiệp tới trại tạm giam số 5.

Người trong cái trại tam giam này đa phần liên quan tới giao dịch tình dục, giám đốc Lương tới gặp người bạn làm lãnh đạo nơi này, người quen của nữ đồng nghiệp chẳng phạm tội gì to, thường phạt hành chính là thả, chẳng qua đang lúc thành phố triển khai truy quét mua bán dâm nên bị giam thôi, bạn bè đã nói, liền thả luôn.

Giám đốc Lương có thể diện lắm, được hai nữ nhân tâng bốc lên tận mây xanh, nhưng đang đi ra ngoài, bị một nữ nhân nhìn thấy.

Thấy ông ta dẫn ba nữ nhân ra ngoài, liền nhào tới cửa, nói lớn: - Anh Lương, anh Lương, anh tới thăm ai thế, giúp em một câu, cho em ra với.

https://thuviensach.vn

- Cả em nữa, anh Lương, nhớ em không? Em ở khách sạn Phi Long, anh giúp em ra, em phục vụ miễn phí cho anh, anh thích kẹp ba đúng không, hai đứa em chiều hết.

Thế là từ đó trở đi giám đốc Lương sống trong dầu sôi lửa bỏng, phàm là khi nào phải trực ban là phân thời gian gọi điện báo cáo với vợ, dùng điện thoại cơ quan mới chấp nhận. Bình thường đi xã giao cũng quy định thời gian nghiêm ngặt, giám đốc Lương vì đuối lí, nên không dám đánh phát rắm nào.

Hôm nay một cô gái xinh đẹp như thế tới nhà, bà Lương cực kỳ không thích, trừng mắt đe dọa chồng, bế con trai lên: - Con trai cưng, nếu tuần này được điểm cao, cuối tuần mẹ bảo cha cho đi công viên chơi.

Con trai giám đốc Lương 7 tuổi, béo múp béo míp, đang gặm chocolate do cô gái kia mang đến, nghe tới học là cực kỳ không muốn rồi, nhưng nghe tới công viên là hớn hở ngay: - Vậy phải cho con chơi game cơ.

- Được được, con muốn gì cũng được. Bà Lương vào phòng giao bài tập cho con trai, sau đó áp tai vào cửa nghe ngóng.

Giám đốc Lương nhìn hai cái túi trên bàn, có thuốc lá, rượu, thực phẩm bổ dưỡng, đàng hoàng ngồi xuống, nói to cho cả vợ nghe: - Đồng chí, mời ngồi, không biết thế này là..

Tiểu Lộ ngồi xuống, hai chân khép lại, tay đặt lên đầu gối, có chút khẩn trương nói: - Giám đốc Lương, tôi là... bạn gái của Trương Thắng.

Phạm nhân trong trại rất đông, giám đốc Lương làm sao nhớ hết được, nhưng nói tới Trương Thắng thì không thể không biết, hôn nữ cảnh sát, đánh lão đại, rồi bị ám sát, sau đó đột nhiên được anh Văn bảo vệ, thuộc thành phần chú ý đặc biệt, thái độ lập tức trở nên cảnh giác: - Đồng chí gặp tôi có chuyện gì?

https://thuviensach.vn

- Giám đốc Lương, anh ấy bị oan …

- Không liên quan tới tôi, tôi không phải viện kiểm sát, không phải tòa án, cô tìm nhầm người rồi. Giám đốc Lương cắt lời ngay:

Tiểu Lộ cười thật ngọt: - Tôi biết, nhưng dù sao anh ấy chỉ là nghi phạm an toàn anh ấy trong trại do giám đốc phụ trách đúng không?

Giám đốc Lương hồ nghi hỏi: - Vậy thì sao?

Tiểu Lộ thu lại nụ cười, nhìn quanh, vẻ mặt khẩn trương như có đặc vụ theo dõi, làm giám đốc Lương bất giác bị cảm nhiễm nhìn quanh theo.

- Giám đốc Lương, tôi nghe nói trong trại có người muốn hại anh ấy.

- Nói bừa. Giám đốc Lương phủ nhận ngay, chợt nhớ ra cái gì, nhìn Tiểu Lộ thật kỹ, cô gái xinh xắn như vậy khó mà quên được, nhất là chuyện còn chưa lâu: - À... Tôi nhớ ra rồi, cô là cô gái nói chuyện với Tiểu Lô, có phải hắn nói linh tinh không? Làm gì có chuyện ai hãm hại cậu ta, thật nực cười, toàn tin đồn bậy bạ.

Tiểu Lộ nhìn ông ta chằm chằm không nói, giám đốc Lương bị ánh mắt quái dị của cô làm sởn gai ốc, trực giác mách bảo ông ta có chuyện chẳng lành rồi.

- Anh lừa tôi! Anh lừa tôi.

Tiểu Lộ đột nhiên thét chói tai, làm giám đốc Lương hết cả hồn, bà Lương cũng lao ra như tên bắn.

- Tôi biết rồi, chính ông, chính ông muốn hại anh ấy, ông là hung thủ, tôi phải báo cảnh sát. Cứu, cứu tôi với.

Tiếng kêu cứu mang cao vút vang lên trong phòng khách của nhà giám đốc Lương.

https://thuviensach.vn

- Cô làm cái trò gì vậy? Giám đốc Lương lao vọt tới, định bịt mồm Tiểu Lộ:

- Tôi giết ông, ông là hung thủ. Cô gái vốn ôn nhu hiền dịu như con mèo nhỏ, thình lình biến thành báo cái giơ mười ngón tay ra cào cấu:

Tiếp đó tiếng đổ vỡ vang lên không ngớt.

****

Thực ra kinh doanh quán cơm thất bại không phải là "chiến tích" đầu tiên của Trương Thắng, y còn có thành tựu thê thảm hơn.

Đó là lúc Nhà máy in Tam Tinh đang nguy ngập, làm ăn bết bát, công nhân khi có việc khi không, Trương Thắng càng chẳng có việc gì làm, lại chẳng có quan hệ xã hội, chỉ biết ngồi im chờ chết.

Một lần theo Lão Bạch tới sở giao dịch chứng khoán, đó là lần đầu tiên y tới đó, vẫn nhớ rõ là buổi trưa, khắp nơi là báo chí vứt vung vãi, rồi đủ loại giấy to giấy nhỏ, nhiều tờ xé tan nát, như bãi chiến trường.

Buổi trưa ít người, vài người ngồi vắt vẻo trên ghế gật gà gật gù, vài người tụ tập đánh poker, vì phòng kín bật điều hoa nên mùi thuốc khiến người ta buồn nôn.

Nhìn đống con số xanh xanh đỏ đỏ nhảy lên nhảy xuống hoa cả mắt, Trương Thắng chẳng hiểu gì cả, Lão Bạch cười ha hả: - Nhìn phía kia, tôi mới mua cổ phiếu này chưa được nửa tháng, giờ kiếm hơn 5000, đợi tăng thêm vài ngày nữa sẽ bán.

- Gì? Anh mua bao nhiêu mà kiếm được chừng đó. Trương Thắng nghe tới số tiền bằng gần năm lương của mình thì thất kinh:

- Mua có 2000, lên thành 7125 rồi, ghê chưa?

https://thuviensach.vn

Trương Thắng nuốt nước bọt: - Chơi cổ phiếu kiếm được nhiều vậy sao?

- Nhìn bảng bên kia, bốn công ty đó gọi đó là Tứ tiểu thiên nga, còn cả Phú Dân, Cửu Thịnh, Nông Tín, Hưng Trầm, đều chỉ 1 đồng 1 cổ phiếu, cậu mới chơi, mua cái đó mà luyện tập.

Trương Thắng tim đập thình thịch, trong tay mình còn hơn 4000, nếu cũng tăng giá như của Lão Bạch thì có hơn vạn đồng rồi, làm bao năm mới được chứ?

Thế là Trương Thắng cứ buổi trưa là chạy tới sở giao dịch chứng khoán, chả hiểu gì, cũng chẳng có ai để hỏi, chỉ nhìn Tứ tiểu thiên nga mà Lão Bạch nói, xem nó lên xuống ra sao. Theo dõi nửa tháng, y tìm ra một quy luật, chỉ cần mấy công ty đó rớt giá chừng 1 đồng 1 cổ phiếu, thì hai ngày sau sẽ tăng lên, tới 4 đồng lại tụt xuống, chênh lệch là 3 đồng, nếu y mua hết 4000, sẽ kiếm được 12000.

Trương Thắng quyết định ra tay, y nhắm vào Quảng Tín, một trong Tứ tiểu thiên nga, khi giá của nó giảm xuống còn 1.4 đồng, liền mua lấy số cổ phiếu đầu tiên trong đời, khi giao dịch viên điều phiếu, y run như đáp cả tính mạng vào đó. Một tuần sau, y kiếm được 1400 đồng, lúc đó y mới tiếc sao lúc đó mình non gan mua quá ít.

Từ đó trở đi, Trương Thắng mê chơi cổ phiếu, nhưng y chẳng biết nghe ngóng tin tức, kiến thức cơ bản là con số 0, y chỉ biết kiên nhẫn nhắm vào Quảng Tín và Quảng Phát, cứ khi nào cổ phiếu xuống tới sấp xỉ 1 đồng là mua, rồi khi nó lên giá là tung ra bán, ai mà ngờ cách chơi cổ phiếu khiến dân chơi cổ phiếu biết được sẽ đập đầu tự sát đó giúp y bách chiến bách thắng.

Có tiền rồi, gan cũng lớn hơn, Trương Thắng học người ta mua báo đầu tư, báo chứng khoán, trong báo giới thiệu cổ phiếu Thục Trường Hồng không tệ giá 11 đồng. Áp dụng chiến thuật cũ, theo dõi một thời gian khi

https://thuviensach.vn

thấy Thục Trường Hồng giảm xuống còn 8 đồng, sau đó tăng lên tới 17, 18 đồng, rồi lại tụt dần xuống còn 8 đồng, Trương Thắng theo kinh nghiệm cũ, biết thời cơ đã tới, quyết đoán tung toàn bộ tiền trong túi ra mua hết cổ phiếu Thục Trường Hồng.

Nhưng một tuần sau, khi y đang mong đợi Thục Trường Hồng tăng giá thì nó lại ngừng giao dịch, Trương Thắng hoảng, y đâu hiểu gì, không biết rằng cổ phiếu ngừng giao dịch rất bình thường, có vô vàn nguyên nhân. Trương Thắng thấy ngừng giao dịch là sợ hết hồn, mà tính cách y hướng nội rụt rè, thích thể diện, từ lúc chơi cổ phiếu sợ thua bị đồng nghiệp chế nhạo nên giữ kín như bưng, cả Lão Bạch cũng giấu, không tiện đi hỏi.

Ba ngày sau Thục Trường Hồng vẫn ngừng giao dịch, y mới hỏi một người chơi poker: - Anh ơi, cho hỏi, cái Thục Trường Hồng kia sao không giao dịch nữa.

Nam nhân đó đang chơi hăng, bực mình: - Sao, cậu mua à?

Trương Thắng đỏ mặt, nói chối ngay: - Không mua... Chỉ là tôi thấy mấy ngày không giao dịch nên tò mò.

Người kia nhổ phì điếu thuốc trong mồm đi: - Không mua hỏi làm gì, Thục Trường Hồng vì giao dịch phi pháp đã bị rút tên, thành giấy lộn rồi.

Trương Thắng khác nào bị sét đánh ngang tai: - Vậy... vậy, người mua nó thì sao?

- Đm đôi K mà thua... Người kia thua bài vừa chửi vừa nói: - Chơi cổ phiếu như đánh bạc, thua thì chịu đi, ai bảo bao nhiêu cổ phiếu ngon không mua lại chọn nó.

Trương Thắng sững sờ, thất hồn lạc phách đi ra cửa như cái xác không hồn.

https://thuviensach.vn

Người ngồi đối diện xếp bài, hỏi: - Ai nói Thục Trường Hồng bị rút tên khỏi TTCK vậy? Thấy bảo đang cơ cấu lại gì đó tạm ngừng giao dịch mà, mấy hôm nữa thế nào chả tăng vòn vọt.

Nam nhân kia cười khẩy: - Thằng đần mà cũng bày đặt chơi cổ phiếu, không lừa nó thì lừa ai, mẹ nó, tự nhiên chạm vào vai tôi, làm bài ngon mà thua ván to.

Loại chuyện này bây giờ nghe kể chắc nhiều người thấy hoang đường, nhưng vào những năm đầu thập niên 90 đó thì chẳng có gì lạ, loại nhà đầu tư nào cũng có, thậm chí có người khi bị thua lỗ còn đòi sở giao dịch chứng khoán bồi thường, vì hắn nghĩ chứng khoán cũng giống trái phiếu quốc gia, chỉ lên không xuống.

Trương Thắng cũng là một trong những người vô tri đó, thực ra y chỉ cần kể với đồng nghiệp là biết bị lừa ngay, nhưng y quá mẫn cảm, lòng tự tôn cao hơn mọi thứ, mình thua thảm như vậy nếu có người biết sẽ bị xỉ nhục, thế là chôn vùi nỗi đau trong lòng.

Sự kiện này đả kích Trương Thắng vô cùng nặng nề, tới mức về sau cứ nghe thấy có tin cổ phiếu, hay nhắc tới cổ phiếu là y bỏ đi.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Tiểu Lộ Mưu Trí

- Ha ha ha... Ôi, khụ khụ khụ.... Oa ha ha ha... Anh Văn nghe Trương Thắng kể lịch sử đau thương của mình, cười lăn cười lộn, mất hết cả hình tượng nho nhã trước giờ:

Trương Thắng mặt méo xẹo: - Anh Văn, tôi khi đó hơi ấu trĩ... nhưng anh có cần cười thành như thế không?

- Hơi ấu trĩ, ha ha ha... Anh Văn vừa ngừng được một chút lại vịn ghế cười không thể nổi: - Cậu, cậu làm tôi chết cười.... Chưa từng thấy ai chơi cổ phiếu như cậu... Thế sau này cậu có nghe ngóng tình hình Thục Trường Hồng không?

Trương Thắng lắc đầu, nghĩ lại đột nhiên cũng bật cười.

- Napoleon cũng bại thê thảm, nhưng người ta bại mà vinh, còn cậu, đúng là cực phẩm, ha ha ha... Anh Văn cười tới chảy nước mắt: - Cậu là dân chơi cổ phiếu cực phẩm nhất mà tôi biết, cậu có biết Thục Trường Hồng sau khi giao dịch trở lại liên tục tăng giá không, bây giờ ra sao tôi vào đây không rõ chính xác, nhưng ít nhất trước khi tôi vào đây thì nó tăng gấp 40 lần thời đó rồi … ôi, tôi đau bụng quá.

- Cái gì? Trương Thắng lắp ba lắp bắp: - Anh Văn, anh Văn... Thục Trường Hồng tôi mua không làm giấy lộn à?

Anh Văn lại phì cười, đập giường bồm bộp: - Xin cậu, đừng kể chuyện cười nữa, tôi sắp đứt hơi mà chết rồi... Tên, tên kia chắc là trêu cậu đấy.

https://thuviensach.vn

- Cái gì? Trương Thắng ngồi phịch xuống đất, tăng gấp 40 lần?

- Ài, năm xưa tôi cũng mua Thục Trường Hồng, nhờ nó mà tôi thắng lớn đấy, 50 triệu, cậu biết không. Anh Văn cười xong, rơi vào trầm tư: - Cũng từ đó mà tôi chuyển từ kinh doanh thực nghiệp sang lĩnh vực tài chính...

Nói tới đó sắc mặt hắn trở nên ảm đạm, đưa mắt nhìn Trương Thắng thấy y vẫn ngồi đó như mất hồn, miệng lẩm bẩm: - Sao có thể, sao có thể?

Anh Văn lại cười một chập nữa mới nghiêm túc nói: - Trên giá sách có sách phương diện này, mặc dù đều là lý luận, không có chỉ dẫn thao tác cụ thể, nhưng tôi cho rằng, lý luận mới là cái gốc, so với mấy loại sách như Ba sáu kế trên TTCK, hay Bảy hai chiêu kiếm lời từ cổ phiếu thì hữu ích hơn nhiều, mấy sách kia toàn thủ đoạn mánh mung nhất thời thôi.

***** ****

Phòng ngủ tầng 2 nhà giám đốc Lương trại giam số một.

Bà Lương vừa thu dọn đồ đạc, vừa chửi mắng chồng: - Anh ở bên ngoài không trêu hoa ghẹo cỏ thì sinh thị sinh phi, làm sao em sống được đây? Em lấy anh, số em nó thế, chịu tội gì em cũng chấp nhận, nhưng anh nghe con điên đó nói gì không, nên tên Thắng gì đó trong trại của anh làm bị sao, nó sẽ tới nhà giết con chúng ta.

- Anh nghe cho kỹ đây họ Lương kia, Tiểu Đông là đọc đinh của cả họ Lương nhà anh, nếu có hay dở gì thì nhà anh tuyệt hậu. Anh chỉ biết kết giao toàn đám bạn không ra gì ngoài xã hội, anh tự sống đi, em đem con về nhà mẹ. Em gọi điện cho cha anh, ông ấy còn cần đứa cháu này thì đi quản giáo con trai mình, em hết cách rồi.

Giám đốc Lương mặt mày xướt xát toàn vết cào, mất hết vẻ oai phong bệ vệ thường ngày, đứng đó vò đầu bứt tai nhìn vợ: - Cần phải thế không? Anh làm việc ở trại giam, có loại hăm dọa vào mà chưa nghe, ài, người ta nói

https://thuviensach.vn

vài câu là sợ à? Vả lại anh là giám đốc trại giam, nếu phạm nhân làm sao, người chịu trách nhiệm là anh, anh không chú tâm mà được à? Em đừng đừng làm quá lên như thế.

- Đừng nói với em, anh đi mà nói với con thần kinh kia kìa. Bà Lương ném cuốn bệnh án trước mặt chồng: - Ừ, anh giỏi lắm, anh ghê lắm, nhưng nếu con điên đó nấu chín con mình thì anh làm gì? Nó bị bệnh thần kinh, người bệnh viện cũng xác nhận rồi, con Trịnh Tiểu Lộ đó bị thần kinh từ nhỏ, từng điều trị trong bệnh viện tâm thần tới nửa năm đấy. Lương Hoành Vĩ anh oai phong thì cũng chỉ đánh rắm phun phân được ở trong trại giam thôi, nhưng ra ngoài, anh làm gì nổi người khác, chưa nói tới một đứa thần kinh.

Giám đốc Lương nhìn bệnh án của Tiểu Lộ, cứng họng không nói được gì.

Bà Lương thu dọn xong, dắt con trai rời phòng ngủ, nhìn phòng khách tan hoàng như bị cướp tới nhà, bà không sao quên được cảnh tượng lúc đó, cô gái Trịnh Tiểu Lộ đó đột nhiên lên cơn, xông vào cắn cấu chồng bà, vu cho chồng bà là muốn giết bạn trai của nó, bà phải gọi cảnh sát, rồi gọi người bệnh viện, hàng xóm làng giềng xúm đông xúm đỏ chỉ chỉ chỏ chỏ, không biết họ bàn tán những gì.

Con điên đó trước khi bị cảnh sát lôi đi còn gào thét nói nếu bạn trai mình làm sao, sẽ tới giết cả nhà bà, nấu chín con trai bà.

Nghĩ tới đôi mắt điên dại kia, bà Lương vẫn chưa hết sợ, nghẹn ngào nói: - Em theo anh bao năm, không khác gì con ở, lại còn sinh cho anh đứa con trai mũm mỉm, có chỗ nào không phải với anh không? Anh ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt có lỗi với em đã đành, giờ lôi cả họa vào nhà, em không sống nổi nữa rồi. Anh mà không xử lý được chuyện của con điên đó, đừng hòng em về nhà, con tri, đi thôi.

https://thuviensach.vn

Giám đốc Lương trơ mắt nhìn vợ con bỏ đi, như thú bị thương lồng lộn đá tung mọi thứ trong phòng, rống lên: - Thằng khốn kiếp, mình khó khăn lắm mới làm vụ phạm nhân đánh nhau lắng xuống, nó lại đưa con điên tới nhà mình. Mẹ nó, lần trước phạm nhân vượt ngục đã ghi lỗi mình, nếu thêm vụ nữa thì không giữ được cái ghế này mất, mày muốn kéo ngã tao phải không? Con điên đó hôm nay tới nhà mình, mai nó tới cục công an thành phố, mình còn không mất chức à? Họ Lô, mày muốn chơi tao à, không có cửa đâu.

Cái chức giám đốc trại giam này cực kỳ béo bở, người thèm khát không ít, gần nhất là tên phó giám đốc Vương, giám đốc Lương tự đem sự kiện này thành có kẻ muốn chơi xấu mình.

Trương Thắng giờ có anh Văn bảo vệ, chỉ cần không cho phạm nhân khác tiếp xúc khoảng cách gần là an toàn. Nhưng con điên họ Trịnh này làm sao vỗ về nó được? Nó là bạn gái Trương Thắng, chỉ có Trương Thắng nói thì nó mới nghe... Được rồi, chỉnh đốn, nhất định phải chỉnh đốn, chỉnh đốn xong cho Trương Thắng viết thư về nhà báo tin bình an, mẹ nó, làm việc tới mức vợ con ly tán. Lô Chính Vượng, thằng chó nhà mày.

***** *****

Thế là trại giam oanh liệt tổ chức một đợt chỉnh đốn tác phong.

Trên cuộc họp giám đốc Lương nghiêm khắc chỉ ra, gần đây trong trại giam nhân viên tự do tản mác, vi phạm quy định, thu nhận tài vật của người nhà phạm nhân. Ngoài ra còn có sự kiện phạm nhân ẩu đả, tuy đương sự chịu xử phạt nghiêm khắc, nhưng phải kiên quyết chặn đứng sự kiện tương tự trong tương lai.

Vì thế giám đốc Lương tuyên bố hai quyết định trọng yếu: Một, từ giờ trở đi, bỏ thời gian nghỉ tự do, hạn là ba tháng để trừng phạt. Thứ hai, tuyên

https://thuviensach.vn

bố quyết định khai trừ quản giáo Lô Chính Vượng, tham ô tiền bạc nhà phạm nhân hơn 1000 đồng, gây ra ảnh hưởng cực xấu trong quần chúng.

Còn chứng cứ phạm tội của quản giáo Lô, không khó, vì trong trại này có quản giáo nào mông đít sạch sẽ đâu.

Thương cho quản giáo Lô, chẳng biết tai bay vạ gió đâu ập xuống.

***** ****

Sau cuộc chỉnh đốn oanh liệt, trại giam trở nên yên tĩnh, phạm nhân ai ở phòng đấy, nhìn Trương Thắng mặc áo vàng nhởn nhơ bên ngoài, miệng ngậm xì gà như không có chuyện gì, ai nấy hâm mộ:" Tiểu Thắng ca đúng là siêu ngầu!"

Phạm nhân bị nhốt 24/24, Trương Thắng càng an toàn, thế là y chuyên tâm vào học tập, y không được tiếp nhận giáo dục bậc cao, nhưng y luôn khao khát kiến thức, luôn muốn được học tập, nhất là ở nơi này, cuộc sống khô khan tẻ nhạt, chìm đắm trong học tập tri thức, giúp y quên đi thực tế, bù đắp tinh thần trống rỗng.

Mỗi ngày Trương Thắng thay phiên nhau đọc các loại sách kinh tế, chính trị, triết học, những loại tri thức này đều quá khô khan, nếu chỉ biết đọc không thì tiếp thu khó khăn, may có anh Văn khi tán gẫu hay đem các loại tri thức ra biện luận với y, từ đó càng thu được kinh nghiệm hữu ích.

Trước khi vào trại giam, cho dù trải qua bao nhiêu việc, nhưng tính trẻ con, đơn thuần vẫn tồn tại trong người, nhận thức về cuộc sống vẫn nông cạn, nhưng ở hoàn cảnh đặc thù này, y được mài rũa nhanh chóng.

Tư tưởng trở nên sâu sắc hơn, tinh cách thâm trầm hơn, sự biến hóa này không âm thầm như trước kia, mà rõ ràng tới y cũng cảm giác được.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Sóng Gió Vẫn Chưa Ngừng

- Vấn đề này tôi nghĩ tới rồi, chỉ là khi đó không biết chính cục biến động ra sao, vị đại lão đó có qua được phong ba không. Ha ha ha, đúng là gừng càng già càng cay, sự kiện Bảo Nguyên chấn động như thế mà không ảnh hưởng tới ông ấy. Ông ấy không sao, vụ án công ty tài chính Hối Nguyên e không tra tiếp được rồi, có điều công tác xử lý tàn cục e không đơn giản như thế.

Thi Dã Lệ Nại nằm trần truồng trên giường, phồng má giẩu môi nhìn Từ Hải Sinh nói chuyện điện thoại nãy giờ, không để ý tới mình.

Từ Hải Sinh hôn nhanh một cái lên cánh hôi hồng chu ra kia, ra dấu im lặng, tiếp tục nghe điện thoại.

- Hành động với Trương Thắng đã thất bại, vụ án công ty tài chính Bảo Nguyên không sinh uy hiếp với anh nữa, vậy việc tiếp theo cũng hủy chứ?

Từ Hải Sinh giọng lạnh như băng: - Tôi đã trả trước một nửa tiền, anh có trả lại tôi được không?... Không chứ gì? Trương Thắng có thể không biết tôi muốn giết y, nhưng vào lúc y nguy cấp nhất, tôi vứt bỏ y, tương lai y thoát được, không biết dám làm gì, ném con dê vào chỗ đó thì lúc ra cũng thành con sói thôi, chưa kể trải nghiệm của y trong đó quá đủ làm con người ta biến chất... Tôi không thừa cơ xử luôn, để lại hậu họa làm gì?

- Anh không hiểu, giờ y được một vị đại ca trong trại giữ bên cạnh, không ra tay được.

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh bật cười: - Anh nói cái gì thế, ghê gớm mấy cũng chỉ là một thằng tù thôi.

Người bên kia điện thoại im lặng một lúc: - Người này khác... không ai dám đụng vào đâu.

- Lạ nhỉ, ai mà ghê thế?

- Lão Từ, anh không biết thì hơn.

Từ Hải Sinh bất mãn hừ một tiếng.

- Dứt khoát phải đuổi cùng giết tận như thế sao?

Từ Hải Sinh trả lời không do dự: - Tôi mà đã quyết là không thay đổi, anh cứ làm đi, thành công tôi trả thêm 20 vạn, tôi sẽ không giữ lại bất kỳ kẻ thù tiềm tàng nào.

Người bên kia cười khùng khục: - May tôi không phải là kẻ địch của anh, được, tôi tận lực mà làm, nhưng không đảm bảo sẽ thành công. Muốn có một người trung thành trong đó không dễ, Lão Đao bị chuyển đi rồi, dùng người khác thì không đủ đảm bảo giữ mồm, nói không chừng tôi phải tự ra tay... Nên nếu không nắm rõ mười phần tôi không làm.

- Tùy cơ hành sự đi, anh là chuyên gia tôi không ý kiến, chỉ cần được việc là đủ. Phải rồi, chuyện Lão Trác ở Thượng Hải ra sao? Từ lúc nghe nói họ bị điều tra tôi đã không tiếp xúc nữa... Ừm, ra thế, được tôi biết, cám ơn anh, có tin gì liên hệ với tôi.

- Lệ Nại, anh sắp về nước rồi, cùng anh chơi thỏa thích một chuyến đi. Từ Hải Sinh bỏ điện thoại xuống, kéo Thi Dã Lệ Nại đã đợi tới sốt ruột nãy giờ:

https://thuviensach.vn

- Chủ nhân sắp đi rồi sao? Thi Dã Lệ Nại chớp đôi mắt to long lanh, quyến luyến nói:

- Đương nhiên rồi, rồng phải đi trong mưa gió, bây giờ hướng gió đã rõ, con rồng ẩn này phải hiện lên hít thở không khí chứ.

Từ Hải Sinh lật người Thi Dã Lệ Nại nằm sắp xuống giường, tay sờ giữa hai cặp mông tròn, cô bé lập tức ý thức được ông ta muốn làm gì thét chói tai: - Á, chủ nhân, đừng ở nơi đó..

**** ****

- Chủ nhiệm Giả, sao rồi, có phải chuẩn bị đóng cửa công ty tài chính Bảo Nguyên không? Sở Văn Lâu nhận được điện thoại của Giả Cổ Văn, tức thì bỏ hết mọi việc, ba chân bốn cẳng chạy tới, chân vừa bước qua cửa là hớn hở hỏi:

Giả Cổ Văn mặt âm trầm: - Tôi vừa được tin chỗ người bạn... vụ này bỏ rồi.

Sở Văn Lâu sững người, lắp bắp: - Vì sao? Chả lẽ Trương.. Không, không, y ở trong đó làm gì được, là Chung Tình, đúng, nó mò lên được đúng giường của vị đại lão nào trên tỉnh rồi à? Không biết tâm lý vặn vẹo làm sao, Sở Văn Lâu nhất quyết phủ định mọi thứ Chung Tình làm được, quy kết cho cô là loại nữ nhân đạt được thành công chỉ bằng cách lên giường với nam nhân.

- Có người, số rất dai... Giả Cổ Văn bỗng nhiên lẩm bẩm: - Nếu mệnh không đủ cứng, uống nước cũng chết sặc, còn cứng, dù nhảy trên núi xuống cũng không chết. Từ khi vào đó, không biết bao nhiêu ngưu quỷ xà thần cả trong tối lẫn ngoài sáng bảo hộ cho y, nếu không có trăm cái mạng cũng không đủ nữa rồi..

Sở Văn Lâu không hiểu: - Chủ nhiệm Giả nói gì vậy ạ?

https://thuviensach.vn

Giả Cổ Văn thở dài: - Viện kiểm sát tuyên bố chứng cứ lấy từ công ty không đủ buộc tội Trương Thắng.

Sở Văn Lâu gật đầu: - Lần trước chủ nhiệm chẳng nó có công ty chuyên cho vay tài chính mà, chẳng lẽ công ty đó chạy rồi?

- Không chạy, người ta làm ăn tốt lắm, chỉ là không tra nổi.

Sở Văn Lâu cuống lên: - Làm sao không tra nổi?

Giả Cổ Văn chỉ lên trên trời, Sở Văn Lâu ngớ ngẩn nhìn theo: - Có gì đâu ạ?

- Ai nói không có, người to tướng như vậy mà không thấy à?

Sở Văn Lâu rụt rè hỏi: - Chủ nhiệm, hôm nay... không khỏe ạ?

Giả Cổ Văn cười khổ, hạ thấp giọng xuống: - Đồ não lợn, biết công ty tài vụ đó do ai mở không, ông chủ nó tên Dương Côn, nhưng người quản lý thực sự là một nữ nhân, năm nay 31 tuổi, biết cha người ta là ai không... Chính là...

Sở Văn Lâu giật mình: - Là ông ấy... thảo nào..

Giả Cổ Văn thở dài: - Viện kiểm sát nói manh mối đứt rồi, còn làm gì được nữa? Hiện giờ văn phòng luật sư được phía công ty tài chính Bảo Nguyên đang thúc ép rất rát, yêu cầu phía cảnh sát phải thả thân chủ của bọn họ ra, văn phòng luật đó lai lịch cũng không vừa, họ cứ ép liên tục thế này, nếu cảnh sát không tìm ra được chứng cứ nào thuyết phục hơn, chỉ dựa vào chứng cứ hiện có thì việc thả Trương Thắng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Sở Văn Lâu từ chán nản chuyển sang phẫn nộ: - Vậy, thế là y thoát, không sứt mẻ chút nào?

https://thuviensach.vn

- Còn làm gì được nữa, ai dám tới công ty đó lấy chứng cứ... Này cậu đi đâu thế?

- Không thể, không thể như thế được. Sở Văn Lâu lòng đang nhỏ máu, nghiến răng trèo trẹo: - Đôi cẩu nam nữ đó khiến tôi tàn phế, nhục nhã, đợi bao lâu mới có cơ hội trả thù, không thể bỏ qua, y mà ra được, đời này làm sao tôi báo thù rửa nhục được. Chứng cứ... chứng... cứ... Phải rồi, còn một nơi khác có thể lấy chứng cứ! Một mưu đồ độc ác nảy ra trong đầu hắn.

…

Ở cửa phòng giam, anh Văn và Trương Thắng đang tắm nắng trò chuyện, kiến thức trong sách vở của anh Văn quá khô khan, Trương Thắng không đủ cơ sở lý luận cũng như thực tiễn để hiểu thấu được, cho nên anh Văn thông qua những cuộc trò chuyện để truyền đạt kiến thức cho y.

- Người đó sau khi thu mua nhà máy điện cơ Phúc Huệ xong liền muốn về thủ đô. Bí thư thành ủy và thị trưởng hay tin, lái xe tới sân bay, gọi điện thông báo sân bay ngăn người đó lại.

- Thì ra có nhà máy quốc hữu lớn sắp sập, chính phủ muốn bán cho người đó. Nhà máy tổng cộng có 2 dây chuyền sản xuất, quy mô hớn, giá tới 300 triệu, người đo nghe giới thiệu sơ qua, liền thay đổi hành trình theo bí thư thành ủy và thị trưởng về thành phố.

"Người đó" mà anh Văn kể, Trương Thắng bằng trực giác biết đó chính là bản thân anh Văn.

- Người đó tới địa phương, thấy nhà máy toàn mảnh vỡ thủy tinh, cửa nẻo tan hoang, công nhân cúi đầu ủ rũ, nhìn qua một cái rất thất vọng, tất cả trợ thủ đều khuyên đừng mua. Người đó không tỏ thái độ ngay, khảo sát xong về khách sạn. 6 giờ sáng hôm sau, thị trưởng tới tận phòng bái phỏng, nhờ người đó giúp đỡ hóa giải nguy cơ xĩ nghiệp, nếu là cậu, cậu làm gì?

https://thuviensach.vn

Trương Thắng cẩn thận cân nhắc nói: - Thân là lãnh đạo, chỉ nắm phương hướng lớn, cụ thể trong công tác không thể so với trợ thủ chuyên nghiệp mà người kia thuê về, vậy nên từ chối khéo léo.

Anh Văn cười: - Vậy còn nếu bắt buộc phải tiếp nhận công ty đó, cậu sẽ đưa ra điều kiện gì?

HẾT!

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Bốn Đức Tính

Mỗi cuộc nói chuyện với anh Văn đều là những bài học quý giá, vì thế Trương Thăng cân nhắc cẩn thận mới đáp: - Đầu tiên, tiền thu mua phải thay đổi, một công ty rách n...

- Sai rồi. Anh Văn vừa nghe y nói phần đầu là biết đường lối đã sai, cắt ngang luôn: - Người đó đưa ra ba điều kiện, thứ nhất, giá tiền không đổi, hắn nói "khi các vị gặp nguy cơ mà tôi còn ép giá là không tôn trọng các vị". Thứ hai, nhờ chính phủ hỗ trợ nhập nguyên vật liệu cho nhà máy. Thứ ba, mong chính phủ giải quyết công ăn việc làm cho 3 nghìn công nhân.

Trương Thắng nhíu mày, y chưa hiểu hết: - Vậy kết quả thế nào?

- Vị thị trưởng đó lập tức vỗ bàn nói " tôi sẽ giúp anh giải quyết toàn bộ vấn đề", 8 giờ hôm đó mở cuộc họp, ký hợp đồng. Khi tiếp nhận nhà máy, nó đã liên tục thua lỗ nặng 6 tháng, chính phủ biết được tình huống này, trả lại cho người đó 50 triệu, chỉ lấy 250 triệu. Về sau người đó và chính phủ địa phương quan hệ cực tốt, nhà máy kinh doanh thuận lợi, một năm nộp thuế chục triệu.. Anh Văn dừng câu chuyện tại đó: - Cậu biết mình sai ở đâu chưa? Trước tiên, cậu nhận định sai quan hệ trợ thủ và lãnh đạo. Trợ thủ chỉ cung cấp ý kiến hỗ trợ, một lãnh đạo không thể không có chủ kiến, phải nhìn xa hơn, cao hơn bọn họ. Bọn họ là trợ thủ, bọn họ phải thể hiện giá trị của mình nên góc độ nhìn nhận vấn đề của họ khác với lãnh đạo, làm lãnh đạo nhất định phải có ý kiến của mình.

- Thứ hai, kinh doanh là phải nhìn về lâu dài, trừ khi cậu chỉ tính làm một vụ rồi thôi. Nếu muốn cắm rễ ở đương địa, thì phải nghĩ cách cải tạo

https://thuviensach.vn

đất đai cho hợp với mình, lúc đó cậu hiển nhiên có thể ép giá rất thấp, nhưng sau khi người ta ném được rắc rối cho cậu, họ phủi tay ngay. Làm ăn không phải là để anh sống thì tôi chết, chăm chăm lợi dụng khó khăn của người ta để trục lợi. Một kẻ suốt ngày chỉ tính kế người khác, dù đắc ý nhất thời cũng tới lúc thất bại không còn lại gì.

- Tôi hiểu rồi, so đo tính toán không thành đại sự, dĩ hòa vi quý mới là gốc. Trương Thắng trầm tư, điều này hoàn toàn khác lý luận "sói" của Từ Hải Sinh:

- Lại sai rồi. Anh Văn vẫn lắc đầu: - Có câu vô thương bất gian, so đo thì đúng là không làm nổi gì to tát, nhưng khảng khái là phải có mục đích, phải đi kèm lợi ích, không phải là ban ơn làm việc thiện. Muốn thành thương nhân kiệt suất phải có bản tính của bốn loài động vật, sự hung tàn của sói, sự khoan dung của voi, sự quyết đoán của ưng, và gian giảo của cáo. Nói nghe thì dễ, nhưng trường hợp nào cần dùng loại bản tính nào, cậu nghĩ cho kỹ.

- Vâng. Trương Thắng khoanh chân ngồi trên đệm, xoa cái đầu trọc lốc, ngẫm nghĩ.

***** ****

Đêm, Thượng Hải.

Lão Trác loạng choạng từ quán bar đi ra, bước về phía bãi đỗ xe.

Mở cửa, ông ta giống say rượu cúi đầu xuống nôn ọe, mắt thì láo liên nhìn quanh, phát hiện có bóng người trong góc tối vừa ẩn đi, một đôi tình lữ đang thì thầm trong xe, nhưng khoảng cách hai người đó khá xa, chẳng giống nam nữ trốn trong xe âu yếm.

Ông ta biết cảnh sát giăng lưới mình từ lâu rồi, thời gian qua ngoài chơi bời tuyệt đối không làm gì khác, cắt cả liên hệ với đối tác làm ăn, nhưng

https://thuviensach.vn

ông ta không biết làm vậy được bao lâu. Ông ta không muốn bỏ trốn, tài sản, mối quan hệ khổ công gây dựng bao năm, làm sao nỡ vứt bỏ?

Huống hồ e giờ chạy cũng không kịp nữa rồi, cảnh sát đã ngầm giám sát, chưa bắt có lẽ sợ đánh cỏ động rắn, ảnh hưởng tới vụ án khác, hoặc chứng cứ chưa đủ.

Vào xe, Lão Trác thở dài sườn sượt: - Hối hận trước kia không nghe lời Lão Từ, giờ gọi điện tìm cũng không được, mẹ nó đúng là đường sinh tử hồn ai nấy giữ. Nhưng hòa thượng chạy đi thì miếu còn đó, Lão Từ à, chuyện anh làm đều ở trong đầu tôi, tôi mà bị bắt, anh còn mơ thoát thân sao? Ấu trĩ.

Lão Trác khởi động xe, đi hòa vào dòng xe đông đúc trên đường, đầu vẫn trùng trùng tâm sự.

Ông ta nhìn gương chiếu hậu, quả nhiên có một cái xe theo đuôi, bực mình nhấn ga tăng tốc, chiếc xe kia đuổi sát, hai chiếc xe một trước một sau phóng như bay trong dòng xe, làm tiếng phanh, tiếng còi, tiếng chửi bới vang lên liên tục.

- Ha ha ha. Lão Trác cười lớn xoay vô lăng, có khoải cảm chơi đùa người khác.

Nhưng ông ta chỉ cười chưa được 5 giây, nụ cười chưa tan trên mặt đã thay bằng sợ hãi tột độ, chân đạp liên hồi, nhưng phanh xe hỏng mất rồi.

Phía trước có một cái xe hàng, phát ra tiếng còi lớn làm người ta kinh hồn bạt vía, khoảng cảnh hai bên càng lúc càng gần, mắt lão Trác mở lớn, rồi không còn thấy gì nữa.

….

https://thuviensach.vn

Lác Trác chết thảm, chiếc xe bị xe hàng tông cho tan nát, không để lại dấu vết nào, hơn nữa cảnh sát theo dõi ông ta đêm đó xác nhận vì say rượu, phóng nhanh vượt ẩu thoát khỏi bị theo dõi, nên gây ra sự cố giao thông.

Hiện thế lực mới trên tỉnh lên nắm quyền, vì muốn ổn định thế cục và lòng người, không muốn mở rộng vụ án Bảo Nguyên thêm nữa, tránh cục diện không thể vãn hồi, bây giờ nhanh chóng xử lý được loạn lạc cũng tính là chính tích của bọn họ.

Bối cảnh lớn như thế, thêm uy hiếp lớn nhất được loại bỏ, về cơ bản Từ Hải Sinh an toàn rồi, chỉ còn lại Trương Thắng thôi.

Chuyện mình làm đã, ông ta tự rõ, Từ Hải Sinh tuyệt đối không để bản thân lọt vào tầm mắt chú ý của cảnh sát, thế nên dù công ty tài chính Bảo Nguyên đã thoát nhưng Trương Thắng là ẩn họa, huống hồ đã ra tay một lần, còn có khả năng vãn hồi nữa sao?

Vì triệt để thoát khỏi vụ án xâm hại tài sản quốc gia, ba ngày sau khi Lão Trác chết, Từ Hải Sinh tới cục công an Thượng Hải báo án, khóc lóc kể lể, biến mình thành doanh nhân chân chính bị Lão Trác lừa gạt.

Trong những giao dịch bất pháp kia, ông ta chỉ là người góp vốn, còn thao tác cụ thể do Lão Trác làm, nhưng nếu cảnh sát truy sâu hơn, khó tránh khỏi lộ ra manh mối nào đó, bây giờ ông ta lấy thân phận nhà đầu tư bị lừa gạt đi tố cáo thì sự xuất hiện của mình trong đó liền có thể lý giải được rồi.

Còn tài sản của mình, thông qua giúp đỡ của Tiểu Thôn Nhất Lang, toàn bộ được tẩy trắng thành đầu tư thực nghiệp và chứng khoát bên Nhật, trừ khi biến nó thành vụ án quốc tế, cảnh sát Nhật tham dự điều tra, nếu không chẳng có sơ hở nào.

Trong khi Từ Hải Sinh bôn ba để rửa sạch tội trạng, Trương Thắng theo anh Văn say sưa học các loại tri thức kinh tế. Có thầy tốt chỉ điểm, hiệu quả

https://thuviensach.vn

gấp bội, y dần có kiến giải ngày càng sâu về thị trường chứng khoán, thị trường tài chính, thi thoảng trong lúc thảo luận đưa ra vài ý kiến độc đáo khiến anh Văn bật cười, đồng thời cũng gật gù nghiền ngẫm.

Hôm đó Trương Thắng lại bị thẩm vấn, viện kiểm sát truy theo vụ đăng ký đầu tư giả gặp phải đá tảng, chỗ dựa công ty tài vụ kia quá cứng, không làm được gì, đẩy vụ án lại phía cảnh sát, giờ xử lý Trương Thắng ra sao thành vấn đề nan giải của cảnh sát hình sự, nhất là khi phía văn phòng luật sư đang gây sức ép, bắt y thì trừ khi trở mặt với công ty tài vụ kia, mà thả y cũng khó, giải thích thế nào lý do bắt y ngay từ đầu?

Trương Thắng nhận được tin nhắn của Chung Tình rồi, biết hi vọng thoát nạn mình ngày một lớn, tâm tình rất tốt, nhân lúc thẩm vấn người khác không chú ý là chu môi làm động tác hôn gió với Tần Nhược Nam, làm cô đỏ mặt, nghiêm mặt uy hiếp, nhưng y chẳng sợ, Tần Nhược Nam lại không dám thể hiện liên hệ với y quá rõ, đành hậm hực trừng mắt nhìn.

Qua một thời gian tiếp xúc, Tần Nhược Nam nhận ra người này kiến thức rộng rãi, ngôn từ hài hước, ứng xử cơ trí, trong lòng có thêm vài phần thiện cảm, hơn nữa nói chuyện với y luôn có cảm giác thân quen, thoải mái, không cần che dấu bản thân.

Mỗi lần Tần Nhược Nam mang đồ ăn tới cho Trương Thắng, đều dùng văn phòng chỉ đạo viên trại giam Phương Cương, tối đa một tiếng, số lần hữu hạn, song do cảm giác quen thuộc kia, hai người nhanh chóng thân thiết, quan hệ trở thành cảnh sát không ra cảnh sát, phạm nhân không ra phạm nhân, vô cùng quái dị.

Tần Nhược Nam vì phải làm gương cho em gái, nên bình thường ngụy trang rất tốt, ở nhà là con gái ngoan, ở trường là học sinh ngoan, đi làm là cảnh sát tốt, bản chất hoàn toàn không phải thế, bề ngoài nguyên tắc mạnh mẽ, bên trong đa sầu đa cảm, thích lãng mạn nhu tình, thích những câu

https://thuviensach.vn

chuyện ly kỳ... Mà cuộc gặp gỡ giữa cô và Trương Thắng thì không thể lý kỳ hơn rồi.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Lại Thoát Được Một Kiếp (1)

Đôi trai gái đang luyện kiếm pháp Mi lai nhãn khứ thì một nam nhân mặc véc trên 30 tuổi đi vào, ngồi bên cạnh đội trưởng Lưu thì thầm.

Trương Thắng đoán người này là của chính phủ rồi, chính là kẻ vì đạt mục đích chính trị mà khiến mình vào đây, nghĩ tới mình suýt bị mất mạng, đều do đám người này ban cho, lòng không khỏi phẫn nộ, đanh thép nói: - Cán bộ cảnh sát, đừng tốn thời gian với tôi nữa, công ty tôi kinh doanh rõ ràng hợp pháp, cùng chủ nhiệm Ngưu Mãn Thương xã giao qua lại hoàn toàn trong khuôn khổ pháp luật. Công ty của tôi là công ty đầu tiên vào khu khai phát, có cống hiến cho sự phát triển của khu...

Đội trưởng Lưu rất không cam lòng để Trương Thắng thoát như vậy, vỗ bàn: - Đừng bẻm mép, cho cậu biết, chúng tôi đã nắm được manh mối, sớm muộn cũng tới lúc khiến cậu phải cúi đầu trước pháp luật.

Trương Thắng cười nhạt: - Cán bộ, một công ty kinh doanh, đương nhiên không thể không có chút vấn đề nào, nước quá trong không có cá. Thành tích công ty tôi đạt được, cống hiến nó mang lại cho khu khai phát, tác dụng thúc đẩy của nó trong vòng hai năm ngắn ngủi tôi tin chính phủ đều thấy. Cảnh sát, dù tôi có lỗi lầm nhỏ, nhưng ba tháng trong này, tôi nghĩ đã là trừng phạt tương xứng rồi, mong anh phản ánh với cơ quan hữu quan của chính phủ tình huống của tôi, ra ngoài kia tôi có ích hơn, ví dụ có thể giúp chính phủ giải quyết vấn đề sót lại của tập đoàn Bảo Nguyên.

Thư ký Lô đẩy mắt kính lên hỏi: - Nói vậy là cậu nhận tội rồi?

https://thuviensach.vn

Bọn họ chiếm quyền thành công, đã không bận tâm tới con cá nhỏ này nữa, bây giờ vấn đề xã hội, kinh tế mà tập đoàn Bảo Nguyên gây ra mới làm họ đau đầu.

Tập đoàn Bảo Nguyên mà đỏ vỡ, sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống của hàng vạn gia đình, chục vạn nhân khẩu, trong đó có cả công vụ viên chính phủ, bọn họ hôm nay cáo trạng, ngày mai tố cáo, không phải trò đùa, không xử lý ổn thỏa thì trái quả bọn họ vừa giành được là quả đắng chứ không phải quá ngọt, lúc đó thắng nhờ Bảo Nguyên, mà bại cũng nhờ Bảo Nguyên, đang xoay sở tìm cách giải quyết.

Mà công ty của Trương Thắng, quả thực như y nói, trong vòng 2 năm không chỉ tạo thành tấm gương tốt khiến xĩ nghiệp khác yên tâm vào khu khai phát, quan trọng hơn bằng vào lò mổ, kho lạnh, chợ thủy sản đã giải quyết công ăn việc làm ổn định cho hơn 300 hộ gia đình ở Kiều Tây, việc bắt giữ y giờ thành quá khinh suất.

Trương Thắng thản nhiên nói: - Tôi nói tôi phạm lỗi lầm, không phạm tội, tôi không phạm pháp.

Thư ký Lô mặt âm trầm: - Đừng có múa mép, cậu là phạm nhân nên thành thật để được xử lý nhẹ hơn.

- Đính chính chút, tôi là nghi phạm, không phải phạm nhân. Trương Thắng nhướng mày: - Theo quy định, bất kể là người hiềm nghi phạm tội hay là bị cáo, trước kia bị tòa án phán quyết, đều không được coi là có tội. Vì thế tôi không phải phạm nhân, tôi có quyền cơ bản nhất của mình, anh muốn nghe đó là quyền gì không?

Đội trưởng Lưu thấy thư ký Lô bị chọc giận nói nhỏ: - Anh Lô, đám người ở đây toàn thế, văn kiện pháp luật đọc thuộc như cháo, còn rõ hơn cả luật sư, chúng coi đó là cọng cỏ cứu mạng mà. Có điều có tội hay không lại không phải chúng nói là được, anh đừng chấp.

https://thuviensach.vn

Thư ký Lô hừ một tiếng đi ra ngoài, đội trưởng Lưu biết ý nói: - Được rồi, hôm nay thẩm vấn tới đây thôi.

Tần Nhược Nam lề mề thu doạn giấy bút, đi cuối cùng, đợi người khác ra hết, trừng mắt với Trương Thắng: - Lần sau đừng ăn nói với họ như thế, chọc giận họ không có lợi gì cho anh hết.

Trương Thắng cười hì hì: - Cám ơn cô, có cô ở đây, hắn sẽ không để tôi chịu khổ phải không?

- Xì, ai thèm giúp anh, tôi hận không đánh cho anh một trận thì có, vừa nãy anh làm cái gì hả, cái đồ lưu manh.

Trương Thắng kêu oan: - Đâu có, tôi chỉ thể hiện thân thiết với cô thôi mà, phải rồi cô cảnh sát, tên cô là gì?

- Không nói, hỏi làm gì?

Trương Thắng chân thành nói: - Bất kể cô nhận ai ủy thác chiếu cố tôi, tôi nhận ra cô không coi tôi là phạm nhân, tôi nói thật lòng. Tuy thường ngày tôi hay trêu ghẹo cô, đó là vì ở trong đó mốc meo rồi... Tôi rất muốn được kết bạn với cô, không biết có được không?

Tần Nhược Nam xúc động giây lát, lườm y một cái: - Cái mồm này đúng là biết nói đó, tôi là cảnh sát, tôi và anh...

Trương Thắng nói ngay: - Tôi không phải phạm nhân.

- Vậy được rồi, đợi khi nào anh ra tù hẵng nói. Tần Nhược Nam không thể trì hoãn lâu tránh nghi ngờ, cầm tài liệu mở cửa đi ra.

- Sớm thôi... Trương Thắng nhìn bóng lưng xinh đẹp kia, lẩm bẩm:

Ngày tháng chờ đợi rất khó chịu, Trương Thắng trong phòng giam nhấp nha nhấp nhổm nhìn ra ngoài, ánh mắt như mong chờ đột nhiên có cầu

https://thuviensach.vn

vồng xuất hiện để y bước lên thoát ra ngoài.

Buổi thẩm vấn hôm đó y đã nguyên văn cho anh Văn nghe.

- Cậu nhận định rất đúng, khả năng cậu thoát khỏi đây là rất lớn, tôi cũng không ngờ vụ án của cậu chuyển ngoặt theo chiều hướng này. Đôi khi cửa ra ở ngay bên cạnh, chỉ là hòa cùng màu với tường, đá một cái là ra. Anh Văn nói tới đó chợt cười gian khác với vẻ trầm ổn thường thấy: - Như đám đần độn phòng số hai, đã tới cửa rồi, đáng lẽ dũng cảm lấy đá đập là cả phòng thoát rồi, thế mà loay hoay mở khóa nửa ngày không được ngoan ngoãn về phòng.

Trương Thắng cũng không nhịn được cười: - Không phải đâu anh Văn, nghe nói cái khóa to như quả bóng rổ, cầm chùy đập cũng không ăn thua, mà cảnh sát cũng nghe thấy.

- Ha ha ha... Cái khóa to thật, vấn đề là hỏng lâu rồi, treo đó làm đồ trang trí thôi, giật mạnh là long ra, chuyện này giám đốc Lương dám nói ra không? Sau chuyện ông ấy vội vội vàng vàng đi thay khóa đấy...

Trương Thắng ngớ người rồi cười lăn cười bò.

Anh Văn lấy xì gà ra vê vê: - Có điều cậu phải thay đổi tâm lý, thái độ như thế là không được, muốn thoát thì vẫn phải có chút hi sinh. Ít nhiều cậu nên nhận ít tội, như thế các vị bên trên bắt cậu mới giữ chút thể diện, cả lợi ích nữa, cần có cân bằng, để đối phương hài lòng.

Trương Thắng im lặng, dù y hiểu song điều ấy, song lòng vẫn có chút ấm ức.

- Đổi góc độ mà nghĩ, giờ cậu là ông quan bên trên, vô duyên vô cớ bắt con gián vào tù, rồi vô duyên vô cớ thả ra, khác gì để thóp cho người khác nắm? Huống hồ, nếu tra tới cùng, cậu cũng đâu phải vô tội hoàn toàn, nếu một ngày công ty tài vụ kia mất đi chỗ dựa, cậu sẽ phiền toái, không nên để

https://thuviensach.vn

vận mệnh mình trong tay người khác. Anh Văn thong thả chỉ điểm: - Lúc cần lùi nên lùi, họ dùng cậu để đả kích phe đối lập, không có nghĩa là cậu nhảy luôn về phía đó, ha ha ha, có điều tôi dạy cậu điều này đừng có đem áp dụng với nữ nhân, ở sự nghiệp, lui một bước trời cao biển rộng, ở ái tình, cậu lui một bước là người đi nhà trống đấy..

****

- Chân ca, tìm em sao? Trương Thắng ở ngoài phòng đưa một điếu thuốc là vào, giờ đãi ngộ của y giống phạm nhân lao động, tùy ý đi lại trong trại giam, không vượt qua đường cảnh giới là được, hôm nay y đang đi lấy nước nóng thì có phạm nhân lao động bảo Chân lão đại tìm mình.

- Ừ, tôi sắp đi rồi. Chân lão đại nhận lấy điều thuốc:

- Anh bị mấy năm?

- Trong nhà bỏ ít tiền chạy chọt, phán bốn năm. Chân lão đại cười nhẹ nhõm: - Ở nơi này hơn gần hai năm, thêm hai năm nữa thôi là ra rồi.

- Chân ca, em có công ty ở Kiều Tây, nếu anh ra rồi, tới tìm em. Còn trường hợp cái công ty đó sập thì nhà em ở...

- Cậu kia! Ở đây làm gì? Một quản giáo đi tới quát, người này không cao, khác với các quản giáo khác đa phần bụng hơi phệ, nên rất có tinh thần.

Trương Thắng vội đứng lên, không nhận ra người này: - Quản giáo, không có gì ạ, tôi đi tắm nắng, tán gẫu chút thôi.

- Tán cái gì, đi ngay. Viên quản giáo đó không nể nang gì hết.

- Vâng vâng vâng, tôi đi ngay. Trương Thắng cười nịnh nọt: - Quản giáo hút điếu thuốc.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 173: Lại Thoát Được Một Kiếp (2)

Viên quản giáo đó hất tay Trương Thắng ra, lạnh lùng nói: - Tôi không hút thuốc, cậu thành thật một chút, nếu không tôi thu áo, nhốt lại phòng.

- Dạ dạ. Trương Thắng nhũn nhặn hết mức, miệng cười nịnh bợ hèn kém, đợi hắn đi xa mới nheo mắt hỏi: - Chân ca, người này lạ quá, ai vậy?

- Hả, cậu không biết à, Diêm Vương đại danh đỉnh đỉnh đấy, hôm đánh nhau với Lão Đao, là người đánh gục cậu.

Trương Thắng ngạc nhiên: - Chính là quản giáo Vương đó à, em nghe mọi người miêu tả tưởng ba đầu sáu tay cơ, hắn có vẻ nghuyên tắc song cũng không quá khắt khe.

Chân lão đại cười hăng hắc: - Chó cắn không sủa, hắn không tùy tiện đánh người đâu, nhưng ra tay là chết người luôn đó. Ở đây không ai không sợ hắn, dù là các đại ca cũng rất dè chừng. Lúc cậu tới thì hắn lên làm đại đội trưởng rồi, không trực tiếp quản lý chúng ta nữa, nếu không cậu sớm thấy sự lợi hại của hắn. Hai người trò chuyện vài câu, hẹn ngày ra trại gặp lại, Trương Thắng tiếp tục đi lấy nước, quản giáo khác nhận ra y là người bên cạnh anh Văn, thái độ không tệ, chí ít cũng gật đầu, chỉ có họ Vương này chỉ lạnh lùng liếc qua, không nói không rằng.

Đi hết hành lang tối tăm, nơi này đa phần là mấy cái kho, trừ tới lấy nước ít ai qua lại, Trương Thắng vừa nhìn qua cửa thấy cảnh sát đang lấy nước.

https://thuviensach.vn

Phòng lấy nước tương đối nhỏ, một cái lò lớn chiếm nửa giang sơn, phần còn lại là đồ linh tinh, hai người mà vào thì chật quá, nên Trương Thắng đợi ở ngoài, tuy nhìn lưng thôi vẫn nhận ra đó là chỉ đạo viên Phương Cương.

Hai năm trước vì Mạch Hiểu Tề tự sát, ông ta và giám đốc trại giam khi đó bị xử phạt, giám đốc điều đi, ông ta cũng tới trường cảnh sát làm giáo viên.

Đến trường cảnh sát cũng xảy ra chuyện, nghe đâu là quan hệ ám muội với nữ sinh, bạn trai cô gái đó cũng ở trong trường, cho ông ta một bài học ngay tại nhà ăn, toàn trường oanh động, Phương Cương lại mất chức đuổi về trại giam tiếp tục làm chỉ đạo viên, thế là đi một vòng về ngay chỗ cũ.

Ông ta lúc ở trường là giáo viên của Tần Nhược Nam, nên cô gọi là thấy Phương, mỗi lần thăm Trương Thắng đều nhờ ông ta giúp đỡ, lấy danh nghĩa giáo huấn phạm nhân, mượn văn phòng ông ta gặp nhau, nên hai bên đều quen thuộc.

Trương Thắng lên tiếng hỏi: - Đội trưởng lấy nước ạ, bình thường tôi cũng rảnh, nếu anh cần lấy nước cứ bảo một tiếng, tôi đi lấy là được.

Phương Cương quay đầu lại thấy y, cười: - À, là cậu, không cần đâu, suốt ngày ngồi trong văn phòng cũng ì người ra, giãn gân cốt một chút, xong rồi, tôi đi đây...

- Vâng.

Rào rào, Trương Thắng vặn vòi nước, nghiêng phích cho nước chảy vào.

Phương Cương đi ra ngoài được mấy bước, thấy bốn xung quanh im ắng không có lấy một bóng người, bước chân dừng lại... Trương Thắng vừa lấy nước nóng vừa ngâm nga hát, hoàn toàn không biết sau lưng có người đã đi rồi lại quay về.

https://thuviensach.vn

Đứng chừng năm giây lắng nghe bốn phía, xác định không có ai đi tới, Phương Cương giơ tay lên, chỉ cần chém vào động mạch cổ của Trương Thắng, đảm bảo y sẽ tạm thời hôn mê, đủ thời gian cho ông ta tạo hiện trường, ông ta theo dõi Trương Thắng lâu ngày, biết y luôn đi lấy nước nóng vào một số thời điểm cố định, cho nên đợi ở đây từ trước.

- Xin lỗi nhé...

Phương Cương lẩm bẩm trong miệng, chân bước tới, đột nhiên một cánh tay vươn ra bịt lấy mũi ông ta, một tay khác giữ chặt khuỷu tay, là thủ pháp cầm nã thủ chuyên nghiệp.

Phương Cương nửa người tê dại, vùng vẫy không thoát, kêu không ra tiếng, trước mắt Trương Thắng vẫn đang ca hát ung dung, ông ta như chim sẻ bị bẻ cánh, lôi vào gian phòng nhỏ.

….

- Anh Văn, tình huống là như thế, hắn bị họ Từ hối lộ, rình cơ hội giết Trương Thắng, tôi theo dõi, thấy hắn hay tới phòng lấy nước, biết ngay hắn chọn nơi này để ra tay.

- Ừm, tôi biết rồi, cậu về đi.

- Hay xử lý hắn luôn ở đây?

Anh Văn nhướng mày: - Xử lý thế nào?

- Nơi này tất nhiên không thể giết người, nhưng đám này chẳng đứa nào sạch sẽ, từ trên xuống dưới cá mè một lứa, tôi có chứng cứ, nếu anh muốn đá hắn khỏi đây, tôi giao tài liệu lên là xong.

Anh Văn cười: - Không cần, cái trị giam này tham ô thành thói không phải do một tay tôi gây ra à? Nếu không làm sao sống tiêu diêu tự tại được

https://thuviensach.vn

thế này? Phương Cương bị chúng ta nắm thóp vụ này, sẽ thành con chó của tôi, vì sao phải đá đi?

Quản giáo Vương xoa cái đầu cụt ngụt: - Đúng thế.

Từ lúc Trương Thắng lên tiếng cầu viện mình, anh Văn đã sai quản giáo Vương điều tra ai muốn ra tay với Trương Thắng, cũng không quá khó, Lão Đao cứng với ai chữ không cứng được với Diêm Vương, dù sao hắn cũng sắp chuyển trại, không ngại lộ ít thông tin, quản giáo Vương theo dõi Phương Cương lâu rồi, cuối cùng cũng bắt tại trận.

- Tiểu Vương, khổ cho cậu rồi, từ lúc tôi vào đây làm cậu kẹt lại, có cơ hội thăng tiến cũng bỏ lỡ, lãng phí ngày tháng, tôi thật áy náy.

- Anh Văn đừng nói thế, lúc tôi cùng đường nhờ có anh giúp mới qua được, cái mạng này tôi giao cho anh lâu rồi. Quản giáo Vương vốn ở vùng khác, khi anh Văn bị giam nơi này, hắn cũng tìm đủ mọi cách để chuyển công tác lẫn gia đình tới: - Hơn nữa đi theo anh thì không thể thiệt thòi, bỏ cơ hội này thì có cơ hội khác thôi.

- Được, huynh đệ chúng ta không khách sáo nữa, cậu về đi, tuy đã moi ra được Phương Cương, song an toàn của Trương Thắng vẫn nhờ cậu chú ý một chút.

Anh Văn ngửa đầu nhìn lên trần nhà, lòng có chút buồn bã, mấy năm qua nỗ lực uổng phí, giờ hắn cũng không ôm hi vọng gì vào tự do nữa, muốn bồi dưỡng một người đại diện cho mình, Trương Thắng và hắn rất hợp duyên, có điều Trương Thắng có gánh được trọng trách này không vẫn cần khảo nghiệm...

*** ***

Trương Thắng không hề hay biết mình vừa đi một vòng quanh Quỷ Môn Quan, hôm sau nghe nói Phương Cương bị bệnh xin nghỉ phép nửa tháng,

https://thuviensach.vn

lòng còn lo cho ông ta, vả lại không có Phương Cương, cô cảnh sát kia không nhờ được quan hệ tới thăm y nữa.

Nhưng cũng có tin mừng, thư ký Lô hai lần liên tiếp đưa y ra nói chuyện riêng, quả nhiên kết quả như anh Văn dự liệu, bên trên muốn xuống nước một cách có thể diện, y cần nhượng bộ.

Cuối cùng Trương Thắng và thư ký Lô đạt thành thỏa thuận ngầm, không truy cứu tội giả mạo đầu tư nước ngoài, nhưng bảo lưu tội rút tiền đầu tư, như thế tách được công ty tài vụ kia ra, song chuyện này phát sinh trước khi công ty thành lập, mà sau đó thời gian Trương Thắng không phải là cổ đông thứ nhất, vì thế tuy là tổng giám đốc có trách nhiệm, vẫn có thể nương nhẹ.

Còn Trương Thắng có báo đáp, cổ phần do Từ Hải Sinh nắm giữ, công ty khai phát địa ốc, sẽ đem bán trả nợ ngân hàng, công ty tái chính Bảo Nguyên cũng thuộc về quốc hữu, cái công ty này thực ra là vỏ rỗng, ngoài vài tòa nhà làm việc và KTX ra, chẳng còn gì cả.

Đồng thời số tiền này cũng coi như biến 10% cổ phần của Tập đoàn Bảo Nguyên thành tiền mặt, thay họ trả một phần nợ huy động vốn cho người dân.

Tất cả chỉ là thao tác ngầm, không công khai ra ngoài, và người dân kia đương nhiên là phẩn tử có đặc quyền, chứ người góp vốn bình thường không có đãi ngộ đấy.

Vì kho lạnh, lò mổ và chợ thủy sản đều kinh doanh độc lập tự chịu lời lỗ, tự hạch toán, nên được giữ lại, hơn nữa kẻ nào muốn nuốt phần thực nghiệp này cũng khó, sẽ để lại manh mối, không dễ thao tác như phần tài chính. Ngoài ra 3 triệu đầu tư của Trương Thắng vào tập đoàn Bảo Nguyên sẽ đi theo trình tự pháp luật, nói tóm lại là dùng bánh bao nhân thịt ném chó, nó vĩnh viễn không bao giờ quay trở lại được nữa.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng cũng kiến nghị với thư ký Lô, đối với Bảo Nguyên, không nên làm nó phá sản, dù làm vậy người nắm nợ của nó ít nhiều lấy lại được chút cơm thừa canh cặn, nhưng cả tập đoàn lớn đổ bể sẽ thành gành nặng cho chính phủ, xử lý không khéo gây ra mâu thuẫn xã hội.

Bảo Nguyên kinh doanh đa nguyên hóa, sản nghiệp phía dưới cực nhiều, đem khoản nợ của nó dựa theo quy mô lớn nhỏ xĩ nghiệp phía dưới phân ra, đồng thời ký hiệp nghị phân chia tải sản với người phụ trách tương quan, bọn họ tiếp nhận khoản nợ của tập đoàn.

Những người này vốn hai bàn tay trắng đi theo Trương Nhị Đản làm công, tất nhiên vui vẻ đồng ý, nhưng trong những năm đầu kinh doanh, lợi nhuận họ thu được không thuộc về cá nhân, mà lấy trả ngân hàng cùng như những người góp vốn khác. Như thế quần chúng và các xĩ nghiệp khác cùng hài lòng, thời gian họ thu lại vốn tuy dài hơn, nhưng tổn thất đỡ hơn khiến Bảo Nguyên phá sản thanh lý.

Đây chính là biện pháp Trương Thắng tách công ty con của mình ra để bảo toàn lợi ích, sau khi bàn bạc với anh Văn càng hoàn thiện, trở thành phương án khắc phục hậu quả các bên đều có thể chấp nhận.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 174: Hai Cô Gái

Trương Thắng tuy vẫn trong trại giam, nhưng viện kiểm sát và cảnh sát rõ ràng đã nới lỏng quản lý cho y rất nhiều.

- Trương Thắng, có người nhà tới thăm.

Trương Thắng đang đọc cuốn mạn đàm tổ hợp đầu tư, nghe vậy hoang mang nhìn quanh, mất một lúc mới nhảy vọt lên: - Tôi, tôi có người nhà tới thăm? Tôi được đi gặp người nhà sao?

Mới bị giam ở đây có vài tháng nhưng cảm giác còn hơn mười năm, đột nhiên nghe thấy được gặp người nhà, Trương Thắng cảm giác không đứng vững nữa.

Quản giáo Vương lạnh nhạt giục: - Nhanh lên cha mẹ và em gái cậu đang đợi.

Đầu óc Trương Thắng đang nhảy múa, cũng chẳng để ý quản giáo Vương nói tới "em gái", hớn hở nói nhanh: - Anh Văn, tôi đi gặp người nhà đây. Nói rồi chạy vụt đi.

Đi tới phòng tiếp khách, Trương Thắng bỗng nhiên sợ hãi, bước qua cánh cửa này thôi là y được gặp người thân rồi, nhưng cánh cửa như nặng ngàn cân, y không sao mở được.

Hit sâu mấy hơi trấn tĩnh lại, Trương Thắng nhớ ra điều gì, vội cởi cái áo khoác ra, chỉnh trang lại quần áo, ý đồ làm cái áo tù màu xám chỉnh tề hơn

https://thuviensach.vn

một chút, nhưng cái đầu trọc lóc, ngực áo đính số tù, không cách nào che đi được.

- Được rồi, có phải đi xem mắt đâu, có mặc thế nào thì người nhà lo lắng vẫn cứ lo lắng. Quản giáo Lưu cười đá một cái: - Mau xéo vào đi.

- Cám ơn quản giáo. Trương Thắng lần đầu cảm thấy quản giáo cũng có tình người, kích động cảm tạ, hít sâu lần nữa, mở cửa.

Cửa vừa mở bà Trương liền ngồi dậy, vội vàng đeo kính lão lên, nhìn về phía này.

- M, mẹ... Trương Thắng chẳng khác nào ngày đầu đi học lớp một về thấy mẹ đón trước cổng, nước mắt thoáng cái tràn ra, nắm lấy bàn tay khô gầy:

- Con trai, con trai tôi. Bà Trương môi run run, hai tay sờ mặt con, nhìn từ trên xuống dưới: - Con sống thế nào, có ai bắt nạt con không, con xem, gầy thế này, ôi, con tôi..

- Mẹ, con k... Trương Thắng còn chưa nói hết câu nhìn thấy hình bóng người con gái khiến y mỗi lần nhớ tới vừa thương nhớ lại vừa đau đớn, cứng người như bị điểm huyệt: - Tiểu Lộ.

Tiểu Lộ vẫn thế cách ăn mặc thậm chí còn giản dị hơn trước kia, nắng ấm mùa xuân chiếu lên khuôn mặt mịn màng thành tú. Từ trước Tết Tây tới giờ đã hơn bốn tháng không gặp, gò má vốn có chút bầu bĩnh trẻ con không còn, không để tóc mái nữa, khiến cô bớt đi nhiều vẻ ngây thơ tăng thêm không ít vẻ đẹp thành thục của nữ nhân.

“ Anh ấy gầy hơn nhiều, nhưng cũng rắn rỏi hơn” Tiểu Lộ chỉ nhìn liếc một cái, đầu cúi xuống nhìn chân mình, mấp máy môi gọi: - Anh cả, anh khỏe không?

https://thuviensach.vn

Không phải Tiểu Thúy, là cô ấy, thời gian qua là cô ấy tới thăm mình, Tiểu Lộ tha thứ cho mình rồi, a sao không nhớ ra, cái đệm kia chính là áo của Tiểu Lộ, Tiểu Lộ tha thứ cho mình rồi, Trương Thắng kích động vô cùng, không để ý tới cách xưng hô của Tiểu Lộ, rối lên: - Anh, anh khỏe.. Mẹ, sao mẹ lại cùng Tiểu Lộ tới đây?

Bà Trương nhìn con trai vui mừng, lại nhìn Tiểu Lộ lúng túng khó xử, tuy biết Tiểu Lộ đã có bạn trai, nhưng trong lòng vẫn muốn cướp cô con dâu này về, nhớ tới con dâu bị con mình làm giận bỏ đi, trừng mắt lên: - Làm sao không tới được, mẹ phải dấu cha con đấy, lại còn lo cho vợ em con vừa sinh, sức khỏe không tốt, không có Tiểu Lộ thì cái thân già này gục xuống rồi, đồ bất hiếu.

- Mẹ, em dâu sinh rồi sao, là trai hay gái ạ? Trương Thắng lúc này nghe mẹ mắng chửi cũng thấy êm tai, mắt nhìn Tiểu Lộ, mồm toét ra hỏi:

Bà Trương tiếc nuối: - Là con gái, xinh lắm, ài, dù sao vẫn là con gái. Giờ chỉ cho sinh một đứa, hương hỏa nhà ta trông cả vào con... Con không nhỏ nhít gì nữa, sao vẫn để cái thân già này lo lắng thế hả? Càng nói càng giận: - Thành gia không xong, lập nghiệp thì vào luôn tù, ôi...

- Mẹ, con sai rồi. Trương Thắng đỡ lấy mẹ, lòng day dứt vô cùng:

Bà Trương run run ngồi xuống: - May nhờ đám đồng nghiệp của con, con bé Chung Tình, rồi vợ chồng thằng béo, cả cái đứa đen đen thường xuyên tới thăm, nhân lúc cha con không chú ý, nói vụ án của con có hi vọng rồi, mẹ mới qua được. Đều là những đứa ngoan, lần này mẹ được vào thăm con cũng là nhờ chúng giúp. Thắng, rốt cuộc con phạm tội gì, ngồi tù có lâu không?

- Không mẹ ạ, đây là vấn đề kinh tế thôi, mẹ yên tâm, con sắp ra rồi... Nếu không, làm sao họ cho mẹ vào thăm con. Trương Thắng an ủi, mắt lại nhìn Tiểu Lộ:

https://thuviensach.vn

Tiểu Lộ muốn nhìn Trương Thắng lại không nhìn, vì nhìn rồi là cô không chịu nổi.

- Tiểu Lộ, cám ơn em, vì tất cả những gì em làm. Trương Thắng nói đầy thâm tình:

- Không, không cần, đây là chuyện em phải làm thôi. Tiểu Lộ cuộn góc áo, ấp úng nói:

- Phải làm? Trương Thắng tim đập mạnh: - Tiểu Lộ, em tha thứ cho anh rồi à?

Bà Trương nhìn thấy hết, hai đứa này tình cũ chưa dứt, bà mừng lắm, kéo tay Tiểu Lộ: - Đương nhiên, cho con biết, Tiểu Lộ bây giờ là con nuôi của mẹ, là đứa thứ ba trong nhà, con đừng hòng bắt nạt nó.

- Con... nuôi? Trương Thắng lắp bắp, thấy Tiểu Lộ má hơi đỏ lên, nhưng không phủ nhận, đầu óc váng vất, sao bạn gái mình lại thành em gái rồi?

Tiểu Lộ vẫn cúi đầu, cánh môi hồng hơi cong lên như nụ hoa đào tháng ba đợi nở, cực kỳ dụ hoặc, đối với người mấy tháng trời chưa thấy bóng dáng nữ nhân như Trương Thắng, làm y chỉ muốn ngấu nghiến nó.

- Tiểu Lộ xinh đẹp, tốt tính, từ khi tới làm con nuôi nhà ta, hàng xóm không biết bao nhiêu người tới hỏi thăm muốn nhận làm con dâu, Tiểu Lộ, chỗ con làm cũng có chàng trai theo đuổi đúng không? Bà Trương cố ý khích Trương Thắng:

Tiểu Lộ bị ánh mắt Trương Thắng làm lúng túng nãy giờ, nhưng nghĩ tới y và cô gái từng xảy ra quan hệ đã xác lập tình cảm, lòng vừa đau đớn và nguội lạnh: - Mẹ, con đã nói con có bạn trai rồi mà, mẹ bảo mấy người kia đừng tới nữa... Chúng ta khó khăn lắm mới tới thăm anh con, con thấy nên hỏi xem anh ấy cần gì, chúng ta chuẩn bị lần sau mang tới.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Lộ có bạn trai rồi?" Trương Thắng bị giáng cho cú đấm mạnh, niềm vui tái ngộ không còn lại chút nào...

****

Tần Nhược Lan tới London Anh theo hình thức du học, tại trường Florence Nightingale thuộc bệnh viên St. Thomas, hiện là kỳ nghỉ, rất nhiều bạn học đi khắp nơi du lịch, Tần Nhược Lan cũng thuê xe, muốn tự mình lái xe đi chơi cho khuây khỏa.

Evelina, nữ tu cùng phòng với Tần Nhược Lan rất thích cô, cô gái TQ này không mặc quần áo kỳ dị, không nghe âm nhạc điếc tai, cũng không mỗi sáng lại từ KTX nam lén lút trở về, rất ngoan hiền. Nghe nói Tần Nhược Lan muốn đi du lịch, liền nhiệt tình giới thiệu cháu mình làm bạn đồng hành.

Cháu nữ tu Evelina tên Raymond, cao 1m84, tóc vàng mắt xanh, có thân phận quý tộc, tuy không có lâu đài, nhưng có đất đai tổ tiên truyền lại, là hòn đảo nhỏ tên Ionian.

Trên hòn đảo đó Raymond có quyền tự do đánh bắt cá, khai thác mỏ cùng kế thừa tàu mắc cạn trên bãi, những thứ đó khó chuyển biến thành lợi ích trước mắt, trừ khi bán hòn đảo đi, nhưng nam tước Raymond không ý định bán nó, vì cha hắn là bác sĩ xuất sắc ở London, gia cảnh rất tốt.

Raymond rất có phong độ quý tộc, hắn và bạn mình Edward rất chăm sóc Tần Nhược Lan, trên đường đi cô được đối xử như công chúa, nhưng dù những lúc cười đùa, giữa hàng mi vẫn có sự cô đơn u buồn khó phai.

Edward trêu vẻ u buồn của Tần Nhược Lan rất đúng khí chất tiểu thư quý tộc, rất phù hợp làm nam tước phu nhân. Bạn bè trêu đùa, Tần Nhược Lan chẳng để trong lòng, đám Lý Nhĩ cũng hay đùa như thế, cô chỉ mong trong chuyến đi này quên hết quá khứ, bắt đầu cuộc sống mới.

https://thuviensach.vn

Trên đường đi không biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp chủ động tiếp cận hai chàng trai tuấn tú này, nhưng đều chỉ nhận được những lời từ chối lịch thiệp, vì Raymond và Edward, hai anh chàng đẹp trai ấy lại là một đôi, nếu không phải nữ tu Evelina gửi gắm, bọn họ cũng chẳng đưa Tần Nhược Lan đi cùng.

Bọn họ đi tới nơi giáp ranh với biên giới Scotland, ở nơi này có cái hồ nổi tiếng, hồ Grasmere.

Nơi này có tất cả những phong cảnh mỹ lệ nhất của tự nhiên có thể sở hữu, hồ nước, núi non, thác nước, nhưng đẹp nhất vẫn là những hồ nước lớn nhỏ giăng giăng khắp nơi, thời điểm

Tần Nhược Lan không phải là thục nữ hiền lành, cho dù đang buồn, cô cũng chẳng tha thẩn tản bộ ngâm thơ bên hồ như Lâm Đại Ngọc, cô thích vận động.

Cưỡi ngựa, chèo thuyền, leo núi, chơi golf, tennis chính là những môn thể thao Tần Nhược Lan thích nhất, đa phần là sở trường của Raymond và Edward, nên ba người chơi cực kỳ hợp ý vui vẻ.

Bải cỏ bát ngát, Raymond và Edward kìm cương ngựa, nhìn Tần Nhược Lan vẫn thúc ngựa phi nước kiệu trên sườn núi, Tần Nhược Lan cưỡi con ngựa cao lớn màu mận chín, mặc trang phục cưỡi ngựa tiêu chuẩn, sơ mi trắng cổ cao, quần co dãn màu đen, chiếc mũ đen, trông rất oai hùng.

Raymond nhún vai: - Hắn Nhược Lan có chuyện thương tâm muốn phát tiết.

Edward nhíu mày: - Đừng cảm khái nữa, cô ấy đang cưỡi con ngựa rất bướng, không ai dám tùy tiện cưỡi đâu, cô ấy lại mới học cưỡi ngựa.

- Phát tiết được cũng...

https://thuviensach.vn

Raymond vừa nói tới đó thì nghe thấy tiếng hí vang, con ngựa kia hai vó trước dựng đứng, người trên lưng ngựa không trụ vững, ngã lộn bên trên xuống.

- My god! Hai chàng trai cùng thúc ngựa phóng hết tốc lực tới:

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Đóa Hoa Nở Rộ

Một cái xe Jeep cũ kỹ dừng lại dưới con đường rợp bóng cây đối diện công ty tài chính Bảo Nguyên, Sở Văn Lâu đưa mắt nhìn tòa nhà văn phòng nơi mình từng làm việc: - Các anh quan sát địa hình xung quanh xác định địa điểm có lợi nhất, tối nay chúng ta hành động, tôi sẽ nghĩ biện pháp dụ cô ta ra, các anh chỉ cần bắt cóc đem tới đó, 10 vạn sẽ thuộc về các anh, tôi giao trước 2 vạn.

Nam nhân ngồi ở ghế lái nhận lấy cái túi, không thèm đếm chỉ ước lược sức nặng, huýt sáo cho vào túi.

Người này để râu cá trê, vóc người hơi sồ sề, lại mặc sơ mi đen, quần lụa đen, đeo kính đen, trông rất chướng mắt, cổ áo dính ít mỡ nhưng vì màu đen nên nhìn không rõ.

Hàng ghế sau có hai nam nhân, tuổi trẻ hơn, chừng trên 20, một tên đầu đinh, một tên tóc dài nhuộm vàng, mắt lờ đờ cứ như chưa tỉnh ngủ, thò đầu quan sát tình hình xung quanh.

Sở Văn Lâu lấy một bức ảnh từ ví da ra, đưa cho bọn họ: - Nhìn kỹ, là cô ta, tuyệt đối đừng bắt nhầm.

- Ôi đệch, vưu vật ngon thế này, mới nhìn thôi tim đã đập nhanh gấp đôi rồi. Hai cái mắt ti hí của Đầu Đinh mở lớn, nói như muốn chảy nước dãi tới nơi: - Đại ca, Lông Vàng, hai người xem xong cho em tấm ảnh này, em thích, nhìn cái mặt này, ngực này, đôi chân nữa, mẹ nó hàng đâu ra ngon thế?

https://thuviensach.vn

Lông Vàng bợp gáy hắn: - Mẹ thằng vô dụng, cho mày ảnh làm gì, nấp vào chăn sóc lọ à? Tối nay làm cho đàng hoàng, biết không? Rồi quay sang tên đại ca, cười hì hì: - Đại ca, cho thằng em sướng tí, nữ nhân thế này đúng là nghìn chọn một. Nhìn ánh mắt cô ta đi, lẳng lơ thấu xương, kiếp này có khi không gặp được người thứ hai đâu.

Ảnh chụp trộm Chung Tình từ góc độ khác nhau, có ảnh cô nói chuyện với thương buôn ở chợ, có ảnh cô mặc véc công sở tất lụa đen bước từ chiếc Mercedes ra, có ảnh đang bắt tay với khách hàng.

Điềm đạm trang nhã, ung dung tự nhiên, chỉ là không có ảnh nào chụp chính diện, thiếu phụ trong ảnh luôn nhìn hướng khác ống kính, ít nhiều khiến người ta tiếc nuối chưa thỏa mãn đôi mắt.

Tên đại ca bỏ kính râm xuống, xem hết một loạt ảnh, nhìn Sở Văn Lâu: - Người anh em, chỉ cần giao cô ta nguyên vẹn là đủ, không cần yêu cầu khác hả?

Sở Văn Lâu thừa hiểu ý hắn: - Yên tâm, chỉ cần cô ta tỉnh táo không thiếu chân tay xuất hiện trước mặt tôi là các anh có tiền.

- Được, biết chơi, nếu đã thế thì anh yên tâm đi, hàng nguyên vẹn vào tay anh, thậm chí còn khuyến mãi thêm ít dầu mỡ, ha ha ha...

Đầu Đinh xoa xoa tay, tỏ vẻ nóng ruột muốn hành động ngay, Sở Văn Lâu cười gian: - Có điều tôi có chuyện gấp, bắt được các anh đưa tới ngay, tôi xong việc rồi các anh muốn làm gì thì làm.

- Ok, quyết định vậy đi.

Sở Văn Lâu thầm đắc ý, tất nhiên hắn không bỏ qua cơ hội làm nhục Chung Tình, tiếp sau có mấy thằng ngu này muốn rửa nồi cho mình càng tốt, còn Chung Tình, giờ là giám đốc một công ty, có vai vế, dám kể chuyện mình bị cưỡng hiếp tập thể ra không?

https://thuviensach.vn

Thỏa thuận xong tên đại ca khởi động xe.

" Pạch, pạch, pạch", cái xe già cỗi cố gắng đánh vài cái rắm rồi vọt tới.

Sở Văn Lâu hết hồn bám vào ghế: - Xăng bị lẫn nước à?

- Không sao, động cơ hơi giở chứng tí thôi, ngon chán. Tên đại ca ung dung lái chiếc xe thi thoảng đi bon bon lại khựng một chút:

Sở Văn Lâu không yên tâm: - Các anh cẩn thận đấy, nếu xe hỏng đúng lúc hành động thì phiền.

- Khéo lo, cái xe này theo huynh đệ bọn tôi làm hàng chục phi vụ rồi, ngon lắm, tôi hiểu rõ nó như lòng bàn tay, chơi gái chọn hàng mới, chọn bạn thì phải bạn cũ, hiểu không?

" Pạch, pạch, pạch!" Cái xe jeep như lên tiếng hưởng ứng, rẽ vào đường quốc lộ.

*** ***

Trương Thắng quay lại phòng giam, ôm cái đệm trong lòng ngồi ngây ra.

Hôm nay sau khi mẹ y và Tiểu Lộ về thì đám Lý Hạo Thăng tới thăm, Trương Thắng vội hỏi tình hình Tần Nhược Lan, nhưng nghe được tin không khác gì sấm nổ giữa trời quang, Lý Hạo Thăng nói chị mình đã có bạn trai ở Anh, còn là một quý tộc lâu đời.

Trong thư Tần Nhược Lan nói, cô và Raymond đi du lịch với nhau rất vui, hiện đang trên đường về London, ngoài ra còn gửi kèm rất nhiều ảnh, chàng trai tên Raymond đó thực sự đẹp trai tới làm người ta ghen tỵ, lại mạnh mẽ nam tính, ảnh rất nhiều, bọn họ cùng chơi tennis, cùng chèo thuyền, cùng ăn uống, có cả bức ảnh Tần Nhược Lan thân thiết hôn má chàng trai.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Lan vẫn xinh đẹp như hoa, cô có vẻ rất thích hợp với không khí nước Anh, càng ngày càng quyến rũ, nhưng không thuộc về y nữa rồi.

Cả Tiểu Lộ, chỉ mấy tháng thôi đã có bạn trai mới, Tần Nhược Lan cũng thế, tình cảm bây giờ như bữa ăn nhanh vậy sao, Trương Thắng còn định ra ngoài rồi, sẽ sang Anh, tìm mọi cách bù đắp bất công của mình với Tần Nhược Lan, vậy mà...

Từ Hải Sinh có nói, bạn gái ông ấy khi rời đi khóc chết đi sống lại, nhưng chỉ vẻn vẹn bày ngày đã gọi điện chia tay, nói ra các cô ấy từng đều bị mình làm thương tâm, từng thương tâm vì mình, thế là có tình cảm lắm rồi.

Trương Thắng tự an ủi mình như thế, song càng nghĩ càng đau khổ.

- Phật thuyết: Bỉ ngạn, vô sanh vô tử, vô khổ vô bi, vô dục vô cầu, thị vi cực nhạc thế giới. Có một loại hoa vượt ngoài tam giới, sinh ra ở thế giới bên kia, nên gọi là hoa Bỉ Ngạn, khi hoa nở chỉ một đóa đỏ rực, không có lá, khi mọc lá thì không có hoa. Nhớ nhau thương nhau, nhưng không thể gặp, suôt đời bỏ lỡ, chỉ có một mình...

Anh Văn dừng bước, nhìn Trương Thắng nửa ngày trời, xua xua tay trước mặt y, y chẳng chớp mắt lấy một cái, làm hắn bật cười:

" Quý tộc Anh thì hay lắm sao? Đợi đấy, khi mình có tiền, sẽ xây lâu đài ngay đối diện nhà bọn họ..!" Trương Thắng cay cú nghĩ, nhưng nhớ tới chàng thanh niên tóc vàng cao lớn đó, lại ủ rũ:" Dù là vậy, mình cũng không có phong độ khí chất như người ta..."

- Này, nhóc, bạn gái tới thăm à? Sao hồn vía bay sạch thế? Anh Văn vỗ vai Trương Thắng:

- Dạ.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng ngơ ngơ ngác ngác, anh Văn đi quanh y hai vòng, lắc đầu, đánh giá: - Chỉ số cảm xúc quá thấp, trưởng thành muộn! Ôi đứa bé đáng thương, e rằng thời đi học đến tay con gái cũng chưa từng nắm, để lại hậu quả tới tận bây giờ, tâm trí trưởng thành nhưng tình cảm lại trẻ con non nớt, không phải sự kết hợp tốt, chuyện tình cảm định sẵn chỉ có bi kịch, trừ khi...

.....

Đêm đã khuya, Chung Tình vẫn làm việc trong văn phòng, Trương Thắng từ trong trại giam đưa tin ra, y cùng chính phủ thỏa hiệp, cô chuẩn bị công tác chuyển giao công ty địa ốc và tổng công ty tài chính Bảo Nguyên.

Chung Tình vẫn tận lực chuyển tài sản vào công ty con nhiều nhất có thể, vãn hồi tổn thất cho Trương Thắng, muộn lắm rồi, nhưng cô không mệt, chỉ là bụng đói meo. Mấy ngày qua quá bận, cô muốn đi thăm cũng không được, vì cô biết nơi này tiến độ càng nhanh, cô làm việc thêm một phút là Trương Thắng được ra ngoài sớm một phút, hận mình không có ba đầu sáu tay, nhanh chóng giải quyết hết mọi chuyện.

Xác nhận lại lần nữa, thấy không còn sai sót nào, Chung Tình đứng dậy, xoa cái eo mỏi nhừ, lưu luyến nhìn mọi thứ trong văn phòng. Đây là văn phòng của Trương Thắng, khi cô bước vào đường cùng, Trương Thắng đã giữ cô lại, hai bọn họ ở trong văn phòng này, gây dựng lên công ty hưng thịnh như ngày nay.

Mọi thứ trong văn phòng không thay đổi, vẫn còn cái gạt tàn, bao thuốc hút dở, nhìn thấy chúng Chung Tình có cảm giác Trương Thắng vẫn ở bên cạnh, cô muốn giao lại cho Trương Thắng nguyên vẹn, nhưng bây giờ phải niêm phong nó, giao cho người khác.

Chung Tình đi vào phòng ngủ của Trương Thắng, đứng trước chiếc gương thay quần áo, ánh mắt đôi phần u buồn nhìn bản thân trong gương,

https://thuviensach.vn

cô gái trong gương vô cùng xinh đẹp, sóng mắt long lanh, vóc dáng kiêu ngạo, da dẻ mềm mại mượt mà, đôi ngực căng tràn săn chắc, như quả đào mọng nước, nữ nhân độ tuổi 30 chính là lúc quyến rũ mặn mà nhất, nhưng hoa nở rộ cũng là lúc báo hiệu nó sắp tàn, nhất là đóa hoa đó thiếu tưới tắm, càng không thể tươi lâu.

Vòng eo này vẫn thon gọn như thiếu nữ, nhưng Chung Tình tự biết mình, váy đã chật hơn rồi, cô phải chịu đựng cảm giác tức bụng để có vòng eo như thế, áo lót cũng đã phải dùng loại nâng ngực để nó luôn căng đầy, da thịt đùi cũng dần nhão hơn, không được săn chắc như xưa, đóa hoa đã nở rộ nhưng không có người hái, đang ngày điêu linh tàn tạ.

Cô đang đi qua ngày tháng rực rõ nhất trong cuộc đời nữ nhân.

Cành hoa nên bẻ, bẻ đi Đừng chờ hoa hết, bẻ gì cành không.

Vẫn có vô số nam nhân thèm khát muốn làm quỷ phong lưu dưới váy cô, nhưng Chung Tình chỉ chờ đợi một người, thả mình xuống cái giường đơn, mắt mở to nhìn trần nhà, rồi hơi nghiêng người ôm lấy cái gối của Trương Thắng, ngửi khẽ.

Nửa năm rồi, nhưng trong cảm giác của Chung Tình, trên đó vẫn còn mùi của Trương Thắng, như chỉ tối qua thôi y vẫn ngủ nơi này, khép mắt lại, hai tay ôm thật chặt, kẹp chiếc gối cọ sát vào vùng riêng tư của mình.

Đó là một khao khát khiến người ta không thể kìm nén…

Tiếng chuông điện thoại đáng ghét phá tan giây phút êm đềm của Chung Tình, cô vẫn nhắm mắt níu kéo cảm xúc đó, cầm điện thoại lên: - A lô... Cái gì? Khi nào, ở đâu... Được, tôi xuống ngay.

Chung Tình vội vội vàng vàng rời văn phòng, đã hơn 9 giờ, người ở trong khu khai phát không nhiều, ngoài đường vắng bóng người qua lại, chỉ có một chiếc xe jeep đỗ trước cổng công ty.

https://thuviensach.vn

Lão Hồ mở cửa điện, nữ nhân xinh đẹp, cho dù là ông già cũng thích nhìn, Lão Hồ nheo mắt nhìn theo bóng lưng yểu điệu của nữ giám đốc, nhưng lại nhìn thấy một cảnh kinh người.

Ông thấy người đứng bên xe jeep một tay bịt miệng một tay thô bạo đẩy Chung Tình vào trong xe, cô vùng vẫy muốn thoát ra, nhưng có thêm một cánh tay nữa trong xe kéo vào, cánh cửa đóng sầm lại, chiếc xe kêu "pạch, pạch, pạch", phóng đi mất, tất cả diễn ra trong vài giây ngắn ngủi.

- C, cứu.. Lão Hồ cuống cuồng cầm dùi cui điện chạy ra, tự thấy không đuổi kịp người ta, vội ấn chuông báo động, chạy ra ngoài gào lớn: - Người đâu, mau tới đây, có ai không, giám đốc Chung bị bắt mất rồi.

HẾT!

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Sơn Trọng Thủy Phùng (1)

- Ê, Lông Vàng, mày nhẹ tay chứ, người ta ngạt thở bây giờ. Đầu Đinh lấy miếng vải đen ra bịt mắt, nhìn Lông Vàng một tay giữ tay Chung Tình, tay bịt mồm, sốt ruột nói:

Lông Vàng chỉ trừng mắt đáp lại, tư thế vẫn giữ nguyên không đổi.

Tên đại ca hai tay nắm chặt vô lăng, chân ga dẫm sâu hết mức, mắt thi thoảng lại nhìn gương chiếu hậu, không thấy bất kỳ ai đuổi theo, phá lên cười.

Chung Tình hoảng sợ tột độ, cô cố sức chống cự, nhưng làm sao chống lại được hai tên thanh niên khỏe mạnh, thậm chí còn không hét ra được phát tiết sợ hãi, xe đi càng lúc càng xa, cô biết mình không thoát được nữa, liền từ bỏ kháng cự tiết kiệm sức, cần làm rõ mục đích đám người này để thoát thân.

Chiếc xe Jeep vòng vòng vèo vèo, không sao phát đoán được phương hướng, nhưng dựa vào tiếng máy móc xây dựng không còn, tiếng xe cộ trên đường không có, thì biết nó tới chỗ vắng vẻ.

"Pạch, pạch, pạch!" Xe đi chậm dần, chỉ có tiếng khí thải động cơ vang vọng, báo hiệu cái xe này cần cho vào xưởng sửa chữa gấp.

Đây là một tiểu khu đang xây dựng, đèn đường còn chưa nối dây điện, nhìn ngồi nhà bên đường thì biết là tiểu khu dùng để ở, đa phần còn ngổn ngang đất cát nguyên vật liệu, bốn xung quanh tối om, chỉ có ánh đèn pin từ tên đại ca.

https://thuviensach.vn

- Đi lên. Tên đại ca đẩy Chung Tình tới trước một căn nhà năm tầng đã xây xong:

- Người anh em, vì sao bắt tôi? Nếu vì tiền thì không thành vấn đề, chúng ta có thể thương lượng, đừng nên làm lớn chuyện... Chung Tình suốt ngày tiếp xúc với đám thương buôn, trong đó không ít kẻ là dân anh chị có máu mặt, chưa nói đâu xa Hắc Tử cũng là kẻ như thế, nên cô mới trấn tĩnh được thế này:

- Leo lên. Tên đại ca đẩy thêm cái nữa: - Đừng trách chúng tôi, chúng tôi nhận ủy thác của người ta thôi.. Lên đi.

Lông Vàng cười hì hì: - Ngoan ngoãn nghe lời, bọn này không làm khó cô, khỏi dọa dẫm vô ích, nếu bọn này đã chẳng làm.

Chung Tình đành nắm vòng sắt, leo lên, vừa leo mấy bước thì có bàn tay sờ mông mình, hơi giật mình, nhưng không dừng lại, cắn răng nhịn nhục.

Đầu Đinh đưa tay lên mũi ngửi: - Mẹ nó, sướng... tay sắp tan chảy rồi.

- Thằng chó, mày còn dám thò tay ra tao chặt, tao giữ nó suốt còn chưa sờ cái nào đây. Lông Vàng tức giận chửi:

- Con mẹ chúng mày im đi, chưa thấy nữ nhân bao giờ à? Tên đại ca đá đít cả hai thằng đàn em: - Đứa nào có thuốc lá, ném đây điếu.

Chung Tình leo lên sân thượng, gió mát bốn phía lồng lộng thổi, bây trời lấp lánh ánh sao, hòa cùng ánh đèn thành phố đằng xa, cô nhìn quanh, nhưng hoàn toàn không có chỗ thoát thân, đây là tòa nhà độc lập, không có cái nào sát bên cạnh.

Đứng mép sân thượng là người khoác áo choàng, hai tay cho vào túi, gió thổi áo bay phần phật, làm hắn thêm vài phần thần bí.

https://thuviensach.vn

" Hắn chính là kẻ giật dây!" Chung Tình căng thẳng: - Anh là ai? Vì sao bắt cóc tôi?

Người đó đưa tay lên môi, lấy điếu thuốc lá xuống, ngửa đầu thở ra một làn khỏi, thong thả qua người lại: - Giám đốc Chung, lâu rồi không gặp.

Giọng rất quen, Chung Tình nhanh chóng suy nghĩ: - Anh là ai?

Người kia bật cười, nhấc chân đi tới, tức thì không khí thần bí cao thâm vừa rồi hỏng hết, là tên què, đi phải một tay giữ chân rất vất vả.

- Sở Văn Lâu. Chung Tinh thét lên: - Họ Sở kia, muốn cái gì?

- Muốn gì sao? Nói thế tôi muốn gì, thích chơi kiểu gì cô cũng phối hợp sao?

- Vô sỉ. Cằm Chung Tình hơi hếch lên, thái độ khinh miệt quá rõ ràng.

Tự tôn của Sở Văn Lâu lần nữa bị chà đạp, xông tới tay phải tóm lấy cổ áo Chung Tình, giọng nanh ác: - Con điếm, thứ như mày cũng dám hất hàm với tao à, mày là cái thá gì, thứ chui hang nam nhân thôi. Đồng thời tay trái dí con dao sáng loáng vào cổ cô: - Nhờ mày và Trương Thắng, tao mới thành tàn phế, chúng mày phải trả giá.

Lưới dao thép lạnh băng chạm vào cổ Chung Tình, mũi nhọn của nó lướt qua làn da mịn màng của cô, khiến Chung Tình không dám chống cự, dù sợ hãi, mắt vẫn lạnh lùng nhìn thẳng Sở Văn Lâu: - Họ Sở kia, tổng giám đốc có chỗ nào không phải với mày, vậy mà mày lại bày trò bẩn thỉu trả thù. Mày là người Trương lão, tổng giám đốc giao mày cho ông ấy xử lý là đúng, là ông ấy đánh gãy chân mày, không có bản lĩnh tìm ông ấy, đi ức hiếp một nữ nhân, ra dáng nam nhân lắm.

Sở Văn Lâu nghiến răng dí mặt tới: - Nếu không phải vì đôi gian phu dâm phụ chúng mày, làm sao tao thành ra như thế?

https://thuviensach.vn

Hơi thở trộn lẫn mùi rượu và thuốc lá của hắn phả vào mặt, Chung Tình ghê tởm quay đầu sang một bên, cô biết không thể nào thương lượng với loại tiểu nhân này, nên không cần nhún nhường với hắn: - Luôn là lỗi của người khác, không bao giờ nhìn nhận cái sai của mình? Đồ tiểu nhân, thất bại.

Sở Văn Lâu cười hô hố: - Đúng đấy, tao tiểu nhân đấy, tiểu nhân vẫn sống tốt hơn bọn mày, Trương Nhị Đản xong rồi, nhưng Trương Thắng thì chưa, không nhiều lời nữa, tao muốn mày giao chứng cứ nó giả mạo đầu tư nước ngoài ra đây, chuyện chúng mày trước khi xảy ra chuyện phân chia công ty, chuyển giao tài sản cũng viết ra. Tao sẽ tha cho mày.

- Không có chuyện đó, tất cả là bịa đặt.

Sở Văn Lâu dùng sống dao vỗ vỗ lên gò má mịn màng của Chung Tình: - Giám đốc Chung, đừng quên tôi hợp tác với y từ ngày đầu thành lập công ty, mấy chuyện này tôi biết hai năm rõ mười, cô khỏi chối. Y không thoát được tội đâu... chẳng qua cần thêm chút chứng cứ xác đáng thôi.

- Đừng hòng! Chung Tình nói dứt khoát:

- Nghĩ cho kỹ đi, y coi cô là cái gì chứ, chơi bời cho vui thôi, cô nghĩ y sẽ cưới cô sao? Không có chuyện đó đâu, bất kể thế nào cũng không có chuyện đó đâu, chẳng phải y vừa chia tay bạn gái lâu năm sắp kết hôn xong, kiếm ngay một đứa trẻ trung xinh đẹp khác à? Đâu có nhớ tới cô, y tối đa lợi dung cô làm trâu làm chó cho y thôi, sớm muộn có ngày y vứt bỏ cô, như làm với tôi, kỳ bảo đảm của nữ nhân có hạn, cô sắp 30 rồi, nghĩ mình xinh đẹp được bao lâu nữa? Sở Văn Lâu đổi giọng dụ dỗ: - Đưa chứng cứ cho tôi, để tên khốn kiếp đó ngồi tù dài dài, tôi có thể không nhắc tới chuyện phân chia tẩu tán tài sản nữa, cô vẫn tiếp tục làm giám đốc, có nhà có xe, thế không phải tốt à?

Chung Tình không nói không rằng.

https://thuviensach.vn

- Cô mất gì đâu chứ, bằng vào dung mạo của cô, vào thân phận tiền bạc cô đang có, kiếm một nam nhân đàng hoàng kết hôn chẳng phải tốt à, cần gì phải đi theo kẻ mãi mãi không cần cô đó? Người không vì mình, trời tru đất diệt.

- Tôi làm thế là vì mình. Chung Tình quay đầu lại, nói rõ ràng: - Vì trong lòng tôi, cậu ấy quan trọng hơn tất cả, đừng hòng mong tôi làm hại cậu ấy.

Sở Văn Lâu cười phá lên: - Quan trọng hơn tất cả, ha ha ha, chính cô cũng không dám nói ra chữ yêu, tự ti đúng không, biết mình không xứng đúng không? Phải thôi, tới giờ không biết bao người say sưa kể chuyện cô và Từ Hải Sinh biểu diễn cho cả nhà máy xem đấy... Chậc chậc, nghe nói lúc đó cô kêu to lắm, sướng lắm phải không? Chuyện này cô có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được đâu, nó theo cô cả đời, cả đời biết không, nếu cô bỏ đi xứ khác may ra, chứ theo Trương Thắng, mơ đi, y thèm thứ hàng vứt đi của Từ Hải Sinh sao?

Từng câu nói của Sở Văn Lâu như sát muối vào vết thương Chung Tình, cô không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt tên súc sinh này, nhưng nước mắt vẫn ứa ra: - Thứ như mày có tư cách bình phẩm người khác sao? Mày không xứng, tao nghĩ thông rồi, tao chỉ thích làm việc mình cần làm, làm cho tốt, không thẹn với cậu ấy là đủ, trong lòng cậu ấy nghĩ thế nào... Cô định nói không quan trọng, nhưng cuối cùng nói ra là: - Là của cậu ấy.

Làm sao không quan trọng cho được, nhưng Chung Tình luôn tránh nghĩ tới chuyện đó.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 177: Sơn Trọng Thủy Phùng (2)

- Ê, Lão Sở còn chưa xong à? Tên đại ca ở dưới trèo thang thò đầu lên hỏi:

- Sắp rồi đây. Sở Văn Lâu dùng dao ép Chung Tình lùi lại, tới khi cô dựa lưng vào lan can không còn chỗ lùi nữa.

- Đêm đó tao muốn chơi mày, rốt cuộc bị Trương Thắng đánh cho sưng một mắt, hôm nay tao phải chơi cho đã, còn mấy thằng dưới kia nữa. Nể tình đồng nghiệp, khuyên mày một câu, nhắm mắt lại, cứ tưởng tượng là Trương Thắng sẽ thoải mái hơn, chỉ là nếu Trương Thắng biết rồi, có thèm nhìn mặt mày nữa không? Sở Văn Lâu đưa tay ra bóp một bên vú của Chung Tình, con dào cứa qua cứa lại: - Đừng nhúc nhích, nếu không gương mặt xinh đẹp này có ngay một cái xẹo đấy.

Chung Tình quay người lại né tránh bàn tay kia, phía trước là khoảng không tối tăm, chỉ cần nhảy xuống đó, mọi thứ sẽ kết thúc, cô không phải chịu đựng thêm nữa, nhưng cô đi rồi, Trương Thắng sẽ ra sao, y không biết ai ở đằng sau hại mình, không có cô, công ty cũng không còn …

Mình không thể chết ở nơi này, Chung Tình cắn chặt hàm răng.

Sở Văn Lâu không vội vàng, từ từ áp sát vào lưng Chung Tình, con dao chĩa vào cổ, ấn hạ thể vào giữa hai bờ mông gợi cảm kia, máu nóng toàn thân chảy ngược lên não, tiếng thở hổn hển nặng nề, thích thú cảm nhận cơ thể cô đang run lên từng chập vì sợ hãi, lòng tràn trề khoái cảm báo thù: - Chỗ này cô gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không thưa, đừng vờ vịt, cô đâu phải trinh tiết liệt phụ gì.

https://thuviensach.vn

…. ….

Chung Tình bị bắt, cả công ty như nổ tung, bảo vệ và những nam nhân viên ở trong KTX đổ ra ngoài, kết thành từng nhóm lùng sục khắp nơi, Lão Hồ gọi điện cho cảnh sát xong lại gọi cho Quách Y Tinh, Quách Y Tinh đã mua nhà ở khu khai phát đang dạy con làm bài tập, nghe tin sấp sấp mải mải chạy tới công ty, thiếu chút nữa bệnh tái phát ngất xỉu.

Quách Y Tinh tới nơi, nghe mọi người báo về chưa có tin gì, nhìn quanh quất rống lên: - Hắc Tử, Hắc Tử đâu rồi, xảy ra chuyện lớn như thế, sao hắn còn chưa tới đây?

Lão Hồ ngơ ngơ nói: - Hắc Tử tới làm gì ạ, tôi báo cảnh sát rồi mà.

Quách Y Tinh trừng mắt: - Ông hiểu cái chó gì, Hắc Tử vốn kiếm ăn trên giang hồ, lưu manh quanh đây hắn đều biết, nói không chừng tìm được ra manh mối, gọi cho hắn mau.

- Dạ dạ. Lão Hồ vội vàng cầm điện thoại lên:

…. …..

Hắc Tử và Bạch Tâm Duyệt đang đi dạo trong căn nhà ở tiểu khu mới xây thuộc trấn Kiều Tây.

- Em thấy không, nhà này hai gian hai sảnh, có ban công, rộng lắm. Hắc Tử đưa tay giới thiệu, căn nhà còn chưa thi công xong, ngổn ngang bẩn thỉu, duy nhất chỗ phòng bọn họ đang đứng là tương đối sạch sẽ, dưới sàn có đèn pin chạy ắc quy cầm tay, đèn kéo thấp dưới sàn không cho ánh sáng hất lên, tránh người khác phát hiện:

Lúc này dưới lầu có tiếng pạch pạch pạch, Hắc Tử thò đầu ra, thấy cái xe Jeep, lẩm bẩm: - Ai tới muộn thế này?

https://thuviensach.vn

- Chắc là đi xem phòng đấy.

- Muộn như vậy còn đi xem, chứng tỏ nhà nơi này rất được yêu thích, chúng mình phải tranh thủ mua được căn tốt nhất.

Bạch Tâm Duyệt nhìn quanh: - Ừm, trông nơi này cũng được lắm, nhưng mà rộng quá, chúng ta có hai người, không cần nhà rộng vậy đâu.

Hắc Tử rất hiểu tính Bạch Tâm Duyệt, ưỡn ngực nói: - Em coi thường anh phải không, giờ anh là ông chủ lớn như ai, em không thấy lò mổ trong tay anh làm ăn tốt thế nào à, anh có tiền rồi, đừng nói một căn nhà, mua luôn cả tòa nhà này cũng không thành vấn đề, em không phải lo tới tiền bạc. Em thấy không, nơi này gần nhà anh, muốn về cái cũng gần... Quan trọng nhà anh chật, tường lại mỏng, có chút động tĩnh gì là xung quanh nghe thấy hết.

- Động tĩnh gì chứ, nói linh tinh. Bạch Tân Duyệt nhớ tới chuyện lần trước ở nhà Hắc Tử không khỏi xấu hổ, dùng vai huých hắn một cái: - Không thèm nói với anh nữa, muộn rồi, về thôi.

- Được rồi, không nói, không nói nữa. Hắc Tử cười hì hì, tối muộn thế này hắn cùng Bạch Tâm Duyệt tới đây tất nhiên không phải là để xem nhà, hí hửng lấy từ cái giỏ trúc bên cạnh ra một cái khăn ni lông rộng, trải ra đất, xếp đồ ăn vặt lên, mắt hấp háy nhìn Bạch Tâm Duyệt, đưa tay ra kéo cô xuống: - Hay là để lát nữa đói hẵng ăn.

- Còn nói nữa em về. Bạch Tâm Duyệt ấn ngay một cái bánh vào mồm Hắc Tử, hai bọn họ đã định ngày kết hôn, vụng trộm thử trái cấm rồi, đang lúc khao khát, nhưng cô xấu hổ không dám theo Hắc Tử tới khách sạn nhà nghỉ, bị hắn dụ dỗ mãi mới tới nơi đây, vẫn không dám làm chuyện đó rụt tay lại: - Hắc Tử, về đi, lát nữa anh sung lên là bậy lắm... tấm ni lông này không đủ chỗ...

https://thuviensach.vn

- Tiểu Duyệt, anh chịu không nổi rồi, lần trước tới giờ là hơn một tháng, anh chết mất... Hắc Tử không dám dùng sức cưỡng ép, đành van nài: - Hay thế này, em ra cửa sổ, vịn tay vào, chổng mông lên...

- Anh chết đi, em không chịu, xấu hổ chết đi được.

- Đi mà Tiểu Duyệt vợ của anh, em nhẫn tâm nhìn anh bị dày vò thế này sao... Hắc Tử tinh lực quá thịnh vượng, một tháng qua vô cùng khổ sở với hắn:

Đôi tiểu tình lữ giằng co, Hắc Tử vừa hôn vừa sờ soạng trên người Bạch Tâm Duyệt, nửa đùn nửa đẩy bị hắn kéo tới cửa sổ. Trời vừa sang hè, Bạch Tâm Duyệt đã thay váy, Hắc Tử sướng rơn, đặt lên môi cô nụ hôn dài triền miên nóng bóng, làm Bạch Tâm Duyệt nhũn người không ngừng thở hổn hển, hiển nhiên đã bị kích thích lắm rồi.

Thế là tay trái như rắn lặng lẽ trườn vào dưới mép áo thun, vuốt ve làn da non mịn của Bạch Tâm Duyệt, dần dần mò tới dưới áo lót, sớm quen đường thuộc lối tìm ngay được nút áo, thuần thục cởi nó ra, ôn nhu vuốt ve bầu vú hơi nhỏ so với bàn tay của mình, cảm giác thì sướng vô tận, hai ngón tay vê vê hạt đậu.

Từng hồi khoái cảm tê rền như điện giật làm toàn thân Bạch Tâm Duyệt bủn rủn, hai núm vú cũng kiêu ngạo dựng lên, rồi mơ mơ hồ hồ bị Hắc Tử xoay người đẩy chống vào cửa sổ, mái tóc dài bị gió đêm thổi tung bay càng thêm phần mê hoặc, quần lót bị kéo xuống đùi cũng không biết, rồi hai bờ mông trắng trẻo hiện ra vô cùng bắt mắt trông đêm mời gọi …

Đang lúc Hắc Tử định vung thương lên ngựa thì tiếng chuông điện thoại réo vang, Bạch Tâm Duyệt tức thì giật bắn mình, mắt hoảng sợ nhìn quanh, kéo quần lót lên, ngồi thụp xuống nấp trong góc tối.

Hắc Tử muốn đập đầu vào tường, làm sao lại quên tắt máy, bực tức rút điện thoại ra, xem số là công ty gọi tới, rống lên: - A lô, Lão Hồ, chuyện gì

https://thuviensach.vn

đấy?... Cái gì, con mẹ nó, nói to vào chút, bảo mấy đứa bên cạnh im đi... Sao, chị Chung bị bắt... Khoan khoan khoan, ai bắt, cảnh sát à...

Lão Hồ nói năng lẫn lộn, Quách Y Tinh tức mình giật lấy điện thoại: - Hắc Tử, con mẹ mày chết đâu rồi, chị Chung bị bắt cóc rồi biết không hả? Mày quen biết bạn bè giang hồ, mau mau nghe ngóng xem, bọn chúng đi một cái xe Jeep, hỏng ống xả, kêu rất to.

- Anh nói gì, cái xe jeep hỏng ống xả? Trùng hợp thế?!! Hắc Tử ngẩn người, hạ thấp giọng: -... mọi người lập tức tới tiểu khu Vọng Hoa, nhanh lên, tôi đi cứu người, chị Chung chín phần mười ở đây rồi.

Bạch Tâm Duyệt nghe câu được câu chăng, đợi hắn cúp điện thoại, lo lắng hỏi: - Hắc Tử, chuyện gì vậy, chị Chung làm sao?

Hắc Tử dặn Bạch Tâm Duyệt: - Em ở nguyên chỗ này, đừng đi lung tung, chị Chung khả năng bị bắt tới đây.

Nói xong co cẳng chạy xuống lầu, thấy cái gậy gỗ, tiện tay cầm lấy luôn, bốn phía tối om om, không biết cái xe jeep kia đi đâu mất rồi, cúi mình thật thấp chạy lom khom, chưa thấy cái xe thì loáng thoáng nghe thấy tiếng người, chạy tới quả nhiên thấy cái xe đỗ trước căn nhà năm tầng, cẩn thận đi vào.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Ủy Thác (1)

Tay lăm lăm cây gậy trong tay, Hắc Tử chuẩn bị tập kích bất ngờ, tới lầu năm thấy một thằng đang leo cầu thang từ sân thượng tới, hai thằng khác đang cãi nhau chí chóe.

- Sau đại ca là tao, chính tao là người bắt nó.

- Cái gì, lúc mày ấn nó vào, nó sắp thoát được, không có tao kéo thì hỏng hết chuyện rồi, còn dám đòi chơi trước à?

- Tao cho mày biết... mày là ai?

Hoàng Mao vừa nói tới đó thì nghe thấy tiếng bước chân, lập tức xoay đèn pin ra, "rầm!" một tiếng, nắm đấm to tướng đánh thẳng vào sống mũi, máu bắn tung tóe, ngã vật xuống đất.

Đầu Đinh nhìn Hắc Tử cao lớn lừng lững, tay lăm lăm cái gậy có đinh, mình thì có mỗi cái đèn pin, sợ hãi lùi lại: - Người anh em, có gì từ từ nói, đại ca, đại ca.

Tên đại ca đang leo được một nửa, nhảy vội xuống quát: - Mẹ nó, thằng chó nào dám phá hỏng chuyện của tao?

Đèn pin của Lông Vàng rơi xuống đất, chiếu lên người hai tên kia, Hắc Tử cười lạnh: - A, ra là mày hả Tiểu Điêu, khá quá nhỉ, bây giờ dám đi bắt cóc tống tiền rồi.

https://thuviensach.vn

- Mày.. Tên lão đại chiếu đèn pin vào mặt Hắc Tử, tức thì khí thế mất hết: - Hắc ca, cô ta là nữ nhân của anh ạ? Em không biết, em nhận tiền của người ta, em nói thật.

- Đừng phun rắm, người đâu?

- Bên trên...

Hắc Tử một tay vẫn cầm gậy, tay kia bám vòng sắt leo lên nhanh như sóc.

Lông Vàng lổm cồm bò dậy, mặt đầy màu, đứng còn loạng choạng đã nói: - Lão đại, chúng ta có ba người, sợ cái b... Đánh chết mẹ nó đi.

- Đánh mẹ mày ấy. Tên đại ca đá hắn một cái, rít khe khẽ: - Có biết đó là ai không? Nó là Hắc Tử, khi tao theo Đao ca đánh nhau sống mái với Lão Ngưu ở Tây Thành, nó mới 16 tuổi thôi đã là thủ hạ số một rồi, mình đánh tàn phế năm sáu người, Đao ca còn phải kiềng nó, lúc đó không phải nó ít tuổi chỉ bị cải tạo thiếu niên thì giờ vẫn ngồi trong tù. Không nói nhiều nữa, đi.

- Lão đại, còn chưa thu tiền.

- Thu thu thu, đợi mẹ mày tới thu xác ấy.

Tên đại ca nói xong chạy ngay, Đầu Đinh xưa nay gặp nguy hiểm là chạy trước, có lợi mới lên cướp, thấy lão đại chạy rồi là theo luôn, còn ân cần dùng đèn pin soi đường, Lông Vàng lượng sức mình, dậm chân chạy nốt.

Hắc Tử lên lên sân thượng thì Sở Văn Lâu đang kéo váy Chung Tình, vì hắn chỉ có một tay, tay kia cầm dao, mà Chung Tình kẹp chặt đùi, làm hắn không sao thành công được.

https://thuviensach.vn

- Con điếm thối, không biết điều, mày còn dám kháng cự tao rạch mặt, xem mày còn quyến rũ nam nhân được không?

Sở Văn Lâu không hay biết chuyện dưới kia, một phần vì hắn say mê sờ soạng cơ thể Chung Tình, một phần mấy thằng lưu manh nhí nháu nãy giờ.

"Vù" tiếng xé gió đánh bay con dao trong tay Sở Văn Lâu, Chung Tình giật mình quay đầu, mừng rỡ kêu: - Hắc Tử!

Sở Văn Lâu chưa kịp quay lại nhìn thì "rốp" một tiếng cổ quái, khúc gỗ phang vào mạng sườn, làm hắn ngã xuống đất, một tiếng thét đau đớn kèm theo tiếng xương gãy, cái chân lành lặn còn lại của hắn cũng gãy luôn, rồi chỉ nhìn thấy một cái giày da đen xì đá vào cằm, người lăn đi lông lốc.

- Mẹ mày, dám đụng cái tay dơ dáy của mày vào chị Chung, thằng chó, chán sống rồi.

Hắc Tử chưa buông tha, chân phải giơ lên nhắm hạ bộ Sở Văn Lâu nhưng bị Chung Tình tỉnh lại giữ lấy: - Hắc Tử, đừng để xảy ra án mạng.

Tới tận lúc này Hắc Tử còn chưa nhìn rõ kẻ bị mình đánh như lợn chết là ai, mặt mày nanh ác: - Chị Chung, loại rác rưởi này đáng chết trăm lần.

Chung Tình một tay còn giữ cổ áo bị cởi cúc ra, một đẩy Hắc Tử: - Vì loại rác rưởi này mà cậu vào tù sao? Bỏ lại Tiểu Duyệt sao, giao hắn cho cảnh sát. Nói tới đó nhìn chằm chằm vào Sở Văn Lâu, giọng lạnh lùng: - Hôm nay hắn định ép tôi hãm hại tổng giám đốc, bằng vào thứ rác rưởi này dù muốn cáo trạng cũng không có cửa, hắn làm thế, chứng tỏ sau lưng có kẻ sai bảo. Giữ hắn lại, tôi muốn tra hỏi kẻ sau lưng là ai.

Hắc Tử đập đập cái gậy vào tay, cười gằn: - Chị yên tâm, vào tay em đảm bảo nó bán đứng luôn cả mẹ nó.

….. …..

https://thuviensach.vn

Sở Văn Lâu bị bắt, khai ra Giả Cổ Văn, mặc dù Giả Cổ Văn dứt khoát phủ nhận có bất kỳ liên quan tới sự việc Sở Văn Lâu bắt cóc, nhưng ông ta vì muốn Sở Văn Lâu tin tưởng làm chân chó cho mình, nên tiết lộ cho hắn vài chuyện, thế là đủ rồi.

Hai tên này chẳng có chút tình nghĩa nào, chỉ một mực muốn rửa sạch tội cho mình, thành chó cắn chó, mỗi bên khích một câu, thế là thẩm vấn xuôn xẻ thuận lợi.

Bên trên đang thiếu lý do đường đường chính chính để thả Trương Thắng, lúc này Giả Cổ Văn "hiểu ý lãnh đạo" chạy ra, vừa vặn làm dê thế tội. Trước kia có người viết thư nặc danh "vu cáo" Trương Thắng, không ngờ tra ra lại chính là Giả Cổ Văn viết, coi như vác đá đập chân mình rồi.

Ý kiến xử lý Giả Cổ Văn vì thế thông qua nhanh chóng, khai trừ công chức, khai trừ khỏi đảng, loại bỏ ra khỏi đội ngũ cán bộ. Đáng thương cho xã trưởng Giả, hai năm trước vì muốn cái chức béo bở ở khu khai phát mà tốn kém không biết bao nhiêu tiền, xui xẻo gặp ngay Ngưu Mãn Thương thanh liêm đè trên đầu làm không dám cựa quậy, khó lắm mới húc đổ được người ta, lại một phen quà cáp đút lót lên lên ghế chủ nhiệm, vốn còn chưa kịp thu về đã bị ngã ngựa, thế là gia sản tích góp bao năm hết sạch.

Trương Thắng ở trong trại được tin chính xác, đợi chính phủ tiếp nhận xong cty tài chính Bảo Nguyên, y sẽ bị đá đít ra ngoài.

Quách Y Tinh vào thăm Trương Thắng mang tới thông tin chuyện kinh doanh của công ty, không muốn y lo thêm, nên chuyện Chung Tinh chặt tay, rồi bị Sở Văn Lâu bắt cóc đều không kể cho y, Chung Tình muốn thế.

Bà Trương và Tiểu Lộ tới vài lần, xưa kia là chim liền cánh, nay là em gái, Trương Thắng lúng túng cũng đau lòng. Có câu " lòng dạ nữ nhâ như kim đáy bể", lần này Trương Thắng cảm nhận chân thực, y từng nghĩ với sự rụt rè e thẹn của Tiểu Lộ, hai bên từng thân mật tới mức thiếu chút nữa

https://thuviensach.vn

thành vợ chồng, Tiểu Lộ gọi mình là anh sẽ rất ngượng mồm. Nhưng không, Tiểu Lộ rất tự nhiên, gọi rất ngọt, như trước giờ vẫn thế.

Đúng thôi, người ta đã có bạn trai rồi, tình cảm đã đặt hết lên chàng trai khác, còn mình chỉ là người anh, mọi chuyện lại quay về thời giống như còn ở nhà máy in, Trương Thắng mỗi lần nghe Tiểu Lộ gọi mình là anh cả, lại đau một lần.

****

Hôm đó Trương Thắng và thư ký Lô qua một phen thảo luận, trở về phòng có chút thất thần.

Anh Văn đang uống cà phê, nhìn bộ dạng của y cười hỏi: - Sao, có phải sắp được ra rồi không?

Trương Thắng gật đầu, bùi ngùi nói: - Anh Văn, tôi ngày đêm mong ngóng tin tức này, vậy mà giờ chẳng có chút hưng phấn nào, ra rồi làm gì đây, như cũ, lại vùi đầu kiếm tiền? Nói tới đó khe khẽ lắc đầu, Tiểu Lộ và Tần Nhược Lan đều đã bắt đầu cuộc sống mới rồi, y đã thành quá khứ, tiền bạc giờ không cần lo nữa, Trương Thắng chẳng biết mình sẽ phấn đấu vì cái gì.

- Cậu còn trẻ, đừng nên sa sút như vậy. Anh Văn đặt cốc cà phê xuống: - Phấn chấn lên đi, cậu chưa an toàn đâu, ra rồi còn đề phòng một người.

Trương Thắng đã cầu cứu anh Văn, tất nhiên đem chuyện cuộc đời mình kể hết ra, thậm chí bảy tuổi đi học làm gì cũng kể, biết nói tới Từ Hải Sinh, chuyện này cũng chẳng làm y phấn chấn hơn được, thở dài: - Ông ấy từng giúp tôi dựng lên sự ngiệp, nhưng lúc lâm nguy lại bỏ chạy, nên tôi mới vào đây... Tôi cũng từng nghi ngờ ông ấy, nhưng cho dù bị tôi kéo xuống bùn thì tội ông ấy cũng đâu đáng gì mà thuê người giết tôi. Lý do này quá khiên cưỡng, tôi sẽ đề phòng ông ấy, nhưng cũng không muốn nghi oan cho ông ấy.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Ủy Thác (2)

Anh Văn gật gù: - Thái độ cậu như thế là đúng, không nên võ đoán về người khác, nếu không sai lầm nối sai lầm, bỏ qua nguy hiểm thực sự, lại chuốc lấy một kẻ thù không nên có. Nhưng lần này cậu không sai, người muốn giết cậu chính là ông ta.

- Vì sao? Trương Thắng ngước mắt nhìn anh Văn:

- Từ Hải Sinh vốn chỉ là một phó giám đốc của cái nhà máy in vật lộn sinh tồn, nhưng trước đó đã cùng người khác tham gia thao tác vốn rất lớn, vậy tích lũy nguyên thủy của ông ta từ đâu ra? Người này nhất định có vấn đề, có lẽ ông ta sợ một khi bị điều tra, tội này kéo theo tội kia. Anh Văn vỗ vỗ vai y: - Có biết cậu thoát chết tới ba lần rồi không?

Trương Thắng giật mình, lần đầu là Lão Đao, lần hai có kẻ muốn làm y giống như tự sát trong phòng: - Lần thứ ba?

- Lần thứ ba được người tôi nhờ cậy ngăn cản, ông ta khó tránh khỏi muốn ra tay lần nữa.

- Anh Văn, lần thứ ba là kẻ nào ra tay? Như thế nào? Trương Thắng bóp chặt tay, năm bảy lần bị người ta mưu hại, có Phật cũng nổi điên:

- Tôi không nói với cậu, không cần báo thù người này. Làm việc lớn, chỉ nên tìm ngọn nguồn, đừng phí thời gian ở chi tiết vụn vặt, huống hồ... Anh Văn cười ảm đạm: - Hiện tôi đang sống ở thế giới đen tối này, nó có quy tắc của nó, dù là tôi, cũng không thể tùy tiện phá hỏng quy tắc...

https://thuviensach.vn

- Tôi hiểu rồi, bất kể thế nào, cám ơn anh, anh Văn. Mặc dù anh Văn không đưa ra tang chứng, vật chứng, nhưng Trương Thắng tin, anh Văn tựa hồ sắp nói điều gì lại tỏ ra do dự, chủ động nói: - Anh Văn, cái mạng này của tôi do anh cứu lại, dù anh có việc khó tới mấy, giao cho tôi, tôi sẽ làm được... Ít ra như thế tôi còn có mục đích tiếp tục sống.

- Không nghiêm trọng đến thế, tôi nhờ cậu giúp tôi lấy một thứ, đưa cho một người. Anh Văn có chút u sầu: - Tôi đã bị giam năm năm, người biết tôi đều cho rằng tôi đã mất tích, hoặc là chạy ra nước ngoài, e không ai nghĩ tới tôi ở trong đây. Năm năm... Tôi đã nghĩ mọi biện pháp, nhưng không lấy lại được tự do, có lẽ sẽ ở đây tới cuối đời...

- Anh Văn... Trương Thắng chưa bao giờ hỏi tới chuyện hắn, không biết phạm tội gì mà bị giam tới 5 năm, không xét xử, nhưng chắc chắn thế lực trước kia không hề nhỏ, chuyển từ phương nam tới phương bắc mà vẫn tiêu diệu tự tại trong trại như vậy, mấy ai làm nổi.

- Cậu đừng thấy tôi trong này như ông hoàng mà nhầm, đều nhờ một vài người bạn cũ nghe ngóng được nên hỗ trợ thôi, toàn bộ tài sản của tôi, kể cả ở nước ngoài đều bị phong tỏa rồi. Bạn tôi có thể cấp dưỡng cho tôi, nhưng không thể lo cho cả nhà tôi, tội một người mà liên lụy cả nhà, tôi có lỗi với họ... Anh Văn nói vô cùng đau thương:

Trước kia chỉ thấy anh Văn cười nói ung dung, như đắc đạo thành phật, coi mọi thứ như mây khói, không ngờ chỉ là che dấu thương tâm trong lòng, Trương Thắng kích động khảng khái vỗ ngực: - Anh Văn, anh cứ nói ra, chỉ cần Trương Thắng này còn sống, sẽ nghĩ cách làm bằng được.

- Chuyện này nói ra có vẻ không nguy hiểm gì, nhưng dù sao không đúng pháp luật... Cậu sắp ra rồi, tôi không muốn làm cậu liên lụy.

Trương Thắng ngẩn người, cười khổ: - Anh Văn, nói thực... không phải tôi thấy khó chùn bước, mà mấy chuyện giết người phóng hỏa đó, tôi

https://thuviensach.vn

không làm nổi.

Anh Văn mắt sắc bén theo dõi từng biến hóa nhỏ của Trương Thắng, nghe y nói vậy cười phá lên: - Đương nhiên là không, thói đời bây giờ bỏ vài vạn là có kẻ vong mạng làm việc cho mình rồi, nếu cần giết người phóng hỏa thì tôi tìm cậu làm cái gì?

Trương Thắng gật đầu, đợi hắn nói tiếp.

- Lúc tôi mới bị bắt, người nhà của tôi cũng bị theo dõi sát sao nhất cử nhất động, nhưng đã năm năm rồi, không còn ai đủ kiên nhẫn đó nữa. Cho nên cậu hành động hắn sẽ rất an toàn. Anh Văn nói trịnh trọng: - Cậu ra rồi tới Ôn Châu một chuyến, địa chỉ là khu hai số 455 hoa viên Kim Lợi, vào chung cư rồi đẩy giường phòng ngủ ra, trong đó có két bảo hiểm, mật mã 23,41,39... Nói tới đó ghi lại mấy con số quan trọng ra giấy: - Ghi nhớ, rồi hủy đi, phía dưới là địa chỉ người nhận, giao cho người tên Chu Thư Khải. Chìa khóa không ở chỗ tôi, cậu ra rồi sẽ có người giao cho cậu.

Trương Thắng nhẩm thuộc nội dung ghi trên tờ giấy, kiên định nói: - Anh Văn yêu tâm, tôi nhất định sẽ làm tốt.

Anh Văn mỉm cười, nhưng trong lòng không khỏi khẩn trương, thầm nhủ " Nhóc, ngàn vạn lần đừng để tôi thất vọng!"

…..

Mùa hè nóng nực đã trôi qua, bầu trời chuyển sang màu xanh thăm thẳm, những cơn gió lồng lộng thậm chí mang theo chút hơi lạnh, đã vào mùa thu rồi.

Trên đường Trường Giang, Liễu Phong đạp xe nóng lòng đạp xe quay trở về trung tâm cứu trợ động vật, hôm nay hắn có hẹn đưa con gái đi công viên chơi, hơn nữa Tiểu Lộ cũng bị Miêu Nhi mè nheo đồng ý đi cùng, tình

https://thuviensach.vn

cảm Miêu Nhi và Tiểu Lộ ngày càng khăng khít, mục đích của hắn càng gần …

Chợt ở thùng rác bên đường có bóng dáng bé nhỏ làm Liễu Phong chú ý, đó là con mèo nhị thể đen trắng. Con mèo nằm co quắp trên mặt đất, miệng kêu "meo meo", dựa vào kinh nghiệm Liễu Phong biết đây là con mèo bị thương bị vứt bỏ.

Liễu Phong tới gần, con mèo gắng gượng bò dậy bỏ chạy, chẳng được bao xa lại ngã xuống, nó gầy quá rồi, còn bị thương ở chân.

Thương xót bế con mèo lên, cho vào giỏ xe, định mang về chăm sóc. Xe đạp đi qua cầu đường bộ, phía dưới có cái tàu hỏa chạy qua, phát ra tiếng động ầm ầm, khói phun lên cầu như là mây mù, con mèo kinh hãi nhảy vọt khỏi giỏ xe chạy trốn.

- Này! Mọi người khoan khoan đã... cho tôi đi qua một chút... xin lỗi, xin lỗi … Liễu Phong phanh xe đuổi theo, giang hai tay ra ngăn cản dòng xe cộ qua lại, đuổi theo bắt lại con mèo, vuốt ve trấn an, quay lại chỗ để xe: - Mày bị thương thế này còn chạy, đừng lo, tao mang mày tới một chỗ tốt, sau này không cần lang thang nữa, được không?

Một chiếc xe BMW vượt qua xe tải trước mặt, đột nhiên xuất hiện, thấy trước mắt có người, chiếc BMW phanh gấp, nhưng không kịp nữa rồi, Liễu Phong hét lên lớn, bị xe xô bay hai vòng trên không, "bịch" một tiếng ngã vật xuống, máu tươi chớp mắt nhuộm đỏ mặt đường...

….. Con ngõ phía sau tiệm hoa Yêu duy nhất, có một tiểu viện treo tấm biển " Trung tâm cứu trợ động vật Cho tôi một ngôi nhà", cô bé ba tuổi ôm ảnh cha mình khóc lớn: - Cha... Cha ơi...

Nó vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng nó biết cha nó sẽ không bao giờ quay về nữa.

https://thuviensach.vn

Tiểu Lộ và Trịnh Lộ ngồi bên cạnh, hai mắt đều đỏ hoe.

- Tiểu Lộ, con bé đáng thương quá, sau này phải làm sao?

Một nhân viên trung tâm thở dài: - Trước tiên chúng ta tổ chức hậu sự cho anh Liễu đã, sau đó đưa nó vào cô nhi viện.

- Đừng... Đừng đưa vào đó. Ký ức của Tiểu Lộ về cô nhi viện không hề tốt: - Nó mới ba tuổi, đưa vào chỗ đó tội nghiệp lắm.

- Vậy thì biết làm sao? Một nhân viên ủ rũ nói: - Điều kiện của chúng ta đều không tốt, chẳng cưu mang được nó.

Tiểu Lộ vẫn nhớ cảm giác của mình, giống như bị cả thế giới vứt bỏ, cô độc vô cùng, đứa trẻ nào trong đó ra đều có ám ảnh tâm lý... Trước mắt cô thoáng hiện ra hình ảnh của mình năm xưa, trong một đêm mưa gió, đi đất chạy trốn ra ngoài, đập cánh cửa sắt cô nhi viện gào khóc:" Cha mẹ ở đâu, mau tới thăm con, bây giờ con ngoan rồi, rất nghe lời, không ương bướng nữa... Cha, mẹ, quay về với con đi, đừng bỏ con ở chỗ này.."

Nước mắt chảy dọc theo gò má nhợt nhạt của Tiểu Lộ.

- Em sẽ chăm nó, em sẽ làm mẹ nó, Miêu Nhi, dì Tiểu Lộ sẽ nuôi con, có được không? Tiểu Lộ gạt nước mắt nói thật kiên định:

Liễu Vũ nhào vào lòng Tiểu Lộ, cả hai ôm nhau khóc không thành tiếng.

- Tiểu Lộ, em đừng có ngốc, có biết nuôi một đứa bé khó khăn ra sao không, với lại người chưa kết hôn không được phép nhận nuôi đâu. Một nhân viên khá lớn tuổi khuyên nhủ, đứng dậy chào: - Bà Y tới rồi.

Bà Y được tài xế dìu vào, nhìn tấm ảnh Liễu Phong trên bàn, khóc một hồi, than làm sao người tốt lại không có kết cục tốt đẹp. Sau đó nghe mọi

https://thuviensach.vn

người kể ý định của Tiểu Lộ, rưng rưng nước mắt nói: - Tiểu Lộ, cháu nên suy nghĩ cho kỹ, chuyện này sẽ ảnh hưởng cả đời của cháu..

Liễu Vũ mẫn cảm nhận ra mọi người đang quyết định vận mệnh của mình, nó ôm chặt lấy cổ Tiểu Lộ, dấu mặt vào ngực cô, người run rẩy.

Tiểu Lộ vỗ vỗ lưng cô bé, đây chính là hình ảnh của cô năm xưa, chỉ là lúc ấy cô còn lớn hơn một chút, cô không để bi kịch tái diễn nữa: - Dì, tin cháu, khổ cực thế nào cháu cũng sẽ nuôi Miêu Nhi khôn lớn, cháu không để nó vào chỗ đó, cháu muốn nó lớn lên giống đứa bé khác trong một gia đình trọn vẹn.

- Ôi, Tiểu Lộ, cớ gì phải khổ thế?

- Dì là người từ bi, hẳn hiểu tâm nguyện của cháu. Tiểu Lộ nói vô cùng kiên quyết.

- Vậy.. Ài, vấn đề nhận con nuôi, dì sẽ nghĩ cách giúp cháu, A di đà phật.

**** ****

Bảng thành tích của em Lộ.

Mạch Hiểu Tề: Đã đính hôn – kết cục, vào tù, chết. Trương Thắng: Kịp dừng chân trước phòng đăng ký kết hôn – vào tù, suýt chết. Giám đốc Quan Tiệp Thắng nhà máy in: Tán tỉnh nhưng từ bỏ - ăn đòn bầm dập. Quản giáo Lô: Mới có ý đồ - mất việc. Liễu Phong: Dùng con gái tấn công, tỷ lệ thành công cao – chết tốt!

…

Trương Thắng mà đọc cái này thì khỏi đau khổ.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 180: Tự Do

- Trương Trắng, thu dọn đồ đạc, cậu được tự do rồi. Quản giáo Ngưu mặc cảnh phục đứng ngoài cửa quát:

Sau khi đạt thành hiệp nghị với thư ký Lô, cứ tưởng ngày tự do chỉ đếm trên đầu ngón tay, ai ngờ đợi liền một lèo ba tháng mới nghe tin này, Trương Thắng có cảm giác không chân thật.

Đồ đạc đơn giản, tay chân vì cảm xúc hỗn loạn mà chậm chạp, nhưng Trương Thắng nhanh chóng gói ghém xong, đeo cái túi lớn trên vai, cầm cái đệm lên, phủi sạch, nhìn về phía anh Văn.

- Anh Văn, cứ yên tâm.

- Ừ. Anh Văn đặt tờ báo xuống, đi tới trước mặt y, nhìn một lượt từ trên xuống: - Đừng nên buồn nản, phấn chấn tinh thần lên mà sống, cậu còn trẻ, còn vô hạn tương lai và hi vọng.

- Cám ơn anh, cám ơn sự giúp đỡ cũng như dạy bảo của anh.

Anh Văn cười: - Không cần, hi vọng những điều tôi chỉ bạo có ích cho cậu, giờ cậu sắp đi rồi, tôi dạy cậu điều cuối cùng.

Trương Thắng nghiêm trang lắng nghe.

- Thuật tứ tượng là tu vi nội tại của con người, khi thời thế thích hợp, cậu có thể vươn lên, nhưng thường có người khi đứng trên đỉnh cao, quên mất rằng mình chỉ dựa vào thời thế, cho rằng bản thân thần thông quảng đại,

https://thuviensach.vn

con người có thể thắng trời, lúc đó ngày diệt vong không còn xa nữa. Nhớ, làm bất kỳ việc gì, cũng phải thuận theo thời thế, không được nghịch thiên, nếu không ắt bại.

- Vâng, tôi nhớ rồi.

Anh Văn vỗ vai y: - Bây giờ nhớ thì dễ, phải nhớ cả lúc mình đắc thế mới khó mới cần nhớ. Tôi chính là vết xe đổ làm gương cho cậu, nhớ kỹ, luôn luôn ghi nhớ.

- Vâng!

Bước chân ra ngoài trại giam, đứng ngay trước cảnh cổng sắt lới, Trương Thắng nheo mắt nhìn bầu trời, cứ đứng thế không có bất kỳ động tác nào, vẫn là bầu trời đó, vẫn là đám may đó, gió vẫn thế, không khí vẫn vậy, nhưng cảm giác khác hẳn.

Tự do rồi.

Trương Thắng muốn hét lên thật lớn, nhưng phát ra ngoài lại là hai dòng nước mắt...

Trước khi được thả, bao giờ trong trại cũng hỏi có muốn thông báo cho ai không, Trương Thắng lắc đầu, nên bạn bè và người nhà đều không biết hôm nay y được tự do.

Trương Thắng không về nhà, mà tới căn nhà ở vườn Hoa Hồng, mở cửa ra, chuyện xưa như một giấc mộng, hai cô gái từng xuất hiện trong căn nhà này, cả hai đều để lại vết cắt sâu trong tim y.

Vuốt ve từng món đồ trong nhà, nhớ lại mỗi câu chuyện xưa kia, cuối cùng Trương Thắng đi ra ban công, lặng lẽ ngồi hút thuốc, không ai biết y nghĩ gì, cứ ngồi đó từ sáng cho đến khi ráng chiều phủ bóng, lẻ loi một mình như con thú bị thương lết về ổ liếm láp vết thương.

https://thuviensach.vn

Mọi thứ vẫn giống như cái ngày y xuống nhà tản bộ, một bao thuốc hút được một nửa đặt bên gạt tàn, áo véc ném trên ghế sô pha, chai rượu vang uống dở.

Trương Thắng cầm cái áo lên, lấy di động ra sạc pin, rồi thất thần ngồi đó, nghĩ về nhà nói với cha ra sao.

Y hút thuốc, uống rượu, mân mê cái bật lửa trong tay, tới khi thông báo pin đã xạc đầy, cầm lên xem, vài người bạn làm ăn, không đọc, chỉ tin nhắn của em gái di động là mở ra xem:" Sao không nhận điện thoại, ăn chơi phè phỡn ở đâu rồi?"

Trương Thắng mỉm cười gọi lại, nhưng không ai bắt máy.

" Lâu như thế, hắn người ta quên có một người như mình rồi.”

Lúc này mới đọc các tin nhắn khác, có tin từ ngân hàng, nói đơn xin nâng hạn bội chi pháp nhân trong thẻ lên 10 vạn đã được thông qua, mời y thời gian tới đến làm thủ tục, xem ngày, gửi tới hai ngày sau khi y bị bắt.

Trương Thắng ngẩng đầu nhìn trần nhà, chìm vào hồi ức.

Y làm cái thẻ này là vì Từ Hải Sinh, khi ấy nhìn ông ta đi tới đâu đưa thẻ ra, phục vụ thái độ khác hẳn, thực sự làm Trương Thắng hâm mộ vô cùng, có thể chi ra số tiền đó không quan trọng, bọn họ không bận tâm chút tiền đó, mà cần cái thân phận mà tấm thẻ này đại biểu, ngân hàng cho anh bội chi bao nhiêu bao nhiêu, đại biểu sự khẳng định tín dụng của anh.

Vì thế y nhờ cậy quản hệ làm tấm thẻ này.

Hư vinh! Trương Thắng cười nhạo bản thân.

- A lô, xin chào, đây là trung tâm phục vụ ngân hàng Quỳnh Hải, xin hỏi ngài cần hỗ trợ gì? Câu mở đầu tiêu chuẩn cho bất kỳ ai, nhưng người gọi

https://thuviensach.vn

tới số máy hỗ trợ này đều là khách hàng đặc biệt, có đường dây riêng để đảm bảo được hỗ trợ 24/24, nhanh nhất có thể.

- Chào cô. Trương Thắng mệt mỏi đáp: - Tôi nhận được thông báo quý ngân hàng về việc nâng hạn mức bội chi cho thẻ của tôi.

- Vâng, không biết dịch vụ của chúng tôi có làm ngài hài lòng không ạ. Giọng cô gái vô cùng êm ái:

- Không, tôi chỉ muốn hủy thẻ.

- Chuyện này... Thưa ngài, tấm thẻ này không phải ai cũng có được, nếu không phải trường hợp cần thiết, tôi mạn phép kiến nghị ngài hãy giữ lại.

- Tôi muốn hủy.

-... Vâng, vậy xin hỏi lý do ạ.

- Bởi vì... Trương Thắng cười: - Trước kia tôi rất ngốc, rất ngây thơ.

Trương Thắng cúp điện thoại, uống hết ly rượu, không chút suy nghĩ, bấm ngay một số điện thoại.

Chuông reo ba tiếng thì thông máy, bên kia truyền tới giọng nói kích động tới phát run: - Ai, ai, đang dùng cái điện thoại này?

- Là tôi.

Bên kia vang lên tiếng loảng xoảng hỗn loạn, không biết là va phải cái gì, Chung Tinh giọng cấp bách, nói năng lẫn lộn: - Trương Thắng, cậu ở đâu, tôi sẽ tới đón cậu, tôi sẽ tới ngay. Làm sao lại là giờ này, trại giam chẳng thông báo gì cả.

- Không cần. Trương Thắng cảm giác toàn thân ấm áp, nhưng kiềm chế lại, giọng rất bình tĩnh: - Tôi vừa ra, lòng hơi loạn, muốn ngồi một mình

https://thuviensach.vn

suy nghĩ.

- Thắng! Lần đầu tiên Chung Tình không gọi y là giám đốc, bao chân tình đều lộ ra sau tiếng gọi này:

Trương Thắng không nhận ra sự thay đổi trong cách xưng hô đó, vẫn nói: - Tôi muốn thay quần áo, đi tắm rửa sạch vận rủi, rồi về nhà. Mai tôi tới thăm mọi người, hãy nói với anh béo và Tiểu Hắc là... Tôi... Đã về rồi.

- Tôi hiểu. Chung Tình ôm miệng che đi tiếng khóc, áp chế khao khát muốn gặp y ngay, cô rất hiểu chuyện: - Thắng, nghỉ ngơi cho thật khỏe, mai... Chúng tôi tẩy trần cho cậu.

- Ừ, mai gặp lại rồi nói.

- Được, mai gặp lại. Đặt điện thoại xuống rồi, Chung Tình định thần lại, ngồi xuống nhặt mảnh vỡ của bồn hoa, đang định lấy chổi quét đất chợt khựng, Trương Thắng chưa về nhà, cũng không thông báo với bất kỳ ai, kể cả Quách Y Tinh, nhưng lại gọi điện cho cô biết...

Nghĩ tới đó cảm động nghẹn ngào, tình cảm thầm kín mấy năm trời trào dâng trong tim, một cảm giác hạnh phúc thỏa mãn tràn ngập trong lòng.

****

Trương Thắng cúp điện thoại xong, cởi hết toàn bộ quần áo trên người, không để sót thứ nào, trần truồng đi lên phòng tắm, tắm rất kỹ rồi thay quần áo mới, trước kia y không thích mặc quần áo gò bó, ghét cảm giác không được thoải ở vai, hông, ghét thắt ca vát, nhưng lúc này y mặc lên mình bộ véc trang trọng nhất, thắt cả ca vát lên, soi mình trong gương, cái đầu trọc lóc, da trắng tái, hai má hơi hõm vào, nhưng y rất hài lòng, vì bản thân trông chững trạc, trầm ổn hơn rất nhiều.

https://thuviensach.vn

" Cộc cộc cộc!" Phía dưới nhà có tiếng gõ cửa, Trương Thắng lấy làm lạ, ngoài Chung Tình, làm gì có ai biết y đã về.

Trương Thắng mở cửa, không có ai cả, đang ngạc nhiên thì thấy nắm đấm cửa có một cái túi, bên trong có phong thư, y nhìn quanh lần nữa rồi lui vào trong.

Đổ phong thư ra, có một cái chìa khóa, liền biết là người của anh Văn.

Bên trong còn một tờ giấy nhỏ viết " tôi nghe ngóng được tung tích một người, có lẽ cậu hứng thú, chúc mui vẻ, coi như đây quà ra tù của cậu, anh Văn."

Trương Thắng xem xong, khóe môi nhếch lên thành nụ cười đầy tà khí.

**** ****

HẾT!

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Cố Nhân

Hoa Thanh trì không phải là cái suối nước nóng trong lịch sử ở câu " Xuân hàn tứ dục hoa thanh trì, ôn tuyền thủy hoạt tẩy ngưng chi ", nhưng cũng là một nhà tắm lớn có danh tiếng ở Quỳnh Hải.

Trương Thắng đi tới nơi này.

Đi qua phòng thay quần áo là hai ba cái hổ tắm nhỏ, mỗi loại hồ tắm có công dụng khác nhau, như hồ khoáng, hồ thuốc, còn có vài căn phòng mát xa.

Trên loạt giường gần nhà xí có bốn năm nam nhân mặc khố, để mình trần, bọn họ là thợ xoa bóp chân hoặc là đấm lưng. Nơi này có cả các cô gái tắm cùng, người tắm rửa đàng hoàng sẽ không tới nơi này, còn người tới nơi này hiển nhiên không phải chỉ để tắm rửa, cho nên tuy trên tường có dòng chữ lớn " mát xa 5 đồng", nhưng chỉ có một người mát xa, còn lại đều thất nghiệp.

Chủ nhà tắm này không nuôi người rảnh rỗi, cho nên thực ra mấy người thợ này còn đảm nhận luôn vai trò dẫn khách, nhìn thấy khách không quen thuộc nơi này là tới giới thiệu dịch vụ.

Bây giờ là sáu giờ hơn, chính là lúc đông khách nhất, thợ mát xa ngồi tán phét vừa đảo mắt khắp nơi, tìm khách cần dẫn đường.

Một thợ mát xa trung niên bụng phệ đang ba hoa chích chòe, đột nhiên bị người ta vỗ vai một cái, ngẩng đầu lên thì người kia đã đi trước rồi, tới một

https://thuviensach.vn

cái giường nằm úp xuống, người thợ mát xa đó tập tễnh đi theo, té ra hai chân đều có vấn đề.

- Ông chủ lần đầu tới đây ạ? Thợ mát xa tàn tật đó vừa bóp chân cho khách vừa hỏi:

- Ừ.

- Ái chà, người anh thật rắn chắc, khách tới đây không mấy ai có vóc dáng tốt như vậy.

- Ừm.

Vị khách này xem ra không thích nói chuyện lắm, có điều thợ mát xa vẫn nhiệt tình, khi bóp tới tay, nhỏ giọng hỏi: - Ông chủ, lát nữa có cần em gái phục vụ không?

- Ồ, có cả dịch vụ này à?

Thợ mát xa nghe thấy ngay mùi khách tiềm năng: - Có chứ ông chủ, em gái ở chỗ chúng tôi vừa xinh đẹp lại trẻ trung, phục vụ nhiệt tình, anh muốn chơi kiểu gì cũng được, chỗ chúng tôi tuyệt đối an toàn, các nơi khác cứ mỗi tháng bị truy quét một lần, chỗ chúng tôi chưa bao giờ có ai tới.

Vị khách kia phì cười: - Lão Sở, làm ma cô dắt gái còn nhiệt tình hơn cả làm phó tổng giám đốc nhỉ.

- Dạ? Tay Sở Văn Lâu cứng ngay tại chỗ:

Vị khách nằm trên giường thong thả lấy cái khăn mặt ở cổ xuống, xoay người tủm tỉm cười, không ngờ chính là Trương Thắng mà hắn luôn muốn dồn vào chỗ chết.

Mặt Sở Văn Lâu đỏ như máu gà, chỉ muốn kiếm lỗ nẻ chui xuống.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng nhàn nhã nằm lại, lười biếng nói: - Bên phải.

Sở Văn Lâu muốn chạy, nhưng hai chân không nhúc nhích được.

- Thái độ gì vậy hả, Lão Sở, vừa rồi còn khen anh nhiệt tình mà, chúng ta tuy quen biết, nhưng anh phục vụ không tốt là tôi nói với quản lý đấy.

Toàn thân Sở Văn Lâu run như lên cơn sốt rét, hắn muốn rút cái khăn tắm quất vào cái mặt tự mãn của Trương Thắng, sau đó đá y lăn xuống giường... nhưng.... Hắn không có cái dũng khí đó, hắn mất hết rồi.

Số tiền chưa kịp trả bọn lưu manh kia dùng lo lót trên dưới, bán cả nhà đi mới thoát được phải vào trị, cho tại ngoại để điều trị bệnh.

Chân hắn bị gãy không nghiêm trọng, chỉ là thương thế chồng chất nên khá phiền, trước tiên là điều trị tây y một tháng liền rời giường, sau đó tới Trung y dùng thuốc cao gia truyền vừa đắp vừa xoa, tới giờ ngoại trừ đi lại vô cùng khó coi, không có vấn đề gì lớn, nhưng gia sản thì hết sạch.

Tiền nặng như núi, khí tiết và đạo đức đã vứt mất rồi, giờ chút tự tôn sót lại có là gì.

Sở Văn Lâu cắn răng từ từ đi sang bên kia, bóp vai cho Trương Thắng.

- Không tệ, ngồi trong đó nửa năm, còn chưa tắm rửa cho tử tế, mạnh lên tí, không thiếu tiền boa đâu.

Người thợ này rất chịu khó, lưng Trương Thắng xoa đấm tới đỏ rát như tôm, Trương Thắng ngồi dậy, gật gù: - Đúng là người quen có khác, 5 đồng này đáng lắm... Nói tới đó nụ cười biến mất, đưa chân ra: - Kỳ chuân.

- Tôi... không quen... Sở Văn Lâu gian nan nói:

Một thợ khách nhau nhảu đi tới: - Ông chủ, để tôi.

https://thuviensach.vn

- Không cần. Trương Thắng không thèm nhìn người kia, hai mắt chiếu thẳng vào Sở Văn Lâu, tới khi hắn từ từ khom lưng xuống.

- Ài! Ừm, co được duỗi được, không tệ, đúng là co được duỗi được... Lão Sở, chưa phải vào đó hả? Nơi đó rèn luyện người ta tốt lắm, trước kia tính tôi ngại ngùng như đại cô nương ấy, anh có cầu xin tôi làm thế này, tôi cũng không làm đâu. Tất cả là do anh ban cho đấy.

-... Sở Văn Lâu không biết định nói gì, song kịp nuốt vào:

- Bất kể ngoài này anh tài cán thế nào, vào đó rồi là làm con làm cháu, một câu đại ca hai câu đại ca, ngủ ở bên nhà xí thối hoắc, sáng phải dậy sớm gấp chăn lấy nước cho đại ca, làm việc thì căng mắt ra, không quên nịnh bợ... Chậc, tôi nhún rồi, tôi hạ mình với đám rác rưởi rồi, vẫn bị người ta ám sát, bạn tù tính kế, may mà cái mạng nát này vẫn còn...

Sở Văn Lâu toát mồ hôi, mắt không dám đưa lên cái nào nữa.

- Có điều phải cám ơn anh, tôi nhận ra khích lệ người ta nhất, giúp người ta trưởng thành tiến bộ, không phải do hoàn cảnh sung túc thuận lợi, không phải nhờ bạn bè hay người thân, mà chính nhờ đả kích, thất bại, thậm chí uy hiếp tới tính mạng. Nếu cứ thuận đường xuôi gió, chẳng chút phiền não nào, làm sao thành người làm việc lớn? Anh nói đúng không?

-....

Kỳ chân xong, Trương Thắng nhảy xuống bể bơi, tắm rửa thoải mái đi lên, Lão Sờ vẫn đứng ngây ra đó, sảng khoái đi qua bên cạnh hắn, nói lớn: - Lão Sở, tôi đi đây.

Sở Văn Lâu không muốn bạn cùng nghề đoán ra điều gì, cố nặn một nụ cười, như chào hỏi khách quen: - Vâng, anh đi thong thả.

https://thuviensach.vn

- Này, tiền boa 30 đồng, đủ rộng rãi chưa? Lão Sở, làm cho tốt, kỳ chân đấm bóp cho người ta thì làm gì có tiền đồ, hi vọng lần sau tôi quay lại, anh không làm cái việc thấp kém này nữa, mà lên được tầng ba làm quản lý phòng tắm, ha ha ha... Trương Thắng cười lớn bỏ đi:

…. ….

Quách Y Tinh đặt điện thoại xuống, cười toét miệng, xoa đầu đứa con trai đang làm bài tập ở phòng khách, vừa hát vừa đi xuống bếp.

- Chuyện gì mà vui thế? Triệu Kim Đậu đeo tạp dề, vừa cho con cá vào nồi, đang rưới mỡ lên, lâu lắm rồi không thấy chồng vui như vậy, cô cũng vui lây:

Quách Y Tinh thò tay nhanh như chớp thó con tôm rán tẩm bột cho vào mồm, vừa nhai vừa suýt xoa vì nóng: - Em đoán xem. Triệu Kim Đậu lườm hắn một cái, chuyển đĩa tôm sang một bên tiện trông chừng, con trai cũng thích món này, không cất đi thì lát nữa thì hết, trêu: - Nhìn cái mặt tí tởn của anh, có phải được cô bé nhà nào nhìn trúng rồi hả?

Quách Y Tinh giơ ngón cái: - Chà chà, vợ anh thật thần quá, anh muốn dẫn về nhà, nhưng em phải đồng ý mới được. Thấy vợ giơ cái đũa cả lên, rối rít nói: - Thắng Tử tự do rồi.

Triệu Kim Đậu mừng rỡ, chùi tay vào tạp dề: - Thật à, ôi tốt quá, sao không thấy nói gì để đi đón … phải rồi mời cậu ấy tới nhà chúng ta, để em làm cho cậu ấy một bữa thật ngon, trong đó ăn uống khổ lắm.

- Trông em kìa, người ta vừa mới ra, còn phải đoàn tụ với gia đình chứ? Em khỏi vội, mai anh và giám đốc Chung, Hắc Tử mở tiệc tẩy trần cho cậu ấy trước, sau đó mời cậu ấy tới nhà mình, không say không về.

- Đúng là ông trời còn thương, a di đà phật. Triệu Kim Đậu chắp tay khấn bái, lấy bàn sản lật con cá nặng ba cân, đột nhiên nghĩ tới chuyện gì,

https://thuviensach.vn

động tác cứ chậm dần, khuôn mặt từ vui mừng trở nên ưu tư.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 182: Về Nhà

Lúc ăn cơm Quách Y Tinh mặt mày hớn hở, nói luyên thuyên liên hồi, Triệu Kim Đậu thì cười miễn cưỡng, có vẻ thiếp tập trung, đợi khi ăn uống dọn dẹp xong, đứa con béo ú cũng cho vào phòng làm bài, Quách Y Tinh mới hỏi vợ: - Có chuyện gì mà cả tối em cứ ngập ngừng suốt thế? Nói ra xem, em không phải là người dấu được tâm sự.

Triệu Kim Đậu mím môi, cẩn thận lựa chọn câu từ: - Béo này, bây giờ anh là lãnh đạo kho lạnh nhỉ?

- Nói thừa, không phải anh thì là ai? Anh quản công ty, em quản anh, ha ha ha...

Triệu Kim Đậu bộ dạng tâm sự trùng trùng: - Ý em là, Thắng Tử ra rồi... thì thế nào? Tổng công ty giờ đã thuộc về quốc hữu... kho lạnh, chợ thủy sản với lò mổ đang ăn nên làm ra, do anh, giám đốc Chung và Hắc Tử quản lý... liệu cậu ấy có đòi lại...

Quách Y Tinh hiểu ý vợ mình rồi, lòng bực bội, mặt trầm xuống: - Đám nữ nhân bọn em suốt ngày tính cái nọ toán cái kia, đừng làm anh khó chịu.

- Em tính cho anh mà.

- Em tính cái gì, hả? Em đang nghĩ cái gì, muốn làm gì? Mọi thứ là do cậu ấy dùng hai bàn tay trắng lập nên, vì tình thế mà giao phải cho anh quản lý hộ, giờ cậu ấy về, anh không trả thì còn là người không? Tham lam …

https://thuviensach.vn

Triệu Kim Đậu đứng bật dậy: - Đúng, vốn là của cậu ấy, nhưng nếu lúc đó không giao công ty cho anh thì giờ cậu ta mất trắng rồi, bây giờ kho lạnh sẽ thành cái gì? Anh còn nhớ lúc đó không, công nhân không làm việc, khách hàng đòi bỏ đi, anh ngày ngày bận tối mắt, còn suýt bỏ lại cái mạng. Nói tới đó giọng nghẹn ngào: - Em nhìn anh như thế, đêm đêm ngủ không ngon, sợ hôm nào đó anh ngã xuống rồi ngủ luôn không dậy, anh có biết không? Em tham cái gì, ham hố cái gì nào?

Quách Y Tinh như quả bóng xì hơi, không nói được gì nữa.

Triệu Kim Đậu càng nói càng thấy ấm ức: - Khi đó em nói, không cần cái công ty đó, chỉ cần anh sống khỏe mạnh là được, anh vẫn liều sống liều chết vì nó... Giờ hay rồi, nếu cậu ấy đòi lại là anh ngoan ngoãn đưa cả hai tay dâng lên, anh không nghĩ cho mình cũng phải nghĩ cho mẹ con em chứ?

- Em... em … còn nói là không tính toán, không ham hố. Quách Y Tinh dậm chân, nhìn con trai trong phòng, hạ giọng xuống: - Sống phải có trước sau chứ, nếu không có Thắng Tử nó kéo anh vào công ty thì chúng ta có cái nhà to như thế này không? Không, em và anh còn đang ngày ngày vật lộn bán hàng ngoài đường, ăn bữa nay lo bữa mai, còn con mình không được vào trường tốt như vậy, em...

- Nhưng công ty phân ra, sắp sập tới nơi, anh làm trâu làm ngựa mới giữ lại được như hôm nay, chẳng lẽ không tính? Hôm nay cậu ấy coi anh là anh em, cho anh cái ăn, ngày nào đó không coi anh là anh em nữa, anh mất trắng à?

- Em nói thế mà nghe được à, em coi tình cảm anh em bọn anh là cái gì, Thắng Tử là đứa thành thật, trước nay vẫn là thế, em nghĩ cậu ấy thành người thế nào? Quách Y Tinh tức giân đá vào tường: - Đừng có mà chia rẽ tình cảm bọn anh, đúng là nữ nhân chỉ tổ hỏng việc.

https://thuviensach.vn

- Anh hung dữ cái gì chứ, em có nói cậu ấy nuốt lời đâu, em chỉ hỏi anh, nếu cậu ấy muốn quay về công ty làm tổng giám đốc, anh làm sao?

- Còn không phải như thế, chính em vừa mới nói … vào phòng làm bài ngay. Quách Y Tinh nói được một nửa, thấy con trai chớp chớp mắt nhìn, quát:

Thằng bé béo chưa bao giờ thấy cha nổi giận với mình, hoảng sợ, chay vội vào phòng.

Triệu Kim Đậu tủi thân sụt sùi: - Em nghĩ cho anh, không tính toán vì anh thì ai làm? Anh em ruột còn tiền bạc rạch ròi, anh tự xem mà làm đi. Nói xong chạy về phòng ngủ, sầm một cái đóng cửa lại.

Quách Y Tinh đứng đó một lúc, thả mình ngồi phịch xuống ghế sô pha, hút hết điếu thuốc này tới điếu thuốc khác...

**** ****

Trương Thắng về nhà, dọc đường mua ít đồ, đám Tiêu Tử gửi cho y rất nhiều tiền, gặp đúng lúc trại giam đóng cửa căng tin, chả có chỗ mà tiêu, giờ ra ngoài đổi lại thành tiền mặt, nên trong túi khá dư dả.

Tuy không có đặc sản phương nam, có điều vẫn cứ qua mắt được cha, em trai và em dâu, cái đầu cũng nói là phương nam nóng bức, cạo cho mát, giờ ở đó đang là mốt.

Vợ chồng Trương Thanh chuyển về nhà ở rồi, trước kia mới lấy nhau thì dứt khoát muốn ra ở riêng, Trương Thắng cho một nửa số tiền mua nhà, cha mẹ y và cha mẹ Hồ Quyên cho non nửa còn lại, bọn họ có ít tích góp, thế là đủ. Sinh con rồi mới biết thế nào là nuôi con vất vả, một đứa bé làm hai người lớn đầu tắt mặt tối, không làm được gì khác, con quá nhỏ, gửi nhà trẻ không yên tâm, đành chạy về cầu cứu cha mẹ. Bế đứa cháu gái trắng trẻo bụ bẩm trong tay, Trương Thắng cười không khép miệng lại được, nhưng

https://thuviensach.vn

cảnh này chỉ kích thích mẹ y thúc giục chuyện lấy vợ sinh con, Trương Thắng giả câm giả điếc.

Tuy đã tối, bà Trương vẫn nóng ruột gọi điện cho Tiểu Lộ thông báo tin mừng, nhưng mà không ai nhận máy.

- Con bé này đi đâu rồi, nó không ở tiệm thì đi đâu được? Ài, nói ra gần đây nó ít đến, nửa tháng qua tới có một lần, này Thắng, con..

- Khụ! Ông Trương ho một tiếng cắt ngang, cả nhà đang vui, vợ ông là chúa không biết phân biệt trường hợp, bạ đâu nói đấy.

Ăn cơm xong, ông Trương ngồi ở ban công hút thuốc, lâu rồi không gặp cha, nhìn bóng lưng cha hao gầy già nua từ bao giờ, tình cảm quấn quít cha con lúc nhỏ nhen nhóm sống lại, Trương Thắng đi tới khẽ gọi: - Cha.

- Ừ, ngồi xuống hút thuốc.

- Vâng. Trương Thắng kéo ghế ngồi xuống bên cạnh:

Một lúc lâu sau, ông Trương dập tắt điều thuốc, đột nhiên hỏi: - Chuyện đó giải quyết ổn cả rồi chứ?

- Dạ? Trương Thắng hơi giật mình, cúi đầu xuống: - Rồi ạ.

- Vậy thì tốt, ngã một lần; khôn hơn một chút, con quá thuận lợi, cha cứ luôn lo lắng. Trong đó khổ lắm hả?

- Cha...

- Cái thằng ngốc này, con đã bao giờ hơn một tháng không về nhà, không gọi điện, không thư từ chưa? Tưởng cha già cả hồ đồ à?

- Cha.. Nước mắt đảo quanh mi, Trương Thắng nghẹn giọng không nói được ra lời:

https://thuviensach.vn

- Mọi người sợ cha lo, cha còn sợ mọi người lo cho cha, ài! Thôi thì giả vờ hồ đồ vậy, bây giờ không sao là tốt rồi. Về sau làm việc cho chắc chắn, đừng có liều lĩnh vượt quy củ. Tiền kiếm bớt đi một ít không sao, quan trọng cả nhà đầy đủ, bình an.

- Vâng ạ...

Ông Trương lắc đầu: - Con lớn rồi, từ bé con lại là đứa lầm lì cái gì cũng tự nghĩ tự làm, lời cha nói chưa chắc con đã nghe, con có con đường của con, vậy cẩn thận mà đi, đường đời còn dài lắm, đừng cho rằng mình đã biết hết. Còn chuyện con và Tiểu Lộ, rốt cuộc là sao, cha không muốn xen vào đâu, nhưng mẹ con không buông bỏ được...

- Cha, bọn con chia tay rồi, là lỗi của con... hơn nữa, giờ cô ấy đã có bạn trai, con... Trương Thắng không biết nói gì hơn:

- Ài, Tiểu Lộ là con bé ngoan, thời gian qua trong nhà may mà có nó chiếu cố, nếu không chả biết thế nào. Thôi, dù hai đứa không có duyên nên vợ nên chồng, cũng một thời tình cảm, nên trân trọng. Là nam nhân, lòng dạ rộng rãi một chút, sáng mai con đi thăm nó đi, cha nghĩ chắc con bé gặp chuyện gì rồi, nó cũng là đứa giống con giấu tâm sự trong lòng, cha vốn đã lo, hai đứa bọn con đều cứng đầu không biết cách giao tiếp với nhau thì thế nào … mà thôi, muộn rồi, thật là... Ông Trương vỗ vai con trai vào phòng, để lại không gian yên tĩnh cho Trương Thắng suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Đối Diện Với Chữ Lợi (1)

Trong một gian phòng nhỏ đơn sơ ở Trung tâm cứu trợ động vật, Tiểu Lộ và Liễu Vũ vừa mới tắm rửa xong, tóc còn ướt, người tỏa mùi thơm nhẹ của sữa tắm, ngồi trên giường kể chuyện.

- Mẹ, sau đó thế nào?

Cô bé mẹ chết sớm, bây giờ còn chưa tới 4 tuổi, Liễu Phong khi còn sống tuy có cố gắng, nhưng dù sao nam nhân ở chuyện này không chu đáo bằng nữ giới, Liễu Vũ đột nhiên mất đi cha, bản năng tìm chỗ dựa, mau chóng tiếp nhận Tiểu Lộ là mẹ mới của mình.

Tiểu Lộ đối xử với cô bé rất tốt, đa phần do bản thân cô thời nhỏ gặp chuyện tương tự, cô muốn đem toàn bộ hơi ấm gia đình đã mất thực hiện trên người Liễu Vũ.

- Về sau cô ấy về bên cạnh chú thím, cùng họ sống hạnh phúc suốt đời.

Liễu Vũ mở tỏ mắt hỏi: - Nhưng hoàng tử thì sao ạ, không tới tìm cô ấy sao?

Tiểu Lộ lấy làm lạ nghiêng đầu qua: - Trong chuyện mẹ kể làm gì có hoàng tử?

- Chuyện nào cũng có hoàng tử cưỡi ngựa trắng tới đón cô gái đi, rồi cả hai sống hạnh phúc bên nhau suốt đời mà. Liễu Vũ nói rất hiển nhiên:

- À, vì cô gái còn nhỏ, hoàng tử phải đợi lớn lên mới đón về.

https://thuviensach.vn

Liễu Vũ hiểu ra, nó lại hỏi: - Mẹ, ai cưỡi ngựa trắng đều là hoàng tử đúng không?

- Không hẳn như thế, Đường Tăng cũng cưỡi ngựa trắng mà.

Liễu Vũ tay chống cằm, nhíu mày không biết nghĩ cái gì: - Nhưng mà Đường Tăng trọc đầu, không cưới được vợ.

Tiểu Lộ phì cười, nhéo chóp mũi Liễu Vũ: - Bé hạt tiêu, cái gì cũng biết, yên tâm, con mẹ lớn lên, người cưỡi ngựa trắng đến đón, nhất định không phải là hòa thượng trọc đầu. Tóc khô rồi, chuyện hết rồi, đi ngủ thôi, mẹ tắt đèn đây.

Đèn tắt đi, Liễu Vũ chui vào chăn, được một lúc lại thò đầu ra: - Mẹ, mẹ lớn rồi, có phải sẽ có hoàng tử tới đón mẹ không? Mẹ sẽ không bỏ con lại chứ?

Tiểu Lộ thất thần chốc lát, buồn bã nói: - Mẹ có con rồi, hoàng tử không tới đón đâu.

- Vì sao ạ, con ngựa không chở được hai người sao?

- Đúng thế, trừ khi là Bạch Long mã, nếu không thì không chở được.

- Nếu cưỡi Bạch Long mã thì người ta là Đường Tăng rồi, con không thích đầu trọc, khó coi lắm.

Tiểu Lộ đang thương cảm cũng bị câu nói ngây thơ của cô bé làm cười khúc khích.

….. ……

Đúng sáu giờ sáng Trương Thắng mở mắt ra, bên tai tựa hồ vang lên tiếng chuông điện gấp gáp, đang định gấp chăn đệm mới nhớ ra mình đã về

https://thuviensach.vn

nhà rồi, xoa cái đầu trọc lọc, thả người xuống cảm thụ độ êm ái của cái giường, sau đó chùm gối ngủ tiếp.

Định ngủ cho hết ngày luôn, nhưng cố lắm đến 9 giờ là không sao ngủ tiếp được nữa, điện thoại liên tiếp gọi tới, Chung Tình muốn lái xe tới đón, nhưng Trương Thắng từ chối.

Đủng đỉnh đánh răng rửa mặt xong, Trương Thắng ra ngoài tiểu khu bắt taxi.

- Tới đường Thúy Bình, khu khai phát Kiều Tây.

Xe đi chưa được năm phút, Trương Thắng đổi ý: - Tới quảng trường Hòa Bình.

Tài xế đổi hướng, Trương Thắng thở dài: - Thôi, đi Kiều Tây.

- Anh ơi, hơi chỗ này một phía đông, một đằng tây, rốt cuộc là anh muốn đi đâu?

- Vậy quảng trường Hòa Bình... Trương Thắng hạ quyết tâm: - Đỗ bên quán lẩu Ba Thục là được.

- Lẩu Ba Thục...? À anh nói tới nhà hàng Thục Hương, nó đổi tên mấy tháng rồi.

Trương Thắng căng thẳng chà chà mặt: - Chắc là thế, nó ở ngã ba đường Thúy Bình và quảng trường.

- Vậy đúng nó rồi!

Tiệm bán hoa Ái Duy Nhất không khác gì trước kia, Trương Thắng xuống xe ở cửa nhà hàng Thục Hương, đứng đó một lúc, hút tới điếu thuốc thứ ba mới có dũng khí đi qua.

https://thuviensach.vn

Trịnh Lộ từ sớm đã ra chợ nhập hàng, không ở tiệm, Tiểu Lộ đang quét dọn bên trong.

- Mẹ, mẹ, con của Củ Lạc có một con mở mắt nhìn con đó. Liễu Vũ từ sân sau chạy ù ra, từ xa đã gọi mẹ rất to:

Tiểu Lộ đặt chổi xuống, giang tay ôm cô bé vào lòng: - Hư quá, lại đi trêu chó con rồi, cẩn thận nó giận cắn ngón tay đấy. Hôm qua mẹ dạy con bốn chữ, con đã viết được chưa?

- Rồi... Liễu Vũ đáp nhỏ xíu:

- Thật không? Tiểu Lộ thấy cô bé nói thế, nghĩ nó nói dối, vỗ cái mông nó một cái: - Được, lấy phấn ra, để mẹ xem con đã nhớ chưa?

Khi hai mẹ con vào sân sâu, Liễu Vũ mới nói: - Mẹ, vừa rồi có một người đứng ở cửa, trông hung dữ lắm.

Tiểu Lộ đoán là khách, quay ra thì chẳng thấy ai: - Làm gì có.

- Có mà, là người trọc đầu, như cái bóng đèn ấy, nhưng ánh mắt dữ lắm, con sợ.

- Hi hi. Tiểu Lộ không nghĩ nhiều, dặn: - Không được vô lễ, sau này nếu thấy người trọc đầu hoặc đi lại không bình thường, đừng có nói trước mặt họ, biết chưa? Như vậy là không lễ phép, không ngoan, đi, để mẹ kiểm tra xem con học bài thế nào.

....

Trương Thắng ngồi dựa vào cửa sổ taxi, chút hi vọng cuối cùng đã tắt ngấm.

Y vẫn còn ấn tượng với cô bé gọi Tiểu Lộ là mẹ đó, mấy tháng trước y từng thấy cô bé đó làm nũng đòi Tiểu Lộ đi gói bánh bao, cũng thấy cha cô

https://thuviensach.vn

bé, khi ấy cô bé còn gọi là "dì Tiểu Lộ". Thì ra bạn trai của Tiểu Lộ là người đó, đã gọi là mẹ rồi, vậy hai người họ hẳn là đã, đã...

Nghĩ tới cảnh Tiểu Lộ trong vòng tay nam nhân khác, Trương Thắng chỉ muốn cho một mồi lửa đốt cháy cái tiệm hoa đó, nhưng rốt cuộc, lỗi bắt đầu là ở y, cha nói, làm nam lòng dạ phải rộng rãi, y làm được rồi, y bỏ đi, chỉ là quá đau.

Trương Thắng mũi khịt mạnh, ngửa mặt nuốt nước mắt vào lòng, quên đi, không phải của mình thì giữ cũng không được, Tiểu Lộ đã tìm được chỗ gửi gánh hạnh phúc cả đời, chúc em cả đời hạnh phúc bình an...

Chiếc xe taxi dừng lại trước cổng tổng công ty tài chính Bảo Nguyên, nơi này đã bị phong tỏa, chợ thủy sản và kho lạnh vốn cùng khuôn viên, bây giờ đã xây một bức tường cao ngăn cách, mở một cửa ra vào khác.

Trương Thắng xuống xe, Chung Tinh, Quách Y Tinh và Hắc Tử nhận được điện thoại đã đợi từ trước.

- Thắng! Quách Y Tinh kích động đi lên trước, ôm chặt lấy nhau, tiếp đó là Hắc Tử.

Hai người họ lùi ra, Chung Tình đi tới định bắt tay y, nhưng Trương Thắng giang tay ôm cô vào lòng, Chung Tình hơi cứng người một chút, sau đó từ từ thả lỏng, khẽ ôm lại y.

- Cuối cùng cậu đã về.

- Anh Trương, chị Chung an bài một bàn tiệc lớn tẩy trần cho anh, chúng ta đi thôi, ở khách sạn Long Phượng, tới đó vừa ăn vừa nói.

Hai tên thô tâm kia chẳng để ý, oang oang nói.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng buông Chung Tình ra, cười: - Được gặp mọi người thật tốt.

- Giám đốc, lên xe. Chung Tình dẫn Trương Thắng tới bên chiếc Santana, mấy cái ô tô nhập ngoại của công ty bị sung công bán đấu giá rồi, cô mua chiếc xe này, vẫn còn khá mới, quan trọng bây giờ là phải được việc, không cần thể diện nữa: - Tôi vốn muốn để nhân viên cao trung tầng ba nơi toàn bộ xuất hiện chào đón, thanh thế càng lớn càng tốt, cho những kẻ đợi chê cười giám đốc phải ngậm miệng. Có điều anh Quách nói, giám đốc không thích phô trương, lại vừa về, bạn bè lâu năm có nhiều chuyện muốn nói, đám người kia tới ngoài nịnh bợ chả được tích sự gì, nên chỉ có ba người chúng tôi.

- Ha ha ha, đúng là anh béo hiểu tôi nhất. Trương Thắng cười lớn choàng vai Quách Y Tinh cười to hơn thường lệ rất nhiều, nếu anh Văn ở đây đã nghe ra nụ cười này có vấn đề, ba người kia đang hưng phấn đều không để ý.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Đối Diện Với Chữ Lợi (2)

Khách sạn Long Phượng là khách sạn đầu tiên được xây dựng ở khu khai phát, bây giờ đã xây thêm hai cái nữa rồi, luận quy mô và độ sang trọng, khách sạn Long Phượng không còn đứng đầu nữa, nhưng dù sao nó có cái thanh danh đi đầu, cho nên rất nhiều người ở đây vẫn coi nó là khách sạn số một.

Phòng bao cực lớn ở tầng 3, trên bàn có hơn mười món ăn, chỉ có bốn người ngồi, có vẻ hơi trống trải.

Trương Thắng kể chuyện ở trong trại, nhưng y chỉ chọn chuyện vui mà kể, như chuyện đám ngốc phòng số 2 trốn tù thế nào, ông giáo đạo văn của Lỗ Tấn ăn đòn ra sao, đến cả Tiểu Phác suýt bị hiểu lầm làm thỏ của y, đêm ngủ ôm đít cũng kể, cứ như là mình vừa đi nghỉ mát một chuyến vậy, không ngừng mời rượu ba người kia, chẳng mấy chốc đã ngà ngà say.

Chung Tình cũng thế, cô kể rất hời hợt chuyện công ty trong lúc Trương Thắng không có nhà, hai người kia được cô dặn trước, nên ậm ừ phụ họa.

Hắc Tử cắm đầu uống rượu, thấy Trương Thắng ăn uống cười nói vui vẻ, trong lòng khó chịu, hai mắt đỏ bừng, đập bàn rầm một cái: - Anh Trương, tôi mồm miệng vụng về, không biết ăn nói, chỉ biết nói thế này, lúc đó công ty thê thảm thế nào, anh không tưởng tượng ra đâu... Hoàn toàn không giống chị Chung nói.

- Hắc Tử, giám đốc vừa mới ra, chúng ta nói chuyện vui thôi, uống đi, đừng nói nữa. Chung Tình trừng mắt nâng chén ngăn cản:

https://thuviensach.vn

Hắc Tử khá sau rồi, vung tay lên: - Đừng, chị Chung, em rất nể chị, luôn nghe chị, nhưng hôm nay chị phải để em nói, con người em không giữ được tâm sự trong lòng, hôm nay, không nói ra... em không thoải mái.

Chung Tình vẫn còn muốn khuyên, nhưng Trương Thắng mỉm cười lắc đầu, ý bảo để hắn nói, y mời rượu nhiều, nhưng uống không nhiều, tuy hơi say nhưng vẫn còn tỉnh táo lắm, trầm tư mân mê ly rượu lắng nghe.

- Anh Trương... anh biết không, chị Chung, chị ấy ... bị, đám chó má kia ép, khi đó cả công ty... con mẹ nó, chúng nó bao vây đòi hàng, đòi ăn cướp... Hắc Tử nói năng có phần lộn xộn: - Khi ấy, nếu không có chị Chung, chưa đợi chính phủ tới tra xét, bọn chúng đã cướp sạch rồi, đến cả viên ngói cũng chẳng còn đâu. Mẹ nó, em... dùng dao dọa, mà chúng nó cũng không sợ thì anh biết rồi đấy, bọn đó chỉ biết tiền thôi, không nể nang gì cả. - Lúc đó, anh Quách bị bệnh tim tái phát, vào bệnh viện chưa khỏe đã đòi về... còn chị Chung, một con đàn bà... Hắc Tử tự tát bốp một cái: - Lỡ mồm, em lỡ mồm, quen rồi... Chị Chung, một người phụ nữ, làm sao chống lại được lũ lưu manh vô lại đó? Chị ấy mượn em con dao, chặt tay...

- Hắc Tử, say rồi, đừng nói nữa.

Hắc Tử gân cổ lên: - Em say bao giờ? Anh Quách, anh nói xem... Em nói có sai không? Anh Trương, nhát dao đó... may mà em đẩy lệch đi, nếu không, tay trái chị Chung... tới giờ tay chị ấy còn không nhấc nổi vật nặng...

Trương Thắng ngỡ ngàng quay sang nhìn Chung Tình không chớp, Chung Tình chạm vào ánh mắt của y, tim nảy một cái, né tránh, cô phát hiện, Trương Thắng căn bản không hề say.

- Cái công ty còn cầm cự được là nhờ chị ấy, cả đời này em phục... nhất chị ấy, cốc này uống vì chị ấy.

https://thuviensach.vn

Hắc tử nói xong không đợi Trương Thắng nâng ly, đã đưa tay cụng mạnh vào ly của y, ngửa cổ uống cạn, lại lè nhè kể: - Chưa, chưa hết đâu, về sau... có cái thằng què, à họ Sở, chính là thằng khốn bị anh đuổi khỏi công ty, nó thuê bọn lưu manh, bắt... cóc chị Chung, làm gì?... Muốn chị ấy lấy chứng cứ hại anh, chị Chung không nghe, chúng nó có bốn thằng, chị ấy xinh đẹp như vậy, anh nghĩ mà xem... Con mẹ nó, chuyện không nhẹ nhàng như chị ấy nói đâu... Nếu không phải trời có mắt, em may mắn ở đó tới kịp cứu người thì … chị Chung hết rồi...

Trương Thắng vẫn cứ nhìn Chung Tình, chưa hề rời mắt đi một giây, mặt Chung Tình càng lúc càng đỏ, như con dâu mới ra mắt cha mẹ chồng.

- Tôi biết rồi Hắc Tử, cám ơn cậu đã nói ra... Hắc Tử, anh béo, chúng ta cạn, cám ơn mọi người.

Trương Thắng đích thân đứng lên rót bia cho hai người họ, nhưng không rót cho Chung Tình, uống cạn trước:

Không khí bữa ăn trầm hẳn xuống, Quách Y Tinh lấy thuốc lá ra hút, bật lửa tới vài lần mới châm được điếu thuốc, chẳng biết vì say hay vì nguyên nhân khác, làm như thuận miệng hỏi: - Thắng, bây giờ cậu về rồi, có tính toán gì?

Hắc Tử cũng ngồi thẳng lên, ợ hơi rượu rất lớn: - Đúng... Đúng... Anh Trương, anh có... An bài gì, nói nói chúng ta cùng tính.

Chung Tình cầm khăn ăn lau miệng, bình đạm nói: - Trước kia giám đốc chuyển cổ phần sang tên chúng ta, thực ra mọi người đều biết, căn bản không có chuyện chuyển nợ từ công ty mẹ sang công ty con, ngược lại, nợ công ty con còn chuyển lại tới công ty mẹ, giám đốc đã tách lấy phần tài sản sạch nhất giao cho chúng ta, bây giờ giám đốc về, tất nhiên nên giao lại. Giám đốc, toàn bộ sổ sách tôi đã làm xong, chỉ cần một chữ ký của anh.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng chụm hai tay lại chống cằm, mắt liếc nhìn Quách Y Tinh và Hắc Tử.

Quách Y Tinh cúi đầu, rít thuốc liên tục, không nhìn y, Hắc Tử muốn nói gì đó, nhưng thấy Quách Y Tinh không nói lại thôi, ở đây tiếng nói của hắn phân lượng nhẹ nhất.

Chung Tình nhìn thái độ hai người đó, khẽ ném khăn ăn xuống bàn: - Có điều giám đốc, chúng tôi theo anh chạy đôn chạy đáo, ra sức không ít, không có công lao cũng tốn sức đúng không, thế nào cũng phải được chút gì đó chứ, 10% cổ phần cho mỗi người, tôi thấy là hợp lý, anh Quách, tôi nói đúng không?

Quách Y Tinh bị Chung Tình điểm danh, muốn tránh không được, cười khan: - Nói đúng, tiền đúng là thứ tốt, nhưng tình nghĩa không còn, tiền làm quái gì? Chúng ta là anh em, cậu sẽ không bạc đãi tôi, giám đốc Chung đã giao, tôi cũng giao...

Trương Thắng đột nhiên cười lớn: - Được rồi, tôi chỉ cần câu này của mọi người, tâm ý đó là đủ. Có điều mọi người đang làm rất tốt, cần gì giao lại nữa, cũng không cần gộp lại như xưa, cái chức tổng giám đốc, tôi chán rồi...

- Giám đốc. Chung Tình cuống lên, mắt phượng trừng lên nhìn Trương Thắng:

Trương Thắng vẫn tiếp tục nói: - Còn giao cổ phần ra càng nực cười, mọi người coi tôi là ai? Trước kia giặc tới dưới thành, tôi một mình rời đi, nếu không có mọi người vất vả chống đỡ, giờ tôi mất trắng rồi... Số cổ phần còn lại của tôi ở mỗi công ty thế là đủ, cám ơn mọi người. Rồi đứng lên nâng ly: - Mọi người đều làm tốt như thế, tôi yên tâm rồi, ha ha bây giờ tôi không cần làm việc, ngồi không hưởng lợi, lòng áy náy mới đúng. Nào, rót

https://thuviensach.vn

đầy, tôi thực lòng cảm kích mọi người, chúc mọi người làm ăn ngày càng phát đạt...

- Giám đốc... Chung Tình dậm chân gọi:

- Uống!

Trương Thắng hô to át đi, Chung Tình hậm hực không nói nữa.

Quách Y Tinh và Hắc Tử cực kỳ bất ngờ, lúng túng nâng ly lên, trên mặt không che dấu được vui mừng và kích động.

- Cạn. Trương Thắng cười lớn, chạm cốc với họ, uống cạn.

Bốn người rời khách sạn Long Phượng, Quách Y Tinh khoác vai Trương Thắng, luôn mồm mời y tới nhà mình chơi, nhiệt tình gấp đôi trước bữa cơm, muốn buổi tối hai anh em uống thêm một trận nữa.

Chung Tình nhịn suốt cả một buổi rồi, chen vào: - Phải tới chỗ tôi trước, chợ thủy sản tới 3 giờ là đóng cửa rồi, chỉ còn hơn nửa tiếng nữa thôi, hai người không biết ưu tiên nữ giới trước à?

Ba người bọn họ không ai dưới quyền ai, nhưng Quách Y Tinh và Hắc Tử trong lòng rất phục Chung Tình, không tranh nữa, liền hẹn mai mời Trương Thắng rồi ai về nhà nấy, hai người kia vừa đi, Chung Tình thu lại nụ cười, tự mình lên xe trước, không thèm nhìn Trương Thắng.

Trương Thắng bật cười mở cửa xe đi vào.

Xe phóng vèo đi, vòng tới cửa sau chợ thủy sản đi vào, Chung Tình chẳng nói chẳng rằng, như Trương Thắng làm chuyện có lỗi với cô vậy.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 185: Người Bỏ Ta Đi, Không Thể Giữ

Xuống xe Chung Tình đi một mạch lên tầng hai, đầu cũng không thèm quay lại, nơi này là khu quản lý của chợ, thực tế đại đa số gian phòng không phải để làm việc mà là nhà kho, mà thực ra chợ cũng gần như không có nhân viên văn phòng, nên cả khu vực rất vắng vẻ.

Chung Tình đi tới trước cửa một gian phòng lấy chìa khóa ra mở, lúc này mới chịu quay lại liếc mắt Trương Thắng một cái, bước sang bên. Trương Thắng đi tới, đẩy cửa phỏng, cảnh tưởng bên trong làm y tức thì nín thở... đầu óc như trôi đi trong không thời gian, quay lại nửa năm trước, về tới văn phòng y phấn đấu suốt hai năm.

Từ từ đi vào, đưa tay sờ ghế sô pha, bàn làm việc... băn kiện, bút chì, cứ như y vừa mới dùng qua, trên bàn có bồn hoa nở rộ, bên cạnh gạt tàn còn có nửa bao thuốc là và cái bật lửa zippo.

Trên giá sách bên tường, bày sách vở và một số đồ trang trí lặt vặt, bộ Đồ Long đao và Ỷ Thiên kiếm làm bằng bạc mà y thích nhất... Chung Tình đem toàn bộ mọi thứ trong văn phòng của y chuyển qua đây, tới ngay cả cánh cửa đi tới phòng ngủ cũng giống như cũ, làm y như quay về quá khứ.

- Chị Chung... Trương Thắng lẩm bẩm, đi tới mở cửa phòng ngủ ra, cũng nguyên vẹn như thế, thậm chí trên bàn là bức ảnh Tiểu Lộ đứng dưới cây anh đào cười rạng rỡ hạnh phúc, Chung Tình vì y lặng lẽ làm tất cả, hi sinh tất cả vì y, bảo y phải báo đáp làm sao cho được ân tình này: - Chị... Tốn công lắm phải không?

https://thuviensach.vn

- Thế thì có ích gì? Chung Tình vẫn hậm hực như cô vợ bị anh chồng lén lấy tiền mình tích góp đem đi biếu cha mẹ: - Tôi đợi ngày này bao lâu... vì sao lại vứt bỏ tất cả? Công ty này là tâm huyết của giám đốc, bọn họ ngồi không hưởng lợi sao?

Trương Thắng đi tới: - Đừng nói thế, bọn họ cũng làm rất nhiều, nhất là chị, tay chị sao rồi?

Chung Tình quay mặt sang một bên: - Không sao hết, Hắc Tử thích nói quá lên mà thôi, tôi chỉ dọa đám người đó, cho chúng biết nếu định thừa lúc cháy nhà hôi của thì chẳng ai được gì hết, đừng cho rằng nữ nhân dễ bắt nạt...

Trương Thắng không nghe, nắm lấy tay trái cô, động tác hết sức tự nhiên như trước giờ vẫn làm vậy, Chung Tình giật mình rụt tay, nhưng sức cô làm sao bằng Trương Thắng, tay trái cô vốn yếu, làm bộ thản nhiên để y nắm tay, nhưng má thì nóng ran.

Kéo ống tay áo Chung Tình lên, thấy một bết sẹo sâu màu đỏ sậm như con rết độc vắt ngang cánh tay rất đáng sợ, có thể nhìn ra thương thế ban đầu nặng như thế nào.

- Chị không nên làm như thế, nếu như sau khi tôi ra, chị thành Độc tí thần ni, dù có giữ được công ty thì tôi cũng áy náy cả đời.

Chung Tình không đọc chuyện kiếm hiệp như Tiểu Lộ, không biết Độc tí thần ni Cửu Nạn trong Lộc Đỉnh Ký: - Độc tí thì độc tí, ai làm thần ni, chẳng lẽ cậu làm hòa thượng thì tôi phải làm ni cô chắc? Cảm giác nói thế hơi ám muội, vội nghiêm mặt lại: - Đừng có đánh trống lảng, giám đốc có biết tôi tốn bao nhiêu tâm tư mới bố trí được như cũ không, là để mong giám đốc quay ra có thể nhanh chóng thích ứng, trở lại như trước. Vậy mà anh mất hết ý chí, cam nguyện làm phú ông nhàn hạ, dựa vào số cổ phần còn lại sống hết đời.

https://thuviensach.vn

- Đương nhiên không phải rồi.

- Vậy thì sao?

Trương Thắng đặt tay Chung Tình lên đùi mình, vuốt ve vết xẹo đáng sợ của cô, như đó là ngọc ngà châu báu vậy: - Thực ra vừa mới gặp bọn họ tôi đã hiểu, một người gọi tôi là Thắng Tử, một gọi là anh Trương, không cần biết họ có phải cố ý không, bọn họ đã phủ định tôi rồi.

- Nếu như bọn họ không có chút ý đồ đó, thế nào cũng phải dẫn theo vài nhân viên cao trung tầng. Ha ha ha, lý do của Anh béo nghe rất hợp lý đúng không, nhưng tôi nghĩ khác, trước khi bọn họ cùng tôi đàm phán ổn thỏa, họ không muốn những người kia nhận vị tổng giám đốc này... Đừng nói là chị không nhận ra nhé.

Chung Tình đúng là nhận ra thế nên hôm nay cô cố ý nói hời hợt chuyện xảy ra từ khi Trương Thắng bị bắt, rốt cuộc vẫn không ngăn được hai người kia: - Tôi, tôi xin lỗi.

- Đừng. Trương Thắng giơ ngón chỏ, đặt lên cánh môi Chung Tình.

Má Chung Tình đỏ lên, không biết sao, trước kia cô ngầm dung túng cho y phóng túng, nhưng giờ có chút sợ y, vì trên người Trương Thắng đầy vị xâm lược, rất nguy hiểm. Nhưng tận đáy lòng cô lại thích bị y ức hiếp, bị y dùng tư thái ở bên trên khống chế mình, y càng bá đạo, cô càng thấy ngọt ngào...

- Con người đều có lòng riêng, bọn họ là thế, tôi cũng thế, tôi cho họ quyền khống chế cổ phần là để họ hết mình, sống còn với công ty, lúc đó tôi cũng đâu có nói khi về sẽ đòi lại, là tôi đã gieo mầm vào đầu họ. Chị đi đầu tỏ thái độ trước, bọn họ không xuống thang được, tất nhiên chỉ còn được nói theo...

https://thuviensach.vn

Chung Tình hừm một tiếng: - Nếu giám đốc đã biết khổ tâm của tôi, sao còn nói như thế? Bọn họ đã nói ra rồi, dù hối hận cũng không thể nuốt lời, trừ khi họ định trở mặt, mà tôi biết, họ chưa vị kỷ tới mức đó.

- Chị nói đúng, nếu tôi đòi, họ sẽ trả lại cổ phần cho tôi. Trương Thắng khẽ thở dài, nếu bảo lòng y không có chút gợn nào vì việc này là không thể: - Khác ở tâm thái, khi tôi ở nhà họ làm việc cho tôi, không có suy nghĩ khác, khi tôi không ở nhà giao trọng trách cho họ, bọn họ dốc sức bảo vệ công ty lâu như vậy, không khỏi đem nó thành của mình, trong lòng họ, không phải là họ trả tôi, mà tôi về cướp đi của họ, con người mà, có máu có thịt, có thất tình lục dục. Phân ra thì dễ, hợp lại thì khó, trong lòng họ không phục, làm việc vì mình và làm vì người khác sẽ khác nhau trường kỳ như thế, tiền đồ công ty khỏi nói cũng biết.

- Làm kinh doanh, nói cho cùng là vì kiếm tiền, nếu như buông tay để cho họ làm, mình hưởng lợi, vì sao không buông? Cái gì cũng nắm trong tay chưa chắc đã là chuyện tốt. Hôm nay y đã mất Tiểu Lộ rồi, không muốn mất thêm bạn bè nữa: - Quá khứ đã là quá khứ, người bỏ ta đi, thời khắc ngày qua giữ được gì.

Chung Tình nhận ra Trương Thắng có tâm sự rồi, không đào sâu thêm chuyện này nữa, phấn chấn nói: - Chợ thủy sản hiện giờ làm ăn rất tốt, chúng ta cùng nhau làm lại từ đầu, hai năm sau, tôi tin giám đốc sẽ là nhà doanh nghiệp nổi bật nhất Kiều Tây.

- Khu khai phát Kiều Tây.. Trương Thắng trịnh trọng nói: - Chị Chung, tôi muốn rời khỏi đây.

- Rời khỏi đây? Chung Tình cuống lên, thời gian qua Chung Tình phải cắn răng làm rất nhiều chuyện, đúng như Từ Hải Sinh nhận xét, Chung Tình là cô gái mềm yếu, không phải là nữ cường nhân thiên bẩm, trước kia phụ trợ cho Trương Thắng, rất nhiều việc cô làm nhẹ nhàng đâu vào đó,

https://thuviensach.vn

nhưng tự mình làm chủ là chuyện khác, không biết có bao nhiêu áp lực, không biết có bao nhiêu quyết định trọng yếu phải đưa ra.

Nhưng cô chưa bao giờ sợ, chưa bao giờ mềm yếu, dù mang thân nữ nhi yếu đuối, nhưng cô có cột trụ tinh thần cường đại: Trương Thắng.

Bây giờ Trương Thắng muốn đi, Chung Tình hoảng hốt: - Giám đốc.. muốn đi đâu?

Trương Thắng dựa vào ghế sô pha, như chìm vào trong hồi ức: - Lần này ra, tôi mất đi nhiều thứ, công ty không còn, Tiểu Lộ cũng không còn, chẳng còn gì...

Chung Tình đau xót vuột miệng: - Ai nói thế, đừng đi, Thắng, đừng đi có được không? Cậu còn có tôi, tôi mãi mãi ở bên cậu.

- Hả?

- Ý, ý tôi là còn công ty hải sản của tôi mà, tôi chưa bao giờ coi nó là của mình, giám đốc về rồi, sẽ là của giám đốc.

Trương Thắng mắt nhìn chằm chằm Chung Tình một lúc, đột nhiên nói: - Chị đem mọi thứ qua đây, như vậy có cả trà đúng không?

Chủ đề thay đổi quá đột ngột làm Chung Tình ngớ người: - Đương nhiên.

- Uống hơi nhiều rượu, tôi khát.

- Ừm. Chung Tình đứng dậy, tới bên giá sách, quay đầu lại hỏi: - Long Tỉnh nhé?

- Phổ Nhị đi.

https://thuviensach.vn

Chung Tình ngồi xuống mở tủ, chiếc váy bó tức thì khoe ra cặp mông tròn lẳn mê người, Trương Thắng chẳng che dấu ánh mắt thưởng thức của mình: - Chị đó, chẳng có giác ngộ làm bà chủ gì cả, bảo chị đi là đi, vẫn coi mình là thư ký của tôi sao?

- Giám đốc không cần phải thử lòng tôi. Chung Tình thản nhiên lấy từng hộp trà đặt sang bên: - Tôi nói rồi, công ty là của anh, mọi giấy từ trong ngăn kéo bàn làm việc, anh chỉ cần ký một cái là xong.

Trái tim Trương Thắng như bị ngón tay nhỏ mềm mại búng một cái, rung rinh, y hắng giọng lảng đi: - Mai, tôi sẽ đi phương nam.

- Á. Chung Tinh kêu lên, nước nóng đỏ lên miệng chén, bắn vào tay cô, bỏ vội phích xuống: - Đi phương nam, giám đốc thực sự muốn đi sao?

- Đúng, hay là chị đi cùng tôi.

- Được. Chung Tình vui mừng buột miệng, câu này vừa nói ra cô liền tỉnh lại, mặt đỏ rực như táo chín, dậm chân tức giận che dấu: - Đi phương nam làm cái gì, đất trời phương bắc không đủ rộng sao? Cậu muốn bỏ trốn đúng không, bị quá khứ ám ảnh, sợ bị tổn thương nên bỏ đi đúng không. Trương Thắng, cậu là đồ hèn.. làm tôi thất vọng.

Trương Thắng dửng dưng nhún vai: - Chị có cần nói nghiêm trọng thế không? Tôi đi làm giúp người bạn một việc, dăm ba ngày là về thôi mà.

- Cậu... Chung Tình tức điên, mình lo chết thôi, y lại còn lấy ra làm trò đùa: - Uống say rồi lên cơn à? Tôi còn uống nhiều hơn cậu đấy, tôi chóng mặt, phải nghỉ ngơi, muốn muốn trà tự đi mà pha. Tức mình đi ra ghế sô pha ngồi xuống, quay người đi, chỉ để lại cho y bóng lưng mạn diệu.

Vừa rồi Trương Thắng không phải đùa, Chung Tình một lòng trung thành với y, lặng lẽ hi sinh vì y, nếu hôm nay Hắc Tử không nói ra, có lẽ cô sẽ dấu suốt đời, vì sao Chung Tình lại làm như thế? Câu trả lời chỉ có một,

https://thuviensach.vn

vốn còn có chút không dám tin, nhưng qua mấy phép thử vừa rồi, Trương Thắng đã hiểu tình cảm của Chung Tình với mình.

Gần ba năm mập mờ, lúc này tình cảm của Trương Thắng cũng như thú nhốt trong lồng giật tung xích, không gì cản được nữa.

- Chị Chung. Trương Thắng nhìn Chung Tình ngồi trên ghế sô pha, mũi dày cao gót da đen khẽ lay động, áo sơ mi dài tay ôm vừa vặn lấy kín đáo, mái tóc vấn cao đoan trang thục nhã, nhưng bầu ngực căng tròn phía dưới biểu lộ gợi cảm không thể che dấu.

Ở góc độ của Trương Thắng, nhìn qua khe cổ áo, hai bầu vú tuyết trắng muốt được chiếc áo lót nâng đỡ ép thành khe vú sâu gợi cho nam nhân vô vàn ảo tưởng, màu đen của chiếc áo lót chỉ càng làm nổi bật làn da trắng mê người, mọi thứ trong văn phòng này phảng phất như xưa, Chung Tình vẫn không hề thay đổi, nhưng Trương Thắng cảm thấy đốm lửa tình cảm mới mẻ bùng lên trong cõi lòng vừa nguội lạnh của y.

Chỉ là lúc này lòng Trương Thắng còn rối loạn, y cần bình tĩnh lại xác nhận tình cảm của mình, không muốn xảy ra sai lầm lần nữa như với Tần Nhược Lan, không muốn vì tình cảm thiếu chín chắn của mình làm tổn thương Chung Tình, im lặng pha trà xong, ngồi về bàn làm việc: - Trên đường tới đây tôi đã đặt vé máy bay, 11 giờ sáng mai sẽ đi. Tôi tới Ôn Châu một chuyến, anh Văn là đại ân nhân của tôi, chuyện anh ấy nhờ, tôi không thể trì hoãn quá lâu.

Chung Tình vẫn không quay lại, không nhịn được hỏi: - Anh Văn là ai?

- Anh ấy... Trương Thắng nhìn ra bầu trời bao la, anh Văn là ai? Đến y cũng khó trả lời: - Sau này chị sẽ biết.

- Làm xong việc đó rồi thì sao?

https://thuviensach.vn

- Sau đó? Trương Thắng không biết, lúc ở trại giam y chỉ một lòng muốn ra ngoài, giờ ra ngoài rồi, y hoang mang không biết mục đích cuộc đời mình ở đâu, Trương Thắng uống hết cốc trà, đứng dậy: - Để tôi trở về rồi hẵng tính đi, giờ tôi muốn xuống xem chợ thủy sản phát triển tới đâu rồi, đừng quên đây ngay từ khi thành lập công ty này, tôi đã muốn xây dựng chợ thủy sản, tôi rất hiểu biết về nó đấy, xem chị làm thế nào.

Quả nhiên nói tới chuyện này Chung Tình hưng phấn ngay, như đứa trẻ muốn khoe điểm số tốt của mình, kiêu ngạo nói: - Giám đốc, mời anh đi trước, đảm bảo làm anh hài lòng.

HẾT!

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 186: Lần Đầu Tới Ôn Châu

Hôm nay cả vợ chồng Quách Y Tinh, Triệu Kim Đậu, Chung Tình đi tiễn Trương Thắng ra sân bay, làm như y đi một chuyến không về vậy, Chung Tình thì không cần nói, vợ chồng Quách Y Tinh nhiệt tình như vậy là một phần do áy náy, cả hai không nghĩ Trương Thắng lại trở về lại hoàn toàn không có ý lấy cái công ty, khiến hai vợ chồng họ bàn tay suốt đêm thành uổng công làm tiểu nhân.

Dù thế nào cả Trương Thắng và Quách Y Tinh đều không thể quay trở lại thời bạn bè vô tư không chút toan tính như trước nữa rồi.

- Cám ơn anh. Cô gái vất vả nâng cái ba lô của mình cất vào vị trí trên đầu, Trương Thắng nhanh nhẹn đứng lên giúp một tay, cô gái mỉm cười hỏi người bạn đồng hành điển trai của mình: - Anh đi một mình à?

Trương Thắng gật đầu: - Ừ, cô cũng thế?

- Đứng vậy, anh đi công tác sao?

Cô gái rất xinh xắn, mặt mũi thanh tú, toàn thân mặc trang phục màu trắng, vừa cao quý lại ưu nhã, đúng là người đẹp đô thị tiêu chuẩn.

- À, tôi đi du lịch.

- Du lịch? Cô gái cười khúc khích: - Ôn Châu đâu phải thắng cảnh du lịch, lại còn đi một mình nữa.

- Du lịch giải khuây.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng trả lời đơn giản, cô gái "ồ" khẽ một tiếng, tỏ ra biết ý, nhoẻn miệng cười, cầm tờ báo lên đọc.

Máy bay cất cánh, Trương Thắng có một thói quen, cứ đi xa là ngủ, bất kể là đi tàu hỏa, ô tô hay máy bay, thế nên chẳng bao lâu khép mắt ngủ, rồi lại không biết qua bao lâu, thấy vai mình hơi nặng, mở mắt ra thấy cô gái bên cạnh đã ngủ say, tờ báo đặt lên đùi, đầu tựa vào vai y, mùi hương thoang thoảng luồn vào mũi, từ góc độ của y nhìn thấy hết mảng da ngực trắng nõn giữa cổ áo.

Nếu là trước kia, y thoải mái bổ mắt một phen, Trương Thắng bây giờ đơn giản đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy ánh mặt trời hơi chói mắt, vươn tay ra đóng lại, cô gái vẫn ngủ rất ngon lành, Trương Thắng còn hơi hạ người xuống, để vai mình ở tầm vừa vặn nhất, sau đó tiếp tục nhắm mắt ngủ.

- Các vị hành khách chú ý, mười lăm phút nữa máy bay của chúng ta sẽ tới sân bay Vĩnh Cường thành phố Ôn Châu...

Giọng nói phát ra từ loa làm cô gái giật mình tỉnh giấc, thấy mình gối đầu vào vai Trương Thắng ngủ, rối rít xin lỗi: - Xin lỗi anh, thật có lỗi quá.

- Không sao, cơ hội này không phải ai cũng gặp được. Trương Thắng vừa đùa vừa hoạt động cánh tay hơi tê, phá tan sự lúng túng của đôi bên:

- Hi hi, rất có phong độ quý ông, tôi là Y Du, lần này về Ôn Châu tham gia liên hoan tụ tập với bạn bè đại học, tôi học ở đó bốn năm, rất thông thuộc. Nếu anh đi du lịch thật, tôi sẽ làm hướng dẫn viên cho anh, coi như báo đáp anh cho mượn vai.

Lời mời từ một mỹ nhân như thế, có chàng trai nào không tơ tưởng linh tinh, Trương Thắng cười, khéo léo từ chối: - Cám ơn cô, bạn bè tụ tập, nhất định du sơn ngoạn thủy, uống rượu ca hát, tôi không nên làm phiền.

https://thuviensach.vn

- Con người anh thật đúng là. Y Du lấy di động ra: - Cho tôi số di động đi, đợi tham gia tụ hội với bạn bè xong sẽ gọi điện cho anh.

- Thực sự không cần mà, tôi đi chơi không mục đích, có lẽ đáp xuống Ôn Châu thấy không hợp lại đi nơi khác. Trương Thắng cười nhẹ, nhìn ra ngoài cửa sổ:

Y Du hơi bất ngờ, cô từ nhỏ xinh đẹp hơn người, chưa bao giờ bị chàng trai nào từ chôi, hơi bĩu môi, kiêu ngạo thu di động lại.

Đã tới sân bay Ôn Châu, hành khách nối đuôi nhau đi ra, sân bay rất nhỏ, chỉ có hai đường băng, nhà chờ cũng hai tầng cũ kỹ, trang thiết bị đơn sơ, so với đại đa số các sân bay trong nước, nó như con vịt xấu xí, vậy mà ở phương bắc, Ôn Châu gần như là từ đại biểu cho phú quý.

Hành lý Trương Thắng rất gọn gàng, chỉ có một cái túi nhỏ chứa vài ba bộ quần áo để thay, cho nên không có hành lý ký gửi, nhanh chóng xuống máy bay, đang nhìn quanh ngắm thành phố lần đầu mới đặt chân tới này thì chợt có cảm giác như bị theo dõi, y đi trong đám đông, thi thoảng quay ngoắt đầu lại, nhưng không phát hiện ra bất kỳ điều gì khác thường, nhưng cảm giác này tuyệt đối không phải là nghi thần nghi quỷ, y liền đề cao cảnh giác, thời gian trong trại, cảm giác của y nhạy bén hơn không ít.

"Đúng là có vấn đề!", Trương Thắng đi ra cổng sân bay phát hiện một người không giống với những người đón tiếp khác, hắn mặc ăn mặc bình thường trông bề ngoài hoàn toàn không có gì đáng chú ý, chỉ điều một tay cho vào túi, vẻ mặt có phần lạnh, đứng im không nhúc nhích, nhất là đôi mắt rất tập trung, chú ý từng hành khách đi ra, Trương Thắng lùi lại một chút, vờ cúi xuống buộc hành lý lại hành lý để quan sát, quả nhiên mỗi nam hành khách đi riêng là hắn chú ý rất kỹ.

Trương Thắng kéo thấp mũ lưỡi trai, đang tính làm sao qua mặt kẻ này, bống thấy Y Du kéo cái va li, đeo lệch một cái túi, có chút vất vả, cái túi cứ

https://thuviensach.vn

đập liên hồi vào mông.

Y lập tức đi tới, thái độ nhiệt tình: - Mỹ nữ, va li nặng thế này, chắc mang quà cho bạn học đúng không? Nào, để tôi giúp. Nói rồi cầm lấy ngay cái va li.

Y Du hơi ngẩn người, tức thì cười tươi như hoa, té ra lúc nãy định chơi trò dục cầm cố túng với người ta, thấy người ta bơ đi liền sán tới, nam nhân đúng là đều giống nhau, cằm hơi hếch lên: - Đúng thế, mấy năm không gặp, mang cho mọi người ít quà. Sao vậy anh chàng đẹp trai, muốn hướng dẫn viên miễn phí này rồi à? Trương Thắng cười hì hì không đáp, nhưng đi gần thêm một chút, vai kề vai, còn đeo thêm kính râm, nam đẹp trai, nữ thời thượng, đúng là cặp tình lữ xứng đôi vừa lứa.

Thuận lợi ra khỏi sân bay, người kia vẫn còn đứng đó quan sát đám đông, Trương Thắng thở phào. Y Du nói: - Cám ơn anh giúp mang hành lý, bạn học tôi tới đón, anh ở đâu, cho anh đi nhờ.

- Cám ơn cô. Trương Thắng quay đầu quan sát: - Tôi ở nơi khá hẻo lánh, không làm phiền cô nữa, taxi...

Y Du ngớ người, gọi với theo: - Này, cho tôi số di động.

Trương Thắng khom lưng chui vào taxi, vẫy tay: - Có duyên thì gặp lại, chúc tụ hội vui vẻ.

Y Du lại lần nữa ngớ người, nhìn theo cái xe taxi, lẩm bẩm: - Đồ khốn! Không phải sinh lý có vấn đề chứ?

Cô đặt cái túi xuống, lấy ra bao thuốc lá nữ, sành điệu châm lửa rít một hơi. Đằng sau một nam nhân trung niên dáng không cao, nhưng rắn chắc nghe thấy lời cô, ánh mắt nhìn về phía Trương Thắng vừa bắt taxi đi, hơi trầm tư mỉm cười.

https://thuviensach.vn

***** *****

Người Ôn Châu được mệnh danh là người Do Thái của Phương Đông.

Cả cái địa cầu này ngoại trừ chỗ không thích hợp cho nhân loại cư trú thì gần như nơi nào cũng có sự hiện diện của người Ôn Châu, từ những nước phát triển như Mỹ, Pháp, Ý cho tới nơi nghèo khó như Châu Phi hay bất ổn như Trung Đông, đâu cũng có dấu chân của bọn họ.

Bọn họ di dân từng thôn cả thôn, đa phần ngay tiếng phổ thông còn nói chẳng sõi, nói gì tới tiếng Anh, tiếng Úc, thế mà dám rời quê hương xông pha. Cho dù là người hiểu tiếng nước ngoài, được giáo dục cao tầng thì cũng mấy ai có cái dũng khí này? Chỉ riêng điểm đó thôi, không phục người Ôn Châu không được.

Nơi này là cái nôi của xí nghiệp vừa nhỏ, nhiều tới mức đếm không xuể, tùy tiện đi vào bất kỳ một cái thôn nào cũng thấy công xưởng. Danh tiếng lớn nhưu vậy, xĩ nghiệp nhiều như vậy, trong ấn tượng của Trương Thắng, Ôn Châu phải là nơi giàu chảy mỡ.

Bởi thế Trương Thắng mang tâm thái của người hành hương tới thánh địa, nhưng tới sân bay y đã thất vọng rồi, rời sân bay càng thất vọng hơn, diện mạo đô thị của Ôn Châu chẳng có gì khác thành phố khác, thậm chí còn tệ hơn, cũ kỹ lộn xộn. Chỉ có điều người dân nơi này bước chân vội vã, có cảm giác tiết tấu cuộc sống rất gấp gáp.

Tuy chưa chắc người ở sân bay đã nhắm vào mình, nhưng Trương Thắng không dám lơ là, y lên xe bus đi vòng quanh nội thành Ôn Châu mấy lượt, đến con phố người qua kẻ lại tấp nập chật chội mới nhảy xuống, xuyên qua mấy khu chợ, hai con phố, mới bắt taxi đi tiếp.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 187: Trái Tim Kim Cương

Con đường rộng rãi ở Ôn Châu không nhiều, ngay cả đường trước tòa nhà thành ủy cũng nhỏ tới hai cái xe phải tránh nhau, xem ra khi toàn quốc tấp nập xây dựng thì về mặt quy hoạch kiến thiết Ôn Châu đã chậm hơn các thành phố khác một bước rồi.

Rời xa Quỳnh Hải, xa tất cả mọi thứ quen thuộc, ở nơi không ai biết mình, mọi thứ xa lạ, ngay cả bầu không khí cũng khác, Trương Thắng cảm giác như được sinh ra lần nữa, như người khác hoàn toàn, toàn thân thoải mái nhẹ nhàng, tâm trạng có phần nặng nề mấy ngày qua mất hết, chẳng trách người ta hay đi du lịch để quên đi chuyện buồn, cách này đúng là hiệu quả, y bỗng nảy cả ý nghĩ, hay là rời Quỳnh Hải đi nơi khác sống? Một nơi hoàn toàn mới làm lại từ đầu? Tới phương nam chẳng hạn?

Đó là một ý nghĩ rất cám dỗ, có điều trước tiên làm xong việc đã.

Trương Thắng không vào khách sạn ở, y tìm một nhà nghỉ nhỏ bên đường, không cần CMT, tắm rửa xong tùy tiện kiếm quán cơm ăn qua loa, sau đó vùi đầu ngủ.

Đợi trời tối, Trương Thắng rời nhà nghỉ, bắt taxi tới hoa viên Kim Lợi.

Nơi này là khu nhà ở cao cấp, xung quanh đều là kiến trúc cao tầng, đường có cây cối, bồn hoa, tách biệt đô thị ồn ào, Trương Thắng giống như một người ở trong khu xuống đường tản bộ, thong thả đi vài vòng, không ai chú ý mới lên lầu.

https://thuviensach.vn

Tới số nhà anh Văn nói, Trương Thắng quan sát cửa phủ một lớp bụi mỏng, tuy nơi này có công nhân quét dọn, nhưng nhìn ra được lâu rồi không ai ở.

Nhìn cảnh này Trương Thắng còn lo chìa khóa lâu ngày không mở nổi, còn may, tuy không trơn lắm, nhưng vặn vài cái vẫn mở ra được, Trương Thắng nhanh chân lách người vào, nhắm mắt đứng trong bóng tối đúng ba phút.

Dưới ánh sáng lờ mờ từ ánh trắng ngoài cửa sổ, thấy phòng khách rộng rãi, ghế sô pha, TV, tủ rượu, bình phong, kiếm treo tường, tất cả đều phủ lớp bụi dù trong điều kiện ánh sáng không tốt vẫn nhìn thấy.

" Liệu đây có phải là nơi anh Văn vụng trộm với tình nhân không?" Trương Thắng thầm nghĩ, rồi lập tức bật cười, mình cũng hay thật, làm sao nghĩ tới điều này đầu tiên chứ? Nói ra chỗ như vậy không tiện để đồ quan trọng.

Trương Thắng đi vào phòng ngủ, rèm cửa dầy ngăn cách toàn bộ ánh sáng, y yên tâm mò mẫm bật đèn lên, giường ngủ, bàn trang điểm, gương lớn, tủ quần áo, bàn nhỏ, tất cả vật dụng cho sinh hoạt thường nhật đều đầy đủ, nhưng cũ nát cả rồi.

Đẩy cái giường đôi một cái, tức thì một con chuột chít một tiếng từ gầm giường lao ra, kinh hoàng chạy tứ tung trong phòng, làm Trương Thắng giật nảy mình.

Định thần lại tiếp tục đẩy cái giường nặng nề, Trương Thắng kéo cái ga trải giường bị chuột gặm nham nhở, lau đi bụi bặm mạng nhện bám trên tường, tường phẳng lỳ, chẳng có gì cả, lòng thất kinh.

" Chẳng lẽ có kẻ nhanh chân tới trước? Không đúng, nếu thế hắn chẳng cần làm lại tường, còn quét vôi làm gì."

https://thuviensach.vn

Trương Thắng ngồi xuống, áp tai vào tưởng, cẩn thận dùng ngón tay gõ nhè nhẹ, nhanh chóng phát hiện ra chỗ trống, nắm tay đấm hai phát không ăn thua, đứng lên đá.

Ván gỗ nứt ra, lộ dầu vết cái hốc, Trương Thắng ngồi xuống lấy tay bóc ván gỗ, liền thấy sâu trong hốc chừng một gang tay có cái két an toàn.

Trương Thắng nín thở lẩm nhẩm mật mã " 23, 41... 39, trái hai phải ba...", nắm tay vặn bẻ mọt cái, mở cửa. Khác hẳn với suy nghĩ của Trương Thắng, bên trong không có cổ phiếu hay tài liệu mật chất kín, lọt vào mắt là ánh kim quang, chừng 20 thỏi vàng to chừng hai ngón tay, sâu hơn nữa là bốn cọc tiền mặt.

Trương Thắng xé lấy một miếng vải tương đối hoàn chỉnh trên tường, gấp lại vuông vức, đặt những thỏi vàng nặng trĩu tay lên, sau đó là mấy cọc tiền, nhìn hoa văn thì chắc là tiền Mỹ? In con số 1000.

" 1000 USD? Có đồng tiền trị giá lớn như vậy sao?" Trương Thắng thắc mắc.

Thực ra tất nhiên là có những đồng đô trên 100, nhưng không mấy khi lưu thông ở thị trường, chỉ dùng giữa các ngân hàng. Cái Trương Thắng thấy là công trái Mỹ, nhưng y không hiểu, có điều cứ coi là đô la Mỹ đi, tính sơ qua cũng giá trị vài chục triệu tệ.

" Có lẽ đây là số tài sản anh Văn dùng để Đông Sơn tái khởi, nhưng bây giờ không còn hi vọng nữa, nên muốn mình giao cho người nhà."

Buộc lại xong, Trương Thắng cẩn thận thò tay sâu trong két, xem sót thứ gì không, quả nhiên trong cùng còn có một cái hộp nhỏ màu đen, cùng màu bên trong két nên không chú ý.

Mở hộp ra tức thì mồm tròn như chữ 0, hộp chia ra làm hai tầng trên dưới, đỡ bằng cái giá tinh xảo, phủ một lớp nhung mịn, tầng đầu là 10 viên

https://thuviensach.vn

kim cương trong suốt, tầng dưới là 10 viên kim cương đủ các màu xanh đỏ, tỏa ánh ngũ sắc làm mắt nhìn mê loạn.

Có người nói nữ nhân yêu thích kim cương nhất, kim cường càng quý, càng dễ lấy lòng giai nhân, có lẽ tình cảm không phải vì kim cương mà sinh ra, nhưng vì kim cương mà đốm lửa nhỏ bùng cháy. Một viên kim cương đủ để nữ nhân tin chàng trai yêu mình mà hiến dâng tất cả, một viên tinh thể nho nhỏ đó có thể khiến nữ nhân thấy mình là công chúa hạnh phúc nhất.

Trương Thắng là nam nhân, y không bị vẻ đẹp của kim cương làm mê mẩn, nhưng kim cương là tài phú, là thứ đánh động trái tim bất kỳ ai, nếu một viên chưa đủ, vậy cả hộp thì sao?

Tim Trương Thắng đập với tần suất đáng sợ, trong gian phòng im ắng, y nghe được cả tiếng tim mình đập.

Quả nhiên lai lịch của anh Văn không phải tầm thường, theo như hắn nói toàn bộ tài sản bao gồm cả tài khoản ngân hàng nước ngoài đều đã bị phong tỏa, vậy mà trong căn nhà không quá bắt mắt giấu khoản tiền khổng lồ như thế, không hiểu năm xưa còn uy phong cỡ nào?

Đóng nhanh cái hộp kim cương lại, Trương Thắng ngồi một lúc mới bình ổn lại được tâm tình, cảnh cáo bản thân đừng để tiền bạc làm lóa mắt, không đáng, sau này dựa vào đôi tay này, mình cũng có thể làm nên sự nghiệp, không cần làm cái chuyện trái lương tâm khiến cả đời sống trong thấp thỏm đó, nhiều tiền hơn nữa mà sống không yên ý nghĩa gì, nhìn anh Văn, không phải là bài học đấy sao?

Một ý chí mạnh mẽ, đó là món quà lớn nhất Trương Thắng có được trong trại giam, nói y bị cám dỗ không bằng nói y bị bất ngờ, vì thế y không cần đấu tranh nội tâm nhiều.

https://thuviensach.vn

Đi xuống phố, thi thoảng có vài người đi sát qua bên cạnh, cảm tưởng như ánh mắt ai cũng đáng nghi, tim Trương Thắng lại đập rộn, tất cả là vì cái bọc không lớn trong lòng y, lại chứa số tiền khiến người ta đổi đời trong khoảnh khắc.

Y tới một cửa hàng bên đường mua ba lô du lịch chắc chắn, cho cái bọc vào, đeo lên người, bộ dạng trông đỡ khả nghi hơn, lòng yên tâm hơn, bắt taxi tới phường Ngũ Mã.

Nghe nói Vương Hi Chi từng làm quan ở nơi này, " đình liệt ngũ mã, tú an ngân lặc, xuất tắc thừa chi" vì thế đặt tên là phường Ngũ Mã, thời Bắc Tống là một trong 36 phường của Ôn Châu, đây là phố đi bộ, người qua kẻ lại như nêm cối, Trương Thắng đi trong đám đông, cảm giác an toàn hơn nhiều.

Đi một lúc, chắc chắn không ai bám theo, Trương Thắng mới hỏi đường tới Sa Mạo hà.

Gạch xanh ngói xám, cửa sổ khung hoa, đèn lồng đỏ treo dọc đường, cả con đường đều là kiến trúc cổ xưa, làm người ta như lạc vào thế giới mấy trăm năm về trước, chỉ là trên đường, trong nhà, đâu cũng có thể thấy những cô gái ăn mặc thời thượng, đủ loại phong tình.

Đường nhỏ, ngõ nhỏ quanh co, Trương Thắng hỏi đường rất vất vả mới tới được một căn nhà cũ, tường loang lổ rêu có mấy cành cây ngoan cường đâm xuyên qua, mái nhà có mấy cây nhỏ không rõ tên, trông như bức tranh thủy mặc.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Đãng Trí Thần Công

Dưới cây sỉ cổ thụ, có mấy ông già ngồi uống trà tán gẫu, bọn họ dùng tiếng địa phương nói chuyện với nhau, Trương Thắng nghe không hiểu, mang tâm lý cầu may hỏi: - Cháu chào các cụ, cho cháu hỏi người tên Chu Thư Khải sống ở đây ạ?

Ông già đang cầm ấm trà nhỏ ngẩng đầu lên nhìn, nói gì đó, ngữ điệu rất nhanh, y không hiểu, hỏi lại lần nữa, vẫn không hiểu đối phương nói cái gì. Đang nản thì chợt thấy có đứa bé cầm đèn lồng hình cá đi qua, chạy tới xòe tờ giấy ghi địa chỉ ra: - Anh bạn nhỏ, có biết ai tên là Chu Thư Khải không, địa chỉ đây này.

- Em không biết Chu Thư Khải là ai, còn địa chỉ anh nói chỉ có lão điên ở. Đứa bé đưa tay chỉ, xách đèn lồng lên: - Gần thôi, đi theo em.

Trương Thắng đi theo, tò mò hỏi: - Sao em lại bảo đó là lão điên?

Đứa bé thè lưỡi: - Vì ông ta điên mà, nói năng linh tinh, còn hay lẩm bẩm.

Người điên, vậy thì không thể nào là người anh Văn ủy thác, Trương Thắng hỏi tiếp: - Ông ấy không có sống cùng ai nữa không?

- Không có, ở một mình thôi, trời nắng ra ngoài tắm nắng, trời tối lại về ngủ, lúc nào cũng thế.

Trương Thắng đi tới cửa, đối chiếu địa chỉ thấy đúng rồi, thuận tay móc tiền lẻ đi taxi còn thừa cho đứa bé, đứa bé hớn hở cám ơn nhảy chân sáo

https://thuviensach.vn

chạy đi.

Gõ cửa rất lâu mới thấy bên trong sáng đèn, có ông già gầy gò tóc trắng rối bù xù đi ra, cái áo mặc trên người cài lệch cúc, bắt mắt nhất là ở chỗ túi áo có miếng vải trắng, ghi tên tuổi và địa chỉ nhà ở, cho thấy thằng bé nói đúng, ông già này ít nhất trí nhớ có vấn đề.

Trương Thắng nhìn tên trên ngực đúng là Chu Thư Khải, ngập ngừng hỏi: - À... Ừm... Cụ Chu Thư Khải phải không ạ?

Ông già hoang mang nhìn y rồi gật đầu: - Đúng là tôi đây, cậu là ai đấy?

- Cháu đi công tác qua đây, được một người bạn nhờ tới thăm cụ.

- Ồ, thế thì vào trong nói chuyện. Ông già nói xong đi vào trước:

Trương Thắng đi vào trong, nhà kiểu cũ cho nên trần hơi thấp, ánh sáng không tốt, có mỗi cái đèn sợi đốt treo giữa nhà, toàn bộ vật dụng đều rất cổ, nhất là cái bàn, chắc là loại bàn bát tiên từng thấy trong phim, hai người ngồi xuống đối diện nhau: - Cụ ơi, cụ ở một mình ạ?

- Đúng đấy! Ông già lấy ra tẩu thuốc không rõ bằng gỗ hay sừng, to đen bóng châm lửa hút vài hơi, rồi đột nhiên hỏi: - À, cậu tới đây làm gì, kiểm tra điện hay là nước?

- Dạ, cháu.. Trương Thắng ngẩn ngơ: - Cháu được một người nhờ tới thăm cụ, cháu đã nói rồi mà.

- À, phải phải, già rồi, thông cảm, ai nhờ cậu thế?

- Cháu họ Trương, được một người tên Chu Văn nhờ tới đây. Chu Văn là cái tên viết trên giấy, Trương Thắng cũng không biết có phải tên anh Văn không, định bụng khi nào có thời gian tra vài vụ án kinh tế lớn xem thế nào:

https://thuviensach.vn

Ông già vỗ trán: - Chu Văn, Chu Văn à... nghe quen quá, ai nhỉ?

Xem ra ông cụ bị đãng trí nặng mất rồi, thế này thì nói chuyện tiếp ra sao đây? Trương Thắng đang nhức đầu thì có tiếng gõ cửa, không cần bên trong đáp, một người trung niên và hai thanh nhiên tay sách nách mang cứ thế đẩy cửa vào.

Ông già đứng lên lớn tiếng quát hỏi: - Các người là ai? Sao tự tiện vào đây?

Câu này làm Trương Thắng tức thì đề cao cảnh giác thêm mấy phần.

- Thầy Chu, chúng tôi bên công đoàn, mang gạo tới cho thầy. Người trung niên tươi cười đáp: - À, à, vậy thì đặt đó đi. Ông già vò đầu, chẳng biết có nhận ra người ta hay là chỉ đối đáp ứng phó sau đó bỗng nhiên chẳng nói gì đi vào phòng trong, để lại mấy người khách với nhau.

Hai bên nhìn nhau.

- Chào, cậu là... Người trung niên dò hỏi:

Trương Thắng đưa tay ra, bắt tay người trung niên, cẩn thận giới thiệu: - Tôi là người đông bắc, đi công tác qua đây, tiện thể được người ta nhờ tới thăm cụ Chu.

- À, ra thế.

Trương Thắng chỉ vào đầu rồi chỉ vào trong nhà: - Các anh ở công ty nào thế, vãn bối ông ấy nhờ tôi mang tới ít đặc sản, nhưng... Cụ Chu có vẻ không minh mẫn lắm, tôi đang khó xử đây.

Người trung niên cười thông cảm: - Chúng tôi ở công ty trang sức, thầy Chu vốn là thợ tay nghề cao ở công ty, chuyên cắt kim cương, khảm mỹ nghệ, độc nhất vô nhị... Đáng tiếc bốn năm trước nghỉ hưu rồi, công ty

https://thuviensach.vn

không tuyển được ai tay nghề cao hơn, muốn mời ông ấy quay lại, nhưng ông ấy bị bệnh đãng trí.. Ài, con người ta hễ nhàn hạ là dễ sinh bệnh, nghỉ hưu được một năm thì thầy ấy đổ bệnh, thế là đầu óc không minh mẫn nữa. Đồng chí tới phí công rồi, tới mấy đồ đệ như chúng tôi đây mà ông ấy cũng không nhận ra nữa là, người nhà thầy ấy không ở đây, cho nên tôi cũng hay qua.

Đang nói thì ông lão cầm nắm tiền từ trong phòng đi ra: - Bao nhiêu tiền, chừng này đủ không?

Người trung niên cười khổ xua tay: - Thầy Chu, không cần tiền đâu, công ty mua hộ thầy đấy.

- Cái gì, không cần tiền à? Thế sao được, lấy đi, dạo này điện nước cứ tăng vèo vèo. Ông già nhét vào tay người trung niên:

Người trung niên đếm tiền, đưa cho một người thanh niên: - 1.500 đồng, giữ lấy, mai đi nộp tiền điện nước cho thầy Chu.

- Vâng, chủ tịch Vương.

- Ôi cha, thì ra là chủ tịch Vương bên công đoàn, cậu tới thăm tôi à? Nghe thanh niên xưng hô, ông già nhớ ra ngay, thái độ trở nên nhiệt tình: - Ài, nghỉ hưu rồi còn làm phiền công đoàn tới thăm, áy náy, áy náy quá, mau mau ngồi đi. Áy náy quá, chàng trai, công tác vất vả còn tới thăm tôi, nhà chẳng có gì, thôi cậu mang chỗ gạo này về ăn đi, đừng ngại.

Mấy người bị đãng trí thần công của Chu Thư Khải đánh cho chóng mặt váng đầu, cầm cự một lúc cuống cuồng bỏ chạy.

Ông già nhìn Trương Thắng, lại thân thiết nói: - A, chàng trai, cũng là người công đoàn à? Đi làm mấy năm rồi, mặt lạ lắm, chắc là tới sau khi tôi về hưu đúng không?

https://thuviensach.vn

Đây là người anh Văn phó thác trọng trách sao, ông cụ đầu óc như vậy làm sao mình yên tâm đưa chỗ tiền này cho được? Trương Thắng thở dài buồn bã, nói xuôi theo: - Vâng ạ, thầy Chu... thôi, trời tối rồi, cháu phải đi thôi, cụ nghỉ ngơi, mai cháu lại tới thăm.

Nói rồi tranh thủ đi luôn, nếu không ở lại đôi co chẳng biết tới lúc nào.

.....

Trương Thắng quay về nhà nghỉ, cái túi du lịch như củ khoai nóng, để đâu cũng không yên tâm, nhét luôn xuống dưới gối, sau đó bỏ gối đi, nằm lên trên, nhắm mắt suy nghĩ.

Ông cụ đó đúng là Chu Khải Thư, không sai được, y đã xác nhận với mấy hàng xóm sống xung quanh, chính người anh Văn muốn y gặp giao phó số tiền, ông cụ khả năng là trưởng bối được anh Văn tin tưởng, nhưng ông ấy sau khi nghỉ hưu một năm thì đãng trí tức là ba năm trước, mà anh Văn thì bị giam 5 năm, nên anh Văn không biết ông cụ không còn là người đáng tin cậy nữa, mình phải làm sao đây?

Với bệnh đãng trí của ông cụ, chẳng may nhận số tài phú này, thuận tay ném một góc, hay đưa cho người khác thì hậu quả không thể tưởng tượng.

Anh Văn tuy bên trong trại rất tiêu diêu, nhưng máy vi tính không nối mạng, điện thoại không có, chứng tỏ bị canh phòng nghiêm ngặt, y không cách nào gọi điện liên hệ được với anh Văn.

Thứ quý giá như vậy mang theo bên người là quả bom nổ chậm, Trương Thắng không quên người theo dõi mình ở sân bay, các loại dấu hiệu cho thấy, do tiếp xúc mật thiết với anh Văn trong trại cho nên y đã bị cảnh sát chú ý. Không cẩn thận chút thôi, chẳng những phụ sự ủy thác của anh Văn, còn lại lần nữa tù tội, y sợ chỗ đó lắm rồi. Đưa cho ông cụ là hành vi vô trách nhiệm, không đưa mang theo về hỏi ý kiến anh Văn thì không an toàn, mà anh Văn nghe mình nói liệu có sinh ra ý nghĩ khác không?

https://thuviensach.vn

Trương Thắng càng nghĩ càng đau đầu, à, hay tìm người nhà Chu Thư Khải giao cho họ? Thế cũng không được, thông tin về anh Văn quá ít, không biết người nhà có tin tưởng nổi không?.. Ài, trái cũng khó, phải cũng khó.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 189: Sự Cố Không Ngờ

- À, Tiểu Đồng à, đứa bé bé này bao lâu rồi không tới thăm ông ngoại, uổng cho lúc nhỏ ông thương mày, ài, con với cháu, thật bất hiếu. Chu Thư Khải lải nhải nói vào máy điện thoại, làm Trương Thắng hôm sau tới nhà bị bỏ quên một bên, đành kiên nhân ngồi đợi ông ta nói chuyện xong..

- Ừ, biết rồi, đơn vị làm ăn ra sao? Nếu bị bắt nạt nhớ về mách mẹ nhé. Cháu đi làm mấy năm rồi, lên lãnh đạo chưa? Gì, chưa à? Ông già nổi giận, tính khí như trẻ con: - Cháu vất vả mấy năm, năng lực có năng lực, tư cách có tư cách, đơn vị không biết nhìn người sao... À, làm quan à? Vậy tốt quá..

Ông già chuyển giận thành mừng, lại nói lung tung loạn xị nửa ngày nữa mới thỏa mãn cúp máy.

- Cụ gọi điện cho người nhà ạ? Trương Thắng hỏi:

- Ừ, gọi cho đứa con gái.

- Con gái?

- Ừ, đúng.

Trương Thắng lau mồ hôi trán, hỏi: - Cô ấy làm việc ở đâu ạ?

- Làm việc cái gì? Nó mấy tuổi mà đi làm, đứa cháu ngoại này của tôi còn đang đi học, học giỏi lắm.

@(%^%@%

https://thuviensach.vn

Trương Thắng giơ tay đầu hàng, hoàn toàn bỏ ý định hỏi thăm người nhà ông cụ.

Ông già này quả nhiên là tuổi cao đáng trí, dễ quên tới mức quá thể đáng, chắc người nhà vừa rồi gọi điện cũng chỉ nói thuận theo cho có, số tài sản này, tuyệt đối không thể giao cho ông ấy.

Ông già cầm cái tẩu thuốc lên, bập bập mấy cái, ngẩng đầu hỏi: - Phải rồi, cậu là ai, tới đây làm gì?

Trương Thắng nuốt nước bọt, dở khóc dở cười luôn, nói to và rõ ràng: - Cụ ơi, cháu là bạn của con cụ, đi làm ăn qua đây. Cái bọc này rất quý giá, phải gửi vào ngân hàng, nhưng cháu không phải người bản địa, làm thủ tục két giữ đồ rất tốn công, phiền cụ lấy CMT ra, cất vào với danh nghĩa của cụ, mật khẩu cháu giữ, khi nào cần lấy, cháu với cụ cùng đi. Cháu đã gọi điện báo cho cụ trước, cụ đồng ý rồi.

- Thế à? Ông già xoa đầu: - Có ấn tượng, ừ,ừ nhớ ra rồi... Vậy đi đâu cất, có xa không?

- Không xa ạ, cụ chỉ cần mang CMT theo, ở đầu đường Sa Mạo hà có cái ngân hàng, chúng ta đi bộ là được, lát cháu lại đưa cụ về. Nói tới đó, Trương Thắng thấp thỏm hỏi: - Cmt của cụ, ở đâu ạ?

Ông già ngơ ngơ một lúc: - Đâu nhỉ, bình thường không dùng tới nó.

Thôi xong! Trương Thắng ôm mặt, mất cả đêm mới nghĩ ra cách này, nếu thiếu CMT thì hỏng hết, trông cậy vào ông cụ thì khỏi nghĩ, cả cái nhà này lục đâu ra một tờ giấy, đang tìm ông cụ quên mất hô trộm thì mình khốn.

Ông cụ lộn túi trong túi ngoài, đặt một đống đồ lên bàn, lẩm bẩm: - Để tôi vào phòng tìm.

https://thuviensach.vn

- Không cần. Trương Thắng sáng mắt, cầm tờ giấy trên bàn trong đống hổ lốn lên, như trút được gánh nặng: - Cmt đây rồi, cụ ơi, chúng ta đi nhé?

- Ừ, ừ, hôm nay thời tiết tốt, chúng ta ra ngoài tắm nắng.

Trương Thắng muốn khóc lắm rồi, dọc đường đi ông cụ thi thoảng lại quên không biết đang làm gì, khiến y phải vừa dỗ vừa lừa, nói tới khô cổ bỏng họng.

Lúc bị thẩm vấn liên tục tưởng khổ ải lắm rồi, sau đó bị biệt giam lại nghĩ khổ cực trên đời thế này là cùng, đến hôm nay lại lần nữa sáng mắt... Cha nói đúng, cuộc đời còn dài lắm.

Cái ngõ quanh co như ruột dê, người đi lại không nhiều, Trương Thắng một tay kẹp ba lô vải, một tay dìu ông cụ, đi được hơn trăm mét đột nhiên vai lệch đi, bị người ta kéo mạnh, làm ông già cũng bị kéo ngã theo.

Một tên thanh niên hai tay tóm chặt cái túi của Trương Thắng ra sức kéo.

- Cư... Trương Thắng vừa định hô định hô nhưng kịp nuốt lại, thứ trong túi rất nhạy cảm, mà ở đây y là người lạ, chẳng may lên đồn thì, được cái túi rất chắc, tên kia không giật rách được, Trương Thắng kịp định thần lại vung tay đấm.

- Á.. Tên thanh niên lảo đảo ngã xuống.

Trương Thắng chưa kịp dìu ông cụ đứng lên thì đột nhiên mạng sườn đau nhói, người vừa gập xuống thì lưng bị trúng đòn nữa ngã ra, y cố ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy có hai tên khác xông vào, đấm đá túi bụi, tên thanh niên kia quay lại, giật túi của y.

- Này, này mấy cháu, đừng đánh nhau, có gì từ từ nói... Ái dà, thằng Bình phải không, ông mách mẹ mày... Ông già cuống lên rối rít nói:

https://thuviensach.vn

- Hự... Trương Thắng bị trúng một đòn mạnh nữa, cái túi bị giật mạnh khỏi tay, đến khi y loạng choạng bò dậy thì tên cướp túi đã nhanh như thỏ luồn lách biến mất trong quần thể kiến trúc hỗn loạn.

Hai tên lưu manh cầm chân thêm một lúc, thấy đồng bọn trốn thoát thành công, huýt sao ra hiệu, đá Trương Thắng thêm cái nữa, rồi chia làm hai ngả chạy mất.

- Đứng lại, cướp.. Trương Thắng bất chấp vừa hét vừa đuổi, nhưng y bị thương, chạy không nhanh, đối phương lại thông thạo nơi này, thoắt cái đã không thấy đâu, y hết nhìn trước lại nhìn sau, không một bóng người, toàn thân như rơi xuống vực sâu vạn trượng, mặt cắt không ra máu.

Cơn đau nhói từ xương sườn làm y tỉnh lại, nhớ ra ông già, tập tễnh quay lại, thấy ông ta đang ngồi trên mặt đất, vội đỡ lên nhìn khắp lượt: - Cụ ơi, cụ có sao không?

Ông già sờ bím tóc của mình, mờ mịt nói: - Chúng ta đi tắm nắng đúng không? Cái thằng bé kia xô ngã chúng ta chẳng xin lỗi, phải bảo cha mẹ chúng... Mà, nó là ai nhỉ?

Trương Thắng cố kìm đau khổ trong lòng, đành nói thuận theo ông ta: - Dạ, nó không cẩn thận xô ngã cụ chạy mất rồi... Cụ có sao không?

Ông già vỗ vỗ khắp người: - Còn được, lão già này xương cốt cứng lắm, chỉ có mông hơi đau... À mà đồng chí nhỏ, tên là gì thế? Đi đâu vậy?

Trương Thắng thực sự khổ không nói ra lời: - Cụ vừa ngã, để cháu đưa cụ về.

- Không tắm nắng nữa à? Ông già ngó quanh, có chút quyến luyến:

Trương Thắng lại một phen dỗ ngon dỗ ngọt đưa ông già về nhà, kiểm tra kỹ, thấy không có thương tích gì định đi, ông già tò mò nhìn y: - Chàng

https://thuviensach.vn

trai, có phải bệnh rồi không? Mặt cậu trắng bệch, trông sợ lắm.

- Cháu... cháu không hợp khí hậu, bị đau bụng thôi... Trương Thắng nói xong bước nhanh ra cửa, trước khi hai hàng nước mắt chảy dài, dù biết hành động của mình vô nghĩa song vẫn như phát cuồng chạy khắp nơi, cứ gặp người nào là tóm lấy miêu tả hình dáng ba tên thanh niên, nhưng không một ai biết.

Tìm kiếm suốt nửa ngày, tới quên cả ăn cơm, nhưng không ích gì, đành thất thểu về nhà nghỉ.

Trương Thắng cả đêm không ngủ, y không ngờ rằng mình cẩn thận đủ đường vẫn xảy ra chuyện bất ngờ.

Tiền mất rồi, đám người đó là ai, chỉ là trộm vặt tình cờ hay là có người theo dõi cố ý? Không biết, y không biết gì hết, cả đêm bị dày vò, sáng hôm sau thì mồm mọc mụn, mắt đỏ nhừ, tinh thần tiều tụy.

Chuyện thế này, chỉ sợ anh Văn nghe tin, tuyệt đối không tin mình, cho rằng mình thấy tiền nổi lòng bất lương, cố ý dấu tiền đi, không chỉ hận mình thấu xương, có khi còn nghĩ cách lấy mạng mình.

Anh Văn đọc kinh Phật, nhưng không phải người từ bi, Trương Thắng biết.

Làm sao đây, y không thể chạy, cũng không thể lợi dụng bệnh đãng trí của ông cụ nói dối đã giao đồ rồi, đẩy trách nhiệm lên người ông ta.

Sai cũng sai rồi, không thể làm kẻ tiểu nhân vô sỉ, dù chuyện gì trước mắt cũng phải đối diện.

***** ****

- Bây giờ tôi sẽ làm mẫu cách dùng đai an toàn...

https://thuviensach.vn

Cô tiếp viên hàng không cực kỳ xinh đẹp làm mẫu cho mọi người thắt đai an toàn, nhưng Trương Thắng tinh thần hoảng hốt, vô tâm để ý.

- Khi khoang máy bay mất áp suất, mặt nạ dưỡng khí sẽ tự động thả xuống, xin hãy kéo mạnh, chụp mặt nạ lên mũi. Nếu như quý khách có con nhỏ, hãy đeo mặt nạ dưỡng khí cho mình trước rồi hẵng giúp cho người khác..

- Cô ơi, nếu tôi có mấy đứa con thì phải đeo cho đứa nào trước? Một người thanh niên chớt nhả:

Trương Thắng mới lần thứ hai đi máy bay, không ngờ có người tùy tiện trêu ghẹo tiếp viên hàng không, đưa mắt nhìn một cái.

Thực ra là vì Trương Thắng giống như nhiều người thời đó vì ít tiếp xúc nên mới cho rằng tiếp viên hàng không cao quý, chứ nghề bọn họ cũng là phục vụ mà thôi, hơn nữa tiếp viên hàng không cũng không phải đều xinh đẹp như mọi người tưởng, chẳng qua là sách lược tuyên truyền tạo ấn tượng, đa phần dung mạo chỉ là là ưa nhìn không khiến người ta phản cảm.

Có điều cô tiếp viên tên Đường Tiểu Ái này đúng là rất xinh đẹp, đôi mắt đen lay láy, mũi cao thẳng, môi hồng kiều diễm, tuổi chắc mới trên 20 một chút, có sự thành thục nhưng vẫn còn đường nét ngây thơ của thiếu nữ, lại thêm sự dụ hoặc đồng phục, chẳng trách khiến thanh niên trẻ thèm thuồng.

Kết thúc thời gian hướng dẫn, thanh niên kia không được trả lời, hỏi lại lần nữa: - Cô ơi, nếu tôi có mấy đứa con thì phải đeo cho đứa nào trước?

Mọi người đều nhìn xem cô tiếp viên này trả lời thế nào, Đường Tiểu Ái hơi giận, song không thể phát tác, chỉ là giọng hơi lãnh đạm một chút: - Nếu như thế thì xin anh ngay bây giờ hãy nghĩ kỹ, mình thương ai nhất!

Hành khách trong khoang đều bật cười.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 190: Tất Cả Đều Là Phàm Phu Tục Tử

- Thưa anh, hành lý phải để vào giá, đề phòng khi máy bay xóc nảy xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Đường Tiểu Ái đi qua, nhìn thấy dưới chân thanh niên kia đặt một cái túi lớn, khách khí nói:

- Cô giúp tôi được không?

Đường Tiểu Ái cúi mình nhấc cái túi lên: - Xin lỗi anh, một mình tôi không nhấc nổi, chúng ta cùng đưa lên.

Tên thanh niên cố ý gây khó dễ, khua tay khoa trương nói: - Các cô là thiên sứ trên không cơ mà, quảng cáo toàn nói thế, chẳng lẽ không mang lên được.

- Nhưng anh là thượng đế, anh còn không mang lên được thì thiên sứ chúng tôi sao làm được.

Không ít người gật đầu tán thưởng cô tiếp viên thông minh nhanh trí.

Máy bay đạt độ cao cần thiết, vào giai đoạn bay bình ổn, trong phòng chờ, hai cô tiếp viên chuẩn bị đồ ăn thức uống, trò chuyện.

- Tiểu Ái, tâm tình cô không tốt hả? Thôi cố chịu, đám khách đó khó ưa thật, nhưng coi chừng bị trừ lương.

Đương Tiểu Ái rầu rĩ: - Ừ.

Cô tiếp viên khác tuổi nhiều hơn một chút hỏi nhỏ: - Rốt cuộc là sao thế, có phải cái đó tới không?

https://thuviensach.vn

- Tới đã tốt, vì không tới nên...

- Hả!? Cô tiếp viên đó vội bịt miệng, liếc nhìn ra ngoài: - Không phải chứ, Tiểu Ái, em có bầu?

Đường Tiểu Ái trề môi: - Có thể.

- Sao lại thiếu cẩn thận như thế, đã nói với hắn chưa?

- Em cũng mới phát hiện, còn chưa...

Tiếp viên trưởng bỗng đi vào, giục: - Mấy cô, nhanh lên chút.

Bọn họ vội ngừng cuộc trò chuyện, đẩy xe tươi cười ra ngoài.

- Xin chào, anh có muốn uống gì không ạ?

- Xin chào, mọi người có muốn...

Trương Thắng quay sang: - Có bia không?

Về cơ bản người phương bắc đi máy bay thích uống bia, người phương nam thích nước giải khát, cho nên bọn họ là hãng hàng không phương nam không chuẩn bị trên xe, Đường Tiểu Ái nhanh nhảu nói: - Vâng, quý khách chờ một chút. Cô quay về buống, lát sau lấy *** bia ra.

- Cám ơn. Trương Thắng giật nắp ***, uống liền một hơi hết quá nửa, đến khi chiếc xe quay lại thì chỉ còn mỗi vỏ, y lắc lắc vỏ trống: - Cho tôi một *** nữa.

- Thưa anh, trên máy bay không được uống bia rượu quá mức.

- Ha.. Trương Thắng bật ra tiếng người mà mặt chẳng có nét cười: - Một *** bia thôi, say sao được.

Đường Tiểu Ái nhận lấy *** bia đẩy xe đi tiếp.

https://thuviensach.vn

- Ôi, nếu say chết được thì đã tốt. Trương Thắng lẩm bẩm, không ngờ lát sau Đường Tiểu Ái quay lại đưa cho y một *** nữa, cám ơn xong, mở nắp uống một ngụm lớn.

Hai *** bia vào bụng chả đáng gì, nhưng vì uống quá nhanh, mắt hơi mờ, trong đầu suy nghĩ lời nói với anh Văn, nhưng lại chẳng nghĩ ra gì hết. Anh Văn nghĩ hết tâm cơ mới tìm được người giao phó trọng trách, mình làm hỏng rồi, làm sao mở miệng đây?

Kinh doanh tới mức vào tù ra tội, bạn gái nối nhau tìm người khác, giờ đến việc bạn bè nhờ cậy cũng không làm nên hồn.

Mình là kẻ thất bại!

- Á. Trương Thắng kêu khẽ một tiếng đau đớn, hai tay y nắm vào nhau, trong lúc thất thần không để y, ngón cái tay phải bấu vào thịt tay ngón trái, gần ngay móng tay, đưa tay vẫy: - Cô ơi.

Đường Tiểu Ái đi tới, cảnh giác nói: - Thưa anh, vừa rồi tôi đã phá lệ, không thể cho anh bia nữa.

- Tôi không uống bia, chỉ hỏi, cô có cắt móng tay không?

Đường Tiểu Ái hôm nay tâm trạng không tốt: - Thưa anh, chúng tôi không phải bán hàng rong.

- À, không có thì thôi. Trương Thắng thở dài:

Đường Tiểu Ái nhìn y, cũng khẽ thở dài, lát sau đi tới đưa cho y một cái cắt móng tay: - Đây, của tôi đấy, cho anh mượn.

- Cám ơn. Trương Thắng lắc đầu, giơ tay lên: - Không cần nữa, tôi tự cắn ra rồi.

https://thuviensach.vn

Chuyến bay không lâu, xuống máy bay rồi, Trương Thắng như người mất hồn đứng ở đại sảnh sân bay rất lâu, định gọi điện báo cha mẹ là mình đã về, nhưng cầm điện thoại lên lại bỏ xuống, muốn gọi cho Chung Tình, cũng không có dũng khí, cuối cùng bắt cái taxi đi tới trại giam.

Quay trở lại trại giam, thân phận đã không còn là phạm nhân nữa, Trương Thắng thầm cầu khẩn bị từ chối thẳng thừng là phạm nhân không được tiếp khách, nhưng nói tên anh Văn, mọi thứ liền trót lọt, giờ sắp phải gặp một phạm nhân, mà hai chân y căng thẳng phát run.

- Thắng Tử, vậy là cậu đã về. Anh Văn nhìn thấy y, mặt lộ vẻ hân hoan, bước nhanh tới:

- Anh Văn. Trương Thắng đứng dậy đón, nhưng không có can đảm tới gần, đầu cúi xuống né tránh nụ cười vui vẻ kia.

Đây không phải là phòng hội kiến có song sắt, do thân phận đặc thù của anh Văn, họ gặp nhau trong một phòng thẩm vấn, không có ngăn cách, cũng không ai giám sát.

Anh Văn nhìn thấy cảnh này, nụ cười biến mất dần, giọng lãnh đạm: - Thắng Tử, sao thế?

- Anh Văn, tôi phụ sự ủy thác của anh.

Anh Văn im lặng một lúc, giọng nói như mang theo sát khí: - Xảy ra chuyện gì?

Trương Thắng vẫn không ngẩng đầu, cảm giác người phía trước như biến thành ngọn núi băng, lời nói như băng nhọn đâm vào tai: - Anh Văn, tôi, tôi theo lời anh, tới địa điểm đó, lấy đồ bên trong...

- Tiếp tục.

https://thuviensach.vn

- Đồ quá quý trọng, tôi không dám đem về nhà nghỉ, đi tìm ông cụ, nhưng tới nơi phát hiện ra... Ông ấy bị mắc bệnh lẫn.

Anh Văn nhíu mày: - Lẫn?

- Vâng, bốn năm trước ông ấy nghỉ hưu, ba năm trước mắc bệnh, lúc tôi gặp, bệnh rất nặng, trí nhớ kém, cứ một lúc là quên hết vừa nói gì làm gì. Ông ấy như thế, tôi không thể mạo hiểm đưa cho ông ấy đồ của anh.

- Thế sao... Ông ấy già cả lú lẫn rồi? Không ngờ, tôi thực sự không nghĩ tới... Anh Văn mặt hòa hoãn hơn hẳn, vỗ vỗ vai Trương Thắng, an ủi: - Ra là cậu nói chuyện đó, cậu làm đúng, tình hình như thế không thể giao đồ ra được. Vậy giờ cậu dấu đi đâu rồi?

Cơ mặt Trương Thắng co giật, từ từ ngẩng đầu lên, cắn răng nói: - Bị... người ta cướp mất rồi.

Anh Văn sững sờ, như hóa tượng đá ngay tại chỗ, tay vẫn ở trên vai Trương Thắng, từ từ bấu mạnh vai y, Trương Thắng nhịn đau giọng lí nhí: - Tôi không thể đem đồ về, không an toàn, hơn nữa... Ài, tôi không biết nói cho anh hình dung ra sao. Cho nên, tôi định đem gửi vào két bảo đảm của ngân hàng, tôi cùng ông cụ đi gửi, lấy CMT của ông cụ, tính về hỏi ý kiến anh... Thế rồi, tôi gặp phải một bọn cướp....

Lời đã hết, thần kinh căng như dây đàn cũng thả lỏng, nhưng không phải nhẹ nhõm, mà là kiệt quệ: - Chuyện là thế, tôi không nói dối.

Anh Văn nhìn y chằm chằm, miệng nhếch lên thành nụ cười chế nhạo, lạnh lùng và khinh bỉ, đâm xuyên tim Trương Thắng, y đỏ mắt hét lên: - Tôi không nói dối.

Bàn tay đặt trên vai y từ từ rút lại, anh Văn xoay người đi ra cửa, không nói một lời.

https://thuviensach.vn

- Nếu anh không tin thì cứ giết tôi đi. Trương Thắng kích động hét lên, vừa oan ức vừa hổ thẹn, còn tệ hơn cả lúc Tiểu Lộ thu dọn hành lý rời KTX công ty, ít nhất lúc đó y không cảm thấy mình oan.

Anh Văn không quay đầu lại: - Giết cậu cũng giải quyết được vấn đề gì đâu.

- Tôi không thể tìm lại số tiền đó, nhưng tôi không trốn tránh trách nhiệm. Trương Thắng rời bàn đi tới: - Tôi còn cổ phần ở ba công ty, sẽ chuyển giao cho anh, tôi biết, thế vẫn là chưa đủ... Tôi thề, trừ khi cuộc đời tôi cứ thế xuống dốc, nếu không, tôi sẽ trả đầy đủ cho anh. Anh Văn, xin hãy tin tôi.

Anh Văn quay người lại, vẻ mặt ung dung trở lại như trước giờ: - Thắng Tử, không tin một người rất dễ, tin một người mới khó, nhất là lý do của cậu làm người ta không thể không nghi ngờ.... Có điều, bây giờ tôi tin cậu.

- Anh Văn. Trương Thắng đưa tay lên lau nước mắt suýt chảy ra, giọng nghẹn lại, lòng chỉ thêm xấu hổ.

Anh Văn lắc đầu nói: - Tiền là vật ngoài thân, có thì tốt, không có thì thôi. Cái gì của anh thì cuối cùng sẽ thuộc về anh, không phải thì hao phí hết tâm cơ cũng mất. Tôi không cần số cổ phần đó của cậu, chuyến đi Ôn Châu này coi như chưa từng xảy ra.

- Không, cái gì trả được cho anh trước tôi sẽ trả, số còn lại, tôi nợ, anh Văn, đợi tôi chuẩn bị xong sẽ tới. Trương Thắng dứt lời đứng dậy, cúi đầu xin lỗi rồi dứt khoát bước đi.

Anh Văn ngồi xuống, tay gõ bàn trầm tư, đằng sau lưng có tiếng cửa mở, không hỏi ai đã nói: - Có phải thấy tôi quá tàn nhẫn không?

- Anh Văn làm việc, phàm phu tục tử như tôi làm sao hiểu được mà bình luận. Người kia chính là quản giáo Vương:

https://thuviensach.vn

- Phàm phu tục tử? Trên đời này ai cũng là phàm phu tục tử thôi, nếu thấy kẻ nào hành động như thể mình là thánh nhân, cho cậu biết, hãy tránh xa. Anh Văn đột ngột chuyển chủ đề: - Tôi dạy cậu ta kiến thức kinh tế vài tháng chưa đủ làm gì đâu, bảo người tới giúp cậu ấy, nợ tôi cả đống như vậy, cậu ta chỉ còn con đường này.

Vậy là từ hai bàn tay trắng, qua gần 200 chương, chú Trương đã làm nên một đống nợ

HẾT!

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 191: Tới Đi … (1)

Mùa thu phương bắc, cỏ héo úa, cây côi tiêu điều, màu vàng ảm đảm bao phủ khắp đất trời. Mùa thu phương bắc, gió lạnh cũng tới sớm hơn, từng cơn gió cuốn đi những chiếc lá cố níu kéo giữ lấy thân cây khẳng khiu, lất phất trong không khí hồi lâu mới không cam tâm đáp xuống đất, chờ đợi số phận mục rữa đã được định đoạt trước.

Nghĩ tới mùa thu, lòng người đã thấy có nỗi buồn man mác xa xăm.

Trương Thắng bước ra khỏi trại giam, không vội bắt xe trở về, mà lững thững bước đi trên con đường vắng lặng, thi thoảng lại đưa tay ra đón một hai cái lá vàng từ từ rơi xuống, đôi lúc hứng trí nhảy lên bắt lấy chiếc lá chuẩn bị rơi vào tay thì lại bị gió cuốn đi, khóe môi mang nụ cười nhè nhẹ.

Đúng vậy Trương Thắng đang cười, đó không phải là nụ cười vui vẻ hay hạnh phúc nhưng đó thực sự là nụ cười.

Vì y không còn hoang mang nữa, không cảm thấy lạc lối nữa, y tìm ra được con đường mới cho cuộc đời mình, muốn thử bước vào lĩnh vực mới, còn kích thích hơn, tàn khốc hơn sáng nghiệp, ở nơi đó tài phú tái phân phối tính bằng giây, thành công thì trong chớp mắt thành phú hào, thất bại thì trắng tay.

Không chỉ để trả nợ cho anh Văn, nghĩ tới nó, Trương Thắng kích thích tới run người, có chút sợ, nhưng đa phần phấn khích vẫn nhiều hơn, cảm giác này giống như mấy năm trước chỉ dựa vào tin tức mơ hồ mà nghe lời Từ Hải Sinh vay vốn mua đất, cái này y từ bỏ cuộc sống an phận thủ thường của một con cừu.

https://thuviensach.vn

Mùa thu cũng là mùa thu hoạch, những cánh đồng lúa chín vàng, những vườn cấy trái trĩu trịt.

Lần trước Trương Thắng rời trại giam với đôi mắt mờ mịt hoang mang, lần này là đôi mắt kiên định sắc bén.

Trương Thắng giờ mới thực sự trở lại.

….

Gần 3 rưỡi chợ thủy sản đã tan chợ, chỉ còn lác đác vài khách lượn lờ, mong vét được ít hàng giá rẻ, đa phần họ là những tiểu thương ít vốn, kiếm ăn từng ngày.

Mắt đất vương vãi nội tạng cá và tôm chết, công nhân vệ sinh chưa quét dọn, thương lai tụ tập thảo luận công việc, người một mình ngồi kiểm hàng, mùi tanh tưởi lởm giọng này không ảnh hưởng gì tới Chung Tình, bởi vì cô quen rồi, thậm chí cảm thấy thích nó, nó đại biểu cho chợ cô vẫn làm ăn tốt.

Chung Tình đang đi quanh chợ, chỉ cần rảnh là cô xuống chợ, mỗi ngày lúc tan chợ thì cô càng xuất hiện, thói quen này cô học Trương Thắng, trước kia ở công ty, cứ sớm chiều hai lần Trương Thắng đi quanh công ty một vòng, Chung Tình thường theo bên cạnh, liền thành thói quen.

Mà thói quen này Trương Thắng học từ Trương Nhị Đản, thương trường mưa gió bão bùng, người lên kẻ xuống, dù công thành danh toại hay thất thế sa sút, cũng sẽ mau chóng thành bong bóng lịch sử, nhưng phẩm chất ưu tú của họ thông qua nhiều con đường, luôn truyền thừa tiếp.

Bất kể Trương Nhị Đản rồi sẽ phải đối diện với hình phạt nào, ông ta vẫn là nhân vật truyền kỳ, có nhiều điều đáng học hỏi.

https://thuviensach.vn

- Chung đại tỷ, chị thấy cua lớn hồ Dương Trừng của tôi thế nào, béo chưa, vừa đúng mùa, vừa tươi vừa thơm, chị mang vài con về ăn thử. Vương Râu đeo tạp dề đen, hồi hởi mời chào:

Chung Tình cúi xuống nhìn cua trong thùng nhựa lớn: - Không nhỏ, bao tiền một con?

Vương Râu xua tay: - Chị nói gì thế, vài con đáng gì. Rồi nhanh nhẹn chọn mấy con to nhất cho vào túi lưới buộc lại, nhét vào tay Chung Tình.

Chung Tình không nhận, đôi mắt phượng liếc hắn, cười tủm tỉm: - Đúng là cua hồ Dương Trừng chứ?

- Vâng, hàng chính tông, vận chuyển bằng máy bay tới đấy. Vương Râu vỗ ngực như đánh trống:

- Vương Râu, trước mặt Phật đừng có thắp hương giả, đồ Hoàng Hà khẩu phải không?

- Ai nói? Tên nào sủa càn cắn bậy, Chung đại tỷ, tôi là người ăn gian nói dối sao? Vương Râu miệng nói oang oang như thể oan lắm, song ghé tới gần Chung Tình: - Ôi trời ơi, lão phật gia, nói nho nhỏ một chút... Hề hề, Chung đại tỷ, đúng là cua Hoàng Hà khẩu, mà dám thề với chị ăn vào không kém tí nào. Người trong nghề ai cũng rõ cua hai nơi này là một loại, tổ cha thằng văn nhân nào đó làm bài thơ gì khen không rõ cua hồ Dương Trừng, nên mới mọi người mới bên trọng bên khinh.

Chung Tình nghiêm mặt: - Bất kể khẩu vị hai đằng giống nhau ra sao, nhưng một bên nhập vào giá rẻ, một bên bán ra giá đắt, làm thế có thích hợp không?

- Ài, làm ăn mà, thành thật làm sao sống nổi.

https://thuviensach.vn

- Nhưng chỗ tôi không được. Chung Tình giọng mềm mại, nhưng lời nói không cho phản bác: - Vì sao " cẩu bất lý" ở Thiên Tân lại đắt? Vì tấm biển, cho dù anh có nói nó không ngon, không đáng, nhưng giá trị tấm biển đó đại biểu không ai không tin. Sắp Trung Thu rồi, người mua cua nhiều hơn, nếu có ai sành sỏi nhận ra, không chỉ anh mang tiếng, mà còn cả cái chợ này mang tiếng.

- Chung đại tỷ... Vương Râu cầu khẩn, một nữ nhân dám vung dao tự chặt tay mình không thèm chớp mắt, ai dám coi nhẹ lời nói của cô, hôm đó hắn còn tận mắt chứng kiến.

- Không thương lượng, mai đổi biển đi. Chung Tình nói thêm: - Tôi sẽ cho người làm vài tấm biển, một bên là cua Hoàng Hà khẩu một bên là cua hồ Dương Trừng, viết vài thông tin trên đó, so sánh giống khác hai loại và khẩu vị hai đằng, sẽ có người treo ở chỗ những người bán cua các anh. Tôi tin, tuy lợi nhuận có giảm nhưng người mua cua sẽ nhiều hơn, Vương Râu, làm ăn nhìn xa một chút, đừng chộp giật như thế.

Mấy nhân viên đi theo sau liền gật đầu ghi lại.

- Vậy làm phiền Chung đại tỷ. Vương Râu dù không tình nguyện lắm, nhưng vẫn phải nghe theo:

- Anh Vương, không cần thở dài như thế đâu. Đột nhiên có chàng trai cao lớn, đầu trọc ở đâu xuất hiện, nhìn số cua, nói xen vào: - Giữ chữ tín không phải là thật thà ngốc nhếch, nếu anh nhanh tay làm trước các hàng bán cua khác, tin tôi đi, sau vụ Trung Thu này, người ta sẽ truyền tai nhau, mua cua là phải tới chỗ Vương Râu, không lo bị lừa. Đừng coi chữ tín là gánh nặng, hãy lấy nó làm ưu thế.

- Giám đốc! Chung Tình nhìn thấy Trương Thắng khoanh tay đứng đó thì mừng lắm, dợm bước đi tới kịp, may mà kịp thời dừng lại, dặn dò nhân

https://thuviensach.vn

viên công tác vài câu, sau đó tới trước mặt y, giọng có chút giận dỗi: - Về từ khi nào, vì sao không gọi điện để tôi ra đón?

Trương Thắng cười: - Không cần, chỗ chị bận mà, giữa chúng ta còn phải khách khí như vậy sao?

Chung Tình lòng ngọt ngào, vén mái tóc mỉm cười, dịu dàng nói: - Về tôi làm cua cho cậu ăn, hôm nay có cua ngon lắm.

Mặc dù Chung Tình che dấu tốt, nhưng khoảnh khắc vừa rồi vẫn lộ ra vài phần nữ tính, khiến hình tượng nữ cường nhân mất sạch, xa xa Vương Râu nhón chân nhìn: - Này, kia là ai mà Chung đại tỷ thấy y là từ hổ biến thành mèo thế?

- Nói linh tinh! Nhân viên quản lý thị trường mắng nhỏ: - Đó vốn là tổng giám đốc của chung tôi, tên Trương Thắng.

- À, à, vậy thì biết rồi, chả trách. Vươn Râu vỡ lẽ:

***** *****

- Về nhà chưa? Chung Tình mang một cốc trà Long Tình thơm ngào ngạt đặt trước mặt Trương Thắng:

- Chưa. Trương Thắng lắc đầu, thở hắt ra một hơi, đột nhiên cảm khái: - Cha mẹ ngày càng già, càng mong muốn con cái ở bên, còn con cái càng lớn càng muốn giương cánh bay đi thật xa, có khi vì sợ nghe cha mẹ càn nhằn mà không về. Đợi tới lúc con cái có hiểu ra những lời cằn nhằn đó là sự quan tâm, biết lắng nghe thì ít cơ hội nghe thấy nữa.

- Trong mắt cha mẹ tôi, có lẽ tôi thành đạt hơn em tôi, nhưng thế nào là thành đạt? Thắng Thanh nó có vợ hiền, có con, có gia đình êm ấm, không làm cha mẹ tôi phải lo lắng, còn có đứa cháu gái giúp ông bà quên đi cô

https://thuviensach.vn

đơn tuổi già. Còn tôi? Tôi nhiều tiền hơn nó, nhưng lại khiến cha mẹ lo lắng suốt...

- Làm sao vậy, chuyến đi phương nam không được thuận lợi à? Chung Tình nhíu mày hỏi:

Trương Thắng cười méo xẹo: - Cổ phần của tôi của ba công ty sắp thành của người khác rồi, chuyến đi này tôi làm hỏng một chuyện, nợ người ta khoản tiền lớn.

- Cái gì? Chung Tình hơi tái mặt, hỏi vội: - Mau nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì?

Trương Thắng dựa vào lưng ghế sô pha, thở hắt ra một hơi: - Chuyện hơi phức tạp, để tôi kể cho chị sau.

Chung Tình thấy y tâm tình không tốt, an ủi vài câu, lại hỏi: - Đem toàn bộ cổ phần của cậu chuyển nhượng rồi, còn thiếu bao nhiêu?

- Ừm... Cho dù lúc tổng công ty còn, e rằng tổng tài sản cũng không đủ trả. Hôm nay tôi tới đây là muốn đem tin này nói cho chị, chị là cổ đông lớn có quyền biết, rồi tôi còn tới chỗ anh béo và Hắc Tử một chuyến.

- Làm sao... Chung Tình thẫn thờ mất một lúc, định hỏi lại thôi, cô không dám tin, Trương Thắng vừa mới khỏi trại, tưởng rằng kiếp nạn đã qua, ai ngờ lại gặp phải chuyện lớn hơn, lần trước cô nhìn ra Trương Thắng có chút sa sút chán nản, chỉ sợ thêm chuyện này nữa, y không gượng dậy nổi. Trương Thắng đã như thế cô càng phải cứng cỏi hơn kiên cường hơn làm chỗ dựa cho y, ngồi xuống bên cạnh nhỏ nhẹ trấn an: - Đừng nản, cậu còn chưa mất hết, nhớ không cổ phần của tôi ở chợ thủy sản là của cậu, chỉ cần giữ lấy nó, chúng ta còn hi vọng. Chợ đang làm ăn tốt như thế, giờ thêm cậu nữa, nhất định ngày càng phát đạt, khi cậu tới đây, khởi đầu còn thấp hơn thế này cơ mà? Phấn chấn lên, được không?

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 192: Tới Đi … (2)

Trương Thắng đột nhiên ngẩng đầu nhìn Chung Tình chăm chú: - Chị nói đúng, tiền luôn có thể kiếm lại được, nên nói cho cùng gia đình vẫn là điều quan trọng nhất, với nam nhân là thế, với nữ nhân càng là thế. Chị có nghĩ tới đón hai bác tới, rồi tìm một nam nhân tốt, tạo dựng cuộc sống gia đình chưa?

Mặt Chung Tình dần tái đi, đứng lên, cố giữ bản thân bình tĩnh: - Cậu đủ việc để lo rồi, khỏi phải lo cho tôi.

Trương Thắng vẫn cứ nói: - Tôi biết một người, sẽ rất xứng với chị đấy, chị muốn cân nhắc không?

Chung Tình quay người đi, giọng chua chát: - Nếu cậu nhiệt tình như thế, vậy tôi cũng muốn biết cậu định gả tôi cho ai vậy?

- Tôi!

Chung Tình chưa kịp có phản ứng gì thì hai cánh tay luồn qua hông cô, động tác hết sức lưu loát mau lẹ, tiếp đó người cô bị xoay lại, đối diện với một đôi mắt sáng rực kiên định: - Chị Chung, làm nữ nhân của tôi nhé.

- Cậu, cậu nói gì cơ? Chung Tình thấy đầu óc váng vất: - Cậu nói..

- Đúng thế, từ lúc nghe Hắc Tử kể chuyện ở khách sạn Long Phượng tôi đã nghĩ thế rồi, một cô gái tốt như thế, nếu tôi bỏ qua thì sẽ là kẻ ngu ngốc nhất trên đời, chỉ là lúc đó lòng tôi còn có chút rối loạn, nên tôi không nói ra. Bây giờ tôi chắc chắn rồi, cô gái như thế tôi muốn chắc rồi, muốn cô ấy

https://thuviensach.vn

làm nữ nhân của mình. Trương Thắng đưa tay, vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của Chung Tình: - Chị đồng ý nhé.

Người Chung Tình run run, đôi mắt mông lung, như có nước bên trong, cán môi hồng mấp máy một chút, cắn môi cúi đầu xuống: - Cứ, cứ để tôi ở bên cậu như thế này thôi được không, dù cậu muốn chuyện đó, tôi cũng chiều cậu, nhưng quan hệ của chúng ta chỉ nên dừng lại ở đây thôi.

- Không được, tôi nói rồi, tôi muốn chị làm nữ nhân của tôi, làm bạn gái của tôi, làm vợ tôi, tương lai làm vợ tôi, mẹ các con tôi.

Chung Tình khóc rồi, nhưng miệng cô lại đang cười: - Tôi nhiều tuổi hơn cậu.

- Đó không phải lý do.

- Tôi, tôi từng làm vợ người ta, làm tình nhân người ta, còn bị rất nhiều người nghe thấy chuyện đáng xấu hổ...

- Tôi mặc kệ, tôi không để ý người khác nói gì.

Chung Tình lau đi nước mắt, mỉm cười, nụ cười hạnh phúc làm gương mặt cô bừng sáng, quyến rũ hơn bất kỳ lúc nào, ánh mắt dịu dàng tràn ngập nhu tình: - Tôi rất vui, Trương Thắng, tôi thấy như vậy là đủ rồi, thật đấy, tôi rất hài lòng về cuộc sống hiện tại, hôm nay được nghe những lời này của cậu, tôi vui lắm, nhưng tôi không định thay đổi nó. Hãy tin tôi, tôi từng trải hơn cậu, bây giờ cậu nói thì dễ rồi, nhưng khi chuyện chúng ta công khai, mọi thứ sẽ khác, cậu sẽ bị người ta xì xầm bàn tan sau lưng, mới đầu cậu có thể bỏ qua, nhưng dần dần nó như như con sâu gặm nhấm cậu, đến lúc cậu thấy bất kỳ nụ cười nào, ánh mắt nào đều có hàm ý không tốt, đó là lúc mọi thứ sẽ xấu đi. Tôi sẽ không để quan hệ chúng ta biến thành như vậy, nếu cậu kiên quyết như thế … tôi sẽ đi.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng sững sờ, y hiểu ra rồi, nghe giọng điệu này của Chung Tình là y hiểu, vốn tưởng rằng Chung Tình làm tất cả những điều đó vì yêu mình, nhưng không hoàn toàn như vậy, Chung Tình tất nhiên đã nảy sinh tình cảm nam nữ với y, nhưng một thứ khác quan trọng hơn khiến cô làm thế, đó là tình thân, cô coi y như đứa em trai, cho nên mới hi sinh vô tư vì y như vậy.

- Á, cậu làm gì. Chung Tình nói xong, muốn rời đi để Trương Thắng bình tĩnh suy nghĩ, nhưng không ngờ bị y bất thình lình ôm lấy từ phía sau, có chút giật mình kêu lên.

Trương Thắng không trả lời, môi thuận theo tai nàng, má, tìm tới môi. Trong đầu Chung Tình chớp cái loạn lên, cô biết ngày này sớm muộn cũng sẽ tới, vì cô từng bước dung túng y, nhất định sẽ dẫn tới kết cục này, chỉ là nó tới quá bất ngờ, theo bản năng muốn giãy dụa, nhưng hai tay bị y siết chặt, không thể thoát được, vừa vặn môi y dán lên má mình, âm thanh phát ra từ miệng biến thành tiếng rung hoàn mỹ.

Không cho Chung Tình cơ hội phản kháng nào, cho dù chỉ là phản kháng mang tính chất tượng trưng. Trương Thắng xoay người cô lại, đưa đầu ép tới, ngậm lấy cánh môi mềm mại, cái lưỡi không ngừng xông tới quấy rối, Chung Tình có chút giận cắn lấy nó, không ngờ Trương Thắng nhịn đau thừa cơ quấn lấy lưỡi của cô.

Chân tay cô mềm nhũn, đầu óc mơ hồ, song vẫn nhận ra được một bàn tay rất không thành thật, luồn dưới vạt áo sơ mi của mình, thuận theo bụng cô trồi lên, Chung Tình đã cảm nhận được dục vọng mạnh mẽ của nam nhân, loại dục vọng này chỉ có tiến vào cơ thể nữ nhân mới giải phóng được.

Vậy thì cứ thế đi, dù sao cũng là cậu ấy, mình cũng kìm nén quá lâu rồi.

https://thuviensach.vn

Chung Tình khép mắt lại, hàng mi rung động, lưỡi chủ động đưa ra quấn lưỡi của Trương Thắng, chiếc giày cao gót bị đá đi, rướn người lên, cánh tay ghì lấy đầu y, trong phòng vang vọng tiếng thở cùng môi lưỡi va chạm.

Trương Thắng vòng tay ôm eo Chung Tình, hơi dùng sức một cái, bàn chân cô liền rời khỏi mặt đất, hai tay y trượt xuống dưới, bóp lấy hai bờ mông tròn trịa, cứ thế đi vào trong phòng, tới bên giường, cởi từng chiếc cúc áo, cùng với chiếc sơ mi hồng nhạt rơi xuống đất, Chung Tình chỉ thấy người man mát, thân trên cô chỉ còn lại áo lót ren đen nâng đỡ bầu vú săn chắc tròn trịa.

Chung Tình xấu hổ nhổm người tới, hôn lên cánh môi y, ngăn ánh mắt nóng rực kia chiếu lên người mình, nhanh chóng nhận ra váy của mình cũng đã bị ném đi, người từ từ được đặt xuống giường.

Len lén nhìn Trương Thắng đang hấp tấp cởi quần áo vứt lung tung khắp phòng, kích thước của thứ kia làm cho gò má Chung Tình nhanh chóng nóng ran, bất giác khẹp chân hai chân, vén chăn chui tọt vào, nín thở chờ đợi.

Trương Thắng không để giai nhân đợi lâu, trần truồng chui vào trong chăn, mỗi lần thân thiết với Tiểu Lộ, Tần Nhược Nam, y đều hết sức nóng vội, nhưng lần này y không muốn thế nữa, không muốn để lại chút tiếc nuối nào cho cả hai, chống tay hơi nhổm người lên, nhìn khuôn mặt Chung Tình ở góc độ chưa bao giờ gần hơn thế, y ngửi được rõ ràng mùi thơm phả ra từ hơi thở Chung Tình, đôi mắt khép lại, hàng mi rung rinh không ngừng chứng tỏ chủ nhân nó có chút căng thẳng. Cái mủi nhỏ tinh xảo như tác phậm nghệ thuật, gó má láng mịn hửng hồng như say rượu, cánh môi hồng có chút khô khan, Trương Thắng càng nhìn càng thích, bắt đầu ôn từ mái tóc, trán, mũi, nhấp lấy cánh môi mềm mại của cô.

Người hơi cong lên, môi lướt qua cổ Chung Tình, hôn tới trước ngực, lưỡi liếm quanh mép vú lộ ra ngoài áo lót, hai tay vòng ra sau lưng cô tìm

https://thuviensach.vn

kiếm cúc, thì nghe thấy tiếng nói nhỏ như muỗi kêu: - Ở trước ấy.

Áo bung ra hai bên, bầu ngực đầy đặn cân đối xuất hiện, quần vú gần như không nhận ra được, chỉ có màu hồng mờ mờ, núm vú hơi cứng rồi, chỉ lớn bằng hạt lạc, Trương Thắng thấy cổ khô cong, đưa hai tay ra, mỗi bên bóp một bên, mềm mại đầy nhục cảm, khiến người ta muốn ngạt thợ, đầu cúi xuống ngậm lấy hạt lạc kia, làm Chung Tình rướn người lên, phát ra tiếng kêu hàm hồ, hai tay vò cái đầu trọc của y.

Mồm quyến luyến rời đi, hai tay vẫn luyên luyến ở lại vày vò, môi Trương Thắng hôn lên bụng, rồi cứ vậy một đường tiến thẳng xuống phía dưới.

Cảm thụ hơi thở nam nhân phả vào vị trí mẫn cảm nhất của mình, Chung Tình muốn đẩy đầu y ra, lại có cảm giác rất kích thích, hai chân có chút lóng ngóng giang ra, tuy cuộc đời cô có hai nam nhân, nhưng chưa ai hôn tới chỗ đó, khiến cô thẹn thùng vô cùng, chỉ là khi cái lưỡi ma quái chạm vào đó, cô như trúng điện giật, một khoái cảm mạnh mẽ khiến cô choáng váng như muộn lim đi trong sung sướng...

Nhắm mắt hưởng thụ một lúc, dần dần từ nơi đó ngọn lửa bừng bừng cháy lan ra, khiến người cô khô nóng bứt rút, thiêu đốt chút rụt rè cuối cùng của Chung Tình, he hé mở mắng, vươn tay úp cái ảnh của Tiểu Lộ đặt ở tủ đầu giường xuống, nỉ non: - Thắng, tới đi...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 193: Cuộc Sống Mới

- Các vị, các vị, tôi xin giới thiệu với mọi người một chút. Giám đốc Lưu vỗ tay thu hút sự chú ý của đám đông: - Đây là anh Trương Thắng, đại hộ mới tới, sau này cùng mọi người phát tài, làm quen một chút.

Trương Thắng chắp tay một lượt: - Các vị tiền bối, tôi là người mới, sau này mong được mọi người chiếu cố nhiều hơn.

Tiếng vỗ tay lác đác rời rạc, Lão Nhạc đại hộ đứng đầu nhiều năm vị trí không suy chuyển, nói: - Thấy không, hôm qua có cô Ôn Nhã, hôm nay có Tiểu Nghiêm, Trương Thắng gia nhập phòng giao dịch chứng khoán chúng ta, đây là dấu hiệu, thị trường từ năm 96 đi xuống tới giờ, bắt đầu ấm lên rồi.

Lão Phong cũng là một đại hộ thâm niên khác hất nước lạnh: - Chưa chắc, tháng 8 năm nay ảnh hưởng nguy cơ tài chính Châu Á, 9 kỳ giao dịch giảm 60%, rồi lại một trận lũ lớn, thiên tai không ngừng. Mọi người, nghe tôi, thắt chặt túi, giữ lấy tiền, còn xa mới đến lúc đánh lớn.

Lạc Nhạc không tán đồng, cãi lại, kéo những người khác cuốn vào, quên luôn cả hai người giám đốc Lưu, ông ta cười bất đắc dĩ, nói với Trương Thắng: - Hai tên điên đó, nói tới cổ phiếu là không còn nhớ gì nữa, nào, tôi dẫn cậu tới chỗ trước, thong thả làm quen với mọi người sau.

Nói rồi ông ta dẫn Trương Thắng đi ngược lại, chỉ cái bàn làm việc ngăn cách nhau bởi kính: - Đó là nơi làm việc của cậu, vi tính, điện thoại đủ hết, nếu in tài liệu, lấy nước sôi gì đó thì bảo với Tiểu Phi.

https://thuviensach.vn

Cô gái ngồi gần cửa đứng dậy chào bẽn lẽn: - Giám đốc.

Cô gái này mới trên 20, mặc véc nữ màu đen, bên trong sơ mi trắng cổ áo cầu kỳ, vóc dáng cơ thể cân đối làm bộ đồng phục bình thường tăng giá trị ba phần, tóc cắt ngắn, trông rất tinh thần, mặt trái xoan, còn có vài cái mụn trứng cá nhỏ ở trán, đường nét khuôn mặt thanh thoát dễ gây thiện cảm.

- Tiểu Phi, đây là đại hộ mới tới, có gì cô chiếu cố một chút.

- Dạ. Tiểu Phi nhìn Trương Thắng cười khách khí, đôi mắt linh động vô cùng:

- Chào cô, tôi là Trương Thắng.

- Chào anh, em là Lạc Phi, nhân viên phục vụ của phòng đại hộ.

Giám đốc Lưu nói: - Tiểu Phi mới được tuyển vài ngày, nhưng rất nhanh nhẹn, làm việc chăm chỉ, thế nhé, làm quen đi, có gì không hiểu thì hỏi cô ấy, tôi xuống trước đây.

Trương Thắng đặt cặp xuống bàn, đánh giá hoàn cảnh làm việc của mình, sạch sẽ, bên tay phải vì kề với tường nên không có bình phòng, làm chỗ ngồi của Lạc Phi bị chỗ làm việc của y nửa bao vây.

Phòng giao dịch chứng khoán này chỉ có một hai tầng, dù tất cả gian làm việc đều dùng kính ngăn cách theo kiểu nửa khép kín, xắp xếp theo tài sản lớn nhỏ, càng đi vào bên trong, tài sản càng nhiều, đãi ngộ càng lớn, như gian làm việc của Trương Thắng gần cửa nên kém những gian trong cùng rất xa, ví như ghế của y là ghế cứng có bánh xe, trong kia là ghế bọc da, trong nữa thì có gian như ghế sô pha, như khác biệt giữa phòng nhân viên và giám đốc.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng thấy thú vị lắm, cảm giác giống như trong trại giam, có cả tiểu đệ lẫn lão đại.

- Để em giúp anh. Lạc Phi thấy Trương Thắng lóng ngóng nhìn cái máy vi tinh, mỉm cười đi tới bật máy cho y:

"Tít.." Cái máy sáng đèn.

- Anh xem đây là phần mềm giao dịch Càn Long, dùng chỏ chuột ấn vào nút menu, sẽ hiện ra hệ thống giao dịch.

Lạc Phi giảng giải sơ qua thao tác, nói rất nhanh, động tác cũng nhanh, Trương Thắng xem hoa cả mắt, đầu váng vất.

- Ngừng ngừng... A, cám ơn Tiểu Phi, để tôi từ từ mò mẫm, chỗ nào không hiểu sẽ hỏi cô.

- Vâng, anh ấn vào đây có phần help. Lạc Phi lùi về chỗ ngồi ở cửa:

Trương Thắng bắt đầu học tập thao tác phần mềm, máy vi tính với y không khác gì nông dân nhìn pháp bảo trong truyện tiên hiệp, quá thần kỳ, bên tai thì nghe người khác bàn tán ba hoa, cổ phiếu nào lên, cổ phiếu nào giảm, mỗi ngày chả có việc gì làm ngoài nhìn và nhìn.

Hơn một tiếng đồng hồ nhìn vào màn hình, Trương Thắng thấy hơi choáng váng, ngồi thẳng lên, làm động tác thể dục.

- Anh uống nước không? Hai người ngồi gần nhau, Lạc Phí đặt tài liệu xuống hỏi.

- Cám ơn. Trương Thắng nhìn lên bàn: - Tôi quên mang cốc rồi.

- Không sao em lấy cho anh cốc giấy.

Trên bàn Lạc Phi có chồng cốc giấy dùng một lần, có lẽ chuẩn bị sẵn.

https://thuviensach.vn

- Các anh nói xem, chính phủ có ra tay cứu không? Giảm tới âm luôn rồi.

- Cứu thì có, nhưng xem chừng chẳng hiệu quả đâu.

- Chưa chắc, năm nay TTCK Hong Kong giảm mạnh 30%, TW chẳng phải lập tức thành lập quỹ tài chính, bơm cho khoản tiền lớn, mua lại cổ phiếu đám cá mập do George Soros tung ra sao? Nội địa im ắng hơn một năm rồi, phải có hành động.

- Thừa lời, đó là Hong Kong, người ta mới trở về một năm, nếu bị bọn cá mập nước ngoài ức hiếp quá thảm, chính phủ TW cũng bẽ mặt, không cứu không được, còn chúng ta... Khó nói lắm.

Trương Thắng chú ý lắng nghe, cái y thiếu bây giờ là kinh nghiệm thực tiễn, một giọng mang theo khẩu âm phương nam nói: - George Soros bại ở Hong Kong, không phải do sai lầm, mà ông ta không ngờ chính phủ Hong Kong chưa bao giờ can thiệp vào TTCK lại cùng chính phủ TW liên thủ, đến khi phát hiện ra lượng lớn tài chính chống lưng cho thị trường Hong Kong thì đã lún quá sâu, nên mới thất bại thu quân.

- Chuẩn xác mà nói cuộc chiến này bắt đầu từ 14 tháng 8, khi đó TTCK Hong Kong bị đám người George Soros kéo xuống còn 6500 điểm, mức thấp nhất trong vòng 5 năm. Ngày 15, 16 nghỉ giao dịch, ngày 17 TTCK toàn cầu sụt giảm mạnh, vừa vặn hôm đó là ngày kỷ niệm kháng chiến chống Nhật thắng lợi, nên nghỉ giao dịch, Hong Kong mới thoát khỏi tai kiếp, ngày đám người George Soros cũng dừng lại quan sát, TTCK chỉ giảm 14 điểm.

- Ngày 19 quỹ tài chính ngoại hối phú hào Hong Kong đổ vào thị trường, chỉ số tăng ngược 412 điểm. Ngày 20 chính phủ Hong Kong đưa ra biện pháp ứng phó, tăng thêm 120 điểm nữa. Ngày 21, phú hào Kong Kong dừng tay thăm dò hư thực đối phương, 8 con cá mập lớn nước ngoài liên

https://thuviensach.vn

thụ đánh thị trường mất 200 điểm, hôm sau phú hào Hong Kong ra tay kéo lại 318 điểm.

- Hai bên cứ vậy giao thủ có thắng có thua, tới ngày 27 đại chiến, đám cá mập quốc tế bán ra như núi lở, phú hào Hong Kong không thua kém, mua vào liên hồi, 15 phút thôi đã lập kỷ lục giao dịch tới 1.9 tỷ HKD...

Người này giọng nói rõ ràng, vắn tắt toàn bộ quá trình, từng từ đầy mùi sát phạt, làm người ta nghe là liên tưởng ngay được khi đó hai bên quyết chiến ác liệt thế nào, tức thì bốn xung quanh đều im tiếng, nghe hắn kể.

Trương Thắng nghe được âm thanh phát ra từ bàn đối diện với mình, giữa hai người chỉ ngăn cách nhau bởi bởi một tấm kính, liền đứng lên nhìn, đó là thanh niên tuổi chừng 27, 28 da hơi đen, người gầy gò, đeo kính cận, tay cầm cái bút chì, phát hiện có người nhìn mình, lịch sự gật đầu.

- Xin chào. Trương Thắng khâm phục nói: - Không ngờ anh có thể nhớ con số cùng mốc thời gian rõ ràng như vậy, bội phục. Tôi họ Trương, tên Trương Thắng vừa bước chân vào lĩnh vực này, mong được chỉ giáo nhiều hơn.

Thanh niên kia đứng lên bắt tay y: - Không cần khách khí, tôi cũng chỉ tới sớm hơn anh một ngày thôi, Nghiêm Phong, rất vui được gặp.

- Rồi, rồi chào hỏi sau, cậu ấy cũng không chạy đi mất đâu. Một đại hộ sốt ruột giục: - Kể tiếp đi.

Xung quanh không ít người hưởng ứng, Trương Thắng cũng kéo ghế ngồi xuống chăm chú lắng nghe, y cần hòa nhập nhanh với cuộc sống mới này.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 194: Duyên Phận

Mất một buổi sáng Trương Thắng đã thích ứng được với không khí làm việc ở nơi này, chỉ có điều tri thức chứng khoán của y có giới hạn, nhất là thao tác thực chiến, giống tên sơn tặc mới có được tổng cương về Hồ Gia đao pháp trong Phi hồ ngoại truyện, bụng thì biết đấy, nhưng không thi triển được.

Đến buổi chiều y đi mua cái cốc và trà Long Tỉnh, một ít sách chứng khoán, cùng một cuốn chỉ dẫn thao tác window 98.

Khi sắp xếp đồ trên bàn, thấy một bức ảnh gia đình, người trung niên bụng hơi phệ bế con gái đứng sánh vai vợ dưới cây thông, tuyết trắng phau phau, hơi vợ chồng đều mặc áo khoác lông, cho thấy gia cảnh giàu có.

- Tiểu Phi, ảnh này là của người ngồi chỗ tôi trước kia à?

Lạc Phi thò đầu nhìn, khi cô cười lộ ra hai cái răng thỏ đáng yêu: - Vâng, ông ta tên Vương Bảo Hòa, nghe nói lợi hại lắm, có lần bốn tháng liên tiếp kiếm gấp sáu lần, xưng là vua nước rút.

Vua nước rú cơ à? Nghe kêu thật, Trương Thắng hỏi: - Ông ấy đi đâu rồi? Tới phòng chứng khoán khác à?

Lạc Phi phì cười, vội che miệng, đôi mắt đảo trái phải, nói nhỏ: - Không phải, nghe nói hai tuần trước thao tác sai lầm, chỉ năm ngày thua hết, nên... đi luôn rồi, cả vốn lẫn lãi, không còn gì hết.

- Ồ.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng cất cái ảnh vào ngăn kéo, chủ nhân của nó không mang theo, cho thấy lúc ra đi thất hồn lạc phách thế nào, y muốn giữ lại tấm ảnh để nhắc nhở bản thân.

Mở phần mềm Càn Long ra, nhìn thị trường giao dịch ảm đạm, xem ra chưa phải thời cơ tham gia, y cần quan sát, dưới không khí chung bây giờ, người có thể đi ngược xu thế kiếm tiền đều gánh nguy hiểm lớn, tân thủ như y không chơi nổi.

Một lúc sau có điện thoại gọi tới, giọng nói ôn nhu: - Thắng, ổn thỏa rồi chứ?

- Ừm, đang làm quen với hoàn cảnh và thao tác phần mềm.

- Dùng máy tính có gì không hiểu, tới đây tôi chỉ cậu.

Trương Thắng cười hì hì nói nhỏ: - Lại muốn rồi sao, đêm qua chưa làm chị thỏa mãn à?

- Phì. Chung Tình đỏ mặt: - Người ta nghiêm túc đó, ai mà nhớ cậu.

- Hì hì, vừa làm quen hoàn cảnh mới, còn lúng túng lắm, chắc mất một vài ngày, tôi tới chỗ chị hay chị tới chỗ tôi.

- Thế nào cũng được, cậu tới, tôi làm cơm cho cậu ăn, còn tôi tới, thì cậu phải mời cơm tôi, hì hì...

Tiếng cười của Chung Tình làm Trương Thắng ngứa râm ran, lén lút nói: - Được, chị ăn tôi, tôi lại ăn chị...

- Phì phì phì, nói được vài câu là không đứng đắn, không thèm để ý tới cậu nữa, cúp máy đây.

Chung Tình cúp máy rồi, Trương Thắng cũng cười khoan khoái gập máy lại, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy tiểu nha đầu Lạc Phi ngồi ở cửa, đôi mắt

https://thuviensach.vn

tựa cười tựa không nhìn mình, khóe môi hơi giật giật, hình như đang nhịn cười.

Trương Thắng lúng túng, may lúc đó có tên béo thân cao tám thước, hông rộng cũng tám thước hô: - Tiểu Phi, in cho tôi số tài liệu này.

- Vâng. Tiểu Phi đứng dậy chạy vèo đi.

Trương Thắng thở phào, sao quên mất nha đầu đó ngồi ngay gần bên cạnh, thế này còn hình tượng gì nữa?

Lúc này ở cuối phòng có giọng nữ gọi: - Tiểu Phi, rót tôi cốc nước sôi.

Không ai trả lời, Lạc Phi đi in tài liệu cho tên béo rồi, nha đầu đó chiếu cố mình không ít, có qua có lại, đằng nào cũng đang rảnh, cái thứ vi tính kia, nghe đâu nhìn nhiều mù mắt, Trương Thắng nghĩ vậy, xách phích nước lên đi về phía cuối phòng.

- Ai cần nước thế?

- Đây, chỗ tôi... Cô gái đang xem báo nghe giọng nam, ngạc nhiên ngẩng đầu lên: - Anh là?

- Tiểu Phi chạy ra ngoài in tài liệu, nên tôi giúp cô ấy.

Cô gái mỉm cười ôn hòa: - Cám ơn anh, để tôi.

Trương Thắng nhìn thấy sát tường có một cái máy bán nước, chắc là hỏng chưa kịp thay, nên mọi người uống nước, nhìn cô gái này toàn thân đồ trắng, tóc uốn cầu kỳ, trang điểm tỉ mỉ, bộ dạng yểu điệu, thuộc loại tiểu thư tay không dính nước, cầm cốc lên rót vào: - Để tôi rót cho.

Nước sôi đổ vào cốc, mùi trà thoang thoảng bốc lên, hít mấy hơi: - Trà xuân Long Tỉnh, bây giờ các cô gái trẻ thích uống cà phê, không mấy ai uống trà nữa.

https://thuviensach.vn

Cô gái cười khúc khích: - Các cô gái trẻ bây giờ? Anh nói như mình già lắm ấy, anh nhiều tuổi hơn tôi chắc?

- Tôi năm nay 27, thế nào cũng hơn cô 10 tuổi là ít.

Cô gái phì cười: - Anh thật khéo mồm, tôi cũng 27 đây.

- Không thể nào. Trương Thắng tỏ ra kinh ngạc: - Nếu không phải cách ăn mặc này khiến cô chững chạc hơn, tôi đã nói cô chỉ 20 là cùng.

- Được rồi, đừng làm tôi cười nữa, nói ra tôi còn hơn tuổi anh đấy. Cô gái vén tóc, cười đắc ý: - Không mấy người cùng tuổi có thể sinh sớm hơn tôi.

Trương Thắng không nhịn được cười: - Được, nói xem cô sinh nhật ngày nào?

- 15 tháng 1, thế nào?

- Té ra chỉ có thế, mùng 1 tháng 1 đây.

- Không thể nào. Cô gái không tin:

- Có muốn xem CMT không?

Hai người nhìn nhau, rồi cùng bật cười.

Người ngồi đối diện với cô gái nghe thấy họ nói chuyện, giọng khó nghe: - Không ngờ đưa nước cũng gặp được duyên phận, biết vậy tôi đã đi đưa rồi. Chàng ở đầu phòng, thiếp ở cuối phòng, nhờ chàng không được gặp, nhờ duyên nước đưa đường.

Những người khác cũng cười, cô gái đang vui vẻ tức thì mặt phủ sương giá, mày nhíu lại, hiển nhiên kiểu đùa mập mờ chớt nhả này khiến cô không thích.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng nhận ra, mỉm cười gật đầu: - Cô làm việc đi, tôi về đây.

Lạc Phi cũng đã quay về, chuyện xảy ra giữa hai người họ đều thấy hết, trước tiên nói: - Cám ơn anh Trương. Sau đó tới gần, cười nhe cái răng thỏ ra: - Này, chị Ôn Nhã đẹp quá phải không?

Ra cô ấy tên Ôn Nhã, Trương Thắng gật đầu thừa nhận: - Ừm, rất xinh đẹp.

- Thật là có khuôn mặt đẹp trai đúng là lợi thế lớn, từ khi chị ấy tới đây, gần như không nói chuyện với ai, anh là người đầu tiên đấy, thế nào, anh có ý định gì không? Lạc Phi rất ưa chuyện, lẻm lỉnh nói: - Chinh phục những cô gái cao ngạo xinh đẹp, không phải là mộng tưởng của nam nhân sao?

Trương Thắng nhún vai, đề tài này với y bây giờ không có sức hấp dẫn.

Lạc Phi thì lại rất hứng thú, chủ động cung cấp thông tin: - Anh biết không, chị Ôn có bối cảnh lớn đấy, tài chính của chị ấy bằng mười mấy đại hộ trong phòng này gộp lại, hơn nữa biết nhiều tin tức nội bộ, nếu tiếp cận được với chị ấy, sẽ có lợi cho anh. Vừa rồi tên hói kia đọc thơ, không phải là trêu chị ấy đâu, mà muốn gây chú ý đó, bọn họ luôn tìm đủ mọi cách tiếp cận chị ấy, nhưng không thành công, nên lén đặt cho chị ấy biệt hiệu Thánh cô Ma giáo.

***** *****

Trong tiệm hoa Yên duy nhất, lúc này ít khách, Trịnh Lộ chống tay lên quầy, u oán thở dài: - Chúng ta đều là cô gái yếu đuối đồng bệnh tương lân, nếu chẳng phải trong nhà thúc giục nghe sốt cả ruột, chị cũng không muốn vội vàng như vậy. Ba năm qua, tiệm hoa này là động lực sống của chị, nếu không có nó, chị không sống được nữa rồi, giờ thực sự...

- Chị đừng nói thế, em còn vui hộ chị nữa là, anh Kiều tuy hơi nhiều tuổi một chút, nhưng con người đôn hậu, em nghĩ anh ấy sẽ đối xử với chị rất

https://thuviensach.vn

tốt. Hôn nhân sắp đặt thì sao, chưa chắc không ổn định bằng yêu đương tự do. Tiểu Lộ nhẹ nhàng khuyên nhủ:

- Em đó, nói thì hay lắm, chị ít nhất còn có nhà, có cha mẹ, bây giờ sắp thành thân với anh Kiều, có gia đình của mình. Còn em, cô đơn lẻ loi, còn chiếu cố một đứa bé ba tuổi, chị nhìn mà sầu thối ruột, em sau này phải làm sao đây?

Tiểu Lộ cười gượng gạo, không nói nữa.

- Dì Y là người tốt, nếu dì ấy còn đã đành... Ôi đúng là sống chết có số, dì ấy vốn khỏe mạnh thế, vậy mà bệnh cái đi luôn được. Trịnh Lộ lo lắm, con cái bà Y không muốn duy trì cái trung tâm cứu trợ tốn tiền của này, muốn bán nơi này đi, không cho thuê nữa, Tiểu Lộ không có tiền vốn, muốn mở lại tiệm hoa nơi khác cũng khó.

Tiểu Lộ nhìn Liễu Vũ đang ngồi tập viết, cười nhẹ: - Không sao, chỉ cần chịu khó chịu khổ, thế nào chả sống được, chị cứ yên tâm mà đi, em sẽ có cách.

- Em đó, cái đồ cứng đầu cứng cổ. Trịnh Lộ không biết nói gì với Tiểu Lộ nữa, chủ xe gây tai nạn cho Liễu Phong có đền bù một khoản tiền, cô khuyên Tiểu Lộ dùng số tiền này kinh doanh gì đó, kiếm tiền lo cho Liễu Vũ, nhưng Tiểu Lộ ương ngạnh hết sức, nói đây là tiền ăn học của Liễu Vũ sau này, sợ mình làm ăn thua lỗ, nhất định không đúng tới: - Phải rồi, còn anh chàng đó... Không phải anh ta rất giàu sao? Tuy hai người không tới được với nhau, nhưng em nhận mẹ anh ta là mẹ nuôi, nhờ người ta giúp, một mình em nuôi Liễu Vũ sao nổi.

- Anh ấy mới từ trại giam ra, công ty bị sung công rồi, cho dù anh ấy vẫn còn công ty chăng nữa, thì chị bảo em mở miệng sao đây... Tiểu Lộ lắc đầu, nói qua loa: - Huống hồ anh ấy có bạn gái rồi, em làm sao có thể gặp lại anh ấy... Mà em cũng không muốn gặp.

https://thuviensach.vn

Trịnh Lộ nghe cũng thừ người ra: - Giống chị, có một hôm ở trên đường chị gặp bạn trai cũ, vì tránh anh ấy, chị trốn sau một chiếc xe rác nửa tiếng.

Một nam tử tuổi chừng tứ tuần, vóc dáng cao lớn khỏe mạnh, vai đeo cái bọc lớn, đứng ở cửa hô: - Hai chị em tâm sự hết chưa, anh thu dọn xong đồ rồi, chúng ta đi thôi.

- Anh Kiều, bọn em xong rồi đây. Tiểu Lộ đứng lên, phấn chấn tinh thần cười nhìn Trịnh Lộ: - Chị đừng lo, em thế nào cũng có cách thôi, chúc chị tân hôn vui vẻ.

- Em đó, đừng làm khổ mình nữa, cuộc sống là thế, nhiều lúc phải thỏa hiệp với nó thôi, biết không? Trịnh Lộ ôm chầm lấy Tiểu Lộ, ôm thật chặt, nước mắt ngắn dài, rất muốn nói nếu khó khăn hết cách thì tìm mình, nhưng bản thân cô thành vợ người ta rồi, nhiều chuyện không tự quyết được nữa.

….. …..

Trương Thắng đang day trán nhìn vào dãy số chi chít trên màn hình thì điện thoại reo, lơ đễnh cầm lên nghe, nhưng a lô mấy lần mà không thấy ai trả lời, loáng thoáng có tiếng trẻ con rồi cụp máy, đang gãi đầu không biết có phải là ai đó nhầm máy không thì bị một mẩu đổi thoại thu hút toàn bộ sự chú ý.

- Tiểu Dương, theo tôi đi, cho cậu biết lần này tuyệt đối không sai, tôi có tin nội bộ.

- Ai, có đáng tin không?

- Đáng tin, người đó tên Từ Hải Sinh, người này chỉ làm những vụ lớn, không chơi nhỏ, rất có tiếng trong giới tài chính đấy. Hà, anh ta nhắm vào chỗ nào chắc ăn chỗ đó, chúng ta coi như đi ké xe một hồi.

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh, ông ta nhảy sang TTCK rồi sao … Trương Thắng nhếch mép cười nhạt, xem ra bọn họ thật có duyên phận.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 195: Thị Trường Bánh Nướng (1)

Bệnh viện hoàng gia Birmingham nước Anh, Tần Nhược Nam khẩn trương nghe bác sĩ nói, tiếng Anh của cô tàm tạm, giao tiếp bình thường còn được, lúc này dựa vào phiên dịch, một lúc lâu sau, mặt u ám rời phòng bác sĩ.

Tần Nhược Lan ngồi thẫn thờ trên xe lăn nhìn hai chàng trai chơi đá bóng, ánh mắt đã mất đi vẻ nhanh nhạy hoạt bát trước kia, da tai tái có phần bệnh hoạn, thấy chị mình tới, Tần Nhược Lan quay bánh xe đi lên đón: - Chị.

Tần Nhược Nam ngồi xuống trước mặt em gái, đặt tay lên chân Tần Nhược Lan, mỉm cười: - Tiểu Lan, chị vừa nói chuyện với bác sĩ rồi, hai chân của em vẫn còn hi vọng.

- Chắc vậy, dù sao đây là bệnh viện chuyên khoa xương lớn nhất nước Anh mà. Tần Nhược Lan nắm lấy tay chị mình nhấc lên khỏi chân mình, vì hai chân cô hoàn toàn mất đi tri giác:

- Đúng thế, có rất vào bệnh án giống như em, người bệnh đứng lên được...

Tần Nhược Lan cắt lời: - Mỗi năm có mấy chục nghìn ca chấn thương cột sống, số người đứng lên được không quá 100, tỉ lệ chưa tới 1%. Chị, đừng quên, em là y tá, em rõ hơn chị, cần cố gắng, em sẽ làm, hi vọng em là một trong số 1% may mắn kia.

https://thuviensach.vn

Hai chàng trai tóc vàng tuấn tú phong độ đi tới, một người nắm lấy tay cầm xe lăn, đặt tay lên vai Tần Nhược Lan, áy náy nói: - Xin lỗi vì không chăm sóc tốt cho cô ấy.

Tần Nhược Nam nghe em gái phiên dịch lại, cười đáp: - Anh Raymond, em gái tôi rất nghịch ngợm, chuyện này là tai nạn không may, chẳng thể trách ai được. Em gái tôi được chữa trị ở bệnh viện tốt thế này cũng là nhờ anh, trong thời gian tới chúng tôi sẽ tìm y tá chăm sóc cho nó.

- Không, không, không, Nhược Lan là bạn tôi, tôi phải có trách nhiệm. Raymond lắc đầu nói: - Thương thế của cô ấy cần phối hợp vật lý trị liệu lẫn thuốc men, hoàn cảnh nơi này chưa phải tốt nhất. Tôi muốn trao đổi với cô chuyện này, tôi muốn đưa Nhược Lan tới đảo Ioina, đất phong của gia tộc chúng tôi, nơi đó phong cảnh rất đẹp, không khí cũng thích hợp. Bản thân tôi cũng là bác sĩ, sẽ chăm sóc tốt cho Nhược Lan.

Tần Nhược Nam thấy Raymond thái độ chân thành, không tiện từ chối ngay: - Chuyện này tôi cần trao đổi với người nhà.

- Được, tôi đợi ý kiến của mọi người, nhưng xin hãy cân nhắc nghiêm túc ý kiến của tôi, nơi này cách quê nhà của tôi không xa, muốn khám lại hay điều trị khác, cũng rất thuận tiện.

Tần Nhược Nam đưa tay ra bắt tay hắn: - Cám ơn anh, tôi sẽ trịnh trọng cân nhắc đề nghị này. Tôi không thể ở lại đây lâu, thời gian sắp tới cha tôi đến sẽ mang theo ý kiến của cả nhà.

***** *****

- Chúng ta đang làm nghề nghiệp có tính khiêu chiến nhất thế giới này. Rất nhiều người vốn bình thường, trong một đêm sở hữu số tài sản khiến đại đa số cả đời chỉ nằm mơ mới thấy; cũng không ít người chỉ trong sớm tối mất đi gia nghiệp vất vả tích góp cả đời. Khái niệm giàu nghèo ở nơi này cần tái định nghĩa, không có giàu cũng không có nghèo tuyệt đối,

https://thuviensach.vn

người chiến thắng hôm nay có thể thất bại ngày mai, nghề nghiệp này không giành cho những kẻ nhát gan.

Từ Hải Sinh đứng ở phần trên cùng của bàn hội nghị hình vòng cung, hai tay chống bàn, người hơi ngả về phía trước, mắt đảo một vòng khiến ai cũng cảm giác ông ta đang nhìn vào mình, giọng nói đầy sức hút: - Con đường của của các quốc gia phát triển chính là con đường tương lai chúng ta sẽ đi, phố Wall đã thành nguồn động lực chính của nước Mỹ, chúng ta cũng cần đoàn kết với nhau, xây dựng tập toàn tài chính riêng của Trung Quốc.

Phòng hội nghị im ắng, tất cả tập trung lắng nghe.

- Tôi tin mọi người ở đây đều không lạ gì tôi nữa, có điều trước kia tôi còn có những chuyện kinh doanh khác, đầu tư tinh lực vào TTCK không nhiều, nhưng lần này tôi quyết tâm dồn toàn lực vào TTCK, lại được mấy người bạn tốt Lưu Quân, Trương Hoành, Lý Sĩ nâng đỡ, tôi thành lập phòng công tác Từ thị, có gần 20 đại hộ gia nhập, tổng tài chính lên tới hơn 80 triệu, ba tháng qua, TTCK trì trệ như thế, hiệu xuất thu lời của chúng tôi vẫn là 45%, tài liệu công khai rõ ràng, tin rằng các vị đều đã đọc qua.

- Nếu như chúng tôi có thể tập hợp thêm nhiều tài chính hơn nữa thành lập công ty quản lý tài lực thống nhất, bất kể là tài chính hay mạng lưới quan hệ đều sẽ tăng gấp bội. Như thế ở thị trường cấp 1, cấp 2 chúng ta ung dung thoải mái, thậm chí có thể thao túng giá cổ phiếu một số công ty nhỏ, đem lại lợi nhuận càng nhanh, càng lớn càng an toàn. Từ Hải Sinh nói lớn: - Hô phong hoàn vũ, xưng hùng thiên hạ, ý mọi người thế nào?

Mấy chục đại hộ thì thầm, khi đó TQ còn chưa có các quỹ tài chính tư, ở phương bắc càng gần như chưa nghe tới, đem tiền cho người khác khống chế, để họ tự quyết định mua bán cổ phiếu, là điều hơi khó tưởng tượng.

https://thuviensach.vn

Thành phần của những đại hộ này rất phức tạp, có đại ca xã hội đen, có thân thích cán bộ cao cấp, có người lăn lộn thương trường nhiều năm, đều là nhân vật có thực lực, quyền thế, với bọn họ mà nói trao quyền kiểm soát ra là chuyện không đơn giản.

Từ Hải Sinh không vì sự trầm lắng này mà thất vọng, ung dung tung ra mồi nhử: - Không dấu quý vị, tôi thông qua các mối quan hệ, quen được giám đốc phòng đầu tư của công ty trên TTCK, gần đây bọn họ huy động được 300 triệu. Tầng quản lý của công ty này muốn đem số tiền đó thông qua thị trường vốn mưu cầu lợi nhuận cao hơn, nhưng cần một đối tác đủ thực lực. Nếu mọi người chúng ta liên thủ, như vậy sẽ có thực lực tiếp nhận vụ làm ăn này, có công ti trên TTCK phối hợp với chúng ta thao tác, ha ha ha.. Tôi nghĩ mọi người đều hiểu điều đó có ý nghĩa gì?

Có người động lòng ngay, đây gần như là phi vụ ăn chắc, khi bọn họ mua cổ phiếu, công ty có thể tạo tin xấu, giúp họ chèn ép giá cổ phiếu. Khi ăn hết vào thì thao tác đẩy giá lên, đưa ra tin tức tốt để bọn họ bán cổ phiếu, đó mới chỉ là thủ đoạn đơn giản nhất, nhìn thấy lãi rồi, còn cơ hội nào tốt hơn.

Một người trung niên tầm tư chất vấn: - Lão Từ, đây là hành vi phi pháp, cẩn thận không khéo mất cả trì lẫn chài.

Từ Hải Sinh đủng đỉnh đáp: - Hiện quản lý thượng tầng với công ty niêm yết chứng khoán có "không gian" rất lớn, anh nghĩ xem bằng vào mối quan hệ của hảo hán từ hắc bạch lưỡng đạo chúng ta, vượt qua được kiểm tra của cơ quan quản lý có khó không?

Lại có một đại hộ khác gõ mặt bàn hỏi: - Ông chủ Từ, công ty nếu thành lập do ai làm chủ, lợi ích phân phối thế nào, chuyện anh nói hợp tác với công ty chứng khoán kia, hai bên có ký hiệp định quản lý tài sản không?

https://thuviensach.vn

Không sợ người ta hỏi, chỉ sợ người ta không hỏi, hỏi có nghĩa là đã động lòng, Từ Hải Sinh cười thỏa mãn ngồi xuống châm thuốc: - Công ty thành lập, các vị đều sẽ là quản lý cấp cao, còn tầng quyết sách không phải do tiền nhiều ít quyết định, mà chúng ta sẽ bỏ phiếu bầu công khai giám đốc mỗi hạng mục. Còn phân phối lợi ích, 80% lợi nhuận ròng chia theo tỉ lệ đầu tư, 20% thuộc về nhân viên quản lý và chi phí hoạt động. Đương nhiên đây chỉ là tính toán sơ bộ, các vị có ý kiến, chúng ta sẽ ngồi lại bàn bạc thêm. Còn về công ty chứng khoán, tất nhiên có hợp đồng đàng hoàng, nếu không dù các vị yên tâm... Họ cũng chẳng yên tâm.

Đại hộ kia gập ngón tay gõ cồm cộp một hồi, đột nhiên xòe tay vỗ đánh rầm: - Tốt, tôi theo anh.

- Tôi theo.

....

Mọi thứ diễn ra đúng như dự tính của Từ Hải Sinh, khi ông ta bước khỏi phòng hội nghị thì đã có trên 90% số người đồng ý rồi, đứng trước cửa kính tầng 21 tòa nhà Quân Vương, đưa mắt nhìn xa, giống như vị thần nhìn xuống nhân gian.

Tòa nhà này chính là khách sạn 5 sao ba năm trước khi Từ Hải Sinh giới thiệu Trương Nhị Đản cho Trương Thắng, TV chính đang giới thiệu hạng mục này, sau khi Bảo Nguyên đổ, một tập đoàn dân doanh khác tiếp nhận hoàn thành nó.

- A lô, Từ Hải Sinh đây.

- Anh Sinh, hôm nay em nghỉ.

Nụ cười đắc ý của Từ Hải Sinh dần ẩn đi, ông ta không thích cách xưng hô thân thiết, ừm một tiếng: -... Vậy sao, như thế không tốt đâu, em biết đấy, anh có gia đình rồi, anh nghĩ cho em thôi, phá nó đi.

https://thuviensach.vn

- Anh Sinh.

- Sao nào? Giọng nói vẫn nhẹ nhàng, nhưng mặt Từ Hải Sinh thì hoàn toàn trái ngược.

- Anh đi cùng với em được không?

- Hiện giờ anh đang có hội nghị trọng yếu không đi được. Từ Hải Sinh dỗ dành: - Ngoan, em đi về tới phòng 1818 toàn nhà Quân Vương nghỉ ngơi bồi dưỡng vài ngày, yên tâm dịch vụ ở đây là tốt nhất, anh sẽ gửi cho em 5 vạn.

- Dạ, anh Sinh, mấy ngày đó đừng đi đâu, ở bên em được không?

- Không bên em thì bên ai, ngoan nào, hôn một cái.

- Dạ. Bên kia ủy khuất cúp điện thoại.

Từ Hải Sinh trước nay luôn thích nữ nhân thành thục, có điều từ khi tới Nhật Bản quen biết Thi Dã Lệ Nại, ông ta trở nên si mê những cô gái trẻ. Có lẽ cùng với tuổi dần nhiều hơn, tiềm thức bắt đầu khao khát sự sức sống trẻ trung, nên thích các cô gái trẻ.

Cô tiếp viên hàng không này ông ta mới quen sau khi về nước, thấp thoáng có vẻ đẹp thành thuần của bạn gái năm xưa, nên Từ Hải Sinh ra tay quyến rũ, với tiền bạc và kinh nghiệm, cô gái nhanh chóng bị chinh phục, nhưng ông ta không phải là mình năm xưa, ông ta không tin vào tình cảm.

Với Từ Hải Sinh, chỉ là thứ mình dùng tiền mua, thứ dùng để giải trí không bao giờ được ràng buộc ông ta, càng không thể sinh ra chút uy hiếp nào với mình.

HẾT!

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 196: Thị Trường Bánh Nướng (2)

Trương Thắng vừa nhìn màn hình đối chiếu sổ tay của Nghiêm Phong, cực kỳ chuyên tâm phân tích toàn cảnh TTCK, bên cạnh Nghiêm Phong vừa cầm hộp cơm ăn vừa thi thoảng cùng Trương Thắng thảo luận, rất hợp ý.

Hai người chỉ quen biết nhau một tuần, Nghiêm Phong là chàng trai cởi mở, hòa đồng, thấy Trương Thắng nhiệt tình học hỏi, hai người tuổi tác lại tương đương, thế là đem luôn sổ tay của mình chia sẻ với y, làm y cảm kích lắm.

Nghiêm Phong là thầy giáo giỏi, hắn cũng là cao thủ chơi cổ phiếu, trò chuyện với hắn, rất nhiều kiến thức anh Văn truyền thụ được kiểm chứng, Trương Thắng đã có một số cảm giác nhạy bén với cổ phiếu dao động lên xuống rồi.

- Anh Trương, vẫn còn xem biểu đồ à, trưa rồi, ăn cơm thôi. Lạc Phi vừa nhai vừa nói, cô gái này chả có tí khái niệm hình tượng nào: - Phục anh luôn, mới mấy hôm trước cứ nhìn màn hình một lúc là chóng mặt, buồn nôn, bây giờ cắm mặt vào nó cả ngày, không gọi là không biết rứt ra.

- Ừm ừm... Trương Thắng ậm ừ, tay nhìn mắt viết một lúc mới chịu bỏ bút chì xuống, mở hộp cơm ra:

Đừng thấy những đại hộ này là hào phú gia sản bạc triệu mà nghĩ bọn họ sống xa xỉ, trưa chỉ ăn hộp cơm 10 đồng, sau đó là tụ tập chơi bài, căn bản lười không ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

- A, cơm lạp xưởng, thơm quá, Tiểu Phi, em mua cơm lúc nào cũng hợp ý anh hết.

- Đương nhiên rồi, em có con mắt nhìn người lắm, thế nên mới được tuyển làm ở đây. Lạc Phi đắc chí nói:

- Vậy em ăn gì? Trương Thắng thò đầu nhìn: - Đậu hũ ma bà, không tệ, rất ngon.

- Ngon hả, vậy chúng ta đổi nhé?

Hộp cơm của Trương Thắng 10 đồng, của Lạc Phi chỉ 5 đồng, y kéo ngay vào lòng: - Không đổi, hì hì, con gái ăn lạp xưởng sẽ béo.

- Xì, hẹp hòi, này, ăn một chút đậu hũ đi, em chưa đụng vào đâu, em ăn ít, chả hết hộp cơm. Lạc Phi lườm Trương Thắng một cái, lấy đũa gạt thêm thức ăn cho y:

- Chà chà, Tiểu Phi, em rất am hiểu binh pháp đấy, muốn lấy thì phải cho trước. Em cho anh đậu hũ, anh phải cho em lạp xưởng...

- Phụt... Khục khục khục... Nghiêm Phong ngồi bên cạnh phun hết cơm ra đất, sau đó miệng phát ra những âm thanh quái đản, không rõ là hắn cười hay là ho, đặt vội hộp cơm xuống:

Trương Thắng ngớ người, có chút xấu hổ, nhưng nghĩ lại lời mình nói cũng buồn cười lắm, sợ chọc giận Lạc Phi, nên cắn răng nhịn cười.

- Buồn cười lắm phải không? Lạc Phi nheo mắt, cười nhe răng thỏ ra, rất là nguy hiểm.

Nghiêm Phong nhanh chí, giả vờ cầm hộp cơm lên, nói: - Vừa rồi thấy Trương Thắng bôi bôi vẽ vẽ lên báo, làm tôi nghĩ tới một chuyện cười, ha ha ha, thật buồn cười. Lần này có cớ rồi, hắn cười càng tợn, cười tới bị cơm

https://thuviensach.vn

sặc vào khí quản, lại ho một chập, Trương Thắng sợ Nghiêm Phong cười thế này không khéo tắc thở thì thành bi hài kịch, phải đưa cho hắn cốc nước, uống quá nửa mới trôi.

Lạc Phi không dễ bỏ qua, truy sát: - Chuyện gì mà buồn cười thế?

Nghiêm Phong biết họa không tránh được, kể bừa một chuyện còn nhạt hơn nước ốc: - À... Chuyện thế này, có một người chơi cổ phiếu tới trước sở giao dịch mua tờ báo chứng khoán, lúc này có người hỏi "người mới hả?", người kia ngẩn ra "sao anh biết?", " loại báo chứng khoán này, ngoại trừ ngày tháng là thật, còn lại là giả hết, ai mà tin?"... Buồn cười quá phải không? ha ha ha...

Trần đời Trương Thắng chưa thấy chuyện cười nào nhạt hơn được, y đã cố, thứ lỗi, cười không nổi.

Nghiêm Phong len lén nhìn Lạc Phi phồng hai má lên, cười nịnh: - Không buồn cười à?

- Ha ha ha... Lạc Phi cười vang ba tiếng rõ khô khan: - Buồn cười chết đi được, muốn nghe chuyện cười không, tôi cũng có này.

Nghiêm Phong rất biết chuộc lỗi, đẩy mắt kính lên làm ra vẻ chăm chú lắng nghe.

- Một hôm, có con thằn lằn bò ra khỏi công ty chứng khoán, cùng lúc con cá sấu lớn quẫy đuôi đi vào, nhìn thấy con thằn lằn liền há mồm muốn đớp. Con thằn lằn đột nhiên khóc toáng lên, hô "ông nội ơi", con cá sấu sững sờ sau đó nước mắt ào ào. Lạc Phi vỗ vai Nghiêm Phong: - Cá sấu vừa khóc vừa nói, cháu trai ngoan, mới chơi cổ phiếu một tuần đã gầy thành thế này rồi à?

Trương Thắng nhìn Nghiêm Phong đần thối mặt, rất thiếu nghĩa khí ôm bụng cười lăn lộn.

https://thuviensach.vn

- Ăn nhiều vào nhé. Lạc Phi vỗ vai Nghiêm Phong cái nữa, mang theo tiếng cười như chuông bạc đi về chỗ.

***** *****

- Bộ này có đẹp không?

Chung Tình lại thay một bộ y phục nữa, hỏi Trương Thắng, vừa rồi là trang phục ở nhà, còn bây giờ là bộ váy công sở tiêu chuẩn.

Trương Thắng gật gù: - Ừ, y phục đẹp, người càng đẹp.

- Thôi đi, người ta hỏi thật đó, chẳng có thành ý gì cả.

- Ài... Trương Thắng ngả người nằm xuống giường, y đã phải bình luận tới bộ thứ 5, hết vốn từ để khen rồi: - Thật không hiểu nữ nhân nữa, mua bao nhiêu y phục như thế có mặc hết được đâu.

- Đầu đất, không hiểu phong tình.

- Không phải không hiểu, mà không phải sở trường, anh là chuyên gia thẩm định đồ lót.

Chung Tình liếc mắt đầy khiêu khích: - Muốn thẩm định thì tới mà cởi... Á....

Chung Tình nói thế nhưng thấy Trương Thắng vừa nhổm dậy hai mắt sáng như sao liền chạy tót vào phòng tắm khóa trái lại, một lúc sau đi ra đã thay áo ngủ trắng bằng vải bông mềm, nhưng đi ra thì thấy Trương Thắng đã khép hờ mắt, hơi thở đều đặn, hỏi: - Ngủ rồi à?

Trương Thắng không mở mắt ra, chỉ ậm ừ: - Ừm, hôm nay mệt quá.

Chung Tình không khỏi thất vọng, bò lên giường, cổ áo tương đối trễ, hai bầu ngực đong đưa qua lại, bên trong hoàn toàn không mặc áo lót, cô

https://thuviensach.vn

định xoay lưng lại tắt đèn thì Trương Thắng hé mắt nhìn chiếc quần ngủ màu trắng có hoa nhỏ li ti ôm lấy bờ mông tròn lẳn vểnh cao, cũng không có quần lót, y ngồi bật dậy cười lớn ôm lấy eo cô kéo vào lòng.

Bờ mông cảm nhận được thay đổi sinh lý của Trương Thắng, Chung Tình vờ vùng vằng, hừ một tiếng: - Sao bảo mệt?

- Vậy giờ ngủ thật nhé.

Trương Thắng cắn nhẹ vành tai của cô trêu, tay cách áo ngủ nắn bóp hai bầu ngực đầy đặn, tìm kiếm núm vú nho nhỏ, cố tình nhéo một cái để Chung Tình rên lên, một tay thình lình kéo quần ngủ của cô, bờ mông trắng bóc vừa hiện ra thì cũng là lúc đèn tách một cái phụt tắt. làm y không kịp nhìn kỹ.

Chung Tình rất nhiệt tình trên giường nhưng cũng rất dễ thẹn, không cho y nhìn thân thể mình, trong bóng tối, Trương Thắng quyến luyến trả thù bằng nụ hôn dài, tới khi cả hai ngạt thở mới chịu tách nhau ra, âu yếm một hồi, Trương Thắng ôm cô vào lòng, tay không rời bầu ngực kia: - Tình Nhi, tuần sau anh bận rồi, sợ không tới được, anh chuẩn bị ra tay thử thân thủ, lần đầu thành công hay thất bại sẽ có ảnh hưởng rất lớn. Anh chuẩn bị lấy 1/4 sỗ tiền ra, chủ yếu là kiểm chứng tri thức mà mình học được.

- Tôi chẳng biết gì về cổ phiếu cả, chẳng giúp gì được cậu, nhưng đừng cố sức quá, dù sao cũng không thể trả khoản nợ đó ngay được, xem này, lại gầy đi rồi. Chung Tình rướn cải cổ thon dài ngoi lên, gối đầu vào cánh tay y, vuốt ve gò má xương xương: - Nếu không phải còn chăm lo cho công ty, tôi bỏ hết, theo cậu chăm sóc chuyện ăn ở.

- Giống trước kia à? Trương Thắng có chút hoài niệm ngày tháng hai người dính với nhau như hình với bóng:

- Ừm, giống trước kia. Chung Tình mắt sóng sánh như có nước: - Sau này cũng thế, mà cổ phiếu có nguy hiểm không?

https://thuviensach.vn

Trương Thắng muốn Chung Tình gọi mình là anh, cô nhất quyết không chịu, thế là hình thành cách xưng hô kỳ quái của bọn họ: - Anh Văn có kể một câu chuyện hình dung được bản chất của TTCK, để anh kể em nghe.

- Ừ! Chung Tình xoay người, tay chống cằm:

Tư thế của Chung Tình làm tay Trương Thắng không tiện sờ ngực cô, kéo chân Chung Tình gác lên người mình, vươn tay vuốt ve bờ mông trơn nhẵn: - Có một cái chợ, trong chợ có hai người bán bánh nướng, mỗi người có 10 cái bánh nướng, mỗi cái giá 1 đồng, như vậy tổng tài sản của họ là 20 đồng. Mới đầu không có ai mua, hai người buồn chán mua qua bán lại với nhau. Tôi bỏ 1 đồng mua bánh của anh, anh bỏ 1 đồng mua bánh của tôi, sau đó tăng giá lên 2 đồng, cứ như vậy, chẳng bao lâu 1 cái bánh nướng có giá tới 50 đồng.

- Nào, bây giờ chúng ta tính, trong tay họ vẫn còn nguyên số bánh, giá tăng, nhưng không ai lỗ, không ai lãi. Có điều hãy thay đổi góc nhìn khác, bọn họ đã lãi rồi, vì giá mỗi cái bánh là 50 đồng, nên tổng tài sản của họ là 1000 đồng, bọn họ là công ty niêm yết.

- Lúc này người qua đường đi qua, hắn biết trước đây giá bánh là 1 đồng, giờ tăng lên 50 đồng, rất kinh hãi. Một tiếng sau hắn tò mò quay lại, giá 1 cái bánh đã là 100 đồng, càng khiếp vía. Đến khi giá bánh lên tới 150 đồng, hắn vội vàng mua một cái, cho rằng giá bánh sẽ còn tăng thêm, hắn chính là dân chơi chứng khoán hay nhà đầu tư.

- Đợi giá lên tới 200 đồng một cái bánh, người bán bánh muốn bán với giá cao hơn nữa, người mua bánh muốn kiếm lời nhiều hơn nữa. Vì thế cần người chuyên môn mỗi ngày đi tuyên truyền giá bánh sẽ tăng lên tới 1000 đồng một cái, còn bịa ra cả đống lý do dụ người ta mua cổ phiếu, người này chính là chuyên gia phân tích bình luận chứng khoán được người bán bánh thuê.

https://thuviensach.vn

- Rất nhanh người mua bánh với giá 150 đồng bán đi được với giá 300 đồng, dưới hiệu ứng làm mẫu, có người mua 300 đồng, đợi lên 500 đồng rồi bán. Thế là giá cứ tiếp tục tăng.

- Nhưng lạ nhất là, cho tới tận bây giờ, vẫn không ai lỗ vốn cả. Người bán thì kiếm rồi, người mua cũng không lỗ, vì giá vẫn còn đang tăng, tính theo giá thị trường thì người mua vẫn lãi, không một ai lỗ cả. Lúc này 20 cái bánh có tổng giá trị 20.0000 đồng, trong khi thực chất nó chỉ đáng giá 20 đồng, đây gọi là bong bóng kinh tế.

Chung Tình ngẫm nghĩ: - Đúng là thế thật, rất dễ hiểu, vậy khi nào có người lỗ vốn? Bong bóng thì sớm muộn cũng vỡ, lúc đó người mua giá cao sẽ vô cùng nguy hiểm.

Trương Thắng hôn chụt cô một cái khen ngợi: - Chính xác, Tình Nhi thật thông minh, vì thế mà có cơ cấu vật giá nhảy ra nói, bánh nướng chỉ có giá 1 đồng, không cho phép tăng giá như vậy, hoặc hạn chế mức độ tăng mỗi ngày, đó chính là ủy ban giám sát chứng khoán. Rồi người bán bánh, chính là công ty niêm yết làm thêm bánh để kiếm thêm tiền, gọi là mở rộng cổ phiếu, giao dịch không ngừng lớn lên. Tiếp đó người bán rau, bán cá, bán dưa hấu trông thấy bắt đầu chơi trò này, họ là công ty mới phát hành cổ phiếu, thị trường không ngừng mở rộng.

- Nhiều mặt hàng như thế, người ta chơi nhiều, có kinh nghiệm, sẽ nhận ra cái bánh không đáng giá như thế nữa, đúng không? Chung Tình rất nhạy bén hiểu ra:

- Đúng rồi, đó là giá trị hồi quy, khi ấy ai còn bánh nướng trong tay là người lỗ vốn. Cho nên chơi cổ phiếu cần mắt nhìn sáu phương, tai nghe tám hướng, nhanh tay nhanh mắt, mua vào khi giá thấp bán ra trước khi giá hạ. Từ tuần sau anh cũng là người mua bánh rồi..

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 197: Ra Quân Thắng Lợi

Hôm đó Trương Thắng theo dõi biểu đồ tĩnh, phát hiện ra một cổ phiếu có xu thế rất vững chắc, bất kể là nhìn đường dài hay ngắn hạn, đều đáng cược một phen, liền tìm tài liệu về công ti này, nghiên cứu kỹ càng.

Trương Thắng mua 5 vạn cổ phiếu, hồi hộp theo dõi diễn biến, 20 phút sau, cổ phiếu đó tăng trưởng ổn định, Trương Thắng mua thêm 5 vạn nữa, lấy thuốc ra khẩn trương nhìn biểu đồ.

45 phút sau, chạm giá cao nhất ngừng giao dịch, Trương Thắng kêu một tiếng đắc thắng, mới buổi sáng đã tăng giá kịch trần, cho thấy thực lực của nhà cái. Bây giờ trong tay Trương Thắng còn một nửa số tiền nữa, có nên mua thêm không? Hôm nay xem ra chờ được cá lớn rồi, cổ phiếu này rõ ràng là kết thúc chỉnh lý, bắt đầu một giai đoạn tăng trưởng mới, mua vào lúc cổ phiếu tăng kịch trần, nguy hiểm cũng không nhiều, nhất là y đã mua vào trước đó 10 vạn cổ phiếu giá thấp, mua thêm 10 vạn nữa, giá bình quân vẫn thấp hơn hiện tại 3%, một mức khá an toàn.

- Sao hôm nay anh chuyên tâm thế, nhập cuộc rồi à?

Sáng thứ hai tinh thần mọi người đều tràn trề, Lạc Phi xem ra cũng có những ngày cuối tuần vui vẻ, khom người nhìn vi tính của Trương Thắng cười hì hì:

Trương Thắng quay đầu lại, mắt vừa vặn đối diện với cổ áo cô, may nha đầu này ngực lép, không thấy gì ngoài da ngực vào áo lót, kín đáo quay đi nhìn màn hình đáp: - Mở đầu thuận lợi, đợi được một cổ phiếu đang tăng trưởng, anh đang tính xem có nên tiếp tục đeo bám không?

https://thuviensach.vn

- Đừng hỏi em, em không hiểu đâu. Lạc Phi nói vậy vẫn chăm chú nhìn biểu đồ giao dịch, không nhận ra: - Anh còn bao tiền?

- Còn một nửa. Trương Thắng hơi đỏ mặt, 1 triệu không phải là ít, nhưng ở đây y chỉ là hạng tôm tép:

Lạc Phi nghiêng đầu nghĩ: - Em chỉ thấy không nên ăn quá no, không nên tiêu sạch túi, vậy thôi.

Trương Thắng vỗ đùi: - Được, em nói thế, anh không mua nữa.

Lạc Phi tròn xe mắt, chỉ vào mũi mình, điệu bộ hết sắc đáng yêu: - Này, nghe em thật à? Biết thế em không nói bừa, anh kiếm được ít tiền đừng trách em.

Nghiêm Phong từ từ thò đầu lên: - Này hai người mở công ty vợ chồng đấy à? Mua cổ phiếu nào thế?

Lạc Phi chống hông trừng mắt nhìn Nghiêm Phong, Nghiêm Phong như chuột thấy mèo, lại rụt đầu vào.

Trương Thắng không có tâm trạng để đùa, nói mã cổ phiếu ra, Nghiêm Phong gõ phím như bay, xem biểu đồ một hồi gật gù: - Ừm, người anh em chọn cái này không tệ, hôm nay dừng ở đây đi, mai theo dõi tiếp, nếu nó còn tăng hãy theo.

Trương Thắng sửng sốt, nếu mai tăng thêm mới mua thì không phải giá càng cao sao? Có điều y không hỏi kỹ, chuyện gì cũng hỏi còn ích gì, phải tự suy ngẫm, quay lại nhìn xu thế của cổ phiếu đó thời gian qua, chợt hiểu điều Nghiêm Phong nói. Một cổ phiếu chạm đáy, thời kỳ đầu tăng trưởng, nhất định có giai đoạn hồi quy để thanh tẩy, trong quá trình này, bọn họ sẽ suy tính mức độ giao dịch phù hợp, khả năng dựa theo đúng kế hoạch nâng giá, không bài trừ phát hiện ẩn họa rút lui.

https://thuviensach.vn

Cho nên theo quá sớm, đà tăng suy kiệt sẽ bị động, người theo đuôi tài chính ở thế yếu với nhà cái, so với việc phân tích biểu đồ, không bằng nhìn xu thế, xác định xu thế rồi mới theo tiếp, nhìn có vẻ chi phí cao hơn, nhưng nguy hiểm thấp hơn lúc nhập vào giá thấp vài phần.

Ngày hôm cổ phiếu đó tiếp tục tăng lên, Trương Thắng cuối cùng xác định được xu thế, ném hết số tiền còn lại vào, sau đó chỉ còn biết ngồi nhìn nó tăng lên nữa thôi, y vừa mới tới, tài chính ít, không có quyền bội chi, nếu không y còn muốn vào nữa.

Anh Văn nói, chơi cổ phiếu kỵ nhất là tham, nhưng phàm là người thấy tiền đầu tư tăng vùn vụt, có ai khắc chế nổi, huống hồ Trương Thắng còn là người mới.

Cổ phiếu đó liên tiếp ba ngày tăng kịch trần, lượng giao dịch thành công không ngừng lớn lên, đến ngày thứ tư Trương Thắng tung ra bán 5 vạn cổ phiếu, sau đó quan sát động tĩnh, nhả hàng từng chút một, tới khi ngừng giao dịch, cổ phiếu này tăng lên 2%, lúc đó Trương Thắng chỉ còn 5 vạn cổ phiếu.

Hôm sau là thứ sáu, chịu ảnh hưởng của ngày nghỉ, cổ phiếu đi xuống, nhưng dù sao nó đã đi ngược xu thế thu hút không ít người bám theo, Trương Thắng thừa cơ bán ra nốt số cổ phiếu còn lại, đến khi ngừng giao dịch nó bị mất giá 4%.

Vậy là vẻn vẹn trong một tuần Trương Thắng kiếm được 30 vạn, y hưng phấn gọi điện cho Chung Tình trước tiên, sau đó nói với hai người bạn Nghiêm Phong, Lạc Phi: - Tuần này may mắn kiếm được chút tiền, tối nay tôi mời hai người.

Nghiêm Phong cười: - Tối nay tôi có việc riêng mất rồi, anh mời Tiểu Phi ăn đêm là được.

- Tiếc thế, còn em Tiểu Phi, xin phép trong nhà đi ăn cơm với anh.

https://thuviensach.vn

- Thôi, em có giúp gì đâu. Lạc Phi có chút khó xử, nếu Nghiêm Phong cũng đi còn được, chứ có mình cô đi ăn cơm với một chàng trai, khó tránh được bị người ta nghĩ này nọ. Chỉ là Trương Thắng quá hưng phấn nên cô không tiền từ chối dứt khoát thôi.

Đột nhiên ở gian gần đó, đám người Hồng Béo và Tiểu Dương hò reo vang hội: - Nhìn thấy chưa, tuần này địa ốc Kim Ngưu tăng lên 25%, tôi đã nói mà, Lão Từ có lai lịch lắm.

- Tuần sau còn tiếp được không? Tôi thấy ngày nào nó cũng tăng đều đặn, không nhiều nhưng không giảm chút nào, nhà cái của cổ phiếu này mưu đồ lớn.

" Từ Hải Sinh!" Trương Thắng cười lạnh:" Người này đúng là con sói nhạy bén, chỗ nào kiếm được tiền là ông ta đánh hơi thấy, sau đó nhào bổ tới."

Ngoại từ cổ phiếu kia, Trương Thắng cũng mỗi ngày quan sát cổ phiếu của địa ốc Kim Ngưu, xác minh tin tức Từ Hải Sinh truyền ra có đáng tin không. Thường thì người biết tin nội bộ sẽ không tiết lộ ra ngoài, Từ Hải Sinh lại trông giong cờ mở như thế, khả năng lớn là đào hố hại người, nhưng một tuần qua, nó đúng là tăng đều đặn, làm Trương Thắng không hiểu nổi Từ Hải Sinh nghĩ gì.

- Anh ngĩ gì thế?

Trương Thắng bị câu hỏi của Lạc Phi cắt ngang suy nghĩ, cười: - Anh đang nghĩ xem tối nay nên ăn gì, anh Nghiêm không có thời gian, vậy em hưởng lợi hết.

- Hô hô hô... Hồng Béo ghé vào lan can nhoài người tới trêu: - Tiểu Trương mới kiếm được tiền đã ăn chơi rồi, Tiểu Phi, không đi theo cậu ấy thì theo anh nhé, anh Hồng mời em ăn tôm hùm.

https://thuviensach.vn

Lạc Phi lườm hắn một cái, khoác vai Trương Thắng: - Đi, em đi với anh.

…. …..

- Anh Sinh. Vừa thấy Từ Hải Sinh, Đường Tiểu Ái liền chạy tới, cô mặc váy ngủ rộng thùng thình, mang vài phần phong tình lười nhác, phá thai đã hơn một tuần, cô cũng xin nghỉ phép của tuần, tuần sau phải bay.

Tâm tình Từ Hải Sinh rất tốt, sau khi hắn lôi kéo được mấy đại hộ, ký hiệp nghị quản lý với Kim Ngưu, đồng thời còn chùng vài lãnh đạo chủ yếu của tập đoàn này ký một bản hiệp nghị bí mật.

Ông ta sở dĩ thả tin ra là vì tính toán lâu dài, ông ta không chỉ muốn kiếm tiền ở đây, quan trọng hơn là muốn nâng cao danh tiếng, để nhiều người tin tưởng giao tiền cho mình.

Một tuần thao tác cực kỳ thành công, đúng như ông ta dự liệu, vì tung tin ra nên không ai dám theo, sợ bị bẫy, nhưng bọn họ đều mật thiết chú ý tới động tĩnh của cổ phiếu này.

Từ Hải Sinh ôm lấy vòng eo mềm mại của Đường Tiểu Ái, kéo tới ghế sô pha, đặt cô ngồi lên đùi mình: - Bảo bối, sức khỏe thế nào?

- Không sao nữa rồi, anh Sinh, người ta ngày mai phải đi làm rồi, chỉ muốn ngày ngày ở bên anh thôi.

- Ài, có câu tiểu biệt thắng tân hôn, chúng ta thi thoảng tiểu biệt, có phải lúc nào cũng là tân hôn không?

- Ứ thèm. Đường Tiểu Ái giẩu môi giận dỗi: - Anh Sinh, có phải là anh có nữ nhân khác, cho nên không muốn em quấn lấy anh không?

- Đừng nghĩ linh tinh, có mỹ nhân như em, anh còn nhìn trúng ai được? Từ Hải Sinh hôn nhẹ nhẹ lên môi má vai Đường Tiểu Ái, mỗi động tác đều

https://thuviensach.vn

đầy nhu tình.

Đường Tiểu Ái nhũn người, vươn hai tay ôm lấy cổ ông ta: - Vậy vì sao không để người ta sinh con cho anh, vợ anh đi nước ngoài bao năm không về, người ta lại chẳng cần danh phận gì, chỉ cần có đứa con kết tinh tình yêu của chúng ta là thỏa mãn rồi. Vậy mà anh... Thật ác...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 198: Ăn Khao

Từ Hải Sinh thấy Đường Tiểu Ái mắt hoen lệ, kéo cô vào người, cắn nhè nhẹ dáy tai, người Đường Tiểu Ái có mùi thơm nước hoa cao cấp rất dễ chịu: - Bảo bối, em mới 21 tuổi thôi, nghe anh đi, em không muốn phí hoài thanh xuân tươi đẹp để bị con cái vướng bận đâu. Gia đình đã phức tạp, có con càng phức tạp, hơn nữa anh lại không thể cho em danh phận, như thế con chúng ta cũng thiệt thòi.

- Cứ ở bên anh như vậy thôi được không, nếu một ngày nào đó anh biết thành ông lão già nua xấu xí, em muốn bỏ anh đi, anh sẽ tặng em một phần của hồi môn lớn, giống như gả con gái vậy.

- Ghét lắm, người ta yêu anh thôi, không muốn gả ai nữa, đừng nói bậy. Đường Tiểu Ai đưa tay bịt miệng Từ Hải Sinh:

- Được, được, không nói nữa, tặng em cái này. Từ Hải Sinh như biểu diễn ma pháp, biến ra trong tay một cái vòng kim cương rực rỡ.

- Oa. Đường Tiểu Ái mắt đầy si mê, sáng long lanh như những viên kim cương kia vậy.

Từ Hải Sinh mỉm cười: - Nào, để anh đeo cho em.

Đường Tiểu Ái đứng dậy vén mái tóc đen dày bóng mượt lên, Từ Hải Sinh đeo dây chuyền lên cổ, chiếc dây chuyền này vừa vặn buông tới vòm ngực, giống giọt sương long lanh giữa màu hè nóng nực, dễ dàng đem khí chất Đường Tiểu Ái tăng thêm ba phần.

https://thuviensach.vn

Đứng soi mình trước gương một lúc, Đường Tiểu Ái như con chim én nhỏ gieo mình vào lòng Từ Hải Sinh: - Anh Sinh, em yêu anh suốt đời.

- Vậy cả đời hãy làm Tiểu Ái của anh. Từ Hải Sinh cười, nhưng chẳng hề có chút si mê nào, ngược lại nụ cười còn mang chút vẻ nhạo báng...

***** *****

- Trước tiên cho hai con cá nướng, một đĩa thịt dê thái mỏng, hai chục *** bia. Trương Thắng gọi món xong, cười với Lạc Phi: - Sao, thơm không?

Quán đồ nướng này ở bên đường, nướng bằng bếp than, đầu tháng 10, thời tiết se se lạnh, có cái bếp nhỏ bên cạnh, rất dễ chịu, quán chật kín khách, khói lượn lờ bao phủ khắp toàn thân.

Lạc Phi khóe miệng co giật: - Anh định khao em ở đây à?

- Ừ, khách sạn lớn chỉ được cái phô trương màu mè thôi, muốn ăn ngon phải tới các quán nhỏ. Nếu không phải bạn bè thật sự, anh không dẫn tới đây đâu, vinh hạnh không?

Lạc Phi bộ dạng bị y đánh bại, gục đầu nói: - Vâng, vinh hạnh cực kỳ.

Trương Thắng cười phá lên vui vẻ.

Lạc Phi cũng không phải chỉ thích tới nhà hàng sang trọng, tính cô tùy tiện thoải mái, nhưng dù sao vẫn là nữ giới, mà là cái chỗ này Trương Thắng mời mấy nam nhân tới uống bia tán gẫu không sao, mời một cô gái có hơi... Nhìn xem ở kia có tên đầu bếp béo ú mình trần trùng trục đang quay nguyên con dê, thật là tí nữa về không biết tắm gội bao nhiêu mới hết mùi.

https://thuviensach.vn

Nhưng phải thừa nhận là cực ngon, vả lại trong không khí như thế, ăn uống cũng thoải mái, không cần ý tứ gì cả, tới *** bia thứ ba vào bụng, Lạc Phi bắt đầu có vài phần say, nói tía lia.

Đồ nướng nóng hổi, cùng bia lạnh, đúng là tuyệt phối, hai người ăn no căng bụng mà hết có 57 đồng, trả tiền xong, Trương Thắng nói: - Hôm nay vui chứ, để anh đưa em về nhà.

- Không cần đâu, mới 7 giờ, trời còn sáng, em tự về được, đâu phải trẻ con.

- Làm gì có ai mời một cô gái đi ăn lại để người ta về một mình chứ, nhà em ở đâu, để anh bắt taxi.

- Không cần, nhà em gần lắm, đi bộ cũng được. Lạc Phi và Trương Thắng sóng vai bước đi, kể chuyện vui ở phòng chứng khoán, đi ngang qua một cái sàn nhảy, đột nhiên hứng khởi reo lên: - Chúng ta đi khiêu vũ đi.

- Hả... khiêu vũ? Trương Thắng hơi do dự, y đã hẹn với Chung Tình, ai biết nha đầu này lúc nãy còn rất miễn cưỡng, giờ lại nhiệt tình như vậy, đi nhảy thế nào cũng phải mất hai tiếng, ôi trời đáng lẽ lúc nãy uống tới *** bia thứ 2 là phải dừng rồi mới đúng.

Sàn nhảy này chắc là công xưởng nào đó cải tạo thành, bên ngoài cũ kỹ, cửa treo tấm biển, sau rèm cửa thấp thoáng thấy đám thiếu nam thiếu nữ nhảy múa lộn xộn, âm nhạc thì chẳng hiểu thể loại gì, mấy tên soát vé như ma cô, có vẻ rất không đàng hoàng.

- Thôi, chỗ này kém lắm, đừng vào.

Nhà của Lạc Phi nào phải ở gần đây, cô không muốn Trương Thắng biết nhà mình nên mới kiếm cớ kéo dài thời gian tính kế chuồn về, cho nên sàn nhảy này thế nào, không quan tâm, kéo tay y đi thẳng tới: - Khiêu vũ mà, vui là được, quan tâm hơn kém làm gì.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng hết cách đành mua hai cái vé vào cửa.

Bên trong âm nhạc không đến nỗi chát chúa, tiết tấu không nhanh, nhưng đèn thì rất mờ, càng đi vào sâu bên trong càng tối, chỉ thấy có nhiều người uốn éo như ma quỷ cuồng hoan.

Cảnh này làm Lạc Phỉ nhíu mày, nhưng đâm lao thành theo lao, làm ra vẻ tự nhiên, nói to: - Chúng ta nhảy thôi.

Trương Thắng vừa nhìn động tác múa của Lạc Phi thì kinh ngạc, nha đầu này nhảy quá đẹp, chỉ tùy tiện vài động tác như nước chảy mây trôi, mạn diệu uyển chuyển, từ ánh mắt tới động tác phối hợp với nhau thành nhịp điệu kỳ diệu, tỏa ra sự gợi cảm làm người ta ngứa ngáy.

Nha đầu này dung mạo không xuất sắc, thường ngày càng vô tâm vô tính, được mỗi cái nhiệt tình hoạt bát, ai ngờ lại có một mặt quyến rũ thế này.

- Thôi miễn, anh chả dại bêu xấu. Trương Thắng xua tay, vừa nhìn Lạc Phi nhảy vừa gật gù theo nhạc, hơi lắc lư phần hông.

Nhưng vũ đạo Lạc Phi xuất sắc như thế, chẳng mấy chốc thu hút người khác, một nam nhân trung niên mặc sơ mi đi vừa uốn éo nhảy vừa tiếp cận Lạc Phi: - Em gái, 50 đồng, vào trong kia nhảy với anh đi.

- Trong kia? Lạc Phi nhìn về phía khu tối om đó, chả cần đoán cũng biết nam nữ vào đó làm gì, nghĩ đã thấy tởm, lắc đầu: - Xin lỗi, tôi có bạn rồi.

Nam nhân kia liếc nhìn Trương Thắng: - Thằng mặt trắng này à, thôi đến sàn nhảy này ai chả biết, đừng vờ vịt nữa, 80 đồng, đi không?

Lạc Phi nghiêm mặt: - Tôi có bạn rồi, không nghe à?

https://thuviensach.vn

Trương Thắng giờ đã hiểu vì sao cái sàn nhảy rách nát này lại đông khách như thế, nắm tay Lạc Phi: - Tiểu Phi, kệ hắn, chúng ta đi thôi.

- Ê đừng đi, hắn trả em bao nhiêu, anh đều thêm 20 đồng. Nữ nhân kiếm tiền ở đây toàn là loại yêu tinh trang bôi son trát phấn, hiếm khi có được cô gái đoan trang giống nhân viên đi làm như vậy, nam nhân kia kéo tay ngăn cản:

- Buông tay! Trương Thắng quát lớn, đánh bạt tay hắn ra, kéo Lạc Phi đi về phía cửa.

- Con mẹ nó, mày làm gì thế, cô ta là bạn gái của mày à?

Một tên thanh niên ở đâu ra hùng hổ vung nắm đấm lên, Trương Thắng đã có đề phòng, lách người sang, đấm vào mạng sườn tên này, y học cách đánh nhau trong tù, gập ngón cái vào lòng bàn tay, ngón chỏ nhô ra tạo thành góc nhọn, không nhắm vào mặt, chỗ toàn xương cứng, mà đánh vào chỗ thịt mềm, tên thanh niên kia chỉ trúng một đòn là đổ gục.

- Đi mau. Trương Thắng kéo tay Lạc Phi co chân chạy, biết chọc phải đám lưu manh rồi.

Lạc Phi thấy cảnh này trong mắt lại ánh lên hưng phấn, nữ nhân bản chất thích bạo lực, có lẽ bọn họ không thích nam nhân bạo lực với mình, lại thích nhìn nam nhân vì mình bạo lực với người khác, vừa chạy còn quay đầu nhìn về phía sau.

- Mẹ nó, đứng lại. Mấy tên lưu manh thấy đồng bọn bị đánh, như ong vỡ tổ, đuổi theo.

- Mẹ nó, mày mù à?

Đám lưu manh đuổi theo, va phải một thanh niên, cả đám dồn cục vào nhau, thấy Trương Thắng sắp thoát, nên chỉ thuận tay đẩy người kia một

https://thuviensach.vn

cái.

Ai ngờ tay vừa vươn ra bị tóm lấy, rồi chân bị người ta đạp trúng, mất trụ, ngã sấp mặt xuống đất.

- Láo nhỉ, chửi xong cứ định bỏ đi như thế à? Thanh niên kia không ngờ là thứ dữ, cười khẩy nhìn tên lưu manh:

Đám lưu manh chửi um sùm xông lên, nhưng người thanh niên kia cũng có bạn, thế là hai phe oánh nhau một trận tưng bừng.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 199: Cờ Bạc Đãi Tay Mới (1)

Trương Thắng và Lạc Phi không biết hai vừa bọn họ vừa vô tình gây ra vụ lộn xộn khiến cái sàn nhảy chui kia đóng cửa, cứ thế nắm tay Lạc Phi chạy một lèo tới cửa công viên gần đó, không thấy ai đuổi theo nữa mới dừng lại chống tay lên gối thở hồng hộc.

- Đấy, em cứ đòi đi nhảy.. giờ thì vui chứ... Khụ, cổ áo kìa.

Lạc Phi cúi đầu nhìn, vừa rồi xô đẩy chạy gấp, hai cái cúc áo tuột ra, để lộ hết một bên ngực với áo lót màu trắng, thêm nữa vừa rồi lại cúi xuống thở, khỏi nói cũng biết chiêu đãi Trương Thắng một chập, vội vàng quay người đi cài lại cúc áo.

Trương Thắng hơi lúng túng, y đúng là thấy hết rồi, thậm chí vì dây áo lót tụt xuống vai làm một bên áo lót lệch hẳn đi, nhìn thấy luôn cả núm vú luôn, ngực Lạc Phi nho nhỏ như chim câu, nhìn rất thích, nói thật ra sở thích của Trương Thắng là những cô gái thân hình mảnh mai, nho nhỏ xinh xinh, điển hình là Tiểu Lộ: - À, anh đi mua bao thuốc lá. Đến khi quay lại thấy Lạc Phi bặm môi tức tối, hỏi: - Sao thế?

- Anh dẫn em tới chỗ bát nháo lộn bậy gì thế, em vừa đứng một chút đã có lão già tới bắt chuyện. Lạc Phi học giọng điệu ông già, nháy mắt, léo nhéo nói: - Em gái, đi một mình à?

Trương Thắng phì cười rơi cả điếu thuốc: - Câu đó có vấn đề gì, người ta quan tâm thôi mà.

Lạc Phi trừng mắt: - Đừng giả vờ thuần khiết, anh mà không hiểu mới lạ.

https://thuviensach.vn

- Đừng giận, mà có phải tại anh đâu, em nói nhà em ở gần đây, chẳng lẽ lại không biết nơi này thế nào?

- Em... Lạc Phi chống chế: - Em đi làm là về thẳng nhà, từ nhà tới thẳng chỗ làm, làm sao biết được.

- Chậc chậc, đúng là cô gái ngoan, được rồi, anh đưa em về nhà, muộn quá nhà em lại lo.

Lạc Phi chỉ cái ngõ gần công viên: - Nhà em trong tiểu khu đó.

Đi vào ngõ một đoạn chừng năm bảy mét có cánh cổng tiểu khu, đèn đường rất sáng, song Trương Thắng không yên tâm: - Nơi này loạn lắm, để anh đưa em về tận nhà.

- Đừng... nhà em... ừm, cha mẹ rất nghiêm, nếu thấy anh đưa em về, thế nào cũng cho rằng anh là bạn trai của em, hỏi này hỏi nọ, anh mà nói không phải thì em gặp rắc rối... Lạc Phi lấy di động ra: - Em gọi điện để cha em đón em.

Trương Thắng lè lưỡi, không ngờ bây giờ còn có người quản lý con mình chặt như vậy, nói: - Vậy anh đứng đây nhìn em, vào nhà rồi gọi điện cho anh biết, rồi anh mới đi.

Sự chu đáo của Trương Thắng làm trái tim Lạc Phi không nhỏ nhảy nhẹ một cái, gật đầu, vừa gọi điện vừa đi vào tiểu khu.

Một lát sau Trương Thắng nhận được điện thoại của Lạc Phi nói rằng đã về nhà, y mới yên tâm bắt taxi tới chỗ Chung Tình.

Hôm sau là cuối tuần, Trương Thắng về nhà thăm cha mẹ, rồi gọi điện cho Tiêu Tử, bảo hắn liên hệ với Lý Nhĩ và Lý Hạo Thăng, mời bọn họ ăn cơm, Tiêu Tử do dự một lúc mới nhận lời.

https://thuviensach.vn

Sau khi từ trại giam ra, Trương Thắng có gọi điện cho Lý Hạo Thăng, nhưng luôn nhận được thông báo, thuê bao không ở trong khu vực được phục vụ, tiếp đó y đi Ôn Châu gặp phải chuyện ngoài dự liệu, bỗng nhiên mắc nợ cả đống, một lòng suy nghĩ làm sao đứng lên, rồi tới phòng chứng khoán, nhất thời không nhớ tới bọn họ.

Tuy nói vì quan hệ với Tần Nhược Lan, khiến đám Lý Hạo Thăng có khúc mắc với y, nhưng khi trong trại, bọn họ vẫn tới thăm, vẫn gửi tiền, hoạn nạn thấy chân tình, thế nào cũng phải cám ơn một phen.

Tối hôm đó Tiêu Tử và Lý Nhĩ theo hẹn tới nơi, nhưng không có Lý Hạo Thăng, hỏi ra mới biết hắn đã sang Anh thăm Tần Nhược Lan.

Người ta có bạn trai rồi, lại hạnh phúc vui vẻ như thế, Trương Thắng không hỏi tới nữa, có lẽ mình phai nhạt khỏi ký ức cô ấy mới là chuyện tốt nhất, dù sao ở bên mình cô ấy vui ít buồn nhiều, thế là chỉ cùng Lý Nhĩ, Tiêu Tử uống rượu tán gẫu.

Rời nhà hàng Trương Thắng nghĩ một lúc, bắt xe tới tiệm hoa, hôm nay về nhà mẹ y nói lâu rồi Tiểu Lộ không tới, gọi điện thoại cũng không được, bảo y là anh cả, phải biết quan tâm tới em mình, bắt y đi thăm Tiểu Lộ rồi về báo cáo.

Trương Thắng bắt xe tới tiệm hoa thì đã là hơn 8 giờ tối, đoạn đường này rất náo nhiệt, quảng trường Hòa Binh gần đó từ sau khi thành phố kiên quyết dọn dẹp nạn hút chích đã thành địa điểm tụ tập về đêm nổi tiếng của thành phố Quỳnh Hải.

Không thấy biển hiệu Yêu duy nhất đâu, Trương Thắng gõ cửa nửa ngày cũng không ai ra mở, lo lắng sang tiệm hoa quả bên cạnh hỏi, mới biết chủ nhà đã qua đời, con cái bà ta thu lại nhà đem bán, tiệm hoa đóng cửa, cô gái béo đã về quê lấy chồng, cô gái còn lại đi mấy ngày rồi, thời gian qua không ít chàng trai tới hỏi thăm.

https://thuviensach.vn

Không ai biết rằng, hôm đó Trương Thắng đứng trước tiệm hoa suốt cả đêm, để lại tàn thuốc vương vãi...

***** *****

Cổ phiếu Kim Ngưu vẫn đủng đỉnh tiến lên như bò già leo dốc, tăng trưởng rất ít, trên bảng xếp hạng giao dịch không thấy tên nó, nhưng nếu chú ý sẽ thấy nó không đi xuống chút nào.

Đến ngày thứ tư Hồng Béo không kiên nhẫn được nữa, nhảy vào, còn dùng hết miệng lưỡi đi du thuyết mọi người cùng tham gia đẩy gia Kim Ngưu lên.

Mọi người ít nhiều cũng mua, đúng thôi, cổ phiếu này tăng trưởng ổn định, nhìn biểu đồ kỹ thuật cũng đẹp, có điều Trương Thắng không tham gia.

Kim Ngưu giữ vững phong độ tuần trước, mỗi ngày tăng một ít, làm mọi người yên tâm, số người đeo bám ngày một nhiều, ít người rút lui đúng lúc. Đến thứ 5, Kim Ngưu thình lình xuống dốc, hạ kịch trần luôn, thấp hơn cả mức giá ba ngày trước.

Thứ sáu Kim Ngưu tiếp tục đi xuống, những ai có quan hệ nội bộ như Hồng Béo đều gọi điện thoại thăm dò.

Từ Hải Sinh nhận được điện thoại của Hồng Béo cũng thất kinh: - Tuần trước tôi bảo anh cuối t uần thấy lãi là tung ra, sao giờ vẫn ôm trong người?

"Tuần trước, mẹ nó, tuần trước tôi còn chưa mua" Câu này Hồng Béo chỉ có thể thầm than trong lòng, ấp úng nói: - Anh Từ, làm sao bây giờ?

- Nhà cái chí lớn, trước kia tôi nói thế, giờ vẫn nói thế. Làm ăn lâu dài ắt có lên có xuống, nếu anh chưa kịp bán ra thì giờ có hai đường, một là bán

https://thuviensach.vn

gấp đi, chịu lỗ một ít. Hai nếu đủ gan thì tiếp tục theo nó, đợi một hai tháng nữa, có khi còn kiếm nhiều hơn chơi du kích đấy.

Sau đó Kim Ngưu cứ vậy xuống dốc, suốt cả tháng ở trạng thái nửa sống nửa chết, hiện đã gần hết năm, mỗi khi tới đầu năm có rất nhiều yếu tố không thể xác định, cho nên cuối năm không có giao dịch lớn. Người mua Kim Ngưu đa số tuyệt vọng rút lui, cả Hồng Béo cũng thế, hắn không đủ dũng khí tin theo từ Hải Sinh.

Từ Hải Sinh lại lần nữa âm thầm tiến hành kế hoạch một hòn đá trúng hai con chim của mình.

Trương Thắng tại TTCK cũng ngày tiến ngàn dặm, y mua cổ phiếu Công nghệ Đông Phong, sau khi y bán ra không lâu liền rớt giá thê thảm, lượng giao dịch giảm nghiêm trọng, y lại quyết đoán tung tiền mua lại.

Thường mà nói người chơi cổ phiếu luôn ấn tượng sâu với cổ phiếu đầu tiên mình mua, có cơ hội là mua trở lại. Còn Trương Thắng thực tế thì cổ phiếu đầu tiên của y là Thục Trường Hồng, nhưng anh Văn nói, thế của nó đã qua, nên y cứ nhắm vào Đông Phong.

Nhìn qua thì y mua cổ phiếu có thành phần phân tích, nhưng không loại bỏ được thành phần cảm tính trong đó, có điều khi vận số tới, anh muốn ngăn cũng không được, nếu nói y ngu xuẩn thì TTCK khi đó còn ngu hơn y, thế là khi các đại hộ sứt đầu mẻ trán vì Kim Ngưu thì Đông Phong lại lần nữa phát uy, hứng khởi thăng tiến.

Cuối năm, Hồng Béo cúi đầu ủ rũ: - Đúng là xúi quẩy, không bằng theo bảo bối may mắn Trương Thắng mua Đông Phong cho rồi. Trương Thắng, Trương Thắng là Thường Thắng, cái tên nghe đã thấy may mắn.

Trương Thắng chỉ cười, giờ y mới biết cái tên mình đọc trại đi lại có ý nghĩa xâu xa như thế.

https://thuviensach.vn

- Không chỉ Trương Thắng, nghe nói Ôn Nhã còn kiếm nhiều hơn.

- Nói tới cô ta làm gì, chẳng bao giờ nói với ai, mua song mới nói.

- Anh đúng là thừa lời, người ta có tin nội bộ, chịu nói với anh mới là lạ.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 200: Cờ Bạc Đãi Tay Mới (2)

Mấy đại hộ tụ tập với nhau tán gẫu, Trương Thắng thì đi vòng qua chỗ Nghiêm Phong, kéo ghế ngồi xuống, nhìn màn hình thốt lên: - Hả? Kim Ngưu?

- Sao mà ngạc nhiên thế?

Trương Thắng thắc mắc: - Anh hứng thú với nó hay là đã mua rồi?

- Tôi đang muốn mua đây.

Trương Thắng nghe thế vỗ vai hắn bốp một cái, cười gian như trộm: - Tôi cũng đang định mua, người ta bỏ thì ta mua, người ta mua thì ta bỏ, tôi vốn nghĩ tin tức truyền khắp nơi như thế thì nó hết rồi, nhưng bây giờ lại thấy nhất định nó ăn lớn.

Nghiêm Phong gật gù: - Không mù quáng theo số đông, vậy là anh thành công được một nửa rồi đấy. Nhìn vào thanh thế lớn mà nó tạo ra ban đầu, tôi cho rằng Kim Ngưu không đơn giản ra đi không kèn không trống vậy đâu, sau Tết Tây, tôi nghĩ họ sẽ lại đẩy nó lên.

Trương Thắng trầm tư nhìn những đại hộ đang thao thao bất tuyệt, hỏi nhỏ: - Bọn họ đều là người có kinh nghiệm, vì sao không nhìn ra điểm này? Chúng ta liệu có nghĩ quá phức tạp không? Có lẽ nhà cái cũng đang vội xuất hàng.

- Không đâu. Nghiêm Phong nói chém đinh chặt sắt: - Tôi theo dõi rất sát lượng giao dịch thành công, những người kia nối nhau bán ra, nhưng

https://thuviensach.vn

mức độ suy giảm và lượng giao dịch rõ ràng cho thấy, nhà cái vẫn chưa đi, nhà cái có thể làm giả ở ở Candlestick chart, nhưng không thể làm giả cả ở Candlestick chart lẫn đồ thị giá bình quân. Những người kia không nhìn ra vì ngay từ đầu bọn họ đã bị lún vào trong cục diện người ta bày ra, không thể nhìn vấn đề ở góc độ khách quan nữa, đó là ảnh hưởng của tâm lý và lợi ích sát sườn.

Hai người đang thảo luận, đột nhiên thấy Ôn Nhã cầm điện thoại chạy vội vàng ra ngoài, giọng cấp bách hốt hoảng: - Khi nào? Thương thế có nặng không?

- Có lẽ là người nhà bị bệnh vào viện rồi. Nghiêm Phong thở dài:

Lạc Phi thấy Ôn Nhã đi quá gấp, bàn làm việc vẫn để nguyên, liền đi tới dọn dẹp, một lát sau lén la lén lút quay về, ghé sát tai Trương Thắng, nói nhỏ: - Chị ấy đi quá vội, còn chưa kịp tắt máy vi tính.

Nhìn bộ dạng khẩn trương của Lạc Phi, Trương Thắng bất giác bị ảnh hưởng: - Vậy em thấy cái gì?

- Em nói với anh thôi nhé, đừng nói ra ngoài.

Trương Thắng gật đầu cái rụp: - Anh biết, Phi Phi tốt với anh nhất mà, mau nói đi.

Lạc Phi đỏ mặt, lườm y một cái: - Chị ấy có hơn 10 triệu cổ phiếu của...

Trương Thắng nghe tới mã cổ phiếu đó thì giật mình, trầm ngâm một lúc cười: - Anh biết rồi, cám ơn em, đừng nói với ai nữa, giám đốc Lưu mà biết em tiết lộ bí mật của khách hàng là bị đuổi việc đấy.

- Xí, sao trước khi em nói với anh, anh không nói thế đi, bát cơm của em, em tự biết giữ. Lạc Phi chun mũi về chỗ, một lúc sau lại tò mò rón rèn đi sau lưng Trương Thắng, thấy y nghiên cứu Kim Ngưu chứ không phải là cổ

https://thuviensach.vn

phiếu mình nói, hỏi: - Chị ấy chơi cổ phiếu chưa bao giờ thua, sao anh không theo.

- Vì anh không giao vận mệnh mình vào tay người khác. Trương Thắng được Từ Hải Sinh dạy cho bài học nhớ đời: - Đó là chuyện đáng sợ, anh thà tin vào bản thân.

***** *****

Sau Tết Tây nửa tháng, hội đồng quản trị Kim Ngưu tuyên bố tin tức có điều chỉnh trọng đại, lúc này Trương Thắng và Nghiêm Phong liên tục mua vào với lượng nhỏ.

- Đáp nhờ thuyền của anh, kiếm tiền của anh, coi như lợi tức anh trả tôi. Trương Thắng nhìn màn hình lẩm bẩm, cứ như trong màn hình là mặt Từ Hải Sinh.

Hai tháng sau, tập đoàn Kim Ngưu tiến hành thay thế tài sản, đem 40% cổ phần công ty địa ốc phía dưới tách ra, nhập vào làm 100% cổ phần một công ty điện tử, phủ lên cho công ty một vầng hào quang của công ty công nghệ, do công ty điện tử này do một đại học trừ danh thành lập, thế là cổ phiếu địa ốc Kim Ngưu thành cổ phiếu công nghệ, con cưng của TTCK bây giờ.

Tiếp đó tạp chí, TV, radio ào ạt đưa tin về nọ, trong những ngày lãnh lẽo đầu năm 1999, nó như làn hơi ấm báo hiệu mùa xuân sẽ về.

Khỏi phải nói cổ phiếu Kim Ngưu tăng với tốc độ tên lửa, từ trung tuần tháng 10 năm 1998 tới tháng 4 năm 1999, tăng trưởng 480%, trở thành con ngựa ô nổi bật nhất.

Từ Hải Sinh qua đó lập nên uy vọng cực cao trong giới, cho dù những đại hộ đó gần như không kiếm được đồng nào, nhưng bọn họ chẳng những không oán trách, còn phục như thần. Khi chưa ai chú ý tới Kim Ngưu thì

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh khuyên họ mua, lúc đó không ai mua, khi giá lên bảo họ bán thì chẳng ai bán, khi giá xuống nói họ giữ thì không ai giữ, kết quả người ta nói đúng từ đầu tới cuối, mình không có số phát tài thôi.

Tất nhiên không phải tất cả.

Trương Thắng lúc này đã có 4.2 triệu trong tài khoản, trong thời gian đó y dùng lượng nhỏ tiền mua bán vài loại cổ phiếu, có lãi có lỗ, nói chung trừ Kim Ngưu được y chú trọng đầu tư, vào lúc thị trường ảm đạm, muốn kiếm lớn chỉ có cách cướp thức ăn trong miệng hổ, y mua bán vài vụ có chút lãi nhỏ là giỏi rồi.

Nhờ thế Trương Thắng tạo dựng được chút danh tiếng trong các đại hộ.

Mô hình phát triển của Từ Hải Sinh cũng gợi mở lớn cho Trương Thắng, y thương lượng với giám đốc Lưu, thành lập phòng công tác Trương Thị, bắt đầu thu nạp hội viên. Y chỉ kiếm lãi bằng tiền hoa hồng, ít nhất tài chính do y chỉ huy lên tới 30 triệu, đang dần dần thử những thao tác lớn.

Tài chính càng nhiều, mua bán càng dễ bị người ta phát giác, vì thế Trương Thắng chiêu binh mãi mã, tuyển một ít người trẻ tuổi, dùng CMT khác nhau lập tài khoản cổ phiếu ở các sàn giao dịch chứng khoán, mua bán phân tán. Lạc Phi rời khỏi sở giao dịch chứng khoán, thành viên đại tướng đầu tiên dưới cờ của y, Trương Thắng muốn mời cả Nghiêm Phong, có điều hắn muốn làm ăn một mình.

Mỗi người có chí riêng, Trương Thắng không miễn cưỡng.

Sau khi Kim Ngưu lên tới cực hạn, bắt đầu từng bước đi xuống, nhất thời ở trên thị trường không tìm ra cổ phiếu nào đáng ra tay, Trương Thắng bắt đầu nghiên cứu tin tức về xu thế.

Mỗi ngày Trương Thắng nghiên cứu biểu đồ, phân tích cơ bản, báo chí tương quan, y không xem đánh giá của chuyên gia, nhưng nhất cử nhất

https://thuviensach.vn

động của cơ cấu chính phủ tương quan cần chú ý, CCTV mỗi ngày không bỏ sót, bất kể cho dù người ta nói tin tức thời sự chỉ là thứ bôi vẽ, nhưng Trương Thắng tin lời anh Văn, nói trong đó tiết lộ vô số tin tức, chỉ xem anh đủ trí tuệ chắt lọc được ra hay không mà thôi.

*****

Trời sáng, chim ríu rít như ca hát, hoa hạnh nở rộ chưa điêu linh, Trương Thắng vặn mình thức dậy, nhìn Chung Tình tóc mây xõa xượi nép vào lòng mình ngủ say sưa, nở nụ cười thỏa mãn.

Động tác của Trương Thắng liền đánh thức giai nhân trong lòng, Chung Tình ngáp khẽ một cái, vươn mình thức giấc, khoe trọn đồi ngực dưới nắng sớm.

Chung Tình theo thói quen cầm lấy đồng hồ đầu giường, nhìn một cái, sau đó như con mèo, tiếp tục rúc vào lòng Trương Thắng.

- Mấy giờ rồi?

Trương Thắng ôm cô, vỗ một cái lên mông, Chung Tình như cô bé ham ngủ ừm một tiếng, kiếm vị trí gối đầu thoải mái, kéo chăn lên che mình.

- Ừm... mới có 7 giờ thôi.

- Đúng hả?

- Ghét, cả đêm rồi vẫn còn muốn.

Trương Thắng ngớ ra, không biết Chung Tình nghe thành cái gì: - Ý anh nói là đúng 7 giờ hả?

Chung Tình mắt lim dim, tựa tỉnh tựa không, hôn chụt lên môi y, ôn nhu dỗ dành: - Ngoan, tối lại cho.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng thua luôn, ôm tấm thân ngọc ấm hương mềm đó một lúc, đợi Chung Tình ngủ say rồi khẽ khàng rời giường, tắm rửa, ăn mặc chỉnh tề, chuẩn bị tới sở giao dịch chứng khoán.

Lúc này là ngày 10 tháng 5 năm 1999, một ngày trước, tên lửa của Nato bắn trúng đại sứ quản Trung Quốc ở Nam Tư, cả nước phẫn nộ, rất nhiều người dự đoán sự kiện này sẽ gây một loạt vấn đề giữa Trung Quốc và Mỹ, TTCK là phong vũ biểu của nền kinh tế, tất nhiên sẽ ảnh hưởng lớn.

Đồng nghĩa, đây cũng là thời cơ lớn.

HẾT!

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 201: Trương Thắng Là Người Yêu Nước

Ngày 10 tháng 5 là thứ 2, TTCK vốn đã u ám, giờ vì quả tên lửa kia càng tụt thê thảm, trong phòng doanh nghiệp chứng khoán của Trương Thắng, nhà đầu tư lớn nhỏ bận rộn điền đơn bán, Trương Thắng thì vẫn ung dung hút thuốc, chẳng xem giao dịch, chẳng biết nghĩ cái gì.

Lạc Phi riêng một buổi sáng đã nhận trên 30 cuộc điện thoại, một tay cầm thanh chocolate một tay cầm điện thoại, mặt vô cảm, vẫn máy móc dùng giọng nói ngọt ngào trả lời: - Xin yên tâm, tài chính của các vị vẫn an toàn, thời gian gần đây chúng tôi không mua vào cổ phiếu... Vâng, xin cứ yên tâm.

- Anh xuống lầu một chút. Trương Thắng chợt dụi tắt thuốc, nói với Lạc Phi một tiếng, hiện y là người phụ trách phòng công tác Trương Thị, có văn phòng nhỏ dùng kính pha lê hoàn toàn ngăn cách, thực ra vẫn trong phòng đại hộ, chẳng qua có không gian nhỏ hoàn toàn thuộc về mình thôi.

Trong đại sảnh tầng một, tiếng người huyên náo, rất nhiều người xin nghỉ phép ở đơn vị chạy tới bán cổ phiếu.

- Bán, ai cũng bán. Trương Thắng lẩm bẩm, y đứng lặng lẽ ở góc quan sát động tĩnh suốt một giờ mới về.

- May mắn gần đây chúng ta không có vụ mua bán lớn nào. Lạc Phi đặt điện thoại xuống, có chút mệt mỏi, ném nốt miếng chocolate cuối cùng vào mồm: - Hiện ai cũng bán cổ phiếu, làm nhà đầu tư thâm niên tức điên, lên mạng lập chủ đề chửi bới " Ai bán cổ phiếu bây giờ là bán nước!"

https://thuviensach.vn

Trương Thắng tuy đã thông thạo máy tính hơn nhiều, xong mấy thứ internet này rất mù mờ, nên chủ yếu lên mạng vào vài trang tin, không tham gia diễn đàn, vội hỏi: - Phản ứng của mọi người ra sao?

- Chả ai phản bác vì người ta bản đều đang bận đi bán cổ phiếu rồi.

Điện thoại lại réo, Lạc Phi cầm cốc trà uống cho thấm giọng, cầm điện thoại lại, làm mặt quỷ, nhưng giọng thì ngọt xớt: - Xin chào, đây là văn phòng công tác Trương thị, xin yên tâm ...

Trương Thắng thở dài, lại đi xuống đại sảnh nghe ngóng tình hình, thứ ba, thứ tư, có vài cổ phiếu tăng ngược lại, nhưng lượng giao dịch không nhiều, chỉ số Shanghai composite và Hong Kong index hạ xuống số âm... Tầng 1 đại sảnh trở nên vắng vẻ, chỉ còn vài người rảnh rỗi chơi poker.

Tuần đó hai sàn chứng khoán lớn sụt giảm 5%, Trương Thắng vốn định tuần này tiến vào thị trường, giờ phải án binh bất động.

***** *****

Ngày 18 tháng 5, Từ Hải Sinh ở văn phòng chủ tịch công ty tài vụ Từ thị, bận tối mắt tối mũi, thu hoạch từ địa ốc Kim Ngưu trong thời gian ngắn đã mất tới 1/3, đấy là còn may bán ra kịp thời, không tới mức mất toàn bộ tiền vất vả kiếm được vào đó.

Người tính không bằng trời tính, Từ Hải Sinh có tinh như quỷ cũng làm sao lường được quả tên lửa kia.

- Chủ tịch. Thư ký đẩy cửa đi vào, báo cáo: - Theo như căn dặn của chủ tịch, chúng tôi đã từng bước xuất hàng, hiện giờ toàn bộ thị...

Từ Hải Sinh cắt lời: - Nói kết quả thôi.

- Cho tới giờ, chúng ta mới bán ra được toàn bộ, tổn thất ước...

https://thuviensach.vn

- Ra ngoài.

- Vâng.

Từ Hải Sinh bực mình đứng lên, thư ký này khi trả lời lúc nào cũng tự coi mình thông minh thêm vào nhiều từ ngữ chải chuốt, nếu lúc cổ phiếu đi lên, ông ta vui vẻ đối đáp với mỹ nhân ngực to vài câu, nhưng giờ phiền lòng, không chịu nổi " Mẹ nó, có lẽ mình nên bán luôn cả cô ta đi cho rồi."

Ông ta lấy điếu thuốc ra hút, gần đây ý thức được tuổi tác, đã hạn chế hút thuốc nhiều, bây giờ không có thuốc lá không chịu nổi, chợt nhớ tới Trương Thắng:" Không biết tên nhóc đó thế nào, chúng ta thật có duyên, không ngờ cùng bước vào TTCK một lúc."

Nghĩ tới hoàn cảnh Trương Thắng còn khó khăn hơn mình cả chục lần, Từ Hải Sinh thấy thoải mái hơn hẳn.

Ông ta không chuyên môn đi theo dõi nhất cử nhất động của Trương Thắng, chẳng buồn chán tới mức đi giám sát hành động của y trên TTCK. Vụ án đã khép lại mà không mở rộng truy cứu thêm bất kỳ ai, Từ Hải Sinh hoàn toàn không liên lụy, giờ giết Trương Thắng vừa tốn tiền lại không chuốc thêm nguy hiểm cần thiết, vì thế Từ Hải Sinh bỏ qua y, trong mắt ông ta Trương Thắng chỉ là chú nhóc, không đáng bận tâm, biết tin y bước chân vào TTCK chỉ là tình cờ, ở lĩnh vực này ông ta càng không cho rằng Trương Thắng có thể làm nên chuyện gì. Trương Thắng không lên mạng xem tin đồn rợp trời như Lạc Phi, y không xem biểu đồ phân tích tình thế, đại đa số thời gian, y ở đại sảnh tầng 1 hoặc phòng đại hộ tầng 2, quan sát tâm thái phản ứng của những nhà đầu tư khác, y có hạn chế về kinh nghiệm TTCK, nhưng vì những gì trải qua giúp y hiểu thấu bản tính con người hơn. Vả lại vì bước vào cuộc chơi khá trễ, cõng trên lưng khoản nợ lớn, nếu đi theo con đường thông thường có khí đến cuối đời cũng chẳng trả được nợ, vì thế y cần tìm yếu quyết riêng, gần đây y đã có chút linh cảm …

https://thuviensach.vn

- Tụt, tụt, tụt mãi, giờ tụt tới mất cảm giác rồi, thành thế này còn ai sợ ai nữa? Tụt nữa đi, chết chung cho vui. Tiểu Dương nghiến răng nghiến lợi nói, hai năm qua hắn chơi cổ phiếu lỗ lớn, giờ cổ phiếu mắc kẹt toàn bộ, nhưng đã không còn dũng khí bán đi nữa:

Hồng Béo cười lớn: - Bảo cậu chạy cùng tôi, cậu không chạy, hai ngày qua mất bao nhiêu rồi?

- Thôi đi, anh đừng đợi chuyện xảy ra rồi mới lên giọng Gia Cát Lượng nữa, tôi liều luôn, không bán nữa, om mười năm xem nó có lên giá không? Tiểu Dương chẳng mạnh miệng được lâu, ngồi phịch xuống ôm đầu: - Lần này thoát, tôi không bao giờ chơi cổ phiếu nữa, bài học đau thương. Đột nhiên la lớn: - Ai còn trân trọng mạng sống thì rời xa TTCK đi.

Trương Thắng đi vòng quanh một hồi, phản ứng số đông đa phần như Tiểu Dương, ngay cả Ôn Nhã xưa nay chơi cổ phiếu không biết thua là gì mặt cũng giá lạnh hơn bình thường, y đi qua cũng chẳng chào như mọi khi. Trương Thắng trở về văn phòng, mỉm cười bảo Lạc Phi: - Bắt đầu mua vào đi.

- Hả? Lạc Phi thất kinh, tay kín đáo di chuột, tắt cửa sổ game đi, trên màn hình là biểu đồ số má chằng chịt, cứ như cả ngày qua cô tận chức tận trách nghiên cứu xu thế thị trường vậy: - Vì sao, đợi xác định được xu thế chính rồi hẵng mua.. A, anh có tin nội bộ hả?

Trương Thắng buồn cười: - Anh làm gì lấy đâu ra tin nội bộ.

- Vậy lý do là gì? Lạc Phi mở to đôi mắt trông hết sức ngây ngô:

- Tuần trước em bảo anh ai bán cổ phiếu là bán nước đúng không?

- Ừ.

- Anh là người yêu nước! Nên anh mua.

https://thuviensach.vn

- Gì?

Lạc Phi vặn hỏi thế nào Trương Thắng cũng không nói, quanh co trêu có, tức mình mở phần mềm giao dịch ra: - Vậy anh muốn mua cái nào?

Trương Thắng ngồi xuống một cái máy vi tính khác lấy ra bảy tám biểu đồ, xem lại một lượt, nói tỉnh bơ: - Bây giờ trên mạng internet hô hào mua cổ phiếu là yêu nước, vì thế chúng ta mua cổ phiếu internet.

Lạc Phi chỉ muốn vác cái máy tính ném vào mặt Trương Thắng, y rất thích trêu người ta, song vẫn nghe lệnh, mua cổ phiếu liên quan nghiệp vụ internet như Đông Phương Minh Châu, Quảng Điện, do cổ phiếu lớn sa sút, giao dịch thành công khó khăn, tới chiều chỉ mua vào số cổ phiếu giá trị 16 triệu.

Ngày hôm sau thị trường bình tĩnh, vẫn có nhà đầu tư do dự cắt thịt bỏ chạy, Nghiêm Phong nghe Lạc Phi kể chuyện, lắc đầu nói: - Nếu đại thế không phối hợp, đi ngược lại xu thế là cực kỳ thiếu khôn ngoan.

Trương Thắng trả lời: - Tôi không đi ngược xu thế, mà tôi luôn nương theo thế mà làm, mượn lực mà đi. Tôi cho rằng TTCK của chúng ta hiện giờ chưa hoàn thiện, cực kỳ thiếu hoàn thiện, ở mức độ nào đó, nó là thị trường chính sách, anh đồng ý không?

Nghiêm Phong gật đầu.

- Do sự kiện đại sứ quán khiến quan hệ hai nước căng thẳng, ảnh hưởng tới TTCK, chính phủ sẽ không ngồi yên để nó sa sút, cho dù không phải vì kinh tế, cũng là vì lòng người, đó là lý do tôi nhảy vào.

Nghiêm Phong rất thẳng tính: - Có lẽ anh đúng, nhưng thành phần cảm tính ở đây quá lớn, mức độ rủi ro cao. Một nhà đầu tư vững vàng phải đợi thế thăng tiến hoặc đà giảm suy kiệt mới ra tay.

https://thuviensach.vn

- Anh nói đúng, nhưng phú quý cầu trong nguy hiểm mà.

- Ài. Nghiêm Phong vỗ trán: - Bây giờ tôi mới nhận ra, bản chất cậu là kẻ máu đánh cược.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 202: Đừng Làm Người Giữ Bánh Trong Tay

Tin tức Trương Thắng nhảy vào thị trường truyền ra trong phòng đại hộ, người nhún vai, người bật cười, người thì trầm ngâm suy nghĩ thử phân tích với nhau sau đó lắc đầu, đánh giá không khả quan. Ôn Nhã ngồi khoanh tay cuối phòng, vùi đầu vào giao dịch của mình, không giao tiếp với người khác, chẳng ai biết cô mua hay bán, có điều gần đây khuôn mặt mỹ nhân lúc nào cũng phủ sương giá, xem ra vận may đã hết rồi.

Trương Thắng vẫn tiếp tục cách chơi cổ phiếu kỳ quái của mình, đi lang thang một vòng trở về lại bảo Lạc Phi mua thêm 8 triệu cổ phiếu, hiện tài chính còn trong tay y chỉ có 4 triệu, y muốn mua tiếp.

Lý do của y rất vững chắc chính quyền Trung Quốc từ xưa tới nay trọng danh hơn trọng lợi, mình vừa bị một quả tên lửa bắn vào đại sứ quán, hai bên đang đấu võ mồm với nhau, TTCK nhà mình bị người ta hù cho sụt giá liên tục, thế còn thành thể thống gì nữa? Đánh trận phải chú trọng sĩ khí, phải động viên trước cuộc chiến. TTCK Trung Quốc cũng giống nền kinh tế thị trường mang đặc sắc xã hội chủ nghĩa, nó vẫn bị ảnh hưởng lớn của chinh sách.

Trước mặt người khác Trương Thắng dáng vẻ nhởn nhơ bình thản, không ai biết mỗi mẩu tin tức, mỗi câu chuyện y nghe được, đều phân tích cả trăm lần, đêm sưu tầm đủ thứ tài liệu các phương diện, nên sáng tới phòng làm việc, nhìn Trương Thắng đang lúc dầu sôi lửa bỏng lại ngủ ngon lành, tới chảy nước dãi, cái mặt trông rất "bệnh", Lạc Phi chỉ biết lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Một giờ chiều, Trương Thắng đang có giấc mơ tươi đẹp, y mơ mình đang đại chiến ba trăm hiệp với Chung Tình thì xuất hiện thêm hai cô gái nữa, là Tiểu Lộ và Tần Nhược Lan, đang sướng run người định gọi hai giai nhân lên giường tham chiến bị người ta lay mình đánh thức.

- Lên rồi, lên rồi! Dậy thôi.

Trương Thắng muốn hét thật to, tại sao những giấc mơ đẹp luôn bị đánh thức vào lúc quan trọng, cáu kỉnh: - Cái gì lên?

Lạc Phi hưng phấn hoa chân múa tay: - Lên hết, cổ phiếu nào anh mua cũng lên, anh thật là thần kỳ.

Trương Thắng vẫn chưa tỉnh ngủ, kéo cái áo khoác đắp trên người ta: - Em mơ à, sáng nay còn sóng yên biển lặng, làm sao lên nhanh như thế...

- Anh mới nằm mơ ấy... Lạc Phi mặt đỏ lựng, giữa đũng quần của Trương Thắng dựng lên một cái lều lớn, đập thẳng vào mắt cô, vội đứng thẳng lên, quay đầu đi: - Còn không mơ tử tế.

Trương Thắng thoáng cái hiểu ra, kéo áo che đi, hắng giọng một cái đẩy ghế tới trước máy vi tính, vừa nhìn một cái đã há hốc mồm, toàn bộ thị trường cực kỳ sôi động, mũi tên xanh đi thẳng lên trên, làm y vỗ vỗ màn hình, cho rằng là sự cố máy tính.

- Chuyện gì xảy ra, nhất định là có sự kiện trọng đại rồi, lên mạng... lên mạng... Giờ Trương Thắng đã hiểu mạng internet là nơi truyền tin nhanh nhất.

- Em không biết, trên mạng chưa thấy gì cả.

- Anh đi hỏi. Trương Thắng đứng bật dậy:

https://thuviensach.vn

Lạc Phi ấn vai y xuống ghế, đỏ mặt quay đầu sang bên: - Đợi thêm một lúc nữa đã rồi hẵng đi.

Trương Thắng cười khì, năm phút sau tiểu huynh đệ nhũn xuống, y chạy đi như trận gió.

- Ngày 16 quốc vụ viện thông qua kiến nghị thúc đẩy phát triển thị trường vốn, bao gồm cải cách thể chế phát hành cổ phiếu, bảo hiểm tài chính trên TTCK, từng bước giải quyết kênh huy động vốn hợp pháp, cho phép một số công ty có đủ điều kiện phát hành cổ phiếu huy động vốn, mở rộng tài chính. Trưa hôm nay tin tức được công bố. Nghiêm Phong thấy Trương Thắng chạy hùng hục là biết y muốn hỏi cái gì: - Chúc mừng, nhưng tôi vẫn không tán thành hành vi mạo hiểm thiếu điểm tựa thị trường như anh. Trương Thắng, anh không phải chơi cho mình, mà chịu trách nhiệm tài sản của rất nhiều người.

- Nhưng đúng như dự liệu của tôi, không cần biết do nguyên nhân kinh tế, hay do vấn đề chính trị, tôi tin chắc là nó tăng, và bây giờ nó tăng rồi.

Chiều ngày hôm đó cổ phiếu lớn vọt lên như suối phun, Minh Châu và Quảng Điện các cổ phiếu internet càng tăng kịch trần trước, thành dê đầu đàn.

TTCK điên rồi.

Người trong TTCK cũng điên rồi.

Những người buổi sáng khóc lóc vì cổ phiếu mất giá, đến chiều thì tức điên vì cổ phiếu lên giá.

Họ bán sạch mất rồi.

Từ Hải Sinh cũng nổi điên.

https://thuviensach.vn

Ông ta đã phán đoán sai tình thế, trước khi đại sứ quán ở Nam Tư bị trúng tên lửa, ông ta còn 1/3 số cổ phiếu Kim Ngưu chưa bán ra, vì đã thu hồi được vốn, nên không vội. Sau khi đại sứ quán trúng tên lửa, tình thế xấu đi nhanh chóng, làn sóng bán ra làm cổ phiếu Kim Ngưu giảm xuống đáy.

Ngày 11 tháng 5, Kim Ngưu giảm kịch sản, lượng giao dịch không có mấy.

Ngày 12 tháng 5, vừa mở cửa giao dịch được nửa tiếng Kim Ngưu tiếp tục giảm kịch sàn.

Mấy ngày tiếp theo cổ phiếu Kim Ngưu luôn giám trên 5%, khách hàng liên tục thúc giục, Từ Hải Sinh đứng dưới áp lực lớn, không thể không bán ra, đến ngày 18 bán hết toàn bộ, làm lợi nhuận mất đi tận 2/3, ông ta vẫn tự an ủi may mà mình hành động nhanh, vẫ ngiữ lại được ít lợi nhuận.

Ai ngờ ngày 19 tháng 5, chỉ sau đứng một ngày thị trường đi lên một cách thần kỳ.

Mất giá đã tức, lên giá càng làm người ta nổi điên, Từ Hải Sinh trước kia chỉ đứng sau lưng người khác giận dây, không phải đứng mũi chịu sào, cho nên lúc nào cũng ở góc độ người ngoài nhìn toàn cục, bình tĩnh lý trí, bây giờ ông ta tự làm chủ tịch công ty, bị khách hàng gây áp lực, bị tâm tình ảnh hưởng, sức phán đoán đi xuống. Từ Hải Sinh cho rằng thị trường sa sút đã lâu, bây giờ tăng trở lại, những nhà đầu tư thiếu niềm tin sẽ tranh thủ bán ra gỡ vốn, làm thị trường quay lại giai đoạn giảm giá thanh tẩy, ông ta có thể đợi giai đoạn này mua vào.

Ai ngờ cổ phiếu lớn cứ theo đà tăng vọt lên trời, một đi không trở lại, Từ Hải Sinh muốn đuổi theo đã không còn kịp nữa.

Những đại hộ tham gia vào tập đoàn tài chính Từ Thị mỗi như đèn kéo quân tới văn phòng ông ta, tai ong ong chỉ có một chữ "Mua! Mua! Mua!"

https://thuviensach.vn

Mấy ngày trước đám người này ca điệp khúc “Bán! Bán! Bán!”, thực chỉ muốn bóp chết từng kẻ.

Từ Hải Sinh có lượng tài chính lớn, bất kể tiến hay lui đều không thể trong một ngày, liên tục thúc ngựa đuổi theo, mất hơn nửa tháng mới mua vào hoàn tất.

***** *****

- Anh nghĩ, vài ngày nữa thôi số cổ phiếu của anh sẽ có giá thị trường là 10 triệu, Tình Nhi, em có thể tưởng tượng tốc độ kiếm tiền kinh người này không?

Trương Thắng và Chung Tình sóng vai đứng trên ban công, nhìn chợ thủy sản dưới ánh tàn dương, chợ đã đóng cửa, chỉ còn ánh hoàng kim chiếu lên từng căn lều.

- Đúng là khó tin thật.

Chung Tình nhìn Trương Thắng nói tới số tiền lớn với vẻ mặt trấn tĩnh, không quá phấn khích, cô rất hiểu Trương Thắng, trình độ văn hóa của y không cao lắm, nhưng có khả năng thích ứng mạnh mẽ với môi trường sống, có trí tuệ sinh tồn độc đáo.

Rất nhiều phú hào không có bằng cấp cao, nhưng trải qua kinh nghiệm mà người thường không có, đưa ra quyết định rất có chủ kiến, có cái nhìn riêng. Chung Tình thấy rằng, mình không cần dệt hoa trên gấm ca ngợi y thêm nữa, hoặc tỏ ra ngưỡng mộ sùng bái y, dù làm thế khiến y vui vẻ, tăng phân lượng của mình trong lòng Trương Thắng.

Chung Tình không làm thế, mộng tưởng nam nhân như con diều trên trời, nó không ngừng bay lên, là nữ nhân tốt, phải là người biết nắm giữ sợi dây giúp nam nhân mình giữ không cho con diều bay quá xa ngoài vòng khống chế.

https://thuviensach.vn

Vì thế cô chỉ khẽ nói: - Còn nhớ câu chuyện người bán bánh mà anh kể không?

- Ừ, làm sao?

- Đừng làm người vẫn giữ cái bánh trong tay.

Trương Thắng ngẩn người, quay sang nhìn kỹ Chung Tình.

Chung Tình nhoẻn miệng cười tươi như hoa xuân, là nữ nhân thông minh chỉ nói vừa tới là đủ, hãy để nam nhân tự quyết.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 203: Sắc Tức Thị Không, Không Tức Thị Sắc

Ngày 28 tháng 6, hội nghị giám sát chứng khoán toàn quốc tổ chức ở ở Bắc Kinh, TTCK hoan nghênh nhiệt liệt bằng hơn 100 cổ phiếu tăng kịch trần. Cả phòng đại hộ tưng bừng, Lão Nhạc và Lão Phong hai đại hộ lớn nhất đứng ra làm chủ nhà, mời mọi người đi ăn mừng, bọn họ tuy theo sau, nhưng bây giờ ai cũng tăng 10%, nên đều rất vui vẻ nhận lời.

Chỉ có Ôn Nhã vận may quá kém, thao tác sai lầm liên tục, tâm tình tồi tệ nên không ai dám mời. Còn Trương Thắng, tất nhiên là thành khách mời danh dự, rất nhiều người động lòng muốn gia nhập phòng công tác Trương thị, bữa cơm hôm nay là hòn đá dò đường.

Buổi tối hôm đó Trương Thắng và mọi người tới khách sạn Quân Vương ăn mừng tưng bừng, cơm no rượu say kéo nhau sang hộp đêm Quân Vương ngay gần đó ca hát uống rượu.

Hộp đêm Quân Vương không thẹn được đặt trong khách sạn 5 sao, từ cửa vào tới phòng bao là các cô gái ăn mặc kiểu váy cung đình lụa trắng xinh đẹp cao nhã qua lại, nhìn thấy khách đều duyên dáng nhún eo thi lễ, nói một tiếng: - Cung nghênh quang lâm.

Bọn họ đi vào một phòng bao rộng như phòng họp, vừa ngồi xuống 30 cô gái dung mạo xinh đẹp xếp hàng một đi vào, cũng là cách ăn mặc cổ trang, chỉ có điều thân trên áo choàng tơ mỏng tang, như chỉ để khoa chiếc yếm đủ màu bên trong, một đám nam nhân chưa uống chủ nào đã say ngất ngưởng.

https://thuviensach.vn

Lão Nhạc sắp 50 rồi, chọn tiểu cô nương 16 tuổi, tươi non tưởng chừng bóp một cái chảy ra nước, ôm eo cô gái đặt trên đùi, cười híp mắt. Lão Phong thì khẩu vị khác hẳn, không chọn tướng mạo, chỉ cần ngực to, đôi hung khí trước ngực mỗi bước đi là khiến tim người ta run rinh theo.

- Trương Thắng, cậu chọn đi. Hôm nay Trương Thắng là khách mời số một các đại hộ khác tất nhiên ưu tiên y trước.

- Số 8. Trương Thắng cười tủm tỉm, y không nhìn cô gái kia dung mạo ra sao đã lên tiếng, y tới đây chỉ là cùng mọi người ca hát khiêu vũ thôi, cái khác không quan tâm, chọn số này chẳng qua vì may mắn.

Cô gái số 8 nhoản miệng cười đi tới, Trương Thắng lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn, cô gái vóc người cao ráo, mặc chiếc yếm sen hồng, khoác hờ hững chiếc áo trắng mỏng tang, tấm thân thiếu nữ gần như phơi trần trong ánh đèn lờ mờ... Vận my không tệ, cô gái này thuộc tuýp giai nhân khiến người ta nhìn dễ chịu, không quá diêm dúa.

Đông người náo nhiệt, hát karaoke, khiêu vũ, chơi tửu lệnh, rồi động chân động tay với giai nhân, nhiệt độ trong phòng cứ tăng lên từng chút một.

Trương Thắng chỉ một tay ôm eo giai nhân, phụ họa với số đông, không có ý định đi xa hơn, bị mọi người cổ vũ hát hai bài, sau đó dừng lại xem náo nhiệt, cô gái số 8 cũng rất yên tĩnh, thấy thế chỉ cùng y uống rượu tán gẫu, thi thoảng ôn nhu đưa một miếng hoa quả tới tận miệng.

Cô gái nói với Trương Thắng, mình là sinh viên đại học, vì hoàn cảnh khó khăn phải cắn răng làm nghề này, vừa mới tới chưa được một tuần. Trương Thắng không khỏi liên tưởng tới Ninh Khả Nhi, cô gái lấy đi nụ hôn đầu của mình, câu chuyện sao mà giống nhau, y chỉ cười. Gần như cô gái nào cũng nói với khách "em vừa mới tới", nếu động lòng thương hoa tiếc ngọc, ít thì cho thêm tiền boa, nhiều thì bao vài tuần, thế là họ kiếm

https://thuviensach.vn

lớn. Nếu động lòng hỏi vì sao tới đây, câu trả lời sẽ là "nhà nghèo, bị cuộc sống dồn ép" hoặc "bị bạn trai nhẫn tâm bỏ rơi, muốn báo thù", lúc nào cũng là bài đó.

Trương Thắng không cần biết câu chuyện đó là thật hay giả, cô nương người ta kể thì y chỉ lắng nghe, nói xuôi vài câu đẹp lòng đẹp dạ thôi.

Qua trò chuyện mới biết, những cô gái này cũng chơi cổ phiếu, hơn nữa còn kiếm không ít, không khó đoán bọn họ có thể thiếu kiến thức, nhưng dễ dàng moi được tin tức nội bộ, nhất là sau sự kiện 19 tháng 5, bọn họ vội vàng tham gia, ai cũng kiếm lớn.

Đêm đưa khuya, phòng bao thưa thớt dần, nhiều cặp đôi vừa ý nhau đã rời đi, Lão Nhạc và Lão Phong thanh toán hoa đơn, nhưng boa cho mỗi cô gái mỗi người tự trả, phí tiếp rượu nơi này là 300, Trương Thắng rút năm tờ điêu luyện nhét qua khe chiếc yếm đào của cô gái, cô gái số 8 mắt lúng liếng, còn cho rằng ông chủ trẻ tuổi đẹp trai này sẽ đưa mình đi ăn khuya, nhưng y lại một mình ra về.

Trương Thắng trả thêm 200 không phải y chơi sang, mà là vì y có được một thông tin quan trọng, ngay cả những cô gái ở đây đều kiếm được tiền, ai ai cũng kiếm được tiền, rốt cuộc là tiền của ai?

" Đừng làm người giữ cái bánh trong tay"

Câu nói của Chung Tinh vẫn vang bên tai, Trương Thắng ngà ngà say rời tòa nhà Quân Vương, đứng bên con sư tử đồng, hít một hơi nghĩ:" Nên rút rồi."

Sáng sớm vào phòng công tác, Trương Thắng nhìn thấy Lạc Phi đang chơi poker trên máy vi tính, khuôn mặt nhỏ đanh lại, như ai nợ cô ba trăm đồng vậy.

- Khụ!

https://thuviensach.vn

Thực ra Trương Thắng biết Lạc Phi thường xuyên chơi game trên máy lâu rồi, tuy nói nha đầu này rất nhanh tay, song thi thoảng chơi quá mê mẩn, bị y phát hiện ra. Có điều Lạc Phi làm việc cũng nhanh nhẹn cần mẫn, không làm lỡ việc chính, Trương Thắng cũng kệ.

Bây giờ rõ ràng thấy mình đi vào, vẫn ngang nhiên chơi game, nha đầu này... thân quá hóa nhờn rồi.

- Khụ.

Lạc Phi hừm một tiếng: - Trời nóng như vậy, làm sao lại bị cảm? Có phải tối qua chơi quá khoái hoạt, bị cảm nhiệt không?

Trương Thắng phì cười, đi tới đặt tay lên vai Lạc Phi bóp vài cái lấy lòng, bị cô xoay người tránh đi, cười hì hì: - Quên quên, hôm qua không dẫn em theo, lần sau nhé.

Lạc Phi bĩu môi: - Chỗ như thế em không thèm đến, khỏi gây trở ngại cho anh.

- Quan tự tại bồ tát, hành thâm bàn nhược ba la mật đa thì, chiếu kiến ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách. Xá lợi tử! Sắc bất dị không, không bất dị sắc ; sắc tức thị không, không tức thị sắc. Ở cùng với Anh Văn mấy tháng, Trương Thắng mưa dần thấm đất, cũng có thể thuận miệng đọc được vài câu kinh Phật, còn chắp tay rất thần thánh: - A di đà phật.

Bộ dạng đó làm Lạc Phi bật cười, đẩy y ra: - Đi đi đi, đừng ở trước mặt người ta giả vờ giả vịt, người khác cho 300, mình cho 500, đúng là sắc bất dị không, không bất dị sắc...

- Hả? Trương Thắng thoáng cái đoán ra tên hớt lẻo là ai: - Tên Nghiêm Phong đó nói với em à, chẳng lẽ cả tối hắn chỉ ngồi nhìn anh sao... Tên đó không phải khuynh hướng có vấn đề chứ?

https://thuviensach.vn

- Chưa biết ai có vấn đề. Lạc Phi đột nhiên hứng thú hỏi: - Này, nghe nói cô gái số 8 đỏ rất xinh đẹp, sao lại bỏ giai nhân về một mình?

- Thiện tai, thiện tai, bần tăng chỉ thích loại hình em gái hàng xóm. Trương Thắng nháy mắt ám muội với Lạc Phi.

Lạc Phi hứ một tiếng, quay người đi, không để ý tới y, Trương Thắng cúi xuống, vai hai người chạm nhau, cô mất tự nhiên nhích ra một chút: - Anh làm gì thế?

Trương Thắng cầm lấy chuột, click vào phần mềm chứng khoán, thần sắc trịnh trọng: - Nửa tiếng nữa mở cửa giao dịch, hôm nay có điện thoại gì cũng mặc, em tập trung tinh lực xuất hàng cho anh.

- Xuất hàng? Lạc Phi kinh ngạc quay đầu sang, chẳng chú ý mặt hai người sát nhau: - Xem tình thế vẫn sẽ tăng nữa mà, dù lượng tài chính đang đổ vào hay là chính sách ủng hộ đều có lợi, sao rút sớm vậy?

- Bần tăng tứ đại giai không rồi.

- Em nhổ vào, nói nghiêm chỉnh đấy. Lạc Phi làm động tác nhổ nước bọt:

- Dám nói chuyện với ông chủ thế à, có biết anh là cha mẹ cơm áo của em không?

- Nói mau. Lạc Phi đúng là người làm thuê số một thiên hạ:

- Em cho rằng tới thời điểm dự kỳ của mọi người bán ra dễ hơn hay là lúc ai cũng nghĩ sẽ còn lên giá bán ra dễ hơn? Những cơ cấu lớn bán ra cần cả tháng, bọn họ tất nhiên sẽ bán trước xu thế, nên chúng ta phải chạy cho nhanh. Trương Thắng trừng mắt lên, khỏ đầu Lạc Phi một cái, giữ lại chút uy nghiêm ông chủ: - Chúng ta kiếm đủ rồi, hôm nay bán ra cho anh.

https://thuviensach.vn

Lạc Phi nhún vai: - Rồi, anh bảo bán thì em bán, dù sao là tiền của anh, em chả tiếc.

Trương Thắng lảo đảo: - Thật là, không có chút đạo đức nghề nghiệp nào hết.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 204: Ttck Hiểm Ác

Ngày 29 tháng 6, cổ phiếu lớn tiếp tục tăng giá, Lạc Phi xuất hàng.

Ngày 30 tháng 6, đá lên vẫn chưa dứt, Trương Thắng một tay vịn màn hình, do dự chút rồi nói: - Bán tiếp... giữ lại công nghệ Lưu Thâm và Thượng Hải Bối Lĩnh, bọn họ là công ty công nghệ lâu năm, giữ thêm một thời gian xem thế nào.

Ngày 1 tháng 7, bắt đầu thực thi luật chứng khoán, làm người ta dở khóc dở cười là, ai cũng cho đây là tin tức tốt đảm bảo thị trường phát triển bình ổn lành mạnh, sáng sớm nhiều người treo mua giá cao, sợ lần nữa thị trường phun trào, bỏ lỡ cơ hội phát tài, nhưng vừa mở cửa là giá tụt thẳng xuống.

Ngày hôm đó chỉ số Shanghai composite giảm 7.61%, 549 cổ phiếu mất giá, hoàn toàn không có dấu hiệu nào báo trước, nhưng Trương Thắng chú ý thấy, đà đi xuống bắt đầu từ sáng sớm, tức là những cơ cấu lớn, những tập đoàn tài chính thực sự có khả năng hô phong hoán vũ như đã đạt được ăn ý ngầm nào đó, phối hợp hành động, cùng tiến cùng lui.

***** ***** Từ Hải Sinh ý thức được chuyện chẳng lành, nhưng thuyền của ông ta quá lớn, trong lúc gấp gáp, muốn quay đầu rút lui như thuyền nhỏ đâu phải dễ dàng.

Song là một kẻ đầu cơ lăn lộn nhiều năm trong thị trường, khứu giác với nguy hiểm nhạy hơn người thường nhiều, tuy trong lần thị trường phun trào này, ông ta chỉ thắng nhỏ, nhưng ở TTCK người vì 5% lợi nhận mà đánh

https://thuviensach.vn

mất 10%, 20% thậm chí nhiều hơn thì đầy rẫy, tồn tại được trong thị trường này đã là cường giả rồi.

Còn Trương Thắng, danh tiếng đi cùng với những khách hàng mới kéo tới, hiện giờ lượng tài chính y thao túng lên tới 100 triệu.

Tiếp đó là quá trình thị trường tự điều chỉnh, quá nhiều yếu tố rủi ro khó đoán, Trương Thắng không đầu tư nhều tài chính vào nữa, thế là rảnh rỗi đưa cha mẹ đi Hà Bắc du lịch.

Từ Hà Bắc trở về thấy cổ phiếu lớn vẫn lên xuống liên tục, y lại cùng Chung Tình bay tới Tam Á - Hà Nam chơi một tuần, chuyến lữ hành uyên ương vô cùng ướt át này quay về, có tin biện pháp giảm cổ phần quốc hữu sắp đưa ra. Tức thì chỉ trong hai ngày bắt đầu có cuộc biểu diễn lao dốc ngoạn mục.

Hồng Béo luôn là người chiến đấu ở tuyến đầu trong phòng đại hộ, nhưng e rằng không bao lâu nữa hắn phải cuốn gói khỏi đây rồi, mặt tím tái phát biểu diễn giảng: - TTCK của nước ta còn không bằng sòng bạc. Sòng bạc ít ra có quy củ, còn TTCK nước ta? Tráo trở lật lọng, chính sách sáng ra chiều sửa, bố ai mà nắm được? Con mẹ nó dù George Soros tới cũng bị chính phủ chơi cho tàn phế.

Lần này Tiểu Dương cũng không may mắn thoát được số mệnh, hắn bi quan nói: - Tôi hiểu ra rồi, nước ta lập ra TTCK là cướp tiền của nhân dân, đen tối, con mẹ nó chính quyền này quá mức đen tối.

Một anh chàng họ Lục tí tởn đưa tay làm động tác nói chuyện điện thoại: - A lô, a lô Thượng Hải, đây là Hong Kong, chúng tôi tổn thất nặng nề, nghe rõ trả lời, nghe rõ trả lời. Rồi đổi tay nói tiếp: - A lô, a lô Hong Kong, đây là Thượng Hải, chúng tôi đã bỏ mạng toàn bộ, đây là ghi âm tự động, không phải trả lời.

https://thuviensach.vn

Tên này chạy nhanh, tổn thất không lớn, Lão Phong ngứa mắt bợp cho một phát: - Cười trên đau khổ của người khác à?

Tiểu Lục bị đòn thấy bẽ mặt sấn tới: - Mẹ nó tôi chơi kệ tôi, liên quan chó gì tới ông, đừng cậy già lên mặt.

- Thôi, thôi, mọi người tâm tình không tốt, mỗi bên nhường nhau một chút. Lão Nhạc chạy ra giàn hòa, nói nhỏ với Tiểu Lục: - Chuyến này Lão Phong e mất sạch, đừng chấp.

- Trương Thắng, anh đã ngừng giao dịch một thời gian rồi, có cái nhìn thế nào về thị trường sau này? Đột nhiên Ôn Nhã xưa nay không mấy khi nói chuyện với người khác thong thả đi tới, nói với Trương Thắng đang khoanh tay đứng trước cửa phòng công tác nghe mọi người xung quanh bàn tán.

Tức thì mọi người nhìn cả vào Trương Thắng.

Trương Thắng ngẩng đầu lên, nhìn Ôn Nhã mặc chiếc áo len hồng nhạt bó lấy người, bầu ngực no tròn, eo dương liễu, đường cong hút mắt, đôi mắt sáng có chút lạnh lùng kiêu kỳ nhìn mình không chớp: - Hiện tôi cũng chưa nhìn ra các cổ phiếu lớn còn giảm tới khi nào. Nhưng kiến nghị những ai đã trọng thương, hãy nhịn đau cắt thịt rút lui.

- Không cắt được, chúng tôi quá tham, ít nhiều đã bội chi...

Có người đề nghị: - Chúng ta mới giám đốc Lưu ăn cơm, xin ông ấy gia hạn thêm một thời gian.

- Ông ấy gánh sao được trách nhiệm lớn như thế.

- Suỵt, tim lặng, nghe Trương Thắng nói tiếp xem nào. Lão Nhạc giơ tay ra hiệu:

https://thuviensach.vn

Trương Thắng thấy mọi người chăm chú nhìn mình thì nói thêm: - Nói thực, hiện giờ mặt chính sách không có tin tức tốt lành, mặt kỹ thuật thì đã xuống dưới mức bình quân, không còn hi vọng gì cả. Có điều thị trường của chúng ta dựa vào chính sách rất nhiều, chính sách cổ phần vừa ra, ai cũng như chim sợ cành cong, liên tục lao dốc rồi, nó sẽ lao dốc tới bao giờ được?

- Chúng ta thay đổi góc độ suy nghĩ thử xem, nếu anh là lãnh đạo bộ tài chính, ủy ban chứng khoán, vừa bừng bừng hùng tâm đưa ra phương án trọng đại, ngày thi hành còn chưa định, đã dọa chết người ta rồi, vậy phương án này còn thực thi thế nào? Chính tích của anh sẽ thể hiện ở đâu? Theo tôi đoán, cho dù là vì phối hợp với phương án giảm cổ phần quốc hữu, cổ phiếu lớn cũng không cứ thế mà đi xuống.

Ôn Nhã nghe tới đây thì thất vọng lắc đầu, thở nhẹ: - Thì ra anh đem hi vọng đặt vào mấy ông quan lớn? Rồi xoay người đi luôn.

Những người khác cũng khôn tin tưởng lắm, tản đi dần.

Trương Thắng nhún vai: - Nó vốn là thị trường nhân trị mà, tôi không gửi hi vọng vào người nắm quyền thì gửi vào đâu?

Nhưng Ôn Nhã đã đi xa rồi, không nghe rõ cầu này.

Ôn Nhã rời phòng đại hộ, lái xe tời dưới tòa nhà Quân Vương, nhìn cánh cổng lớn bề thế xa hoa của nó hồi lâu mới lấy di động ra, cố gắng trấn tĩnh, giọng êm ái: - A lô, chủ tịch Từ... vâng, tôi là Ôn Nhã.

- Ô, cô Ôn Nhã, lâu rồi không gặp.

- Coi anh kìa, đúng là quý nhân hay quên, hai ngày trước tôi còn gọi điện cho anh mà. Giọng Ôn Nhã màn theo chút hờn dỗi, rất khiến nam nhân ngứa ngáy:

https://thuviensach.vn

- À phải, hai ngày trước cô gọi tới trao đổi ý kiến về cổ phiếu Vạn Phong.

- Đúng thế, bây giờ trong nghề uy danh quỹ tài chính Từ thị vang dội, tiểu muội muốn thỉnh giáo Từ đại ca nhiều hơn.

Từ Hải Sinh vội nói: - Không dám, thảo luận thôi, tôi không dám chỉ giáo.

- Chủ tịch Từ, gần đây thị trường hiểm ác, tôi không dám tùy tiện tham dự, muốn hỏi cái nhìn của anh, không biết anh chịu chỉ giáo không?

Từ Hải Sinh sảng khoái nói: - Cô Ôn Nhã xưa nay chơi cổ phiếu chỉ lãi không lỗ, tôi cũng muốn được diện kiến, vậy tôi đặt chỗ nhà hàng, nghênh đón cô nhé.

- Hi hi, không cần, tôi đang ở bên ngoài, lát nữa sẽ tới chỗ anh, chủ tịch Từ ở đâu?

- Ồ, được, tôi ở phòng 1818 tòa nhà Quân Vương.

Điện thoại cúp rồi Ôn Nhã trầm tư một chút, mở cửa sổ xe, lấy điếu thuốc lá nữ châm lửa hút.

Trước kia Ôn Nhã đúng là chơi cổ phiếu như thần, nhưng không phải do bản lĩnh mà có cao thủ đằng sau giúp. Cô tốt nghiệp trường đại học hạng ba, không tìm được công việc thích hợp, về sau có người quen giới thiệu cho cô làm nhân viên thao tác cho ông chủ lớn. Nhân viên thao tác khác trước mặt ông chủ thích khoe khoang tri thức của mình, hiến kế hiến sách, còn Ôn Nhã khi rảnh rỗi chỉ hứng thú đọc mấy loạn tạp chí (tri âm), (bạn gái).

Thực ra các ông chủ thích máy móc hình người, cần bọn họ chấp hành đúng chỉ thị của mình là được, không cần nhân viên thao tác có tư tưởng

https://thuviensach.vn

riêng.

Vì thế Ôn Nhã lọt vào mắt xanh của ông chủ, phàm là vụ mua bán lớn, đều do cô thao tác, có quyết định gì cũng không dấu cô. Ôn Nhã không thích học tập, không có nghĩa là cô kém thông minh, đến khi quen được hoàn cảnh, cô bắt đầu theo ông chủ mình chơi cổ phiếu, nhiều lần như thế, có khi cô kiếm được còn nhiều hơn cả ông chủ của mình.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 205: Tái Ngộ Trên Máy Bay

Bắt đầu từ năm 23 tuổi, Ôn Nhã vào nghề, chỉ hai năm đã thành phú bà, kiếm được càng nhiều, lòng tham càng lớn, thế là cô lén dùng CMT của người thân lập tài khoản, ngầm mua bán. Do cô có tài chính lớn, uy tín cao, nên được quyền bội chi 3:1, Ôn Nhã liền dùng quyền đó.

Không ngờ thị trường quá hiểm ác, đặc quyền thành con dao hai lưỡi, có thể khiến cô khuynh gia bại sản, Ôn Nhã ăn không ngon, ngủ không yên làm ông chủ vô cùng cảm động, còn nghĩ cô lo cho mình.

Lần đó Ôn Nhã giúp ông chủ mình một việc lớn, ông chủ cô quen một quan viên có quyền điều phố tài chính của xí nghiệp quốc hữu, tiếc là nói thế nào người ta cũng không chịu giúp.

Thế là Ôn Nhã phải ra tay, vì ông chủ, cũng là vì mình, vị quan viên gần 60 kia ngã gục dưới váy của cô.

Ôn Nhã không phải là cô gái lả lơi, thời đại học từng có bạn trai, từng thử trái cấm. Nhưng khi đó còn trẻ, Ôn Nhã chỉ cảm thấy kích thích vì vượt cẩm cản, chứ sinh lý chẳng thấy thỏa mãn, mối tình đại học đó cũng qua đi nhanh chóng.

Tốt nghiệp xong Ôn Nhã vào TTCK kiếm tiền, tài sản ngày càng cao, tầm nhìn ngày càng cao, chàng trai cùng tuổi thì không có tiền như cô, người có tiền như cô thì đều đã lập gia đình, cho nên Ôn Nhã vẫn độc thân, dù cô rất xinh đẹp, không biết bao nhiêu nam nhân tán tỉnh, Ôn Nhã chưa để ai thành công.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua vì Ôn Nhã không nhiệt tình chuyện nam nữ thôi, chứ còn quan niệm vì nam nhân mà giữ gìn tiết hạnh cô coi là trò cười, cho nên khi cần thiết, cô không ngại đem thân thể xinh đẹp của mình ra làm chìa khóa mở đường.

Sau lần đó ông chủ cô thuận lợi thoát thân, quyết định trọng dụng Ôn Nhã, nhưng cô từ chức không làm nữa. Cô có trong tay 30 triệu, lại quen một vị quan lớn thần thông quảng đại, sao phải làm công cho người ta.

Viên quan kia có tuổi rồi, thể lực không đủ, thêm vào có sự nghiệp có con cháu, không thể thường xuyên ở ngoài qua đêm, cùng lắm một tháng bí mật hẹn hò một lần. Còn Ôn Nhã thu được báo đáp lớn, qua tin tức ông lão đó tiết lộ, cô chơi cổ phiếu đánh đâu thắng đó.

Không may thời gian trước đó ông già bị tai nạn xe, tràn máu não qua đời, mất đi chỗ dựa, Ôn Nhã đánh đâu thua đó, thế nhưng cô lại dựa vào tin nội bộ chơi lớn quen rồi, thế là tài sản từ 70 triệu thu hẹp thành 30 triệu.

30 triệu với người bình thường kiếm cả đời chẳng có, nhưng với người từng có tới 70 triệu, làm sao cam tâm mất nửa tài sản trong TTCK.

Ôn Nhã thua tới say máu, hơn nữa trước nay cô có tiếng chỉ lãi không lỗ, thua thảm như vậy không chịu được mất thể diện, vẫn vờ như không là gì.

Vốn định nương nhờ Trương Thắng, nhưng thăm dò thử liền thất vọng, Ôn Nhã biết ưu thế của mình tới từ nam nhân, giống như dây leo không thể thiếu đại thụ, cây này đổ rồi phải tìm cây khác, vì thế cô nghĩ tới Từ Hải Sinh.

Thế nhưng dù xinh đẹp như hoa, Ôn Nhã cũng không chắc mình thành công, vì cô biết, mỹ sắc đối diện với ông chủ lớn thực sự không mấy tác dụng, vì với tiền bạc trong tay họ, bọn họ không thiếu thứ này...

***** *****

https://thuviensach.vn

Cuối tuần này Trương Thắng không về nhà, mà tới trại giam, cuối năm rồi, y đi thăm anh Văn.

Chớp mắt cái đã hơn một năm trôi qua, Trương Thắng coi như đã đứng vững chân ở TTCK, tiền trong túi từ 1 triệu đã biến thành 10 triệu.

Trong phòng tiếp đãi anh Văn nhìn lại Trương Thắng, chú nhóc này từng bước tiến lên theo con đường mình bố trí, hơn nữa thành tích đáng mừng. Mặc dù thi thoảng y có vẻ mạo hiểm, nhưng nếu chỉ biết giữ rịt cái đã có, thì làm sao dùng vào việc lớn được, hơn nữa y cũng không phải là mạo hiểm mù quáng, có đủ linh cảm lẫn quyết đoán, anh Văn rất hài lòng.

Sau một phen hàn huyên Trương Thắng nói rõ mục đích chuyến đi này: - Anh Văn, qua một năm nỗ lực ở TTCK, tôi kiếm được gần 10 triệu, hôm nay tôi tới đây trả phần nào khoản nợ của mình.

Anh Văn mỉm cười: - Cậu vẫn còn ở giai đoạn khởi đầu, tài chính rất quan trọng, sao vội trả tiền tôi? Cậu cũng biết, tôi ở trong này không thiếu tiền.

Trương Thắng chân thành nói: - Tôi biết anh Văn không thiếu tiền, nhưng làm người phải giữ chữ tín. Trước kia tôi không có năng lực trả tiền anh, bây giờ đã có thì phải trả.

- Thành ý của cậu như thế, tôi không tiện từ chối, thế này đi, số tiền này cứ giữ ở phòng công tác của cậu. Tôi sẽ nói cho cậu một tài khoản cổ phiếu và mật mã, cậu trực tiếp quản lý nó cho tôi.

Sau khi rời trại giam, tảng đã lớn trong lòng Trương Thắng được giảm nhẹ không ít, y tin tưởng, rồi một ngày sẽ hoàn toàn vứt được nó đi.

Trước khi đi Trương Thắng hỏi thăm tình hình Chân lão đại, muốn đi thăm hắn một chuyến, sau đó, y sẽ đi Thượng Hải...

https://thuviensach.vn

***** *****

Tiểu Tống thấy Đường Tiểu Ái hồn vía như ở trên mây, gọi mấy lần không thưa, hỏi: - Tiểu Ái, làm sao thế?

- À, không sao. Đường Tiểu Ái giật mình tỉnh lại, cố gượng cười không che đi ược ưu sầu trên bờ mi.

Lần trước tới chỗ Từ Hải Sinh, cô nhìn thấy một cô gái từ phòng ông ta đi ra, rất xinh đẹp, vóc dáng cao ráo, bước đi như được huấn luyện vũ đạo nhiều năm.

Tuy nói lúc cô xông vào thì Từ Hải Sinh quần áo chỉnh tề, hơn nữa giải thích cô gái kia tới ứng tuyển, nhưng Đường Tiểu Ái không tin, ứng tuyển mà tới tận phòng? Cô có cảm giác nguy cơ lớn.

- Này, giờ cô là nhân viên khoang thương vụ, được tiếp viên trưởng tín nhiệm như thế, tập trung vào.

- Ừ. Đường Tiểu Ái lại nỗ lực cười thật tươi.

Trong khoang thương vụ, Trương Thắng và trợ thủ đã ngồi xuống, Đường Tiểu Ái và Tiểu Tống đi tới bên cạnh nhỏ nhẹ hỏi họ muốn uống gì, Trương Thắng đang theo thói quen xem báo hôm đó, trợ lý trả lời thay, lát sau hai cốc cà phê mang tới.

Trợ thủ của Trương Thắng tên Thân Trai Lương, là chàng trai trẻ tốt nghiệp chưa lâu, vì giờ phòng công tác của y đã có quy mô sơ bộ của một công ty tài chính, một mình Lạc Phi không làm hết việc, nên chọn thêm vài người trẻ tuổi xuất sắc, Thân Trai Lương là một trong số đó.

Lạc Phi mới là trợ thủ đắc lực nhất của Trương Thắng, hai người cũng hết sức hợp ý nhau, nhưng vì tị hiềm không thể đưa cô đi, y thì chẳng ngại người ta nói gì sau lưng, Chung Tình cũng tin tưởng y, nhưng không thể

https://thuviensach.vn

làm hỏng thanh danh cô gái gia giáo nề nếp như Lạc Phi, nên dẫn Thân Trai Lương theo.

Lần này Trương Thắng tới Thượng Hải là để gặp một tổng giám đốc công ty đầu tư lớn, một mặt là học tập kinh nghiệm, mặc khác là muốn kiến lập nên quan hệ hợp tác, khảo sát môi trường ở Thượng Hải, vì dự tính tương lai chuyển tổng bộ tới đó.

Máy bay cất cánh, Tiểu Tống đi thu đồ uống lại, thấy Đường Tiểu Ái lại dựa người vào tường thất thần, dùng vai huých một cái.

Đường Tiểu Ái tỉnh lại, vội cầm lấy microphone: - Thưa quý vị hành khách, hoan nghênh mọi người tới hãng hàng không chúng tôi, máy bay sắp cất cánh, xin mời...

Trương Thắng bật cười ngẩng đầu lên nhìn cô tiếp viên hàng không đang nói, bộ đồng phục làm nổi bật vóc dáng cân đối đầy đặn, do nói sai nên hai má đỏ như hoa đào tháng ba, vô cùng kiều diễm ướt át, chợt thấy quen quen.

Cô gái xinh đẹp luôn làm người ta khó quên, Trương Thắng nhìn kỹ liền nhớ ra mình gặp cô gái này ở chuyến đi phương nam khó quên.

Quan trọng hơn... Đôi mắt cô gái này rất giống Tần Nhược Lan, trong lòng Trương Thắng hiện lên hình ảnh cô y tá với con chó xấu xí: Nhược Lan, em có khỏe không?

" Xem ra ông chủ thích cô tiếp viên này." Thân Trai Lương thấy Trương Thắng nhìn Đường Tiểu Ái quá một phút, lại thấy dung mạo cô gái như vậy, khó tránh khỏi này ra ý nghĩ này.

Máy bay đã bay ổn định, Đường Tiểu Ái đi tới chỗ bọn họ, nhỏ nhẹ nói: - Xin chào hai anh, mời chọn món ạ. Nói rồi đưa cuốn thực đơn ra.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng liếc sơ qua, chọn súp hải sản, salad, mấy lát bánh mỳ, hoa quả, còn món chính là thịt bò bít tết và rượu vang, trên máy bay ăn đồ Tây là tiện nhất.

Quy củ của khoang thương vụ, mỗi tiếp viên chỉ tiếp một vị khách, mấy cô tiếp viên qua lại như bướm hoa, giọng oanh yến ríu rít, vô cùng dưỡng mắt.

- Cô Đường, mạn phép hỏi cô có bạn trai chưa? Thân Trai Lương lịch sự hỏi Đường Tiểu Ái:

Tiếp viên ở khoang thương vụ đều rất xinh đẹp, lại vì hoàn cảnh tương đối khép kín, vì thế được hành khách bắt chuyện, xin số điện thoại luôn xảy ra. Thông thường bọn họ uyển chuyển từ chối, không làm khách mất mặt, tất nhiên cũng có người giữ liên hệ với khách, phát triển thành các mối quan hệ.

Đường Tiểu Ái nhẹ nhàng nói: - Thưa anh, đây là chuyện riêng của tôi.

- Chỉ tùy tiện tán gẫu thôi mà, không bị coi là quấy rối chứ?

Trương Thắng cầm báo lên đọc, cho rằng Thân Trai Lương thích cô tiếp viên này.

Đường Tiểu Ái không dám đắc tội với khách, nói: - Tôi chưa có bạn trai. Nghĩ tới Từ Hải Sinh không khỏi chạnh lòng, lúc ở bên nhau say trong men tình thì có thể quên đi, nhưng ai thực sự không chú ý tới danh phận, nhất là mối quan hệ tới thừa nhận cũng không thể, càng làm người ta canh cánh trong lòng, vì thế sinh ra cảm giác thiếu an toàn.

Thân Trai Lương liếc nhìn ông chủ đang vùi đầu xem báo, mỉm cười hỏi: - Vậy không biết tiêu chuẩn lựa chọn bạn trai của cô Đường là gì?

https://thuviensach.vn

Đường Tiểu Ái hơi nhíu mày: - Chuyện này phải xem cảm giác, tôi không đặt ra tiêu chuẩn.

- Nói vậy là không cần giàu có hay không cũng được?

Đường Tiểu Ái nói rất có hàm ý: - Không cần quá giàu có, nhưng sẵn lòng tiêu tiền vì tôi, thế đã đủ chưa?

Thân Trai Lương vỗ tay: - Rất hay, trả lời sắc bén... Nhưng liệu có hiện thực quá không?

- Đương nhiên tính cách, tướng mạo, cũng là điều kiện cần suy nghĩ. Có điều ở cùng điều kiện như nhau, anh cho rằng người tặng một viên kim cương cùng với câu "anh yêu em", và người chỉ có mỗi câu "anh yêu em", thì ai chân thành hơn?

Trương Thắng nghe tới đây ngẩng đầu lên nhìn Đường Tiểu Ái, Đường Tiểu Ái đáp lại bằng một nụ cười.

Xuống máy bay, Thân Trai Lương đi tới bên cạnh Đường Tiểu Ái, lấy ra một tấm danh thiếp: - Có thể cho tôi xin số điện thoại được không?

Đường Tiểu Ái lịch sự nói: - Xin lỗi, chúng tôi không được phép làm thế, đây là quy định.

Thân Trai Lương vẫn đặt danh thiếp vào tay cô, nói nhanh: - Vậy cô có thể gọi tới số này, đây là số của tổng giám đốc chúng tôi. Sau đó mỉm cười rời đi.

Hành khách đưa danh thiếp không được từ chối, sợ tổn thương tự tôn của họ, nên Đường Tiểu Ái nhận lấy, liếc nhìn qua tên ghi trên đó "Trương Thắng!"

https://thuviensach.vn

" Thì ra người đó chỉ dò hỏi giúp ông chủ của mình, còn trẻ thế đã thành ông chủ lớn rồi, thật sự rất giỏi!"

Đường Tiểu Ái bất giác đưa mắt nhìn bóng dáng Trương Thắng, phong cách tự tin, mạnh mẽ, rất giống với người làm cô đau khổ, nghĩ tới người đó, cô lại thở dài.

HẾT!

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 206: Song Tử Diệp

- Cô Ôn thật xinh đẹp, đúng là tiên nữ trên trời lạc xuống hạ giới. Đơn Đại Lương nhìn thấy Ôn Nhã đi vào, thất thần chốc lát, buông lời tán thưởng:

Từ Hải Sinh làm trung gian giới thiệu: - Đây là tổng giám đốc Đơn của Cty đầu tư Sơn Hải, đây là cô Ôn Nhã.

Hôm nay Ôn Nhã từ cách ăn vận cho tới trang điểm đều bỏ công lớn, trang phục chuyển từ phong cách thanh cao bình thường sang gợi cảm, cổ áo rộng vừa vặn chớm tới mép vú, không lộ áo lót mà chỉ cần chút cử động nhỏ cũng thấy thấp thoáng khe ngực, chẳng giống nhiều nữ nhân phơi bày nửa bầu ngực mà chẳng thấy khe sâu đó đâu, thêm vào đôi mắt do dưới hàng mi cong như long lanh nước càng đầy vận vị mê người, từ phản ứng của Đơn Đại Lương thì gần ba tiếng trang điểm bỏ ra xứng đáng, bắt tay ông ta, nhỏ nhẹ nói: - Giám đốc Đơn, ngưỡng mộ đã lâu.

- Nào nào, mọi người ngồi xuống nói chuyện.

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, Ôn Nhã nói cười duyên dáng, khéo léo làm hài hòa bầu không khí, chuyện của mình thì không vội hỏi tới, Đơn Đại Lương bề ngoài tỏ ra đàng hoàng lịch sự, nhưng Ôn Nhã tinh ý nhận ra, mỗi lần cô quay sang tiếp chuyện Từ Hải Sinh là ông ta nhìn mình hau háu, cô không phản cảm, càng thêm tự tin vào cuộc gặp mặt hôm nay.

Hôm qua Ôn Nhã tới chỗ Từ Hải Sinh, hi vọng hợp tác với ông ta, hoặc được đi theo ông ta, Từ Hải Sinh gian giảo cỡ nào, không vội trả lời, qua

https://thuviensach.vn

một phen trò chuyện, nắm bắt được tâm thái nóng lòng kiếm lại số tiền đã mất của Ôn Nhã, liền biết ngay đây đúng là cơ hội trời cho.

Từ Hải Sinh đang có hơn 100 triệu mắc kẹt vì cổ phiếu sắt thép sa sút, bây giờ có biện pháp giải quyết rồi, một cách cổ xưa nhất, hữu hiệu nhất, là tìm ma thế mạng, thế nên hứa giới thiệu cho Ôn Nhã một ông chủ lớn, nói người này đang làm một vụ có lẽ sẽ chia cho cô một chén canh.

Đơn Đại Lương thực chất là người cộng tác với Từ Hải Sinh, trong bữa cơm Ôn Nhã thỉnh giáo một vài vấn đề, Lão Đơn trả lời trôi chảy, thể hiện phong phạm của ông chủ lớn, Từ Hải Sinh thì thi thoảng giới thiệu một vài ví dụ thành công của Lão Đơn, làm Ôn Nhã càng nghe càng phục.

" Cô gái này vốn hai bàn tay trắng, dựa vào nam nhân mới có số tiền bây giờ? Vậy để cô ta trần trụi rời khỏi TTCK đi." Nhìn Ôn Nhã dần mắc câu, Từ Hải Sinh cười thầm trong lòng.

- Vậy theo ý giám đốc Đơn, tôi nên tham gia khi nào? Ôn Nhã uyển chuyển hỏi:

Đơn Đại Lương làm ra vẻ khó khăn: - Xin thứ cho tôi nói thẳng, chút tài chính của cô chưa đủ để hợp tác, đáng tiếc...

Ôn Nhã từng theo ông chủ lớn, biết bọn họ thao tác cổ phiếu đều dựa vào mấy tập đoàn tài chính cấu kết, hơi chút là cả hàng trăm triệu, Đơn Đại Lương càng làm cao, cô càng tin tưởng, cầm lấy chai rượu hơi cúi người xuống rót rượu cho ông ta: - Vâng, em cũng biết thế, giám đốc Đơn có cơ hội nào tốt, hãy nhớ tới em.

- Ha ha, cơ hội thật ra cũng có... Đơn Đại Lương cười cầm ly rượu vang lên, liếc nhìn qua cổ áo Ôn Nhã, rượu dâng lên dần, hình ảnh phía trước dần chuyển thành đỏ như máu...

***** *****

https://thuviensach.vn

- Giám đốc Trương đúng là tầm nhìn xa trông rộng, thật là hiếm có, tôi mạnh dạn đoán tương lai của anh sẽ không thể định hạn. Tập đoàn Doanh Thắng sẵn lòng làm đối tác lâu dài của anh. Tổng giám đốc Cty đầu tư Doanh Thắng ngồi trên văn phòng tầng 35, cười lớn nói: - Còn về phần chuyển tới Thượng Hải, tôi thấy không cần gấp, đây là thời đại internet, dù anh ở bất kỳ nơi nào trên thế giới này, chỉ cần anh muốn, đều có thể tham dự các hoạt động kinh tế ở Thượng Hải.

Trương Thắng mỉm cười: - Mục đích chuyến đi này của tôi chủ yếu là là để gặp tổng giám đốc Ngô, còn chuyển tới Thượng Hải chỉ là ý nghĩ. Nghe đạo một buổi, hơn mười năm đọc sách, cám ơn sự ủng hộ và chỉ bảo của tổng giám đốc Ngô, hai ngày qua giúp tôi có rất nhiều sự gợi mở.

Chuyến đi tới Thượng Hải của Trương Thắng thành công mỹ mãn, y trở về vào ngày 10 tháng 12.

Ôn Nhã đã theo dõi giao dịch của cổ phiếu sắt thép kia hai ngày, dù lời Đơn Đại Lương rất đáng tin cậy, cô cũng không vội mua vào. Ôn Nhã tự biết mình biết người, tuy không giỏi chơi cổ phiếu, nhưng cũng biết nhiều thấy rộng, lo bị người ta bẫy.

Lão Đơn nói ông ta đang cùng người ta hợp tác nhắm vào một cổ phiếu sắt thép, muốn Ôn Nhã thay họ locked position 30 triệu, đợi kéo lên gấp đôi, sẽ công bố tin tức trọng tổ, thừa cơ kéo giá tăng tới 80%, Ôn Nhã bán ra.

Do lần đầu hợp tác, thiếu tín nhiệm, nên Lão Đơn trả trước 10% tiền đảm bảo, là 3 triệu, nếu cô mua vào có giảm 10% thì có quyền bán đi, như vậy không lỗ. Có sự đảm bảo này, đối phương thể hiện thành ý rõ ràng.

Mấy ngày qua thị trường vẫn đi xuống, nhưng cổ phiếu sắt theo kia trụ vững, thi thoảng nhích lên, chứng tỏ rằng có cơ cấu tài chính đang thao tác, Ôn Nhã dần yên tâm.

https://thuviensach.vn

Hôm nay là thứ 6, Ôn Nhã không đợi nữa, vì đã hẹn cùng đối phương hôm trước mua vào, giờ đối phương phát động, cô lỡ bước thì không trách được ai.

Ôn Nhã đã bắt đầu mua vào, tài chính dao động lập tức bị Từ Hải Sinh phát giác, ông ta liền sai người vừa bán ra vừa mua vào, bán nhiều, mua ít, cổ phiếu rớt nhiều là lại mua một ít vào, giống như lúc kéo cá, nó quẫy mạnh là nhả dây một ít, cực kỳ khéo léo.

Báo chứng khoán cuối tuần đa phần nhắc tới cổ phiếu này, phân tích rằng nhà cái đang thao tác, đáng chú ý trọng điểm.

Thứ hai, một số nhà đầu tư nhỏ lẻ xem báo bắt đầu mua vào, Ôn Nhã vội tăng thêm lực độ, tới thứ sáu đã dùng hết 30 triệu, nhưng cô rất tham, dùng quyền bội chi 3:1, thế là mua vào 40 triệu, ngày hôm đó cổ phiếu sắt thép lọt vào ba bảng lượng giao dịch thành công, tăng trưởng và sang tay, tựa hồ chứng minh lời các chuyên gia phân tích, có nhà cái đang thao tác.

Mức độ tăng 5.6%, Ôn Nhã đã có lợi nhuận sổ sách là 5.4 triệu.

Xem ra lần này tìm đúng người rồi, Ôn Nhã hớn hở, nghĩ tới bộ dạng háo sắc của Lão Đơn, có vẻ si mê mình, vậy cùng ông ta kiến lập quan hệ "hữu nghị" lâu dài cũng được.

Nữ nhân như Ôn Nhã, nhìn rất cao quý, rất xinh đẹp, giống như Song Tử Diệp, nhưng không có nơi bám vào, không thể duy trì sinh mệnh.

Thế nhưng Ôn Nhã không mừng được lâu, chỉ trong một ngày mũi tên cắm thẳng đầu xuống đem toàn bộ lợi nhuận cô kiếm được trước đó mất sạch, hôm sau nữa cũng thế, đều hạ kịch sàn.

Từ Hải Sinh nhận được điện thoại của Ông Nhã, nhún vai nói: - Cô Ôn, tôi chỉ là người trung gian giới thiệu hai bên thôi, tôi không biết chuyện giao dịch của hai vị.

https://thuviensach.vn

Đơn Đại Lương thì cười khổ than: - Cô Ôn, không phải tôi không nỗ lực, mà cả thị trường đi xuống, chúng tôi đành chịu.

Ôn Nhã mất kiểm soát hét lên: - Nhưng ông nói các ông đã khống chế toàn bộ rồi cơ mà.

- Cô Ôn, làm sao cô ấu trĩ như thế, chúng tôi cũng không thể ngồi chờ chết, ai chẳng đang cắt thịt lóc xương máu me be bét. Đơn Đại Lương cúp điện thoại cái rụp.

Tiếng thét của Ôn Nhã làm cả phòng đều nhìn sang, chỉ thấy giai nhân mặt tái nhợt, ngồi phịch xuống đất không nhúc nhích.

Hai hôm sau giám đốc Lưu nghiêm nghị tới trước mặt Ôn Nhã: - Cô Ôn, cô đã lỗ quá nhiều rồi, bội chi tới 60 triệu, nếu còn tụt nữa, chúng tôi bị tổn thất lớn, xin lỗi, theo hiệp nghị, chúng tôi sẽ giúp cô thanh lý toàn bộ.

Ôn Nhã không trả lời, cô còn chưa tin vào ác mộng này.

Giám đốc Lưu lắc đầu rời đi.

- Khoan. Trương Thắng ngăn ông ta lại, nói: - Giám đốc Lưu, theo phán đoán của tôi, khi cổ phiếu lớn tụt mạnh, ít nhất cũng có một giai đoạn quay ngược, có thể cho cô ấy thêm vài ngày không, như thế giảm thiểu được chút tổn thất.

Giám đốc Lưu khó xử nói: - Anh Trương, không phải tôi là tiểu nhân đuổi tận giết tuyệt, tôi chỉ là người nhận lương làm việc cho người ta. Hôm nay cho dù là cha ruột tôi thì cũng phải bán đi.

- Bán... Bán đi.

Trương Thắng chưa kịp nói gì, Ôn Nhã đã lên tiếng, giọng thê thảm như ma quỷ than khóc, những người khác không khỏi sinh lòng cáo chết thỏ

https://thuviensach.vn

thương, cả phòng im ắng như ngôi mộ.

Sau khi trừ đi khoản tiền bội chi Ôn Nhã đã không còn đồng nào, không còn tư cách tiến vào phòng đại hộ nữa, nhưng nhìn trạng thái tinh thần Ôn Nhã như thế, giám đốc Lưu cũng không sai người đuổi đi.

Một tuần mới đã tới, thứ hai vẫn tụt, thứ ba, thứ tư, rồi thứ năm, ba ngày liên tục dần tăng lên như Trương Thắng nói, xuất hiện cơ hội nghịch chuyển rồi.

Thế nhưng đã quá muộn, cổ phiếu của Ôn Nhã đã bị ép bán hết để trả nợ bội chi.

Ôn Nhã nhìn chằm chằm vào màn hình đứng bật dậy, hai tay chống bàn, toàn thân run rẩy.

Một đại hộ thấy thế, vội đi tới lo lắng hỏi: - Cô Ôn, làm sao thế?

Ôn Nhã mặt đỏ như máu, run run chỉ vào màn hình, phun ra một ngụm máu, màn hình lấm tấm sắc đỏ như hoa đào.

Đó là ngày 30 tháng 12 năm 1999, phiên giao dịch cuối cùng.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 207: Năm 2000

Năm 2000, một năm đầy hi vọng.

Thảm bại của Hồng Béo và Ôn Nhã khiến Trương Thắng bị tác động mạnh, y dùng chứng minh thư của cha mình lập một cái tài khoản ngân hàng, sau đó mỗi lần kiếm được một khoản tiền, y lại trích 5% gửi vào tài khoản bí mật đó.

Trương Thắng danh khí tăng vọt, tài chính lệ thuộc vào y cùng tiến lui ngày càng nhiều, mỗi lần y ra tay đều khiến nhiều người chú ý, vì để đầu tư bí mật, bắt đầu một một loạt hành động.

Bước thứ nhất mở cơ cấu kỹ thuật như phòng phân tích, phòng nghiên cứu, tạo nên đội ngũ túi khôn của riêng mình. Thứ hai, phái người tới nông thôn mua mấy trăm CMT, đăng ký tài khoản giao dịch ở các công ty chứng khoán khác nhau.

Ba là tuyển người thao tác, bằng cấp không cần, cũng không cần thông minh nhanh nhạy, chỉ cần dựa theo mệnh lệnh của y, thao tác các tài khoản kia bán ra hoặc mua vào.

Tránh những người này liên kết với nhau trục lợi, bọn họ không được liên hệ với nhau, không cho quen nhau. Trương Thắng sẽ đưa các mệnh lệnh cho mỗi người ở các thời gian khác nhau, để họ không biết được ông chủ của mình đang bán ra hay mua vào để ổn định giá, tất nhiên không thể làm theo.

https://thuviensach.vn

Cho dù là thế Trương Thắng vô cùng cẩn thận, điện thoại giao cho họ chỉ được dùng tiếp nhận mệnh lệnh, không cho phép dùng vào việc khác, mỗi tháng sẽ kiểm tra phí điện thoại. Bất kể những người này biểu hiện tốt hay xấu, nửa năm sau sẽ giải tán thuê nhóm khác.

Phương pháp này khiến phòng công tác Trương thị đảm bảo được tính nghiêm ngặt tuyệt đối trong thao tác tài chính, trừ một vài nhân vật hạch tâm thì không ai biết kế hoạch của họ.

Dần dần Trương Thắng trở thành nhân vật phong vân, một ngôi sao mới trong nghề.

Từ Hải Sinh cũng đang làm chuyện tương tự, ông ta khởi bước cao hơn, tài chính sung túc hơn, khống chế hơn 4000 tài khoản chứng khoán, tài chính trên 600 triệu, tuy không phải là tiền của ông ta, nhưng cho ông ta quyền lực không khác nào đế vương.

Một Trương Thắng đang lên, một Từ Hải Sinh hùng mạnh, đường đi của bọn họ đang dần gộp làm một.

***** *****

- Oa, túi LV, cám ơn anh Sinh. Đường Tiểu Ái mở gói quà ra, nhảy cẫng lên như cô bé.

Nhìn cô gái nhảy nhót reo hò, Từ Hải Sinh mỉm cười, bỏ chút tiền làm nữ nhân vui vẻ, ông ta thích cái cảm giác này.

Đường Tiểu Ái hôn Từ Hải Sinh một cái, nhanh nhẹn lấy đồ trong túi mình ra, thay vào túi mới.

- Em làm rơi này... Mấy món đồ bị rơi xuống đất, Từ Hải Sinh lắc đầu khe khẽ, toàn món đồ lặt vặt, chợt có tờ giấy làm ông ta chú ý: - Phòng công tác đầu tư chứng khoán Trương thị, tổng giám đốc Trương Thắng...

https://thuviensach.vn

- Á... Đường Tiểu Ái luống cuống: - Danh thiếp này khách trên máy bay đưa, em tiện tay đút vào tùi, rồi quên mất.

Từ Hải Sinh nheo mắt lại, cười thoải mái: - Ồ, không sao, anh lại không phải chàng trai non nớt mặt đầy trứng cá, anh thừa tự tin vào mình. Kéo eo Đường Tiểu Ái để cô ngồi lên đùi mình, hôn nhẹ gò má trắng như tuyết: - Anh biết người này, y là một nhân vật có tiếng trong nghề, sao lại tặng em danh thiếp.

Thấy Từ Hải Sinh không ghen, Đường Tiểu Ái yên tâm, bề ngoài lại tỏ ra hờn dỗi, ngúng nguẩy trề môi ra: - Không ghen là không yêu người ta.

Giọng nói trong trẻo giòn tan, thân thể lả lướt mềm như không xương, bờ môm tròn mượt cách mấy lớp y phục vẫn cảm thấy rõ sự đàn hồi, dù Từ Hải Sinh nếm trải rất nhiều nữ nhân, vẫn bị sự ngây thơ đó làm nhộn nhạo, luồn tay vào cổ áo, xuôi xuống chụp lấy bầu ngực mềm mại, hai ngón tay tìm chuẩn xác núm vú siết nhẹ, khẽ thì thầm vào tai: - Thế này đã đủ hiểu chưa, tất nhiên là anh ghen rồi, nhưng phải giữ phong độ nam nhân chứ … giờ kể cho anh biết đi.

Đường Tiểu Ái mặt đỏ lựng, nũng nịu nói: - Để em nhớ, à, đó là trước Tết Tây, trong chuyến bay Thượng Hải, em lỡ lời khiến người ta chú ý, em còn nhớ vì bị trừ lương, anh ta và một người nữa đi với nhau, không rõ là cộng sự hay trợ thủ, chắc cái sau... Khi xuống máy bay, trợ thủ kia đưa em danh thiếp, muốn giữ liên lạc...

- Đi Thượng Hải à? Ngày bao nhiêu?

- Tháng 12, còn ngày.. Không chính xác, nhưng là nửa cuối gần hết năm rồi.

Từ Hải Sinh trầm ngâm, rút tay về, vỗ mông Đường Tiểu Ái, bảo cô đứng dậy, đi lại trong phòng.

https://thuviensach.vn

Mới đầu ông ta không coi Trương Thắng là đối thủ, nhưng từ lúc y bước chân vào TTCK, như có trời trợ giúp, nhiều lần thể hiện được cảm giác nhạy bén của mình vào thời khắc quan trọng, trong nghề khen không ngớt miệng.

Trương Thắng không hợp kiếm cơm trong nghề này, chẳng lẽ sau lưng có cao nhân thao túng? Y đi Thượng Hải với một nam nhân, không phải là đi du lịch, lại vào cuối năm, y làm gì?

Từ sau chuyện kia, Trương Thắng chưa bao giờ tìm ông ta, thậm chí gọi điện chửi mắng một câu cũng không có, thế mới đáng sợ, vì ông ta không tin Trương Thắng có thể lờ đi ân oán của bọn họ, xem ra cần giám sát gắt gao tên nhoc này rồi.

***** *****

Có lẽ nhận bài học năm 99, thị trường năm 2000 ổn định hơn nhiều, Trương Thắng tuyển một loạt cao thủ, nên thao tác thị trường thế này rất nhàn nhã.

- A, các huynh đệ tỷ muội, hết nước rồi... Có ai hỗ trợ, thay một cái không? Lưu Bân Hồng chắp tay một vòng, cất giọng cổ trang hỏi:

Hắn là chàng trai cao trên mét tám, tóc dầy xoăn, mắt sao mày kiếm, vô cùng đẹp trai nam tính, từng làm môi giới chứng khoán, về sau thấy quỹ tài chính có tiền đồ hơn, liền đi ứng tuyển, thành nhân viên của Trương Thắng.

Lạc Phi đang vẽ đồ thị trên giấy, ngẩng đầu lên: - Anh là người uống nhiều nhất, như trâu ấy, anh không thay thì ai thay.

- Đại tiểu thư ơi, lần nào không phải tôi thay bình nước chứ? Nhưng mà tại hạ thay nhiều lắm rồi, không anh hùng hảo hán nào khác chịu động thủ à, a, đại tiểu thư ở gần, đi thay đi.

https://thuviensach.vn

Lạc Phi lè lưỡi ra: - Xin lỗi đó là chuyện của anh hùng hảo hán, phận nữ nhi liễu yếu đào tư xin kiếu.

Lưu Bân Hồng ôm bụng xoa xoa: - Ây dà, tự nhiên đau bụng.

- Chà, mấy tháng rồi thế?

- Cái này phải hỏi cô, sao tôi biết. Lưu Bân Hồng háy mắt, Lạc Phỉ lém lỉnh đáng yêu, giống như cô em gái nhà bên, không chỉ hắn mà nhiều nam nhân viên khác đều nhanh chóng thân thiết với cô:

Lạc Phi trừng mắt lên: - Này muốn chết à?

Trương Thắng từ văn phòng đi ra, thấy cảnh này nói: - Tôi thuê mọi người không phải là để đánh trận miệng, mau đi nghiên cứu động tĩnh của thị trường kỳ hạn đi, tôi không muốn trận đầu bất lợi.

Lạc Phi chạy ngay tới bên Trương Thắng, lắc tay y tỏ vẻ tội nghiệp mách: - Ông chủ, anh bảo hắn, toàn chọc ghẹo người ta.

Trương Thắng vỗ vỗ bờ vai gầy gò của Lạc Phi: - Ngoan ngoan, đừng chấp người địa cầu. Tiểu Lưu, vóc dáng to lớn như vậy để làm cảnh à, mau đi thay nước.

Lạc Phi có chỗ dựa, đắc ý nhìn Lưu Hồng Bân rầu rĩ ôm bình nước khoáng đi thay, miệng còn lẩm bẩm mai là thứ bảy nghỉ rồi, biết thế lúc nãy không lắm mồm làm gì, thứ hai tên nào dại dột tới sớm phải thay nước.

Mặc dù Trương Thắng ở trong văn phòng vẫn có thể theo dõi thị trường qua máy vi tính, còn thấy được con số mà nhà đầu tư nhỏ không thấy, nhưng y vẫn thích đi dạo đại sảnh, đứng ở trong đám đông, cảm thụ trực tiếp hỉ nộ ái lạc của mọi người, ở đó y thấy nhiều hơn nữa, yếu quyết chiến thắng của y từ lúc bước vào TTCK tới giờ đều dựa vào chú ý tới những chi

https://thuviensach.vn

tiết nhỏ ít ai để ý này kết hợp kiến thức anh Văn truyền thụ, tạo ra hiệu quả rất bất ngờ.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 208: Chuyện Cả Đời

Từ đầu năm cổ phiếu tăng đều đặn ổn định, người chơi cổ phiếu đông lên, nhưng trong đại sảnh không có cái không khí khẩn trương kích thích nữa.

Trương Thắng đi dạo một vòng quanh đại sảnh, không thấy có gì đáng chú ý, định về thì nhìn thấy một người mặc áo thun không tay, cổ đeo dây chuyền vàng to, ngực xăm đầu sói hết sức sống động, mồm ngậm điếu thuốc, tàn đã cháy một đoạn dài mà vẫn không biết, Trương Thắng nhớ các huynh đệ trong trại, hứng thú đi tới hỏi: - Người anh em, mua cổ phiếu nào thế?

- Mua cái gì, tôi đúng là trời sinh xui xẻo, cả đống thứ ngày ngày lên giá, vậy mà tôi mua cái nào lỗ cái đó, đúng là tà môn. Người đó lừ mắt với Trương Thắng: - Hỏi làm gì? Cũng muốn mất tiền chung à?

Trương Thắng nhún vai, đang định đi thì gặp giám đốc Lưu, hai người đứng lại hàn huyên một lúc. Đợi giám đốc Lưu đi rồi, người kia sán tới: - Hì, huynh đệ, giám đốc nơi này cũng khách khí với cậu như thế, chắc có hạng lắm hả, thứ lỗi có mắt không thấy núi Thái Sơn, cậu đừng chấp nhé, tôi là người mới tên Tân Nhất Phong, giúp tôi chọn một cái đi.

Người này đúng là không biết khách sáo, Trương Thắng hôm nay tâm trạng tốt, hỏi: - Vậy anh vốn mua cái nào?

- Tôi mua Hải Hồng, sau đó qua Thế Kỷ, mấy ngày trước mua vào thực nghiệp Giang Châu.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng chúc mừng: - A không tệ, nhất là Hải Hồng vừa rồi có gần một tuần tăng điểm, anh kiếm được bao nhiêu?

- Kiếm cái đ... lỗ hết. Tân Nhất Phong tức tối văng tục:

- Làm sao mà lỗ được? Anh mua vào bao tiền?

Nghe Tân Nhất Phong báo ra giá, Trương Thắng cứng họng, người này là cực phẩm, toàn đuổi theo người ta mua vào lúc cao nhất, rồi ôm cái bánh cuối cùng, đúng là hảo hán lục lâm không màng danh lợi.

- Khụ, không phải tôi đả kích anh, chứ anh không nên bước chân vào lĩnh vực này.

Tân Nhất Phong vỗ đùi: - Giờ tôi biết rồi, nhưng tôi không cam tâm, kiếm tiền đâu phải dễ, toàn là dùng máu mồ hôi đánh giết mà được, không cam tâm... huynh đệ, chọn giúp cái.

- Được. Trương Thắng hồi xưa không thích người thô tục vậy đâu, nhưng giờ y cảm thấy thân thiết, khoác vai hắn, chỉ bảng điện tử: - Lần này muốn hồi vốn bỏ đi thì mua cổ phiếu công nghệ Thâm Quyến.

- Bao giờ mua?

- Bây giờ!

- Bao giờ bán?

- Hồi đủ vốn thì bán, tăng 30% hắn đủ cho anh rồi.

Tân Nhất Phong chà chà tay: - Hà hà, tới lúc đó tôi lại mua tiếp thì kiếm được bao nhiêu?

Trương Thắng vỗ mặt, quả nhiên đúng như người xưa nói, kẻ đáng thương ắt có chỗ đáng hận, nói xong tin tức này liền đi, đôi khi nổi lòng từ

https://thuviensach.vn

bi, rất có khoái cảm làm anh hùng hảo hán gặp chuyện bất bình tương trợ, đương nhiên hưởng thụ xa xỉ đó cần người có tư cách, bây giờ y là vị vua trẻ trong giới tài chính đông bắc, thậm chí tự do thao túng hỉ nộ ái lạc một số nhà đầu tư rồi.

Hôm sau là cuối tuần Trương Thắng lái xe về nhà.

Con gái Trương Thanh đã hơn một tuổi, có thể đem gửi nhà trẻ, nên hai vợ chồng hắn chuyển về nhà mình, vậy là căn nhà cũ chỉ còn đôi vợ chồng già, Trương Thắng vì thế chăm về nhà hơn, cứ tới cuối tuần mà không có chuyện gì khẩn yếu là nhất định sẽ về nhà với cha mẹ.

Còn cha mẹ y cứ cuối tuần lại gói sủi cảo ăn, đây là thói quen nhiều năm, dù bây giờ kinh tế hơn xưa rất nhiều, muốn ăn xủi cảo lúc nào cũng được, nhưng ông bà vẫn giữ thói quen này.

Trương Thắng thích ăn bánh bao, sủi cảo, y thấy sủi cảo bất kỳ nhà hàng khách sạn nào cũng không ngon bằng ở nhà. Có điều trước kia trong nhà gói sủi cảo phải làm nhân riêng cho y, vì y không ăn thịt mỡ, gần đây cha mẹ y cũng không ăn thịt mỡ nữa, thế là đỡ được một công.

Gói sủi cảo, nói chuyện thường ngày, bà Trương lại nhắc tới chuyện cả đời của thằng cả.

- Thắng Tử, chuyện con và Tiểu Lộ đã qua một năm rồi, mẹ không nói nữa, ài, con bé chắc hẳn còn cảm tình với con nên khó xử, chuyển đi mà cũng không nói câu nào. Thôi qua thì cũng qua rồi, nói chuyện bây giờ, năm nay con đã 29, cha mẹ còn sống được mấy năm nữa? Con không định để cha mẹ thấy cháu trai trước khi nhắm mắt à, trong ba điều bất hiếu, thì không có con nối dõi là tội lớn nhất đấy.

- Mẹ... Gặp chủ đề này Trương Thắng rơi vào thế yếu:

https://thuviensach.vn

Ông Trương thở dài: - Con trai, trước kia cha không bao giờ nói, con lớn rồi, tự lo được. Nhưng cái tuổi này của con, phải lập gia đình đi, không nên trì hoãn nữa.

Cha y ít khi lên tiếng, nên lời nói rất có sức nặng, Trương Thắng không dám ý kiến nữa.

Bà Trương được thể nói tới: - Bất kể thế nào con cũng phải mang một đứa con dâu về đây cho cha mẹ, con xem mà làm, nếu như trong vòng ba tháng không kiếm được ai, mẹ nhờ bạn bè kiếm giúp.

Trương Thắng hoảng rồi, đây không phải chuyện đùa, bạn bè của mẹ y đều người tuổi già nghỉ hưu rảnh rỗi, thích nhất mấy chuyện mai mối, đến tai họ khác gì thông báo cả thành phố, y thành thằng không kiếm nổi vợ để cha mẹ lo giùm, còn dấu mặt vào đâu: - Mẹ, thong thả được không?

- Thong thả tới bao giờ? Bà Trương tức giận: - Tam thập nhi lập, nếu còn chưa kết hôn thì dù có 80 tuổi cũng là kẻ lông bông.

- Vâng, vâng, mẹ đừng giận, con tìm con tìm, được chưa?

- Được, con nói đấy nhé, cho con hạn ba tháng, phải dẫn vợ về đây. Bà Trương ra tối hậu thư:

- Mẹ... chuyện cả đời làm sao ba tháng con mang vợ về cho mẹ được?

- Sao không? Với điều kiện của con bây giờ kiếm bạn gái khó gì? Thằng Hai Béo lớn lên cùng với con đó, quen nhau nửa năm là kết hôn, kết hôn 6 tháng đã sinh ra thằng bé bụ bẫm, con còn không bằng cả nó à?

Ông Trương đưa bán đĩa cho y: - Thôi, ăn cơm đã, chuyện quyết định như vậy.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng thấy cha mẹ đã thống nhất trận tuyến, biết mình nói cũng vô dùng, thực ra y nhiều lần muốn dẫn Chung Tình về nhà, nhưng không chỉ Chung Tình phản đối mà bình tĩnh lại mà nghĩ, chuyện hai người họ tuyệt đối không có khả năng.

Cha mẹ y đều là người thế hệ trước, thành thật và có đôi phần cổ hủ, một khi bọn họ nghe ngóng chuyện quá khứ từ mấy bà thím bà bác thích đưa chuyện, biết chuyện kia, có khác gì trời sập? Cha bị bệnh tim, mẹ thì cao huyết áp, lại có tuổi rồi, chẳng may có làm sao, Trương Thắng sống không yên.

Tối hậu thư của cha mẹ, Trương Thắng muốn lựa ngày nói với Chung Tình, nếu cô hiện giờ hoặc một ngày nào đó rời bỏ y, y không oán trách, nếu cô nguyện ý ở lại bên cạnh, bất kể sau này Trương Thắng cưới ai làm vợ, sẽ không bỏ cô, không để ai ức hiếp cô. Vứt mẹ nó luật pháp với đạo đức đi, Trương Thắng nợ cô quá nhiều rồi, quyết không bao giờ phụ Chung Tình.

- Phải rồi, Thắng Tử, cô con bị bệnh, ăn cơm xong con và cha mẹ đi thăm, rồi thay mẹ tới chùa Từ Ân thắp hương.

Trương Thắng đau đầu: - Thắp hương ạ, hôm nay có phải rằm đâu, mà hôm nào đó mẹ đi không được à?

- Thắng bé này, hứa nguyện với Bồ Tát mà cũng dám trì hoãn, tội lớn đấy con.

Lúc y vào trại, mẹ y hứa nguyện trước Phật, chỉ cần y bình an ra được, hàng năm vào mùng 5 tháng 3 sẽ đi thắp hương lễ phật, bất kể bồ tát có linh không, đây là tấm lòng của mẹ. Đi cúng cũng tốt, cầu Phật tổ phù hồ cha mẹ khỏe mạnh sống lâu trăm tuổi, Trương Thắng không dám đùa, ngoan ngoãn vâng lời.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 209: Dâng Tới Tận Cửa (1)

Ăn cơm xong Trương Thắng chở cha mẹ tới nhà cô mình, tới nhà hỏi thăm bệnh tình, hàn huyên một hồi, Trương Thắng lái xe tới chùa Từ Ân.

Trong chùa Từ Ân, Tiểu Lộ thành tâm chắp tay trước Phật tổ, lặng lẽ cầu khấn, bao năm qua cô chỉ tự nói chuyện với bản thân, từ khi theo bà Trương tới đây cầu khấn Phật tổ phù hộ cho Trương Thắng, thấy trước Phật tổ như có một nơi ký gửi tinh thần, làm linh hồn của cô được thả lỏng, vì thế cô thường xuyên tới đây.

- Thí chủ, hãy xin một cây xăm đi. Một vị hòa thượng thấy Tiểu Lộ thái độ thành kính, mang ống xăm tới.

Không phải lễ tết, chẳng phải là ngày rằm hay đầu tháng, chùa rất vắng vẻ, hòa thượng cũng nghèo, giải xăm kiếm thêm ít tiền, Tiểu Lộ không muốn làm ông thật vọng, hoang mang hỏi: - Thưa thầy, cầu gì bây giờ?

- Thí chủ, vô tâm hơn cố ý.

Tiểu Lộ tùy ý lắc ống xăm, lạch xạch, một cái xăm rơi ra, bên trên có bốn câu:" Hôn nhân nguyên thị tiền sanh tu, hà tất lao tâm cần ý cầu, chức nữ vị phùng thất nguyệt thất, ngưu lang y cựu hoàn khiên ngưu."

- Thí chủ, để bần tăng giải xăm cho.

Tiểu Lộ lắc đầu, lấy hai đồng trả cho ông ta, rồi thi lễ đi về.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng tới nơi mang theo rất nhiều đồ cúng, vì thế sư thầy không gạ xem xem nữa, có điều y cũng không biết Tiểu Lộ vừa mới ở đây.

…..

Dã tâm của Từ Hải Sinh càng lúc càng lớn, vì có thể thao túng được thêm nhiều tài chính, công ty đầu tư của ông ta tham gia cổ phần vào Chứng khoán Tân Thịnh, kiến lập quan hệ lợi ích cùng tiến cùng lui, dùng tiền đảo bảo của khách hàng gửi trong công ty chứng khoán để thao tác cổ phiếu.

Lúc này Trương Thắng bước chân vào thị trường kỳ hạn (futures market), lúc đó thị trường vốn của đại lục còn khá sơ khai, nếu nói có thứ gì kiếm được nhiều tiền hơn cổ phiếu thì chỉ có hợp đồng kỳ hạn thôi.

Hiện giờ Trương Thắng muốn đuổi theo Từ Hải Sinh, muốn có lực lượng hùng hậu như ông ta, vậy chỉ còn cách đi trước, đi nhanh hơn ông ta, con đường này chính là thị trường kỳ hạn.

Thị trường kỳ hạn thu lợi hơn xa TTCK, nguy hiểm cũng tương ứng, Trương Thắng mặc dù đã chuẩn bị và điều tra kỹ càng, nhưng vẫn thận trọng hết mức có thể, y nghiêm khắc quy định, tài chính đầu tư vào thị trường kỳ hạn nhiều nhất chỉ được bằng 20% số tài chính, không cho phép vượt qua hạn mức này.

Lần thử lửa đầu tiên của Trương Thắng cùng đoàn đội tinh anh của mình thành công rực rỡ, kiếm được hơn 2 triệu, số tiền không lớn, nhưng ý nghĩa nó đại biểu thì rất lớn, Trương Thắng cực kỳ cao hứng nói: - Mọi người vất vả rồi, hôm nay tôi mời khách, chúng ta tới "Hương vị cư", uống rượu ca hát.

Thành viên của phòng đầu tư đặc biệt tức thì reo hò không ngớt.

https://thuviensach.vn

- Lão Ngô, chuyến này anh ghi công đầu, thao táo lão luyện, ánh mắt tinh chuẩn, cuối tháng thưởng thêm 5 vạn.

Ngô Trung Hưng là người nhiều tuổi nhất trong phòng này, năm nay trên 40, vốn người của phòng đại hộ, kinh nghiệm cả ở thị trường kỳ hạn lẫn TTCK, có tuổi rồi nên không dám mạo hiểm như trước, năm ngoái thị trường lại nguy hiểm như thế, thấy Trương Thắng thành lập văn phòng công tác làm ăn rất tốt liền đăng ký đầu quân, được Trương Thắng chào đón long trọng, lúc này chà chà tay phấn khích: - Cám ơn ông chủ.

- Được rồi, mọi người giải tán đi, ai còn việc gì thì làm cho xong, chớ để tối nay đi chơi còn lấn cấn công việc.

Trương Thắng phất tay nói, đuổi đám đông phấn khích ra khỏi phòng, có điện thoại, vừa cầm lên nghe thì bên kia truyền tới giọng nữ vui sướng: - Oa, anh vẫn còn sống à, tưởng anh biến mất trên đời này rồi.

Trương Thắng ngớ người: - Này, cô gì đó ơi, có có gọi lộn số không vậy?

- Cái đồ vô lương tâm, nói quên là quên ngay được, trước kia cùng người ta ngắm trăng, gọi người ta là Tiểu Điềm Điềm, bây giờ gọi là cô gì đó, có người mới rồi chứ gì? Cô gai bên kia cười khinh khích:

- Tôi, bao giờ... A... Ông trời ơi. Trương Thắng hồi lâu mới khép miệng lại được, một tay vỗ bàn: - Em gái di động, cô còn dám nói tôi, tôi tưởng cô biến mất rồi thì có, bao nhiêu lâu chưa gọi điện.

Đám Lạc Phi lúc này còn chưa ra khỏi phòng, vừa khép cửa vừa lẩm bẩm: - Ông chủ của chúng thật chơi bời, có luôn cả em gái di động...

- Ông chủ đúng là ông chủ, cao hơn người một bậc, không có tên thì không dấu vết, đáng học tập. Lưu Hồng Bân tặc lưỡi:

https://thuviensach.vn

- Cái hay không học, học lừa dối bạn gái. Lạc Phi vo nắm giấy ném vào mặt hắn:

Trong văn phòng Trương Thắng.

- Sao lâu rồi không thấy đâu?

Cả hai cùng hỏi rồi cùng bật cười.

Thì ra sau khi Trương Thắng vào trại, Tần Nhược Nam gọi điện vài lần không ai nhận máy, lâu dần cũng phai nhạt. Còn Trương Thắng sau khi ra trại thì Tần Nhược Nam đã đi Anh thăm em gái, Trương Thắng gọi lại không được, rồi sau đó y tiến vào TTCK, quá bận rộn nên cũng quên đi.

Hôm nay Tần Nhược Lan thấy tin nhắn trong máy đã đầy, ngồi xóa đi những tin không quan trọng, chợt thấy một số từng vô cùng thân thuộc, không nỡ xóa đi, thử gọi một lần, ai ngờ lại thông máy.

Hai người tuy chưa bao giờ gặp nhau, nhưng không biết bao lần thức đêm tâm sự tới cạn pin, nói cả những chuyện thầm kín nhất, cho nên chẳng mấy chốc lại thân thuộc như chưa bao giờ xa cách.

- Này em gái di động.

- Ừ?

- Chúng ta gặp nhau đi.

-...

- Sao thế, không muốn à?

- Chúng ta bây giờ thế này không phải tốt hơn à? Có cảm giác thần bí, hơn nữa muốn nói gì với đối phương cũng được, không câu nệ gì. Một khi gặp nhau, khả năng giống như bạn bè bình thường, nhiều điều cố kỵ.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng thở dài: - Cũng đúng, tôi luôn tưởng tượng em gái di động xinh đẹp nội tâm, nếu gặp rồi, thấy cô gái mắt lồi kinh cận, răng vổ... Ài, thế thì thất vọng lắm.

- Xì, tôi mà xấu thế sao?

- Vậy gặp nhau đi.

- Đừng hòng, không mắc lừa anh đâu.

Trương Thắng liên tưởng Tiểu Lộ bỗng dưng biến mất, giọng buồn buồn nói: - Thật đấy, có lẽ cô nói có lý, nhưng bạn bè bao lâu không biết nhau, xảy ra chuyện gì cũng không rõ, như bỗng chốc tan biến khỏi nhân gian, muốn tìm không được... cảm giác đó giống hoa nở không kết trái vậy.

Tần Nhược Nam đa sầu đa cảm nghe giọng buồn bã đó, không khỏi bị cảm nhiễm: - Vậy... gặp nhau nhé?

- Ừ.

- Nhưng... tôi xấu lắm.

Trương Thắng thầm nghĩ:" Hay là thôi, đừng phá vỡ ảo tưởng mỹ lệ thì hơn."

Tần Nhược Nam thấy y chậm trả lời một giây liền cười lạnh: - Nghe tới xấu là muốn đánh trống rút lui rồi hả?

- Làm gì có, là tôi sợ cô tự ti, đang nghĩ làm sao an ủi cô đây.

Tần Nhược Nam phì cười: - Được, anh tự tin lắm, đã thế thì tôi nhất định phải xem mặt anh mới được, chưa biết ai an ủi ai đâu, nói đi, bao giờ?

- À, tối nay tôi có cuộc xã giao... Tối mai đi, tôi mới cô ăn cơm, khách sạn Hoa Hồng, tôi sẽ đặt phòng bao.

https://thuviensach.vn

***** ******

Cửa vào thị trấn Thái Bình đột nhiên có rất nhiều cảnh sát, lại còn thiết lập giải ngăn cách chắn đường, người đi qua đi lại đều bị kiểm tra, cho nên giao thông tắc nghẽn, tiếng chửi bới oán thán rợp trời.

Một người trung niên mặc quần đen áo choàng trắng theo dòng người nhích dần về phía trước, thấy cảnh sát tra xét đằng xa, chợt nhân lúc không ai chú ý lách sang bên đường, người bên cạnh chỉ nghĩ hắn đi vệ sinh, không để ý.

Lúc này Tần Nhược Nam bị đội trưởng Lưu gọi vào văn phòng.

- Tiểu Tần, những con đường chính đã lập chốt chặn rồi, nghi phạm khó lòng thoát được. Hắn vốn có một người bạn thân trong thành phố, cô là người làm việc cẩn thận, cơ cảnh, nên tôi giao việc này cho cô, dẫn theo người giám sát mật thiết người bạn kia, hiểu nhiệm vụ chưa?

- Rõ. Tần Nhược Nam đứng nghiêm nhận lệnh:

- Lần đầu cô tự mình dẫn đội, tôi để Lão Mã đi theo, anh ấy kinh nghiệm phong phú, nghe ý kiến anh ấy.

- Vâng. Tần Nhược Nam đáp lời:

Đội trưởng Lưu dập tắt điếu thuốc, sắc mặt nghiêm trọng: - Nông trường cải tạo xảy ra chuyện, hai phạm nhân đánh nhau, một tên đại ca là Chân Tử Minh đâm một tên đại ca khác là Lão Đao, sau đó thừa lúc hỗn loạn bỏ trốn. Kẻ này phạm tội giết người, còn trộm một khẩu súng lục 54, có 8 viên đạn, cực kỳ nguy hiểm. Cho nên nếu tình huống nguy cấm, tùy nghi hành sự, bắn chết hắn.

-Vâng, bạn hắn là ai ạ?

https://thuviensach.vn

Đội trưởng Lưu cười lạnh: - Là một người bạn cũ của chúng ta.

Hắn lấy một tập hồ sơ đưa tới: - Tài liệu ở đây, tên Chân Tử Minh này và Lão Đao ở nơi tạm giam từng có thù oán, nguyên nhân vì một người, chính là người từng hôn trộm cô đấy.

Tần Nhược Nam ngạc nhiên: - Trương Thắng sao?

Đội trưởng Lưu tán thưởng: - Quả nhiên là trí nhớ rất tốt, chính y, bây giờ làm ăn tốt lắm, có tiếng tăm trên TTCK, quan hệ xã hội phức tạp. Chân Tử Minh không tiền bạc, không lối thoát, khả năng sẽ nương nhờ y. Tài liệu tên Trương Thắng này đều trong đó, cô về xem cho kỹ, lập tức tiến hành giám sát.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 210: Dâng Tới Tận Cửa (1)

- Mục tiêu rời khỏi văn phòng, lái một chiếc Passat, chỉ có một mình.

- Vâng, tổ một đang theo.

- Mục tiêu vào tòa nhà thương nghiệp Kim Tinh.

- Cẩn thận. Tần Nhược Nam có chút căng thẳng, đây là lần đầu tiên cô dẫn đội chấp hành nhiệm vụ, cũng vì tình cảm cá nhân với Trương Thắng, rất mâu thuẫn. Nếu Trương Thắng và tên tội phạm kia liên hệ với nhau, cô dù không muốn cũng chỉ đành tự tay đưa y vào trại giam.

- Mục tiêu mua một món đồ.

- Mục tiêu vào khách sạn Hoa Hồng.

- Á. Tần Nhược Nam nghe tới đó giật mình kêu lên:

Lão Mã ngạc nhiên hỏi: - Tiểu Tần, sao thế?

- Không có gì, các tổ chủ ý, lựa chọn địa hình có lợi, giám sát hành động mục tiêu. Nơi này đông người, tội phạm có súng lục, nếu không có lệnh của tôi, không được tùy ý hành động, tránh làm bị thương người vô tội. Tần Nhược Nam nói xong, đỗ xe lại, cùng Lão Mã vào khách sạn:

Vụ án này quá cấp bách, lại thêm giám sát người quen, Tần Nhược Nam tâm tình rối bời, quên luôn tối nay mình có hẹn, khi nghe đến khách sạn Hoa Hồng mới nhớ ra, nhưng nhiệm vụ quan trọng hơn, không thể thông báo cho anh trai di động được.

https://thuviensach.vn

Hôm nay Tần Nhược Nam mặc thường phục, trang điểm xinh đẹp, cùng Lão Mã vào khách sạn, giống như khách đi ăn cơm bình thường, theo đuôi Trương Thắng tới tầng hai, thấy y nhìn trái ngó phải, như đang tìm kiếm ai đó, Tần Nhược Nam càng khẩn trương:" Chẳng lẽ anh ta đã liên hệ được với Chân Tử Minh, hẹn gặp nhau ở đây? Nơi này đông người, nhiều lối thông ra các nơi, tạo hỗn loạn rất dễ thoát thân, là địa điểm tốt."

Lão Mã hiển nhiên chung suy nghĩ, cả hai trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó trách ra, hai hướng, khống chế Trương Thắng trong tầm mắt.

Di động đột nhiên vang lên làm Tần Nhược Nam giật mình, cô quên tắt di động, nhìn số điện thoại, vội lấy ra nói nhỏ: - A lô.

- Em gái, tiểu thư, lão nhân gia đã tới chưa, có trang điểm thật xinh đẹp không?

- Tôi, bận một vụ án, quên nói với anh.

- Hả, bây giờ đã hết giờ làm rồi, vụ án nào bận tới mức đó? Này cô luật sư, tới thủ tướng cũng không bận như cô đâu, tôi đã tới nơi rồi, đừng nói là cô duyệt hồ sơ cả đêm... À không đúng, điện thoại ồn lắm, cô đang ở bên ngoài, nói dối tôi phải không?

Tần Nhược Nam cười khổ không thôi: - Anh trai à, xin tha cho em đi, em gái đang làm việc, ở đại sảnh tầng hai khách sạn Hoa Hồng đây, nhưng không thoát thân nổi, có cả khách và đồng nghiệp. Anh ở phòng bao nào, nếu tôi kiếm được thời gian sẽ chạy qua.

Trương Thắng mừng rỡ: - Cô ở đại sảnh, ồ tôi cũng thế, ai ngờ nơi này làm ăn tốt thế, phòng bao kín rồi, tôi đang đứng ở bên cạnh cái cột, đằng sau có một cái tủ, cô ở đâu. Nói tới đó nghển cổ nhìn quanh, tìm kiếm một cô gái trí thức, tóc vấn gọn gàng, đeo kính, đó là hình tượng em gái di động trong lòng y.

https://thuviensach.vn

- Cột, tủ? Tần Nhược Nam mồm há ra từng chút một, nhìn đối tượng mình đang giám sát, tim đập như muốn vọt ra ngoài: - Không thể nào.

Nhưng nghĩ lại …

Thực ra rất hợp lý, nếu là anh ta rất nhiều chuyện trở nên hợp lý, thôi đúng rồi.

Chẳng trách làm sao mình cứ cảm giác quen như vậy, cái cung cách nói chuyện đó .... bọn họ từng là phạm nhân và cảnh sát, sớm hơn nữa khi nói chuyện với nhau còn nhắc tới đề tài nam nữ nhảy cảm.

Tần Nhược Nam xấu hổ không biết để đâu cho hết, quay vội người đi định thoát khỏi nơi này.

Trương Thắng liếc mắt qua toàn bộ thực khách ở đại sảnh tầng hai, nhìn thấy một cô gái đang gọi điện thoại.

Cô gái này dựa vào lan can, mặt nhìn xuống dưới lầu, nhìn bóng lưng yêu điệu, thân trên mặc chiếc áo lụa nhũ bạch, chiếc váy màu lông chuột, cặp mông không thuộc loại phì nhiêu đập thẳng vào mắt người ta, nhưng tròn như vẽ bằng com pa, cặp chân dài, trắng mịn khỏe khoắn, đi giày bốt cao tới tận gối, trong sự cá tính thời thượng toát ra vị nữ nhân mười phần.

- Là cô ấy sao? Cho dù mặt xấu một chút đi, vóc dáng này đủ cứu vớt rồi. Trương Thắng mừng rỡ cầm điện thoại đi tới.

- Tiểu Tần chú ý, đối tượng đi về phía cô. Trong điện thoại đột nhiên truyền tới giọng Lão Mã:

Tần Nhược Nam tức thì hóa đá, không động đậy được nữa.

" Đó là em gái di động sao?" Trương Thắng hồi hộp lắm, đứng cách cô gái ba mét, chợt này ra một kế: - Này, tôi thấy cô rồi... Á, có con sâu rơi

https://thuviensach.vn

vào đầu cô kìa.

- Sao? Tần Nhược Nam vô thức giơ tay sờ lên đầu, có thấy cái gì đâu.

Trương Thắng cười đắc chí, tới sau lưng cô gái, huýt sáo nhè nhẹ, mắt lướt qua bờ mông tròn lẳn kia: - Chào em gái.

Tần Nhược Nam ôm mặt, ôi cái đồ đáng ghét, dám lừa mình, hết đường trốn chạy, từ từ quay đầu lại, tới lúc này nụ cười Trương Thắng đông cứng, cằm dần há ra.

Nhìn biểu hiện đặc sắc của y, Tần Nhược Nam muốn cười, nhưng khóe miệng chỉ giần giật mấy cái, khó coi hơn khóc, xấu hổ vô cùng, nếu lúc này trước mặt có một cái hố, cô sẽ nhảy ngay xuống biến mất cho rồi, rõ ràng đi bắt tội phạm, vậy mà lại giống ăn tội phạm bị bắt tại trận.

- Cô... cccccô... Trương Thắng lắp ba lắp bắp, hình tượng xa xăm của em gái di động dần dần dung hợp với cô cảnh sát kia, thảo nào, thảo nào: - Thì ra chính là cô.

- Không phải tôi. Tần Nhược Nam nói một câu hết sức ngớ ngẩn, mặt đỏ lựng, muốn chạy:

Trương Thắng bước lên một bước, chắn trước mặt, đứng nghiêm, lớn giọng nói: - Báo cáo cán bộ cảnh sát, số 1070 có mặt.

Giọng Trương Thắng rất to, quá nửa khách khứa ở đại sảnh đều quay đầu nhìn, Tần Nhược Nam hai tay ôm mặt ngồi xuống, Trương Thắng cười ha hả, chuyện khoái chí trên đời này tới thế là cùng.

Tần Nhược Nam càng xấu hổ, Trương Thắng càng đùa ác, nắm tay cô kéo lên, đi tới chỗ ngồi: - Nào em gái, lâu lắm rồi mới gặp, chúng ta ngồi xuống tâm sự.

https://thuviensach.vn

Cách đó mấy bước một vị khách trung niên cầm cốc bia để lên miệng quên uống, rồi hai bàn nữa đôi nam nữ trẻ đang ghé đầu tâm tình, nhưng mắt lại nhìn trân trân một đôi khác, họ đều là cảnh sát cải trang.

Lão Mã dùng giọng rất máy móc hỏi: - Tiểu Tần, xảy ra chuyện gì thế?

Tần Nhược Lan làm động tác vuốt tóc, tháo microphone trong tai ra, đầu cúi xuống, líu ríu đi theo sau Trương Thắng, một vài vị khách không ró chuyện, nâng cốc lên cười thiện chí với đôi tuấn nam mỹ nữ.

Cảnh sát Tiểu Vương chưa bao giờ nhìn thấy Tần Nhược Nam có một mặt nữ tính đáng yêu như vậy, mặt giống như mới tỉnh mộng, lẩm bẩm: - Anh Dương, làm sao mục tiêu lại kéo cô ấy đi thế kia?

Tiểu Dương cũng ù ù cạc cạc: - Làm sao tôi biết ... Khoan, chính y là người lần trước hôn trộm Tiểu Tần... Thế thì càng vô lý.

- Hả, ra hắn là kẻ đã hôn trộm Tiểu Tần. Tiểu Vương hâm mộ nhìn Trương Thắng: - Tên này đúng là có phúc... Chẳng lẽ hôn một cái mà sinh tình cảm?

- Đừng vớ vẩn.

- Vớ vẩn gì ạ, anh em thái độ cô ấy như dâu mới về nhà chồng, thẹn thẹn thò thò, khác hẳn vẻ dữ dằn khi làm việc. Tiểu Vương vỗ đùi hậm hực: - Sớm biết thế em thà bị cô ấy đánh vào viện cũng hôn rồi... Ặc, sao anh nhìn em lạ thế?

Tiểu Dương lẩm bẩm: - Chiêu này mà có tác dụng thì cậu gọi cô ấy là chị dâu lâu rồi.

…. ….

https://thuviensach.vn

Trương Thắng chống hai tay lên bàn, chăm chú nhìn Tần Nhược Nam cứ như con thỏ nhỏ bất an chực trốn chạy, cười rất khoái chí: - Em gái, cán bộ, luật sư, thiên sứ đa diện, búp bê bách biến ha ha ha...

Tần Nhược Nam thẹn quá hóa giận, ngẩng đầu lên: - Thế thì sao?

Trương Thắng càng vô lại, ngắm nghĩa khuôn mặt tinh tế như búp bê Pháp kia: - Chẳng sao, chẳng sao cả. Búng tay cái tách: - Phục vụ, thực đơn.

Trương Thắng thì rất vui vẻ, còn Tần Nhược Nam biết mình sắp có bữa cơm khó nuốt nhất từ thủa cha sinh mẹ đẻ tới giờ.

HẾT!

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 211: Dâng Tới Tận Cửa (2)

- Tôi đã nói với cô là cảm giác rất thân thiết mà, thế giới thật là nhỏ, bây giờ tôi không phải là đối tượng thẩm vấn rồi, cô cảnh sát của tôi, cho tôi biết khuê danh đi.

Tần Nhược Nam bị Trương Thắng nhìn tới đỏ mặt xấu hổ, cố tỏ ra cứng rắn một cách yếu ớt: - Ai là cô cảnh sát của anh, đừng có mà thấy sang bắt quàng làm họ, nếu biết là anh tôi đã chẳng tới.

Trương Thắng chợt thở dài: - Đúng, tôi cũng bắt đầu hối hận vì hẹn gặp cô rồi.

- Vì sao? Tần Nhược Nam không nhịn được hỏi, cô rất tự tin vào dung mạo của mình:

- Vốn nghĩ cô rất xấu, gặp cho biết thôi, bây giờ cô xinh đẹp như thế này, về sau tôi phải giữ hình tượng, chúng ta không thể nói với nhau mấy đề tài ám muội nhạy cảm nữa, thật đau đớn.

Tần Nhược Nam mặt đỏ như máu: - Anh đừng nói linh, đề tài ám muội gì?

Trương Thắng ngước mắt nhìn khoảng không trước mắt, giọng xa xăm: - Chà, có một cô gái đêm hôm khuya khoắt, tò mò hỏi tôi cái đó của nam nhân lớn cỡ nào, rồi có lần còn bảo một đêm làm chuyện đó ba lần có mệt không, rồi...

https://thuviensach.vn

- Câm … Ngay! Đôi mắt to xinh đẹp của Tần Nhược Nam lóe lên sát khí: - Có muốn vào bệnh viện nữa không?

- Oa, hôm nay trời đẹp quá, cô có thấy thế không? Trương Thắng tỉnh bơ, cứ như những lời vừa nãy không phải do y nói ra:

Tần Nhược Nam bị mồm mép của y làm không nói được gì, nếu qua điện thoại cô không thua, nhưng bây giờ giáp mặt thế này, dù sao là nữ giới, lại ở chốn công cộng, làm sao có thể thoải mái nói mấy chuyện đó, cuộc gặp gỡ này đúng là sai lầm.

- Anh đứng đắn một chút được không, anh có bạn gái rồi, đừng có mà ba hoa với cô gái khác. Tần Nhược Nam dần bình tĩnh lại, đầu óc cảnh sát lại hoạt động:" Hôm nay anh ấy hẹn gặp mình, vậy không phải là gặp Chân Tử Minh rồi, bây giờ anh ấy là phú hào, họ Chân là tội phạm truy nã, anh ấy có mạo hiểm đi giúp không? Xem ra hướng điều tra này không đúng rồi."

- Bạn gái? Trương Thắng cười khổ: - Đã nói với cô là chia tay rồi mà.

- Ai nói cô ấy, tôi nói cái cô... một đêm ... ba lần ấy.

- Cô ấy đi xa rồi, giờ... cô ấy có một người bạn trai vô cùng ưu tú, hắn sắp kết hôn.

- Xin lỗi, lẽ ra tôi không nên nói chuyện này. Nhìn ánh mắt thống khổ của Trương Thắng, Tần Nhược Nam không khỏi thương hại, hắn bạn gái thấy y tù tội, cho nên thay lòng đổi dạ kiếm người khác rồi.

Lão Mã đi ra sau lưng Trương Thắng, lén ra hiệu cho Tần Nhược Nam mở radio hai chiều lên.

Bỗng nhiên thành viên đội giám sát lại đi ăn cơm với đối tượng giám sát, cả đội không ai hiểu gì, có điều đây không phải là lúc hỏi, cần làm rõ tình hình trước đã mới đánh giá đưa ra hành động thích hợp.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Nam bị Trương Thắng làm cho loạn óc, giờ mới nhớ đây là lần đầu cô chi huy hành động, vậy mà … cô không thể làm trái chức trách, thế là lập tức bữa cơm còn đau khổ hơn cả cô dự tính trước đó, vì mỗi lời cô và Trương Thắng nói ra sẽ truyền tới tai cả đội, tinh thần căng như giây đàn, chỉ cần Trương Thắng nói ra những lời bậy bạ, sẵn sàng ngắt lợi y bất kỳ lúc nào, để không cho đồng nghiệp nghe thấy, ngay cả mông cũng hơi nhổm khỏi ghế, mệt từ tinh thần tới thể xác, khổ không nói lên lời.

- Làm sao cô cứ nhìn tôi không chớp như thế, có phải là... Trương Thắng còn chưa nói hết câu chân trúng ngay một đá, định kêu một tiếng rồi mượn thời cơ trêu Tần Nhược Nam, nhưng thấy ánh mắt cô, lời ra tới miệng lại nuốt vào.

Ánh mắt đó vô cùng diễn cảm, có chút thẹn thùng, còn có cả sự lo lắng. Hai người họ tuy không phải lần đầu gặp nhau, nhưng nhận ra nhau dưới tình hình này, thiếu cái di động che dấu, là cô gái đương nhiên da mặt mỏng hơn mình, đương nhiên xấu hổ, nhất là ở chỗ chốn đông người, chứ không phải trong phòng riêng giữa đêm khuya, nghĩ vậy Trương Thắng thu liễm lại rất nhiều.

Dưới sự dẫn dắt của Tần Nhược Nam, hai người dần chuyển đề tài nghiêm túc hơn, đang nói chuyện sự nghiệp của mình sau khi rời trại giam, Trương Thắng cảm khái: - Trước kia..

Tần Nhược Nam cực kỳ nhạy cảm với chữ "trước kia", gần như phản xạ có điều kiện, đũa vung như chớp, thế là miệng Trương Thắng thình lình xuất hiện một con tôm nướng như có phép màu, dùng giọng điệu hết sức ôn nhu nói với Trương Thắng đang tròn mắt, mồm y thì tất nhiên là đã há hốc: - Nào, ăn đi, đừng chỉ nói mãi, ăn thêm chút.

Lòng cô thì nghiến răng nghiến lợi:" Hết rồi, hình tượng của mình trong mắt đồng nghiệp mất hết rồi! Sự nghiệp của mình cũng đi toong rồi! Tên khốn kiếp này, ôi kiếp trước mình nợ y cái gì vậy..."

https://thuviensach.vn

Chàng trai ở bàn bên cạnh nhìn cảnh đó hâm mộ nói với bạn gái mình: - Em xem, người ta chăm sóc bạn trai mình như thế kia.

Cô bạn gái liếc mắt nhìn Trương Thắng, rồi lại lườm bạn trai mình: - Em cũng muốn đút anh ấy ăn, chỉ sợ bạn gái anh ấy không đồng ý.

Chàng trai cứng họng, cúi đầu trút hận lên thức ăn. **** ****

Bữa ăn như dày vò trong địa ngục cuối cùng cũng kết thúc, Tần Nhược Nam như được lệnh ân xá, lập tức đứng dậy: - Tôi, tôi có việc, phải đi trước.

Trương Thắng buồn cười nói: - Sao tôi có cảm giác như cô sợ tôi lắm thì phải, yên tâm đi, tôi ăn no rồi, không ăn cô đâu. Để tôi tiễn cô về.

- Không, không cần đâu, thật đó. Tần Nhược Nam rối rít xua tay: - Tôi về được rồi, anh là ông chủ lớn bận rộn, cứ lo việc của anh đi... Rồi bỏ lại Trương Thắng đứng đó gãi đầu gãi tai không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, đi vội vàng như bị ma đuổi.

Lão Mã ngay lập tức bám theo Tần Nhược Lan, tới bãi đỗ xe, xác định không có người khác mới hỏi: - Tiểu Tần, chuyện gì thế? Cô bị y phát hiện ra, sao lại nhận lời ăn cơm với mục tiêu?

Tần Nhược Nam từ lúc ngồi ăn đã nghĩ kỹ câu trả lời, nhún vai như không có chuyện gì: - Y giờ làm ăn phát đạt rồi, muốn khoe khoang trước mặt tôi mà thôi. Y đã biết thân phận phận của tôi, tôi sợ dứt khoát từ chối sẽ bứt dây động rừng, nên đối phó với y cho xong.

Lão Mã không nghi ngờ, cho rằng phản ứng khác thường của Tần Nhược Nam lúc đó là do lúng túng.

Lão Lưu từ sau đuổi tới, nói nhanh: - Y đã tính tiền, sắp ra rồi.

https://thuviensach.vn

- Lên xe.

Ba người lên xe nhìn Trương Thắng từ khách sạn đi ra, y đứng ở dưới hiên hút thuốc, nghe điện thoại, nhàn nhã ngó đông ngó tây chốc lát mới quay tít chiếc chìa khóa trong tay mình đi ra xe.

- Tiểu Dương, các cậu theo đi. Lão Mã nói vào bộ đàm:

Tần Nhược Nam gọi điện cho đội trưởng Lưu: - A lô, đội trưởng, tôi thấy chúng ta tốn nhân lực giám sát Trương Thắng khả năng nhầm đối tượng rồi. Từ biểu hiện suốt cả ngày hôm nay cho thấy, mục tiêu không có dấu hiệu nào liên hệ với Chân Tử Minh. Với địa vị thân phận của y hiện nay khó có chuyện mạo hiểm vì một bạn tù, tôi thấy... Vâng, vâng.

Lão Mã đợi cô đặt điện thoại xuống, hỏi: - Đội trưởng bảo sao?

- Chưa có bất kỳ thông tin nào về đào phạm, ý đội trưởng là thà nhầm chứ không thể bỏ manh mối. Tiểu Vương và Tiểu Dương tiếp tục bám theo, những người khác về đội.

***** ******

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 212: Bất Kỳ Lúc Nào Em Muốn

Trương Thắng tính tiền xong thì nhận được cú điện thoại kỳ lạ của Chung Tình, bảo y tới chỗ cô, nghe giọng điệu rõ ràng có chuyện trọng yếu, nhưng mãi nghĩ mãi không ra có thể là chuyện gì, Chung Tình mà muốn y tới chỗ cô luôn dùng kiểu dụ dỗ chứ không cấp thiết như thế.

Xe đi vào chợ thủy sản, bảo vệ ra mở cửa, Trương Thắng hỏi: - Lão Hồ, công ty hôm nay không có chuyện gì chứ?

Lão Hồ vốn là ông già gác cửa ở Cty tài chính Bảo Nguyên, sau khi công ty thu vào quốc hữu thì tới chợ thủy sản làm việc cũ, ông ta là người hiền lành thành thật, cũng là một trong số ít những người biết rõ quan hệ giữa Trương Thắng và Chung Tình, chứ không phải qua lời đồn thổi, song miệng rất kín.

Lão Hồ cười hì hì: - Không có gì ạ, giám đốc Chung còn vừa gọi điện dặn tôi, giữ cửa đợi ngài về.

- Ừ, vậy ông đóng cửa lại rồi đi nghỉ đi, hôm nay tôi không đi nữa.

- Vâng vâng, đường tối, tổng giám đốc đi thong thả.

Trương Thắng lên lầu, áp tai vào cửa lắng nghe rồi gõ nhè nhẹ, cửa mở ra thấy mỗi Chung Tình, thở phào: - Tình Nhi, em làm anh sợ chết khiếp, còn tưởng chuyện gì chứ, sao đột nhiên gọi điện lạ thế?

Chung Tình nhìn sau lưng y, thấy không có ai, vội kéo y vào trong: - Tôi sợ cảnh sát nghe được lời chúng ta nói, chuyện trọng đại, làm sao không

https://thuviensach.vn

cẩn thận cho được?

- Em thật là, giám sát điện thoại chỉ có cục an ninh quốc gia mới có quyền, nếu công an làm được thì đám XHĐ về vườn ráo rồi, anh thì làm gì ảnh hưởng tới an ninh quốc gia được chứ?

Chung Tình nghiêm túc nói: - Thắng, Chân ca vượt ngục rồi, cảnh sát đang truy bắt.

- Cái gì? Trương Thắng nhảy dựng lên: - Vượt ngục, anh ta bị đần à, chỉ còn nửa năm nữa thôi là ra rồi, vượt ngục làm cái gì? Lần trước anh tới thăm anh ta vẫn còn yên lành, sao bỗng dưng lại đi vượt ngục? Xảy ra chuyện gì?

Chung Tình cười khổ: - Chuyện của nam nhân các cậu làm sao tôi biết, buổi chiều anh ấy tới đây, hỏi thăm Lão Hồ... Nói tới đó giọng ôn nhu: - Cậu giới thiệu tôi cho bạn bè mình, tôi rất vui.

Trương Thăng vỗ trán: - Ôi bà cô ơi, anh đang lo sốt vó đây, đừng chàng chàng thiếp thiếp nữa, anh ấy đang ở đâu?

- Đúng là chẳng có tí lãng mạn nào, chỉ giỏi chuyện đó... Chung Tình lườm y một cái: - Tôi nghe nói thân phận anh ta, còn tưởng anh ta được thả sớm. Ai ngờ anh ta kể đánh nhau trong tù, gây ra án mạng, thừa lúc hỗn loạn cướp súng, trốn mất.

Án mạng? Rồi còn cướp cả súng? Thế thì quá nghiêm trọng rồi, Trương Thắng ôm đầu hỏi: - Rồi sau đó?

- Anh ấy hỏi em tình hình của cậu, xem ra muốn nhờ cậu giúp đỡ, sau khi biết cậu đang sống rất tốt, nói cậu có ngày hôm nay không dễ, không muốn liên lụy tới cậu nữa.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng tức mình chửi um xùm: - Anh ấy đánh rắm à, không có anh ấy thì anh xanh mộ rồi, anh ấy ở đâu?

Chung Tình cười dịu dàng song không dấu được vẻ lo lắng, cô muốn nam nhân của mình sống có trách nhiệm có trước có sau, nhưng cũng không muốn y gặp chuyện không may: - Anh ta nói, hi vọng thoát của anh ta vô cùng mỏng manh, cảnh sát truy nã gắt gao, khả năng cao là bọn họ đã giám sát cả cậu rồi, cho nên mới tới tìm tôi, muốn cậu nghĩ cho kỹ, nếu không tiện giúp, anh ta không trách.

Trương Thắng nghe hết cầu chuyện, ngồi xuống bên cạnh Chung Tình, ôm lấy eo cô, trầm tư rất lâu mới nói: - Giờ anh sống rất tốt, có nhà có xe, còn có một tri kỷ say đắm lòng người như em, rất thỏa mãn, anh không muốn dính dáng chút nào tới mấy chuyện phạm pháp... Nhưng chuyện này … ài, anh không có lựa chọn nào khác.

Chung Tình kiêu ngạo vuốt má nam nhân của mình: - Anh ta theo cái xe thủy sản vào thành phố, nhắn lại, nếu cậu muốn gặp, tối nay 7 h ở vũ trường Sparta.

- Ừm trốn ở ngoại thành, một gương mặt lạ rất dễ bị chú ý, chỉ có thể ẩn nấp ở nơi hoang dã không người, như thế muốn thoát tới nơi khác càng khó. Vào thành phố, có vẻ như chui đầu vào rọ, song ở chỗ càng đông người, càng ít bị để ý. Trương Thắng gật gù tán thưởng cơ trí của Chân lão đại: - Hiện em có bao nhiêu tiền mặt?

- Không nhiều, hơn 4 vạn, nếu cần mai tôi đi ngân hàng rút thêm.

- Không cần, anh ấy cũng không thể mang nhiều.

Chung Tình đi tới bên giường ngủ, mở két an oàn, lấy ra bốn vạn, dùng báo bọc lấy: - Thắng, nếu chỉ có tiền thôi cũng vô ích, khắp nơi đều dán lệnh truy nã rồi.

https://thuviensach.vn

- Ừ, anh biết, để mai anh nghĩ cách.

Chung Tình đưa tiền cho Trương Thắng xong, đột nhiên ôm lấy thật chặt, tới mức y không thở nổi: - Thắng, tôi sợ lắm, cậu sống có tình nghĩa với bạn bè, tôi rất tự hào, nhưng tôi cũng rất sợ, sợ cậu bị bắt, rời xa tôi.

- Không đâu, Tình Nhi, đừng lo. Trương Thắng an ủi: - Anh không liều lĩnh đâu, không để vì cứu người khiến mình chìm xuồng theo, anh sẽ nghĩ cách.

- Vậy cậu định đi luôn?

- Không, đêm nay anh ở đây với em. Trương Thắng hôn nhẹ quanh đôi mắt ươn ướt của Chung Tình: - Anh không thông thạo giới XHĐ, muốn cứu anh ấy cũng không được, có điều một người giúp được anh... Nhưng buổi tối không gặp được người đó.

…. …..

Trời tháng năm, gió rất ôn nhu, giống như ánh trăng ngoài cửa sổ, nhè nhẹ lướt qua da thịt người ta, man mát dễ chịu. Cảnh đẹp trăng thanh gió mát, tiếc là trăng sao không hiểu lòng người, cả hai ôm nhau không có hứng trí kia, chỉ thì thầm tâm tình, một lúc sau Chung Tình dần yên tâm lại.

Cởi áo ngoài, nới lỏng vài cái cúc cho thoải mái, Trương Thắng thả mình xuống giường, nhìn vách tường đối diện, gió thổi làm rèm lất phất, chiếu bóng lên tường thành bức tranh thủy mặc động.

- Tình Nhi.

- Ừm.

Trương Thắng cảm thấy hơi khó mở miệng, nhưng chuyện này phải thẳng thắn: - Tuần trước anh về nhà, mẹ anh lại thúc giục anh tìm bạn gái,

https://thuviensach.vn

thành gia lập thất, cho anh ba tháng. Lần này cha anh cũng lên tiếng rồi … anh không có cách nào trì hoãn nữa.

Chung Tình xoay người, nhìn y chăm chú, mỉm cười nhẹ: - Hai bác lo nghĩ là đúng, sức khỏe hai bác không tốt lắm, tôi cũng cho rằng cậu nên sớm ổn định việc này... dù sao cũng không thể trách khỏi.

- Tình Nhi...

Trương Thắng còn chưa kịp nói ra điều gì thì một ngón tay đã đặt lên môi y, mang theo mùi thơm nhẹ, ấn xuống, rồi rời đi, trượt xuống nắm lấy tay y.

- Tôi biết cậu vẫn nỗ lực vì chuyện chúng ta... cậu đi Thượng Hải cũng là vì dự tính này phải không, muốn chuyển cả nhà tới đó, ở nơi không ai biết chúng ta, làm lại từ đâu... Tôi biết hết hết, trong lòng canh có tôi, tôi vui lắm, cũng rất muốn cùng cậu xây dựng lên mái ấm của chúng ta. Chung Tình giọng buồn bã nhưng kiên quyết: - Nhưng chỉ cần chuyện chúng ta công khai, hai bác có thể không tìm hiểu về con dâu mình không, đừng quên hai bác trước kia cũng là công nhân nhà máy in, chỉ một cú điện thoại thôi... Có sai lầm không được phạm phải, nếu không dù cố gắng thế nào cũng không bù đắp được. Cậu hiểu cho tôi, nhưng hai bác không thể. Trên đời này ai hi sinh vì cậu nhiều hơn? Không ai bằng cha mẹ cả, đừng vì tôi mà có lỗi với hai bác, như thế cả hai chúng ta đều sống không yên.

Trương Thắng không nói, sự thực là thế, y sao không biết, nhưng không thể không nỗ lực.

- Chuyện này, tới ngay cả cha mẹ tôi cho tới nay cũng còn không thể thoải mái được, nói gì người khác.

Trương Thắng quay sang đối diện với Chung Tình, thề: - Bất kể thế nào, anh cũng không rời xa em, trừ khi em không muốn anh nữa, muốn tìm lấy

https://thuviensach.vn

hạnh phúc cho mình, nếu ngày đó tới, dù đau đớn thế nào, anh cũng sẽ chúc phúc cho em.

- Không, tôi không rời bỏ cậu, trừ khi cậu rời bỏ tôi.

Im lặng một lúc, Chung Tình lại nói: - Cậu sắp 30 rồi, con người qua tuổi này, sẽ có nhiều thay đổi, cậu cần một người vợ, săn sóc, sinh con đẻ cái cho mình, không nên chậm trễ nữa. Còn tôi... sau này thi thoảng có thời gian tới thăm tôi là được, tôi biết, nói thế là ích kỷ... cậu có gia đình mà tôi còn như thế là không biết xấu hổ...

Trương Thắng vỗ mông Chung Tình thật mạnh: - Không ai được nói về Tình Nhi của anh như thế, kể cả em.

- Ừ. Chung Tình vừa chua xót vừa hạnh phúc nép sát hơn vào lòng Trương Thắng: - Thắng, cậu thực sự coi tôi là nữ nhân của anh sao, cậu thực sự yêu tôi sao?

- Giờ còn hỏi chuyện này à? Tần Nhược Lan trước kia cũng hay hỏi y câu này, nhưng tâm tình Trương Thắng lúc đó và bây giờ rất khác: - Yêu, nhiều lắm, lúc ăn cơm nghĩ tới em làm cơm mới là ngon nhất. Khi đi ngủ, thấy giường của em mới êm ấm nhất. Khi vui mừng, anh muốn chia sẻ cùng em, khi buồn bã yếu đuối, anh muốn ôm em tìm sự an ủi, ngửi mùi thơm trên tóc em, ôm em trong lòng, anh thấy rất bình yên...

Chung Tình đột nhiên đưa đầu tới, hôn lên môi y, mắt ươn ướt, dịu dàng nói: - Đủ rồi, vậy là đủ lắm rồi.

Trương Thắng tay đặt lên lưng cô, vuốt nhè nhẹ: - Em hoài nghi anh sao?

Chung Tình dùng giọng mũi hơi nghèn nghẹn đáp: - Không phải, chỉ là cảm tính nữ nhân thôi.

https://thuviensach.vn

Làm người thứ ba đâu phải dễ dàng gì, trừ khi là loại nữ nhân vô liêm sỉ, nếu không cả đời luôn phải sống trong lo âu, áy náy thậm chí là hổ thẹn, vì không ai thừa nhận tình yêu đó hết, nhất là người có quá khứ không hay ho như Chung Tình, chuyện lộ ra, không ai tìm hiểu nguyên cớ, không ai cần biết cô hi sinh vì Trương Thắng bao nhiêu, đã từ chối cơ hội làm vợ chính thức hợp của y thế nào, mà tất cả lời chỉ trích sẽ đổ ập xuống đầu cô.

Trương Thắng yêu thương nói: - Ngốc lắm.

- Ừ đấy, nếu tôi không ngốc thì đã chẳng đi thấy tên nhóc ít tuổi hơn mình, còn chẳng hiểu lãng mạn là gì... Chung Tình siết chặt Trương Thắng, như muốn hòa mình vào với y làm một:

Trương Thắng thấy tâm tình cô không tốt, cố ý nói: - Này, không thở được, nếu muốn chuyện đó phải nói ra chứ, em không nói làm sao anh biết là em muốn, anh lại là người không hiểu mấy thứ lãng mạn.

- Ghét lắm. Chung Tình đỏ mặt, nhéo hông y: - Nằm im, không được phép bậy bạ, đêm nay cậu phải làm đệm cho tôi, làm gối cho tôi.

- Được, không chỉ hôm nay, bất kỳ lúc nào em muốn. Trương Thắng nhẹ nhàng nói, chẳng mấy chốc, bốn phía im ắng, chỉ có tình cảm êm thuần như rượu ủ lâu năm chảy qua lòng đôi nam nữ.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 213: Bám Sát (1)

- Anh Văn, trông anh vẫn thật tinh thần.

Anh Văn cười, ngồi xuống ghế, nhận điếu thuốc là Trương Thắng đưa tới, mỉm cười: - Gặp phải khó khăn gì?

Trước mặt một người như anh Văn, không cần quanh co, Trương Thắng cẩn thận ghé đầu tới, nói nhỏ: - Anh Văn, tôi có người bạn gặp phiền toái, muốn giúp anh ấy chạy trốn. Cho nên tới đây mong được anh chỉ cho một con đường sáng.

Anh Văn chợt cười ha hả: - A Thắng, cậu giỏi kể chuyện cười lắm đấy có biết không, cậu đi tìm một người ngồi tù giúp một người ở ngoài chạy chốn, tôi mà có đường này đã cao chạy xa bay rồi.

Trương Thắng lắc đầu: - Đường có lớn có nhỏ, rồng không thoát được, chuột thì có thể.

Anh Văn nghe Trương Thắng khéo léo tâng bốc mình, không biết nên vui hay không, ngẫm nghĩ hồi lâu, tay nhịp nhịp trên bàn: - Nói ra nghe xem, rốt cuộc là ai, khiến cậu tốn công như vậy.

- Là Chân ca, chắc anh còn nhớ, từng là lão đại trong phòng tôi, giúp tôi đỡ một dao của Lão Đao. Anh ta còn nửa năm nữa là ra tù rồi... Đột nhiên lại giết người rồi cướp súng vượt ngục.

- Giết người? Anh Văn nhíu mày, mặt trầm xuống: - Một phạm nhân đang thi hành án còn giết người, cậu có ngày hôm nay không dễ, sao còn

https://thuviensach.vn

dính líu tới ngoại người này?

Trương Thắng cười khổ: - Anh ấy từng cứu mạng tôi.

Anh Văn tức giận: - Thế thì sao, cậu quá cảm tính, đó là tên tội phạm, dù cậu không giúp loại người đó cũng chẳng có gì là trái đạo lý hay lương tâm hết, không ai trách cậu.

- Vài năm trước tôi sẽ tán đồng với anh điều này, anh không biết, hồi đó đọc báo xem TV, tôi chửi tham quan, chửi tội phạm, lúc mới vào đây tôi còn thấy nhục nhã khi phải chung phòng với bọn chúng. Rồi nhiều chuyện xảy ra ở nơi này, tôi thay đổi, không còn quá coi nặng chuyện thị phi nữa, tôi không quan tâm một người sang hay hèn, nam hay nữ, tốt hay xấu, ai đối xử tốt với tôi, tôi sẽ đối xử tốt với người đó, đơn giản vậy thôi. Trương Thắng lắc đầu: - Nói tới đạo lý, tôi có mười cái miệng cũng không nói lại anh, nếu anh không giúp, tôi sẽ tìm cách khác vậy. Nói rồi cầm túi dưới chân, đặt lên bàn: - Trong này có xì gà cực phẩm quấn thủ công và trà Long Tỉnh, chút tâm ý của tôi thôi. Anh Văn, tôi biết anh muốn tốt cho tốt, tôi không trách anh, đáng lẽ ở lại trò chuyện với anh nhiều hơn, nhưng chuyện khẩn yếu tôi phải đi đây...

- Cậu không sợ vào tù lần nữa à?

- Tôi sợ chứ, nếu không giúp thì lương tâm không yên, giúp cũng không yên. Vậy thà làm còn hơn là không làm. Trương Thắng nói xong đứng dậy:

- Khoan. Anh Văn lắc đầu thở dài: - Cậu cam tâm tình nguyện, tôi cũng chẳng muốn làm kẻ ác. Hãy tới chợ đường số chín, tìm một người bán thủy sản tên La Phong Thôi, hắn ta sẽ có cách, người này tin được, không cần giấu hắn.

Trương Thắng chắp tay: - Cám ơn anh Văn.

https://thuviensach.vn

- Không cần cám ơn, tôi đợi cậu lại vào đây làm bạn với tôi, đang buồn, ha ha ha. Anh Văn cười lớn bỏ đi:

***** *****

Trương Thắng đi tới chợ ở đường số 9, nơi này nhốn nháo lộn xộn, nước bẩn chảy lênh láng, chẳng được trật tự như cái chợ của Chung Tình, có điều hôm nay y tới đây chẳng phải để khảo sát kinh doanh, hỏi một người bán cá: - Anh cho hỏi, La Phong Thôi bán hàng chỗ nào?

- La Phong Thôi? Bán gì, chưa nghe thấy bao giờ? Người bán hàng thấy không phải khách, nhiệt tình giảm hẳn, chẳng nhìn y, chỉ thuận miệng hỏi:

- À anh ấy cũng buôn bán thủy sản, tôi có chuyện gấp cần tìm.

- Họ La, bán thủy sản? Người bán thủy sản tôi biết hết, song không ai họ La, cậu nhầm chợ không thế?

Lúc này vợ hắn đang ngồi sục khí cho mấy thùng thủy sản đá hắn một cái: - Đại Pháo không phải họ La à?

Người bán hàng vỗ đầu: - A, quên, Đại Pháo, Đại Pháo, có mấy khi dùng tên họ đâu mà nhớ, đấy, thế thì tôi chỉ biết một người họ La đó thôi.

- La Đại Pháo? Trương Thắng thấy quen tai, không biết có phải là La Phong Thôi không, nhưng nên thử: - Anh ta ở đâu?

- Gần thôi, tôi dẫn cậu đi, đang rảnh.

Người bán hàng nhảy ra ngoài, đi tới một hàng thủy sản to, nói chuyện vài câu đi sâu vào trong, có gian phòng nhỏ ngăn bằng gỗ ép và kính, vừa mới đẩy cửa đã ngửi thấy mùi thuốc lá sặc mũi. - Anh Đại Pháo, có người tìm anh.

https://thuviensach.vn

Trong phòng có bốn người, ngồi quây tròn chơi poker, người ngồi đối diện với cửa ngẩng lên, đầu hắn trọc lóc, bóng hơn Đường Tăng: - Có việc đ** gì thế? Giọng nói có vẻ tức giận, chắc là bài không tốt.

- Anh Đại Pháo, có phải anh tên là La Phong Thôi không?

La Đại Pháo xoa đầu, thái độ tốt hơn: - Í, không ngờ biết tên tôi, ai bảo cậu thế?

- Anh Văn bảo tôi tới tìm anh.

- Anh Văn. La Đại Pháo đứng dậy đá bàn poker, xua đuổi: - Ra ngoài, xéo hết ra ngoài, lão tử cần bàn chuyện làm ăn.

Mấy người kia lầm bẩm chửi rủa, lườm Trương Thắng mấy cái rồi tức tối bỏ đi.

La Đại Pháo đóng sầm cửa lại, kéo Trương Thắng hỏi nhỏ: - Anh Văn làm sao? Có chuyện gì?

Trương Thắng chợt nhận ra, người này là khách hàng lớn mà y và Chung Tình từng lôi kéo khi mới xây chợ hải sản, cái đầu trọc của hắn là tiêu chí dễ nhận ra, có điều rõ là hắn không nhớ mình: - Không phải, là tôi có người bạn gặp chuyện, muốn rời khỏi nơi này, anh Văn bảo tôi tới tìm anh.

Nghe nói không phải anh Văn có chuyện, La Đại Pháo thở phào: - Trốn hả, đơn giản.

Nhìn thái độ không coi trọng của hắn, Trương Thắng lo lắng nói: - Anh Đại Pháo, không sơ ý được đâu, người này phạm tội nặng lắm, cảnh sát đang truy nã.

- Thiên la địa võng cũng có mắt lưới kia mà, nếu tin tôi thì khỏi nhiều lời, tôi sẽ đưa hắn đi được, anh Văn đã nói, tôi qua loa được sao?... Xong,

https://thuviensach.vn

ảnh đâu?

- Ảnh gì? Trương Thắng ngạc nhiên:

La Đại Pháo trừng mắt: - Muốn trốn tất nhiên phải làm CMT, giấy tờ các kiểu... Trông cái mặt ngu ngơ này là không hiểu gì rồi, sao anh Văn lại quen loại người thế này?

Trương Thắng hiểu ra, cười khan: - Không có ảnh... chỉ là ngay ngoài chợ có lệnh truy nã của anh ta, không biết xé xuống dùng được không?

La Đại Pháo mặt co giật: -....

Chập tối, Trương Thắng lái xe tới vũ trường Spatar.

Ở nơi này y có thẻ vip, ông chủ Tạ Như Vân của nó là một khách hàng trong quỹ tài chính của y, Trương Thắng giúp ông ta kiếm khắm, được ông chủ Tạ coi như thần tài. Có điều Trương Thắng không biết khiêu vũ, cho nên mới lần đầu tới đây.

Trương Thắng đỗ xe ở đối diện sàn nhảy, nhìn quanh không có gì dị thường mới vào trong.

Một chiếc xe hơi chậm chậm dừng lại, Tần Nhược Nam xuống xe báo cáo: - Mục tiêu đã vào vũ trường Sparta, chúng tôi đang bám theo.

- Được chú ý an toàn, chớ ra tay trong vũ trường.

- Vâng. Tần Nhược Nam nói với Lão Mã, Lão Lưu: - Hai anh gác ngoài, đề phòng tôi làm lạc mất mục tiêu, tôi vào hỗ trợ cho Tiểu Dương và Tiểu Vương.

Tần Nhược Nam có biệt tài nhận khuôn mặt người khác cho nên xung phong làm việc này không ai nghi ngờ gì.

https://thuviensach.vn

Kiểm tra lại trang phục, thấy không có bất kỳ sơ hở nào, Tần Nhược Lan làm như người khách bình thường, đi về phía vũ trường.

Hôm qua Tiểu Dương và Tiểu Vương theo dõi Trương Thắng lái xe vào sau chợ thủy sản, luân phiên giám thị, nhưng không thấy y ra.

Sáng hôm nay Trương Thắng trước tiên tới văn phòng, sau đó đi mua trà, xì gà tới trại giam thăm bạn tù ngày trước. Sau khi ra, tới chợ thủy sản khác, xách một túi cua và hai con cá về.

Buổi chiều lại tới văn phòng làm việc, ăn tối ở một nhà hàng sau đó lái xe tới vũ trường, toàn bộ hành trình không thấy có liên quan gì tới một tên tội phạm giết người cướp súng. Nhưng tới bây giờ vẫn không có bất kỳ dấu hiệu nào của tên tội phạm, công tác truy bắt sao chịu lơi lỏng, nên họ vẫn bám theo Trương Thắng.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 214: Bám Sát (1)

Vũ trường Sparta có tầng một là nơi tắm rửa nghỉ ngơi, phòng đánh bài, chơi bóng bàn, phòng chiếu phim, đầy đủ cả. Tầng hai là nhà hàng kiểu tây, đại sảnh chứa được 350 khách, hai bên phòng bao 120 khách, được bố trí theo phong cách Hy Lạp cổ, giữa đại sảnh có sân khấu nhỏ, để dàn nhạc, ca sĩ biểu diễn.

Tầng ba là bar disco, vừa bước vào một cái là ánh sáng chớp nháy lóa mắt, lấy sắc đỏ sậm làm chủ, trông như kiểu bên trong chiếc phi thuyền của người ngoài hành tinh.

Đèn laze xoay điên cuồng, âm nhạc kích thích, bóng nam thanh nữ tú tận tình uốn lượn, người bước chân vào nơi này, cho dù không có tâm trạng cũng bất giác gật gù theo điệu nhạc, chưa kể hòa vào trong đám đông là 40 vũ nữ vóc dáng quyến rũ, uốn mình như rắn, dẫn dắt đám đông.

Trương Thắng thong thả đi quanh, miệng ậm ừ theo điệu nhạc mà y không xác định được thể loại, chỉ thấy đám nam nữ tận tình lắc lư thân thể, chẳng thấy bóng dáng Chân lão đại đâu.

"Chỗ này chắc phải 500 người." Trương Thắng nhíu mày, Chân lão đại trốn ở nơi thế này, trừ khi phong tỏa hiện trường, kiểm tra từng người, nếu không chẳng khác gì mò kim đáy bể.

Đang định gọi điện cho Chung Tình xem cô có bỏ xót điều gì không, ví dụ ám hiệu nào đó thì đột nhiên có người vỗ vai, Trương Thắng quay ngoắt đầu lại, chỉ thấy một nam nhân đang đi về góc sàn nhảy, không kịp suy nghĩ gì liền theo ngay.

https://thuviensach.vn

Bốn xung quanh sàn nhảy chính là sàn nhảy nhỏ, ánh đèn tối hơn, thêm vào cây cột lớn che chắn, càng thêm bí mật, nơi này thích hợp cho những người nhảy chưa được thuần thục, hoặc không muốn chên trong đám đông. Đương nhiên cũng giành cho những đôi nam nữ tìm được thứ kích thích hơn âm nhạc xuyên thấu cơ thể đằng kia.

Người kia đợi cho Trương Thắng tới gần, không quanh đầu lại, nói:" Cẩn thận, có người theo dõi, tới nhà vệ sinh đối diện phòng nghỉ số 6."

Nói xong hắn xuyên qua đám đông biến mất, chính là giọng Chân lão đại.

Trương Thắng lòng kích động, quay đầu lại nhìn, dưới ánh đèn laze kia, động tác và thân ảnh mỗi người chỉ lóe lên như ánh chớp, rất khó phát hiện ra người khác để theo dõi. Y vẫn vừa vờ nhảy vừa tiến vào đám đông, đụng chạm không ít cơ thể mềm mại, càng tới gần DJ tiếng nhạc càng to, đám đông càng phấn khích, mùi rượu mạnh, mồ hôi, nước hoa, thuốc lá hỗn hợp, không khí ngột ngạt khó thở, nếu ai không đang điên cuồng lắc lư theo tiếng nhạc thì không chịu nổi.

- Chân ca.

- Tiểu Thắng.

Hai người như mật vụ ngầm, chen lấn trong gian phòng vệ sinh bắt tay nhau.

- Không ngờ cậu tới thật. Ngoài kia tiếng nhạc xập xình truyền vào khó nhận giọng điệu người nói:

- Em không ngờ Chân ca lại tín nhiệm em như thế.

Chân Tử Minh cười ha hả: - Nói ra cậu đừng trách, tôi theo sau cậu vào đây, có điều có vài người hành tung bất thường bám theo, xem ra chúng

https://thuviensach.vn

biết quan hệ trong trại giam của chúng ta rồi.

- Chân ca, nửa năm nữa thôi là anh ra rồi, sao gây ra chuyện này? Có uẩn khúc gì sao?

Chân Tử Minh thở dài: - Tôi cũng muốn an phận đợi tới ngày tự do chứ, ai ngờ, oan gia hẹp đường, Lão Đao cũng phân tới trại. Trong trại có một tên đại ca là bạn hắn, thấy tôi sắp được ra, hắn không cam tâm, nên luôn gây khó dễ cho tôi. Có điều tôi vào sớm hơn hắn một năm, cũng có vài người bạn, hai bên bắt đầu bằng va chạm nhỏ... rồi càng ngày càng lớn. Mẹ nó, Lão Đao chỉ giỏi cắn trộm, đơn đấu tôi chấp hai thằng chó như vậy, lần đó đánh nhau gần như nửa trại bị cuốn vào, thằng chó định giở trò cũ lợi dụng hỗn loạn giết tôi, nhưng tôi đề phòng rồi, nên thằng ngủ với giun là nó, biết ở lại chỉ còn đường chết, tôi liều luôn cướp súng rồi trốn, chỉ có thế...

Trương Thắng vốn tưởng có nguyên nhân khác, như thế y có thể tìm luật sư giỏi nhất bào chữa cho Chân lão đại, cộng lo lót trong ngoài như thế thà ngồi tù còn hơn chạy trốn cả đời, nhưng chuyện thế này thì cách đó không thể: - Chân ca, em liên lụy anh rồi.

- Đừng nói mấy câu vô dụng đó, giờ tôi bị tóm là dựa cột ngay, Tiểu Thắng, có cách nào giúp tôi thoát đi không?

- Có, em có người bạn tuyệt đối tin cậy, đã trải sẵn đường cho anh rồi... Chỉ là có người theo dõi, làm sao rời đi được đây?

Chân Tử Minh nhếch mép cười lạnh: - Tạo ít hỗn loạn còn không phải dễ như trở lòng bàn tay.

Trương Thắng nắm lấy tay hắn, kiên quyết lắc đầu: - Không được, loại cặn bã như Lão Đao đáng chết, nhưng không được tùy tiện giết người vô tội.

https://thuviensach.vn

- Tiểu Thắng, cậu được đấy, chưa gì đã tính ngay tới chuyện giết người rồi, xem ra mấy chuyến biệt giam tôi luyện cậu kha khá. Chân Tử Minh bật cười: - Nhưng cần gì giết người, tôi nổ súng đòm một cái lên trời là xong.

- Thế cũng không được, anh bị bại lộ đã từng xuất hiện ở đây, em muốn thoát cũng khó, lọt vào tay mấy thằng công an phiền lắm, em ớn tụi đấy quá rồi. Trương Thắng nghĩ một chút lấy thẻ vip của mình ra: - Anh cầm nó lên tầng 4, đó là tầng vip, lên đó đừng nói gì, em và ông chủ nơi này quen nhau, em nhờ ông ta nghĩ cách đưa anh ra an toàn.

- Được. Chân Tử Minh đã tìm tới y thì rất nhiên sẽ tin, đẩy cửa phòng vệ sinh, tay cầm chặt súng, lách người ra ngoài

…. ….. - Mục tiêu đang ở đâu?

- Y trà trộn vào đám đông rồi không thấy nữa, cái chỗ quỷ quái này quá loạn, không tìm thấy.

- Yên tâm, cửa trước cửa sau đều có người giám thị, y không thoát được.

Tần Nhược Nam vừa liên lạc với đồng đội, vừa đi men theo hành lang mé phải sàn nhảy, vừa chú ý đám đông, vừa theo dõi cửa ra vào, chợt đèn chiếu qua gương mặt Trương Thắng, nhìn kỹ thì đèn đã di chuyển nơi khác, chỉ tích tắc thôi cô vẫn tin mình không thể nhìn sai, quyết định bám theo y.

Tầng bốn vũ trường Sparta chỉ giành riêng cho những người có thẻ vip, nơi này có bạn nhảy xinh đẹp nhất, tinh thông các loại vũ đạo, có các gian phòng xa hoa như phòng tổng thống, có quầy bar toàn loại rượu cực đắt, có sự phục vụ sánh với hoàng đế, khiến người ta cảm thấy được vào đây tiêu tiền là cho anh thể diện, ấy là đạo kinh doanh của ông chủ Tạ.

Trương Thắng vừa bước hết bậc thang xoay tròn bằng đá cẩm thạch trắng, liền bị phụ vụ đứng trước phòng vip lịch sự nói: - Thưa ngài, xin cho xem thẻ.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng cười: - A, tôi quên mang thẻ rồi.

- Xin lỗi ngài, không có thẻ chúng tôi không được cho ngài vào.

- Không sao, gọi ông chủ Tạ xuống đây, bảo Trương Thắng đang đợi.

Một người phục vụ khác nói: - Vâng, vậy xin ngài đợi một chút.

Lát sau ông chủ Tạ đi tới, từ xa thấy Trương Thắng đã giang rộng hai tay, nhiệt tình nói lớn: - Ái chà chà, tôi còn tưởng sẽ không bao giờ được vinh hạnh được đón tiếp cậu ở đây chứ.

Trương Thắng vui vẻ vỗ vai ông ta mấy cái: - Ha ha, chẳng qua chưa có thời gian thôi, chỗ ông chủ Tạ nổi danh là thiên đường nhân gian, tất nhiên phải tới xem cho biết.

Ông chủ Tạ khoác vai Trương Thắng háy mắt: - Nhìn thấy em gái múa cột ở tầng 3 chưa, đủ đẹp, đủ bốc lửa chứ hả... Nhưng mà so với bạn múa ở đây không đủ tư cách xách dép cho người ta đâu. Để tôi giới thiệu cho cậu 2 em, vẫn còn nguyên đai nguyên kiện nhé, hê hê, đủ nghĩa khí chứ?

Lúc này Tần Nhược Nam đã nhìn thấy Trương Thắng, báo cho đồng đội: - Mục tiêu lên tầng 4, nhắc lại mục tiêu lên tầng 4.

Gọi mấy lần không ai đáp, không biết có phải vì âm nhạc quá lớn hay radio có sự cố, đến là bực, mấy thứ đồ rẻ tiền này toàn hỏng suốt, cô báo mấy lần nữa không có động tĩnh, bỏ tai nghe ra cho vào ví, đi lên lầu.

Cửa tầng 3 vừa đóng lại, âm nhạc đinh tai nhức óc bên trong biến mất, hiệu quả cách âm cực cao.

Trương Thắng được ông chủ Tạ cực kỳ nhiệt tình dẫn vào trong, đi qua một hành lang hai bên là giá để rượu, cuối con đường có một cái sàn nhảy nhỏ, xung quanh là chiếc ghế sô pha xếp theo hình cánh cung, trên sân

https://thuviensach.vn

khấu đang biểu diễn điệu rumba, một cô gái tuyệt sắc mặc chiếc váy xẻ rất cao phối hợp cùng bạn nhảy bụng bự hoàn toàn không tương xứng.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 215: Không Ngờ Cô Thích Tôi

Lúc này mới đủ ánh sáng để Trương Thắng nhìn rõ mặt Chung Tử Minh, mái tóc giả không rõ kiếm ở đâu ra, vuốt keo bóng lộn, cũng khá tương tự với khách khứa nơi này, còn về trang phục, tơi nơi này còn ai mặc véc đóng bộ làm gì.

- Cám ơn ông chủ Tạ, hôm nay tôi tới đây không phải vui chơi, mà vì giải vây cho một người bạn.

Ông chủ Tạ ngớ người: - Là sao?

Trương Thắng chỉ Chân Tử Minh đang ngậm xì gà uống rượu như ai: - Đó là bạn tôi, theo nhân tình tới đây... hì hì, ai ngờ bị vợ phát hiện truy sát, cô ta dẫn cả mấy thằng em vợ chặn cửa. Anh ta không ra được, nên gọi cho tôi... Ha ha ha, anh hiểu mà...

- Ha ha ha. Ông chủ Tạ cười lớn, háy mắt một cái kiểu nam nhân là hiểu: - Bạn làm ăn?

Bằng vào ánh mắt sắc bén của ông ta nhìn ra ngay Chân Tử Minh không phải là ông chủ lớn ăn sung mặc sướng quen.

- Không phải, anh ta là... Khụ, công vụ viên, nên mới phải sợ đông sợ tây như thế.

- Yên tâm, giao cho tôi đi, nơi này có lối đi bí mật. Ông chủ Tạ búng tay gọi phục vụ tới, thì thầm vài câu, bảo Trương Thắng: - Đã an bài xong.

https://thuviensach.vn

- Trương Thắng, Trương Thắng, ông chủ Trương, thần tài của tôi. Chợt có một người lớn tiếng nói bằng một giọng điệu vô cùng khoa trương khiến không ít người nhìn sang:

Trương Thắng nhận ra người này là Lý Tường, một trong số khách hàng giao tiền cho y quản lý, lúc nào cũng nhiệt tình thái quá: - Giám đốc Lý cũng tới đây chơi sao?

- Ha ha ha, lừa được ông chủ Tạ cái thẻ, nên thi thoảng cũng tới. Lý Tường tặc lưỡi lên hồi: - Cứ tưởng anh suốt ngày trong phòng theo dõi biểu đồ kia, ai ngờ hôm nay chịu ra ngoài, ha ha, có ông chủ Tạ ở đây, tôi không làm khách lần chủ nữa … Tới đó lại nói lớn hơn: - Các quý cô, biết đây là ai không? Là thần tài đó, nửa số tài sản của tôi do anh ấy kiếm cho, nếu tôi là triệu phú thì anh ấy là người tạo ra các triệu phú. Các quý cô, nếu hôm nay ai may mắn lọt vào mắt thần tài là diễm phúc cả đời đấy.

Trương Thắng cười hơi héo đáp lại những nụ cười của các cô gái gần đó, còn may Lý Tường biết điều, háy mắt với Trương Thắng, rồi nói với ông chủ Tạ: - Mọi chi tiêu của thần tài cứ tính cho tôi. Rồi đi chỗ khác.

Thoát thân rồi Trương Thắng đi tới ôm vai Chân Tử Minh, nói nhỏ: - Chân ca, anh ra rồi bắt taxi tới bến xe hàng Thịnh Thông, một người tên La Đại Pháo đợi anh ở đó, đầy đủ tiền và CMT để anh tới phía nam.

Chân Tử Minh chỉ nắm chặt tay Trương Thắng, không nói thừa một câu, gật đầu rồi đi theo phục vụ.

Lúc này có một phục vụ gấp gáp đi vào, nói với ông chủ Tạ: - Ông chủ, ngoài kia có cô gái muốn đi lên, bị chúng tôi chặn lại, cô ấy nói quen với ngài đây, muốn gặp ngài ấy. Hơn nữa còn nói là... cảnh sát...

Tuy không ai nghe thấy lời này, nhưng vài vị khách nhàn nhã nói chuyện nhìn ra vẻ khẩn trương của phục vụ, đưa mắt nhìn tới.

https://thuviensach.vn

Ông chủ Tạ mặt tối sầm, người tới chơi bời ở chỗ này, quan trọng nhất là an toàn, nếu vài ba ngày có cảnh sát thanh tra tới, còn ai muốn đến nữa? Vội vàng đi ra.

Trương Thắng cũng đi theo, cảnh sát đã bám theo mình tới đây, nhưng là ai? Sao còn nói quen mình? Y nhanh trí lấy một ly rượu vang từ phục vụ, còn thuận tay ôm lấy eo một vũ nữ. Cô gái bị y ôm bất ngờ tuy không thoải mái, các cô ở chỗ này tuy cũng là mua vui cho khách, song khá được tôn trọng, ít nhất bề ngoài như vậy, ngay cả mời nhảy nếu các cô từ chối cũng tìm cách lấy lòng chứ không phải là cưỡng ép, có điều các cô không bao giờ được dám trái y khách, nên không vui vẫn khéo léo khoác tay Trương Thắng, cười dịu ngọt.

" Vòng eo này đúng là vừa mềm vừa đàn hồi, chỉ là... cao như thế làm gì? Đã thế còn đi giày cao gót, cao hơn cả mình rồi, định đả kích tự tôn của người ta sao." Trương Thắng cười thầm, nào biết, những cô gái xinh đẹp nơi này đa phần cao hơn các ông chủ bụng bự một cái đầu, khi nhảy tầm mắt tầm mắt vừa ngực, tầm tay vừa mông, chưa kể càng tăng thêm người ta cảm giác chinh phục. Những người có thẻ vip đều không phải là hơi có tiền bình thường, bọn họ đã quá chán chê với những cô gái chỉ cần ngoắc tay là sà vào lòng rồi, tới đây tìm cảm giác hơn tìm nhục dục bình thường.

Trương Thắng nghĩ mình tham gia đủ các loại tụ họp đã hiểu chốn ăn chơi lắm rồi, nhưng thực ra y chưa bao giờ thực sự nhập cuộc, nên còn non lắm.

- Ha ha ha, ông chủ Tạ, đừng lo. Trương Thắng vừa nhìn thấy cô gái trái tim giật nảy một phát, tiếp đó hiểu ngay, đầu óc xoay chuyển có cách ứng phó, nói nhỏ: - Cô ta chính là vợ của người anh em tôi, ông nói xem với thân phận cảnh sát của cô ta, có ông chồng nào chả sợ chết khiếp? Ha ha ha.

Ông chủ Tạ nghe thế miệng nở nụ cười.

https://thuviensach.vn

- Nhưng mà cũng phải cẩn thận, cô ta lợi hại lắm, có một lần chồng uống rượu ở KTV, chỉ đơn thuần uống rượu với bạn bè, hoàn toàn không làm gì, vậy mà cô ta mượn phép công làm việc tư, dẫn một đám cảnh sát đạp cửa xông vào, làm bạn tôi xấu hổ không thôi... Trương Thắng cười méo xẹo: - Không dấu gì, lúc đó tôi cũng bị ấn vào tường, có điều tôi có cách đối phó, ông cứ đi làm việc của mình đi, chủ đề bắt gian này, không tiện có người ngoài, không cô ta lên cơn. Ông chủ Tạ thấy không phải cảnh sát tới tra xét thật, vỗ vai y: - Được, vậy cậu xử lý, tôi đi.

Trương Thắng hớp một ngụm rượu, tay trượt xuống mông cô gái, cười tủm tỉm đi tới.

- Trương Thắng. Tần Nhược Nam nhìn thấy tay Trương Thắng vuốt ve mông cô gái, lòng bỗng nhiên thấy khó chịu, song cũng nghĩ, chẳng lẽ y lén lút tới đây chỉ để chơi bời?

Trương Thắng thấy phân lượng đã đủ, vỗ mông cô gái một cái, háy mắt: - Anh gặp người bạn, lát tìm em nhé.

Cô gái nhoẻn miệng cười, nhấc váy rời đi.

- A, cô cảnh sát của tôi, sao lại tới đây? Trương Thắng giang tay ra đi tới, hết sức nhiệt tình thân mật: - Chúng ta thật có duyên.

- Ừm, tôi khiêu vũ ở dưới, nhìn thấy anh đi lên lầu, nên... Tần Nhược Nam né vòng tay của y, bịa bừa lý do, nói tới đó chỉ muốn cắn lưỡi chết, người ta không phải bạn trai mình, bám theo làm cái gì, rõ ràng mình vừa phá hỏng chuyện hay của người ta.

Vừa rồi cô thấy Trương Thắng hành tung đáng ngờ, không ai vào vũ trường thoáng cái đi ra như vậy, rất có khả năng là muốn cắt đuôi, tính khả nghi tăng cao, nên bám theo tận lên đây, tuy đã lấy thẻ cảnh sát ra, nhưng không nói là chấp hành công vụ, tránh đánh cỏ động rắn, không ngờ nơi này cảnh giác cao độ như vậy làm mục tiêu đi ra.

https://thuviensach.vn

- Cô cũng tới đây khiêu vũ, đúng là hữu duyên thiên lý năng tượng ngộ, nào, cô cảnh sát của tôi, chúng ta vào nào. Trương Thắng học quý tộc phương tây làm động tác mời, rồi đi tới nắm tay cô.

- Không, không... Tôi... Tần Nhược Nam quẫn bách tới nói năng lẫn lộn, chỉ do dự một chút bị y kéo vào trong tầng 4.

- Tôi, thực ra... Khiêu vũ ở dưới kia, nhìn thấy người quen, nên.

- Không cần giải thích, tôi biết cô theo tôi vì sao rồi. Trương Thắng cười thần bí:

- Hả? Tần Nhược Nam trầm xuống, anh ta biết, chẳng lẽ anh ta có liên quan tới Chân Tử Minh, nhất thời cô không biết nên hưng phấn hay thất vọng, lòng rối bời, bị y dẫn tới sàn nhảy.

- Quý cô, cho phép tôi mời điệu nhảy này được không? Trương Thắng đưa tay ra:

- Xin lỗi, tôi không muốn nhảy, anh nói rõ đi, anh biết những gì, muốn gì? Tần Nhược Nam khôi phục thân phận cảnh sát, không để tội phạm dắt mũi:

- Được, đây không phải chỗ nói chuyện, chúng ta vào phòng.

Phục vụ thấy khách dẫn một cô gái vào phòng vip, liền đưa vào một đĩa hoa quả, một chai rượu vang, hai cái ly, sau đó đi ra đóng cửa lại cho họ.

Căn phòng này khác loại phòng khách sạn bình thường, một mặt tường giống màn chiếu rạp chiếu phim, ba mặt từ khoảng cách 1 đến - 3 mét đều là gương.

- Anh nói mau. Tần Nhược Nam khoanh tay lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Tôi biết cô đi theo tôi cả tối nay, đúng không? Trương Thắng từng bước đi tới, áp sát Tần Nhược Nam: - Tôi không ngờ cô thích tôi như vậy, thực sự tôi rất vui.

HẾT!

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 216: Mèo Vờn Chuột

- Hả? Tôi … thích … anh … á? Tần Nhược Nam thấy đầu óc hơi thiếu ô xi, khẩn trưởng nửa ngày, không ngờ Trương Thắng nghĩ như vậy, làm cô dở khóc dở cười lắp bắp: - Anh... Anh thật là, anh nghĩ mình là ai vậy hả? Anh tự yêu bản thân quá mức rồi đấy, ai thích anh chứ?

Trương Thắng nhìn cô không chớp: - Vậy cô theo tôi suốt cả buổi tối làm gì, thậm chí còn lấy cả thân phận cảnh sát ra để được vào đây.

- Tôi, tôi... Tần Nhược Nam lúc này không coi Trương Thắng là hiềm nghi nữa, bỏ đi lập trường cảnh sát đối diện với tội phạm tức thì rơi vào thế yếu:

Trương Thắng cười vui vẻ, đưa ngón chỏ ra nâng chiếc cằm xinh xinh của Tần Nhược Nam: - Cô cảnh sát của tôi, thực ra... tôi cũng rất thích cô.

Tần Nhược Nam thoáng tức giận, hất tay y ra: - Đồ thần kinh, không thèm để ý tới anh. Rồi hầm hầm bỏ đi.

- Đừng. Trương Thắng xoay người cực nhanh nắm lấy cổ tay Tần Nhược Nam, ánh mắt chứa đầy chân tình tha thiết, giọng ôn nhu hết mực: - Anh biết, anh không nên nói, nhưng... anh muốn em biết, anh rất thích em, cho anh được theo đuổi em, được không?

- Hả? Tần Nhược Nam mắt mở thật to, tim đập gia tốc, mình vốn theo dõi mục tiêu định bắt phạm nhân bỏ trốn, sao, sao lại thành bị người ta tỏ tình thế?

https://thuviensach.vn

Từng là người bạn tri kỷ trao đổi với nhau bí mật chạm tới tâm linh, từng là ân nhân cứu cuộc đời cô, từng là nghi phạm có cuộc tái ngộ ly kỳ ở trong tù ly kỳ, rồi những ngày tháng đấu khẩu với nhau, với cô gái đa sầu đa cảm, thích chuyện lãng mạn như Tần Nhược Nam, những tình cảm đó từng chút từng chút một đó như từng con suối được tích đầy nước nhưng bị ngăn cản bởi con đập, bây giờ đối diện với lời tỏ tình của Trương Thắng, tất cả tình cảm phức tạp kia trỗi dậy cùng đổ vào cái hồ lớn, lẫn lộn với nhau.

Cô hoảng hốt đến không biết phải từ chối ra sao, đôi mắt biết nói đem sự dao động trong lòng thể hiện hết ra ngoài.

Trương Thắng cười thầm, trong lòng có khoái cảm của trò mèo vờn chuột, ban đầu y vốn chỉ định cầm chân Tần Nhược Nam, tranh thủ thời gian cho Chân lão đại rời đi. Hơn nữa, trêu ghẹo một kẻ truy bắt xinh đẹp, cũng rất hưởng thụ, bản thân lún sâu vào vở kịch do mình dựng lên.

- Lúc trong tù nhìn thấy em, trong lòng anh lúc nào cũng chứa đầy từng ánh mặt, từng cái nhíu mày của em. Khi đó anh là phạm nhân, bị người ta coi như con vật mặc sức hành hạ, lúc đó như mùa đông tăm tối, ánh mắt em là hơi ấm duy nhất giúp anh chống đỡ được, cô cảnh sát của anh, từ lúc đó anh đã yêu em rồi.

- Tôi... Tôi.. Mấy năm làm cảnh sát Tần Nhược Nam đã bao giờ cô đối diện với hoàn cảnh thế này, thậm chí chưa bao giờ nghe tới:

Trương Thắng tiếp tục dụng giọng điệu ngọt tới sún răng đó nói: - Em biết không, khi đó lòng anh là vùng đất chết, anh đã không còn thấy thương tâm anh thống khổ nữa, cho tới khi gặp em, em không thấy đó là duyên phận của chúng ta sao? Lúc đó hai mắt anh đã mờ, toàn thân kiệt quệ, chỉ nghe được giọng nói của em, cảm nhận được trái tim ấm áp của em. Anh yêu em, nhưng không cách nào nói ra, cẩn thận che dấu nó, anh rất muốn bày tỏ lòng mình, nhưng anh có tư cách đó không? Em xuất hiện trong giấc mơ của anh cả nghìn lần, giọng nói của em lúc nào cũng như bên tai, anh

https://thuviensach.vn

trêu chọc em để che dấu đi tình cảm thật của mình. Sau khi ra tù, anh vẫn không dám gặp em, vì anh vẫn còn rất tự ti... Trương Thắng lần đầu cảm thấy mình xem cả đống sách phim tình cảm không phải vô ích: - Hôm nay là ngày vui nhất trong đời anh, biết em theo dõi anh, trái tim anh run rẩy, không kìm được lòng mình nữa, anh muốn cho em biết tình cảm của anh, cô cảnh sát của anh.

Tần Nhược Nam sởn hết cả gai ốc, mới đầu vì bất ngờ còn có chút xúc động, càng nghe càng không chịu nổi, cô xinh đẹp thành tích tốt, từ tiểu học, lên sơ trung, cao trung rồi trường cảnh sát, đơn vị làm việc, người theo đuổi cô đếm không xuể, nhưng chưa ai nói buồn nôn như Trương Thắng, quá mức chịu đựng.

Cô muốn ôm bụng mà cười, hoặc bịt tai lại, nhưng đôi mắt kia, nhất là Trương Thắng bỏ qua sĩ diện của nam nhân, thừa nhận sự yếu đuối tự ti của mình khiến cô không nỡ làm tổn thương y.

Trương Thắng thấy tới đây là đủ rồi, y cũng buồn nôn không chịu được: - Giờ cho anh biết tên em đi.

Tần Nhược Nam rùng mình: - Xin anh, tôi không rảnh mà điên với anh, lúc nãy tôi ở dưới nhảy, thấy người quen muốn chạy theo chào hỏi một câu thôi, không có ý gì hết, anh đừng hiểu lầm... Thế nhé, tôi đi đây.

- Khoan, em muốn khiêu vũ phải không, vậy hãy để anh làm bạn nhảy của em.

- Xin lỗi, nhưng ở đây không có không khí.

- Quá đơn giản. Trương Thắng từng nghe ông chủ Tạ khoe khoang về nơi này, cầm điều khiển bấm nút một cái, màn hình lớn liền hiện lên hình ảnh khiêu vũ ở tầng ba, âm nhạc sôi sục bốn phía bủa vây hai người, những tấm gương đặt ở ba mặt phòng phản chiếu khung cảnh kia, cảm tưởng bản thân đang ở sàn nhảy sôi động dưới đó.

https://thuviensach.vn

Làm thế có hai mục đích, thứ nhất làm người ta dễ phấn khích, thứ hai cảm giác hàng trăm người vây quanh nhìn, làm việc đó kích thích càng thêm mạnh mẽ.

- Tôi, tôi phải đi... Tần Nhược Nam thoáng giật mình, thế này hết lý do, vội nói:

- Đừng, một bài, một bài thôi được không? Trương Thắng đi tới nắm lấy tay Tần Nhược Lan, mười ngón tay đan vào nhau, một tay ôm lấy vòng eo nhỏ:

"Mình, mình đang làm cái gì thế này?" Tần Nhược Nam luống cuống, gò má đỏ rực như hoa đào, trái tim cô đang đấu tranh giữa lý trí và dụ hoặc thì cơ thể đã bị Trương Thắng dẫn dắt đung đưa theo nhạc.

Hôm nay Tần Nhược Nam ăn mặc theo kiểu trung tính, quần âu màu cà phê, áo sơ mi lụa vàng gạo, nhưng từ đầu tới chân lại phát tán sự ôn nhu khó diễn ta, làm người ta bất giác ngất ngay trong đó, khiến Trương Thắng vốn chỉ định trêu ghẹo giai nhân lúc này lòng không khỏi nhộn nhạo, nhất là ôm cô trong lòng.

Tần Nhược Nam muốn tránh thoát, cô đã bao giờ tiếp xúc thân mật với nam nhân như thế, càng đáng sợ hơn nữa cô nhận ra mình rất hưởng thụ vòng tay mạnh mẽ đó, thích cảm giác như chú chim nhỏ yếu đuối nép dưới bờ vai rộng của nam nhân, thậm chí phát hiện ra cái tay kia có khuynh hướng hạ từ eo xuống gần mông mình vẫn không có ý định gạt ra.

Trương Thắng chỉ tới là dừng, không dám quá đáng, y rõ ràng "Phật Sơn vô ảnh cước" của cô gái này cho y ăn cơm bệnh viện ba ngày thế nào.

Tay Trương Thắng chỉ đặt hờ hững nơi tiếp giáp giữa mông và eo Tần Nhược Nam, cảm thụ u hương say lòng người của cô, nữ nhân là động vật cảm tính, Tần Nhược Nam càng chìm đắm trong trải nghiệm mới mẻ này trước Trương Thắng. Có điều Tần Nhược Nam cũng tỉnh lại sớm hơn, vì bờ

https://thuviensach.vn

mông vểnh của cô lúc đung đưa thi thoảng chạm vào hạ thể Trương Thắng, khiêu khích thần kinh yếu ớt của y, phàm là nam nhân lúc này đều có phản ứng.

Phát hiện ra có thứ không thoải mái đụng chạm vào mình, Tần Nhược Nam kêu một tiếng, nhảy tránh, cầm điều khiển tắt màn hình đi, trong phòng tức thì trở nên yên tĩnh.

- Tôi phải đi đây.

Lúc này Trương Thắng thực sự không muốn cô đi nữa: - Uống ly rượu đã được không?

Tần Nhược Nam nhướng mày, giọng mang vẻ tức giận kìm nén: - Trương Thắng, vì giữa chúng ta có... tình hữu nghị, cho nên tôi nhẫn nhịn nãy giờ, anh đừng có được nước lấn tới. Khiêu vũ rồi uống rượu, anh coi tôi như loại nữ nhân mua vui ngoài kia sao?

Trương Thắng hiểu ra: - Không, anh sao coi em như thế được, chỉ là không muốn em đi, lại không biết lý do gì giữ em lại.

Tần Nhược Nam giọng nhũn xuống: - Tôi là nhân viên cảnh vụ, tôi..

- Nhưng hôm nay em không chấp hành công vụ, đúng không?

Tần Nhược Nam không biết mình làm sao rồi, giận dỗi ngồi phịch xuống ghế sô pha.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 217: Tôi Tên Tần Nhược Nam

" Em gái di động thích mềm không thích cứng, quả nhiên là thế." Trương Thắng cầm chai rượu vang Pháp, rót vào hai chiếc ly, đưa cho cô một cái.

- Cheers!

Hai chiếc ly chạm vào nhau, phát ra âm thanh êm tai.

- Cho anh theo đuổi em được không? Lần này Trương Thắng hỏi nghiêm túc, cũng là có tính toán, cô gái này tâm địa không cần bàn cãi, ngoại lạnh trong ấm, từ dung mạo tới nghề cảnh sát, đảm bảo cha mẹ y hài lòng, y đã qua tuổi yêu đương đơn thuần rồi, gặp một cô gái tốt, tất nhiên nghĩ tới chuyện nghiêm túc lâu dài:

Tần Nhược Nam quẫn bách đặt ly xuống: - Anh nhất định phải nói chuyện này sao?

- Được, vậy anh hỏi câu khác, tên em là gì?

Tần Nhược Nam cầm ly rượu lên uống che khuôn mặt đỏ au: - Anh thật là phiền, suốt ngày tra hỏi tên người ta làm cái gì?

- Chẳng lẽ sau này anh cứ gọi em là cô cảnh sát của anh mãi à?

- Cái gì mà sau này?

- Em hiểu ý anh mà, phải không?

https://thuviensach.vn

Mấy năm cơ sở làm tri kỷ điện thoại, quen đấu khẩu với nhau, dần dần nói chuyện tự nhiên hơn, rượu cũng uống nhiều hơn, bất tri bất giác ánh mắt trở nên ám muội...

***** *****

Ông chủ Tạ trò chuyện với vài người bạn quay về, không thấy Trương Thắng đâu, liền hỏi phục vụ.

Phục vụ vội đáp: - Anh Trương dẫn cô gái kia vào phòng số 5 rồi ạ. Nói tới đó vì thể hiện mình cơ trí nhanh nhạy còn bổ xung: - Ông chủ yên tâm, anh ấy là khách quan trọng, chúng tôi nhất định phục vụ chu đáo, rượu, hoa quả đều đã mang vào đầy đủ.

- Ừ, tốt … hả? Rươu, có rượu? Ông chủ Tạ nghe tới đó thì tái mặt, vì rượu ở đây có vấn đề, do khách hàng nơi này đa phần là người bị tửu sắc khoét rỗng rồi, hơn nữa nói thật tuy những cô gái ở đây rất xinh đẹp, song với những người thừa tiền của, thì không thiếu thứ này, cho nên trừ những chai rượu khách gửi, còn lại tiêm thêm ít thuốc kích thích.

Loại thuốc kích thích này không quá mạnh, chủ yếu trợ hứng, được cái không màu không vị. Phục vụ ở trong này lại không phải người ngoài kia, nên không biết thân phận cô gái... Ông chủ Tạ toát mồ hôi, chạy tới trước cửa phòng số 5, định xông vào ngăn cản, nhưng không rõ hai người trong kia đã phát triển tới mức độ nào, chẳng may đang trần truồng làm chuyện đó rồi, chẳng phải chọc giận họ sao?

Ông chủ Tạ cười khổ liên hồi, giờ chỉ còn cách vờ không biết gì, đánh chết không nhận, vả lại thứ thuốc kia chỉ có tác dụng trợ hứng, không làm người ta mê loạn, nếu bọ họ có xảy ra chuyện là do chàng có tình thiếp có ý, liên quan gì tới mình?

Từ nay về sau, cô gái đó lòng thấy có lỗi với chồng, không quản chuyện chồng của mình nữa, bạn Trương Thắng dùng một cái nón xanh đổi lấy tấm

https://thuviensach.vn

thân tự do, thoải mái tầm hoan tác lạc, chẳng phải là lãi lớn sao? Trương Thắng thì được nếm thử một trong hai thứ cấm kỵ là "con thầy, vợ bạn", diễm phúc vô biên; còn chỗ của mình thiên hạ thái bình, không còn chuyện nữ cảnh sát tới bắt gian nữa...

" Ái chà, công đức vô lượng, Trương thí chủ lấy thân nuôi hổ, tinh thần này thật vĩ đại." Ông chủ Tạ nghĩ tới đó, chắp tay sau lưng đủng đỉnh bỏ đi.

***** *****

- Anh, anh tới gần tôi thế làm gì?

Tần Nhược Nam hai tay chống ghế sô pha, nhìn Trương Thắng ngày càng áp tới gần, khiến hơi thở cô vừa gấp vừa ngắn, sợ hãi nhưng trong đầu lại hoàn toàn không hề này ra ý định dùng bạo lực khống chế y.

Dưới ánh đèn mê ly, gò má Tần Nhược Nam nhuốm một màu hồng tươi đẹp, đó là biểu hiện động tình, làm cô thêm muôn phần kiều diễm, cô không biết tối nay vì sao sức kiềm chế yếu như vậy, thủ đoạn cả Trương Thắng chẳng hề cao minh hơn những người theo đuổi cô, nhưng khiến tim cô đập loạn nhịp, hơn nữa còn sinh ham muốn mơ hồ, chẳng lẽ mình thầm có tình cảm với y lúc nào không hay, phương diện tình cảm, kinh nghiệm của cô rất ít ỏi.

- Không làm gì, chỉ thấy, cánh môi em rất đẹp.

Tần Nhược Nam lắp bắp: - Anh, anh đừng nói dối, tôi biết anh định làm cái gì, tôi học tâm lý học tội phạm đấy.

Trương Thắng bị biểu hiện thú vị của Tần Nhược Nam làm ngứa ngáy: - Vậy em đoán xem anh định làm gì?

- Dựa vào ánh mắt, tư thế, cùng với lời nói không thành thật kia... Chứng tỏ anh muốn... ưm...

https://thuviensach.vn

Hai mắt Tần Nhược Nam mở thật to, vì cô vừa nói tới đó thì cổ trầm xuống, hai cánh môi bị người ta lấp kín.

- Ưm.. Ưm... Tần Nhược Nam như vẫn muốn nói gì đó, nhưng còn làm sao nói ra được, hai tay mất hết sức lực ngã xuống ghế sô pha, làm Trương Thắng ngã theo, đè lên người cô, cô muốn nói, nhưng cái lưỡi ma quái cứ nhăm nhe muốn tách hàm răng cô chui vào, cô phải cắn chặt răng phát ra tiếng kháng nghị không rõ ràng, đầu lắc trái lắc phải né tránh.

Trương Thắng lúc này dục vọng chiếm chủ đạo, không suy xét nhiều nữa, hôn chùn chụt, bất kể đó là môi hay má, tay cũng đưa ra bóp ngực cô. Tần Nhược Nam run bắn người, Trương Thắng cảm giác tay chạm vào thứ thật mềm thật đàn, hồi, nơi đó không lớn lắm, nhưng khiến y tham lam vầy vò.

Tần Nhược Nam bị tấn công cả hai đường làm hơi thở gấp rút, bị Trương Thắng thừa cơ đưa lưỡi vào, bắt cái lưỡi nhỏ kia làm tù binh, quấn lấy nó, trơn vô cùng, giống như có miếng đậu hũ tươi ngon trong miệng vậy, càng ăn càng thấy không đủ.

Ngón chân Tần Nhược Nam quắp lại, thi thoảng cô muốn phản kháng, muốn đưa tay lên ngăn cản, nhưng tay bủn rủn không có sức lực, vì khoái cảm kia thực sự khiến người ta ngây ngất, thậm chí cô còn có chút chờ đợi, vì cô cũng biết chuyện nam nữ, không đơn thuần chỉ là ôm ấp vuốt ve bên ngoài, người quằn quại như rắn trên ghế sô pha, miệng thi thoảng phát ra tiếng kêu nho nhỏ vô nghĩa.

Miệng Trương Thắng đã rời đi, nó lướt qua cổ cô, xuống dưới, cách lớp áo, ngậm lấy núm vú cô, nhay nhẹ, bị kích thích dữ dội Tần Nhược Nam mím chặt môi dưới, bầu vú ngây thơ chẳng biết nguy cơ chủ nhân đamg đối mặt, ưỡn cao lên như muốn khoe hết sức sống của mình, từ núm vú bị nam nhân chơi đùa có dòng điện li ti lan đi, ngứa ngáy không thỏa mãn, tên

https://thuviensach.vn

ngốc đó làm sao không cởi áo mình ra trước, rồi cô xấu hổ bởi ý nghĩ của chính bản thân.

Tần Nhược Nam càng lúc càng mất kiểm soát, hai hàm răng trắng vốn cắn chặt buông lỏng ra, tiếng rên rỉ mỗi lúc một rõ, cái cổ rướn lên, lấm tấm mồ hôi, rồi …

Bịch!

Cái ghế sô pha hơi nhỏ so với lượng vận động của bọn họ, thế là trong lúc phấn khích cả hai ngã xuống đất.

- Dừng... Dừng ngay...

Cú ngã làm Tần Nhược Nam rốt cuộc cũng tỉnh lại, thở hổn hển, đồng thời họng súng lạnh ngắt dí vào trán Trương Thắng đang có ý định bước tới tiếp tục hành vi bỉ ổi của y.

Trương Thắng thoáng giật mình, rồi miệng nở nụ cười gian tà, cha y từng làm lính, còn là chỉ đạo viên, trước kia bộ đội tập bắn súng trong núi, thi thoảng dẫn y theo, khả năng bắn súng của y còn cần thảo luận, nhưng y biết chốt an toàn chưa mở, nên không sợ nữa, giọng tủi thân: - Em nỡ bắn anh sao?

- Ai bảo anh anh … như thế với tôi, tôi là cảnh sát. Một tay cô luống cuống cài lại cúc áo không biết bị cởi ra tới ba cái từ khi nào, hai bên ngực áo ướt cả mảng lớn, làm mặt cô đỏ như tấm vải đỏ:

- Vì anh muốn em. Trương Thắng dùng ngữ điệu kiên quyết tuyên bố chủ quyền, cẩn thận quan sát thái độ Tần Nhược Nam: - Nhớ kỹ, từ hôm nay trở đi anh sẽ theo đuổi em, em không nhận được lời theo đuổi của nam nhân khác, không được tốt với nam nhân khác, em là của anh.

https://thuviensach.vn

- Anh là đồ thần kinh. Tần Nhược Nam thở hổn hển, nhưng không làm sao nổi giận với cái tên mặt dầy không biết thẹn này, ngược lại những lời to gan đó khiến cô yếu đuối mặt nóng ran, phát hiện này làm cô sợ hãi, cảnh giác nhìn y, lùi dần ra cửa:

- Nói cho anh biết tên của em.

- Mơ đi. Tần Nhược Nam bĩu môi:

- Em không nói, sáng mai anh thuê người làm một băng rôn lớn trước đồn cảnh sát, trên đó ghi " cô cảnh sát của anh, anh yêu em!"

- Đồ vô lại, anh dám. Tần Nhược Nam dừng bược, dậm chân tức tối:

- Em không tin thì thử xem.

- Anh, anh... Tần Nhược Nam hận ngứa răng, nhìn ánh mắt kia, tám chín phần là y dám lám thế, sau này cô còn dám nhìn đồng nghiệp nữa thôi, mở cửa, ném lại một câu: - Sợ anh rồi đấy, tôi tên Tần Nhược Nam.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 218: Cô Gái Tốt Không Nên Bỏ Qua (1)

- Mau lên, mau lên, đúng 10 giờ xuất phát. Bến xe hàng Thịnh Thông, La Đại Pháo chỉ huy người vận chuyển hàng lên xe.

- Cám ơn anh La, ơn này ắt có ngày báo đáp. Chân Tử Minh chắp tay nói:

- Đừng rườm lời nữa, tiền và CMT đều có sẵn trong tùi đấy, trong đó thì nhầm cho thuộc tên mới đi, rời tỉnh thành rồi sẽ mở cửa cho anh hít thở không khí, giờ cố chịu đựng chút.

- Ha ha có là gì mà phải chịu. Chân Tử Minh cười lớn, nhảy vào một cái hòm lớn, đắp chăn lên người, có một cái ống từ trong thò ra một chút, vừa nằm xuống liền có đá lạnh đổ rào rào lên người, tiếp đó là mùi tanh tưởi lởm giọng, một đống cua chất lên trên.

Kiểm tra không thấy có sơ hở nào, La Đại Pháo gọi một hán tử tới dặn dò hắn mấy câu, vỗ vai hắn, đạp xe bỏ đi.

Đồn cảnh sát khu Thịnh Thông, lúc hơn 11 giờ, bỗng nhiên trước đồn cảnh sát có một cái vỏ ***, không biết đứa uống hết nào bỏ lại, thuận chân đá cho một cái, không ngờ bên trong rơi ra một khẩu súng, vội nhặt lấy đem đi báo cáo.

Qua một phen kiểm tra, xác nhận đây là khẩu súng bị lấy ở trại cải tạo, tám viên đạn còn nguyên, tin tức truyền ra, các lãnh đạo thở phào.

https://thuviensach.vn

Bọn tội phạm chém giết nhau trong tù chẳng ai thèm bận tâm, năm nào chả có vài đứa cặn bã chết, bọn họ sợ là sợ tên này chó cùng rứt dậu, cầm súng làm thêm vài vụ án mạng nữa, như thế thì kinh động tới cả bộ công an rồi, lãnh đạo tỉnh cũng phải kiểm điểm, không khéo dẫn tới tổng thanh tra toàn diện trại giam thì khối người liên lụy, giờ đã tìm thấy súng, chỉ còn tìm tên tội phạm nữa thôi, như vậy thành vụ án bình thường, gánh nặng giảm đi không ít.

Đêm hôm đó Trương Thắng không về nhà, y nhốt mình trong phòng bao, lặng lẽ hút thuốc, bật màn hình nhìn cảnh cuồng hoan ở tầng 3, càng về đêm càng dữ dội, tắt âm thanh, như xem kịch câm.

Chân Tử Minh có thuận lợi thoát thân được hay không không rõ, mai y sẽ về văn phòng hay bị bắt tới đồn, y cũng không rõ. Lúc này y không thể liên hệ với bất kỳ người nào có thể gây ra hiềm nghi, lặng lẽ chờ đợi ở nơi cực kỳ huyên náo mà tĩnh mịch này.

Ông chủ Tạ nghe nhân viên kể nữ nhân kia mặt đỏ rực chạy khỏi phòng bao, quần áo thì xộc xệch, lòng không yên, lén chạy tới nhìn mấy lần, thấy Trương Thắng ngồi đó, tâm thần hoảng hốt, vì chột dạ nên không hỏi gì, bảo người pha ấm trà mang lên cho y.

" Chắc đưa vợ bạn lên giường rồi đâm ra áy náy đây mà."

Trời sáng, Trương Thắng từ bên trong đi ra, trông vẻ mặt tự nhiên như không có chuyện gì, ông chủ Tạ toát mồ hôi trộm.

- Này, mọi người có để ý không, ông chủ hôm nay thi thoảng lại thất thần, như có tâm sự gì đó. Lạc Phi đem tài liệu cho Trương Thắng đi ra, lén công bố phát hiện của mình.

Lưu Hồng Bân bỏ báo chứng khoán xuống, ngáp: - Còn cần cô nói sao, tôi phát hiện lâu rồi, không bảo chúng tôi báo cáo, cũng không xuống đại

https://thuviensach.vn

sảnh đi dạo. Nam nhân tâm sự trùng trùng như thế chỉ vì ba thứ, tiền, quyền và nữ nhân, cô đoán cái nào.

Lạc Phi bĩu môi nhăn mặt: - Đầu óc các anh không còn thứ gì khác hay ho hơn nữa à? Thật thô bỉ.

- Phương nam đang mưa to, chỉ e lại sắp có lũ lớn... Ài. Thân Trai Lương đột nhiên thở dài rõ to:

Lạc Phi lườm hắn: - Thôi đừng giả vờ giả vịt cao thượng lo cho dân cho nước đi, tôi biết tỏng bản mặt các anh rồi.

Thân Trai Lương bị oan, nhưng không giải thích, cười ha hả: - Tiểu Phi, sao cô lại toàn suy nghĩ lệch lạc về nam nhân như vậy, cô nên kiếm lấy bạn trai đi, lúc đó sẽ thay đổi suy nghĩ nhiều đấy. Mắt hắn đang liếc nhìn bài báo trên mạng, bài báo đó phân tích của cục khí tượng thủy văn, năm nay phương nam mưa nhiều... Như vậy bị thiên tai ảnh hưởng, giá nhiều loại nông sản tăng vọt, mình kiến nghị với ông chủ một chút.

Lạc Phi hừ một tiếng, ngồi về chỗ: - Có kiếm cũng loại các anh ra...

Lưu Hồng Bân đang diễn tuồng cầu xin Lạc Phi suy nghĩ lại thì Trương Thắng đi ra, gọi: - Tiểu Phi, tôi hỏi cô vài chuyện, vào đây.

Lạc Phi đứng dậy chạy tót vào phòng Trương Thắng: - Ông chủ cần gì cứ bảo.

- Ừm, là chút việc riêng thôi. Trương Thắng xoa đầu: - Con gái các cô thích được theo đuổi lãng mạn, đúng không?

Lạc Phi ngớ người mất một lúc: - Đương nhiên rồi, không thích lãng mạn chẳng lẽ lại thích bạo lực...

https://thuviensach.vn

Trương Thắng chìm trong suy tư của mình, nói tiếp: - Cô một cô gái, tính cách hoạt bát, cởi mở, bề ngoài có chút thanh cao đanh đá. Thật ra bên trong ôn nhu mẫn cảm, tuy chức không cao, nhưng rất có trách nhiệm với công việc. Cô gái như thế nên dùng cách gì theo đuổi?

- Hả? Lạc Phi má bỗng dưng hồng lên, phán tán vài phần quyến rũ, lúng ta lúng túng nói: - Người... người ta làm sao biết?

- Em... anh không nói em... Trương Thắng nhìn phản ứng của Lạc Phi chợt hiểu ra: - Thật là...

Lạc Phi mặt càng đỏ hơn, không biết trốn đi đâu, may lúc này Ngô Trung Hưng vừa mới ở ngoài về, không biết chuyện, gõ cửa muốn vào báo cáo, tìm được cớ thoát nạn, Lạc Phi ra mở cửa nói nhanh: - Anh Ngô, anh là người từng trải, mau dạy ông chủ cách theo đuổi con gái.

Trương Thắng trừng mắt với Lạc Phi, nhưng nha đầu này đã nói ra rồi, đành ngược ngập hỏi: - Lão Ngô, có cao kiến gì không?

Vốn chỉ thuận miệng hỏi, Lão Ngô trong văn phòng là người thành thật nhất, rất ít khi cợt nhả, không ngờ nghe câu này, thong thả châm điếu thuốc, sành điệu nhả khói, sau đó ra vẻ phong phạm cao nhân: - Phải tùy vào tính cách của cô gái đó mới có biện pháp tương ứng. Những cô gái ít nói cao ngạo thích nam nhân cứng rắn, thô lỗ một chút, dã man một chút có khi phù hợp với tâm ý.

- Cô gái lãng mạn ảo tưởng thì khác hoàn toàn, hoa tươi, chocolate là vũ khí không thể thiếu. Muốn tán được loại con gái này, chỉ cần cô gái đó muốn, trừ trăng trên trời, thì đều phải lấy được, đồ ăn vặt lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn bên người cho cô ấy, tìm những nơi lãng mạn đưa cô ấy tới, dần dà trái tim cô ấy sẽ thuộc về anh.

- Còn với cô gái dịu dàng chu đáo, là thuộc thể loại hi sinh, một khi thành bạn gái, sẽ rất ôn nhu tận tình, dù nghèo khó hay sa sút đều không rời

https://thuviensach.vn

bỏ. Những cô gái thuộc loại này không cần gì hết, chỉ cần thật lòng, thế là đủ, nên tỏ ra yếu đuối một chút khơi lên bản tính làm mẹ của cô gái càng nhanh chóng thành công. Nhưng đừng vội mừng, những cô gái loại này ngoài mềm trong cứng, dễ theo đuổi nhất, một khi bị tổn thương cũng sẽ khó dỗ dành nhất.

Trương Thắng giật mình, bất giác nghĩ tới Tiểu Lộ, còn Lạc Phi ngồi bên cạnh gật như gà con mổ thóc.

- Còn với cô gái hoạt bát đáng yêu là khó nhất, vì những cô gái này thích chủ động, nếu thích anh, có khi còn thổ lộ trước. Cô gái như vậy mới đầu nhìn qua rất dễ thân thiết, các chàng trai thường hiểu lầm tín hiệu này, nghĩ rằng cô gái có ý với mình, thực ra không phải, họ thường có rất nhiều bạn khác giới. Thế nên muốn thành công, nhất định phải thể hiện mình khác với những người bạn khác giới của cô gái. Nếu bọn họ thành thục vững vàng thì anh phải phải vui tính tích cực, nếu bọn họ non nớt hoạt bát, thì anh phải phóng khoáng chững chạc, khiến cô gái để ý tới anh.

Lạc Phi oa một tiếng, ánh mắt sùng bái: - Anh Ngô, anh đúng là cuốn từ điển sống về nữ nhân.

Trương Thắng nghe hắn nói nhiều như thế có chút chóng mặt, cười méo xẹo: - Phức tạp như vậy à, vậy để tôi nghĩ.

Hai người kia biết ý đi ra ngoài.

Ngô Trung Hưng về chỗ, phun một làn khói: - Thì ra ông chủ có đối tượng muốn theo đuổi rồi, suốt ngày ở văn phòng không lại đi xem xét xung quanh, chẳng thấy tiếp xúc với nữ nhân, không biết là ai?

Thân Trai Lương cười: - Tiểu Phi Phi xinh đẹp của chúng ta chẳng lẽ không phải là nữ nhân à?

Lạc Phi ưỡn ngực gật đầu.

https://thuviensach.vn

Lưu Bân Hồng khịt mũi: - Nữ nhân? Chẳng qua là nha đầu không bao giờ lớn được thôi, muốn mông không có mông, cần ngực không thấy ngực, được đôi mắt vài phần quyến rũ... Ái...

Cuốn danh bạ điện thoại dầy cộp ném trúng mặt, làm hắn ngã lộn xuống đất, trước kia thường xuyên trêu chọc nha đầu này, cũng hay bị đuổi đánh, nhưng hôm nay Lạc Phi ra tay đặc biệt tàn nhẫn.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 219: Cô Gái Tốt Không Nên Bỏ Qua (2)

Trương Thắng quyết tâm theo đuổi Tần Nhược Nam.

Lúc vừa nghe được tên cô, chỉ trong tích tắc y biết được thân phận thực sự của Tần Nhược Nam rồi, đúng là ông trời khéo trêu người, Tần Nhược Nam lại chính là chị gái Tần Nhược Lan, thế nhưng trải qua chấn động ban đầu, thân phận này lại khiến y manh nha sinh ra khao khát chiếm hữu mạnh mẽ. Có lẽ vì Tần Nhược Lan rời đi, lại mau chóng nhào vào lòng nam nhân khác, khiến tự tôn của y bị tổn thương.

Theo đuổi chị cô, từ bản thân có thiện cảm với Tần Nhược Nam, còn có loại tâm lý bồi thường. Hơn nữa cha mẹ y cho ba tháng, nhìn khắp xung quanh, không có cô gái nào thích hợp hơn.

***** *****

Hôm nay tinh thần mọi người trong đội cảnh sát hình sự rất tốt, tuy chưa tìm thấy đào phạm, nhưng đã thu hồi lại được súng, ai cũng nở cụ cười nhẹ nhõm.

Nhưng có một người tâm tình rất không tốt, là Tần đại tiểu thư.

Cô chưa bao giờ mềm yếu trước nam nhân như thế, bị người ta khinh nhờn, chớt nhả, không tức giận phản kháng đã đành, lại còn bị kích thích, lúc đó làm sao mình nhanh ướt như vậy... Càng nghĩ càng thẹn, càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng không biết dấu mặt vào đâu. Tâm tình đó khiến cô cả đêm không ngủ, sợ tên vô lại đó tới quấy nhiễu.

https://thuviensach.vn

Suốt cả sáng Tần Nhược Nam thấp thỏm, nghe thấy điện thoại là giật bắn mình, kết quả suốt buổi sáng, không thấy bóng dáng y đâu.

Vì đã tìm thấy súng, truy lùng Chân Tử Minh không còn bức thiết gắt gao nữa, cho thấy phạm nhân không có ý định gây án, nên giám sát Trương Thắng cũng hủy bỏ, cô không biết y đang làm gì.

Đến chiều không thấy Trương Thắng đâu, Tần Nhược Nam bắt đầu tức giận.

" Tối qua y chỉ đùa bỡn mình, không có thành ý!" Tần Nhược Nam tức bể phổi, mặt âm trầm, không một ai dám tiếp cận.

Hết giờ làm, Tần Nhược Nam rầu rĩ đi về.

- Chào. Trương Thắng đứng dựa ở một bên cổng, quần tây, áo sơ mi ca rô cởi hai cái cúc áo, lộ ra dây chuyền răng sói, vừa đẹp trai lại có vài phần hoang dại nam tính.

- Anh, anh, anh tới đây làm cái gì? Suốt cả ngày Tần Nhược Nam nghĩ tới Trương Thắng, đột nhiên thấy y lại kinh hoàng dáo dác nhìn quanh, sợ bị người khác phát hiện.

- Anh muốn mời em đi xem phim, được không?

- Ừm, tôi bận lắm. Tần Nhược Nam cố trấn tĩnh lại: - Tối nay tôi có việc, mấy ngày qua bận rộn, hiếm khi được thả lỏng, tối nay sẽ tụ tập với đồng nghiệp.

- Thế sao? Trương Thắng tỏ ra thất vọng: - Đây là quà anh tặng em, vậy tối mai nhé, nhớ đó mai có việc cũng phải bỏ đi. Nói rồi đặt vào trong tay Tần Nhược Nam một cái túi ni lông nặng trĩu.

- Mai? Ê, sao tôi phải xem phim với anh?

https://thuviensach.vn

- Vì em là bạn gái của anh.

- Cái... Gì! Anh có gan nói lại lần nữa xem. Tần Nhược Nam nghiến răng, nhưng lại không dám nói lớn:

- Nhược Nam, anh biết, anh rất đẹp trai, anh thấy hết từ trong ánh mắt mọi người nhìn anh, chỉ là mọi người không nói ra thôi. Cũng bình thường mà, nam nhân khen anh đẹp trai thì mất mặt, nữ nhân khen anh thì xấu hổ, có điều con người anh rất rộng lượng, không chấp bọn họ. Trương Thắng thở dài bất lực:

Người Tần Nhược Nam hơi lảo đảo, miệng co giật, không làm sao bày ra vẻ mặt nghiêm túc được. Người này... mặt dày quá độ luôn.

- Còn em, Nhược Nam, em thì hơi kém một chút.

Tần Nhược Nam hoang mang: - Sao, kém gì?

- Con người ta phải đối diện với hiện thực, em nên biết em không xinh đẹp như em nghĩ đâu. Biết làm sao, rồi tới một ngày em sẽ phải đối diện với hiện thực tàn nhẫn là không ai muốn cưới em hết. Ôi, chúng ta có tình hữu nghị sâu nặng như vậy, vì chuyện cả đời của em, à anh đã nói chưa nhỉ, con người anh luôn bao dung thương người. Vì thế anh đành ủy khuất bản thân, để em làm bạn gái anh.

- Hả?

- Vui mừng phải không, ha ha ha, nhìn em vui, anh cũng vui.

- Không, không phải... anh, sao anh... Tần Nhược Nam thấy đầu óc hơi thiếu dưỡng khí, Trương Thắng làm cô thấy khó khăn tổ chức lại câu chữ:

Trương Thắng lập tức cắt lời, thương hại nói: - Được rồi, đừng nói, anh biết em đồng ý, nhưng con gái phải giữ ý tứ, em không nên hoan hô giữa

https://thuviensach.vn

phố, người ta thấy thì không hay đâu.

Tần Nhược Nam toàn thân run lẩy bẩy, kiềm chế ham muốn xông tới cho y một cước.

- Mặc dù tính em luôn tùy tiện thoải mái, có điều con người anh xưa nay luôn nghiêm túc trong chuyện tình cảm. Em đã là bạn gái của anh, vậy cùng nhau vun đắp tình cảm này, em là cảnh sát, phải chung thủy, nếu không anh sẽ tố cáo em.

- Anh... Tần Nhược Nam mắt lóe sát khí, tay nắm cái túi giơ lên, chuẩn bị ném vào mặt y.

- Ê, đồng nghiệp em ra kia.

- Hả? Tần Nhược Nam cuống lên giục: - Anh đi mau.

- Vậy em đồng ý nhé.

- Đồng ý cái gì?

- Đồng ý mai đi xem phim với anh, đồng ý làm bạn gái anh, ăn cơm với anh, còn...

- Tôi xin anh, tôi và anh không thù không oán, nếu chẳng may kiếp trước tôi nợ anh thì đó là chuyện kiếp trước rồi, xin anh đừng phá tôi. Tần Nhược Nam thiếu điều muốn quỳ xuống van xin nữa thôi: - Anh một tấm lòng thành, trời đất chứng giám... Trương Thắng đột nhiên hớn hở vẫy tay: - A! Đồng nghiệp em đi về phía nay, để anh tự giới thiệu.

- Được, được, tôi đồng ý, anh muốn gì tôi cũng đồng ý, đi đi, mau lên.

Trương Thắng cười hăng hắc, lên xe, trước đó còn ném lại một cái hôn gió.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Nam quay lại, định tìm lời giải thích với đồng nghiệp, nhưng nào thấy ai... quay sang muốn tính xổ với Trương Thắng cũng không thấy y đâu nốt, cô tức tối đứng giữa cổng dậm chân hét lớn.

***** *****

- A, hôm nay có gà nướng? Con mua à?

- Không ạ, Tiểu Nam nó mua.

Tần tư lệnh xoa tay: - Chỉ có cháu gái ông là hiếu thuận, biết ông khoái món này. Con đi lấy Nhị oa đầu ra đây.

- Vâng. Tần Đông vâng lời đi ra mở tủ rượu.

Tần Nhược Nam cúi đầu bới cơm, không nói gì, mặt nặng mày nhẹ, có ai đi tỏ tình với con gái mà lại tặng gà nướng không? Thật đúng là, mình tham ăn tục uống lắm sao?

Cô hậm hực chọc bát cơm.

- Đây, hai cái đùi, cho hai đứa cháu gái yêu quý của ông, mỗi đứa... một... Tần tư lệnh nói tới đó mới nhớ đứa cháu gái nhỏ giờ đã thành tàn tật, con dâu phải đi qua Anh chăm sóc, lòng trùng xuống:

Trong nhà khó khăn lắm mới thoát khỏi bầu không khí u ám kia, mọi người vờ như không nghe thấy, Tần Đông nhiệt tình xé gà chia cho mọi người.

"Cạch!" Bỗng nhiên một cái hộp từ trong bụng con gà rơi ra.

- Cái gì vậy?

Tần Nhược Nam hốt hoảng đứng bật dậy cướp lấy cái hộp trong tay cha: - A, đó là đó con mua, quên... quên lấy ra.

https://thuviensach.vn

Lý do ngớ ngẩn đó làm sao qua mắt được hai người trưởng thành, không ai nói ra. Tần tư lệnh cười lớn: - Con bé này, cất vào đó không sợ bẩn. Thôi, ăn cơm, ăn cơm.

Tần Nhược Nam đặt cái hộp trước mặt, làm như không thèm để ý, nhưng ăn vài miếng mắt lại nhìn nó, khiến bữa cơm ăn vô vị, cô cũng không gắp miếng thức ăn nào, chăm chăm ăn hết bát cơm không, đứng dậy: - Cháu no rồi ạ. Sai đó cầm cái hộp chạy đi.

- Cha! Tần Đông quay sang cha mình hỏi ý:

Tần tư lệnh đưa ngón trỏ lên, suỵt một tiếng: - Địch ta chưa rõ, bình tĩnh quan sát. Nào, uống rượu.

Tần Nhược Nam vội vã chạy về phòng ngủ, đóng nhanh cửa phòng lại, ôm ngực một lúc để thở đều lại, nhón mũi chân đi tới bàn, rút mấy tờ khăn lau mặt lau sạch cái hộp bằng bạc, không biết cái gì đây, hộp nhỏ thế này lại trang trí cầu kỳ như thế hẳn là kim cương hoặc dây chuyền gì đó, dù sao anh ta cũng rất là lắm tiền.

Nghĩ thế Tần Nhược Nam hơi bĩu môi xem thường, thế nhưng khi mở hộp ra là thứ cô chưa từng thấy, một thứ hạt giống gì đó, không rõ là cái gì?

Hạt giống? Anh ta nghĩ cái gì vậy,

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 220: Đông Phương Bất Bại Và Cá Sấu Nam Hải

Tần Nhược Nam ngồi ngây ra, lúc gãi đầu gãi tai lúc nhìn cái hạt giống đen xì xì, lúc thì cầm hộp bạc lên kiểm tra xem có cơ quan bí mật gì không, phát huy hết khả năng trinh vẫn vô ích.

Có điện thoại gọi tới, là tên đáng ghét đó.

- A lô, muốn gì? Tần Nhược Nam nhận điện thoại, giọng nghiêm nghị như thẩm vấn tội phạm, với kẻ này phải cứng rắn ngay từ đầu không để y được nước lần tới:

- Em yêu, gà nướng có ngon không?

- Xì, gà nướng gì, ai thèm chứ, vứt vào thủng rác ở chỗ làm rồi.

- Hả vứt đi rồi, ôi...

Nghe bên kia than thở, một nụ cười nhẹ leo lên khóe miệng xinh đẹp của Tần Nhược Nam: - Anh là ông chủ lớn, một con gà thôi mà tiếc vậy à, mai tôi mua đền anh là được chứ gì, keo kiệt.

- Em không biết, bên trong đó... mà thôi.

- Nói ra nghe xem còn có gì, vàng hay kim cương. Tần Nhược Nam làm bộ không biết gì:

- Hôm nay anh tìm khắp chợ hoa mới mua được hạt giống một loại hoa hồng hiếm, định làm em bất ngờ.

https://thuviensach.vn

- Gì, giống hoa hồng? Người ta tặng hoa, anh tặng hạt giống, tức là anh còn định bắt tôi tự trồng á, anh đúng là cực phẩm đấy.

- Hoa tươi dễ tàn, chúng ta vừa mới bắt đầu, nên anh tặng em hạt giống, chúng ta cùng trồng, để nó mọc rễ, sinh lá, kết hoa, giống như chứng kiến quá trình chúng ta yêu thương nhau. Khi hoa nở rộ, anh sẽ mặc áo cưới cho em...

Tần Nhược Nam nghe mà lòng như xao động, cho tới khi đến phần áo cưới, liền nghiến răng: - Anh mơ xa quá nhỉ, tôi còn chưa tính sổ anh hôm nay tới đơn vị uy hiếp tôi.

- Em yêu, em có thể báo thù mà.

- Hừm, không cần anh dậy, Tần Nhược Nam này không phải loại dễ chọc đâu.

- Ha ha ha, hoan nghênh em dùng cả đời báo thù anh. Em yêu, nhớ cuộc hẹn ngày mai của chúng ta nhé.

- Ai thèm hẹn hò gì với anh, đừng tưởng bở, anh thích đi thì đi một mình ấy.

- Em yêu, nói lời mà không giữ là không hay đâu nhé.

Lúc này Tần Nhược Nam mới nhận ra cách xưng hô của Trương Thắng, cứ gặp y là đầu óc cô rối loạn lên: - Khoan, khoan, ai cho anh gọi tôi là em yêu thế?

Trương Thắng cười ha hả: - Gọi nãy giờ rồi, em không phản đối tức là đồng ý, không gọi em như vậy thì gọi thế nào?

Má Tần Nhược Nam nong nóng: - Dù sao cũng không được gọi em yêu.

- Vậy, được gọi là bảo bối, cục cưng, Tiểu Nam Nam?

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Nam chân tay co quắp, da gà mun cóc đầy người: - Xin anh, đừng làm tôi buồn nôn nữa.

Trương Thắng đắc ý nói: - Vậy nhớ cuộc hẹn ngày mai, mau đi ăn cơm, anh cúp máy đây.

"Cạch!" Tên vô lại đó cũng dứt khoát, nói cúp là cúp, bỏ lại Tần Nhược Nam ngây ra đó nửa ngày trời, cẩn thận cầm cái hộp lên, nhẹ nhàng vuốt ve hạt giống...

Dưới sự tấn công không theo một phương thức nào của Trương Thắng, phòng tuyến tâm lý của Tần Nhược Nam liên tục bị phá vỡ, cuối cùng buông súng đầu hàng nhận lời làm bạn gái y trong bất lực. Ở bên ngoài, cô vẫn là nữ cảnh sát tinh minh, vỗ nghệ siêu quần, ở bên Trương Thắng cô thành cô gái dịu dàng đáng yêu, tự vị ái tình làm cô ngày càng thêm xinh đẹp.

Thay đổi này của con gái bị Tần Đông thấy hết, tuy con gái chưa dẫn bạn trai về nhà, nhưng ông đã gọi điện báo cho vợ ở Anh.

Không ai nói với Tần Nhược Lan chuyện chị cô có bạn trai, sợ chạm tới vết thương lòng của cô.

Raymond và Edward đều là bác sĩ tài giỏi, mọi người đều chờ mong Tần Nhược Lan thành số ít may mắn có thể khôi phục, hoặc ít nhất đợi tâm tình cô ổn định, chấp nhận sự thực cả đời có thể sống cùng với cái xe lăn mới để cô tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Chuyện qua lại với Tần Nhược Nam không che dấu Chung Tình, nhưng dù muốn trái ôm phải ấp là mộng tưởng của mỗi nam nhân, nhưng dưới tiêu chuẩn đạo đức và pháp luật của xã hội văn minh thì đây là điều không thể, cho nên ngay từ đầu yêu nhau đã có gánh nặng tâm lý.

https://thuviensach.vn

Y không muốn phụ Chung Tình, cũng không muốn lừa dối Tần Nhược Nam, liền đem chuyện đâu đầu này lén hỏi Lão Ngô, Lão Ngô chỉ nói một câu thâm thúy:" Giày tự đi ở chân mình, thoải mái hay không tự mình biết, không cần nghe bên ngoài nói."

Một tuần sau Trương Thắng nhận được điện thoại của một người thần bí, giọng trong điện thoại cố ý thay đổi, chỉ nói đúng một câu " tất cả bình an, không cần lo lắng!", rồi cúp ngay.

Trương Thắng biết ngay ai gọi tới, sau chuyện đó y không gặp lại, không liên hệ với La đại pháo, mọi điều bình an là tốt rồi.

***** *****

- Ông chủ, gỗ ép Thượng Hải vừa mở cửa đã tụt từ 70 đồng xuống 38 đồng, vật liệu Tô Châu còn dưới 2500, tình thế rất nguy hiểm...

Người báo cáo là Đổng Thư, một thiếu phụ tân hôn khá xinh xắn vừa tới phòng đầu tư, chỉ là lúc này môi trắng bệch, mặt nhợt nhạt. Mấy cổ phiếu kia đều do cô kiến nghị Trương Thắng mua vào, giờ thoáng cái mất 3 triệu, làm sao không sợ:

Trương Thắng nhìn biểu đồ, cười nhẹ, vỗ vai cô: - Cô chỉ là người kiến nghị, tôi mới là người quyết sách, sợ cái gì? Dù trời có sập xuống cũng có tôi chống, bình tĩnh, tiếp tục theo dõi, chỉ cần đà giảm hoãn lại là mua vào cho tôi.

Đồng Thư thất kinh: - Ông chủ tất cả đã tụt xuống dưới vạch xanh rồi.

- Thế thì sao? Chấp nhận thua rút lui à? Cái loại thao tác ngắn hạn này đều là giả, không ý nghĩ gì hết, chẳng qua bản thân không biết điểm tựa và lực cản của mình ở đâu, nếu cô thích... Trương Thắng lấy một cái bút dạ vẽ lên màn hình: - Tôi vẽ một đường xanh cho cô xem.

https://thuviensach.vn

Thấy Trương Thắng bình tĩnh như thế, lại không đổ trách nhiệm lên mình, Đồng Thư cũng trấn tĩnh hơn, nhưng đà tụt quá khó coi, hoàn toàn không thấy dấu vết thao tác chủ lực, cô không muốn ông chủ mình thua lỗ thêm: - Ông chủ, nhìn xu thế này, tôi hoài nghi nhà cái đã rút lui rồi.

Trương Thắng nở nụ cười nhẹ như mây khói: - Cứ nghe tôi đi, nếu nhà cái rút thật, chúng ta, tự làm nhà cái.

Đồng Thư nhìn ông chủ trẻ đẹp trai của mình, phong thái tự tin vững vàng đó tiếp cho cô thêm sức mạnh, gật đầu: - Vâng.

Trương Thắng rời phòng đầu tư, đi tới phòng doanh nghiệm, quan sát giao dịch ở đại sảnh, nghe nghị luận của các nhà đầu tư nhỏ, lên tầng hai chào hỏi các đại hộ, nơi này trải qua thị trường lên xuống, đã thay quá nửa gương mặt cũ, người quen từ thời mới vào không còn mấy, nhưng người mới có ai không biết y?

Thấy đại hộ Tiểu Tô quen biết mặt nhăn nhó ngồi đó, Trương Thắng trêu: - Sao mặt dài như quả mướp thế kia.

Tiểu Tô cười khổ: - Vốn xu thế của gỗ Tô Hoành khá tốt, lại trùng họ với tôi, muốn kiếm chút may mắn, kết quả là lỗ thảm. Chẳng khác nào đi chơi với vợ gặp tình nhân, dạo phố với tình nhân gặp cô em vợ, đánh cầu với cô em vợ thì vớ phải cha vợ, âu yếm giúp việc bị con trai thấy, gặp bạn quen qua mạng hóa ra là vợ mình. Có ai đen hơn tôi không?

Trương Thắng phì cười, thấy hắn còn tâm tình mà đùa thì đoán chưa lỗ nhiều, thiện chí khuyên: - Tôi thấy xu thế của nó không lành, nên cắt thịt chạy đi, đừng ôm tới cùng.

- Vâng, tôi cũng muốn quan sát vài ngày thế nào rồi nói.

Trương Thắng chỉ điểm đến đó thôi, quen biết xã giao, nên nói đã nói rồi, nghe hay không xem vận của hắn.

https://thuviensach.vn

Gỗ ép Thượng Hải xuống còn giá 36 đồng thì đà rơi chậm lại, Đổng Thư theo chỉ thị mua vào.

Lúc này phương diện Thượng Hải rút lui khỏi vụ giao dịch này, Trương Thắng là nghé con không sợ hổ, lớn gan dùng 1/3 số tài chính của mình đánh vào, ngồi kiệu lên núi, vừa xuất hàng bán ra, rồi mỗi ngày mua vào ngắn hạn.

Quả nhiên tới tháng 7 tới tháng 11, mấy hàng kỳ hạn của Đổng Thư đều quay ngược kiếm lớn. Lại thêm bông, rau, đường của Thân Trai Lương. Sắt, đồng của Ngô Trung Hưng. Cao su, dầu hỏa của Lưu Hồng Bân đều có chiến thắng vang dội.

Còn Lạc Phi tuy lãi ít nhất, nhưng vì cô được Trương Thắng cấp 5% tài chính, thăm dò hoạt động ở Hong Kong, dưới tình hình không có nguồn tin tức, chỉ đơn thuần dựa vào kỹ thuật, cho nên tự mình đảm đương một mặt vậy là đáng quý lắm rồi.

Tới tháng 11, Trương Thắng tiến hành hạch toán tài chính, bốn tháng vào thị trường kỳ hạn, y kiếm được 800%, tổng cộng 320 đơn hàng, hoàn toàn không có một khoản đầu tư nào bị lỗ.

Cho dù luôn nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo, nhưng giữa muôn vàn tiếng tung hô, Trương Thắng thấy lâng lâng, dần cho mình thành thiên tài rồi.

Nhiều người còn tặng y ngoại hiệu Đông phương bất bại.

Vậy vua đông nam Từ Hải Sinh bây giờ ra sao?

Ông ta cũng giành toàn thắng, nhất là thao túng cổ phiếu điện máy Nam Hải được coi là xuất sắc nhất, cổ phiếu này được ông ta nâng từ 9 đồng lên 25 đồng chỉ sau có hai tháng, khi xuất hàng thì như sấm nổ chớp giật, chỉ dùng đúng 1 tuần, qua một phen thao tác này, khiến rất nhiều nhà đầu tư nhỏ mất sạch, những kẻ mượn gió bám đuôi cũng tổn thương nguyên khí.

https://thuviensach.vn

Người trong nghề vừa kính vừa sợ, gọi ông ta là Cá sấu Nam Hải.

***** ****

Chú Trương đúng là lận đận tình duyên, cô này cũng không mang về nhà được rồi

HẾT!

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 221: Mối Tình Đầu Rực Rỡ Như Pháo Hoa (1)

- Thắng, chiều nay nhớ đi chùa đấy.

Đã hơn một tháng trôi qua kể từ ngày bà Trương ra tối hậu thư với Trương Thắng, thế mà hỏi tới chuyện bạn gái y vẫn ú a u ớ không nói được rõ ràng, bà Trương một mặt gây sức ép, mặt khác tích cực thúc giục đi chùa thắp hương khấn bái.

- Mẹ, hôm nay không phải mùng một cũng chẳng phải rằm, sao lại phải đi lễ chùa, mấy hôm trước là rằm con đã đi rồi còn gì.

Trương Thắng cực kỳ đau đầu đáp, biết trước về nhà sẽ phải đối mặt với chuyện này, nhưng không thể không về, ai ngờ y không nói thì thôi, nói rồi chỉ khiến bà Trương tức thêm.

- Con ăn nói kiểu gì đấy, cái gì mà phải, đi lễ quan trọng ở cái tâm, con không có tâm nên Bồ Tát mới không phù hộ, tới giờ chưa lập được gia đình, con xem, con còn thiếu gì không, muốn mặt có mặt, muốn tiền có tiền, vậy mà tới giờ chưa lập được gia đình để ổn định …

Lại là một bài thuyết trình nữa của bà Trương, ông Trương xem ra cũng muốn có cháu rồi, nên không cản vợ nữa, bà Trương càng được thể.

Rốt cuộc không chịu nổi mẹ mình rầy la Trương Thắng lái xe tới chùa Từ Ân, đỗ xe xong lững thững đi vào, y không mang theo đồ lễ vì y phát hiện ra vị chủ trì chùa này rất chu đáo, chuẩn bị đầy đủ hết cả rồi, không phải mua ở ngoài nữa.

https://thuviensach.vn

Vừa mới bước qua cổng chùa thì chợt xa xa thấy một bóng người lẻ loi đi qua, toàn thân Trương Thắng run lên, nhưng chân không dừng lại, tới khi đến trước lư hương lớn, y mới cắn răng xoay người đuổi theo.

Phía trước người qua lại thưa thớt, không thấy bóng dáng cô cái mặc áo sơ mi lam, váy kẻ ca rô đâu nữa, Trương Thắng trù chừ một lúc, lại co chân chạy theo hướng cô gái vừa đi.

Mấy năm trước Trương Thắng tới đây thì nó là khu nhà cấp bốn lụp xụp, bây giờ đã thành từng căn nhà lầu khang trang, nhiều nhà mới xây chưa lâu. Tuy nhiên vì khá hẻo lánh, không có căn nhà nào cao cấp, gọi là tiểu khu cũng không có tường bao, phóng mắt nhìn thấy cả con đường, chẳng mấy chốc phát hiện một đôi nam nữ trước mặt, một cô gái xoay lưng về phía y.

Tim Trương Thắng đập rộn lên, đó không phải là cô gái y đuổi theo, thì ra lúc nãy nhìn lầm mà thôi, nhưng không biết có phải trời phật run rủi không, đây chính là cô gái y tìm kiếm bấy lâu.

- Tôi giao con cho cô trông, cô làm ăn kiểu gì thế hả? Tối qua nó về, ở cổ có ba vết cào, tôi chỉ có mỗi đứa con này thôi, hôm nay cô phải trả lời rõ ràng cho tôi.

- Anh Ngụy đừng giận, trẻ con có đứa nào không nghịch, Tiểu Biện nhà anh chơi đùa với đứa bé khác, bị bạn cào, chỉ là vết mờ thôi mà, khi đó em đã phê bình đứa bé kia rồi, cũng đã rửa cồn cho Tiểu Biện. Cô gái hai tay để trước bụng, cúi người nói: - Rất xin lỗi anh.

- Bớt lý do lý trấu đi. Nam nhân kia ngang ngược vung tay: - Con tôi cả nhà nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, không dám đụng chạm tới nó chút xíu nào, bây giờ tới chỗ cô lại bị thương như thế, lớn lên để lại xẹo thì sao, không được, đền tiền.

Chỉ là vết xước nhỏ, làm sao để lại sẹo được, nhất là trẻ con càng mau lành, vài ba hôm là hết rồi, chỉ là dù sao đứa bé cũng bị cào ở chỗ mình, cô

https://thuviensach.vn

gái không muốn làm lớn chuyện thêm, xuống nước nài nỉ: - Anh Ngụy...

- Nói gì cũng vô ích, cô mà không đền tiền, cái nhà trẻ này của cô đừng hòng mở nữa.

- Vậy phải... bồi thường bao nhiêu?

Nam nhân kia hừ một tiếng: - Xem lòng thành của cô.

- Vậy em xin đền 100.

- 100? Cô nghĩ mình đang cho tiền đuổi ăn mày à, ít nhất phải 3000.

- Cái... cái gì? Cô gái thất kinh, dù hiền lành tới mấy cũng không thể nhẫn nhịn được, có chút tức giận: - Những 3000, anh đừng có mà tống tiền người ta.

- Mẹ nó, ai tống tiền cô? Cho cô biết, tôi không thiếu tiền, tôi cần lẽ công bằng, cô có trả không? Ngụy Vũ nắm lấy bắp tay cô gái giật mạnh:

Trương Thắng chỉ cần nhìn sau lưng cũng biết Tiểu Lộ đã biến mất lâu nay, y cũng vốn không định đối mặt với cô, chỉ muốn lặng lẽ đi theo xem cô sống thế nào, rồi lặng lẽ rời đi, nhưng thấy cảnh này lửa giận ngùn ngụt cháy, xông tới hất tay Ngụy Vũ, quát lớn: - Buông ra.

Ngụy Vũ giật mình, nhưng nhìn lại thấy Trương Thắng không cao lớn bằng mình, liền hùng hổ: - Á à, bạn trai hả, mẹ nó, định cậy đông giở trò ngang ngược à, này nhé tao không dễ bắt nạt đâu, con tao ở nhà trẻ này bị thương, chúng mày không chịu trách nhiệm còn định giở trò à?

Trương Thắng nhìn một cái là nhận ngay ra loại lưu manh, với loại người này chỉ có một cách đối xử, vừa siết nắm đấm lại thì Tiểu Lộ vội ôm lấy lưng tay y kéo lại: - Đừng, đừng đánh nhau, con anh ấy đúng là bị thương ở chỗ em, dù thế nào cũng không thể đánh phụ huynh...

https://thuviensach.vn

Hai mắt vẫn phun ra lửa, nhưng vòng tay của Tiểu Lộ ôm lấy tay, cảm nhận mùi hương hơi ấm thân quen kia, Trương Thắng nhịn xuống: - Bao tiền?

- Ba... Ngụy Vũ nhìn thấy Trương Thắng ăn mặc sang trọng liền sửa lời: - À năm nghìn.

- Cái gì? Không được … Tiểu Lộ tức giận thật rồi, tên này rõ ràng hôm nay tới đây lợi dụng tống tiền người ta.

Trương Thắng không muốn dây dưa, nhẹ nhàng gỡ tay Tiểu Lộ ra, đi tới trước mặt Ngụy Vũ lấy ví, móc ra 5000, còn cố ý để hắn nhìn thấy cái ví đầy tiền của mình: - Cầm lấy rồi xéo đi, lần sau mày còn dám gây sự thì không có chuyện tao trả tiền mày đâu, mà tao trả cho người sẽ đánh cả nhà mày ra bã, hiểu chưa thằng chó má...

Ngụy Vũ định nói cứng vài câu gỡ thể diện, nhưng nhìn cái ví Trương Thắng không dám nói ra, dù sao cũng đạt được mục đích, cầm lấy tiền lùi đi như chuột.

Hắn đi rồi, bầu không khí liền trở nên khác lạ, Trương Thắng không dám quay lại, Tiểu Lộ ở sau lưng cũng không có động tĩnh gì, cả hai cứ đứng như vậy mấy phút, đến khi có một người ở trong ngõ đi ra, hồ hởi đi tới nói oang oang: - Này, này, đằng trước, đi hay ở đấy, quyết định nhanh, đừng cản người ta ... A, đại ca, anh cũng ở đây sao?

Trương Thắng nhìn thấy người này ngạc nhiên: - À, không, tôi tới đây thăm.... em gái.

Té ra người đó chính là Tân Nhất Phong lần trước được Trương Thắng chỉ điểm mua cổ phiếu, giọng hắn hớn hở: - Đại ca đến thăm em gái, ha ha ha, em đến thăm mẹ, đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Rồi quay sang nhìn Tiểu Lộ một lượt: - A... Đây chính là em gái chúng ta sao, chậc

https://thuviensach.vn

chậc, xinh đẹp quá... chà là cô giáo nhà trẻ đây mà, trời, vậy mà anh không biết, chúng ta là hàng xóm đấy.

- Chào anh. Tiểu Lộ đi tới lễ phép chào:

- Ài, đừng khách khí, em anh ấy thì cũng là em anh, con người anh sợ mấy phép lịch sự này lắm. Tân Nhất Phong cười sảng khoái, lần trước nghe theo kiến nghị của Trương Thắng quả nhiên là chỉ một lần kiếm lại được vốn rồi, thế là suốt ngày loanh quanh ở đại sảnh mong gặp lại Trương Thắng, nhờ chỉ điểm một phen, hôm nay vừa vặn gặp ở đây nào chịu bỏ qua, không khách khí lại hỏi tiếp: - Đại ca, chuyến này mua cái nào đây? Em kiếm ít tiền báo hiếu cha mẹ.

Trương Thắng cười khổ, nào có ai đi hỏi người ta khơi khơi như thế, thông tin của y khối tiền đâu phải đùa: - Cho anh biết một mã số, nhưng không được tham, kiếm tiền được tiền là rời ngay, người như anh không thích hợp phát triển ở chỗ này...

Tân Nhất Phong nghe xong là hớn hở cám ơn, chẳng biết có nghe lọt tai lời cánh báo của y không, chỉ biết hắn lại chạy tới sở chứng khoán rồi.

Ít ra thì sự xuất hiện của Tân Nhất Phong cũng phần nào phá vỡ không khí lúng túng giữa Trương Thắng và Tiểu Lộ.

- Anh... vào nhà rồi nói chuyện. Tiểu Lộ lí nhí nói rồi đi trước:

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 222: Mối Tình Đầu Rực Rỡ Như Pháo Hoa (2)

Trương Thắng thở dài đi theo cô vào căn nhà 5 tầng, nhà Tiểu Lộ ở ngay tầng một, nhà chỉ có một phòng bếp liền kề với nhà tắm phần còn lại là phòng ở, kết cấu không khác nhiều so với gian phòng trong KTX công ty cũ của y, được mỗi cái rộng hơn, nhà vô cùng đơn sơ, có rất nhiều ghế nhỏ, một cái bàn dài, một cái bảng đen, không thấy có giường, ngoài ra thêm một cái tủ đứng và một cái ti vi cũ kỹ, trên tường dán nhiều tranh ảnh do trẻ con vẽ.

Hôm nay là chủ nhật, cái nhà trẻ gia đình của cô không mở cửa, bình thường có hai cô gái nữa cùng trông trẻ với Tiểu Lộ.

- Miêu Nhi, con sang nhà bên chơi với Nhiếp Nhiếp cho mẹ tiếp khách nhé!?

Liễu Vũ Vũ rất hiểu chuyện, thu dọn sách vở đang viết dở cho vào cái tủ, vừa là tủ quần áo, vừa là tủ để đồ, con nhà nghèo sớm cảm nhận được thói đời ấm lạnh vô thường, nó vâng chạy ra ngoài, đôi mắt to sáng trong nhìn cái chú làm mẹ mình ưu thương.

- Buổi tối em ngủ ở đâu? Giọng Trương Thắng cố kìm nén, y lờ mờ đoán ra, nhưng vẫn muốn xác nhận:

- Em, em ghép mấy cái ghế lại với nhau, sau đó trải chăn đệm lên ngủ trên đó. Tiểu Lộ lục lọi gì đó trong bếp, đi ra nói, vẫn tránh mặt Trương Thắng: - Hết mất trà rồi, em không hay uống, anh đợi chút, em sang hàng xóm …

https://thuviensach.vn

- Còn pha trà gì nữa? Trương Thắng quay sang nhìn Tiểu Lộ, cô mặc quần áo bông vải đơn giản, có hơi sờn cũ, đây là rõ ràng là quần áo ngủ, nếu bình thường y không nghĩ nhiều, nhưng lúc này không thể không liên tưởng tới cuộc sống khó khăn của cô, có chút tức giận, làm sao Tiểu Lộ của y lại sống trong cảnh như thế này chứ, đấm tay vào tường: - Anh ta đâu rồi? Cha con bé đâu rồi?

- Anh Liễu mất hơn một năm trước rồi, em không muốn Miêu Nhi phải vào trại mồ côi, nên nhận nuôi nó...

- Nhận nuôi? Trương Thắng như hiểu ra điều gì: - Em... em chưa gả cho anh ta sao?

Tiểu Lộ ngỡ ngàng nhìn Trương Thắng, hỏi có với vẻ khó hiểu: - Sao em lại gả cho anh ấy?

Thì ra không phải Tiểu Lộ đã gả cho người ta, vậy mà y cứ đinh ninh rằng cô đã gả cho người kia rồi, chuyển nhà đi là để muốn bắt đầu một cuộc đời mới, hóa ra không phải, còn chuyện nhận nuôi cô bé kia không nghĩ cũng biết, là do ảnh hưởng tuổi thơ của cô, Tiểu Lộ sống một mình đã khó khăn, lại nuôi thêm một đứa bé thế này, không hỏi cũng đoán ra được sống gian nan ra sao, lòng đau như cắt: - Tiểu Lộ, sao sao em không nói gì với anh?

- Em, em có gọi điện cho anh... rồi không mở miệng được.

Trương Thắng chợt nhớ cái lần y có điện thoại mà gọi tới không ai nói gì, té ra là Tiểu Lộ, quay lại nhìn cô chằm chằm, làm cô phải chuyển ánh mắt sang phía khác.

Tình cảm dù nồng nhiệt tới mấy cũng sẽ không cháy mãi, trải qua nhiều chuyện như vậy, thời gian dài như vậy, tình cảm của con người cũng lặng lẽ thay đổi, khi nhìn thấy Trương Thắng, Tiểu Lộ có chút sợ hãi, muốn trốn

https://thuviensach.vn

tránh, đối diện rồi lại có chút quyến luyến không rời, nhưng đã không còn là tình yêu như ban đầu nữa.

Nhìn ánh mắt của Tiểu Lộ, trong lòng Trương Thắng thê lương chua xót, khoảng cách giữa hai người đã quá xa, dù có biết chân tướng cũng đâu thể dễ dàng quay đầu, trái tim cả hai đã mệt mỏi.

Tiểu Lộ như cây xấu hổ, cẩn thận bảo vệ tình cảm của mình, cho dù là lúc hai bên quấn quít, cô cũng không tận thình buông thả, huống hồ là bây giờ?

Trong phòng yên tĩnh, bầu không khí giữa hai người đã hòa hoãn rất nhiều.

- Sao anh lại tới đây?

- Anh đi thắp hương thay mẹ.

- Cô bạn gái kia của anh … hai người thế nào? Tiểu Lộ ngập ngừng mãi mới hỏi:

- Bạn gái anh?.... Ha ha ha.... Tiểu Lộ không biết tới Tần Nhược Nam, tất nhiên đang hỏi tới Tần Nhược Lan, Trương Thắng cười như lên cơn thần kinh, một cô gái rất muốn làm bạn gái y thì bị y đẩy đi rồi, bây giờ có một người y rất muốn cùng mình chia sẻ cuộc đời lại không được, trước mắt là cô bạn gái cũ nữa: - Anh nghĩ, hai chúng ta phải nói chuyện một lần thật rõ ràng.

Tiểu Lộ khe khẽ gật đầu, đáng lẽ họ phải nói chuyện với nhau lâu rồi.

Trương Thắng hít sâu một hơi: - Vì sao em lại đối xử với anh như thế, sao em lại tàn nhẫn với anh như vậy? Anh đã chờ em liên tục hơn 100 ngày, vậy mà không được em tha thứ, vì sao vậy Tiểu Lộ? Ai rồi cũng trưởng

https://thuviensach.vn

thành, Trương Thắng không đem mọi chuyện chôn dấu ở đáy lòng nữa, mà đối diện với nó.

- Em, em vốn định đợi tới hôm giao thừa, là ngày chúng ta lần đầu hẹn hò, hôm đó sáng sớm em đi chợ mua sườn về nấu canh cho anh, nhưng đợi mãi, đợi mãi anh không tới. Người Tiểu Lộ hơi run lên, lời nói đau khổ của Trương Thắng làm cô áy náy vô cùng, càng nói càng nhớ lại cái ngày đó, không còn duy trì được giọng nói bình thường nữa: - Canh nguội rồi lại đun nóng, nóng rồi lại nguội, em tự an ủi, buổi tối anh sẽ đến, giống như hôm đó, nhưng anh vẫn không tới, em gói bánh bao một mình, ăn một mình … tại sao anh lại không đợi em được thêm một ngày?

Trương Thắng ngỡ ngàng, hóa ra là thế, chỉ một ngày thôi, còn trách ai được đây, chỉ trách ông trời trêu đùa bọn họ quá đáng, cay đắng nói: - Anh nhìn thấy em, cô bé và anh chàng kia vui đùa hạnh phúc, anh nghĩ em cố tình làm thế để xua đuổi anh, nên anh bỏ đi. Trên đường về anh gặp cô ấy thế rồi bọn anh … khi đó anh vẫn còn nhớ em nhiều lắm, cho nên vô tình dùng cô ấy thay thế hình bóng của em, rốt cuộc đối xử với cô ấy không tốt, cô ấy đi rồi …

- Ra là vậy, ra là vậy. Tiểu Lộ chỉ còn biết lẩm bẩm:

Hiểu lầm hai bên đã được cởi bỏ, nhưng chuyện đã qua rồi, không còn cách nào quay đầu lại được nữa. Cả hai cũng đã có thời gian dài bình tĩnh suy nghĩ tất cả, nói là hiểu lầm không bằng nói bọn họ thực sự có quá nhiều điểm quá khác biệt, cho dù không có hiểu lầm ngày đó, chỉ sợ rằng trong cuộc sống sau này va chạm liên tiếp sẽ mài mòn tình cảm, rồi cũng đến một ngày đổ vỡ.

Ít nhất bây giờ cả hai đều hiểu lòng nhau, đều còn giữ được tình cảm đẹp ngày xưa.

https://thuviensach.vn

Cảm giác cả thể xác lẫn tinh thần mỏi mệt khó diễn tả, Trương Thắng dựa lưng vào tường, nhìn trần nhà thất thần: - Mẹ anh nói, anh nhiều tuổi rồi, đang cùng cha anh ép anh sớm thành gia lập thất.

- Ừm.. Anh nên lập gia đình rồi, năm sau anh đã 30. Tiểu Lộ nhìn mũi chân nói:

- Mẹ anh bắt anh trong vòng ba tháng phải kiếm cho được con dâu về.

Tiểu Lộ chỉ khẽ "ừm" một tiếng, cô vẫn yêu Trương Thắng, nhưng không còn nghĩ tới chuyện quay lại với y nữa, cũng không định gả cho ai nữa, đời này sống vậy nuôi Tiểu Vũ khôn lớn. Hiểu lầm được cởi bỏ, cái gai duy nhất ghim trong lòng cô đã được bỏ đi, cô cảm thấy rất nhẹ nhõm.

Đều nói tình đầu rực rỡ như pháo hoa, là đẹp nhất, nhưng chỉ nở rộ trong chớp mắt rồi dần phai nhạt, vẻ đẹp của mối tình đầu sẽ vĩnh viễn còn ghi nhớ trong tim mỗi người, nhưng không bao giờ có thể quay trở lại chớp mắt bùng nở đó nữa.

***** *****

- Phi Phi, Trai Lương, hai người tới đây. Trương Thắng mở cửa văn phòng gọi, sau đó quay về ngồi xuống bàn làm việc.

Lạc Phi nhảy chân sáo đi vào, cười hi hi: - Tuân lệnh, đại nhân có gì chỉ bảo?

Thân Trai Lương thì đi tới trước mặt Trương Thắng, cười vừa thân thiết vừa có chút nịnh bợ.

Nhân viên của Trương Thắng đa phần là người trẻ, không khí có phần tự do sôi động, Trương Thắng cũng thích thế, nó giúp tăng cường đoàn kết trong đoàn đội, cho nên Lạc Phi lúc nào cũng thiếu nghiêm túc nghịch

https://thuviensach.vn

ngợm với y, y cũng không phản đối, có điều thế không có nghĩa là người khác dám có thái độ này.

- Đóng cửa lại đi.

Thân Trai Lương vội đi ra đóng cửa lại.

Trương Thắng viết nhanh lên tờ giấy, nói: - Cả hai làm cho tôi chuyện này, tối mật, không được để người thứ ba biết.

Lạc Phi và Thân Trai Lương nhìn nhau gật đầu.

- Trai Lương, cậu tới gần chùa Từ Ân, tìm một đỉa điểm thích hợp, mở nhà trẻ có quy mô kha khá một chút, không cần lớn, song phải thật tốt. Nơi đó vừa mới xây một tiểu khu, cơ sở hạ tầng chưa đầy đủ, tôi xem rồi, chỗ đó thiếu cái nhà trẻ.

Lạc Phi tưởng mình nghe nhầm: - Không thể nào... Anh thừa tiền không biết tiêu như thế nào phải không? Mở nhà trẻ thì kiếm được bao tiền.

Trương Thắng cười, đưa tờ giấy đầu cho Thân Trai Lương, viết một tờ giấy nữa có tên tuổi, địa chỉ cô nhi viện Tiểu Lộ từng ở năm xưa: - Chuyện đó do Trai Lương phụ trách, em không cần lo, có điều sau khi xây xong, công tác quản lý tiền kỳ em giúp anh để ý một chút. Toàn bộ của cải, bất động sản của nhà trẻ sẽ thuộc về cô gái này, thủ tục tương quan do em làm.

- Trịnh Tiểu Lộ, ồ, xinh đẹp lắm phải không? Lạc Phi nhận lấy tờ giấy, tựa cười tựa không hỏi: - Ông chủ, cô ấy là ai? Hì hì... Anh định kim ốc tàng kiều à?

Trương Thắng nghiêm mặt, vờ giận: - Nói nhiều thế làm gì, có muốn tuyết ốc tàng thi không?

https://thuviensach.vn

Lạc Phi thè lưỡi ra: - Vâng vâng, đại nhân bớt giận, tiểu nhân đi làm ngay.

- Khoan.

- Đại nhân còn gì sai bảo.

- Nhớ bảo mật, tuyệt đối không cho ai biết chuyện này liên quan tới anh đấy.

Lạc Phi háy mắt: - Rồi, sẽ nói do phú bà trẻ đầy lòng thương người tên Lạc Phi làm, ha ha ha, em thích vụ này lâu rồi.

Trương Thắng trừng mắt lên, nói với cả hai: - Đi làm đi, đây là chuyện trọng yếu, phải chú tâm vào.

Thân Trai Lương hưng phấn không thôi, ông chủ giao việc tư cho mình làm, cô gái này khỏi nói, chắc chắn được ông chủ cực kỳ sủng ái, làm tốt rồi, địa vị của mình trong lòng ông chủ tăng lên vài phần, trịnh trọng đảm bảo: - Vâng, ông chủ yên tâm.

Lạc Phi thấy Thân Trai Lương đi rồi, cũng định đi theo, Trương Thắng lại gọi: - Khoan, anh đã nói với em hết đâu, con bé này, chỉ láu táu, em định chuyển tài sản cho người ta ra sao?

- Thì như em đã nói, Lạc tiểu thư vô tư hiến tặng.

Trương Thắng vỗ trán: - Anh tưởng em đùa, nghe này, cô ấy cực kỳ nhạy cảm, cũng rất thông minh, em làm thế có mà lộ hết. Em tới cái cô nhi viện mà cô ấy ở hồi nhỏ, tra ra toàn bộ người thân cô ấy, làm rõ cả tình hình những người kia. Trong các mối quan hệ đó, anh muốn tìm một người tuổi già cô quả, hoặc thiếu nợ ân tình với cha mẹ cô ấy, muốn đem tài sản hiến tặng, hiểu chưa...

https://thuviensach.vn

- Hiểu rồi. Lạc Phi nhìn Trương Thắng một cái thật sâu rồi lui ra ngoài, "không biết cô gái này là ai khiến anh ấy hao phí bao nhiêu tâm tư như vậy".

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 223: Nội Gián

Trương Thắng mắt nhìn màn hình máy tính, không những chuyển qua các biểu đồ khác nhau, thi thoảng ghi chép vào sổ tay, vẻ mặt chăm chú. Tần Nhược Nam thích nhìn ngắm y những lúc như thế, nam nhân chuyên tâm công việc luôn mê người nhất.

Cô mặc áo ngủ bằng lụa, nằm nghiêng trên giường, thi thoảng lại dùng ngón chân quờ nhẹ, Trương Thắng phất tay như đuổi ruồi, làm Tần Nhược Nam cười khanh khách.

Trước kia khi quan hệ hai bên mập mờ, cô luôn ở vào thế yếu, từ lúc công khai, tình thế liền xoay chuyển hoàn toàn, Tần Nhược Nam nắm thế chủ động, rất thích trêu chọc Trương Thắng, còn nếu y dám dở trò vô lại, hừm … thử xem, một mình cô có thể hạ hai tên lưu manh còn cao lớn hơn Trương Thắng, thế nên cô mới thoải mái tới nhà Trương Thắng tắm rửa mà không sợ gì.

Một chuyên tâm làm việc, một chuyên tâm trêu chọc, cả hai đều có thú vui của mình, không khí tĩnh mịch mà ấm áp.

Xem hết các cổ phiếu đang thao tác hôm nay, Trương Thắng thở phào, tắt máy.

Lúc này ngón chân Tần Nhược Nam len lén tới sườn y, Trương Thắng thình lình đưa tay ra tóm lấy, cù lòng bàn chân trắng hồng của cô, Tần Nhược Nam sợ hãi rụt lại, nhưng y không buông tha: - Không dám, em không dám nữa đâu, đừng cù, hi hi hi, Thắng, xin anh.

https://thuviensach.vn

Cô vừa tắm xong chưa lâu, mái tóc vẫn còn ẩm ướt xõa xuống mặt, giữa những sợi tóc lòa xòa là đôi mắt long lanh, cổ áo ngủ mở rộng, lộ ra mảng da ngực trắng sáng khỏe khoắn.

- Không dám thật chứ? Trương Thắng uy hiếp.

- Thật mà. Tần Nhược Nam chớp chớp mắt làm vẻ mặt thỏ con tội nghiệp.

- Vậy gọi một tiếng anh yêu nghe coi.

- Ứ..

- Hả? Không gọi.

Vừa bị gãi khẽ một cái, Tần Nhược Nam rối rít nói: - Anh yêu, anh yêu, em không dám nữa. Nói xong tự xấu hổ ôm lấy mặt.

Trương Thắng vừa buông chân cô ra, Tần Nhược Nam liền bật mình lộn ra sau, dương dương đắc ý nói: - Ha, bây giờ em xử lý anh dễ như trở bàn tay, muốn tỉ thí một phen không?

Trương Thắng khinh thường: - Thèm vào tỉ thí với em, tương lai thành hôn rồi còn chẳng phải bị anh... ha ha ha...

Tần Nhược Nam bị lời nói mập mờ cùng ánh mắt dâm tà của y làm đỏ mặt: - Bị làm sao? Nói năng ngập ngừng không phải hảo hán.

Trương Thắng đưa tay làm động tác đè xuống rồi cười phá lên, Tần Nhược Nam xông tới, xông tới, không ngờ trúng kế Trương Thắng, y lăn một vòng trên giường, ôm lấy chân Tần Nhược Lan, ngón tay vừa mò xuống lòng bàn chân, Tần Nhược Nam liền như bị điểm huyệt, không dám nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

Bàn chân Tần Nhược Nam rất nhỏ, mỗi ngón chân nhỏ xinh như con tằm, dưới váy ngủ dài lộ ra đoạn bắp chân, da thịt vừa trơn mềm, nhưng rắn chắc tràn đầy sức mạnh.

Trương Thắng vốn định cù chân cho tới khi Tần Nhược Nam xin tha mới thôi, nhưng vuốt ve bàn chân nhỏ bé trong lòng, nhu tình sinh ra, đưa mắt nhìn Tần Nhược Nam.

Đối diện với ánh mắt đo, tâm linh tương thông, Tần Nhược Nam nhoẻn miệng cười nhẹ, như hoa quỳnh bùng nở dưới ánh trăng, Trương Thắng rung động, cúi xuống, hôn từ bàn chân cô hôn lên, người cũng nhích dần dần, tới khi hai bên đối diện với nhau.

- Cha mẹ em cùng ông nội về quê, mất một tuần mới lên phải không?

- Không phải, cha mẹ em tuần sau đi làm, tối mai sẽ về. Tần Nhược Nam trừng mắt cảnh cáo: - Không được nghĩ bậy nhé.

- Này, chuyên gia tâm lý học tội phạm, anh chỉ thuận miệng hỏi thôi, nghĩ bậy gì?

Tần Nhược Nam hứ một tiếng quay đầu đi: - Có tới hai bạn gái rồi, chuyện gì cũng làm qua rồi, đừng vờ thuần khiết với em, đầu óc phong lưu của anh, em còn lạ gì nữa.. Chợt nhớ ra chuyện gì, mày liễu dựng lên: - À phải rồi, hôm đó ở vũ trường Sparta, có phải anh tới đó tìm gái chơi bời không?

Trương Thắng phủ nhận ngay: - Làm gì có, chẳng phải em biết hết chuyện của anh sao, với nữ nhân không có tình cảm, dù xinh đẹp tới mấy, anh cũng không đụng vào.

Tần Nhược Nam có chút ngập ngừng: - Em cũng biết anh đi xã giao, gặp chuyện như vậy không thể tỏ ra quá khác người, lúc đó em đồng cảm, còn động viên anh... Còn cả những chuyện trước kia của anh, khi đó nghe anh

https://thuviensach.vn

nói nguyên nhân, do thân phận khác nên em dễ lý giải và tiếp nhận, nhưng bây giờ em, em...

Trương Thắng trịnh trọng nói: - Nhược Nam, sau em, bất kể anh có quen người con gái xinh đẹp hay ưu tú đến đâu, cũng tuyệt đối không có chút dây dưa tình cảm nào nữa. Cho dù là xã giao ở trường hợp nào, anh cũng sẽ không để phát sinh quan hệ với nữ nhân khác, anh thề, anh nói được làm được.

- Em tin. Tần Nhược Nam nhào vào lòng y thỏ thẻ:

Trương Thắng vuốt mái tóc cô, hôn nhẹ lên đó, lòng ngổn ngang rối bời: - Nhược Nam.

- Ừ. Tần Nhược Nam dùng giọng mũi đáp, tay ôm hông y, nữ tính mười phần:

- Em gái em đang du học ở Anh phải không?

Trương Thắng do dự, không biết có nên nói chuyện này không, cho dù hiện giờ hai bên quyến luyến mật ngọt, nhưng nếu biết bạn trai mình và em gái mình từng có đoạn tình cảm, Tần Nhược Nam phản ứng thế nào.

- Nó à? Tần Nhược Nam buồn bã hẳn: - Nó vốn đi du học, có điều hiện giờ... Ài, nó đang ở hòn đào thuộc đất phong của bạn nó, một vị quý tộc. Hai năm trước nó tới Anh không lâu, quen Raymond, cùng đi du lịch... Nói tới đó lòng nhói đau, không muốn kể tiếp: - Sao lại hỏi em gái em?

- À không, tùy tiện hỏi thế thôi. Trương Thắng quyết định không nói nữa, trước kia vì không biết buông bỏ, nên mới khiến Tiểu Lộ bỏ đi, tổn thương Tần Nhược Lan, y không muốn bước vào vết xe đổ, muốn đợi tình cảm hai người ổn định hơn đã:

- Này, mắt đảo loạn như ăn trộm, anh nghĩ thế?

https://thuviensach.vn

- Không có gì, anh hơi mệt nên thất thần thôi. Trương Thắng cười giải thích:

- Chả tin. Tần Nhược Nam ở bên cạnh Trương Thắng rất thích dùng giọng trẻ con, khều khều y: - Tối nay mình ăn gì vậy?

- Em làm gì anh ăn nấy.

Tần Nhược Nam ngồi bật dậy: - Gì mà em làm, anh gọi em tới, đương nhiên anh phải làm.

- Không thể nào, nữ nhân lại không biết nấu cơm?

- Ai quy định nữ nhân phải biết nấu cơm.

- Ặc... Trương Thắng hơi chưng hửng từ Tiểu Lộ, Chung Tình tới Nhược Lan đều biết mà, gãi đầu: - Vậy anh đi nấu cơm, nhưng ăn xong có điều kiện.

- Đồng ý.

- Sao đồng ý nhanh vậy?

- Thì ăn của người ta thì phải khép nép mà.

- Có lý. Trương Thắng ve cằm cười gian: - Vậy chúng ta giao hẹn như thế.

Tần Nhược Nam cười gian hơn, vỗ tay với y.

***** *****

Không ngờ Tần Nhược Nam chẳng những biết nấu nướng, mà còn khéo léo hơn cả Tiểu Lộ và Chung Tình, thế là Trương Thắng trúng bẫy, nợ cô một điều kiện, khi y mặt nhăn như mướp đắng, kéo lê đôi chân mềm nhũn

https://thuviensach.vn

cùng Tần Nhược Nam khoan khoái như chim non làm vụ mua sắm điên cuồng ở trung tâm thương mại, thì Từ Hải Sinh đang ngồi trong văn phòng lớn.

- Gần đây y đúng là danh tiếng rất mạnh, tôi hơi xem thường y rồi. Để y kiếm đi, càng nhiều tôi càng vui, đối thủ đủ sức nặng, thắng mới vẻ vang.

Người ở phía đối diện Từ Hải Sinh nói: - Chủ tịch, không sơ ý được đâu, tôi làm việc dưới anh ta, luôn để ý quan sát, người này rất có thiên phận, tự hồ có sự nhạy bén bẩm sinh với xu thế. Hơn nữa mặc dù một số thứ cơ sở anh ta không quá rõ, nhưng luôn có cách nhìn mới mẻ đột phá... cám giác đó, khiến người ta khó thăm dò anh ta nông sâu thế nào.

Từ Hải Sinh gật gù: - Thế mới hợp lý, y vốn đâu có kiến thức cơ bản, cũng chẳng phải loại thiên tài có thể học một biết mười, dựa vào chút thiên phận, ít may mắn, cùng lối suy nghĩ khác biệt không bị gò bó bởi kinh nghiệm hay kiến thức hệ thống, nên luôn tung ra chiêu thức làm người ta khó lường.

- Nhưng đó là cái họa ngầm cho y, trong thị trường vốn, người như vậy tôi gặp không ít, vì quá thuận lợi, đánh đâu thắng đó, nên ngày càng tự tin, cảm giác mình là kỳ tài, nên ngày càng tham lam, dấn thân vào chuyện quá mức nguy hiểm, như thế rất nguy hiểm, cứng quá dễ gãy.

Người đối diện gật đầu, có vẻ đúng thế, Trương Thắng vừa qua tham gia vào vài dao dịch mạo hiểm không cần thiết, cứ như sợ tổn hại thanh danh bất bại của mình.

- Được rồi, về đi, vẫn theo dõi y thật kỹ, không cần làm gì hết. Năm sau thị trường cổ phiếu không có vụ nào lớn, tôi cũng muốn vào thị trường kỳ hạn chơi một phen.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 224: Lời Đề Nghị Bất Ngờ

Năm mới tới, nhìn xu thế thị trường ngày càng nguy hiểm, cả Lão Nhạc luôn đứng đầu phòng đại hộ cũng bi quan, khỏi nói tới không khí phòng đại hộ lúc đó thế nào, ngược lại trong văn phòng công tác Trương thị là không khí hân hoan, toàn bộ nhân viên cuối năm đều được đích thân ông chủ phát cho phong bao dầy, làm việc càng tinh thần trăm lần.

Trương Thắng rút ra 38 triệu khỏi tài khoản chứng khoán chuyển vào ngân hàng, đó là một nửa số tài sản của y, sau đó cầm tấm thẻ vàng tới trại giam.

Vừa thấy anh Văn tinh thần khỏe khoắn đi vào, Trương Thắng hưng phấn đứng dậy nói ngay: - Anh Văn, tôi đủ tiền trả cho anh rồi.

Anh Văn thong thả ngồi xuống: - Cậu đúng là cái máy kiếm tiền, cơ mà đừng quá đắc ý, tài chính càng lớn, phát định chiến dịch càng quy mô, chu kỳ tài chính xuất nhập sẽ càng dài, nguy cơ thất bại sẽ xuất hiện bất kỳ lúc nào. Điều này giống như khác biệt giống quân chính quy giao chiến và đánh đột kích, khi có tổn thất là không phải đùa.

- Cám ơn anh Văn chỉ điểm. Trương Thắng vẫn hớn hở đưa tới cái thẻ vàng: - Anh Văn, trong này có 38 triệu, anh chỉ định một người, tôi sẽ gửi tiền tới.

Anh Văn nhìn y hồi lâu, đột nhiên cười: - Số tiền này dùng làm của hồi môn cho con gái tôi vậy.

https://thuviensach.vn

- Anh có con gái? Trương Thắng lần đầu nghe tới chuyện này, cơ mà chẳng phải chuyện lạ: - Tiền của anh, do anh quyết, có điều thứ cho tôi nhiều lời, anh không cần để lại cho người nhà sao?

- Không sao, tôi tin con rể mình.

Trương Thắng biết anh Văn là người làm việc thận trọng, không dễ tin người khác, nếu nói thế, y không ý kiến nữa: - Vâng, vậy con rể anh tên là gì, ở đâu, tôi sẽ liên hệ với anh ta.

Anh Văn mân mê cái thẻ một lúc, tiện tay ném lại cho Trương Thắng: - Không phải ngay trước mặt đây sao?

- Dạ? Trương Thắng ngó quanh, nghĩ là mình nghe nhầm: - Anh vừa nói gì ạ.

Anh Văn hơi chồm người tới: - Thắng, có câu thỏ khôn đào tổ ba hang, tài sản của tôi há để cảnh sát muốn tìm là được? Nếu tôi không có giá trị, bọn họ có để tôi ung dung tự tại như vậy không? Đáng tiếc, tất cả ai tôi có thể ủy thác đều bị họ giám sát. Tôi có số tiền khổng lồ mà không dùng được.

Trương Thắng gật đầu, ngay từ lần tìm thấy số tiền kia ở Ôn Châu, y đã linh cảm anh Văn quyết không chỉ dấu đi chừng đó.

- Mấy năm qua tôi luôn tính kế thoát thân, nhưng không thành. Cả đời này tôi hết cơ hội rồi, nên tôi muốn tìm một người có thể phó thác, thay tôi nắm giữ số tiền này. Vừa vặn tôi gặp được cậu...

Trương Thắng sững sờ nhìn anh Văn, hiểu ra lúc nãy mình không nghe nhầm, được anh Văn tin tưởng thậm chí đánh giá cao như vậy, y không khỏi kiêu ngạo, nhưng chuyện này quá bất ngờ, quá hoang đường, tức cười nói: - Anh Văn, anh đùa gì thế, vả lại tôi có bạn gái rồi.

https://thuviensach.vn

- Yêu mỹ nhân không yêu giang sơn là tên ngốc, không có giang sơn trong tay, giữ sao được mỹ nhân?

Trương Thắng nhìn thẳng anh Văn, xác nhận hắn không hề đùa, mà thoàn toàn nghiêm túc, vẫn thấy hoang mang: - Vừa rồi anh còn muốn tôi làm con rể, giờ lại dạy tôi chơi gái sao?

- Người chưa trải qua nữ sắc dụ hoặc, làm sao kháng cự được nó? Người không kháng cự nổi nữ sắc thì còn làm nổi chuyện gì to tát? Nam nhân mà, coi chuyện đó giống như uống rượu hút thuốc, là món giải trí thôi, chỉ cần bất kể say rượu hay tỉnh rươu đều tìm được đường về nhà là đủ.

Trương Thắng lắc đầu: - Anh Văn hiểu lầm tôi rồi, tôi nói có bạn gái, ý tứ là sau này không trêu hoa ghẹo nguyệt nữa. Anh Văn, anh có ân lớn với tôi, tôi cảm kích cả đời, nhưng đạo lý này của anh tôi không tiếp nhận, tôi phải có trách nhiệm với vợ tương lai của mình.

- Biết vì sao tới giờ tôi mới nói chuyện này không? Tôi sớm hiểu phẩm cách của cậu rồi, đợi tới giờ là vì đợi cậu thành công. Chỉ cần cậu gật đầu, cậu sẽ bước vào thế giới rộng lớn hơn hô phong hoán vũ. Nếu nói tài phú của cậu giờ là cái hồ, thì tôi có thể giao cậu một đại dương.

- Không, nếu anh có khó khăn, tôi sẽ dốc lòng giúp anh, chỉ có chuyện này tôi không làm. Trương Thắng giờ đã có Chung Tình, có Nhược Nam, còn cha mẹ thì ngày một già yếu, mạo hiểm là độc quyền của những kẻ cùng đường, mạo hiểm giúp Chân lão đại, bôn ba ngàn dặm giúp anh Văn là để báo ân tình, nhưng y không lấy hôn nhân ra giao dịch, nhất là tài sản anh Văn nguy hiểm cỡ nào.

- Thằng ngốc. Anh Văn mắng, nhưng không phật lòng: - Không muốn biết tôi định giao cho cậu bao nhiêu tiền à? Một cô vợ trẻ trung ôn nhu ngoan ngoãn, lại thêm của hồi môn một tỷ.

- Bao nhiêu cũng vậy thôi.

https://thuviensach.vn

- Nếu là 1 tỷ USD?

Trương Thắng đứng dậy, đặt tùi quá lên bàn, đẩy tới trước mặt anh Văn: - Thời gian nữa tôi sẽ lại tới thăm anh, anh cứ giữ thẻ tới đi có người đến lấy đi.

Người nắm tài phú trong tay mới biết tài phú vô cùng vô tận không chỉ đại biểu cho có thể sống trong hoàng cung sa hoa lộng lẫy, hưởng hết vinh hoa phú quý, mà nó còn đại biểu khả năng thực hiện mọi dục vọng của con người, trừ già yếu và cái chết.

Trương Thắng phải đi gấp, y sợ mình động lòng, làm gì có ai dửng dưng được chứ, chưa nói anh Văn là người rất có sức hút, biết cách thuyết phục người ta, nhưng y nợ Chung Tình, nợ Tần Nhược Nam rất nhiều, sẽ không biết làm cái gì có lỗi với họ thêm nữa.

Anh Văn nhìn cánh cửa phòng đóng lại, cùng bước chân vội vã của Trương Thắng, bật cười: - Không có tôi ngầm trợ giúp, cậu chỉ là người mới, liệu có ngày hôm nay không?Ài, tài phú không động lòng, tất nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu thế thì núi vàng núi bạc của tôi sẽ để đó mốc meo sao. Một chàng trai thế này hiếm có trên đời, tôi có thời gian đợi người thứ hai thứ ba, nhưng con gái tôi không thể hao phí thanh xuân như vậy được. Cậu nghĩ chỉ cần bỏ đi là thoát khỏi lòng bàn tay của tôi sao? Ha ha ha, đúng là chú nhóc ngốc nghếch.

***** *****

- Về rồi à? Tần Nhược Nam đang buồn chán dựa vào cửa sổ xe nhìn tường cao của trại giam, thấy Trương Thắng đi ra là vui vẻ ngay:

- Ừ, về rồi. Trương Thắng ngồi vào ghế phụ lái, theo thói quen lấy thuốc lá ra, nhưng không châm lửa, nhìn Tần Nhược Nam chăm chú, không phải vì dưới ánh mặt trời ấm áp bên ngoài, làn da cô như phủ thêm sắc hoàng kim, trên môi có lông măng mịn li ti, môi hồng răng trắng, đẹp vô ngần.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Nam tất nhiên là muôn phần xinh đẹp, y càng yêu hơn nội tâm của cô.

- Nhìn cái gì? Tần Nhược Nam khởi động xe, liếc xéo một cái:

- Đúng là dung nhan như hoa xuân, đẹp điên đảo nhân gian.

- Làm chuyện gì có lỗi với em hả? Đừng quên em học tâm lý tội phạm. Tần Nhược Nam lại tự khoe khoang, chỉ tiếc bạn lĩnh khiến cô tự hào này xưa nay vô dụng, mối lần Trương Thắng đụng chân đụng tay biết trước cũng chẳng dự phòng được, xảy ra rồi càng không thể ngăn cản, chỉ được mỗi nói miệng hù dọa.

Trương Thắng không trả lời, cứ nhìn cô chăm chú.

Tần Nhược Nam mới đầu thì kiêu ngạo, sau đó tỏ ra không thèm để ý, cuối cùng là mất tự nhiên, không chịu nổi, quay sang mắng: - Anh nhìn cái gì chứ, em chẳng phải vẫn thế à, bị anh nhìn cả nghìn lần rồi, nhìn nữa cũng không mọc hoa ra được đâu.

- Không, phải nhìn thật kỹ, nhìn một cái ra tờ nhân dân tệ.

- Gì?

- Hì hì, anh nói, em là mỹ nhân giá trị 1 tỷ USD đấy, mỗi sợi tóc còn quý hơn cả vàng.

- Này này này, ai khen người như vậy không hả?

- Có anh. Trương Thắng cười khẽ lấy tấy ấn nhẹ lên gò má mịn như mỡ đông: - Anh thấy ngón tay này chạm vào một cái, em sẽ biết thành người vàng, rất có cảm giác thành tựu.

Tần Nhược Nam càng nghe càng thấy ngọt, nũng nịu: - Anh nỡ em biến thành người bằng vàng vô tri vô giác à?

https://thuviensach.vn

- Ừ. Trương Thắng gật mạnh đầu: - Ban ngày biến em thành vàng, bê ra ngoài cổng trưng bày lấy sĩ diện, tránh được bị em phá quấy. Còn buổi tối...

- Không được nói. Tần Nhược Nam biết lãng mạn tới đây là hết rồi, nghiến răng: - Em đá chết anh giờ.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 225: Cuộc Chiến Mới

Năm mới như bắt đầu một cuộc chiến mới, phòng công tác Trương thị hoa chân múa tay, chuẩn bị làm lớn thể hiện thực lực của mình.

Mới từ sáng sớm Thân Trai Lương thấy Trương Thắng tới văn phòng, đứng lên hơi khom người nói: - Ông chủ, năm nay TTCK mở đầu đã sa sút, một vài khách hàng cẩn thận lo tổn thất đã rút tiền đầu tư, thêm vào... cá nhân anh rút đi 40 triệu, tài chính của chúng ta thu hẹp, anh xem có nên bội chi trước một ít không?

- Không được. Trương Thắng phủ quyết: - Không thể để bị người khác hạn chế, một khi xuất hiện vấn đề, bọn họ ép chúng ta bán để đảm bảo vốn, bố trí của chúng ta sẽ bị ảnh hưởng. Không nên tham cái lợi gần, từ từ thôi.

- Ông chủ, có thể cho em thêm quyền điều động tài chính không? Lạc Phi chớp chớp mắt, vẫn là cái thái độ công không ra công, tư chẳng ra tư: - Trong phòng này, tài chính được điều động của em là ít nhất. Bên phía Hong Kong em đã nghiên cứu thấu triệt rồi về quyền chứng rồi, doanh lợi hơn hẳn bên này, cơ hội tăng vốn gấp 10 trong một ngày có thể thấy khắp nơi, kích thích lắm.

Chứng quyền là một loại chứng khoán cho phép người nắm giữ có thể mua được cổ phần của công ty phát hành ra nó với giá xác định trong một khoảng thời gian nhất định. Chứng quyền thường đi kèm với Trái phiếu hoặc cổ phần ưu đãi cho phép công ty phát hành chỉ phải trả lãi hoặc cổ tức thấp hơn mức bình thường. Lúc đó ở Trung Quốc chưa có thứ này, chơi

https://thuviensach.vn

chứng quyền còn lãi nhiều hơi cả cổ phiếu, nguy hiểm cũng lớn hơn, nhất là khi chưa có pháp luật thừa nhận và bảo hộ.

Lưu Hồng Bân tặc lưỡi: - Nữ nhân điên lên thật đáng sợ.

- Này, anh đầu tư thì gọi là lý trí, còn tôi đầu tư là điên cuồng à? Coi thường tôi sao?

Trương Thắng nghiêm túc nói: - Hồng Bân nói đúng đấy, Tiểu Phi, chơi quyền chứng trừ khi chúng ta tự làm nhà cái, nếu không dù có nhiều tiền tới mấy cũng sẽ thành mục tiêu cho người ta. Khi đối phương khống chế toàn cục thì em có mấy phần thắng? Làm chứng quyền nếu không phải nhà cái thì không thể ném vào quá nhiều tiền, nếu không thua một lần là mất hết.

Trương Thắng hiếm khi dùng ngữ khí nghiêm khắc như vậy với mình, Lạc Phi lè lưỡi ra, như cô vợ nhỏ bị ức hiếp tủi thân cúi đầu xuống. Có điều lén trừng mắt uy hiếp Lưu Hồng Bân vì tội ném đá xuống giếng.

Trương Thắng nhìn quanh phòng nói lớn: - Không chỉ Tiểu Phi, tất cả đều phải cảnh tỉnh, đừng để thắng lợi làm lóa mắt.

- Ha ha, có Đông phương bất bại còn sợ gì? Lúc này Lý Tường vừa vặn đi vào, nghe thấy thế lớn tiếng nói:

Trương Thắng vui vẻ đi tới đón: - Ha ha ha, Giám đốc Lý, ngọn gió nào thổi anh qua đây?

Nghiêm Phong cười ha hả: - Tôi đang có khoản tiền dư dả, tới gặp thần tài để xem có cách nào biết nó thành lợi nhuận lớn hơn không.

- Đi, chúng ta vào trong nói chuyện, Tiểu Phi, pha cho giám đốc Lý chén trà.

https://thuviensach.vn

Lạc Phi vừa bị giáo huấn, lẩm bẩm "bóc lột lao động", vẫn giảu môi đi pha trà.

***** ****

- Chúng ta còn bao nhiêu cao su tự nhiên? Trương Thắng hỏi rõ số lượng với Thân Trai Lương xong, tính toán tổn thất, ra lệnh: - Bán hết đi.

- Vâng. Sắc mặt Thân Trai Lương hơi kém.

Cái cao su thiên nhiên này Trương Thắng đầu tư lớn, đã thành đại hộ siêu cấp, ở mức độ nhất định có thể thao túng đà lên xuống của nó, nhưng ở thị trường kỳ hạn, không có nhà cái tuyệt đối nào, cần phải liên tục bỏ tiện mở rộng, mà Trương Thắng hiện tài chính hữu hạn, cần linh hoạt cơ động.

- Bán đi du lịch Thượng Hải và rượu Đại Liên, tập trung tài chính vào ván ép, hiện giờ trên thị trường ván ép cung lớn hơn cầu, mà giá hợp đồng lại cao hơn giá hiện hành, không cầm cự được lâu. Trương Thắng liên tục điều chính chiến lược.

Ở phương diện ván ép, Ngô Trung Hưng đã điều tra kỹ càng, mã 9057 là 58 đồng, mã 9509, 9511, 9501 đều quanh quẩn ở giá 50 đồng, giá ở chợ bán buôn chỉ có 45 đồng, buôn lậu 42 đồng, gỗ ép trong tỉnh đã chất cao như núi, hàng thừa nhiều lắm rồi.

Trương Thắng sau khi xác thực báo cáo của hắn, có thể dự kiến giá hiện hành khó giữ được vị trí cao như vậy, nên theo tư duy nghịch hướng, muốn kiếm khoản lớn trong này, nên tập trung vào ván ép.

Một tuần sau Đồng Thư báo cáo: - Ông chủ, 9507 giữ giá 45 đồng dựa vào cực hạn kỹ thuật rồi, chúng ta nên bán thôi chứ.

Lúc này 9507 đã tụt từ 58 xuống còn 48.4 đồng, bán ra ở vị trí này, Trương Thắng có thể kiếm được 30 triệu.

https://thuviensach.vn

- Không, tiếp tục đợi, tôi thấy giá sẽ hạ xuống dưới 45 đồng.

Đồng Thư khuyên: - Ông chủ, chúng ta đầu tư vào đây quá lớn, nếu bị ép mua, tổn thất sẽ rất lớn, chúng ta kiếm vậy là đủ.

- Tôi hiểu, nhưng chúng ta vẫn còn tỉ lệ thắng lợi 60%, thu lợi tới 200 triệu. Người thông minh phải biết khi thiên thời, địa lợi, nhân hòa quy tụ phải dũng cảm xông pha, quá cẩn thận không làm được việc lớn.

- Vâng. Đồng Thư thấy y cố chấp như thế đành nghe theo.

Lưu Hồng Bân kiến nghị: - Ông chủ, tôi thấy Tiểu Đồng nói đúng, chúng ta tập trung tài chính vào một loại hàng nguy hiểm quá lớn.

Trương Thắng cực kỳ tự tin nói: - Đó chỉ là nguy hiểm trên lý luận, hiện hàng thật của gỗ ép ít nhất có 20 vạn hòm, mà trước kia kỷ lục cao nhất của nó chỉ là 2 vạn, về lý luận có khả năng bị ép mua, nhưng cần lượng tài chính cực lớn, hơn nữa làm thế khả năng thất bại cao hơn chúng ta gấp 10 lần, ai có năng lực dưới tình hình hàng hóa thực tế nhiều như vậy mua vào? Tiếp đi!

Nửa tiếng sau, một tin nhắn xuất hiện trên màn hình của Từ Hải Sinh:" Tập trung tài chính ván ép!"

Từ Hải Sinh nhẩm lại một lần, nhếch mép cười:" Thắng à, cậu mãi mãi chỉ có số mệnh sáng tạo tài phú cho tôi mà thôi..."

9507 tụt xuống 48 đồng, quả nhiên bắt đầu quay ngược lại, lúc này Trương Thắng gần như đem toàn bộ tài chính vào đó, đây vốn là đại kỵ, nhưng chiến tích quá khứ khiến Trương Thắng vô cùng tự tin.

Lưu Hồng Bân sau hai ngày phân tích, lại lần nữa khuên: - Ông chủ, 9507 cầm cự lâu như thế, khả năng chúng ta sẽ mất hết, có nên rút ra một phần không?

https://thuviensach.vn

Trương Thắng cười nhạt: - Không, giờ tôi đã mắc kẹt rồi, nếu cắt thịt bỏ trốn làm hỏng sĩ khí của mình trước. Đây đều là tài chính riêng của tôi, không cần đem trả, kiên nhẫn mà đợi đi, tôi không tin có ai dùng lượng lớn tài chính giữ cho nó không xuống giá, trừ phi hắn điên.

- Nhưng có mấy khách hàng lớn của chúng ta đã gọi điện tới hỏi, xem ra bọn họ đều bất an.

Trương Thắng nhíu mày: - Anh không gửi phân tích của tôi cho họ à?

- Vấn đề là họ chỉ quan tâm bây giờ lỗ rồi, còn viễn cảnh anh vẽ ra thì còn ở xa tít chân trời. Bọn họ chỉ hỏi một câu, nếu bây giờ cung lớn hơn cầu, vì sao giá không giảm?

Trương Thắng hừ một tiếng: - Câu hỏi của một tên ngốc, mười người thông minh cũng không giải thích thông được. Bỏ đi, không cần giải thích với họ, nếu không tin tôi, mời họ rút tiền về.

Lưu Hồng Bân nhíu mày, hắn thấy ông chủ mình ngày càng độc đoán rồi, danh hiệu Đông phương bất bại làm y phiêu bồng, không muốn danh tiếng của mình có chút tì vết nào.

Ông chủ, vì sao lại chỉ nhìn thấy khuyết điểm của người khác, hiện anh còn thích mạo hiểm hơn bất kỳ ai.

Trương Thắng chờ giá hạ, nhưng giá hiện tại, mà giá viễn kỳ mà y gửi gắm lại xuống mãi, cùng với giá hàng hiện thời nâng lên, cầng phải nâng tiền đảm bảo, Trương Thắng lại không còn tiền, y vẫn cố chấp không bội chi, khi giá bắn ngược tới 56 đồng, không thể không bán đi một phần bù đắp tiền đảm bảo không đủ.

Vẫn có Ngô Trung Hưng và Lạc Phi đứng về phía y, tranh cãi ngày một lớn, không khí phòng công tác trở nên nặng nề.

https://thuviensach.vn

HẾT!

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 226: Đánh Cược

- Ông chủ, khi chúng tôi bồi dưỡng giao dịch viên, bài học đầu tiên là nguyên tắc cá sấu, khi con mồi càng vùng vẫy, cá sấu càng thu hoạch lớn. Lưu Hồng Bân ra sức đấu tranh: - Cơ hội sinh tồn chỉ có một, nếu nó cắn chân thì bỏ chân, đừng mang tay ra gỡ, nếu không sẽ mất cả mạng. Nguyên tác thị trường vốn cũng thế, khi biết rõ mình phạm sai lầm, phải dứt khoát bỏ đi, không nên tìm cớ, hay cầu may làm gì, phải đi ngay.

Sắc mặt Trương Thắng càng lúc càng âm trầm, làm những người muốn khuyên bảo y đều sợ hãi nuốt lời vào bụng.

Ngô Trung Hưng không ngồi yên được nữa, đầu tư vào hợp đồng ván ép là do hắn kiến nghị sau khi điều tra thị trường tỉ mỉ, đám Lưu Hồng Bân muốn Trương Thắng thừa nhận sai lầm tức là nói hắn thất bại, đương nhiên phải đứng ra thể hiện lập trường.

- Thị trường vốn nguy hiểm ra sao, chẳng lẽ chúng tôi không biết. Nhưng cậu phải biết một điều, dù là hàng kỳ hạn hay hàng sẵn có, đều không rời thực tế, cậu phủ định điều tra của tôi sao? Cơ hội luôn xuất hiện vào lúc nguy hiểm nhất, bọn chúng đẩy giá lên càng cao, lỗ càng thảm. Hoàn cảnh thực tế là hàng đang dư thừa rất nhiều, chúng kéo giá lên tới mức nào được? Nói không chừng bọn chúng còn sợ hơn chúng ta, chẳng qua đâm lao phải theo lao thôi, tôi tin chỉ cần kiên trì tới cùng chúng ta sẽ là người chiến thắng.

Đồng Thư không nhịn được: - Anh Ngô, thực tế rõ ràng nhất là chúng ta từ lãi đã chuyển thành lỗ mất 1/3 số vốn rồi đấy.

https://thuviensach.vn

Ngô Trung Hưng chỉ đáp một câu: - Nếu giờ cắt thịt bán ra mới lỗi.

- Mọi người đừng tranh cãi nữa, tự loạn thế trận còn làm được gì nữa? Trương Thắng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: - Cho tôi chút thời gian suy nghĩ.

Trương Thắng suy nghĩ 3 ngày, lúc này giá hợp đồng hiện tại đã lên tới 58 đồng, y đã lỗ mất một nửa rồi, lợi nhuận kiếm được trước giờ gần như mất sạch, hơn nữa do y đã lấy nửa sổ tiền trả anh Văn, lần này thua, y sẽ phải rời khỏi đây, giống Ôn Nhã, Hồng Béo hay vị Vua nước rút bỏ đi quên cả ảnh gia đình kia.

- Ông chủ, khách hàng liên tục gọi điện tới, bọn họ bất mãn lắm rồi. Lạc Phi dè dặt nói:

Trương Thắng không ở văn phòng mà ra gian ngoài đứng cùng mọi người, tựa hồ ở một mình quá cô đơn y không chịu được.

- Ông chủ, giữ được núi xanh, lo gì không có chủi đốt. Lưu Hồng Bân lại khuyên tranh thủ khuyên:

Trương Thắng thở hắt ra một hơi: - Gọi điện thoại, thông báo cho toàn bộ khách hàng, mời họ sáng mai tới đây thảo luận.

Mọi người nhìn nhau, Đồng Thư hành động đầu tiên: - Vâng.

TTCK đóng cửa, Tần Nhược Nam và Chung Tình nối nhau gọi tới, Trương Thắng chỉ nói y có việc phải ở lại công ty, sau đó cứ ngồi hút thuốc.

Bảy giờ hơn, Trương Thắng mới đột nhiên tỉnh lại, thấy mọi người đều thấp thỏm ngồi đó nhìn mình, xua tay: - Về đi, hết giờ làm rồi, về cả đi, tôi cần yên tĩnh... suy nghĩ...

https://thuviensach.vn

Mọi người lặng lẽ rời đi, chỉ còn lại văn phòng trống vắng, Trương Thắng vẫn ngồi nguyên tại chỗ, lúc thì cười, lúc thì lo lắng, khi thì nghiến răng nghiến lợi rồi lại lẩm bẩm, không biết suy nghĩ gì.

Thuốc lá hút hết bao này tới bao khác, ba giờ sáng, do hút thuốc quá độ làm Trương Thắng đổ mồ hôi trộm, dạ dày co thắt, chạy vào phòng vệ sinh nôn ọe liên hồi, tới khi mặt trắng bệch, người run rẩy ngồi bệt xuống nhà vệ sinh, co quắp trong góc như chó hoang bị vứt bỏ bên đường...

***** *****

Sáng hôm sau còn chưa mở cửa giao dịch hơn mười khách hàng đã tới, bọn họ đều là đại hộ tài sản hàng chục triệu, nhờ Trương Thắng thao tác, bọn họ từng kiếm hàng đống tiền, giờ lợi nhuận chẳng còn mấy, sắc mặt ai cũng khó coi.

Lạc Phi và Đồng Thư tất bật pha trà mới thuốc, hai cô gái xinh xắn chẳng làm lòng người dịu đi, một người phẩy tay ý bảo không cần trà: - Ông chủ Trương đâu, tôi còn phải đi làm ăn, không thể ngồi trơ ra ở đây được.

Lạc Phi dừng chân cười giải thích: - Ông Hoa, anh ấy hôm qua không về nhà, ở đây nghiên cứu, bây giờ ở trong văn phòng, chắc là mệt quá.

- Vậy cũng không thể để chúng tôi đợi không biết tới bao giờ chứ! Ông chủ Hoa xem đồng hồ: - Lát nữa anh ta chưa dậy thì làm phiền cô gọi một chút.

- Vâng ạ.

Đồng Phi thì thầm thở dài, vốn tưởng kiếm được công việc tốt lương cao, giờ xem ra lại phải tìm việc khác rồi.

https://thuviensach.vn

Một lát sao người khác sốt ruột gõ bàn: - Này, không phải chúng tôi vô tình, nhưng chúng tôi có nhiều việc phải làm, các cô đi gọi ông chủ mình một tiếng đi.

- Ha ha ha, gọi tôi làm gì? Văn phòng mở ra, Trương Thắng mỉm cười xuất hiện, một bộ véc thắt cà vạt tiêu chuẩn, dày da bóng lộn, tóc chải chuốt chỉnh tế, tinh thần lai láng cùng nụ cười tự tin tà khí trên môi:

Đám Lưu Hồng Bân, Thân Trai Lương kinh ngạc nhìn ông chủ của mình, hình tượng này hoàn toàn khác với mấy ngày trước.

Trương Thắng chắp tay một vòng: - Xin lỗi, xin lỗi, hôm qua nghiên cứu giao dịch khuya quá nên dạy muộn.

Nhưng đều là người lão luyện, hình tượng này của Trương Thắng không làm họ yên lòng.

- Ông chủ Trương, không cần khách sáo nữa, chúng tôi đang rối ruột đây, hôm nay tới đây nghe ý kiến của anh, chúng tôi tin anh, nhưng người không thể đấu với trời, nên thu tay đi. Ông chủ Tạ của vũ trường Sparta cắt ngang lời khách sáo của y:

- Được, các vị đều nóng ruột vậy tôi vào thẳng vấn đề. Trương Thắng nghiêm mặt nói: - Các vị đều là người thành đạt, nhưng chưa chắc đã hiểu về thị trường kỳ hạn, cho nên tôi không mang con số và kỹ thuật và phân tích nữa. Tôi chỉ nói thế này, tới giờ tôi chưa chắc đã bại, đương nhiên không có nghĩa là tôi không thể thua, chỉ là quyết định này của tôi dù sao cũng nguy hiểm quá lớn, lần này nói đơn giản là tôi đang đánh bạc, đơn giản thế thôi, đánh cược tới hạn hợp đồng giá sẽ lao dốc.

Không khí trong phòng tức thì căng thẳng, có người muốn nhấp nhỏm rồi, Trương Thắng đều ra tay ngăn lại.

- Vì thế, thắng bại nghe số trời, ai theo, ai bỏ, mời tỏ thái độ luôn đi.

https://thuviensach.vn

Lý Tường vừa hút thuốc vừa hỏi: - Ông chủ Trương, nói đơn giản là thế này, hàng đang thừa, giá phải giảm, nó tăng chỉ do thao tác kỹ thuật thôi đúng không, giá chắc chắn sẽ phải giảm, đúng không?

- Đúng, hàng nhiều giá giảm. Trương Thắng gật đầu khẳng định:

Lý Tường quăng thuốc lá đi: - Từ cổ chí kim phú quý cầu trong nguy hiểm, tiền tôi kiếm được trước giờ đều là nhờ anh, giờ không lý nào rút tiền ra khiến anh khó khăn, tôi cược anh thắng.

- Cám ơn giám đốc Lý. Trương Thắng nhìn quanh một vòng: - Các vị cũng nên ra quyết định đi.

.....

Khi mọi người đi hết Trương Thắng mỉm cười ung dung quay về phòng, cửa vừa đóng lại, y mệt mỏi đổ gục xuống ghế sô pha, thất thần nhìn nóc nhà.

Cửa gõ cộc cộc, Trương Thắng lập tức ngồi thẳng lên.

- Ông chủ, anh còn chưa chịu giác ngộ sao, bao người như thế chỉ còn La Đại Pháo và Lý Tường theo anh đánh cược, anh còn chưa nhìn ra tình thế? Lưu Bân Hồng giọng nặng nề:

Trương Thắng bình đạm nói: - Có lẽ quyết định ban đầu của tôi là sai, nhưng bây giờ tôi chỉ có thể tiếp tục thôi.

- Không, ông chủ anh vẫn có thể lui, tránh thua trắng bàn. Thua keo này, bày keo khác, lần này chỉ là anh không may thôi.

- Ha ha ha, anh không phải tôi, nên không hiểu tâm tình của tôi, nếu kiên trì, tôi còn có khả năng cải tử hoàn sinh, nếu rút lui bây giờ, cho dù không mất hết nhưng tôi không còn tinh thần để đứng lên nữa. Trương Thắng

https://thuviensach.vn

phẩy tay: - Đi ra đi, tôi nói rồi, đây là đánh bạc, chỉ khi nào quân bài cuối cùng lật ra mới biết thắng thua.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 227: Thứ Ba Kinh Tâm Động Phách

- Vậy là cậu thua rồi. Từ Hải Sinh nhìn nhìn máy vi tinh có chút cảm khái, trên màn hình là ảnh Trương Thắng nôn ọe, co quắp trong nhà vệ sinh, đứng dậy đi ra cửa kính, nhìn quang cảnh bên ngoài: - Thắng à, mấy năm qua cậu cũng hưởng không ít phúc phận mà một tên công nhân đi xe đạp cọc cạch cả đời không mơ thấy, xem như cũng xứng với những gì tôi dạy cậu... Vậy là chỉ có Lý Tường và La Đại Pháo còn theo y?

- Vâng. Dù Từ Hải Sinh quay lưng đi, người này vẫn vô cùng cung kính, lưng ưỡn thẳng, không có chút buông lỏng nào.

- Ừm. Từ Hải Sinh khẽ hớp một ngụm rượu vang, dưới ánh mặt trời rực rỡ trông cứ như máu tươi: - Bảo Lý Tường theo sát vào, cổ vũ y, khuyến khích y tới sát vách đá, tổn thất bao nhiêu tôi sẽ bù cho hắn. Hà, thứ 3, 9507 sẽ tới kỳ thanh toán, cũng là ngày chết của Trương Thắng, an bài để cậu ta tới gặp tôi.

- Chủ tịch, chỉ sợ từ giờ tới lúc đó anh ta bám chặt lấy máy tính xem diễn biến, khó mà gọi ra được.

- Nói vậy tức là anh chon chưa hiểu rõ con người y rồi, dù y thất bại, toàn bộ chúng bạn rời bỏ y, nhưng sẽ một người thì không, cho dù Trương Thắng biến thành ăn mày bẩn thỉu thì người đó cũng theo y. Từ Hải Sinh giọng không giấu được ghen tị: - Y không bao giờ mất hết.

- Ý chủ tịch là?

https://thuviensach.vn

- Kiếm vài người đưa cô ấy tới đây, bảo với Trương Thắng là cô ta bị bắt cóc, nếu y không tới, sẽ thành kẻ... không còn gì nữa. Từ Hải Sinh ngửa đầu uống cạn ly rượu: - Tới lúc đó không cần ai đẩy, y sẽ tự nhảy từ trên lầu xuống thôi … đỉnh cao của nghệ thuật giết người là để đối tượng tự kết liễu cuộc đời mình.

***** ******

Thứ ba là ngày kinh tâm động phách đã tới.

Tất cả nhân viên trong phòng công tác Trương thị đều nhìn màn hình không chớp, dù bi quan, nhưng ai cũng ôm hi vọng nhỏ nhoi kỳ tích xuất hiện.

Ngày cuối cùng, 9507 hết sức điên cuồng, giá của nó nhảy lên lên hạ xuống liên hồi, khiến tâm trạng mọi người cũng trồi sụt theo, bây giờ hai phía đều không thể lui được nữa.

Cùng với lượng giao dịch không ngừng tăng lên, Lưu Hồng Bân tức tốc tính toán, thị trường có 20 vạn hòm ván ép, vậy mà lượng giao dịch đã lên tới 50 vạn, cho nên ép mua từ lý luận thành hiện thực, chỉ thêm vài cơ cấu thực lực đủ mạnh không ngừng kéo gia lên, giữ tới lúc hết phiên, bọn họ thua trắng.

Và đúng như hắn dự liệu nhiều cơ cấu dồn toàn lực cướp hàng, bọn họ mua cả vào hàng hiện có, mua không ngừng, là muốn không còn hàng để giao dịch nữa. Những nhà đầu tư nhỏ dù tổng lượng tài chính nhiều hơn mấy con cá sấu lớn này, nhưng vì không thể thống nhất hành động, sức chiến đấu không bằng, nên giá mỗi lúc một tăng trong khi kỳ hạn xa cứ giảm dần.

" Ông chủ xong rồi!" Lưu Hồng Bân chỉ còn suy nghĩ đó trong đầu.

Cả văn phòng lặng ngắt.

https://thuviensach.vn

"Reng reng reng..." Tiếng chuông điện trên bàn vang lên.

Trương Thắng mắt vẫn nhìn màn hình, ánh sáng hắn ra làm mặt y biến đổi không ngừng, tay mò điện thoại: - A lô... cái gì.... Vừa nghe được một câu, y đứng bật dậy: - Anh là ai, anh nói cái gì?

- Không được dẫn ai theo, không được báo cảnh sát, chỉ có một người bạn muốn gặp anh thôi, giờ có ra được không?

Trương Thắng không trả lời, chỉ hỏi: - Nơi nào?... Được tôi tới ngay.

- Tôi có chuyện gấp ra ngoài một chút. Trương Thắng vừa khoác áo lên vừa chạy khỏi văn phòng, thấy mọi người nhìn mình với ánh mắt cổ quái, y tức thì đoán ra, đang lúc thế này họ khó tránh khỏi nghĩ mình thấy tình thế bất ổn muốn bỏ chạy, y cũng không có tâm trạng giải thích, nói gấp với Lạc Phi: - Nơi này giao cho em đấy, tất cả do em phụ trách, phải cầm cự tới giây phút cuối cùng cho anh.

Lời vừa dứt thì bóng dáng Trương Thắng cũng biến mất luôn, Lạc Phi giơ tay lên chào kiểu quân đội: - Yên tâm đi, Lạc Phi không làm anh thất vọng. Cô gái này dung mạo vốn chỉ ưa nhìn, nhưng động tác này, thần vận đôi mắt phát ra kết hợp với bộ véc nữ, trở nên vô cùng xinh đẹp.

Trương Thắng vừa đi, Lưu Hồng Bân cuống quít thúc giục: - Phi Phi, bán đi, bán mau lên.

Lạc Phi nhăn mày: - Tôi được lệnh kiên thủ.

Lưu Hồng Bân không nhịn được văng tục: - Anh ta chạy rồi, cô còn thủ cái *** gì nữa.

Ngô Trung Hưng hung dữ quát: - Tiểu Lưu, bất kể đúng hay sai, thao tác trái ý ông chủ là đại kỵ, từ nay cậu đừng mơ đứng chân trong nghề này nữa.

https://thuviensach.vn

- Đứng ngồi khỉ gì, sau ngày hôm nay mọi người ra đường kiếm việc khác cả rồi, nếu không phải vì anh không chịu thừa nhận sai lầm, gieo niềm tin mù quáng cho ông chủ thì đâu có ngày hôm nay. Làm trợ thủ, chúng ta phải có trách nhiệm, tôi không trơ mắt để anh ấy ngã xuống như thế.

Lạc Phi chỉ lạnh nhạt nhìn hắn, ra lệnh: - Giữ vị trí.

Lưu Hồng Bân thấy thế, tức tối ném *** nước xuống bàn, chạy ra ngoài.

***** *****

Cổng công ty khai phát thực nghiệp tài chính Bảo Nguyên, khu khai phát Kiều Tây, nơi này do chính phủ đứng ra bán đấu giá cho một xí nghiệp may mặc, hiện trong quá trình đóng cửa cải tạo.

Chiếc Passat của Trương Thắng phóng vèo qua cổng công ty, vừa chạy ra ngoài, liền thấy ngay chiếc xe kia, y định thần đi tới.

Cửa xe mở ra, một đại hán vạm vỡ mặc đồ đen đi xuống, đứng sang bên, sau đó Từ Hải Sinh mặc đồ thể thao trắng, mũ lưỡi trai, nhàn nhã xuất hiện, nhìn giống như đang chơi golf.

Hai người đứng đối diện nhìn nhau.

Từng có lúc hai người bọn họ đứng sóng vai ở nơi này, trước một bãi đất trống, nay xung quanh là đường trải nhựa, nhà xưởng san sát, con người cũng không như xưa nữa.

- Thắng, lâu lắm rồi không gặp cậu. Từ Hải Sinh nhiệt tình nắm tay Trương Thắng, giọng cảm khái đầy chân tình: - Nhìn xem này, khung cảnh năm xưa thay đổi nhiều qua, nhưng chuyện ngày nào vẫn như ngay trước mắt.

https://thuviensach.vn

Nước mắt cá sấu không đáng nói, Trương Thắng không muốn giả dối với ông ta, hỏi ngay: - Cô ấy đâu?

Từ Hải Sinh đấm vào vai y một cái, trách móc: - Cậu đó, gặp đại ca, câu đầu tiên lại hỏi tới đại tẩu, chẳng để ý cảm thụ của tôi gì cả.

- Từ Hải Sinh, cô ấy là nữ nhân của tôi, bây giờ và mãi mãi sau này là thế.

Từ Hải Sinh nheo mắt trở nên sắc bén như dao: - Thắng, cậu quên điều tôi dạy rồi sao, có giang sơn mới có mỹ nhân, sau hôm nay cô ấy sẽ quay lại vòng tay của tôi thôi.

Trương Thắng nhếch mép: - Thử xem.

Từ Hải Sinh thoáng cái thay đổi thái độ, nhiệt tình nói: - Thắng, vào xe đi chứ, bên ngoài nóng quá.

Trương Thắng hít một hơi đi vào xe.

- Thắng. Một tiếng gọi mừng rỡ, Chung Tình vừa nhổm người tới thì bị hai nam nhân cao lớn ngồi hai bên ấn về chỗ cũ:

- Thả cô ấy ra. Trương Thắng quát lên: - Từ Hải Sinh, đây là chuyện giữa hai chúng ta, cô ấy không liên quan.

Từ Hải Sinh đủng đỉnh lên xe đóng cửa lại, cười: - Anh em ta lâu ngày gặp lại, nữ nhân nên yên tĩnh ngồi bên cạnh đừng xen mồm vào tốt hơn, tôi tất nhiên không làm hại đại tẩu của cậu, hôm nay mượn cô ấy để anh em ta đoàn tụ, cậu khỏi cần nóng.

Không gian trong xe rất rộng, trần xe có chiếc đèn chùm, một bộ ghế sô pha bằng da thật của Italya, giữa hai hàng ghế là cái bàn thủy tinh, sàn xe bằng gỗ sáng bóng.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng từ từ ngồi xuống nhìn Từ Hải Sinh gườm gườm.

Từ Hải Sinh mở cái laptop bên cạnh ra, bên trên đó là phần mềm theo dõi thị trường kỳ hạn: - Thắng, còn nhớ trước kia chúng ta hay đánh cờ không, cậu bị thôi việc rồi, chúng ta còn hay ngồi chơi cờ trước quán cơm nhỏ của cậu. Ài cuộc đời thay đổi thật là nhanh... Náo giờ chúng ta chơi một ván nữa.

Một tên vệ sĩ đi tới bày cờ, quân cờ bằng bạch ngọc, cầm trong tay cảm giác nhẵn nhụi êm êm.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 228: Báu Vật Vô Giá

Trương Thắng và Chung Tình nhìn nhau, Chung Tình nghe Lão Hồ nói Trương Thắng phái người tới tìm mình, nên không nghĩ gì, không ngờ mới đi ra bị người ta đưa lên xe, cô biết mục đích của đối phương không ở mình mà ở Trương Thắng, vô cùng lo lắng nhìn y.

Do hôm nay chỉ làm việc ở chợ, nên Chung Tình không trang điểm, ăn mặc thêm phần tùy ý, nhưng vẫn xinh đẹp nao lòng người, một chiếc sơ mi màu sen hồng, chiếc quần jean xanh ngọc, tóc không búi lên mà tết thành bím để sau đầu, càng thêm phần tươi trẻ, hẳn do ý thức tuổi tác, nên hiện cô luôn ăn mặc theo xu hướng trẻ trung.

- Cô ấy ngày càng xinh đẹp phải không? Làm tôi nhớ thời tôi thấy cô ấy mới vào công ty, tươi trẻ mà cũng không thiếu phần quyến rũ, tôi mới nhìn lần đầu đã quyết tâm có bằng được rồi, vậy mà mất gần 2 năm mới thỏa nguyện. Từ Hải Sinh luôn quan sát ánh mắt Trương Thắng, cũng nhìn Chung Tình, tặc lưỡi: - Tình Nhi, gần đây em tập thể dục thẩm mỹ à? Chà chà, trước kia em chỉ thích nằm trên giường chẳng làm gì cả, ra mồ hôi một chút cũng không thích.

Cải hai vẫn nhìn nhau không bận tâm tới lời khiêu khích ông ta, Trương Thắng đáp lại bằng ánh mắt "yên tâm", rồi quay sang Từ Hải Sinh: - Trưởng giả đi trước.

Từ Hải Sinh bị lờ đi, thoáng giận, không khách sáo, "cộp" một tiếng, pháo đi đầu, Trương Thắng lấy mã ra đón.

Một công một thủ, vẫn như trước kia.

https://thuviensach.vn

***** *****

- Hết rồi, hết rồi. Thân Trai Lương nhìn màn hình mặt vàng như nghệ:

Đổng Thư thì ngồi thất thần trên ghế từ trước, không đủ dũng khí nhìn diễn biến nữa.

Ngô Trung Hưng dọn dẹp đồ đạc, đầu cúi gằm: - Mọi người, tôi... tôi đi trước đây, đợi ông chủ về, nói hộ tôi một câu xin lỗi, tôi, tôi không còn mặt mũi nào nhìn anh ấy nữa.

- Lão Ngô, tôi tiễn anh... Đồng Thư hơi nghẹn giọng đứng lên, cô cũng muốn đi, nhưng Trương Thắng trước nay đối xử với cô rất tốt, cô muốn đi phải chào một tiếng, nhưng rất hiểu tâm trạng của Lão Ngô.

" Rắc!" Lạc Phi chẳng bận tâm không khí xung quanh như trong nhà tang lễ, cắn miếng chocolate ăn ngon lành, nhìn giá đã lên tới 63 đồng...

***** *****

- Ái chà, Thắng, lâu rồi không đánh cờ phải không? Từ Hải Sinh lắc đầu ăn mất con mã nằm vùng của Trương Thắng: - Chiêu mai phục này của cậu cũ rồi.

Trương Thắng lúc nhìn màn hình, lúc thì nhìn Chung Tình, khi thì cắn răng nghĩ nước cờ, lòng y đã loạn rồi, Từ Hải Sinh nhìn thế có chút mất hứng, thắng lợi dễ dàng thế này còn gì là thú vị.

Liếc nhìn qua màn hình, giá hơi tụt một chút, song vẫn vững vàng ở mức 62.3 đồng, Từ Hải Sinh nghiêm túc nói: - Thắng, thực tình tôi không muốn hại cậu, chỉ là trên đời có nhiều việc, dù là tôi cũng không thể làm gì được. Cậu thua rồi.

Cộp, Trương Thắng bị ăn mất tướng.

https://thuviensach.vn

Con số trên màn hình ngừng thay đổi, cố định ở vị trí 62, đã ngừng giao dịch, đồng nghĩa với việc không chỉ thua cờ, y mất trắng rồi.

Trương Thắng đầu cúi gằm, không thấy vẻ mặt của y.

- Thắng, đã xảy ra chuyện gì? Chung Tình nãy giờ không dám quấy nhiễu tinh thần Trương Thắng, thấy ván cờ để kết thúc, gấp giọng hỏi:

Trương Thắng không đáp.

Từ Hải Sinh ngả người ra sau, vệ sĩ mở chai Louis 13 chuẩn bị sẵn, rót vào ly đưa cho ông ta: - Tiểu Tình, cậu ấy đã phá sản rồi, em hiểu không? Hết sạch rồi, toàn bộ số tiền cậu ấy vất vả kiếm được từ lúc bước vào TTCK đều đã dâng lên cho anh. Cậu ta giờ còn nghèo hơn cả tên ăn mày, tệ hơn nữa, còn liên lụy tới những nhà đầu tư tin tưởng cậu ta, làm họ lỗ lớn, đám người đó không ít kẻ là đại ca giang hồ, sẽ không nuốt trôi thất bại này đâu, nói không chừng mai thôi cậu ấy sẽ bị vứt ở xó xỉnh nào đó, người một nơi chân tay một nẻo...

Chung Tình nhìn Trương Thắng, đợi y nói không phải, nhưng nhìn thái độ của y, cô biết Từ Hải Sinh nói thần, hét lên: - Là ông hại cậu ấy. Vừa định chồm lên thì liền bị ấn về chỗ cũ:

- Tiểu Tình. Từ Hải Sinh đột nhiên đổi thái độ, mặt lãnh khốc đầy sát khí, đưa tay ra vỗ má Trương Thắng: - Em còn muốn hi sinh vì y bao nhiêu nữa, từ khi theo y, em đã được gì nào, nhìn tay em đi, không phải lỗi của y sao? Cổ nhân có câu, thà làm thiếp anh hùng còn hơn thê tử kẻ phàm phu, về với anh đi.

Trương Thắng ngẩng đầu lên, ánh mắt trở nên ác liệt, một tên vệ sĩ tức thì cảnh giác bước lên một bước.

Từ Hải Sinh chẳng sợ hãi, phẩy tay ngăn lại, thở dài: - Tiểu Tình, trước kia anh làm thế cũng chỉ là muốn tốt cho em thôi, anh muốn em có cuộc

https://thuviensach.vn

sống tốt đẹp... Chỉ là không ngờ em lại quyết định ở vậy mãi, lại còn theo cậu ta sống khổ sở như thế. Anh không thể nhìn em sống như thế được, về bên anh, tuy không thể cho em danh phận, song bất cứ thứ gì khác, anh đều có thể làm vì em.

- Ha ha ha, Từ Hải Sinh, chỉ nữ nhân ngu xuẩn mới tin vào lời ngọt ngào của ông, tôi ngu ngốc một lần rồi, sẽ không có lần thứ hai đâu. Chung Tình nhìn ông ta một lượt, cười khinh miệt: - Xe sang trọng, quần áo hàng hiệu, vệ sĩ kè kè bên cạnh, oai phong lắm, ghê gớm lắm phải không, thực ra bên trong ông chẳng có gì cả, nên ông mới dùng những thứ xa xỉ bề ngoài này để che dấu, ông mới là kẻ thảm hại, thế nên ông mới bày ra trò nảy, để chúng tôi nhìn cái mặt dương dương đắc ý của ông, thỏa mãn nội tâm trống rỗng của ông chứ gì, bản chất thất kém của ông? Giờ ông thấy rồi đây, cậu ấy thua ông rồi, thua ngay trước mặt ông, ông hả hê rồi, chúng tôi đi được chưa?

Nụ cười trên môi Từ Hải Sinh tắt dần, mặt trầm xuống, vẫn cố hừ một tiếng ra vẻ khinh miệt, xua tay.

Chung Tinh đi tới đỡ Trương Thắng lên.

Ánh mắt Từ Hải Sinh nhìn Chung Tình đi qua bên cạnh mình, chia tay đã hơn ba năm, cô vẫn xinh đẹp, không, phải nói là càng thêm xinh đẹp. Sự tự tin, tự cường cùng với được ái tình tưới tắm, làm Chung Tình càng thêm mặn mà mê đắm lòng người, đó là vẻ đẹp không chỉ ở bề ngoài mà còn do nội tại.

Bắp đùi thon dài săn chắc, khi đi nghiêng qua trước mặt ông ta, cặp mông tròn trại mỹ lệ được chiếc quần jean bó chặt, ở giữa còn lún vào trong khe mông, làm hai bờ mông trình diện đường cong ưu mỹ nhất, lúc cúi mình đỡ Trương Thắng lên, nhìn qua khe áo, vòng eo kia vẫn thon gọn, cái bụng phẳng lỳ.

https://thuviensach.vn

Nữ nhân đã ngoài 30 không thể có thân hình này, trừ khi tập luyện vất vả để giữ gìn vóc dáng, nữ nhân đẹp vì người mình yêu, Chung Tình không còn là Chung Tình năm xưa nữa, cô thoát thai hoán cốt, thành người khác rồi.

Từ Hải Sinh đột nhiên dâng lên dục vọng cường liệt, nếu trước đó chỉ là muốn lợi dụng cô để đả kích Trương Thắng thì bây giờ muốn chiếm hữu cô: - Tiểu Tình, đừng nghĩ em còn cái chợ nát là có thể sống an nhàn, hoặc giúp cậu ta Đông Sơn tái khởi, anh có thể khiến em không xu dính túi.

- Vậy tôi và cậu ấy đi ăn xin cùng nhau. Chung Tình bỏ lại câu này, cùng Trương Thắng đi xuống:

- Trương Thắng, tôi sẽ cho cậu 20 triệu, để cậu làm lại. Từ Hải Sinh còn chưa cam tâm: - Chỉ cần cậu hứa không bao giờ gặp lại cô ấy nữa.

- Ông biết không, cô ấy nói đúng, ông thật thảm hại. Còn tôi, ông bảo tôi mất tất cả? Ông nhầm rồi, tôi mất gì chứ, tôi chỉ mất đi một ít tiền thôi, báu vật vô giá của tôi ở đây. Trương Thắng ôm eo Chung Tình vẫy vẫy tay:

Mấy tên vệ sĩ nhìn Từ Hải Sinh, chỉ cần ông ta ra lệnh một tiếng, bọn chúng sẽ lập tức xông lên bắt người, thế nhưng khi đôi nam nữ kia ôm nhau đi xa rồi, ông ta vẫn ngồi im đó, mặt âm trầm đáng sợ.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 229: Vua Đông Bắc Đả Bại Đông Phương Bất Bại

- Ông chủ, anh ở đâu? Lạc Phi ghé vào bàn làm việc, thì thầm hỏi:

Ngoài cửa sổ người chen kẻ lấn, do dán màng che mỏng cao gần một người, cho nên bọn họ giơ máy ảnh quá đầu, chụp liên hồi.

- Anh đang giải quyết hậu quả, sao vậy? Văn phòng anh giờ loạn lắm phải không? Đám phóng viên này hiệu suất cao thật...

Lạc Phi không còn nghe rõ Trương Thắng nói gì nữa rồi, ngoài kia quá ồn ào: - Anh tuyệt đối đừng tới đây, bọn chúng vây kín nơi này rồi.

Bên ngoài mấy phóng viên đang lớn tiếng hô:

- Anh Trương Thắng, xin cho chúng tôi vào, chỉ vài câu đơn giản thôi.

- Anh Trương Thắng, tôi là phóng viên ĐTH thành phố, mong anh tiếp nhận phỏng vấn...

Văn phòng chỉ còn một mình Lạc Phi, sáng nay Đồng Thư và Thân Trai Lương tới, đợi mãi không thấy Trương Thắng đâu, hai người ảm đạm thu dọn đồ đạc, chia tay Lạc Phi. Còn Lưu Hồng Bân từ lúc tức giận bỏ đi hôm qua, giờ còn chưa về.

Văn phòng trước kia náo nhiệt vui vẻ, giờ chỉ còn lại một mình, trống vắng lạnh lẽo, bên ngoài một lũ khỉ nhảy nho nhoi, ồn ào không sao chịu nổi, làm Lạc Phi vừa hết chocolata lòng phiền loạn, cuối cùng lửa giận bốc lên …

https://thuviensach.vn

"Rầm!" Cửa phòng bật mở, một cô gái mặc âu phục nữ, tóc ngắn dáng thanh thanh, mày liễu dựng ngược, hai tay chống hông, nổi cơn tam bành: - Các người làm ồn cái gì hả?

Đám người kia nào có sợ, tức thì nhao nhao ùa tới:

- Xin hỏi cô là gì của anh Trương Thắng?

- Không biết anh Trương Thắng có đây không?

Đèn flash chớp liên hồi, làm Lạc Phi hoa mắt, hít sâu một hơi, làm bầu ngực có hơi nhỏ không ngờ hiện ra chút quy mô, hét lên: - Trương Thắng táng gia bại sản rồi! Các người không cần phỏng vấn nữa, anh ta đang tìm chỗ có phong thủy tốt để treo cổ đấy. Đám đông càng thêm kích động.

- Tin này có phải thật không?

- Anh ấy đã treo cổ chưa?

- Xin hỏi anh ấy định treo cổ ở đâu.

- Xin hỏi cô là ai?

Con sư tử Hà Đông rống tiếp: - Bản cô nương là nhân viên của anh ta, sau này bà cô đây là chủ nợ của anh ta. Chưa treo cổ, điếc à, không phải nói đang tìm sao, nơi nào có phong thủy tốt hả? Trai giam! Các người muốn chết cứ tới đó tự tiện.

Cửa đóng sầm lại, một lúc sau những tiếng tạch tạch đùng đùng vang lên liên hồi, Lạc Phi bật loa hết cỡ, đang chơi Half life trút giận.

Lại qua một lúc nữa, có một đám đại hán mặt mày bặm trợn xuất hiện, đưa Lạc Phi rất không tình nguyện đi, phóng viên đoán chừng đây là người của đám XHĐ mất tiền bởi Trương Thắng, định bám theo, nhưng có mấy tên khác chặn lối, ngăn họ lại.

https://thuviensach.vn

***** *****

Nhà cha mẹ Trương Thắng cũng hỗn loạn, vợ chồng Trương Thanh ôm con lo lắng ngồi đó, bà Trương khóc lên khóc xuống, ông Trương im lặng hút thuốc liên hồi, khổ cho Chung Tình xoay trái xoay phải đối phó.

- Hắc Tử? Ừ, đừng lo, cậu ấy tâm tình ổn định... À, không cần đến thăm đâu, ở đây loạn lắm. Đúng rồi, yên tâm đi, tôi đang ở đó.

Chung Tình bỏ điện thoại xuống, tiếp tục an ủi họ: - Bác trai bác gái, mọi người đừng gấp, không nghiêm trọng như họ đồn đại đâu, nếu có ai hỏi tới, mọi người đừng trả lời bất kỳ điều gì, nếu không sẽ đẩy cậu ấy vào khó khăn thực sự. Hiện cậu ấy đang đi gặp một nhân vật lớn, người này chắc chắn giúp được cậu ấy, chỉ là...

Lúc Trương Thắng vào trại, Chung Tình thường tới hỏi thăm quà cáp, nay Trương Thắng đã không còn liên quan gì tới công ty cũ, vừa có chuyện Chung Tình liền ra mặt giúp y lo lắng mọi việc, ông bà Trương đã sống gần hết cuộc đời, sao không nhìn ra cô gái này và con mình quan hệ không tầm thường.

Ông Trương vỗ vỗ vai vợ, trấn tĩnh nói: - Chung Tình, cháu cứ nói đi.

Chung Tình do dự nói: - Chuyện này, cậu ấy muốn cháu... đưa mọi người rời khỏi nơi này, tới thủ đô.

Bà Trương kinh hãi quên cả khóc: - Tới thủ đô? Tới đó làm gì? Sao phải đi? Thắng Thắng rốt cuộc nợ người ta bao nhiêu giờ phải chạy trốn thế này?

Chung Tình vội nói: - Bác gái đừng sợ, chuyện không phải như thế đâu, thực ra... Cháu nghe điện thoại chút... Anh béo à, ừ chiều tôi về công ty làm thủ tục chuyển giao chợ thủy sản cho anh, ừm, tôi biết anh không có nhiều tiền như thế, từ từ trả cũng được... Thế nhé, tôi đang ở nhà cậu ấy. Tắt điện

https://thuviensach.vn

thoại rồi, cô tiếp tục: - Anh Quách Béo gửi lời hỏi thăm hai bác, mọi người đừng lo, Trương Thắng không sao hết, nhưng mọi người nhớ kỹ, không được lộ chuyện này ra.

- Có người muốn hại cậu ấy, cậu ấy lo mọi người liên lụy, bảo cháu đưa mọi người đi, ôi chuyện làm ăn phức tạp lắm... Cháu không nói rõ ngay một lúc được, lên thủ đô mọi người sẽ có nhà cửa đàng hoàng, Trương Thắng biết làm nghề này nhiều rủi ro, nên từ lâu lấy danh nghĩa bác trai mở tài khoản ngân hàng, mỗi khi kiếm được tiền, cậu ấy trích phần trăm gửi vào đó dự phòng, tiền còn rất nhiều, hai bác đừng lo.

- Cháu gái à, cháu nói có thật không, bác nghe chỉ thấy loạn hết cả lên, rốt cuộc là chuyện gì mà dấu diếm thế, cháu nói đi bác mới yên tâm được. Bà Trương khóc lóc nói:

Trương Thanh làm lái xe mấy năm cho lãnh đạo, dù sao cũng thấy nhiều, khuyên mẹ: - Mẹ, anh con từ nhỏ đã có chủ kiến, cứ nghe anh ấy đi, rồi từ từ để anh con về nhà nói với cha mẹ, đừng làm khó chị ấy.

Nhà lại có điện thoại, bà Trương ở gần nhấc máy lên nghe, nói với mọi người: - Không biết ai, bảo là bạn thằng cả, là nữ, không biết có phải phóng viên không? Làm sao giờ?

Ông Trương đứng dậy: - Để tôi trả lời.

- Khoan, bác ơi, để cho cháu. Chung Tình nhanh nhẹn nhận lấy điện thoại.

Tần Nhược Nam lòng như lửa đốt, cô đang chấp hành nhiệm vụ bí mật, di động phải nộp ở đơn vị, tình cờ xem TV hay tin chuyện xảy ra ở tỉnh thành, số di động của Trương Thắng lưu trong máy, trước kia chỉ bấm tên, không nhớ số.

https://thuviensach.vn

Cũng may là số điện thoại nhà Trương Thắng rất dễ nhớ, chỉ là cô chưa bao giờ gọi điện cho cha mẹ y, nên rất thấp thỏm, nếu không phải quá cấp thiết, cô không dám đường đột gọi điện cho cha mẹ chồng tương lai khi chưa gặp mặt, nên không dám nói thân phận.

- A lô, xin hỏi cô là ai?

- À, tôi là bạn của Trương Thắng, muốn hỏi anh ấy xảy ra chuyện gì, cô là ai?

Chung Tình ra dấu cho mọi người im lặng, giả vờ là Hồ Quyên: - Tôi là em dâu anh ấy, anh cả tôi đầu tư có vấn đề, cả nhà đều đang rất lo, xin phóng viên các cô có chút lương tâm con người, đừng gọi điện tới quấy nhiễu nữa. Nếu cô là bạn anh tôi thật, hãy gọi vào di động.

- Này, tôi là...

Nhưng điện thoại đã cúp rồi, nghe tiếng tu tu kéo dài, Tần Nhược Nam ngây ra một lúc mới sực tỉnh: - Đội trưởng, tôi có chuyện gấp phải Quỳnh Hải.

Đội trưởng Lưu ngạc nhiên: - Có chuyện gì?

- Nhà tôi có chuyện, tôi phải về ngay.

Đội trưởng Lưu xưa nay vẫn thích Tần Nhược Nam, hơn nữa vụ án cũng đã tới hồi kết, không cần cô nữa cũng được, liền gật đầu.

***** *****

- Anh Từ, ha ha ha, bây giờ vua đông bắc uy danh vang dội rồi, chậc chậc, nào đài nào báo rồi TV, tôi còn tưởng đang nói về ngôi sao Hollywood nào đó kia.

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh tay cầm điện thoại giả cổ, cười vừa đủ: - Làm gì có, chẳng qua truyền thông cứ thích làm quá thôi, Trương Thắng là hậu bối xuất hiện chưa lâu, tôi thắng cũng đâu có gì to tát.

Vừa đặt cú điện thoại này xuống lại có cuộc điện thoại khác gọi tới, đa phần là lời tâng bốc và tỏ ý muốn hợp tác, Từ Hải Sinh không khỏi phiêu phiêu, trước kia ông ta luôn đứng sau màn thao tác, chưa bao giờ có khoái cảm này, dù rất kiềm chế, vẫn để lộ ra sự đắc ý của mình: - Ha ha ha, hoan nghênh, hợp tác cùng có lợi mà... À, ăn tối sao? Anh đã mời khách, tôi nào dám không đi... Được, tối gặp lại.

Từ Hải Sinh cầm một tờ báo lên, ngay trang nhất đã đưa tin trận quyết chiến giữa ông và và Trương Thắng, làm ngôi sao mới của thương trường đông bắc, người được mệnh danh là Đông phương bất bại phải thất bại trắng tay.

" Vua đông bắc!" Từ Hải Sinh đặt tờ báo ông ta đã đọc tới mấy lần xuống, ngồi dựa lưng vào chiếc ghế da, hai tay đặt hờ lên tay vịn ghế, cảm giác như ngồi trên ngai vàng.

- Chủ tịch Từ. Ngả Qua đợi một lúc mới khúm núm cười bồi: - Tên Trương Thắng đó dám phạm tới anh thì không thể để thoát dễ dàng như vậy, hay là tôi cho vài người đi dạy bảo y.

Ngả Qua là ông chủ một công ty xây dựng, còn mở ba sàn nhảy, thực chất là tên lưu manh xã hội, được Từ Hải Sinh lung lạc về dưới trướng thay ông ta làm những chuyện bẩn thỉu, mấy tên vệ sĩ hôm nọ đi theo Từ Hải Sinh chính là đàn em do Ngả Qua phái tới, có nghe hôm đó xuất hiện một nữ nhân tuyệt sắc, liền đoán ân oán của hai người do đó mà ra.

- Không cần, nếu y không có dũng khí chết, hãy để y sống như chó đi. Từ Hải Sinh đang chìm đắm trong vinh quang vua đông bắc, một vị vua thèm quan tâm tới tên ăn mày sao, chỉ là vừa nổi lên chút lòng tư bị, lại nhớ

https://thuviensach.vn

tới Chung Tình, không hiểu sao lòng khó chịu vô cùng, ngoại trừ Ninh Tĩnh mối tình đầu năm xưa, ông ta chưa bao giờ để vương vấn chút tình cảm nào với nữ nhân, trầm ngâm một lúc nói: - Phái vài người theo dõi y, xem y làm gì?

- Vâng! Ngả Qua có cơ hội biểu hiện, tức thì tinh thần phấn chấn, cười nịnh nọt đi lùi ra ngoài như tên thái giám.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 230: Con Gái Của Anh Văn

Cùng lúc đó ở gian phòng thẩm vấn ở trại giam số một, anh Văn cười ấm áp, giọng nói còn có phần "nịnh bợ" lấy lòng: - Phi Phi, trận này đánh xong rồi chứ?

- Vâng. Ngồi đối diện là cô gái ngồi vắt chân chữ ngũ, bỏ cái kính râm xuống, toét miệng cười, đó chính là Lạc Phi, "sai vặt" của Trương Thắng:

Những người đem cô tới đây không phải là đám du côn đòi nợ như phóng viên nghĩ, mà là người của anh Văn, còn thân phận thực sự của cô, nếu Trương Thắng mà biết không biết chấn động thế nào, vì cô là con gái độc nhất của anh Văn, tên thật là Chu Lạc Phi.

- Nói ra xem nào, đến cả cha, con cũng chẳng chịu kể gì cả, sáng nay cha đọc báo mới hay tin. Anh Văn nhin con gái cưng vờ giận: - Nữ nhi hướng ngoại, chỉ biết giúp chồng thôi, giờ coi cha là người ngoài rồi.

- Cha này... Lạc Phi hờn dỗi: - Nói linh tinh, ai đồng ý gả cho anh ấy, mà anh ấy có bạn gái rồi, mà có cho con cũng không thèm, anh ấy cái gì cũng tốt, mỗi tội quá lăng nhăng.

Có thiếu nữ nào không hoài xuân, Lạc Phi cũng từng tưởng tượng ra nửa kia của mình, đa phần toàn là tài tử điện ảnh đẹp trai, không có bóng dáng nào cụ thể. Mà dù mạnh miệng ra sao, cô cũng biết hôn nhân không do mình định đoạt.

Công bằng mà luận, tướng mạo hay tính cách Trương Thắng đều rất hợp ý cô, lại đoán trước được là đối tượng cha mình nhắm tới, trong lòng sao có

https://thuviensach.vn

thể không lưu lại chút dấu ấn nào.

Song Lạc Phi tích cách đặc biệt, rất ham vui, không hề có ý định mặc áo cưới, làm vợ người ta sớm như vậy. Hơn nữa cô ngầm chú ý, biết Trương Thắng có ít nhất 3 nữ nhân, nếu kết hôn rồi mới biết thì coi như bút sa gà chết, cắn răng mà chịu đi, giờ biết trước thế rồi còn đồng ý, cô rẻ rúng thế sao?

Cha cô thần thông quảng đại, nhưng sinh ra từ cục đá, không hiểu mấy chuyện này.

- Nam nhân tới mức độ đó, nữ nhân nào còn mong muốn y giữ thân như ngọc, đều thiếu thực tế, ngốc nghếch. Không phải cha cổ súy cho chuyện nam nhân lăng nhăng, nhưng thực tế là vậy, đây là xã hội nam quyền, là nữ nhân thông minh thì không nên làm chuyện châu chấu đá xe đó. Chỉ cần thân phận là của con, nam nhân ở ngoài thi thoảng chơi bời chút, cũng như đánh bạc, uống rượu, có gì to tát đâu.

Lạc Phi lườm anh Văn một cái: - Mẹ không nói ra, nhưng thấy cha bên ngoài chơi bời đàng điếm, mẹ có vui được không? Cha nói đúng, nam nhân phong lưu, xã hội trọng nam khinh nữ, nhưng nam nhân tốt không nên làm nữ nhân của mình buồn.... Thôi, chả tranh luận cái chủ đề nhàm chán này với cha, cha muốn biết chuyện anh ấy à?

- Con còn hỏi, cha hỏi con bao nhiêu lần rồi? Con có chịu nói đâu.

- Cha phải có lương tâm nghề nghiệp chứ? Con nhận lương làm việc cho người ta mà. Lạc Phi hậm hực cho tay vào túi vốn là mang cho cha mình, lấy một túi kẹo, bóc cái cho vào mồm ngậm: - Anh ấy đang hợp tác với Cận Tại Tiếu, ông chủ của Đầu tư Doanh Thắng.

Anh Văn chống cằm suy nghĩ: - Cận Tại Tiếu? Nghe quen quen.

https://thuviensach.vn

- Thì cái lần sinh nhật cha ở Thượng Hải, năm gì đó, ông ta tặng cha con trâu vàng.

Anh Văn ồ một tiếng, khẽ vỗ trán: - À, cha nhớ rồi, ở trong này ít tiếp xúc nên nhiều chuyện không nhớ, có phải là tên béo lúc tặng quà đi không cẩn thận vấp ngã rơi con trâu ra sàn hả?

- Cha đừng coi thường người ta, bây giờ ông ấy là bá chủ Thượng Hải rồi đấy.

- Chậc, mấy năm không gặp, giờ chó mèo cũng lên làm đại ca rồi. Anh Văn chợt buồn vô cớ:

Lạc Phi rất biết lòng người, tiếp tục câu chuyện: - Anh ấy tài chính có hạn, nên không thể gây sóng gió trên thị trường kỳ hạn, nên luôn đặt bản thân ở vị trí trợ thủ, phối hợp với Doanh Thắng, bí mật này, trừ con ra, anh ấy không nói cho ai hết... Cha làm con áy náy một hồi. Nói tới đó đẩy gói kẹo tới: - Cha ăn kẹo đi, con mua cho cha mà.

- Được được, lỗi của cha. Anh Văn nhìn cái túi kẹo mút mà miệng co giật, ông ta lại không ăn thứ này, mang vào làm gì, nhưng con gái có lòng ông không thể miễn cưỡng lấy một cái, năm xưa tốn tâm huyết đưa con gái sang Pháp học, muốn rèn lên một thục nữ quý tộc, vậy mà kết quả lại thành ra như thế này đây:

- Lần này phía Thượng Hải muốn làm ván ép, nhưng đa phần nhà đầu tư vừa và nhỏ có cái nhìn bi quan về nó, họ làm một mình rất cật lực, giá cứ tụt mãi, vì thế liền kiếm đồng minh. Sau khi anh ấy được phía Thượng Hải liên hệ, bắt đầu quan sát 9507, tính xem có nên tham gia không. Đồng thời phát hiện ra một chuyện nhỏ, nhưng ý nghĩa vô cùng trọng đại.

- Chuyện gì? Anh Văn tò mò hỏi, thật ra hắn không tò mò tới thế, nhưng không phối hợp, đứa con gái quái tính này sẽ không kể:

https://thuviensach.vn

- Tối hôm đó đã hết giờ làm, con vẫn ở văn phòng chơi ga... À, vẫn giúp anh ấy thống kê số liệu, tự nhiên gặp sự cố điện. Anh ấy trước kia làm thợ điện, thế là ngứa nghề, đi kiểm tra đường giây, kết quả phát hiện ra camera theo dõi. Lạc Phi mặt kịch tính như kể chuyện phá an: - Thế là nhân lúc mất điện, con và anh ấy kiểm tra một phen, phát hiện ra mấy cái nữa ở vị trí kín đáo. Rõ ràng có nội ngoại câu kết theo dõi, nhưng không biết ai là kẻ nội gián.

- Chuyện này không thể để lộ ra, nếu không người nọ nghi người kia thì không thể làm ăn được nữa. Con và anh ấy chú ý theo dõi, nhưng ai ai cũng một lòng kiếm tiền vì công ty không phát hiện ra ai khả nghi. Cuối cùng phải tìm một công ty thám tử, theo dõi tất cả thành viên của phòng đầu tư.

Anh Văn cười: - Cậu ấy có hoài nghi con không?

Lạc Phi đắc ý hếch cãi mũi nhỏ lên: - Con đâu phải đứa ngốc, sau cái lần đi chơi đó, con thuê luôn nhà ở nơi nói dối anh ấy, tuyệt đối không kiểm tra ra vấn đề. Hơn nữa con theo anh ấy từ khi chưa phất lên, còn giúp anh ấy bao việc, làm sao anh ấy nghi con được?

- Ừm, đừng làm cha sốt ruột, là kẻ nào?

- Thám tử truyền về nói Ngô Trung Hưng hết sức khả nghi, nhiều lần ra vào tòa nhà Quân Vương gặp Từ Hải Sinh...

- Ra vậy, thế là cậu ta dùng khổ nhục kế, dụ Từ Hải Sinh vào bẫy... Anh Văn thoáng cái hiểu ra, nhưng thấy Lạc Phi xị mặt, cười biết lỗi: - Rồi cậu ấy làm thế nào?

- Cha biết rồi còn nói làm gì nữa, mất cả hứng. Lạc Phi hậm hực quay mặt đi:

- Được rồi, cha không nói nữa, con xem này. Anh Văn đau khổ bóc cái kẹo mút ra cho vào miệng:

https://thuviensach.vn

Lạc Phi cười híp cả mắt: - Tất nhiên không đơn giản như cha nghĩ, anh ấy trả tiền cho công ty thám tử mua thiết bị giám sát hiện đại nhất của Hong Kong về, theo dõi điện thoại của Từ Hải Sinh, rồi tương kế tựu kế thôi.

Lạc Phi đang nói tới đó thì nhớ tới cú điện thoại ngày hôm qua của Trương Thắng sau khu sàn giao dịch đóng cửa.

- Phi Phi, bên em thế nào rồi?

- Xong rồi, chúng ta thất bại thảm hại, Ngô Trung Hưng làm bộ không còn mặt mũi nào đối diện với mọi người đã rời công ty.

Bên kia trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp: - Sớm dự liệu được, Phi Phi, tiếp tục giữ bí mật, không được lộ cho ai biết.

Lạc Phi thắc mắc: - Vì sao, anh vốn định sau khi xong việc sẽ vạch trần ông ta trước mặt mọi người, cho ông ta một bài học mà.

- Vì anh suy nghĩ còn quá ngây thơ, trên đời này có những kẻ không bao giờ nhận bài học nào hết. Em nhớ đấy, đừng tiết lộ gì cả, à nếu em liên hệ với mấy phóng viên đưa tin anh thảm bại, ông ta giành toàn thắng càng hay hơn.

- Thú vị, hi hi hi, chả biết anh định làm gì, nhưng chiều anh luôn. Lạc Phi cười hì hì: - Được em sẽ trọng điểm đưa tin anh thê thảm ra sao, giữa lúc căng thẳng ôm mặt khóc bỏ chạy như con nít thế nào...

- Này, đừng có mà quá đáng, đúng "sự thực" mà viết là được rồi, đừng thêm thắt linh tinh.

….. …..

- Nghĩ cái gì mà thất thần ra thế? Anh Văn đột nhiên thấy con gái ngồi ngây như phỗng không nói nữa, xua xua tay trước mặt:

https://thuviensach.vn

Lạc Phi không tiếp tục nói chuyện khi nãy mà hoang mang lắc đầu: - Con không rõ lắm, nhưng đoán anh ấy định dùng chiêu kiêu binh rồi, muốn con nhờ phóng viên viết bài ca ngợi họ Từ kia.

- Ồ... Anh Văn đã quen với kiểu nói chuyện đi mây về gió của con gái, nhanh chóng ráp nối câu chuyện, cười hài lòng: - Tiểu Thắng ca thực sự trưởng thành rồi, kỳ địch dĩ nhược, kiêu địch chi binh, cậu ta sẽ chủ động xuất kích đấy. Chỉ là lạc đà gầy còn to hơn ngựa, nhưng thực lực vẫn còn chênh lệch lắm. Nói tới đó ngẩng đầu nhìn con gái với vẻ mặt quái dị.

Lạc Phi trừng mắt lên: - Cha học con làm vẻ mặt đó làm gì?

Anh Văn tựa cười tựa không nói: - Cha đang nghĩ, với thực lực của cậu ta bây giờ chủ động tấn công sẽ như trứng chọi đá, dựa vào cái gì mà cậu ấy tự tin như thế? Trừ cha ra, cậu ấy đâu có trợ lực nào đáng kể.. Ha ha ha, chúc mừng Phi Phi, vậy là con sắp được gả đi rồi.

- Cái gì? Lạc Phi hét lên như mèo bị dẫm phải đuôi, mặt đỏ bừng kiều diễm: - Có ai như cha không hả, suốt ngày tính kế gả con đi, con ế chắc? Con có thích anh ấy đâu, vì sao phải gả? Tự nhiên có một người lạ sống trong phòng mình, kỳ lắm.

- Không thể nào, hai đứa quen nhau hơn một năm rồi, lại còn thân thiết như thế, lạ cái gì nữa.

- Khác, cha đúng là Tôn Ngộ Không sinh ra từ tảng đá, chả hiểu cái gì cả, bọn con thân thiết với tư cách đồng nghiệp, bạn bè, con nói xa lạ về tình cảm, về tâm lý.

Anh Văn xua tay: - Trong hào môn xưa nay hôn nhân không tự định đoạt được. Phi Phi, con phải có trách nhiệm với gia tộc, huống hồ, cha thương con còn không hết, suốt ngày đi nịnh nọt lấy lòng bà cô khó tính con, lại còn hại con được sao? Cha chọn mãi mới được chàng trai này, con cũng có thiện cảm với cậu ta còn gì?

https://thuviensach.vn

Lạc Phi bĩu môi: - Con thích cả tứ thiên vương Hong Kong đấy, chẳng lẽ phải lấy hết à?

Anh Văn tự tin, không tranh cãi nữa: - Con nhiều lý do thế làm gì, con và cậu ta lấy nhâu chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

Lạc Phi nghiến răng nghiến lợi: - Con còn chơi chưa đủ, không muốn lấy chồng. Cha thích chọn ai là việc của cha, kẻ nào mò vào phòng con, con thiến kẻ đó là việc của con, hứ. Nói rồi lấy luôn túi quà bỏ đi.

****

Truyện lắt léo bất ngờ phết, nếu mà viết bằng bút lực của Nguyệt Quan bây giờ thì truyện này bá luôn.

HẾT!

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 231: Chu Hành Văn

- Anh Văn. Trương Thắng lại lần nữa gặp anh Văn trong phòng thẩm vấn ở trại giam.

Trương Thắng mặc dù đang đóng vai kẻ bại trận khiến Từ Hải Sinh lơ là, nhưng bản thân y không dám có chút lơ là tí nào, chẳng may ông ta biết y đóng kịch, tình thế vô cùng nguy hiểm, cái chết Mạch Hiểu Tề gần như chắc chắn do ông ta gây ra, một người trong tù còn giết được thì có muôn vàn cơ hội giết mình.

Vì thế Trương Thắng nghĩ tới một người duy nhất đủ trí tuệ thủ đoạn lẫn thực lực giúp mình: Anh Văn.

Sau buổi nói chuyện lần trước Trương Thắng liền biết tiền của anh Văn nếu không đem tẩy trắng thì không dùng được, hơn nữa người này phải kết hôn với con anh Văn, để thông qua quan hệ này mới có thể chuyển tiền tới gia tộc hắn, người phù hợp với điều kiện này không dễ kiếm.

Thứ nhất, người này trong quá khứ tuyệt đối không có qua lại với gia tộc anh Văn. Thứ hai, người này phải có năng lực kiếm bội tiền trong sớm tối ở thị trường tài chính để rửa tiền. Thứ ba, người này phải trọng chữ tín, không bị tiền bạc làm dao động mới có thể giao tiền cho. Thứ tư, người này tuổi không quá chênh lệch với con anh Văn.

- Sao, chấp nhận điều kiện của tôi rồi hả? Ngay câu đầu tiên anh Văn đã không vòng vo gì hết:

https://thuviensach.vn

Trương Thắng hít sâu một hơi: - Vâng, anh cho tôi hai năm, tôi sẽ tẩy trắng toàn bộ tiền của anh, biến nó thành hợp pháp, không ai tra được.

- Hai năm? Anh Văn cười tủm tỉm: - Không cần gấp như thế, nếu không sẽ lộ ra dấu vết. Dù sao chúng ta là người nhà rồi, càng lâu dài càng an toàn, ha ha ha, Thắng à, tôi muốn bế cháu ngoại lắm rồi đấy, ha ha ha, hận không thể lần sau cậu vào thăm tôi bế theo đứa bé mũm mĩm...

- Anh Văn, cứ hai năm đi, nhưng tôi có điều kiện trao đổi.

Anh Văn ngừng cười: - Điều kiện? Thú vị, nói xem nào.

Thời xưa đế vương chuyển giao quyền lực có tâm cảnh thế nào?

Không phải người trong cuộc, dù là nhà văn kiệt xuất nhất cũng chẳng miêu tả được, song hiện giờ Trương Thắng nghĩ mình có vài phần cảm giác giống như thế.

Khi y bước ra khỏi cổng lớn trại giam, cảm giác bước chân mình đầy uy lực, bản thân như người khổng lồ, nhìn nhà cửa, cây cối xung quanh, đều thấy nhỏ bé, giống hít thuốc phiện làm người ta bay bổng như chín tầng trời.

Từ lúc y bước chân ra ngoài trại giam, bất kể trong tối hay ngoài sáng đều có người ngầm bảo vệ, đó là đãi ngộ cấp đế vương, dù thức hay ngủ lúc nào cũng có một nhóm người coi là trọng tâm của cuộc sống.

Anh Văn không phải họ Văn mà là họ Chu, Chu Hành Văn, Trương Thắng vốn chỉ là tiểu dân, không biết sự tồn tại của anh Văn, mãi sau này vào thương trường mới thi thoảng nghe tới cái tên đã thành truyền thuyết này.

Anh Văn thực sự là nhân vật truyền kỳ, khởi bước bằng làm làm đồ điện, từng lũng đoạn thị trường điều hòa, tủ lạnh, TV ở Giang Nam. Sau đó

https://thuviensach.vn

chuyển sang làm địa ốc, đánh chiếm Bắc Kinh, Thượng Hải, Thâm Quyến tới Hải Nam, thậm chí vươn ra cả Nam Phi và Úc.

Nam Phi là quê hương của kim cương, không bao lâu sau anh Văn mở công ty vàng bạc trang sức, ngay ở lĩnh vực này cũng dẫn đầu thị trường toàn quốc.

Thế rồi anh Văn bước chân vào thị trường vốn, khi đó các công ty niêm yết của TQ có rất nhiều cổ phiếu không lưu thông, là cổ phiếu quốc gia và cổ phiếu pháp nhân, tỉ lệ lớn giá lại kém xa cổ phiếu lưu thông.

Anh Văn lợi dụng mấy chục công ty dưới quyền, dần đầu tư trở thành cổ đông khống chế những công ty kia, dùng giá rất thấp tiếp nhận số cổ phiếu này, không rõ hắn thao tac sra sao, chỉ biết tài sản tăng với tốc độ tên lửa.

Dùng mô hình thực nghiệm thẩm thấu vào lĩnh vực tài chính, nơi mà cơ chế giám sát bây giờ chưa kiện toàn, với trí tuệ của mình, anh Văn nhanh chóng thành nhân vật đi đến đâu cũng được hoan nghênh đón tiếp long trọng.

Thế nhưng tốc độ kiếm tiền kinh hoàng đó khiến anh Văn bị chính quyền chú ý, có điều không ai chứng minh được anh Văn là cổ đông khống chế nhiều công ty niêm yết như vậy. Một tầng tối cao quyết đấu, đại lão có quan hệ lâu năm với gia tộc anh Văn thất thế, có người muốn thông qua anh Văn đả kích vị đại lão đó, vì thế anh Văn bị hạ lệnh bí mật bắt giữ, tình thế có phần tương tự Trương Thắng, chỉ khác quy mô cuộc đấu tranh đó là toàn quốc.

Có điều anh Văn cũng đánh hơi được nguy hiểm, bọn họ hành động tuy nhanh, đến khi bắt được thì hàng chục tỷ đồng tài sản của anh Văn đã không cánh mà bay, tổng công ty trước đó gặp hỏa hoạn, sổ sách cháy sạch, không cách nào tìm ra hướng đi của số tiền đó.

https://thuviensach.vn

Ngay cả những đại nhân vật ở thủ đô cũng không ai dám công khai bảo vệ anh Văn, nhưng bọn họ có thể đứng ở lập trường công chính, yêu cầu làm rõ sự thực, truy hồi tài sản không minh bạch. Vấn đề là, tội danh không rõ ràng, tang chứng vật chứng không có, anh Văn cương quyết không nhận tội, vì thế không thể tuyên án được, đành giam lỏng, đồng thời giám sát không cho anh Văn trốn thoát, còn hắn tiêu diêu trong trại giam ra sao không ai quản.

Hiện giờ số tiền không cánh mà bay này sẽ dần chuyển cho Trương Thắng.

Kết quả đàm phán là, Trương Thắng giúp anh Văn rửa tiền, nhưng y đã có bạn gái, sẽ không làm con rể Chu gia, chỉ cùng Chu đại tiểu thư kiến lập quan hệ hôn nhân hai năm, sau khi rửa tiền xong sẽ giải trừ quan hệ.

Như vậy Trương Thắng chỉ là thần tài qua đường, tiền qua tay y chuyển cho Chu gia, làm việc này nguy hiểm cực lớn. Đồng thời anh Văn khó tránh khỏi nghi ngại, vì thế coi như báo đáp, số tiền Trương Thắng kiếm được hoàn toàn thuộc về y, đồng thời sau hai năm y được 10% tiền đã rửa.

Tuy tiếc Trương Thắng cố chấp không chịu làm con rể mình, nhưng anh Văn qua một phen cân nhắc thiệt hơn cũng đồng ý.

Đây là một giao dịch không khế ước, không được pháp luật bảo hộ, không có quyền lực trói buộc, chỉ ước thúc bằng đạo đức.

***** *****

- Tiểu Phi, cám ơn em hai năm qua ủng hộ anh, giúp đỡ anh.

- Ông chủ, sao đột nhiên nói thế?

- Tiểu Phi, em biết đấy, có người đối phó với anh, anh mở công ty thứ nhất, bị Từ Hải Sinh làm tan nát, suýt nữa tù tội. Đến công ty thứ hai cũng

https://thuviensach.vn

nằm trong phòng kiểm tỏa của ông ta, phải dùng chiêu thằn lằn đứt đuôi mới thoát khỏi ông ta. Ở đất Quỳnh Hải này, ông ta đã bám rễ quá sâu, bất kể chính phủ hay thương trường, XHĐ, bàn tay ông ta đều đã vươn tới, anh lại là cái gai trong mắt ông ta, chỉ cần manh nha ngoi lên là ông ta bóp chết. Anh muốn rời khỏi đây, tới phương nam tìm cơ hội, nếu có một ngày đủ sức đấu lại ông ta, anh sẽ trở về.

- Gì? Lạc Phi hét lên: - Anh đi rồi... vậy, vậy em thì sao?

Trương Thắng nhẹ giọng an ủi, Lạc Phi như cô em gái nghịch ngợm lém lỉnh, y rất thích cô: - Nha đầu ngốc, chẳng lẽ anh mang theo em được à, cha mẹ em quản chặt như thế. Cũng đừng lo vì công việc, anh đã chuyển vào tài khoản của em 1 triệu, đủ cho em ăn chocolate. Yên tâm, chỉ hai năm thôi anh sẽ về, lúc đó em lại theo anh nhé.

- Được, một lời đã định.

- Tứ mã nan truy.

Cúp điện thoại rồi, Lạc Phi hừm một tiếng: - Tên vô lương tâm, không nói với người ta chân tướng.

Nghiêm Phong lẩm bẩm: - Chả biết ai dấu ai suốt hai năm.

Lạc Phi đang có chút ảm đảm, nghe thế lè lưỡi làm mặt quỷ, cười hi hi: - Này, anh nói xem, nếu anh ấy biết tôi lừa anh ấy có thẹn quá hóa giận đánh tôi không?

Nghiêm Phong nghiêm nghị nói: - Có, sẽ đánh cô nát mông, con gái con lứa, đứng không ra đứng, ngồi không ra ngồi.

Lạc Phi đang ngồi vắt chân chữ ngũ, tay vịn ghế sô pha, rất giống bộ dạng đại ca xã hội đen, mắt từ từ trở nên nguy hiểm: - Nghiêm Phong.

https://thuviensach.vn

Nghiêm Phong vội đánh trống lảng: - Ài, nếu đổi lại là người khác, dù cô xấu như Chung Vô Diệm, tuổi đã nửa trăm, vì số hồi môn khổng lồ kia, cũng sẽ gật đầu, vậy mà cậu ta lại từ chối.

Lạc Phi co hai chân lại, ngồi thu lu, cười híp mắt: - Thế chẳng phải tốt à, anh ấy mà đồng ý, cha tôi nhất định bắt tôi phải đồng ý.

- Một không muốn cưới, một không muốn gả, tôi chả dại xen vào mang vạ. Giờ cậu ta thất bị bỏ nhà ra đi, tôi là bạn bè phải tới tỏ tâm ý mới đúng. Tôi đi đây, sau đó sẽ về phương nam lập cơ sở cho cậu ta, còn cô?

- Khỏi lo cho tôi, tôi ở lại đây chơi với cha tôi một thời gian, dù sao không lo lấy chồng nữa, tôi không phải tránh mặt ông ấy.

Nghiêm Phong đi rồi, Lạc Phi lấy chocolate ra, bóc vỏ cho vào mồm cắn, món ăn ưa thích hôm nay bỗng vô vị, ném luôn lên bàn, lẩm bẩm: - Em lại không nói muốn gả cho anh, nhưng mà anh cũng quá không nể mặt người ta rồi, bằng vào cái gì chưa gặp mặt người ta đã pass chứ?

*** Chu Hành Văn: tác giả của Trọng Sinh Truyền Kỳ, có thể xem là thủy tổ thể loại đô thị trùng sinh.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 232: Nữ Cảnh Sát Hộ Giá

Trương Thắng hiện ở một mình trong tiểu khu Hoa Hồng.

Y không biết tiếp theo Từ Hải Sinh còn thủ đoạn gì nữa không, ít nhất ông ta lên tiếng muốn đối phó với Chung Tình, nên không yên tâm, kiến nghị cô và người nhà đều rời đi.

Chung Tình hành động rất nhanh, là phụ nữ cô càng mẫn cảm, ánh mắt Từ Hải Sinh nhìn cô hôm đó khiến cô cực kỳ bất an, ngay đêm hôm đó dẫn cả nhà Trương Thắng rời khỏi Quỳnh Hải, thủ tục về sau do Quách Y Tinh hoàn thành nốt.

Trước nhà Trương Thắng đỗ một chiếc xe, một nam nhân ngồi ở ghế lái mắt nhìn không chớp, cửa sổ bên cạnh để mở, có hai chân thò ra ngoài, người này đang ngủ.

Trương Thắng tiễn Nghiêm Phong đi rồi, lúc quay về liền chú ý tới cái xe này.

Cách đó vài mét, trong một cái xe khác, Ngả Qua gọi điện cho Từ Hải Sinh: - Chủ tịch, tôi nghĩ không cần chúng ta ra tay với y nữa.

- Sao thế?

- Có kẻ đang giám thị y rồi, tôi nhận ra một tên trong đó, là người của La Đại Pháo.

- À, tên buôn thủy sản bị mất 5 triệu vì y hả?

https://thuviensach.vn

- Đúng vậy, kẻ này cũng là người trong giới của tôi, một thời ác danh vang khắp toàn bộ chợ tỉnh thành, xem ra La Đại Pháo muốn đem y đi nuôi cá.

Từ Hải Sinh chỉ nói đơn giản: - Trời tạo nghiệt có thể tránh, tự tạo nghiệt không thể thoát. Vậy rút đi, tránh cho khi xác y nổi lên giữa hồ, chúng ta lại bị nghi ngờ.

Chiếc xe đỗ dưới lầu đúng là của người La Đại Pháo, nhưng không phải là đợi thời cơ đem y đi nuôi cá, mà đợi thêm lát nữa, sẽ có thêm người tới, cầm dao rựa xông vào nhà, sau đó Trương Thắng phá cửa sổ chạy tháo thân, vừa vặn có vài người nhìn thấy kể cho Từ Hải Sinh.

Bóng đêm buông xuống, Trương Thắng đang thu dọn quần áo.

Chính lúc này một chiếc xe cảnh sát phóng như bay vào tiểu khu, phanh xe cháy đường, dừng lại ngay trước cửa nhà Trương Thắng. Tần Nhược Nam nhảy ra, toàn thân đồng phục, hông đeo súng, chạy vào nhà.

Người đang giám sát Trương Thắng giật mình, quay sang hỏi vị đại ca đang ngủ, vị đại ca đó cũng không biết làm sao, vội gọi điện cho La Đại Pháo.

Tiếng gõ cửa sầm sầm vang lên, Trương Thắng nghĩ đám huynh đệ La Đại Pháo đến "hành hung" mình rồi, xách cặp xuống nhà, vừa mở cửa ra liền ngờ người.

Tần Nhược Nam mặt trắng bệch, nắm đấm vẫn còn giơ lên.

- Nhược Nam.

Cạch, cửa đóng ngay lại, dù hết sức kích động Tần Nhược Nam không quên bản năng cảnh sát, quan sát một lượt, sau đó mới nhào vào lòng Trương Thắng, ôm chặt lấy y: - Anh không sao, anh không sao, em sợ quá.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng thả chiếc cặp xuống, nhè nhẹ vỗ vai cô: - Ổn rồi, ổn rồi.

- Ổn gì mà ổn. Tần Nhược Nam đột nhiên đấm y vài cái, tức giận nói: - Sao anh lại dọa em như thế, gọi điện tới công ty, rồi tới nhà anh, không ai nhận. Tv thì nói anh cùng đường, em, em sợ thế nào anh có biết không... Nói tới đó giọng chuyển sang nghẹn ngào.

Trương Thắng nhịn đau đi tới, nắm lấy tay cô hôn nhẹ: - Ngốc ơi, gọi vào di động cho anh.

- Em đi chấp hành nhiệm vụ, mọi thiết bị liên lạc đều phải giao nộp, khi về trà nhiệm vụ mới nhận lại, không nhớ số của anh. Tần Nhược Nam nhìn thấy trang phục cùng cái cặp dưới đất, lắp bắp hỏi: - Anh, anh muốn đi? Thua rồi thì thôi, không làm nghề này nữa, ai trong nghề này dám đảo bảo chỉ thắng không thua, khách hàng của anh dám giở trò em cho biết tay. Nếu anh lo, hãy tới nhà em ở.

Trương Thắng lòng dâng lên như tình dịu ngọt, vuốt chóp mũi Tần Nhược Nam: - Ngốc, không sợ cha mẹ em dùng chổi đuổi anh đi à?

Tần Nhược Nam hơi đỏ mặt dậm chân: - Con người anh thật là, đã tới nước nào rồi mà còn... Ai nói anh ở phòng em đâu...

Tần Nhược Nam mặc đồng phục thế này, lại còn mang súng, có bạn gái dũng mãnh như thế, Trương Thắng đoán chừng người La Đại Pháo an bài không có gan xông vào, nắm tay cô xách va li lên: - Đi nào, chúng ta ra khỏi đây rồi hẵng nói.

Hai người xuống lầu, Tần Nhược Nam phát hiện ngay cái xe đỗ ở vị trí bất thường, bên trong lập lè ánh lửa, cảnh giác sờ tay vào bao súng, Trương Thắng vội đẩy cô: - Đi, lên xe... Đi thôi.

Một lát sau điện thoại La Đại Pháo gọi điện tới, vị đại ca kia phấn chấn hô to: - Các anh em xông lên.

https://thuviensach.vn

Tiếp theo đó bốn năm người cầm dao gậy xông vào cái nhà trống, đập phá tưng bừng, miệng không ngừng la hét: " Giết người đền mang, thiếu nợ trả tiền!" Khiến hàng xóm xung quanh vội vàng đóng hết cửa lại.

***** *****

- Chuyện là như thế. Trương Thắng kể đầu đuôi câu chuyện cho Tần Nhược Nam nghe: - Anh không thể cả đời đề phòng con rắn độc này, nên chỉ còn cách triệt để đánh bại ông ta.

- Chính là ông ta, kẻ giả mạo đầu tư, sau đó chạy mất, hại anh ngồi tù nửa năm?

- Không chỉ thế, trong trại giam ông ta còn nhiều lần thuê người giết anh bịt miệng, may mà anh thoát được.

- Nói vậy là anh không lỗ vốn? Tần Nhược Nam tiếp nhận quá nhiều thông tin một lúc cảm giác không tiêu hóa hết được:

Trương Thắng cười ha hả: - Lỗ chữ, anh mất sạch tiền rồi, thực sự là thua không còn một đồng, nhưng bên Thượng Hải nhờ Lão Từ khảng khái đẩy giá lên tương trợ, số tiền 38 triệu vốn định trả cho nợ anh bí mật cho người thao tác, anh thắng 200 triệu...

- Nhưng... những nhà đầu tư ném hết tiền vào đó, cũng mất cả rồi. Tần Nhược Nam giọng u oán, cô hi vọng nam nhân của mình thắng, nhưng không muốn y vì lợi ích của mình mà trở nên tàn nhẫn:

Trương Thắng vuốt chóp mũi cô: - Ngốc ạ, thực tế là anh ta lãi lớn rồi sẽ hoàn tiền cho người ta, tất nhiên tên nội gián Lý Tường thì thật sự mất hết rồi... Có điều em không cần áy náy, có Từ Hải Sinh trả nợ thay anh.

Tần Nhược Nam gật đầu, cô không trách Trương Thắng dấu mình, chỉ là nghĩ lại vẫn còn thấy sợ: - Thắng, tôi vẫn chưa hiểu lắm, nhưng nói thế tức

https://thuviensach.vn

là Từ Hải Sinh cũng kiếm nhiều phải không?

- Ừm. Trương Thắng mặt âm trầm: - Tỉ lệ lợi nhuận ông ta thu được ít hơn anh nhiều, vì ông ta phải tốn tiền thao tác, đồng thời nhập cuộc chậm hơn, nhưng số tiền kiếm được lại nhiều hơn hẳn. Lần này anh dùng hết chiêu số mới biến ông ta từ sát thủ thành trợ thủ, thực sự không có cách nào cắn ngược lại ông ta, thực lực của ông ta vẫn trên anh quá nhiều. Hơn nữa qua trận chiến này anh phát hiện một chuyện...

- Ở trên thị trường vốn rất khó khóa chặt một đối thủ, như lần này, nếu anh thực sự mắc lừa không biết gì hết, nhưng nhận ra thao tác sai lầm, anh sẽ rời cuộc chơi, tuy tổn thất nhưng không thể trí mạng. Quy tắc cuộc chơi là thế, trừ khi bản thân quá tham lam ngu xuẩn, nếu không anh có thể lựa chọn một người làm đối thủ, nhưng người ta có thể từ chối.

- Bởi vậy cho dù anh có đủ thực lực đấu với ông ta, thì ông ta vẫn luôn có thể né tranh, mà bây giờ anh phải đánh bại ông ta.

Đúng thế, con người Từ Hải Sinh trừ bản thân ra, ông ta không bận tâm tới thị phi, đạo lý hay tình người gì cả. Cho dù Trương Thắng không hề có ý định báo thù ông ta, vậy mà ông ta suy bụng ta ra bụng người, dồn y vào đường cùng, qua lần này ông ta càng không bỏ qua cho cho y.

Cây muôn lặng mà gió chẳng dừng, Trương Thắng không thể đề phòng ông ta cả đời, vậy chỉ còn cách tiêu diệt ông ta mà thôi...

Muốn diệt Từ Hải Sinh thì phải đi nơi khác khuất khỏi tầm mắt ông ta gây dựng lực lượng.

Tần Nhược Nam xâu chuỗi sự việc, cảm thấy vài chỗ không ổn, nhìn y nghi ngờ: - Anh nhất định vẫn còn chuyện dấu em phải không?

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 233: Chụp Ảnh Cưới

Trương Thắng thở dài, không phủ nhận: - Nhược Nam, một vài chuyện anh không thể kể với em, nếu không cô ngốc cảnh sát nhà em sẽ bị giằng xé giữa chức trách và tình cảm. Còn nữa, hãy hứa với anh, không được tự ý điều tra ông ta, con người này rất nguy hiểm, nói lời này có lẽ em không thích, nhưng anh không cho rằng pháp luật có thể làm gì được ông ta đâu. Trong hệ thống công an Quỳnh Hải nhất định có người của ông ta, như lần trước trong trại giam anh khai ông ta, nhưng có ai điều tra ông ta không? Không hề, vì thế em đừng bứt dây động rừng, không ý nghĩa gì cả, lại còn tự gây nguy hiểm cho bản thân, muốn hạ gục ông ta bằng luật pháp là gần như không thể.

Tần Nhược Nam sao chẳng biết pháp luật có hạn chế, trước kia cũng từng tâm sự với Trương Thắng, nhưng nghe y nói thế liên cuống lên: - Không được Thắng, em không cho anh...

- Đương nhiên, đương nhiên anh không làm chuyện giết người phóng hỏa táng tận lương tâm, anh còn phải trở về cưới em chứ.

Tần Nhược Nam vẫn nhìn y chằm chằm, như muốn xuyên thấu tim y: - Em đã làm không ít vụ án, nhưng nghĩ không thông lý do của anh, vì sao anh phải giả kết hôn với cô gái kia, cha cô ta mới chịu giúp anh? Ông ta là ai, muốn anh làm gì, ông ta sao chịu giúp con rể hờ của mình?

Trương Thắng thành khẩn nói: - Tin anh, đây chỉ là kế quyền nghi, giống như kết hôn để làm hộ khẩu thành phố thôi, anh đảm bảo, đời này vợ anh sẽ là Tần Nhược Nam, nếu không anh bị sấm sét đánh chết.

https://thuviensach.vn

- Cô gái kia thế nào? Có xinh đẹp không?

- Không bằng một nửa Nhược Nam của anh.

- Nhưng cha cô ấy rất nhiều tiền.

- Anh cũng rất nhiều tiền, anh có hơn 200 triệu, dù không làm gì thì vẫn đủ ăn chơi cả đời, anh còn cần tiền làm gì nữa? Anh chỉ cần một cô gái, khi anh bị người ta xích như chó trong phòng thẩm vấn thương anh, khi anh là tên tội phạm người ta tránh né như bệnh dịch vẫn mang đồ ăn tới cho anh, nghe nói anh thất thế không còn một đồng, bị người ta truy sát cầm súng tới bảo vệ anh. Trương Thắng hai tay ôm mặt Tần Nhược Nam, ôn nhu mà chân thành nói: - Anh chỉ cần em thôi.

Dù là kết hôn giả, Tần Nhược Nam trong lòng vẫn rất không thoải mái, nhưng cô không còn cách nào khác, là cảnh sát, cô càng biết nhiều chuyện nằm ngoài tầm với của pháp luật, chớp chớp mắt, buồn bã nói: - Đành như thế, em... em lựa chọn tin anh.

- Nhược Nam, anh biết chuyện hôm nay rất hoang đường, có lẽ đến một ngày khi chúng ta đã già, tóc bạc lưng còng, ngồi ở ghế tựa nắm tay nhau tắm nắng, anh sẽ kể hết cho em nghe... Nhưng vài chuyện bây giờ, nghề của em rất mẫn cảm, anh không thể nói, nhưng hãy tin anh, sẽ có ngày anh kể hết cho em.

- Em tin anh. Tần Nhược Nam nép vào lòng y, khẽ thỏ thẻ: - Thắng, thực ra em cũng có một bí mật chưa bao giờ nói với anh, lúc đầu là không nói được, về sau lại không muốn nói...

Chuyện gì khiến Nhược Nam không nói được ra như thế, Trương Thắng bất giác có chút hồi hộp, nắm vai cô: - Nhược Nam, là chuyện gì?

- Thực ra chúng ta đã quen nhau từ rất rất lâu rồi, anh còn cứu em nữa...

https://thuviensach.vn

Trương Thắng ngây người nghe câu chuyện ly kỳ Tần Nhược Nam kể: - Ra là thế, cô cảnh sát nằm vùng sắp gắp nạn và công nhân mất việc, em gái di động và ông chủ lớn, nữ cảnh sát và phạm nhân, và rồi bây giờ... Nhược Nam, em không nghĩ duyên phận chúng ta là trời định sao?

Tần Nhược Nam xị mặt: - Duyên trời định gì chứ... bạn gái đầu tiên của anh không phải em, giờ người kết hôn với anh... cũng không phải em... Trương Thắng dỗ dành: - Chỉ là giả thôi mà.

- Nhưng pháp luật là thật... Hơn nữa tâm lý người ta không thoải mái, đánh chết anh, duyên phận cái gì, có mà nghiệt duyên ấy, kiếp trước em nợ gì anh chứ? Tần Nhược Nam càng nghĩ càng ấm ức, vung tay đấm y: - Đánh chết anh, cái đồ hàng second hand.

Trương Thắng không né, để Tần Nhược Nam đánh mình, mỗi cú đấm đều khiến y nhói đau, đau cả ở trong tim, đột nhiên giữ lấy tay cô, nói: - Xuống xe.

- Làm gì, 11 giờ mới bay mà.

- Xuống xe. Trương Thắng không giải thích, mở cửa nhảy xuống trước, kéo Tần Nhược Nam theo chạy dọc trên con đường đông người, tới trước một hiệu chụp ảnh, xông vào.

Một người đang muốn đóng cửa, Trương Thắng vội hét lên: - Anh ơi, đừng đóng, chúng tôi muốn chụp ảnh.

- Ảnh gì? Người kia ngớ ra:

- Ảnh cưới.

- Nếu là ảnh bình thường thì còn được, chứ là ảnh cưới thì không kịp chuẩn bị, vả lại đã hết giờ, chỉ còn mình tôi.

https://thuviensach.vn

- Không sao, chúng tôi không kén chọn, chỉ cần có áo véc váy cưới là đủ.

- Xin lỗi, đã hết giờ rồi.

- Đồng chí, không phải trong này có gì khuất tất phải đóng cửa vội chứ hả? Tần Nhược Nam nghe thấy y muốn chụp ảnh cưới, lòng mừng vô hạn, tuy gấp gáp, nhưng không quan trọng nữa, chỉ cần một bức ảnh thôi là đủ rồi, lấy thẻ công tác ra: - Anh có chụp không?

- Vợ anh giỏi lắm! Trương Thắng cười hăng hắc vỗ mông Tần Nhược Nam, nghênh ngang bước vào:

Chủ hiệu giờ mới để ý thấy bạn gái người kia là nữ cảnh sát, nào còn dám nói không à, thở dài tự nhân xui xẻo, vội bật toàn bộ đèn trong hiệu lên, bảo hai người tự chọn phục trang, hắn đi chuẩn bị đồ nghề.

Hiệu này chỉ vừa vừa, nên không có nhiều mẫu áo cưới, ánh mắt Tần Nhược Nam vẫn nhanh chóng khóa chặt một bộ, thiết kế đơn giản trang nhã.

Tần Nhược Nam lấy ngay đi vào phòng thay đồ, vừa xấu hổ vừa hưng phấn, còn có chút sợ hãi, cứ như mặc áo cưới lên là đã gả đi thật rồi vậy.

Không có ai trợ giúp, áo cưới dù là thứ đơn giản nhất vẫn khiến Tần Nhược Nam lúng túng không biết mặc thế nào, may chủ hiệu có kinh nghiệm, gọi vợ mình ra giúp. Một lát sau Tần Nhược Nam bước ra, thanh thuần như nước, dịu dàng đáng yêu, khác hẳn cô cảnh sát khi nãy.

Ở phía đối diện Trương Thắng cũng đã thay xong bộ véc đen trang trọng, anh tuấn ngời ngời, túi áo còn cài một đóa hoa hồng, ngỡ ngàng nhìn Tần Nhược Nam, lẩm bẩm: - Thật đẹp!

Tần Nhược Nam chỉ hơi đưa mí mắt lên nhìn Trương Thắng rồi lại hạ xuống, khóe môi mang nụ cười hội tụ muôn vàn sắc thái ngượng ngùng,

https://thuviensach.vn

hạnh phúc, hồi hộp.

Trương Thắng làm động tác cúi chào kiểu cách, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của Tần Nhược Lan, sau đó mười ngón tay đan vào nhau, thật chặt.

Hai người sóng vai đi tới trước phông nền, bối cảnh là bông hoa hồng cực lớn nở rộ.

- Anh yêu em Nhược Nam, anh muốn nói với em rất nhiều thứ, muốn cùng em trải qua rất nhiều việc, muốn ở cùng em tới ngày hai ta già nua nắm tay nhau tắm nắng. Trương Thắng quỳ một chân xuống, nắm lấy tay Tần Nhược Nam: - Vì thế, hãy đồng ý làm vợ của anh nhé?

Nước mắt lặng lẽ ngưng tụ trên mi Tần Nhược Nam, thành hai giọt trân châu long lanh, giống như công chúa ngủ say được hôn tỉnh, thời khắc đó, dung nhan tất cả mọi cô gái đều xinh đẹp nhất, cho dù giây phút nở rộ đó có phải dùng sự điêu linh đánh đổi, nàng tiên cá sẽ hóa thành bong bóng biến mất, các cô gái đều mong đợi giây phút huy hoàng này, cô nói nhỏ nhẹ mà chắc chắn: - Em đồng ý.

Giây phút đó cô biết trái tim mình sẽ chỉ thuộc về nam nhân trước mắt, cả đời này chỉ làm tân nương của y.

Chủ hiệu ảnh nhìn cảnh đó không khỏi xúc động, bất giác lớn tiếng nói: - Trời đất chứng giám, từ bây giờ hai bạn là vợ chồng.

Thế nhưng nhận lại chỉ là cái trừng mắt của vợ, ngoan ngoãn tập trung vào công việc.

Trương Thắng ngồi xuống ghế, Tần Nhược Nam hơi nhấc váy ngồi lên đùi y, ánh mắt hai người vẫn không dời nhau chút nào, đều dập dờn ánh sáng hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

***** *****

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 234: Kế Hoạch Tạo Thần

Trương Thắng táng gia bại sản, trong đêm bị trị truy sát, lặng lẽ bỏ chạy tha hương, không rõ tung tích.

Thâm Quyến không phải là trung tâm chính trị văn hóa lâu đời như Bắc Kinh, cũng không có truyền thừa trăm năm như Thượng Hải, so với hai nơi đó, có có phần non nớt, cũng đầy sức sống.

Nơi này có tỉ lệ nam nữ chênh lệch chưa từng có trong nước, 1 nam trên 7 nữ, nhưng cũng là nơi tỉ lệ nam nhân độc thân nhiều nhất, là nơi khiến anh tổn thương nhưng lúc nào cũng phải tỏ ra kiên cường, là nơi ngày nào anh cũng muốn bỏ nó đi, nhưng có cơ hội lại từ bỏ.

Nơi này là Thâm Quyến, là nhà máy chế tạo phú ông và ăn mày.

Trương Thắng được đưa vào một câu lạc bộ xa hoa lộng lấy như hoàng cung, kẻ nào chê tục thì cứ chê, được bước vào nơi này là ao ước của không biết bao nhiêu người.

- Công việc đầu tiên của anh ở nơi này sẽ là một nhân viên phục vụ, ít nhất sẽ phải làm nửa tháng, sau đó trong một dịp tình cờ sẽ cứu ông chủ Đặng của clb.

Người trung niên mặc đồ tây đối diện Trương Thắng đứng lên, hơi khom người thể hiện mình chính là ông chủ Đặng, vẻ mặt cung kính mà nghiêm túc. Trương Thắng khẽ gật đầu, không có chút xem thường nào, người này rất có thể là một trong số đại tướng dưới trướng anh Văn.

https://thuviensach.vn

- Vì thế anh được ông Đặng ủy thác quản lý tài vụ, sau đó anh thể hiện sự mẫn cảm đặc biệt của mình ở thị trường tải chính, trở thành người toàn quyền phụ trách đầu tư chứng khoán của ông Đặng.

- Chúng tôi sẽ có người chuyên môn phụ trợ anh, đề xuất các kiến nghị. Chỉ cần thành công, chúng tôi sẽ phóng đại thành tích lên gấp mười lần, ủng hộ anh thành lập phòng công tác của riêng mình.

Trương Thắng chăm chú lắng nghe vừa nhìn bảy nam nhân trước mặt, người cao người thấp, người béo người gầy, nhưng bọn họ đều có đôi mắt trí tuệ không ai dám xem thường.

- Như vậy đã hoàn thành bước đầu kế hoạch tạo thần, quá trình này chỉ cần ba tháng, tất nhiên có hơi nhanh một chút. Người trình bày cho Trương Thắng mỉm cười: - Song đây là Thâm Quyến, nơi sáng tạo kỳ tích.

***** *****

Mưa thu liên miên, cả mặt đất bao phủ trong màn mưa lờ mờ, không đều cho lắm, gió cũng rất ác ôn, ra sức thổi hạt mưa chui vào cổ áo người ta, Trương Thắng kéo chặt cổ áo khoác, cùng dòng người đông đúc, đi lên cầu La Hồ.

Một nam tử áo choàng đen, vóc dáng không cao to, nhưng tràn trề sức mạnh như con báo săn, cầm ô đi tới.

- Tiểu Thắng!

- Chân ca.

Hai bàn tay nắm chặt vào nhau, trong cơn mưa thu mát lạnh, lòng bàn tay nóng hổi.

https://thuviensach.vn

Tối Trương Thắng quay trở về câu lạc bộ, mặc đồng phục đứng ở một góc quầy bar, tầng một của clb là hộp đêm, ước chừng hơn 1000 mét vuông, lấy màu đen làm chủ, mang đậm phong cách hiện đại, trước kia đây là một thành phố không ngủ, nhưng năm nay chính phủ ra quy định mới, các hộp đêm quán bar, vũ trường phải đóng cửa vào lúc 2 giờ, cho nên từ sớm đã có đám đông tận tình cuồng hoan hưởng lạc.

Dj là mấy cô gái tới từ Phillipin, đều mặc quần áo da bóng màu đen bó sát người, so với tiêu chuẩn ở hộp đêm mà nói là khá kín đáo.

Trương Thắng là tên phục vụ thiếu trách nhiệm nhất ở nơi này, y đứng dựa vào tường ngáp ngắn ngáp dài, chỉ thi thoảng có cô phục vụ xinh đẹp nào đó đi qua mới thấy mắt y hoạt động, trừ khi nào có khách chủ động gọi, nếu không y cứ lờ đờ đứng đó.

Nhưng không nên đánh giá thấp trạng thái lờ đờ này của y, giống như phòng đại hộ, Trương Thắng có cách riêng để thu thập thông tin cho riêng mình.

Ánh đèn chớp loáng, khách mỗi lúc một đông, nhạc disco đinh tai những óc, tiếng hù hét cười đùa của nam nữ vang lên không ngớt bên tai, Trương Thắng vẫn như tượng đất đứng ì ra đó.

Hôm nay ông chủ Đặng tới hộp đêm sẽ bị hành thích, hung thủ là do nhóm người do Chân lão đại cầm đầu, y sẽ liều mình cứu chủ, sau đó kế hoạch tạo thần chính thức bắt đầu...

Chỉ là mọi thứ sắp đặt trước hết rồi, Trương Thắng chẳng thấy có chút kích thích nào, nên chẳng lấy nổi tinh thần.

**** *****

Cùng tối hôm đó, Đường Tiểu Ái đang đứng trước gương nhìn ngắm bản thân vừa mới trang điểm xong, vóc dáng mỹ lệ, dung nhan côi lệ, một bộ

https://thuviensach.vn

sườn xám bằng tơ tằm, khoe trọn dáng người khiến biết bao cô gái ao nước, nam nhân khao khát.

Đường Tiểu Ái không hài lòng lắm về bầu ngực mình, không đủ đầy đặn, cô luôn coi đó là một thiếu sót, thế nhưng ngực áo có hai chấm nho nhỏ dụ hoặc gồ lên, như muốn cho mọi người biết, bên trong không có áo lót.

Đó là biện pháp bù đắp lại của cô, hiệu quả rất tốt, nam nhân nhìn thấy, chỉ kích động muốn xé toạc áo ra thưởng thức cảnh xuân bên trong, làm gì còn tâm tư đạo mạo đi đánh giá lớn nhỏ.

Cô tự tin vào dung mạo của mình đủ khiến đại đa số nam nhân phải điên đảo, nhưng Từ Hải Sinh quá giàu có, giàu tới mức làm tuyệt đại đa số nữ nhân xinh đẹp phải điên đảo.

Tối hôm nay có vũ hội, chúc mừng Từ Hải Sinh rời đông bắc chuyển tổng bộ sang Thượng Hải, sẽ có rất nhiều người tới, không ít nữ nhân muốn quyến rũ Từ Hải Sinh, cô phải trang điểm thật hoàn mỹ, đánh bại những người đó.

Đường Tiểu Ái không biết Từ Hải Sinh có bao nhiêu tiền, nhưng cô nghe người ta nói phải lên tới 10 tỷ. Trời ơi, những 10 tỷ, nghe thôi đã chóng mặt, nó đại biểu cho cái gì biệt sự xa hoa nhất, chiếc xe đắt tiền nhất, bất kỳ loại váy áo hay nước hoa nào cô muốn... Giờ cô không đi làm nữa, mà tham gia lớp dạy phân biệt thưởng thức rượu vang, cắm hoa, trang trí nhà ở, nấu nước... Giờ cô thực sự muốn gả cho nam nhân này rồi, dù hi vọng đó rất mong manh, nhưng ai chẳng có mơ ước, cô gái nào chẳng nỗ lực tranh thủ hạnh phúc cho mình?

Hài lòng nhìn bản thân lần nữa, Đường Tiểu Ái vui vẻ đi ra ngoài, bây giờ Từ Hải Sinh không chỉ sở hữu mỗi gian phòng 1818 nữa, mà là toàn bộ tầng 18 rồi.

https://thuviensach.vn

Vừa mới bước vào văn phòng cực rộng có thể làm sân bóng trong nhà, Đường Tiểu Ái liền nghe thấy tiếng rống phẫn nộ của Từ Hải Sinh, khiến cô sợ hãi dừng bước.

- Ngô Trung Hưng, tôi đối xử với cậu không tệ, cho cậu làm chủ quản phòng tài vụ. Vậy mà tôi làm nhà cái, cậu dám trộm tiền của tôi sao?

Ngô Trung Hưng run lẩy bẩy: - Từ gia, tôi không dám theo nhiều, chỉ mua theo 50 vạn.

- Hôm nay dám theo 50 vạn, mai sẽ là 500 vạn... Từ Hải Sinh cười gằn: - Không phục đúng không, thấy vẫn oan hả, được được, vậy tôi hỏi cậu, tôi phát tiền thưởng cho người thao tác, vì sao thiếu mất 3 vạn?

- Từ gia, tôi, tôi chỉ dùng tạm vào việc khác.

- Tiền tôi cho cậu có ít không?

- Không... Không ít, chỉ là tôi vừa mới mua nhà...

Từ Hải Sinh gật gù: - Lòng tham không đáy phải không, nghĩ rằng có công với tôi nên ngạo mạn, cho rằng không ai dám báo cho tôi chứ gì?

- Từ gia tôi sai rồi, xin, sau này không dám nữa, xin đừng đuổi tôi đi.

- Đuổi đi? Từ Hải Sinh ngớ người, sau đó cười như điên, phất tay: - Đưa hắn đi.

Hai vệ sĩ đứng ở cửa mở ra, mấy cảnh sát đi vào chào Từ Hải Sinh sau đó xách Ngô Trung Hưng đã nhũn ra như bún đi.

Tiếng khóc lóc cầu xin vang lên tới tận khi cánh cửa lớn đóng lại, Đường Tiểu Ái đi tới, ôn nhu nói: - Anh, đừng giận hại người, cũng không đáng là bao mà.

https://thuviensach.vn

- Vấn đề không phải là ít hay nhiều, đế quốc của anh ngày càng lớn, càng sinh ra nhiều thứ sâu mọt, phải giết một cảnh cáo một trăm.

Đường Tiểu Ái nhìn khuôn mặt vặn vẹo biến dạng đó có chút không dám tới gần, cô nhận ra, nam nhân này cùng với địa vị lên cao, càng độc đoán, có chút giống hình tượng bạo quân thuận ta thì sống, trái ta thì chết, không giống người luôn cười nhẹ nhàng, lịch thiệp nho nhã như lúc mới gặp nữa.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 235: Truyền Kỳ Tái Hiện

- Ông chủ! Lạc Phi chắp tay sau lưng, nhảy tưng tưng vào phòng, mặt mang nụ cười ngọt ngào:

Trương Thắng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lạc Phi, mừng rỡ rời chố ngồi: - Phi Phi, em tới rồi sao, nhanh thế?

- Vâng. Lạc Phi chẳng cần mời, tự ngồi xuống ghế sô pha.

Trương Thắng không phật ý, hơi lùi lại nhìn cô em gái mới xa cách chưa lâu những đã rất nhớ này, một cái quần jean màu lam đã giặt tới bạc phếch, áo thun trắng ngắn tay bó sát người cũng chỉ thấy bầu ngực gồ lên ngọn đồi nhỏ, tết cái đuôi sam, hoạt bát tươi trẻ, vẫn như trong ấn tượng của y, đi tới ngồi xuống bên cạnh, đưa cho cô một *** nước ngọt: - Em đến khi nào, sao không gọi điện để anh đón.

Lạc Phi bĩu môi: - Em nào dám chứ, anh là ông chủ mà, em mà không chủ động gọi anh đã chẳng còn nhớ em là ai.

Trương Thắng mỉm cười: - Làm sao không nhớ, khi anh vào phòng đại hộ, có cô gái đưa anh cốc trà đầu tiên, anh nhớ lần đầu em chỉ cho anh thao tác máy tính, nhớ cùng cô gái đó ăn đồ nướng bên đường, đi khiêu vũ đánh nhau, còn nhớ ....

- Đừng nói, đừng nói nữa... Lạc Phi ôm tai lắc đầu quầy quậy: - Không nghe không nghe, anh để giành mấy lời này mà lừa mấy cô gái khác, đừng hại em.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng phá lên cười, đúng là Lạc Phi của y, không thay đổi chút nào hết.

Bên cạnh y toàn là người cũ của anh Văn, mặc dù bọn họ một mực nghe lời y, ít nhất trước khi y chuyển giao xong tài sản cho cô gái kia là thế, nhưng dù sao vẫn không phải người của mình, y cần gây dựng lực lượng, để khi hoàn thành chuyển giao, có thế lực của riêng bản thân.

Đúng lúc ấy Lạc Phi gọi điện cho y, nói là nhất thời không tìm được công việc thích hợp, hỏi y còn cần mình không. Trương Thắng đồng ý ngay, còn nhờ cô tìm đám Đồng Thư, Lưu Hồng Bân, Thân Trai Lương... những thành viên cũ của phòng đầu tư đặc biệt.

Chỉ là sau khi công ty giải tán, mọi người mất liên lạc, nhất thời không tìm được. Trương Thắng cũng thấy để một cô gái như Lạc Phi đi làm việc này cũng hơi bất tiện, liền bảo cô tới bên mình.

Hiện giờ Trương Thắng đã hoàn thành bước thứ nhất, thứ hai của kế hoạch tạo thần, dần tiếp nhận tiền bạc Chu gia cất dấu, sau đó dùng các loại đường đầu tư nửa thật nửa giả, rửa sạch số tiền đó.

Chuyện tới nước này không cần che dấu sự tồn tại với Từ Hải Sinh nữa, tin tức y quay trở lại xuất hiện, khiến Từ Hải Sinh đang ngày một cuồng vọng có coi mình thành cái gai trong mắt không?

….

Khách sạn quốc tế Thượng Hải, Từ Hải Sinh hào phóng thuê trọn một tầng, mình ông ta chiếm nửa nằng, văn phòng rộng 600 mét vuông, trang trí hoa lệ miễn bàn, còn mua một biệt thự giá cả chục triệu, đang liên hệ với công ty Mercedes để đặt làm xe riêng cho mình.

Từ Hải Sinh đắc chí đứng trong văn phòng của mình, có cảm giác như vua của một vương quốc.

https://thuviensach.vn

Trước mặt là một cô gái dung mạo như hoa, cô là một ngôi sao nữ mới nổi, đóng vai nữ chính trong bộ phim tuổi trẻ, phim vừa công chiếu, tức thì được cả nước ưa chuộng, cô cũng nước lên theo thuyền thành tình nhân trong mộng của không ít nam thanh niên.

- Biểu hiện của cô trong bộ phim thực sự khiến các cô gái khác chỉ có thể nhìn thán phục, diễn tả hết sức sinh động tâm lý cô gái vừa bước vào ngưỡng cửa cuộc đời, làm tôi như thấy lại tuổi trẻ của mình. Từ Hải Sinh lịch thiệp nói: - Tôi rất muốn kiến lập quan hệ thân mật hơn giữa chúng ta, không biết có được không?

- Chủ tịch Từ. Cô diễn viên thé thọt nói: - Nếu là tình hữu nghị bình thường tôi rất vinh hạnh.

- Ha ha ha, là vinh hạnh của tôi mới đúng, nếu thế không biết tôi có thể mời cô bữa tối hôm nay, chúc mừng tình hữu nghị của chúng ta không?

Hai bên còn đang đùn đẩy thì Từ Hải Sinh nhận được điện thoại, xin phép đi sang bên nghe, mới được mấy câu đã nhíu mày: - Y đang ở Thâm Quyến à, hừm, thành con gián đánh không chết rồi, tốt, theo dõi sát động tĩnh của y.

Vì cú điện thoại này, tâm trạng Từ Hải Sinh trở nên tồi tệ, giật ca vát, ném sang bên, lấy chi phiếu ra viết một con số, ném tới trước mặt, lạnh nhạt nói: - Vừa uống rượu xong, nóng bức đi tắm một cái, nếu cô muốn thì vào, nhận lấy số tiền đó, nếu không muốn tôi cho lái xe chở về. Nói xong chẳng thèm nhìn mặt cô gái cứ thế đi thẳng.

Cô diễn viên tím mặt, chưa bao giờ cảm thấy bị xỉ nhục như vậy, cô đi đến đâu cũng được nam nhân xúm quanh nâng niu như công chúa, dợm bước định đi, nghĩ gì cầm tờ chi phiếu lên xem, mắt liền dần mở lớn.

Bên trong phòng tắm tiếng nước rào rào truyền ra, cô khẽ cắn môi, đi tới, còn cách mấy bước liền dừng lại, cuối cùng vẫn đẩy cửa đi vào.

https://thuviensach.vn

***** *****

Trương Thắng vừa bước chân qua cánh cửa khu biệt thự, nằm trong khu phong cảnh Viên Sơn của Thâm Quyến, là sản nghiệp của giám đốc La, người giải thích kế hoạch cho y khi mới tới.

Biệt thự này tuy phong cảnh u nhã, nhưng thiếu hơi người, có vẻ ông ta không hay tới đây.

Đi vào đại sảnh, đáng chú ý nhất là một chiếc đàn piano bày ở góc, còn trang trí xa hoa khác thì Trương Thắng không mấy để ý, thấy quá nhiều rồi, hai bọn họ tới trước một bức tranh tường khá lớn, giám đốc La ấn nút bí mật, bức tranh kéo lên lộ ra lối vào.

- Anh Trương, xin mời. Giám đốc La đi trước, bước chân vững vàng đi xuống tầng hầm:

Trương Thắng nín thở đi vào không gian cực lớn, nơi này chính là chỗ năm xưa anh Văn thao túng thị trường cổ phiếu, bàn làm việc lớn hình vòng cung, trên bàn đặt ba cái máy vi tính, năm cỗ máy điện thoại màu sắc khác nhau, bốn cái màn hình xoay được treeo trên không trung.

Sau bàn làm việc đặt mấy cái ghế tựa lón thoải mái, cái ở giữa là lớn nhất, hai bên tay vịn bố trí mấy cái nút không rõ mục đích.

Giám đốc La giọng hoài niệm: - Nơi này đã vài năm không dùng tới, nhưng tôi luôn duy trì ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Máy vi tính sáu tháng nâng cấp một lần để theo kịp bước tiễn công nghệ, những màn hình kia hiển thị cổ phiếu, hàng kỳ hạn, chứng quyền của các quốc gia chủ yếu. Nút ấn ở ghế kia có hơi đặc thù, dùng để điều khiển màn hình tinh thể lỏng cảm ứng phía trước, có thể trực tiếp chạm vào phần mềm để điều khiển ra lệnh...

https://thuviensach.vn

Không cần chuột? Chỉ cần chạm vào màn hình, Trương Thắng chóng mặt, cảm giác như bước vào thế giới tương lai, rất muốn thử cái này trước tiên, nhưng cố nén lòng, nếu có nha đầu Lạc Phi ở đây chắc chắn không bỏ qua thứ hay như vậy.

- Ở nơi này bất kỳ thiết bị truyền phát sóng gì cũng không thể hoạt động, ngoại trừ mấy chiếc máy điện thoại cố định kia, đảm bảo tuyệt đối không bị lộ thông tin. Căn phòng bên cạnh là nhà kho chứa nhu yếu phẩm cần thiết cho sinh hoạt, trong quá trình thao tác không ai được phép ra vào...

Giám đốc La nhìn hai mắt Trương Thắng giống như say, không khỏi ưỡn ngực tự hào: - Anh Trương, từ bất giờ tất cả thuộc về anh, chúc thành công.

Ông ta ấn nút trên chiếc ghế, cái màn hình tinh thể xuất hiện, đang ở trạng thái chờ, trên màn hình lớn có bốn con thú sinh động như thật.

Giảo hoạt như cáo.

Quyết đoán như ưng.

Tàn nhẫn như sói.

Phóng khoáng như voi.

....

" Đông phương bất bại quay trở lại!"

" Viết tiếp truyền kỳ TTCK!"

Giống như trước kia Trương Thắng sai Lạc Phi rải tiền cho truyền thông thổi phồng Từ Hải Sinh lên, khi y bắt đầu trỗi dậy ở phương nam, cũng có người thúc đẩy truyền thông thổi phồng thành tích của y lên chục lần, trăm lần, biến y thành nhân vật phong vân của thị trường tài chính phương Nam.

https://thuviensach.vn

- Phi Phi, giúp anh thu thập hành trang, anh phải đi vài ngày. Trương Thắng mặt hồng hào đi vào phòng Lạc Phi.

Đang nằm trên giường chơi game, Lạc Phi ngẩng đầu lên: - Đi đâu?

- Đi Thụy Sĩ.

Trương Thắng nói xong đang định đi ra, chợt nhìn thấy cái mông nhỏ gầy gò dưới cái quần jean bó chặt của Lạc Phi, cười hi hì: - Phải rồi Phi Phi, đồ lót không quan trọng thương hiệu, kểu dáng, loại thuần bông mặc vào thoải mái nhất. Thân hình của em, anh thấy vẫn ở giai đoạn phát triển, đừng nên suốt ngày mặc đồ quá bó.

- Á! Lạc Phi ngồi bật dậy: - Anh nhìn thấy đồ lót của em bao giờ?

Trương Thắng nhún vai: - Ai bảo em đường hoàng treo ở phòng vệ sinh, thế em nghĩ anh nhìn thấy trên người em chắc.

- Anh chết đi. Lạc Phi nhảy khỏi giường:

Trương Thắng cười ha hả, đóng cửa phòng lại vui vẻ cười to chạy mất.

Ở phương nam này có mỗi Lạc Phi quen biết, hơn nữa lại hợp tính nha đầu này, tình cảm hai bên ngày càng sâu sắc. Trương Thắng hoàn toàn coi cô như em gái mình, không khách khí chút nào, Lạc Phi cũng không biết trên dưới lớn nhỏ, chưa bao giờ có giác ngộ người làm thuê.

Cô nhóc này tuy được y gửi cho một triệu, nhưng thường ngày không tính tiền mua chocolate thì ăn mặc đều rất tiết kiệm, ấy vậy mà mua đồ lót CK đắt tiền, cái thứ chẳng khoe ra với người khác được, thật không sao hiểu nổi nữ nhân.

HẾT!

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 236: Chuyến Đi Thụy Sĩ

Trương Thắng dẫn một đám trợ thủ tới Thụy Sĩ, đi lấy tiền gửi của anh Văn, bằng vào mật mã mà anh Văn giao cho y là không đủ, còn cần một giấy xác nhận và chìa khóa nữa. Thiếu một trong ba thứ này không thể lấy tài sản ra, mà trong đó một thứ quan trọng là giấy xác nhận trong tay cô con gái bảo bối của anh Văn.

Tới tận bây giờ Trương Thắng vẫn chưa được gặp vị Chu đại tiểu thư này, cảm giác cô gái này rất kiêu kỳ, biết mình là chồng tương lai cũng chưa bao giờ liên hệ gặp mặt, tuy hôn nhân là giả, nhưng mình rửa tiền là thật, số tiền này sẽ giao cho cô ta cơ mà.

Vốn nghĩ lần đi Thụy Sĩ này sẽ gặp vợ tương lai, không ngờ chẳng thấy bóng dáng đâu, chỉ ủy thác Giám đốc La nói với y, giấy xác nhận sẽ do cô ta phái người mang tới Thụy Sĩ, ở đó phối hợp với y.

Trương Thắng có chút khó chịu, hành vi này trong mắt y là sự khinh thường, chẳng lẽ hoàn toàn coi mình là tên sai vặt làm việc cho Chu gia thôi sao?

Zürich nằm ở phía đông bắc Thụy Sĩ, đại bộ phận là vùng lũng sông, hồ Zurich như một vầng trăng non dựa vào phía đông nam thành phố, dài hơn 4km, nước hồ xanh phản chiếu bầu trời xanh ngắt, hẻm núi ngoại thành, cỏ cây ngút ngàn, khắp nơi có thể thấy giáo đường, thành bảo, suối phun, thư viện, mang đầy hơi thở thời Trung Cổ. Zurich lại có hơn 120 ngân hàng, trong đó quá nửa là ngân hàng ngoại quốc, nên có danh hiệu đô thị triệu phú.

https://thuviensach.vn

Trên thế giới này chắc hẳn đại đa số đều nghe nói tới ngân hàng Thụy Sĩ, nhưng tới nơi này đố tìm ra được cái ngân hàng nào mang tên như thế, nó đơn giản là nói về những ngân hàng đặt trong khu vực này thôi.

Ngân hàng Trương Thắng phải tới nằm trên phố Hilpoltstein, ngân hàng này chủ yếu làm nghiệp vụ két an toàn và cất giữ bí mật, văn phòng của nó chẳng có biển hiệu, chỉ có tên người kinh doanh dịch vụ này, Karl Gustav.

Đó là một ngân hàng cổ lắm rồi, là nghề gia truyền, danh tiếng lâu năm, tuyệt đối đáng tin cậy.

Trương Thắng cùng hai vệ sĩ một phiên dịch tháp tùng đi vào ngân hàng, đại sảnh thưa thớt vài người rất yên tĩnh, Trương Thắng đi tới khu vực nghiệp vụ két an toàn, đưa một tấm thẻ nho nhỏ ra, nhân viên mỉm cười nhận lấy.

Nơi này không hỏi danh tính khách, nên cô gái không hỏi gì, sau khi xác nhận không phải đồ giả, ấn chuông nội bộ. Lát sau có nam tử âu phục cao lớn đi ra, tới trước mặt Trương Thắng lịch sự nói: - Mời đi theo chúng tôi.

Vệ sĩ và phiên dịch được mời tới góc giành cho khách ở đại sảnh, có phục vụ ân cần mang những cốc cà phê thơm ngát tới, làm Trương Thắng vốn không thích cà phê cũng muốn ngồi xuống uống thử.

Trương Thắng được dẫn tới khu C, tới trước một dãy két an toàn, không tên, chỉ có số hiệu, nhân viên ở đây chỉ nhận giấy tờ xác nhận không cần biết người tới là ai.

Nhân viên kia rời đi, Trương Thắng lẩm nhẩm bấm mật mã, máy nhập mật mã rất nặng nề, ấn phải dùng sức rất mạnh, sử dụng ngón cái mới được.

" Cạch!" Két bảo hiểm mở ra, trong đó chỉ có một chuỗi chìa khóa gắn số, không có gì khác.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng lấy chìa khóa quay về xe hỏi: - Giám đốc La, người của cô Chu tới rồi chứ.

- Vâng, người của cô chủ đã tới, đang đợi anh ở ngân hàng tiếp theo.

Làm cao thật, Trương Thắng ác ý thầm nghĩ, chắc anh Văn cũng biết cô con gái khó ưa của mình không gả đi nổi nên mới lấy của hồi môn khủng ra dụ, 90% xấu ma chê quỷ hờn.

Trước sau xe đều có xe vệ sĩ bảo vệ, rời ngân hàng Gustav, đi tới phố Bahnhofstrasse.

Chỉ cần chìa khóa của Trương Thắng, văn kiện xác nhận của Chu đại tiểu thư là có thể lấy được tiền, không quan trọng người đi lấy là ai, quy trình rất đơn giản, chính vì thế càng bảo mật, người trong ngân hàng cũng chẳng biết khách hàng mình là ai.

Trong phim 007 từng có đoạn Jame Bond nói:" Nếu như không tin ngân hàng Thụy Sĩ thì thế giới này sẽ thế nào?", ngay cả với một điệp viên nhìn thế giới bằng con mắt nghi ngờ, lại tin tưởng ngân hàng nơi này như vậy, có thể thấy danh tiếng của ngân hàng Thụy Sĩ đã ăn sâu vào tâm thức con người nơi đây ra sao.

Trương Thắng tới ngân hàng mà không hề thấy người của Chu tiểu thư đâu, đợi một lúc mất kiên nhân nhìn giám đốc La, ông ta đi ra ngoài gọi điện một lúc quay về, nói nhỏ: - Anh Trương, người của cô chủ đã giao giấy xác nhận cho nhân viên ngân hàng, xin đợi một chút.

- Không thèm gặp chúng ta?

Giám đốc La nhận ra sự bất mãn của Trương Thắng, vội giải thích: - Cô chủ xưa nay làm việc cẩn thận, dù chuyện đã qua nhiều năm, nhưng lo người chính phủ sẽ theo dõi, nên trước khi anh nhận được tiền, sẽ không tiếp xúc.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng chỉ cười khẽ, cũng chẳng nói gì, chỉ là thái độ khó chịu thể hiện rõ ràng qua nét mặt.

Giống với trình tự ở ngân hàng Gustav, Trương Thắng đi lấy mười hai cái cặp da, y không mở ra xem vì biết bên trong là gì, đó là công trái không ghi tên của Mỹ, kim cương, tranh cổ ngoài ra còn có một bản hợp đồng.

Hợp đồng đó ký với ngân hàng này.

Anh Văn tất nhiên không ngu ngốc tới mức để cả đống tiền trong ngân hàng cho nó mốc meo, tiền không sinh tiền là tội lỗi, nên ký hợp đồng ủy thác quản lý tài sản này, để tài sản để lâu lên giá chứ không mất giá.

Những thứ này sau khi lấy được sẽ mau chóng di chuyển, phân tán tới các nơi, rồi thông qua các con đường, Trương Thắng dần sở hữu nó, rửa sạch gốc gác của nó.

Tất cả thủ tục tiếp sau đó do ngân hàng phía Thụy Sĩ cùng luật sự và nhân viên ủy quyền xử lý, Trương Thắng không phải làm thêm bất kỳ chuyện gì nữa.

"Nhược Nam, hiện giờ anh vẫn ở Thụy Sĩ, nơi này đẹp lắm."

Ngoài cửa sổ Trương Thắng ngồi là hồ nước xanh thẳm, ánh nắng ban chiều chiếu lên, làm mặt hồ lấp lánh ánh hoàng kim, bên hồ là hàng cây cao xanh mướt thấp thoáng tòa giáo đường cổ, khung cảnh như trong chuyện cổ tích.

" Kết hôn rồi chúng ta sẽ tới đây hưởng tuần trăng mật."

Trên video QQ là khuôn mặt xinh xắn của Tần Nhược Nam:" Anh mà không nhanh chóng cưới em.. Hừm! "

https://thuviensach.vn

Trương Thắng một mình trên xứ người, vì giải nỗi sầu tương tư, nên bảo Tần Nhược Nam trang bị camera cho máy tính để có thể nhìn thấy nhau, tuy lúc đó công năng video mới xuất hiện, hình ảnh không rõ ràng, cho dù nụ cười, cái nhăn mày của người thương có mơ hồ, song hiện lên trong đầu vô cùng rõ ràng.

Trong QQ của Trương Thắng chỉ có Chung Tình, Tần Nhược Nam và Lạc Phi.

" Biết rồi!" Trương Thắng cười:" Yên tâm, anh sẽ mau chóng giải quyết mọi thứ để về cưới em." Nói tới đó giọng ôn nhu nhung nhớ:" Thật đấy, anh còn muốn hơn em, nhìn vợ xinh tươi ngon lành thế này mà không ăn được."

" Biến biến, lại không đứng đắn rồi." Tần Nhược Nam giận dỗi một hồi:" Thôi, nói chuyện hơn một tiếng, em phải tắm rửa đi ngủ đây."

" Đúng là con lợn lười, mới mấy giờ đã ngủ."

" Sắp 10 giờ rồi đấy, mai em có vụ án quan trọng, không thể thức quá khuya."

" Ừ, anh quên chênh lệch giờ, được rồi, cục cưng đi tắm sạch sẽ thơm tho, rồi nằm trong chăn đợi anh." Trương Thắng hôn chụt lên màn hình.

" Không thèm để ý tới anh." Tần Nhược Nam giơ tay làm động tác cắt kéo uy hiếp:" Ở Thâm Quyến mỹ nữ như mây, anh mà léng phéng thì liệu thần hồn..."

Trương Thắng giơ tay:" Yên tâm, anh nhất định vì vợ giữ thân như ngọc, phú quý không cúi mình, quyền uy không quỳ gối."

" Thối lắm!" Tần Nhược Nam đỏ mặt, chu môi hồng ra hôn gió " Em off đây!"

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Nam đã offline, Trương Thắng vê cằm cười ngây ngô, y đã đem kế hoạch của mình sau khi về nước báo cáo với Tần Nhược Nam, được vợ đại nhân phê chuẩn, không sợ bị hiểu lầm nữa, Trương Thắng có thể phóng tay mà làm rồi.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 237: Rửa Tiền (1)

" Cậu đang online à?" Chung Tình gửi tin nhắn tới.

Trương Thắng mời chat video, trên màn hình liền xuất hiện dung nhan kiều diễm của Chung Tình:" Anh vừa trao đổi với Nhược Nam. Tình Nhi, bước thứ ba sắp bắt đầu rồi."

" Ừ, tôi hiểu, không cần lo cho tôi, tôi tin cậu mà."

Trương Thắng lòng ấm áp.

" Phải rồi, phía bắc thành phố có một mảnh đất tốt, nhưng tài chính của chúng ta không đủ, có khi phải dùng mảnh đất khác thế chấp ngân hàng. Cậu là trụ cột gia đình, cậu quyết đi." Chung Tình cười dịu dàng:

Cô gái này luôn hiểu lòng người, dù là trong lòng đã quyết cũng trưng cầu ý kiến Trương Thắng, nếu Trương Thắng không quyết, cô uyển chuyển đề nghị, tới khi kế hoạch chính miệng Trương Thắng nói ra. Nếu Trương Thắng không đồng ý, cô sẽ có lý do và cái nhìn của mình, để Trương Thắng quyết định lại.

Từng là Chung đại tỷ ở chợ thủy sản nơi long xà hỗn tạp, trước mặt Trương Thắng, luôn luôn là bộ dạng nữ nhân gia đình ôn nhu.

Chung Tình rất chú ý chi tiết nhỏ trong cuộc sống, dưới nhu tình đó dù là thép bạch luyện cũng mềm nhũn, Trương Thắng không chỉ yêu thích cô, mà sự nghiệp cũng càng tôn trọng ý kiến của Chung Tình.

https://thuviensach.vn

" Ừm, vậy thì làm theo ý em đi." Trương Thắng lại hỏi:" Sắp tới có thể bay tới Thâm Quyến một chuyến không?"

Chung Tình sóng mắt lưu chuyển: "Việc gì?"

" Còn việc gì, nhớ em thôi."

Chung Tình cắn môi:" Nhưng bên này phải vay tiền, mua đất, sợ thời gian tới không dứt ra được. Trương Thanh tuy chịu khó, nhưng vài việc vẫn cần tôi đi đầu."

" Thế thì thôi vậy." Trương Thắng cúi đầu ủ rũ.

Chung Tình thỏ thẻ nói:" Hay cậu tới đây đi, tôi vừa mua một chiếc Cherokee, thân xe cao, không gian rộng, hiệu quả cách âm rất tốt, chúng ta lái xe lên Hương Sơn chơi, lá đỏ Hương Sơn nổi danh lắm."

" Để anh kiểm tra lịch..." Trương Thắng tưởng tượng thôi đã thấy nóng người, chợt nhớ:" Mùa này làm gì có lá đỏ... Em... Em dám khiêu khích anh!"

Chung Tình cười run người.

"Cẩn thận anh không nhịn được, đi tìm em gái tóc vàng mắt xanh đấy." Trương Thắng trừng mắt lên.

Chung Tình trên video càng trêu già, làm Trương Thắng khiêu khích người ngứa ngáy râm ran bỏ lại một câu:" Thôi, tôi còn có chuyện phải đi, nói chuyện tới đây thôi."

Trương Thắng nghiến răng ken két:" Yêu tình, đến lúc anh tới thủ đô thì đừng có cầu xin."

Chung Tình lè lưỡi làm mặt quỷ, cười khanh khách tắt video.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng đi ra cửa sổ ngắm phong cảnh, làm vài động tác thể dục cho hạ hỏa, đang suy nghĩ kế hoạch khi trở về thì máy tính kêu tít tít, có tin nhắn tới, quay lại bên máy vi tính thì ra là Lạc Phi.

Video vừa thông, Lạc Phi liền than thở:" Ông chủ, khi nào anh về, em ở Thâm Quyến một mình buồn quá."

Lạc Phi đang nằm trên giường, mũi hếch lên, cằm nhọn, mồm nhỏ, đôi mắt to long lanh, rất giống nhân vật trong phim hoạt hình, Trương Thắng cười hỏi:" Mai anh về, em không đi dạo phố à?"

" Dạo phố một mình thì có gì thú vị chứ?" Lạc Phi ngáp dài:" Anh đang ở đâu?"

" Anh đang ở trong khách sạn ở Zurich, ừm, nơi này cách giáo đường Fraumuenster không xa..

" Giáo đường Fraumuenster?" Lạc Phi ngồi thẳng dậy:" Nơi đó đẹp lắm, giáo đường Fraumuenster phải có lịch sử hơn trăm năm rồi, kiến trúc La Mã điển hình, bên cạnh nó có ngôi nhà từng là công đoàn hiệp hội rượu..."

" Í, làm sao em biết rõ thế?"

Lạc Phi thiếu chút nữa cắn phải lưỡi, lỡ mồm, lỡ mồm, vội vàng cứu vãn: "Hi hi, coi thường trình độ của em hả, anh vừa nói là em tra trên mạng ngay, giới thiệu chi tiết, còn có cả ảnh nữa."Đóng kịch rồi phải làm cho trót: "Nơi đó còn có thư viện và viện bảo tàng quốc gia của Thụy Sĩ, Lenin từng làm việc ở đó, anh nên đến xem cho biết."

Trương Thắng không nghi ngờ gì cả: "Anh trời sinh số khổ, không có thời gian chơi."

" Không có thời gian? Rốt cuộc thì anh tới đó làm gì?"

https://thuviensach.vn

Trương Thắng chắp tay: " Phật nói: Không thể nói, không thể nói."

" Xì. "Lạc Phi cười thầm trong bụng.

" Không phải chuyện của em, đừng nghe ngóng bừa, chỉ cần nhớ em nhận lời khi anh phát đạt rồi, em sẽ làm tổng giám tài vụ cả đời cho anh, Trương Thắng này nói được làm được."

Lạc Phi cười hi hi, hai cái mắt cong vút lên thành trăng non, rất xinh đẹp:" Em đợi câu này của anh."

" Em đó, bây giờ đã là tiểu phú bà rồi, không ở nhà hưởng phúc, còn theo anh chạy đông chạy tây, có phải định làm nữ cường nhân không?"

Lạc Phi bĩu môi:" Con gái cũng phải có sự nghiệp của mình chứ, nếu chỉ biết ru rú ở nhà chăm chồng dạy con chẳng khác nào bông hoa không hương không sắc. Có điều em không định làm nữ cường nhân, mấy chuyện đó giành cho nam nhân các anh làm, nữ nhân có cách vui vẻ hạnh phúc riêng."

"Không ngờ em có tư tưởng thật."

"Đương nhiên, ở phương diện này em thấy nhiều rồi, trên mạng đó, nữ nhân mà vùi đầu vào sự nghiệp, sinh hoạt hôn nhân đều rất thảm. Làm sao cân bằng được nó là môn nghệ thuật cao siêu."

Trương Thắng gật gù thán phục, nữ nhân ở mặt này thường suy nghĩ nhiều hơn nam nhân, mặc dù Lạc Phi không có kinh nghiệm thực tế, nhưng tư tưởng chỉ đạo là đúng, chẳng trách lúc nào cũng sống vui vẻ được như thế. Mà không chỉ nữ nhân, nam nhân cũng thế...

***** ******

Trương Thắng về nước.

https://thuviensach.vn

Lúc này Từ Hải Sinh đứng vững chân ở Thượng Hải đã thể hiện ra kinh nghiệm cùng tâm kế của mình, cùng với đám cao thủ phụ tá, đã có cơ sở tư bán tương đối, con hổ đông bắc hô phong hoán vũ ở Thượng Hải cổ phiếu, vàng, chứng quyền, bất kỳ thứ gì có thể kiếm tiền nhanh chóng là ông ta đều vươn tay tới.

Đồng thời ông ta liên kết với các cơ cấu lớn khác của Thượng Hải, tạo nên quân đoàn người ngoại tỉnh hùng mạnh ở Thượng Hải. Trong đó bao gồm cả Cận Tại Tiếu từng hợp tác với Trương Thắng, đây là chuyện bình thường, Cận Tại Tiếu chẳng phải là cha y, sao bỏ cơ hội hợp tác với đối tác mạnh mẽ như vậy.

Còn Trương Thắng cũng thông qua nhiều con đường biến tài sản của anh Văn trở thành chiến tích lẫy lừng của mình, giờ y đã là vị quý tộc mới trong clb phú hào Thâm Quyến, thường xuyên đi chơi golf, đeo nhẫn kim cương, đồng hồ hàng hiệu đặt riêng.

Trương Thắng còn dẫn một đám người đông đảo tới sòng bạc Ma cao.... Nhưng y không tới để kiếm tiền, mà để thuy tiền, y và toàn bộ tùy tùng, đi nộp tiền...

Trương Thắng đang chơi poker, đối thủ của y có một ông già, một cô dái nước ngoài, mệt thanh niên nhìn là biết chuyên lê la chốn ăn chơi.

Y không học được khí chất của đổ thần, vì người ta chơi bài chỉ có một mình đống chip cao ngất, còn y thì trái phải có hai đại hán mặt nghiêm nghị, mắt không nhìn bài mà quét tứ phương, đó là vệ sĩ của Trương Thắng.

Vệ sĩ, người thân mật nhất của chủ thuê, nhưng cũng là nhân vật hạch tâm không biết gì hết. Không có phú hào nào đi trao đổi chuyện của mình với vệ sĩ, cho nên những vệ sĩ này chỉ biết tới Trương Thắng, không biết Chu gia.

https://thuviensach.vn

Bên cạnh Trương Thắng là Lạc Phi, nhìn khí thế của vị hào khách này, theo lý cô gái ở bên phải là nhân tình mới đúng, nhưng cô gái này một thân OL tiêu chuẩn, thanh nhã, chẳng hề giống nữ tử phong trần lòe loẹt diêm dúa, thái độ cũng không giống, làm người ta không đoán được quan hệ của bọn họ.

- 2 triệu. Một ông già gần đất xa trời, mắt gần như không mở ra được, thản nhiên ném chip.

Trương Thắng trong tay có một con Q, một con 8 dưới bàn có 1 con Q và 2 con 8 rồi, vậy là full house, dưới bàn không có khả năng xuất hiện straight flush, hay tứ quý, tỉ lệ thắng của y là ăn chắc, nhưng y lại ném bài: - Không theo... Hôm nay vận may không tốt, đổi chip cho tôi.

Nói xong đứng dậy, vệ sĩ khoác áo choàng lên cho Trương Thắng.

Trương Thắng đã thua ở sòng bạc Kim Lợi này 1.2 triệu, y vừa tới sòng bạc là đổi 10 triệu USD tiền chip, lập tức được mời vào phòng khách vip, chơi đúng ba ván đã cụt hứng bỏ đi.

Vị khách này hôm nay thua tiền, nhưng mặt không đổi sắc, nhìn là biết hạng chơi không tiếc tiền, chỉ tùy hứng, giám đốc sòng bạc tươi cười tiễn chân, vừa cùng Lạc Phi đi đổi chip.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 238: Rửa Tiền (2)

Trương Thắng mua chip bằng séc ngân hàng Thụy Sĩ, sòng bạc tất nhiên không thể trả lại bằng ký séc lẻ, trải qua thương thảo đơn giản, Lạc Phi đồng ý họ chuyển sang kết toán bằng nhân dân tệ, đồng thời còn cung cấp cho bọn họ một tài khoản ngân hàng. Vậy là y tốn chừng 150 nghìn USD, thông qua sòng bạc đổi lại 9.85 triệu USD quy sang tiền tệ.

Khách sòng bạc Ma Cao tới từ đủ mọi nơi trên thế giới, không ít người thân phận mẫn cảm, nên sòng bạc chỉ nhìn vào tiền, không nhận người, không ghi chép lại mỗi một ván bài. Cho nên mỗi vị khách ở nơi này thắng bao nhiêu, thua bao nhiêu, chẳng có hóa đơn cung cấp cho bộ tư pháp, mà tra nguồn tiền ra vào sòng bạc thì khó hơn lên trời.

Chơi bạc là một trong số những cách rửa tiền của Trương Thắng, y lại tới sòng bạc tiếp theo...

Ba ngày sau Trương Thắng xuất hiện ở cửa sòng bạc Phổ Tân, đi theo có bốn vệ sĩ, Lạc Phi cùng giám đốc La.

Giám đốc La chỉ sòng bạc cười: - Anh xem cái sòng bạc này có giống lồng chim không? Mục đích là để người ta vào không ra được... Ha ha ha, anh là người phương bắc nên hẳn là cảm xúc không sâu, nhưng người phương nam chúng tôi rất tin phong thủy, vì may mắn, ở phương diện này rất chú ý. Lần trước tới sòng bạc Thải Hồng cửa vào làm theo hình miệng dơi hút máu, còn cái này, anh thấy gì?

Lạc Phi ngoẹo đầu nhìn chốc lát, nói: - Là miệng hổ.

https://thuviensach.vn

- Đúng, chính là miệng hổ.

Phương bắc đúng là không cầu kỳ thế này, quan trọng là to, lớn, bề thế là được, Trương Thắng nhìn cái miệng hổ nói: - Không vào hang hổ, sao bắt được hổ con.

Đi qua cửa an toàn, bên trong là cửa hàng hiệu san sát, bán thức ăn, sổ xố, đồng hồ, đổi ngoại tệ... Tất nhiên, nhiều nhất là cầm đồ.

Cái lồng chim phong thủy kia không biết có tác dụng gì không, chứ những cô gái xinh đẹp mặc váy siêu ngắn, đồ uống có cồn bán khắp nơi, lôi đi thiết kế như mê cung, rồi thứ ánh sáng lập lòe, thực sự khiến người ta hoa mắt chóng mặt lạc vào đây khó tìm đường ra.

Vẫn quy củ đó, ném séc 10 triệu USD ra, lập tức có một viên giám đốc kinh nghiệm mới bọn họ vào phòng Vip, ở đây chip nhỏ nhất là 100 nghìn, lớn nhất trị giá 2 triệu.

Trương Thắng lững thững đi vòng quanh, đứng trước bàn chơi baccarat, quan sát một lúc thấy một nam tử khẩu âm Thượng Hải thua 5 triệu, cười khẩy nói với Lạc Phi: - Cái này đơn giản, chơi thử đi.

Tức thì chuốc lấy mấy cặp mắt ánh rất thiếu thiện cảm.

Trương Thắng tỉnh bơ vừa chơi vừa trêu chọc Lạc Phi, kết quả là thắng thì ít thua thì nhiều, nhưng y vẫn thái độ cợt nhà không coi tiền ra gì.

Trong một gian phòng ở tầng ba, một người báo cáo tình hình: - Chị Di, mấy ngày qua người này tới 5 sòng bạc của nhà chúng ta, mỗi nơi thua không quá 1.2 triệu là bỏ đi, giờ y lại tới, đang ở bàn baccarat, vẫn đổi 10 triệu USD.

Người ngồi ở sau bàn làm việc liền đổi camera quan sát, chiếu lại gần, nhìn Trương Thắng đang cười hi hi đặt tiền: - Chính y hả?

https://thuviensach.vn

- Vâng.

Nữ nhân kia quan sát Trương Thắng một lúc đứng dậy nói: - Tôi đi gặp y. Nhìn sau lưng vòng eo thon gọn, vóc dáng nuột nà, chỉ là tóc lại trắng như tuyết.

Trương Thắng đang ném chip vào bàn thì một lão phụ mặc sườn xám thướt tha từ trên lầu đi xuống, khí độ ưu nhã, tuy tóc đã trắng, nhưng có thể thấy năm xưa là giai nhân tuyệt sắc thế nào.

Bà ta tới bên Trương Thắng nói nhẹ: - Anh có muốn lên lầu thử vài ván không?

Trương Thắng thản nhiên như đang chờ đợi bà ta tới, ném bài đứng lên chỉnh lại y phục: - Mời dẫn đường.

Lạc Phi muốn đi theo, chợt vai bị giữ lại, cô tức giận quay đầu nhìn giám đốc La. Giám đốc La nói nhỏ: - Cô chủ, xin hãy bình tĩnh chờ là được.

- Vậy tôi làm gì ở đây?

Giám đốc La chỉ lên bàn: - Còn 5 con chip, sao cô chủ không chơi hộ.

Lạc Phi tức thì sáng mắt, làm "nha hoàn" cho người ta lâu, suýt nữa quên mất bản thân.

***** *****

Cửa dẫn tới tầng trên có tấm biển "không phận sự miễn vào", người có tư cách lên tầng này đều là phú hào siêu cấp, được hưởng thụ gian phòng xa hoa miễn phí, có xe đưa đón, thậm chí không cần bỏ tiền cũng được ứng trước lượng chip lớn.

Nữ nhân tóc trắng dẫn Trương Thắng vào một văn phòng rộng, tới khi quay người lại thì nụ cười đã mất sạch, mặt lạnh băng, giọng chất vấn: -

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc anh là ai?

Trương Thắng nhún vai: - Tới nơi này tất nhiên là con bạc.

- Con bạc tới mỗi sòng đều đổi 10 triệu USD sau đó chỉ thua 1.2 triệu tệ?

Trương Thắng cười phá lên, chẳng cần mời tự ý ngồi xuống ghế sô pha, châm thuốc hút: - Ý bà là tôi mang tới bao nhiêu tiền phải thua sạch chừng đó mới được đi hả?

- Một hai lần còn được, chẳng lẽ bàn thân anh không tự thấy hành vi mình đáng nghi.

- Tôi chẳng phải giải thích với ai về việc làm của mình. Trương Thắng nhả khói lắc đầu: - Mở quán cơm mà còn sợ kẻ bụng bự, tiếc thật, vậy tôi tới sòng bạc đầu tư nước ngoài thử xem.

Câu này chạm vào nỗi đau nữ nhân tóc trắng, Ma Cao chính thức ở cửa kinh doanh sòng bạc, khiến các sòng bạc nước ngoài đổ vào đây là chuyện năm sau thôi, hiện giờ tin đồn sòng bạc bối cảnh Châu Úc đã bắt đầu kinh doanh, cục diện Hà gia độc quyền sắp kết thúc, bà tao sao chịu nổi sự mỉa mai của Trương Thắng: - Nếu sòng bạc của chúng tôi không nuốt được 10 triệu USD của anh thì đừng hòng tìm được nơi thứ hai ở đây.

- Thế thì tôi chơi ở đây vậy. Trương Thắng thuận thế nói theo, háy mắt: - Phiền bà mời vái người tới chơi mấy ván, được không?

Lão phụ nhân cười nhẹ, ngồi xuống đối diện với y: - Tôi nghĩ anh sẽ chơi vài ván rồi mất hứng, hoặc có chuyện gấp phải đi, yêu cầu chúng tôi đổi số chip còn lại ra nhân dân tệ, phải không?

Trương Thắng vỗ tay bôm bốp: - Nói chuyện với người thông minh đỡ tốn sức thật.

https://thuviensach.vn

Lão phụ nhân nghiêm mặt: - Rắn có lối của rắn, chuột có đường của chuột. Tôi không muốn tra hỏi lai lịch của anh, cũng không muốn sòng bạc của mình bị người ta lợi dụng rửa tiền, nước sông không phạm nước giếng, anh đi đi, nếu không tôi báo cảnh sát.

Trương Thắng đủng đỉnh nói: - Bao nhiêu người tới đây có đồng tiền lai lịch bất chính? Nếu bà báo cảnh sát, chẳng phải tự chặn tài lộ của mình, được rồi tôi cũng không muốn mất hòa khí, tôi tới đây là muốn hợp tác.

- Hợp tác?

- Đúng, hợp tác bao giờ cũng tốt hơn đối đầu đúng không, hai bên đều vui vẻ, cũng an toàn hơn. Ma Cao là một trong ba thành phố đánh bạc lớn nhất thế giới, số tiền mỗi ngày đổ về đây đếm không xuể, nếu như trong đống tiền này lẫn lộn chân châu với mắt cá, đưa về cho các vị thu nhập không nhỏ... Cớ gì không làm?

Sòng bạc là chốn rửa tiền, đây là bí mật công khai rồi, chỉ có điều Trương Thắng không quen người đứng đầu sòng bạc Hà gia, nên phải dùng cách này mời người có trách nhiệm ra: - Tôi tin mạng lưới thông tin của các vị sẽ mau chóng tìm ra tư liệu về tôi, tôi không buôn thuốc phiện, không đụng tới vũ khí quân dụng, bà cứ yên tâm.

Lão phụ nhân nhìn y một lúc cân nhắc hỏi: - Anh có bao nhiêu tờ séc như thế?

- Khoảng 40 tờ, là USD, dựa theo quy củ trong nghề, người khác trả bao nhiêu, tôi trả bấy nhiêu.

Lão phu nhân trầm ngâm 40 tờ séc 10 triệu, tức là 400 triệu USD, dù bọn họ mở sòng bạc, quen thấy phú hào khắp nơi, nhưng số tiền lớn như vậy vẫn không dễ quyết định: - Chuyện này tôi cần xin chỉ thị.

Trương Thắng lịch sự nói: - Mời tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Vấn đề là bất kể Trương Thắng hay thế lực tàn dư của anh Văn đều không dính líu tới XHĐ Ma Cao, cho nên hai bên thiếu tín nhiệm, Trương Thắng mấy ngày qua biểu diễn cho đối phương thấy, để bọn họ tự điều tra, rồi công khai xòe bài, như vậy bọn họ sẽ bớt cảnh giác hơn nhiều, cho dù không thể hợp tác, bọn họ cũng sẽ xóa sạch dấu vết y từng tới đây, Trương Thắng chỉ lo không biết ông Hà có chịu nhận vụ làm ăn này không?

Trước kia khả năng này không cao, nhưng bây giờ trong tình thế Ma Cao nho nhỏ sắp thành nơi tụ tập của đủ thế lực, năm sau bắt đầu cho phép sòng bạc nước ngoài kinh doanh, mong rằng ông Hà là người sống thời bình biết lo thời loạn.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 239: Người Bạn Tới Từ Phương Xa (1)

- Ông chủ. Thấy Trương Thắng đi ra, Lạc Phi kêu thảm chạy tới kéo ống tay y:

Trương Thắng hoảng sợ: - Làm sao thế?

Lạc Phi dùng đôi mắt to tội nghiệp nhìn y: - Em thấy trên bàn có mấy chip, giám đốc La nói không bằng chơi đợi anh, kết quả là thua hết rồi.

Cô nhóc này làm mình hết hồn chứ, Trương Thắng gõ trán Lạc Phi: - Thua rồi thì thôi, chúng ta về.

Lạc Phi vẫn không dám nhìn y, lắp bắp nói: - Nhưng em không cam tâm... Muốn gỡ lại, thế là thua thêm.

- Thêm bao nhiêu?

- 2.4 triệu. Lạc Phi vừa nói vừa len lén nhìn y:

- Số tiền này anh trả, nhưng chỉ được một lần thôi. Trương Thắng giọng có chút khô khan:

- Anh, anh giận à? Lạc Phi nắm ống tay áo y, sợ hãi hỏi: - Em, em sẽ làm việc trả tiền cho anh.

- Phi Phi, anh giận không phải vì mất tiền, anh tới đây là có mục đích, cho dù thuần túy vì đánh bạc, em không được học. "Không sợ anh thắng, chỉ sợ anh không chơi", đó là bí kip mê hoặc người khác của sòng bạc. Một cô gái trẻ mà mê mẩn thứ này cả đời coi như xong rồi. Nên bất kể em thắng

https://thuviensach.vn

hay thua đều không vui. Trương Thắng nghiêm mặt nói tới đó thấy khuôn mặt hờn hờn tủi tủi của Lạc Phi thì thở dài, xoa đầu cô: - Hết cách với em, định dọa em một lần cho em nhớ kỹ thôi, Lạc Phi trong mắt anh luôn là cô gái ngoan, anh không muốn em bị lạc lối.

"Ừm" Lạc Phi kêu một tiếng như mèo con, nép vào lòng Trương Thắng, cô từ nhỏ được gửi ra nước ngoài, sống độc lập, tiền không bao giờ thiếu, cái thiếu là phần quan tâm này.

… …

Trương Thắng về phòng vừa tắm rửa thay quần áo thoải mái xong thì có người gõ cửa, đi ra mở cửa liền thấy hai vệ sĩ đứng đó, theo sau là một nam tử rậm râu sâu mắt, múi lõ, có chút giống người Ngô Duy Nhĩ.

- Ngài Trương, vị này nói có việc quan trọng muốn gặp ngài. Vệ sĩ vừa báo cáo vừa ra hiệu đã kiểm tra, không có vũ khí:

Trương Thắng đưa tay mời: - Mời vào.

Người kia một tay đặt ở ngực cúi đầu thi lễ đi vào, hai vệ sĩ cũng đi theo, đứng sau Trương Thắng hai bước.

- Chào anh Trương. Người kia mỉm cười nói: - Tôi được phái tới đây mời anh, có một vị rất muốn làm quen với anh, mong được anh nể mặt.

- Anh là ai, và vị muốn gặp tôi là ai? Trương Thắng vừa hỏi vừa nghĩ, phía ông Hà hẹn y trả lời sau 24 giờ, như vậy không thể là người của họ, là ai biết y tới đây mà muốn gặp?

- Anh nhất định không muốn thân phận mình bị người khác biết, vị kia cũng thế. Có điều ông ấy có thiện chí, hơn nữa đây là cuộc gặp mặt có ích cho cả hai bên. Ông ấy là vị chủ nhà hiếu khách, sống cách đây không xa,

https://thuviensach.vn

ngay tầng này thôi. Nếu không phải sợ quá mạo muội thì đã chủ động tới đây bái phỏng.

Người sống trong tầng này đều là khách vip, sử dụng thang máy riêng, người bình thường căn bản không thể đi tới tầng này.

Nếu có người biết thân phận của mình, lại ở ngay sát nách, vậy mà mình lại chẳng biết gì về người ta, e rằng tối cũng khó ngủ yên, Trương Thắng không nén được tò mò, gật đầu: - Được, vậy chúng ta đi gặp ông ấy.

Người kia mỉm cười, cúi mình thật sâu thi lễ: - Tin rằng lần hội kiến này sẽ không làm anh thất vọng.

Trương Thắng dẫn hai vệ sĩ theo người thần bí kia rời phòng, tới cuối hành lang, nơi này mỗi phòng rộng tới 500 - 600 mét vuông, nên dù là cùng tầng, khoảng cách vẫn là rất lớn.

Đi hơn một trăm mét, người kia dừng lại ấn chuông, lại cúi người thi lễ: - Xin mời.

Cửa mở ra, Trương Thắng nhìn người kia, tức thì đứng ngây người, trước mặt y là một nam nhân râu ria xồm xoàm, mặc trường bào liền mũ, đầu quấn khăn đen, trang phục A Rập tiêu chuẩn, sau lưng ông ta là bốn nữ nhân Ả Rập, đeo mạng che mặt, chỉ lộ hai cái mắt.

- Anh là... Trương Thắng nghi ngờ họ nhầm người, có bắn chục phát đại bác thì y cũng có liên quan gì tới người Ả Rập đâu, y còn một thoáng thậm chí nghĩ tới Từ Hải Sinh:

- Chào anh Trương, tôi đợi anh đã lâu. Người kia chào kiểu A Rập, nhưng lại nói tiếng Trung chính tông: - Tôi là Mohammed Abeid Arafat Nabil Bin Abdulaziz Hussein.

- Chào anh... anh... Mohammed Arafat... Bin laden... À Hussein...

https://thuviensach.vn

Người Ả Rập thấy y chỉ gọi được vài từ liền lúng túng, liền cười sang sảng: - Anh Trương, gọi tôi là Hussein đi.

Tiên sư, sao không nói thế từ đầu, đưa tay ra bắt tay hắn: - Chào anh Hussein.

- Mới anh vào chơi, họ là vợ tôi, ngoài ra không có người ngoài. Hussein giới thiệu bốn cô gái đằng sau:

Đối phương dẫn theo gia quyến, tỏ rõ thái độ không có ác ý, chỉ có điều cả 4 cô đều là vợ? Trương Thắng nuốt nước bọt, ra hiệu vệ sĩ ở ngoài.

Mặc dù những người này vẫn giữ nguyên kết cấu gian phòng, nhưng thảm Ả Rập, những món trang sức, bình hoa, vật dụng trang trí, đều mang phong tình dị quốc, cho thấy người này rất cầu kỳ trong cuộc sống.

Hussein nhiệt tình hiếu khách dẫn Trương Thắng đi tới cái bàn ở giữa, bốn cô gái theo sát đằng sau, áo báo rộng che kín chân, phủ quá gót, nhưng bọn họ đi lại rất thoải mái.

- Anh Trương, ngồi đi. Hussien lịch sự đưa tay ra hiệu ngồi ngồi khoanh chân bên bàn:

Trương Thắng cũng học theo, thắc mắc: - Người bạn Ả Rập phương xa, không biết anh hẹn gặp tôi có chuyện gì?

- Anh Trương, tôi chú ý thấy anh hình như gặp phiền toái.... Vì một khoản tiền lớn?

Trương Thắng ngầm đề phòng, tay cách quần đặt lên máy báo động kết nối với vệ sĩ: - Tôi không hiểu ý anh.

Hussien nhận ngay ra sự cảnh giác này, vội xua tay: - Anh Trương, hãy để cho tôi giới thiệu, tôi không có ác ý... Tôi tới từ Ma Rốc, đến đây là để

https://thuviensach.vn

lập nghiệp.

Trương Thắng nheo mắt lắng nghe.

- Thế giới có ba sòng bạc lớn ở Mỹ, Monaco và Ma Cao. Ma Rốc của chúng tôi cũng có năm sóng bạc lớn, quy mô không thua kém bọn họ, nhưng vì ở Bắc Phi, nên chịu thua thiệt. Trong đó có sòng bạc lớn nhất là Shangri-La, tôi từng là người phụ trách chủ yếu ở đó. Cách kinh doanh ba sòng bạc lớn trên thế giới không khác nhau là bao, tôi có tham vọng muốn sòng bạc của mình lớn mạnh, dù không sánh được với Las Vegas của Mỹ, ít nhất cũng phải khiến thế giới biết tới... Nhưng ông chủ của tôi quá dễ thỏa mãn, không muốn tiến lên.

- Vì thế tôi rời nơi đó, đi khắp nơi, cuối cùng nhận ra chỗ thích hợp nhất với mình là Mao Cao. So với Mỹ và Monaco, thực ra Ma Cao lạc hậu hơn nhiều, quy mô cũng không bằng. Năm sau các vị cho người nước ngoài đầu tư sòng bạc, tôi nghĩ bằng vào kinh nghiệm của mình có thể làm nên sự nghiệp ở đây, nhưng tài chính là điểm yếu lớn nhất của tôi. Ngoài ra tôi không có mối quan hệ ở nơi này, chỉ biết kinh doanh, đang không biết làm sao thì gặp được anh, đúng là cơ hội đáng A La ban cho.

Trương Thắng mỉm cười: - Anh rất tự tin, tựa hồ cho rằng tôi sẽ hợp tác với anh?

- Anh Trương, anh có một khoản tiền không thể an bài, vì sao không hợp tác với tôi? Một là anh có thể biến nó thành thu nhập hợp pháp, hai là sau khi thành thu nhập hợp pháp rồi còn tăng giá trị rất nhiều. Hussein giọng cuồng nhiệt: - Anh không biết mở sòng bạc lợi lợi nhuận lớn cỡ nào đâu.

- Vấn đề là làm sao anh biết chuyện của tôi.

Kiến nghị của Hussein rất đáng cân nhắc, nhưng Trương Thắng hiện quan tâm hơn là làm sao mình lại bị bại lộ, nếu sơ hở quá rõ ràng, y phải lập tức ngừng hành động, đem tiền bạc dấu đi.

https://thuviensach.vn

Hussein hơi ngả người tới: - Anh Trương, anh đừng sợ, tôi đảm bảo trừ tôi và bốn người vợ của tôi ra, không ai biết được bí mật của anh đâu. Thực ra tôi phát hiện ra bí mật của anh hoàn toàn nhờ tình cờ.

Quả nhiên đều là vợ của hắn, Trương Thắng đã nghe nói trên thế giới này nhiều nước có chế độ đa thê, bây giờ mới được chứng kiến, trong đầu không khỏi nhảy ra ra mơ tưởng xa vời, tuy nhiên mơ thì vẫn là mơ thôi.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 240: Người Bạn Tới Từ Phương Xa (2)

Hussein kiêu hãnh nói tiếp: - Bốn người vợ của tôi đều là cao thủ cờ bạc, thi thoảng họ cũng giúp tôi tới các sòng bạc, thay tôi tìm hiểu đặc điểm kinh doanh của các sòng bạc đương địa.

Nói tới đó khẽ gật đầu với một trong bốn người vợ, cô gái kia liền cởi mạng che mặt cùng chiếc mũ chùm đầu xuống, mái tóc màu hạt dẻ xõa ra, nhoẻn miệng cười, vấn tạm lên đầu, dùng mảnh vải cố định, cô gái này mũi cao, miệng rộng, mắt sáng, da hơi ngăm đen song chỉ mang tới cảm giác khỏe khoắn như báo cái, rất đẹp.

Có điều Trương Thắng thấy rất quen mắt.

- Cô ấy tên là Sailiya, ở sòng bài Kim Lợi có đánh với anh ba ván, cô ấy đang đi tìm hiểu sòng bài ở đây, thế rồi lại tình cờ gặp lại anh ở sòng bài khác, cũng chỉ đánh ba ván rồi rời đi. Cô ấy liền báo cho người vợ khác của tôi, quả nhiên tới sòng bài thứ ba thứ tư, anh đều làm như vậy.

Trương Thắng làm thế là thu hút sự chú ý của người sòng bạc Hà gia, không ngờ xui rủi thế nào lại lọt vào mắt một người Ả Rập từ xa tít tắp, may mà người phát hiện là vợ Hussein, chứ không phải mật vụ công an trà trộn vào sòng bạc.

Y cố y vào khu Vip, thà lỗ nhiều hơn một chút là để tránh gây chú ý, mật vụ tất nhiên không đủ kinh phí mà đóng giả khách quý, đúng là muốn người ta không biết trừ khi đừng làm, ai mà ngờ được.

https://thuviensach.vn

Hussein nói tới đó tỏ ra cực kỳ chân thành: - Anh Trương, trước đây chúng ta không hề quen biết, song để tỏ lòng thành, tôi sẽ kể tường tận cho anh nghe quá khứ của tôi cùng một số kinh nghiệm để anh cân nhắc xem xem chúng ta có khả năng hợp tác hay không....

Trương Thắng vừa nghe Hussein trình bày vừa suy nghĩ, y luôn cân nhắc hướng phát triển của mình hai năm sau, càng kiếm nhiều tiền ở thị trường vốn này, y càng cảm giác không an toàn, TTCK là nơi nguy hiểm, y không định gắn bó lâu dài, chỉ cần có khoản vốn tương đối, y sẽ rút, để Chung Tình kinh doanh địa ốc ở thủ đô chính là bước thử nghiệm của y, nếu con đường này đi được, y sẽ theo nó.

Nhưng không bao giờ được đặt hết trứng vào cùng một cái giỏ, bài học này ở công ty tài chính Bảo Nguyên đã được y khắc ghi trong lòng.

Trương Thắng vẫn muốn làm thực nghiệp, phải bước chân vào giới tài chính là tình thế ép buộc, hai năm sau y định quay lại nghề cũ, giờ bỗng nhiên có người từ Bắc Phi xa xôi cho y một con đường mới...

Nếu như cùng Hussein hợp tác, có một sòng bạc thuộc về mình, đó là sự đảm bảo không nhỏ về lợi nhuận, vấn đề là y không hiểu nghề này, nên dù lời trình bày của Hussein rất hấp dẫn, nhưng hắn có thực sự là chuyên gia không?

Hơn ba mươi phút khi nghe Hussein trình bày, dưới ánh mắt trong đợi của hắn và bốn cô vợ, Trương Thắng hít sâu một hơi: - Anh Hussein, xin mời nhanh chóng lập một bản kế hoạch thư, nghiên cứu xong tôi sẽ cho anh câu trả lời.

Một ngày sau, Hà thị xác nhận được Trương Thắng không hề dính líu và buôn bán thuốc phiện cùng vũ khí quân dụng, cùng y đạt thành hiệp nghị bí mật, sau một năm sẽ rửa sạch cho y 400 triệu USD, chi phí là 100 triệu tiền Ma Cao, cái giá này đúng quy củ, quan trọng là kiến lập quan hệ tín nhiệm

https://thuviensach.vn

với Hà gia, để tạo điều kiện mưu cầu địa đầu xà ủng hộ nếu y lập sòng bạc ở đây.

Trương Thắng phái người đi Bắc Phi điều tra Hussein, dù sao vụ đầu tư này rất quan trọng, y cần nắm rõ về đối tác của mình để đảm bảo an toàn cho vụ đầu tư.

Giải quyết xong chuyện ở Ma Cao, Trương Thắng ngựa không ngừng vó về Thâm Quyến. Hôm đó là chủ nhật, Trương Thắng tới clb Viễn Sơn gặp mặt bạn bè trong thương trường, hội viên clb này phải được hội viên cũ đảm bảo mới được vào. Tiền đăng ký 100 nghìn, chi phí hàng năm 200 nghìn, là clb đắt giá hàng đầu, nhưng giá trị hoàn toàn tương xứng.

Bởi vì nơi này tập trung phú hào các nghành nghề, các cuộc nói chuyện, hành vi của bọn họ đều có thể tiết lộ những tin tức trọng yếu, vừa vặn đây chính là sở trường của Trương Thắng, cho nên lợi ích thu được gấp nhiều lần chi phí bỏ ra.

Nơi này có quán ăn Nhật, nhà hàng Italya, bãi cỏ phục vụ buổi tiệc nướng, có hồ bơi tổ chức liên hoan, không thiếu cái gì.

Đồ ăn nước ngoài nếm thử cho biết, Trương Thắng vẫn thích nhất món Trung Quốc, nên nơi y hay tới là "Kim Phong các" ở tầng 8, nhân viên nơi này đều mặc áo phong cách cổ, những cô gái thân hình yểu điệu, gương mặt xinh xắn, dáng đi như dưỡng liễu trước gió đi quanh nhà hàng là một phong cảnh thích mắt.

Chưa nói tới tác dụng thu thập tình báo, hưởng thụ cũng là một phần trong công việc của y, để người ta nhanh chóng quen với khái niệm " Trương Thắng rất lắm tiền", đừng lơ là những chi tiết nhỏ, nếu không sẽ dẫn tới thất bại không đáng có.

May mà "công việc" này không vất vả gì lắm.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng tắm xong liền tới ao trị liệu sức khỏe ở tầng một, trên đường đi mỗi nhân viên phục vụ thấy y đều dừng bước cung kính chào một tiếng " ngài Trương". Trong phòng trị liệu, ông chủ Cừu đang ngồi bên ao nước pha chế cocktail, người này vóc dáng không cao, nhưng rắn chắc, với một doanh nhân thành đạt đã trên 40 tuổi mà chưa hề thấy mỡ bụng, cực kỳ hiếm có.

Trương Thắng đi tới bên cạnh, hứng thú nhín ông Cửu tự pha cocktail cho mình, ông ta lấy thêm một cái ly rót ra thứ chất lỏng màu xanh nhạt, nâng ly mời. Trương Thắng chạm cốc uống cạn một hơi, không biết là cái quỷ gì, rượu cực mạnh, Trương Thắng phải ngậm trong miệng cho hơi rượu khuếch tán ra, tới khi thích ứng được rồi mới nuốt xuống, chỉ nhận ra vị bạc hà.

Ông chủ Cửu cười lớn: - Đây mới là cách uống cocktail chính tông, vì cái cảm giác xốc lên tận óc của nó, khiến toàn thân như được tẩy rửa, sảng khoái, ha ha ha, chúng ta xuống tắm đi.

- Ông chủ Cửu đúng là tay sành sỏi, phục. Trương Thắng giơ ngón cái lên, cảm giác rất giống ăn nguyên thìa mù tạt, ăn xong thấy mắt mũi tai như thông thoáng hẳn ra.

Đám phú hào này ai cũng ít nhiều có vài sở thích lạ.

- Cậu Trương, thế nào, suy nghĩ kỹ rồi chứ? Ông Cửu mắt khép hờ hỏi:

Trương Thắng rửa tiền luôn chủ động tới tìm người hợp tác mà y đã điều tra cẩn thận từ trước, ông chủ Cừu lại là người chủ động tìm y, bề ngoài ông ta kinh doanh hàng ngoại, thực ra là ngân hàng ngầm, người như vậy đối với hai giới hắc bạch đạo đều quen biết, tin tức linh thông hơn cảnh sát.

Tài chính ra vào nhiều, tiếp xúc với tam giáo cửu lưu, bàng môn tà đạo, Trương Thắng liền lọt vào mắt ông ta, không khó đoán được mục đích của y, nên ông chủ Cừu tới tận cửa kiếm cơ hội làm ăn.

https://thuviensach.vn

Mỗi năm Trung Quốc có ít nhất 200 tỷ tệ được rửa thông qua các ngân hàng ngầm này, bằng 2% tổng giá trị sản xuất trong nước, đủ thấy nghề này kiếm ăn thế nào.

- Cậu Trương, tôi nghĩ cậu không tìm tới chúng tôi, hẳn là chưa tin năng lực cũng như chữ tìn của chúng tôi hả? Làm cái nghề này không công khai được, cho nên chữ tín đặt lên hàng đầu, mất đi chữ tín là khỏi làm ăn, đảm bảo hơn ngân hàng nhà nước. Cho nên chúng tôi chịu trách nhiệm 100% với tiền của khách.

- Tôi có quan hệ với các ngân hàng ngầm Hong Kong, Ma Cao, Đài Loan, cho nên dù lượng tài chính lớn tới mấy ra vào chỗ chúng tôi đều tuyệt đối an toàn.

Trương Thắng nhích tới gần ông ta thêm một chút, nói nhỏ: - Ông chủ Cừu, tôi không phải tham quan ôm tiền bỏ trốn mà gửi tiền chỗ anh, sau đó ra nước ngoài nhận lại rồi chuồn mất là xong. Anh thẳng thắn vậy tôi cũng nói thật, tôi không cần mang tiền đi mà cần chuyển tiền vào nước, biến nó thành tiền sạch công khai chi tiêu không phải lo lắng gì.

Ông chủ Cừu vỗ ngực: - Càng không thành vấn đề, tôi mở hơn 20 công ty vỏ bọc, không phải để làm chuyện này à?

Trương Thắng chỉ cười.

Ông chủ Cừu với tay lấy chiếc đồng hồ để trên bờ cùng vài món đồ riêng: - Nhìn thấy không, chiếc Vacheron Constantin này giá 280 nghìn, nếu tôi thay anh mua 100 cái thế này, sau đó cùng bạn bè ở Hong Kong, Ma Cao, Đài Loan mua qua bán lại, khoảng chục lần biến thành 10 nghìn, rửa tiền như thế lại chẳng dễ? Trong nước giảm sát vụ này rất lỏng lẻo, tuyệt đối không thành vấn đề.

Đối phương đã nhiệt tình như vậy, không tiện từ chối mãi, Trương Thắng gật đầu: - Vậy thử xem, cho tôi một tài khoản nước ngoài, mai tôi gửi vào

https://thuviensach.vn

đó 5 triệu USD, anh thao tác cho tôi xem.

Ông chủ Cừu mừng rỡ, chỉ là hòn đá dò đường đã 5 triệu USD, sau này còn vụ làm ăn lớn hơn nữa, đây đúng là khách sộp: - Yên tâm, tôi không làm cậu thất vọng, để tôi pha thêm hai ly, chúng ta uống mừng.

Trương Thắng vội xua tay: - Thôi thôi, thứ đó của anh quá mạnh.

Ông chủ Cừu đắc ý, món cocktail này của ông ta đa phần chỉ mời được người khác một lần: - Chúng ta hợp tác vui vẻ thì phải chúc mừng một phen, nếu không uống rượu, vậy để tôi tìm vài em gái..

Trương Thắng xua tay: - Hôm nay tôi còn phải tham gia một buổi bán đấu giá từ thiện nữa.

- Có phải cậu nói buổi bán đấu giá " Nhất kiến chung tình không? Ha ha, tôi cũng tham gia.

Trương Thắng ngạc nhiên: - Anh tham gia bán đấu giá từ thiện?

Ông chủ Cừu mặt mày chính nghĩa: - Đương nhiên, cuộc bán đấu giá này sẽ quyên 5% cho việc giúp đỡ nhi đồng thất học. Là người thành đạt, chúng ta càng phải có trách nhiệm xã hội, làm việc thiện không nên đi sau người khác, dùng phương thức có thể gây ảnh hưởng chính diện nhất tác động xã hội, đây là việc làm giàu ý nghĩa. Làm người mà chỉ có mỗi tiền là kẻ nghèo khó, phải có giá trị quan, nhân sinh quan...

Trương Thắng toát mồ hôi, nghi ngờ xưa kia ông ta làm quan chức nhà nước.

HẾT.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 241: Buổi Bán Đấu Giá (1)

Tối hôm đó Trương Thắng lái chiếc Mercedes 600 tới buổi bán đấu giá Nhất kiến chung tình.

Phòng đấu giá này Trương Thắng lấy thân phận Chung Tình đăng ký, đương nhiên người ngoài nghề sẽ không thấy được sự liên quan của y.

- Sắp tới trung thu rồi, cho em về nhà nghỉ phép đấy, về thăm cha mẹ đi, em xa nhà cũng đã lâu. Trương Thắng chỉ một cái hộp gỗ, nói với Lạc Phi ngồi bên cạnh: - Giúp anh mang ít đồ.

- Gì thế?

- Em mở ra mà xem.

Lạc Phi mở hộp ra, bên trong là một bộ dụng cụ hút xì gà, cùng với 20 điếu xì gà xếp hai tầng trên dưới: - Anh tặng ai thế?

- Một người bạn tên anh Văn, em gặp cũng có thể gọi như thế.

" Không dám!" Lạc Phi thầm lè lưỡi.

- Anh ta ở một chỗ hơi đặc biệt, đó là trại giam số một, em đừng ngại, anh Văn không phải tội phạm bình thường, anh ấy là ân nhân của anh, anh bận quá lâu rồi không đi thăm được, em giúp anh hỏi thăm..

- Ồ... Lạc Phi khẽ thở dài, bây giờ cô hơi sợ chuyện tiết lộ thân phận cho Trương Thắng:

https://thuviensach.vn

Trương Thắng đưa tay ra, vò đầu Lạc Phi, cười: - Sao mà lại thở ngắn than dài thế?

Lạc Phi giảu môi lên, hành động của Trương Thắng rất thân mật, nhưng coi cô như trẻ con, làm Lạc Phi tự nhận mình là nữ nhân thành thục rất tổn tương, hậm hực chỉnh lại tóc, quát vào mặt y: - Đã nói không được sờ đầu em rồi mà, đáng ghét.

Trương Thắng cười ha hả: - Phải thế chứ, hoạt bát vui vẻ mới là Lạc Phi của anh.

Lạc Phi đóng hộp xì gà lại, thở dài lần nữa.

Trương Thắng liếc nhìn Lạc Phi ỉu xìu xìu dựa lưng vào ghế, nói: - Sao thở ngắn than dài suốt thế, yêu rồi hà? Lúc trước ở phòng công tác, anh thấy Lưu Bân Hồng đối xử với em rất đặc biệt, là tại anh, không có biến cố đó, hai đứa có khi là một đôi.

Lạc Phi lườm y: - Cái mắt nào của anh nhìn thấy bọn em là một đôi vậy?

- Suốt ngày dính lấy nhau, cười đùa liếc mắt đưa tình, còn không phải sao? Nếu thêm chút thời gian, thế nào chẳng thành. Trương Thắng tự cho mình rất có kinh nghiệm yêu đương, phán: - Tiếc là không có tin tức của cậu ta, nếu không anh sẽ tác hợp cho hai đứa.

Lạc Phi càng tức không chỗ phát tiết, nếu nói tới dính nhau như hình với bóng suốt ngày cười đùa với nhau, phải nói tới hai bọn họ mới đúng, đồ đầu gỗ, hậm hực nói: - Ông chủ, chuyện của em khỏi cần anh bận tâm nữa, em có vị hôn phu rồi.

- Hả? Trương Thắng thất kinh giảm tốc độ xe: - Sao anh chưa bao giờ nghe nói tới?

https://thuviensach.vn

Lạc Phi bén mái tóc, thản nhiên nói: - Có gì lạ chứ, em là cô gái trưởng thành rồi, cưới gả rất bình thường mà.

- Chậc chậc, bảo mật tốt quá, mà em theo anh đi khắp nơi như vậy cậu ta có yên tâm không? Trương Thắng hơi tiếc, có Lạc Phi ở bên, luôn có niềm vui khi làm việc: - Kết hôn xong em sẽ về nhà à?

- Em cũng không biết, đợi anh ấy quyết định.

- Sao lại đợi, không phải em nói nữ nhân cũng cần chính kiến à, phải cả hai cùng thương lượng chứ.

- Có gì mà thương lượng, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, em có được quyết đâu.

Trương Thắng càng ngạc nhiên: - Gì, đã thời đại nào mà còn chuyện đó? Nhớ tới cha mẹ Lạc Phi rất nghiêm, đi về muộn cùng nam nhân lạ cũng gặp rắc rối nên cảm giác có thể hiểu:

Lạc Phi cười, cười rất đẹp, hai mắt cứ cong vút lên, còn có chút giảo hoạt: - Em rất hiếu thảo, cha mẹ nói nào dám cãi? Để xem anh ta quyết định thế nào, nếu anh ta không cần em thì em tự do yêu đương.

Trương Thắng hơi tức giận: - Đây là chuyện cả đời của em, sao lại tùy tiện như thế?... Khoan, em trêu anh hả?

Lạc Phi ôm bụng cười, cười lăn cười lộn, càng cười càng vui.

Trương Thắng vừa bực mình vừa buồn cười, đưa tay búng mạnh lên trán Lạc Phi, làm cô hét lên tức tối, thế là đến lượt y cười...

***** *****

Buổi bán đấu giá hôm nay do cơ cấu công ích đương địa phối hợp với phòng bán đấu giá Nhất kiến chung tình tổ chức, mục đích là quyên tiền

https://thuviensach.vn

cho trẻ em thất học vùng tây bắc, tham gia lời hiệu triệu này có đầy đủ các nhân vật thượng tầng xã hội, danh nhân đương địa cùng doanh nhân nước ngoài nhiệt tình làm từ thiện.

Lạc Phi vẫn kiểu ăn mặc trung tính, cơ bản vóc dáng cô không thể mặc mấy loại trang phục gợi cảm, mặt mộc không cần son phấn, tết đuôi sam, như nữ sinh cao trung vậy.

Lạc Phi mặt trái xoan, cằm nhọn, so với những nữ sinh cao trung đã phát dục hoàn toàn thì còn nhỏ hơn, đúng là giống tiểu loli, đó là do hậu quả cô quá kén ăn mà ra, không trách được người khác.

Nếu không phải Trương Thắng còn trẻ thì người ta sẽ hiểu lầm Lạc Phi là con gái y, nhiều phú hào quen biết Trương Thắng, thấy y lúc nào cũng dẫn theo cô gái này đi khắp nơi, đem so với những nữ nhân phong vận thì chẳng khác nào trẻ con, đều ngầm đoán, có phải là y thích loli không? Thậm chí có tin đồn y bị gay, vì Trương Thắng luôn từ chối tới mấy chỗ chơi bời gió trăng, tin đồn này làm không ít người thất vọng, vì Trương Thắng là anh chàng độc thân có giá nhất Thâm Quyến lúc này.

Trương Thắng vừa tới là được không ít các cô gái trẻ tự tin vào dung mạo của mình tới bắt chuyện nói cười, thậm chí có cô bạo dạn rủ đi chơi, hoàn toàn không để ý tới Lạc Phi mặt nặng mày nhẹ bên cạnh, khó lắm hai người mới thoát thân, tìm vị trí ngồi xuống.

Ông chủ Cừu vừa kiếm được vụ làm ăn tốt, hay tin là tìm Trương Thắng, ngồi xuống bên cạnh y, ông ta dẫn theo một cô gái trông rất quen mắt, đoán chừng là diên viên ca sĩ nào đó, cô gái này rất khéo léo, vừa tới là tíu tít bên Lạc Phi như chị em lâu năm.

- Cậu Trương, hôm nay tôi mang tới một miếng đoản long bội, đây từng là vật tùy thân của một vị hoàng đế triều Minh, lấy ra có thể nói là "thấy ngọc như thấy trẫm". Vật mang đấu giá hôm nay đều do các phú hào bỏ ra,

https://thuviensach.vn

thế nên không chỉ là buổi đấu giá từ thiện, còn là cơ hội để bọn họ ngầm đấu đá khoe của.

Trương Thắng cười thần bí: - Thứ tôi mang tới cũng khá lâu đời, nhưng kiếm được chưa lâu, lát nữa anh sẽ thấy.

Lúc này một nữ nhân mặt sườn xám đen với hoa văn màu trắng cùng thanh niên âu phục khoác tay nhau xuất hiện, ông chủ Cừu tặc lưỡi: - Buổi đấu giá hôm nay đúng là tam giáo cửu lưu đều có, ngay cả cô Mặc cũng tới rồi.

Trương Thắng quan sát nữ nhân kia, rất đẹp, nhất là phong vận thành thục cùng khí chất cao nhã, khiến cho các cô gái trẻ dù xinh đẹp hơn ba phần cũng phải thua sút: - Cô Mặc là ai thế?

- Cô ấy tên là Mặc Nghiên, rất nổi tiếng, một thời kinh doanh vốn tự có, chỉ hai năm sau đủ vốn bỏ nghề, dấn thân vào TTCK, rất có thiên phú, kiếm không ít, mở công ty trang trí nội thất, cùng với một công ty phong thủy, bây giờ đã là phú bà gia sản trăm triệu rồi, đáng phục. Chỉ tiếc là do quá khứ không vẻ vang gì, tới nay chưa kết hôn, toàn bắt cặp với mấy thằng mặt trắng ăn bám.

Trương Thắng bất giác nghỉ tới Chung Tình của y, nam nhân mắc sai lầm biết quay đầu thì được tung hô, lấy làm điển hình, nữ nhân không có may mắn đó, ở phương nam tư tưởng tự do cởi mở hơn còn thế, nói gì tới phương bắc.

Khách khứa tới đông đủ. Buổi bán đấu giá bắt đầu.

Đại biểu nhà tổ chức trước tiên vài lời cảm tạ rất dông dài, giới thiệu vài vị lãnh đạo lớn, kiếm đủ thể diện cho họ rồi mới vào đề tài chính.

Món đầu tiên là bức Hàn giang độc tiếu đồ thời Tống, giá khởi điểm là 500 nghìn, cuối cùng đẩy lên tới 2.1 triệu, rơi vào tay ông chủ Hồng.

https://thuviensach.vn

Tiếp đó là món đồ thời đồ đá mới, rồi một đôi bình hoa to bằng cả người trưởng thành cũng lần lượt thuộc về ông chủ Hồng nốt.

Không khí buổi bán đầu giá tới đây liền tăng nhiệt rõ ràng, không ít người đã nóng mặt.

Trương Thắng có duyên gặp ông chủ Hồng một lần, biết người này trình độ văn hóa tiểu học, đến chữ còn chưa học hết, xem ra chỉ học đòi làm sang thôi, bất giác khẽ lắc đầu.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 242: Buổi Bán Đấu Giá (2)

Ông chủ Cừu ngồi bên đoán ngay được ý nghĩa cái lắc đầu này, cười: - Cậu Trương, người này tuy chứ nghĩa ít, nhưng hành động có điều ảo diệu đấy.

- Ồ vậy à?

- Mấy món đồ đó đều là của ông ta, cậu cho rằng ông ta quyên ra, lại dùng giá cao mua lại chỉ để khoe khoang sao? Sai, sai lớn, ông ta nổi danh thích sưu tập, nhưng lại không biết chơi đồ cổ, sao lại tốn tiền vào nó như thế? Bình thường ông chủ Cừu tuyệt đối không nhiều lời tiết lộ bí mật của người khác, nhưng hiện giờ cần lấy lòng khách hàng lớn này: - Cậu xem, những thứ đó ông ta bỏ công đi tới vùng xa xôi nghèo khó trong dân gian kiếm về, đồ là thật, nhưng giá đảm bảo không cao đến thế. Ông ta làm vậy chủ yếu kiếm lấy giấy chứng nhận giá của phòng đấu giá thôi, nếu như sau này có người mua thì tốt, nếu không, chả sao, đem đi ngân hàng thế chấp, nên giá càng cao càng tốt...

Trương Thắng vỡ lẽ, đúng là sự thành công đều có nguyên do cả.

Do hôm nay bán đấu giá rất thành công, món đồ đưa ra đều có giá vượt dự tính, người chủ trì rất hưng phấn, dù giọng có hơi khàn vẫn lớn tiếng nói: - Tiếp theo bán đấu giá bốn món di sản cấp bảo vật quốc gia.

Phía dưới xì xầm, bảo vật quốc gia thì nhiều người trong đây có, song đem cả 4 món đi bán, không biết là ai?

https://thuviensach.vn

- Bốn món này đều do anh Trương Thắng quyên góp, giờ xin mời anh Trương lên giảng giải cho chúng ta biết quá trình phát hiện bốn món bảo vật này.

Hiện giới phú hào bản địa còn ai không biết tới Trương Thắng, một ngôi sao mới của TTCK, một tay chơi mới nổi tiêu tiền không biết tiếc, nghe tới tên y không quá bất ngờ.

Chỉ có Lạc Phi là tròn mắt, cô không biết trước việc này.

- Chào các vị. Trương Thắng lên sân khấu, tự tin đối diện với đám đông: - Tôi không giới thiệu tên tuổi cùng giá trị nghệ thuật của bốn món đồ này nữa, tin rằng anh chủ trì đây tinh thông hơn tôi, còn bản thân thôi... Chỉ học đòi thôi.

Phía dưới có người vỗ tay, thời đó không ít người giàu có nhưng trình độ văn hóa thấp, cảm thấy đồng cảm.

- Bốn món đồ này tôi mua được rất ngẫu nhiên, thời gian trước tôi tới nước Đức, đi dạo chợ đồ cũ, vô tình thấy mấy món đồ Trung Quốc, trong đó có thanh kiếm khắc chữ Triện, tôi hỏi người bán, người Đức đó cũng không biết, chỉ biết là có trong nhà lâu rồi, nên mang đi bán. Tôi nghĩ nếu có kẻ làm đồ giả cũng không dại gì đi làm món đồ Trung Quốc phải không? Có thể bán cho ai được chứ?

Phía dưới cười nghiêng ngả, cái này không thể phủ nhận, đồng thời cũng hâm mộ y kiếm được bảo vật

- Thế là tôi bỏ 400 Mark ra mua thanh kiếm này, người Đức thấy bán được giá ngoài dự liệu, còn nói nhà mình có mấy món đồ phương đông nữa, một bức tranh, một cái đồng hồ và một đồ tư lụa. Trương Thắng hơi dừng lại một chút, nói thêm: - Trên đó thêu rồng... năm móng.

https://thuviensach.vn

Phía dưới ồ lên, còn Lạc Phi há mồm, sau đó ôm mặt đau khổ:" Cha mình trăm tình ngàn tình, chỉ không tính tới tên thô tục này thích vàng và bạc, tục không chịu nổi, với tranh ảnh và đồ cổ không hứng thú. Xem ra chẳng tới hai năm, số báu vật cha mình vất vả thu thấp được đều bị y bán sạch..."

- Các vị. Người bán đấu giá tiếp lời Trương Thắng: - Anh Trương Thắng vô tình mang về bốn bảo vật cho tổ quốc, chúng tôi mang tới nhờ chuyên gia giám định, kết quả kinh thiên động địa, tôi xin giới thiệu: Đào chi hoàng oanh đồ của Tống Huy Tông, đồng hồ mặt trời tứ dương thời Xuân Thu, tấm lụa Long cẩm tú chuyên dùng cho hoàng đế thời Minh... Và cuối cùng … Hắn hơi ngừng lại một chút, nhìn quanh với vẻ mặt kiêu ngạo: - Là thanh kiếm này dài 58 cm, mang đặc điểm của nước Việt thời Xuân Thu, lưỡi kiếm tới nay chưa rỉ, trên đó có hai dòng chữ " Việt vương Câu Tiễn, tự tác dụng kiếm."

Có người đứng dậy hét lớn với vẻ không tin nổi: - Là Việt vương kiếm.

Lời ấy khiến bốn xung quanh nhốn nháo, tiếng chất vấn vang lên khắp nơi, cũng có nhiều người biết, Việt vương kiếm ở trong viện bảo tàng quốc gia, làm sao có mặt ở đây?

Người chủ trì ra hiệu bảo mọi người bình tĩnh, thong thả giải thích: - Tất nhiên đây không phải thanh Việt vương kiếm trứ danh, nhưng mọi người không nghi ngờ nguồn gốc của nó, mỗi vị đế vương có không ít bội kiếm, đây cũng là bội kiếm đế vương, được chính chuyên gia từng xác nhận thanh Việt vương kiếm kia kiểm chứng...

- 30 triệu! Theo thứ tự Việt vương kiếm sẽ đấu giá cuối cùng nhưng đã có người không kiềm chế được tự ý ra giá, những người khác cũng kích động hùa theo, đành phải thay đổi trình tự.

https://thuviensach.vn

Một thanh kiếm tượng trưng cho đế vương, ai không muốn? Sở hữu nó không chỉ là món đồ có hiếm có, mà còn mang ý nghĩa may mắn, càng người làm ăn càng chú ý điềm lành, giống như mấy cái cổng sòng bạc đều có hàm ý ở Ma Cao vậy.

Giá nhanh chóng leo lên tới 58 triệu.

Người chủ chì gõ búa: - Số 15, 58 triệu lần thứ nhất...

Con số này quá lớn rồi, kiếm đế vương cũng thích đấy, nhưng vì nó thành ăn mày thì không đáng, nhiều người sau khi bị đám đông làm ảnh hưởng, bắt đầu tỉnh táo lại cân nhắc xem có nên theo đuổi không.

- 60 triệu. Trước khi chủ trì gõ búa lần thứ 3, số 29 hô.

- 61 triệu.

- 65 triệu. Số 29 tiếp tục:

Một nam tử trung niên mặc áo gió thương hiệu Burberry của hoàng gia Anh đứng dậy, ném biển số đi, chỉnh lý y phục, phong độ đưa tay với cô gái xinh đẹp mặc dạ phục đỏ rực rỡ, bước lên phía trước.

Người đó vóc dáng thanh thoát gọn gàng, khuôn mặt tuấn nhã, tuổi trên 40, rất có sức hút của nam nhân thành đạt, mỉm cười thong dong đi lên, cô gái bên cạnh cười ngọt ngào, đôi mắt như bảo thạch lấp lánh, khiến nam nhân nhìn tới đều có cảm giác cô gái vừa mới liếc mình một cái.

Trương Thắng quay đầu nhìn, ánh mắt đóng đinh vào nam tử kia.

Thực ra không cần nhìn, lâu lắm rồi không nghe thấy giọng ông ta, nhưng cả đời không quên được.

Từ Hải Sinh không ngờ ông ta xuất hiện ở đây.

https://thuviensach.vn

- 70 triệu. Trương Thắng đứng dậy mỉm cười:

- 71 triệu. Từ Hải Sinh cũng cười, đi về phía y.

Cả hai cùng cười, nhưng ánh mắt nhìn nhau không chớp, như hai con dã thú chỉ chực chờ đối phương mất cảnh giác là lao vào cắn xé. Ông chủ Cừu nhận ra chuyện bất thường, đứng lên theo, Lạc Phi đi tới bên cạnh ôm tay Trương Thắng, nhìn cô gái váy đỏ như đóa hoa hồng nở rộ, đường cong tựa chai cola, cứ như thiên địch của cô vậy.

- 80 triệu. Trương Thắng giọng nghiêm túc hơn:

- 100 triệu.

Cả hội trường như muốn điên cuồng, song không ai lớn tiếng, tựa như có bầy ong bay ù ù đầy kích động.

- 100 triệu lần thứ nhất. Người chủ trì nuốt nước bọt hô:

- Chúc mừng. Trương Thắng chợt cười phá lên, mặt tươi tình đi tới bắt tay Từ Hải Sinh lắc một cách thân thiết, nói thật giá này gần gấp đôi dự kiến của y rồi, một vụ mà rửa được không ít tiền:

Từ Hải Sinh hơi bất ngờ, song vẫn rút tay khỏi khuỷu tay Đường Tiểu Ái, nắm hai tay Trương Thắng: - Chúc mừng cậu.

- Anh Từ chúc mừng gì thế?

- Đông Sơn tái khởi, không phải là chuyện mừng sao?

- Ha ha ha... Hai người cùng cười lớn, trông như bạn cũ lâu ngày gặp lại.

Ông chủ Cừu thử thăm dò: - Cậu Trương đây là?

https://thuviensach.vn

- À, ông chủ Cừu, để tôi giới thiệu, đây là anh Từ Hải Sinh của tập đoàn đầu tư Từ thị Thượng Hải.

Thanh danh của Từ Hải Sinh thì ngay cả ở Thâm Quyến cũng rất vang dội, ông chủ Cừu vội đưa tay ra: - Thì ra là chủ tịch Từ, ngưỡng mộ...

Nhưng trong mắt Từ Hải Sinh bây giờ chỉ còn Trương Thắng, vẫn nhìn y nói: - Thắng à, cậu đúng là kỳ nhân đấy, trải qua bao sóng gió gập ghềnh mà không đổ. Nói thật, tôi hoàn toàn không ngờ cậu còn có ngày hôm nay, cứ nghĩ cậu bị La Đại Pháo truy sát đã phơi thây đồng hoang, xác nuôi chó hoang rồi, ai ngờ cậu lại phong quang nơi này.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 243: Chuyện Cười

Ông chủ Cừu bị Từ Hải Sinh lờ đi có chút tức giận, có điều không thể trở mặt được, lặng lẽ rút tay về, lúc này nhận ra Từ Hải Sinh không hề giống bạn của Trương Thắng.

Trương Thắng mặt không đổi sắc: - Lên voi xuống chó là chuyện thường của đời người, có người từng nói, nam nhân phải từng đi lính, ngồi tù, ly hôn mới là nam nhân thực sự, lời tuy hơi quá khích, song không phải vô lý, nam nhân cần trui rèn qua núi đao biển lửa mới cường đại được. Vấn đề ai là người cười cuối cùng kia, giống như tân binh vừa lên chiến trường sợ són ra quần, không coi là mất mặt, trải qua chiến đấu, hắn dám xông pha bãi mìn giết giặc, vẫn là đáng phục, anh thấy có đúng không?

Từ Hải Sinh cười nhạt: - Thắng, cậu trưởng thành rồi, thú vị lắm.

- Phải rồi, anh Từ sao lại từ xa xôi tới đây? Trương Thắng vui vẻ thắc mắc: - Anh như chó săn không ngửi thấy mùi thịt không động đậy, chẳng lẽ sớm nghe thấy ở đây có cổ kiếm xuất hiện.

Từ Hải Sinh vuốt ve bàn tay non mịn của Đường Tiểu Ái, như không để ý tới lời mỉa mai của y: - Tôi tới Thâm Quyến khảo sát thị trường chuẩn bị lập chi nhánh, chuyện hòm hòm rồi, chuẩn bị cùng Tiểu Ái tới Hong Kong chơi, sau đó bay qua Châu Âu thả lỏng một chút.

Trương Thắng lịch sự gật đầu với cô gái: - Chào cô.

Y đã không nhận ra được cô tiếp viên hàng không kia nữa rồi, Đường Tiểu Ái thay đổi rất nhiều, trải qua thời gian dài khổ luyện nghi lễ, mỗi cửa

https://thuviensach.vn

chỉ động tác đều cao quý ưu nhã, như nữ quý tộc.

Từ Hải Sinh cũng nhìn Lạc Phi, ngạc nhiên nói: - Ồ, tiểu cô nương thanh tân thoát tục này là ai... Vừa rồi thấy cậu tôi còn ngỡ sẽ được gặp Tiểu Tình cơ, thật là nhớ cô ấy. Thắng, không định giới thiệu bạn gái của cậu sao?

Nghe giọng ông ta có vẻ chế nhạo, rõ ràng chê mình có mới nới cũ, chứng tỏ chưa biết tung tích của Chung Tình, Trương Thắng thở phào, ôm vai Lạc Phi: - Đây là bạn gái tôi Lạc Phi.

Đường Tiểu Ái chủ động đưa tay ra giới thiệu: - Đường Tiểu Ái.

- Chào cô Đường. Lạc Phi tay trái nhéo hông Trương Thắng, tay phải bắt tay:

Đường Tiểu Ái chợt dùng ngôn ngữ lạ nói một câu, Lạc Phi đáp lại, ngôn ngữ giống hệt, hiển nhiên cùng loại, nhưng những người xung quanh không ai hiểu.

Cho rằng là chuyện nữ nhân Từ Hải Sinh kéo Trương Thắng ngồi xuống, như đôi bạn lâu năm hàn huyên.

Chuyến này Từ Hải Sinh tới Thâm Quyến đúng là để lập chi nhanh, dù không có Trương Thắng ở đây ông ta cũng không thể bỏ qua mảnh đất khắp nơi hoàng kim này, còn tham gia buổi bán đấu giá hoàn toàn nổi hứng bất chợt.

Bỏ 100 triệu ra mua thanh kiếm, có hơi đắt thật, song một vừa dằn mặt Trương Thắng, cũng là để đánh tiếng cho toàn bộ giới doanh nhân nơi này biết mình đã tới, tuy giá hơi cao, nhưng không tiếc.

Buổi lễ đấu giá kết thúc, bên tổ chức mời Từ Hải Sinh đi làm thủ tục, ông ta đứng lên, nói một lời hai ý: - Thắng, không lâu nữa tôi tới Thâm Quyến rồi, chúng ta là cố giao, mong được chiếu cố nhiều hơn.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng bắt tay ông ta: - Không cần anh Từ phải nói, tất nhiên là thế rồi.

***** ******

Trên đường lái xe về, Trương Thắng hỏi: - Phi Phi, em và cô gái kia nói tiếng gì thế?

- À tiếng Pháp, cô ấy khen em rất xinh đẹp, em nói cô ấy mới xinh đẹp, rất tương xứng với bạn trai. Em không có thân hình khiến nam nhân điên đảo, có gương mặt mê hồn như cô ấy. Lạc Phi cười khinh khích: - Nhưng cô ấy không hiểu lời em, đại khái là sắp đi Pháp du lịch nên học vài câu xã giao thôi.

- Em biết tiếng Pháp cơ à?

- Biết không nhiều, cũng đủ khiến cô ta á khẩu.

Trương Thắng xoa đầu Lạc Phi môt cái: - Đừng tự ti, tuy so với cô ấy em không xinh đẹp bằng, không có vóc dáng quyến rũ như người ta ... Nhưng anh thấy em đáng yêu hơn nhiều.

- Đáng ghét. Không biết y khen hay đả kích mình nữa, Lạc Phi hậm hực lại sửa tóc: - Đừng có xoa đầu người ta, người ta là nữ nhân không phải trẻ con.

- Ha ha ha, muốn có vị nữ nhân thì ăn cho béo trước đã.

- Anh thích nữ nhân béo à?

Trương Thắng cười khanh khách: - Ít nhất cũng có da thịt chút chứ, trông em như giá đỗ ấy, các chàng trai không thích vậy đây.

- Xì, kệ người ta, tại sao em phải vì nam nhân mà thay đổi chứ, hứ... Lạc Phi đổi chủ đề, nói chuyện này với tên đầu gỗ như Trương Thắng chỉ chuốc

https://thuviensach.vn

bực vào thân: - Ông chủ Cừu lén la lét lút hẹn anh, chín phần là đi tìm gái rồi, sao anh không đi.

- Vì em chứ sao?

- Vì em? Lạc Phi đột nhiên má hồng lên không nguyên cớ, may mà trời tối, nhìn không rõ.

- Anh làm sao mang cái bóng đèn là em theo được, anh đi rồi thì ai đưa em về, em về một mình không yên tâm.

- Chỉ thế thôi à? Giọng Lạc Phi có hơi thất vọng:

- Chứ còn sao, tuy em như cái giá đỗ ấy, nhưng mà bộ dạng cũng kích thích lắm, đặt biệt là đôi mắt, thêm vào tối lửa tắt đèn, tài xế taxi nhìn không rõ thân hình của em đã nổi lòng dâm dục họa hại em rồi thì anh đi tìm ai mà khóc.

- Anh, anh mõm chó không mọc được ngà voi.

Trương Thắng cười ha hả: - Em làm anh nhớ tới môt câu chuyện cười, có một cô nữ sinh đi một mình trong đêm tối, đột nhiên có tên lưu manh từ sau nhảy ra ôm lấy, muốn giở trò đồi bại. Cô gái chưa kịp kêu cứu thì tên lưu manh đã nói một câu rồi bỏ đi, khiến cô gái tức xém xỉu.

Lạc Phi ngạc nhiên: - Cô ta không mừng thì thôi, còn tức cái gì?

Trương Thắng mắt tia ngực Lạc Phi: - Tên lưu manh chửi:" Mẹ nó, đúng là xúi quẩy, sao lại là nam chứ?

- Ha ha ha... Lạc Phi phì cười, nhưng cười được mấy tiếng mặt tái đi, làm sao Trương Thắng nói nhìn mình mà nhớ tới chuyện kia: - Anh, anh, anh chê cười em không có ngực phải không?

https://thuviensach.vn

- Không có, không có. Trương Thắng chối bay chối biến: - Anh kể chuyện cười thôi mà.

Lạc Phi hận ngứa răng ngứa lợi, chỉ là Trương Thắng lái xe, cô không dám hành hung, đột nhiên xe phanh két lại, cô thò đầu ra nhìn: - Anh làm gì thế?

- Em nhìn kìa.

Lạc Phi nhìn theo tay y chỉ, thấy một cô gái tóc dài đi qua, cái váy cũn cỡn phải hơn đầu gối tới hai gang tay, khoe trọn cặp chân dài nuột nà, tức khí đá y một cái: - Muốn ngắm mỹ nữ thì tự đi mà ngắm, nếu muốn cho người ta đi nhờ thì cứ việc, bảo em nhìn làm gì? Ái... Sao đánh em.

Trương Thắng thu tay lại: - Ai bảo toàn nghĩ linh tinh, em xem, có quán đồ nướng bên đường, bình thường ít thấy, đi đi, chúng ta xuống ăn.

Hai người hớn hở xuống xe, ngồi dưới bóng cây, gọi một chai bia, hai xâu thịt và một đĩa sườn nướng, ăn ngon lành.

- Ừm, tẩm hơi nhiều ớt và gia vị, thơm nhưng mất vị thuần. Trương Thắng vừa ăn vừa bình phẩm, rót bia cho Lạc Phi: - Phi Phi, cụng ly nào.

Lạc Phi cầm ly lên, thầm nghĩ, người này hiện gia tài bạc tỷ, đi tới đâu cũng thu hút ánh mắt các cô gái xinh đẹp nhất, thân thể bốc lửa nhất, được phụ vụ chu đáo nhất. Nhưng anh ấy không thay đổi, vẫn là chàng thanh niên nhiệt tình chất phác thẳng thắn. Đêm nay cũng giống như lần đầu hai người đi ăn với nhau, nhưng so với hôm đó ánh mắt Lạc Phi thêm dịu dàng nữ tính...

Hai người tiêu diệt tổng cộng 32 xâu thịt, uống hết 3 chai bia, thỏa mãn lái xe về khu phong cảnh Viên Sơn.

https://thuviensach.vn

Biệt thự của Trương Thắng trang trí theo phong cách tự nhiên phóng khoáng chứ không phải xa hoa, ghế sô pha, đồ gia dụng đều là gỗ, cố gắng để nguyên màu sắc ban đầu không sơn vẽ gì thêm, trông trang nhã gần gũi.

Tầng hai có thư phòng, phòng khách, hai gian phòng ngủ, Trương Thắng và Lạc Phi mỗi người một cái. Trương Thắng đưa Lạc Phi về rồi tạt qua nhà Giám đốc La, hai biệt thự kề sát nhau, y đi tới bên bức tranh, ấn nút xuống thẳng hầm bảo mật.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 244: Hoa Đợi Nở

Trong phòng có mấy người, đang tập trung bên máy vi tính nghiên cứu gì đó, thấy Trương Thắng về liền đứng lên chào.

Giám đốc La đi tới chủ động nói: - Tôi đã sai người theo dõi ông ta rồi, lần này ông ta đúng là còn muốn đi Hong Kong và Châu Âu, ở lại Thâm Quyến đa phần vì làm ăn, phần nhỏ vì anh. Không rõ ông ta định làm gì, nhưng mai anh đi đâu nên mang theo vệ sĩ.

- Không cần, Từ Hải Sinh bây giờ gia nghiệp lớn như thế, nếu không phải cùng đường, ông ta không mạo hiểm đâu. Mật thiết chú ý hành động của ông ta trên thị trường là được, còn nữa, hai vị chuyên gia đầu tư kia hãy kiến nghị ông ta đầu tư lớn vào, càng lớn càng tốt, bây giờ dã tâm ông ta rất lớn, chắc chắn sẽ theo. Trương Thắng không định đấu đường hoàng với Từ Hải Sinh làm gì, y đã phái hai người tới "giúp đỡ" Từ Hải Sinh, tất nhiên hai người đó là chuyên gia đích thực, đã giúp ông ta đánh bại mấy đối thủ cạnh tranh, kiếm được rất nhiều tiền.

Đầu tư càng lớn thì nguy hiểm đứt chuỗi tài chính càng cao, điều này giống tập đoàn Bảo Nguyên của Trương Nhị Đản, Trương Thắng đợi mắt xích yếu đuối kia xuất hiện để lợi dụng, y muốn tiêu diệt chứ không phải muốn đấu với Từ Hải Sinh.

Giám đốc La gật đầu: - Vâng, tôi sẽ thông báo cho họ ngay.

Trương Thắng đi tới bên cạnh một người khác đang phân tích xu thế thị trường kỳ hạn tron ngày: - Sao rồi anh Chu, phía Trịnh Châu có động tĩnh gì không?

https://thuviensach.vn

Chu Duy Trí là một phần tử tinh anh của Gia gia, gõ bàn phím rào rào: - Ông chủ Trương, Lão Diêu vẫn có tin truyền về, song hắn cũng sắp rồi, theo tôi quan sát thì thủ pháp thao tác của họ rất lạc hậu, trình độ có hạn. Tôi cũng nghiên cứu bối cảnh mấy cơ cấu chủ lực, bọn họ đều là xí nghiệp bối cảnh quốc hữu bản địa, chủ lực ngoại tỉnh chưa vào Trịnh Châu, toàn là người trong cuộc tự tung tự hứng với nhau, mua bán náo nhiệt lắm, vì toàn cướp tiền từ nhà đầu tư nhỏ lẻ chưa biết thua lỗ là gì nên chẳng hề có ý thức nguy hiểm.

Trương Thắng gật gù: - Nhưng bọn họ có bối cảnh quốc hữu, chỗ dựa cứng, đừng để họ cảnh giác, chuẩn bị thật đầy đủ rồi bất ngờ tập kích, đánh xong rút ngay, giằng co lâu với họ mệt lắm.

- Vâng tôi sẽ bố trí. Chu Duy Trí đang nói thì cái điện thoại đỏ reo, nhấc lên nghe: - A, Lão Diêu, sao có kết quả khảo sát chưa?

Bên kia cười sang sảng: - Tôi cẩn thận theo dõi ba ngày, ha ha ha, cuối cùng tốt kết ra 7 chữ.

Trương Thắng cướp lấy điện thoại, cười mắng: - Lão Diêu, đừng bày vẽ nữa, nói nhanh.

- Ái dà ông chủ Trương, khuya thế này sao còn chưa ngủ... Vâng, tôi nói, kết luận của tôi là:" Lắm tiền, ngu dốt, dễ đối phó."

**** *****

Lạc Phi trở về phòng ngủ, tắm rửa xong quấn khăn tắm vui vẻ vừa nhún nhảy vừa hát như chú chim sơn ca, đi qua gương gắn trên tủ, đột nhiên dừng chân, nhìn ngắm mình trong gương.

Mái tóc dài còn ướt quấn trên đầu, vài lọn lưa thưa buông xuống má, cái cổ cao, bờ vai tron mịn lấm tấm nước, gò má vì vừa tắm nước nóng mà

https://thuviensach.vn

hồng hồng, vô cùng đáng yêu. Đôi mắt thêm ướt át mê người, ghé tới gần nhìn kỹ hơn, rất hài lòng với làn da lúa mạch khỏe khoắn.

Lạc Phi thè lưỡi ra: - Mình cũng không tệ, cái đồ có mắt không tròng.

Ánh mắt đi xuống, kéo khăn tắm ra, hoàn toàn trần truồng đứng trước gương, hai tay nâng bầu ngực, ép vào giữa, tạo ra khe vú mê người, vênh mặt đắc ý, nhưng vừa buông tay ra là mất hết.

Lạc Phi có chút nhụt chí, nhặt khăn tắm lên che ngực, vươn cái chân dài ưu mỹ, nghiêng người nhìn cặp mông nho nhỏ, cuối cùng thừa nhận, mình nên "béo" hơn một chút.

Chạy bành bạch đi hạ ánh sáng đèn xuống, chuyển thành màu đỏ, quay về trước gương, ném khăn tắm sang một bên, một cô gái trẻ đầy sức sống xuất hiện.

Chưa hài lòng, cô lại chạy ra bên tường, điều chỉnh ánh sáng tối hơn, nhẹ nhàng đi soi gương, lần này là một mỹ nhân đáng yêu, nghịch ngợp mà không mất ưu nhã, khí chất không phải là thứ dựa vào bề ngoài, mà là cảm giác nội tại tạo ra.

- Ai nói mình là cô bé chứ, nếu anh ấy nhìn mình lúc này còn dám nói câu đó không?

Lạc Phi cười nghịch ngợm, xõa tung mái tóc.

Mái tóc mây buông xuống khuôn mặt thanh tú, đôi mắt long lanh, cái mũi nhỏ hênh hếch, cặp môi xinh xắn, thêm vài phần quyến rũ.

Ai dám nói thời khắc này Lạc Phi không có vị nữ nhân?

Đó là cô gái trẻ nữ tính mười phần, còn mang khí chất ưu nhã, như công chúa cao không với tới.

https://thuviensach.vn

Chỉ là vẻ đẹp kinh động này vẫn ẩn kín trong khuê phòng, chưa chàng trai nào may mắn khám phá...

Xuân tình đã nảy mầm, hoa chỉ còn đợi ngày nở thôi.

***** *****

Sáng sớm hôm sau, Trương Thắng thức dậy chạy vòng quanh khu phong cảnh, mang theo một thân mồ hôi về, tắm táp thoải mái, đi ra nhà ăn.

- Tiểu Phi đâu, giờ này còn chưa dậy, đi gọi cô ấy đi. Không thấy Lạc Phi đâu Trương Thắng bảo giúp việc:

- Khỏi, em đây rồi. Hôm nay Lạc Phi bay về Quỳnh Hải, hành lý cũng chuẩn bị xong.

Trương Thắng quay đầu nhìn, không khỏi ngạc nhiên: - Em...

- Làm sao? Lạc Phi ra muộn là vì tốn công ăn mặc trang điểm một phen:

Trương Thắng tặc lưỡi: - Về nhà gặp vị hôn phu có khác, đẹp, rất đẹp.

Lạc Phi mặc bộ váy công sở, mặc dù vẫn còn khuynh hướng trung tính, chỉ là khác ngày thường mặt mộc, tóc quấn gọn gàng, hôm nay thoa chút son hồng, mái tóc xõa xuống vai, tai đeo hoa tai trân châu nhỏ, làm khuôn mặt thêm phần sinh động, cùng đường cong ở ngực trông rõ ràng hơn, nhìn rất có tinh thần.

Vóc dáng Lạc Phi vốn không hợp cách ăn mặc phương bắc, như Tiểu Lộ cũng không "béo" hơn cô là bao, chỉ quần jean áo thun đơn giản mà nữ tính mười phần, giờ Lạc Phi chú tâm thay đổi, thân hình nhỏ nhắn lung linh tức thì thành ưu điểm.

- Ăn nhanh lên, anh đưa em ra sân bay.

https://thuviensach.vn

Lạc Phi đang hí hửng chờ Trương Thắng khen vài câu, không ngờ y lại cúi đầu xem đồng hồ, nói một câu còn hơn lời chê bai tàn nhẫn, cảm giác lời khen vừa rồi của y chỉ đối phó cho có, cô ngồi phịch xuống ghế, cầm bát cháo lên, thở dài: - Thất bại, đúng là thất bại...

Trương Thắng không nhìn ra Lạc Phi có tâm sự, ăn sáng xong tự mình lái xe đưa Lạc Phi ra sân bay, còn mua một đống quà cho dì hai chú ba của cô, tận mắt nhìn Lạc Phi đi qua cửa soát vé mới về nhà.

Hôm nay là chủ nhật, y kiểm tra tình hình chuẩn bị thao tác ở Trịnh Châu, rồi cùng đội ngũ trợ lý thảo luận kế hoạch đầu tư sòng bạc, thân phận Hussein đã được xác nhận, không cần nghi ngờ.

Sau đó Trương Thắng mời một người từng làm quản sự nhiều năm ở sòng bạc Ma Cao, nay đã nghỉ hưu ở Thâm Quyến, mời ông làm tham mưu, đánh giá kế hoạch của Hussein, có được nhận định khả năng hiện thực của kế hoạch là 8 thành, theo phương sách kinh doanh kia, trong vòng một năm có thể hồi vốn.

Vì thế Trương Thắng quyết định hợp tác với Hussein, ủy quyền cho văn phòng luật sư tiếng tăm của Thâm Quyến lo liệu toàn bộ văn kiện luật pháp có liên quan.

Ba ngày sau đúng như đã hẹn Hussein tới Thâm Quyết, chính thức bước vào giai đoạn bàn thảo hợp đồng.

Cùng lúc ấy Từ Hải Sinh đang hội diện vài vị lãnh đạo cơ cấu hữu quan đương địa, lần này ông ta có chuẩn bị trước, thông qua đối tác ở Thượng Hải, liên hệ với những nhân vật có vai vế ở Thâm Quyến, chuẩn bị rải đường toàn diện tấn công nơi này.

Tin tức chủ tịch Từ Hải Sinh của tập đoàn Từ thị bỏ 100 triệu mua bảo kiếm đã lên không ít trang báo, không chỉ ở Thâm Quyến, Hong Kong cũng cho đăng, ngay lập tức đẩy danh tiếng ông ta lên cao. Nên danh thiếp đưa

https://thuviensach.vn

ra, không một nhân vật chính trường hay thương trường nào dám xem thường.

Quân vương kiếm tuy qua hai nghìn năm, nhưng uy thế chưa mất.

- Thư ký trưởng Dung, khi ở Thượng Hải tôi đã được nghe anh Khả Nhân nhắc tới đại danh của anh, lần này tới Thâm Quyến là để chuyên môn bái phỏng.

Khả Nhân mà Từ Hải Sinh nói là bạn học cũ của thư ký trưởng Dung, làm khuôn mặt nghiêm túc trở nên ôn hòa hơn: - Chủ tịch Từ quá lời, tôi chỉ là công chức ăn lương nhà nước, có gì mà danh tiếng.

Từ Hài Sinh khách khí vài câu, nói ra mục đích tới đây: - Tối nay tôi bố trí một bữa cơm đơn giản, mời vài người bạn ở Thâm Quyến, hi vọng anh nể mặt, vậy thì vinh hạnh cho tôi lắm.

Thư ký trưởng Dung nhíu mày: - Chủ tịch Từ tới Thâm Quyến đầu tư là cống hiến cho sự phát triển nơi này, cá nhân tôi bày tỏ chào đón, nếu có gì khó khăn chính phủ sẽ ra mặt hỗ trợ, còn ăn cơm thì thôi vậy.

Từ Hải Sinh biết người này không dễ đối phó, làm quan tới mức này, đâu đơn giản vài câu tâng bốc là được, tặng quà càng không thể tùy tiện, nếu không phản tác dụng.

Nếu là lúc khác, ông ta có thể thong thả liên hệ tình cảm, nhưng lần này ông ta chỉ ở Thâm Quyến có vài ngày, đành dùng biện pháp mạnh dứt điểm.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 245: Mọi Người Đều Bận Rộn (1)

Từ Hải Sinh từ nhà Thư ký trưởng Dung về, bấm một số máy: - Anh Kính Hiên, tôi là Từ Hải Sinh đây, đang ở Thâm Quyến... Nghe nói anh quen với ông Tằng của giới nghệ sĩ Hong Kong.... Không không, tôi định nhờ ông ấy giúp một chuyện, không phải điều anh nghĩ đâu.

Hàn huyên vài câu, Từ Hải Sinh cúp điện, đợi một lúc cho bạn mình liên hệ trước rồi mới gọi vào số ông Tằng.

Bên kia có tiếng ồm ồm như vịt đực: - A ha ha, chủ tịch Từ, hôm trước báo chí đều đưa tin về anh, bỏ 100 triệu mua bảo kiếm, người anh em này bội phục. Tôi vừa nói chuyện với Kính Hiên rồi, không biết may mắn giúp gì cho anh đây?

Từ Hải Sinh cười: - Anh Tằng, tôi có chuyện này gấp nên mới cần tới anh, chiều nay tôi muốn mời cô Lạc Sinh Hàn ăn cơm, không biết có được không?

- Được được. Bên kia không hỏi nhiều, cười lớn: - Để tôi liên hệ, anh đợi tin nhé.

- Vâng, làm phiền anh.

Nửa tiếng sau Từ Hải Sinh trở về khách sạn mới nhận được điện thoại.

- Chủ tịch Từ, cô Lạc nghe nói anh mời cơm vô cùng vinh hạnh, có điều tối nay cô ấy có buổi biểu diễn đầu tiên ở Hong Kong, rất quan trọng, đi về không kịp... Hay anh tới đây bày tiệc.

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh đau đầu: - Anh Tằng làm giấy thông hành Hong Kong mất hai tuần, tôi còn chưa có. Quan trọng là tôi mời mấy quan viên chính phủ, không tiện qua đó.

- Ài, thế thì khó rồi, chủ tịch Từ, không phải là tôi không chịu ra sức, nếu lúc khác, một lời của anh thôi, cô Lạc vui vẻ tới gặp, nhưng hôm nay cô ấy biểu diễn, người ta là ca sĩ, dựa vào cái này kiếm cơm, buổi biểu diễn mà hỏng, ảnh hưởng rất lớn. Cô ấy có muốn đi, quản lý cũng không cho, mong anh thông cảm...

Từ Hải Sinh bóp trán, ông ta đã nói với thư ký trưởng Dung sẽ mời Lạc Sinh Hàn tới bữa cơm, có chút nóng nảy, chợt lòng máy động: - Anh Tằng, làm phiền anh liên hệ lần nữa, tôi lấy danh dự đảm bảo, tuyệt đối không làm cô ấy lỡ buổi biểu diễn.

***** *****

Tòa nhà Địa Vương Thâm Quyến, tòa nhà cao nhất Châu Á, top 10 kiến trúc cao nhất thế giới.

Trương Thắng cùng nhóm người Giám đốc La đang cùng phó thị trưởng phụ trách công tác kinh tế, trong bữa cơm vô tình nhắc tới mấy công ty niêm yết đương địa.

Phó thị trưởng Mạnh tỏ ra đau đầu không thôi: - Thảm nhất là cổ phần của Khải Toàn, nó vốn là xĩ nghiệp quân đội, sau khi tách ra thành xĩ nghiệp địa phương, thành tích không tệ, ai mà ngờ sau khi niêm yết lại thua lỗ liên tục. Vì là xí nghiệp bản địa, xét tới vấn đề hình tượng và việc làm của lượng lớn công nhân viên, chính phủ vay mượn khắp nơi lấp chỗ trống, nếu không đã sớm bị ủy ban chứng khoán gạch tên rồi. Cứ thế mãi cũng không phải là cách lâu dài, song cán bộ đa phần là người từng đi lính, còn có cả gia quyến một số quân trú đóng Hong Kong, không thể để nó đổ, khó, khó.

https://thuviensach.vn

Tới đó ông ta nửa thật nửa giả nói: - Giám đốc Trương, nghe nói anh kiếm được không ít tiền trên TTCK, có ý chuyển sang thực nghiệp... Không bằng mua lấy công ty này đi, bằng vào tài kinh doanh của anh, nhất định sẽ giúp nó cải tử hoàn sinh, cứu sống nó cũng là giúp chính phủ, giúp bách tính, anh em quan binh.

Trương Thắng chơi cổ phiếu tất nhiên đã tìm hiểu công ty này, sản xuất kinh doanh đều tồi tệ, nó sở dĩ trước kia được niêm yết là do vị phó thị trưởng Mạnh này vì thành tích mà tô vẽ cho đẹp, cho nên giờ mới phải trăm phương ngàn kế duy trì vận chuyển, không để nó đổ bể, dù biết lỗ hổng càng vá càng to cũng không còn cách nào khác.

Nay ông ta vào thế cưỡi hổ mới tìm tới y.

Chuyện này giống năm xưa anh Văn từng kể cho y trong tù, Trương Thắng cân nhắc một phen, nói: - Thị trưởng Mạnh đã lên tiếng, sao tôi không nghe cho được? Có điều một xí nghiệp thua lỗ tới trăm triệu, sắp bị gạch tên, không dễ, cho tôi suy nghĩ trước được không?

Giám đốc La lến ra hiệu với Trương Thắng, y vờ như không biết.

Phó thị trưởng Mạnh bất ngờ lắm, ông ta vốn không hi vọng nhiều, Trương Thắng không phải người đầu tiên ông ta đưa ra đề nghị vờ vờ thật thật như vậy, đều bị người ta uyển chuyển từ chối, ông ta cũng không trách, nó đúng là động không đáy, ai nghĩ y có ý tiếp nhận, vô cùng hoan hỉ, niềm vui phát ra từ đáy lòng: - Được, đương nhiên là được, đây không phải chuyện nhỏ mà, có điều mong giám đốc Trương cân nhắc nghiêm túc, nếu anh tiếp nhận Khải Toàn, có khó khăn gì cứ đề xuất, tôi sẽ hết mình hỗ trợ.

Trương Thắng tủm tỉm cười nâng ly với ông ta, ngửa cổ uống hết ly rượu màu hoàng kim.

Lúc này ngoài cửa sổ trời trong như được tẩy rửa, có chiếc máy bay bay trực thăng quạt gió phần phật vay qua, đáp xuống tầng 69 của tòa nhà, sau

https://thuviensach.vn

đó một nam tử béo lùn, một cô gái cao ráo đeo kính râm mặc áo gió cao cổ che kín dụng mạo đi xuống, chỉ thấy mỗi cánh môi hồng xinh xắn.

Từ Hải Sinh cùng đoàn người thư ký trưởng Dung nhiệt tình đi tới, Từ Hải Sinh không khoác lác, ông ta liên hệ thuê chiếc trực thăng này đưa ngọc nữ tới, sẽ không lo lỡ buổi biểu diễn.

Ngàn vàng ném ra, mỹ nhân đúng hẹn mà tới.

….. ……

Buổi tối hôm đó Trương Thắng từ chỗ ông chủ Cừu về, lập tức tới tầng hầm, cùng ba người nữa phân tích các con số.

- Ông chủ, chỗ Lão Diêu có chút tin tức đặc biệt truyền về. Chu Duy Trí đứng dậy báo cáo: - Rất lạ, khi chúng ta sử dụng tài chính khống chế thị trường giao ngay, phát hiện ra có người đang mua vào lượng lớn giống chúng ta. Lão Diêu nghi ngờ, tìm mấy giám đốc công ty mời họ ăn cơm, mới biết có người liên tiếp lập tài khoản kỳ hạn, Lão Diêu moi ra được hai cái tên trong đó, liền tiến hành điều tra.

- Hai người đó đều ở trong khách sạn Kim Long, bao hai cô gái rất xinh đẹp, Lão Diêu xùy tiền ra liền biết hai người kia tới từ Thượng Hải. Lão Diêu muốn hỏi ý anh xem kế hoạch có thay đổi không?

Trương Thắng nhíu mày lại, đi thong thả trong phòng, cởi áo véc ra, ngồi xuống ghế châm thuốc hút: - Xem ra có kẻ nhận ra miếng mồi ngon Trịnh Châu giống chúng ta rồi, vấn đề là bọn chúng chơi đường dài hay định bán khống?

- Tôi thấy có khả năng là chúng đã phát hiện ra tin tức chúng ta nhập cuộc, cho nên muốn liên hệ với mấy công ty đương địa phục kích chúng ta.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng xem tài liệu Lão Diêu gửi về: - Không thể, hôm qua chúng ta mới quyết định, hơn nữa xem ngày tháng mở tài khoản, bọn họ còn sớm hơn chúng ta vài ngày.

Giám đốc La nói vào: - Ý anh bọn họ và chúng ta là người cùng đường.

- Khả năng cao là như thế, nhưng con rồng qua đường này chưa chắc là chiến hữu của chúng ta đâu, nếu chúng ta lộ sơ hở, chúng thấy mồi ngon rất có khả năng quay sang cắn chúng ta... Bọn họ đã chuẩn bị lâu hơn vậy để họ chủ chiến, chúng ta ở ngoài rìa đánh lén, khi nào bọn họ lún quá sâu không thể trở giáo được mới dồn sức kết thúc cuộc chiến cướp lấy thành quả sau cùng. Trương Thắng rơi vào trầm tư: - Không biết là cao nhân phương nào đây?

***** *****

Sáng hôm sau Trương Thắng một mặt phái người giám sát hành động của Từ Hải Sinh ở Thượng Hải, một mặt bỏ thời gian ra tới Ma Cao cùng Hussein khảo sát thị trường và hoàn cảnh địa lý đương địa, nghiên cứu chi tiết kế hoạch đầu tư.

Ông chủ Cừu không phụ sự kỳ vọng của Trương Thắng, nửa tháng sau 5 triệu USD được rửa sạch sẽ xuất hiện trong tài khoản của Trương Thắng, Trương Thắng cũng không phụ sự kỳ vọng của ông ta, 15 triệu USD tiếp tục được gửi vào tài khoản nước ngoài, ông chủ Cừu hưng phấn vô cùng.

Vụ mua bán ở Trịnh Châu thắng lớn, đám thổ tài chủ đương địa một lần phải đóng nhiều học phí như thế, mấy vị cục trưởng bị lưu đày, Trương Thắng rút rất nhanh, tuy đám người Thượng Hải biết có kẻ lợi dụng mình kiếm chác, nhưng không truy ra được là ai.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 246: Mọi Người Đều Bận Rộn (2)

Có khoản tiền lớn này Trương Thắng bắt đầu nghiên cứu tiếp nhận xĩ nghiệp Khải Toàn, phía quân đội nghe được phong phanh, liền cử một vị trung tá tới gặp Trương Thắng, hết sức trực tiếp hi vọng y tiếp nhận công ty này suy nghĩ tới vấn đề công ăn việc làm của gia quyến quân nhân.

Khi người ta gặp khó tìm tới mình, hoặc không giúp, hoặc khảng khái, tuyệt đối không nên lợi dụng chèn ép, đó là kinh nghiệm của anh Văn, thế nên Trương Thắng đảm bảo sẽ không để một quân quân nào mất việc. Sự nhiệt tình chân thành của Trương Thắng gây ấn tượng mạnh với vị đại tá, kích động biểu thị sẽ không quân ân nghĩa này, đồng thời báo lên cấp trên.

Lạc Phi không hiểu lắm: - Ông chủ, chúng ta đã tiếp nhận cái công ty sắp sập đó là cứu nhiều người lắm rồi, làm được đến đâu thì làm, sao lại hứa một chuyện vất vả thêm lại không ích lợi gì như vậy? Anh đọc kinh Phật nhiều nên nổi lòng từ bi à?

- Không phải đâu, đến đức Phật cũng chưa bao giờ tự coi mình là đấng cứu thế, anh sao dám. Trương Thắng giải thích: - Vị trung tá này tuy chỉ là một thương binh nhưng đại diện cho quân đội tới bàn chuyện với anh, chứng tỏ ông ta có phân lượng. Kết thiện duyên, nạp bằng hữu, xã hội này ai có thể sống dựa vào mỗi bản thân? Xưa nay người thành công luôn có nhiều người tương trợ, mạng lưới quan hệ là mạng lưới tiền bạc, quan hệ là thực lực.

Lạc Phi cảm khái: - Ôi, làm nam nhân sống thật vất vả.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng tiếp nhận Khải Toàn, đồng ý bố trí ổn thỏa cho quân nhân, đương nhiên cũng đưa ra hai điều kiện, thứ nhất, tách khoản nợ công ty Khải Toàn ra, thứ hai giữ bí mật truyệt đối cho tới khi công ty sang tay xong, nếu tin tức bị lộ ra ngoài, y sẽ ngừng trọng tổ rút lui. Hai phía chính phủ và quân đội thấy yêu cầu hợp lý, thậm chí còn ít hơn tưởng tượng của bọn họ, nên vui vẻ đồng ý.

Tiếp đó Trương Thắng rải tiền chiêu mộ hiền tài, mời những kiểm toán viên kinh nghiệm phong phú ở phương diện trọng tổ, tới biệt thự xa hoa của y, cung cấp điều kiện sinh hoạt tốt nhất cho họ, điều kiện là không được liên hệ với bên ngoài.

Biệt thự bố trí 8 vệ sĩ tuần tra ngày đêm, nội bất xuất ngoại bất nhập, cơm nước có người chuyên môn mang tới cửa, vẻn vẹn nửa tháng tiêu mất của y hơn 1 triệu, không ai biết những kiểm toán viên kia rốt cuộc làm cái gì.

Vì một đám nam nhân chiếm nhà, Lạc Phi từ Quỳnh Hải tới cũng phải chuyển sang biệt thự Giám đốc La ở nhờ.

Không lâu sau trong giới phú hào Thâm Quyến lan truyền một câu chuyện.

Câu chuyện này phát sinh ra ở Trịnh Châu, có nhóm người đánh cướp thị trường kỳ hạn nơi đó, khiến Trịnh Châu gặp tai kiếp chưa từng có, không ít quan chức ngã ngựa, ông chủ lớn táng gia bại sản. Một tháng sau Trịnh Châu vừa mới thay người, đang bỏ tiền phục hồi thì đám người kia quay lại, chơi đòn hồi mã thương định vét một mẻ lớn hơn.

Không ngờ lần này bọn họ trúng bẫy, vừa mới mua hết vào thì tin đồn bất lợi lan khắp thị trường, đám thổ tài chủ Trịnh Châu phục kích ngược trở lại, làm đám người kia không những lỗ hộc máu, mà tiền kiếm được lần trước cũng phải nôn ra.

https://thuviensach.vn

Sau khi chuyện này truyền ra ở thị trường vốn, có người tin tức linh thông tiết lộ, đây không chỉ là cuộc chiến tài chính, mà còn có nguyên do bên trong.

Sau mấy cơ cấu ở Trịnh Châu có một vị thái tuế, trận chiến ở Trịnh Châu khiến nhân mã của ông ta thua liểng xiểng, ông ta thẹn quá hóa giận, phái người truy tận gốc nhóm người kia, biết được những kẻ đó tới từ Thượng Hải, mẫn cảm cho rằng có thế lực chính trị đấu tranh lan sang kinh tế, đây là đòn dằn mặt từ Thượng Hải.

Vị thái tuế kia nào chịu bỏ qua, mời một cao nhân tới Trịnh Châu chủ trì đại cục, vì thế mới có cuộc báo thù kia, hai bên vì thế mà kết oán.

Trương Thắng thầm thở phào, nếu mà y quá tham xem thường đối thủ, e y là người ngã dập mặt chuyến này, "bất kể lúc nào cũng đừng nên coi thường kẻ địch, dù có bao nhiêu lý do để coi thường đi chăng nữa." Đó là bài học y tổng kết được.

***** *****

- Có lỗi mới mọi người quá, đêm Giáng Sinh còn khiến mọi người vất vả ở đây. Trương Thắng chỉ vào mấy cái khay trên tay những người giúp việc đi cùng: - Tôi mua cho mọi người vài món quà nhỏ, mong mọi người nhận cho.

Mấy kiểm toán viên kia không khách khí mỗi người nhận lấy một chiếc hộp nhỏ trên khay, có người nhanh tay mở ra, là đồng hồ Rolex.

Trương Thắng mỉm cười chắp tay một vòng: - Tôi cũng đã nhân danh các vị gửi quà về nhà, cảm tạ mọi người đã tận tâm tận lực.

- Giám đốc Trương khách khí quá. Mấy vị kiểm toán viên vô cùng hài lòng, bị "giảm lỏng" thế này thời gian dài, cho dù đãi ngộ tốt đến mấy

https://thuviensach.vn

khiến con người ta cảm giác bức bối, được cái là chủ thuê rất hiểu lòng người nên bọn họ không sa sút tinh thần ảnh hưởng tới hiệu suất công việc:

Trương Thắng xong chuyện bên này liền qua cửa nhỏ tới nhà giám dốc La, từ trong sân đã nhìn thấy đại sảnh đèn máu lấp lánh, cảm giác giống sàn này dưới ánh đèn, cửa dựng hai cây Noel lớn, giăng đèn lấp lánh.

Giám đốc La đã đợi sẵn ở cửa: - Còn thiếu mỗi anh nữa thôi đấy... Mà sao anh mặc thế này, đêm nay là vũ hội hóa trang, giám đốc Ngưu cũng hóa trang thành tù trưởng Indian rồi, chẳng lẽ anh cứ định mặc véc thế này mà vào à?

Trương Thắng xưa nay không hứng thú với mấy kiểu tiệc tùng này, nên không chuẩn bị, nhưng nhập gia phải tùy tục, ngó thấy trên cây thông có cái mặt nạ Batman, liền lấy đeo lên mặt, cười: - Thiếu cái áo choàng, thôi tạm vậy.

Vừa mở cửa ra tiếng nhạc nhảy sôi động truyền vào tai, rất nhiều nam nữ ăn mặc đù kiểu kỳ dại nhảy múa vui vẻ, Trương Thắng ưỡn ngực đi vào như Bruce Wayne, y không khiêu vũ, xuyên qua đám đông đi tới chỗ bức tranh xuống tầng hầm, nơi đó để cái bàn bố trí ít đồ ăn, hoa quả và rượu, đề phòng khách đi lạc.

Trương Thắng lấy một ly rượu mỉm cười nhìn đám đông, thử đoán xem dưới những lớp hóa trang đủ kiểu kia là ai, đó là trò chơi thú vị, thi thoảng có những nhân vật thường ngày oai nghiêm bệ vệ lại hóa trang vô cùng đáng yêu làm y cười phun cả rượu ra, thầm nghĩ có lẽ đây mới là con người thật của họ, bình thường vì đủ mọi nguyên nhân mà đeo lên những lớp mặt nạ vô hình.

Xem ra vũ hội hóa trang cũng có ý nghĩa sâu xa của nó.

Trong đám đông có một cô gái mặc đồ da bó sát người, hông đeo dây xích vàng, đầu đội mặt nạ Miêu nữ, lộ ra mỗi đôi mắt sáng và cánh môi tinh

https://thuviensach.vn

nghịch.

Vòng eo thanh mảnh uốn ượn như rắn, người hơi gầy, nhưng sức sống dư dật, điệu múa cuồng si phát tán ra hơi thở gợi cảm bù đắp lại thiếu xót về thân hình.

" Một tiểu mỹ nhân không tệ! Không biết lão già không nên nết nào lại dẫn cô bé loli tới đây, múa rất đẹp, hẳn là nữ sinh trường nghệ thuật."

Lạc Phi đang hết sức nhiệt tinh lắc eo, đưa mông, mồ hôi đầm đìa.

Tối nay cô rất vui, khi ở Pháp thường xuyên cùng bạn bè tham gia các loại vũ hội, cô rất thích múa, còn được giáo dục chính quy, tiếc là vì chuyện của cha mà về nước, tâm sự áp ức mấy năm liền, sau khi điều chỉnh lại tâm tình thì không có nhiều cơ hội tham gia sự kiện thế này.

Lễ hội hóa trang hôm nay làm cô tìm lại được cảm giác thời thiếu nữ bồng bột, tận tình uốn lượn thân thể, thoải mái phát tiết sức sống thanh xuân, lúc tạm nghỉ kiếm ít đồ uống bổ xung thể lực thì nhìn thấy Trương Thắng đứng bên tường, nhìn mình nhảy múa.

Trên đầu y đeo cái mặt nạ batman, che đi nửa trên mặt, nhưng Lạc Phi nhận ra ngay, bước đi như mèo tới bên cạnh y, một tay đặt lên vai, cố ý dụng giọng mũi như mèo kêu: - Anh chàng đẹp trai, sao không ra chơi?

Đẹp trai đúng là cái tội, đứng im một chỗ cũng trúng đạn được, Trương Thắng nhìn quanh, sợ tư thế ám muội của cô gái rước tới một tên khỉ đột cơ gắp thì xảy ra vụ scandal như phim mất: - Cô nhảy rất đẹp, tôi tôi không biết... À tôi bị trật hông..

Lạc Phi phì cười: - Ông chủ, anh bị trật hông bao giờ, sao em không biết?

- Phi Phi? Trương Thắng không dám tin vào tai mình:

https://thuviensach.vn

Lạc Phi bỏ mặt nã Miêu nữ ra, một tay ôm lấy hông y, kéo y vào đám đông, người bắn đầu uốn lượn: - Chơi đi, cùng happy, Giáng Sinh mà.

Tối còn tiếp.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 247: Giáng Sinh (1)

Trương Thắng không ngờ Lạc Phi cũng có một mặt yêu mị gợi cảm như thế, có lẽ mỗi cô gái đều là con búp bê hai mặt, chỉ là người ta có chịu đem bộ mặt khác của mình cho anh xem mà không thôi.

Khiêu vũ là thứ tốn thể lực, nhất là với người không có kỹ thuật càng dễ mất ức, nhảy theo nhip của Lạc Phi được một lúc đã ra mồ hôi, Trương Thắng xua tay: - Không chơi nữa, anh lên lầu nghỉ một chút.

- Em đi với anh. Lạc Phi cũng tận hưng rồi, hơi mệt, cùng y lui ra khỏi đám đông, lấy hai ly nước chanh đá.

Vừa lên tới tầng hai, Trương Thắng cởi cái mặt na Batman ra ném sang một bên, nới lỏng ca vát, Lạc Phi cũng kéo khóa bộ đồ Miêu nữ xuống một đoạn, để lộ ra xương quai xanh.

- Phi Phi, em gầy quá đấy, phải chú ý ăn đồ bồ dưỡng vào, đừng ăn chocola, kẹo mút...

- Ok, ok, em biết rồi, anh sắp giống cha em rồi đấy, mai em ăn thêm bữa, được chưa? Lạc Phi làm động tác van nài:

- Thế mới đúng, ngựa không có cỏ không béo.

- Ai là ngựa, anh ví dụ kiểu gì đấy?

Lúc này Giám đốc La đi lên, cười tủm tỉm nhìn bọn họ.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng cảm giác nụ cười của ông ta có ẩn ý, song không nghĩ nhiều, có thể ở dưới kia công ta vừa kiếm được em nào đó: - Giám đốc La, ngồi đi, sắp Tết Dương rồi, tôi chuẩn bị công bố chuyện tình cảm và hôn ước với cô Chu, ông xem, có nên an bài cô ấy xuất hiện trước mặt tôi không? Nếu hai chúng tôi chưa bao giờ cùng nhau xuất hiện trước công chúng, người ta không nghi ngờ à? Ngữ khí không che dấu sự ác cảm với cô gái kia.

Giám đốc La nhìn Lạc Phi, cố nén cười: - À, chuyện này, ha ha, mai, mai tôi gọi điện cho cô ấy, ừm...

- Giám đốc La, không cần ấp úng, Phi Phi như em gái tôi vậy, tuy tôi chưa nói với cô ấy, cũng không cần dấu cô ấy bất kỳ chuyện gì của tôi. Ông nghĩ sao nói vậy đi.

Miêu nữ Lạc Phi hai tay để lên gối, cười không lộ răng, ra vẻ thục nữ.

- Vậy, mai, tôi nhất định trao đổi với cô ấy.

- Ông bảo với cô ấy chú ý, đây không phải là chuyện có thể đối phó qua loa, chẳng may khiến người ta hoài nghi điều tra thì kế hoạch nguy ngay, từng chi tiết nhỏ đều phải chú trọng, tôi cần gặp mặt cô ấy trước để thảo luận thống nhất từng chi tiết...

- Vâng, vâng, tôi sẽ chuyển lời.

Giám đốc La đi rồi, Trương Thắng vẫn còn có chút bực bội, nhắc tới cô đại tiểu thư kênh kiệu kia là y mất hứng, đang định trêu chọc Lạc Phi vài câu cho vui thì thấy có điện thoại, nhìn số một cái, giọng điệu thay đổi 180 độ: - A lô, vợ yêu à.

- Thắng! Bên kia có tiếng cười rất vui vẻ của Tần Nhược Nam:

https://thuviensach.vn

- Vợ ơi, năm nay không ở cùng em trong ngày Giáng Sinh rồi, em nhận được quá của anh chưa?

- Quà gì, em ở ngoài, chưa nhận được.

- À, anh quên, cứ tới cuối năm là em càng bận rộn.

- Hi hi, lần này không phải rồi, em đi Anh thăm Nhược Lan, đang chờ chuyển máy bay ở Hong Kong.

Nghe tới tên Nhược Lan làm Trương Thắng hơi chột dạ, chuyện này càng để lâu càng khó ăn nói, nhưng nghe tới đoạn sau liền hớn hở: - Em ở Hong Kong, sao không nói với anh trước?

- Nói làm gì, chuyển máy bay ở Hong Kong một đêm thôi mà, vả lại em đi cùng ông nội, anh dám tới, anh cẩn thận bị ông em cho ăn gậy.

- Kệ, chỉ cần được gặp em, mười phút, năm phút, thậm chí một phút thôi cũng đủ, anh đi đây... Trương Thắng quên hết mọi thứ, vừa cầm di động vừa chạy, quên mất cả Lạc Phi ngồi cúi đầu ở bên.

Trương Thắng lái xe như bay, y có giấy thông hành tới Hong Kong, Ma Cao, có thể đi lại bất kỳ lúc nào. Chia cách đã lâu, dù thường xuyên trò chuyện với nhau qua video, cũng làm sao thỏa được nỗi tương tư, trước đó y có tới Bắc Kinh thăm cha mẹ, lại bị cằn nhằn một hồi chuyện vợ con, y hứa năm sau mang con dâu về cho bà mới được yên, sau cùng Chung Tình tới Hương Sơn "xem lá đỏ", nhưng do thời gian eo hẹp, không thể qua Quỳnh Hải thăm Tần Nhược Nam.

Bây giờ hai người gần nhau gang tấc sao y chịu bỏ lỡ, có lẽ đây là quà của ông già Noel.

" Cô ấy cùng ông nội đi Anh? Đáng lẽ con cháu phải về thăm ông bà, sao lại có chuyện ngược đời... Trừ khi, Nhược Lan sắp kết hôn."

https://thuviensach.vn

Trương Thắng đang suy nghĩ vẩn vơ, thấy chiếc xe phía trước đi quá chậm, bẻ tay lái định vượt, ai ngờ chiếc xe kia đột ngột tăng tốc, Trương Thắng kinh hãi đạp phanh, nhưng không kịp nữa rồi, một loạt tiếng ma sát chói tai truyền tới, hai chiếc xe dính sát vào nhau.

- Đi kiểu gì thế? Trương Thắng và chủ chiếc jaguar cùng nhảy xuống:

- Còn dám lớn lối, đây là chỗ có thể vượt xe à? Thanh niên kia tuổi chừng 20, chỉ tay vào mặt Trương Thăng:

Trương Thắng gạt tay hắn ra: - Cậu không xem lại bản thân, đi như rùa bò, người ta tất nhiên phải vượt.

Ngồi trên chiếc jaquar còn có một cô gái mặc đồ trắng, mặt mày như tranh vẽ, đang lúng túc cài lại cúc áo, nhìn thế là hiểu rồi, Trương Thắng đang vội đi gặp Tần Nhược Nam, chẳng thèm cãi nhau nữa.

- Này, đừng hòng trốn, đợi cảnh sát tới giải quyết. Tên thanh niên hùng hồ chặn đường cầm di động gọi điện.

Rất nhanh có xe tuần tra gần đó được tin tới nơi, chỉ là thấy hai chiếc xe đều bất phàm, cảnh sát không dám tùy tiện phát biểu ý kiến, vừa tra hỏi vừa ghi chép, lề mà lề mề.

Trương Thắng lòng như lửa đốt, vừa trả lời vừa nhìn đồng hồ, 20 phút sau mà viên cảnh sát vẫn cứ nói không ngừng, lòng y đã bay tới Hong Kon rồi, bực mình vẫy một cái taxi đi qua: - Con mẹ nó, bực mình, xe tôi đấy, các người muốn làm gì thì làm. Nói xong nhảy lên xe taxi đi mất.

***** *****

Trú quân Hong Kong có một vị thủ trưởng là cấp dưới cũ của Tần tư lệnh, nghe nói thủ trưởng cũ muốn ở lại Hong Kong nghỉ một tối, vội chạy tới đón. Tần Nhược Nam tất nhiên phải tháp tùng ông nội, trong bữa tiệc

https://thuviensach.vn

đang đứng ngồi không yên chờ Trương Thắng tới sum họp thì nhận được điện thoại nói y xảy ra tai nạn xe trên đường, phải trả lời cảnh sát nên không tới nữa.

Tần Nhược Nam tắt máy rồi, tâm trạng sa sút hẳn.

Bữa tiệc kết thúc khá sớm, nơi này kỷ luật quân đội rất nghiêm dù là thủ trưởng cũng không thể về doanh trại muộn, thêm vào Tần tư lệnh tuổi đã cao, cấp dưới không dám mời rượu nhiều.

- Tiểu Nam, vừa rồi nói chuyện điện thoại với ai đó? Đi tới cổng khách sạn, cáo từ những cấp dưới cũ rồi, Tần tư lệnh cười tủm tỉm hỏi, làm lính cả đời, giờ tuy đã già nhưng bước chân vẫn nhanh nhẹn vững chắc chưa mất đi khái khái quân quân:

- Dạ, một người bạn ạ. Tần Nhược Nam không dám nói là có bạn trai, nếu ông nội bắt mang về nhà thì sao? Bạn trai cô bây giờ không thể gặp người ta, không lâu nữa còn công khai tuyên bố đính hôn với người khác, thành tin tức truyền cả nước, lúc đó giải thích với người trong nhà ra sao? Đành phải đợi khi giải trừ hợp đồng hôn nhân đó, mới có thể nói ra.

Không muốn nghĩ tới cái chuyện làm người ta không thoải mái này, Tần Nhược Nam lấy tinh thần tươi cười nói:

- Ông còn chưa tới Hong Kong bao giờ, hôm nay lại là Giáng Sinh, để cháu đưa ông đi ngắm cảnh.

- Không đi nữa, chỉ có đèn xanh đèn đỏ nhấp nháy thôi mà, có gì lạ đâu ông già rồi, không thích cái đó.

Tần tư lệnh chống gậy, bước chân vù vù: - Đi về nghỉ ngơi, mai còn lên đường... Ài Hong Kong, Tiểu Nam à, ở đây nhà ta còn có thân thích đấy, cháu biết không?

https://thuviensach.vn

- Thế ạ, sao cháu chưa nói tới bao giờ?

- Ừ, có đấy... Tần tư lệnh cảm khái, nheo mắt nhìn đô thị quốc tế hiện đại, ký ức thời trẻ hiện lên trong đầu.

Tần tư lệnh không phải xuất thân từ giai cấp vô sản bị áp bức, mà là từ gia đình đại địa chủ, cha ông có năm thê bảy thiếp, ông là con của bà thứ năm. Cha ông tuy nhiều vợ, song chỉ có hai đứa con trai, anh ông là con vợ cả, hơn ông hai mấy tuổi.

Anh ông rất tốt, nuôi ông như cha nuôi con, đưa ông tới Bắc Bình đi học, ở đó ông tiếp xúc với những nhân sĩ tiến bộ, dần có tư tưởng của mình.

Anh ông là người tiến bộ, không phải loại địa chủ hung ác, rất nhiều địa chủ tôn thờ đạo Khổng Mạnh, chú trọng lễ nghĩa liêm xỉ, thường hay xây cầu sửa đường, quyên góp sáng học.

Anh ông cũng là người truyền thống, mong em trai học thành tài, về nhà cùng mình quản lý cái nhà này, đem cơ nghiệp tổ tông truyền thừa đời đời, kiên quyết phản đối em trai đi theo cách mạng, Tần tư lệnh tuổi trẻ quá khích, sau một lần tranh luận kịch liệt cắt đứt với gia tộc phong kiết thối nát, triệt để theo cách mạng.

Trước giải phóng, anh ông thấy thế cục không lành, chuyển nhà đi Hong Kong, ông biết, nhưng khi đó tư tưởng đối lập là kẻ địch sinh tử, dù là anh em ruột thịt cũng không ngoại lệ, nên không nghe ngóng tung tích anh mình.

Thoáng cái đã bao năm qua đi, Tần tư lệnh tuổi cao, nhớ tới người thân, chỉ là năm xưa ông làm chuyện có lỗi với gia đình, không dám đối diện với anh trai.

Năm đó quân của Tần tư lệnh bị địch bao vây, vật tư thiếu thốn, mùa đông sắp tới, nhiều chiến sĩ vẫn mặc áo đơn, cơm không đầy bát, vạn bất

https://thuviensach.vn

đắc dĩ vì cách mạng, ông cắn răng dẫn quân về nhà lấy vật tư.

Khi đó toàn bộ tiền bạc lương thực bị ông lấy đi hết, tới nay ông còn nhớ khi mình đi, anh ông nói:" Từ nay trở đi, tao không có đứa em như mày, Tần gia không có đứa con bất hiếu như mày."

Không biết mọi người giờ ra sao, tuổi già xế bóng, Tần tư lệnh cảm khái không thôi: - Tiểu Nam... Ông ấy không phải là người xấu, ài, giờ có lẽ không còn ở trên nhân gian, anh ông trước khi qua đời nhất định vẫn còn thương tâm, hận ông lắm... Ông già rồi, chẳng còn sống bao năm, trong lòng chỉ còn mong muốn duy nhất là mấy đứa các cháu sống vui vẻ, hạnh phúc, duy trì cái gia tộc này. Giờ ông đã hiểu tâm tình anh trai năm xưa, phản bội, đúng thế đấy, ông phản bội cả gia đình...

Tần Nhược Nam lần đầu nghe nói chuyện này, trước kia cô cứ nghĩ nhà mình chết hết trong chiến tranh loạn lạc, mỗi ông nội còn sống, không ngờ ở vùng đất này có rất nhiều thân thích máu mủ của cô: - Ông nội, đùng thương tâm, nói không chừng mọi người cảm thông cho lựa chọn của ông. Thời đại thay đổi, con người cũng thay đổi, ông đừng lo nhiều, là đám vãn bối bọn cháu phải hiếu kính để ông an hưởng tuổi già, sống vui vẻ mới đúng, cong đường đời bọn cháu, bọn cháu sẽ đi thật tốt.

Nói thế trong lòng lại thầm nghĩ, chuyện tìm họ hàng giao cho Trương Thắng tìm, nếu tìm được, ông nội không thích đứa cháu rể này mới lạ.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 248: Giáng Sinh (2)

- Ừ... Tần Tư Lệnh vỗ tay cháu gái, hài lòng nói: - Tiểu Nam lúc nào cũng ngoan, từ nhỏ hiểu chuyện, cả nhà không bao giờ phải lo lắng.

Tần Nhược Nam lè lưỡi, nếu ông mà biết bạn trai mình từng ngồi tù, qua lại với XHĐ, lại còn kết hôn giả với người ta, không biết còn khen mình không nhỉ?

Cô cho tay vào túi sách, nơi đó có ví, có ảnh kết hôn của cô và Trương Thắng, đi tới đâu cũng mang theo.

" Còn 370 ngày nữa thôi, mình sẽ trở thành vợ thực sự của anh ấy."

Tần Nhược Nam cùng ông nội trở về nhà nghỉ, cùng ông trò chuyện một hồi, về phòng mình ở sát vách, tấm nước nóng, quấn khăn tắm ngồi trước gương sấy tóc thì có người gõ cửa, đi ra hỏi: - Ai thế?

- Chào cô, có anh Trương ở Thâm Quyến đặt cho cô một bó hoa và bữa tối, mời cô nhận cho.

Tần Nhược Nam liền thắt chặt khăn tắm mở cửa, phục vụ đẩy xe vào trong, trên xe có một bó hoa hồng rực rỡ.

- Mời cô nghiệm thu. Sau đó lui ra.

Tần Nhược Nam đi tới bên xe, cầm bó hoa hồng lên, bĩu môi xì một tiếng, nhưng ánh mắt không dấu nổi niềm vui, trên bó hoa còn có tấm thiệp

https://thuviensach.vn

xức nước hoa:" Bó hoa xinh đẹp, tặng trái tim em, để lòng hoa nở rôn. Sơn hào hải vị, tặng dạ dày em, để em ăn uống ngon miệng."

- Đồ ngốc, anh không tới, lại đặt nhiều thức ăn thế này, em ăn thành con lợn con à?

Đột nhiên có giọng Trương Thắng vang lên: - Vợ yêu Nhược Nam của anh, món ăn chồng em chọn hợp khẩu vị chứ.

Tần Nhược Nam mừng rỡ, người này thật lắm trò, còn lắp cả máy ghi âm trên xe, cô cúi người xuống tìm kiếm máy ghi âm, vui vẻ nói: - Chỉ cần là món chồng chọn thì em đều thích.

Sau ngày chụp ành đó, Trương Thắng qua điện thoại luôn gọi cô là vợ, Tần Nhược Nam chỉ ngầm thừa nhận, chưa bao giờ gọi y là chồng, lúc này không có ai mới nói ra, còn cố ý dùng giọng trẻ con, nghe thấy có thể khiến người ta nhũn xương.

Thình lình hai chân bị nắm lấy, Tần Nhược Nam kinh hoàng thét lên, lông tóc dựng đứng lên, rèm dưới xe lay động, cái đầu Trương Thắng thò ra, lẩm bẩm than vãn: - Ui, ui da, vợ ơi kéo anh cái, tê hết chân, đau hết lưng rồi, ai nói cách này lãng mạn, chết người mới đúng.

- Anh, anh... Suýt nữa em đá rồi đấy, anh có khùng không hả? Tần Nhược Nam vừa mừng rỡ lại bực mình, còn buồn cười, đưa tay kéo y lên:

- Tiểu Nam, chuyện gì vậy? Ngoài cửa có giọng như chuông đồng của Tần tư lệnh:

- Không sao ông ạ, cháu tắm... Chẳng may trượt chân thôi. Tần Nhược Nam vừa nói, vừa giơ nắm đấm với Trương Thắng đang ngồi trên sàn bóp chân:

https://thuviensach.vn

Nghe nói cháu gái đang tắm, Tần tư lệnh không vào nữa: - Ừ, cẩn thận, tắm sớm ngủ sớm, ông về phòng đây.

- Vâng, ông nội ngủ ngon. Tần Nhược Nam ra cửa nghe ngóng một lúc mới chạy về, giữa đêm Giáng Sinh, người trong lòng xuất hiện bất ngờ, không sao diễn tả hết niềm vui trong lòng cô lúc này, chỉ là hơi xấu hổ vì vừa gọi y là chồng: - Không phải gặp tai nạn xe à, sao lại tới được?

- Đừng nói tai nạn xe, dù là trời cử Thiên Lôi xuống ngăn cản, vợ yêu của anh ở đây, anh cũng tới.

- Dẻo mồm, ai thèm anh tới. Tần Nhược Nam tâm khẩu bất nhất, má hồng như hoa đào tháng ba.

Tắt đèn, đốt nến, bật nhạc trữ tình du dương, hai người ngồi đối diện với nhau ăn bữa cơm Giáng Sinh êm đềm hạnh phúc, sau đó ngồi bên giường, ôm nhau thủ thỉ những lời nhớ nhung.

Rồi chuyện cần tới cũng phải tới.

- Nhược Nam, sau tết Tây anh sẽ công bố chuyện kia.

- Ừm.

- Em không vui à?

- Đâu có.

- Đừng dấu anh, em cứ đánh mắng anh đi, là anh có lỗi, làm em thua thiệt.

Tần Nhược Nam lắc đầu, nhín y thật sâu: - Có lẽ, em có chút ủy khuất, nhưng trên đời có cô gái nào may mắn cảm thụ sự ủy khuất này, một chàng trai từ bỏ cả tỷ USD về mình. Với số tiền đó, anh có thể khiến vô vàn mỹ nữ yêu anh phát cuồng, bất kỳ chàng trai nào cũng có thể nói " anh yêu em

https://thuviensach.vn

hơn mọi thứ trên đời", nhưng nếu họ đối diện với cám dỗ lớn như vậy, liệu mấy ai làm được như anh? Vì thế em ủy khuất, nhưng em hạnh phúc... Thắng.

- Ừ. Thường ngày Trương Thắng mới là người nói những câu tình tứ lãng mạn, lần đầu nghe Tần Nhược Nam thể hiện chân tình, người như lơ lửng trên không:

Một đôi cánh tay mềm mại vòng qua ôm lấy cổ Trương Thắng, cô gái xinh đẹp thủ thỉ nói tiếng lòng của mình: - Kiếp này, em là của anh rồi.

Giọng cô rất nhẹ, nhưng không ai nghi ngờ được quyết tâm trong đó, Trương Thắng nhìn vào đôi mắt mỹ lệ kia, hai người dần dần ngã xuống giường.

Giường rất êm, nhưng không là gì so với cánh môi Tần Nhược Nam.

Tần Nhược Nam rất vụng về, ở phương diện ái tình, kinh nghiệm của cô ít tới thảm thương, lý thuyết xuông không áp dụng được vào lúc này, lưỡi lúc thè ra lúc lại lúng túng thụt vào, không biết tự tìm lấy khoái cảm, người vì khẩn trương mà cứng đờ, trực giác nữ nhân cho cô biết chuyện sẽ xảy ra trong đêm Giáng Sinh này.

Nhưng cô không hề có ý định trốn tránh.

Sau nụ hôn dài nồng cháy, Trương Thắng rời cách môi ướt mọng của Tần Nhược Nam, ngồi lên hân thưởng hết vẻ đẹp của cô gái sắp thuộc về mình, chỉ là, chỉ là vẻ mặt lúc động tình ấy ... Sao mà giống Nhược Lan.

Y còn giấu cô một bí mật lớn, bí mật này tới giờ khiến y bất an, bên tai tựa hồ còn vang lên câu hỏi khiến người ta tan nát cõi lòng của Tần Nhược Lan:" Anh có yêu em không?"

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Nam nhận ra được sự do dự đó, mở mắt ra, nửa thẹn thùng nửa nghịch ngợm, thổi môi hơi vào tai y.

- Nhược Nam, anh muốn em... Trương Thắng giọng khàn đặc, rất quyết tâm, gạo nấu thành cơm rồi, nếu Tần Nhược Nam có khúc mắc về chuyện em gái cũng dễ dáng hơn:

Tần Nhược Nam khẽ ừm một tiếng, không biết là tiếng rên độn tình vì được y vuốt ve, hay là đáp lại yêu cầu cường liệt của y.

Hương thơm như hoa lan, làm Trương Thắng ngất ngây, đưa tay đặt lên chỗ gồ cao dưới tầm khăn tắm, không chỉ có hình dạng và độ đàn hồi hoàn mỹ, còn rất mẫn cảm, dưới sự vuốt ve của y, như nở dần ra.

Lửa dục ngày càng mạnh, Trương Thắng không thỏa mãn nữa, thuận tay lách qua khe khăn tắm đi vào, trơn, mịn, mỹ diệu vô cùng, người ngọc phía dưới run lên nhè nhẹ.

Trương Thắng nắm tây Tần Nhược Nam, đặt ở hạ thân đã cứng ngắc của y, Tần Nhược Nam hơi giật mình rụt lại, nhưng Trương Thắng cố chấp bắt lại, tới lần thứ ba, cô mới run run vuốt ve thứ nóng rực đó, hai mắt cũng he hé mở ra nhìn, vẻ thẹn thùng lẫn cả tò mò đó khiến người ta càng kích động.

Cô không rụt tay về nữa, cô không phải con nít, cô biết chuyện này, năm ngón tay nắm lấy, vuốt nhè nhẹ, làm Trương Thắng khẽ kêu lên: - Vợ yêu, tuyệt lắm...

- Đáng ghét, đừng có nói. Tần Nhược Nam xấu hổ rụt tay lại, tim vẫn đập thình thịch:

- Được, được tập trung chuyên môn, không nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng phủ mình xuống, hôn Tần Nhược Nam, tay thắng một đường đi xuống thám hiểm vùng đồng cỏ đã ẩm ướt, một ngón tay vừa thư cho vào thăm dò thì cô cứng người, run run nói: - Thắng, đừng.

- Vợ, tên đã lên dây còn không cho bắn, em nhẫn tâm vậy sao?

- Không, phải.. Mà, mà, mai mới được... Bây giờ sẽ có con đấy.

- Khách sạn có bao cao su mà.

- Ừm...ư...

Giường nhẹ đi, Trương Thắng nhảy xuống đất, Tần Nhược Nam len lén đưa mắt nhìn, thấy y trần truồng chạy vào nhà vệ sinh lấy bao cao su do khách sạn chuẩn bị, tim đập càng mạnh.

Tần Nhược Nam che mắt, tay Trương Thắng không ngừng ra vào mài mòn ý chí vốn bạc nhược của cô, dùng cách bưng tai trộm chuông này cho Trương Thắng khinh bạc.

Trương Thắng vừa quay lại tức thì đai lưng cởi ra, chiếc khăn tắm từ từ mở sang hai bên,, tấm thân thiếu nữ gần như phơi trần trong ánh sáng lờ mờ càng khiến người ta phải hoa mắt, Tần Nhược Nam thét lên xấu hổ, vội vàng xoay người, đưa tấm lưng trắng mịn về phía y.

Tư thế này quá cám dỗ, Trương Thắng nín thở sáp lại gần, tay có chút run rẩy từng chút một kéo cái quần lót vải bông màu trắng xuống, bờ mông tròn lẳn trắng phau lúc lên lúc xuống đập thẳng vào mắt y, tay áp lên bờ mông trơn như ngọc trượt vuốt ve mấy cảm cảm thụ hết sự mỹ diệu ở nơi đó rồi từ từ vào khe sâu, chạm tới chỗ âm ấm ươn ướt, Tần Nhược Nam bất an ngoáy mông, nhưng đùi bị hai chân Trương Thắng kẹp chặt, không động đậy được, động tác giãy dụa này không tác dụng thì chớ lại còn như đang nóng lòng nghênh đón, làm cô thẹn hết sức vùi đầu vào chăn, thành đà điểu dấu đầu lòi đuôi.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng hơi lùi lại nhìn ngắm kiệt tác trước mắt ừ eo trở xuống, đường cong mê người dọc hai bên thân nàng lượn xuống tạo nên một vẻ thanh nhã mà gợi cảm vô cùng, mông tròn vểnh cao, láng mịn như mỡ đặc, đầy đặn có thừa, mềm như không xương. Lúc này Tần Nhược Nam như trái đào chín mọng đã sẵn sàng chờ người tới hái … vì thế y không chần chừ nữa.

Có lẽ vì không khí Giáng Sinh cảm nhiễm, vì xa cách lâu ngày khơi lên nhung nhớ, hoặc vì ông nội ở ngay phòng bên, sự khẩn trương, kích thích đó làm Tần Nhược Nam hết sức nhạy cảm, làm Trương Thắng tiến vào vô cùng thuận lợi... Có chút đau đớn, nhưng không có máu đào, huấn luyện vận động cường độ cao đã khiến cô rách tấm màng mỏng đó lâu rồi, khiến Tần Nhược Nam giảm bớt đau đớn nhanh chóng cảm thụ được khoái lạc của ái tình.

Trương Thắng như con sói bị bỏ đói lâu ngày, Tần Nhược Nam mê loạn mà say sưa phối hợp, hai đôi chân thon dài, trơn tru nhẵn mịn, kẹp chặt lấy hông Trương Thắng gò má đỏ bừng bừng.

Tình dục và tình cảm dồn nén bao lâu bùng phát, khi hai người kết thúc lần đầu tiên giao hoan không lâu, đã tham lam tiếp tục lần thứ hai lần thứ ba, trong khao khát cháy bỏng may nhờ Tần Nhược Nam thể chất cực tốt mới chịu đựng được sự chinh phạt không ngừng đó....

Không biết tới lúc nào rồi, khi hai người đang ôm ấp thì thầm, nói những lời yêu đương mật ngọt thì bên ngoài khách sạn truyền tới tiếng đồng ca trong trẻo: - Chuông reo vang, chuông reo vang, leng kẻng leng keng, chúng ta trượt tuyết thật là vui, chúng ta ngồi trên xe trượt, nơi đó tuyết ánh màu sáng bạc...

Tiếng ca cứ đi xa dần, sau đó một một nam nhân đột nhiên học theo giọng mấy cô bé, hát lên ông ổng: - Chuông reo vang, chuông reo vang,

https://thuviensach.vn

leng kẻng leng keng, chúng ta trượt tuyết thật là vui, chúng ta làm tình thật là vui, tôi cưỡi lên người cô ấy... Úi da...

- Nhố nhăng... Nữ cảnh sát không mặt y phục thì vẫn là nữ cảnh sát, tung chân một cái, tên nam nhân hát bậy bạ kia ngã luộn xuống đất, cuồng quít ngồi dậy: - Anh có làm sao không??

Nam nhân gập bụng, đây không phải lần đầu y bị thượng cẳng chân hạ cẳng tay như thế, linh cảm đây cũng không phải là lần cuối.

Đêm Giáng Sinh, một đêm không ngủ.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 249: Không Được Giận

Ba ngày sau các tờ báo lớn ở Hong Kong đều cho đăng một tin tìm người thân, trên đó không nên tên tuổi Tần tư lệnh, chỉ có địa chỉ gia đình cùng tên anh trai ông. Tin tức đó xuất hiện ở vị trí rất bắt mắt, thế là có mấy trăm người gọi điện thoại tới nhận người thân, khỏi nghĩ cũng biết, người đăng tin nhất định là lắm tiền nhiều của nên định đục nước béo cò, Trương Thắng không ngờ tới chuyện này, chuyên môn an bài người tiếp đãi và làm công tác phân biệt.

Cùng lúc ấy Thời báo tài chính, báo chứng khoán, cho đăng một một tin tức trọng yếu "Thắng Văn Thâm Quyến thua mua cổ phần Khải Toàn" " Công ty mậu dịch đầu tư quốc tế Thắng Văn Thâm Quyến niêm yết cửa sau, cổ phần Khải Toàn thay đổi diện mạo."

Tin tức công bố, công tác thu mua đã tới giai đoạn kết.

Khải Toàn có 2 nhà máy, bốn công ty mậu dịch, một khách sạn 4 sao, riêng tài sản cố định đã hơn 400 triệu, nếu tính cả cổ phần trên thị trường, tách nợ ra cũng hơn 1 tỷ.

Trương Thắng không cò kè mặc cả, nhưng y không thể bỏ ra một lúc nhiều tiền mặt như vậy, bất kỳ xí nghiệp nào cũng tận dụng từng đồng tiền để tạo lợi nhuận, không ai đi cất cả tỉ đồng tiền mặt cả, nếu lấy ra được ngay chừng đó tiền người ta còn nghi ngờ.

Quan trọng hơn, để Từ Hải Sinh cảnh giác, đánh giá lại thực lực của y thì sẽ rất bị động.

https://thuviensach.vn

Vì thế Trương Thắng không ngừng thể hiện sự lớn mạnh, để Từ Hải Sinh cảm thấy uy hiếp, nhưng một mặt y cũng che dấu sức mạnh thực sự, để Từ Hải Sinh cảm thấy có thể đánh bại y, mới phóng tay dồn tiền vào thị trường vốn so kè. Đợi khi đối phương dồn toàn lực vào, không thể rút ra được, Trương Thắng sẽ xé mặt nạ, lộ ra răng nanh hung ác.

Sau khi nắm quyền khống chế Khải Toàn, Trương Thắng vung dao đại phẫu, thông qua nỗ lực của các kiểm toán viên, Trương Thắng đem hai cái nhà máy thua lỗ nghiêm trọng dùng giá cao gấp 10 thực tế bán cho xí nghiệp khác của y " đầu tư quốc tế Thắng Văn", tiếp đó sát nhập bốn công ty mậu dịch làm một thành công ty mới " mậu dịch Tứ Hải".

Do công ty mới này thực chất thành tổng công ty Khải Toàn, với thu nhập từ việc bán hai nhà máy đi, cùng lợi nhuận của khách sạn bốn sao, thế là trên giấy tờ công ty Khải Toàn thua lỗ liên miên trở mình đẹp đẽ thành lãi lớn.

Công ty chỉ là công ty cũ, chẳng qua sát nhập, chia tay rồi thay biển, thua lỗ hai thành liền biến thành lợi nhuận 3 thành, tổng giá trị cổ phiếu tăng lên 40%.

Trước đó giám đốc La ở thị trường cấp hai âm thầm mua vào cổ phiếu của Khải Toàn, lúc đó Khải Toàn đối diện với nguy cơ rút tên khỏi TTCK, lại còn liên tục bị chủ nợ kiện cáo, cổ phiếu còn hơn 1 đồng 1 cái.

Đến khi tin tức đại gia Trương Thắng vung tiền cứu Khải Toàn, người ta đua nhau theo đuổi cổ phiếu của " Mậu dịch Tứ Hải", giá số cổ phiếu trong tay Trương Thắng tăng vọt, khoản lợi nhuận lớn vào tay.

Chưa hết, vì công ty có lợi nhuận, nên có thể phát hành cổ phiếu mới, Trương Thắng tung tin, trong hội nghị cổ đông sắp mở, sẽ đưa ra thương thảo vấn đề phát hành 60 triệu cổ phiếu mới.

https://thuviensach.vn

Lúc này cổ phiếu của Mậu dịch Tứ Hải qua thao tác tăng ngược lên 17 đồng, Trương Thắng kiếm 300 triệu, cổ phiếu mới phát hành có giá 9 đồng, khi phát hành sẽ có 54 triệu vào túi.

Đó chính là thị trường tài chính, chẳng sản xuất ra thứ gì giá trị, lại kiếm được bạc tỷ.

***** *****

Ở biệt thự riêng, Trương Thắng tổ chức bữa tiệc lớn, khách danh dự chính là những kiểm toán viên hơn một tháng trời bị "giam lỏng", sau khi cổ động tinh thần họ một phen, Trương Thắng gọi giám đốc La lên phòng, mặt âm trầm: - Giám đốc La, mai, ngày mai thôi tôi sẽ mở họp báo tuyên bố hôn sự của mình, tân nương của tôi đâu?

Giám đốc La có chút xấu hổ: - Anh Trương... Tôi đã thông báo cho cô chủ, cô ấy nói, anh không cần lo, sẽ không ai nghi ngờ quá trình gặp gỡ yêu đương của hai người, cô ấy đảm bảo.

Trương Thắng cười khẩy: - Ồ, cô ấy tự tin quá nhỉ, nhất cử nhất động của tôi ở Thâm Quyến đều lọt vào mắt rất nhiều người, chưa có ai thấy tôi và cô ấy xuất hiện cùng nhau, vậy mà mai thôi tân nương của tôi sẽ từ trên trời xuất hiện, lại không ai nghi ngờ? Cô ấy có bản lĩnh một tay che trời như thế, còn cần tôi làm gì?

- Anh Trương, nói thật, ngoài xã hội tôi là người có vai vế, nhưng trước mặt cô chủ chỉ là người sai vặt thôi, tôi không dám hỏi... Cô ấy, ài, mai gặp cô ấy là anh hiểu rõ.

- Hiểu rồi, ông là người sai vặt, trong mắt cô ấy tôi cũng chẳng khá hơn, hiểu, hiểu... Trương Thắng gật gù, không nói chuyện dễ lên cơn này nữa: - Hợp đồng xoạn xong chưa?

- Xong rồi.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng im lặng, còn chưa gặp mặt đã thế này, lại phải sống chung với nhau một năm, làm sao vượt qua được đây?

- Ông chủ, mọi người mời anh xuống khiêu vũ. Lạc Phi mặc chiếc váy trắng nhiều tầng, giống như công chúa nhỏ lướt vào, cười khanh khách nói:

Giám đốc La thừa cơ cáo từ, còn nháy mắt ra hiểu với Lạc Phi.

- Anh không có hứng, em xuống đó nói hộ anh vài câu. Trương Thắng mệt mỏi nhắm mắt lại:

- Kiếm được bao nhiêu tiền thế, sao lại không vui? Lạc Phi biết nguyên nhân, đi tới bên cạnh ôn nhu day trán cho y: - Có phải em làm anh giận không?

- Phi Phi bây giờ càng ngày càng ngoan, giống thục nữ lắm rồi, sao anh giận em được.

Lạc Phi đứng sau lưng y làm mặt quỷ, chun mũi hỏi: - Thật không, không nói dối em chứ?

- Đương nhiên.

- Vậy anh hứa, dù em làm gì cũng không được nổi giận nhé?

- Ha ha ha, em thì có thể làm gì khiến anh giận được chứ? Còn giảo hoạt kiếm miễn tử kim bài.

- Vậy anh đồng ý nhé?

- Không thành vấn đề.

- Quân tử nhất ngôn?

- Tứ mã nan truy.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng giơ tay lên, để Lạc Phi vỗ vào tay mình ba cái.

- Hi hi hi, vậy là yên tâm rồi. Lạc Phi đắc ý lắm, để báo đáp liền xoa bóp vai cho Trương Thắng.

Trương Thắng thoải mái ngả đầu ra sau, đầu lắc lư nhẹ theo nhịp xoa bóp của cô: - Phi Phi, tại em chưa hiểu thôi, kiếm nhiều tiền, vị trí cao, chuyện hao tâm tổn trí càng nhiều. Con người anh, chăm chỉ làm việc thật đấy, nhưng không có chí lớn, giờ anh phải liều mạng kiếm tiền, vì có nhiều người đang dựa vào anh phát phiếu cơm. Anh có gặp nhiều phú hào ở clb, bọn họ sống thư thái, chơi golf, uống rượu, du lịch, người ngoài có thể nói họ chơi bời xa xỉ, người trong nghề nói bọn họ thiếu ý chí, chỉ biết ăn lãi từ tiền ủy thác đầu tư hoặc cổ phần... Nhưng họ mới là người biết đủ, biết nhìn thấu bản chất của tiền, không làm nô lệ của đồng tiền, anh cũng muốn sống như vậy. Anh muốn đi Nhật Bản tắm suối nước nóng, muốn đi Châu Phi thám hiểm đồng cỏ hoang sơ, muốn đi Malysia bơi lặn, đi Alaska bắt cua hoàng đế...

- Anh còn trẻ như vậy, không muốn lập nên sự nghiệp lẫy lừng sao?

- Người thời tất bật, ta cầu thong dong Người cười ta kẻ điên khùng Ta cười người đấy, người chừng hiểu chăng? Thấy không hào kiệt Ngũ Lăng Mộ nào hoa rượu, đất san ruộng cày. Trương Thắng khẽ ngâm đoạn cuối bài Lũng hoa đào của Đường Bá Hổ, thở dài: - Đem thời gian mỹ hảo nhất cuộc đời hoang phí vào kiếm tiền, đến cả cha mẹ già cả cũng không có thời gian ở bên bầu bạn báo hiếu, kiếm tiền như thế có ý nghĩa gì? Muốn nắm tay đi dạo cùng người trong lòng cũng khó khăn. Cái gì mà thành tựu, cái gì mà bá nghiệp, cứ theo đuổi vô tận như thế đến bao giờ mới thôi được? Đến khi muốn sống theo ý thích của mình, giật mình nhận ra tóc mai đã bạc, lúc đó còn ý nghĩ gì?

Lạc Phi nghĩ tới cha mình một thời oai hùng cái thế, cảm giác lời Trương Thắng không phải không có lý: - Biết đủ mới thấy niềm vui, anh đang lúc

https://thuviensach.vn

xuân phong đắc ý, không muốn thừa thế tiến lên, lại suy nghĩ như vậy... Chẳng biết cô gái nào may mắn gả cho anh, được cùng anh nắm tay đi dạo.

Trương Thắng muốn cười, nhưng nghĩ tới cô vợ tương lai khó ở của mình, không cười nổi...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 260: Lạc Phi Vẫn Là Lạc Phi

Trương Thắng ăn vận trang trọng, đầu tóc chải chuốt chỉnh tề, đi đi lại lại ở phòng nghỉ hậu trường, tức tối nói: - Chu đại tiểu thư tôn kính của chúng ta đâu?

Đây là hội trường đi thuê tổ chức họp báo, phía trước có sân khấu chữ T để người mẫu biểu diễn, thế nên hậu trường dùng bọn họ thay y phục cùng chuẩn bị, vô cùng rộng rãi.

- Cô chủ sắp tới rồi ạ.

Giám đốc La cũng nóng ruột vô cùng, phía trước phóng viên thì thầm bàn tán, di động đã nháy máy mấy lần.

- Xin lỗi mọi người tôi tới muộn. Một giọng nói ưu nhã truyền ra từ cửa phụ bên cánh gà:

Trương Thắng đưa mắt nhìn, thấy cô gái vóc người thanh thanh, mặc chiếc váy liền thân màu nhũ, bước chân như theo thứ nhịp điệu nào đó, mép váy chớm gối lay động, đủ làm rung rinh những trái tim mềm yếu, mái tóc vấn cầu kỳ kiều nữ quý tộc Pháp, tôn lên cổ thiên nga cao quý.

- Ông chủ, em tới rồi. Lạc Phi cười nhẹ, ôn nhu đúng mực không tinh nghịch lém lỉnh như mọi khi.

- Phi Phi, em thật xinh đẹp. Chỉ nhìn lướt qua, không quá chú ý, nhưng Trương Thắng phải thật lòng tán thưởng một câu:

https://thuviensach.vn

Giám đốc La thở phào, len lén lui ra ngoài, Trương Thắng nhìn thấy, lớn tiếng nói: - Giám đốc La, đưa điện thoại của ông đây, tôi muốn nói chuyện trực diện với cô ta.

- Không cần điện thoại, em ở đây rồi.

- Anh không nói em... Trương Thắng nói tới đó như hiểu ra điều gì, đứng bật dậy, người hơi lảo đảo, lắp ba lắp bắp: - Em, Phi Phi... đừng nói …

Lạc Phi hơi hơi nhún mình làm động tác chào: - Em là Chu Lạc Phi, là... vợ anh.

Giám đốc La nhanh tay đóng cửa, để lại Trương Thắng đờ đẫn đứng đó như tên ngốc, mất một lúc mới lẩm bẩm: - Chẳng trách em nói người ta không hoài nghi, em, em... Rồi tức giận quát: - Phi Phi, em..

- Xuỵt! Lạc Phi háy mắt, tay đặt bên môi chặn ngang: - Một quý ông lịch lãm không lớn tiếng với các cô gái, hơn nữa anh nói sẽ không giận em, đừng nuốt lời.

Trương Thắng thở phì phì như con bò tót, hai tay vung vẩy đi quanh phòng, như không biết làm sao thể hiện cảm xúc của mình lúc này, cuối cùng ngồi phịch xuống im lặng, rồi từ từ ngẩng đầu lên nhìn Lạc Phi.

Là Lạc Phi mà không phải Lạc Phi, dung mạo kia vẫn thấp thoáng hình ảnh của Lạc Phi, nhưng khí chất khiến cô thoát thai hoán cốt thành một người hoàn toàn khác.

Bất kể thế nào Trương Thắng không thể liên tưởng cô phục vụ nhí nhảnh, luôn chân luôn tay chạy khắp nơi pha trà rót nước cho mọi người liên hệ với cô gái trước mắt. Không thể liên hệ với cô em gái nhà bên ngáp ngắn ngáp dài trước video, môi còn dính chocolate vứi cô công chúa điển nhã này.

https://thuviensach.vn

Nếu anh Văn nhìn thấy con gái mình lúc này sẽ vô cùng vui mừng, vì tâm huyết của mình không hề uổng phí.

Từ nhỏ anh Văn đã đưa con gái sang pháp học tập tri thức hiện đại, đồng thời học lễ nghi cổ điển, bao gồm kiếm thuật, cưỡi ngựa, chơi golf, rồi âm nhạc, hội họa, vũ đạo. Nhờ người bạn bên Pháp của mình thường xuyên đưa Lạc Phi tới những hoạt động xã giao long trọng.

Với một quý tộc mà nói, có thể không cần kiến thức chính trị, có thể không có đầu óc kinh doanh, nhưng quyết không thể thiếu tu dưỡng nghệ thuật.

Anh Văn là người Trung Quốc truyền thống, trọng nam khinh nữ, không cho rằng nữ nhân có thể điều hành cả gia tộc lớn, cũng là người rất cưng con gái, không muốn con mình làm việc vất vả này. Vì thế muốn tìm con rể vừa ý, còn con gái thành nữ chủ nhân hợp cách.

Một cô gái được bồi dưỡng, hun đúc từ nhỏ như thế, cho dù ở xã hội thượng lưu Châu Âu cũng không bới móc chút nào. Thế nên khi Lạc Phi không chút che dấu nào thể hiện toàn toàn những tinh hoa mình học được, chàng công nhân Trương Thắng không chấn kinh mới là lạ.

Trương Thắng ngồi đó, muôn ván lời nói không biết nói gì, mỗi lần nhìn Lạc Phi lại có kích động muốn đưa tay vò rối mái tóc kia, tức chết mà.

Lạc Phi vẫn cười ôn nhu điềm đạm, giống thục nữ mới gặp nhau lần đầu.

- Khụ, hai người... Nói chuyện xong chưa? Phóng viên nóng ruột rồi. Giám đốc La gõ cửa thò đầu vào, cười hơi chột dạ:

- Ông.. Trương Thắng đứng bật dậy, lừa y như thế, cũng có phần của lão này:

Giám đốc La biết khôn, nói xong là chuồn mất.

https://thuviensach.vn

Lạc Phi bước đi như lướt trên mặt đất, tự nhiên khoác lấy tay Trương Thắng, chớp mắt cười: - Diễn xuất bắt đầu rồi chồng của em.

Lửa giận của Trương Thắng bị sự ôn nhu như nước của cô tưới lên, làm không phát ra được, y hừ một tiếng xỉa tay vào chóp mũi Lạc Phi, lẩm bẩm: - Về rồi anh tính xổ với em.

- Hi hi... Tiếng cười có chút tinh nghịch này thiếu đi vài phần vị thục nữ.

***** *****

Trên buổi họp báo, Trương Thắng chính thức tuyên bố đính hôn với Chu Lạc Phi, đồng thời sẽ kết hôn sau một tháng.

Hiện giờ Trương Thắng là chàng trai độc thân có giá nhất ở Thâm Quyến, nhất là sau khi thao tác thành công trở thành chủ tịch một công ty niêm yết, tiếng tăm càng lớn. Trước kia trong giới nhiều người có ý muốn giới thiệu thân thích nữ cho y, nhưng y đều khéo léo từ chối, thậm chí rất hiếm ra vào những chỗ nam nhân ưa thích, đâm ra thậm chí có tin đồn y là gay.

Không ngờ bạn gái thần bí của y xuất hiện, làm không ít trái tim pha lê của các thiếu nữ đổ vỡ.

Đồng thời một phú hào trẻ có bạn gái không phải là người chủ trì nổi tiếng, không phải ngôi sao màn ảnh hay người mẫu, cũng không phải liên hôn với phú hào, làm phóng viên rất hứng thú, thế là câu chuyện se sẻ hóa phượng hoàng đang ấp ủ trong lòng họ.

- Ha ha ha, cậu Trương, bảo mật tuyệt thật, té ra bạn gái cậu là người lúc nào cũng kè kè bên cạnh, chả trách, chả trách... Ông chủ Cừu là người nghi ngờ phát tán tin y bị gay chứ ai, lúc này mới vỡ lẽ: - Chồng kinh doanh, vợ thư ký, chậc, bội phục thật. Quả nhiên không hổ có con mắt tinh tường, cô

https://thuviensach.vn

Lạc Phi thường ngày kín đáo tránh chú ý, hôm nay mới biết khí chất xuất chứng như vậy.

Trương Thắng liếc nhìn Lạc Phi ở đằng xa, cô đứng giữa đám vợ con phú hào, nói cười ung dung trấn tĩnh, thầm nghĩ " cô ấy đúng là quý tộc".

- Tiểu Trương, chúc mừng, chúc mừng, đúng là đôi người ngọc. Phó thị trưởng Mạnh cười híp mắt đi tới:

Đủ lời chúc tụng, tán thưởng, Lạc Phi hôm nay biểu hiện vô cùng xuất sắc, thêm vào hai người họ lúc nào cũng như hình với bóng, còn ai có thể nghi ngờ gì?

Tiệc rượu kết thúc, đôi vợ chồng trẻ nhanh chóng trở thành đề tài bàn tán của giới thượng lưu Thâm Quyến lên xe về biệt thự.

Trương Thắng vừa lên xe đã dựa lưng vào ghế nhắm mắt lại.

Xe đi rất lâu, Lạc Phi có chút hồi hộp kéo góc áo Trương Thắng, tới gần gọi nhỏ: - Này!

- Ừm? Trương Thắng ngửi ngay thấy hương thơm dễ chịu, là nước hoa cực kỳ cao cấp:

- Mệt à?

- Ừ. Trương Thắng chỉ đáp đơn giản: - Rất mệt.

- Vậy anh nghỉ đi.

Về tới biệt thự, hai người đứng trong phòng nhìn nhau, vẻ mặt đều cổ quái.

Buổi sáng đi ra bọn họ là ông chủ và thư ký, bây giờ quay về liền trở thành vợ chồng sắp cưới, biến hóa như hài kịch đó làm không ai thích ứng

https://thuviensach.vn

được.

Cuối cùng Trương Thắng là người ra tay trước, đi tới vò mái tóc của Lạc Phi, làm nó loạn trung hết cả lên, khiến Lạc Phi la hét đấm đá y mới thôi, nhìn Lạc Phi căm tức sửa lại tóc, Trương Thắng hả hê lắm.

- Đi loanh quanh nói chuyện vớ vẩn với bọn họ suốt cả ngày, khát khô cả cổ, pha cho anh ấm trà. Trương Thắng cố gắng dùng ngữ khí nhất quán với cô em gái thư ký, nay là vợ chưa cưới:

- Em đi?... Anh vẫn coi em là thứ ký của anh sao?

Trương Thắng nơi lỏng ca vát, liếc cô một cái, nở nụ cười gian tà: - Nói thế em thích loại thân phận khác hơn, muốn làm trọn nghĩa vụ đó? Vừa nói vừa đi tới gần, ánh mắt nhìn qua những điểm nhạy cảm trên cơ thể Lạc Phi.

- À... Ông chủ mời ngồi, em đi pha trà. Lạc Phi nói dứt lời xoay người chạy đi như một làn gió:

Trương Thắng cười lớn, thục nữ là để cho người khác nhìn, nếu về nhà vẫn bày ra vẻ quý tộc thục nữ thì không cách nào sống nổi nữa rồi, Lạc Phi, vẫn là Lạc Phi đó.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 261: Chị Em

Nước biển trong văn vắt, bầu trời xanh thăm thẳm, bờ biển biến ảo, không gian yên bình, đất đai ngút ngàn, dù phối hợp kiểu gì, dù là nhìn góc độ gì, đây vẫn là phong cảnh tuyệt đẹp, đó là đảo Iona nằm phía đông bắc nước Anh.

Trên đảo chỉ có hơn 100 người sinh sống, mé đông ra rừng cây rậm rạp với nhiều loài động vật hoang dã, bãi biển chim chóc tụ tập, hải cẩu tụ thành đôi nằm trên bãi biển, vô cùng thích ý, đây chính là thiên đường.

Hai chị em Tần Nhược Nam mặc chiếc áo choàng Anh truyền thống màu gạo, ngồi ở ban công nghênh đón gió biển.

Tần Nhược Lan ngồi ở chiếc xe lăn điều khiển bằng điện tử, máy móc thay cho đôi chân cô, tuy cô không thể vận động, nhưng từng là một y tá, công tác vật lý trị liệu thực hiện rất tốt, đôi chân vẫn giữ được vóc dáng xưa, chưa bị teo đi, nhưng nếu không đứng lên được, đó sẽ là chuyện sớm muộn.

- Tiểu Lan, em ở đây đã hai năm, mọi người lại không thể tới thăm em thường xuyên, lần này chị tới đây có một điều quan trọng muốn hỏi, em nghĩ tới chuyện về nước chưa?

- Về nước ư? Tần Nhược Lan lẩm bẩm:

Cô trốn ra nước ngoài là để điều trị vết thương lòng, ai ngờ gặp phải tai nạn. Hai năm qua nếu cô học tập, làm việc, có vòng tròn xã giao riêng, chắc hẳn dần dần phai nhạt bóng dáng kia.

https://thuviensach.vn

Nhưng hai năm làm bạn với cái xe lăn, lưu luyến cuộc sống hai chân khỏe mạnh, làm sao quên được nam nhân để lại vết thương cắt sâu vào tim như thế? Càng ngày bóng dáng đó càng khắc sâu vào tâm khảm.

Trước kia cô thương tâm mà đi, giờ vì kiêu ngạo mà không muốn về. Người đó vì không quên được bạn gái cũ nên không tiếp nhận cô, cô đi rồi, cũng muốn giữ lại hình ảnh hoàn mỹ nhất trong y, không muốn về với bộ dạng này.

- Tiểu Lan. Tần Nhược Nam bóp vai em gái: - Bên ngoài tốt đến mấy cũng không bằng nhà mình, Raymond tuy coi em là khách quý, nhưng hai bên không thân không thích, ở nhà người ta mãi không phải kế lâu dài.

- Hi hi, chị, chị nghĩ rằng em ở đây được người ta nuôi không sao? Em đâu vô dụng như thế, Raymond hay rời đảo nên không chăm lo được cho nó, hòn đảo nhỏ này do em quản lý đấy, trước kia anh ấy vì duy trì đất đai tổ tiên mà phải vay mượn, giờ chi phí hoàn toàn dựa vào thứ tự có trên đảo kiếm tiền, em là công thần. Em không ăn không ngồi rồi, chỉ có cái chân này không đi lại được thôi... Còn về nước, em làm được gì? Tần Nhược Lan cười buồn vô hạn: - Về rồi em chỉ là người tàn tật vô dụng:

Tần Nhược Nam ôm lấy đứa em gái cùng nhau lớn lên, nước mắt như mưa...

- Mùa đông ở đây rất đẹp, đa phần đều có nắng mặt trời, cỏ vẫn xanh mướt, hoa vẫn nở, nếu không phải nhìn thấy những chiếc lá vàng vốn phủ kín cây bắt đầu phiêu diêu theo gió thì chị không nhận ra đã là mùa đông đâu. Mùa đông, lại là một mùa đông nữa... Thời gian trôi qua thật nhanh. Tần Nhược Lan được chị đẩy xe lăn đi dạo, cô say sưa kể chuyện ở đây, giống như cư dân bản địa: - Chị em, ở kia có cái siêu thị, đó là siêu thị duy nhất trên đảo, do ông Bryan mở. Người sống trên đảo này đều từ thời tổ tiên, nên nhà nào cũng quen nhau. Đôi khi ông Bryan rời đảo hay đi câu cá,

https://thuviensach.vn

siêu thị vẫn mở như thường, mọi người mua hàng rồi để lại tiền trên quầy, tuyệt vời đúng không?

- Ừ, nơi này đúng là tiên cảnh nhân gian. Tần Nhược Nam tán đồng:

Phía trước là bãi cỏ mềm như nhung, ở giữa có con đường nhỏ, cái ghế gỗ dài, xa xa là nóc nhà thờ, còn lại các công trình kiến trúc ở đây đều thấp, cái siêu thị treo tấm biển cũ tới mức không nhìn ra tên khắc trên đó, bên cạnh là quán cà phê, hàng rào trắng, bàn gỗ, thuần chất Anh, người trẻ tuổi trên đảo không nhiều, tiết tấu sinh hoạt chậm rãi, cuộc sống đơn giản.

Mấy vị khách trong quán cà phê nhìn thấy hai cô gái phương đông xinh đẹp đều gật đầu chào thiện chí, một ông già đi tới lịch sự mời họ vào uống cà phê, Tần Nhược Lan bỏ chiếc mũ lông trên đầu xuống, hơi khom người dùng tiếng Anh nói: - Cám ơn bệ hạ, tôi sắp phải về lâu đài rồi.

Tần Nhược Nam đẩy em gái đi một đoạn, mới hỏi: - Tiể Lan, em vừa gọi ông ấy là gì vậy?

- Hi hi, chị không nghe nhầm đâu, ông ấy là một vị vua.

Tần Nhược Nam giật mình nhìn lại: - Vua nước Anh... Là chồng nữ hoàng Elizabeth sao?

Tần Nhược Lan cười vui vẻ: - Không, chồng nữ hoàng không phải là vua, cũng không phải là ông ấy, ông ấy tên là Paddy Roy Bates vua hòn đảo tên Sealand cách bờ biển khoảng 6 dặm Anh. Nơi đó có một hòn đảo nhân tạo, dùng cột bê tông cốt thép cực lớn chống đỡ, diện tích đảo rộng nhất không quá 200 mét vuông, nhưng có bãi đầu máy bay, mấy trăm người sinh sống.

- Thời thế chiến thứ 2, nước Anh vì đối phó với máy bay chiến đấu của Đức nên xây nó. Sau chiến tranh mất đi ý nghĩa bị vứt bỏ, thành thiên

https://thuviensach.vn

đường chim biển. 30 năm trước, ông Bates khi đó mới là thiếu tá lục quân, lên một trong số hòn đảo nhân tạo đó, tuyên bố chủ quyền, tự xưng là vua.

- Ông ấy gửi thư cho nữ hoàng, xin làm vương quốc phụ thuộc, ông ta còn phát hành tiền, hộ chiếu, biển số xe riêng, dù đất nước của ông ấy chẳng có xe hơi. Lúc đó cả đảo quốc, bao gồm thành viên vương thất chưa tới 10 người.

Tần Nhược Nam thấy khó tin: - Chính phủ Anh kệ ông ta sao?

- Đương nhiên là không, sau khi ông Bates tuyên bố chủ quyền, chính phủ Anh phái quân hạm bao vây vương quốc của ông ta, nhưng ông ta liều chết bảo vệ lãnh thổ. Cuối cùng chính phủ anh không khai chiến, vì khi đó theo luật, lãnh hải Anh chỉ có 3 dặm cách biển, mà hòn đảo đó lại cách 6 dặm, nên họ không làm gì được.

- Thế là đảo quốc của ông ấy vẫn tồn tại tới bây giờ, hơn nữa cái đảo quốc chẳng có tí tài nguyên nào này kiếm cho ông ta rất nhiều tiền, đảo nhân tạo của ông ấy đã hiện đại hóa toàn diện, các hacker hàng đầu rồi các công ty cờ bạc trên mạng đều nộp tiền để đặt server trên đảo quốc của ông ấy, vì đó là quốc gia độc lập, không có luật dẫn độ.

Tần Nhược Nam càng nghe càng thấy hoang đường, không nhịn được cười: - Trên đời có chuyện cổ quái như vậy à? Nếu không nhìn thấy tận mắt, chị chắc là sẽ nghĩ thần kinh ông ta có vấn đề.

- Mới đầu em cũng nghĩ thế, nhưng tiếp xúc rồi mới biết ông ấy rất bình thường. Em mới hiểu được hành động của ông ấy, ông ấy sống thoải mái tự do hơn người khác, không bận tâm tới suy nghĩ của người đời về mình.

Tần Nhược Nam vừa đi vừa suy nghĩ, rất lâu sau mới thở dài: - Thực ra ai cũng muốn sống như thế, nhưng trừ lúc con nhỏ vô ưu vô lo, có ai không phải nhìn mặt người khác mà sống.

https://thuviensach.vn

Dưới cái cây cao lớn có một nam nhân mặc váy Scotland truyền thông đang thổi kèn, một khúc nhạc cổ, nghe có cảm giác trầm, nhưng không khiến người ta bi thương.

Ông già đó thấy có khán giả lắng nghe, vui vẻ tiến tới cầm kèn vừa thổi vừa nhún nhảy đi quanh hai cô gái xinh đẹp, những chiếc lá hoàng kim bay lất phất xung quanh ông ta.

Ánh mặt trời, bãi cỏ, lá vàng, mây trắng, con người, tạo thành bức tranh sơn dầu với mảng màu tươi sáng riêng biệt.

Hết ca khúc, hai cô gái chào ông già đi tiếp, Tần Nhược Lan bỗng nhiên phì cười: - Chị biết không, truyền thống của Scotland là mặc váy không mặc quần trong, cho nên mỗi lần thấy ông ấy em đều tò mò muốn biết ông ấy có mặt quần lót không?

Nhìn ông già tóc bạc phơ vẫn tiếp tục thổi kèn tự giải trí, Tần Nhược Nam không nhịn được cười, gõ đầu em gái: - Con bé này ở nước ngoài hai năm mà lời điên khùng gì cũng dám nói.

- Úi, còn giả vờ thục nữ với em nữa, là ai nói muốn trần truồng leo núi Alps? Cô gái đó còn to gan hơn em nhiều, chậc chậc đợi lúc đó em muốn xem có kiến leo lên người chị, rồi chui vào...

Tần Nhược Nam đánh em gái: - Đừng nói nữa.

Tần Nhược Lan cười khanh khách nhìn chị mình má đỏ như hoa đào: - Chị, chị ngày càng xinh đẹp, khi nào mới chịu kiếm bạn trai đây, mau mau có con đi, gửi qua đây em sẽ dạy nó thành quý tộc nhỏ.

Nghe em gái nhắc tới bạn trai Tần Nhược Nam cười vừa thẹn thùng vừa hạnh phúc, Tần Nhược Lan bừng tỉnh: - Chị có bạn trai rồi? Hay quá, dám dấu em, mau khai ra, anh rể tương lai là người thế nào?

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 262: Bạn Trai Của Tần Nhược Nam (1)

Khi hai chị em họ Tần tản bộ ở hòn đảo thiên đường thì là hơn 10 giờ tới Hong Kong, Trương Thắng vừa đưa vị hôn thê của mình về khách sạn.

Chuyến này bọn họ tới Hong Kong là để đặt làm váy người, kết hôn tuy là giả, nhưng quá trình không được qua loa, Chung Tình sắp cùng cha mẹ y từ bắc Kinh tới, ở Thâm Quyến đang có công tác chuẩn bị long trọng. Báo chí Hong Kong cũng cho đăng tin phú hào trẻ cùng vị hôn thê tới Hong Kong đặ áo cưới, hôn lễ này định sẵn sẽ vô cùng oanh liệt.

Đích thân tổng giám của chi nhánh Chanel Hong Kong tới đo đạc làm váy cho Lạc Phi ba bộ lễ phục đẳng cấp, cùng làm chiếc dây chuyền do 320 viên kim cương tạo thành.

Lạc Phi biết đây chỉ là vở kịch, cho dù trong lòng cô dần có bóng dáng của Trương Thắng, nhưng cô luôn kiềm chế tình cảm của mình, duy trì quan hệ như cũ, trước mặt người khác là vợ chồng sắp cưới, sau lưng là anh trai và em gái là bạn bè, là ông chủ và thư ký.

Nhưng khi nhìn bản vẽ thiết kế áo cưới của mình trên màn hình vi tính, bị vẻ đạp của nó chạm tới tâm linh.

Bộ váy cưới đẹp tới mức làm cô sợ hãi, cô sợ khi cô mặc bộ váy đẹp đẽ này lên, tươi cười đối diện với những lời chúc phúc những ánh mắt hâm mộ, mình sẽ lún quá sâu vào vở kịch này.

Khi Lạc phi ôn nhu chúc vị hôn phu của mình ngủ ngon, rồi ai về phòng người nấy, cũng là lúc nụ cười của cô biến mất...

https://thuviensach.vn

Trương Thắng rời khách sạn quốc tế, cùng vệ sĩ đi tới Phường Lan Quế, tụ điểm ăn chơi khét tiếng của giới trẻ Hong Kong, có điều y bỏ lại vị hôn thê danh nghĩa của mình tới đây không phải để chơi bời trụy lạc, cũng không phải bàn chuyện làm ăn với một phú hào, y thu được tin tức bí mật, vì một nam nhân mà tới.

Từ Hải Sinh đã về từ Châu Âu trở về, hôm nay ông ta ở nơi này, đương nhiên chỗ ông ta tới luôn phải là nơi cao cấp nhất, đây là hội sở khép kín, chỉ phục vụ hội viên.

Năm nay Trương Thắng có rất nhiều chuyện muốn làm, trong đó có kết thúc ân oán với Từ Hải Sinh, kết liễu con rắn độc trước khi thành thân với Tần Nhược Nam, cho người mình yêu cuộc sống hạnh phúc, ngọt ngào, bình yên.

Dưới lầu Từ Hải Sinh đang cùng một vị khách Hi Lạp thưởng thức ca mua, vừa vui vẻ chuyện trò, rất lâu sau đứng dậy cùng lên lầu.

Trương Thắng tay cầm ly rượu dựa vào cửa sổ, mắt nhìn không chớp một cô phục vụ xinh đẹp dẫn hai người đó vào gian phòng khách quý.

Từ Hải Sinh ngồi trên ghế sô pha, cầm điều khiển từ xa, bật màn hình cực lớn phía trước, màn hình hiển thị không phải là tiết mục truyền hình mà là một thực đơn đặc thù, bên trên liệt kê danh sách bằng hai tiếng Trung-Anh gồm có phong tình Âu Mỹ, Nhật Hàn, Ả Rập, Nga... Từ Hải Sinh lựa chọn bản địa, thực đơn chuyển sang trang tiếp theo là quyến rũ, thanh thuần, nóng bỏng, lạnh lùng, cao nhã.

Từ Hải Sinh lại đưa ra lựa chọn, trong tiếng nhạc êm ái, từng mỹ nhân tạo dáng xuất hiện trên màn hình, ông ta xem lướt qua từng người, đột nhiên có một mỹ nhân làm ông ta cực kỳ chú ý, vội ấn nút phóng to, để hình ảnh lấp kín màn hình, đồng thời có hai hàng chữ xuất hiện, giới thiệu tên tuổi, số đo cùng kỹ xảo sở trường.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng cũng đang nhìn một cái màn hình lớn tương tự, nhìn cô gái tương tự.

Trong phần mềm lựa chọn "món ăn" này, nếu cô gái nào đã được chọn, sẽ không xuất hiện trên màn hình, cô gái nào đang được xem thông tin, sẽ có ký hiệu đặc biệt nhắc nhở, nhưng vẫn có thể lựa chọn, như thế để tránh xung đột với nhau.

Có điều tối hôm nay, hệ thống ở đây có một lỗi nhỏ.

Cô gái Từ Hải chọn cao 1m75, thân hình hoàn mỹ, tuổi 21, là sự kết hợp hoàn mỹ giữa vẻ đẹp thanh thuần của thiếu nữ và thành thục của thiếu phụ, giá mỗi tiếng 350 bảng Anh, đó là giá tiếp chuyện, nếu phục vụ khác, giá tăng lên gấp mười.

Trương Thắng mỉm cười, nhìn thấy khách phòng kia ấn nút "chọn", y cũng ấn "chọn"...

***** *****

- Tiểu Lan, em còn nhớ chị kể thời ở trường cảnh sát, chị đã lập công lớn không?

- Nhớ chứ, là vụ án buôn ma túy, sao lại nói tới chuyện này, em đang hỏi anh rể tương lai cơ mà, chị đừng đánh trống lảng đấy. Tần Nhược Lan phản đối:

Tần Nhược Nam nhớ lại cảnh chàng thanh niên say rượu xô ngã cô nói nhanh một câu, nụ cười đến là ngọt: - Đúng rồi, khi đó chị và anh ấy quen nhau, anh ấy là quý nhân mà em từng nói, là người cứu chị thoát khỏi tai kiếp.

- Oa, chính là người đã cứu chị? Ông trời ơi, chuyện đó từ đời nào nào... Hừm, hai người đã ở bên nhau lâu như thế mà dấu em nhé, chơi không đẹp.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Lan lườm em gái: - Em vội gì chứ, chị đang kể, hôm đó chị muốn cám ơn anh ấy nhưng không tìm được. Sau khi em ra nước ngoài chị mới gặp lại, em không thích nghe thì thôi.

- Nghe nghe, chị kể đi, em không xen mồm vào nữa. Tần Nhược Lan túm tay chị mình, giọng hối lỗi, đây là đề tài các cô gái hứng thú nhất mà:

- Về sau chị và em đi leo núi ở clb công an... Kể tới đó Tần Nhược Nam thấy không ổn, lo em gái nhớ lại lúc còn lành lặn, nói nhanh: - Khi ra về chị để quên di động ở phòng vệ sinh, bị người ta nhặt được. Đến tối chị gọi điện vào số máy của mình, gọi mấy lần mới chịu nhận máy, còn lề mà lề mề, quanh co làm chị tức phát điên, nghĩ rằng người đó không muốn trả điện thoại, liền tức giận cãi nhau một hồi. Hôm sau Hạo Thăng mua cho chị điện thoại mới, chị gọi điện chửi nhau tiếp.

Tần Nhược Nam cười khanh khách: - Em hiểu rồi, anh ta chính là người từng cứu chị đúng không, oa, đúng là câu chuyện truyền kỳ, hai người là đôi oan gia.

- Ừ, là anh ấy. Tần Nhược Nam nhớ lại những ngày tháng cãi nhau đó không khỏi bật cười: - Khi đó, anh ấy có bạn gái rồi.

- Oa oa oa, chị em là số một, còn vung đao đoạt tình à?

- Làm gì có, khi đó... Chị và anh ấy chị trò chuyện qua điện thoại, căn bản không định gặp nhau. Trở thành chi kỷ có thể chia sẻ mọi tâm sự thầm kín nhất... Anh ấy kể cho chị gian nan khi sáng nghiệp, rồi cùng bạn gái va chạm, sau đó trong lúc cùng bạn gái chiến tranh lạnh thì anh ấy say rượu cùng một cô gái lên giường, vì thế chia tay với bạn gái sắp kết hôn, lúc đó anh ấy vô cùng thống khổ, vô cùng đáng thương..

Tần Nhược Lan mặt trắng bệch, hai mắt hoa đi, một sự sợ hãi mơ hồ bao phủ toàn thân cô.

https://thuviensach.vn

- Khi đó chị vẫn coi anh ấy là bạn, an ủi anh ấy, khuyên nhủ anh ấy. Không lâu sau không liên lạc được nữa, chị còn nghĩ anh ấy vì vết thương lòng quá sâu, nên anh ấy muốn dứt bỏ mọi thứ liên quan với quá khứ, chị còn buồn một thời gian. Không ngờ sau mới biết, anh ấy phạm tội kinh tế bị vào trại giam...

Nghe tới đây, Tần Nhược Nam sống lại, vừa nãy cô sợ chết khiếp, còn cho rằng bạn trai chị mình là người đó.

Không thể là anh ấy, đương nhiên là không... Cô hay nghe ngóng tin tức của Trương Thắng qua đám Tiêu Tử, biết y sống rất tốt, qua lại cực kỳ thân mật với cô thư ký Chung Tình kiều diễm kia, Tần Nhược Lan không hề ngạc nhiên, nam nhân nào có thể kháng cự lại cô gái như thế? Rồi sự nghiệp y ngày càng lớn, bây giờ đã rời Quỳnh Hải tới phương nam.

- Tiểu Lan sao vậy? Tần Nhược Nam phát hiện em gái có chỗ bất thường:

- À không sao, hôm nay hoạt động hơi nhiều, em mệt rồi, chúng ta dừng lại ở đây tắm nắng đi, chốc lát là em khỏe thôi. Chị, kể tiếp, chị là cảnh sát, anh ấy là phạm nhân, làm sao?

Trước kia em gái chạy nhảy suốt ngày, muốn nó đứng yên một khắc cũng khó, bây giờ chỉ ngồi một chỗ thôi cũng mệt, Tần Nhược Nam thương em lắm, nắm tay Tần Nhược Lan kể tiếp: - Lần đầu tiên gặp nhau trong phòng thẩm vấn, chị không biết đó là ngời bạn điện thoại của mình, chỉ biết là người cứu mình năm xưa. Khi ấy vì lấy khẩu cung, đội trưởng bọn chị liên tục thẩm vấn ba ngày, cuối cùng anh ấy không chịu được, vì thoát thân nên lừa chị tới rồi...

- Rồi làm sao?

- Rồi hôn chị.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Lan mắt tròn xoe, quên luôn chuyện ưu sầu kia: - Quá lãng mạn, quá kích thích.

- Hừm, chị cho anh ta một đá vào bệnh viện luôn.

Tần Nhược Nam sặc nước bọt của chính mình, ho mấy tiếng rồi hỏi gấp: - Không phải chứ, chị quá thể đáng vậy, cú đá của chị voi cũng không chịu nổi... Hì hì, em không nói nữa, chị kể tiếp.

HẾT rồi

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 263: Bạn Trai Của Tần Nhược Nam (2)

- Về sau anh ấy rời trại, bọn chị mất đi liên lạc. Nhưng lại liên hệ được với người bạn di động, rồi có một tên tội phạm vượt ngục rất thân với anh ấy, bọn chị hoài nghi tên đó sẽ cầu cứu anh ấy, nên dẫn đội giám sát...

Tần Nhược Nam kể chuyện đôi oan gia bọn họ tái ngộ, gây ra đủ chuyện ngượng ngùng, làm Tần Nhược Lan cười tới đau cả bụng.

- Câu chuyện tình yêu của hai người đúng là ly kỳ, nhưng như vậy rất tốt, đợi già rồi sẽ có nhiều kỳ niệm hồi ức với nhau. Chị, có vẻ anh ấy có qua lại với XHĐ, ông nội chưa biết phải không?

- Chị có mấy cái mạng mà dám nói. Tần Nhược Nam cười khổ: - Nhưng không phải vì quá khứ của anh ấy... Mà vì bây giờ trong tù có một nhân vật lớn từng cứu anh ấy, hiện giờ anh ấy đang làm giúp người ta một việc... Ôi kể ra thì dài lắm, em chỉ cần biết rằng anh ấy đang giả mạo làm con rể của người ta, em bảo chị nói với ông thế nào, là ông ơi bạn trai cháu có vợ rồi à?

- Sốc, sốc, quá sốc. Tần Nhược Lan nói thế, nhưng lại cười toe toe: - Nhìn đi, đứa con cưng của cha mẹ, bà chị gương mẫu thục nữ của em, lúc nào cũng được hàng xóm lấy ra răn dạy những đứa trẻ khác. Chậc chậc, vậy mà kiếm được anh bạn trai quá phức tạp, không tưởng tượng nổi làm sao chị lại có thể yêu một người như thế... Nhất định anh ấy rất đẹp trai, siêu cấp đẹp trai, hơn cả tứ thiên vương Hong Kong.

- Cút đi, em chỉ biết trêu chọc chị.

https://thuviensach.vn

- Hi hi, vậy anh rể tên là gì, chị có ảnh anh ấy không cho em xem với.

- Ừ. Tần Nhược Nam lấy túi sách của mình treo ở sau xe lăn ra, mở ví, Tần Nhược Lan đã vội vàng định cướp lấy, cô liền giơ lên cao, có chút ngại ngùng nói: - Chị chỉ có một bức thôi là ảnh chụp chung.

- Không sao, em xem anh ấy, không phải xem chị.

Tần Nhược Nam vẫn do dự: - Bức ảnh này là ảnh cưới, có điều bọn chị chưa kết hôn, nên nói rõ cho em biết, bọn chỉ chụp chơi thôi nên chỉ có một tấm.

- Rồi rồi, bà chị ơi, nhử người ta nửa ngày, chị em với nhau còn xấu hổ cái gì, em sắp không chịu nổi nữa rồi.

- Này em xem đi. Tần Nhược Nam đưa cả ví tới:

Tần Nhược Lan lục tung cái ví lên: - Đâu, đâu, ảnh đâu.

- Ở ngăn giữa ấy, nhẹ thôi, cẩn thận rách.

Tần Nhượng Lan cười hi hi: - Xót rồi hả? Một tấm ảnh mà thôi, rách thì sao, chị đánh em chắc...

Tấm ảnh trong tay, chỉ nhìn qua đã như sét đánh giữa đỉnh đầu.

Người đó trong ảnh, ngồi trên ghế, chị cô cười tươi như hoa nép người bên cạnh.

" Thì ra là anh ấy, chẳng trách, chẳng trách, mình đi nước ngoài mà anh ấy tuyệt tình không viết một lá thư, không gọi một cú điện thoại... Thì ra anh ấy vào tù, đám Hạo Thăng lừa mình, nhất định cũng lừa anh ấy... Nhưng vì sao lại là chị mình? Vì sao nhất định phải là chị mình? Có phải chỉ vì duyên phận không, anh ấy biết tên chị ấy, chẳng lẽ không nhận ra chị ấy là ai?"

https://thuviensach.vn

" Chị, sao người yêu của chị lại là anh ấy chứ?"

Chiếc lá trong gió và tấm ảnh trong tay Tần Nhược Lan đều run rẩy như nhau.

Gió thổi, chiếc lá rụng xuống, nhưng bức ảnh trong tay Tần Nhược Lan lại bay lên.

Những ký ức khó quên trong lòng Tần Nhược Lan bị đánh thức toàn bộ, ánh nắng hải đạo, bầu trời xanh ngắt, mênh trắng bồng bềnh, tất cả biến thành sóng cuộn biển gầm trong lòng cô.

- Tiểu Lan, em làm sao thế? Tần Nhược Nam ngồi xuống, nắm tay em gái vô cùng hoàng sợ hỏi.

Tần Nhược Lan mặt trắng bệch như tờ giấu, cô muốn nói, nhưng không làm sao nói ra được, ngực như có đá tảng ngàn cân đè lên, nhìn ánh mắt sợ hãi của chị mình, cô cố gắng cử động, chỉ thấy trời đất đảo lộn, tối xầm...

…. …..

- Ngài Từ, mong ngài chọn cô gái khác được không, cô Lâm đã bị anh Trương chọn rồi. Nữ phục vụ gõ cửa, sắc mặt có chút bối rối, trước nay chưa bao giờ có chuyện hai vị khách cùng chọn một cô gái:

Trương Thắng và Từ Hải Sinh đều là hội viên, xét tới Từ Hải Sinh vừa gia nhập có lẽ nói chuyện dễ hơn, nên nữ phục vụ gõ cửa phòng ông ta.

Chẳng qua là một cô gái thôi, tuy có giống Chung Tình mấy phần, nhưng chẳng quan trọng, thuận miệng hỏi, tay tiếp tục ấn nút: - Anh Trương nào thế?

Nữ phục vụ thấy ông ta thái độ dễ chịu thì thở phào, cười vui vẻ: - Là anh Trương Thắng của Quốc tế Thắng Văn, cũng tới từ đại lục, có thể hai

https://thuviensach.vn

vị quen nhau.

- Trương Thắng... Từ Hải Sinh sầm mặt, y mà cũng bước chân được vào hội sở chỉ giành cho phú hào siêu cấp này sao, không dễ, thằng nhãi này lên quá nhanh đấy.

- Nếu ngài đã đồng y, vậy tôi đi thông báo...

- Ai nói tôi đồng ý? Từ Hải Sinh cắt ngang: - Nhường một nữ nhân không là gì cả, nhưng tôi là người làm ăn, nhưng nữ nhân đã chọn còn dâng cho người khác, thể diện của tôi vứt đi đâu.

Nữ phục vụ khó xử: - Thưa ngài...

Từ Hải Sinh phẩy tay: - Đi, nói với họ Trương kia, cứ nói Từ Hải Sinh chọn rồi, bảo y chọn người khác.

Khỏi phải nói, cô phục vụ ở chỗ Trương Thắng cũng gặp phải kết quả tương tự, tin tức phản hồi tới chỗ ma ma, bà ta vội vàng tới.

Hội sở này ngoại trừ nhân viên bảo vệ vòng ngoài, ở bên trong toàn bộ là nữ nhân, tạo cảm giác khách như bước vào hậu cung, ma ma chỉ mới 25 tuổi, là một đại mỹ nhân, đích thân tới nơi nói ngon nói ngọt hai bên không chịu nhượng bộ, ngược lại lửa giận mỗi lúc một lớn.

- Anh Trương, chỗ tôi có em gái mới tới, 16 tuổi, thậm chí chưa qua huấn luyện, tươi như...

- Không hứng thú. Trương Thắng bực mình nói:

- Ngài Từ, cô gái này là ngọc nữ Du thành, nhỏ nhắn xinh xắn, da dẻ như lụa...

- Tôi muốn cô Lâm. Từ Hải Sinh càng cương quyết:

https://thuviensach.vn

Ma ma dùng hết chiêu số, đem cả món hàng cất giấu ra cũng không ăn thua, thậm chí còn kinh động một vài phú hào Thâm Quyến Hong Kong ngậm xì gà ra coi trò vui. Trong đó không ít người quen của cả hai người Trương Từ, tới chào hỏi. Thế là Từ Hải Sinh càng cưỡi hổ khó xuống, đây không còn là chuyện cá nhân của ông ta với Trương Thắng nữa, đây là chuyện thể diện.

- Cái gì mà anh Trương, y là cái thá gì? Năm xưa y chỉ là tên sai vặt của tôi. Xung quanh xì xầm bàn tán càng làm Từ Hải Sinh sôi máu, ông ta nhìn cô Lâm đứng ở hành lang giữa hai người, dưới tác động của cảm xúc, càng như thấy Chung Tình: - Hôm nay tôi nhất định muốn cô Lâm, bao nhiêu, ra giá đi.

Trương Thắng đứng dựa lưng vào cửa, cười khẩy: - Đúng đấy, không làm khó ma ma nữa, ai ra giá cao được.

Không ai thua ai, thế là giá bắt đầu với 500 nghìn, nhanh chóng tăng lên 5 triệu, đây đã vượt qua giá một đêm với nữ minh tinh hàng đầu trong nước rồi.

- 6 triệu.

Trương Thắng càng trả giá càng vui vẻ, Từ Hải Sinh chưa bao giờ nhận ra nụ cười của y đáng ghét tới vậy, nhất là y còn đang cầm một cái gậy múa may như mua kiếm, chợt nhớ lần mua hố thanh Việt vương kiếm kia, không khỏi vừa giận vừa cười: - 6 triệu, giỏi, được người thuộc về cậu, đúng là thằng ngốc, số tiền này tôi đủ thuê chục tên giết cậu rồi.

Trương Thắng ôm lấy eo cô Lâm vẫn còn chưa hết bàng hoàng vì giá của mình, cười hì hì: - Cám ơn đã nhường, anh Từ, đừng dọa tôi, đây là Hong Kong, không phải hang ổ của anh.

Từ Hải Sinh châm điếu thuốc: - Nhóc con, xem ra cậu quên mất tư vị nửa đêm bị người ta truy sát rồi... Nói xong phất tay bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh vào xe, mặt mày tím tái, hôm nay lần đầu tiên tới nơi này đã bị Trương Thắng làm bẽ mặt, bao năm qua đã bao giờ ông ta bị thua thiệt như thế, nhất là từ con cờ mình từng vứt đi.

"Hong Kong, Hong Kong thì sao nào? Thằng nhãi con ỷ mình có vài đồng đã ngông cuồng, cho rằng từ phía nam Trường Giang đã là thiên hạ của mày chắc, hôm nay không cho mày một bài học không được."

Từ Hải Sinh gọi điện cho Ngải Qua, thông qua tên XHĐ quy thuận mình này, liên hệ với tổ chức ngầm ở Hong Kong, chỉ cần cho Trương Thắng một bài học, tiền bạc không quan trọng.

Xe khởi động, Từ Hải Sinh dựa lưng vào ghế, dần dần bình tĩnh lại, thằng nhãi này hôm nay xem ra muốn trả nỗi nhục trước kia đây mà, không sao, cứ để cho y cuồng vọng, càng cuồng chết càng nhanh.

Qua lần tranh đoạt của hai vị phú hào này, địa vị của cô Lâm trong giới phong nguyệt tăng vọt, về sau có hào phú tới, ắt chọn cô đầu tiên, thế nhưng tối hôm đó cùng Trương Thắng vào phòng, dù cô ra sức lấy lòng, nhưng Trương Thắng chỉ trò chuyện một lúc, cùng hát vài bài, xem cô múa, sau đó để lại một tờ chi phiếu rồi cáo từ.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 264: Mỹ Nhân Múa

Trương Thắng trở về biệt thự, vừa mở cửa phòng mình thì phòng bên cạnh cũng mở ra, Lạc Phi mặc một chiếc váy ngủ đen bằng lụa mềm mại, người có chút lảo đảo, mắt lờ đờ hỏi: - Anh đi đâu thế?

- Sao còn chưa ngủ? Trương Thắng nhíu mày, thấy cô má hồng hồng, đứng còn không vững, đi tới gần ngửi ngửi, hơi nhăn mặt: - Em uống rượu à?

- Ừm. Lạc Phi cười khì khì: - Một mình... buồn, em tự rót tự uống, vài ly.

- Mau về ngủ đi, cẩn thận bị lạnh: Trương Thắng đẩy Lạc Phi trở lại phòng, mắng: - Em chưa bao giờ uống rượu, sao hôm nay lại uống thành thế này?

Lạc Phi ôm cánh tay y, cố chấp hỏi: - Anh trả lời đi, anh đi đâu?

- À, anh tới một hội sở, không có gì.

- Hội sở? Lạc Phi cười nhạt, vẻ mặt như cô vợ nhỏ ghen tuông: - Hội sở gì, nói thật dễ nghe... còn chẳng phải là cái chỗ chơi bời nam nữ đó.

Trương Thắng dở khóc dở cười: - Em đó, trẻ con hiểu cái, xem em đi, toàn thân toàn mùi rượu, tắm sớm còn đi ngủ, mai chúng ta còn tới Chanel quyết định phương án cuối cùng, rồi về Thâm Quyến.

- Không tắm, anh uống với em. Lạc Phi cầm tới chai rượu vang đã uống non nửa, rót hai ly: - Nào, cạn.

https://thuviensach.vn

Lạc Phi ngồi xuống bên cạnh Trương Thắng, váy cuốn lên, lộ ra cặp đùi trắng trẻo, thậm chí cả mép quần lót cũng phơi bày trước mắt, Trương Thắng phải dời ánh mắt đi: - Em say rồi, uống gì nữa, ngủ đi.

- Đừng đánh trống lảng, anh tới đó có gọi gái không?

- Ừ có. Trương Thắng thấy Lạc Phi say rượu cũng rất thú vị, dù sao cũng trong nhà mình, không lo ngại gì, thoải mái nói:

- Thế làm những gì?

Trương Thắng nhún vai: - Không làm gì cả, uống rượu, tán gẫu, ca hát, còn xem cô ấy nhảy rồi về.

- Thật không?

- Thật.

Lạc Phi ngoẹo đầu nghĩ một lúc, hỏi: - Nhảy có đẹp bằng em không?

Trương Thắng cười thành tiếng: - Tất nhiên là không, em nhảy đẹp hơn nhiều.

- Thế vì sao xem cô ấy nhảy, còn uống rượu cùng, mà không uống với em?

- Đại tiểu thư ơi, chẳng lẽ anh để em nhảy cho đối tác của anh xem à? Trương Thắng giang tay: - Em là báu vật của anh đó.

- Vậy bây giờ không có người ngoài, em nhảy cho anh xem.

- Được. Trương Thắng cầm ly lên, nhấp một ngụm làm ra vẻ khán giá chuẩn bị thưởng thức vũ đạo: - Em nhảy điệu gì?

- Múa bụng. Lạc Phi hăm hở vén váy lên:

https://thuviensach.vn

Nha đầu này say quá rồi, Trương Thắng hết hồn phun rượu ra ngoài, đặt vội cái ly xuống, ngăn cản: - Thôi thôi, để lúc khác, giờ muộn rồi.

Lạc Phi nhíu mày ngầm nghĩ: - Cũng phải, múa bụng hao thể lực lắm, thôi để em nhảy điệu khác, đừng nghĩ em chỉ biết nhảy điệu múa hữu nghị nhé, hôm nay cho anh mở mắt.

Đối diện với người say, nhất là cô gái say càng khó đối phó, Trương Thắng chỉ có cách chiều theo.

Lạc Phi đi bật nhạc, sau đó liếc mắt nhìn Trương Thắng một cái đầy quyến rũ, hất đầu xõa tung mái tóc, hai tay giơ lên, cái cổ trắng ngần vươn cao như thiên nga, tiếp đó eo thon thon như cành dương liễu bắt đầu lay động, theo vũ điệu lạ mà Trương Thắng chưa thấy bao giờ.

Lúc đầu còn đỡ, Lạc Phi nhảy càng lúc càng hăng, động tác càng lúc càng táo bạo, cái áo ngủ dây đeo có cổ rất rộng, cùng với động tác uốn lượn mạnh mẽ, Trương Thắng mới nhận ra, nha đầu này đi ngủ không mặc áo lót, dưới ánh đèn hồng quất, bầu vú thiếu nữ tuy không đầy đặn, nhưng thoáng ẩn thoáng hiện càng khiêu khích. Mép váy vốn chỉ che quá mông một chút, Lạc Phi còn tay cầm mép váy phất qua phất lại, chẳng những khoe ra cặp mông nhỏ nhắn, mà còn phía trước dưới da bụng trắng nõn nà, thấp thoáng vùng tam giác hơi nhô lên …

Tim đập mỗi lúc một mạnh, thân hình yểu điệu của Lạc Phi tỏa ra sức cuốn hút kỳ lạ, ánh mắt y nhăm nhăm chờ đợi lúc váy tốc lên, chẳng những nhìn thấy cả rốn, mà ở giữa cặp đùi ngọc càng làm ánh mắt y như ghim vào đó, không kiềm chế nổi.

- Được rồi, được rồi, nhảy rất đẹp. Trương Thắng biết tiếp tục thế này, mình kéo cô nhóc lên giường làm thịt mất, vội vỗ tay đi tới ngăn cản: - Nhảy thế thôi, nhảy thế thôi, coi chừng mệt.

https://thuviensach.vn

- Vậy em nhảy có đẹp hơn cô ấy không? Lạc Phi kiễng chân lên vòng tay qua cổ Trương Thắng nũng nịu:

- Hơn, hơn nhiều, không ai nhảy đẹp hơn Lạc Phi của anh nữa rồi. Chắc là do điệu nhảy, hai bầu vú Lạc Phi săn lại, núm vụ đội lên áo lụa, vô cùng dễ thấy, Trương Thắng cẩn thận nhích mông ra sau, gỡ cô ra.

Được khen ngợi, Lạc Phi rất thỏa mãn, cười khanh khách: - Ừm, anh thích thì tốt, bản cung phải tắm rửa thay y phục, lên giường đi ngủ, anh có thể về rồi.

Trương Thắng được ân xá, cẩn thận đi tới bên bàn, còn cẩn thận cầm lấy chai rượu vang: - Anh mang theo nhé, trước khi ngủ làm vài ly ngủ tốt hơn.

- Bản cung ân chuẩn.

Trương Thắng cầm chai rượu, rất tự nhiên để nó trước người che đi chỗ tội lỗi của mình, đi về phía cửa, thầm thở phào, hình như không bị phát hiện.

- Xì, sắc lang.

Trước khi cửa đóng vào, Lạc Phi phì cười nói một câu, xé toang lớp ngụy trang của Trương Thắng.

Trương Thắng oan, nam nhân nào trước cảnh đó mà không có phản ứng? Trừ khi liệt dương, nam nhân có thể khống chế lý trí của mình chứ làm sao khống chế được phản ứng sinh lý, thẹn quá hóa giận quay đầu trừng mắt nhìn, rồi chạy mất.

***** *****

Vì lời đe dọa của Từ Hải Sinh, đám vệ sĩ đề cao cảnh giác, quả nhiên khoảng 1 giờ đêm phát hiện có kẻ lảng vảng quanh bãi đỗ xe, Trương

https://thuviensach.vn

Thắng có bốn vệ sĩ, hai người ở lại, hai người vờ đi mua đồ ăn khuya, phát hiện kẻ đó bên hông phồng lên, rõ ràng mang súng, xuống lầu mới biết, không chỉ có một tên.

Hai vệ sĩ vội vàng trở về, đánh thức Trương Thắng: - Ông chủ, họ Từ quả nhiên tìm được người, là dân bản địa.

Trương Thắng đi ra cửa sổ, kém rèm nhìn: - Yên tâm, bọn chúng không dám xông vào khách sạn đâu.

Một vệ sĩ khẩn trương nói: - Ông chủ, vấn đề là bây giờ chúng ta đã bị bao vây rồi, rất có thể chúng đã giở trò trên xe, ở đây chúng ta lạ nước lạ cái, dễ xảy ra vấn đề.

- Sáng mai tôi còn phải đi chọn áo cưới, chẳng lẽ lại nửa đêm trốn chui trốn nhủi mà đi sao?

- Không thể đi trong đêm, bọn chúng ngang nhiên xuất hiện như thế, chính là để thị uy, dọa chúng ta sợ bỏ chạy. Giờ xe cũng không an toàn nữa, ông chủ, nên liên hệ với bên Thâm Quyến, nhờ bạn bè đưa xe tới, dẫn thêm nhiều người theo.

Một vệ sĩ khác giải thích: - Không phải chúng tôi muốn kéo theo người vô tội vào, ông chủ, có thêm người ngoài, bọn chúng sẽ không dám hành động, chỉ cần về tới Thâm Quyến, chúng ta liền có thể tổ chức hành động hữu hiệu.

- Tôi hiểu rồi, các anh lui đi, tôi liên hệ với bạn bè.

- Vâng, đêm nay chúng tôi sẽ gác ở cửa anh và cô Chu.

Vệ sĩ đó đi tới trước tiên kéo rèm cửa sổ lại kín mín, sau đó mới ra ngoài.

https://thuviensach.vn

"Từ Hải Sinh tìm tới xã hội đen rồi sao?" Trương Thắng bật cười:" Lão Từ à, con người ông như thế dù mặc long bào vào cũng không làm nổi hoàng đế đâu, hôm nay vốn chỉ định làm ông khinh thường tôi, không ngờ ôn dễ chọc giận như vậy, bề ngoài ông tỏ ra phóng khoáng, con người lại quá nhỏ mọn."

Tuy đây là thu hoạch ngoài ý muốn, cũng là nguy hiểm ngoài dự liệu, bản thân y đã đành, bên cạnh còn có Lạc Phi nữa, không thể để có sơ xuất, nghĩ tới đó cầm di động lên.

Hôm sau Trương Thắng và Lạc Phi ăn sáng trong phòng, chỉnh trang hoàn tất được bốn vệ sĩ vây ở giữa, cảnh giác đi ra cổng khách sạn.

Một vệ sĩ nói nhỏ: - Ông chủ, nếu người anh liên hệ chưa kịp tới vậy chúng ta bắt taxi thôi.

Trương Thắng xem đồng hồ, nhìn về đằng xa: - Không cần bắt taxi, họ tới rồi đây. Hai chiếc Audi đen biển quân đội cùng một chiếc xe tải phóng tới, đỗ trước mặt bọn họ, từ trên xe tải hơn chục chiến sĩ mặc áo ngụy trang tay lăm lăm súng nhảy xuống tản ra xung quanh, từ chiếc Audi, một người quân phục sĩ quan chỉnh tề đi tới, dùng quân lễ chào: - Anh Trương, mời lên xe.

- Cám ơn trung tá Khâu. Trương Thắng méo xẹo bắt tay người đó: - Làm phiền anh quá, tôi ở chỗ này gặp chút phiền toái, đắc tội với mấy phần tử xã hội đen, cho nên mượn quân uy của anh... Nhưng mà thế trận thế này thì, tôi bất an quá.

- Anh Trương khách khí rồi, hiện giờ anh là cha mẹ cơm áo của không ít gia đình quân nhân chúng tôi, chưa nói tới báo ân, chúng tôi cũng phải bảo vệ bát cơm của mình. Còn chuyện này, chúng tôi vừa chấp hành nhiệm vụ về, chẳng qua là thuận đường thôi...

https://thuviensach.vn

Mấy tên đó xã hội đen xung quanh đưa mặt nhìn nhau, có kẻ rút di động ra xoay người đi, xin chỉ thị bên trên.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 265: Hôn Lễ

Bến tầu Xà Khẩu Thâm Quyến, trên một chiếc du thuyền thuần một màu trắng dài 65 mét thuần một màu trắng, long trọng tổ chức hôn lễ giữa Trương Thắng và Chu Lạc Phi, ngoại trừ người nhà hai bên, còn có quan viên chính phủ, quân đội, đại gia công thương nghiệp, nghệ sĩ nổi tiếng.

Trong tiếng nhạc trang trọng thần thánh, Trương Thắng mặc âu phục thẩm màu, sơ mi trắng, ca vát xanh lam, khuôn mặt tươi cười hạnh phúc rời khoang thuyền, bên cạnh là tân nương mặc chiếc váy cưới Chanel, toàn thân mấy trăm viên kim cương phát ra ánh hào quang mê hoặc, khiến cô như tiên nữ hạ phàm, bà Trương nhìn con dâu tấm tắc khen mãi.

Lễ cưới linh đình kéo dài tới tận tối, 9 giờ 17 phút, đại nhạc đội chơi khúc, gối tên anh vào giấc ngủ.

Em đem tim cho anh rồi Em chính là hành trang nặng nhất của anh Từ giờ bất kể bao nhiêu sóng gió bão bùng Anh đều phải cất giữ em cho kỹ

Anh giao giấc mơ cho em Anh là cánh buồm phương xa khiến em khắc khoải Từ giờ dù là trời mọc hay trời lặn Em ngày đêm ngóng anh chờ về Em sẽ gối tên anh vào giấc ngủ...

Khúc nhạc kết thúc, Trương Thắng thay bộ âu phục trắng, cài đóa hoa hồng, đi ra đáp tạ các vị khách tới tham dự hôn lễ của mình.

Trong phòng ngủ xa hoa của tân lang và tân nương, hai mắt lờ đờ của ông cụ Chu Thư Khải trước giờ luôn đóng giả người đãng trí khôi phục thần thái, ông ta là chú họ sáu bảy đời của anh Văn, là ông của Lạc Phi, là

https://thuviensach.vn

công thần số một của anh Văn, nhưng sau khi anh Văn có sự nghiệp vững vàng, ông liền lui về làm một người thợ kim hoàn bình thường.

Ông ta là người sùng bái thuật học của Triệu Phổ, vị tể tướng của Triệu Khuông Dẫn, với câu danh ngôn nổi tiếng "nửa bộ luận ngữ bình thiên hạ".

Thuật học này chú trọng sự vô vi, kịp thời công thành thân thối, cho nên tuy ông nghỉ đã lâu, nhưng là người được anh Văn tin cậy nhất, đồng thời vì thế mà ông không bị liên lụy gì khi anh Văn sa cơ.

- Phi Phi, hôm nay là ngày cháu đẹp nhất đấy.

Lạc Phi nghe ông cụ khen chỉ cười nhẹ, nữ nhân lần đầu tiên mặc áo cưới, giống như lần đầu ân ái, bất kể có kết cục tốt đẹp không đều luôn khó quên nhất. Có không biết sau này mình còn có một ngày mặc áo cưới, còn có sự xúc động như hôm nay nữa không.

Tất cả chỉ chú ý tới lợi ích của trò chơi hôn nhân này, không ai chú ý tới tâm tư một cô gái. Tựa hồ chuyện này là thiên kinh địa nghĩa, Lạc Phi chẳng những không thể nói ra cảm giác của mình với người khác, thậm chí không thể biểu hiện gì với Trương Thắng, cô thà nửa đùa nửa thật để y coi mình như cô em gái vô tâm.

Chu Khải Thư không biết có nhìn ra tâm sự của Lạc Phi không, một người giả điên giả dại tới mấy năm trời, ông nghĩ gì trong đầu khó ai biết, chỉ thấy ông cụ lấy ra một cuốn sách trong lòng, trịnh trọng nói: - Phi Phi, cơ nghiệp Chu gia sắp chuyển sang tay cháu, ngày Chu gia quật khởi cũng sắp tới. Cuốn sách này ghi chép mối quan hệ cha cháu khổ công gây dựng bao năm, nó là món tài sản quý giá không thua kém gì tiền tài cha cháu để lại.

Ông vuốt ve cuốn sách thở dài: - Đáng tiếc, cha cháu khi đó quá chói mắt, quá đắc ý... Sau khi xảy ra chuyện, cao tầng chấn động, cha cháu không khai ra bất kỳ ai. Những người này hiện đều ở vị trí trọng yếu, bọn

https://thuviensach.vn

họ nợ ân tình Chu gia ta, dù không vị chuyện đó, có mối quan hệ cũ, gây dựng lại liên hệ cũng dễ dàng hơn nhiều. Cháu là cô gái, lèo lái gia nghiệp không dễ, thứ này, sẽ giúp cháu ít nhiều.

- Dạ. Lạc Phi nhận lấy cuốn sách: - Cám ơn ông ạ.

- Ài, cháu thật là, người trong nhà cám ơn gì chứ? Chu Thư Khải vỗ vỗ vai Lạc Phi: - Cháu nên ra đó cùng chồng cháu cám ơn khách rồi. Ông từ từ đứng dậy, trước khi vặn tay nắm cửa, nói: - Phi Phi, nếu cháu thích chàng trai đó thật lòng, âu sầu thương thân trách phận cũng không ích gì đâu, nếu thích, hãy giành lấy. Nam theo đuổi nữ khó như vượt núi, nữ theo đuổi nam cách tấm lụa mỏng, sao biết được sẽ không biến giả thành thật?

***** *****

Vũ hội kết thúc lúc đêm khuya, đôi tân nhân về phòng tân hôn của họ, Lạc Phi ngồi trên giường, mắt cứ nhìn Trương Thắng, y cũng không khác gì so với hôm qua, hôm kia thậm chí là so với lần đầu gặp nhau hai năm trước, nhưng trong lòng cô lại có cảm giác rất đặc biệt.

Anh ấy là chồng mình, được pháp luật thừa nhận, bây giờ ở chung trong một gian phòng, cảm giác ám muội tự nhiên sinh ra, cô muốn vờ tự nhiên, nhưng không thể.

- Anh.. Anh ngủ ở đâu? Lạc Phi hỏi xong mặt đỏ như gấc chín, cúi gằm xuống nhìn chân mình.

- Anh ngủ ở ghế sô pha là được, rất rộng, rất thoải mái. Trương Thắng uống thêm một ly rượu nữa:

- Ừm...

Đột nhiên Lạc Phi thấy đệm bên cạnh mình lún xuống, làm trái tim đập loạn xạ.

https://thuviensach.vn

- Phi Phi, chúng ta nói chuyện đi.

- Nói chuyện gì chứ? Lạc Phi bối rối:

Trương Thắng nắm lấy tay Lạc Phi, giọng hơi trầm: - Chuyện này không phải lỗi của em, anh chưa bao giờ trách em vì che dấu thân phận của mình, đúng, lúc mới biết anh có giận, nhưng chỉ một chút vào lúc đó thôi... Đối khi cuộc đời muốn trêu đùa chúng ta, chúng ta đành chấp nhận... Bất kể thế nào, anh có phần áy náy với em, vì thế, Phi Phi, anh xin lỗi.

Bao nhiêu ủy khuất dấu trong lòng trào dâng, nước mắt tuôn ra ào ạt, Lạc Phi nhào vào lòng Trương Thắng khóc nức nở.

- Phi Phi, ngoan, đừng khóc mà... Trương Thắng thở dài, Phi Phi vờ như vô tâm, há y không phải cũng vờ như không nhận ra điều gì, hoàn toàn coi cô như em gái, hôm nay nhìn cha mẹ vui sướng như thế, nhìn Chung Tình đứng kia, y dễ chịu lắm sao, chỉ là nam nhân đôi lúc nước mắt chảy ngược tim mà thôi, khẽ vỗ bờ vai gầy gò của Lạc Phi: - Ngoan, em là thục nữ mà.

Lạc Phi nắm tay lại, đấm lên ngực y thùm thụp: - Vứt cái thục nữ đó đi, người ta muốn khóc không được à?

- Ừ, khóc đi, khóc ra rồi sẽ vui vẻ...

Đêm về khuya, Trương Thắng nằm trên ghế sô pha, hơi thở đều đặn, chìm vào giấc ngủ say.

Lạc Phi nằm trên chiếc giường êm ái, mắt mở to, chẳng chút cảm giác buồn ngủ nào... Bi ai nào bằng sau đêm tân hôn vẫn là xử nữ, người nằm trên ghế sô pha kia, không chỉ là chồng hợp pháp của cô, còn là nam nhân mà cô thích.

Khẽ cắn răng len lén bò xuống giường, đi chân trần trên tấm thảm giày, ngồi xuống bên cạnh Trương Thắng.

https://thuviensach.vn

Dáng ngủ của Trương Thắng rất đáng yêu, trông hơi ngốc, không giống như lúc tỉnh, chỉ là nam nhân có lông mày dài thế kia làm gì? Dài hơn cả mình, Lạc Phi có chút ghen tỵ.

Trương Thắng hơi cựa mình làm chăn tuột xuống, Lạc Phi cẩn thận giúp y kéo lên, chống cằm nhìn y, chẳng hiểu nghĩ gì mà má cứ ngày một đỏ, rụt rè đưa ngón tay ra, đến khi sắp chạm môi Trương Thắng thì bị hơi thở từ mũi y phun ra giật nảy mình rút lại.

Thấp thỏm một hồi, nhưng Trương Thắng ngủ rất ngon, không phát giác.

Lạc Phi vỗ vỗ ngực, giơ nắm đấm lên dọa y tội làm cô giật mình, mắt láo liên một chút, rồi đầu cúi xuống, càng lúc càng gần, nhắm mắt lại, hôn lên môi Trương Thắng, giữ nguyên tư thế ba giây, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mắt từ từ hé ra, Trương Thắng vẫn ngủ say sưa, hai tay chống bên đầu y, mạnh dạn hơn nhấp một cái, hai cái, rồi say sưa với trò chơi kích thích này, tới khi Trương Thắng chóp chép miệng, làm lưỡi nhỏ của cô đang đưa ra chạm vào lưỡi y mới nhảy dựng lên chạy ù về giường.

Chui tọt vào trong chăn, tim Lạc Phi đập dữ dội, chợt phát hiện chân mình vẫn còn ở ngoài, cũng rụt vào nốt, hồi lâu không thấy có động tĩnh gì, như con chuột thò đầu ra khỏi hang, Trương Thắng vẫn ngủ.

Thế là cảm giác ngọt ngào hưng phấn tràn ngập lòng, chỉ là chẳng được lâu, giường quá rộng, chân quá lạnh, thật muốn có lồng ngực ấm áp rúc vào...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 266: Chuyện Bất Ngờ Tại Lễ Mừng Công

Quyền kinh doanh sòng bạc ở Ma Cao đã chính thức mở cửa, mấy chục năm qua Hà gia của vua bài Ma Cao độc chiếm nơi này giờ kết thúc, các sòng bạc lớn thế giới nhìn thấy thời cơ, ùn ùn kéo tới tranh đoạt.

Trương Thắng dù có dốc hết túi tiền ra cũng làm sao đấu được với những con quái thú thế giới, nhưng do thao tác tiền kỳ đạt hiệu quả, cùng với sòng bạc của y và Hussein hiển nhiên là không đem lại nguy cơ như những sòng bài quốc tế kia, vì mục đích giảm xóc, Hà gia tất nhiên mong tay ngang như y tham dự.

Cuối cùng Trương Thắng và Hussein đánh bại rất nhiều sòng bạc tiếng tăm, thành một trong số ít sòng bạc được cấp phép kinh doanh.

Đôi vợ chồng trẻ Trương Thắng, Chu Lạc Phi tay trong tay đứng trong đám đông, đón nhận những lời hoan nghênh từ đại biểu đến từ Mỹ, Monaco, Morocco, đón chào họ gia nhập sản nghiệp cờ bạc Ma Cao.

Quan viên chính phủ giới thiệu xong đại diện từ Mỹ và Monaco, tới lượt Trương Thắng chủ tịch công ty cá độ Thắng Văn: - Anh Trương là nhân sĩ thành đạt ở đại lục chúng ta, là nhà đầu tư xuất sức trên thị trường vốn, quá trình phát triển của anh ấy là tấm gương cho thanh niên đương đại. Cùng ngài Hussein đây là một chuyên gia kinh nghiệm lâu năm trong nghề, hai vị đây hợp tác, đúng là châu ngọc liên hợp, tôi mong rác sự kết hợp này sẽ giúp chúng ta có một thành viên mới độc đáo trong đại gia đình ở đây. Tiếp theo xinh mời anh Trương Thắng lên phát biểu vài câu.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng thì thầm với cô vợ trẻ vài câu, Lạc Phi cười duyên dáng, nhìn chồng một cái cổ vũ rồi nhìn y đi lên sân khấu.

- Cám ơn anh Hoa khen ngợi, tôi thật hổ thẹn. Trương Thắng cầm lấy micro, tự tin nói: - Kẻ hèn này là Trương Thắng, cám ơn mọi người ủng hộ, từ trước tới nay tôi vật lộn ở thị trường chứng khoán và kỳ hạn. Nói cho cùng đó cũng là nơi đánh cược, song không thể đặc sắc bằng giới cá cược này được, tôi đem toàn bộ gia sản đặt vào đây, là vì tin rằng dưới sự ủng hộ của chính phủ đặc khu, sản nghiệp này ở Ma Cao sẽ còn tiếp tục đi lên, tiền đồ như gấm...

Trương Thắng vừa nói vừa nhìn đám đông, ánh mắt liếc qua Hussein bốn cô vợ, qua Lạc Phi, qua những gương mặt nhiều cảm xúc dưới sân khấu, rồi đột nhiên y thấy một gương mặt thân quen.

Cô mặc toàn thân đồ đen, áo đen, quần đen, vẻ mặt lạnh lùng xinh đẹp, như đóa hoa mai nở trong tuyết lạnh, tuy đeo kính râm che nửa khuôn mặt nhưng Trương Thắng vẫn nhận ra.

Không ngờ Nhược Nam lại âm thầm tới đây, cô ấy tới chúc mừng mình sao? Nhưng vẻ mặt sao lại khó coi như vậy... Hiểu rồi, cô ấy nhìn thấy mình và Lạc Phi thân mật, nên ghen đây mà.

Ánh mắt Trương Thắng lóe lên niềm vui, y vội vàng kết thúc bài phát biểu, bắt tay các quan viên, vỗ vai Hussein, Hussein liền chỉnh lại trang phục, sau khi microphone nói một tràng tiếng Ả Rập làm người ta ù đầu, đột nhiên dùng tiếng Hán chính tông.

Nhân lúc mọi người không chú ý, Trương Thắng đi xuống thì thầm với Lạc Phi, rồi nôn nóng chạy tới chỗ Tần Nhược Nam.

- Nhược Nam, sao em tới đây không cho anh biết trước? Nếu không phải có nhiều người vây quanh, y đã ôm cô gái thương nhớ vào lòng.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Nam chậm rãi bỏ kính xuống, lạnh lùng nói: - Trương Thắng.

Trương Thắng khựng người, ngữ điệu Tần Nhược Nam rất lạnh, ánh mắt cũng vô cùng xa lạ: - Em làm sao thế, đã xảy ra chuyện gì?

- Anh còn dám hỏi sao? Tần Nhược Nam đột nhiên quát lớn ném kính đi, túm lấy cổ áo Trương Thắng, tung chân một cái, nam nhân hơn 70 kg bay đi kéo vèo.

Hussein đang phát biểu say sưa, đột nhiên thấy cộng sự của mình đạp mây cưỡi gió bay đi thì há mồm không phát ra được tiếng nào.

Mặc dù mặt đất trải thảm dầy, nhưng nếu Trương Thắng ngã xuống thì chưa tới ba ngày đừng hòng ngồi dậy được, may mà người lành có trời thương, một trong bốn cô vợ của Hussein thân thủ bất pháp, đưa tay đỡ lấy.

- Trương Thắng, anh là tên khốn kiếp vô xỉ.

Tần Nhược Nam gào thét xông tới, nhưng cô vợ kia của Hussein buông Trương Thắng ra, nhanh như cắt kéo áo bào chùm lên đầu cô.

Hiện trường đại loạn, đám vệ sĩ áo đen vội vàng bảo vệ ông chủ của mình đi, tránh người ta thừa cơ hãm hại, hơn mười cảnh sát đặc vụ rút súng chĩa vào Tần Nhược Nam, số còn lại bảo vệ quan viên chính phủ rút đi, nhưng người dân xem náo nhiệt ùa cả tới, vây kín.

Trương Thắng vội vàng bảo với Hussein đỡ mình dậy: - Tôi, không sao... Anh bảo vợ anh đừng làm bị thương vợ tôi.

Tần Nhược Nam đột nhiên bị tấm vải lớn che kín mặt, lập tức lăn mình ra sau vừa gỡ cái áo vừa thủ thế, đột nhiên một loạt quân bài poker xé gió bay tới viu viu, còn đặc sắc hơn trong phim ảnh. Phóng viên bốn phương

https://thuviensach.vn

lúc này biểu hiện tố chất nghề nghiệp tốt đẹp, không ai bỏ chạy, nắm chắc máy quay đi theo từng chuyển động.

Hussein chỉ chỉ Lạc Phi: - Vợ anh, ở đây, không sao,

Lạc Phi cũng đã chạy tới: - Thắng, anh có sao không?

Trương Thắng không rảnh trả lời, hai cô gái đang lao vào nhau đấm đá tưng bừng, vợ Hussein có ưu thế về thể hình, lại thông thạo sòng bạc, lợi dụng các loại vũ khí sẵn có, làm Tần Nhược Nam né tránh chật vật: - Tôi nói người áo đen.

Hussein vỡ lẽ: - Ra là chuyện nhà, ha ha ha, Sailiya nhẹ tay thôi em, đó là vợ anh Trương đấy.

May mà Tần Nhược Nam không hiểu tiếng Ả Rập, nếu không đã nổi đóa rồi, Sailiya lùi lại, Tần Nhược Nam cũng không tùy tiện xông lên nữa, Trương Thắng vội chạy tới: - Nhược Nam, rốt cuộc là chuyện gì?

Đám đặc vụ cũng bao vây lấy Tần Nhược Nam.

Lạc Phi cắn môi, đi giải thích với người Hà gia cùng quan viên chính phủ: - Xin lỗi, rất xin lỗi, cô ấy là... Bạn chồng tôi, không có ý làm loạn buổi lễ, đây là chuyện riêng của nhà chúng tôi, vô cùng xin lỗi...

Cả đám nam nhân mặt thương hại lắc đầu, vua bài khỏi nói nữa, vợ không đếm xuể, còn cha vị thủ trưởng đặc khu nơi này cũng có năm vợ, sáu con trai, bảy con gái, bản thân ông ta tuy chỉ có một vợ, nhưng có lần uống say từng thú nhật " làm vài việc có lỗi với vợ", các ông chủ lớn thương trường càng thấy quen chuyện này rồi.

Thủ trưởng ra lệnh cho đặc vụ thả Tần Nhược Nam đi, chân thành bảo Trương Thắng: - Anh Trương, tôi tán thưởng anh ở phương diện kinh doanh, nhưng hiển nhiên chuyện gia đình nên bỏ tâm tư nhiều hơn, cha tôi

https://thuviensach.vn

tới năm vợ, nhưng trong nhà hòa thuận, mấy chục năm đại gia đình ấm áp yên vui, gia đình có êm ấp vạn sự mới hưng vượng được.

- Vâng, vâng.

Vua bài cũng lấy giọng điệu gia trưởng nghiêm khắc nói: - Nên quản giáo nghiêm, không để chiều quá sinh hư, nữ nhân không biết giữ thể diện cho chồng còn ra thể thống gì nữa?

- Dạ dạ.. Trương Thắng toát hồ hôi:

Hussein vuốt chòm râu rậm, thiện ý nói: - Anh Trương, trong nhà chồng không lập được quyền uy tuyệt đối là loạn ngay, yêu chiều đến mấy cũng phải cứng rắn một chút.

- Đúng đúng...

Trương Thắng thấy Tần Nhược Nam bỏ đi, lòng như lửa đốt, nhưng không tiện bỏ họ lại đuổi theo.

Lạc Phi rất biết đại thể, đi ra tươi cười nói: - Ngài Hà, tôi nghĩ nên vỗ về quan khách một chút, chúng ta tiếp tục buổi lễ, tôi sẽ thay chồng tôi xin lỗi và giải thích với mọi người...

Có Lạc Phi đỡ lưng cho, Trương Thắng đuổi theo tới tận bờ biển, Tần Nhược Nam đứng một mình bên mép nước, mấy vệ sĩ không hẹn mà cùng xoay lưng đi, nhìn trời ngắm đất.

Trương Thắng đứng sau lưng Tần Nhược Nam, môi mấp máy, không nói gì cả, chỉ lặng lẽ đứng sau lưng cô.

Tần Nhược Nam vừa đi thăm em gái về, chỉ có lời giải thích duy nhất, là cô đã biết tất cả.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Nam biết Trương Thắng đã tới, nam nhân đó cô từng yêu tha thiết, nay vô cùng căm hận, cô thử tìm lời bào chữa cho y, thử nghe y nói trước rồi quyết định, nhưng giây phút nhìn gương mặt hớn hở tươi cười đó làm sao giả tạo n hư vậy, cô không khống chế được bản thân, cái ngày như ác mộng kinh hoàng đó hiện ra trước mắt.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 267: Tin Đâu Sét Đánh Ngang Mày

- Chị, em xin lỗi.

- Em nói gì thế, em làm gì có lỗi với chị? Tiểu Lan, đừng khóc, nói cho chị nghe nào.

- Em xin lỗi, em thực sự xin lỗi, anh... anh ấy là bạn trai cũ của em, vì anh ấy mà em mới... Ra nước ngoài. Anh ấy hẳn là biết... chị là chị em, em không ngờ anh ấy lòng dạ hẹp hòi như thế, nhất định vì muốn báo thù em nên mới tiếp cận chị, là em hại chị, em nên nói cho chị biết trước...

Tần Nhược Nam khóc lóc đem toàn bộ nguồn cơn kể ra, hai chị em ôm nhau khóc tới không còn nước mắt nữa.

Trên đường trở về, Tần Nhược Nam nhớ lại từng giây phút hai người bên nhau, cố tìm ra đó một lời bào chữa, nhưng kết cục có gì khác... Anh đã lên giường với em gái mình, mình lại cùng anh ta... Cô hổ thẹn không dám nhìn mặt ai nữa.

Cô biết Trương Thắng không hề có ý đùa bỡn tình cảm của em gái mình, lúc đó hai người không quen biết nhau, giao lưu qua điện thoại đều là lời thật lòng. Nhưng vì sao theo đuổi mình, khi anh ấy biết tên mình, chẳng lẽ không đoán ra mình là ai? Anh ấy vì muốn báo thù em gái mình rời bỏ anh ấy sao?

Nghĩ tới bất hạnh của em gái, Tần Nhược Nam tuyệt vọng, anh ấy không yêu mình, chỉ coi mình như công cụ báo thù, nhưng cô không muốn khóc trước kẻ này, quay lại lạnh lùng chất vấn: - Anh đuổi theo tôi làm gì, anh

https://thuviensach.vn

đạt được mục đích rồi đấy, hạnh phúc cả đời của chị em tôi đã hủy hoại trong tay anh, anh còn chưa thỏa mãn à?

- Quả nhiên em biết rồi. Trương Thắng lòng nặng trĩu:

- Ha ha, tôi, tôi nên cho anh một phát súng mới đúng, đá anh còn là quá nhẹ. Tần Nhược Nam nghiến răng nghiến lợi nói:

Chuyện này Trương Thắng đã chuẩn bị rất lâu, nhưng đối diện với nó vẫn không biết làm sao, chỉ có thể nói chân thành nhất: - Đúng, anh và cô ấy đã có một đoạn tình cảm, nhưng đã qua rồi. Tình cảm của anh với em có trời đất chứng giám, anh không hề có chút ác ý nào, anh thật lòng yêu em.

- Anh, anh vì muốn báo thù Nhược Lan...

- Không, không phải thế. Trương Thắng cắt lời cô, nói lớn: - Em còn không hiểu anh sao, anh có phải kẻ ngu đi hi sinh tình yêu và hôn nhân để báo thù một cô gái không, anh có nhỏ nhen hèn hạ như vậy không? Đúng, lúc mới biết em là chị Nhược Lan, anh đã do dự, nhưng anh thích em, vì em là cô gái tốt xinh đẹp, đáng theo đuổi, khi đó anh có chút muốn bồi thường tâm lý, nhưng anh không hề muốn báo thù Nhược Lan.

- Em có biết không, lúc đó anh đã gặp lại Tiểu Lộ, mối tình đầu của anh, bọn anh đã nói chuyện, đã giải trừ toàn bộ hiểu lầm cũ, nhưng anh đã có em rồi, nên anh đã rời đi. Anh dám nói, anh yêu em, chỉ vì em thôi, nếu anh nói sai nửa lời, anh chết không toàn thây.

Tần Nhược Nam không khống chế được cảm xúc mềm yếu của bản thân, lẩm bẩm: - Vậy vì sao không nói sớm cho em.

- Nhược Nam, nếu anh nói, em có cho anh cơ hội không? Anh đã trải qua hai mối tình thất bại, em biết mà, anh không muốn mất đi cô gái mình yêu lần nữa, anh muốn đợi chuyện chúng ta ổn định rồi sẽ nói với em.. Đợi giải quyết xong vụ hôn nhân giả này mới nói cho em biết.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Nam hít vào một hơi thật mạnh, nhắm mắt lắc đầu: - Đừng nói nữa, hết rồi, tất cả hết rồi.

Trương Thắng biết chuyện này vô cùng khó khăn, nhất là y không phải người nói ra mà là để Tần Nhược Nam phát hiện, hết lời nói: - Nhược Nam, em đừng quyết định sớm được không, bình tĩnh rồi suy nghĩ lại. Anh và Nhược Lan đã kết thúc rồi, cô ấy đã có bạn trai ở Anh, còn là vị nam tước, cô ấy đã có hạnh phúc của mình...

- Hạnh phúc, đúng... Nó hạnh phúc lắm. Tần Nhược Nam đột nhiên rống lên, hai mắt điên dại túm cổ áo Trương Thắng: - Đồ khốn kiếp, anh biết nó sống thế nào không? Nó vì anh mà bỏ đi, vì anh mà cưỡi ngựa thành tàn phế, hơn hai năm qua nó làm bạn với xe lăn, chân không chạm đất. Anh nói đó là hạnh phúc à, nó từng là đứa bé hiếu động hoạt bát biết bao, lấy đi cái chân nó khác gì lấy mạng nó... Tất cả vì anh. Nói tới đó cô ngồi xụp xuống, bưng mặt khóc: - Ông trời ơi, vậy mà tôi lại lên giường với anh, trong lúc em gái tôi bệnh tật dày vò, thì tôi lại cùng người nó yêu thương triền miên ân ái... Anh là đồ khốn nạn, tôi cũng là đồ khốn nạn....

- Sao thế được, sao thế được... Trương Thắng như hóa thạch, miệng lẩm bẩm lúc đầu rất nhỏ, sau càng ngày càng lớn, ngửa mặt lên trời gào thét: - Tại sao...

Tần Nhược Nam khó rất lâu, rất lâu, đến khi không còn nước mắt chảy ra nữa, đứng dậy, lảo đảo đi về bến tàu: - Hôm nay, tôi, tôi không nên tới đây... Trương Thắng, chúng ta kết thúc rồi.

- Nhược Nam. Trương Thắng như tình mộng, mất đi khống chế lao tới ôm lấy cô: - Đừng mà, anh yêu em.

- Thì sao? Tần Nhược Nam cười thảm: - Thắng, nói cho em lý do để em ở lại bên anh đi, nói cho em lý để do thản nhiên gả cho anh, cùng anh ân ái hạnh phúc, sinh con đẻ cái khi em gái em như vậy đi.

https://thuviensach.vn

- Anh... Tay Trương Thắng ôm cô càng lúc càng yếu:

Tần Nhược Nam gỡ tay y ra, đón gió biển, lấy hết tinh thần mới nói được một câu hoàn chỉnh: - Nếu... Nếu như anh có chút tình cảm nào với nó, thì hãy đi thăm nó đi, nó vẫn yêu anh.

***** *****

Xe của Lạc Phi đuổi theo hướng Trương Thắng đi, tới khi nhìn thấy mấy vệ sĩ liền dừng lại.

- Chồng tôi đâu?

- Ngài Trương ở bên kia. Một vệ sĩ chỉ phía tảng đá ngầm, Trương Thắng đang ngồi gục đầu trên đó.

Lạc Phi đi giày cao gót bước trên bãi cát rất tốt sức, tới bên tảng đá vất vả leo lên, ngồi xuống bên cạnh y, dựa đầu vào vai y: - Em đã xử lý ổn rồi, không để lại hậu quả gì đâu... Nhưng mai báo chí nhất định cho đăng, anh nên chuẩn bị tinh thần...! Không thấy y có phản ứng gì, thủ thì: - Đừng giữ tâm sự trong lòng, cho em biết đi.

Trương Thắng lúc này vô cùng cần có một người chia sẻ, nếu không y sợ bản thân nổ tung mất, ôm Lạc Phi vào lòng, vuốt ve mái tóc của cô, đem chuyện rối rắm của mình với hai chị em Tần Nhược Nam kể ra, còn cả Chung Tình và Tiểu Lộ... Kể tới khi sắc tời đã tối, phía chân trời chỉ còn ánh tàn dương như máu.

- Anh, anh không biết phải làm sao đây, anh không nghĩ chuyện lại be bét thế này... Phi Phi, anh phải làm sao bây giờ? Trương Thắng nhìn Lạc Phi, như người chết đuối đang cố vớt vớt tóm lấy cọng cỏ cứu mạng:

Lạc Phi cũng thất thần, cô cũng biết Trương Thắng có nhiều nữ nhân, vốn tưởng y ngoài kia phong lưu khoái hoạt lắm, không ngờ đều là những

https://thuviensach.vn

mối tình buồn, chút tức giận khi nãy cũng bị quét sạch: - Em không biết nữa, nhưng về tình về lý, em nghĩ anh nên đi thăm Nhược Lan... Mọi nút thắt, có lẽ ở trên người cô ấy..

***** *****

- Ngựa thuần chùng rất khó nuôi, nếu chăm sóc không chu đáo sẽ thường xuyên mắc bệnh. Cần nói chuyện với nó, cho nó ít đồ ăn vặt hối lộ, ngựa là loài có linh tính, chúng ta yêu nó, nó sẽ biết, nó sẽ ghi nhớ trong lòng, nghe thấy tiếng bước chân của chúng ta, nó vui vẻ lên đón... Tần Nhược Lan ở trong lán ngựa, giải thích với nhân viên công tác vừa mới thuê: - Chăm sóc mỗi một con ngựa cần có tình yêu thực sự, mỗi ngày tắm rửa cho nó, cho nó ăn 4 lần, quan trọng nhất là vào lúc 11 giờ sáng và 2 giờ đêm...

- Cô Nhược Lan. Một người hầu nữ đi tới nói nhỏ: - Có một vị khách tên là Lý Hạo Thăng từ Trung Quốc tới, muốn gặp cô.

- Hạo Thăng tới lại không báo trước? Tần Nhược Lan vừa mừng vừa giận, cô muốn về nước hỏi tội thằng em họ này, chỉ là Raymond không có nhà, cô tương đương nữ chủ hòn đảo này, không thoát thân được.

Nữ hầu đẩy xe lăn tới phòng khách, đi qua cửa thấy hai nam nhân đang ngồi bên bàn uống trà.

- Hạo Thăng, em dám vác mặt tới... Tần Nhược Nam chưa nói hết câu thì mặt đã trắng bệch:

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 268: Kế Hoạch Điên Rồ Của Trương Thắng (1)

- Nhược Lan... Trương Thắng bàng hoàng đứng dậy, dù đã nghe Tần Nhược Nam nói rồi, vẫn có cảm giác không chân thật, giờ chứng kiến cô gái đáng yêu từng cùng con chó nhỏ chạy đuổi nhau trong sân bệnh viện, cô gái không một khắc ngồi yên, giờ đây gắn mình với chiếc xe lăn, dung mạo vẫn xinh đẹp, nhưng tang thương tiều tụy, làm y tưởng mình đang trong giấc mộng.

- Không, tôi không quen anh ta, bảo anh ta đi đi. Tần Nhược Lan hoảng sợ xoay xe lăn, bỏ đi như chạy trốn:

- Nhược Lan, nghe anh nói đã. Trương Thắng vội đuổi theo:

Người hầu nữ chắn đường: - Thưa anh, mời anh đi cho.

- Tôi quen cô ấy, cô ấy là bạn gái tôi.. Robert, giúp tôi với. Trương Thắng nói vội:

Robert là phiên dịch kiêm hướng dẫn viên mà Trương Thắng thuê, hắn liền đi tới chuyển lời, nhưng cô hầu vẫn lắc đầu: - Xin lỗi, thưa anh, cô Nhược Lan không muốn gặp anh, là một quý ngài thì không nên cưỡng ép cô gái làm điều mình không thích.

Trương Thắng thấy Tần Nhược Lan đẩy xe tới chỗ rẽ, biết nếu để cô đi rồi, lần sau càng khó gặp, vội nói: - Nhược Lan, em không muốn biết chị em bây giờ ra sao à?

Quả nhiên chiếc xe lăn dừng lại, Tần Nhược Nam ngồi đó cúi đầu.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng hít sâu một hơi, nói với cô hầu: - Tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy.

Robert phiền dịch lại, cô hầu nhìn bọn họ khẽ lắc đầu rời đi.

- Nhược Lan. Trương Thắng đi tới, quỳ một chân trước cô, nắm lấy bàn tay gầy gò giá lạnh đó:

- Tôi không cần anh thương hại... Tần Nhược Lan cứng rắn rụt tay lại, không nhìn Trương Thắng: - Nói đi, chị tôi làm sao?

- Anh không thương hại mà là đau lòng, anh, thực sự anh không biết gì cả... Trương Thắng lòng đau như dao cắt, nhưng y biết đối diện với những cô gái này, y ngay cả tư cách buồn cũng không có: - Nhược Lan, khi em đi, anh đã đuổi theo tới tận sân bay, nhưng anh đã tới muộn mất năm phút rồi, lúc đó thậm chí anh còn nói dối với sân bay là máy bay có bom, để họ đưa em về...

- Lúc đó công ty gặp rất nhiều khó khăn, anh bận tối tăm mặt mũi... Vốn định đợi mọi chuyện giải quyết, sẽ bay sang Anh tìm em, không ngờ anh bị bắt giam, ngồi trại giam liền nửa năm. Đám Hạo Thăng tới thăm anh, lấy ảnh của em ra cho xem, nói em đã có bạn trai là Raymond, một vị nam tước, nói rằng hai người sống rất hạnh phúc... Có thể sẽ kết hôn ở Anh, không về nữa. Lúc đó, sao anh có thể ngờ..

Tần Nhược Nam dần dần quay đầu lại nhìn Trương Thắng, cô đã đoán trước chuyện tương tự rồi, Lý Hạo Thăng là vì có ý tốt, không muốn cô đau khổ thêm, để rồi ông trời chơi ác, đẩy Trương Thắng tới với chị cô, giờ cho dù Trương Thắng có hồi tâm chuyển ý thì thế nào chứ, cắn chặt răng, kiềm chế không cho nước mắt chảy ra: - Vậy, anh... Anh nói xem, có phải vì tôi bỏ đi, nên anh trút giận lên chị tôi không, hay anh muốn trả thù tôi?

- Nhược Lan, hắn em đã nghe cô ấy kể quá trình bọn anh quen nhau rồi, từ lúc ra tù anh đã manh nha có thiện cảm với chị em, lúc đó anh đâu biết

https://thuviensach.vn

cô ấy là ai. Về sau mới biết tên cô ấy.. Nhưng lúc đó, anh và em chia tay đã là sự thật, anh lại nghĩ em đang hạnh phúc bên người yêu mới rồi, em ở nước Anh xa xôi không về nữa... Anh mới theo đuổi chị em... Trương Thắng nói chắc nịch: - Em và Tiểu Lộ khi đó đã rời anh đi rồi, anh một lòng với cô ấy.

Tần Nhược Nam nghe tới đó, thở hắt ra một hơi, như muốn phát tiết toàn bộ chua xót trong lòng, ngồi im hồi lâu, giọng hòa hoãn hơn nhiều: - Vậy thì tốt, vậy thì tốt, em tin anh... Em biết anh không phải loại người đó mà, chỉ là lúc mới biết tin, em, em không kiểm soát được tình cảm của mình... Em không trách anh, chỉ mong sau này em đối xử với chị em thật tốt.

- Đối xử tốt với chị em ư? Trương Thắng bần thần:

- Đúng thế, anh rể. Tần Nhược Lan lấy hết dũng khí gọi ra hai chữ này: - Sau này đừng làm chuyện có lỗi với chị ấy nữa.

- Cám ơn em Nhược Lan, cám ơn em đã hiểu và tin anh. Trương Thắng lắc đầu, ngồi bệt xuống đất, đặt tay lên chân Tần Nhược Lan: - Cô ấy không tha thứ cho anh đâu.

- Em thành ra thế là do em cưỡi ngựa bị ngã, làm sao đổ trách nhiệm cho anh được.

- Vẫn là lỗi của anh, nếu không phải vì anh đối xử không công bằng với em, em đã không bỏ đi... Hôm nay nhìn thấy em, anh hiểu được tâm tình của cô ấy, cô ấy không thể thản nhiên được, anh cũng thế, ở bên nhau bọn anh không thể không nghĩ tới em.. Sẽ không khỏi sinh ra ý nghĩ, hạnh phúc của bọn anh gây dựng trên đau khổ của em. Trương Thắng lắc đầu:

Tần Nhược Lan run run hỏi: - Ý anh là gì, chẳng lẽ anh muốn rời bỏ chị em? Anh... Anh là đồ khốn kiếp.

https://thuviensach.vn

- Anh làm quá nhiều chuyện khốn kiếp rồi... Không thể quay đầu nữa, vì thế anh đành khốn kiếp tới cùng. Trương Thắng cắn răng nói, chuyện tới nước này y làm cái gì cũng sai, đến với Tần Nhược Nam là sai, đến với Tần Nhược Lan cũng sai, nếu cứ thể bỏ mặc cả hai càng tồi tệ:

Tần Nhược Lan hoang mang: - Anh, ý anh là sao?

- Anh muốn bù đắp lại điều không đúng đã làm với em.

Tần Nhược Lan bịt miệng, rất lâu sau trong phòng khách vang lên tết thét phẫn nộ: - Anh là đồ lưu manh vô sỉ.

- Trước kia em đã nói thế rồi.

- Tôi không thèm, anh đi chết đi.

- Rồi sẽ tới ngày đó.

***** *****

Trương Thắng cùng Robert và bốn vệ sĩ đứng trên bờ cát, nhìn hòn đảo cách đó 900 mét Anh...

- Robert này, chúng ta tìm cách khác lên đảo.

- Đừng đừng. Robert nói vội: - Đó là đất phong của nam tước Raymond, trừ khi anh là nhân viên công vụ của chính phủ, nếu không cố tình lên đảo người ta có thể nổ súng đấy.

- Thật sao?

- Đúng vậy.

Trương Thắng nhíu mày, y vừa hùng hồn đọc tuyên ngôn khốn tiếp của mình liền bị Tần Nhược Lan gọi người tống cổ khỏi đảo, bây giờ phải làm

https://thuviensach.vn

sao, đầu vắt óc tính kế, chợt nảy ra một ý, nhìn quanh thấy một chóp một ngọn tháp, hỏi: - Đó là nơi nào?

- À đó là Lâu đài Công chúa, vừa vặn đối diện với đảo Iona.

- Lâu đài Công chúa? Là khu di tích à?

- Không, là lâu đài của bá tước Nicolas, vì phong cảnh đẹp đẽ, nên được gọi là lâu đài công chúa. Bá tước ở London, khi nào nghỉ mát mới tới. Robert là hướng dẫn viên du lịch trong vùng, rất am hiểu: - Chỉ là chi phí duy trì tòa lâu đài này cực lớn, mà thu nhập của ngài bá tước hữu hạn, nên nhiều khu vực của lâu đài đã bị đóng cửa từ lâu, tiết kiệm chi phí.

- Chúng ta tới đó đi.

Bọn họ đi men theo bờ biển, leo lên một ngọn đồi thấp nhìn xuống, tòa thành xây dựng vào núi, những chóp tháp nhọn nối nhau chĩa lên trời, trông như lâu đài trong truyện cổ tíc.

Ba mặt lâu đài là núi, phía trước là hồ nước, bốn xung quanh hồ cỏ cây xanh tươi, phong cảnh ưu nhã nên thơ.

- Thật là đẹp, chúng ta có thể vào đó thăm quan không?

- Tất nhiên rồi, chi phí duy trì một tòa thành cổ vô cùng tốn kém, nên các quý tộc đều muốn xin tòa thành mình là "di sản văn hóa lịch sử", như thế được miễn thuế và chính phủ trợ cấp. Có điều không phải dễ chút nào, mỗi năm họ phải mở cửa cho công chúng tham quan miễn phí ít nhất 52 ngày.

Lâu đài công chúa đúng là đang mở cửa tham quan tự do, nhưng rất hữu hạn, Robert vừa đi vừa giới thiệu: - Đây là tòa thành xây vào thế kỷ thứ 14, có 45 phòng ngủ, 47 phòng tắm, có phòng khiêu vũ dài 20 mét, sàn được ốp gỗ toàn bộ. Cả ngọn núi và cái hồ phía trước đều thuộc phạm vi tòa

https://thuviensach.vn

thành, hiện nó mở cửa tham quan vườn hoa, vườn thảo dược, thắp ngắm cảnh, trạm chim...

Nơi này duy trì rất tốt không khí cổ kính của nó, đường dây điện đi kín, đèn chiếu sáng tuy là đèn điện nhưng bề ngoài vẫn là bộ khung cổ, Trương Thắng đi tới phòng khiêu vũ, hai bên là những bức tượng kỵ sĩ oai hùng, khóe môi nhếch lên đầy gian tài: - Robert, nơi này có bán không?

Robert ngẩn người, sau đó chuyển sang hớn hở, lắc mình cái kiêm luôn tư vấn địa ốc lâu năm: - Anh Trương, anh muốn mua nơi này, tất cả đều có thể thương lượng, giá ước chừng 25 triệu bảng. Nếu anh giao chuyện này cho tôi, tôi sẽ tận lực thương thảo để anh có được vị công chúa này với giá hợp lý nhất...

Hôm nay vẫn còn.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 269: Kế Hoạch Điên Rồ Của Trương Thắng (2)

Sáng sớm, Tần Nhược Lan ở bên rừng vận động duy trì vóc dáng, hít thở không khí trong lành, ông già Scotland vẫn say sưa thổi kèn, chỉ là lẫn trong tiếng kèn bỗng dưng có tiếng ca...

Chân tình như thảo nguyên bao la Tầng tầng mưa gió không thể cách trở Rồi tới lúc trời quang mây tạnh Mặt trời muôn trượng chiếu sáng anh và em.

Ông già ngừng thổi kèn nghiêng tai nghe, Tần Nhược Lan thì nghiến răng chửi một tiếng, sau đó điều khiển xe lăn đi tới hướng tới bến tàu.

- Ông Bryan, ông có thấy ai lên đảo không? Một người phương đông ấy.

Bryan đang cởi thừng buộc thuyền, cười đáp: - Ha ha ha, tôi chỉ thấy một cô gái phương đông xinh đẹp thôi.

Nơi này chỉ có duy nhất một cái bến tàu, bốn xung quanh neo đậu toàn thuyền cư dân trên đảo, Tần Nhược Lan nhíu mày, tiếng ca từ đất liền, sáng sớm có sương, nên không nhìn xa được, nhưng đất liền gần nhất cũng cách đây khoảng 300 mét.

Chân tình như hoa mai nở rộ Băng tuyết giá lạnh không thể nhấn chìm Lúc lạnh nhất Bùng nở đầu cành.

Tiếng ca như âm hồn không tan, càng không muốn nghe càng nghe thấy, tới trưa Tần Nhược Lan hay tin, Lâu đài Công chúa xinh đẹp ở bờ đối diện được một người tới từ phương đông bỏ khoản cực lớn tiền lớn ra mua rồi,

https://thuviensach.vn

người đó có sở thích quái đản, lắp loa công suất lớn phát đi phát lại một bài hát, may mà xung quanh lâu đài không có người ở, nếu không đã bị kiện sạt nghiệp.

Thế là dù ăn cơm, đi tắm, an bài sự vụ Tần Nhược Lan đều nghe bài hát kia.

Tới tối hai chị em gọi điện cho nhau, tâm sự rất lâu, Tần Nhược Nam ngập ngừng hỏi: - Tiểu Lan, anh ấy có đi tìm em không?

Tim nhảy một cái, Tần Nhược Lan phủ nhận: - Không, tất nhiên là không, em và anh ấy kết thúc lâu rồi... Chị, em nghĩ kỹ rồi, tại đám Hạo Thăng vô tâm làm hiểu lầm thôi, anh ấy không phải loại người ấy, đừng vì em mà ảnh hưởng tới hạnh phúc của hai người.

- Nhược Lan, đừng nói dối chị, em và anh ấy chia tay là trò đùa của số phận thôi, chị cũng nghĩ thế, anh ấy là chàng trai chân thành đôi lúc hơi ngốc nghếch, chị chúc em hạnh phúc.

Điện thoại cắt đứt, Tần Nhược Lan ngây ra, tiếng ca kia lại truyền vào tai, giống như Đường Tăng đọc kim cô chú trừng phạt Tôn Ngộ Không.

- Carol, cho tôi một ly rượu vang... Tần Nhược Lan đau đầu không thôi, lớn tiếng gọi, còn bổ xung: - Với hai viên thuốc ngủ.

Ba ngày sau, Tần Nhược Lan vô tình phát hiện người chăn ngựa mới tới đang ngâm nga bài kia, còn hưng phấn khoe với cô, hắn thấy ngựa rất thích nghe bài này, mỗi khi nghe là yên tĩnh hơn, ăn nhiều hơn...

Ngày thứ năm, Tần Nhược Lan tập thể dục buổi sáng, nghe thấy ông già Scotland thổi kèn theo điệu nhạc kia, làm cô suýt ngã khỏi xe...

Tần Nhược Lan sắp điên rồi, cô về lâu đài, lấy trên trường xuống một khẩu súng săn, kiểm tra xong, lấy đạn, hầm hầm ra ngoài.

https://thuviensach.vn

***** ***** Một chiếc ca nô phá sóng vượt biển, dừng lại ở hòn đảo nhân tạo được chống đỡ bởi hai cái cột lớn bằng xi măng cốt thép, đây là kiến trúc hoàn toàn vì sự tiện lợi, không bàn tới mỹ quan.

Trương Thắng và mấy người nữa leo thang lên trên, thái tử Sutton của đảo quốc tự phong Sealand yêu cầu kiểm tra hộ chiếu của y đúng thủ tục, đóng dấu vương quốc Sealand lên đó, mới cười thân thiết mời khách tới vương cung.

Một chàng trai trẻ tóc đỏ rực như mào gà đi tới, mặc đồ jean có dính dầu nhớt, trông hơi lôi thôi, thái tử Sutton giới thiệu: - Đây là hoàng tử Jamie, em trai tôi.

Hoàng tử Jamie chùi tay sau quần vài cái, đưa tay ra bắt tay Trương Thắng.

- Em trai tôi là hacker, giúp công ty cá độ duy trì hệ thống máy chủ. Nếu anh Trương có ý định lập công ty cá độ trực tuyến, em trai tôi sẽ hỗ trợ.

Trương Thắng trang trọng nói: - Tôi cũng có ý đó, nhưng cá độ trên internet với tôi mà nói vẫn là một thứ mới mẻ, nếu được hoàng tử Jamie làm quản lý cao cấp cho thì không gì bằng.

Kiếm tiền bây giờ như một chuyện ngấm vào máu Trương Thắng, cực kỳ nhạy bén, tới đây được một tuần đã nhanh chóng đánh hơi được đảo quốc tự phong này cùng ưu thế của nó.

***** *****

Một chiếc ca nô khác xuyên qua eo biển hẹp, đỗ lại bến tàu cổ xưa, Tần Nhược Lan ngây ngất nhìn cảnh sắc trước mắt: - Đây chính là lâu đài Nicolas à? Tuy ở đây gần hai năm, nhưng cô chỉ quanh quẩn ở hòn đảo này ít khi ra ngoài thăm thú xung quanh, nên chỉ nghe tới Lâu đài Công chúa gần đó mà chưa tới xem.

https://thuviensach.vn

Carol cẩn thận đẩy xe qua cái cầu gỗ, như bước trên cầu vòng, cũng si mê nói: - Đúng thế cô Nhược Lan, nó chính là lâu đài Công Chúa nổi tiếng khắp vùng.

Từ xưa tới nay ảo tưởng của các cô gái về hoàng tử không giảm đi phần nào, mà hoàng tử thì sống trong lâu đài, biết bao nhiêu thiếu nữ mộng tưởng một ngày thành chủ nhân trong lâu đài như thế? Bao nhiêu cô gái mơ ước thành Lọ Lem, tin rằng 9 trên 10 cô gái đều từng có mộng tưởng này.

Tần Nhược Lan mang đầy một bụng lửa giận tới đây cũng bị cảnh đẹp của nó làm phân tâm, tới khi xe lăn dừng ở cổng lâu đài mới nhớ ra mục đích, âm thanh chết tiệt kia như ma âm xuyên não người ta, cô cầm ngang súng trong tay quát: - Gọi Trương Thắng ra đây.

Rất có phong thái kỵ sĩ thời xưa đơn thương độc mã thách đấu dưới thành.

Nhìn thấy cô gái này đúng miêu tả của ông chủ mới, cô gái tóc vàng ăn mặc kiểu người hầu xưa, nhấc váy chạy đi.

Tin tức truyền tới tai Trương Thắng đang khảo sát đầu tư ở đảo quốc Sealand, tức thì mộ đám người hầu nam nữ được quản gia William mặc áo đuôi tôm, găng tay trắng, đi đường ngực ưỡn cao như thiên nga ra nghênh đón tiểu thư Nhược Lan.

- Thưa phu nhân, ngài Trương đi thăm đảo quốc Sealand, tôi đã thông báo, ngài ấy sẽ mau chóng trở về, mời phu nhân vào.

Cái loa công suất lớn chết tiệt kia lúc này đã tắt đi, Tần Nhược Lan càng giận, rõ ràng Trương Thắng cố ý chọc giận mình để mình tới đây, vậy mà mình chui ngay vào bẫy: - Ông gọi tôi là gì thế?

Willian cười nhà nhặn: - Tôi chỉ làm theo chủ nhân lâu đài, phu nhân, chúng ta đứng đây không tiện lắm, bên kia có vài du khách.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Lan nhìn thấy mấy du khách tượng mạo giống người Hàn Nhật, đang chú ý phía này, nén giận, bảo Carol đẩy xe vào trong.

Xe tới bậc thềm, mấy hầu nam đi tới nâng xe, còn luôn mồm nói phu nhân cẩn thận, khiến Tần Nhược Lan thấy mình vào đây đúng là sai lầm.

Bước vào đại sảnh, ở bức tường giữa cầu thang chữ V đi lên tầng 2 có bức tranh cực lớn, trong tranh là cô gái mặc cái áo phông thùng thình, cái quần cũng rộng, trông có chút lôi thôi, đầu đội mũ lưỡi trai, bên chân cô là con chó màu hồng nhạt, trông không khác gì con lợn.

Cô gái kia đang cười, nụ cười rất tươi, bức tranh sống động như đang bước về phía cô.

Tần Nhược Nam cảm giác mình đang soi gương, cô gái đó chính là cô... Quá khứ như mộng, thực tại như ảo giác, Tần Nhược Nam mắt ươn ướt.

Nếu không phải vì nghĩ tới chị mình và Trương Thắng hai năm qua tương thân tương ái, thì lúc này cô đã triệt để bị chinh phục rồi.

Không biết qua bao lâu, Quản gia William đi tới, khom người lịch sự nói: - Phu nhân đa ngồi ở đây khá lâu rồi, có cần về phòng nghỉ không?

Những người này cứ coi cô như nữ chủ nhân nơi này, Tần Nhược Lan kháng nghị, họ giờ câm giả điếc, đành kệ họ, nghe cơ vẻ Trương thắng còn chuẩn bị phòng cho mình, vỗ súng giọng kiên quyết: - Không, tôi ở đây đợi anh ta.

- Vâng phu nhân. Willian cười lịch sự, ra hiệu, hai nam tử cao lớn đi tới nâng xe lăn lên:

- Này, các người làm gì thế? Tần Nhược Lan kêu lớn:

https://thuviensach.vn

William ngăn cản Carol: - Mời cô đi uống trà, chúng tôi không làm hại phu nhân đâu.

Rồi hai người khác "lịch sự" đưa Carol đi.

Tần Nhược Lan bị ép lên lầu, cô tức bể phổi, ngực phập phồng liên hồi, đám người này luôn mồm gọi cô là phu nhân, nhưng không tôn trọng lời của cô, nếu bây giờ cô lấy thân phận "phu nhân" ra lệnh thì khác nào trúng bẫy Trương Thắng.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 270: Kế Hoạch Điên Rồ Của Trương Thắng (3)

Nếu lúc này Trương Thắng dám xuất hiện trước mặt cô, tám phần Tần Nhược Lan sẽ bóp cò súng.

" Mình không tha cho tên khốn kiếp đó, tên khốn kiếp chết tiệt!"

Tần Nhược Lan nghiến răng nghiến lợi, cô bị đưa vào gian phòng ngủ ở tầng hai, nhìn vị trí, cô biết đây là phòng ngủ của nữ chủ nhân lâu đài, hai tay nắm chặt tay vịn xe.

Đám người William ra ngoài đóng cửa lại.

Gian phòng từ tủ quần áo, bàn trang điểm, tới trên giường chăn đệm màu hồng gấp chỉnh tề, đều là phong cách phòng tân hôn, chỉ là hoàn toàn không ăn nhập với lâu đài cổ kính này.

Cảnh tượng này còn xung kích cô mạnh hơn cả bức tranh kia, vì đây chính là gian phòng cô trao đi lần đầu tiên, chính là nó, tất cả bố trí theo cái gian phòng ở tiểu khu Hoa Hồng của Trương Thắng.

Nếu không phải hai tay chạm vào tay vịn mát lạnh, cô nghĩ mình đang mơ.

Tần Nhược Lan ngây ra nhìn mọi thứ trong phòng, hồi lâu không bình tĩnh lại được.

- Nhược Lan.

Sau lưng có nam nhân ôn nhu gọi.

https://thuviensach.vn

Tận Nhược Lan như bị điện giật, xoay ngay xe lăn lại, giơ súng lên, nhưng không thấy ai, nhìn kỹ phát hiện ra màn hình vi tính, trên màn hình Trương Thắng chăm chú nhìn cô.

Chết tiệt, nãy giờ y thấy hết rồi, Tần Nhược Lan nghiến răng ken két, nhưng thầm thở phào, vì bây giờ cô thành người tàn tật, cô không muốn đối diện với Trương Thắng với bộ dạng thảm hại này.

- Nhược Lan, anh vẫn còn nhớ cô gái đáng yêu dắt con chó nhỏ trong quán mỳ, cô y tá xinh đẹp bị anh trêu tức trong bệnh viện, cô gái cá tính trong quán bar uống rượu tới say mèm, cô gái luông mong đợi anh nói với cô ấy câu "anh yêu em" …

Tim Tần Nhược Nam đập mạnh.

- Quá khứ đã sai, vậy anh có thể làm lại không? Không được, vì anh có bạn gái mới rồi. Anh có thể bỏ qua quá khứ, vui vẻ cùng bạn gái mới xây dựng gia đình hạnh phúc không? Không được? Vì em và cô ấy có tình thân máu mủ không thể cắt đứt, chuyện này sẽ luôn là đám mây đen bao phủ lên đầu anh và cô ấy, không ai có thể kiên cường lờ đi áp lực này...

- Anh có thể lựa chọn em hoặc chị em, thản nhiên quên đi người còn lại không? Hoặc có thể rời bỏ cả hai không? Trương Thắng đá văng cái ghế đi, hai tay siết chặt như con thú cùng đường: - Cuộc đời chó má này chơi đùa anh, Nhược Lan, em nói đi, anh sai sao? Anh sai chỗ nào? Lúc đó anh nghĩ em có bạn trai, sống hạnh phúc, anh không thể theo đuổi hạnh phúc của mình sao? Em nói đi!

Nếu Trương Thắng nhũn nhặn, xuống nước, Tần Nhược Lan chưa chắc đã nghe y nói còn chửi mắng y, nhưng lúc này y tức giận chất vấn, làm cô nhất thời không biết nói gì, đồng thời bình tĩnh hơn. Đúng thế, Trương Thắng không làm gì sai hết, là ông trời đùa cợt họ, hai chị em cô trút giận lên y có phần thiếu công bằng.

https://thuviensach.vn

- Em nói đi, anh phải làm gì? Nhược Nam muốn anh tới bên em, em muốn anh về với chị em... Nếu là em, em sẽ làm gì? Em lựa chọn được không?... Có lẽ nếu anh ở đó thì tốt rồi, em cho anh một phát sứng, vậy là song, anh được giải thoát, hoặc... có lẽ anh nên tự tìm lấy một khẩu súng.

- Không... Tần Nhược Lan hốt hoảng ném khẩu súng đi, như nó là rắn rết vậy, đẩy xe tới gần màn hình, nếu Trương Thắng làm thế, chỉ sợ là một phát súng lấy ba mạng người: - Thắng, anh đừng nghĩ quẩn, đừng làm thế.

- Anh sẽ không làm thế... Trương Thắng quay lại, mặt dí sát hơn vào camera: - Vì làm thế là hèn nhát, là trốn tránh, anh còn có trách nhiệm với rất nhiều người... Vì thế anh quyết định rồi, anh không muốn cả hai phải đau khổ, không là ba chúng ta, vì thế anh muốn em, muốn cả chị em.

- Cái gì? Tần Nhược Nam suýt nữa đứng bật dậy, một chút đồng tình vừa sinh ra đã mất sạch: - Đồ điên, đồ thần kinh, đồ vô sỉ.

- Đúng, đây là tuyên ngôn vô sỉ của anh, anh kệ, người đời nói gì mặc kệ họ, anh sẽ làm theo ý chí của mình, Nhược Lan, nếu em biết anh trải qua những gì trong nhà giam, em sẽ hiểu anh sớm không quan tâm tới suy nghĩ thế gian rồi..

- Hoang đường, anh... Tần Nhược Nam không biết nói gì nữa, cô cảm giác Trương Thắng bị chuyện này dày vò phát điên mất rồi:

- Sao không được, trên thế giới này có hơn 230 quốc gia, trong đó có hơn 140 quóc gia theo chế độ đa thê, em nói những người ở quốc gia đó đều sống giả dối, không có tình cảm sao?

Tần Nhược Nam lắp bắp: - Ngụy biện, anh...

Cô đang không biết phản bác ra sao thì đột nhiên nhận ra câu nói vừa rồi không phát ra từ màn hình, quay đầu lại, quả nhiên Trương Thắng đang đứng ở cửa, lặng lẽ nhìn cô.

https://thuviensach.vn

- Anh làm trò gì vậy, vì sao suốt ngày quấy nhiễu em? Tần Nhược Nam ngẩn người mất mấy giây, nhớ ra mục đích tới đây, quát lên:

- Đừng đánh trống lảng, em trả lời anh đi, vì sao không được? Trương Thắng bước tới trực tiếp hỏi:

Cảm giác lúc này Trương Thắng không bình thường, ngược lại Tần Nhược Lan càng trấn tĩnh, cô thực sự sợ Trương Thắng nghĩ quẩn: - Thắng, anh nói không sai, nhưng bọn họ từ nhỏ sinh ra trong xã hội như vậy, nên em tin đại đa số gia đình họ có thể sống hạnh phúc. Nhưng chúng ta thì không, chúng ta có quan niệm, giá trị đạo đức cùng luật pháp khác, em không thể tiếp nhận chuyện này.

- Tốt. Trương Thắng có vẻ không chút bất ngờ: - Anh chỉ để xuất một giải pháp thôi, em không chấp nhận anh không làm, vậy anh chỉ cưới em.

- Vì sao em phải gả cho anh? Tần Nhược Lan mới trấn tĩnh được một chút lên nổi nóng: - Anh có biết mình đã làm gì với chị em không? Giờ anh nói thật dễ dàng, anh biết chị ấy yêu anh nhiều thế nào không?

- Được, anh nghe em, anh cưới chị em... Trương Thắng nhún vai: - Dù sao anh tự hỏi lòng, anh yêu cả hai, vấn đề là, cô ấy sẽ chấp nhận sao? Ai mới là người đang nói một cách dễ dàng ở đây?

Tần Nhược Lan cứng họng, cô hiểu chị mình, làm sao chị mình có thể chấp nhận, nghĩ tới đó hối hận vô cùng, nếu lúc đó cô bình tĩnh hơn, không cho rằng Trương Thắng lợi dụng chị cô để đả kích cô, mọi chuyện không thành ra rối rắm thế này, hạ mi xuống, buồn rầu nói: - Em... Em đã là người tàn tật rồi, xin anh, đừng quấy rầy em nữa được không? Quên hết chuyện quá khứ đi, cùng đừng nhắc tới ý tưởng hoang đường đó... Hãy về bên chị em, sẽ có một ngày chị ấy hồi tâm chuyển ý.

- Anh không tranh cãi với em, em đừng tự dối lòng nữa, em hẳn hiểu chị em hơn anh, không có khả năng đó đâu. Anh nói rồi, em không chấp nhận,

https://thuviensach.vn

vậy anh làm làm theo ý nghĩ của mình.

- Anh điên rồi, trước kia anh không phải như thế, nhất định là anh điên rồi. Tần Nhược Nam nhoài người với lấy khẩu súng: - Vậy em chết, như thế sẽ không thành chướng ngại cho hai người nữa.

Trương Thắng không ngăn cản, y thực sự có chút bất thường rồi, không phải Tần Nhược Lan là người đầu tiên nghĩ tới cái chết: - Em đi trước một bước cũng tốt, sau đó chị em sẽ bắn chết anh, còn chị em bị đưa ra pháp trường xử bắn, chúng ta chết hết, vậy là xong.

Tần Nhược Lan cứng người, hai tay tuyệt vọng buông thõng, đến cả chết cũng không được, vậy cô phải làm sao?

Trương Thắng đi tới, ném khẩu súng đi, ngồi xuống trước gối cô, nắm lấy tay cô: - Nếu em đã không sợ chết, vì sao không chấp nhận kiến nghị của anh, cái đêm hôm mà anh biết chuyện của em từ Nhược Nam, anh chuẩn bị rất nhiều thuốc ngủ, cả rượu nữa, vì anh không biết phải làm thế nào, nếu nhắm mắt lại mọi chuyện biến mất thì tốt biết bao, nhưng anh nghĩ lại, không phải vì anh sợ chết, mà anh chết rồi, tội của anh càng lớn hơn... Tần Nhược Lan ôm mặt, thống khổ la lên: - Vậy anh muốn em làm sao đây?

- Đưa ra quyết định khó khăn là trách nhiệm của nam nhân, phải không, sao anh có thể đổ nó lên em được... Trương Thắng nói tới đó ôm chân Tần Nhược Lan bế lên:

- Buông em ra, anh, anh làm gì thế? Nhìn Trương Thắng đi về phía giường, Tần Nhược Lan hiểu ra ngay, ra sức đấm y: - Anh điên rồi, em không muốn, buông em ra... Anh ức hiếp em...

- Đúng, anh chuẩn bị ức hiếp em đấy. Trương Thắng đặt Tần Nhược Lan xuống giường, cởi quần áo cả hai trong sự chống trả bất lực của Tần Nhược Lan.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 271: Hai Kẻ Điên (1)

Hoa nở mấy độ, mưa xuân miên man, thân thể Tần Nhược Lan lên xuống như sóng cồn, mỗi lần đạt cao trào, cô ngây dại bấu lấy lưng Trương Thắng, phát ra tiếng rên dài không dứt.

May tan mưa tạnh, tóc Tần Nhược Lan bị mồ hôi dính chặt, mắt nhắm nghiền, Trương Thắng vẫn không dừng lại một giây, càng tỉ mỉ hôn từng tấc da thịt của cô, cảm thụ từng cơn run nhẹ sau cao trào của Tần Nhược Lan.

Tay y vuốt ve eo đùi Tần Nhược Lan, da cô mịn màng đầy cảm giác, Trương Thắng thương xót đưa ta qua nách cô, nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt trên má, môi Tần Nhược Lan run run, Trương Thắng biết cô đang do dự xem có nên cắn mình không?

Y biết mình điên, nhưng có lẽ với nút thắt không có cách nào cởi được này, chỉ điên mới giải quyết được.

- Nhược Lan...

Tần Nhược Lan không đáp.

- Vợ ơi.

- Đừng gọi em như thế, em không dám nghe từ đó.

- Vậy em muốn anh gọi em là gì?

https://thuviensach.vn

- Hôm nay em không nên tới đây, em có lỗi với chị em, em là đứa con gái vô liêm sỉ. Vừa rồi Tần Nhược Lan rất khoái lạc, có lúc cô muốn giữ Trương Thắng cho riêng mình, vì thế cô càng thấy tội lỗi day dứt:

Trương Thắng xoay người Tần Nhược Lan lại: - Em lại quay về vấn đề đó rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, cứ để anh giải quyết đi, anh hứa, bất kể bao lâu, bất kể dùng cách nào, anh sẽ làm chị em tha thứ, tiếp nhận chuyện này...

Tần Nhược Lan lắc đầu cô không thấy khả năng nào cho chuyện này hết, chị cô nghe nói thôi có lẽ cho y một cước, cô cũng... Nếu chân cô cử động được.

Tất cả là tại y, nếu y không xuất hiện trong cuộc đời chị em họ.

Bất chợt Tần Nhược Lan vòng tay qua cổ Trương Thắng, dùng toàn lực siết chặt.

Trương Thắng bị siết không thở được, vai truyền tới cơn đau thấu tim, y không kêu, không nhúc nhích, trong lòng thậm chí còn nổi lên chút vui mừng, cái cắn này, không phải hận, mà là... Hi vọng.

Đêm trong như nước, Tần Nhược Lan nép vào lòng Trương Thắng ngủ say sưa, bị dày vò tâm lực kiệt quệ, quay trở lại bên người mình yêu, thỏa mãn giao hoan, làm đêm nay cô ngủ rất ngon.

Trương Thắng nói chuyện có vẻ nhẹ nhàng khùng điên, như đã bất chấp mọi thứ thật rồi vậy, nhưng đó chỉ là bề ngoài thôi, giai nhân bên cạnh đã say giấc điệp, còn y thì thao thức, đợi thêm một lúc nhẹ nhàng rời giường, khoác áo choàng ngủ.

Ở gian phòng khác, y ngồi trước màn hình, phía bên kia màn hình là Lạc Phi, bây giờ cô không còn là nữ thư ký rồi, thân phận khác tất nhiên phải ăn

https://thuviensach.vn

mặc khác, tuy không rõ là y phục của thương hiệu nổi tiếng nào, nhưng phối hợp hai màu trắng đen khiến cô trông vô cùng cao nhã.

Gương mặt cũng có vài phần vận vị thành thục, mặc dù vẫn là thiếu nữ chưa trải qua chuyện nam nữ, nhưng đã khoác lên áo cưới, đã qua hôn lên long trọng, tâm lý không tránh khỏi ảnh hưởng ám thị này.

- Phi Phi sao rồi? Từ Hải Sinh ra tay chưa?

Lạc Phi gật đầu: - Ông ta đã đích thân tới Thâm Quyến, bề ngoài là muốn nhanh chóng phát triển chi nhánh, thực ra nhân lúc anh không có nhà, muốn thăm dò thực lực của chúng ta. Còn nữa chuyện anh thao tác thành công Khải Toàn cũng đã kích thích ông ta, trước kia ông ta đã từng làm việc này, cho nên quen tay, đang tiếp xúc với 2 công ty, trong đó có một công ty niêm yết.

- Tốt, ông ta đã không còn là Từ Hải Sinh với tâm thái bình thường chỉ cân nhắc thiệt hơn mới làm nữa, quá cuồng vọng, hành động quá cảm tính rồi, kệ ông ta, dù sao chúng ta mới là địa đầu xà, chỉ cần theo sát sưu tầm tình báo về ông ta là được. Trương Thắng chuyến này sang Anh là một công đôi việc, vừa giải quyết chuyện riêng, vừa tạo cớ Từ Hải Sinh hành động, y thực sự là đã trưởng thành rất nhiều, trong lúc tâm tình bấn loạn vẫn toan tính đâu ra đó:

Lạc Phe che miệng cười: - Ông ta lần trước thua anh ở Hong Kong, luôn tính kế vãn hồi thể diện, vì muốn nhanh chóng mở rộng sức ảnh hưởng ở Thâm Quyến, nên đấu thầu một mảnh đất, xây tòa nhà thương vụ tổng hợp, em tính hạng mục này phải đầu tư chừng 1 tỷ, cho nên ngầm giúp ông ta lo thủ tục, nhanh chóng thành công.

Từ Hải Sinh tuy tham lam cuồng vọng, nhưng nhãn quan thương nghiệp cực tốt, ông ta không chi tiêu tùy tiện, hạng mục này một khi hoàn thành, nhất định sẽ thu lợi rất lớn, chỉ là Trương Thắng cho ông ta cơ hội hoàn

https://thuviensach.vn

thành nó sao, cười gằn: - Phi Phi, em đúng là thiên tài, có nữ Gia Cát thế này, lo gì không hạ được ông ta.

Lạc Phi cười quyến rũ vô vùng, hai người trò chuyện thêm một chút, cô xem đồng hồ áy náy nói: - Ôi, em quên, bên Anh đã khuya lắm rồi, anh nghỉ ngơi sớm đi.

Trương Thắng thở dài: - Không sao, anh cũng không ngủ được.

Lạc Phi có chút mâu thuẫn: - Cô ấy không tha thứ cho anh à?

Đêm khuya thanh vắng, Trương Thắng chia sẻ cách giải quyết hoang đường của mình ra, làm phía bên kia Lạc Phi há hốc mồm từng chút một.

Chỉ là nếu Trương Thắng thành công, chẳng phải vấn đề của cô sẽ được giải quyết à? Nghĩ thế tim đập thình thịch.

***** *****

Dựa vào công nghệ thông tin hiện đại, Trương Thắng không cần về nước vẫn có thể điều hành đế quốc tài chính của mình, đồng loạt chỉ thị mua bán đầu tư ở đại lục, theo dõi sòng bạc ở Ma Cao, bận rộn kiến thiết vương quốc cá độ internet.

Vì chênh lệch giờ múi giờ, nên Trương Thắng hoàn thành công việc vào ban đêm, còn ban ngày y bầu bạn với Tần Nhược Nam, căn bản không cho cô thời gian suy nghĩ, càng không cho cô cơ hội cự tuyệt hay thay đổi. Sau khi liên hệ với nam tước Raymond, chàng quý tộc trẻ biết quá khứ của họ, vui vẻ hứa thời gian tới không trở về, nhường hòn đảo thần tiên cho hai người.

Trương Thắng dẫn Tần Nhược Lan vào rừng hái nấm, lên du thuyền câu cá, mặc áo bơi cho cô, ôm giai nhân mặt đỏ như gấc xuống biển phiêu lưu, đi dạo trên bờ biển ngắm hoàng hôn...

https://thuviensach.vn

Bọn họ cứ như đôi vợ chồng mới cưới đang hưởng tuần trăng mật vậy, Trương Thắng sau cái đêm hôm đó tuyệt đối không nhắc lại ý tưởng của mình thêm lần nào nữa. Tần Nhược Lan tâm tình phức tạp, càng hưởng thụ hạnh phúc, càng áy náy, ý nghĩ " chị mình giờ sao rồi?" Lúc nào cũng vấn vít trong đầu.

Từ khi bị Trương Thắng cưỡng ép bế lên giường, Tần Nhược Lan không còn dũng khí gọi điện cho chị mình nữa, bất kể là nghe giọng nói chị mình hay là mình nói gì với chị, cô đều cảm thấy mình vô sỉ cực độ, dùng sự tàn tật của mình khiến Trương Thắng và chị mình phải hi sinh hạnh phúc của bản thân.

Mỗi khi Trương Thắng xuất hiện bên cô, cùng cô làm những chuyện lãng mạn của lứa đôi, hoan ái trên giường, Tần Nhược Lan hạnh phúc vô bờ, nhưng khi một mình yên tĩnh, bóng tối lại bao phủ trái tim, làm cô không thể thản nhiên tiếp nhận tất cả tình cảm đó. Cô không muốn mất đi Trương Thắng, không muốn có lỗi với chị mình, dằn dà trong lúc cô đơn và bất an, kiến nghị của Trương Thắng như lời thì thầm của ác ma xuất hiện trong đầu...

Có lẽ cô cũng sắp điên rồi.

Tịch dương sa mạc Sahara đỏ như máu, Trương Thắng nói muốn đi khảo sát môi trường đầu tư ở Ma Rốc, cho nên hết sức hợp lý đưa theo Tần Nhược Lan tới khu vườn hoa của Bắc Phi này.

Người Trung Quốc đứng ở đường phố Ma Rốc sẽ cảm thấy vô cùng thân thiết và tự hào, vì giao thông nơi này còn tệ hại hơn Trung Quốc, xe bus đi như xe đua, bất kể nam nữ lái xe trên đường đều hung hăng như hổ báo. Người đi đường không thèm chờ đèn xanh đèn đỏ, thích qua là qua, lằn ranh phân đường chẳng có ý nghĩa gì, người trẻ tuổi tự tin vượt rào chắn đi giữa hai làn xe cộ như mắc cửi với khí thế một đi không trở lại hơn cả năm xưa Kinh Kha đi ám sát Tần Thủy Hoàng.

https://thuviensach.vn

Quê hương tôi đây rồi, Trương Thắng có chút mỉa mai kêu lên như thế.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 272: Hai Kẻ Điên (2)

Không khí tràn ngập mùi thịt dê nướng, Trương Thắng đẩy Tần Nhược Lan thong thả đi trên phố, có thể thấy người Ấn Độ biểu diễn vũ điệu rắn hổ mang, ông cụ Ả Rập bán trà kể chuyện sự tích anh hùng xa xưa, đủ các loại đồ ăn vặt, các quán bán đồ trang sức thủ công, quần áo, thảm... v...v... v....

Các cô gái nơi này đều có thân hình khỏe khoắn động lòng người, theo quy định tôn giáo, họ phải mặc áo choàng, đội mũ kín mít, nhưng các cô gái trẻ bây giờ không tuân theo nữa. Do trước sau bị Pháp và Tây Ban Nha thống trị nhiều năm, ảnh hưởng tư tưởng hiện đại, Ma Rốc có không ít người lai, lại thêm dân tộc Bắc Phi vốn là người da trắng, nên các cô gái Ma Rốc có gương mặt tinh tế kiểu Pháp, có vóc dáng nóng bỏng hoang dại, nếu không phải hạn chế tôn giáo, Trương Thắng tin nơi này sẽ có không ít hoa hậu thế giới.

Các chàng trai nơi đây đa phần cao ráo, khuôn mặt thông minh trí tuệ, thi thoảng thấy một nam tử trung niên dẫn theo ba bốn cô gái thân hình yểu điệu đi dạo phố mua sắm, theo sau là bảy tám đứa trẻ đuổi bắt nô đùa.

Trương Thắng hết lòng chiều chuộng Tần Nhược Lan, trừ những lúc bàn bạc công việc thì đều ở bên cô, coi như cô công chúa, làm Tần Nhược Lan sống trong hai thái cực, hạnh phúc và bất an, những thứ này vốn thuộc về chị cô.

- Nào, xem thứ anh mua hôm nay có đẹp không?

https://thuviensach.vn

Trương Thắng mỉm cười xách cái tùi lớn tới, có cái ủng da đẹp đẽ, có áo choàng kiểu Ả Rập thuê hoa hồng nhạt, cái túi sách đẹp đẽ, toàn bộ là mua cho cô.

- Thích không?

Tần Nhược Nam đột nhiên nhào vào lòng Trương Thắng, lắc đầu quầy quậy: - Thắng, đừng đối xử tốt với em như vậy được không? Em không tiếp nhận được, em thấy vô cùng tội lỗi.

- Sao thế Nhược Lan? Trương Thắng biết rõ vẫn cố hỏi, trong lòng có chút day dứt vì y cố tình để Tần Nhược Lan cảm thấy như vậy, nhưng vì tương lai hạnh phúc của bọn họ, đành tạm ủy khuất cô, nhẹ nhàng bế cô lên, vuốt ve tấm lưng ong:

- Anh, anh có gọi điện cho chị em không? Chị ấy sao rồi?

Trương Thắng cúi đầu: - Anh không gọi, anh nghĩ... cô ấy nhất định không dễ chịu gì. Có điều, thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương..

- Anh không gọi? Giọng Tần Nhược Lan cao vút lên, không kiềm được phẫn nộ:

Vấn đề này bọn họ đã nói rất nhiều rồi không nhất thiết thảo luận thêm nữa, Trương Thắng đặt tay lên môi cô: - Chuyện khác chúng ta đừng để ý, em chỉ cần ở bên anh cả đời là được, bất kể thế nào anh cũng không rời bỏ em lần nữa.

- Thật không? Tần Nhược Lan thực sự sợ một ngày cuộc sống này kết thúc:

Trương Thắng không trả lời, cúi đầu hôn lên cánh môi mềm mại, đưa tay ôm vòng eo nhỏ nhắn kia, từ từ đặt cô xuống giường...

https://thuviensach.vn

Rất lâu sau Tần Nhược Nam đẩy một cái, Trương Thắng không nhúc nhích:

- Đè chết người ta rồi! Tần Nhược Lan rốt cuộc phải mở ngọc khẩu:

Trương Thắng phì cười trở mình rời người cô.

Tần Nhược Lan thở phào một hơi, kéo chăn che người, ngước mắt nhìn mặt trăng ngoài cửa sổ: - Rời Ma Rốc, anh về nước đi.

- Về nước làm gì?

Tần Nhược Nam xoay lưng về phía y, cô thấy mình cũng điên theo Trương Thắng rồi: - Em không giúp anh đâu, anh tự đi mà nói với chị em.

Trương Thắng lập tức áp người vào lưng cô, hớn hở hỏi: - Em đồng ý sao?

- Chỉ cần anh thuyết phục được chị em, đừng để chị ấy thương tâm là được...

- Anh hiểu. Niềm vui quá bất ngờ, Trương Thắng lúng túng, có chút không dám tin: - Em đồng ý rồi, anh chợt thấy hổ thẹn...

Tần Nhược Lan đột nhiên quay người giáng cho y một cái tát mạnh, nước mắt rưng rưng: - Anh có lương tâm mới là lạ.

- Nhược Lan, anh...

Tần Nhược Lan lại xoay người đi, Trương Thắng ân cần với cô quá mức như thế, cô đơn thuần coi đó là tình yêu thì quá ngây thơ rồi: - Ván đã đóng thuyền, anh đừng nói ra... một số chuyện hiểu là được....

Trời sáng, Tần Nhược Lan vẫn còn say ngủ, mặt mang vẻ mệt mỏi thỏa mãn, Trương Thắng thì vất vả cả đêm vẫn phấn chấn như uống thuốc kích

https://thuviensach.vn

thích, tắm rửa xong, đứng ngoài ban công gọi điện thoại.

- Anh Béo, chuyện sao rồi?

Giọng Quách Y Tinh trong điện thoại rất "thâm trầm": - Ừ, tôi tìm cơ hội tới đơn vị cô ấy thăm vài lần, cô ấy rất tiều tụy.

Trương Thắng nhẹ người: - Vậy là cô ấy vẫn đi làm bình thường, không say sưa, không hút thuốc, không đi cả đêm không về..

- Hẳn là thế.

- Hẳn là sao, có là có, không là không chứ?

- Này Thắng, tôi có phải thám tử tư đâu mà theo cô ấy 24/24.

- Vậy anh nói đi, rốt cuộc cô ấy làm sao?

- Rất tiều tụy.

- Anh không còn câu khác à?

- Tiều tụy thì nói là tiều tụy chứ phải nói sao?

Trương Thắng nhụt chí: - Tôi, đợi em về nước rồi tính.

- Cá nhân tôi kiến nghị, đợi thời gian nữa sóng yên biển lặng cậu hẵng về.

- Vì sao?

- Chuyện của cậu và cô ấy lên báo chí tưng bừng chứ sao, biết người ta nói gì không, chàng tỷ phú trẻ bội tình bạc nghĩa, nữ cảnh sát ghen tuông bùng phát, đuổi đánh khắp Ma Cao, người vợ tội nghiệp chỉ biết khóc thầm. Càng truyền càng hoang đường, thậm chí có báo nói cô ấy là người thứ ba chen chân vào giữa hai người cơ, bây giờ cô ấy không những bị cậu làm tổn

https://thuviensach.vn

thương thấu tim, còn mất hết thể diện, cậu mà về, tôi lo cái bộ dạng của cậu... Cô ấy tát cho một cái.. Không còn bộ dạng nào nữa...

Trương Thắng lòng trầm xuống, không ngờ chuyện ầm ĩ như vậy, áp lực Tần Nhược Nam phải chịu nhất định rất lớn, bề ngoài cô kiên cường, nhưng yếu đuối hơn Tần Nhược Lan nhiều.

Quách Y Tinh chửi: - Mẹ nó, mấy tờ báo nhỏ khốn kiếp mà không thêm mắm muối đồn đại bậy bạ thì không tới mức, con người sống dựa vào cái mặt mà... Này, hay cậu ủy thác, tôi giúp cậu kiện chết bọn chúng luôn.

Trương Thắng đang lo cho Tần Nhược Nam có chút thất thần hỏi lại: - Kiện cái gì?

- Kiện mấy tờ báo kia chứ cái gì, kiện bọn chúng khuynh gia bại sản luôn.

- Thôi, lòng em đang loạn, hơi đâu tính toán với họ, chuyện xảy ra rồi, kiện họ cũng chẳng giải quyết được gì, em sẽ về giải quyết ngay.

Cúp điện thoại của Quách Y Tinh rồi, Trương Thắng lại gọi cho Lạc Phi, an bài công việc, y quyết định lần này về nước, giải quyết luôn cả Từ Hải Sinh lẫn Chu gia, sau đó cho dù có phải bắt cóc cũng sẽ đưa Tần Nhược Nam xa chay cao bay...

Ngay ngày hôm sau Trương Thắng đặt vé máy bay về nước, không đưa Tần Nhược Lan theo cùng mà để cô ở lại Ma Rốc, nơi đó có gia đình của Hussein không cần phải lo. Trương Thắng phải nghĩ tới cảm thụ của cô, cho dù tình cảm chị em họ xưa nay rất tốt, nhưng tâm lý không thể thích ứng nhanh như vậy, cần có một quá trình, nếu dẫn theo cô em đi tán tản cô chị thì cũng quá khốn nạn rồi.

Cũng không sợ Tần Nhược Lan buồn chán, nếu chán Ma Rốc rồi thì cô có thể trở về Anh, lâu đài Nicolas vừa mới mua, rất nhiều khu vực quá lâu

https://thuviensach.vn

không được duy tu đang đóng cửa, cần khôi phục lại, tin rằng đối với lâu đài mỹ lệ tương lai sẽ thành nhà của mình này, Tần Nhược Nam sẽ tận tâm tận lực với nó.

Trương Thắng cũng không về một mình, thông qua mối quan hệ của Hussein ở Ma Rốc, y bỏ tiền thuê được chuyên gia quyền chứng và thị trường ký hạn, bọn họ đều là người từng dưới trướng quỹ Quantum của George Soros, cực kỳ am hiểu thủ pháp dùng tài lực hủy diệt đối thủ yếu hơn.

George Soros sau thất bại ở Hong Kong, liên tiếp gặp bất lợi, tổn thất 5 tỷ USD, năm 2000 phải kết thúc quỹ đầu tư Quantum trứ danh thế giới, không ít nhân tài tản mác khắp nơi, Andrew và Wayne chính là hai trong số đó, bọn họ là người Mỹ, nhưng lại trôi dạt tới Ma Rốc, đủ thấy trải qua quãng thời gian long đong lận đận thế nào.

Lạc Phi ra tận sân bay đón chồng, sau đó cùng nhau về biệt thự, trong căn hầm bí mật, Trương Thắng cùng thân tin Chu gia và hai trợ thủ mới bắt đầu bàn tính kế hoạch phản kích toàn diện với Từ Hải Sinh.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 273: Nữ Cảnh Sát Đáng Sợ

Lạc Phi đương nhiên tự đảm nhận phiên dịch cho Trương Thắng để giao lưu với Wayne và Andrew,: - Phần chủ yếu của kế hoạch này sẽ do hai anh phụ trách xếp đặt, các anh là chuyên gia, chúng tôi không dám nói nhiều, chỉ nhắc các anh một số chuyện cần chú ý, dù sao nơi này cũng khác với nước Mỹ. Quan trọng nhất hàng hóa các anh chọn không phải thứ ảnh hưởng tới quốc kế dân sinh, như vậy dù giá cả lên hay xuống cũng không khiến chính phủ chú ý, nếu không đối phương sẽ có thêm một trợ thủ chúng ta không thể đánh bại là chính phủ.

Wayne gật đầu: - Tôi hiểu ý ông Trương rồi, sau khi được ông Trương liên hệ, chúng tôi đã đọc rất nhiều tài liệu về Trung Quốc, nhất là thị trường tài chính, đó cũng là điều chúng tôi định kiến nghị.

Hai bên nhanh chóng đạt được sự thống nhất, Lạc Phi bắt tay Wayne và Andrew, mỉm cười nói: - Rất vui được hợp tác cùng các vị.

Ánh sáng trong phòng giảm xuống, màn hình xuất hiện những biểu đồ chi chít số liệu, giọng nói của Lạc Phi truyền rõ ràng khắp phòng: - Cho tới bây giờ mấy món hàng kỳ hạn chủ yếu trên thị trường vẫn ở trạng thái mất giá, cao su tự nhiên của sàn giao dịc Z, đậu nành của sàn giao dịch H và ván ép của sàn Z đều như thế. Mấy món hàng này trải qua chỉnh lý sau chấn động một năm rồi, vẫn không ngừng thiết lập mức giá thấp kỷ lục mới. Hắc Long Gian từ ba năm trước trở thành nơi bán buôn đậu nành, tới nay vẫn không thu được ưu thế rõ ràng...

https://thuviensach.vn

Trương Thắng chống tay lên bàn lặng lẽ nghe Lạc Phi trình bày, miệng thi thoảng nở nụ cười, nha đầu này thay đổi rất nhiều, từ khi chính thức bước ra ngoài ánh sáng, không che dấu thân phận nữa, đồng thời tiếp nhận lèo lái Chu gia, ngày càng thể hiện ra trí tuệ được của mình, trong lúc vô tình thần thái tự tin, cử chỉ ưu nhã ấy làm người ta say mê.

Lạc Phi không còn là tiểu nha đầu nghịch ngợm gây sự *** ton bên cạnh y nữa rồi, bờ vai non nớt kia nhất định gánh vác được trọng trách lớn, thậm chí còn làm tốt hơn y.

Chứng kiến một cô gái dần trưởng thành dưới mắt mình, cho dù chẳng có công, Trương Thắng vẫn thấy thỏa mãn và từ hào, kh khẽ gật đầu với cô.

- Trong thời gian này anh muốn về Quỳnh Hải một chuyến, công việc chuẩn bị ở bên này giao cho em nhé.

- Hả? Quay trở về phòng ngủ chỉ có hai người, Lạc Phi liền mất tự nhiên, danh phận hai người rõ ràng ra đó, cô không thể hoàn toàn coi như không có gì, chỉ là cô dùng lý trí khống chế tình cảm của mình, tỏ ra là cô gái vui vẻ vô tâm: - Em còn chưa trình bày chi tiết kế hoạch mà anh đã đồng ý rồi sao?

- Đúng thế, anh tin vào em, huống hồ bây giờ trao đổi thuận tiện như thế, anh dù ở Quỳnh Hải cũng vẫn điều hành được công việc mà.

Lạc Phi trầm mặc chốc lát: - Anh về Quỳnh Hải vì cô ấy à?

Trương Thắng cười khổ gật đầu, nghĩ một chút rồi nói: - Có chuyện này anh muốn trao đổi với em, anh sẽ làm thủ tục chuyển tài sản cho em trong thời gian tới.

- Sao? Lạc Phi có chút ấp úng: - Chuyện này... Đâu cần vội như vậy, còn những hơn nửa năm cơ mà.

https://thuviensach.vn

Danh phận của hai người được trói buộc bởi khoản tài sản này, tuy chỉ là lừa mình lừa người vẫn có cảm giác thỏa mãn, giờ Trương Thắng chuyển giao tài sản, có nghĩa là... Duyên phận đã hết.

- Không phải anh vội giải quyết việc này, mà đột nhiên nghĩ có thể lợi dụng nó, để người ta không nghi ngờ, Từ Hải Sinh đang tích cực chuẩn bị đối phó với anh, anh càng không chú tâm công việc, càng dễ khiến ông ta coi thường. Trương Thắng có chút áy náy: - Đồng thời làm thế cũng có lợi cho chuyến đi Quỳnh Hải của anh. Ngay từ đầu Nhược Nam đã biết kế hoạch của anh, anh không dấu cô ấy, nhưng người nhà của cô ấy không rõ, anh sao có thể để cô ấy chịu đựng khổ sở như vậy được? Coi như diễn trò cho bọn họ xem đi.

Lạc Phi cúi đầu, cố nén tủi thân trong lòng: - Vâng, anh cứ quyết định, bất kể thế nào em cũng phối hợp....

***** *****

Trước cổng một ngân hàng, chiếc xe du lịch đỗ xịch lại, bốn tên cướp che mặt tay lăm lăm súng xông vào đại sảnh, một tên nhắm vào camera an ninh nổ súng bắt đòm một cái, quát lớn trong sự kinh hoàng của nhân viên và khách hàng: - Nằm xuống, nằm xuống, mẹ nó đứa nào giở trò tao bắn vỡ đầu.

Mọi người dưới sự uy hiếp của họng súng đen ngòm, im thít ôm đầu nằm xuống, tên cướp khác tóm lấy giám đốc sảnh, quát nhân viên: - Lấy tiền ra, mau lên, mau lên, đừng để tao phải giết người.

Mấy cô nhân viên run run bò dậy, vừa méo máo khóc vừa lấy lấy từng cọc tiền ra, len lén ấn nút báo động dưới quầy.

Bọn cướp cho tiền vào trong túi, người trong đại sảnh thấy chúng sắp đi, có người nhúc nhích, tên cướp nổ súng, chỉ nghe một tiếng kêu thảm,

https://thuviensach.vn

không biết trúng ai, những người khác quỳ rạp xuống. Bọn cướp lên xe chạy ra ngoại thành.

Nhưng cảnh sát nhận được tin báo đã bủa vây bốn phương tám hướng đổ tới đây, bọn cướp đi chưa xa bị một chiếc xe cảnh sát chặn lại, hai bên rút súng bắn nhau, người đi đường hú hét chạy tán loạn.

- Tiểu Tần, chỉ cần chặn đường bọn chúng là được, người của chúng ta sẽ tới ngay. Đội trưởng Lưu dùng xe yểm trợ bắn về phía bọn cướp một phát rồi nấp đi.

Tần Nhược Nam không trả lời, liên tục nổ súng khiến bọn cướp không dám thò đầu ra, sau khi đánh tan ý đồ phân ra để trốn của chúng, cô thong thả ngồi xuống thay đạn, rồi lạnh lùng đứng lên giơ súng quan sát động tĩnh đối diện, hai bên đềuu là các cửa hàng, do chúng bị hỏa lực áp chế, không dám mạo hiểm rời chỗ ẩn nấp, nếu không bắn liên tục đe dọa, để chúng xông vào những cửa hàng đang nấp rất nhiều người đi đường kia rất phiền phức.

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Lại thêm ba phát súng nữa, nhưng cô chỉ có ba băng đạn thôi, đồng đội vẫn chưa thấy đâu.

Đoàng!

Bọn cướp bắn trả lác đác, chúng cũng không dư dả đạn, một tên lúc bước ra bắn có hơi lộ chân, Tần Nhược Nam bắn một phát, trúng ngay đầu đối của hắn, máu tung tóe, ngã vật xuống đất.

Tần Nhược Nam xông ra, lạnh lùng bồi thêm một phát, giữa trán trán tên cướp thủng ngay một lỗ xuyên ra sau đầu, máu phun như sương, tranh thủ cánh hắn canh phòng bỏ trống, cô bước nhanh tới.

https://thuviensach.vn

- Tiểu Tần, quay lại ngay. Đội trưởng Lưu thấy Tần Nhược Nam liều mạng xông tới, gọi không được, đành liên tục giơ súng bắn yểm hộ:

Hai tên cướp thấy cảnh sát tới gần, thất kinh liều mạng đứng lên bắn.

" Đoàng!" Một viên đạn bay qua mặt Tần Nhược Nam, tuy không trúng, nhưng gió xượt qua cũng đủ để lại vết thương mờ, máu tươi thấm ra, chỉ là tên cướp vừa nổ súng cũng ngã vật xuống như bao cát, lại là một phát súng lấy mạng của Tần Nhược Nam.

Đội trưởng Lưu tranh thủ lúc cô thu hút sự chú ý, bắn trúng tay tên còn lại, súng rơi xuống đất, tên đầu sỏ trong xe thấy cùng đường, đạp cửa xe xông ra, đối diện với Tần Nhược Nam chỉ cách năm sáu mét, điên cuồng gào thét:

- Mẹ nó, các người bán mạng cho lũ hút máu người à, được, tới đây, tao sợ gì con điếm thối.

Tần Nhược Nam cười mỉa, lãnh đạm nói: - Đếm đến ba, cùng bắn nhé.

Một.

Tần Nhược Nam giơ súng chĩa vào mi tâm hắn.

Hai.

Bước chân cô vẫn tiến tai, chậm rãi nhưng chắc chắn.

Ba...

- Đừng, đừng, đứng bắn, đại tỷ, em phục rồi, con mẹ nó em phục rồi, đéo chơi nữa, ai muốn liều mạng vì tiền chứ, con mẹ nó, bà cô ơi, có ai chơi như thế không hả, chúng nó cũng đâu đáng chết, cô bắn chúng rồi... Tên cướp đột nhiên ném xúng nằm xuống, ôm đầu khóc:

https://thuviensach.vn

**** ****

Trong nhà khách, Trương Thắng đọc báo được một nửa đã đứng dậy bấm vội điện thoại: - Thị trưởng Mạnh, tôi là Trương Thắng .... Vâng, có c huyện muốn nhờ anh, không biết anh có quen ai ở Quỳnh Hải... Thư ký trưởng Kiều là bạn học của anh ở trường đáng TW... Còn cùng phòng... Vậy thì tốt quá...

***** *****

Tối nay sẽ dứt điểm cả bộ.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 274: Đưa Tôi Tới Bệnh Viện

Tần Nhược Nam đứng trong văn phòng cục trưởng cục công an thành phố, mặt vô cảm.

Cục trưởng Đinh trầm ngâm, tỏ ra hết sức khó xử: - Tiểu Tần, lần cướp ngân hàng này, biểu hiện của cô vô cùng xuất sắc, rất nhiều người dân tận mắt chứng kiến tinh thần anh dũng trấn áp tội phạm của cô, tạo nên uy phong cho cảnh sát chúng ta, cục nhất định biểu dương long trọng. Ừm... Có điều, gần đây trạng thái tinh thần của cô không tốt, cục quyết định cho cô nghỉ phép một thời gian, khi nào thấy khỏe rồi hẵng về cương vị cũng được.

- Cám ơn cục trưởng. Tần Nhược Lan đứng thẳng chào:

Bên ngoài trời đang mưa, không to, cứ rả rích suốt từ sáng tinh mơ không chịu tạnh.

Tần Nhược Nam không che ô, kéo cổ áo da lên cao, hai tay cho trong túi, đi trên đường như u hồn.

Mưa xuân vùng đông bắc rất là phiền toái, chẳng có tình thơ ý họa nào, chỉ khiến người ta thấy lạnh buốt, mưa chỉ to hơn mừa phùn phương nam chút xíu, nhưng làm mọi thứ trở nên mơ hồ, bóng người qua đường vội vã, thoáng cái không thấy nữa rồi, giống như cảnh tưởng thê lương trong rất nhiều bộ phim.

Trương Thắng lặng lẽ lái xe đi sau Tần Nhược Nam, đau lòng nhìn bóng dáng phía trước, đó đâu phải là tiểu tụy, mà là sụp đổ, y rất muốn chạy tới

https://thuviensach.vn

ôm lấy cô.

Nhưng y không thể.

Tần Nhược Nam đang đi, đột nhiên đứng lại, ở đó có cửa hàng cho thuê đồ cưới, cô thất thần nhìn bộ váy cưới trắng muốt sau lớp cửa kính, đưa bàn tay giá lạnh sờ lên tấm kính bị mưa làm nhòe đi.

Có di động gọi tới, Trương Thắng chỉ nhìn Tần Nhược Nam không nhận, một lúc sau mới hồi tỉnh lại, cầm di động lên xem số, là Tần Nhược Lan, liền gọi lại.

Chuông vừa reo một tiếng đã có người bắt máy: - Anh đã về nhà chưa?

- Anh đang ở nhà rồi.

- Vậy chị em?

- Cô ấy cũng ở đây.

Giọng Tần Nhược Lan khẩn trương: - Chuyện, chuyện của chúng ta... Chị em nói sao?

- Anh chỉ đi theo cô ấy, chưa dám gặp.

- Ừm, vậy tới đi, chịu đau một chút, về em băng bó cho. Tần Nhược Lan nói một câu không rõ là cổ vũ hay làm người ta nhụt chí, rồi tắt máy.

Cười méo xẹo, hít thở mấy lượt lấy can đảm, Trương Thắng mở cửa xe, đi tới sau lưng Tần Nhược Nam, gọi nhỏ: - Nhược Nam.

- Ừm? Tần Nhược Nam thuận miệng đáp, sau đó giật mình quay ngoắt lại, hai mắt mở to hết cỡ, vẻ mặt thù địch: - Anh tới đây làm gì?

https://thuviensach.vn

Dũng khí của Trương Thắng trôi đi cái vèo, trước đó y dự tính nên xuất hiện ra sao, trấn tĩnh, lạnh lùng hay điên khùng như đối phó với Tần Nhược Lan, đối diện với gương mặt xanh xao hốc hác đó, tất cả thành vô nghĩa: - Anh, đi thăm Nhược Lan rồi.

Tần Nhược Nam vội hói: - Nó thế nào?

- Lên xe đi, trời mưa, cẩn thận không bị cảm.

Tần Nhược Nam im lặng.

Trương Thắng nói khích: - Yên tâm anh không làm gì em đâu.

Tần Nhược Nam bĩu môi khinh bỉ, ai làm gì ai chưa biết, đi thẳng tới mở cửa xe bước vào.

Trương Thắng thở phào, nha đầu này không chịu nổi khích bác, lên xe từ cửa khác, nói: - Cởi áo ngoài ra tránh ngấm nước, anh bật điều hòa.

- Khỏi tỏ ra ân cần, em gái tôi sao rồi? Tần Nhược Nam giọng lạnh băng: - Anh rất nhiều thủ đoạn, đã dỗ cho nó hồi tâm chuyển ý chưa?

Hai chị em đột ngột mất liên lạc, Tần Nhược Lan lâu rồi không gọi cho cô, có vẻ muốn trốn tránh, cô không có linh cảm mới lạ.

- Vốn là có thể, nhưng dù sao hai chúng ta có một đoạn tình cảm, nên...

Tần Nhược Nam cắt lời, nói từng chữ: - Đừng nhắc tới tôi, chúng ta đã kết thúc rồi.

Trương Thăng đột ngột nhìn cô chằm chằm, giọng hung hăng: - Kết thúc hay không không phải nói mồm mà xong được, đáng lẽ anh không nên đi gặp cô ấy, cứ để anh từng chút một già đi trong hồi ức của cô ấy, như vậy đã tốt hơn. Nhưng anh đi rồi, hiểu lầm cũng cởi bỏ rồi, vì em, cô ấy không tiếp nhận anh... Nên không khác gì sống trong địa ngục...

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Nam mắt đỏ như hét lên: - Ý anh là gì, anh trách em sao? Lỗi của em sao?

- Anh chỉ trần thuật một sự thật thôi.

- Nếu không phải tại anh, làm sao nó như vậy được... Đừng vòng vo nữa, rốt cuộc là thế nào rồi, tôi không cần biết quá trình, chỉ cần kết quả.

- Anh cầu hôn với cô ấy, cô ấy đồng ý rồi, nhưng có một điều kiện.

Tần Nhược Nam nhẹ người, thần kinh căng thẳng suốt thời gian dài khiến cô mất ăn mất ngủ được nới lỏng, cảm thấy toàn thân mệt mỏi rã rời, đồng thời cũng thấy như bước hụt chân, rơi xuống hố sâu: - Vậy thì tốt.

- Điều kiện của cô ấy là, muốn em gả cho anh, cô ấy mới chịu theo anh.

- Gì? Tần Nhược Nam như bị ong đốt: - Anh đừng nói láo, làm sao nó có thể nói vậy,

- Nhược Lan bị liệt rồi, cô ấy không thể làm nghĩa vụ của người vợ, điều cô ấy cần là an ủi về tinh thần, chỉ có chúng ta ở bên nhau, cô ấy mới thấy không có lỗi với em. Trương Thắng nào dám lộ ra ý tưởng kia của mình, nên nói dối trắng trợn, nắm lấy hai tay Tần Nhược Nam, giọng tha thiết: - Nhược Nam, em đừng dối lòng nữa, nếu em quên được tất cả thì đã không tiều tụy thế này, hai chúng ta ở bên nhau cùng chăm sóc Nhược Lan, vậy không phải là tốt nhất sao?

Đôi mắt đẹp của Tần Nhược Nam dần đàn khép lại: - Vậy ra, đó là cách giải quyết của anh hả?

- Đúng.

Trong màn mưa li ti, chiếc xe ô tô đắt tiền không ngừng rung lắc, bên trong còn có tiếng nam nữ cùng với tiếng thở dốc, khiến người đi đường

https://thuviensach.vn

nghĩ tới phương diện không lành mạnh.

Tuy trời mưa, vẫn có một đám đông nhỏ tụ tập đằng xa chỉ chỏ bàn tán.

Trong một chiếc xe khác, hai nam tử mặc áo choàng cao cổ cũng đang nhìn chằm chằm chiếc xe kia.

- Chúng ta có nên qua đó không?

- Không cần, ngài Trương nói không nguy hiểm tới tính mạng mà.

Vệ sĩ A chưa hết lo: - Không nói chắc được đâu, nữ nhân điên lên thì không dự tính được.

Hai vệ sĩ đang do dự thì cái xe kia ngừng rung lắc, một cô gái xinh đẹp bước ra, tóc tai rối loạn, gò má ửng hồng, chỉnh trang lại y phục, coi như không có ai xung quanh, thản nhiên bước đi.

Người qua đường đang tặc lưỡi hâm mộ, cô gái này đúng là giai nhân tuyệt sắc thì từ cánh cửa xe khép hờ một nam nhân hai mắt thâm tím y phục rách bươm bò ra, một cánh tay giơ lên gọi: - Đưa tôi tới bệnh viện...

***** *****

Phòng bệnh cao cấp của bệnh viện công an thành phố Quỳnh Hải, Trương Thắng đeo nẹp cổ, lưng cố định, chỉ hơi cựa quậy một chút là đau thấu tim gan.

Lúc này y đang cắn răng quay đầu nhìn laptop.

Trên màn hình, Lạc Phi tò mò hỏi: - Sao anh không bật camera?

Trương Thắng cười khan: - Hình như camera hỏng mất rồi, anh chưa kịp sửa.

https://thuviensach.vn

- Ồ.. Lạc Phi gật gù tỏ vẻ đã hiểu: - Anh vừa đọc tài liệu em vừa trình bày cho anh nhé.

- Ừ.

Trương Thắng vất vả nhìn màn hình, cố gắng tập trung đọc tài liệu, nghe giải thích: - Thị trường kỳ hạn đã ba năm đi xuống, lúc này chúng ta đánh dài hạn, lại còn nhập lượng lớn rất nguy hiểm, hơn nữa đối thủ còn là Từ Hải Sinh.

Lạc Phi cười tinh nghịch: - Anh sợ à, không nghĩ xem trước kia đối thủ của họ là ai, ngân hàng Anh Quốc, càn quét một nửa Đông Nam Á, gây ra nguy cơ tài chính Châu Á, bọn họ mạnh tay quen rồi, anh đã thuê họ phải chuẩn bị tư tưởng chứ.

Trương Thắng cười khổ: - Nhưng anh làm gì có thực lực tài chính như quỹ Quantum, bọn họ có cơ sở vững chắc chứ?

- Trước tiên chúng ta có hoàn cảnh quốc tế ủng hộ, theo như thông tin Wayne thu thập, do ảnh hưởng thời tiết, sản lượng đậu nành của Mỹ cùng cả Nam Mỹ sẽ giảm mạnh, bọn họ lại là vùng cung cấp đậu nành chính cho cả thế giới. Lạc Phi gập tay liệt kê: - Thứ hai, hoàn cảnh trong nước ủng hộ, nền công nghiệp nước ta ngày càng cần nhiều đậu nành, mà giá đậu nành quá thấp ảnh hưởng nhiệt tình của nông dân, quốc gia muốn cổ vũ nông dân, thế nào cũng phải thay đổi cục diện thị trường đậu nành ảm đạm. Thứ ba là về nhu cầu chiến lược, anh không dám phục kích ở phương diện này, Từ Hải Sinh càng không ngờ anh dám mạo hiểm.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 275: Thương Trường Và Tình Trường (1)

Trương Thắng im lặng nghe Lạc Phi trình bày, ngắn gọn mà đầy đủ, không hổ là con gái anh Văn, thiên phú thương nghiệp rất cao: - Vậy chúng ta sẽ mua vào bao nhiêu hàng hiện có.

- Không nhiều, 1 triệu tấn là đủ.

Trương Thắng nhẩm tính thốt lên: - Như vậy riêng chuẩn bị tiền kỳ đã tốn hơn 3 tỷ?

Lạc Phi nhoẻn miệng cười vui vẻ.

- Này, em bình tĩnh quá đấy, toàn tiền của em đấy nhé.

Lạc Phi làm mặt quỷ, lè lưỡi ra: - Nhưng nếu thắng, ít nhất tài sản sẽ tăng gấp đôi, thêm nữa trong vòng mấy năm tới, trong nước không ai dám đấu với chúng ta.

Trương Thắng im lặng suy tính, trên màn hình Lạc Phi cũng không quấy nhiễu y, ôn nhu ngồi đó, cứ như thấy Trương Thắng vậy.

Rất lâu sau Trương Thắng mới hỏi: - Phương án hành động cụ thể là thế nào?

- Không có, chúng ta chỉ định ra chiến lược thôi, còn phương án cụ thể phải tùy vào tình hình ứng phó. Anh quyết định đi, đánh hay không?

Trương Thắng khó xử: - Ném toàn bộ tiền của em vào một cuộc chiến, trọng trách cho anh quá lớn.

https://thuviensach.vn

- Không sao, mất tiền em bắt anh chịu trách nhiệm.

***** *****

Sáng sớm Từ Hải Sinh trong vườn tập Thái Cực quyền, ông ta giữ thói quen này từ rất sớm, từ năm ba mươi tuổi tới già, gần 20 năm, cho nên tuổi trạc ngũ tuần vẫn rất phong độ.

Tập luyện xong khoan khoái vào phòng khách, có hai vị khách đã đợi ông ta từ lâu, đồng đồng loạt đứng lên: - Chủ tịch Từ.

- Ngồi đi. Từ Hải Sinh mỉm cười khách khí, đây là hai vị đại tướng của ông ta, đều là nhân vật truyền kỳ trên thị trường kỳ hạn, từng lập chiến tích trong vòng một năm chỉ với đầu tư 800 nghìn, đã mang về cho ông ta 20 triệu, đó mới chỉ là khi vừa mới gia nhập, sau đó càng chiến tích liên tục.

Chỉ là hai người này giống nhau, chuyên về tiến công, mỗi lần đầu tư thành công là thêm vốn truy kích, thiếu ý thức nguy hiểm, kết quả từng leo lên đỉnh kim tự tháp được trong giới tôn vinh như thần, cũng mất hết chỉ trong một đêm.

Từ Hải Sinh tuyển nhân tài không lấy thành bại luận anh hùng, nên trong lúc họ cùng khổ thê thảm, ông ta tuyển mộ làm phụ tá quan trọng cho mình.

- Đây là trận đầu tiên của quỹ Từ thị tại Thâm Quyến, rất là quan trọng đấy, hai anh chuẩn bị ra sao rồi.

Trang Hàng mỉm cười: - Chủ tịch, chúng tôi đã thăm dò đối phương, Trương Thắng ngoài hùng hổ khí thế, đi tới đâu cũng ăn tiêu như mình là người giàu nhất thiên hạ, nhưng tài chính có hạn, không đủ đấu chính diện với chúng ta. Có điều trên thị trường này, lấy nhỏ thắng lớn không phải hiếm, nên chúng tôi không dám lơ là. Căn cứ vào tin tính báo, phương hướng đầu tư chủ yếu của y là một số hàng hóa nhỏ, tiến lui linh hoạt, không dễ tóm được y, chỉ cần bị phát giác, y có thể chạy bất kỳ lúc nào.

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh phất tay: - Vậy nghĩ cách không cho y chạy, tài chính của chúng ta nhiều, chỉ cần một ít kìm chân y thôi, chủ yếu đầu tư vào lúa mạch, đậu nành. Chỉ cần cùng lĩnh vực có tác động qua lại, chúng ta chỉ cần nắm xu thế lớn, y muốn kiếm cơm sẽ phải nhìn sắc mặt chúng ta.

Trịnh Trọng tán đồng: - Vâng, tôi cũng suy tính như vậy, y sẽ giảm bớt sự cảnh giác, tới khi phát hiện mục đích thật sự của chúng ta, nhất định y sẽ liều lĩnh phá vỡ thế kiềm tỏa, kẻ này vốn ưa mạo hiểm, chắc chắn không rút lui khi chưa bại tới đồng cuối cùng.

Người giúp việc mang lên bữa sáng cùng với báo chí trong ngày, Từ Hải Sinh có thói quen đọc mấy tờ báo giải trí, từ những tin tức đủ loại trong đó tìm hiểu động tĩnh của một số nhân vật có tiếng, là cách ông ta thả lỏng, sau đó mới đọc tới báo kinh tế.

Lật tờ báo Thâm Quyến, đưa tin hôm qua ông ta tổ chức buổi lễ thông báo đầu tư một bộ phim, ảnh chụp ông ta đứng giữa hai nữ diễn viên xinh đẹp, mỉm cười, vừa ăn sáng vừa cười nói vui vẻ, tới báo Quỳnh Hải, không ngờ trang nhất là tin " tỷ phú trẻ bị đánh đòn, nữ cảnh sát tái hiện thần uy", với bức ảnh Trương Thắng thảm hại bò trong xe ra.

Đọc tiếp phía dưới, hóa ra là Trương Thắng đuổi theo muốn nối lại tình cũ với cô cảnh sát đã đánh y vì tội bạc tình ở Ma Cao, tiếc là chân tình không được báo đáp, chỉ nhận thêm trận đòn nữa, giờ vào viện cấp cứu, tình trạng thê thảm, Từ Hải Sinh phá lên cười, chìa tờ báo ra cho hai vị khách: - Thằng nhãi không nên hồn, lúc nào cũng coi nữ nhân hơn sự nghiệp, loại ngu xuẩn này thì làm được gì to tát?

Hai vị khách cũng lắc đầu liên hồi.

***** *****

Tần Nhược Nam cơ bản là trạch nữ, được "nghỉ phép" một cái là không thò mặt ra khỏi nhà, nên chẳng biết gì chuyện ầm ĩ ngoài kia.

https://thuviensach.vn

Hiếm khi được ngủ nướng, cô làm một giấc tới gần trưa mới lười nhạc rời giường, đánh răng rửa mặt rời phòng.

Tần tư lệnh đang chăm mấy luống hoa trong vườn, thấy cháu gái đi ra cười vui vẻ vẫy tay: - Tiểu Nam mau mau, giống hoa hồng của cháu nảy mầm rồi.

- Sao ạ? Tần Nhược Nam ngơ ngẩn đi tới:

Tần tư lệnh chống xẻng, đắc ý nói: - Tài trồng trọt của ông không phải thường đâu, khà khà, cuối cùng cũng khiến nó mọc lên rồi, cháu nói hoa này có bảy màu? Chậc chậc, chẳng trách khó trồng như vậy, chuyến này thành công rồi, vườn hoa nhà ta đẹp nhất khu, ông gọi đám lão Lưu tới mở mắt.

Tần Nhược Nam đột nhiên giật lấy xẻng, xúc mầm hoa hất đi.

- Này, con bé này, làm gì thế? Tần lão gia tử định ngăn cản, đột nhiên hiểu ra, thở dài nuối tiếc nhìn công sức của mình.

Tần Nhược Nam "diệt cỏ tận gốc", gần như phá tan hoang mảnh vườn ông mình dày công chăm bón, ném xẻng đi thở hồng hộc nói: - Ông trồng khoai tây hay dưa chuột còn hơn thứ này. Rồi chạy ù vào nhà.

Không muốn ăn cơm, Tần Nhược Nam trốn trong phòng ôm túi đồ ăn vặt lớn, dựa vào tường bấm điều khiển liên tục, chợt trong kênh giải trí phương nam có nhắc tới Trương Thắng, vội ấn to tiếng lên.

Thì ra là tin về Chu Lạc Phi, vợ Trương Thắng, cô tham gia một buổi quyên góp từ thiện ở Nhất kiến chung tình, trên màn hình, Chu Lạc Phi ăn mặc cao quý điển nhã, nói cười ung dung.

Tần Nhược Lan nhìn lại mình, áo sơ mi caro nhăn nhúm, tùy tiện mặc cái quần vải hoa, luận khí chất kia, cô không sao bì được.

https://thuviensach.vn

Tin tức chỉ có mấy giây nhưng làm Tần Nhược Nam càng thêm chán chường, ném túi đồ ăn vặt sang bên, hai tay chống cằm xem mấy tin quảng cáo buồn ngủ.

Nói ra Trương Thắng từ bỏ cơ hội trở thành tỷ phú hàng đầu Trung Quốc vì cô, riêng điểm này e cả người có vợ đàng hoàng rồi cũng sẵn lòng vứt bỏ vì khoản tiền quá lớn đó. Cô chứng kiến quá nhiều rồi, không biết bao nhiêu cặp vợ chồng nương tựa nhau khi đói rét khổ sở, đến khi vừa phất lên một chút là bỏ vợ tìm người mới trẻ đẹp hơn.

Tình cảm của Trương Thắng với cô, có thể nói là vàng đã qua lửa, không cần nghi ngờ.

Tình cảm đó càng sâu nặng, càng khiến cô sống không bằng chết.

Ngồi đây không làm gì suy nghĩ vẩn vơ chỉ thêm đau lòng, Tần Nhược Nam đinh khoác áo ra ngoài đi lại cho khuây khỏa.

Tần tư lệnh ngồi thở ngắn than dài dọn dẹp vườn rau tang hoang của mình thì Lão Lý ở nhà bên đi vào, gọi: - Lão Tần, mau mau ra đây.

- Gì mà như gà gáy sáng thế? Tần tư lệnh vì chuyện cháu gái tâm tình không tốt, sẵng giọng nói:

Lão Lý tới gần, nói: - Xem này, chuyện trên báo có phải nói về Tiểu Nam nhà ông không?

- Tiểu Nam làm sao? Tần tư lệnh phủi tay, cầm tờ báo, vừa xem được mấy dòng đã chửi bới um xòm, hùng hổ quay người bỏ đi:

Lão Lý vội giữ lấy: - Lão Tần, anh định làm gì?

- Tôi đi bắn bỏ cái thằng khốn kiếp đó.

https://thuviensach.vn

Quân nhân nghỉ hưu tất nhiên phải nộp súng lên, có điều với người tới cấp bậc tướng quân thì quy định này rất lỏng lẻo, không giao nộp cũng không ai hỏi tới, Từ tư lệnh còn cất giữ mấy khẩu súng cũ theo mình chiến đấu nhiều năm, vẫn luôn lau chùi bảo dưỡng cực tốt. Lão Lý biết điều đó, sợ ông ta gây họa, vội giữ lấy, nhưng sức một mình không đủ, thấy Lão Phùng nguyên tham mưu trưởng quân khu đi qua, lớn tiếng gọi, hai ông già hợp sức mới khống chế được Tần tư lệnh.

***** *****

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 276: Thương Trường Và Tình Trường (2)

Từ năm 97 tới nay, rất nhiều người chơi chứng khoán đều giao dịch thông qua máy tính, các cơ cấu lớn càng như thế, vì vậy số lượng người môi giới chứng khoán giảm mạnh, hơn nữa đa phần cũng buồn chán ngồi ở vị trí công tác, chẳng thấy sự náo nhiệt trước kia.

Nhưng hôm nay những người môi giới ở tất cả công ty chứng khoán đều bận rộn hơn nhiều.

Trương Thắng ra tay rồi, chiêu đầu tiên của y là mượn gió đông.

Chiến tranh đôi khi phải tỏ ra yếu thế, đôi khi phải tỏ ra mạnh mẽ, lần này Trương Thắng muốn hiệu quả chấn động.

Y có phòng điều khiển tiên tiến, trên đảo quốc Sealand y có máy chủ tốc độ cao liên kết với internet toàn cầu, nhưng lần này y sử dụng phương thức giao dịch nguyên thủy nhất, an bài nhân thủ tới các công ty chứng khoán toàn quốc đặt mua bằng tay, khuấy động thị trường.

Thị trường kỳ hạn trầm lắng quả nhiên bị kinh động, tất cả các cơ cấu đều vội vàng gọi điện khắp nơi nghe ngóng thông tin, những ông chủ lớn đang say ngủ bên thư ký bị gọi dậy, vội vàng bỏ lại giai nhân, mặc quần áo chạy tới phòng công tác.

Tức thì đủ loại tin đồn bay khắp nơi, nhiều người cho rằng sắp có sự kiện trọng đại xảy ra, cùng nhau nghiên cứu đại thế và hàng hóa đầu tư.

https://thuviensach.vn

Đội ngũ trợ lý của Từ Hải Sinh cũng thức suốt đêm phân tích thông tin, bọn họ cho rằng trước kia Trương Thắng vẫn còn che dấu thực lực, đồng thời có thể y đã phát hiện ra hành động của Từ thị nên phát động, tuy thực lực đối phương vượt quá dự kiến, nhưng tổng lượng tài chính vẫn thua kém.

Từ Hải Sinh nhanh chóng điều động nguồn lực cần thiết, bố trí phản kích. Liên tục hai ngày thị trường vô cùng tấp nập, một số kẻ mạo hiểm bắt đầu tiến vào thử nông sâu, các cơ cấu lớn cũng rục rịch kế hoạch.

Trương Thắng hài lòng nhìn tình thế phát triển, chỉ cần có người đánh giá trị trường tương lai lạc quan sẽ không dễ rút lui, y rất tự tin về cuộc chiến này. Từ lúc "chạy khỏi đông bắc, tha hương tứ xứ", y đã lên kế hoạch rồi, chuẩn bị tỉ mỉ từng chi tiết, mà Từ Hải Sinh thì không rõ thực lực thật sự của y, hiện tài chính của y đủ đè Từ Hải Sinh bẹp dí.

Chiến trường y đủ tự tin, còn tình trường?

Trương Thắng muốn vãn hồi trái tim mỹ nhân, chiêu đầu tiên cũng là tạo thanh thế, trước tiên y muốn mọi người từ khinh bỉ Tần Nhược Nam thành hâm mộ và kính phục, y có tiền, chịu chi tiền, khống chế dư luận không khó, báo chí bắt đầu liên miên cho đăng tin phú hào trẻ Trương Thắng sau khi kết hôn không lâu điên cuồng si mê một cô nữ cảnh sát.

Lập tức có phóng viên liều lĩnh đu phỏng vấn Chu Lạc Phi, liền đưa tin vợ Trương Thắng cực kỳ phẫn nộ, không ngừng có tin hai vợ chồng cơm không lành canh không ngọt, thậm chí đã chia phòng ra ngủ, thế rồi xuất hiện "nguồn tin nội bộ" tiết lộ một câu chuyện tình yêu buồn triền miên.

Có tiền xui khiến được ma quỷ, huống hồ phóng viên?

Té ra Trương Thắng vốn là ngôi sao ở thương trường đông bắc, khi đó đã yêu thương cô cảnh sát kia, hai bên tình đầu ý hợp. Về sau trong một cuộc

https://thuviensach.vn

giao dịch thất bại, y phải bỏ chạy xa xứ, quá trình quật khởi này, vợ hiện tại Chu Lạc Phi có công đầu.

Một chuyện hiểu lầm xảy ra khiến đôi trai tài gái sắc chia tay, Trương Thắng trong lúc kích động đã kết hôn với nữ trợ thủ trung thành của mình, nhưng kết hôn không lâu phát hiện chân tướng, muốn tìm lại tình yêu đích thực.

Một câu chuyện tình yêu đô thị với phong cách Quỳnh Dao được miêu tả lừa nước mắt người nghe, thì ra tất cả chỉ vì hiểu lầm mà sinh ra tiếc nuối. Cô cảnh sát không phải người thứ ba nữa, vì thế khiến người ta sinh ra đồng cảm.

Tiếp đó Trương Thắng tung tiếp một quả lựu đạn, thế là giờ cả người không chú ý tới mấy chuyện tình yêu cũng phải để ý tới sự phát triển của nó.

Báo chí tiết lộ bà Trương là tín đồ của Thiên Chúa giáo, nhất quyết không muốn ly hôn, trong lúc cố gắng vãn hồi tình cảm của chồng, đã làm khó đưa yêu cầu hà khắc, nếu Trương Thắng muốn ly hôn, phải chuyển giao cho cô 90% tài sản.

Ai cũng hi vọng người có tình sẽ thành đôi lứa, dư luận ngả về đôi uyên ương khổ mệnh Trương Thắng và Tần Nhược Lan, bọn họ hứng thú là: Trương Thắng liệu có bỏ giang sơn mà chọn mỹ nhân không?

Nếu y làm được, sẽ thành một giai thoại ái tình lãng mạn hiện đại.

Trương Thắng chuyến này vì lấy lại tình cảm của Tần Nhược Nam có thể nói là đã kiệt lực rồi.

…..

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh phản kích, hành động cùng ông ta còn có một số kẻ đầu cơ ngắn hạn, thế công mãnh liệt, dưới thế cục thị trường còn chưa đủ tín hiệu lạc quan, nhanh chóng đánh lui Trương Thắng, làm y lui về thủ.

Lúc này một số cơ cấu cũng cho rằng thị trường liên tục sáng lập mức giá thấp kỷ lục, đã không thể xuống sâu hơn nữa, vì thế cân nhắc nguy hiểm và lợi ích, cũng giống Trương Thắng, giống như con báo săn nằm đó đợi cơ hội.

Từ Hải Sinh không quá đắc ý, thắng nhất thời không là gì, khó nói Trương Thắng ăn no rửng mỡ đi thăm dò thị trường. Ở thị trường kỳ hạn anh thắng vạn lần không là gì, thua một lần thôi là đủ mất sạch. Song đã thắng rồi thì tất nhiên ăn mừng một phen, cùng vài người bạn tới hộp đêm thả lỏng.

Tố Tố nhỏ nhắn xinh xắn, đôi mắt lúng liếng làm người ta không nỡ rời mắt đi nơi khác, Tiểu Ngọc trẻ trung nhất, da mướt như tơ lụa, nhất là đôi chân nhỏ đi tắt đen, rất đáng yêu. Manh Manh rất khéo nói chuyện, hiểu lòng người, nếu anh đi giải sầu, cô ôm tay ngồi nép bên như con cún con ủ ê, nếu anh ăn mừng, cô nhảy quanh như con chim non vui vẻ.

Từ Hải Sinh ngà ngà say rồi, tiệc cũng tan, tính tiền rút ví ra boa mới phát hiện không có tiền, chỉ có thẻ ngân hàng và chi phiếu, cô gái nãy giờ ngồi bên cạnh hết lòng chiều chuộng, thấy thế tay hơi nới lỏng ra, ở Thâm Quyến này Từ Hải Sinh vẫn còn khá lạ mặt, mấy cô gái không biết ông ta là ông chủ lớn, mà là ông chủ lớn thì sao nào, ở đây ít ông chủ lớn à? Không thiếu người hôm nay vênh vang, mai đã là ăn mày, còn cố níu kéo tới chỗ không thuộc về mình nữa lừa ăn lừa uống, họ thấy nhiều rồi.

Mặc dù sự khó chịu khinh bỉ của cô gái chỉ trong thoáng chốc, Từ Hải Sinh vẫn nhận ra, chẳng giải thích, song bỗng thấy chán ngán mấy chỗ này, nếu không có tiền thì sao? Đám bạn bè kia cũng trở mặt vờ không quen, lòng hết sức cô đơn tịch mịch...

https://thuviensach.vn

***** *****

Một tách cà phê thơm phưng phức đặt trước mặt, Trương Thắng cầm lên nhấp một ngụm, hơi nóng, vị đắng thuần đi vào cổ họng, nửa cục đường lưu luyến đầu lưỡi, còn chút vị ngậy của sữa.

Lạc Phi bí mật tới Quỳnh Hải, lúc này đôi vợ chồng ngồi đối diện với nhau trong quán cà phê.

- Vậy là bước đầu chúng ta đã thành công, bây giờ giữ thế thủ, thi thoảng khiêu khích quấy rối một chút, Từ Hải Sinh ghét nhất ruồi muỗi vo ve quanh mình, ông ta không đập chết không thôi.

Phi Phi tay chống cằm nụ cười ôn nhu: - Anh đã chuẩn bị lâu như vậy rồi, ông ta muốn thoát cũng không được, em tin anh.

- Phi Phi xong chuyện này anh sẽ rời Trung Quốc. Trương Thắng hơi ngả tới nói nhỏ, chuyện tam giác tình yêu giữa ba người bọn họ lúc này truyền bá tưng bừng, như thế việc chuyển giao tài sản trở nên hợp lý: - Cám ơn em Lạc Phi, cám ơn cha em. Anh có ngày hôm nay là nhờ cha em cứu giúp che chở trong lúc nguy nan, cũng là nhờ em luôn ở bên ủng hộ.

Lạc Phi lắc đầu: - Em phải cám ơn anh mới đúng, nếu không có anh, số tài sản đó của chỉ như trăng trong nước, cha em vẫn là tội nhân của cả gia tộc.

Không khí giữa hai người trở nên có chút trang trọng và xa lạ, Trương Thắng không thích cảm giác này, nam nữ trưởng thành làm việc với nhau lâu hợp tính hợp ý thu hút nhau là chuyện bình thường, bất kể là ở sinh hoạt hay là công việc có cộng hưởng, sẽ sản sinh một loại ám muội, không ai không thích loại tình cảm ủ mầm này, huống hồ hai người còn có quan hệ vợ chồng danh nghĩa, lúc này phải nói ra lời chia tay, Trương Thắng không khỏi buồn bã.

https://thuviensach.vn

Nhưng lời cần nói vẫn phải nói, việc nên làm vẫn phải làm.

Trương Thắng hít hơi, nói tiếp: - Chuyện cha em đã qua bảy tám năm, TW đã đổi khóa, nhiều vị lãnh đạo về hưu, không còn ai quá chú tâm tới cha em nữa, chúng ta dùng phương thức này chuyển giao tài sản... Sẽ không có phiền toái gì.

Lạc Phi vô thức nguấy tách cà phê, hồi lâu mới cầm lên uống, đắng nghét, cô vẫn cười nhẹ, đứng dậy đưa tay ra: - Sáng sớm mai em sẽ bảo luật sư gửi giấy từ ly hôn cho anh, em ở đây lâu không tiện, phải về Thâm Quyến thôi. Ông chủ, chúc anh thành công, mang được mỹ nhân về.

Trương Thắng cũng đứng dậy, đưa tay ra: - Cũng chúc em sớm tìm được nửa kia của mình.

- Vậy tới khi đó anh làm phù rể nhé.

Trương Thắng khẽ bóp nhẹ bàn tay nhỏ nhắn: - Làm gì có phù rể nào là người đã kết hôn.

Lạc Phi làm vẻ mặt đáng yêu tinh nghịch: - Kệ, em muốn anh làm phủ rể, anh ta mà không đồng ý, em bỏ anh ta.

Hai người cùng bật cười, nụ cười chia ly buồn diệu vợi, không khí thoảng đâu đây mùi hương trên người giai nhân, nhưng bóng dáng mỹ lệ động lòng người kia đã khuất khỏi tầm mắt.

Lạc Phi vẫn giữ nụ cười ưu nhã, lên xe nói với lái xe và bảo vệ: - Mọi người ra ngoài, tôi muốn yên tĩnh một chút.

Trong quán cà phê phát bài hát buồn da diết.

Xe đi rồi Không có anh đi cùng Trong bóng đêm Cô độc làm người đồng hành Xuyên qua thành phố quen thuộc Xuyên qua ký ức tới hiện thực Cô

https://thuviensach.vn

đơn chẳng biết bắt đầu từ khi nào

Tỉnh mộng rồi Phải buông tay thôi Nếu chia tay là một loại giải thoát Em sẽ vì anh hát bài này Nghe đi, nghe đi, có lẽ rồi sẽ quên....

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 277: Lại Một Trận Đòn Nữa

Trương Thắng chấp nhận điều kiện hà khắc của vợ, từ bỏ gia sản bạc tỷ, tin tức này thậm chí một số tờ báo lớn cũng cho đăng, khiến càng nhiều người để ý giai thoại "yêu mỹ nhân không yêu giang sơn" giữa thời hiện đại.

66 năm trước Quốc vương Anh Edward VIIII tuyên bố thoái vị trước cả nước, ông nói:" Không có người phụ nữ tôi yêu thương ủng hộ và trợ giúp, tôi cảm thấy mình không gánh vác được trọng trách này." Để cưới bà Wallis Simpson, một phụ nữ Mỹ từng hai lần ly dị chồng, bị cả hoàng gia kịch liệt phản đối.

66 năm sau, Trương Thắng phát biểu công khai trên báo:" Nếu không có cô ấy, dù cho tôi cả thế giới này tôi cũng không hạnh phúc. Với vợ tôi, tôi chỉ có thể nói một câu xin lỗi."

Trước đó rất nhiều tờ báo cho rằng Trương Thắng sẽ không chấp nhận điều kiện ly hôn này, thế nào cũng cùng vợ trải qua cuộc kiện cáo kéo dài, không ngờ y lại đồng ý nhanh chóng. Tất cả người dân bình thường vỗ tay chúc mừng tình yêu thực sự có kết cục tốt đẹp, còn đa phần con bạc thì nổi điên, vì họ đặt cửa cho Lạc Phi, Trương Thắng khiến bọn họ thua thảm.

Cũng giống như vua Edward VIIII, người đời có khen có chê, hoàng thái hậu nước Anh, mẹ ông từng nói "Hàng vạn thường dân đã hy sinh tánh mạng của họ trong cuộc Chiến tranh thế giới để bảo vệ tổ quốc, mà nhà ngươi không hy sinh được một hạnh phúc nhỏ bé của mình để làm tròn trách nhiệm của mình." Cũng có người nói Trương Thắng bất công với Lạc

https://thuviensach.vn

Phi vì khi cưới cô là do y tự nguyện, chỉ trích y vô trách nhiệm với những nhân viên dưới quyền.

Mẹ Trương Thắng hay tin gọi điện mắng chửi con trai một cách tàn tệ, tiền mất rồi thì cũng đành đi, nhưng mất con dâu bà không chịu nổi, bà đang từng ngày mong ngóng đợi bế cháu đích tôn, vậy mà nghe tin dữ này, hơn nữa còn là xem qua báo, hai đứa đã kết hôn được một năm đâu, thế này chẳng quá coi hôn nhân như trò đùa, ba mấy tuổi đầu chứ có bé bỏng gì nữa đâu.

Trương Thắng một ngày bị mẹ mình gọi điện chửi tới 3 lần, cuối cùng đem chuyện hôn nhân giả kể ra, kết cục còn tệ hơn, hay rồi, giỏi rồi, bây giờ còn lấy cả hôn nhân ra để kiếm vốn làm ăn nữa, tiền chui vào mắt rồi, không còn biết tới lễ nghĩa liêm sỉ gì nữa.

Nghe hết mẹ chửi rủa lại tới cha y, cha y từ bé không mắng chửi hai anh em y, nhưng mỗi khi lên tiếng là khiến y phải cúi đầu hổ thẹn, không thể bao biện được gì.

Bị mẹ quấy rầy mấy ngày, Trương Thắng không chịu được hét to sẽ mang về luôn mấy cô con dâu cho mẹ hài lòng, sau đó cúp máy.

Trong khi tranh luận ngoài kia vẫn cứ sôi động, Trương Thắng đích thân tới nhà Tần Nhược Nam.

Vệ sĩ của Trương Thắng bi ai phát hiện ra, đi theo y không có đất dụng võ, rất nhục với đạo đức nghề nghiệp, vì ông chủ của họ toàn đụng vào những người họ không đối phó được... Ví như ông nội của vợ tương lai ông chủ.

Tần tư lệnh thấy Trương Thắng dám vác mặt tới nhà mình thì nổi cơn lôi đình, y vừa mới báo tên là cầm gậy quất túi bụi, đó là nể y thời gian qua nỗ lực vì cháu gái mình, nếu không lúc này đã rút súng ra đòm cho một phát: -

https://thuviensach.vn

Cút xéo ngay, con gái nhà họ Tần sẽ không gả cho thằng ăn chơi như cậu đâu.

Trương Thắng đứng im chịu trận, không né tránh cũng không đỡ, khóe miệng đã có máu tươi chảy ra: - Ông, cháu thật lòng yêu Nhược Nam, xin ông đồng ý cho bọn cháu tới với nhau.

- Xéo, xéo ngay. Tần tư lệnh không thèm nghe y giải thích, gậy vẫn giáng xuống như mưa.

Tần Nhược Nam nấp ở một bên nhìn, nước mắt chảy dài bên gò má, cô đã gọi điện cho em gái mấy lần, Tần Nhược Lan chẳng thể nói ra ý định của Trương Thắng, chỉ nói, nếu chị không được hạnh phúc, làm sao em có thể yên tâm ở bên anh ấy.

Dù sao hiểu ở trong lòng là đủ.

Lại thêm báo chí không ngừng đưa tin, làm Tần Nhược Nam rối bời, mọi điều Trương Thắng làm hết thảy là vì cô, khiến cho cháu gái tham mưu trưởng Phùng là bạn học của cô thời cao trung, tới nhà chơi cũng tỏ ra hâm mộ vô cùng.

"Nam nhân càng ly hôn càng nhát gan, nữ nhân càng ly hôn càng bạo dạn."

" Nam nhân ly hôn rồi là báu vật."

Vài người bạn đã lâu không liên hệ biết chuyện cũng tới tâm sự, moi tin, nói với Tần Nhược Nam như thế, nữ nhân một khi lãng mạn là hết thuốc chữa.

Rồi đột nhiên Trương Thắng tới nhà, nhìn ông nội cầm gậy đánh y, khuôn mặt đó vẫn còn dấu vết bị cô "bạo hành" lần trước, Tần Nhược Nam lòng đau như cắt, cái gậy kia chẳng khác gì đang đánh lên người cô.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc Tần Nhược Lan không cầm lòng được, chạy ra giang tay trước mặt Trương Thắng, nước mắt ngắn dài: - Ông ơi đừng đánh nữa.

Tần tư lệnh tay vẫn đang vung gậy lên, thu lại không kịp, gậy đánh lên vai cháu gái, giận dữ quát: - Tiểu Nam, cháu làm gì thế? Là nó hại cháu thương tâm tiều tụy thành thế này, nó làm cháu không dám ngẩng đầu lên trước hàng xóm... Vậy mà, vậy mà cháu …

- Ông đừng đánh anh ấy nữa. Tần Nhược Nam chỉ một mực vừa khóc vừa nói:

Tần tư lệnh buông gậy, lắc đầu: - Gái lớn không nên giữ trong nhà, gái lớn không nên giữ trong nhà.

Trương Thắng liếm máu, hớn hở nói: - Nhược Nam, em em tha thứ cho anh rồi à?

- Anh cút đi. Tần Nhược Nam lúc nhìn y bị đánh thì còn đau hơn cả gậy đánh lên người mình, nhưng nhìn cái mặt y lại tức không biết để đâu cho hết, đá y ra ngoài đóng cửa lại, ngồi sụp xuống om mặt khóc.

Trương Thắng nằm ngay đơ trên bãi cỏ bên ngoài nghe tiếng cô khóc, khổ sở vô cùng, muốn gõ cửa, không gõ được.

Một lúc sau, thấy tình hình không có gì cải thiện, một vệ sĩ rụt rè lên đề nghị: - Ông chủ, chúng ta nên tới bệnh viện trước đã...

…. ….

Thị trường yên ắng vài ngày lại bắt đầu náo nhiệt, lần này không chỉ có Trương Thắng mà còn nhiều cơ cấu sau khi nghiên cứu cho rằng thị trường đã chạm đáy cũng gia nhập, nhưng nơi khơi lên chiến tranh là Thâm Quyến, các cơ cấu lớn nhanh chóng tham gia lại tới từ Bắc Kinh và Thượng Hải.

https://thuviensach.vn

Cơ cấu Bắc Kinh đánh giá cao tiềm năng tương lai của thị trường đứng về phía Trương Thắng, bên Thượng Hải đứng bên Từ Hải Sinh.

Lần phản công này làm chỉ sau mười phút mở cửa giao dịch, lượng lớn đơn mua kéo giá lên kịch trần, ở sở giao dịch tiếng vỗ tay, vỗ bàn, hò hét cùng tiếng điện thoại vang lên liên hồi.

Từ Hải Sinh rất trấn tĩnh, càng nhiều người tham gia, thành quả thắng lợi càng phong phú. Song do thị trường trầm lắng đã lâu, lần náo động này thu hút không ít thế lực tham gia, khiến cuộc chiến mỗi lúc một phức tạp, làm Từ Hải Sinh không dám lơ là, lập tức bay sang Thượng Hải, cùng các phương thế lực gặp mặt thống nhất hành động.

Chỉ cần lực lượng đủ mạnh có thể tạm thời xoay ngược xu thế, nguy hiểm sẽ ít hơn.

Sở giao dịch thấy hai phía không ngừng kéo gia lên xuống, lập tức khẩn cấp thông báo, tất cả đơn hàng mới nâng tiền bảo đảm lên 15%, cho dù là thế không ngăn cản được những kẻ đầu cơ mờ mắt vì lợi nhuận. Thị trường lên xuống bấp bệnh cực kỳ rèn luyện ý chí con người, nhiều người hôm nay nhảy nhót ăn mừng, mai đã đấm ngực gào khóc.

Trò chơi kích thích không dễ tham gia như vậy, cảnh sát đương địa cực kỳ khẩn trương, phái người tới duy trì trật tự, sẵn sàng ứng phó sự kiện đột biến.

Trong không khí khẩn trương căng thẳng đó, Từ Hải Sinh tổ chức bữa tiệc lớn, mời tất cả những phe thế lực đứng về phía mình tham gia.

Tình thế quốc tế, tình thế trong nước, ảnh hưởng chính trị, xu hướng của lãnh đạo cao tầng nào đó, không phải là bí mật đối với những ông chủ lớn này, bọn họ tụ họp ở đây không phải chỉ để ăn chơi, còn chia sẻ thông tin, chuẩn bị cho hành động tiếp theo.

https://thuviensach.vn

Trên chiếc bàn dài phủ khăn trắng bày đủ loại rượu vang làm người ta nhìn đã muốn say, bánh mỳ Pháp, hoa quả tươi được cắt thành miếng vừa miệng, nữ phục vụ xinh đẹp mặc đồng phục qua lại, khung cảnh này đang dần trở nên nhàm chán với Đường Tiểu Ái.

Đường Tiểu Ái đứng bên cạnh vài thiếu phụ xinh đẹp, vừa trò chuyện vừa đưa mắt tìm nam nhân của mình với ánh mắt cảnh giác.

Địa vị và tái phú ngày càng mở rộng, Từ Hải Sinh ngày càng có nhiều nữ nhân, cả những ngọc nữ màn ảnh đang nổi đình nổi đám cũng ngã vào lòng ông ta, Đương Tiểu Ái biết hết, cho dù là người bạn tình lâu nhất của Từ Hải Sinh, nhưng cô ngày càng không có lòng tin trở thành vợ chính thức nữa, dù Từ Hải Sinh đã ly dị vợ.

Nhưng Đường Tiểu Ái không nỡ rời đi, cô đánh cược cả thanh xuân vào đây, dù là hi vọng mong manh vẫn cố níu kéo, hơn nữa cuộc sống vương giả này đôi lúc khiến cô nhàm chán nhưng cô cũng không thể sống thiếu nó.

- Hải Sinh. Đường Tiểu Ái nhoẻn miệng cười đi tới:

- Anh Giang, anh Na, đây là Tiểu Ái.

Từ Hải Sinh ôm lấy eo Đường Tiểu Ái, cô mặc chiếc váy khoe toàn bộ cái lưng mịn màng, sờ lên cảm giác cực thích.

Đường Tiểu Ái cười nhẹ chào hỏi, thuận tay vuốt mái tóc dài từ sau ra trước ngực, mái tóc đen xõa xuống trước ngực áo trắng muốt, ở đó hai chấm nhỏ nhô lên rõ ràng, như kiêu ngạo khoe khoang sự săn chắc của nó và sức sống của chủ nhân.

Hai nam nhân kia đồng loạt nhìn vào đó, mắt không che dấu sự tán thưởng và tham lam.

https://thuviensach.vn

Từ Hải Sinh hơi cúi đầu, nghe Đường Tiểu Ái nói xong, bóp mông cô: - Không thành vấn đề, mai em cứ hẹn người đi xem là được, anh còn cùng hai vị đây bàn công việc, em đi tiếp nữ khách giúp anh.

- Em biết. Đường Tiểu Ái ngoan ngoãn vâng lời, cô vừa được đám quý phụ kia giới thiệu cho biệt thự ven biển của ông chủ vừa làm ăn thua lỗ đang tìm người mua gấp, không ngờ lại được Từ Hải Sinh sảng khoái đồng ý như vậy, cười với hai người kia rồi xoay đi.

Từ Hải Sinh nhìn cặp mông tròn lẳn đong đưa dưới lớp váy bó, không khỏi liên tưởng bộ dạng của Đường Tiểu Ái khi ở trên giường, ông ta đã cùng hai ông chủ lớn có bối cảnh chính trị cường đại này, làm ông ta trở nên đặc bệt kích động.

- Anh Từ rất biết nhìn nữ nhân. Ông chủ Giang nâng mắt kính, mắt nhìn Đường Tiểu Ái không chớp: - Cô Tiểu Ái đúng là bảo bối hiếm có.

Trong giới bọn họ, trao đổi bạn tình là chuyện bình thường, một là vì mới mẻ, hai để cho kích thích, Từ Hải Sinh vờ không nghe ra ẩn ý đó, chí ít ông ta không phải loại nam nhân chia sẻ nữ nhân của mình: - Ha ha ha, thưởng trăng ngâm thi khúc, nấu rượu luận anh hùng. Nào nào, hôm nay không bàn chuyện nữ nhân, vào phòng bao chúng ta trò chuyện...

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 278: Chữ Tình Hại Người

Tần Nhược Nam thời gian này thành nhân vật nổi tiếng khắp thành phố, bất kể là đi làm hay về nhà, đồng nghiệp, láng giềng đều tới bắt chuyện. Trước kia họ chỉ thì thầm bàn tán sau lưng cô, bây giờ chuyện đã sáng tỏ, không còn là chủ đề mất mặt nữa, ngược lại thấy Tần Nhược Nam thành đối tượng sùng bái vinh diệu, thế là người khuyên nhủ, người chúc mừng, người thì thăm dò nội tình muốn biết thêm chuyện tình éo le của bọn họ.

Đến tối cũng không yên, hết bạn học rồi đồng nghiệp gọi điện tới chúc mừng, than phiền chuyện tình cảm bất hạnh của mình. Tần Nhược Nam ngày càng ấm ức: Tên khốn kiếp đó ức hiếp mình, nhưng ai cũng cho rằng mình gặp may mắn lớn, thế giới gì thế này?

Tần tư lệnh gần đây cũng nguôi giận nhiều rồi, một mặt là ảnh hưởng bởi dư luận, hai là con trai và con dâu khuyên nhủ. Ông bà Tần cởi mở hơn ông cụ nhiều, tuy Trương Thắng từng kết hôn, nhưng có nguyên do, mà thói đời bây giờ, y dám vứt bỏ gia sản bạc tỷ, thành tâm theo đuổi cô gái yêu thương, giao con gái cho chàng trai như vậy có thể yên tâm. Bà Tần còn thi thoảng khuyên giải con gái.

Tần Nhược Nam lại không thể kể chuyện Trương Thắng và em gái mình, lâu dần bị đồng nghiệp, bạn bè, người nhà trách móc cố chấp vô tình, khổ không kể siết. Càng không chịu nổi là em gái cứ nói nhớ mình, muốn mời mình sang Anh bầu bạn, ý từ ngầm trong đó, làm sao không hiểu.

Tình thân là thứ khó kháng cự nhất, Tần Nhược Nam cũng dần dao động, tự an ủi bản thân, đâu phải chị em chung chồng, mà là chị gái và anh rể

https://thuviensach.vn

chăm sóc em gái bệnh tật... Nhưng khi đó thì Trương Thắng lại biến mất tăm mất tích, không biết có phải bị ông nội đánh một trận, sợ không dám tới nữa không, Tần Nhược Nam vừa tức vừa lo.

Ôi chữ tình hại người ta không nhỏ.

***** *****

Một vầng mặt trời đỏ ối bao phủ nhà trẻ Trái Tim, các vị phụ huynh dắt xe đạp tới cổng đón con, cũng có một ít đi xe ô tô tới, quy mô nhà trẻ này không nhỏ.

Trương Thắng ngồi trong xe, mặt cho tàn dương chiếu vẫn chút chói mắt lên khuôn mặt tang thương hoài niệm.

Hiệu trưởng Tiểu Lộ đứng ở cổng trường, thân thiết vẫy tay chào những cô cậu bé, thi thoảng còn cúi người xuống, để những đứa bé đáng yêu hôn lên má.

Cô buộc cái đuôi ngựa đơn giản, mặc bộ đồ jean, vừa trẻ trung lại thời thượng, vẻ mặt ôn nhu điềm đạm như mặt trời mùa xuân, năm nay cô cũng 30, nhưng tháng năm không để lại nhiều dấu vết trên gương mặt, vẫn giống như cô gái nhà bên.

Trương Thắng lặng lẽ ngồi trong xe ngắm nhìn cô, khóe môi dần dần hiện ra nụ cười ấm áp.

Phải thừa nhận Tiểu Lộ quản lý nhà trẻ rất thành công, công việc này cũng rất phù hợp, môi trường công việc không phức tạp, cô lại yêu quý trẻ nhỏ, nên nụ cười vui vẻ, nụ cười đó làm Trương Thắng vui lây, hắn Tiểu Lộ đã thoát ra khỏi ám ảnh khi còn nhỏ rồi.

Có một chàng thanh niên cao lớn sáng sủa tự tin đi tới, bất ngờ đưa bó hoa hồng sau lưng ra, Tiểu Lộ vui vẻ nhận lấy, hai người nói chuyện vô

https://thuviensach.vn

cùng thân mật, chỉ là lúc sau chàng trai đó ảm đạm rời đi, Tiểu Lộ vẫn giữ nụ cười không đổi...

Trương Thắng nhìn cảnh đó giống như uống nguyên một ngụm rượu lâu năm, có thứ dịch thể lưu động trong mắt... Y tới đây rất nhiều lần rồi, giống như trước kia bí mật an bài, đều không để Tiểu Lộ biết.

Học sinh đã về hết Tiểu Lộ cầm bó hoa quay trở về văn phòng, chàng trai kia là em trai Trịnh Lộ, ba năm trước cô tới dự hôn lễ của Trịnh Lộ thì gặp hắn, từ đó chàng trai ít tuổi hơn cô đó một mực theo đuổi cô, dù bị cô từ chối vẫn không sờn lòng, thậm chí càng ngày càng công khai, càng táo bạo.

Cắm hoa vào cái lọ trên bàn, Tiểu Lộ tuy là cô gái có chút lãnh đạm, song đâu phải thạch nữ, rất nhiều chàng trai theo đuổi cô, không ít người chân tình, ưu tú, cũng có người khiến cô động lòng, nhưng cô có con gái, sợ kết hôn rồi có con sẽ làm Liễu Vũ thiệt thòi, hơn nữa trong lòng cô vẫn còn bóng hình khó phai.

Tiểu Lộ dọn dẹp đồ dùng chuẩn bị về nhà, ánh chiều ta xuyên qua cửa sổ, bệ cửa sổ có một chậu hoa hồng, hai nụ hoa chớm nở, làm lá xanh trở nên thêm sinh động, người đó không lãng mạn nhưng lại thích hoa hồng, đến ngay cả trước kia bọn họ cũng có một căn nhà ở đường Hoa Hồng.

Nhìn hoa nhớ người, cô cầm bình tưới nước phun lên đó chút nước, sau đó quay về bàn, trên bàn có một tờ báo, báo báo đăng tấm hình cỡ lớn của Trương Thắng, cùng tiêu đề "yêu mỹ nhân không yêu giang sơn".

Ngón tay Tiểu Lộ khẽ vuốt ve khuôn mặt Trương Thắng, ánh mắt nhìn xa xăm...

***** *****

Chung Tình gọi điện tới thông báo: - Thắng, nhà cửa ở Bắc Kinh và Thâm Quyến đã bán rồi, hộ chiếu cả nhà cũng đã làm xong, cậu có đi cùng

https://thuviensach.vn

không?

- Không, em đưa mọi chuyện qua trước đi, đợi anh xử lý xong chuyện bên này sẽ bay qua đó. Trương Thắng sợ Từ Hải Sinh lâm vào đường cùng sẽ hại người thân của mình, nên nói dối mời mọi người sang Anh thăm quan lâu đài y mới mua, chân thành nói: - Tình Nhi, cám ơn em vô oán vô hối theo anh, hãy cho anh thêm vài năm nữa, khi mọi chuyện vào đúng trình tự, anh sẽ cho em một danh phận.

Chung Tình giọng thêm nhu hòa, chuyện Trương Thắng đang làm tới giờ cô cảm giác y đang nói đùa, nhưng y lại sức nghiêm túc, cô để ý danh phận chứ, nhưng không muốn đặt hi vọng quá nhiều, một nữ nhân thông mình biết phải biết cách sống hạnh phúc ngay cả trong nghịch cảnh: - Được rồi, xử lý chuyện của hai chị em nhà kia đủ cho cho cậu hao tâm tốn trí rồi, tôi còn mong cậu sống thêm vài năm nữa.

Trương Thắng hơi xấu hổ: - Vạn sự khởi đầu nan mà... được nói không bằng làm, Tình Nhi, hôn chồng một cái, cho chồng thêm động lực đi.

- Đáng ghét. Chung Tình vừa giận vừa vừa buồn cười:

- Mau lên, chồng đang đợi đây.

Chung Tình xưa nay luôn phóng khoáng, chỉ là lúc này nghe Trương Thắng hứa một điều cô luôn khao khát, lòng xúc động, không ngờ lại xấu hổ, Trương Thắng dục mãi mới hôn nhanh một cái rồi cúp điện thoại.

Trương Thắng cười ha hả, lái xe về phía đội cảnh sát hình sự.

Tần Nhược Nam cảm thấy không khí trong đội hôm nay là lạ.

Mấy ngày qua không ngừng có người chạy tới bên cạnh cô hỏi tiến triển của cô với Trương Thắng, nhất là Cung Lệ của phòng hồ sơ, một cô gái rất thanh tú, đại khái đọc tiểu thuyết lãng mạn quá nhiều nên trúng độc, nhắc

https://thuviensach.vn

tới chuyện Chủ tịch Trương và cô lọ lem cảnh sát là mặt như si dại, rồi lại trách cô không biết nắm lấy cơ hội.

Tần Nhược Nam tức mình hét lên: - Cô thích anh ta thì đi mà theo đuổi.

Cung Lệ chẳng phật lòng, thậm chí còn ủ rũ nói: - Tôi cũng muốn, nhưng anh ấy lại chỉ yêu cô.

Tần Nhược Nam tức muốn xỉu.

Vậy mà hôm nay Cung Lệ lại không chạy tới làm phiền, Tần Nhược Nam thấy không bình thường.

- Nhược Nam, bên ngoài có người tìm cô đấy. Tiểu Lý mở cửa, thò đầu vào trong gọi:

- Ở đâu?

- Bên ngoài lầu.

- Xì. Tần Nhược Nam không tin, hôm nay là mùng 1 tháng 4, tưởng cô dễ lừa chắc:

Một lát sau Lão Lưu cũng mở cửa phòng gọi: - Tiểu Tần, bên ngoài có người tìm.

- Dạ? Tần Nhược Nam nhíu mày, Lão Lưu có tuổi rồi, chắc không tham gia cái trò này của giới trẻ, cô nghi hoặc đóng hồ sơ lại đi ra ngoài.

Tới cổng nhìn trái nhìn phải làm gì có ai, đang định hậm hực về tính sổ mấy người lừa mình, không cần biết hôm nay là ngày gì, dù sao Trung Quốc cũng không có ngày đó, mà bà cô đây lại đang khó ở.

Thình lình Trương Thắng ở đâu nhảy ra: - Nhược Nam.

https://thuviensach.vn

Tần Nhược Nam giật mình, sau đó sợ hãi dáo dang nhìn quanh sợ người ta nhìn thấy: - Anh muốn gì, đừng tới đơn vị của tôi kiếm chuyện.

- Nơi này an toàn hơn một chút, chỗ khác anh sợ bị ăn đòn. Trương Thắng cười khổ: - Y tá bệnh viện nói, thêm lần nữa họ không dám nhận anh.

Tần Nhược Nam đau lòng cũng có chút buồn cười, ngữ khí có hòa hoãn hơn: - Xin anh đừng quấn lấy tôi nữa, anh không cần đi làm à, tôi phải đi làm chứ, anh tới đây gây chuyện, làm sao tôi nhìn mặt ai được nữa.

- Công ty nhà cửa đều sang tên người khác rồi, anh còn chỗ nào để đi nữa đâu.

Tần Nhược Nam cắn môi: - Tự anh chuốc lấy, tôi đâu yêu cầu anh làm thế.

- Là anh muốn làm thế, Nhược Nam, anh còn phải làm gì nữa em mới tin anh, nếu em muốn anh đợi ba năm, anh sẽ đợi ba năm, nếu em muốn anh đợi ba mươi năm, anh đợi đủ 30 năm. Chỉ cần em cho anh cơ hội.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 279: Gia Quy Đầu Tiên

Trương Thắng thừa lúc Tần Nhược Nam động lòng nắm tay cô, cô định giật ra, nhưng nhìn trán y còn vết bầm tím, khóe miệng vẫn có vết rách chưa lành, lòng nhói đau cứ để y kéo đi.

Ngã tư đối diện đội cảnh sát hình sự có tòa nhà thương nghiệp cao 12 tầng, làm theo hình cánh cung, trông giống như mũi chiến hạm xé gió lao tới, nghe nói thầy phong thủy yêu cầu làm thế, sáng nay Tần Nhược Nam tới đơn vị không chú ý, lúc này mới phát hiện ra một mặt tường của nó phủ tấm vài trắng che kín, không biết là đang thi công cái gì.

Trương Thắng nắm lấy một góc tấm vải, quay đầu nhìn Tần Nhược Lan, sau đó đó chạy về phía trước.

Chỉ thấy tấm vải khổng lồ kêu phần phật tuột xuống, từ từ xếp lại thành một đống trên mặt đất, bức tường phía trước xuất hiện một trái tim cực to, trên đó viết dòng chữ màu xanh" Tôi yêu Tần Nhược Nam."

Tần Nhược Nam há hốc mồm, ngơ ngác quay đầu nhìn Trương Thắng, lại bị y nắm tay đi tới dưới tòa nhà, người cô lay động, vội nắm chặt tay y, hóa ra hai người bọn họ đang dần dần đi lên.

Tới khi lên độ cao tầng thứ hai, Tần Nhược Nam mới phát hiện ra trái tim khổng lồ kia dùng từng đóa hoa hồng tươi kết thành, toàn bộ là thế, cô không khỏi choáng váng, chỗ này phải tốn bao nhiêu tiền?

Hai người dừng lại ngay bên hàng chữ xanh, đó là dùng hoa hồng xanh kết thành.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng giọng hơi khàn nói: - Anh biết, những tờ báo kia nói linh tinh làm em khổ tâm. Chuyện anh làm không phải là học đám thanh niên choai choai chơi trò lãng mạn, mà là vì đền bù tổn thương gây ra cho em. Anh sẵn sàng dùng cả đời bù đắp cho em, tha thứ cho anh được không?

Tần Nhược Nam đưa tay sờ cánh hoa mịn màng, tay nắm cổ tay Trương Thắng mạnh tới trắng bệch, nhưng ngữ khí lại mềm nhũn: - Anh, thực sự... bận lòng vì em nhiều thế sao?

- Đúng thế, không có em, cuộc đời này không còn vui thú nào nữa.

Tần Nhược Nam không đáp vội, cô biết quyết định trong lúc kích động là dại dột, nhìn đám đông vây quanh phía dưới, không cần nghĩ cũng biết đều là ánh mắt hâm mộ đố kỵ, thở dài: - Đừng ép em, lòng em loạn lắm, cho em nghĩ thêm đã.

Nói tới đó cảm giác cơ thịt Trương Thắng cứng lại, tức mình quát: - Vẻ mặt anh thế là sao? Em muốn suy nghĩ cũng không được à, đừng làm vẻ mặt đáng thương đó...

Bọn họ đứng trên một tấm ván gỗ, dùng cho công nhân vệ sinh kính, do có gió, nên hơi chòng chành, Trương Thắng tay nắm dây thừng, giọng run run: - Không phải, trước tiên xuống đã rồi muốn nói gì tình sau đi, đứng ở đây em không sợ à, biết trước trò này nguy hiểm như thế cho tiền anh cũng không lên...

Tần Nhược Nam ngây ngốc, đột nhiên phá lên cười, trong lòng cô vô cùng đau khổ, nhưng nhìn Trương Thắng vì muốn mình đổi ý, phí hết tâm tư học đám sinh viên trẻ bày trò lãng mạn, kết quả biến bản thân thành trò cười, tiếng cười này của cô mang theo đau khổ, tức giận lẫn bất lực.

- Em đừng cười được không?

https://thuviensach.vn

Cô vừa nghiêng người cười, tấm ván chịu lực không cân đối lắc lư càng mạnh, Tần Nhược Nam tay không leo núi không sợ, nhưng y làm gì có cái bản lĩnh đó, buông tay Tần Nhược Lan ra, hai tay nắm chặt dây thừng, ngồi xuống, làm cô cười càng tợn, còn cố ý nhùn mình cho tấm ván lắc mạnh hơn.

Trương Thắng tái mặt, nha đầu này trả thù mình đây mà, nghiến răng nói: - Bị đồng nghiệp nhìn em thấy vui thế à?

- Cái gì? Tần Nhược Nam thất kinh, quay đầu nhìn về đơn vị, còn không phải sao, ban công lố nhố người, còn chỉ chỉ chỏ chỏ, huýt sáo cười nói, mình rõ ràng biểu diễn cho họ xem, mặt cô thoáng cái trắng bệch, vừa cuống vừa thẹn thúc giục: - Mau mau cho em xuống.

Trương Thắng thấy vậy, mắt sáng lên, y tóm được điểm yếu nào chịu buông, ngữ khí cứng rắn: - Em tha thứ cho anh, anh mới cho em xuống.

- Đừng mơ. Tần Nhược Nam hai mắt phun lửa, nói từng chữ một: - Mau đưa em xuống.

- Em không đồng ý, anh không làm.

- Anh muốn thế đấy nhé, được!

Tần Nhược Nam cáu lên, dùng sức dẫm tấm ván thật mạnh làm nó lên xuống như cái bập bênh, Trương Thắng quấn thừng mấy vòng quanh tay, la hét ầm ĩ.

- Anh có xuống không?

Trương Thắng sợ chết khiếp, nhưng dứt khoát không chịu thua: - Em có đồng ý không?

https://thuviensach.vn

Hai vệ sĩ đứng phía dưới hút thuốc, nhìn đôi tình lữ như hai đứa trẻ con kia, cùng lắc đầu.

- Ông chủ chúng ta đúng không sao làm người ta bớt lo được.

Người còn lại lẩm bẩm: - Mẹ nó, nếu xảy ra chuyện thì hết cứu, gọi số nào bây giờ 119, 110 hay 120?

Tần Nhược Nam càng lúc lắc càng mạnh, Trương Thắng sợ sắp nôn ra rồi, y cắn chặt răng, chờ cơ hội ván bên mình nâng lên, tóm lấy lan can đứng dậy, ván ngả về phía Tần Nhược Lan, y cũng lao theo, ôm chặt lấy cô cùng dây thừng, tức thì đầu kia tấm ván vống lên.

Đám đông phía dưới đang vui vẻ xem náo nhiệt thấy cạnh này đều hết hồn, rối rít hét chói tai.

Một vệ sĩ đã rút di động ra bấm số: - Mẹ nó, 110 làm sao không gọi được?

Vệ sĩ còn lại đá hắn: - Cục cảnh sát đối diện kìa, còn gọi khỉ gì, gọi cấp cứu đi.

- Buông em ra mau. Bao nhiêu người nhìn chăm chăm như vậy, bị Trương Thắng ôm vào lòng, Tần Nhược Nam xấu hổ tới mặt đỏ bừng, la hét:

- Em đồng ý thì anh buông, em không đồng ý thì đừng hòng, chúng ta cứ treo thế này.

- Anh điên rồi. Tần Nhược Nam vung tay tát:

Trương Thắng trúng đòn đau không sờn, còn ôm chặt hơn.

Phía dưới không biết kẻ nào nhiều chuyện đột nhiên bắc tay làm lo hô lớn: - Hôn đi, hôn đi.

https://thuviensach.vn

Đám đông bị kích động, thế là cùng đồng thanh hô: - Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!

Náo động này làm người tụ tập mỗi lúc một đông, thấy Trương Thắng liếm môi đầy gian tà, Tần Nhược Nam dầu mặt vào lòng y, cầu xin: - Em đồng ý rồi, em đồng ý, cho em xuống.

- Không được nuốt lời nhé.

- Không nuốt lời.

Trương Thắng ôm lấy eo cô, điều khiển tấm ván hạ xuống trong tiếng vỗ ta vang dội của mọi người.

Tần Nhược Nam mặt đỏ rực như ráng chiều, hận không có cái lỗ chui vào mà trốn, Trương Thắng thì dương dương đắc ý, còn vẫy tay vừa đi vừa cám ơn mọi người đã ủng hộ.

- Nhược Nam, đi nào, chúng ta về nhà, anh sẽ cầu hôn trước mặt cha mẹ vợ và ông em.

Tần Nhược Nam đột nhiên dùng một chiêu cầm nã thủ gọn gàng, bẻ ngược tay Trương Thắng ra sau, ấn y xuống như khống chế tội phạm.

- Này, em làm cái gì thế? Trương Thắng đau đớn kêu:

- Làm gì ả? Báo đáp anh thôi. Tần Nhược Nam thở hổn hển:

- Lúc nãy em đồng ý rồi cơ mà, nuốt lời là chó con.

- Hôm nay là mùng 1 tháng 4, anh có xem ngày không vậy.

Nha đầu này, nha đầu này, dám giở trò với mình... Trương Thắng cũng giận, nghiến răng quát: - A Thịnh, Lô Vi.

https://thuviensach.vn

Hai vệ sĩ nghe thấy ông chủ gọi mừng phát khóc, bao lâu rồi mới được thực hiên chức trách, xông tới khống chế Tần Nhược Nam, vừa bất ngờ, đối phương lại có hai người, còn là dân chuyên nghiệp, Tần Nhược Nam nhanh chóng bị khống chế.

Trương Thắng bóp vai, nhìn Tần Nhược Nam vùng vẫy, quát: - Đưa cô ấy lên xe.

Bốn xung quanh cứ gọi là há hốc mồm, vừa xong còn lãng mạn tình cảm là thế, sao thoáng cái thành vụ bắt cóc thế này, Trương Thắng cười khan, chắp tay một vòng: - Làm mọi người chê cười rồi.

Rồi chạy nhanh lên xe, bảo lái xe: - Đi nhanh lên, người đồn công an ra kìa.

Chiếc xe phóng vụt đi, Trương Thắng nhìn Tần Nhược Lan nghiến răng nói: - Gia quy đầu tiên của nhà ta, không có ngày Cá tháng tư.

***** *****

Chiến tranh mở rộng tới mức khiến cả Trương Thắng và Từ Hải Sinh hai người phát động cuộc chiến thành n gười tham dự, dưới bối cảnh cao thủ như mây tụ tập, ngay bọn họ cũng không khống chế được thế cục nữa.

Đứng cùng trận doanh với Trương Thắng chủ yếu là băng Yến Kinh, bọn họ đánh giá tiềm năng tốt chủ yếu là từ góc độ chính trị, nhắm chuẩn xu thế thị trường không thể giảm sâu hơn được nữa, bây giờ nhập cuộc chắc chắn có lợi lớn. Trong đó không thiếu một vài nguyên nhân khác, ví như đấu tranh phái hệ.

Ví như vị thái tuế ở Trịnh Châu từng giao thủ với tập đoàn Từ thị, kiên định đứng bên phía Trương Thắng, nếu nói không có chút nhân tố ân oán cá nhân trong đó là không thể.

https://thuviensach.vn

Đầu tháng 5, những người Trương Thắng bí mật phái đi mua đậu nành cơ bản đã hoàn thành chỉ tiêu 1 triệu tấn, lập tức thị trường liên tăng giá, phá vỡ ba năm liền mất giá.

Sau đó tin tức sản lượng đậu nành của nước Mỹ, thậm chí cả Nam Mỹ truyền ra, kích thích giá đậu nành tăng thêm nữa, phía Từ Hải Sinh không ngừng dồn tiền ép giá xuống, nhưng không thể ngăn cản xu thế nữa.

Từ Hải Sinh bắt đầu có cảm giác mình trở thành con mồi.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 280: Ván Cờ Cuộc Đời

Các thế lực phía Từ Hải Sinh nhận thấy tình thế nghiêm trọng, mở cuộc họp ở Thượng Hải, quy tụ toàn bộ những người cùng trận doanh, nghiên cứu đại thế, lập hiệp ước đồng minh cùng tiên cùng lui, còn bố trí cả người giám sát. Từ Hải Sinh là một trong những người khởi xướng tổ chức hội nghị, nhìn thấy nơi này quy tụ vô vàn nhân vật tai to mặt lớn, trong lòng yên tâm hẳn, ông ta không cô độc tác chiến, đây là hạm đội khổng lồ, hươu chết vì tay ai chưa biết.

Tin tức truyền tới Bắc Kinh, một cuộc họp tương tự cũng diễn ra, sau đó định kế hoạch hành động thống nhất, đồng thời tiến cử vài nhân vật cấp giáo sư làm thủ lĩnh.

Cuộc chiến quy tụ cực đông chủ tướng thực lực tài chính trên 100 triệu, đám huynh đệ gia sản chục triệu càng đông không kể siết, còn về phần tiểu hộ dù có bạc triệu trong tay hô cao khẩu hiệu trung thành cũng không được phép vào hội trường.

Là một trong số nhân vật khởi xướng, Từ Hải Sinh đã bị trói chặt vào chiến xa, bây giờ muốn rút lui cũng không xong, làm thế dù còn tài sản, nhưng thanh danh mất sạch, sau này đừng mong làm chuyện gì ra hồn nữa.

Thời đại thông tin bùng nổ trở thành nhân tố ảnh hưởng lớn, tin tức bất lợi ở vùng sản xuất đậu nành chính trên thế giới truyền đi nhanh chóng khắp toàn cầu, giá đậu nành đột phá giới hạn từ 1400 đồng tới 1800 đồng một tấn suốt từ năm 1999 tới nay, chưa tới nửa tháng giá đã vọt lên như báo thù, cao tới 2600 đồng/ tấn, hơn nữa không ngừng tăng.

https://thuviensach.vn

Tới lúc này đại bộ phận nhìn rõ tình thế nghịch chuyển, nhưng nhà đầu tư vừa và nhỏ bắt đầu ùn ùn gia nhập trận doanh của Trương Thắng, bọn họ tuy ít tiền, nhưng áp đảo về số lượng, một khi cùng nhìn về một hướng sẽ thành lực lượng vô cùng khủng bố.

Băng Thượng Hải đã không cách nào quay đầu được nữa, nếu bây giờ rút lui, tài sản sẽ co hẹp một nửa, đây là tổn thất khó tiếp nhận. Hơn nữa do kiến lập quan hệ đồng minh, bọn họ không thể tự do tiến lui, lại không thể đạt thành ý kiến thống nhất, nếu xảy ra xung đột nội bộ, hậu quả khó lường, vì thế dưới sự nghi kỵ và giám sát lẫn nhau, bọn họ chỉ còn cách cắn răng tiến lên.

Cách thức duy nhất của bọn họ giờ là đánh tiêu hao, làm cạn sạch tiền của đối phương, ép giá đi xuống, dù chỉ cần thời gian ngắn, đủ bọn họ chuyển bại thành thắng.

Cho nên bọn họ đành tiếp tục liều mình đổ tiền vào.

Giá đậu nành đã lên tới 3740 đồng rồi, những cơ cấu tài sản chục triệu bị diệt sạch, giờ chỉ còn Từ Hải Sinh và băng Thượng Hải nữa thôi, nhưng tài sản của những chủ lực siêu cấp này cũng đang co lại với tốc độ chóng mặt.

- Chủ tịch Từ, chúng ta bán thôi.

Ngả Qua là dân xã hội đen, nhưng tiền thế giới xã hội đen cũng không phải do gió thổi tới, nhìn tiền đầu tư của mình đang biến mất như bong bõng vỡ, cuống hết cả lên:

- Bán? Từ Hải Sinh chuyển ánh mắt ra khỏi màn hình, ông ta xưa nay cực kỳ chú trọng hình tượng, bây giờ râu lởm chởm, hai mắt đầy tơ máu, hốc hác đi rất nhiều: - Tiền của tôi bây giờ không còn được một phần mười, hơn nữa tôi còn ký hiệp nghị đảm bảo đầu tư, bán rồi tôi lấy tiền đâu ra bồi thường?

https://thuviensach.vn

- Chủ tịch Từ, bây giờ rõ ràng là đi nạp mạng, chúng ta không thể liều nữa. Giữ lại núi xanh lo gì không có củi đốt, Trương Thắng làm lại được, thì anh cũng có thể, chúng ta bán thôi, tôi bảo hộ anh trốn, đảm bảo không sợ bọn chúng tới tính xổ. Với một tên XHĐ, nói ra câu này tận tình tẫn nghĩa lắm rồi:

- Rồi sống chui sống nhủi? Từ Hải Sinh này không sống kiểu đó.

- Vậy tôi rút tiền. Ngả Qua cắn chặt răng: - Còn bao nhiêu tôi rút bấy nhiêu, tôi không chơi nữa.

- Ngu xuẩn. Lúc này có điện thoại reo vang, Từ Hải Sinh tức tối giật đứt dây điện thoại, không chỉ mỗi Ngả Qua đang đòi rút tiền: - Đây là cuộc chiến tiêu hao, hiểu không hả, kẻ nào cầm cự tới cùng sẽ thắng, bọn chúng có thể kéo giá đậu nành, còn rất nhiều hàng hóa khác, bọn chúng kéo nổi sao, hơn nữa giá tăng lên liên tục, bọn chúng cũng tiêu hao tài chính cực nhiều. Không được rút.

Ngả Qua lạnh nhạt nói: - Tôi là kẻ ít học, không hiểu anh nói cái gì... Nhưng trước kia anh có nói một câu, kẻ nghịch thiên ắt bị trời phạt. Với xu thế bây giờ, hàng ít giá lên, chúng ta ép giá là nghịch thiên.

Máy vi tính phát ra tiếng nhắc nhở, Từ Hải Sinh quay lại, đeo tai nghe lên, những chủ lực siêu cấp bọn họ nhất trí, để có thể tiện giao lưu ý kiến bất kỳ lúc nào, tổ chức họp qua mạng.

- Ra ngoài đi, Từ Hải Sinh này thấy nhiều sóng gió rồi, tôi không bại được.

Ngải Qua do dự, cuối cùng vẫn quyết định tin lần nữa, dù sao mất chín phần tiền rồi, có vớt cũng chẳng lại được.

Họp cũng chỉ có thế, hoàn cảnh thế giới không thay đổi, đa phần là cổ vũ khích lệ nhau kiên trì, ngoài ra không còn đường nào để đi nữa, Từ Hải

https://thuviensach.vn

Sinh tắt video, nhắm mắt thở dài.

Nghỉ ngơi thêm một lúc, tiếp tục dán mắt vào màn hình theo dõi tình thế, chợt QQ nhấp nháy, có người lạ gửi tin nhắn tới:" Anh Từ, tôi đây!"

Từ Hải Sinh ngay lập tức đoán ra là ai, không hiểu vì sao y biết số của mình, do dự một lúc vẫn ấn nhận lời mời video chat, hai người nhìn nhau qua màn hình.

- Anh Từ, đã lâu rồi không gặp. Trương Thắng cảm khái: - Cảnh còn người mất, chuyện xưa như ngay trước mắt.

Câu này hơi quen, Từ Hải Sinh cảm thấy nóng mặt, đó là lời ông ta nói với Trương Thắng lúc còn ở Quỳnh Hải, sau khi dùng Chung Tình dụ y tới công ty cũ.

- Anh Từ, giang sơn vạn dặm sắp không còn nữa, là anh em, tôi rất muốn biết, loại người xưa nay chỉ có lợi ích, không có tình cảm, mất đi thứ quan trọng nhất này, anh còn lại gì?

- Thế sao? Từ Hải Sinh lấy thuốc lá, cười ra vẻ không bận tâm, ông không thể tỏ ra yếu thế trước đối thủ: - Thắng bại còn chưa rõ đâu.

- Vậy chúng ta cứ đợi xem... Trương Thắng cười nửa miệng: - Anh Từ, nhớ lại năm xưa đúng như giấc mộng, ngày chúng ta cùng đánh cờ trước quán cơm nhỏ, hắn không ai nghĩ tới cảnh ngộ hôm nay. Nào, chúng ta chơi một ván cờ.

Từ Hải Sinh nhận được một đường link, click vào đó, là trang web chơi cờ trực tuyến.

- Mời trưởng giả đi trước.

- Được. Từ Hải Sinh không khách khí, tạch một cái, pháo đi đầu.

https://thuviensach.vn

Trương Thắng lên pháo công đối công.

Từ Hải Sinh cười nhạt, thói quen và hành vi thường ngày có liên quan lớn tới tính cách, tính cách quyết định vận mệnh, Trương Thắng định sửa thói quen, lấy đối đối công?

Ván cờ diễn ra nhanh chóng, Trương Thắng bỏ sở trường dùng sở đoản, chẳng mấy chốc chỉ còn pháo mã tốt, trong khi Từ Hải Sinh vẫn còn xe pháo mã.

- Muốn đánh tiếp không? Từ Hải Sinh nuối tiếc lắc đầu:

Trương Thắng ấn nút "nhận thua", bàn cờ nhanh chóng quay lại như ban đầu: - Thua cờ không sao, có thể đánh lại mà. Nhưng cuộc đời còn cơ hội làm lại không?

Từ Hải sinh mặt âm trầm: - Trương Thắng, cậu quá tự tin rồi đấy.

- Tôi tự tin vì tôi có cơ sở, dù tôi có thua vẫn còn nhiều người nâng tôi dậy, đi theo tôi, còn anh? Trong lòng anh cô độc, lấy tiền bù đắp sự cô độc đó, khi anh ở trên cao vời, còn có đám người làm nô tài cung phụng anh, đến khi anh ngã xuống rồi, tôi thắc mắc bọn họ sẽ nâng anh lên hãy đá thêm một phát. Trương Thắng nghiêm túc nói: - Từ Hải Sinh, tôi sắp ra nước ngoài, bắt đầu cuộc đời mới, con đường của tôi mới bắt đầu, còn con đường của anh đã hết, cờ đã chơi xong, không hẹn ngày gặp lại.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 281: Thiên Mệnh

Trương Thắng mỉm cười đóng laptop lại, Tần Nhược Nam ở bên đi tới hỏi: - Đi bây giờ à?

- Ừ đi vây giờ. Trương Thắng giang tay muốn ôm Tần Nhược Lan vào lòng, nhưng bị cô nhanh nhẹ lách người tránh đi, cười xấu hổ đánh trống lảng: - Chiếc máy bay này không tệ chứ, anh mượn của ông Trương ở Trường Sa đấy, đồng tông đồng tổ là anh em một nhà mà. Mua máy bay tư trong nước có quá nhiều hạn chế, đợi khi chúng ta đi rồi sẽ mua một cái, đưa bọn em đi chu du thế giới.

Tần Nhược Lan lắc đầu: - Chúng ta dùng không nhiều, đừng mua, riêng tiền bảo trì thôi cũng tốn lắm, nếu lúc nào cần đi thì dùng máy bay của công ty hàng không là được rồi.

Trương Thắng háy mắt: - Đã bắt đầu quản tiền rồi đấy à? Ha ha ha yên tâm đi, vợ của anh, tuy anh đã trả tiền lại cho Chu gia, nhưng qua chiến dịch này anh cũng kiếm một khoản lớn, toàn bộ số tiền lợi nhuận đó đều thuộc hết về anh, em biết bao nhiêu không, he he …. nói ra sẽ làm em hưng phấn mất ngủ nguyên đêm luôn đấy.

Tần Nhược Nam gắt: - Vậy cũng không được tiêu bừa, cuộc đời lúc lên lúc xuống, anh phải là người cảm thụ điều đó rõ nhất mới đúng... Mà chuyện chưa kết thúc, bây giờ đi có tiện không?

- Phải đi thôi, không thể biết được Từ Hải Sinh dám liều lĩnh làm gì đâu, mạo hiểm dù chỉ một chút thôi với loại người đó cũng không đáng. Hơn

https://thuviensach.vn

nữa em cứ yên tâm đại cục đã định, chỉ còn đợi kết quả thôi. Một mình Lạc Phi cũng xử lý được mà.

Tần Nhược Nam bĩu môi, có chút ghen tuông: - Cô ấy đúng là hồng nhan tri kỷ của anh đó, hai người sớm tối bên nhau lâu như thế mà anh chưa đụng vào cô ấy sao?

Nữ nhân ghen làm nam nhân đau đầu, nữ nhân hoàn toàn không ghen thì nam nhân càng đau đầu, ghen tuông vừa đủ ảnh hưởng gì, ngược lại tăng thêm phong tình cho nữ nhân và hứng thú cho nam nhân, làm cuộc sống thêm tình thú, Trương Thắng cười khì khì: - Đương nhiên là không rồi, nếu không làm sao chồng em thoát thân được dễ thế. Em xem, vì em mà anh nhẫn nhịn vất vả như vậy, em nên khao thưởng anh chứ? Rồi vô lại chu môi đưa tới.

- Biến đi, em không thèm, làm như mình là cái bánh thơm lừng, ai cũng tranh giành ấy.

- Đương nhiên. Trương Thắng dương dương đắc ý vênh mặt lên: - Em không biết mỗi ngày có bao nhiêu cô gái xinh đẹp lén nhét số điện thoại cho anh đâu, đó là khi anh đã kết hôn rồi đấy nhé, sau khi anh tuyên bố vì cục cưng Tiểu Nam Nam mà bỏ đi số tài sản kếch sù, càng có nhiều cô gái gửi ảnh chân dung cho anh... He he he, hãy biết trân trọng đi bảo bối.

Tần Nhược Nam nheo mắt lại nguy hiểm: - Có phải anh lại ngứa da ngứa thịt rồi không hả? Mặc dù đã tha thứ cho Trương Thắng, nhưng cô quyết không để kẻ này sớm đắc ý như vậy, không cho y đụng chạm vào mình, ít nhất tới khi làm rõ mọi việc với em gái.

Máy bay khởi động, chạy trên đường băng một đoạn, rồi bay xiên xiên theo một góc 30 độ tiến vào bầu trời bao la.

****** *****

https://thuviensach.vn

- Mình đúng là không để lại đường lùi cho bản thân mà. Từ Hải Sinh hai mắt đỏ như máu, nhìn màn hình cười thảm.

Ông ta biết Trương Thắng chọn thời gian này xòe bài với mình, ắt sẽ có hành động.

Quả nhiên buổi chiều vừa mở cửa giao dịch, giống như kèn tiến công được cất lên, toàn bộ các loại hàng hóa đều tăng giá. Ông ta nhận được tin, ông chủ Cận Tại Tiếu thấy tình thế bất ổn, bất chấp hiệp ước đồng minh, bán hết đơn hàng trong tay, ôm 60 triệu đồng bỏ trốn.

Nhưng trên đường ra sân bay, ông ta gặp "sự cố giao thông", chẳng những không thoát, mà khiến vợ và con gái 16 tuổi cùng mất mạng.

Từ Hải Sinh thất hồn lạc phách đi ra cửa, những người phụ trách giám sát tất cả đồng minh đã biến mất.

Trận này bọn họ thua rồi, cho dù những nhân vật lớn có cả bối cảnh chính trị hay xã hội đen đều không ngăn được cơn sóng dữ, vì đối phương cũng bối cảnh không kém gì.

Đáng sợ hơn khi khi cuộc chiến đang kịch liệt, một số nhân vật lai lịch cực lớn vốn ít tham dự vào lĩnh vực kinh tế ngầm tạo điều kiện thuận lợi cho phe Bắc Kinh cả về chính sách lẫn dư luận.

Những nhân vật lớn như họ dù có bại khuynh gia bại sản cũng không sao, thỏ khôn đào ba hang, bọn họ ai chẳng có vốn liếng bí mật đề phòng lúc bất trắc, hoặc đông sơn tái khởi hoặc rút lui an toàn. Bọn họ không hiểu là những người kia vốn luôn giữ thái độ trung lập, ít quan tâm tới thế sự, vì ai mà tới, bọn họ không nắm được chút thông tin nào, nên bại cục đã định liền rút nhân mã của mình đi.

Từ Hải Sinh đẩy cửa, phát hiện hành lang có mấy nam tử áo đen, bọn họ là người của Ngả Qua, xưa nay theo ông ta, nghe lệnh làm việc. Nhưng bây

https://thuviensach.vn

giờ nhìn Từ Hải Sinh không có chút cung kinh nào, một tên mặt xẹo bước tới, lạnh nhạt nói: - Chủ tịch Từ, bên ngoài lộn xộn lắm, Ngả ca nói, ông ở đây an toàn hơn.

Mấy tên khác cũng đi tới, đứng dàn hàng trước cửa, vẻ mặt hăm dọa.

Từ Hải Sinh hiểu rồi, ông ta quay về phòng, tắm rửa, cạo râu, mặc bộ véc trang trọng nhất vào, vẫn khí thế phong độ ngời ngời.

Lúc này Đường Tiểu Ái vui vẻ đi tới, hơi liếc mắt qua đám nam tử áo đen trước cửa, không quá để ý, đều là người quen mặt rồi, trước kia còn chuyên đi xách đồ cho cô. Cô biết gần đây Từ Hải Sinh đang làm một vụ lớn, tình hình cụ thể cô không rõ, cô nhìn trúng một biệt thự bên biển, Từ Hải Sinh mua cho cô, biệt thự còn mang tên cô nữa, thời gian vừa rồi cô bận rộn ở đó trang trí, hôm nay công việc hoàn tất, cô tới để chia sẻ niềm vui với nam nhân của mình.

- Hải Sinh. Đường Tiểu Ái thấy ông ta ăn mặc chỉnh tề thì không vui: - Sao, hôm nay lại có xã giao à?

Từ Hải Sinh chỉ ừm một tiếng.

Đường Tiểu Ái đi tới, khẽ ôm lấy cổ ông ta, hôn chụt một cái lên má: - Hải Sinh, biệt thự bên biển của chúng ta đã trang trí xong.

- Ừ.

- Anh không vui sao? Đường Tiểu Ái tinh nghịch thổi một hơi vào tai ông ta, dùng ngữ điệu cực kỳ dụ hoặc nói: - Em còn mua một cái giường cực lớn nhé, trên giường còn có cơ quan, đến đó đi, em sẽ làm anh vui.

Từ Hải Sinh cười nhạt: - Em thích được nam nhân chơi như vậy à?

https://thuviensach.vn

- Hừm. Đường Tiểu Ái hờn dỗi đẩy ông ta một cái: - Anh nói cái gì mà khó nghe thế?

- Khó nghe gì, đó gọi là trực tiếp.

- Thật là, người ta quan tâm tới anh, thời gian qua anh bận rộn như vậy, dù sao tuổi tác cũng không còn như xưa nữa, em muốn anh thả lỏng chút thôi mà, anh không thích thì em đi.

Trong lòng Từ Hải Sinh chợt bộc phát lửa dục hừng hực, đột nhiên xoay người, ấn Đường Tiểu Ái xuống bàn, Đường Tiểu Ái giật mình hét lên: - Anh, anh định làm gì thế?

Từ Hải Sinh nhào tới như hổ đói xé nát quần áo trên người cô, Đường Tiểu Ái vốn luôn mặc rất váy mỏng gợi tình, lại thêm có thói quen không mặc áo ngực, thoáng cái thân hình đã lồ lộ ngoài không khí, Từ Hải Sinh thở dốc: - Em là nữ nhân của anh, anh thích lúc nào thì làm lúc đó, không hài lòng à?

- Đừng... Đừng.. Đường Tiểu Ái giãy dụa, cố sức dùng hai tay che chắn cơ thể, bàng hoàng ngước mắt nhìn đám người đứng trước cửa, nài nì như muốn khóc: - Hải Sinh, cửa còn chưa đóng, bên ngoài... Có người đang nhìn.

Bốn năm tên hán tử chẳng những đang nhìn, mà còn huýt sáo thô bỉ, tên mặt xẹo càng đi tới cửa, dựa lưng vào cửa chuẩn bị xem trò hay.

- Bọn chúng à? Từ Hải Sinh cười lớn, điệu cười có chút điên dại: - Bọn chúng chẳng qua là lũ cho anh nuôi, anh quẳng cho khúc xương là vẫy đuôi rối rít. Con người làm gì, cần phải nhìn sắc mặt của chó sao?

- Không, không phải, chỉ là... Á. Đường Tiểu Ái cảm thấy nhục ngã tột độ, cô lúc nào cũng tỏ ra cao quý, khác với loại gái chỉ biết làm công cụ phát tiết tình dục của Từ Hải Sinh, trước giờ cũng luôn được ông ta âu yếm

https://thuviensach.vn

chiều chuộng, đã bao giờ nhục nhã đến thế, chỉ là giãy dụa thế nào cũng vô ích, Từ Hải Sinh đã kéo tuột quần lót của cô xuống dưới chân.

Tấm thân đầy đặn nõn nà như tuyết đang phơi bày không dấu một chút gì trước mặt một đám sói đói, Đường Tiểu Ái quả là có sắc đẹp trời phú, đôi môi đỏ mọng như son phát tán sức quyến rũ không nam nhân nào cưỡng nổi, nhưng lúc này đây gương mặt xinh đẹp tái đi, hai hàm răng nghiến lại vì tùi hờn và uất ức, có điều chẳng ích gì, chỉ khiến nam nhân thêm muốn trà đạp.

Đường Tiểu Ái cố gắng áp người xuống bàn che đậy cơ thể, nhưng Từ Hải Sinh nắm tóc kéo cô lên, hôn ngấu nghiến môi cô, hai tay tàn nhẫn đùa bỡn nắn bóp hai bầu vú no tròn biến ảo thành đủ hình dạng mê người, rồi bất thình lình tiến thẳng vào, Đường Tiểu Ái vì không động tình, bên dưới chưa đủ ướt át, cảm thấy như mũi khoan nhọn đâm vào cơ thể, khiến cô đau rát tới nước mắt....

Nam nhân đằng sau tấn công không chút thương xót.

....

Đường Tiểu Ái hai tay kéo chặt chiếc áo véc che cơ thể đi cầu thang máy riêng xuống tầng 1, vừa rồi Từ Hải Sinh hết sức điên cuồng, nhưng cô thừa nhận, mới đầu tủi nhục kinh hoàng, sau đó vì có người đứng xem mà hết sức kích thích, đây là lần thỏa mãn nhất từ trước tới nay.

Có điều hôm nay thật lạ, vừa làm lưu manh xong lại đóng cửa phòng vào làm giáo viên nghiêm khắc, bảo cô phải tự cường, tự lực, không nên đem vận mệnh của mình gửi gắm vào dung mạo xinh đẹp, sẽ không lâu bền.

Lạ thật, có phải anh ấy uống say không?

Đường Tiểu Ái lắc đầu, khỏi nghĩ nữa, lấy chìa khóa tra vào chiếc BMW mới tinh, đi ra khỏi gara.

https://thuviensach.vn

Xe vừa mới ra ngoài thì đột nhiên bên tai truyền tới âm thanh kinh thiên động địa, kính vỡ rơi rào rào.

Đường Tiểu Ái đưa đầu nhìn, chỉ thấy một chiếc xe tan nát, rúm ró, máu tươi từ trong xe chảy ra, mấy chiếc xe xung quanh réo còi báo động ầm ĩ, người dân xúm lại.

... Đây, đây chẳng phải là chiếc xe anh ấy để trong văn phòng sao, bộ quần áo kia, chính là do cô chọn...

Trong đám đông vang lên tiếng hét điên dại chói tai: - A ~~~~~! A ~~~~~~~! A ~~~~~~~

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 282: Song Hỉ Lâm Môn

Hôn lễ của Trương Thắng và Chung Tinh được tổ chức ở Casablanca, đây là thành phố lớn nhất của Ma Rốc, nổi danh toàn thế giới nhờ bộ phim cùng tên của Hollywood.

Trương Thắng trước đó đã lần lượt thành thân với đôi hoa tỷ muội Tần Nhược Nam và Tần Nhược Lan, đám cưới diễn ra ở đất nước Bắc Phi xa xôi này cho nên trong nước không biết gì cả, còn về phần Tần gia, chuyện hai chị em chung chồng cũng không dấu nữa, để giảm bớt tội trạng, y tặng Tần tư lệnh một món quà lớn, đưa anh trai ông từ Hong Kong tới, chắc là cũng có ích phần nào, nhưng để cẩn thận, y quyết định sau này không tới Tần gia, nếu không mạng nhỏ khó bảo toàn...

Về phần Chung Tình, Trương Thắng tìm cơ hội thích hợp, đem câu chuyện của bọn họ kể cho chị em Nhược Nam, hi vọng bọn họ tha thứ và tiếp nhận.

Còn có thể nói được gì đây, chị em chung chồng hoang đường đến thế cũng tiếp nhận rồi, sau hơn một tháng "cấm cửa" y, Tần Nhược Lan mới bảo chị mình:" Có câu thê không bằng thiếp, thiếp chẳng bằng vụng trộm, đồng ý khỏi cho anh ấy có khoái cảm vụng trộm."

Thế là hôn lễ liền được chuẩn bị.

Do tục lệ đa thê ở nơi này trái quan niệm đạo đức ở trong nước, tránh người thân lúng túng, Trương Thắng bất kể thành thân với chị em Tần Nhược Nam hay Chung Tình đều không mời người thân trong nước, chỉ gửi về một món quà lớn cho người thân của cô.

https://thuviensach.vn

Hôn lễ chuẩn bị long trọng, nhưng người tính không bằng trời tính, Trương Thắng khi ở đảo Iona cũng Tần Nhược Lan ân ái, không hề dùng biện pháp tránh thai, lúc đó y tính rồi, nếu Tần Nhược Lan không chịu hồi tâm chuyển ý, có con rồi sẽ đành chịu thua thôi.

Không ngờ đúng hôm Trương Thắng và Chung Tình thành thân thì Tần Nhược Lan chuyển dạ, Trương Thắng không thể thoát thân, nên rải tiền mời bác sĩ tới nhà mang theo đầy đủ các loại thiết bị cần thiết, biến phòng ngủ Tần Nhược Lan thành bệnh viện thu nhỏ, nhưng lòng thấp thỏi không thôi, đây là đứa con đầu lòng của Nhược Lan, cô lại liệt nửa người, y rất sợ xảy ra chuyện không may.

Hôn lễ không thể trì hoãn.

Phụ nhân đã kết hôn mặc áo choàng đen, cô gái chưa gả thì áo choàng trắng, che mặt đội khăn, khi Trương Thắng vào phòng đón Chung Tình, phóng mắt nhìn quanh cả phòng chỉ thấy mắt là mắt, trông hết cả hồn cả vía, thực ra các cô gái trẻ đều không tuân thủ giáo quy nghiêm ngặt nữa, nhưng chủ trì hôn lễ hôm nay ngày hôn lễ long trọng, tất cả phải làm theo giáo quy thần thánh.

Trong ca khúc chủ đề lãng mạn của bộ phim Casablanca, Trương Thắng mặc trường bào màu vàng cùng trưởng lão trong giáo cùng rất nhiều bạn bè nam đi tới chỗ chỗ tân nương, hôn má ba cái, ngồi xuống cùng mọi người chụp ảnh.

Tiếp đó đền màn ca vũ, khách khứa đều nhiệt tình tham gia mặc dù trang phục đều là những chiếc áo bào trắng đen thùng thình, nhưng không gây chút trở ngại nào, người Ả Rập thích múa, múa đã ăn sâu vào cuộc sống của họ.

Tân lang và tân lương ngồi ngay ngắn tại chỗ cứ như xung quanh hoan lạc chẳng liên quan gì đến họ, ai hát cứ hát, ai nhảy cứ nhảy, ai cứ cứ ăn, có

https://thuviensach.vn

vẻ như ai ai cũng vui vẻ hơn họ.

Trương Thắng nhìn khách khứa ăn uống ngon lành thì thầm nuốt nước bọn, món ăn của y suốt thời gian qua chỉ có trứng gà rán hành, ăn tới buồn nôn rồi, nhìn những món ăn phong phú kia làm bụng cồn cào. Trước kết hôn ăn trứng gà rán hành là tập tục đương địa, vì thứ này tráng dương cường thận, đảm bảo đêm tân hôn hai bên mỹ mãn, phải ăn liền một tháng. Trương Thắng không tin, nhưng tên Hussein kia quá thành thật, mời một ông già hơn 80 tóc trắng như cước tới chỉ bảo y, ông già này *** kỳ nghiêm khắc bảo thủ, giúp y ban bài hôn lễ đâu ra đó không lo có sai sót thành trò cười, nhưng một ngày ba bữa cũng do ông ta chỉ đạo luôn, nhập gia phải tùy tục thôi.

"Không biết Nhược Lan đã sinh chưa?" Trương Thắng lại nuốt ngụm nước bọt nữa thầm nghĩ.

Bên cạnh Chung Tình nhìn ra lo lắng của y, cô đeo mang che mặt màu trắng kín đáo nhích tới gần, nói nhỏ: - Đừng lo, sinh con vốn là chuyện của nữ nhân mà, với lại nhiều bác sĩ giỏi ở đó như thế, Nhược Lan nhất định bình an vô sự thôi.

- Ừ. Trương Thắng cười, hôm nay là ngày thành hôn, cứ nghĩ tới Nhược Lan cũng không phải với Chung Tình, liền toét miệng trêu: - Vợ ơi, hôm nay em không phải uống thuốc nữa rồi.

- Ừm?... Phì. Chung Tình đầu tiên là nghi hoặc, sau đó hiểu ra hàm ý của y, xấu hổ phì một cái, nhưng nghĩ tới trước kia lúc nào cũng phải tìm cách tránh thai, bây giờ có thể quang minh chính đại muốn sinh mệnh nhỏ thuộc về mình rồi, hạnh phúc vô cùng.

Ông già tộc trưởng đi tới, bắt đầu tiến hành bước tiếp theo của nghi thức, đem dây lụa đỏ có châu ngọc và đồng tiền buộc lên tay tân nương, sau đó buộc vào cổ tân lang. Tiếp đó ông già mang tới một bát sữa bò, tân lang và

https://thuviensach.vn

tân nương mỗi người uống một ngụm, biểu thị vợ chồng ân ái, mãi mãi không chia lìa.

Chung Tình vén một góc mạng che mặt lên ngậm một ngụm sữa, Trương Thắng đã hai lần nếm thử cái vị này rồi, là sữa bò mới vắt xong, không qua xử lý, vừa gây vừa hôi, nhìn Chung Tình uống xong nhếch môi đưa tới, đành mặt nhăn như bị rách nhận lấy, sau đó hai người đối diện với nhau

"Phụt!" Sữa bò như sương phun lên mặt đối phương, hai người đều nhắm mắt tịt mắt lại, để cho sữa chảy xuống người, một lúc sau vẫn nhắm mắt đưa tay nhận lấy khăn lau do người ta đưa cho, lau khô sữa lên mặt.

Mở mắt ra, Chung Tình nhìn bộ mặt nhăn nhó của Trương Thắng, bất giác nhoẻn miệng cười, lúc này cô vén mạng che mặt, nụ cười như hoa xuân, quyến rũ không nói lên lời. Trương Thắng nhìn không chớp, tân nương thẹn thùng luôn độc đáo nhất, bị phun một ngụm này... Xứng!

***** *****

- Á ~~~ Tần Nhược Lan nắm chặt tay, mồ hôi ướt trán, cắn răng vận hết sức bình sinh rặn đẻ:

Bác sĩ ở bên cạnh, người cổ vũ, người theo dõi huyết áp nhịp tim của cô, cùng tình hình đứa bé, tuy nói chỉ là màu bấp chèn ép thần kinh vận động, mà thần kinh quá mảnh không thể phẫu thuật, nhưng hạ thân vẫn có tri giác, như đau đớn, nóng lạnh, chỉ không chỉ huy được cơ bắp mà thôi, nhưng bụng và chân vì thiếu vận động làm thịt nhão, nếu không thể tự sinh, đành phải phẫu thuật dù khá nguy hiểm.

Tất cả những điều này Tần Nhược Lan là y tá đều biết hết, nhưng vì đứa con, cô chưa một lần nói với Trương Thắng, ngày ngày cầu trời khấn phật sinh ra được con này thuận lợi.

https://thuviensach.vn

Ông trời không muốn phụ sự trông cậy của cô, cùng với nỗ lực của bản thân và sự tận tình của bác sĩ, một tiếng khóc "oa" phát ra, vang vọng cả phòng.

- Tiểu Nam, sinh rồi, sinh rồi là con trai. Tần Nhược Nam nắm lấy bàn tay em gái, vui sướng báo tin:

- Em, em... Em muốn xem nó. Tần Nhược Lan mặt trắng bệnh, nhợt nhạt đến đáng sợ, vừa thả lỏng cô suýt ngất đi, chỉ là nghe thấy tiếng con khóc liền được tiếp thêm sinh lực, hai hàng nước mắt hạnh phúc tuôn trào: - Chị, đỡ em dậy, em muôn xem.

- Bình tĩnh, bác sĩ còn đang xử lý mà, em nghỉ một lát đi, thằng bé khỏe lắm, nghe đi, nó khóc thật vang... Tần Nhược Nam cũng nước mắt ngắn dài:

Bác sĩ đang cắt rốn, tiêu độc, thanh trùng, còn nhiều công tác xử lý phải làm, nhưng Tần Nhược Lan do dùng lực cùng với mất máu quá độ, mệt mỏi ập tới, mi mắt càng ngày càng nặng, nghe tiếng khóc của con trai, cô không thể chờ được tới lúc ngủ dậy mới nhìn nó, nắm chặt tay chị mình, yếu ớt nói: - Không, không... Em, em muốn, nhìn con trai mình... Đỡ, đỡ em dậy, chị... Chị...

Tần Nhược Nam không trả lời, hai mắt cô kinh ngạc mở lớn, nhìn chân em gái mình không biết từ lúc nào đã hơi co lên, lắp ba lắp bắp: - Trời ơi, Tiểu Lan.. chân em, nhìn chân em kìa.

….

Hôn lễ ở Ma Rốc còn nhiều nghi lễ nghiêm ngặt hơn ở trong nước, trong nước học theo phương tây, trình tự ngày càng đơn giản hóa, nhưng nơi này do cả tính chất tôn giáo nên Trương Thắng bị hành tới khổ sở.

https://thuviensach.vn

Khách khứa vẫn nhảy nhót hoan ca, nhất là Hussein và mấy cô vợ không biết có phải cố tình trêu tức không không, lần lượt nhảy qua mắt y, làm Trương Thắng nghiến răng ken két.

An ủi là khách khứa đều vui vẻ, từng bàn từng bàn thức ăn thịt soạn vơi đi nhanh chóng.

Chung Tình đã thấy bộ trang phục dân tộc Ả Rập màu lục, mỹ nhân đúng là mỹ nhân, mặc cái gì vào cũng có cảm giác, Trương Thắng lại ngây ra.

Tiếp đó lại thay một bộ nữa, lần này Trương Thắng cũng phải thay, hai người tạm thời lui ra sau thay quần áo, khách vẫn ở trong sảnh ăn uống, ca vũ.

Theo phong tục của người Ma Rốc, tân lang và tân nương ít nhất phải thay trang phục 5 lần, người có tiền thì thay chừng 10 lần....

Hôn lễ dài dằng dặc cuối cùng cũng kết thúc, nữ nhân hô lớn mấy tiếng giống như tiếng ngáy, đó là lời chúc phúc cho vợ chồng tân hôn hòa hợp, rồi xúm xít đưa bọn họ vào động phòng.

Hôm nay thời tiết rất tốt, nắng gió đều ôn hòa.

- Sinh rồi... sinh rồi sao? Mẹ tròn con vuông chứ?... Đấng A La vĩ đại cám ơn người.... Trương Thắng vừa vào phòng tân hôn thì nhận được tin, mừng rỡ ôm Chung Tình xoay mấy vòng: - Tình Nhi, anh làm cha rồi, làm cha rồi.

Nhìn Trương Thắng kích động phát rồ như vậy, Chung Tình vui theo, đồng thời càng khao khát có đứa con của riêng mình.

Trương Thắng muốn chạy ngay tới nhìn mặt vợ con, nhưng đêm tân hôn, không thể bỏ lại Chung Tình như thế được, đi đi lại lại trong phòng, lúc thì đấm đá lung tung, lúc thì cười ha hả, như không biết phải làm gì để phát

https://thuviensach.vn

tiết niềm vui này, mãi mới nhớ ra phải gọi điện báo tin mừng cho cha mẹ, rối rít bấm số, vừa nghe mẹ mình "a lô" một tiếng đã vui mừng hét lên: - Mẹ, sinh rồi, sinh rồi, là con trai, cha mẹ có cháu nối dõi rồi nhé.

Bên kia mẹ y kêu lớn vui sướng, rồi tiếp đó cha y, vợ chồng Trương Thanh cầm điện thoại chúc mừng, hỏi han đủ điều, cuối cùng điện thoại lại chuyển về tay bà Trương: - Này, Thắng, thế rốt cuộc là cô vợ nào của con sinh thế?

- Mẹ này... Trương Thắng kêu lên, thừa biết mẹ mình trêu mình:

Trong điện thoại bùng lên tiếng cười vang dội, Trương Thắng cũng cười, Chung Tình cũng cười.

https://thuviensach.vn

CAO THỦ KIẾM TIỀN

Nguyệt Quan
www.dtv-ebook.com

Chương 283: Đại Kết Cục

Hồ nước xanh trong vắt, gợn lên đợt sóng li ti dưới cơn gió nhè nhẹ, ánh mặt trời chiều xuống làm mặt hồ như ánh lên muôn vàn ngôi sao lấp lánh, lau sậy và cây dừa đan xen lẫn nhau, đối diện là cát vàng ngàn dặm, đẹp vô cùng.

Đây là một ốc đảo ở sa mạc Sahara, là bóng dáng của thiên đường, là mắt của sa mạc, cũng là tổ ấm hạnh phúc của đại gia đình Trương Thắng.

Bên hồ dựng năm sáu cái lều màu trắng, đỗ bên cạnh là xe việt dã, trước lều trải tấm thảm Ả Rập mềm nhất, cắm ô lớn che nắng, mấy bàn nhỏ để hoa quả, rượu vang, Chung Tình mặc bikini, xoa kem chống nắng, làn ra đã biến thành màu tiểu mạch khỏe khoắn, cô đang ngủ trưa.

Bên cạnh có cô gái Ả Rập tuổi chừng 20 nhẹ nhàng đưa nôi, ru đứa bé béo mũm mỉm, đứa bé hai tay như ngó sen ôm lấy đầu, hai cái chân nhỏ trắng trẻo co lại, ngủ hết sức đáng yêu.

Trương Thắng mặc quần đủi áo choàng, vắt chân chữ ngũ, úp cái lá to lên mặt, lười nhác nghe MP3, cần câu bên cạnh rung mấy lần cũng không biết, ung dung nhàn nhã.

Y đã bổ nhiệm Hussein làm chủ tịch kiêm giám đốc điều hành sòng bạc Ma Cao, mục đích của y chỉ là kiếm tiền mà thôi, hơn nữa Hussein trong nghề này hơn y nhiều lắm, tội gì không buông quyền? Trao quyền cho Hussein thì y càng kiếm nhiều tiền, ngồi không hưởng lợi như thế cũng hơi mặt dày. Cho nên Trương Thắng đảm nhận công tác quản lý sòng bạc hai người bọn họ mở tại Ma Rốc, trọng tâm của y là ở công ty cá độ qua mạng,

https://thuviensach.vn

y tin lời hoàng tử Jamie của đảo quốc Sealand, cá độ qua mạng sẽ thành xu hướng chính của ngành công nghiệp cá độ toàn cầu.

Người ra Trương Thắng còn vài công ty thực nghiệp nữa, ùy thác cho người ta quản lý hết rồi.

Cho dù đã cắt bỏ gần hết chức vụ nhiều trọng trách nặng nề, nhưng Trương Thắng vẫn rất bận rộn, hơn nữa vì y trở phất lên quá nhanh, tiền bạc quá nhiều mà trong gia tộc không có người tài để dùng... thế là gánh nặng quản lý tài vụ đặt lên vai hai chị em Tần Nhược Nam, Tần Nhược Lan.

Lúc này hai cô đang đang ngồi trong lều, mỗi người một cái máy vi tính, tính tính toán toán.

- Hừm, anh ấy thật thoải mái, nói là đưa chúng ta đi chơi, cuối cùng vẫn là chị em ta vất vả. Tần Nhược Nam vặn lưng than phiền:

Tần Nhược Lan cười khổ: - Hết cách, chẳng cần anh ấy nói, nếu bỏ đó chị có yên tâm được không, đều là sản nghiệp nhà mình, chị, em chỉ là y tá thôi đấy.

- Em không hiểu thì chị hiểu chắc, bảo chị đi bắt cướp còn được chứ chuyện nhà thế này..

Tần Nhược Lan trầm tư nói: - Chị, hay là chúng ta lôi nha đầu Lạc Phi kia về nhà, cô bé ấy xuất thân thế gia, am hiểu chuyện này lắm.

Tần Nhược Nam giãy nảy: - Này, em thấy anh ấy chưa đủ vợ à, còn muốn kiếm thêm.

Tần Nhược Lan vừa sinh con, chân cũng đã khôi phục, tuy muốn đi lại được còn tốn rất nhiều thời gian luyện tập phục hồi, nhưng hạnh phúc ngập tràn nên lòng dạ cũng rộng rãi: - Nhiều rồi nên thêm người nữa cũng chẳng

https://thuviensach.vn

sao, dù gì cũng đâu phải tam cung lục viện, mà anh ấy muốn cưới nhiều, giáo quy cũng chẳng cho... Hi hi trước kia chị cũng sống chết không chịu à, vậy mà đêm qua còn cùng em với anh ấy... Á, chị.

Tần Nhược Nam nghiến răng nhéo em gái một cái.

Tần Nhược Lan xoa xoa tay: - Mà bọn họ ngày nào chẳng hai ba cuộc điện thoại với nhau, ai biết nói những gì, trái tim anh ấy phải buộc tại nhà mới yên tâm, chị thấy đúng không... Vả lại, có cô ấy rồi, chúng ta mới thoát thân được, nếu không anh ấy cứ ngày ngày quấn lấy chị Tình.

Tần Nhược Nam lườm em gái: - Ai bảo em không biết chiều chuộng người ta như chị Tình, mà sao không nói chuyện chân em với anh ấy.

- Đã được bao lâu đâu, đi lại vừa vất vả lại khó coi, đợi lúc nào em như xưa sẽ cho anh ấy bất ngờ. Tần Nhược Lan sung sướng duỗi chân ra rồi co vào: - Chậc, nếu sớm biết mang thai sinh con có khả năng tan máu bầm, em sớm sinh rồi, khỏi phải ngồi phí hai năm.

- Khi đó anh ấy còn chưa liên lạc được với em, en định sinh con với ai.

Tần Nhược Nam hừm một tiếng, hất hàm lên: - Người ta mượn giống, không được à? Nước Anh có nhiều chàng trai tuấn tú lắm, giọng Anh cũng rất mê người...

- Á à, dám không giữ phụ đạo, thi hành gia pháp. Tần Nhược Nam cười khanh khách, đưa tay ra cù nách em gái.

…. ….

Biệt thự Chu gia, hoa viên Đông Hồ, Ôn Châu.

Lạc Phi ngồi sau bàn, mười ngón tay đan vào nhau nhìn chàng trai trẻ tinh minh trước mặt: - Lạc Vân, em không cần khẩn trương, chị đã dẫn dắt

https://thuviensach.vn

em hai năm, thành tích của em đều được cốt cán trung cao tầng trong công ty thừa nhận, rèn luyện thêm vài năm nữa, chị tin em sẽ đưa Chu gia ta ngày càng lớn mạnh.

Cô mỉm cười nhìn ông cụ Chu Thư Khải năm xưa giả điên trêu Trương Thắng một phen khốn đốn, lúc này đang ngồi dựa lưng vào ghế sô pha, ngậm cái tẩu thuốc to tướng: - Hơn nữa chị tam cố thảo lư, mời cả ông xuất sơn, có ông giúp em, sẽ không thành vấn đề.

Chu Lạc Vân năm nay tròn 22 tuổi là con của em trai anh Văn, tuy từ nhỏ cũng được gửi đi du học nước ngoài, nhưng tính cách có chút rụt rè, liếm môi: - Dạ, em sẽ làm hết sức, nhưng nếu có chuyện gì không giải quyết được em sẽ tìm chị đấy.

Lạc Phi đứng dậy đưa tay xoa đầu Chu Lạc Vân, làm hắn ngược ngịu né tránh, có nam nhân trưởng thành nào muốn bị đối xử như thế, Lạc Phi biết vậy càng làm, cô học của tên nào đó: - Không thành vấn đề, ông, cháu đi thăm cha cháu đây.

Ông cụ nhả khói, lẩm bẩm: - Đừng mang chocolate theo nữa, cha cháu chúa ghét đồ ngọt.

- Cháu biết mà ông.

Lạc Phi cười khanh khách, làm ông cụ chỉ biết lắc đầu.

…..

Trong nhà máy đóng tàu của Hamburg Đức công nhân đang bận rộn làm một chiếc du thuyền xa hoa tên "Ánh Sao", chiếc du thuyền này quy mô thiết kế cực lớn, trang bị tới tận hai bãi đậu trực thăng, một hồ bơi, ba ca nô cứu hộ tốc độ cao, một chiếc tàu ngầm tư nhân. Vì an toàn còn trang bị hệ thống ra đa dò tên lửa đặc thù.

https://thuviensach.vn

Đó là chiếc du thuyền do Hoa Kiều giàu có sống ở Ma Rốc đặt làm, sau khi đi hết sa mạc Sahara, y chuẩn bị đưa cả gia định đi Địa Trung Hải chơi hai tháng, tham gia chuyến đi này có cha mẹ y để ông bà gặp cháu đích tôn, còn mời cả Lạc Phi vốn thân thiết như em gái.

Trương Thắng và Chung Tình cùng tới xưởng đóng tàu xem xét tiến độ, đồng thời bổ xung thêm một số thiết bị ở hậu kỳ. Sau khi rời xưởng đóng tàu, hai người bọn họ tới một buổi bán đấu giá, nghe nói có vài món đồ Trung Quốc, Trương Thắng bấy giờ mới biết những năm qua đồ cổ Trung Quốc đang dần được giới chơi đồ cổ thế giới ưa chuộng, giá cả tăng lên liên tục, nếu như mua được vài món đồ tốt, cũng là một cách giữa giá hay bên cạnh mua vàng và đô la.

Tham dự buổi đấu giá ngày hôm nay chỉ có hai người Trung Quốc là Trương Thắng và Chung Tình, Trương Thắng thì thôi khỏi nói đi, còn Chung Tình mặc bộ sườn xám xanh ngọc, đem bờ cái lưng yểu điệu, cặp mông tròn trịa, đôi chân dài miên man, khoe trọn vẹn ra ngoài. Cô gái quyến rũ mang đậm nét đẹp phương đông này xuất hiện, thu hút rất nhiều ánh mắt của nam giới.

Hai người tới khá muộn, ngồi ở vị trí gần cuối, bên trên bán một bức tranh sơn dầu của Tây Ban Nha, Trương Thắng không hứng thú lắm, gọi điện cho chị em Tần Nhược Nam, họ đã đưa con trai tới Lâu đài Công chúa, đợi Trương Thắng.

Gọi điện thoại xong, vẫn chưa thấy bán đấu giá mấy món đồ Trung Quốc mà y đợi, đang buồn chán chợt nghe Chung Tình nói: - Thắng, về nước có muốn đi thăm Tiểu Lộ không?

Trương Thắng ngẩn ra: - Lần trước anh... Có tới, cô ấy đang sống rất tốt.

Chung Tình chỉ ừm một tiếng, không nói thêm.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau tới Trương Thắng không nhịn được, hỏi: - Sao... Sao đột nhiên lại nhắc tới cô ấy?

Chung Tình lườm y một cái, câu hỏi này đã bại lộ tâm tư của y, tới giờ trong ví của Trương Thắng vẫn giữ tấm ảnh Tiểu Lộ, mắt nhìn lên trên xem đấu giá, nhỏ giọng đáp: - Thời gian trước mẹ em bị bệnh, em về nước một chuyến có nhớ không? Tình cờ nhìn thấy cô ấy đứng đợi xe bus, thế là gọi cô ấy lên xe, rồi nói chuyện vài câu...

- Rồi sao? Trương Thắng có hơi nóng ruột:

- Không sao, chỉ là, dù sao trước kia em chứng kiến hai người từ lúc ở nhà máy, từ từ phát triển tình cảm, rồi ủng hộ cổ vũ nhau trong lúc hoạn nạn thế nào. Cứ lấy bản thân mà suy cô ấy.... gặp lại nhau có chút buồn bã thôi...

Trương Thắng im lặng không nói gì.

Lúc này người chủ trì cuối cùng đã bán tới món đồ Trung Quốc: - Thanh kiếm này là bội kiếm của một vị đế vương Trung Quốc thời thời Xuân Thu, gọi là Việt Vương kiếm, nước Việt khi đó nổi tiếng với nghề rèn kiếm, đóng thuyền và mỹ nhân. Thanh kiếm này rèn bằng phương pháp thất truyền, trải qua hơn 2000 năm lưỡi kiếm không rỉ, phần lưỡi kiếm dài 58 cm, màu vàng nhạt...

Trương Thắng ngạc nhiên, thanh kiếm này chẳng phải trước kia Từ Hải Sinh mua à, sao lại lưu lạc tới chốn này? Người đã chết, mọi ân oán cũng kết thúc, nhớ thủa ban đầu, bọn họ đích thực có khoảng thời gian đẹp...

- Giá mở đầu là 6.5 triệu USD, bước giá 500 nghìn, bắt đầu.

Trương Thắng không ngần ngại giơ tấm biển trong tay lên, người chủ trì hô lớn: - Số Z-18, 7 triệu.

https://thuviensach.vn

Chung Tình ngồi vắt chéo chân, đoan trang ưu nhã, nhìn chăm chú thanh Việt Vương kiếm bên trên, giống như lẩm bẩm: - Cô ấy vẫn độc thân, chỉ là không biết còn bao nhiêu thanh xuân cho cô ấy hao mòn..

Trương Thắng cũng chuyên tâm nhìn thanh Việt Vương kiếm, cứ như không hề nghe thấy, tay lại giơ biển lên, chỉ là cơ mặt co giật mấy cái: Mùa đông năm đó, Tiểu Lộ mang cho y bình nước hầm xương, pháo hoa nở rộ, lần đầu nắm tay....

"Cạch" tấm biển rơi xuống đất, không biết chủ nhân nó đi đâu rồi.

Chung Tình nhoẻn miệng cười, cúi mình nhặt lên, hô: - 10 triệu.

…. ….

- Xong rồi đấy. Một chàng trai cao lớn khôi ngô, mặc chiếc áo ba lỗ thấm đẫm mồ hôi, dán lên người, khoe ra cơ ngực rắn chắc đầy nam tính, bỏ dụng cụ sửa chữa điện xuống, cười rạng rỡ như ánh nắng ngước đầu nhìn cô gái ngồi bên cạnh.

Mùa hè sợ nhất là gì? Đáp án là mất điện, nhưng lúc này Trịnh Tân mặc mồ hôi nhễ nhại lại vô cùng hạnh phúc, lên ánh mắt si mê, cô gái ấy mặc chiếc áo chất liệu mềm nhẹ thoáng mát, xuyên qua lớp áo mỏng manh đó có thể thấy được những đường cong không quá nảy nở nhưng vô cùng cuốn hút phía dưới, vì nhiệt độ cao, u hương cơ thể cô tỏa ra, khuôn mặt hồng rực dụ hoặc, làm người ta hận không thể ôm vòng eo thon nhỏ kia vào người.

Trịnh Tân là em trai của Trịnh Lộ, năm nay 29 tuổi, cán bộ trẻ có tương lai ở cục thuê vụ Quỳnh Hải, mấy năm trước nhìn thấy Tiểu Lộ tới tham dự đám cưới của chị mình, hắn đã trúng tiếng sét ái tình, mặc dù kém cô 2 tuổi, nhưng không ngần ngại triển khai thế công. Về sau dò hỏi chị mình, biết quá khứ không mấy hạnh phúc của Tiểu Lộ, càng thấy tiền đồ rộng mở,

https://thuviensach.vn

không chỉ quan tâm săn sóc Tiểu Lộ mà đối xử với Liễu Vũ cũng vô cùng tốt.

Hôm nay hắn vốn tới đây để báo với Tiểu Lộ chị mình sắp sửa sinh con, tới nơi mới biết nhà Tiểu Lộ gặp sự cố điện, gọi thợ lại hẹn là mai mới tới, thế là hắn chủ động cởi áo xung phong sửa điện cho giai nhân, xuất thân con nhà nghèo, tuy không được đào tạo về điện, nhưng sửa chữa vặt vẫn dư khả năng.

Trong tất cả những chàng trai theo đuổi Tiểu Lộ đồng bị cô từ chối thì Trịnh Tân là người kiên trì nhất, hắn không dưới ba lần bày tỏ không thành, vẫn không hề sờn lòng.

- Tiểu Lộ, em bật thử điện lên đi.

Tiểu Lộ không ngại ánh mắt Trịnh Tân liếc nhìn cơ thể mình, dù bề ngoài chỉ như thiếu nữ đôi mươi, nhưng cô đâu còn là thiếu nữ e thẹn nữa, mỉm cười đi tới đóng cầu giao.

Cái đèn nhấp nháy mấy cái, người ta còn chưa kịp mừng đã phụt tắt.

- A, xem ra rắc rối hơn anh tưởng, nhưng anh biết vấn đề nằm ở đâu rồi. Trịnh Tân đi tới bên Tiểu Lộ, nhìn cô bằng ánh mắt đầy tính xâm lược của nam nhân: - Chỉ là sẽ hơi tốn thời gian một chút, tối nay đi ăn cơm với anh, ăn xong về nhà anh sẽ sửa cho em, đảm bảo trước 12 giờ đêm nay em sẽ có điện trở lại.

Đây là lời mời táo bạo đầy ẩn ý, Tiểu Lộ còn chưa kịp trả lời thì ngoài cửa chợt có người nói xen vào: - Em gái, nấu cho anh một nồi sườn, anh sẽ sửa điện cho em, được không?

Trịnh Tân nhíu mày quay đầu ra, chỉ thấy chỉ thấy một nam nhân da rám nắng, tóc dài lãng tử, mặc quần jean bạc màu với cái áo sơ mi ca rô phanh

https://thuviensach.vn

ngực, để lộ bên trong một sợi dây chuyền vàng to tướng, người này đẹp trai lãng tử, chỉ là nụ cười có chút tà khí, giọng điệu thì lưu manh vô lại.

Trong lòng Trịnh Tân, Tiểu Lộ không khác gì tiên nữ, sao có thể để cô bị chớt nhả như thế, quay sang Tiểu Lộ, thấy đôi mắt đen len láy của cô ngày càng mở to, vành mắt giận tới đỏ hoe, như sắp khóc tới nơi khiến Trịnh Tân thấy mà nhói lòng.

- Này anh, tự trọng một chút, chú ý cách ăn nói …

- Đồng ý, nếu anh sửa được sẽ có canh sườn cho anh.

Trịnh Tân chưa nói hết thì nghe Tiểu Lộ đáp một câu làm hắn không dám tin.

Cửa sổ mở rộng đón gió, ánh chiều ta chiếu xiên xiên qua cửa sổ, cũng chiếu lên người Tiểu Lộ, khiến toàn thân cô như phủ lớp ánh sáng vàng, đôi mắt chuyển sang vẻ thùy mị hiếm có nhìn nam nhân kia như thế không có bất kỳ ai xung quanh, khóe môi cũng dần cong lên thành nụ cười, đẹp như hoa đào …

HẾT!

***** **** Lời tác giả:

Hôm nay nghĩ tới truyện kết thúc, thần kinh mệt mỏi lâu ngày lại trở nên hưng phấn, cuối năm rồi, đơn vị nhiều việc, tôi cũng muốn nghỉ ngơi vài ngày. Nên truyện mới để qua năm hẵng hay.

Truyện này thành tích ảm đạm, nói thật, trong lòng không vui, có điều tôi không ăn bớt tình tiền, không đối xử với nó một cách tiêu cực, tôi đã viết toàn bộ những gì mình muốn vết, hơn nữa cố gắng viết tới khi mình hài lòng nhất.

https://thuviensach.vn

Ngày ngày đi làm, tối tối đăng chuyện, không có bản thảo dư, nhưng không ngày nào đứt đoạn. Tôi nghĩ mình đã không phụ lòng độc giả rồi. Ủ rũ cũng vậy, thất vọng cũng vậy, tôi không mang tâm tình xấu đó vào thái độ sáng tác, ảnh hưởng độc giả, tôi phục vụ tốt nhất rồi, tự thấy không thẹn với lòng.

Thôi, không nói nữa, chúc ngủ ngon, gặp lại ở truyện mới.

…

Lời dịch giả:

Mình dịch truyện trên vip từ 2009, từ những ngày đầu vip hoạt động, nói không phải kiêu, truyện nào mình dịch ít nhất cũng phải top 3, độc chiếm top 1 dài hạn cũng như cơm bữa, Cao thủ kiếm tiền là truyện thành tích kém nhất, thời gian dài thậm chí mất mặt trên BXH, dù xác định trước truyện không đủ hấp dẫn, mình dịch chủ yếu vì sở thích, nhưng mà ít người đọc như thế cũng buồn. Thế nên đồng cảm với tác giả, tự thấy mình dịch tốt nhất có thể rồi, không thẹn với lòng, cám ơn các độc giả đã ủng hộ.

Về truyện mới, hiện mình đã nhắm 2 bộ, một bộ lịch sử, tác giả có tiếng tăm, truyện viết rất lâu rồi, truyện viết chắc tay, đậm không khí lịch sử, song bình đạm, không có mấy cao trào kích thích. Bộ khác thuộc thể loại đô thị, tác giả không phải ở mấy trang lớn, mới biết gần đây, tuy đặc sắc thú vị, nhưng khá non tay. Hiện đang phân vân không biết chọn bộ nào.

Nghỉ vài ngày, hẹn tháng 10 gặp lại các bạn, 10/10 có vẻ là ngày đẹp.

HẾT TRỌN BỘ.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Cuộc Sống Nhiều Chông Gai (1)
Chương 2: Cuộc Sống Nhiều Chông Gai (2)
Chương 3: Tìm Đường Sống Trong Đất Chết
Chương 4: Ánh Sáng Cuối Đường Hầm?
Chương 5: Giấc Mộng Triệu Phú (1)
Chương 6: Giấc Mộng Triệu Phú (2)
Chương 7: Giấc Mộng Triệu Phú (3)
Chương 8: Giấc Mộng Triệu Phú (4)
Chương 9: Kiếm Tìm Cơ Hội (1)
Chương 10: Kiếm Tìm Cơ Hội (2)
Chương 11: Đánh Cược Một Phen (1)
Chương 12: Đánh Cược Một Phen (2)
Chương 13: Phong Vân Bất Trắc
Chương 14: Có Nên Đục Nước Béo Cò?
Chương 15: Nhà Doanh Nghiệp Nông Dân (1)
Chương 16: Nhà Doanh Nghiệp Nông Dân (2)
Chương 17: Chạy Đôn Chạy Đáo
Chương 18: Diêm Vương Còn Dễ, Tiểu Quỷ Mới Khó Chơi
Chương 19: Phải Biết Liệu Cơm Gắp Mắm
Chương 20: Lần Đầu Của Chim Non (1)
Chương 21: Lần Đầu Của Chim Non (2)
Chương 22: Chuyện Còn Chưa Tới Đâu
Chương 23: Lòng Tham Không Đáy
Chương 24: Vô Độc Bất Trượng Phu.
Chương 25: Bài Học Cuộc Đời.
Chương 26: Cướp!
Chương 27: Người Bất Nhân, Ta Bất Nghĩa.

https://thuviensach.vn

Chương 28: Nghe Trời Định Đoạt.
Chương 29: Lời Nói Như Băng Thấu Cốt. (1)
Chương 30: Lời Nói Như Băng Thấu Cốt (2).
Chương 31: Tự Sát.
Chương 32: Người Có Lòng Trời Chẳng Phụ. (1)
Chương 33: Người Có Lòng Trời Chẳng Phụ. (2)
Chương 34: Người Có Lòng Trời Chẳng Phụ. (3)
Chương 35: Nhường Ra Ba Phần Lợi.
Chương 36: Mỗi Người Đều Có Thu Hoạch.
Chương 37: Câu Chuyện Trong Đêm.
Chương 38: Cuộc Hẹn Đầu Tiên.
Chương 39: Tiền Bạc Đạo Nghĩa Hai Con Đường.
Chương 40: Chim Non Đã Bắt Đầu Học Bay.
Chương 41: Vênh Vang Về Đất Cũ.
Chương 42: Đài Phát Thanh Nhà Máy.
Chương 43: Song Nhi Và Tiểu Bảo.
Chương 44: Mượn Gà Đẻ Trứng, Lấy Trứng Sinh Gà (1)
Chương 45: Mượn Gà Đẻ Trứng, Lấy Trứng Sinh Gà (2)
Chương 46: Nhà Doanh Nghiệp Nông Dân Trương Nhị Đản (1)
Chương 47: Nhà Doanh Nghiệp Nông Dân Trương Nhị Đản (2)
Chương 48: Nhà Doanh Nghiệp Nông Dân Trương Nhị Đản (3)
Chương 49: Nhà Doanh Nghiệp Nông Dân Trương Nhị Đản (4)
Chương 50: Kẻ Đi Câu Mới Là Người Mắc Câu
Chương 51: Đại Sự Đã Định
Chương 52: Hứa Văn Cường Đích Thị Là Lưu Manh
Chương 53: Lấy Vợ Phải Như Thế Này
Chương 54: Thương Tâm Nào Bằng Tình Nhân Tiễn?
Chương 55: Quách Y Tinh Bị Đánh
Chương 56: Chỉ Chó Nói Lợn
Chương 57: Thiên Sứ Hay Ma Nữ
Chương 58: Huynh Đệ Cùng Nằm Viện
Chương 59: Không Phải Oan Gia Chẳng Chạm Mặt (1)

https://thuviensach.vn

Chương 60: Không Phải Oan Gia Chẳng Chạm Mặt (2)
Chương 61: Không Phải Oan Gia Chẳng Chạm Mặt (3)
Chương 62: Không Phải Oan Gia Chẳng Chạm Mặt (4)
Chương 63: Hoàng Thương, Nương Nương Và Nô Tài
Chương 64: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân!
Chương 65: Đi Một Ngày Đàng, Học Một Sàng Khôn
Chương 66: Chiêu Binh Mãi Mã (1)
Chương 67: Chiêu Binh Mãi Mã (2)
Chương 68: Chiêu Binh Mãi Mã (3)
Chương 69: Giai Nhân Cộng Sự
Chương 70: Thương Tâm Nan Ức (1)
Chương 71: Thương Tâm Nan Ức (2)
Chương 72: Tiểu Lộ Đáo Để!
Chương 73: Đừng Coi Thường Chung Tình
Chương 74: Đại Công Cáo Thành!
Chương 75: Như Hai Thế Giới
Chương 76: Mùa Xuân, Sự Khởi Đầu
Chương 77: Bảo Mẫu Xinh Đẹp
Chương 78: Bữa Cơm Không Đơn Thuần (1)
Chương 79: Bữa Cơm Không Đơn Thuần (2)
Chương 80: Mặc Cả Kiểu Giết Người
Chương 81: Ba Bước Đi Câu (1)
Chương 82: Ba Bước Đi Câu (2)
Chương 83: Mỹ Nhân Say
Chương 84: Giấc Mơ Của Chung Tình
Chương 85: Trở Mặt
Chương 86: Hoa Thơm Tự Dẫn Bướm
Chương 87: Sâu Mọt Ở Sẵn Bên Trong
Chương 88: Hoa Tỷ Muội (1)
Chương 89: Hoa Tỷ Muội (2)
Chương 90: Uy Hiếp Dụ Dỗ
Chương 91: Lời Cảnh Cáo Cuối Cùng

https://thuviensach.vn

Chương 92: Có Được Có Mất
Chương 93: Trăng Trong Khuê Phòng
Chương 94: Như Lan Như Cúc
Chương 95: Em Gái Di Động
Chương 96: Hại Người Không Lợi Mình (1)
Chương 97: Hại Người Không Lợi Mình (2)
Chương 98: Hại Người Không Lợi Mình (3)
Chương 99: Ba Ba Trong Rọ
Chương 100: Lão Gia Tử Dùng Gia Pháp
Chương 101: Chung Tình Rút Củi Dưới Đáy Nồi
Chương 102: Bác Sĩ Tâm Lý Nửa Mùa (1)
Chương 103: Bác Sĩ Tâm Lý Nửa Mùa (2)
Chương 104: Hiểu Lầm Khó Cãi (1)
Chương 105: Hiểu Lầm Khó Cãi (2)
Chương 106: Lần Ngả Bài Đầu Tiên (1)
Chương 107: Lần Ngả Bài Đầu Tiên (2)
Chương 108: Thanh Thủy Phù Dung (1)
Chương 109: Thanh Thủy Phù Dung (2)
Chương 110: Thanh Thủy Phù Dung (3)
Chương 111: Thương Tâm Tiễn (1)
Chương 112: Thương Tâm Tiễn (2)
Chương 113: Suy Tính Của Mỗi Bên
Chương 114: Một Đêm Nhiều Sự Kiện (1)
Chương 115: Một Đêm Nhiều Sự Kiện (2)
Chương 116: Một Đêm Nhiều Sự Kiện (3)
Chương 117: Tiên Hạ Thủ Vi Cường (1)
Chương 118: Tiên Hạ Thủ Vi Cường (2)
Chương 119: Gió To Mưa Nhỏ
Chương 120: Những Ngày Tháng Ngọt Ngào Hạnh Phúc
Chương 121: Cảm Giác Nguy Cơ
Chương 122: Tâm Bệnh Khó Chữa
Chương 123: Chiến Tranh Nam Nữ (1)

https://thuviensach.vn

Chương 124: Chiến Tranh Nam Nữ (2)
Chương 125: Chiến Tranh Nam Nữ (3)
Chương 126: Xung Đột Thăng Cấp
Chương 127: Kim Phong Ngọc Lộ Nhất Tương Phùng … (1)
Chương 128: Kim Phong Ngọc Lộ Nhất Tương Phùng … (2)
Chương 129: Chim Én Cô Độc (1)
Chương 130: Chim Én Cô Độc (2)
Chương 131: Đời Người Nếu Như Chỉ Gặp Lần Đầu (1)
Chương 132: Đời Người Nếu Như Chỉ Gặp Lần Đầu (2)
Chương 133: Đời Người Nếu Như Chỉ Gặp Lần Đầu (3)
Chương 134: Bài Ca Tương Phùng
Chương 135: Trước Tết (1)
Chương 136: Trước Tết (2)
Chương 137: Trước Tết (3)
Chương 138: Mầm Mống Phong Ba (1)
Chương 139: Mầm Mống Phong Ba (2)
Chương 140: Đây Mới Chỉ Là Bắt Đầu
Chương 141: Tiểu Tình Lữ Ác Chiến (1)
Chương 142: Tiểu Tình Lữ Ác Chiến (2)
Chương 143: Ái Tình, Sự Nghiệp Khó Vẹn Toàn
Chương 144: Cuộc Đời Như Giấc Mộng
Chương 145: Vào Chốn Lao Tù
Chương 146: Câu Chuyện Giữa Những Phạm Nhân (1)
Chương 147: Câu Chuyện Giữa Những Phạm Nhân (2)
Chương 148: Phép Tắc Sinh Tồn
Chương 149: Buổi Thẩm Vấn Đầu Tiên
Chương 150: Chuyện Trong Chuyện Ngoài
Chương 151: Khí Phách Của Chung Tình
Chương 152: Tin Nhắn Của Chung Tình
Chương 153: Thẩm Vấn Liên Tiếp (1)
Chương 154: Thẩm Vấn Liên Tiếp (2)
Chương 155: Chân Đấm Tay Đá Báo Ân

https://thuviensach.vn

Chương 156: Một Vụ Vượt Ngục
Chương 157: Nối Tiếp Duyên Di Động (1)
Chương 158: Nối Tiếp Duyên Di Động (2)
Chương 159: Đấu Sĩ Đối Mặt Với Nhân Sinh
Chương 160: Ám Sát
Chương 161: Chạm Tới Tận Tâm Linh
Chương 162: Duyên Nợ Chưa Đứt
Chương 163: Nguy Hiểm Rình Rập (1)
Chương 164: Nguy Hiểm Rình Rập (2)
Chương 165: Em Gái Của Trương Thắng
Chương 166: Con Gián Dễ Thương
Chương 167: Trong Thong Dong, Ngoài Bận Rộn
Chương 168: Chiến Tích Đau Thương Của Trương Thắng
Chương 169: Tiểu Lộ Mưu Trí
Chương 170: Sóng Gió Vẫn Chưa Ngừng
Chương 171: Bốn Đức Tính
Chương 172: Lại Thoát Được Một Kiếp (1)
Chương 173: Lại Thoát Được Một Kiếp (2)
Chương 174: Hai Cô Gái
Chương 175: Đóa Hoa Nở Rộ
Chương 176: Sơn Trọng Thủy Phùng (1)
Chương 177: Sơn Trọng Thủy Phùng (2)
Chương 178: Ủy Thác (1)
Chương 179: Ủy Thác (2)
Chương 180: Tự Do
Chương 181: Cố Nhân
Chương 182: Về Nhà
Chương 183: Đối Diện Với Chữ Lợi (1)
Chương 184: Đối Diện Với Chữ Lợi (2)
Chương 185: Người Bỏ Ta Đi, Không Thể Giữ
Chương 186: Lần Đầu Tới Ôn Châu
Chương 187: Trái Tim Kim Cương

https://thuviensach.vn

Chương 188: Đãng Trí Thần Công
Chương 189: Sự Cố Không Ngờ
Chương 190: Tất Cả Đều Là Phàm Phu Tục Tử
Chương 191: Tới Đi … (1)
Chương 192: Tới Đi … (2)
Chương 193: Cuộc Sống Mới
Chương 194: Duyên Phận
Chương 195: Thị Trường Bánh Nướng (1)
Chương 196: Thị Trường Bánh Nướng (2)
Chương 197: Ra Quân Thắng Lợi
Chương 198: Ăn Khao
Chương 199: Cờ Bạc Đãi Tay Mới (1)
Chương 200: Cờ Bạc Đãi Tay Mới (2)
Chương 201: Trương Thắng Là Người Yêu Nước
Chương 202: Đừng Làm Người Giữ Bánh Trong Tay
Chương 203: Sắc Tức Thị Không, Không Tức Thị Sắc
Chương 204: Ttck Hiểm Ác
Chương 205: Tái Ngộ Trên Máy Bay
Chương 206: Song Tử Diệp
Chương 207: Năm 2000
Chương 208: Chuyện Cả Đời
Chương 209: Dâng Tới Tận Cửa (1)
Chương 210: Dâng Tới Tận Cửa (1)
Chương 211: Dâng Tới Tận Cửa (2)
Chương 212: Bất Kỳ Lúc Nào Em Muốn
Chương 213: Bám Sát (1)
Chương 214: Bám Sát (1)
Chương 215: Không Ngờ Cô Thích Tôi
Chương 216: Mèo Vờn Chuột
Chương 217: Tôi Tên Tần Nhược Nam
Chương 218: Cô Gái Tốt Không Nên Bỏ Qua (1)
Chương 219: Cô Gái Tốt Không Nên Bỏ Qua (2)

https://thuviensach.vn

Chương 220: Đông Phương Bất Bại Và Cá Sấu Nam Hải
Chương 221: Mối Tình Đầu Rực Rỡ Như Pháo Hoa (1)
Chương 222: Mối Tình Đầu Rực Rỡ Như Pháo Hoa (2)
Chương 223: Nội Gián
Chương 224: Lời Đề Nghị Bất Ngờ
Chương 225: Cuộc Chiến Mới
Chương 226: Đánh Cược
Chương 227: Thứ Ba Kinh Tâm Động Phách
Chương 228: Báu Vật Vô Giá
Chương 229: Vua Đông Bắc Đả Bại Đông Phương Bất Bại
Chương 230: Con Gái Của Anh Văn
Chương 231: Chu Hành Văn
Chương 232: Nữ Cảnh Sát Hộ Giá
Chương 233: Chụp Ảnh Cưới
Chương 234: Kế Hoạch Tạo Thần
Chương 235: Truyền Kỳ Tái Hiện
Chương 236: Chuyến Đi Thụy Sĩ
Chương 237: Rửa Tiền (1)
Chương 238: Rửa Tiền (2)
Chương 239: Người Bạn Tới Từ Phương Xa (1)
Chương 240: Người Bạn Tới Từ Phương Xa (2)
Chương 241: Buổi Bán Đấu Giá (1)
Chương 242: Buổi Bán Đấu Giá (2)
Chương 243: Chuyện Cười
Chương 244: Hoa Đợi Nở
Chương 245: Mọi Người Đều Bận Rộn (1)
Chương 246: Mọi Người Đều Bận Rộn (2)
Chương 247: Giáng Sinh (1)
Chương 248: Giáng Sinh (2)
Chương 249: Không Được Giận
Chương 260: Lạc Phi Vẫn Là Lạc Phi
Chương 261: Chị Em

https://thuviensach.vn

Chương 262: Bạn Trai Của Tần Nhược Nam (1)
Chương 263: Bạn Trai Của Tần Nhược Nam (2)
Chương 264: Mỹ Nhân Múa
Chương 265: Hôn Lễ
Chương 266: Chuyện Bất Ngờ Tại Lễ Mừng Công
Chương 267: Tin Đâu Sét Đánh Ngang Mày
Chương 268: Kế Hoạch Điên Rồ Của Trương Thắng (1)
Chương 269: Kế Hoạch Điên Rồ Của Trương Thắng (2)
Chương 270: Kế Hoạch Điên Rồ Của Trương Thắng (3)
Chương 271: Hai Kẻ Điên (1)
Chương 272: Hai Kẻ Điên (2)
Chương 273: Nữ Cảnh Sát Đáng Sợ
Chương 274: Đưa Tôi Tới Bệnh Viện
Chương 275: Thương Trường Và Tình Trường (1)
Chương 276: Thương Trường Và Tình Trường (2)
Chương 277: Lại Một Trận Đòn Nữa
Chương 278: Chữ Tình Hại Người
Chương 279: Gia Quy Đầu Tiên
Chương 280: Ván Cờ Cuộc Đời
Chương 281: Thiên Mệnh
Chương 282: Song Hỉ Lâm Môn
Chương 283: Đại Kết Cục

https://thuviensach.vn